

Mục lục

- Chương 1: Long Phượng Thai
- Chương 2: Đào Thị
- Chương 3: Phụng Trường Ninh
- Chương 4: Tiêu Dận
- Chương 5: Kỳ Lạp
- Chương 6: Điềm Xấu
- Chương 7: Con Dấu
- Chương 8: Xuất Chinh
- Chương 9: Nhất Kiến Như Cố
- Chương 10: Tập Đi
- Chương 11: Liễu Tử Ký
- Chương 12: Liễu Thái Phó
- Chương 13: Hoài Niệm
- Chương 14: Cầu Vồng
- Chương 15: Báo Mộng Lần Đầu
- Chương 16: Bất Xảo
- Chương 17: Cố Trạch Vũ
- Chương 18: Nhạc Bình Trường Công Chúa
- Chương 19: Mời Yến
- Chương 20: Chập Niệm
- Chương 21: Cùng Học
- Chương 22: Cầu Mưa
- Chương 23: Ba Tiếng Sấm
- Chương 24: Báo Mộng Lần Hai
- Chương 25: Hoài Nghi
- Chương 26+1: Anh Vũ (1)
- Chương 26+2: Anh Vũ (2)
- Chương 27+1: Cáo Mệnh (1)
- Chương 27+2: Cáo Mệnh (2)
- Chương 27+3: Cáo Mệnh 3
- Chương 28: Vĩnh Thọ Hầu Phủ
- Chương 28+2: Vĩnh Thọ Hầu Phủ 2
- Chương 29: La Thị
- Chương 30: Hành Không Đại Sư
- Chương 30+2: Hành Không Đại Sư 2
- Chương 31: "Nương"
- Chương 32: Đầu Tiên Là Nguyên Gia
- Chương 33: Điềm Lành
- Chương 34: Hùng Hải Tử
- Chương 35: Quá Trình
- Chương 36: Hung Thủ
- Chương 37: Quân Tình
- Chương 38: Thụy Vương

Chương 39: Sơ Lược Tam Tử
Chương 40: Nguyên Căn
Chương 41: Hợp Ý
Chương 42: Chân Tướng
Chương 43: Nhận Lỗi
Chương 44: Phụ Hoàng Của Người
Chương 45: Thân Sơ Viễn Cận
Chương 46: Học Tập
Chương 47: Lão Sư
Chương 48: Hạ Nghi Niên
Chương 49: Trung Thu Yên
Chương 50: Ly Biệt
Chương 51: Biện Pháp
Chương 52: Hàn Huyền
Chương 53: Thành Công
Chương 54: Phụng Linh
Chương 55: Các Nhan Bộ
Chương 56: H ả Kinh
Chương 57: Dự Định
Chương 58: Đánh Cược
Chương 59: Đố Đền
Chương 60: Tú Hà Bao
Chương 61: "Cho" Bạc
Chương 62: Luyện Tiếc
Chương 63: Tiến Cung
Chương 64: Khảo Đ ề
Chương 65: Huynh Đệ
Chương 66: Nạn Dân
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86

Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134

Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194: Phiên Ngoại 1

Chương 195: Phiên Ngoại 2

Chương 1: Long Phượng Thai

Đêm khuya, thời tiết bên ngoài thông thoáng dễ chịu, nhưng không khí trong cung lại đầy áp lực, bởi vì hoàng đế Tiêu Dận bệnh tình trở nặng.

Tiêu Dận là đế vương thứ tư của Đại Chu, phụ thân hắn là Cung Đế, lúc còn tại vị từng nâng cao phong thưởng gia tộc sủng phi, thiếu chút nữa dẫn tới cung đình tranh loạn.

Sau khi Tiêu Dận đăng cơ giấu tài rất nhiều năm mới dọn dẹp hậu hoạn này đó, thậm chí vì muốn sau này thái tử đăng cơ ngồi vào ngai vàng càng vững chắc, hắn còn chèn ép mẫu tộc của hoàng hậu, khiến cho thái tử Phụng thị ly tâm với hắn.

Tiêu Dận nằm trên long sàng, bên tai là tiếng khóc nức nở của nhi nữ cùng phi tần, cũng không làm hắn động dung. Hắn chậm rãi quay đầu, giọng khàn đặc nói:

- Thái tử.

Thái tử Tiêu Trạ cung kính nói:

- Phụ hoàng, có nhi thần.

Tiêu Dận nhắm mắt lại, thấp giọng nói:

- Mẫu hậu của người đâu?

Tiêu Trạ có chút khó xử, nhưng vẫn đáp:

- Mẫu hậu ở Phật đường vì phụ hoàng tụng kinh cầu nguyện, mong phụ hoàng sớm ngày kang phục.

Tiêu Dận nghe lời nói dối này, nhin không được cười ra tiếng:

- Chỉ sợ nàng đang cầu nguyện trẫm sớm chết đi.

Sắc mặt Tiêu Trạm li ền thay đổi, hấn vôi vàng quỳ xuống, sợ hãi nói:

- Phụ hoàng sao lại nói những lời này...

Tiêu Dận cảm thấy bu ần phi ền, tuy đích trưởng tử của hấn thông tuệ, nhưng tính tình quá mức ôn hoà hi ền hậu yếu đuối, không chỉ không giống chính mình, thậm chí cũng không giống mẫu thân hấn, tính liệt như hỏa, thật sự có chút đáng tiếc.

Tiêu Dận phất phất tay, để hấn rời đi.

Tiêu Trạm nhẹ nhàng thở ra, vẫn ghi nhớ lễ nghi:

- Phụ hoàng an tâm dưỡng bệnh, nhi th ần xin cáo lui.

Đợi cho tất cả mọi người rời đi, Tiêu Dận mới nói với đại thái giám Từ Phương:

- Đi Khôn Ninh cung truy ền ý chỉ của trẫm, thỉnh hoàng hậu tiến đến...

Lời còn chưa nói xong, Tiêu Dận tự lắc đầu, cười khổ nói,

- Thôi, nàng sẽ không tới, năm đó nàng từng nói đi qua cầu hoàng tuyền vĩnh viễn không tương kiến, hiện giờ ngược lại là trẫm không nở.

Từ Phương nhẹ giọng nói:

- Nương nương chỉ nói lúc tức giận, bệ hạ còn không biết tính tình của nương nương sao? Mạnh miệng m ềm lòng, chỉ sợ trong lòng đang lo lắng cho bệ hạ.

- Người không cần nói này nọ an ủi trẫm, trẫm cùng nàng không thể giải khai bế tắc, Phục Cơ chết, Phụng Triển chết, đã sớm đem tình cảm giữa chúng ta tiêu tan mây khói.

Từ Phương vôi vàng nói:

- Nhưng bệ hạ, Phụng thiếu gia chết cùng người...

Tiêu Dận lắc đầu:

- Người không cần phải nói, chuyện này người hãy giữ kín trong lòng, không cần nói với nàng.

- Bệ hạ...Haiz, nô tài tuân mệnh.

Tiêu Dận nhìn màn trướng thêu kim long rất sống động, lúc trước hắn đã từng nghe nói, mỗi một móng vuốt của kim long này, một tú nương thêu hơn nửa tháng, như vậy một kiện màn này phải tốn một năm thời gian mới có thể thêu ra, mà treo trên long sàng, chỉ một hai tháng, một khi thêu tuyến phai màu một chút, lập tức thay cái mới.

Lúc trước người nọ từng nói, tất cả mọi người đều khát vọng vị trí kia, kỳ thật là vì khát vọng thứ xa hoa lãng phí này mà thôi.

Lúc ấy hắn còn phản bác.

Người nọ là ai? Trước khi Tiêu Dận hôn mê vẫn còn đang suy nghĩ, hắn nhớ rõ người nọ thích xuyên xiêm y đỏ rực, thích dưỡng Anh Vũ(chim), hắn cùng người nọ kết tóc phu thê, chỉ tiếc cuối cùng bọn họ không sinh cùng ngày cùng tháng, chỉ sợ nàng cũng không muốn chết cùng huyết với hắn.

Khôn Ninh cung

Phụng hoàng hậu đang niệm Phật bỗng nhiên mở to mắt, cùng lúc đó, chuỗi ngọc trong tay nàng đứt gãy, Phật châu tròn xoe rơi đầy đất.

Cung nữ vội vàng quỳ xuống nhật, Phụng hoàng hậu lại nói:

- Hiện tại là giờ nào?

- H ồi bẩm nương nương, đã là giờ Tuất.

Phụng hoàng hậu nhẹ nhàng thở dài:

- Thôi, không cần nhặt.

Cung nữ không dám cãi lời, yên lặng đứng một bên.

Phụng hoàng hậu chậm rãi đi ra ngoài điện, sắc trời đã tối, một tia sao băng lóe sáng xẹt qua phía chân trời.

Mà giờ phút này, một tiếng khóc sắc nhọn cắt qua bầu trời đêm:

- Bệ hạ băng hà!

Thân thể Phụng hoàng hậu mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng vững, cung nữ vội vàng đỡ lấy nàng, nàng cũng không để ý, ngưng thần lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng gió rào rạt, nàng vội hỏi cung nữ:

- Người nghe một chút, có phải có tiếng động rối loạn?

- Không có thanh âm gì, nương nương có phải người nghe lầm?

- Bẩm cung không nghe lầm!

Phụng hoàng hậu kiên quyết nói:

- Bọn họ nói hoàng đế băng hà, người nghe xem!

Cung nữ sợ tới mức quỳ xuống mặt đất, tuy bệnh tình của Tiêu Dận đã sớm nguy kịch, mọi người cũng chuẩn bị tâm lý, hoàng thượng tùy thời ly thế, nhưng Phụng hoàng hậu nói ra như vậy, nếu bị người nghe thấy chính là phản đạo.

Nhưng nàng còn chưa kịp khuyên, đại môn Khôn Ninh Cung có người gõ cửa, từ 6 năm trước Phụng hoàng hậu tự bế cửa cung, cũng là lần đầu tiên cửa cung sau 6 năm bị gõ vang.

Cung nữ còn chưa phục hồi tinh thần, đã thấy Phụng hoàng hậu tự đến đại môn.

Cửa đại môn tr ần trọng chậm rãi mở ra, xuất hiện trước mặt Phụng hoàng hậu lại là Từ Phương thái giám bên người Tiêu Dận.

Trên mặt Từ Phương còn chưa khô nước mắt, hấn triển khai một quyền thánh chỉ, cao giọng nói:

- Hoàng hậu Phụng thị tiếp chỉ.

Phụng hoàng hậu giống như biết rõ gì đó, tay nàng nắm chặt, chậm rãi quỳ xuống.

- Từ lúc trăm kế vị tới nay...

Sau đó Từ Phương nói cái gì Phụng hoàng hậu nghe không rõ, nàng chỉ biết Tiêu Dận đã chết, nàng rút cuộc cũng đợi đến lúc hấn chết.

Chỉ là vì cái gì mà nàng không hề cao hứng? Chỉ cảm thấy vắng vẻ, khí tụ trong ngực.

Trong đầu Phụng hoàng hậu bỗng nhiên hiện lên rất nhiều ký ức.

Lúc nàng 15 tuổi gả cho Tiêu Dận, đúng là độ tuổi thiếu nữ hoài xuân.

Tiêu Dận ôn t ần lễ độ, săn sóc yêu thương, sao nàng không động tâm? Chỉ tiếc nàng lại không biết, đối với Tiêu Dận mà nói nàng chỉ là quân cờ chế hành tri ều đình, người hấn chân chính thích, chính là cung nữ Phục Cơ.

Lúc đó Phụng hoàng hậu còn trẻ tuổi, đương nhiên hấn không được, nàng lấy có Phục Cơ bất kính với nàng, đem nàng ta cấm túc trong cung.

Sau đó Phục Cơ chết, Tiêu Dận không phân rõ trắng đen, li ền nhận định là nàng làm.

Đương nhiên Phụng hoàng hậu có thể biện giải, chỉ là nàng không ngờ, ở trong lòng Tiêu Dận nàng lại là nữ nhân ác độc.

Lúc đó nàng liền biết, cả cuộc đời này nàng cùng trượng phu càng lúc càng xa.

Phụng hoàng hậu ngỡ ngẩn xuất thần, thánh chỉ đọc xong lúc nào cũng không biết.

Từ Phương thở dài, thấp giọng nói:

- Thái hậu nương nương, thỉnh tiếp chỉ.

Lúc này Phụng hoàng hậu như từ trong mộng mới tỉnh dậy, ngỡ ngác nói:

- Thần tiếp..... Tiếp chỉ.

Từ Phương nói:

- Thỉnh người thay y tang, đi gặp tiên đế lần cuối cùng.

Cung nữ thấy Phụng hoàng hậu lại ngây ngốc, vội nói với Từ Phương:

- Công công yên tâm, nô tỳ sẽ hầu hạ thái hậu nương nương.

Từ Phương nhìn thoáng qua Phụng hoàng hậu, rồi mới chậm rãi rời đi.

Phụng thái hậu thay đổi y tang, đi đến quan tài nhìn khuôn mặt an tường của Tiêu Dận, trong lòng không thể tin, này thật là trượng phu của nàng sao? Vì cái gì mà dung mạo của hắn lại xa lạ đến như thế?

Tân đế Tiêu Trạh vội vàng đỡ mẫu hậu, tuy hắn đã 6 năm không thấy mẫu hậu, nhưng cũng không giảm bớt sự kính sợ của hắn đối với Phụng thái hậu.

Tiêu Dận nói không sai, làm đế vương mà nói, tính tình Tiêu Trạh quá mức mềm yếu.

Phụng thái hậu chậm rãi ngồi xuống ghế, giờ phút này trong linh đường chỉ có hai người bọn họ cùng Từ Phương.

Tiêu Trạ̃m thấy mẫ̃u hậ̃u thấ̃t thầ̃n, địñh kềũ thá̃i y đứ̃n xem, lại bị Phụng thá̃i hậ̃u nắ̃m chặ̃t cá̃nh tay, lự̃c đạ̃o thậ̃t to lớ̃n, hoầ̃n toầ̃n khỗng giố̃ng sứ̃c lự̃c của mộ̃t nữ̃ nhầ̃n.

Tiêu Trạ̃m vẫ̃n ôn hòa nố̃i với Phụng thá̃i hậ̃u:

- Mẫ̃u hậ̃u còn có̃ chuyệ̃n gì?

Phụng thá̃i hậ̃u chậ̃m rấ̃i h ẫ̃i phứ̃c tinh thầ̃n, mộ̃t đờ̃i mắ̃t phượ̃ng u tư nhứ̃ng sắ̃c bẻ̃n, nằ̃ng hỏi Tiêu Trạ̃m:

- Lắ̃ng tắ̃m của tiên đứ̃ đả̃ tu sủ̃a xoñg chử̃a?

- H ẫ̃i bắ̃m mẫ̃u hậ̃u, hai nằ̃m trướ̃c đả̃ làm xoñg.

Phụng thá̃i hậ̃u khẽ̃ nố̃i:

- Tồ̃t r ẫ̃i, Ngườ̃i nhớ̃ kỹ, đờ̃i ai gia trắ̃m nằ̃m, ngàn vạ̃n l ẫ̃i khỗng thẽ̃ hợ̃p tá̃ng cù̃ng tiên đứ̃.

Tiêu Trạ̃m khiế̃p sớ̃ mở̃ to mắ̃t, khỗng r ẫ̃i vì sao mẫ̃u hậ̃u lại nố̃i nhữ vậ̃y.

Từ Phườ̃ng khỗng h ề̃ kinh ngạc, giố̃ng nhữ đả̃ sớ̃m biế̃t, nhỏ̃ giọng nố̃i:

- Nườ̃ng nườ̃ng yễn tắ̃m, nằ̃m đố̃ bẻ̃ hạ̃ tu sủ̃a lắ̃ng tắ̃m, tườ̃ng tu kiế̃n mộ̃t toà nhỏ̃ hỏ̃n mộ̃t chũ̃t, là̃ chổ̃ sau nằ̃y nườ̃ng nườ̃ng trắ̃m nằ̃m.

Phụng thá̃i hậ̃u sừ̃ng sớ̃t, lại cườ̃i ha hả̃:

- Đượ̃c! Đượ̃c! Đượ̃c! Tiêu Dậ̃n a Tiêu Dậ̃n! Ngườ̃i quả̃ thự̃c...

Lờ̃i còn chử̃a nố̃i xoñg, thầ̃n thẽ̃ nằ̃ng m Ề̃m nhũ̃n, trự̃c tiế̃p ngầ̃ xuố̃ng.

Tiêu Trạ̃m nhìn y phứ̃c đíñh má̃u, lại nhìn Phụng thá̃i hậ̃u đả̃ chẻ̃t ngắ̃t, vẻ̃ mắ̃t hoắ̃ng sớ̃, Từ Phườ̃ng lậ̃p tứ̃c h ồ̃ lớ̃n:

- Thá̃i y! Thá̃i y!

Phụng thái hậu cảm thấy tức ngực, giống như khối đá lớn đè ép, nàng muốn nói thêm vài câu nữa, lại cảm thấy khí lực không ngừng xói mòn.

Trước khi nhắm mắt lại, Phụng thái hậu chỉ nghĩ:

" Ai gia thật vất vả mới đợi tiên đế chết, ai ngờ chỉ mới một ngày làm thái hậu, mục nội nó cũng quá ghen ghét!

Tin tức Tiêu Dận băng hà từ trong cung truyền ra, toàn bộ kinh thành một mảnh đờ tang, quan lớn huân quý, gia quyến đều vội vàng thay đổi tang y tiến cung khóc tang.

Uy Quốc Công dẫn theo mấy nữ tử đã sớm vào cung, Uy Quốc Công phu nhân Mẫn thị, vẻ mặt nôn nóng nhìn nội viện, đứng bên cạnh là trưởng tức Nghi An quận chúa Chu thị cùng thứ tức Liễu thị, mà ở trong phòng sinh chính là tiểu nhi tức Đào thị.

Đào thị trời sinh tính nhát gan, lúc trước bị chuông tang dọa cho một trận, li ền muốn sinh sản, hiện giờ sinh một ngày một đêm còn chưa sinh ra hài tử, càng muốn mệnh chính là, này là thai đầu.

Mẫn phu nhân nghe tiếng Đào thị kêu la thảm thiết, gắt gao nhíu mày. Liễu thị cũng lo lắng, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào trong.

Tuy Chu thị cũng lo lắng, nhưng thấy canh giờ khóc tang sắp tới rồi, cũng không thể không đi, li ền khuyên nhủ:

- Nương, canh giờ tiến cung khóc tang sắp tới rồi.

Mẫn phu nhân không còn cách nào, chỉ có thể để Lý ma ma ở lại, nàng dẫn theo đám nhi tức lo lắng sốt ruột mà vào cung.

Lúc các nàng đi rồi, không lâu sau, lại một tiếng chuông tang gõ vang.

Người trong Uy Quốc Công phủ hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, vào đúng lúc này, trong phòng sinh truyền ra tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Một lát sau, Lý ma ma vui mừng đi ra:

- Sinh sinh, tam phu nhân sinh một đôi long phượng thai!

P/s bộ này gia phả dễ gây rối loạn ti ền đình lắm nha. Các nàng cố luyện trí nhớ vs ta nha.

Ít quá chưa mún đọc cứ ghé vote cho ta vui nhé. Đọc sau cũng dc....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Đào Thị

Hai đứa trẻ đặt song song trên giường, tuy vừa mới sinh, lại không nhăn dúm đỏ hồng giống các hài tử khác, mà là tóc màu nõng đậm làn da trắng nõn, nhìn rất đáng yêu.

Đào thị không màng thân thể suy yếu, trù mến nhìn hai đứa nhỏ, chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

Lý ma ma xốc màn tiến vào, thấy thế vội vàng nói:

- Tam phu nhân sao lại ngủ ã dậy, mau nằm xuống.

Đào thị lưu luyến nhìn hai hài tử, sau đó nằm xuống, khẽ hỏi:

- Nương cùng các vị phu quân còn chưa trở về sao?

Lý ma ma vừa bận rộn vừa trả lời:

- Tiên đế băng hà, thái hậu cũng hoảng thế, hiện giờ trong cung rất lộn xộn, trước khi tân đế đăng cơ, Quốc Công gia vẫn phải ở trong cung. Chỉ là nô tỳ đã sai người đứng thủ ở cửa cung, phu nhân vừa ra liền biết.

Đào thị nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẻ mặt lại lộ ra một tia thấp thỏm:

- Hài tử sinh ở Quốc Hiếu kỳ, nương cùng các đại tâu có cảm thấy không may mắn, có thể không thích bọn chúng, ta...

Nói xong lại thấy bi ai, nằm trên gối khóc rống lên.

- Ai da, tam phu nhân, lúc này không thể khóc, cẩn thận hư đôi mắt.

Nghe Lý ma ma nói như vậy, Đào thị hít hà một hơi, nước mắt ép buộc trong hốc mắt, không dám rơi xuống.

Lý ma ma khẽ thở dài, hiên lành khuyên nhủ:

- Người yên tâm, phu nhân rất quan tâm người cùng hài tử, nếu không phải canh giờ khóc tang tới rồi, chỉ sợ sẽ vẫn luôn thủ bên người cho đến khi sinh hạ hài tử.

- Thật vậy chăng?

-Nô tỳ lừa người làm chi?

Lúc này Đào thị mới ngượng ngừng cười, tùy ý Lý ma ma lau nước mắt cho nàng.

Lý ma ma nói lời thăm thía, khuyên nhủ:

- Tam phu nhân, lúc này đang ở cử cần phải để ý, nếu không chú ý, bị bệnh gì đó, về sau sẽ phiền toái.

Đào thị liên tục gật đầu:

- Ta nghe ma ma.

Lý ma ma nói chút chuyện cần lưu ý khi ở cử, sau đó hầu hạ Đào thị nghỉ ngơi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tam phu nhân sinh ra mỹ mạo, tính tình lại nhu nhược dịu dàng, cái nào cũng tốt, cố tình lại có tật xấu, thích khóc.

Lý ma ma vẫn luôn đi theo Mẫn phu nhân, nhìn phần lớn đều là nữ tử như Mẫn phu nhân cùng Nghi An quận chúa Chu thị, đoan trang đại khí lạnh lẽo quả quyết.

Còn đối với Đào thị loại mỹ nhân như thủy này, thật sự có chút khó chống đỡ, hiện giờ đỡ nàng ngủ xong, mới tiếp tục chuẩn bị chuyện cần phải làm.

Lý ma ma để hai nữ mẫu tiến vào, dặn dò một phen, mới đưa hai người phân biệt cho hai đứa nhỏ.

Qua ngày, Mẫn phu nhân mệt mỏi dẫn hai nhi tức ra cửa cung, vừa ra liền thấy xe ngựa của phủ mình đứng một bên, nàng nhớ thương tiểu nhi tức đang sinh sản, mặc kệ thân thể không khỏe, vội vàng đi qua:

- Tam phu nhân sinh chưa?

- Sinh rồi, người đi không bao lâu, tam phu nhân liền sinh một đôi long phượng thai.

Mẫn phu nhân nhẹ nhàng thở ra, Chu thị cùng Liễu thị cũng nhẹ nhàng thở ra, ba người nhìn nhau, Liễu thị nói:

- Nương tử lão tam chính là bệnh kiêu, sinh hài tử còn hơn đánh trận.

Chu thị nhàn nhạt nói:

- Người quan tâm nhân gia cứ việc nói thẳng, lại cứ thích quanh co, khó trách mỗi lần Ngọc Nương nhìn thấy người đâu nơm nớp lo sợ.

- Ta có làm gì nàng đâu, sao thấy ta lại nơm nớp lo sợ!

- Được rồi, bớt tranh cãi đi.

Mẫn phu nhân nhu nhu trán, hai người vội vàng ngậm miệng, Chu thị đỡ nàng lên xe ngựa.

Ba người trở lại Uy Quốc Công phủ, để nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu, Mẫn phu nhân nhớ tới đôi long phượng thai, thay đổi một thân thiện tình đến sân của lão tam.

Ai ngờ vừa đến cửa sân, liền thấy Chu thị cùng Liễu thị cũng đã tới, bên cạnh Liễu thị còn đi theo một cái đuôi nhỏ.

Chu thị cùng Liễu thị vội vàng hành lễ với Mẫn phu nhân, đi theo Liễu thị là Cố Thanh Xu cũng học theo mà hành lễ.

Mẫn phu nhân nhìn tôn nữ, vẻ mặt hòa hoãn rất nhiều, hỏi:

- Thanh Xu như thế nào lại đi theo?

Liễu thị bất đắc dĩ nói:

- Nha đầu này quý tinh linh, vừa nghe nhi tức nói muốn đi xem nhi nữ của tam thúc, nàng liền đi theo, khuyên cỡ nào cũng không quay về

Mẫn phu nhân nhìn tôn nữ, bất đắc dĩ mà lắc đầu, chỉ có thể dứt khoát dứt tay nàng:

- Không sao, từ trước tới giờ Thanh Xu vẫn luôn hiểu chuyện.

Đợi mấy người đi đến trước cửa, Mẫn phu nhân đột nhiên dừng lại, do dự một chút, khuôn mặt uy nghiêm có chút gian nan, miễn cưỡng cười nhìn Chu thị:

- Không có hung dữ đi?

- ...

Đào thị nhát gan, mỗi lần thấy Mẫn phu nhân xụ mặt liền muốn khóc, bởi vì tức phụ thích khóc này, Mẫn phu nhân rất đau đầu, nhưng mỗi lần cùng nàng nói chuyện đầu cố cong khoe miệng, tốt xấu gì cũng xả ra một chút ý cười, miễn cho nàng sợ hãi.

Chu thị chỉ đành trái lương tâm mà khen hai câu, lúc này Mẫn phu nhân mới vừa lòng bước vào cửa.

Hai nữ mẫu đang ôm hài tử uy nãi(cho bú), Lý ma ma đang hầu hạ Đào thị ăn canh, thấy Mẫn phu nhân, Đào thị liền muốn xuống giường, Mẫn phu nhân nhíu mày:

- Nằm.

Thân thể Đào thị run lên, cương cứng lại, một đôi mắt nhanh chóng tụ tập nước mắt.

Mẫn phu nhân:

- ...

Chu thị thềm thở dài một hơi, tiến lên trấn an Đào thị, Chu thị chương quản hậu viện, Đào thị thường xuyên tiếp xúc với Chu thị, cảm xúc cũng chậm rãi bình phục.

Lúc này Chu thị mới nhìn hai đứa nhỏ:

- Đứa nhỏ này lớn lên thật đáng yêu.

Chu thị cũng không phải khách khí, nàng cũng lấp bắp kinh hãi, theo lý thuyết mà nói hài tử mới sinh còn chưa nảy nở, không có khả năng nhìn thấy chỗ nào xinh đẹp.

Nhưng hai đứa nhỏ nằm trên giường, bọc tã lót cùng màu sắc, đôi mắt nhắm chặt chẽ, chỉ có hàng lông mi thật dài phủ trên mí mắt, gương mặt trắng nõn hồng hào giống hai khối bánh bao mới ra lò.

Đào thị nhìn về phía Mẫn phu nhân:

- Nương, người muốn... Ôm một hài tử không?

Ở trước mặt Mẫn phu nhân, trước giờ Đào thị không dám nói lời nào, lần này vì muốn hài tử có thể được tổ mẫu yêu thích, cũng tự dột phá chính mình.

Mẫn phu nhân khẽ cười, đi lên trước ôm một đứa nhỏ lên, hài tử mềm như bông khiến tâm nàng cũng mềm mại theo, hài tử có chút không thoải mái, miệng nhỏ như cánh hoa khẽ giật giật, khiến nhân tâm mềm mại.

Mẫn phu nhân nhin không được nhỏ giọng ôn nhu:

- Hài tử thực khỏe mạnh, vất vả cho người.

Đào thị thụ sủng nhược kinh, khuôn mặt trắng bệch hiện lên chút hồng hào, nàng chính là một vị mỹ nhân không chỗ nào không đẹp, cho dù giờ phút này không có tân trang, sợi tóc hỗn độn, vẫn như cũ không giảm nửa

phần mỹ mạo, khoe mắt còn rưng rưng, gương mặt ửng đỏ, dù ở đây mọi người thân là nữ tử, cũng nhìn muốn đui mù.

Liễu thị khẽ hừ một tiếng nói:

- Thân thể của người như thế nào lại kém đến như vậy? Sinh hài tử đã lâu như vậy mà mặt vẫn còn trắng. Vừa lúc ta có một gốc lão nhân sâm, một hồi ta sai Họa Bình đưa qua đây, người mau bồi bổ, miễn cho người khác nghĩ rằng phủ chúng ta khi dễ người.

Chu thị thật sự không có cách gì với vị đệ muội ngạo kiều này, chỉ có thể nói thêm vào:

- Nhị đệ muội nói không sai, nữ nhân sinh xong hài tử vẫn nên bồi bổ thân mình, một lát nữa ta sai Liên Tử cầm thẻ bài đi kho hàng, nên lấy cái gì liên lấy cái đó, lại thỉnh Vương đại phu đến xem mạch, xem nên bồi bổ những gì.

Đào thị đang muốn nói “Không cần”, Mẫn phu nhân đã gật gật đầu:

- Nên như vậy, liên theo lời trưởng tức an bài đi.

Lại nhìn về phía Lý ma ma:

- Trong phòng này nhìn cũng sạch sẽ, nhưng dù sao tam phu nhân cũng là thai đầu, không phải ai cũng lo lắng chu toàn được, người tạm thời lưu lại đi, chờ hài tử lớn hơn một chút lại nói.

Lý ma ma vội vàng đồng ý.

Mẫn phu nhân nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía Đào thị:

- Tiểu nhi tức, ta an bài như vậy, người có ý kiến gì không?

- Không có không có, nhi tức nghe theo nương.

Lúc Đào thị còn chưa gả vào Uy Quốc Công phủ, chỉ là chất nữ của Công Bộ thị lang Đào Đại Lâm.

Ngày thường đầu nghe chuyện bát quái trong kinh thành, này đó đầu là hào môn yêu hận tình thù, trượng phu nạp mười bảy, mười tám phòng tiểu thiếp, vừa vào cửa đã bị bà bà lập quy củ, sinh hạ hài tử cũng bị bà bà dưỡng bên người, tử muội tức đầu là các loại hãm hại cùng đua đòi, nghe mà dọa người.

Đào thị coi như tin đồn thú vị nghe một chút, rốt cuộc lấy thân phận của nàng mà nói, có gả cũng chỉ gả thường gia, cũng không ngờ chính mình lại có cơ hội gả vào hào môn, hơn nữa lại gả vào kinh thành đỉnh cấp hào môn.

Từ khai quốc đến nay có tứ đại quốc công, hiện giờ cũng chỉ còn lại Uy Quốc Công cùng An Quốc Công.

An Quốc Công phủ hậu duệ không hiện, hiện giờ cũng chỉ ôm tước vị kéo dài hơi tàn, sớm đã không còn vinh quang như ngày xưa, chỉ còn lại Uy Quốc Công phủ, mấy năm nay vẫn luôn ở Tây Bắc chống đỡ ngoại tộc, chiến công hiển hách.

Mà Uy Quốc Công phu nhân, Mẫn thị là thân muội của Chiêu Võ hầu, trưởng tước Chu thị là nữ nhi của Thục Huệ đại trưởng công chúa, thứ tước là tôn nữ của đương tri ầu Liễu thái phó, kinh thành đệ nhất tài nữ Liễu Như Trần.

So với các nàng, Đào Ngọc Nương giống như chim sẽ lọt vào bầy hạc, từ lúc gả phu vẫn luôn thật cẩn thận, sợ làm sai cái gì.

Chỉ là nàng không ngờ, trượng phu đối xử với nàng rất tốt, quả thực chính là cằm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, Tam công tử nhận hết sự sủng ái cùng ngang ngạnh ở trước mặt nàng thu liễm toàn bộ nanh vuốt, sợ nàng sợ hãi.

Tuy bà bà nghiêm túc, nhưng lại là người mạnh miệng mềm lòng, đừng nói cái gì lập quy củ, mỗi lần cùng nàng nói chuyện còn phải gian nan xả ra một cái tươi cười, sợ làm nàng sợ.

Đại tâu là quận chúa, phụ trách chưởng gia, tuy nghiêm khắc một chút, nhưng không tự cao tự đại, vì nàng thập phần cẩn thận săn sóc, cho nên Đào thị mới có thể thích sinh hoạt trong Uy Quốc Công phủ.

Đến nỗi nhị tâu Liễu thị, lại là người có tính ngạo kiêu, trước nay đều yên lặng quan tâm, nhưng vẻ mặt vĩnh viễn bày ra bộ dạng thanh cao ghét bỏ.

Tuy Đào thị nhất gan thích khóc, lại là người biết phân biệt tốt xấu, có đôi khi thật không biết chính mình đốt bao nhiêu nhang thắp bao nhiêu đèn, mới có thể ở lúc phụ mẫu song vong, được một nhà thúc thúc che chở, hạnh phúc mà lớn lên, sau khi gả phu lại có thể gặp được nhân gia tốt như vậy.

Đào thị như vậy nghĩ, nước mắt lại có chút ngăn không được, nàng sợ bị mọi người hiểu lầm, chỉ có thể cúi đầu dùng sức khắc chế. Không ngờ phía dưới đột nhiên dò ra một cái đầu nho nhỏ.

Cố Thanh Xu chớp mắt:

- Tam thăm thăm, người đừng khóc, nếu người đau, Xu nhi thôi thôi cho người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Phụng Trường Ninh

Tâm của Đào thị bị tiểu khả ái này khiến cho mềm mại, liền nín khóc mỉm cười:

- Thăm thăm không khóc, cảm ơn Xu nhi, người có muốn nhìn đệ đệ muội muội không?

Cố Thanh Xu còn bé, chỉ có thể trơ mắt trông mong nhìn mấy đại nhân ôm đệ đệ muội muội, được Đào thị cho phép, liền hưng phấn, mở to hai mắt:

- Thật ạ?

- Thật sự.

Cố Thanh Xu vội vàng leo lên đùi Liễu thị, Liễu thị bất đắc dĩ thở dài:

- Người là tiểu hầu tinh, nhớ không được làm phiền thăm thăm cùng đệ đệ muội muội.

Cố Thanh Xu vội vàng gật đầu, Liễu thị ôm nàng tới bên giường. Cố Thanh Xu ghé vào mép giường, một đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm hai tiểu oa nhi.

Nàng rất muốn duỗi tay chọc chọc, nhưng đệ đệ muội muội thật sự quá nhỏ, nàng sợ sẽ chọc hỏng bọn họ, chỉ có thể cắn đầu ngón tay, mắt trông mong nhìn.

Đào thị thấy ánh mắt của nàng, liền kéo tay nhỏ của nàng qua, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt đura nhỏ.

- Thật mềm a!

Cố Thanh Xu cảm thấy mỹ mãn, ghé vào bên cạnh bọn họ, “Huyền thuyên” nói ngôn ngữ mà chỉ có bọn họ mới hiểu.

Đám người Chu thị cũng không ở lâu lắm, thấy Đào thị lộ ra một chút mệt mỏi, liền nói:

- Chúng ta đi trước đi, để tam đệ muội nghỉ ngơi.

Liễu thị bệ Cỗ Thanh Xu lên, lại dặn dò Đào thị vài tiếng, lúc này mới cùng Chu thị rời đi.

Mẫu phu nhân ở lại, chờ mọi người đi rồi, mới nhìn về phía hai đứa nhỏ, sắc mặt phức tạp nói với Đào thị:

- Ủy khuất người rồi.

Đào thị liên tục lắc đầu:

- Nương người đang nói gì vậy? Nhi tức không cảm thấy ủy khuất.

Mẫu phu nhân muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói, tiến lên dịch chân cho nàng:

- Nếu người đã gả vào Cỗ gia, từ nay về sau đây chính là nhà của người, người không cần quá mức cẩn thận, người một nhà sao tránh khỏi va chạm, nhưng mọi người sẽ không để trong lòng, người lúc trước ở ngoại gia như thế nào, hiện tại vẫn như thế này, nương biết người là nữ tử tốt, sau này nếu có người nói gì không dễ nghe, người chỉ cần nói cùng ta hoặc nói với đại tâu của người, hiểu không?

Đào thị cảm động nước mắt lưng tròng:

- Nương...

Mẫu phu nhân:

- ...Người đừng khóc.

- Nhi tức cũng không muốn khóc, nhưng mà nước mắt...Muốn rơi xuống...

Mẫn phu nhân âm thầm thở dài, nàng không thể giống Chu thị nhẹ giọng khuyên giải, chỉ đành nhìn Lý ma ma, Lý ma ma chưa bao giờ thấy Mẫn phu nhân chật vật như vậy, trong lòng ghen cười, về mặt lại ôn nhu khuyên giải an ủi Đào thị, thật vất vả mới dỗ nàng nín.

Đào thị ngượng ngùng nhìn bà bà:

- Nương, từ nay về sau nhi tức nhất định nỗ lực, sẽ không khóc.

Mẫn phu nhân cũng biết có người trời sinh thích khóc, từ lúc Đào thị gả vào Uy Quốc Công phủ, vui vẻ cũng khóc, sợ hãi cũng khóc, nhìn hoa rơi cỏ héo cũng muốn khóc, liền nói:

- Người không cần vì ta mà miễn cưỡng chính mình, chỉ là ở cũ không nên khóc, sẽ ảnh hưởng đến đôi mắt.

- Dạ, nhi tức nghe người.

Nhìn Đào thị ngoan ngoãn gật đầu, Mẫn phu nhân còn muốn nói gì đó cũng phải nuốt xuống, lại dặn dò người trong viện một lần nữa, mới rời đi.

Phụng Trường Ninh mơ mơ hồ hồ, lúc có ý thức, liền phát hiện nàng đang bị người nào đó ôm vào trong lòng, nàng cả kinh, đang muốn giãy giụa, lại nghe thấy một giọng nữ ôn nhu:

- Ninh nhi đói bụng rồi à.

Ngay sau đó có cái gì đó nhét vào miệng nàng, chất lỏng cuồn cuộn không ngừng trấn an đói khát, lúc này Phụng Trường Ninh từ khiếp sợ chuyển qua an tĩnh.

Đúng rồi, nàng đã chết.

Lúc nghe tin Tiêu Dận băng hà, những oán hận, thống khổ, đều hóa thành tro bụi, gánh nặng trong lòng nàng được giải khai, động lực sống sót suốt mấy năm nay đã không còn.

Phụng Trường Ninh oán trách Tiêu Dận, thật là người có thù tất báo, hấn đã chết, còn phải kéo nàng theo.

Hiện giờ chắc nàng đã chuyển thế đầu thai, không biết vì sao lại không uống canh Mạnh bà, cũng không biết nàng đầu thai tới môn hộ nhân gia gì.

Nàng cảm thấy đôi mắt có một tầng màng che chắn, nhìn cái gì cũng không rõ ràng lắm, chỉ phải ngưng thần nghe người nói quanh thân.

Đúng lúc này, nàng có cảm giác nàng được đặt lên giường, bên cạnh còn có một thân ảnh nho nhỏ, nàng tò mò quay đầu qua.

Nha hoàn Lục Liễu bên người Đào thị vội nói:

- Tam phu nhân, người xem, tứ tiểu thư đang nhìn tam thiếu gia.

Phụng Trường Ninh nghe xong nửa ngày mới hiểu được, thì ra nàng còn có đờng bào ca ca, cũng không biết là cái dạng người gì.

Lúc nàng vẫn là đích trưởng nữ Phụng Trường Ninh của Phụng gia, nàng chính là hài tử lớn nhất trong phủ, thân đệ đệ duy nhất là Phụng Triển so với nàng còn nhỏ hơn sáu tuổi, nàng chưa bao giờ trải nghiệm sự quan ái của huynh trưởng.

Nghe Lục Liễu cùng Đào thị nói chuyện, nàng cũng biết, ca ca nàng gọi là Cố Trạch Mộ, nàng gọi là Cố Thanh Ninh, phụ thân bọn nàng ở trong nhà đứng hàng lão tam, hiện giờ đang có việc trong người, cho nên không có ở cạnh nàng, nghe giọng bọn họ, chắc là người kinh thành.

Đang lúc Phụng Trường Ninh, không đúng, hiện tại phải gọi là Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh đang vắt óc suy nghĩ kinh thành này có họ nào là Cố gia, liền nghe giọng nam nguyên khí tràn đầy:

- Ngọc Nương! Ta đã trở về

Cố Thanh Ninh cảm giác một trận gió xẹt qua bên người, sau đó chính là giọng Đào thị kinh hỉ vạn phần:

- Phu quân!

Hai người y y a a, người trong phòng đều tránh đi, chỉ có Cố Thanh Ninh không có lựa chọn, chỉ có thể thành thật mà nghe hai người đối thoại tình ý.

Cố Thanh Ninh còn đang suy nghĩ thân phận của hắn, kinh thành, họ Cố, gia cảnh thực tốt, đứng hàng đệ tam, lại là loại tính tình thiếu căn gân (không cứng rắn), không biết vì cái gì mà lại khiến nàng cảm thấy quen thuộc.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, Đào thị đã dẫn hắn tới nhìn hài tử:

- Đây là ca ca Trạch Mộ, đây là muội muội Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh còn chưa kịp phản ứng, đã bị ôm vào trong lòng dày rộng, mơ hồ còn có thể nghe thấy một mùi vị chua hôi, cũng không biết một thân xiêm y này đã xuyên bao ngày không thay, nàng lập tức dùng sức giãy giụa.

Cố Vĩnh Hàn lại thập phần kinh hỉ:

- Tiểu nha đầu tính tình không nhỏ, chân nhỏ này thực sự có lực.

- Là mùi của người khiến Ninh nhi khó chịu, hiện tại không được ôm hài tử, người đi tắm rửa trước đi.

Cố Vĩnh Hàn nào dám trái ý lão bà, vội buông Cố Thanh Ninh, lại gửi người người mình, không tình nguyện nói:

- Còn thơm a, ta không cảm thấy hôi.

Đào thị oán trách một tiếng:

- Người ô nhập vào đám bào ngư chi tứ, ở lâu không biết hôi. Ở trong cung nhiều ngày như vậy, lại không mang theo y phục tắm rửa, không hôi mới lạ.

(Yul: những nơi dơ dáy xấu xa gọi là bào ngư chi tứ)

- Được rồi, ta đi tắm rửa.

Đúng lúc này, một đạo linh quang xẹt qua đầu Cố Thanh Ninh, nàng đột nhiên nhớ tới thân phận của đối phương.

Trước khi nàng bế cung, đã từng cảm thấy thái tử quá mức ôn nhu, muốn tìm cho hắn thêm hai thư đùng.

Lúc ấy nàng từng suy xét tam công tử Cố Vĩnh Hàn của Uy Quốc Công phủ, nhưng năm đó Cố Vĩnh Hàn mới mười một tuổi, mới tiến cung có nửa ngày, đầu tiên là một chân dẫm chết hoa lan mà thái tử thích nhất, tiếp đó còn hù dọa tiểu miêu của Thục phi chạy mất xác, khiến một đám cung nữ thái giám tìm cả một buổi trưa, sau đó còn hại Liễu thái phó ngã vào trong ao.

Chuyện lúc đó để lại ấn tượng quá sâu trong đầu Phụng hoàng hậu, khiến nàng không thể không bỏ qua ý niệm này, nếu thật sự để Cố Vĩnh Hàn vào cung, nàng không chỉ lo lắng cho thái tử, còn phải lo lắng tương lai quốc gia sau này.

Lúc ấy Phụng Trường Ninh còn nói đùa với Tiêu Dận, sau này Cố Vĩnh Hàn trưởng thành, nếu thú thê sinh tử, chỉ sợ là một hồi tai nạn.

Thiên lí tuần hoàn báo ứng khó chịu, lúc ấy nàng thuận miệng nói đùa, không ngờ có một ngày nàng thật sự trở thành nữ nhi của hắn.

Cố Thanh Ninh có chút tuyệt vọng, nàng có thể tưởng tượng tương lai sau này sẽ nhiều tai nạn đến cỡ nào.

Lúc nàng còn đang suy nghĩ này đó, Cố Vĩnh Hàn đã nhanh chóng tắm rửa chui vào phòng, nhìn thê tử vỗ về hai đứa nhỏ, tâm hắn mềm mại vô

cùng.

Cố gia xuất thân binh nghiệp, Cố Vĩnh Hàn có hai ca ca đều ở trong quân, đại ca Cố Vĩnh Huyền văn võ song toàn mưu lược vô song, nhị ca Cố Vĩnh Diêm võ công cao cường nhiều lần lập chiến công, chỉ có hấn, vì là đích ấu tử (con út), nên phụ mẫu sủng nịch hấn nhiều một chút, từ nhỏ liền thích gây họa, thậm chí đã từng có cơ hội trở thành thư đờng cho thái tử, cũng bị tính tình này phá hủy.

Nhưng hiện giờ đã khác, hấn có kiêu thế ấu tử, không nên như xưa, hấn phải vì bọn họ mà suy xét.

Trong lòng Cố Vĩnh Hàn như lửa nóng, ôm lấy Đào thị, vỗ ngực thề son sắt:

- Ngọc Nương, nàng yên tâm, ngày sau ta nhất định sẽ có tiền đồ, tuyệt đối không khiến ba người các nàng bị người ta xem nhẹ.

Đào thị cảm động nước mắt lưng tròng, Cố Thanh Ninh cũng có chút kinh ngạc. Đúng lúc này, Đào thị bỗng nhiên “Ai nha” một tiếng.

- Làm sao vậy?

- Trạch Mộ đá trong quần...

-

Cố Thanh Ninh cảm thụ bên cạnh gà bay chó sủa, quyết định thu hấn đánh giá, vẫn nên nhìn xem ngày sau Cố Vĩnh Hàn biểu hiện thế nào rồi nói tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Tiêu Dận

Ngày tháng sinh hoạt ấu thơ của Cố Thanh Ninh chính thức bắt đầu, nhưng sinh hoạt trong Uy Quốc Công phủ không giống như nàng đã tưởng tượng.

Kiếp trước Phụng Trường Ninh xuất thân từ Định Quốc Công phủ Phụng gia, cùng Uy Quốc Công phủ nằm trong tứ đại khai quốc công.

Nhưng Phụng gia lại là điển hình hào môn kinh thành, trong phủ dân cư đông đảo, phụ thân của Phụng Trường Ninh có sáu tiểu thiếp, thứ xuất đếm không xuể.

Phụng Trường Ninh là đích trưởng nữ, vừa sinh ra liền nhận hết sủng ái, nhưng cũng không thể không ở trong loại hoàn cảnh này học được chiêu trò lục đục lẫn nhau.

Mà mẫu thân Cố thị của Phụng Trường Ninh xuất thân từ Uy Quốc Công phủ, lúc Phụng Trường Ninh còn nhỏ không biết bao nhiêu lần nhìn thấy mẫu thân âm thầm rơi lệ.

Khi đó nàng không rõ vì cái gì, cho đến khi gả cho Tiêu Dận, nàng mới biết, nếu thật lòng thích một người, người toàn tâm đối đãi với hắn, đương nhiên sẽ kỳ vọng hắn toàn tâm đối đãi với chính mình.

Chỉ là Phụng Trường Ninh lại cho rằng, nam nhân trong thiên hạ đều tam thê tứ thiếp, nam nhân giống như ngoại tổ phụ cùng các vị cữu cữu thật sự quá thừa thớt, nhưng cho tới hôm nay nàng mới biết mình suy nghĩ sai rồi.

Cố gia từ trên xuống dưới, từ Uy Quốc Công Cố Tông Bình đến ấu tử Cố Vĩnh Hàn, tất cả đều là nam nhân tốt ái thê ái tử, mà đám tỷ muội tức (chị em dâu) lại là thanh thanh sáng sáng (vui vẻ hòa đồng), không có chút xấu xa.

Bởi vì đang kỳ quốc tang, cho nên hai huynh muội tắm ba ngày cùng đây tháng đầu làm rất điệu thấp.

Có lẽ Mẫn phu nhân cảm thấy nàng bạc đãi bọn họ, liền âm thầm bù thêm rất nhiều đồ vật. Chu thị phụ trách chường gia, trực tiếp sai người nâng mấy cái rương lại đây, lại tinh tế dặn dò Đào thị, thiếu cái gì nhất định phải mau chóng phái người tới tìm nàng.

Này hết thấy quả thực khiến Cỗ Thanh Ninh xem thế là đủ rồi, cũng khó trách kiếp trước có rất nhiều cô nương muốn gả vào Cỗ gia, nếu được sống ở đây, sợ là ăn cơm cũng phải ăn thêm mấy chén.

Cỗ Thanh Ninh chậm rãi lớn lên, từng màng che mắt nàng cũng chậm rãi rút đi, khiến nàng có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Thân mẫu Đào thị là tuyệt thế đại mỹ nhân, một đôi mày liễu thon dài, một đôi mắt hạnh thời thời khắc khắc đều ngậm nước, sinh ra là bộ dáng khiến người thương tiếc, cười lộ lên lại như hoa xuân sáng lạn, người khác thấy nàng, thanh âm phải thấp vài phần, sợ làm nàng sợ.

Nhưng trừ nhất gan thích khóc ra, thì nàng cũng là người ôn nhu sẵn sốc, nhìn như nhu nhược, lại giống như một gốc cây hương bồ trầm chiết không cong cành lá, có mềm dẻo mà kiên trì.

Đến nỗi thân phụ Cỗ Vĩnh Hàn, thật đúng như lời hắn nói, bắt đầu vì tương lai mà quyết định, Uy Quốc Công dựa vào quan hệ đưa hắn vào Vũ Lâm Quân, một thời gian chịu huấn luyện trong quân đội, không có trở về.

Nhưng dù vậy, Cỗ Thanh Ninh sinh hoạt cũng không buồn, vài vị bá mẫu thường xuyên mang theo ca ca tỷ tỷ tới xem nàng, kể một chút việc nhà cùng thú sự trong kinh thành, nói đến lúc hứng khởi, Liễu thị còn đánh đàn vẽ tranh, mà đại bá mẫu Chu thị luôn luôn đoan trang lại am hiểu khiêu vũ, khiến Cỗ Thanh Ninh nhìn không rời mắt.

Tuy nói thân thể trẻ con có đủ loại không tiện, nhưng bởi vì sinh hoạt như vậy, Cỗ Thanh Ninh cảm thấy nàng có thể tiếp thu một chút nho nhỏ không tiện này.

Đào thị cúi người dùng mu bàn tay xem xét cổ của Cố Thanh Ninh, phát hiện không có ra mồ hôi, lúc này mới đem nạng bế lên, đứng ở cách gian bên ngoài, thần sắc lo lắng nhìn vào bên trong.

Cố Thanh Ninh cũng nhìn vào trong phòng, chỉ thấy bên trong có đại phu cùng nha hoàn đang rất bận rộn.

Một ngày trước, Cố Trạch Mộ bỗng nhiên sốt cao, Đào thị hoảng sợ đang nửa đêm cũng sai người đi thỉnh đại phu, khiến cả phủ kinh động, dùng rất nhiều biện pháp, hôm nay mới lui bớt nhiệt độ.

Mẫu phu nhân cùng các vị bá mẫu thức cả một đêm, thấy hạ sốt mới chịu trở về nghỉ ngơi.

Đào thị ngủ không được, vì sợ quấy rầy đại phu xem bệnh, chỉ có thể ôm Cố Thanh Ninh ở ngoài cửa chờ.

Một lát sau, đại phu đi ra ngoài, Đào thị đi nhanh hai bước:

- Vương đại phu, thế nào?

- Đã bớt sốt, chỉ là tam thiếu gia thật sự quá nhỏ, phải thật cẩn thận.

Wang đại phu tinh tế dặn dò một lần, Đào thị cùng bọn nha hoàn tỉ mỉ lắng nghe, sợ rớt mất chữ nào.

Sau khi đại phu rời đi, Đào thị đỡ nữ nhi ngủ, cũng không thả vào trong nôi, mà đặt lên giường, từ lúc Cố Trạch Mộ sinh bệnh, Đào thị càng thêm khẩn trương đối với nữ nhi, hận không thể thời thời khắc khắc nhìn nàng.

Nhìn nữ nhi phấn nộn ngủ say, Đào thị nhìn vào trong phòng, nơi đó còn có hài tử của nàng, nàng do dự một lúc, mới đi vào.

Cố Trạch Mộ nặng nề ngủ, khuôn mặt mẫm mĩm vì trận bệnh này có vẻ gay ồm một chút, vẻ mặt đỏ ửng, không giống hôm qua nóng đến đỏ bừng, Đào thị yêu thương nhẹ nhàng sờ trán của hắn.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Cố Vĩnh Hàn:

- Ngọc Nương.

Đào thị ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Vĩnh Hàn đứng ở cửa, y phục trên người lộn xộn, gương mặt vùng cổ đầu đầy mồ hôi, có thể đoán vừa rồi biết được tin tức liên vội vàng trở về, ngay cả y phục cũng không kịp thay.

Đào thị vội vàng “xuyt” một tiếng, quay đầu lại nhìn thấy Cố Trạch Mộ không tỉnh lại, mới buông tâm, bước nhanh ra ngoài.

Cố Vĩnh Hàn nắm tay nàng, thấp giọng hỏi nói:

- Phát sinh chuyện gì, ta nghe nói Trạch Mộ đột nhiên phát sốt, sợ tới mức không kịp thay đồ, liền chạy trở về.

Đào thị nhìn thấy trạng thái, giống người sắp chết đuối ôm được bè, lúc này còn cố kiên cường, lúc này liền suy sụp, nước mắt rơi xuống:

- Thiếp cũng không biết...Đêm qua đang êm đẹp, Trạch Mộ đột nhiên phát sốt, tới hôm nay mới giảm, tuổi tác hẩm nhỏ như vậy, thiếp thật lo lắng...

- Được rồi, được rồi, không có việc gì.

Cố Vĩnh Hàn vỗ vỗ bàn tay nàng, nhưng vẫn không yên tâm, hai người cùng vào trong phòng, Đào thị dịch chỗ cho Cố Trạch Mộ, Cố Vĩnh Hàn sờ thử trán của hắn, không còn nóng nữa, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Đào thị nhìn hết thấy, đột nhiên thấp giọng nói:

- Phu quân, thiếp là nữ nhân xấu xa.

Cố Vĩnh Hàn sửng sốt:

- Làm sao vậy?

- Lúc Trạch Mộ sinh bệnh, thiếp lại thấy may mắn, may mắn người sinh bệnh không phải là Thanh Ninh, thiếp...Lúc trước thiếp đáp ứng với nương sẽ đối xử công bằng với bọn chúng, chỉ là...

Nước mắt như trân châu rơi xuống,

Cố Vĩnh Hàn nhìn khuôn mặt thống khổ tự trách của thê tử, trong lòng nóng như lửa đốt rất khó chịu, hấn duỗi tay lau nước mắt cho nàng, an ủi nói:

- Nay vốn là nhân sinh thường tình, cũng không phải nàng sai.

Đào thị lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng nhìn Cố Trạch Mộ, nghĩ đến những lời Vương đại phu nói ngày đó, trong lòng đau càng nhiều:

- Khi thiếp còn nhỏ, cách vách có một hài tử, bởi vì phát sốt khiến đầu choáng váng ngây ngốc, nếu... Chẳng may Trạch Mộ...Thiếp thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt...

Cố Vĩnh Hàn bất đắc dĩ nói:

- Sẽ không, khi ta còn nhỏ cũng thường xuyên phát sốt, cũng không đốt ta thành ngốc tử, không phải sao? Còn nữa, Vương đại phu y thuật cao minh, nhất định sẽ chữa khỏi cho Trạch Mộ.

Nghe Cố Vĩnh Hàn nói như vậy, tuy Đào thị vẫn tự trách, nhưng trong lòng cũng đỡ hơn một ít, nàng nhìn hài tử, trong lòng âm thầm thề, cho dù Trạch Mộ thật sự bị nóng đến choáng váng, nàng vẫn sẽ yêu thương hấn, làm tròn trách nhiệm của người làm nương.

Tiêu Dận cảm thấy hấn đi trên một con đường rất dài, chuyện cũ năm xưa xẹt qua hai bên, hấn nghe nói người đã chết sẽ nhìn thấy ký ức sinh thời, cho nên giờ phút này, hấn đang đi trên đường hoàng tuyền sao?

Hai bên ký ức phần lớn đều có quan hệ tới Phụng Trường Ninh, nhưng Tiêu Dận nhìn này nọ hết thấy lại giống như đã qua mấy đời.

Trong trí nhớ của hắn, Phụng Trường Ninh chấp chưởng lục cung, là hoàng hậu cao cao tại thượng, vì giữ gìn thái tử không màng tôn ti giáp mặt trách cứ mẫu thân của hắn, là thê tử coi hắn như kẻ thù tạt bể cửa cung quyết tuyệt với hắn.

Chỉ là trong trí nhớ của hắn, Phụng Trường Ninh vẫn minh diễm động lòng người.

Từ lúc hai người thành thân, lúc hắn mở khăn voan nhìn thấy khuôn mặt của nàng, hắn cho rằng hắn sẽ vững tâm như thiết, lại không ngờ lúc ấy gương mặt này khắc sâu trong lòng hắn.

Không phải bọn họ chưa từng có hồi ức tốt đẹp, chỉ là xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho bọn họ càng lúc càng xa.

Lúc nhỏ hắn đọc được một câu “Thân nhất xa nhất là phu thê” vẫn luôn không rõ có ý tứ gì, cho tới hôm nay hắn mới hiểu.

Hắn cùng Phụng Trường Ninh là phu thê, nắm tay nhau đi qua ít nhiều mưa gió, cuối cùng lại rơi vào ngăn cách, một đạo cửa cung cách trở bọn họ, sinh thời không tương kiến, từ nay về sau thiên nhân vĩnh cách, càng không thể nhìn thấy nhau.

Tiêu Dận đê đê ngực, theo lý mà nói hắn đã chết, tại sao chỗ này lại cảm giác từng đợt đau đớn.

Hắn sinh thời là đế vương anh minh quả quyết, sau khi chết mới biết bản thân muốn cái gì, hắn cười khở một tiếng, chỉ là hắn biết có hối hận cũng không có cơ hội quay lại.

Đã suy nghĩ rõ ràng, thân là đế vương, hắn đem mệnh yếu áp chế xuống đáy lòng, không nhìn hai bên ký ức nữa, nhanh chân bước đến nơi ánh sáng cuối con đường.

Lúc hắn đi vào nơi quang mang kia, chỉ cảm thấy cả người càng lúc càng nặng, giống như có một cỗ hấp lực kéo hắn xuống.

Thân thể Tiêu Dận chấn động, mở to hai mắt.

Trước mắt là một mảnh màn che tối sẫm, bên cạnh treo một ít túi thơm khâu vá hình tiêu động vật, hắn giật giật tay chân, mới phát hiện tay chân bị cái gì đó gắt gao bao lấy.

Dụng phải loại tình huống này, hắn cũng không kinh hoảng thất thố, mà là bình tĩnh quan sát hoàn cảnh, trong phòng bài trí cũng không đẹp đẽ quý giá, lại lộ ra đờ đờ nhiều năm, tuyệt đối không phải thường gia.

Nhưng không phải hắn đã chết rồi sao?

Trong lòng Tiêu Dận đầy hồ nghi, chẳng lẽ có người dùng yêu pháp, đem hồn phách của hắn giam cầm ở thân thể của hắn, muốn mượn thân xác này làm ra chuyện đại nghịch bất đạo?

Trong đầu hắn xẹt qua rất nhiều ý niệm, đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng hít thở rất nhỏ.

Thân thể Tiêu Dận cứng đờ, chậm rãi quay đầu, liền nhìn thấy một khuôn mặt trẻ thơ, một đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Kỳ Lạ

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đối diện nhau, chỉ thấy cặp mắt kia giống như sâu không thấy đáy, hoàn toàn không giống đôi mắt thanh triệt của hài đờng.

Cố Thanh Ninh khiếp sợ, đang muốn nhìn kỹ, Cố Trạch Mộ đã nhắm hai mắt lại.

Này hết thấy phát sinh quá nhanh, khiến Cố Thanh Ninh nghĩ nàng bị ảo giác.

Chỉ là không đợi nàng nghĩ lại, trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, nàng liền biết là các ca ca tử tử lại tới nữa.

Cố Thanh Chỉ một tay lôi kéo Cố Thanh Xu, một tay lôi kéo Cố Trạch Hạo, Cố Trạch Hạo mới hai tuổi, bụ bẫm, đi đường đều lung lay, nhìn ngây thơ chất phác.

Cố Thanh Chỉ là trưởng nữ của thế tử Cố Vĩnh Huyền cùng Chu thị, tuy chỉ mới năm tuổi, đã nhìn ra bộ dáng trưởng tử.

Cố Thanh Xu cùng Cố Trạch Hạo đều là hài tử của Liễu thị, so với Cố Thanh Xu tinh quái, tính tình Cố Trạch Hạo giống phụ thân của hắn hơn, tính tình cực tốt, nhìn ai cũng cười tủm tỉm.

Trừ ba bọn họ ra, còn có đại thiếu gia Cố Trạch Vũ cùng tam tiểu thư Cố Thanh Vi đều là nhi nữ của Chu thị.

Cố Trạch Vũ ở thư viện đi học, cho nên đến nay vẫn không thấy đến, Cố Thanh Vi chỉ mới một tuổi, còn ở trong lòng nhũ mẫu uống sữa, đương nhiên không có khả năng cùng ca ca tử tử khắp nơi chạy loạn.

Cố Thanh Chỉ dẫn bọn họ tới mép giường, lại chỉ cho bọn họ nhìn xem đệ đệ muội muội.

Cố Thanh Ninh nghe ngôn nữ hài đờng bên tai, không biết như thế nào đột nhiên cảm thấy thực buồn cười.

Cố Thanh Xu vẻ mặt kinh hãi:

- Đại tỷ, người xem tứ muội cười với ta kìa.

Cố Trạch Hạo vùng vẫy chân ngắn, cũng muốn nhìn muội muội, Cố Thanh Chỉ vội vàng nâng hấn lên một chút, cũng chỉ có thể bò đến mép giường, ba hài tử chụm đầu nhìn lúm đờng tiẽn trên mặt Cố Thanh Ninh, phát ra tiếng kinh hô cao thấp không đờng nhất.

Đúng lúc này, Lý ma ma đẩy cửa phòng ra, thấy bọn họ, nhin không được cười ra tiếng:

- Mộ nhi cùng Ninh nhi đang ngủ, các vị thiếu gia tiểu thư lại đây ăn chút điểm tâm đi.

Cố Thanh Xu chu miệng:

- Tứ muội muội tỉnh rồi.

- Được rồi, được rồi, các người một đường đi tới, thái dương chiếu cao như vậy, không nóng sao?

Đào thị bưng một mâm trái cây, trên mâm có mấy cái đĩa nhỏ, trái cây được cắt thành khối nhỏ bày trên đó, sau đó còn tưới một ít mật ong cùng đá bào.

Bởi vì mấy hài tử đều còn nhỏ, cho nên không dám bỏ nhiều.

Cố Thanh Chỉ nhìn thấy Đào thị liẽn ngoan ngoan hành lễ, Cố Thanh Xu lôi kéo đệ đệ chạy nhanh tới bên người Đào thị, giọng ngọt mà kêu “Tam thâm thâm” rồi chạy vòng quanh nàng.

Đào thị rất thích hài tử, mà mấy đứa nhỏ này lại ngoan ngoan hiểu chuyện, mỗi lần bọn họ lại đây, Đào thị sẽ mang điểm tâm tới chiêu đãi bọn họ

Bọn nhỏ dùng đờng ngôn trĩ ngữ(tiếng trẻ con) nói chuyện với Đào thị, Cố Thanh Ninh nằm nghe, nhin không được lộ ra tươi cười.

Cơn buồn ngủ kéo tới, nàng ngáp một cái, lại nhìn thoáng qua bên cạnh, Cố Trạch Mộ đang ngủ, sau đó nàng cũng ngủ theo.

Tuy Cố Trạch Mộ nhắm mắt, nhưng tâm lý lại dâng lên sóng to gió lớn.

Hắn nghĩ chính mình đã chết, lại không ngờ vẫn còn sống.

Từ một thế hệ đế vương biến thành một ấu tử mới sinh, tuy từ trước đến giờ Tiêu Dận luôn anh minh quả quyết, giờ phút này trong đầu hắn loạn như một như đồng hồ nhảo, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Tiêu Dận từ nhỏ đã biết ẩn nhẫn ngủ đông, gặp chuyện cũng không hoảng loạn, hắn luôn nghĩ mặc kệ gặp chuyện gì cũng có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng giờ phút này hắn một chữ cũng không thể nói, thậm chí có bò cũng phải bò theo kiểu hài tử, dù hắn có mưu kế, có tâm cơ lại có thể làm gì bây giờ?

Trong khoảng khắc, hắn cảm nhận một loại chuyện hoang đường buồn cười, sớm biết như thế còn không bằng để hắn trực tiếp chết đi.

Nói cái gì là đế vương chân long chi tử, được trời cao bảo hộ, kết quả, thế này là bảo hộ sao?

Tiêu Dận âm thầm chửi rủa phát tiết một lúc lâu, sau đó chậm rãi bình tĩnh lại, tình cảnh này, hắn chỉ có thể tiếp thu cùng thích ứng, chẳng lẽ còn có biện pháp khác sao?

Nếu biểu hiện quá mức kinh thế hãi tục, chỉ sợ bị người ta coi là yêu quái đem đi thiêu chết.

Tiêu Dận âm thầm thở dài, lơ đãng nhìn về phía Cố Thanh Ninh, hắn biết, đứa trẻ này là muội muội cùng mẫu.

Tiêu Dận nhìn đối phương, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác quen thuộc, hẳn có chút bất ngờ, loại cảm giác thân thiết này không xưa tan được, cuối cùng hẳn chỉ có thể quy kết vì huyết thống liên kết kì bí.

Bên tai nghe tiếng Cố Thanh Ninh hít thở đều đều, hẳn cũng bị lây bệnh buồn ngủ, bất tri bất giác ngủ theo.

Cố Thanh Ninh phát hiện, sau khi Cố Trạch Mộ trải qua cơn bệnh, như thay đổi thành người khác, nói lời này có chút buồn cười, dù gì muốn nhìn sự khác biệt trên khuôn mặt hài tử là rất khó, nhưng Cố Thanh Ninh cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

Tỷ như(ví dụ) lúc bọn Cố Thanh Chỉ tới đây, lúc trước Cố Trạch Mộ ngẫu nhiên mở to mắt cười ngây ngô nhìn các ca ca tỷ tỷ, hiện tại hẳn chỉ yên lặng liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó quay đầu tiếp tục ngủ.

Lại tỷ như, lúc trước mặc kệ Cố Trạch Mộ uống nãi(sữa) hay là đi tiêu đều rất ngoan ngoãn, đầu giống hiện tại, chỉ cần nhũ mẫu uy nãi(cho bú) hẳn liền gào khóc, cuối cùng chỉ có thể dùng muỗng nhỏ đút cháo bột cho hẳn.

Chu thị lại tìm thêm một nhũ mẫu từ thôn trang, hẳn vẫn như vậy không chịu uống, nên đành miễn cưỡng để hẳn ăn cháo bột.

Mỗi lần xi hẳn tiêu, hẳn liền xỉ mặt gờng mình, cả người giống như bị hãm trong sương đen, khiến cho các nhũ mẫu đang lo lắng bị đuổi lại càng thêm nơm nớp lo sợ.

Bất quá này đó chỉ có Cố Thanh Ninh hoài nghi, dù gì nhìn Cố Trạch Mộ cũng chỉ giống một hài tử khó tính mà thôi, Vương đại phu cũng nói, tiêu hài tử còn chưa định tính, tính tình có biến hóa là chuyện rất bình thường, mà Cố Trạch Mộ vừa trải qua bệnh nặng, người bị bệnh nặng có khả năng sẽ sửa đổi tính tình, tiêu hài tử có thái độ như vậy là chuyện hết sức bình thường.

Đào thị không nghi ngờ hẳn, sau khi Cố Trạch Mộ khỏi bệnh, nàng càng thêm yêu thương hẳn, thấy thế cũng chỉ phân phó nha hoàn cùng nhũ mẫu càng thêm cẩn thận.

Tình hình như vậy vẫn luôn duy trì tới tới tám tháng chín tháng, lúc này đã bắt đầu vào đông, Uy Quốc Công phủ đốt địa long(than), trong phòng ấm như ngày xuân.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ chỉ xuyên y phục mỏng, Cố Thanh Ninh nằm bò trên giường, trước mặt nàng là Đào thị đang cặm món đồ chơi tre đùa với nàng.

Mà Cố Trạch Mộ giống như chướng mắt loại hoạt động này, ngẩng một bên cặm một cái Cử Liên Hoàn(trò mở khóa) tự chơi.

Đương nhiên Cố Thanh Ninh cũng chướng mắt, nhưng vì vị mẫu thân này thật sự quá miễn cảm.

Lúc trước Đào thị vẫn luôn dạy bọn họ nói “phụ” cùng “Nương”, Cố Trạch Mộ không mở miệng, Cố Thanh Ninh cũng cảm thấy muốn gọi nữ nhân so với kiếp trước của nàng còn nhỏ hơn nàng mấy vòng(mấy chục tuổi) làm nương, thật sự quá xấu hổ.

Đào thị dạy hơn nửa tháng cũng không có chút động tĩnh, thiếu chút nữa còn cho rằng hai người bọn họ là người câm, không chỉ hoang mang rối loạn còn tìm đại phu, còn lén chảy mấy hàng nước mắt.

Cố Thanh Ninh tự nhận mình là nữ nhân tâm địa thiện lương ân oán phân minh, không đành lòng nhìn Đào thị vì chuyện nhỏ như vậy mà cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Cẩn thận nghĩ lại, dù sao Đào thị cũng là thân mẫu của bọn họ, mười tháng hoài thai cực khổ, sinh hạ bọn họ, cho bọn họ sinh mệnh mới.

Cố Thanh Ninh là nữ nhân, biết sinh hài tử đau đớn thế nào, nếu quên đi kiếp trước, kêu nàng là nương cũng không sai, tâm mềm nhũn, bỏ qua sĩ diện mở miệng gọi.

Đào thị cao hứng không kềm chế được, đêm đó liền viết tam trang giấy báo tin cho Cố Vĩnh Hàn.

Mà Cố Thanh Ninh từ lúc mở miệng gọi, cũng không còn mâu thuẫn, mỗi ngày ngọt ngào kêu một tiếng, Đào thị có thể cao hứng cả buổi sáng.

Không ngờ chuyện này vừa qua đi, Đào thị lại bắt đầu thu xếp cho bọn họ học bò, Cố Thanh Ninh không muốn làm, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười tràn ngập cổ vũ của Đào thị, nàng đành bất đắc dĩ thở dài, chống đỡ chân tay mềm như bông, đi về phía trước vài bước.

Đào thị cảm động đến rơi lệ, giống như nàng đã làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, Cố Thanh Ninh dù không cam lòng cũng không nỡ từ chối tình cảm mẫu tử thiêng liêng này, nàng tự sa ngã, coi như vì y phục rục rở.

Đang lúc mẫu tử nữ hiếu, rèm cửa bị người xốc lên, nha hoàn Hồng Đậu bên người Chu thị bước vào, liền hành lễ với Đào thị, sau đó mới nói nguyên nhân vì sao đến.

Lúc này đã sắp tới tết, tuy đang trong quốc hiếu kỳ, không thể bốn phía tiệc tùng, nhưng người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên, còn có nhân tình lui tới là không thể thiếu.

Đào thị là tiểu nhi tức, theo lý loại chuyện này không quan hệ tới nàng, chỉ là Chu thị thận trọng, muốn cho Đào thị xem trước lễ vật sẽ đưa qua Đào gia, còn muốn Đào thị đi theo học tập này nọ, ngày sau ra cửa cùng người khác giao tiếp cũng không quá luống cuống.

Đào thị không dám trì hoãn, để Lý ma ma cùng nữ mẫu chăm sóc hài tử, nha hoàn Lục Liễu giúp nàng thay y phục, xuyên áo choàng thật dày, lúc này mới đi theo Hồng Đậu vội vàng đến sân viện của Chu thị.

Đào thị đi rồi, trong phòng liền an tĩnh, Lý ma ma cùng bọn nha hoàn ngẩng đầu vá xiêm y cho mấy đứa nhỏ.

Cố Trạch Mộ tháo xong Cửu Liên Hoàn liền ném qua một bên, đôi mắt nhìn về phía lưu hương, một khuôn mặt non nớt lại xuất hiện biểu cảm trầm

tư.

Cố Thanh Ninh nhìn hấn, trong lòng nghi hoặc càng sâu, nàng cùng Cố Trạch Mộ cùng mẫu sinh ra, nàng là vong hồn trọng sinh, có thể Cố Trạch Mộ cũng không đơn giản?

Nhưng trải qua khoảng thời gian nàng quan sát, Cố Trạch Mộ trừ khó tính, không thích gần người, còn lại không có gì khác lạ.

Cố Thanh Ninh nghĩ nghĩ, chậm rãi bò tới bên người Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ cảm giác bên cạnh có động tĩnh, hồi phục tinh thần, liền nhìn thấy muội muội đang ở bên cạnh, cặp mắt tròn tròn nhìn chăm chăm hấn.

Trong lòng Cố Trạch Mộ mềm nhũn, hấn cũng không biết vì cái gì mà hấn đối với Cố Thanh Ninh có một loại cảm giác quen thuộc.

Kỳ thật hấn cũng không phải là người coi trọng thân tình, mặc kệ Đào thị như thế nào sủng ái, trong lòng hấn cũng không có nửa phần xúc động, lại cố tình nhiều lần phá lệ trước Cố Thanh Ninh.

Lúc hai người nhìn nhau, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một trận vang lớn, một chuỗi tiếng sấm “Ầm ầm ầm” hạ xuống.

Mọi người giật nảy mình, Lý ma ma vội chạy tới, bế hai đứa nhỏ lên, vỗ vỗ trấn an gọi tên bọn họ, tiêu hài tử hồn nhẹ, Lý ma ma sợ bọn họ bị tiếng sấm này dọa.

Tuy Cố Thanh Ninh cũng hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền không có việc gì, còn Cố Trạch Mộ khẽ nhíu mày.

Dân gian có ngạn ngữ: Phía đông sét đánh, vạn vật không thành, trùng không tàng, thường binh khởi loạn.

Chỉ sợ không phải dấu hiệu tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Đêm Xấu

Năm nay mùa đông vô cùng rét lạnh, mới vừa vào tháng chạp, kinh thành bay đầy bông tuyết, vì là quốc hiệu, từng phủ đều treo đèn lồng màu trắng cùng cờ trắng, trên đường người đi đường rất thưa thớt, phần lớn đều bọc kín mít, bước đi vội vàng, nhìn rất tiêu điều.

Ở ngoài cửa thành, bên tường thành không ít khất cái run bần bật rúc vào nhau, ánh mắt trông mong nhìn lâu cháo bên cạnh cửa thành, chỉ là giờ phút này bên trong nãi không bếp lạnh, còn chưa tới giờ nấu cháo.

Đào thị ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy thiên địa mênh mông, khắp nơi một mảnh trắng xóa, ở chân tường có những đốm màu trắng, chỉ khi bọn họ động đây, mới phát hiện những đốm kia đều là người.

Một trận gió lạnh thổi vào xe, Đào thị thả màn xe xuống.

Lục Liễu bỏ thêm than vào lò sưởi, thùng xe nhỏ ấm áp hòa hợp, đối lập với hoàn cảnh bên ngoài.

Đào thị rũ mắt:

- Hôm nay quá lạnh, một lát nữa người sai người mua thêm củi lửa, đợi lúc làm cháo xong, hỏa cũng đừng dập.

Lục Liễu đáp ứng. Xe ngựa tới bên cạnh lâu cháo, này như là một tín hiệu, đám người ở tường thành xông vào lên.

Sau đó lại có một chiếc xe, vài người hộ vệ từ trên xe nhảy xuống, vây quanh lâu cháo, mấy gia đình bắt đầu khuân vác củi lửa cùng gạo ở sau xe ngựa.

Nhiều người chờ cháo, tự lập đội, trong tay cầm cái chén đủ loại hình dạng, mắt trông mong nhìn gạo trắng trong nãi.

Lục Liễu đỡ Đào thị xuống xe ngựa, dù trên người đã bọc thật dày áo bông, Đào thị vẫn bị gió Bắc lạnh thấu xương thổi run rẩy, Lục Liễu lo lắng nói:

- Tam phu nhân, người vẫn nên ngồi trong xe đi, nơi này có nô tỳ nhìn là được.

- Không sao.

Đào thị cười cười. Từ lúc Đào thị còn nhỏ, mẫu thân nàng mỗi khi đến mùa đông sẽ ra ngoài thành phát cháo, nàng nói với Đào thị, đây đều là những người đáng thương lẻ loi hiu quạnh không nơi nương tựa, dựa vào một chén cháo nói không chừng có thể chịu đựng qua mùa đông này, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa.

Đào thị mưa dầm thấm đất, cũng hình thành thói quen, dù sau này phụ mẫu song vong nàng sống nhờ thúc phụ, cũng không sửa.

Đào gia là phủ tích thiện, mỗi năm đều phát cháo, mỗi năm Đào thị dùng bạc tiêu vật tích góp đổi thành gạo, sau đó đi theo Đào gia cùng ra thành phát cháo.

Tuy Chu thị chưởng gia, lại không độc quyền, mọi việc sẽ cùng hai muội tức thương lượng, Đào thị tự biết mình không có bản lĩnh gì khác, liền xưng phong nhận việc phát cháo.

Lửa đốt vùn vụt, cháo trong nồi bắt đầu “Ừng ục ừng ục” bốc lên, phát ra mùi thơm.

Đào thị cũng không để ý thân phận quý trọng, cùng hạ nhân cùng nhau múc cháo cho đám khuất cái đang xếp hàng.

Cố Vĩnh Hàn cưỡi ngựa chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng này, khiến hắn nhớ tới lần đầu gặp Đào thị.

Khi đó nàng cũng tự múc cháo cho khất cái, gió thổi rớt mũ choàng của nàng, liếc mắt một cái, Cố Vĩnh Hàn liền biết người trong lòng hắn tới rồi.

Sau khi phát cháo xong, Đào thị mới cùng Lục Liễu lên xe ngựa, vừa tới gần xe liền nhìn thấy Cỗ Vĩnh Hàn, nàng kinh hãi nói:

- Sao người lại tới đây?

Cỗ Vĩnh Hàn “Hắc hắc” cười:

- Vũ Lâm Quân được nghỉ, ta nghĩ nàng sẽ ở đây, nên đến đây đợi nàng cùng trở về.

Hai người ngồi trong xe, Cỗ Vĩnh Hàn kéo tay Đào thị, ngón tay nàng vì rét lạnh mà có chút sưng đỏ, Cỗ Vĩnh Hàn vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ:

- Ta biết nàng thiện tâm, nhưng sau này những việc này cứ giao cho hạ nhân làm là tốt rồi.

Đào thị nhẹ nhàng cười:

- Không sao.

Cỗ Vĩnh Hàn đem tay nàng bỏ vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng, Đào thị nhìn hắn, trong mắt toát ra ôn nhu:

- Ta vẫn luôn cảm thấy ta có thể có được ngày lành như hiện giờ, là vì nương của ta nhiều năm làm việc thiện, hiện giờ ta làm này đó, không chỉ có thiện ý, cũng muốn thay người cùng bọn nhỏ tích phúc, chỉ nguyện trời cao có thể nhìn thấy ta thành tâm, mà phù hộ các người.

Thân thể Cỗ Vĩnh Hàn cứng ngắt, có chút thấp thỏm nhìn nàng:

- Nàng...Nàng đã biết?

- Tuy ta không thông minh bằng đại tâu nhị tâu, nhưng cũng không phải ngốc tử, gần đây người thường xuyên cùng phụ thân cùng bọn đại bá thương lượng đến đêm khuya, lại thường xuyên nhìn ta cùng bọn nhỏ muốn nói lại thôi, ta ít nhiều cũng đoán được.

Đào thị rút tay ra, thay Cổ Vĩnh Hàn sửa sang lại cổ áo, nước mắt lại từ gương mặt chảy xuống, nàng cuống quýt lau đi, mới ngửa đầu nhìn Cổ Vĩnh Hàn.

- Khi nào xuất phát?

- Đang quốc tang không thể hành binh, như thế nào cũng phải chờ sau quốc tang.

Hắn đau lòng dùng ngón tay lau nước mắt của Đào thị, lại vội vàng bổ sung một câu:

- Ít nhất có thể b ả Trạch Mộ cùng Thanh Ninh qua một tuổi, nàng yên tâm đi.

Hai người trở về phủ thay đổi xiêm y liền đi xem hài tử, những việc này không có đề cập tới. Bọn họ cũng không biết, trong lòng Cổ Trạch Mộ đối với này đó đã là trắng sáng như gương.

Ngoại tộc Lang Ky chiến lược cường đại, lúc Tiêu Dận còn tại vị, vẫn luôn là tai họa đối với triều đình.

Tiêu Dận trù tính nhiều năm, dốc hết sức lực muốn diệt trừ ngoại tộc, vì thế hắn thậm chí còn đi đầu Phụng Triển tới Tây Bắc, đem ngoại tộc đánh tan nát.

Nếu không phải Định Quốc Công phủ nhiễu loạn, Phụng Triển bị người hãm hại, ở Tây Bắc chết trận, chỉ sợ Lang Ky đã sớm bị đuổi khỏi thảo nguyên tây bắc.

Tuy nói thất bại trong gang tấc, nhưng ngoại tộc cũng bị thương tổn nặng nề, sau đó Tiêu Dận bệnh nặng, đối với những việc này có chút lực bất tòng tâm, Uy Quốc Công vẫn luôn đóng quân ở tây bắc, cũng chỉ có thể bảo đảm Lang Ky không thể công phá Nghiệp Thành.

Tiêu Dận biết nhi tử của mình thế nào, tính tình ôn hoà hiền hậu, là Quân có thể gìn giữ cái đã có, nhưng muốn làm Quân vương mở mang bờ

cõi, lại kém một phần quả quyết, hẳn chỉ có thể dạn dò đối phương chặt chẽ bảo vệ tây bắc, chỉ cần Nghiệp Thành không phá, dân quốc vô ưu.

Chỉ là Tiêu Dận như thế nào cũng không thể ngờ, hẳn mới băng hà chưa được một năm, Nghiệp Thành đã có chuyện.

Lúc trước Uy Quốc Công đem Nghiệp Thành thủ giống như thùng sắt, nhiều năm như vậy, ngoại tộc chỉ dám ở thôn trang ngoài thành cướp bóc một phen, có đánh cũng chỉ là tiêu đánh tiêu nháo.

Cho đến khi Uy Quốc Công bị triệu hồi kinh, cũng không để ý lắm, chỉ dạn dò tướng lĩnh lưu lại giữ nghiêm thành trì.

Sau đó Thành Đế băng hà, tân đế đăng cơ, Uy Quốc Công là lão thần tử đương nhiên phải lưu tại trong triều trấn trị bọn đạo chích, hơn nữa lúc mùa thu ngoại tộc có ý đồ cướp bóc, lại vì thành trì phòng thủ kiên cố đành bất lực trở về, nên vào đông, bọn họ đều thả lỏng cảnh giác.

Không ngờ mùa đông năm nay vô cùng rét lạnh, dê bò ngoại tộc bị đông chết hơn phân nửa, trong đó có một bộ tộc tên là Cát Nhan Bộ bí quá hoá liều, phái người lẫn vào Nghiệp Thành, vào lúc trời đông giá rét bất ngờ tấn công Nghiệp Thành, nội ứng ngoại hợp mở ra cửa thành, Lang Ky nhảy vào Nghiệp Thành, đã không còn thường thành cao lớn bảo hộ, toàn bộ Nghiệp Thành trở thành miếng mồi ngon.

Lang Ky hành động nhanh chóng, thừa dịp tướng thủ còn chưa kịp phản ứng, cướp đoạt đồ vật lại nghênh ngang rời khỏi Nghiệp Thành.

Này như là một tát hung hăng vả vào mặt tân đế cùng trên dưới văn võ triều đình.

Ba ngày trước, tám trăm dặm cấp báo đem tin tức này truyền tới tai hoàng thượng, hoàng thượng tức giận, suốt đêm triệu trọng thần tiến cung nghị sự, trong đó bao gồm Uy Quốc Công Cố Tông Bình.

Cố Tông Bình trấn thủ tây bắc nhiều năm, nếu muốn xuất chinh, trừ hẳn không còn ai khác.

Tuy Cố Tông Bình phần nộ, cũng không mất bình tĩnh, sau khi phân tích, hẳn liền nói rõ với tân đế.

Tuy trời đông giá rét sẽ làm thực lực ngoại tộc giảm đi, nhưng với chúng ta càng bất lợi.

Ngoại tộc là tất cả bộ tộc ở vùng tây bắc thảo nguyên, là vùng bộ tộc thiếu văn minh, nhưng thật ra bọn họ cũng không phải cùng một dân tộc, thảo nguyên tây bắc có nhiều bộ tộc lớn lớn bé bé luôn làm theo ý mình, bọn họ cũng tranh đấu lẫn nhau.

Tuy Lang Ky hung mãnh, nhưng chỉ cần bọn họ vẫn luôn bảo trì trạng thái rời rạc như vậy sẽ không đủ hoạn.

Chỉ là năm nay mùa đông lạnh vô cùng, đại bộ phận các bộ tộc đều bị hao tổn nghiêm trọng, mà ngang trời xuất thế Cát Nhan Bộ lại hoàn toàn tương phản, bọn họ đoạt được Nghiệp Thành, này đó đồ vật cũng đủ khiến bọn họ thoải mái dễ chịu qua mùa đông này.

Tới đầu xuân, hai bên thực lực bên này giảm bên kia tăng, nếu thủ lĩnh Cát Nhan Bộ biết nhìn lâu dài, tất nhiên sẽ nhân cơ hội này thống nhất các bộ tộc, nếu hẳn thật sự làm được, tây bắc nguy rồi.

Mấy ngày nay không khí trong Uy Quốc Công phủ có chút trầm trọng, không hề có không khí sắp đón tết.

Cố Trạch Mộ nghe phụ mẫu cùng hạ nhân đôi câu vài lời nhắc đến mà suy đoán đại khái, chỉ tiếc cho dù hẳn có ý tưởng gì, với hình dáng hiện giờ cũng không có cách nào nói cùng người khác, chỉ có thể một mình buồn bực.

Cố Trạch Mộ đang ưu quốc ưu dân, bất ngờ bị người từ trên giường ôm lên, hẳn tức giận thiếu chút đã cho người kia một cái tát.

Cố Vĩnh Hàn nhìn thấy vẻ mặt nhĩ tử không kiên nhẫn, cũng không cho là gì, đem khuôn mặt tiến tới trước mặt hắn:

- Nhi tử, kêu phụ thân đi.

- ...

Người biết người đang kêu ai là nhi tử không? Đại bất kính.

Đương nhiên Cố Vĩnh Hàn không nghe Cố Trạch Mộ đang chửi thề, bám riết không tha, ở trước mặt hắn dạy hắn gọi phụ thân.

Cuối cùng Cố Trạch Mộ không nhịn được nữa, nhắm đôi mắt lại, làm bộ ngủ.

Cố Vĩnh Hàn có chút tiếc nuối đặt hắn về giường, rồi đi quấy rối nữ nhi.

Cố Thanh Ninh cao quý lãnh diễm nhìn hắn một cái, hôm nay toàn bộ liêm sỉ của nàng đã vứt hết cho nương, đương nhiên sẽ không thiện tâm ban phát cho tên phụ thân không đáng tin cậy này.

Cố Vĩnh Hàn liên tiếp thất thủ, ủy khuất đi tìm lão bà cầu an ủi.

Chỉ là hắn không ngờ, Đào thị đang cùng đại tẩu nói đến chuyện phát cháo, vì thế hắn liên tiếp ăn mệt trở thành chuyện cười, truyền khắp Uy Quốc Công phủ.

Lúc này cả phủ không khí trầm trọng, cũng vì Cố Vĩnh Hàn vô tư cống hiển chuyện cười mà có ít nhiều nhẹ nhàng.

Nhưng qua năm, không khí trong Uy Quốc Công phủ liên biến đổi, binh lính tự biết bọn họ lập tức phải ra chiến trường, trong khoảng thời gian này Diễn Võ Trường đều chặt kín người.

Cũng trong lúc này, tròn năm(thôi nôi) của Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh lặng yên tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Con Dấu

Bởi vì Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh sinh trong quốc tang, tám ba ngày, trăng tròn(đầy tháng) cùng trăm thiên cũng không thể làm lớn.

Chỉ thỉnh thân thích bằng hữu thân cận tới phủ. Hiện giờ đã qua quốc tang, hơn nữa tròn năm là chuyện đại sự, Mẫn phu nhân vung tay, làm thật lớn.

Dù đám người trong Uy Quốc Công phủ sắp xuất chinh, nhưng yến tiệc tròn năm này không hề bị ảnh hưởng.

Đợi đến lúc quốc hiếu, quan phủ ban bỏ luật cấm, các gia các hộ đổi đèn lồng trắng trước cửa, thu hồi cờ trắng.

Hạ nhân trong Uy Quốc Công phủ quét tước đổi mới hoàn toàn, ở trước cửa hiên treo cung tiễn cùng cành đào.

(Yul: sau quốc tang là quốc hiếu)

Đại Chu rất coi trọng yến tiệc tròn năm, lễ nghi càng đa dạng.

Tỷ như, nếu trong môn hộ(gia đình) có nam hài liền treo cung tiễn, nếu có nữ hài liền treo cành đào, lấy mấy vật này làm thế thân cho hài tử ngăn cản tai họa, đợi buổi tiệc kết thúc, cung tiễn cùng cành đào đều phải thiêu hủy, đại biểu tai họa rời khỏi người, từ đây bình an.

Uy Quốc Công cùng Mẫn phu nhân ngồi ở trung đường, thế tử Cố Vĩnh Huyền mang theo hai đệ đệ ra tiếp đón khách khứa, Chu thị cùng Liễu thị cùng vội đến xoay vòng.

(Yul: trung đường là nhà chính ở giữa)

Đào thị cùng nữ mẫu ôm hai đứa nhỏ đi ra.

Hai huynh muội được trang điểm đổi mới hoàn toàn, kế thừa dung mạo của phụ mẫu, hai đứa nhỏ được các vị phu nhân, tiểu thư rất yêu thích.

Cho dù Cố Trạch Mộ gắt gao cau mày kiên quyết không cho người khác ôm, cũng không ảnh hưởng tới một đám người ở bên cạnh luôn miệng kêu đáng yêu.

Đào thị tươi cười đầy mặt, ôm nữ nhi trong lòng, Cố Thanh Ninh ngáp một cái, đầu nhỏ dựa trên vai Đào thị, ngửi mùi hương quen thuộc có chút mơ màng buồn ngủ.

So với ca ca luôn làm lạnh mặt, nhìn nàng ngoan ngoãn hơn nhiều, đương nhiên bị ôm nhiều nhất, vì đấu tranh phải đòi uống nãi, thật vất vả mới được Đào thị giải cứu, đương nhiên sẽ mệt mỏi.

Đào thị sờ sờ khuôn mặt của nàng, phát hiện nhiệt độ cơ thể bình thường, liền dỗ yên cho nàng ngủ.

Tới giờ lành, Cố Vĩnh Hàn cùng Đào thị mỗi người ôm một hài tử, đi đến trung đường, bắt đầu lễ tròn năm.

Lễ tròn năm chủ yếu chính là trưởng bối trong nhà chúc phúc cùng mong chờ hài tử.

Cố Vĩnh Hàn cùng Đào thị ôm hài tử tới trước mặt phụ mẫu, Uy Quốc Công duỗi tay sờ đầu hai đứa nhỏ, trầm giọng nói:

- Nhi nữ Cố gia chúng ta, cả đời này chỉ cần nhớ kỹ hai việc, thứ nhất là trung Quân ái quốc, thứ hai là ôm thành thủ trì. Cố gia chúng ta chịu hoàng ân, đứng hàng quốc công, có bao nhiêu vinh quang liền có bấy nhiêu trách nhiệm, nhưng thân là trưởng bối, ta chỉ hy vọng các người khỏe mạnh bình an là tốt rồi.

Nghe Cố Tông Bình nói, trong lòng Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh vô cùng xúc động.

Tiếp theo là Mẫn phu nhân cùng bá phụ bá mẫu chúc phúc, nha hoàn bưng khay đựng đũa lễ vật.

Chờ lễ tròn năm kết thúc, chính là vở kịch lớn nhất hôm nay...Chọn đũa vật đoán tương lai.

Đối với người Đại Chu mà nói, chọn đũa vật đoán tương lai là khi hài tử bắt được cái gì sẽ dự báo con đường nhân sinh sau này, cho nên rất được coi trọng.

Uy Quốc Công phủ vì chọn đũa vật đoán tương lai, tất cả đũa vật đều cố ý đặt làm, vô cùng tinh mỹ, còn cố ý thỉnh toàn bộ lễ quan tốt nhất kinh thành, thay hài tử xướng tụng.

Vì là long phượng thai, cho nên dựa theo tập tục cùng chọn đũa vật đoán tương lai.

Phu thê Cố Vĩnh Hàn vội vàng đem hài tử đặt lên bàn.

Chung quanh hai đứa nhỏ đủ thứ đũa vật, đao kiếm nhỏ điêu khắc từ gỗ, bút mực, bàn tính, thức ăn, trang sức, son phấn, vô cùng tinh tế nhỏ xinh, mà khách khứa vây xung quanh đều chăm chú nhìn, chờ xem hai đứa nhỏ sẽ bắt được cái gì.

Cố Trạch Mộ trước sau như một bất động như núi, Cố Thanh Ninh nhìn tình hình trước mắt, lại nhớ tới kiếp trước nghe mẫu thân kể lại chuyện nàng chọn đũa vật đoán tương lai.

Lúc ấy nàng là hài tử đầu tiên ở Phụng gia, lễ tròn năm cực kỳ long trọng, lúc chọn đũa vật đoán tương lai, phụ thân còn đem tùy thân con dấu đặt trên bàn.

Theo lời mẫu thân nói, lúc ấy nàng không nhìn son phấn cung sa hoa lụa, lập tức hướng tới con dấu, lúc đó phụ thân vui vô cùng, còn ôm nàng lên.

Sau đó, con dẫu kia cùng với nàng lớn lên, lại cùng nàng vào cung, chứng kiến nàng từ thái tử phi biến thành hoàng hậu lại biến thành thái hậu, cũng chứng kiến Phụng gia từ thịnh vượng từng bước suy vong.

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Đào thị đang kêu tên nàng cùng Cố Trạch Mộ, cổ vũ bọn nàng đi bắt đồ vật.

Cố Thanh Ninh trong lòng đã định, nhìn chung quanh, liền thấy ở góc bàn một con dẫu màu vàng, nàng không nghĩ ngợi liền bò tới con dẫu kia.

Ai ngờ lúc nàng đưa tay bắt con dẫu, một tay nhỏ bụ bẫm ở bên cạnh cũng bắt con dẫu này.

Cố Thanh Ninh nghi hoặc nhìn qua, vừa lúc thấy Cố Trạch Mộ cũng nhìn nàng, nàng động động tay, không ngờ Cố Trạch Mộ lại không có ý tứ buông tay.

Hai người đều cần không buông, Cố Thanh Ninh chớp chớp mắt ngây ngô nhìn Cố Trạch Mộ, ai ngờ hắn cũng không bị ảnh hưởng, vẫn như cũ chặt chẽ nắm chặt con dẫu, không cho nàng.

Cố Trạch Mộ vẫn luôn không so đo cùng muội muội, những lúc bình thường, nàng muốn cái gì cho nàng là được, hôm nay cũng không biết làm sao, hắn nhất định phải có được con dẫu này.

Mà Cố Thanh Ninh cũng không từ bỏ, dứt khoát dùng hai tay cùng hắn tranh đoạt.

Thân thể nàng ngã về phía sau, muốn mượn lực này đoạt lấy con dẫu, ai ngờ Cố Trạch Mộ chặt chẽ nắm con dẫu, trực tiếp đỡ người về phía nàng, hai đĩa nhỏ giống hai viên bi rơi trong nĩa, quay tròn lăn lóc.

Tân khách vậy xem có chút choáng váng, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy lễ chọn đồ vật đoán tương lai như thế. Cố Vĩnh Hàn nhu nhu trán, Đào thị lại không dám quấy rầy lễ chọn đồ vật đoán tương lai, lại sợ hai đĩa nhỏ ngã xuống bàn, nàng lo đến độ chân tay luống cuống.

Lễ quan kịp thời phản ứng:

- Chúc mừng tam gia tam phu nhân, hai đứa nhỏ đều bắt con dấu, tam thiếu gia của chúng ta ngày sau gia quan tiến tước, tất nhiên được thiên ân bảo hộ, mà tứ tiểu thư của chúng ta bắt được con dấu, chứng minh ngày sau tất nhiên vượng phu trợ tử hưng gia lập nghiệp, đây chính là thiên đại chuyện tốt a!

Lễ quan nói những lời này, tức khắc hóa giải xấu hổ, mọi người liên tục phụ họa, đi theo tán thưởng hài tử.

Chỉ là hai đứa nhỏ này vẫn như cũ như gà chọi trừng mắt nhìn đối phương, cùng tranh đoạt con dấu.

Đột nhiên Uy Quốc Công cười rộ lên, đi qua cầm tay Cố Trạch Mộ:

- Trạch Mộ, ngươi là ca ca, phải nhường muội muội mới đúng.

Thân thể Cố Trạch Mộ cứng ngắt, Cố Thanh Ninh chớp cơ hội đoạt được con dấu, Uy Quốc Công lấy ra một con dấu khác đặt vào tay Cố Trạch Mộ, tươi cười ôn hòa, nhìn hắn:

- Hiện giờ ngươi cùng muội muội mỗi người một cái.

Cố Trạch Mộ nắm con dấu, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, nhưng tốt xấu gì hai đứa nhỏ không còn tranh đoạt nữa, thấy tình hình như vậy, phu thê Cố Vĩnh Hàn vội vàng ôm hài tử lên.

Nhũ mẫu đem hai con dấu đặt cẩn thận vào trong hà bao, đây là tập tục ở Đại Chu, chọn đồ vật đoán tương lai, đồ vật sẽ được bảo tồn, theo hài tử lớn lên, cho đến khi hắn chết đi, thứ này cũng sẽ chôn cùng.

Ở đây khách khứa tấp tểch bảo lạ, còn chưa bao giờ thấy lễ chọn đồ vật đoán tương lai độc đáo đến như vậy, trong lúc nhất thời đần độn sôi nổi.

Đào thị cùng nhũ mẫu mang hai đứa nhỏ về phòng, thay đổi y phục cho bọn chúng, sau đó nói:

- Thật là hai hài tử tở tướng bình, ngày thường ngoan ngoãn như vậy, sao ngay lễ chọn đồ vật đoán tương lai lại tranh giành với nhau?

Cố Trạch Mộ không hé răng, tuy Cố Thanh Ninh cướp được con dấu, sau khi nghĩ lại, nàng hận không thể đầu thai một lần nữa.

Kiếp trước thêm kiếp này, đây là lần đầu tiên, nàng ở trước công chúng đánh nhau với người khác, từ trước đến giờ, nàng ở trước mặt người khác đều là đoan trang đại khí, hiện giờ, hình tượng này xem như hoàn toàn bị huỷ hoại.

Cố Trạch Mộ cũng vô cùng ảo não, hẳn biết chọn đồ vật đoán tương lai có ý nghĩa gì, cho nên từ lúc bắt đầu li hôn chuẩn bị bắt con dấu kia, nào biết Cố Thanh Ninh cũng muốn, hẳn cũng không biết mình giựt cọng dây thần kinh nào, lại đi tranh đoạt với Cố Thanh Ninh, hai người ở trước mặt công chúng lẫn lộn, thật sự không ra thể thống gì.

Đào thị giúp hai đứa nhỏ sửa lại y phục, thấy bọn họ không quan tâm đến nhau, cùng đưa lưng về phía đối phương, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Đúng lúc này, Lục Liễu đi đến, nói là Chu thị có việc tìm nàng, Đào thị chỉ có thể để Lý ma ma cùng nhũ mẫu trông hai hài tử, nàng vội vàng ra cửa.

Đào thị mới vừa đi, Lý ma ma thấy hai đứa nhỏ chỉ ngủ yên trên giường, ai cũng không để ý tới ai, nghĩ bọn chúng cũng lẫn lộn một buổi sáng, hai đứa nhỏ sẽ đói bụng, liền dặn dò nhũ mẫu nhìn bọn họ, rồi đi ngủ phòng lấy thức ăn đến đây.

Nhũ mẫu đồng ý, Lý ma ma đi rồi, hai nhũ mẫu ngủ yên bên giường, thấp giọng nói chuyện, làm nữ hồng (may vá) thường thường ngẩng đầu nhìn hai hài tử.

Tới lúc này rồi, Cố Trạch Mộ cũng bình tĩnh lại, nói như thế nào thì linh hồn của hắn cũng là đại nhân (người lớn), không giống Cố Thanh Ninh, nàng chỉ là hài tử cái gì cũng không hiểu, còn là muội muội của hắn, hắn nên nhường nhịn nàng, chuyện này là hắn làm không thỏa đáng.

Nghĩ như vậy, Cỗ Trạch Mộ bò tới chỗ Cỗ Thanh Ninh, lôi kéo tay áo của nàng. Lúc Cỗ Thanh Ninh nhìn qua, hấn lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Cỗ Thanh Ninh còn đang tự sa ngã, cảm giác tay áo bị người lôi kéo, nàng quay đầu lại, nhìn Cỗ Trạch Mộ đang nhấp nháy môi, đôi mắt nhìn nàng, cũng không biết có ý gì.

Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, Cỗ Thanh Ninh cảm thấy không có ý tứ, bĩu môi muốn bò đi, ai ngờ đúng lúc này Cỗ Trạch Mộ cũng bò về phía trước một bước.

Cỗ Trạch Mộ đi đường không vững chắc, vướng phải chân của Cỗ Thanh Ninh, lập tức liền đè nàng ngã xuống.

Chỉ nghe thấy “Phanh” một tiếng, đầu Cỗ Thanh Ninh đập xuống giường, tuy đệm giường rất dày, vẫn khiến Cỗ Thanh Ninh đụng phải liền đầu váng mắt hoa.

Mà lúc Cỗ Trạch Mộ ngã xuống vị trí không tốt lắm, ót trực tiếp đụng vào hai răng cửa của Cỗ Thanh Ninh.

Bà vú nghe thấy tiếng vang, ngẩng đầu nhìn qua, sợ tới nỗi thiếu chút nữa hèn phi phách tán, vội vàng chạy lại ôm hai người vào trong lòng.

Lý ma ma bưng khay đồ ăn vào cửa, thấy thế thiếu chút nữa ném nguyên khay xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ sân viện gà bay chó sủa.

Lúc này Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ liếc nhìn nhau một cái, ý tưởng nhận định giống nhau.

Hai người bọn họ nhất định bất tự lịch hướng!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Xuất Chinh

Yến tiệc tròn năm kết thúc không lâu sau, trong cung truyền tới ý chỉ, mệnh Uy Quốc Công xuất chinh tây bắc, thảo phạt ngoại tộc.

Không khí trong phủ mới vì yến tiệc tròn năm mà vui vẻ, lúc này lại trở nên trầm ngưng, Uy Quốc Công bình tĩnh tiếp chỉ.

Lúc này, phụ tử Cố gia đều phải xuất chinh, các nữ quyến khác trong Cố gia đã quen đưa tiễn phu quân xuất chinh, chỉ có Đào thị, đây là lần đầu tiên Cố Vĩnh Hàn rời xa nàng.

Thật ra Uy Quốc Công cũng không muốn để tiểu nhi tử ra chiến trường, cho nên mới đưa hắn vào Vũ Lâm Quân.

Ai ngờ Cố Vĩnh Hàn lại chủ động xin ra trận, lý do cũng rất đầy đủ, hắn là nam nhân Cố gia, hưởng thụ phụ huynh nhiều năm che chở, đã đến lúc gánh vác trách nhiệm của chính mình.

Nhi tử hiểu chuyện, Uy Quốc Công sẽ không ngăn trở, sau khi Cố Vĩnh Hàn thành thân, tính tình cũng trầm ổn hơn rất nhiều, dù là ra chiến trường, cũng sẽ không khiến hắn quá mức lo lắng.

Cố Vĩnh Hàn cùng huynh đệ binh lính trong Vũ Lâm Quân uống rượu cả đêm, về đến phủ liền ngồi trong viện chậm rãi chà lau kiếm.

Lúc này xuất chinh, hắn sẽ cùng phó tướng của phụ thân phụ trách lương thảo.

Tuy so ra kém bọn đại ca, phải trực diện chiến trường, nhưng Cố Vĩnh Hàn vẫn có chút khấn trương, chỉ là hắn che dấu rất tốt, ngay cả Đào thị cũng không biết.

Lúc Đào thị đẩy cửa ra, vừa lúc nhìn thấy Cố Vĩnh Hàn dùng ngón tay vuốt ve thân kiếm, sắc mặt ngưng trọng.

Cố Vĩnh Hàn nghe tiếng mở cửa, liền quay đầu lại. Đào thị ôn nhu nói:

- Phu quân.

Cố Vĩnh Hàn vội vàng thu kiếm vào vỏ, Đào thị đi qua, tay hai người giao nhau, Cố Vĩnh Hàn cố ý hạ thấp thanh âm:

- Sao trẻ như vậy rồi mà nàng còn chưa ngủ?

- Sao ngủ được...Không chỉ mình ta, hai đứa nhỏ cũng không ngủ được.

Cố Vĩnh Hàn sững sốt, Đào thị lôi kéo hắn đi vào phòng.

Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh đã thay đổi y phục, hai người chia lãnh thổ, chia giường thành hai đoạn, mỗi đứa ngồi một góc, nghe động tĩnh, hai người đều nhìn qua, Cố Vĩnh Hàn tươi cười:

- Các người cũng biết ngày mai phụ thân phải xuất chinh, cho nên trẻ như vậy cũng không ngủ?

Đương nhiên hai đứa nhỏ sẽ không đáp lời hắn, chỉ là hai khuôn mặt phẫn điều ngọc trác lại có biểu tình nghiêm túc, nhìn rất buồn cười

Cố Vĩnh Hàn “Phụt” cười, rồi ngồi xuống mép giường, cũng mặc kệ Cố Trạch Mộ nghe hiểu hay không, liền nói:

- Tiểu tử, sau khi phụ thân ngươi xuất chinh, ngươi chính là trụ cột trong nhà, phải hiếu thuận tổ mẫu, chiếu cố mẫu thân cùng muội muội, đừng để mẫu thân khóc, mặt khác, nếu có người mơ ước Thanh Ninh, ngươi liền đánh hắn...

Đào thị sắp rơi nước mắt, nhưng nhìn Cố Vĩnh Hàn nghiêm trang dặn dò tiểu oa nhi một tuổi, lại bị chọc cười:

- Ngươi cái này làm phụ thân thật là, cùng hài tử nói bừa gì đâu không. Còn nữa, Trạch Mộ nhỏ như vậy, sao hắn có thể hiểu những gì ngươi nói?

Ai ngờ nàng vừa dứt lời, liền thấy Cố Trạch Mộ nghiêm túc nhìn Cố Vĩnh Hàn, rồi còn trịnh trọng gật đầu.

Cố Vĩnh Hàn:

- ...

Nói thật, hắn thấy Đào thị sắp khóc, mới dùng phương pháp này chọc nàng cười, không ngờ Cố Trạch Mộ lại gật đầu, hắn thật sự có một loại cảm giác hứa hẹn.

Cố Vĩnh Hàn lắc đầu, nhìn kỹ lại, Cố Trạch Mộ đã cúi đầu tiếp tục lăn lộn Cừu Liên Hoàn.

Cố Vĩnh Hàn cười ha ha, tiện tay duỗi ra sờ sờ đỉnh đầu của Cố Trạch Mộ, ai ngờ ngày thường nhi tử của hắn ghét nhất bị người khác chạm vào đầu, lúc này lại phá lệ không né tránh tay hắn, Cố Vĩnh Hàn vô cùng ngạc nhiên:

- Đây thật là mặt trời mọc từ hướng tây.

Lại nắm bắt cơ hội xoa nhẹ mấy cái.

Vì Cố Trạch Mộ nhớ đến công lao Cố gia nhiều năm vất vả, cho nên cho Cố Vĩnh Hàn một phần mặt mũi, ai ngờ hắn được một tấc lại muốn tiến một thước.

Cố Trạch Mộ lập tức nhíu mày, đưa tay tán bàn tay của Cố Vĩnh Hàn, sau đó xoay người, dùng hông đối mặt với hắn, thập phần cao lãnh.

Cố Vĩnh Hàn sờ sờ mu bàn tay bị đánh, có chút ngượng ngùng, sau đó lại không chịu cô đơn mà chuyển qua hướng nữ nhi.

- Ninh nhi, kêu phụ thân đi.

Nếu là ngày thường, Cố Thanh Ninh nhất định không để ý đến hắn, nhưng vẻ mặt Cố Vĩnh Hàn ăn chơi trác táng lại giống phụ thân kiếp trước của nàng.

Năm đó mỗi lần Định Quốc Công xuất chinh, đầu ôm nàng, cùng nàng nói chuyện, sau đó nàng trưởng thành, phụ thân chỉ dẫn nàng đi bộ một vòng trong hoa viên, cái gì cũng không nói.

Khi còn nhỏ Cố Thanh Ninh không hiểu, nhưng hiện tại nàng đã hiểu, mặc dù hấn chiến công chông chát, nhưng mỗi lần xuất chinh đối với hấn mà nói, sẽ có khả năng là có đi không có về.

Bọn họ không muốn bị người khác nhìn thấy mình mềm yếu, chỉ có ở trước mặt nữ nhi còn nhỏ tuổi, mới có thể ẩn hiện lo lắng.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Vĩnh Hàn, vẻ mặt hấn không hề để ý vẫn tươi cười, nhưng trong mắt lại ẩn hiện tương lai mờ mịt cùng thấp thỏm, trong lòng nàng mềm nhũn, nhẹ giọng mở miệng nói:

- Phụ thân, bình an.

Cố Vĩnh Hàn tươi cười có chút cứng lại, hấn nghiêng mặt đi, giống như dậm dậm ho khan, Đào thị đã nhìn không được, rơi lệ đầy mắt.

Cố Vĩnh Hàn hít hít cái mũi, ôm Cố Thanh Ninh vào trong lòng, quý trọng hôn đỉnh đầu nàng:

- Nữ nhi ngoan, phụ thân nhất định sẽ bình an.

Đào thị đi tới, nhẹ nhàng lôi kéo tay hấn. Cố Vĩnh Hàn sờ sờ cái ót:

- Hôm nay cũng coi như là nhờ phúc của hai tiểu oa nhi, nàng đừng lo lắng, lúc này ta ra chiến trường, nhất định sẽ đem cáo mệnh về cho nàng.

Đào thị lắc đầu:

- Ta cái gì cũng không cần, ta chỉ cần người bình an trở về là đủ rồi.

Cố Vĩnh Hàn nhìn kiêu thế ấu tử, trong lòng như dòng nước ấm chảy qua, hấn dùng sức gạt đầu:

- Ta đáp ứng các người, nhất định bình an trở về.

Sáng sớm hôm sau, các nữ quyền đều đưa tiễn, phụ tử Cố gia đã thay khôi giáp, đứng bên ngựa, Mẫn phu nhân thay bọn họ rót một chén rượu, sau đó nhẹ giọng dặn dò bọn họ.

Uy Quốc Công nhiều năm chinh chiến, đối với thê tử tràn ngập áy náy, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ là trầm mặc mà uống hết ly rượu.

Chu thị cùng Liễu thị cũng sớm hình thành thói quen, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vẻ mặt mang theo nhàn nhạt ý cười, cùng phu quân nhỏ giọng nói cái gì đó.

Còn Đào thị, cũng biết lúc này mà khóc là không may mắn, liền gắt gao nhịn xuống.

Cũng chưa nói được gì nhiều, phó tướng nhắc nhở Uy Quốc Công canh giờ xuất phát đã tới, ở ngoài thành, hoàng đế còn dẫn dắt đủ loại quan viên đi đưa tiễn.

Uy Quốc Công dẫn đầu lên ngựa, Cố Vĩnh Hàn uống sạch ly rượu, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay của Đào thị.

- Chờ ta trở lại.

Các nữ quyền cũng không có trở về, không lâu sau, xa xa từ bên ngoài cửa thành tựa hồ truyền đến tiếng kèn xuất phát.

Sau khi phụ tử Uy Quốc Công xuất chinh, toàn bộ Uy Quốc Công phủ an tĩnh hơn rất nhiều, các vị phu nhân đều có chút uể oải.

Mẫn phu nhân cùng Chu thị còn có chuyện phải giải quyết, Đào thị lại không có việc gì, hai đứa nhỏ thật sự ngoan ngoãn, cũng không khiến nàng phí nhiều tâm tư.

Cho nên cả ngày Đào thị đều đắm chìm tưởng niệm Cố Vĩnh Hàn, cả người không có tinh thần.

Cuối cùng vẫn là Liễu thị xem không nổi, đề nghị đi Thiên Phật Tự ở lại mấy ngày, thay đám người Uy Quốc Công cầu phúc.

Thật ra trong Uy Quốc Công phủ cũng có Phật đường, sở dĩ Liễu thị đề nghị như vậy, trừ chuyện cầu phúc, càng là không muốn Đào thị cả ngày buồn rầu, cho nên muốn nàng đi ra ngoài giải sầu.

Chỉ là từ trước đến nay Liễu thị làm người không chịu biểu hiện hảo ý, lại lấy Chu thị ra làm cớ.

Mẫu phu nhân không muốn ra cửa, cho nên cũng chỉ có ba người các nàng, hơn nữa trừ Cố Trạch Vũ ra, còn mang theo tất cả hài tử.

Bởi vì đã qua tròn năm Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh dứt nãi, hơn nữa Lý ma ma chiếu cố hài tử có cảm tình, nên giữ lại, còn hai nữ mẫu kia đã ra phủ.

Lúc đi Thiên Phật Tự, Đào thị chỉ dẫn theo Lý ma ma cùng Lục Liễu.

Lúc này đã vào hạ, thời tiết dần dần ấm lên, Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh cũng thay y phục mỏng.

Đối với Cố Thanh Ninh mà nói, sau khi vào cung nàng rất ít khi nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cung, nàng còn tự bế cửa cung sáu năm, hiện giờ có cơ hội xuất môn, vô cùng tò mò, bỏ qua sĩ diện luôn miệng gọi “Mẫu thân, mẫu thân”, khiến Đào thị bất đắc dĩ mở màn xe.

Cố Thanh Ninh tham lam nhìn cảnh tượng bên ngoài, Đào thị vừa ôm nàng vừa ôn nhu giảng giải.

Cùng nàng so sánh, thì Cố Trạch Mộ bình tĩnh hơn nhiều, hiện giờ Đào thị cũng tiếp nhận tính tình nhi tử không thích nói chuyện, cũng vì ngày thường Cố Trạch Mộ biểu hiện không khác gì hài tử, thậm chí có chút thông minh, nàng cũng không hề lơ đãng.

Đào thị lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Trạch Mộ bị Lý ma ma ôm vào trong lòng, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả Cửu Liên Hoàn

cũng không lẫn lộn, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, đưa một tay khác ôm hẳn vào trong lòng.

Hai đứa nhỏ từ sau yến tiệc tròn năm, giống như phạm hướng, Cố Thanh Ninh mang thù, hừ một tiếng, trực tiếp dùng cái ót đối mặt với Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ tự giữ thân phận không cùng nàng so đo, cũng đem thân thể hướng về phương hướng khác.

Đào thị bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng trước khi một tuổi vẫn còn tốt, cũng không biết sao hài tử lại mang thù như vậy.

Xe ngựa vẫn chạy, cây xanh bên đường hình thành bóng râm, đường ruộng màu xanh trải dài, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng hài tử vui đùa âm ỉ.

Cố Trạch Mộ nhìn cảnh sắc, bên tai là tiếng Đào thị ôn nhu giảng giải, lần đầu tiên cảm thấy, trọng sinh như vậy, cũng khá tốt.

Đến lúc xe ngựa vào núi, mọi người cảm giác quanh thân lạnh lẽo.

Trụ trì tự mình ra nghênh đón các nàng, vài vị phu nhân đi cúng bái Bồ Tát, quyên góp giấy bạc nhang đèn, lúc này mới đi theo tiêu sa (chú tiêu) vào sương phòng.

Thiên Phật Tự hương khói cường thịnh, không ít phú quý nhân gia tới đây dâng hương hoặc là ở lại mấy ngày, cho nên tuy sương phòng thu âm tịnh, lại vô cùng sạch sẽ tao nhã.

Thiên Phật Tự sau núi có hoa trà, bởi vì trên núi thời tiết mát mẻ, lúc này hoa trà đang nở rộ.

Chu thị cùng Liễu thị ngẩng xe mệt nhọc, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Đào thị tinh thần còn tốt, nàng lại yêu thích hoa trà, nếu tới Thiên Phật Tự đương nhiên muốn đi ngắm hoa.

Nàng thấy Lý ma ma lộ vẻ mệt mỏi, liền đỡ Lục Liễu bế Cố Thanh Ninh, còn nàng ôm Cố Trạch Mộ cùng đi ra sau núi.

Nghe nói hoa trà bên này là trụ trì tiên nhiệm phân loại, đều là trân phẩm trên đời khó được, phí rất nhiều công phu mới gieo trồng thành công.

Đào thị nhìn hoa cả mắt, bất tri bất giác bước đi có chút xa, chờ đến lúc phát hiện, đã tới một tiểu viện phụ cận.

Sân viện không lớn, nhưng trước cửa lại có vài hộ vệ thủ hộ, thấy nàng tới gần, một người hộ vệ quát lớn:

- Đứng lại.

Đào thị hoảng sợ, vội vàng ôm hài tử lui về phía sau vài bước.

Lúc này nàng mới nhớ lời trụ trì từng nói với các nàng, nghe nói thân muội muội của hoàng thượng là Nguyên Gia trưởng công chúa đang ở Thiên Phật Tự giữ đạo hiệu cho tiên đế cùng thái hậu.

Trụ trì còn dặn dò các nàng, tính tình Nguyên Gia trưởng công chúa thanh lãnh, không thích cùng người lui tới, dặn các nàng ngàn vạn lần không nên quấy rầy đối phương.

Nghĩ đến, chủ nhân trong viện này có khả năng chính là Nguyên Gia trưởng công chúa.

Đào thị liên tục xin lỗi, đang chuẩn bị ôm hài tử rời đi, lại thấy cửa tiểu viện mở ra.

Một nữ tử đi ra, nàng ăn mặc y phục tố sắc, rõ ràng là cung nữ, lại lộ ra một cỗ đại khí, chủ nhân viện này là ai không cần nói cũng biết.

Trong lòng Đào thị hoảng loạn, không đợi nàng nói chuyện, liền vội vàng xin lỗi:

- Vị cô nương này, do ta ham ngắm hoa trà, quấy rầy trường công chúa điện hạ, thỉnh thứ lỗi, chúng ta li ền rời đi.

Cung nữ kia sửng sốt một chút, vội vàng gọi nàng lại:

- Phu nhân xin dừng bước.

Đào thị nơm nớp lo sợ, quay đầu nhìn lại:

- Điện hạ mời phu nhân tiến vào trong viện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Nhất Kiến Như Cố

Đào thị cùng Lục Liễu ôm hài tử đi vào tiểu viện, thần sắc chủ tớ hai người đều mang theo một chút kinh hoàng, còn không bằng hai đứa nhỏ vô cùng trấn định.

Trong viện quét tước vô cùng sạch sẽ, trong một bụi cây trúc còn có vài bông hoa lan, nhìn cũng không giống chủng loại quý báu, giống như tùy tay từ trong núi đào tới dã lan.

Ở giữa viện là một cây bồ đề, dưới tàng cây là bàn đá ghế đá, ngõ trên ghế đá là một phụ nhân trẻ tuổi mặc bạch y.

Nàng nhìn mới hai mươi tuổi, màu da trắng nõn tinh tế, búi tóc chỉ cắm một ngọc trâm, trang dung thuần tịnh, lại càng thêm điểm sắc tuyệt thế, như thần tiên phi tử.

Tuy Đào thị lớn lên cũng mỹ mạo, nhưng cùng nàng so sánh, liền khuyết thiếu ung dung đại khí.

Không cần đoán, liền biết trước mắt chính là vị có thanh danh vang vọng toàn bộ kinh thành Nguyên Gia trưởng công chúa.

Đào thị ôm hài tử định quỳ xuống hành lễ với Nguyên Gia trưởng công chúa, lại bị đối phương ngăn trở.

Nguyên Gia ôn nhu nói:

- Vị phụ nhân này không cần đa lễ, mời ngồi.

Đào thị ôm hài tử trong lòng run sợ mà ngồi xuống, cung nữ vội vàng dâng nước trà.

Nguyên Gia hơi mỉm cười:

- Mạo muội thỉnh phụ nhân tiến vào, mong phụ nhân không phiền lòng.

- Thần phụ..... Thần phụ không dám.

Nguyên Gia thấy nàng quá khân trương, chỉ tùy ý nói một ít đê tài, hàn huyền một lúc sau, Đào thị phát hiện nàng cũng không giống lời đồn lạnh nhạt xa cách, ngược lại tính tình rất tốt, tâm cũng dần dần buông lỏng.

Lúc này Nguyên Gia mới nhìn hai đứa nhỏ, nàng cũng không biết vì cái gì, lần đầu tiên nhìn thấy hai đứa nhỏ này liền có một loại cảm giác quen thuộc.

Cho nên từ trước đến nay không thích cùng người giao tế, thậm chí pháp lệ thỉnh phụ nhân không quen biết tiến vào viện.

- Phu nhân sinh một đôi hài tử thế này, thật có phúc khí.

Nàng nói xong, một cung nữ cầm một cái tráp tới, mở ra thấy bên trong là một đôi mỹ ngọc Trường Sinh Tỏa, chất ngọc trắng tinh tinh tế không có một chút tì vết, chạm trở tinh tế như hồn nhiên thiên thành.

Đào thị hoảng hốt:

- Điện hạ, này quá quý trọng.

Nguyên Gia cười nói:

- Ta thích hai đứa nhỏ này, Trường Sinh Tỏa rất hợp với bọn chúng, còn nữa, ta cùng với phu nhân rất hợp ý, phần duyên phận này còn không thể so với mấy thứ quý trọng này sao?

Nàng nói như vậy, Đào thị cũng không thể cự tuyệt, Nguyên Gia lại khích lệ hai đứa nhỏ, Đào thị nghe nàng nói như vậy, gương mặt kia sáng lên, nói chuyện cũng lưu loát rất nhiều.

Nguyên Gia gãi đúng chỗ ngứa đáp lại mấy câu, nàng giống như gặp được tri kỷ, có cái gì phiên não đều nói ra.

Cố Thanh Ninh âm thầm thở dài, mẫu thân của nàng thật sự quá thiên chân, so sánh với Nguyên Gia, quả thực thấp tới bụi bậm.

Nguyên Gia trưởng công chúa Tiêu Ngọc Dung là nữ nhi duy nhất của Phụng Trường Ninh, cũng là công chúa được Thành đế sủng ái nhất, vừa sinh ra liền hưởng thụ đãi ngộ ngang thái tử, được Thành Đế ôm bên gối giáo dưỡng lớn lên.

Tuy là công chúa, nhưng lại vô cùng nghịch ngợm gây sự hoành hành hậu cung, nếu không có Phụng Trường Ninh nghiêm khắc quản giáo, trưởng thành còn không biết như thế nào bị người ghét cầu ngại.

Chờ đến lúc nàng cập kê, nàng tự chọn nhi tử của Lễ Bộ Thượng Thư làm phò mã, đang lúc mang thai lại hòa ly.

Ở công chúa phủ, nàng sai hộ vệ đem tất cả đồ vật của phò mã tính luôn cả hản toàn bộ ném ra đường lớn, khiến Tạ gia nhận hết cười nhạo.

Lễ Bộ Thượng Thư khóc lóc đi tới trước mặt Thành đế cầu công đạo, lại bị Nguyên Gia nói từng câu từng chữ khiến hản ghen lời á khẩu, cuối cùng chỉ phải xám xịt mà rời đi.

Tuy Thành đế tức giận phò mã hành sự không tốt, nhưng cũng không hy vọng bọn họ hòa ly, rốt cuộc có thanh danh như vậy, sau này Nguyên Gia muốn tái giá sẽ rất khó khăn.

Ai ngờ Nguyên Gia không lên tiếng, đi đến Khôn Ninh Cung đóng chặt cửa cung, một canh giờ sau, một tờ giấy từ Khôn Ninh Cung lọt qua khe cửa.

Sau khi Thành đế xem xong, yên lặng đồng ý chuyện hòa ly, lúc sinh hạ hài tử liền ban họ Tiêu, đặt tên Diên Chi, ban phong Chiêu Hoài quận vương.

Gia tộc phò mã còn đang lo sợ bất an, lo lắng Nguyên Gia công chúa trả thù, ai ngờ nàng không quan tâm đến bọn hản, giống như bọn hản không tồn tại.

Nhưng nàng làm như vậy lại khiến Lễ Bộ Thượng Thư càng sợ hãi, qua hai năm liền thượng sở con cáo lão hủi hương, mà lúc ấy Thành đế bệnh

nặng, thái tử giám quốc, một câu giữ lại cũng không có, liền sáng khoái đờng ý.

Lễ Bộ Thượng Thư tức giận phát tiết lên nhi tử mà hấn sủng ái nhất, năm đó là kinh thành đệ nhất mỹ nam, lại bị lẩn lộn như chó nhà có tang.

Có người muốn lấy lòng Nguyên Gia, đem này đó chê cười nói cho nàng nghe, nàng chỉ thản nhiên cười.

Trước giờ nàng không cần loại cảm xúc đờng tình cùng thương tiếc, cũng không cần thông qua trả thù để được khoái cảm, với nàng mà nói, sau khi hòa ly ân oán như mây khói tan đi, người này đối nàng mà nói chỉ là một người xa lạ mà thôi, nàng vĩnh viễn không cần biết hấn trôi qua như thế nào.

Cố Thanh Ninh rất rõ ràng, Nguyên Gia bên ngoài kiêu mỹ nhu nhược, thật ra nội tâm cực kỳ cường đại, chỉ là sau nhiều năm mới tái kiến, thấy nàng ôn nhu ổn trọng không giống trong trí nhớ, nàng rất đau lòng.

Chỉ là hiện giờ thân phận đột biến, cảm xúc này đó chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Nguyên Gia có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, từ trong ánh mắt của đứa nhỏ này lại ẩn hiện một tia từ ái, cái này khiến nàng có chút dở khóc dở cười.

Tuy Đào thị vẫn luôn lo sợ, nhưng Nguyên Gia ôn tồn ăn nói nhỏ nhẹ, bộ dáng hiên lành trấn an nàng, có lẽ hai người đều là mẫu thân, chỉ cần nói đến hài tử là có thể nói không ngừng.

Nàng buông lỏng tâm tình bắt đầu lải nhải lảm nhảm, vậy mà Nguyên Gia cũng không cảm thấy phiền chán, dù cùng nàng nói chút chuyện lông gà vỏ tỏi cũng rất có hứng thú.

Cung nữ hầu hạ bên cạnh kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Đào thị, các nàng đi theo Nguyên Gia đã lâu, biết rõ tính tình của Nguyên Gia như thế

nào, chưa bao giờ thấy nàng đối với nữ quyến nào ôn hòa, hàn huyên lâu như vậy.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, Nguyên Gia biết Đào thị còn ở lại nơi này vài ngày, liền cười nói:

- Thật tốt, nếu phu nhân rảnh rồi có thể tới đây b ả ta trò chuyện...

Nguyên Gia nói còn chưa nói xong, cửa sương phòng bị người đẩy ra.

Một tiểu oa nhi bốn tuổi, đôi mắt tròn xoe xuất hiện ở cửa, dung mạo rất giống Nguyên Gia, ăn mặc y phục t ố sắc, giơ tay li ền lộ ra một cánh tay như củ sen.

- Mẫu thân, bọn họ là ai?

Tiêu Diễm Chi y a hỏi.

Nguyên Gia mỉm cười, vẫy tay v ề phía h ắn, Tiêu Diễm Chi lập tức bước chân ng ắt "Lộc cộc" chạy tới, nhào vào trong lòng mẫu thân, sau đó lộ ra nửa khuôn mặt, tò mò nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh.

Nguyên Gia giới thiệu Tiêu Diễm Chi với Đào thị, Tiêu Diễm Chi giống như lần đầu tiên nhìn thấy hài tử còn nhỏ hơn mình, tuy tò mò nhưng cũng thẹn thùng, Nguyên Gia cố v ữ một lúc lâu, h ắn tới chịu bước tới trước mặt Đào thị.

Cố Trạch Mộ hào phóng tươi cười với h ắn, còn khai ân cho phép h ắn nắm tay mình.

Đã được cố v ữ Tiêu Diễm Chi lại nhìn v ề phía Cố Thanh Ninh, ng ừa đ ầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với Cố Thanh Ninh:

- Muội muội, người thích ăn bánh qu ế hoa không?

Cố Thanh Ninh nhìn h ắn, trong lòng có một chút phức tạp.

Tuy nàng bẽ cung, lại vì lo lắng cho Nguyên Gia nên vẫn chú ý tin tức về nàng, cũng biết Tiêu Diễm Chi ở đâu tại, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ngoại tôn, hẳn lớn lên giống mẫu thân, nhưng tính nết lại rất giống cữu cữu của hắn, ôn hòa ngoan ngoãn.

Tiêu Diễm Chi thật cẩn thận nắm tay Cố Thanh Ninh, thấy muội muội không cự tuyệt, quay đầu hét lớn với Nguyên Gia:

- Mẫu thân, muội muội thật ngoan.

Nguyên Gia cũng cười rộ lên, nói với Đào thị:

- Diễm Chi không có bằng hữu, khó thấy hắn vui vẻ hợp ý như vậy, nếu phu nhân ở lại nơi này vài ngày, có thể mang theo hài tử lại đây cùng hắn chơi đùa, ta thật sự vô cùng cảm kích.

- Trưởng công chúa điện hạ nói quá lời.

Đào thị có chút kinh sợ nói:

- Nếu điện hạ không chê thân phụ, thân phụ nhất định tới cửa quấy rầy.

- Ta cùng với phu nhân nhất kiến như cố, không cần khách khí.

Nguyên Gia tươi cười vui vẻ:

- Ta tên là Tiêu Ngọc Dung, so với phu nhân lớn hơn một hai tuổi, nếu phu nhân không chê, gọi ta một tiếng Ngọc Dung tử tử, còn chưa biết khuê danh của phu nhân?

- Thân phụ Đào Ngọc Nương, điện hạ... Ngọc Dung tử tử gọi ta Ngọc Nương là được.

- Tên ta cùng người đầu có từ Ngọc, có thể thấy đây là duyên phận.

- ...

Đào thị cùng Nguyên Gia hàn huyên hơn nửa canh giờ, đến lúc Nguyên Gia có việc, nàng mới c̣ần ḷễ vật, cùng Lục Liễu trở ṿề sương phòng.

Lúc này đ̣ám người Chu thị tìm nàng muốn điên ṛõ, nếu không phải có tiểu sa nói nàng đến sau núi ngắm hoa trà, lại có cung nữ bên người Nguyên Gia trưởng công chúa qua đây thông ḅấm, nói nàng cùng công chúa đang hàn huyên, thì Chu thị sẽ ṿề Quốc Công phủ tìm viện binh.

Đào thị vô cùng áy náy, liên tục xin lỗi hai vị tâu tâu, Chu thị cũng biết tính tình của nàng, thấy nàng bình an trở ṿề, cũng không trách ṃáng, chỉ hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đào thị không dấu diếm, đem mọi chuyện từ đ̣ầu tới cuối kể lại.

Lại không biết Chu thị cùng Liễu thị đ̣ầu cḥấn kinh ṛõ, Nguyên Gia trưởng công chúa đại danh toàn bộ kinh thành ai mà không biết không hiểu, nàng là công chúa được tiên đế cùng hoàng thượng sủng ái nhất, hành sự không c̣ần kỵ kinh thế hãi tục.

Tuy nói như thế, người có thể thân cận với nàng lại không nhi ều, vì nàng vô cùng quanh quẽ, từ trước đến nay không thích cùng người khác giao tiếp, dù Chu thị là biểu ṭỷ, nàng cũng chỉ nhân nhạ tiếp đón, càng không c̣ần nói đến người khác.

Không ngờ nàng lại cùng Đào thị nhu nhu nhược nhược nhất kiến như cố, này hết thấy quả thực không thể tưởng tượng.

Đào thị cũng không ngờ, chỉ cảm thấy hết thấy giống như đang nằm mơ.

Chu thị nhìn vẻ mặt Đào thị tràn ngập ng̣ây thơ, lại nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh vô cùng bình thản như không biết gì, bất đắc dĩ thở dài:

- Đây cũng coi là một loại vận khí.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Tập Đi

Dựa theo lời Nguyên Gia, ngày hôm sau Đào thị mang theo hai đứa nhỏ đi tới tiểu viện kia, Chu thị còn cố ý sai người trở về Uy Quốc Công phủ mang theo lễ vật, để đưa cho Tiêu Diễm Chi.

Hôm qua Đào thị hoang mang rối loạn, bên người cũng không có đồ vật thích hợp đưa đi, hôm nay mới bổ sung.

Tiêu Diễm Chi nhìn Nguyên Gia, Nguyên Gia cười nói:

- Nếu Đào di cho người, vậy người nhận lấy đi.

Lúc này Tiêu Diễm Chi mới nhỏ giọng cảm tạ Đào thị, đem lễ vật giao cho cung nữ đứng sau lưng.

Sau đó trông mong nhìn huynh muội Cỗ Trạch Mộ. Cung nữ bên người Nguyên Gia đem một tấm thảm lớn trải trên mặt đất, cầm một ít món đồ chơi đặt lên thảm, rồi đặt hai đứa nhỏ lên, Tiêu Diễm Chi cởi giày, ngồi trước mặt hai người bọn họ.

Cũng thật kỳ quái, Tiêu Diễm Chi lớn hơn huynh muội Trạch Mộ ba tuổi, vậy mà ở trước mặt hai người bọn họ lại ngoan ngoãn giống như vãn bối.

Nguyên Gia cảm thán bảo lạ, chỉ là thấy ba người bọn họ chơi rất vui vẻ, nàng cũng thấy vui mừng.

Đào thị cũng không còn nơm nớp lo sợ, tính tình của nàng rất đơn thuần, người khác đối xử tốt với nàng, nàng liền muốn trăm ngàn lần hồi báo lại.

Nguyên Gia tính tình khó ở, lúc ở trong cung cũng không lui tới với các vị công chúa khác, ở ngoài cung các cô nương đối với nàng không phải sợ hãi chính là lấy lòng, hiện giờ nhìn Đào thị thiệt tình thực lòng đối đãi với nàng, nàng chưa từng được đối xử như thế.

Có lẽ vì tính tình Đào thị đơn thuần, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng như các tiểu thư quý tộc, cùng nàng ở chung vô cùng thư thái.

Nguyên Gia vì phụ mẫu giữ đạo hiếu, ngày thường trừ tụng kinh cầu phúc cũng không có gì làm, cuộc sống trôi qua rất nhạt nhẽo, Đào thị đến giống như một chút niềm vui, khiến cho cuộc sống thêm một tia sắc thái.

Chỉ là Đào thị chỉ ở lại ít ngày, vài ngày sau sẽ trở về.

Lúc Đào thị mang theo hài tử cáo biệt Nguyên Gia, Tiêu Diễm Chi đỏ vành mắt, nhưng hắn cũng rất hiểu chuyện, chỉ thút tha thút thít cáo biệt hai hảo bằng hữu.

Lại không biết tâm tình của Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh vô cùng phức tạp.

Cố Trạch Mộ chỉ mới gặp Tiêu Diễm Chi mấy ngày, hắn cảm thấy vô cùng hoài niệm, năm đó hắn từng ôm Tiêu Diễm Chi, còn ban danh họ cho hắn, chỉ là sau này hắn bệnh nặng, Nguyên Gia sợ quấy nhiễu hắn dưỡng bệnh, nên không mang hài tử tới gặp hắn, hiện giờ lại lần nữa gặp nhau, đứa nhỏ này đã lớn như vậy.

Còn Cố Thanh Ninh rất yêu thích ngoại tôn này, mà Tiêu Diễm Chi cũng thích nhất ở cùng nàng, rời xa có chút luyến tiếc.

Nguyên Gia cùng Tiêu Diễm Chi đưa bọn họ đưa đến cửa sân, thấy nhi tử nhịn khóc cúi mặt thút thít, trong lòng Nguyên Gia cảm thấy thương xót, xoa nhẹ tóc của hắn:

- Lúc trở về phủ công chúa, lại mời bọn họ qua phủ, được không?

Tiêu Diễm Chi hít hít cái mũi, dùng sức gật đầu.

Từ Thiên Phật Tự trở về, Đào thị không giống lúc trước hay sa vào tưởng niệm buồn rầu.

Mỗi ngày nàng đi đến tiêu Phật đường trong phủ, thành kính cầu phúc cho thân nhân xuất chinh.

Người thường xuyên ở trong tiêu Phật đường luôn là Mẫn phu nhân, lúc đầu Đào thị có chút sợ hãi, nhưng sau đó phát hiện, lúc Mẫn phu nhân niệm kinh vô cùng chuyên chú, sẽ không chú ý tới nàng, cho nên tâm tình tĩnh lặng.

Hai người có đôi khi còn có thể đối thoại vài câu, Mẫn phu nhân cũng may mắn phát hiện ra, tam nhi tức vừa thấy nàng cũng không rớt nước mắt.

Còn đối với Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh cuộc sống sinh hoạt trẻ con bước lên một bậc thang mới.

Hai người đã từng là nhân trung long phượng, lại không ngờ nhân sinh từ đâu lại đến, còn phải bắt đầu tập đi.

Lúc trước Cố Thanh Ninh không màng thân phận thường xuyên bò tới bò lui, tay chân có lực hơn ca ca nhi ều, sau đó học đi đường cũng không sợ té ngã.

Sau nhi ều lần té ngã, hiện giờ không cần người đỡ, cũng có thể bước đi vài bước ổn định vững chắc.

Mà Cố Trạch Mộ lại khó vớt bỏ mặt mũi đế vương, lúc tròn năm vì đi không xong, cái ót còn nện vào răng cửa của Cố Thanh Ninh, trở thành lịch sử đen tối vĩnh hằng.

Giờ phút này hắn đang vịnh góc bàn, khỗ đại cừu thâm(hận thù vô cùng) nhìn Đào thị cách hắn vài bước xa, Đào thị cố vũ nhìn nhi tử:

- Trạch Mộ, mau đến đây với mẫu thân.

Cố Trạch Mộ giống như nắm góc bàn rồi nảy mầm mọc rễ, thật lâu cũng không bước được bước đầu tiên.

Là vì hấn té quá thảm, rõ ràng muốn nhấc cái chân, nhưng thân thể không nghe sai sử, hai chân vướng víu, trực tiếp té ngã như chó ăn cứt.

Sau đó, muội muội Cố Thanh Ninh đứng ở một góc khác, không hề cố kỵ mặt mũi của hấn, cười vang khắp phòng.

Nhớ tới trận tiếng cười kia, Cố Trạch Mộ lại đen mặt, không tự giác phóng xuất ra uy nghiêm thuộc về đế vương.

Đào thị nhìn biểu tình của nhi tử, có chút bất an, chà sát cánh tay không biết tại sao lại nổi da gà.

Cố Thanh Ninh cố ý ở trước mặt Cố Trạch Mộ đi qua đi lại, khiêu khích trêu trụi.

Nàng cũng không biết vì cái gì, chỉ cần thấy Cố Trạch Mộ ăn mệt, nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Từ sau yến tiệc tròn năm, Cố Thanh Ninh nhìn vị huynh trưởng này vô cùng chướng mắt, ở trước mặt Đào thị, hai người còn có thể bảo trì hoà bình, cơ hội giận dữ lẫn nhau cũng không quá nhiều, may là hiện tại hai người giống tiêu bánh bao, Đào thị lại canh chừng nghiêm túc, mới không có xung đột.

Cố Trạch Mộ bị Cố Thanh Ninh kích thích, trực tiếp buông lỏng tay, đi về phía Đào thị, hấn bước chân vô cùng chậm chạp, biểu tình cũng vô cùng nghiêm túc, khiến Đào thị nhìn theo cũng nghiêm túc theo hấn.

Giống như trước mặt hấn không phải tằm thảm, mà là chiến trường che kín bụi gai.

Khoảng cách giữa hai người không dài, cũng chỉ có bảy tám bước, Cố Thanh Ninh ở bên cạnh còn đi mấy vòng, Cố Trạch Mộ lại thật cẩn thận thăm dò đi chậm thật chậm, nhìn có chút ngờ ngợ.

Cố Thanh Ninh nhìn hấn mà sốt ruột thay, hận không thể ở sau lưng hấn đập một cái, khiến hấn tăng tốc độ.

Thấy Cỗ Trạch Mộ đi được nửa đường, tất cả mọi người đều thở ra một hơi, lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Lục Liễu vừa bước một chân vào cửa, liền nói:

- Tam phu nhân, đại phu nhân nói...

Đào thị quay đầu nhìn lại, Cỗ Thanh Ninh thấy nàng không chú ý, liền vòng ra sau lưng Cỗ Trạch Mộ, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Cỗ Trạch Mộ còn đang nhấc một chân, bị nàng đẩy không thể giữ cân bằng, lại té ngã chổng mông.

Cỗ Thanh Ninh liền cười ha ha vang vọng khắp phòng.

Đào thị vội vàng bế nhi tử lên, vỗ lưng hần, rồi trách cứ Cỗ Thanh Ninh:

- Ninh nhi, đừng khi dễ ca ca.

Lời này như kích thích Cỗ Trạch Mộ, hần lạnh lùng liếc nhìn Cỗ Thanh Ninh, sau đó giãy giụa muốn xuống đất, quyết tâm nhất định phải học đi.

Đào thị cũng không còn cách nào, dù sao trên mặt đất đã trải thảm, nàng cũng không lo lắng Cỗ Trạch Mộ bị thương, dặn dò Lý ma ma, đem hai người ngăn xa một chút, đỡ phải kích thích lẫn nhau.

Làm xong hết thấy, lúc này Đào thị mới nhìn về phía Lục Liễu:

- Đại tâu có chuyện gì?

Lục Liễu vội vàng nói:

- Là thế này, đại phu nhân hỏi người có muốn gửi thư cho tam gia không, nếu có thì đem qua để trạm dịch đưa đi.

Đào thị cũng không rảnh lo cho nhi tử cùng nữ nhi, vội vàng chạy vào thư phòng, lấy ra một chồng giấy thật dày, nàng không có gì tiêu khiển, ngày thường lúc tưởng niệm trượng phu, nếu không phải làm y phục cho

hắn thì chính là viết thư cho hắn, bất tri bất giác tích cóp thành nhiều như vậy.

Chu thị đang tính sổ sách, thấy Đào thị tiến vào cũng không quá để ý, chờ đến lúc nàng tính toán xong, ngẩng đầu lên thiếu chút nữa giật nảy mình:

- Như thế nào lại nhiều như vậy?

Đào thị có chút ngượng ngùng:

- Ngày thường tưởng niệm A Hàn, liền viết cho hắn một phong thư, còn có chuyện sinh hoạt của hai đứa nhỏ, ta đều viết thư, hắn là phụ thân, tuy hiện giờ không có cách nào nhìn thấy quá trình trưởng thành của nhi nữ, nhưng vẫn rất muốn biết, ta viết trên giấy, hắn liền biết.

Chu thị không khỏi cảm khái, Đào thị thật là một người rất tinh tế, chỉ là Đào thị gửi một xấp thật dày, có phải nàng cùng Liễu thị gửi phong thư hơi mỏng, có phải quá keo kiệt?

Lúc thư đưa đến Tây Bắc, cũng là lúc Uy Quốc Công mới vừa mang binh đánh Lang Ky, chỉ là đối phương vô cùng cảnh giác, một khi phát hiện bọn họ cường ngạnh, lập tức xoay người bỏ chạy, chỉ bỏ lại mấy thi thể.

Uy Quốc Công ăn mặc khôi giáp, trên người còn mang theo một luồng sắt khí chưa tan.

Người đưa thư quỳ gối cúi đầu, Uy Quốc Công không quan tâm đến thư gia, mà vội họp bàn kế sách chiến trận.

Từ sau khi bọn họ tới Tây Bắc, đã nhiều lần đánh nhau với Lang Ky, nhưng so với trước kia, Uy Quốc Công phát hiện không đúng.

Bởi vì hắn phát hiện, lúc này Lang Ky tiến công lại có tổ chức, vài lần công kích gần đây, giống như thử, phương thức tác chiến khác một trời

một vực.

Vì thế, bọn họ cố ý phái mật thám xâm nhập Tây Bắc, rồi cuộc phát hiện vấn đề khiến bọn hắn cảm giác nguy hiểm.

Cát Nhan Bộ đã thâm thám hơn phân nửa thảo nguyên, trừ mấy đại bộ tộc vẫn kiên trì.

Nhưng tin tức mới nhất vừa truyền về thủ lĩnh Cát Nhan Bộ đem nữ nhi gả cho một thủ lĩnh đại bộ tộc làm thê tử.

Điều này khiến Uy Quốc Công ý thức mọi chuyện không đơn giản, tình huống phát triển như vậy, sau này bọn họ nhất định sẽ trở thành đại địch.

Uy Quốc Công vội vàng truyền tin về kinh thành, chờ đợi ý chỉ của hoàng đế.

Cũng ngoài dự liệu của bọn họ, từ trước đến nay hoàng thượng luôn ôn hòa thậm chí còn có chút yếu đuối, đối với chuyện này lại hết sức cường ngạnh, trả về một chữ “Chiến”, cho phép bọn họ tùy cơ ứng biến.

Điều này khiến Uy Quốc Công nhẹ nhàng thở ra, lo lắng hóa thành hư ảo, hắn chỉ sợ hoàng đế mềm yếu, bắt bọn họ thủ thành, hiện giờ Cát Nhan Bộ vừa mới thâm thám bộ tộc khác, cơ sở còn chưa xong, mùa đông vừa qua, nguyên khí ngoại tộc bị đại thương, lúc này đem quân đánh bọn họ là hợp lý, nếu chờ Cát Nhan Bộ hoàn toàn đứng vững gót chân, kia mới là đại họa.

Lúc này, Cố Vĩnh Huyền cùng Cố Vĩnh Diễm cũng nhận được tin tức, nhìn thấy sắc mặt của phụ thân, liền biết tin truyền trở về là tin tốt.

Ba người yên lòng, lúc này mới có tâm tư nhìn đến thư gia, liền bị một xấp thư cao cao dọa hoảng, chỉ là trong xấp thư dày cộm ấy, chỉ có ba phong là của ba người bọn họ, còn lại tất cả đều là Cố Vĩnh Hàn.

Ba người nhìn nhau, lần đầu tiên cảm thấy thê tử viết thư gia cho họ, có một chút..... Ừ, keo kiệt.

Mà đúng lúc này, tên gia hỏa khiến bọn hắn cảm thấy chua xót từ ngoài cửa chạy vội vào, hét lên:

- Phụ thân! Trong phủ gửi thư phải không! Thư của Ngọc Nương cũng tới rồi sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Liễu Tử Ký

Cố Vĩnh Hàn ôm thư từ của Đào thị cười không thấy tổ quốc, sau đó vì thích nghe ngóng mà bị thân phụ cùng các vị ca ca đánh cho nằm một đồng.

Uy Quốc Công đánh nhi tử đã tay, trong lòng cũng vui bết hờn đổi, lúc này mới bàn tiếp nhiệm vụ.

Tư liệu về Cát Nhan Bộ trải trên mặt bàn, lúc trước Cát Nhan Bộ cũng là một đại bộ tộc, đáng tiếc năm đó xảy ra chuyện, đại bộ tộc phân thành nhiều bộ tộc nhỏ, mấy năm nay vẫn luôn kéo dài hơi tàn.

Thủ lĩnh Cát Nhan Bộ là Trác Cách, nghe nói là dũng sĩ ngoại tộc có chút tiếng tăm. Trừ lần đó ra, cũng không có nhiều tin tức hữu hiệu.

Rốt cuộc ở trước mùa đông năm ngoái, Cát Nhan Bộ chỉ là ngoại tộc lớn lớn bé bé không có gì uy hiếp, ai có thể ngờ bọn họ lại có thể làm ra một chuyện lớn như vậy?

Uy Quốc Công nói xong, nhìn về phía mấy vị nhi tử:

- Các ngươi có ý kiến gì không?

Thế tử Cố Vĩnh Huyền trầm giọng nói:

- Hiện tại, tuy những tiểu bộ tộc này thần phục Cát Nhan Bộ, cũng chưa chắc thật sự tin phục hẳn, mấy ngày này vẫn luôn có tiểu bộ tộc đến quấy rầy, nhưng theo ta quan sát, bọn họ đều cùng bộ tộc. Đây chứng tỏ Cát Nhan Bộ chưa chân chính hàng phục bọn họ, bọn họ cũng cảnh giác Trác Cách.

Uy Quốc Công:

- Tiếp tục nói.

- Ta cảm thấy chúng ta có thể lợi dụng điếm này, gây xích mích đấu tranh giữa bọn họ, hấn thu phục được những bộ tộc đó, là vì mùa đông năm trước bọn họ bị chết rất nhiều dê bò, tổn thất thảm trọng, cũng sợ những đại bộ tộc khác nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chi bằng dựa vào một bộ tộc mới phát lên, ít nhất có thể bảo toàn cho tộc nhân, mặt khác, chỉ sợ cũng vì Trác Cách trao đổi vật gì đó.

Cố Vĩnh Huyền dừng một chút:

- Loại liên hợp này vô cùng rời rạc, thừa dịp hiện tại bọn họ vẫn còn đề phòng lẫn nhau, là thời cơ thích hợp chế tạo mâu thuẫn, nếu chờ sau này Trác Cách dùng ơn huệ thu phục bọn họ, biện pháp này sẽ không có còn hiệu quả.

Uy Quốc Công gật đầu, lại nhìn về phía nhị nữ tử, Cố Vĩnh Diễm vội vàng nói:

- Phụ thân đừng nhìn ta, ta là mãng phu, chỉ biết đánh giặc, này đó ngoắc ngoắc vòng vòng ta nghe không hiểu.

Uy Quốc Công bị hấn nói như vậy liền cứng họng, lại nhìn về phía Cố Vĩnh Hàn:

- Lão tam, người nhìn gì vậy?

- Hả?...À!

Cố Vĩnh Hàn không biết đang thất thần cái gì, nghe Uy Quốc Công hỏi mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt mờ mịt nhìn phụ thân cùng huynh trưởng, sau đó thật cẩn thận hỏi:

- Phụ thân, người vừa nói cái gì?

Uy Quốc Công lại ngửa tay, rất muốn đánh tiêu tử này một trận nữa, Cố Vĩnh Hàn nhìn ánh mắt của phụ thân biểu lộ “Hung quang”, liền cảm thấy nguy cơ vội ôm đầu.

Uy Quốc Công:

- ... Bỏ đi, ta nghĩ người cũng không nói được gì hữu dụng.

Hắn nhìn Cố Vĩnh Huyền:

- Theo lời người nói, đi an bài đi, còn cái khác, phải đợi mật thám tìm hiểu thêm nhiều tin tức rồi tính.

Cố Vĩnh Huyền đồng ý, dẫn đầu đi ra ngoài, Cố Vĩnh Hàn cũng nhân cơ hội này đi theo, khiến Uy Quốc Công muốn giữ hắn lại luyện tay cũng không kịp

- Tiều tử thú!

Cố Vĩnh Hàn đắc ý dào dạt chạy ra nói:

- Đa tạ đại ca cứu mạng.

Cố Vĩnh Huyền nhìn bộ dạng lười nhác của hắn, vừa bực mình lại vừa buồn cười, lắc đầu:

- Lúc trước còn nói, xuất môn vì muốn kiến công lập nghiệp, nhanh như vậy đã lộ nguyên hình?

Cố Vĩnh Hàn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Ai nói, đại ca muốn ta làm cái gì, ta tuyệt đối không nói hai lời liến đỉ làm, nhưng bày mưu tính kế gì đó, ta làm không được, hơn nữa, cho dù ta lung tung rối loạn nói bừa, các người cũng không nghe, không chừng phụ thân còn muốn đánh ta, người nói xem ta có tội gì đâu! Hao phí thời gian như vậy, không bằng viết nhiều thư gửi cho Ngọc Nương.

Cố Vĩnh Huyền duỗi tay gõ trán hắn:

- Người viết đến nghiệm rồi phải không? Sao lúc còn nhỏ kêu người đọc sách người lại không để tâm? Lần này không thể cô phụ một mảnh tâm

huyết của đệ muội, nhưng lần sau người cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là nhân tiện, người xem trạm dịch là của phủ chúng ta sao?

Cố Vĩnh Hàn xị mặt, hờnghi nói:

- Đại ca, thật ra là người ghen tỵ? Đại tâu gửi thư mỏng như vậy, nhiều nhất chỉ có hai tờ giấy.

Bị chọc trúng sự thật Cố Vĩnh Huyền hơi mất mặt, sau đó cười nói:

- Lão tam, đã lâu rồi đại ca không chỉ đạo người võ nghệ, thừa dịp hôm nay có thời gian, chúng ta đi giáo trường khoa tay múa chân một chút đi.

- Đại ca, ta sai rồi!

Tuy Cố Vĩnh Hàn vội vàng chịu thua, nhưng Cố Vĩnh Huyền cho rằng đối phó với loại người nhớ ăn không nhớ đánh, vẫn phải giáo huấn vài lần mới có thể khiến hắn phát triển trí nhớ.

Cuối cùng, thể xác và tinh thần bị thương, Cố Vĩnh Hàn đáng thương vô cùng, đem chuyện này viết trong thư, một là lên án đại ca bạo hành, hai là muốn thể tử an ủi trấn an.

Chờ phong thư này tới kinh thành, lại bị đưa đến tay Đào thị, đã là mùa thu.

Cuộc sống sinh hoạt của Đào thị so với trước kia còn phong phú hơn nhiều, trừ chuyện chiếu cố hài tử, giúp đỡ đại tâu làm một chút chuyện này đó, lâu lâu còn dẫn theo hài tử đi đến Thiên Phật Tự, mang một ít lễ vật cho Nguyên Gia trưởng công chúa, ở lại vài ngày tâm sự cùng nàng.

Trong thời gian này, đường muội của Đào thị cũng xuất giá, Mẫn phu nhân còn cố ý để nàng trở về giúp đỡ, có thể nói là bận tối mày tối mặt.

Những chuyện này lấp đầy thời gian sinh hoạt của Đào thị, tưởng niệm Cố Vĩnh Hàn gì đó liền vút qua một góc, nhưng phong thư này đã đến, giống như chọc trúng chỗ ngứa, liền bạo phát.

Ngoài cửa, Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ nghe trong phòng truyền đến tiếng khóc nỉ non, hai người liếc nhau, Cố Thanh Ninh rời đi, Cố Trạch Mộ cũng đi theo.

Lúc này hai người đi rất ổn định, chỉ cần ở trong sân, Lý ma ma cũng không đi theo trông chừng, ngày thường đều là Lục Liễu đi theo bọn họ.

Lúc này Lục Liễu còn lo lắng tiểu thư cùng thiếu gia nghe tiếng Đào thị khóc sẽ chạy vào, còn định ngăn đón bọn họ, ai ngờ bọn họ lại rời đi, nàng nhẹ nhàng thở ra, lại vội vàng chạy theo hai vị tiểu chủ tử.

Cố Thanh Ninh cũng không biết mình muốn đi đâu, vừa đi ra sân, liền nhìn thấy Cố Thanh Chỉ lôi kéo muội muội Cố Thanh Vi đi tới đây, thấy bọn họ liền cười:

- Ngoại gia của nhị phu nhân tặng một tiểu miêu, các người muốn đi xem không?

Cố Thanh Ninh đối với động vật này đó cũng không có nhiều hứng thú, nhưng giờ phút này cũng không biết đi nơi nào, liền đáp ứng với Cố Thanh Chỉ, Cố Trạch Mộ cũng không lên tiếng lặng lẽ đi theo.

Bốn người mang theo một hàng nha hoàn đi tới sân viện của nhị phòng, không ngờ còn chưa tới, liền nhìn thấy một nam hài đang đùa Cố Trạch Hạo trên mặt đất, bên cạnh cũng không có nha hoàn hoặc ma ma trông chừng.

Cố Thanh Chỉ hoảng sợ, vội vàng chạy lại muốn tách hai người ra, chỉ là sức lực của nàng quá nhỏ, cố kéo cũng không nhúc nhích, còn xem bị ngã.

Cố Thanh Ninh nhíu mày, dùng giọng trẻ thơ phân phó:

- Tách hai người bọn họ ra, sai người đi tìm nhị bá nương.

Cũng không ai để ý tới nàng chỉ là một tiểu đệu đỉnh mới cao bằng đầu gối lại lên tiếng ra lệnh, bọn nha hoàn giống như nhìn thấy phúc tinh, vội

vàng can ngăn, lại vội vàng báo tin, nhưng Cố Trạch Mộ, như suy tư gì đó khẽ liếc nhìn nàng.

Thật vất vả mới tách được hai đứa nhỏ, Cố Thanh Chỉ đứng trước mặt Cố Trạch Hạo, trề mắt hỏi:

- Người là ai? Vì sao lại khi dễ Trạch Hạo?

Nam hài còn chưa mở miệng, Cố Trạch Hạo đã mở miệng, khuôn mặt bụi bặm chậm rì rì nói:

- Đại tỷ, hắn là biểu ca của ta.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, lúc này Liễu thị cũng đã đi tới đây, Liễu thị vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tức giận quát:

- Liễu Tử Ký! Người lại gây rắc rối!

Liễu Tử Ký hít hít mũi, cũng không giải thích với Liễu thị, chỉ nhìn về phía Cố Trạch Hạo:

- Người thua, quắc quắc là của ta!

Liễu thị không thể nhịn được nữa:

- Tuổi còn nhỏ, còn học theo người khác đánh cuộc đúng không!

Liễu Tử Ký cũng không sợ nàng, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ biện giải nói:

- Cô cô, giữa chúng ta là hiệp định quân tử, là chuyện giữa nam nhân với nhau, người không cần lo lắng.

Liễu thị rất muốn đánh hài tử này nắm một đống, Cố Thanh Ninh nhìn xem lại tấm tắc bảo lạ, Liễu thái phó đoán chính nhỏ nhà, gia phong nghiêm nghị, không ngờ môn hộ như thế, lại có thể dưỡng ra Hồn Thế Ma Vương.

Liễu Tử Ký chọc tức thân cô cô xong, đưa mắt đảo một vòng, liề nhìn thấy đứng bên ngoài trận chiến là Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ, giống như nhìn thấy một món đồ chơi mới lạ, đi chậm lại đây:

- Muội muội này thật đáng yêu, ta đưa ngươi một lễ vật.

Liễu thị còn không kịp ngăn cản, liề thấy Liễu Tử Ký từ trong tay áo móc ra một con xà giả đưa trước mặt Cố Thanh Ninh, nha hoàn xung quanh sợ tới mức ô a chạy tứ tung, Cố Thanh Ninh không hề bị ảnh hưởng, bình tĩnh nhìn hấn.

Liễu Tử Ký dùng con xà giả này hù dọa đều rất thuận lợi, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, liề sửng sốt:

- Ngươi...Ngươi không sợ?

Cố Thanh Ninh:

- ...

Tiểu tử, lúc ta lấy xà giả dọa ngươi, phụ thân ngươi còn chưa sinh ra đâu!

Liễu thị nhin không được nữa, bước nhanh đi tới, néo lỗ tai Liễu Tử Ký:

- Ngươi càng ngày càng quậy phá, nghĩ ta không giáo huấn được ngươi đúng không! Mau xin lỗi muội muội.

Liễu Tử Ký la to, đưa tay che lỗ tai, vội nói:

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi, cô cô, lỗ tai đau quá.

Tuy Liễu thị tức giận, nhưng cũng biết nương cùng đại tẩu rất cứng chiề hấn, nghe hấn xin lỗi, liề buông lỏng tay.

Liễu Tử Ký xoa xoa lỗ tai, giống như thành thật, đứng ở trước mặt Cố Thanh Ninh còn thấp hơn hấn một cái đầu:

- Muội muội, thực xin lỗi, thỉnh người tha thứ cho ta.

Cố Thanh Ninh đứng nhìn, dựa theo kinh nghiệm của nàng, cái loại hài tử nhớ ăn không nhớ đánh, sẽ không dễ dàng nhận sai.

Quả nhiên, Liễu Tử Ký vừa nhận sai, sắc mặt Liễu thị mới thoáng hòa hoãn, hần đột nhiên từ trong tay áo móc ra một con gián giả ném lên người Cố Thanh Ninh, sau đó cười ha ha, xoay người định bỏ chạy.

Lúc hần đang đắc ý vênh vác, Cố Thanh Ninh nhấc chân ở sau lưng hần đá một cái, thân thể Liễu Tử Ký mất thăng bằng, lão đảo hướng về phía trước, lúc này Cố Trạch Mộ vẫn yên lặng nhìn lại rất ăn ý vươn một chân ra, Liễu Tử Ký bị hần ngáng chân, không duy trì cân bằng được nữa, té ngã như chó gặm bùn.

Lúc Liễu Tử Ký chơi đùa người khác rất vui vẻ, nhưng chính mình bị chơi, liền oa oa khóc lớn lên, Cố Thanh Vi bị tiếng khóc của hần dọa sợ, cũng khóc òn lên, Liễu thị liền đau đầu, toàn bộ sân viện một mảnh hỗn loạn.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ liếc nhau, hai người vẫn luôn chường mắt nhau, lúc này lại cảm thấy đối phương thuận mắt hơn nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Liễu Thái Phó

Tuy Liễu Tử Ký bị té ngã, nhưng trên mặt đất đều là bùn mềm, cho nên hắn cũng không bị thương, chỉ là bản thân lại dính đầy bùn.

Trước đó Cố Trạch Hạo bị dính đầy người đã ngoan ngoãn theo nha hoàn đi tắm rửa.

Liễu Tử Ký khóc nửa ngày, cũng không thấy thân cô cô tới đỡ hắn, cũng không nao loạn nữa, ngoan ngoãn đi theo nha hoàn đi tắm rửa.

Liễu thị vẫn còn tức giận, chưa kịp bình ổn, Đào thị cũng biết tin tức liền chạy tới cửa.

Liễu thị vừa thấy đệ muội mất hồng môi vĩnh chuẩn bị hu hu, liền cảm thấy có chút đau đầu, nàng cảm thấy Đào thị còn khó đỡ hơn Liễu Tử Ký.

Đào thị ở trên đường vội vàng chạy tới chỉ nghe được đại khái, cho là nhi nữ phạm sai, vừa vào cửa liền vội xin lỗi Liễu thị.

Liễu thị liên tục xoa tay, nàng thấy rõ ràng là Liễu Tử Ký tự làm tự chịu, lại nói bọn nhỏ cãi nhau âm ỉ, té ngã gì đó đều rất bình thường, dù nàng bênh vực người mình, thì thân mẫu cùng đại tẩu cũng sẽ không lấy loại chuyện này để trách cứ hai hài tử mới một tuổi.

Nàng nhẹ giọng trấn an Đào thị, chờ tới lúc Liễu Tử Ký tắm xong, thay đổi xiêm y ra đây, đứng cùng Cố Trạch Hạo, thân thể trắng nõn sạch sẽ rất giống hai đờng tử chiêu tài (hình tốt ý).

Liễu thị cũng thỉnh đại phu tới đây, xác định hai người không có bị thương, mới cho bọn họ ra ngoài chơi.

Lúc này Đào thị mới hoàn toàn yên tâm.

Trong viện, Cố Thanh Chỉ mang theo đệ đệ muội muội cùng nhau vui đùa sờ lông tiểu miêu, Cố Thanh Vi cùng Cố Thanh Xu ngồi xổm bên cạnh

ríu rít líu lo, duỗi tay sờ tiểu miêu.

Cố Thanh Chỉ còn hoàn toàn thực hiện chức trách của một vị đại tể tể, chỉ đứng ở một bên coi chừng các nàng.

Cố Thanh Ninh cũng không có nhiều hứng thú, liền đứng cạnh Cố Trạch Mộ.

Lúc này bên cạnh truyền đến một thanh âm khiến người chán ghét:

- Sao các người không sờ tiểu miêu?

Cố Thanh Ninh quay đầu lại, nhìn thấy Liễu Tử Ký đang nắm tay Cố Trạch Hạo, nhìn rất thân cận.

Chỉ có thể nói giữa hài tử tình hữu nghị gì đó vô cùng kỳ quái, lúc này Liễu Tử Ký còn khi dễ Cố Trạch Hạo, lúc này hai người lại hòa hảo.

Cố Thanh Ninh cũng không có hứng thú xem tuồng, lúc này nàng nhìn thấy Đào thị đã không còn khóc nữa, liền muốn cùng Cố Trạch Mộ trở về.

Ai ngờ Liễu Tử Ký lại không cho, hắn moi này nọ từ trong cổ tay áo, lấy ra một cây cột dây lụa đưa tới trước mặt Cố Thanh Ninh, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng:

- Người lấy cái này đi chọc nó, nó sẽ chạy theo, chơi rất vui.

Cố Thanh Ninh không nhận, hắn có chút thất vọng, lại từ trong tay áo móc ra mấy viên lưu li hạt châu(viên bi):

- Người không thích chọc miêu, chúng ta tới bắn hạt châu đi!

Nói xong liền ngẩng đầu xồm trên mặt đất ý bảo muốn chơi.

Cố Thanh Ninh quả thực xem đủ rồi, cũng không biết hắn cất bao nhiêu đồ vật trong tay áo.

Cố Thanh Xu thấy thế, đứng lên xoa eo nói:

- Ninh nhi là nữ hài tử, không giống các người chơi mấy loại trò chơi đơ bản ngu ngốc! Có phải không, Ninh nhi?

Liễu Tử Ký làm mặt quý:

- Nữ hài tử là phiên toái nhất!

Lại lôi kéo Cố Trạch Mộ cùng Cố Trạch Hạo đi ra ngoài.

- Đi, ba người chúng ta cùng nhau chơi, không chơi với các nàng.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Mộ cứng đờ bị Liễu Tử Ký kéo đi, nhin không được nở nụ cười.

Giờ khắc này, chuyện kiếp trước giống như đã rời xa nàng rất xa, nàng cảm kích ông trời, để nàng có thể sinh sống ở một môn hộ như vậy, nói cho nàng biết nhân sinh còn có một loại cách sống khác, không cần gánh vác quá nhiều, mà hãy giống như nữ hài tử bình thường, nhẹ nhàng vui sướng, bình phàm hạnh phúc.

Phòng trong, Liễu thị cùng Đào thị tâm sự với nhau, Liễu thị thu liễm tính thì ngạo kiêu(=ngoài nóng trong lạnh), lại là người vô cùng ôn nhu cẩn thận.

Chỉ là hai người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên nghe nói Liễu thái phó tới phủ.

Liễu thị sửng sốt, không lẽ Liễu Tử Ký té ngã lại kinh động tới thân phụ? Sau đó lại nghĩ, từ trước đến giờ thân phụ nàng nuôi hài tử đều là nuôi thả, sao có thể vì chút việc nhỏ này liên tới phủ, đương nhiên có chuyện gì khác.

Đào thị cũng ý thức được đi đầu này, vội vàng đứng dậy cáo từ:

- Nhị tâu, ta đi về trước.

Liễu thái phó là trưởng bối, dựa theo lễ nghi, lúc hấn tới phủ, văn bối thân cận trong phủ đều phải thỉnh an hấn, chỉ là nam nhân trong Uy Quốc Công phủ đều xuất chình, nữ quyền không tiện đơn độc gặp mặt, Liễu thị chỉ mang theo mấy hài tử ra đón.

Mẫu phu nhân đang ở trung đường nói chuyện cùng Liễu thái phó, Liễu thị mang theo một đám củ cải nhỏ đi đến.

Liễu thái phó mỉm cười hiền từ, vuốt ve bộ râu, tuy đã qua tuổi bất hoặc (40t), nhưng bảo dưỡng rất khá, hoàn toàn là một bộ dạng phong độ nhẹ nhàng quân tử đoan chính.

(Yul: ta hay để mấy từ Hán Việt k thuần Việt mà chỉ chú thích, ngụ ý sau này các nàng có gặp mấy từ này sẽ k ngỡ.)

Chỉ là, hấn vừa mở miệng liền đánh vỡ loại ảo tưởng này, Liễu thái phó nhìn lướt qua đám củ cải, liền chỉ tay vào người nhà hấn, cười nói với Mẫu phu nhân:

- Vẫn là thân gia có cách dạy dỗ, không như hầu tinh nhà ta rất là khác người.

Mẫu phu nhân:

- ...

Tuy nàng sớm biết thân gia một nhà độc miệng, nhưng Mẫu phu nhân vẫn có chút không kịp thích ứng.

Liễu Tử Kỳ đã quen với cách nói chuyện của tổ phụ, cũng không tức giận, còn trơ mặt làm nũng:

- Tổ phụ, ta có thể ở lại cô cô gia (nhà cô) một vài ngày được không?

Liễu thái phó còn chưa nói chuyện, Liễu thị đã vội cự tuyệt:

- Không được, người ở đây một ngày ta liền già mười tuổi, người ở vài ngày, không phải ta sẽ chưa già đã yếu?

- Dù sao cô cô chết phấn dầy như vậy, già hay không già cũng nhìn không ra.

- Tên tiểu tử thúì này...

Nếu không phải bà bà còn ở đây, Liễu thị liền xông tới nắm lỗ tai hắn.

Liễu thái phó chép chép miệng:

- Khiến thân gia chê cười.

Mẫn phu nhân xoa xoa trán:

- Ta nghĩ thân gia cùng Như Trăn còn có chính sự cần thương lượng, ta dẫn bọn nhỏ rời đi trước.

Mẫn phu nhân nói xong, liền dẫn mấy hài tử ra cửa, nhìn bóng dáng có chút ý vị chạy trốn chết.

Liễu thị ng ẩ bên người Liễu thái phó, nghiêm túc hỏi:

- Sao hôm nay phụ thân lại qua đây, có chuyện gì quan trọng sao?

Liễu thái phó nói:

- Hôm nay hoàng hậu nương nương ban thưởng trái cây cho các phủ, ta vừa lúc ở trong cung, liền thuận đường tới đây.

Hắn thấy Liễu thị nhú mày, mới cười nói:

- Người yên tâm, chỉ ban thưởng theo lệ thôi, Thành Nghị Bá phủ cũng được ban thưởng.

Liễu thị nghe huy ền ca mà biết nh ả ý(nghe lời đoán ý):

- Thành Nghị Bá phủ? Năm đó là Định Quốc Công Phụng gia?

- Đúng vậy.

- Mấy năm nay không phải bọn họ vẫn luôn điệu thấp, không quan tâm quy ền lực, sao ở loại thời điểm này lại nhảy ra?

- Dù gì Phụng gia cũng là mẫu tộc của bệ hạ, tuy năm đó không biết vì sao lại làm ra chuyện khiến tiên đế tức giận, cho nên tước vị mới rớt xuống hàng hầu bá, nhưng mấy năm nay Phụng gia vẫn luôn an phận thủ thường, năm đó hài tử quá kê (con nuôi thừa kê) Định Quốc Công cũng đã trưởng thành, bệ hạ trọng chữ hiếu, Định Quốc Công phủ là ngoại gia của thái hậu nương nương, hẳn muốn chiếu cố cũng rất bình thường.

Liễu thị nghi hoặc nói:

- Nhưng chuyện này cùng phủ chúng ta có quan hệ gì?

Liễu thái phó rũ mắt, đôi mắt ẩn lộ một loại nặng nề

- Chẳng lẽ người đã quên, năm đó Định Quốc Công phủ cũng vì quân công mà được phong tước, ta nghe nói vị công tử Phụng gia kia tuy đọc sách không thành, nhưng bất luận võ công hay là binh pháp mưu lược đều rất đáng thưởng thức, lúc ta mới xuất cung là lúc, bệ hạ cãi lại khẩu dụ, để hẳn bá Hổ lão tướng quân làm sư.

Liễu thị cả kinh, nói chuyện có chút lắp bắp:

- Không...Không thể nào, cho dù bệ hạ muốn chiếu cố biểu đệ, nơi lãnh binh cũng không ít, như thế nào lại lộ ra ý vị...

Hình như muốn đi Tây Bắc?

Những lời này Liễu thị không có nói ra, nhưng Liễu thái phó cũng hiểu, hẳn nhưng mày:

- Quân công.

Đúng vậy, bởi vì tiên đế dùng chính sách nghỉ ngơi lấy lại sức, mấy năm nay mưa thuận gió hoà, Đại Chu quốc thái dân an, vô cùng thái bình.

Dù phía nam Hải Vực có chút đánh nhau, muốn lập công, chỉ có ngoại tộc Tây Bắc mới có thể có một trận chiến, nếu hoàng đế muốn cất nhắc mẫu tộc, quân công là lựa chọn tốt nhất, nơi có thể lập quân công, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Liễu thị nhất thời tâm hoảng ý loạn, Liễu thái phó thấy thế liền nói:

- Ta cũng chỉ đoán mò mà thôi, rốt cuộc hài tử kia còn nhỏ tuổi, bệ hạ cũng chưa từng lộ ra ý nghĩ như vậy, cho dù bệ hạ thật sự tính làm như vậy, cũng không phải chuyện gì đại sự, chỉ sợ là muốn tìm cớ, để danh chính ngôn thuận trợ cấp mẫu tộc mà thôi. Bệ hạ kiến thức rộng rãi, sẽ không ở chuyện đại sự làm xằng làm bậy.

Nghe Liễu thái phó nói như vậy, Liễu thị mới tạm thời yên tâm, phụ thân của nàng từ lúc bệ hạ còn là thái tử vẫn luôn dạy dỗ hẳn, có thể hiểu rõ bệ hạ, hẳn nói như vậy, sẽ không có vấn đề gì.

Liễu thái phó thấy nữ nhi lơ lửng tâm tình, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Mấy năm nay người sinh hoạt cũng quá an nhàn, lúc trước phụ thân dạy người cách phòng ngừa chu đáo cũng không nhớ rõ, các nam nhân ở bên ngoài chém giết, người là thể tử của hẳn, cũng không phải chỉ có quản tốt chuyện trong phủ là xong, bà bà của người không giỏi giao tế, tỷ muội tức các người nên gánh vác trách nhiệm này, ở chính trị, không được nhất chính là ‘ cô độc ’, người hiểu chưa?

Liễu thị rùng mình, nghiêm mặt nói:

- Nữ nhi hiểu rõ, đa tạ phụ thân dạy bảo.

Liễu thái phó vừa lòng gật đầu, cũng không đề cập tới đề tài trầm trọng này nữa, ngược lại nói:

- Sao hôm nay Tử Ký lại ngoan ngoãn như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì?

Nói đến chuyện này, Liễu thị liền đem chuyện lúc nãy nói cho Liễu thái phó nghe, Liễu thái phó nghe xong, cũng không đau lòng tôn tử, còn cười ha ha l:

- Nên thế, tiểu tử này phải ăn chút đau khổ mới được, miễn cho hắn giống tiểu thúc của ngươi không biết trời cao đất dày, khiến người nhọc lòng.

Liễu thái phó vẫn khắc cốt ghi tâm hành vi năm đó của Cố Vĩnh Hàn, nhiều năm như vậy cũng chưa quên.

(Yul: chuyện a Hàn khiến liễu thái phó té ao ấy)

Liễu thị cười nói:

- Cũng thật trùng hợp, khiến Tử Ký khi dễ không thành còn bị té ngã, chính là hài tử của tiểu thúc.

Liễu thái phó sững sốt:

- Chính là một đôi long phượng thai của Cố gia lão tam?

Liễu thị gật đầu:

- Lúc bọn họ tròn năm, không phải người cũng tới sao?

Liễu thái phó liền nhớ tới một đôi hài tử đồng thời bắt lấy con dấu, vừa nãy nhìn thấy hai đứa nhỏ này còn chưa cao hơn đầu gối, rõ ràng vóc dáng còn bé, lại cố tình có loại khí thế khiến người ta không thể bỏ qua.

Như đang suy tư gì đó, hắn nói:

- Hai đứa nhỏ này chỉ sợ không phải là vật trong ao, ngày sau sợ là khó lường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Hoài Niệm

Hai người bị Liễu thái phó nói là không phải vật trong ao, hiện tại về mặt chính là sống không còn gì luyến tiếc, bị bắt nhìn Liễu Tử Ký ngửi xôm trên mặt đất đánh hạt châu.

Cố Thanh Ninh định về sân viện, vì bọn họ tới đây, cũng chỉ vì Đào thị đang khóc than, hiện giờ Đào thị đã bình tĩnh, bọn họ trở về cũng không sao.

Chỉ là Cố Trạch Mộ không biết vì cái gì lại không muốn rời đi, Cố Thanh Ninh nghĩ hai người liên thủ ăn ý đối "Địch", nên miễn cưỡng quyết định lưu lại b ả h ả.

Sau đó, nàng bị Liễu Tử Ký bắt làm trọng tài cho h ả cùng Cố Trạch Hạo.

Lúc Liễu Tử Ký không bướng bỉnh gây sự, nhìn còn giống mô giống dạng, rốt cuộc cũng là người Liễu gia, nhìn Liễu thái phó, gương mặt kia từng khiến không ít cung nữ xuân tâm nhộn nhạo.

Cố Thanh Ninh nhớ tới cảnh tượng lúc nàng mới gặp Liễu thái phó, khi đó Liễu thái phó còn chưa phải là thái phó, chỉ là một tên tiểu quan Liễu Hủ ở Hàn Lâm Viện.

H ả thời thiếu niên đã trúng cử, cách năm thì thám hoa, vào Hàn Lâm Viện, sau đó li ền ở Hàn Lâm Viện suốt sáu năm.

Dù có học thức, nhưng xuất thân b ả hàn không có bối cảnh, chỉ có thể ở Hàn Lâm Viện chịu khổ.

Vừa lúc ấy Tiêu Dận thay thái tử lựa chọn lão sư, h ả nói với Phụng hoàng hậu, cả tri ều đại nho luận về học thức, ai cũng có thể giáo dưỡng thái tử, nhưng bọn h ả muốn thay thái tử tìm lão sư, lại không chỉ giới hạn trong học thức.

Vì thế lúc đó Tiêu Dận ra một đạo đờ ở Hàn Lâm Viện, làm sư như thế nào? lấy đạo đờ này khảo hạch.

Lúc ấy mọi người đều biết đây là vì tuyển lão sư cho thái tử, đối với người này đó ở Hàn Lâm Viện chịu khổ mà nói, chuyện này quả thực là một lối tắt, một bước lên trời, bọn họ dốc hết sức, bày luận văn chương hận không thể hoa đoàn cầm thốc(dốc hết tài văn chương), càng có ý mờ mịt tỏ lòng trung thành với thánh nhân, hoặc là tìm lối tắt phân tích muốn như thế nào dạy dỗ thái tử, không thể nào đủ.

Nhưng Tiêu Dận đều không hài lòng, đến lúc hắn thấy được văn chương của Liễu Hủ.

Văn chương kia Phụng hoàng hậu cũng xem qua, văn chương vô cùng giản dị, chỉ nói một đạo lý “Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy”, văn từ cũng rất ngắn gọn thật thà, cũng không tối nghĩa, chỉ có một hàng tự xinh đẹp phiêu dật, khiến người mơ hồ họa ra chân dung thám hoa lang năm xưa.

Sau đó, lúc Đế hậu ở Ngự Hoa Viên triệu kiến hắn, Phụng hoàng hậu nhìn thấy khuôn mặt quá trẻ, còn lo lắng không thôi, chỉ là Liễu Hủ tiến lui thích đáng không màng hơn thua, mới khiến nàng có chút tin tưởng.

Dù vậy, lúc hắn dạy dỗ thái tử lần đầu tiên, Phụng hoàng hậu vẫn không yên tâm mà ngồi ở phía sau bình phong, xem hắn sẽ giáo thái tử cái gì.

Lúc đó thái tử Tiêu Trạ mới tám tuổi, có lẽ phụ mẫu quá mức cường thế, tính tình của hắn rất tốt, dù là đối với cung nữ thái giám trong cung cũng rất ít khi phát hỏa.

Hắn rất ngoan ngoãn cũng rất hiếu thuận, lại ôn hòa hiền hậu có lễ, văn võ trong triều đều khen ngợi.

Nhưng Phụng hoàng hậu vẫn rất lo lắng, nếu hắn không phải là thái tử, tính cách như vậy là quá tốt, cả đời này đều có thể trôi qua rất khá.

Nhưng hắn lại là thái tử, là chủ nhân tương lai của một quốc gia. Mà làm đế vương, hắn khiếm khuyết quan trọng nhất, chính là quyết đoán.

Ngoài mọi người dự kiến, Liễu Hủ dạy đầu tiên không phải về tứ thư ngũ kinh, cũng không nói đến nhân phẩm đạo đức, hắn chỉ hỏi thái tử một vấn đề

- Điện hạ muốn trở thành dạng người gì?

Tiêu Trạ̣m suy nghĩ h ồi lâu, mới nói:

- Ta muốn trở thành người giống như phụ hoàng.

- Vậy điện hạ cảm thấy bản thân có thể trở thành hạng người giống như bệ hạ sao?

Lúc này Tiêu Trạ̣m suy nghĩ càng lâu, có một chút không dám khẳng định:

- Có đôi khi ta nghe mẫu hậu nói đến chuyện trước kia của phụ hoàng, phụ hoàng lúc tám tuổi đã học xong tứ thư ngũ kinh, tài tình nhạy bén, khiến văn võ trong triều tán dương, nhưng ta hiện tại còn kém xa lắm, càng không thể so sánh. Có đôi khi ta rất uể oải, vì sao mình không đủ thông minh, không thể khiến phụ hoàng mẫu hậu cảm nhận tự hào nhi tử...

Liễu Hủ lắng lắng nghe, Tiêu Trạ̣m đáng thương nhìn hắn:

- Tiên sinh, có phải ta rất xuẩn, rất vô dụng?

Liễu Hủ chỉ hơi mỉm cười:

- Với th ần mà nói, điện hạ so với người tự xưng là người thông minh còn muốn thông thấu hơn nhiều, người giống như bệ hạ bày mưu lập kế quyết thắng ngàn dặm, khắp thiên hạ tìm không ra mấy người, nhưng mà mỗi người có mỗi cách sống, cùng một chuyện, có lẽ sẽ dùng đủ biện pháp, tiêu tốn càng lâu thời gian, nhưng chỉ cần làm được, cần gì phải để ý đến quá trình?

- Ý tứ của tiên sinh là, chỉ cần để ý đến kết quả, không cần để ý đến quá trình?

- Ý tứ của thần là, lúc điện hạ quyết định làm chuyện gì, người chỉ cần suy nghĩ phải làm như thế nào, không cần quá để ý người khác đánh giá ra sao, chỉ cần điện hạ biết mình làm đúng, thì cứ làm.

Phụng hoàng hậu nghe đến đó, cũng không tiếp tục nghe nữa, nàng đã hiểu vì sao Tiêu Dận lại lựa chọn Liễu Hủ làm lão sư cho thái tử.

Vì hắn vẫn chưa xem chính mình trở thành đế sư, mà chỉ xem chính mình trở thành một lão sư của hài tử, hắn nói những lời này không chỉ nói cho thái tử, cũng là nói cho chính mình nghe.

Phụng hoàng hậu cả đời cương cường, đối với trưởng tử có tính tình nhu hòa, có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép, trong lòng muốn thay đổi tính cách của nhi tử, lại không biết bản tính thiên định, từ lúc bắt đầu nàng đã đi nhầm hướng.

Phụng hoàng hậu rời đi quá sớm, cho nên nàng không nghe thấy Tiêu Trạm nói câu kia.

Thái Tử tuổi còn nhỏ vẻ mặt đã lộ ra bản tính kiên định:

- Nhưng tiên sinh, ta vẫn muốn trở thành người giống như phụ hoàng.

Liễu Hủ sửng sốt, thái tử kiên định nói:

- Theo ý ta mà nói, này đó mới là con đường chính xác nhất.

Hoàng cung.

Thái tử đã từng trải qua nhiều năm mài giũa, vẫn như cũ, vẫn duy trì tính tình ôn nhuận, hắn ngẩng ở Khôn Ninh Cung, đang dạy dỗ đích tử.

Tuy tam hoàng tử Tiêu Hằng chỉ mới năm tuổi, nhưng bản tính thông minh lanh lợi, luôn được hắn sủng ái.

Tiêu Trạh khảo giáo tri thức mà hấn mới học gầh đây, Tiêu Hằh đầu thuận lợi trả lời, đắh xong đề, Tiêu Hằh lại quấh lấy phụ hoàng muốn cùng chơi song lục, Tiêu Trạh cũng đắh ứh g.

Hai phụ tử chơi rất vui vẻ, cung nữ thái giám cũng khỏh đắh quấh rầy, nếu khỏh phải Trầh hoàng hậu tới đây, bọn họ sẽ chơi đén quên dùh bữa.

Trầh hoàng hậu tính tình dịu dàng hiềh lành, tuy dung mạo khỏh xuất sắh, nhưng khí chất bình thắh khiến người ở bên cạnh nàng vô cùng thoải mái.

Tiêu Trạh cùng Trầh hoàng hậu làm phụ thê nhiều năm, hấn vẫn luôn tôn trọng nàng, mà mỗi lần Tiêu Trạh lại đây, Trầh hoàng hậu đầu sẽ tự mình xuống bếp làm một món đồ ắh.

Khỏh Ninh Cung bày một bàn tròn khỏh lớn, trên bàn chỉ bày sáu món một canh, đầu là thức ắh chay, tuy ngự trù cũng tỉ mỉ chế biến thức ắh, nhưng so với đồ ắh trong hoàng cung, nhìn có vẻ có chút đơn sơ.

Tiêu Trạh nhìn liềh nói:

- Tay nghề của hoàng hậu càng ngày càng tinh vi, một bàn này, trắh khỏh nhìn ra cái nào là hoàng hậu làm, cái nào là ngự trù làm.

Trầh hoàng hậu cười nói:

- Bệ hạ lại trêu gheo thầh thiếp.

Lúc dùh bữa, bọn họ sẽ khỏh chú ý lúc ắh và ngủ khỏh đượh nói chuyện, hơn nữa Tiêu Hằh ở bên cạnh dùh đầung ngôn trĩ ngữ chọc người, khiến tâm tình Tiêu Trạh vô cùng thả lỏng.

Chỉ là hôm nay, Trầh hoàng hậu phát hiện tâm tình của Tiêu Trạh tốt hơn ngày thường, liềh hỏi nói:

- Hôm nay thần thiếp thấy bệ hạ có vẻ rất hứng thú, có chuyện gì sự gì sao?

Tiêu Trạh cười nói:

- Trẫm vừa mới thu được tin chiến thắng ở tiền tuyến, trước đó vài ngày Uy Quốc Công tiêu thắng một trận, chém đầu hơn hai trăm địch nhân, này không phải là sự gì sao?

- Này đương nhiên là sự, là đại sự, thần thiếp chúc mừng bệ hạ.

Tiêu Trạh vẫy vẫy tay:

- Ngoại tộc đã nhiều năm vẫn luôn là họa lớn với triều đình, lúc phụ hoàng tại vị vẫn luôn muốn diệt trừ ngoại tộc, chỉ tiếc thất bại trong gang tấc, trẫm từ nhỏ đã thấy phụ hoàng vì chuyện này dốc hết sức lực, sau khi đăng cơ, trẫm liền quyết định nhất định phải thay phụ hoàng hoàn thành tâm nguyện.

Hắn dừng một chút:

- Chỉ là dù trẫm làm được, phụ hoàng mẫu hậu cũng không thấy được.

Trần hoàng hậu vội vàng an ủi hắn.

- Trẫm không có việc gì, chỉ là tới Khôn Ninh Cung, nhìn đến nơi này còn giữ lại bộ dáng trước kia, đột nhiên lại nhớ tới mẫu hậu.

Trần hoàng hậu cùng Tiêu Trạh thành thân đã mười năm, đối với Phụng thái hậu vừa tôn kính lại vừa sợ hãi, nhưng cũng không thể không thừa nhận, lúc vừa tiến cung ít nhiều được Phụng thái hậu dốc lòng dạy dỗ, lúc này mới có thể đứng vững gót chân ở Đông Cung, vì thế nàng vô cùng cảm kích Phụng thái hậu, sau đó dời cung, nàng vẫn như cũ giữ nguyên bộ dáng của Khôn Ninh Cung, cũng không có làm quá nhiều cải biến.

Tiêu Trạh trọng tình, Trần hoàng hậu làm như vậy rất được lòng hắn, ngữ khí cũng mềm xuống:

- Tuy ta thân là cửu ngũ chí tôn, lại cũng là người làm tử, phụ mẫu song vong, người khác chỉ ăn mừng ta đăng cơ làm đế, chỉ có nàng còn nhớ rõ hiếu đạo, không chỉ giữ lại bộ dáng của Khôn Ninh Cung, còn sai Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn chay, mấy năm nay... Là ta ủy khuất nàng.

Trần hoàng hậu không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nước mắt liền rơi xuống, nức nở nói:

- Thần thiếp... Thần thiếp...

Tiêu Trạh lôi kéo tay nàng:

- Đi thôi, chúng ta đi dạo trong viện một chút đi.

Đế hậu đi ra đại điện, lúc này đã xế chiều, trong viện đèn đuốc sáng trưng, màu hoa kiêu diễm giãn ra, chỉ ở trong góc có một cây dây nho, nhìn không hòa hợp với hoa cỏ trong viện này.

Không ngờ Tiêu Trạh thấy dây nho kia, lập tức đi qua, che lấp trong lá xanh, mơ hồ có thể nhìn thấy một chuỗi màu tím, còn có một cỗ nhàn nhạt hương khí.

Tiêu Trạh lộ ra hoài niệm, hái một trái xuống, cũng không tẩy rửa, cứ như vậy bỏ vào trong miệng, Trần hoàng hậu hoảng sợ:

- Bệ hạ!

Tiêu Trạh lại cười nói:

- Quả nho này rất ngọt.

Nói xong, dường như nổi lên hứng thú nói chuyện:

- Nói đến dây nho này, là ta cùng Nguyên Gia treo trờng.

Trần hoàng hậu lần đầu tiên nghe chuyện này, không khỏi ngẩn ra.

- Lúc Nguyên Gia còn nhỏ rất thích nghe cung nữ nói đến chuyện xưa bên ngoài cung, có một lần nghe một tiều cung nữ nói về quê nhà của mình, nói đến các quả nho, lúc ấy ta cùng nàng hờn háo, đem hoa cỏ trên quý trong viện của mẫu hậu nhổ sạch, đem hạt nho hạt vùi vào trong đất, đợi hồi lâu cũng không chờ được chúng nó nảy mầm, sau đó Nguyên Gia cũng quên chuyện này, là thái giám chưởng quản viện này phát hiện một gốc cây, không biết khi nào lại nảy mầm.

- Nhiều hạt nho như vậy, chỉ có một gốc cây này sống sót, mẫu hậu dung túng chúng ta, còn sai người làm cái giá, mỗi năm quả nho chín, nàng đều sai người hái xuống, đem đến cho ta cùng Nguyên Gia, thật ra ăn cũng không ngon, thật sự chua, mỗi lần ta đều chịu đựng mới ăn được. Không ngờ sau này mẫu hậu tự bế cửa cung, nàng không gặp phụ hoàng, thậm chí cũng không gặp ta cùng Nguyên Gia. Ta có muốn ăn nho cũng ăn không được.

- Hiện giờ, quả nho này thật ngọt, đáng tiếc, mẫu hậu đã không còn nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Cầu Vàng

Nguyễn Gia đang ở trong phòng mặc niệm kinh văn, đột nhiên có thái giám tới truy ền chỉ, nàng vội vàng ra tiếp chỉ.

Người đến truy ền chỉ là đại thái giám Trương Lễ luôn đi theo bên người hoàng huynh của nàng.

Trương Lễ vừa thấy Nguyễn Gia, lập tức hành lễ.

- Trương công công đứng lên đi.

Nguyễn Gia cười nhàn nhạt:

- Không biết Trương công công tới đây, là hoàng huynh có ý chỉ gì?

Sắc mặt Trương Lễ nghiêm túc:

- Bệ hạ truy ền khẩu dụ, Nguyễn Gia trưởng công chúa tiếp chỉ.

Nguyễn Gia vội vàng quỳ xuống, Trương Lễ vội nói:

- Bệ hạ phân phó, trưởng công chúa không cần quỳ.

Nguyễn Gia lắc đầu:

- Cảm tạ hoàng huynh săn sóc, thần muội không thể không biết tôn ti lễ nghĩa, thỉnh công công tiếp tục nói.

Trương Lễ biết vị trưởng công chúa này làm người như thế nào, cũng không dám khuyên, chỉ phải nói nhanh hơn:

- Trẫm biết người hiếu thuận, nhưng mà sơn gian thanh bần, đã sắp vào thu, trời càng ngày càng lạnh...

Nguyễn Gia:

- ...

Sao nàng lại quên, hoàng huynh ở trước mặt người thân cận luôn nói lảm nhảm, phải lái nhái một hồi mới vào vấn đề chính, xem ra nói nàng không cần quỳ là có đạo lý.

Cũng khổ cho Trương Lễ phải nhớ kỹ những lời này, còn phải thuật lại thật nhanh.

Này còn nói dong dài kể tới lúc bọn họ còn nhỏ, thật vất vả mới vào vấn đề chính, thường nàng một đồng vàng bạc còn có đồ ăn.

Nguyên Gia:

- Thần muội đa tạ bệ hạ ban thưởng.

Trương Lễ nói nhiều đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, vẫn phải vội nâng đỡ Nguyên Gia trưởng công chúa đứng lên.

Sau đó tự nhận hòm gỗ nhỏ từ tay cung nhân, mở ra vừa thấy, bên trong đều là nho.

Nguyên Gia sửng sốt, ký ức khi còn nhỏ tức khắc nảy lên trong đầu, nàng lộ vẻ hoài niệm:

- Không ngờ dây nho này vẫn còn, hoàng tâu có tâm.

Trương Lễ nói:

- Những quả nho này đều là bệ hạ tự mình hái xuống, bệ hạ nói những quả nho này so với trước kia còn ngọt hơn nhiều, cho nên cố ý đưa lại đây, cho người nếm thử.

Nguyên Gia cầm một trái, tinh tế lột vỏ trái cây, bỏ vào miệng, quả nhiên so với trong trí nhớ còn ngọt hơn rất nhiều.

- Hoàng huynh nói đúng, quả thực ngọt hơn rất nhiều.

Trương Lễ vội ghi nhớ lời nàng nói, lúc trở về sẽ báo lại kết quả công tác cho hoàng đế biết.

Nguyên Gia sai cung nữ cầm một hà bao tới đây, Trương Lễ vội vàng chống đỡ:

- Điện hạ không được.

Cung nữ kia nói:

- Công công đường xa vất vả tới đây, điện hạ chỉ thưởng chút phí trà nước mà thôi, không có gì đại sự.

Lúc này Trương Lễ mới tiếp hà bao, vào tay liền nặng trĩu, khiến hắn không thể không cảm khái, đây mới là khí độ công chúa chân chính.

Tuy chịu thánh sủng, cũng không cậy sủng mà kiêu, bọn họ này đó đều là hạ nhân mà cũng được chuẩn bị chu đáo tinh tế.

Nếu ngày sau trở về kinh, có thể vị này sẽ biến đổi thế cục trong kinh.

Nghĩ như vậy, Trương Lễ tươi cười càng thêm chân thành:

- Trước khi nô tài rời đi, bệ hạ còn hỏi tới quận vương điện hạ, hôm nay như thế nào cũng chưa thấy quận vương điện hạ?

Nghe hắn nhắc tới Tiêu Diễn Chi, vẻ mặt Nguyên Gia ẩn lộ tươi cười bất đắc dĩ:

- Hải tử kia, cùng hai hảo bằng hữu đi Công Đức Trì xem ô quy (rùa đen), mặt trời chưa lặn sẽ không trở về.

Trương Lễ ngây ngẩn cả người, hắn vẫn luôn theo bên người Tiêu Trạ, đương nhiên biết vị Chiêu Hoài quận vương này rất sợ người lạ.

Lúc bệ hạ còn chưa đăng cơ, Nguyên Gia trưởng công chúa mang theo Tiêu Diễn Chi mới tròn hai tuổi tới Đông Cung, Tam hoàng tử muốn dẫn Tiêu Diễn Chi đi chơi, ai ngờ Tiêu Diễn Chi không cho hắn chạm vào, vừa

chạm liền oa oa khóc lớn, gắt gao ôm cánh tay của Nguyên Gia trưởng công chúa, dù có khóc mệt mỏi ngủ đi rồi vẫn không buông tay.

Không ngờ hai năm qua đi, vị quận vương điện hạ này lại sửa lại tính tình?

Trương Lễ vội nói:

- Cũng không biết là vị tiểu sư phụ nào có phúc khí như vậy?

Nguyên Gia lại cười rộ lên:

- Không phải vị tiểu sư phụ nào đâu, là hài tử của một vị khách hành hương, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ta mới gặp bọn họ liền cảm thấy thân thiết, Diễm Chi cũng vậy, lần đầu tiên ta thấy hắn chủ động đi theo chơi đùa cùng hài tử khác.

Nếu lúc này Trương Lễ chỉ kinh ngạc, hiện tại chính là chấn kinh rồi, so với vị quận vương nhỏ tuổi còn chưa định tính tình, thì vị trưởng công chúa điện hạ này mới là người không thích lui tới với người khác.

Tuy người bên ngoài cũng không thể nói nàng thế nào, vì nàng đối với bất luận kẻ nào cũng chỉ là nhàn nhạt, quý nữ trong kinh thành không ai dám thân cận với nàng, không ngờ ở nơi sơn dã này, lại khiến nàng thân mật quen thuộc nói tới người khác.

Trương Lễ tò mò không nhịn được, vội hỏi:

- Là hậu duệ của quý nhân gia nào?

Nguyên Gia cũng không dấu:

- Nói đến cũng khéo, là thê nhi của tam công tử Uy Quốc Công phủ, ta nghe nói, lúc hoàng huynh còn nhỏ, vị Cố gia lão tam này thiếu chút nữa đã trở thành thư đồng của hắn, thật có chuyện như vậy?

Trương Lễ:

- ...

Trương Lễ từ nhỏ đã đi theo Tiêu Trạ, đương nhiên nhớ rõ vị tam công tử của Cỗ gia có công tích vĩ đại, thật không ngờ lại gặp gỡ được thế nhi của hần.

Trương Lễ mất hồn mất vía dẫn người rời đi.

Nguyên Gia cũng không để ý, sai người đem này đó thu thập ổn thỏa, lúc này mới nói với cung nữ Tố Y:

- Đem trái cây rửa sạch, đưa đến Công Đức Trì, đừng để bọn nhỏ chơi đùa mệt mỏi.

Tố Y vội vàng đáp ứng, rửa sạch một mâm trái cây, bỏ vào trong rổ, đi tới Công Đức Trì.

Tố Y đi đến Công Đức Trì, liền nhìn thấy Tiêu Diễm Chi ngồi ghé vào bên cạnh ao, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm một con ô quy, nhũ mẩu đứng bên cạnh vẻ mặt lo lắng, rồi lại không dám lên tiếng.

Ngồi bên cạnh Tiêu Diễm Chi là hai tiểu oa nhi phấn điều ngọc trác, Cỗ Trạch Mộ nhanh chóng hóa giải Cửu Liên Hoàn, còn Cỗ Thanh Ninh cần một nhánh cây, cũng không biết vẽ loạn gì trên mặt đất.

Tố Y bước nhanh tới:

- Quận vương...

Nàng còn chưa nói xong, Tiêu Diễm Chi lập tức quay đầu, đem ngón tay để ngay môi "xuyt" một tiếng, bực bội nói với nàng:

- Không được làm ồn.

Tố Y ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mới biết ngọn ngu ồn câu chuyện, quả thực dở khóc dở cười.

Cũng không biết Tiêu Diễn Chi nghe ở đâu, nói là người có công đức có thể ở Công Đức Trì nhìn thấy cầu vòng trên lưng ô quy, vì thế hẳn vội kéo hai hài tử Cố gia tới đây xem ô quy.

Ai ngờ còn chưa được nửa khắc, Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh trước sau nói bản thân đã nhìn thấy cầu vòng.

Tiêu Diễn Chi không cam lòng, trừng mắt nhìn lưng ô quy, kiên trì muốn xem cầu vòng.

Sau đó liền biến thành bộ dáng mà Tố Y đang nhìn thấy.

Tố Y cũng có chút bất đắc dĩ:

- Quận vương, này đó chỉ là lời đồn đãi, không phải thật. Điện hạ sai nô tỳ đem trái cây tới đây, người có muốn ăn một chút không?

Ai ngờ Tiêu Diễn Chi vô cùng bướng bỉnh, cố chấp ghé vào bên ao không chịu đi, nhất định phải nhìn thấy cầu vòng mới chịu.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy bất đắc dĩ, Cố Thanh Ninh cũng không ngờ đứa nhỏ này lại giống mẫu thân của hắn, cố chấp vô cùng.

Nhìn Tiêu Diễn Chi rất nghiêm túc ghé vào bên cạnh ao, đôi mắt nhìn chằm chằm giống như chơi gà.

Cố Thanh Ninh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, đi qua lôi kéo tay áo của Tiêu Diễn Chi.

Tiêu Diễn Chi còn nghĩ là Tố Y, hẳn định la nàng không cho nàng làm phiền hắn, không ngờ xoay người lại, lại nhìn thấy Cố Thanh Ninh, vẻ mặt liền hiện ra ủy khuất:

- Thanh Ninh muội muội, vì sao ta không nhìn thấy cầu vòng, có phải Phật Tổ không thích ta?

Cố Thanh Ninh rất muốn sửa lại cách xưng hô của Tiêu Diễm Chi đối với nàng, cả ngày nghe ngoại tôn tử gọi nàng là muội muội, cảm giác này thực toang.

Nhưng giờ phút này nàng cũng không rảnh lo chuyện nhỏ không đáng này, trực tiếp nói:

- Ta cũng không thấy.

Lại nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ:

- Hắn cũng không thấy.

Tiêu Diễm Chi mở to hai mắt:

- Vậy là...

Cố Thanh Ninh không cho hắn có cơ hội mở miệng, vội lôi kéo hắn rời đi, Tiêu Diễm Chi rõ ràng còn cao hơn nàng rất nhiều, nhưng lại không tự chủ được mà đuổi theo bước chân của nàng.

Tổ Y biết tuy Tiêu Diễm Chi còn nhỏ tuổi, nhưng từ trước đến nay rất cố chấp, hắn quyết định chuyện gì trừ trường công chúa điện hạ ra, ai cũng không thể thay đổi.

Không ngờ Cố Thanh Ninh lại có thể làm được, đi đâu khiến nàng giật mình, không nhận được liếc nhìn Cố Thanh Ninh vài cái.

Tiêu Diễm Chi bị Cố Thanh Ninh kéo đi rồi, mọi người cũng vội vàng đi theo, Lý ma ma đi bên người Cố Trạch Mộ:

- Tam thiếu gia, chúng ta cũng đi thôi.

Cố Trạch Mộ gật đầu, chỉ là lúc quay đầu lại nhìn thoáng qua ô quy kia, ánh mặt trời chiếu trên lưng ô quy, một cái vòng thật nhỏ từ trên lưng ô quy rơi vào trong hồ nước.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Báo Mộng Lần Đầu

Trương Lễ trở về cung, liền vội gặp hoàng đế.

Tiêu Trạh hỏi:

- Nguyên Gia ở bên kia như thế nào? Có gầy không?

Trương Lễ vội vàng trả lời:

- Nô tài cảm thấy, trưởng công chúa điện hạ có gầy một chút, nhưng nhìn rất có tinh thần, điện hạ còn hỏi thăm bề hạ cùng nương nương, nô tài nói người rất khỏe mạnh, chỉ là rất lo lắng cho điện hạ, nhìn điện hạ có vẻ vô cùng cảm động.

Tiêu Trạh cười mắg:

- Người bớt lừa gạt trăm đi, tính tình Nguyên Gia như thế nào, trăm còn không biết sao? Nàng nhiều nhất cũng chỉ nói cảm tạ, nào rảnh nói nhiều với người.

- Nô tài không dám, tuy trưởng công chúa điện hạ chưa nói, nhưng nô tài nhìn ánh mắt của điện hạ liền đoán ra.

Trương Lễ hiểu tính tình của bề hạ, hẳn biết bề hạ cũng không tức giận, cho nên cũng không lo lắng.

Quả nhiên, Tiêu Trạh chỉ vẫy vẫy tay:

- Được rồi, còn mấy quả nho đâu? Nguyên Gia có ăn chưa? Nàng nói gì không?

- Điện hạ vừa thấy liền nhận ra lai lịch của quả nho này, còn nói hoàng hậu nương nương có tâm, điện hạ ném một quả, nói quả nho thực ngọt, bộ dạng rất hoài niệm.

Trương Lễ nói xong, lại nhỏ giọng b ồi thêm một câu:

- Đây đ ều là sự thật, nô tài không dám giấu bệ hạ.

Tiêu Trạ m chỉ chỉ h ần:

- Người thật xảo quyệt.

Trương Lễ cười nịnh, sau đó lại nghĩ tới cái gì, nói:

- Đúng r ồi, lần này nô tài đi tới đó còn có một chuyện thú vị.

- Ha?

Trương Lễ liền đem chuyện Tiêu Di ễn Chi thích chơi đùa cùng đôi long phượng thai của Cố gia tam phòng, cuối cùng, còn nói:

- Nô tài có khi nào thấy Tr ưởng công chúa diện hạ thân mật với người khác như vậy đ ầu, hai đứa nhỏ này cũng thật có phúc khí.

Tiêu Trạ m cũng hứng thú nói:

- Phải không? Người có thấy bọn chúng không?

- Nô tài đứng xa xa nhìn một chút, thật là phấn đi ều ngọc trác, như hai đ ồng tử đứng bên người Quan Âm Bồ Tát.

Tiêu Trạ m cười nói:

- Tr ẫm còn nhớ rõ lúc trước mẫu hậu định để Cố gia lão tam làm thư đ ồng cho tr ẫm, kết quả tiêu tử này thật có bản lĩnh gây rắc rối, hù dọa luôn mẫu hậu. Nào biết cái tên hay gây họa như vậy, lại đ ưỡng ra một đôi nhi nữ ngoan. Nếu có cơ hội, tr ẫm cũng muốn gặp hai đứa nhỏ này, xem có giống như người nói, là người có phúc khí.

Trương Lễ nghe bệ hạ nói như vậy, trong lòng cảm khái, còn không phải là có phúc khí sao? Đ ầu tiên đ ược tr ưởng công chúa yêu thích, hiện giờ lại

được bệ hạ nhớ kỹ, trên dưới cả triều đình, có hài tử nhân gia nào có duyên gặp gỡ đến như vậy?

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ không muốn cùng Tiêu Diễn Chi đi xem ô quy, ai ngờ còn phải nhìn lâu như vậy, ngày này bọn họ chơi đùa tới tối, mới trở về rửa mặt đi ngủ.

Hai đứa nhỏ nằm song song trên giường, Đào thị nằm nghiêng bên cạnh, vừa quạt cho bọn họ ngủ, vừa nhỏ giọng ru bọn họ.

Cố Thanh Ninh mơ mơ màng màng, cũng không biết nàng ngủ bao lâu, lúc mở mắt ra, phát hiện bản thân đang phiêu du trong không trung, thân thể lúc này đã thành thời thiếu nữ, bên cạnh nàng là đám mây, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Thiên Phật Tự đang ở dưới chân, nàng kinh ngạc tự nhéo bản thân, lại không thấy đau, liền hiểu được, này là mộng.

Tâm nàng vừa động, cả người chuyển khắc từ Thiên Phật Tự tới hoàng cung, ở trong mộng này, hoàng cung vẫn giống như trong trí nhớ của nàng, Cố Thanh Ninh chậm rãi đi vào cửa cung, thị vệ bốn phía lui tới giống như không nhìn thấy nàng.

Cảnh tượng tứ phía biến ảo, nàng phát hiện nàng đã đi tới Càn Thanh Cung.

Càn Thanh Cung im ắng, ánh nến đều tắt, các góc tường treo đèn lồng, phát ra ánh sáng nhu hòa, trên long sàng mơ hồ có thể thấy có người đang ngủ ở nơi đó.

Cố Thanh Ninh chậm rãi đi vào, duỗi tay xúc màn che, nhưng nhìn thấy khuôn mặt người đang ngủ say kia, nàng mới bừng tỉnh, Tiêu Dận đã chết, hiện giờ ngủ ở nơi này, là nhi tử của nàng.

Một ít ký ức xa xăm bỗng nhiên dâng lên trong lòng.

Khi đó Phụng Trường Ninh trở thành hoàng tộ không được bao lâu, phụ thân của nàng là Định Quốc Công chết bất đắc kỳ tử, đệ đệ còn nhỏ tuổi của nàng là Phụng Triển trở thành tân Định Quốc Công.

Từ nhỏ Phụng Triển đã sùng bái vị tỷ phu này, đối đãi với Tiêu Dận còn ân cần hơn với nàng, Tiêu Dận cũng đối đãi hắn như thân đệ đệ.

Lúc ấy triều chính hỗn loạn, Tiêu Dận không thể không đem toàn bộ tinh lực tập trung xử lý, nhưng Phụng Trường Ninh biết, trong lòng hắn vẫn luôn có nguyện vọng muốn thu phục Tây Bắc.

Phụng Triển thời niên thiếu khí thịnh, liêu xung phong tiếp nhận nhiệm vụ này, đi tới Tây Bắc, này vừa đi chính là hai mươi năm, thậm chí hôn nhân cùng nhi tử nối dõi cũng bị trì hoãn.

Nhưng hai mươi năm trù tính, thật vất vả mới thấy thắng lợi như ánh rạng đông, không ngờ ngay thời điểm máu chốt này, Tiêu Dận lại tự chặt cánh tay, hại Phụng Triển chết nơi Tây Bắc, thậm chí ngay cả xác cùng không được nguyên vẹn.

Không chỉ như thế, sau khi Phụng Triển chết không được một năm, hắn liền tước đoạt tước vị Định Quốc Công của Phụng gia, hạ thành Thành Nghị Bá.

Từ trước đến nay Phụng Trường Ninh luôn cho rằng, giữa bọn họ dù không có tình yêu, nhưng cũng có một phần tình nghĩa kết tóc phu thê, Tiêu Dận nhiều ít vẫn sẽ cố kỵ, không ngờ nàng đã quá đê cao đối phương, ở trong lòng Tiêu Dận, chỉ sợ không có gì có thể thắng được quyên lực trong tay hắn.

Hắn bình định, cai trị thiên hạ thanh bình, hắn là minh quân lưu danh thiên cổ.

Nhưng ở trong mắt Phụng Trường Ninh, hắn chỉ là đao phủ lãnh khốc vô tình.

Cho dù Phụng gia sụp đổ, nàng vẫn là chủ hậu cung, là hoàng hậu nương nương thống ngự lục cung, nhưng nàng lại cảm thấy mệt mỏi.

Nàng nói với Tiêu Dận.

“Ân đoạn nghĩa tuyệt” nói với hắn “tới nơi Hoàng Tuy ền vĩnh viễn không gặp lại”.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân luôn bình tĩnh, dù Thái Sơn sụp xuống trước mặt cũng không thay đổi sắc mặt, vậy mà lúc ấy về mặt hắn lại lộ ra một chút hoảng loạn.

Hắn giống như muốn giải thích cái gì đó, nhưng Phụng Trường Ninh không muốn nghe, vì nhi nữ, nàng không thể khiến Tiêu Dận thế nào, nhưng ít ra nàng có thể lựa chọn đuổi hắn ra khỏi cuộc sống thường ngày của nàng.

Đại môn Khôn Ninh Cung đóng chặt sáu năm, nàng cho rằng bản thân đã buông bỏ, thật ra cũng không có.

Nàng oán, nàng hận, thậm chí còn có một chút tình yêu không nên có.

Nhưng mà hết thảy đã tan biến thành tro bụi lúc Tiêu Dận chết, lúc nàng chết.

Tuy đoạn tân sinh này (cuộc sống mới) xảy ra một chút vấn đề nhỏ, nhưng nàng đã suy nghĩ cẩn thận, bụi về bụi, đất về đất, những chuyện xảy ra đã là chuyện kiếp trước, hiện giờ nàng chỉ cần sống tốt cuộc sống kiếp này mà thôi.

Có lẽ, có một ngày nàng sẽ ở lúc luân hồi gặp lại Tiêu Dận, nhưng khi đó nên buông đã buông, nàng cũng có thể coi hắn như một người xa lạ cùng hắn gặp thoáng qua.

Cỗ Thanh Ninh chậm rãi thở ra, không còn sa vào dĩ vãng, nàng lại nhìn thoáng qua Tiêu Trạm, chuẩn bị xoay người rời đi.

Ai ngờ lúc nàng vừa mới xoay người, phía sau truyền đến một tiếng gọi.

- Mẫu...Mẫu hậu?

Cố Thanh Ninh ngẩng tại chỗ, nghe nhi tử lải nhải một canh giờ, lúc đầu trong lòng còn kinh hãi từ từ chậm rãi biến thành không kiên nhẫn, sao trước kia nàng lại không phát hiện ra, Tiêu Trạch thích lải nhải như vậy.

Có lẽ mẫu tử bọn họ đều biết này là cảnh trong mơ, cho nên mới giảm bớt ngụy trang.

Tiêu Trạch không hề giống vị đế vương cao cao tại thượng, ngược lại như tam cô lục bà (bà 8) không có việc gì làm cả ngày ngẩng lê đôi mách toát miệng, ăn nói lộn xộn đều là những lời vô dụng vô nghĩa.

- Mẫu hậu, người cùng phụ hoàng ở bên kia như thế nào? Có thiếu cái gì không? Người nói đi, nhi tử nhất định sẽ đốt cho người.

Cố Thanh Ninh nghĩ nghĩ:

- Ta không thiếu, hôm nào phụ hoàng của người báo mộng cho người, người hỏi phụ hoàng của người thử xem.

- Đây..... Hay là mẫu hậu ở bên kia không có nhìn thấy phụ hoàng?

Này làm sao Cố Thanh Ninh trả lời, bên kia như thế nào, nàng còn chưa nhìn thấy, liền bị Đào thị sinh ra, nàng chưa từng thấy Tiêu Dận, có quý mới biết hắn ở bên kia làm gì.

Cố Thanh Ninh nghe Tiêu Trạch nói như vậy, hồ nghi nói:

- Có phải người hợp tán ta cùng phụ hoàng của người?

- Không có không có, sao nhi tử dám làm trái di huấn của phụ hoàng cùng mẫu hậu.

Tiêu Trạ̣m có chút chột dạ, khẽ cúi đầu, thật ra hặ́n cũng không có đẹ̃ phụ hoàng hợp tạ́ng cùng mẫu hậu, nhưng lại sửa lại sách sử, dù sao mẫu hậu cũng nhìn không tới, làm sao sinh khí với hặ́n đượ̣c?

Cổ Thanh Ninh biết hặ́n sẽ không nói dối với nàng, yên lặng nhẹ nhàng thợ̀ ra.

Tiêu Trạ̣m nhìn mẫu hậu còn trẻ hơn mình, trong mắt lộ ra hặ́m mộ̣:

- Lúc trước mẫu hậu đi theo phụ hoàng, nhi tử muốn phụng dưỡng mà phụ mẫu chẳng còn, trong lòng nhi tử vô cùng bi thống, nhưng hiện giờ thấy mẫu hậu khôi phục tuổi trẻ, chắc ở bên đó trôi qua ngày tháng cũng không t ậ́i, nhi tử cũng yên lòng.

Cổ Thanh Ninh không biết nàng còn có thể ở trong mộng bao lâu, cũng lười so đo với hặ́n, nàng nắm chặt thời gian dặn dò nói:

- Hiện giờ ngươi là hoàng đế, chuyện triều chính mẫu hậu không tiện xen m ệ̀m, chỉ muốn ngươi tự chiếu cố chính mình, phải khỏe mạnh, như vậy mẫu hậu sẽ an lòng.

Tiêu Trạ̣m đỏ mắt:

- Mẫu hậu...

Cổ Thanh Ninh còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng chuông đình tai nhưc óc, phía sau có một cỗ lực hút rất lớn, nháy mắt hút nàng vào trong.

- Mẫu hậu!

Tiêu Trạ̣m đột nhiên ng ộ̀i bật dậy, Trương Lễ dẫn theo bọn thị vệ vội chạy vào, nôn nóng nói:

- Bệ hạ! Bệ hạ! Có chuyện gì?

Tiêu Trạ̣m mờ mịt nhìn chung quanh, bàn tay của mẫu thân ấm áp m ệ̀m mại, xúc cảm này vẫn còn lưu lại, chân thật như vậy, nhưng mở mắt ra, mới

biết hết thấy chỉ là một giấc mộng mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Bất Xảo

Lúc Cố Thanh Ninh trở về hiện thực, nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, lúc này nàng giống như có chút phân vân không rõ bên kia là cảnh trong mơ, hay bên kia mới là hiện thực.

Lúc nàng bình tĩnh trở lại, đang muốn lật người tiếp tục ngủ, đột nhiên không kịp phòng ngừa liền đối mặt với Cố Trạch Mộ đang trợn tròn mắt.

Đôi mắt của Cố Trạch Mộ thực đen lại rất sáng, lúc hắn nhìn chằm chằm một người, cặp mắt kia giống như lốc xoáy, muốn hút người khác vào trong, nhưng lúc này, cặp mắt kia lại lộ ra một chút tinh quang, giống như có thể nhìn thấu hết thảy.

Vừa nãy Cố Thanh Ninh vừa mới bình tĩnh lúc này tâm lại bắt đầu nhảy loạn lên.

Tiếng chuông ở Thiên Phật Tự lại vang lên, khiến hai người đang đối diện nhau liền bừng tỉnh, Cố Trạch Mộ chớp chớp mắt, thu lại tinh quang quá mức sắc bén.

Cố Thanh Ninh quay đầu chỗ khác, nàng lại bắt đầu hoài nghi thân phận của vị huynh trưởng này.

Nàng không biết, lúc nàng vừa cảm giác bản thân tiến vào cảnh trong mơ, Cố Trạch Mộ giống như có cảm ứng tâm linh, hắn liền mở mắt.

Ở trong mộng Cố Thanh Ninh trải qua một đoạn thời gian, trên thực tế rất ngắn ngủi chỉ trong nháy mắt, lúc nàng toát ra mê mang cùng hoài niệm, Cố Trạch Mộ đầu tiên nhìn thấy.

Hai người đầu tiên có tâm tư, đêm nay ngủ không được ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, Đào thị tới gọi hai người rời giường, lại thấy tinh thần của hai đứa nhỏ rất uể oải, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, cùng Lý ma ma

thay đổi y phục cho bọn họ, rồi rửa mặt chải đầu, mới ôm đến trước bàn ăn điếm tâm.

Đào thị cầu phúc cho người thân, cứ đầu tháng sẽ tới đây thắp hương, ở lại mấy ngày, nhưng ngày mai là sinh thần của Chu thị, cho nên bọn họ phải trở về.

Sau khi ăn xong, hai người cũng thanh tỉnh một chút, Đào thị dẫn bọn họ đi chào từ biệt Nguyên Gia.

Nguyên Gia biết ngôn ngữ ồn cũng không giữ lại, còn sai cung nữ Tố Y cầm lễ vật ra:

- Hiện giờ ta vì phụ mẫu giữ đạo hiếu, sinh thần của biểu tỷ cũng không tiện tới cửa chúc mừng, liền phiên Ngọc Nương muội muội thay ta đem lễ vật đưa cho biểu tỷ, thay ta chúc mừng.

Đào thị vội đáp ứng.

Bên kia Tiêu Diễn Chi rất luyện tiếc hai tiêu đờng bọn, nước mắt đọng đầy muốn rớt xuống, nhưng hắn biết tháng sau là có thể tái kiến tiêu đờng bọn, cho nên có thể nhịn xuống.

Đào thị cùng hài tử lên xe ngựa, trở về kinh thành.

Bọn họ vừa đi, sân viện liền an tĩnh, Nguyên Gia rất thích loại an tĩnh này, nhưng hiện giờ cảm giác có chút tịch mịch, nàng nhìn Tố Y:

- Diễn Chi đâu?

- Quận vương đi tới Công Đức Trì, có nữ mẫu cùng thị vệ đi theo, điện hạ yên tâm.

Nguyên Gia bất đắc dĩ lắc đầu:

- Đứa nhỏ này, sao còn chưa bỏ qua?

Chuyện hôm qua Nguyên Gia đã nghe nói, tuy Cố Thanh Ninh đem Tiêu Diễn Chi trở về, nhưng Tiêu Diễn Chi vẫn canh cánh trong lòng.

Nguyên Gia còn lo lắng bằng hữu rời đi sẽ khiến hắn khổ sở một thời gian, không ngờ lần này lại khôi phục nhanh như vậy.

Nguyên Gia định nói gì đó với Tố Y, cửa viện bị gõ vang, hộ vệ trong sân liền quỳ xuống.

Nguyên Gia quay đầu lại, kinh hãi nói:

- Hoàng huynh, sao người lại đến đây?

Người tới là đương kim hoàng đế Tiêu Trạ, hiện giờ cải trang vi hành, một thân thường phục như công tử huân quý ra ngoài dạo phố, còn phe phẩy quạt xếp, nhìn thấy muội muội, hắn nói:

- Trương Lễ nói người chỉ gầy một chút, ta nhìn lại thấy gầy rất nhiều.

Nguyên Gia nhin không được cười rộ lên:

- Thân muội còn cảm thấy mình mập lên, nơi này thanh tịnh, không có tục sự phiền nhân, tâm khoan khoái, không phải có thể mập lên sao?

- Ta còn nghĩ người ở đây được Phật hiệu hun đúc một năm, sẽ trở nên trầm tĩnh một chút, ai ngờ vẫn tinh nghịch như vậy.

Tiêu Trạ nói xong, lại nhìn trái nhìn phải:

- Diễn Chi đâu?

- Đứa nhỏ này, hiện tại đang mọc rễ ở Công Đức Trì.

Nguyên Gia bất đắc dĩ thở dài, giọng nói oán giận nửa thật nửa giả.

Tiêu Trạ còn nhớ chuyện hôm qua Trương Lễ đã nói, liền nói:

- Là cùng hai đứa nhỏ của Cố gia lão tam chơi đùa sao?

Nguyên Gia không ngờ Tiêu Trạh sẽ nhắc tới bọn người Cỗ Thanh Ninh, sửng sốt một chút mới nói:

- Thanh Ninh cùng Trạch Mộ đã h ấ kinh, mới đi không lâu.

- Này thật đáng tiếc, ta còn muốn nhìn thử xem, hài tử mà ngay cả trưởng công chúa điện hạ của chúng ta cũng ưu ái rất cuộc có bộ dáng gì.

Tiêu Trạh nhớ tới gì đó, cười nói:

- Cũng không thể để Hằng nhi biết, đứa nhỏ này từ trước đến nay rất bá đạo, nếu để hắn biết, cô cô cùng biểu đệ đều thích hài tử nhân gia, không chừng sẽ tức muốn khóc.

- Hoàng huynh!

Nguyên Gia hờn dỗi gọi. Ở trước mặt ca ca, từ trước đến nay luôn tỏ ra đại khí trưởng công chúa điện hạ cũng không thể không toát ra một chút tính tình của tiểu nữ hài ngây thơ.

Huỳnh muội hai người ng ấ xuống ghế, Trương Lễ dâng trà nước, li ền dẫn người ra viện sân, để lại không gian cho hai huỳnh muội bọn họ hàn huyên.

Nguyên Gia nhìn Tiêu Trạh:

- Sao hôm nay hoàng huynh lại rảnh rỗi tới Thiên Phật Tự, có chuyện gì quan trọng sao?

Tiêu Trạh nhẹ nhàng thở dài:

- Hôm qua ta mơ thấy mẫu hậu.

Nguyên Gia gằn ra.

- Mẫu hậu nhìn trẻ hơn rất nhiều, đáng tiếc ta không nhìn thấy phụ hoàng, mẫu hậu giống như vẫn chưa tha thứ cho phụ hoàng...

Đối diện với muội muội, Tiêu Trạh nhìn không được, li ền bắt đầu lả nhả nói đén chuyệh đēm qua.

Nguyên Gia ghen tỵ đở mắt:

- Mẫu hậu chưa từng báo mọng cho muội.

Tiêu Trạh khụ một tiếng, không có thành ý bở sung một câu:

- Có lẽ mẫu hậu rất bận, nên không kịp tìm người.

Nguyên Gia:

- ...

- Ta nghĩ, nên làm pháp sự cho phụ hoàng cùng mẫu hậu, thành toàn mảnh hiếu tâm của chúng ta, cũng không cần hao tài tổn của, miễn cho lẫn lộn đầu đũa, còn khiến phụ hoàng mẫu hậu không vui.

Nguyên Gia gậ đầu:

- Hoàng huynh nói đứng. Chuyệh này tìm trụ trì là được, thầh muội dẫn người đi.

Tiêu Trạh gậ đầu, hai người cùng đi tới sân việh của trụ trì, trụ trì nhìn thấy hoàng đế, có chút kinh sợ, chỉ là nghe ý tứ của Tiêu Trạh, lại được một bút dầu mè nhang đên, li ền đáp ứng việh này.

Tiêu Trạh làm xong tâm nguyện, tâm tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cũng không vội hẫi cung, nói Nguyên Gia dẫn hẫh đi tham quan chùa miếu, lại nghĩ tới gì đó:

- Không phải Diễh Chi đặng ở Công Đức Trì sao? Đi tìm hẫh đi.

- Đặng lẽ đứh nhỏ này nên đén đây báh kiến cũu cũu, hiệh giờ khen ngược, còn đế hoàng huynh hạ mình huân quý đi tìm hẫh.

Nguyên Gia bất đắh dĩ nói.

- Chúng ta là người một nhà, chuyện này cũng không đáng gì.

Trương Lễ mang theo hộ vệ quét sạch người đi đường, duy trì một khoảng cách không xa không gần để bảo hộ hai người, chỉ có thể thấy Nguyên Gia trưởng công chúa nói gì đó, khiến hoàng thượng cười ha ha, thỉnh thoảng còn bay tới đôi câu vài lời, phần lớn đều nói về chuyện hồi nhỏ của hai người.

Bệ hạ ôn hòa hiền hậu, các vị cung phi trước sở sinh các đệ đệ muội muội cũng không kém, hai vị vương gia tính tình ôn hòa giữ bổn phận.

Nhưng Nhạc Bình trưởng công chúa, nửa năm gần đây lại kiêu ngạo quá phận, bị một ít phu nhân có kiến thức hạn hẹp tăng bốc, chờ Nguyên Gia trưởng công chúa trở về kinh, có thể có trò hay mà coi.

Hai người đi đến Công Đức Trì, Tiêu Diễn Chi giống như hôm qua, ngồi bên cạnh ao nhìn chăm chăm ô quy, người tới cũng không biết.

Nhũ mẫu cùng cung nữ hầu hạ vội vàng quỳ xuống, Tiêu Trạc vẫy vẫy tay, ra hiệu các nàng không cần lên tiếng, lúc này mới chậm rãi đi đến bên người Tiêu Diễn Chi:

- Tiểu quận vương, người đang nhìn gì vậy?

Tiêu Diễn Chi cũng không thèm nhìn hắn, nhấp môi nghiêm túc nói:

- Người không cần làm phiền ta, ta đang xem cầu vồng trên lưng ô quy.

- Cầu vồng trên lưng ô quy? Sao ta nhìn thế nào cũng không thấy cầu vồng trên lưng ô quy?

- Có, chỉ là không phải ai cũng có thể nhìn thấy, chỉ có nhân tài thân thụ đại công đức mới có thể nhìn thấy...

- Diễn Chi!

Nguyên Gia công chúa vội vàng đánh gãy lời hắn:

- Còn không mau bái kiến cữu cữu?

Tiêu Diễm Chi giật mình, định quỳ xuống hành lễ với Tiêu Trạ, ai ngờ Tiêu Trạ đưa tay ôm hấn:

- Ở bên ngoài không cần làm lễ, người một nhà quỳ tới quỳ lui giống cái dạng gì?

Tiêu Diễm Chi mềm mại nói:

- Cữu cữu mạnh khỏe.

- Ngoan!

Tiêu Trạ ôm hấn, lại tò mò nhìn ô quy trong ao.

- Người nhìn lâu như vậy, nhìn thấy cầ vờng chưa?

Tiêu Diễm Chi chán nản lắc đầu.

Nguyên Gia liề nói:

- Đây đầu là lời nói vô căn cứ, nếu đúng như lời người nói, cữu cữu của người thân là đế vương, cửu ngũ chí tôn, công đức còn không lớn sao?

Tiêu Diễm Chi gất gao mím môi, cuối cùng vẫn nhin không được, phản bác nói:

- Chỉ là Thanh Ninh cùng Trạch Mộ đầu thấy.

Nguyên Gia không thể ngờ hấn sẽ cố chấp như vậy, nhú mày nhìn về phía nhũ mẫu, nhũ mẫu vội vàng nói:

- Không thể nào, Cỗ tiểu thư cùng Cỗ thiếu gia sau đó đầu nói không thấy được.

- Mới không phải, bọn họ rõ ràng thấy được.

Nguyên Gia không muốn hẳn lại nói bậy trước mặt Tiêu Trạ̣m, lạnh giọng đánh gãy hẳn:

- Diệ̃n Chi!

Tiêu Diệ̃n Chi mím môi, bộ dạng vô cùng ụ̉y khuậ́t.

Tiêu Trạ̣m vội vàng ngăn Nguyên Gia, lại vỗ vỗ lưng Tiêu Diệ̃n Chi:

- Đượ̣c r ậ́i, đượ̣c r ậ́i, Diệ̃n Chi của chúng ta nói nhìn thấy li ệ̀n nhìn thấy.

Nói xong, li ệ̀n ôm Tiêu Diệ̃n Chi đi đường khác, dời lực chụ́ ý của hẳn.

Nguyên Gia âm th ậ̀n thợ̀ dài một tiếng, đi theo bọn họ.

Nhìn Tiêu Diệ̃n Chi đã phân tán sự chụ́ ý, Tiêu Trạ̣m mới buông hẳn ra, đẹ̃ Trương Lệ̃ dẫn hẳn đi qua bên kia chơi đùa.

Tiêu Trạ̣m hỏi:

- Thanh Ninh cùng Trạch Mộ̣ chính là hài tử của Cố gia lão tam?

- Dạ.

Tiêu Trạ̣m cười nói:

- Trước giờ người chưa bao giờ đối xử lạnh lùng sắc bén với Diệ̃n Chi, vì giữ gìn hai đứa nhỏ này mà hung dữ với hẳn, có thể thấy người thật sự thích bọn họ.

- Th ậ̀n muội cũng không biết vì sao, nhìn thấy bọn họ li ệ̀n có một loại cảm giác thân thiết, nhịn không đượ̣c cứ muốn đối xử tốt với bọn họ.

Nguyên Gia cũng có chút hoang mang, sau đó lại cười rộ̣ lên:

- Chỉ là hai người bọn họ cũng rất ngoan ngoãn.

Tiêu Trạh thấy thế li`ên nói:

- Nếu như thế, nê mặt hoàng muội, nếu lần này Cố gia lão tam ở Tây Bắc lập công, mặc kệ là lớn hay nhỏ, ta li`ên ban cho mẫu thân của hai đứa nhỏ này, một cái cáo mệnh, như thế nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Cố Trạch Vũ

Nguyên Gia nghe Tiêu Trạh nói như vậy, có chút ngâg ngẫn, sau đó nói:

- Vậy thần muội thay bọn họ cảm tạ hoàng huynh.
- Thật ra ta là định b ấi thường Cố gia, không đảm đươg nổi hoàng muội nói tiếng cảm tạ này.

Tiêu Trạh dừg một chút, mới nói:

- Ta nghĩ, chờ Phụng Linh lớn hơn chút nữa, sẽ đưa hấn đến Tây Bắc, mưu cầu một chút quân công, giúp cũu cũu giữ vững huyết mạch.

Phụng Linh được quá kế cho Phụng Triển, năm nay vừa vận mười sáu tuổi.

Tuổi còn nhỏ đã vô cùg nỗ lực chăm chỉ, lại biết cảm ỏn, không giống các vị thứ xuất còn lại ở Phụng gia.

Nguyên Gia gặp hấn vài lần, trong lòng cũg có chút thương tiếc:

- Phụng Linh là hài tử ngoan, mỗi năm lễ tết, sinh thần của ta, hấn vẫn nhớ tặng lễ vật, làm khó hấn tuổi còn nhỏ mà phải suy xét nhiều như vậy.

Tiêu Trạh nhíu mày:

- Năm đó Phụng gia nhân tài đông đức, hiện giờ chỉ còn lại nhữg người co cắg không có năng lực, hấn chỉ là hài tử lại phải gánh vác nhiều như vậy, lại không được suy nghĩ nhiều?

Nguyên Gia do dự một lát, mới hỏi:

- Hoàng huynh, năm đó...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này vẫn giữ kín như bưng, chẳng lẽ thật sự phụ hoàng phái người hại cũu cũu, chèn ép Phụng gia?

Chuyện năm đó xảy ra, lúc Nguyên Gia còn nhỏ, nhưng Tiêu Trạ̣m đã đi theo phụ hoàng học tập xử lý chính vụ, chỉ là về chuyện này hẳn cũng không biết nhiều hơn Nguyên Gia bao nhiêu.

Trong trí nhớ của Tiêu Trạ̣m vẫn nhớ rõ nam nhân sang sảng tiếng cười, mỗi lần vào cung sẽ cho hẳn một ít đồ chơi kỳ thú, còn cho hẳn cưỡi trên cõ, dạy hẳn bắn tên, dạy hẳn cưỡi ngựa, sùng bái nói với hẳn:

" Phụ hoàng của ngươi là người mà ta kính trọng nhất trên đời này."

Mà mỗi lần phụ hoàng nhìn thấy cứu cứu, sẽ cùng mẫu hậu quở trách cứu cứu gần đây lại làm những chuyện hoang đường, chỉ là về mặt lại lộ ra bất đắc dĩ lại ôn hòa tươi cười.

Lúc người một nhà cùng ăn cơm, đầu thân mật ng ồi xung quanh bàn tròn, mẫu hậu chiêu cố hẳn cùng muội muội, mà phụ hoàng cùng cứu cứu trò chuyện với nhau rất vui.

Này đó trong trí nhớ chưa từng phai màu, Tiêu Trạ̣m không dám tin tưởng, phụ hoàng sẽ phái người giết cứu cứu, cũng không tin phụ hoàng chèn ép Phụng gia.

Chỉ là, ở trong cung chuyện này giữ kín như bưng, mẫu hậu quyết tuyệt tự bế cửa cung, này hết thấy đầu chỉ về hướng suy đoán mà Tiêu Trạ̣m không muốn tin tưởng.

Thậm chí ở trong mộng, hẳn nhìn thấy mẫu hậu cũng không dám hỏi chuyện này, sợ đây là thật sự, sẽ đánh nát hình ảnh tốt đẹp trong trí nhớ của hẳn.

- Hoàng huynh...

Tiêu Trạ̣m do dự một chút, vẫn nói:

- Mặc kệ năm đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan tới Phụng Linh, năm đó mẫu hậu làm chủ đem hẳn quá kế cho cứu cứu, là người thừa kế hương khói, phụ hoàng cũng cam chịu. Cho dù hiện giờ ta muốn đập

hắn, ta nghĩ phụ hoàng trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không khó xử một hài tử như vậy.

Nguyên Gia thấy Tiêu Trạh đã định chủ ý, cũng không khuyên nữa:

- Nếu hoàng huynh đã nghĩ kỹ rồi, thần muội cũng không dám nhiều lời.

Tiêu Trạh cùng Nguyên Gia đổi đề tài, nói về chuyện chuẩn bị pháp sự.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ cũng không biết bọn họ vừa mới gặp thoáng qua hài tử của chính mình, hai người mơ mơ màng màng trở về kinh thành.

Xe ngựa chạy vào Uy Quốc Công phủ, Đào thị cùng Lý ma ma ôm bọn họ xuống xe, thay đổi xiêm y liền đi chủ viện thỉnh an Mẫn phu nhân, ai ngờ khi bọn hắn vào chủ viện, mới phát hiện nơi này vô cùng náo nhiệt.

Đi vào mới phát hiện tất cả mọi người đều ở đây, một nam hài cỡ tám chín tuổi đang ngồi bên cạnh Mẫn phu nhân, thân thiết nói gì đó.

Nhìn thấy bọn người Đào thị tiến vào, hắn đứng lên, chấp tay thi lễ:

- Trạch Vũ gặp qua tam thẩm thẩm, tam thẩm thẩm mạnh khỏe.

Cố Thanh Ninh liền biết thân phận của đối phương, đây là đích trưởng tử của đại bá cùng đại bá nương, cũng là hài tử lớn nhất trong Cố gia là Cố Trạch Vũ, hắn vẫn luôn ở học viện Tây Sơn đọc sách, rất ít về phủ, hơn nữa bọn Cố Thanh Ninh còn nhỏ, vẫn chỉ nghe danh, chưa từng gặp.

Tuy hắn còn nhỏ tuổi, nhưng đã có một cỗ phong hoa, khí độ thi thư thấm vào người, đôi mắt mang theo ý cười, khiến người khác cảm thấy thân cận dễ gần.

Đào thị ấp úng nói:

- Không cần đa lễ.

Cố Thanh Ninh biết tính tình của mẫu thân, vì hóa giải xấu hổ cho mẫu thân, nàng tự bước ra, phúc lễ với Cố Trạch Vũ, giọng nói rõ ràng:

- Đại ca mạnh khỏe.

Cố Trạch Mộ cũng học theo, chấp tay:

- Đại ca mạnh khỏe.

Cố Trạch Vũ tò mò nhìn song đệ muội lần đầu gặp, tuy hai người là đồng bào, nhưng nhìn cũng không giống nhau.

Cố Thanh Ninh cười tủm tỉm, Cố Trạch Mộ lãnh đạm hơn rất nhiều, hai người như băng như hỏa, r ỡ lại ngoài ý muốn nhìn rất hài hòa.

Cố Trạch Vũ sai nha hoàn nâng mâm đũa lại đây, mặt trên có hai cái hộp, hắn đưa hộp cho hai người:

- Đây là đại ca tặng lễ gặp mặt cho các người.

Một là một bộ chuỗi ngọc thiết kế tinh xảo, hộp còn lại là một Cửu Liên Hoàn tiểu xảo. Có lẽ hắn cũng biết Cố Trạch Mộ thích Cửu Liên Hoàn, cho nên cố ý tìm người chế tạo.

Cố Thanh Ninh có chút kinh ngạc, ngoan ngoãn nói:

- Cảm ơn đại ca.

Sau đó Cố Trạch Vũ lại nói chuyện với Mẫn phu nhân, từ trong lời nói, Cố Thanh Ninh mới biết, lần này Cố Trạch Vũ trở về là vì khảo thí đ ồng sinh (giống thi chuyên cấp), lại vừa lúc tới sinh th ần của Chu thị, cho nên trở về sớm.

Tuy trong lòng Chu thị rất cao hứng, nhưng vẫn oán trách nói:

- Sinh thần của nương sao quan trọng bằng việc học, sao lại vội vàng trở về như vậy.

- HÀi tử có hiếu tâm thật đáng khen, người vui mừng là được.

Mẫn phu nhân khuyên nàng một hai câu, cũng nhịn không được có chút lo lắng.

- Chỉ là, tuổi của người còn nhỏ như vậy, lại đi khảo thí đờng sinh, có phải hơi sớm?

- Lão sư nói tài học của tôn nhi đi ứng phó đờng sinh cũng không có vấn đề gì, tôn nhi cũng muốn thử xem, nếu thi không đậu cũng không sao, dù sao tôn nhi còn nhỏ, ngày sau còn rất nhiều cơ hội.

Tuy Cố Trạch Vũ nói như vậy, nhưng lại có thể nghe ra, hẳn rất tự tin.

Chu thị nói:

- Nương yên tâm, từ trước tới giờ Trạch Vũ là HÀi tử có chừng mực, lão sư ở học viện đã nói như vậy, chắc không có vấn đề.

Nàng nhớ tới gì đó, nhìn về phía Liễu thị, chọc ghẹo nói:

- Thiếu chút nữa là quên, trong phủ chúng ta còn có nữ Trang Nguyên, có nàng dạy dỗ, không thể kém hơn học viện Tây Sơn.

Lúc Liễu thị còn ở khuê phòng, vẫn luôn đi theo Liễu thái phó, mưa dầm thấm đất, một tay viết ra sách luận trầm bác tuyệt lệ, khiến mọi người vỗ bàn tán dương.

Năm đó thi hội, quan chủ khảo còn khen nàng có tài Trang Nguyên, lúc đó mới truyền ra thanh danh nàng là kinh thành đệ nhất tài nữ.

- Đại tầu, người lại giễu cợt ta!

Liễu thị trợn mắt, rầi chuyển hướng nhìn Cố Trạch Vũ, ý cười đoan trang:

- Tuy nhị thâm đã lâu không đụng bút mực, nhưng nếu người có gì muốn hỏi, nhị thâm sẽ chỉ hết, tuyệt đối không giữ lại.

Cố Trạch Vũ kinh hỉ nói:

- Đa tạ nhị thâm.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Vũ một thân phong độ trí thức, cũng không giống hài tử nhân gia huân quý khác, lại giống như hài tử được giáo dưỡng từ thanh lưu thi thư gia truyền, nàng lại nghĩ tới Liễu Tử Ký bướng bỉnh gây sự, không thể không cảm khái hai người này sợ là đầu thai sai phủ.

Mọi người hàn huyên một lúc lâu, Mẫn phu nhân có chút mệt mỏi, Chu thị vội vàng đi thu thập sân viện cho Cố Trạch Vũ, Cố Trạch Vũ tinh thần còn tốt, liền tỏ trách nhiệm dẫn các vị đệ đệ muội muội.

Chỉ là Cố Thanh Ninh phát hiện, vẻ mặt của đám người Cố Trạch Hạo đầu lộ ra chút miễn cưỡng, thậm chí thân muội muội của Cố Trạch Vũ là Cố Thanh Chỉ, thà đi theo mẫu thân thu thập sân viện, cũng không muốn lưu lại nói chuyện cùng ca ca.

Chỉ là nàng cũng không được như nguyện, Cố Trạch Vũ nói mấy câu với mẫu thân, rồi kéo nàng cùng đi.

Đây là có chuyện gì?

Trong lòng Cố Thanh Ninh tràn ngập nghi hoặc, cho tới lúc Cố Trạch Vũ dẫn bọn họ vào thư phòng mới bị cởi bỏ.

Uy Quốc Công phủ có sân viện dành cho việc dạy học, chỉ là Cố gia lấy quân công lập nghiệp, đối với văn hóa tri thức, cũng không quá coi trọng.

Dạy học tại tư gia cũng chỉ giáo bọn nhỏ nhận tự hiểu lễ, muốn sâu hơn cũng không có, tiên sinh cũng biết.

Cho nên việc học an bài rất đặm, cũng vì sắp đến sinh th ần của Chu thị, cho nên cho bọn họ thư thả mấy ngày nghỉ.

Cũng không ngờ, sau khi Cố Trạch Vũ trở v ề lại thay tiên sinh nhận việc.

Không sai, Cố Trạch Vũ mang đám hài tử đi đọc sách luyện tự.

Dù Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ còn chưa cao bằng cái bàn, cũng bị h ắn xếp vào chỗ ng ồi, cùng các vị ca ca tỷ tỷ sống không còn gì luyện tiếc cùng nhau ngoan ngoãn nghe Cố tiên sinh giảng bài.

Dạy hài tử đọc sách cũng không phải là chuyện nhẹ nhàng, nhưng Cố Trạch Vũ lại có biện pháp, gom một phòng củ cải nhỏ lại cho dễ bảo.

Tuy h ắn tuổi còn nhỏ, nhưng giảng bài chậm rãi, tư duy rõ ràng, cũng nói có sách, mách có chứng, có thể nhìn ra h ắn có hiểu biết.

Cũng khó trách sự phó của h ắn lại để h ắn đi ra khảo thí, trình độ của h ắn như vậy, khảo tú tài cũng dư dả.

Chẳng qua đối với hài tử ở Cố gia luôn luôn trôi qua nhẹ nhàng mà nói, này quả thực chính là ác mộng bắt đ ầu.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Vũ cẩn thận mà sửa lại động tác c ần bút của Cố Thanh Xu cho đúng, lại cố vũ Cố Trạch Hạo cùng Cố Thanh Vi, dùng ngữ khí ôn hòa chỉ ra sai l ầm của Cố Thanh Chỉ.

Sau đó nhìn v ề phía hai người bọn họ.

Cố Trạch Vũ nhìn đôi đệ muội ngoan ngoãn ng ồi trên ghế, có chút kinh ngạc, càng thêm vừa lòng.

H ắn ng ồi xồm trước mặt hai người, ôn nhu mở miệng:

- Các người còn quá nhỏ, không thích hợp c ần bút, đại ca giáo các người số học.

- Tam thẳm cho Thanh Ninh cùng Trạch Mộ mỗi người một cái bánh ngọt, Thanh Ninh ấ hệt bánh của mình, lại ấ luôn bánh của Trạch Mộ, hỏi Thanh Ninh tổng cộng ấ mấy cái bánh ngọt?

Cố Thanh Ninh:

- ...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Nhạc Bình Trương Công Chúa

Hôm sau là sinh thần của Chu thị, Cố Trạch Vũ cũng không thể bắt bọn họ đọc sách.

Lần sinh thần này Chu thị không muốn phô trương, chỉ muốn người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm.

Dù vậy Liễu thị cùng bọn nhỏ vẫn cho nàng một kính hỉ.

Tất cả hài tử đều có lễ vật của mình, ngay cả Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ mỗi người một bên, hôn má Chu thị, đương nhiên sắc mặt Cố Trạch Mộ trăn như đưa đám, Cố Thanh Ninh chỉ có thể liều mạng néo tay hấn.

Từ trước tới nay Chu thị luôn lạnh lẽo đại khí, hành sự cũng là sấm rền gió cuốn, chưa bao giờ chân tay luống cuống đến như vậy, cơ hồ bị bọn họ làm cho cảm động muốn rớt nước mắt.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ ng ỡ cùng nhau, Cố Thanh Ninh ở hoàn cảnh này, bản thân ở trong đó, lại giống như tách ra bên ngoài, nhìn một màn này, nàng như thấy lại chuyện đã xảy ra cách đây rất nhiều năm.

Khi đó Phụng Triển vẫn còn sống, hấn vừa mới tập tước, cả người còn mang theo một cỗ thiếu niên hấp tấp.

Quân đội dưới trướng Định Quốc Công, có vài vị lão tướng đi theo phụ thân bọn họ, nhiều ít có chút cậ già lên mặt, xem tân Định Quốc Công như tiểu tử không trải sự đời.

Trong phủ có vài vị thứ huynh đều nhậm chức trong triều, cũng không thân cận với hấn.

Phụng Trường Ninh ở hậu cung, không có nhiều cơ hội nhìn thấy đệ đệ, Phụng Triển có cái gì cũng sẽ nói với Tiêu Dận.

Tiêu Dận không giống hẳn, mẫu hậu của hẳn sớm thê, tuy hẳn được địa vị thái tử, lại không được sủng ái, ở trong hậu cung trôi qua vô cùng gian nan.

Tiêu Dận đã trải qua hết thảy, tâm lý vô cùng cường đại, giống như không có gì có thể làm khó được hẳn, chỉ cần đứng bên người hẳn, sẽ có cảm giác an toàn.

Đôi khi, Tiêu Dận cũng sẽ lưu Phụng Triển lại dùng bữa, Phụng Triển ăn cơm không ngừng nghỉ, cũng không quản cái gì gọi là lúc ăn lúc ngủ không nói chuyện, nói còn nhiều hơn ăn cơm.

Bọn họ hoà thuận vui vẻ, thân như người một nhà, khiến Phụng Trường Ninh quên đi, Tiêu Dận là đế vương, là đế vương lòng dạ thâm trầm.

Hiện tại nghĩ lại, hết thảy đều có dấu vết, Phụng Triển công lao quá lớn, lại không xem chính mình là người ngoài, nếu hẳn có thể học tập Uy Quốc Công thận trọng từ lời nói đến việc làm, có lẽ hiện giờ tử tôn đây nhà.

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, Đào thị lấy lễ vật mà Nguyên Gia đưa tới, Chu thị nhìn có chút giật mình, cười nói:

- Thật là một phần hạ lễ khó được, mang lên đầu cũng đủ để ta ra ngoài khoe khoang vài năm, ta cũng coi như được lây phúc của đệ muội.

Đào thị liên tục xua tay, không dám kể công, nhỏ giọng nói:

- Ngọc...Trưởng công chúa điện hạ yêu thích Thanh Ninh cùng Trạch Mộ, ta cũng chỉ được thơm lây thôi.

Chu thị nhìn thoáng qua hai đứa nhỏ ngoan ngoãn ngồi một bên, mỉm cười nói:

- Đây cũng là duyên phận.

Có phải duyên phận hay không cũng không biết, chỉ là một khi chuyện này được truyền ra, có danh của Nguyên Gia trưởng công chúa, sau này Đào thị ra ngoài xã giao cũng không cần lo lắng cái gì.

Chu thị nghĩ đến đây, liếc nhìn Liễu thị, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

Sinh thần của Chu thị qua đi, Cố Trạch Vũ lại hóa thân thành sư phó nghiêm khắc, thậm chí mấy vị tiên sinh dạy học bị khí thế của hắn làm chột dạ, không dám phóng túng bọn nhỏ nữa.

Nhưng Cố Trạch Vũ vẫn không hài lòng, hắn là hài tử đầu tiên của Cố gia, từ nhỏ đã lộ ra thiên phú, sớm bị đại nho thu làm đệ tử, đưa tới học viện Tây Sơn đọc sách.

Sau hắn là đám người Cố Thanh Chỉ, trạng thái luôn bình thường, quơ đao múa kiếm, một đám cũng không sợ, cho dù hiện giờ Cố Thanh Vi mới ba tuổi, cũng có thể cầm một tiểu mộc kiếm dí đám gà trong phòng bếp chạy loạn xạ.

Nhưng nói đến đọc sách, đám người này lại không có ai bằng một nửa Cố Trạch Vũ.

Mấy ngày nay, Cố Trạch Vũ vây xem tiên sinh dạy học cho bọn họ, tươi cười ôn nhuận cũng nhin không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, đám người này rất có khả năng lớn lên sẽ trở thành người như nhị thúc cùng tam thúc.

Vì thế hắn tới tìm nhị thẩm.

Cố Trạch Vũ từng đọc văn chương của Liễu thị, đối với tài học của vị nhị thẩm này vô cùng kính nể.

Liễu thị không ngờ Cố Trạch Vũ tới tìm nàng, lại không phải vì việc học của hắn, mà là vì đám tiểu bối.

Rốt cuộc Cố Thanh Chỉ cũng sắp sáu tuổi, đến nay ngay cả tên của mình cũng viết không tốt, những người khác càng không cần phải nói, này mà truyền ra ngoài, còn không bị người khác cười đến rụng răng.

Nghe Cố Trạch Vũ nói xong, Liễu thị vô cùng hổ thẹn.

Ở Cố gia bầu không khí rất nhẹ nhàng, nàng gả lại đây, một hai năm đầu còn có thể nghiêm khắc yêu cầu chính mình, nhưng rất nhanh bị loại sinh hoạt quá mức an nhàn này hủ hóa, cả ngày ngâm thơ vẽ tranh đọc sách, nếu Cố Vĩnh Diễm không xuất chinh, sẽ thường xuyên mang nàng ra ngoài chơi, lại sơ sót với việc giáo dưỡng hài tử.

Vì thế, Liễu thị dứt khoát tiếp nhận nghĩa vũ dạy dỗ hài tử.

Lúc đầu Cố Thanh Chỉ còn rất cao hứng, rốt cuộc không cần đối mặt với vị tiên sinh có bộ mặt già nua, mà nhị thẩm từ trước đến nay luôn ôn nhu hiền lành, tất nhiên sẽ không dọa người như đại ca.

Không thể không nói, Cố Thanh Chỉ thực thiên chân, tỷ như nàng không có nhìn thấy, hai vị biết rõ gương mặt thật của mẫu thân bọn chúng là Cố Trạch Hạo cùng Cố Thanh Xu, mặt mũi đã trắng bệch.

Liễu gia thi thư gia truyền, Liễu thái phó nhất mạch đầu chăm học không đọc từ nhỏ mới có thành tựu như hiện giờ.

Tuy Liễu thị là nữ tử, cũng ở cùng các vị ca ca đọc sách lớn lên.

Liễu thị hoàn toàn rập khuôn chế độ dạy học tại tư gia của Liễu gia, không chỉ nghiêm khắc yêu cầu bọn nhỏ, mà nàng cũng làm tấm gương tốt, mỗi ngày trời vừa sáng liền rời giường, mang theo một đám củ cải nhỏ bắt đầu đọc sách.

Trừ vị tiên sinh giữ chức vị giảng bài ra, còn thỉnh thêm các vị sư phụ khác nào là thi họa, cờ vây, cầu nghệ...

Ở Cố gia còn có khóa cưới ngựa bắn cung, hiện giờ chỉ còn khóa nữ hầu, việc học bị an bài tràn lan đại hải.

Bao trùm Uy Quốc Công phủ là bầu không khí nghiêm túc vô cùng, Đào thị cũng bị bầu không khí này dọa, mỗi ngày thức khuya dậy sớm, đem hai đứa nhỏ đưa đến nơi dạy học, còn nàng đi niệm kinh cầu phúc.

Một đám hài tử khổ không nói nổi, Chu thị đã lên tiếng, hài tử giao cho Liễu thị tùy ý quản giáo, nàng sẽ không hỏi tới.

Cố gia hài tử bắt đầu sống cuộc sống khổ bức rã, Liễu Tử Ký còn tới cửa muốn tìm Cố Trạch Hạo chơi đùa, vừa thấy cảnh tượng quen thuộc, một câu cũng không dám nói, lập tức quay đầu chạy về phủ.

Cố Thanh Ninh lại nhìn rất thú vị, tỷ như nói Cố Thanh Chỉ lúc đi học không thuộc bài, Liễu thị cũng không nhân từ nương tay, trực tiếp phạt nàng đem ngày hôm qua đã học sao thành mười bản.

Cố Thanh Chỉ trợn mắt há hốc mồm, mếu máo nói:

- Nhị thẩm, quá...Quá nhiều rã?

Liễu thị ôn nhu cười:

- Không nhiều lắm, người có thể nhớ rõ sao?

Cố Thanh Chỉ ủy khuất nói:

- Người không phải trước giờ luôn ôn nhu hiền lành đau lòng chúng ta sao.

- Thanh Chỉ, nhị thẩm nói cho người biết, cái gọi là ôn nhu hiền lành, chỉ là mặt nạ, chúng ta là người một nhà không cần loại đồ vật này.

Liễu thị sờ sờ đầu Cố Thanh Chỉ, nói ra lời rất tàn nhẫn:

- Tuy phạt người sao mười bản, nhưng nội dung hôm nay đã học cũng phải học thuộc nha, nếu ngày mai ta kiểm tra, các người còn không thuộc, sẽ phạt sao hai mươi bản.

Cố Thanh Chỉ:

- ...

Cố Thanh Ninh nhìn rất hứng khởi, sau đó bị Cố Trạch Vũ dùng một câu lời vè hiện thực, Cố Trạch Vũ trừ tặc công khóa chính mình, ngẫu nhiên sẽ lại đây làm khách, giống như chủ yếu giáo Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ.

Cố Thanh Ninh mãnh liệt kháng nghị, hắn vẫn không hề chấp nhất, cũng không bỏ thói quen ra đề liên quan tới đề ăn với Cố Thanh Ninh.

So với bọn ca ca tỷ tỷ, bọn họ tiến độ hơn nhiều, dù gì Cố Thanh Ninh cũng là linh hồn thành nhân (trưởng thành), mấy thứ này đều ghi tạc trong đầu, chỉ là nàng không ngờ, Cố Trạch Mộ học cũng không kém gì nàng.

Cố Thanh Ninh không phục, nàng được tái thế làm người, chẳng lẽ còn không bằng một tiểu hài tử?

Vì muốn tranh hơn thua, nàng cũng không giấu tài, cố tình Cố Trạch Mộ cũng không thua kém, hai người người tranh ta đuổi, khiến Cố Trạch Vũ cảm giác rất thành tựu.

Ở loại tình huống này, Cố Trạch Vũ liền thay đổi kế hoạch dạy học, càng dụng tâm dạy dỗ bọn họ.

Trong tình huống bận bịu như thế, mà hắn vẫn thuận lợi khảo xong đề sinh, có được thứ tự không tồi, trở thành tú tài.

Khảo xong đề sinh, Cố Trạch Vũ phải về học viện Tây Sơn tiếp tục đọc sách, hắn có chút lưu luyến không nổi, chỉ phải đem hai người bọn họ trình trọng phó thác cho Liễu thị.

Liễu thị thấy hai người bọn họ học tập tiến độ, có chút hoảng sợ.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ như thế nào cũng không thể tưởng được, bọn họ vì tranh hơn thua, biểu hiện tốc độ học tập quá mức kinh người, dù không khiến người nhà hoài nghi, chỉ tội cho Cố Thanh Chỉ này đó chân chính là tiểu hài tử, bị bắt tập luyện càng thảm hại hơn.

Bọn nhỏ nỗ lực học tập, thời gian trôi qua rất nhanh, qua năm mới cũng sắp qua mùa xuân.

Liễu thị cũng không có bất cập nhân tình, thừa dịp thời tiết còn tốt cho bọn họ mấy ngày nghỉ, trùng hợp Chu thị đề nghị đi thôn trang một hai ngày, đầu được mọi người hưởng ứng.

Mẫu phu nhân không đi, chỉ để các nàng mang theo bọn nhỏ cùng đi.

Vì nhiều người, đồ vật cũng không ít, đi bốn chiếc xe. Hai tử Cỗ gia bị bắt đọc sách hơn nửa năm, ăn tết cũng chưa nghỉ được mấy ngày, có cơ hội thông khí thế này, một đám vui vẻ muốn cất cánh.

Liễu thị cùng Đào thị còn có Cỗ Thanh Ninh, Cỗ Trạch Mộ ng ỡ chung một chiếc xe, Cỗ Thanh Xu cùng Cỗ Trạch Hạo nửa năm nay bị thân mẫu khi dễ muốn thảm, không chút nghĩ ngợi liền ng ỡ lên xe đại bá mẫu, bốn hai tử ở phía trước vui đùa âm ỹ, ngay cả chiếc xe cuối cùng cũng có thể nghe được thanh âm.

Đây đúng là thời tiết thích hợp đi đạp thanh, trên đường không ít xe ngựa, xa phu cẩn thận lái xe, nhưng dù vậy, bọn họ vẫn đụng phải một chiếc xe khác.

Liễu thị cùng Đào thị đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên cảm giác xe ngựa dừng lại, phía trước liền truyền đến giọng hét chói tai của mấy đứa nhỏ.

Sắc mặt Liễu thị biến đổi, không đợi nha hoàn thông bẩm, liền nhấc lên làn váy nhảy xuống xe, Đào thị cùng Lý ma ma mỗi người ôm một hai tử vội vàng xuống xe.

Xe của Chu thị đụng một xe ngựa khác, trang trí rất hoa lệ, đối phương hình như mới từ ngoài thành trở về, hai bên đều không chú ý tới chỗ ngoặt, cho nên mới đụng phải một chút.

May là hai chiếc xe ngựa cũng không bị hư hại gì, đâm cũng không nặng, chỉ là đột nhiên có chút dọa người mà thôi.

Chu thị đưa bọn nhỏ cho ma ma trông coi, chuẩn bị tiến lên giao thiệp với vị chủ nhân trong chiếc xe ngựa kia.

Ai ngờ nàng đã thành khẩn cầu kiến đến như vậy, trong xe ngựa chỉ để nha hoàn bước ra, còn là bộ dạng hất mũi lên trời.

- Người biết người ng ỏi trong xe ngựa là ai không? Chính là Nhạc Bình trưởng công chúa điện hạ, là thân muội muội của đương kim đệ hạ, các người dám tổn thương điện hạ, không muốn sống sao?

P/s Bộ HMKN mà hoàn là ta sẽ ra đầu tay bộ này nha, yêu cầu như cũ cứ đủ 100sao sẽ đăng truyện. Mong các nàng ở lại ủng hộ ta lâu dài 🙏🙏🙏
🙏🙏🙏

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Mời Yến

Thật ra Chu thị lo lắng hai xe ngựa đối nhau chiếm đường, sẽ chắn đường của người khác, cho nên mới ôn tồn thương lượng cùng đối phương.

Chuyện này hai bên đều sai, nàng cũng không định lấy hào danh Uy Quốc Công để ý thế hiếp người, ai ngờ nàng đã hạ thấp thân phận, lại khiến đối phương càng kiêu ngạo.

Nhạc Bình trưởng công chúa là nữ nhi của tiên đế cùng Mẫn phi, nhưng Mẫn phi sớm thê, nàng được Phụng hoàng hậu nuôi nấng một thời gian.

Có lẽ vì tầng quan hệ này, mà sau khi kim thượng đăng cơ, vẫn luôn chiếu cố nàng, nàng y vào điểm này, gần đây rất phong cảnh.

Chỉ là Chu thị không để mình bị đẩy vòng vòng, nàng lạnh mặt nói:

- Trưởng công chúa điện hạ thật uy phong, ta muốn nhìn một chút, người muốn lấy mạng ta như thế nào.

Nha hoàn kia dựa hơi Nhạc Bình trưởng công chúa, từ trước đến nay vẫn luôn ương ngạnh, không ngờ lúc này lại đá phải ván sắt, tuy nàng kiêu ngạo cũng không phải không có đầu óc, không nhìn rõ Chu thị có thân phận thế nào, cũng không dám nói những câu ác ngôn.

Một lát sau, màn xe khê nhúc nhích, một nữ tử ăn mặc hoa phục đi ra, lúc nhìn thấy Chu thị, thân thể liền cứng đờ, ngay sau đó lộ ra một chút ý cười:

- Thì ra là Nghi An biểu tử, lâu rồi không gặp, biểu tử mạnh khỏe.

Chu thị khê cười một tiếng:

- Trưởng công chúa điện hạ gọi ta là biểu tử, ta gánh không nổi đâu.

Vẻ mặt Nhạc Bình trưởng công chúa ẩn hiện tức giận, sau đó nhấc một chân đá cung nữ kia xuống xe ngựa:

- Người là ác nô, ý vào sự sủng ái của bản công chúa đối với người, nên mới kiêu ngạo ương ngạnh như thế, làm bại hoại thanh danh của bản công chúa, còn không mau thỉnh tội với Nghi An quận chúa.

Cung nữ kia đột nhiên bị đá xuống dưới, cả người lăn tròn trên mặt đất, đau cũng không dám kêu, vội vàng bò quỳ dập đầu với Chu thị:

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ có mắt không thấy thái sơn, cầu quận chúa tha cho nô tỳ...

Chu thị nhú mày, trong lòng tức giận càng sâu, rõ ràng Nhạc Bình kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng cung nữ này hành động như vậy giống như nàng là người không chịu nói lý.

Nhạc Bình đứng trên xe ngựa, từ trên cao nhìn xuống Chu thị, vẻ mặt mang theo ý cười, ôn nhu thêm mắm thêm muối:

- Biểu tỳ bớt giận, không cần vì một hạ nhân như vậy mà tức điên người...

Chuyện phát sinh ở bên này truyền tới tai Liễu thị cùng Đào thị, Liễu thị cũng từng nghe thanh danh của Nhạc Bình trưởng công chúa, cũng không hề thích nàng, Đào thị lại nhớ tới Nguyên Gia trưởng công chúa, trong lòng rất kinh ngạc, rõ ràng đây là trưởng công chúa, như thế nào lại chệnh lệch lớn như vậy?

Cố Thanh Ninh càng khiếp sợ, quả thực không thể tin nữ tử hùng hổ dọa người kia lại là Nhạc Bình mà năm đó đi theo sau nàng với bộ dạng khiếp nhược đáng thương, mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố Trạch Mộ lại lạnh lùng nhìn Nhạc Bình, tuy năm đó hấn phá lệ đau sủng thái tử cùng Nguyên Gia, nhưng đối với các nhi nữ khác cũng không quá khắt khe.

Sau khi Nhạc Bình tang mẫu, hấn lo lắng nàng bị người khi dễ, cho nên vẫn chiêu cố.

Không ngờ hiện giờ vẫn còn trong hiếu kỳ, nàng lại ăn mặc loè loẹt, còn kiêu ngạo ương ngạnh như thế, thật làm tâm hấn băng giá.

Nhạc Bình đang dùng lời nói sắc bén nói chuyện với Chu thị, bỗng nhiên bị một ánh mắt lạnh lẽo đánh tới, nàng có chút rùng mình.

Nàng nhìn sang bên cạnh, cái gì cũng không thấy, nhưng tâm lý lại sinh ra một cỗ hàn ý, ánh mắt này thật sự rất giống phụ hoàng.

Cái này khiến nàng không dám khắc khẩu với Chu thị, bất an nuốt xuống những lời sắp nói, vội vàng chui vào xe ngựa, nói xa phu mau chóng rời đi.

Chu thị nhìn bộ dạng Nhạc Bình chạy trốn chết trong lòng có chút ngạc nhiên, nàng cho rằng còn có thể xem tu ờng một thời gian, không ngờ nàng lại hành quân lạng lẽ như thế, quả thực không giống cá tính của nàng.

Tuy nghĩ như vậy, Chu thị cũng không định lãng phí thời gian ở chỗ này, sai xa phu kiểm tra xe ngựa, sau đó cùng bọn nhỏ xuất phát.

Cố Thanh Xu cùng Cố Trạch Hạo cũng bị một chút kinh hách, cũng không còn ghét bỏ mẫu thân của mình, gắt gao ng ỡ lên xe của Liễu thị cùng Đào thị.

Xe ngựa chạy vào thôn trang, người trong thôn trang vội ra đón chủ tử, thôn trang này ngày thường cung cấp hoa quả cho Uy Quốc Công phủ.

Nhưng vì cảnh trí bình thường, cho nên gia chủ rất ít khi đến đây.

Khi biết gia chủ muốn tới, bọn họ đã quét tước trong ngoài sạch sẽ, còn sớm chuẩn bị không ít nguyên liệu tươi mới để nấu ăn.

Giữa trưa dùng nguyên liệu này đó nấu ăn làm ngộ thiện, mấy đứa nhỏ ăn rất ngon miệng.

Ăn xong, mấy vị chủ tử đầu muốn ngủ trưa, bọn nhỏ tinh lực tràn đầy, dẫn theo hộ vệ ra hai bờ ruộng chơi đùa.

Cố Trạch Hạo lôi kéo Cố Trạch Mộ tới bờ ruộng, rất có bộ dạng của ca ca, dẫn hẳn đi bắt châu chấu, Cố Trạch Mộ không kiên nhẫn, vẫn không ném tay Cố Trạch Hạo ra.

Thậm chí lúc nhìn thấy Cố Trạch Hạo sắp té ngã, còn đuổi tay kéo hẳn.

Mấy nữ hài tử thì đi hái hoa dại, làm thành vòng hoa mang trên đầu, Cố Thanh Vi thấy mấy con bướm, bỏ lại vòng hoa đuổi theo con bướm, khiến vị ma ma chạy theo phía sau mệt muốn đứt hơi.

Tới nơi này, Cố Thanh Ninh cũng có chút thả lỏng, nàng nằm trên bãi cỏ, nhìn trời xanh, cảm thụ cơn gió phất qua, cảm nhận tự do tự tại mà rất nhiều năm chưa từng có.

So với Phụng Trường Ninh mà nói, nàng càng thích thân phận Cố Thanh Ninh, gia đình hòa thuận, phụ mẫu ân ái, huynh đệ tỷ muội không lục đục lẫn nhau, là ước nguyện mà từ trước tới giờ nàng vẫn luôn khát vọng.

Đã từng là Phụng Trường Ninh, mẫu thân mất sớm, vì bảo toàn bản thân cùng đệ đệ, không thể không áp lực đè ép bản tính, biến bản thân thành tiểu thư khuê các hoàn mỹ trong mắt mọi người.

Sau đó vào cung, cũng vẫn như cũ không thoát khỏi hư tình giả ý cùng tranh đấu gay gắt.

Nhiều năm như vậy, nàng đã sớm mệt mỏi, hiện giờ may mắn sống lại, không ngờ trời cao sẽ cho nàng một phần đại lễ như vậy, khiến nàng cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều nhẹ nhàng vui sướng, có thể sống chân thật với bản tính.

Một chuyến đi chơi này, Liễu thị vô cùng từ bi không bắt bọn nhỏ làm bài tập, mấy đứa nhỏ như chơi đến điên rồ, qua mấy ngày, bị phơi đen một tầng.

Đào thị cùng Liễu thị ngồi dưới gốc cây, Liễu thị đang pha trà, rót một ly trà đặt trước mặt Đào thị.

Đào thị tiếp nhận, một ngụm liền uống sạch.

Liễu thị chưa kịp ngăn cản, thấy thế tức giận nói:

- Người như thế nào lại giống y hệt Cố Vĩnh Diễm, chỉ biết như trâu uống nước, đập hư thứ tốt.

Nếu là trước kia, Đào thị sẽ vì những lời này mà nơm nớp lo sợ, nhưng trải qua thời gian dài ở chung, nàng đã sớm biết Liễu thị mạnh miệng mềm lòng, cũng dám nhỏ giọng nói giỡn:

- Cho dù nhị bá như trâu uống nước, không phải người cũng gả cho hắn sao?

Liễu thị bị ghen:

- Người còn học theo đại tâu, muốn bốn cột ta đứng không?

Đào thị cười xấu hổ:

- Đại tâu nói, chỉ cần dùng lời nói là có thể ngăn chặn miệng của người, người sẽ phải hành quân lặng lẽ, ta nghe đại tâu.

Liễu thị tức đến ngứa răng, tam đệ muội giống như tiểu bạch thỏ, hiện giờ lại học theo đại tâu, lòng dạ hiểm độc hắc phối, thật sự khiến người ta quá buồn bực.

Lúc nàng âm thầm chửi bới Chu thị, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Chu thị từ từ đi tới, trong tay còn cầm mấy phong thiệp.

Đào thị thấy nàng, vội vàng nói:

- Đại tâu, nhị tâu pha trà, người mau tới nếm thử.

Chu thị đi tới, ng ồi vào ghế bên cạnh, Liễu thị đẩy một ly trà đến trước mặt nàng, Chu thị tinh tế nếm thử, li ền khen không dứt miệng.

Liễu thị liếc nhìn Đào thị:

- Đây mới là thứ mà người nên học theo đại tâu, đừng chỉ biết bỏ tốt học xấu.

Đào thị che miệng cười rộ lên.

Chu thị nhin không được nói:

- Lại nói xấu gì ta sao?

- Chúng ta nào dám nói xấu đại tâu, người chính là nội vụ chưởng quản trong phủ, nếu cắt xén bạc tiêu vật của chúng ta, thì phải làm sao bây giờ, có phải không, tam đệ muội?

Liễu thị cố ý nói, nhưng nói được một nửa lại cười rộ lên.

Chu thị bu ồm cười duỗi tay gõ trán nàng, cũng cố ý nghiêm túc nói:

- Người nói như vậy, nếu ta không khấu trừ bạc tiêu vật của người, chẳng phải sẽ có lỗi với người?

Đào thị nhìn các nàng người tới ta đi mà vui đùa, cũng cười rộ lên, sau đó lơ đãng nhìn mấy phong thiệp mời, có chút tò mò nói:

- Đại tâu, đây là thiệp mời nhân gia nào, như thế nào lại đưa đến nơi này?

Chu thị:

- Thiếu chút nữa là quên mất, đây là Nguyên Gia trưởng công chúa gửi tới, tháng sau sẽ có yến tiệc ở phủ công chúa, nàng phát thiệp mời tới đây, có ý mời chúng ta cùng đi.

Đào thị kinh hỉ nói:

- Ngọc Dung tỷ tỷ h ấi kinh?
- Ừ, nghe nói là mới trở v ề từ hôm qua.

Chu thị cười rộ lên:

- Chỉ sợ hiện giờ trong kinh cũng không ngừng nghỉ, không biết bao nhiêu vị quý nữ muốn bắt được thiếp mời này đâu, chúng ta nên sớm trở v ề chuẩn bị mới được.

Liễu thị gật đầu:

- Đại tâu nói đúng, làm xiêm y tạo trang sức rất mất thời gian, còn có tam đệ muội, lễ nghi trong cung cũng nên học.

Đào thị sửng sốt, có chút luống cuống, vì Nguyên Gia bình dị g ần gũi. Từ trước tới nay nàng tương giao với Nguyên Gia vô cùng tự nhiên, hiện giờ mới ý thức yến hội lần này không phải chỉ có Nguyên Gia, cho nên nàng rất lo lắng.

Chu thị thận trọng, phát hiện Đào thị không thích hợp, liền vội vàng nói:

- Ngọc Nương đừng lo lắng, lễ nghi này đó chỉ làm cho người ngoài xem, không sai biệt lắm, dù sao Nguyên Gia cũng sẽ không để ý.

Đào thị miễn cưỡng gật đầu, nàng đã quen sinh hoạt tự tại trong Uy Quốc Công phủ, hiện giờ sắp giao tế với các vị phu nhân xa lạ, cả người vô cùng khẩn trương.

Chu thị hiểu rõ tính tình của Đào thị, nàng rất đơn thuần, ở trước mặt người quen thuộc còn đỡ, ở trước mặt người ngoài giống như bị khâu miệng, nhớ trước đây nàng vừa mới gả vào Uy Quốc Công phủ, động hay không động cũng rơi lệ, hiện giờ mới đỡ hơn một chút.

Nhưng Nguyên Gia mở yến hội, chỉ sợ đối với nàng mà nói, lại là một trận khiêu chiến rất gian nan.

Chu thị ôn nhu khuyên giải an ủi:

- Người đừng lo lắng, ta cùng nhị đệ muội sẽ giúp người.

Liễu thị cũng thu liễm tính độc miệng, ho nhẹ một tiếng:

- Nếu ai dám khi dễ người, người liền nói cho ta biết, ta sẽ khiến người nọ lăn lên lộn xuống, không bao giờ dám ra gặp người.

Đào thị nhìn hai người, đôi mắt lấp lánh đầy nước mắt.

Chu thị:

- ...

Liễu thị:

- ...

- Ta không khóc.

Đào thị vừa luống cuống tay chân vừa lau nước mắt, nức nở nói:

- Ta chỉ cảm thấy có đại tẩu cùng nhị tẩu ở đây, một chút cũng không sợ hãi ô ô ô ô...

Chu thị cùng Liễu thị bất đắc dĩ liếc nhau.

Đến rồi, cũng đừng nói gì nữa, cứ an ủi trước rồi tính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Chấp Niệm

Nguyên Gia ng ỡ trong nhuyễn kiệu, có tám cung nữ đi theo kiệu, dẫn đầu là tiểu thái giám bên người đại nội tổng quản Trương Lễ.

Đang ở đại nội, trừ Đễ hậu ra, tất cả đều phải đi bộ, nhưng hoàng thượng đau lòng muội muội, cố ý khai ân, sai người dùng nhuyễn kiệu nâng nàng tiến vào.

Cỗ kiệu đi về hướng Khôn Ninh Cung, Diêu Hoàng là cung nữ bên người hoàng hậu, đang đứng chờ ở cửa cung, nhìn thấy Nguyên Gia liền hành lễ:

- Nô tỳ bái kiến Nguyên Gia trưởng công chúa điện hạ, nương nương ở trong điện chờ điện hạ.

Nguyên Gia đặt tay lên tay của cung nữ Tố Y, cười nhàn nhạt:

- Đễ hoàng tâu đọi lâu, là Nguyên Gia sai l ầm.

Nói xong liền đi theo Diêu Hoàng vào đại điện.

Trần hoàng hậu nhìn nữ tử đang đi vào, lại cảm thấy dường như đã qua mấy đời, nàng còn cho rằng ba năm thanh tu, sẽ khiến Nguyên Gia trở nên gầy ốm, trong lòng còn rất lo lắng, ai ngờ nàng vẫn mỹ nhan tuyệt thế, thậm chí so với ba năm trước còn mỹ mạo hơn.

Có lẽ được Phật hiệu hun đúc, trên người nàng thu liễm mũi nhọn, cả người giống như bị mài giũa trở nên ôn nhuận nhu hòa.

Trần hoàng hậu đang ng ỡ ở chủ vị, thấy nàng tiến vào, liền đứng dậy bước nhanh tới đón.

Trần hoàng hậu có hành động như thế khiến các cung nữ giật nảy mình, Trần hoàng hậu tính tình nghiêm cẩn, luôn tuân theo quy củ, cho dù là thân mẫu c ầu kiến vẫn phải hành lễ theo quy củ.

Chưa bao giờ thấy Trần hoàng hậu sẵn đón người khác như vậy, dù các nàng biết Nguyên Gia trưởng công chúa có thân phận không tầm thường, nhưng hiện giờ lại càng coi trọng vài phần.

Nguyên Gia đang định hành lễ, đã bị Trần hoàng hậu ngăn cản. Trần hoàng hậu lôi kéo tay nàng, tinh tế nhìn kỹ nàng một lúc, mới khẽ thở dài:

- Ba năm không gặp, Nguyên Gia gầy ốm rất nhiều, khổ người.

Nguyên Gia cười nhẹ:

- Khiến hoàng tâu lo lắng, ta cảm thấy mình rất tốt.

- Người đừng học theo những người đó chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, người béo hay là gầy, chẳng lẽ ta nhìn không ra sao?

Trần hoàng hậu mang theo oán trách, lôi kéo nàng ngồi bên cạnh:

- Lúc trước ta nghĩ người còn phải mất mấy ngày nữa mới trở về, còn đi nói với bệ hạ là tìm người đi đón người, ai ngờ người lại không nói tiếng nào liền trở về kinh...

Cung nữ dâng nước trà cùng điểm tâm, Trần hoàng hậu phất phất tay, tất cả cung nữ trong điện liền lui xuống.

- Sao không dẫn Diễm Chi tiến cung?

- Diễm Chi bị cảm nhẹ, ta để hắn ở phủ, ngày sau hắn khỏe hơn, sẽ để hắn tiến cung gặp hoàng bá phụ cùng hoàng bá mẫu.

Trần hoàng hậu nói:

- Có sao không? Sao không thỉnh thái y đến xem?

- Hoàng tâu yên tâm, trong phủ đã có đại phu, không có gì trở ngại, có lẽ do thời tiết biến hóa quá nhanh, uống thuốc vào, đã khá hơn nhiều.

Hai người từ Tiêu Diễn Chi lại nói tới tam hoàng tử do Trần hoàng hậu sở sinh, hai nàng ở chung cũng không sao, vẫn có đê tài để nói, chỉ là hàn huyền lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng của hoàng đế đâu.

Trần hoàng hậu biết Tiêu Trạ rất coi trọng vị muội muội này, vội vàng giải thích với Nguyên Gia:

- Hoàng thượng biết hôm nay người sẽ tiến cung, cũng muốn ở Khôn Ninh Cung chờ người, chỉ là hoàng thượng có việc cần xử lý, ta đã sai người tới Ngự Thư Phòng bẩm báo, chắc lát nữa hoàng thượng sẽ tới đây.

Nguyên Gia vội nói:

- Thần muội không dám quấy rầy hoàng huynh xử lý chính sự.

- Người còn không hiểu hoàng thượng sao? Ở trong lòng hoàng thượng, chuyện người trở về mới là chuyện quan trọng nhất.

- Hoàng tâu nói như vậy ngại chết Nguyên Gia, hoàng huynh xử lý chính sự quan trọng, Nguyên Gia chờ một lát cũng không sao.

Trần hoàng hậu lại khuyên vài câu, thấy nàng thật sự nghĩ như vậy, trong lòng xúc động thở dài.

Nguyên Gia là bào muội của Tiêu Trạ, sau khi Tiêu Trạ đăng cơ, trừ mình ra thì nàng là nữ tử tôn quý nhất.

Nhưng nàng chưa từng trầm mê trước vinh hoa phú quý, sau khi tiên đế cùng thái hậu qua đời, nàng chủ động giữ đạo hiếu, ở Thiên Phật Tự giữ đạo ba năm, đừng nói nàng là thiên kiều quý nữ, ngay cả dân gian, người có hiếu tâm nguyện ý làm như vậy cũng không được mấy người.

Không chỉ Tiêu Trạ kính trọng nàng, trên dưới triều dã khen ngợi không dứt.

Hiện giờ Nguyên Gia từ Thiên Phật Tự trở về, thân phận của nàng càng không tầm thường, nàng vẫn như cũ không có nửa phần đắc ý, vẫn luôn ghi

nhớ bốn phận, đây mới là khó có.

Trần hoàng hậu tự biết dung sắc hay là tài hoa của nàng đẽkém hơn các vị phi tần trong hậu cung, chỉ dựa vào thân phận chính thê cùng sự tôn trọng của bệ hạ đối với nàng, nàng biết bệ hạ trọng tình trọng nghĩa, cho nên nàng đối với thái hậu hay là Nguyên Gia, từ trước tới nay đều ôn hòa hiền lành.

Cho dù Nguyên Gia ương ngạnh hống hách, nàng cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi thái độ, nhưng Nguyên Gia chưa bao giờ dựa vào thân phận mà làm ra chuyện ngang ngược kiêu ngạo, nàng trở về càng thêm khiêm tốn.

Mấy năm nay, Trần hoàng hậu rất quan tâm tới nàng, nhiều ít đều mang theo thiết tình, hiện giờ thấy nàng như vậy, lại có chút đau lòng.

Nguyên Gia thấy thần sắc Trần hoàng hậu biến đổi, nhin không được hỏi:

- Hoàng tâu, có chuyện gì sao?

Trần hoàng hậu vội vàng đem những suy nghĩ trong đầu nói ra, cùng Nguyên Gia nói về ngày tháng sinh hoạt ở Thiên Phật Tự.

Hai người hàn huyên hơn nửa canh giờ, Tiêu Trạ mới khoan thai tới muộn, hấn bước vào, miễn lễ cho các nàng, mới nói:

- Nguyên Gia chờ lâu không?

Nguyên Gia lắc đầu:

- Cùng hàn huyên với hoàng tâu, chỉ cảm thấy thời gian trôi quá nhanh.

Tiêu Trạ cười ha ha, Trần hoàng hậu nói:

- Nguyên Gia tính nết rất tốt, nhưng người làm ca ca, không phải đã nói sẽ đợi muội muội trở về, sao còn trì hoãn lâu như vậy?

Trần hoàng hậu bệnh vực Nguyên Gia, Tiêu Trạh cũng không tức giận, chỉ nói:

- Là Tây Bắc truyền tới tin tức, phải xử lý nên lâu rồi chút.

Hắn nói như vậy, Trần hoàng hậu cũng không hỏi nhiều, đứng dậy nói:

- Cũng sắp tới giờ dùng ngọc thiện, thần thiệp sai người chuẩn bị vài món ăn mà Nguyên Gia thích, chúng ta cùng nhau ăn một bữa đoàn viên.

Tiêu Trạh rất thích như vậy, gật đầu nói:

- Làm phiền nàng.

Trần hoàng hậu đi rồi, Tiêu Trạh nhìn muội muội, cảm khái nói:

- Không ngờ nhóang cái đã ba năm, ba năm trước phụ hoàng cùng mẫu hậu cùng ly thế, người lại khăng khăng muốn đi Thiên Phật Tự giữ đạo hiếu, ta nghĩ ba năm này vô cùng gian nan, rất nhanh đầu đã qua.

Nguyên Gia nhẹ giọng nói:

- Lúc trước là thần muội tùy hứng.

- Người là một mảnh hiếu tâm, nào có tùy hứng.

Tiêu Trạh ôn hòa cười cười:

- Đã nhiều ngày ta thường xuyên nhớ tới lúc còn nhỏ tuổi, mẫu hậu không thích phô trương, toàn gia chúng ta chỉ ngồi quanh bàn tròn, một nhà bốn người vây quanh bên nhau, phụ hoàng còn gấp đồ ăn cho chúng ta, mẫu hậu tinh tế hỏi chuyện đọc sách, A, người còn kén ăn, mỗi lần phụ hoàng gấp đồ ăn mà người không thích, người liền lén bỏ vào chén của ta...

Nguyên Gia kia có chút khó chịu:

- Hoàng huynh, người nói chuyện này làm gì?

- Thật ra, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều biết, mẫu hậu thường nói, thân phận tôn quý, chung quy chỉ để cho người ngoài xem, chúng ta là người một nhà, cũng không khác gì bình dân bá tánh.

Tiêu Trạh dừng một chút:

- Chỉ là, Nguyên Gia sao người lại xa lạ với ta?

Nguyên Gia im lặng vô ngữ.

Nàng không giống hoàng huynh, hẳn nhớ nhung loại tình cảm bình phàm ôn nhu, nhưng nàng đã sớm thấy rõ ràng, hoàng tộc thân tình, trước sau cách trở vì hoàng quyền.

Lúc trước Phụng Triển chết, Phụng gia liên tiếp xảy ra chuyện, Phụng gia lừng lẫy trong một đêm đã suy tàn, lúc ấy nàng nằm ở Khôn Ninh Cung, nghe mẫu hậu khàn giọng lên án phụ hoàng, lại không đổi được một câu giải thích.

Khi đó nàng biết, dù cho phụ hoàng có tình có ái với mẫu hậu, nhưng so với quyền lực mà nói, là không đáng nhắc tới.

Mấy năm nay nàng ở ngoài cung vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, lại ngờ hoàng huynh vừa liếc mắt một li nhìn ra.

Tiêu Trạh thấy Nguyên Gia không nói lời nào, hiểu lầm ý tứ của nàng, bất đắc dĩ nói:

- Ta biết, ở trong lòng người, có lẽ cũng cảm thấy ta quá mức yếu đuối...

- Hoàng huynh nói gì vậy.

Tiêu Trạh vẫy vẫy tay:

- Lúc trước ta từng nghe lén phụ hoàng cùng mẫu hậu, tính tình của ta thật sự không thích hợp làm hoàng đế, chỉ vì mẫu hậu, ta mới giữ được địa vị thái tử.

Nguyên Gia khiếp sợ, thiếu chút nữa đánh rơi chén trà.

Tiêu Trạh lại không để bụng:

- Những chuyện này đã sớm qua đi, ngày sau trừ người và ta, không còn ai biết tới.

Nói xong hắn lại cười tự giễu:

- Mấy năm nay, trừ mẫu hậu từng báo mộng một lần ra, phụ hoàng vẫn chưa từng trở về gặp ta, ta nghĩ có lẽ ta vẫn không đủ ưu tú, không bằng phụ hoàng.

- Hoàng huynh!

Tiêu Trạh nhìn về phía Nguyên Gia, nàng nói:

- Tuy thân muội vẫn luôn ở bên ngoài, nhưng về kinh thành cũng nghe được vài chuyện, hoàng huynh đăng cơ ba năm, siêng năng lý chính, tuyển chọn nhân tài, tri ều đình chính trị thanh minh, bá tánh an cư lạc nghiệp. Nếu như vậy còn không được coi là đế vương tốt, thật sự không biết như thế nào mới có thể khiến phụ hoàng vừa lòng.

- Người là muội muội của ta, cho nên mới hướng về ta.

Tuy Tiêu Trạh nói như vậy, nhưng thân sắc nhẹ nhàng hơn nhiều:

- Chỉ là mấy năm nay ta cũng suy nghĩ cẩn thận, nếu phụ hoàng không hài lòng, ta sẽ làm cho phụ hoàng vừa lòng, năm đó có những chuyện phụ hoàng chưa làm được, ta sẽ hoàn thành thay phụ hoàng.

Nguyên Gia nhìn hoàng huynh, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Không ai rõ ràng hơn nàng, được phụ hoàng cùng mẫu hậu vui mừng, đối với Tiêu Trạh mà nói có bao nhiêu quan trọng.

Năm đó hoàng huynh viết tự không tốt, hấn sợ phụ hoàng không vui, mỗi ngày trừ việc học ra, còn không ngừng luyện tập viết tự.

Hấn biết phụ hoàng thích Giáp Cốt tự, hấn vẫn luôn luyện theo, cho đến khi viết ra Giáp Cốt văn, hậu nhân nhìn không ra khác biệt mới thôi.

Nguyên Gia rất hiểu hoàng huynh, hấn là người ôn nhu hiền lành, đối với chuyện gì cũng không quá nghiêm khắc, nhưng chỉ có chuyện này, hấn vô cùng chấp niệm.

Từ trước tới nay Nguyên Gia cũng không hiểu nguyên nhân, cho tới hôm nay hoàng huynh tự mình nói ra, nàng mới biết được.

Nhưng Nguyên Gia không thể khuyên bảo, nàng quá rõ ràng đây là một loại cảm giác như thế nào, này đã trở thành chấp niệm, nàng không thể khuyên.

Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể tổn công vô ích nói:

- Hoàng huynh hiện giờ đã rất tốt, thật sự không cần quá nghiêm khắc chính mình.

Tiêu Trạm cười cười, đổi đề tài:

- Sau khi trở về, người có tính toán gì không?

Nguyên Gia còn chưa kịp phản ứng:

- Thì dưỡng hoa đọc sách, giáo dưỡng Diễn Chi lớn lên, còn có thể tính toán cái gì?

Tiêu Trạm sợ nàng không hiểu ý tứ của hấn, liền nói thẳng:

- Người vẫn còn trẻ, có định tái giá?

Nguyên Gia có chút bất đắc dĩ:

- Hoàng huynh, lúc trước ta đã từng nói với phụ hoàng, ta có Diễm Chi là đủ rồi, cũng không định tái giá.

Tiêu Trạ̣m nóng nảy:

- Lúc trước là Tạ Chiết có lỗi với ngươi, nhưng trên đời này còn ngàn vạn nam nhân tốt, ngươi đừng vì một lần bị rặ́n cản mười năm sợ dây thừng. Còn nữa, ngươi là trưởng công chúa tôn quý nhất Đại Chu, hoàng huynh chộ́ng lưng cho ngươi, không ai dám ức hiếp ngươi.

Nguyên Gia nhìn Tiêu Trạ̣m sốt ruột mà cảm thấy tức cười, cũng vì quân thần chi biệt mà có chút ngăn cách, lúc này cũng biến mất, hắn vẫn là hoàng huynh luôn yêu thương sủng nịch nàng.

- Hoàng huynh, ta không gả, chẳng lẽ sẽ không còn là trưởng công chúa tôn quý nhất Đại chu sao, chẳng lẽ hoàng huynh không chộ́ng lưng cho ta sao?

- Không phải ý như vậy...

Tiêu Trạ̣m thấy nàng đã định chủ ý, cũng chỉ biết thở dài:

- Ta đã biết, tùy ngươi vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Cùng Học

Dùng ngọc thiện xong, Nguyên Gia mới rời khỏi Khôn Ninh Cung, nàng ng ỡ trong nhuyển kiệu, suy nghĩ những gì hoàng huynh đã nói với nàng.

Ai ngờ lúc đến cửa cung, lại bị người gọi lại.

Nguyên Gia h ỡ phục tinh thần, nhìn người đang đi tới, đối phương ăn mặc một thân áo gấm váy kim, theo phía sau là cung nữ, yếu điệu lượn lờ đi tới, là Nhạc Bình trưởng công chúa.

Tuy Nhạc Bình từng được Phụng hoàng hậu nuôi dưỡng một thời gian, nhưng Nguyên Gia cùng nàng lại không thân thiết.

Hoặc là nói, bởi vì Nhạc Bình loáng thoáng lộ ra địch ý với nàng, khiến Nguyên Gia không thích tiếp xúc với nàng.

Hiện giờ thấy Nhạc Bình đi từ hậu cung tới đây, chắc là đi gặp Thục phi, nhưng nàng cũng không định rời cung, ngược lại giống như ở chỗ này chờ Nguyên Gia đi ra.

Nguyên Gia ra hiệu, Tổ Y nói cung nhân nâng kiệu dừng lại.

Nhạc Bình đi tới:

- Nguyên Gia muội muội, người trở về khi nào vậy?

Đối phương kinh hỉ, còn Nguyên Gia lại có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, nàng đỡ tay Tổ Y bước xuống kiệu, hơi gật đầu:

- Hoàng tử.

Vẻ mặt Nhạc Bình hiện lên một tia đen tối, vẫn tươi cười nói:

- Muội muội mới từ Khôn Ninh Cung ra đây?

Nguyên Gia nhàn nhạt trả lời:

- Ừ.

Khiến Nhạc Bình định nói câu kế tiếp phải ghen lại trong họng.

Nhưng Nhạc Bình cũng không từ bỏ, nàng nhìn lướt qua nhuyển kiêu, trong lòng nổi lên ghen ghét, cười nói:

- Hoàng huynh thật sự vẫn đau muội muội nhất.

Nguyên Gia cười như không cười:

- Ta cùng hoàng huynh là đồng bào huynh muội, hấn không đau ta, thì phải đau ai?

Lời này khiến Nhạc Bình xém không duy trì được tươi cười.

Nàng là nữ nhi của Mẫn phi, Mẫn phi tính tình mềm yếu, hơn nữa cũng không được phụ hoàng sủng ái, cho nên cung nhân trong điện cũng không nể phục nàng.

Đến khi Mẫn phi qua đời, Nhạc Bình sinh hoạt càng khó khăn.

Có một ngày nàng bị mấy cung nữ khi dễ, vừa lúc bị mẫu hậu thấy, mẫu hậu ra tay giáo huấn đám cung nhân kia, đó là lần đầu tiên Nhạc Bình cảm nhận cảm giác được người bảo hộ.

Nàng nghĩ tất cả biện pháp, rốt cuộc mẫu hậu cũng mềm lòng, đem nàng dưỡng ở Khôn Ninh Cung.

Thời gian này quả thực là khoảng thời gian mà nàng cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời này.

Lúc ấy hoàng huynh chỉ là thái tử, hoàng huynh đối xử với nàng giống như thân muội muội rất ôn nhu.

Còn những cung nhân lúc trước khinh nhục nàng, hiện giờ thấy nàng đầu nơm nớp lo sợ.

Nàng còn nghĩ nàng sẽ hạnh phúc như vậy mà lớn lên, ai ngờ mẫu hậu lại mang thai, Nhạc Bình cảm giác được nguy cơ, càng thêm lấy lòng mẫu hậu.

Chỉ là không ngờ nàng lại bị phụ hoàng đưa ra khỏi Khôn Ninh Cung, giao cho Thục phi nuôi nấng.

Thục phi không có nữ nhi, chỉ có một hoàng tử, nhưng thật ra đối đãi với nàng cũng tốt, chỉ là Nhạc Bình không cam lòng.

Sau này, nàng nhìn thấy Nguyên Gia được sinh ra, ngàn vạn sủng ái một thân, phụ hoàng mẫu hậu đều xem nàng như hòn ngọc quý nâng niu trên tay, hoàng huynh trong lòng trong mắt chỉ có một mình vị muội muội này.

Còn ban cho nàng phong hào, chữ “Nguyên” cũng đủ triển lãm thân phận của nàng, phân chia thân phận với mình.

Lúc đó, nàng vô cùng ghét hận Nguyên Gia.

Ba năm Nguyên Gia không ở đây, là ngày tháng mà nàng như ý nhất, nhưng vì sao nàng lại trở về?

Tuy Nguyên Gia không biết Nhạc Bình đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với nàng, nói:

- Nếu hoàng tử không còn chuyện gì khác, Ta đi trước một bước.

- Từ từ.

Nhạc Bình ăn nói nhỏ nhẹ:

- Muội muội đã lâu chưa h ồi kinh, trong kinh sẽ có một số người người không quen biết, hay là để tỷ tỷ tổ chức yến hội, mời quý nữ trong kinh thành, giúp muội muội đón gió tây tr ần, như thế nào?

Nguyên Gia quả thực là tức đến bật cười, không biết Nhạc Bình ngốc hay là cảm thấy nàng ngốc?

Tuy nàng vẫn luôn ở ngoài cung, nhưng cũng không phải không biết chuyện gì trong kinh thành, Nhạc Bình có ý gì nàng đều nghe thấy, cũng không để trong lòng, không ngờ nàng còn muốn lấn tới trước mặt.

Nguyên Gia lạnh mặt:

- Chuyện này không phiền tỷ tỷ lo lắng, ta có nhận thức người nào đó hay không cũng không quan trọng, chỉ cần các nàng nhận ra ta là được.

Nói xong, Nguyên Gia ngẩng lên cổ kiêu, cung nhân ổn định vững chắc nâng lên cổ kiêu, rời cung.

Nhạc Bình bị những lời này làm cho xấu hổ đan xen giận dữ, nhìn theo bóng dáng của nàng, hận đến nỗi muốn xé nát khăn tay.

Nguyên Gia cũng không đem chuyện này để trong lòng, trở về phủ công chúa, mới biết thiệp mời đám người Đào thị đã đưa đi, này đó thiệp mời là chính tay nàng viết, còn thiệp mời những người khác, nàng để Tô Y an bài.

Tiêu Diễn Chi từ trong phòng chạy ra, ôm cánh tay của Nguyên Gia không nói lời nào.

Nguyên Gia sờ trán hần, phát hiện không còn nóng, lúc này nhũ mẫu cầm áo choàng chạy tới, muốn phủ thêm cho Tiêu Diễn Chi, Tiêu Diễn Chi quay người trốn sau lưng Nguyên Gia.

Nhũ mẫu đương nhiên không dám vòng quanh Nguyên Gia cùng vị tiểu vương gia chơi trốn tìm, chỉ phải đứng ở một bên nhỏ giọng khuyên giải an ủi.

Nguyên Gia lôi kéo tay của Tiêu Diễn Chi:

- Sao vậy?

- Mẫu thân xuất phủ lúc nào, sao không nói với ta một tiếng?

Trong lời nói của hắn còn mang theo ủy khuất.

Nguyên Gia ngẩn ra, Tiêu Diễn Chi trời sinh tính nhát gan, cũng vì không có phụ thân, cho nên rất thích dính lấy nàng.

Chỉ là lúc ở Thiên Phật Tự, hắn thường xuyên chơi cùng Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ, Nguyên Gia nghĩ hắn đã dần dần tốt lên, ai ngờ trở về kinh thành, hắn lại biến về bộ dáng cũ.

Nguyên Gia chỉ phải kiên nhẫn giải thích với hắn, lại sờ sờ tóc của hắn, hiện giờ Tiêu Diễn Chi đã sắp sáu tuổi, tuy vẫn không rời mẫu thân, nhưng ít ra cũng có thể giảng đạo lý với hắn.

Tiêu Diễn Chi gật đầu, xem như tiếp nhận mẫu thân giải thích.

Nguyên Gia thấy hắn không giận dữ, mới tiếp áo choàng từ trong tay nữ mẫu, khoác lên người hắn.

Tiêu Diễn Chi ngửa đầu nhìn mẫu thân:

- Mẫu thân, không phải người nói trở về kinh thành có thể mời Thanh Ninh muội muội cùng Trạch Mộ đệ đệ tới đây sao? Khi nào có thể nhìn thấy bọn họ?

- Phải một tháng nữa.

Tiêu Diễn Chi có chút thất vọng.

Nguyên Gia thấy thế, tâm liền động, nàng nhớ lần trước Đào thị tới Thiên Phật Tự đã từng nói, Cố gia dạy học tại gia hiện giờ nhị tẩu của nàng là Liễu thị chủ trì việc giáo giảng.

Hài tử Cố gia có độ tuổi không sai biệt lắm với Tiêu Diễn Chi, nếu có thể, để Tiêu Diễn Chi đến Cố gia đọc sách, có lẽ tính tình của hắn sẽ thay đổi.

Tuy nàng nghĩ như vậy, nhưng cụ thể phải làm như thế nào vẫn phải bàn bạc kỹ hơn.

Nguyên Gia tạm thời không nói với Tiêu Diễm Chi, chỉ đem chuyện này chôn sâu trong lòng.

Nguyên Gia còn đang suy nghĩ, nhưng có người thật sự đem chủ ý đánh tới Cố gia.

Liễu thị nghe Liễu thái phó nói xong, thiếu chút nữa choáng váng:

- Người...Người có ý tứ gì? Muốn đưa Tử Ký đến phủ của chúng ta?

Liễu thái phó vượt chòm râu, bình tĩnh gật đầu:

- Đúng vậy.

- Phụ thân... Người h ồ đ ờ r ồi sao?

Liễu thị nói chuyện có chút lấp bắp:

- Hay là người muốn trêu ghẹo nữ nhi?

Tuy hiện giờ Cố gia dạy học tại gia do nàng quản, thật sự tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng cũng không thể để phụ thân đem tôn tử tới đây đọc sách.

Liễu gia cũng dạy học tại gia, Liễu thái phó còn là thái phó, đại ca của nàng cũng xuất thân từ tiến sĩ, đại tâu cũng là tiểu thư thi hương dòng dõi, đám người này người nào mà không giỏi giáo dưỡng hài tử?

Liễu thái phó cười nói:

- Người cảm thấy ta rỗng mõi không việc gì làm, nên chạy xa tới đây để trêu ghẹo người?

- Nhưng...Nhưng vì sao?

Liễu thái phó nói:

- Ta cùng đại ca người công vụ bận rộn, không có thời gian dạy dỗ hần, nương cùng đại tâu của người chỉ biết sủng hài tử, tiên sinh dạy học tại gia cũng không dám tùy ý quản giáo hần, cho nên công khóa của hần lơ lửng bình thường, hần còn kém hơn thứ tử đệ đệ. Ở chỗ này ít nhất có người trông chừng, thân phận của người cũng đủ quản giáo hần.

Liễu thị bất đắc dĩ nói:

- Người thật giỏi bàn tính, bắt ta đi làm người xấu.

- Làm gì nghiêm trọng đến vậy?

Liễu thái phó bình thản nói:

- Lúc người còn nhỏ không phải đại ca người vẫn lên khi dễ người sao? Hiện tại ta đem nhi tử của hần giao cho người, phụ nợ thì tử trả, thật tốt!

Liễu thị:

- ...

Liễu thị biết tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, nhất định còn có nguyên nhân khác, nhưng phụ thân nàng không nói, nàng cũng không còn cách nào, dù sao phụ thân cũng sẽ không hại nàng, cho nên nàng đáp ứng.

Ở ngoài phòng Liễu Tử Ký còn không biết hần đã bị tổ phụ bán đi rồi, còn hứng thú bưng bưng nói với Cố Trạch Hạo là mình sắp dọn tới đây cùng hần đọc sách.

Cố Trạch Hạo có chút buồn bực:

- Nhưng lần trước người nhìn thấy phủ của chúng ta dạy học tại gia liền bỏ chạy, hiện tại như thế nào lại muốn đến học?

Liễu Tử Ký ho một tiếng, là vì phụ thân uy hiếp hấn, nếu không tới đây đọc sách, phụ thân sẽ đích thân dạy dỗ hấn.

Liễu Tử Ký thấy cái nào ít hại thì chọn cái đó, tuy hấn cảm thấy cô cô có chút hung dữ, nhưng sẽ không đến mức hung tàn như phụ thân hấn, vì thế đồng ý với tổ phụ.

Đứa nhỏ ngốc này, đại khái là không biết không phải người một nhà không vào cùng một cửa, Liễu thị trình độ hung tàn không thể kém hơn huynh trưởng.

Cố Trạch Hạo có chút đồng tình, nhìn thoáng qua Liễu Tử Ký vẫn vô cùng háo hức.

Lúc Liễu Tử Ký ảo tưởng ngày sau hạnh phúc, Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đã đi đến, Liễu Tử Ký vừa thấy Cố Trạch Mộ liền đứng thẳng thân thể, không dám hi hi ha ha cùng Cố Trạch Hạo.

Cố Thanh Ninh tò mò nhìn thoáng qua hai người bọn họ, tuy Cố Trạch Mộ còn nhỏ tuổi, lại có năng lực lãnh đạo, mặc kệ là Liễu Tử Ký hay là Tiêu Diễm Chi, tuổi lớn hơn hấn, lại bị hấn quản thành dễ bảo.

Cố Trạch Mộ nghe nói Liễu Tử Ký muốn tới Cố gia đọc sách, nở một nụ cười khó có:

- Khá tốt.

Liễu Tử Ký vừa nghe hấn nói như vậy, lập tức hưng phấn, cũng không có chú ý Cố Trạch Mộ cười như vậy là hàm nghĩa gì.

Cố Thanh Ninh cũng giống Cố Trạch Hạo, bắt đầu có chút đồng tình với Liễu Tử Ký ngây ngốc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Cầu Mưa

Liễu Tử Ký cứ như vậy mà lưu tại Cỗ gia, tổ phụ hứa hẹn cứ mười ngày sẽ tới đón hấn về.

Hấn còn không cho là đúng, hấn cảm thấy nhất định có thể ở Cỗ gia vui đến quên trời đất, nhưng ngày đầu tiên đã bị vả mặt.

Trời còn chưa sáng, Liễu Tử Ký bị nha hoàn kêu dậy, hấn đang muốn phát giận, đã bị Cỗ Trạch Hạo bên phòng cách vách(kế bên) kéo hấn chạy tới hướng võ trường.

Liễu Tử Ký bị gió lạnh sáng sớm thổi cho tỉnh ngủ, chờ tới võ trường, liềm thấy toàn bộ hài tử Cỗ gia đều đã xếp thành hàng.

Cỗ gia lấy quân công lập nghiệp, lúc lập phủ liềm định ra tổ huấn, hài tử Cỗ gia phải tập võ từ nhỏ, mặc kệ là nam hay nữ, gió mặc gió, mưa kệ mưa, trời lạnh cũng không thay đổi.

Cho nên đừng nhìn hài tử Cỗ gia đọc sách lơ lửng bình thường, trong phủ cũng không quá quản, nhưng ở võ nghệ, mỗi sáng phải dậy tập thể dục là không thể thiếu.

Ngay cả Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ mới ba tuổi, cũng phải dậy sớm đến võ trường đi theo ca ca tỷ tỷ cùng nhau luyện võ.

Liễu Tử Ký là lần đầu tiên, sư phụ cũng không làm khó hấn, chỉ để hấn chạy vòng quanh võ trường.

Liễu Tử Ký vừa mệt lại vừa đói, mới chạy nửa vòng đã không chịu chạy tiếp, kết quả bị sư phụ thấy được, sai người kéo hấn lên tiếp tục chạy.

Liễu Tử Ký nhin không được nữa, đặt mông xuống đất bắt đầu khóc nháo, ai ngờ còn chưa kịp bắt đầu đã bị thân cô cô chạy tới trấn áp một phen.

Liễu Tử Ký nội tâm bi phẫn:

"Ta sai rồi, phụ thân ta chỉ dùng tài hùng biện, cô cô của ta vừa dùng tài hùng biện lại vừa động thủ!"

Chỉ là giờ phút này hắn có kêu trời, trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cuối cùng cũng chỉ có thể vừa khóc vừa chạy.

Liễu thị còn ở một bên kích thích hắn:

- Người nhìn Trạch Mộ cùng Thanh Ninh đi, nhân gia còn nhỏ hơn người, cũng không thấy bọn họ kêu la một tiếng.

Cố Thanh Ninh có chút ngưng ngững, nàng cũng không phải chân chính là tiểu hài tử.

Trước kia lúc nàng ở Định Quốc Công phủ cũng từng học võ, cho nên tiếp thu tương đối dễ dàng.

Chân chính lợi hại, phải là Cố Trạch Mộ.

Cố Thanh Ninh nghĩ như vậy, nhìn không được nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ đang trề mắt đánh quyên.

Chỉ là Liễu Tử Ký không biết nội tình này đó, hắn nhìn thấy Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ còn nhỏ tuổi hơn hắn, mà có thể đánh có nề có nếp, có chương có pháp, hắn chỉ chạy vài bước đã chạy không nổi, hắn bị đá kích vô cùng.

Tuy hắn còn nhỏ tuổi lại ham chơi, nhưng lòng tự trọng rất mạnh, giống như cùng Cố Trạch Mộ phân cao thấp, hắn cắn răng kiên trì chạy tiếp.

Thật vất vả mới luyện xong rồi, bọn nhỏ trở về viện rửa mặt ăn điểm tâm.

Liễu Tử Ký bình thường rất thích ngủ nướng, có mẫu thân cùng tổ mẫu sủng nịch, hạ nhân trong phủ cũng không dám gọi hắn dậy ăn sáng, cho nên cứ như vậy mà ngủ tới trưa.

Nhưng sáng nay vừa mới vất vả rèn luyện, giờ phút này hẳn cảm thấy hẳn đói tới nỗi có thể ăn hết một con trâu.

Cố gia ăn sáng rất phong phú, Liễu Tử Ký ăn ngẫu nhiên.

Ăn xong hẳn thoải mái thở dài, cảm thấy có chút mệt nhọc, muốn trở về ngủ một giấc, còn chưa kịp nằm xuống, đã thấy cô cô đáng sợ đi đến, xách tai hẳn lôi tới phòng dạy học.

Cố gia dạy học tại gia là vì nâng cao trình độ học vấn cho hài tử Cố gia, cũng căn cứ theo tiến độ học hành của bọn nhỏ mà an bài chương trình học.

Tuy Liễu Tử Ký võ nghệ không được, nhưng Liễu gia là dòng dõi thư hương, hẳn cũng không phải ăn chơi trác táng, nên học cái gì vẫn có thể học được, cho nên buổi sáng bị đả kích lòng tự trọng, ở chỗ này đã lấy trở lại.

Cùng cảnh mà khác cảnh, là đám người đáng thương Cố Trạch Hạo, bọn họ bị Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ chèn áp, hiện tại lại thêm Liễu Tử Ký, bọn hắn cảm thấy cuộc sống này thật khó khăn quá đi.

Liễu Tử Ký cũng vì thế này mà khai sáng đầu, nhân sinh lần đầu tiên vô cùng nhiệt tình với học hành, hận không thể có chương trình học càng khó càng tốt.

Chỉ là ở Cố gia chương trình học cũng không phải chỉ xoay quanh tứ thư ngũ kinh, hài tử Cố gia cũng không định thi khoa cử.

Huống chi hiện tại vẫn là võ lòng, thật sự không có quá nhiều không gian để Liễu Tử Ký phát huy.

Liễu Tử Ký tranh thủ không có kết quả, cũng chỉ có thể buồn bực tiếp nhận hiện thực.

Chỉ là có một đám đờng bọn cùng nỗ lực, đuổi theo nhau, hẳn ở trong thống khổ cũng chậm rãi sờ soạng được một chút lạc thú, cũng không cảm thấy gian nan, mười ngày nhoáng một cái đã qua đi.

Mười ngày sau Liễu thái phó lần đầu tiên tới đón hán trở về, còn nghĩ Liễu Tử Ký sẽ ôm đúi hán khóc chít chít không chịu đến đây nữa, không ngờ tuy tiểu tử này gây một vòng, nhưng tinh thần hữu dụng, cái này khiến Liễu thái phó tấm tắc bảo lạ.

So với Liễu gia dạy học khắc nghiệt, Cố gia vẫn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tỷ như học tập mười ngày sẽ nghỉ ngơi một ngày, tuy buổi sáng vẫn phải tập thể dục, nhưng cả ngày được nghỉ.

Cho nên Cố Thanh Ninh ăn không ngừng, liên tục chạy quanh sân đùa với tiểu miêu, đây là tiểu miêu của Liễu thị, tuy dưỡng ở nhị phòng, lại rất thích Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, thường xuyên chạy đến sân viện của bọn họ, khiến Liễu thị chửi nó là ăn cây táo, rào cây sung.

Cố Trạch Mộ nhìn thoáng qua muội muội, sau đó cầm một quyển sách trên bàn bắt đầu đọc sách, lúc trước còn chưa nhập học, hán không thể bại lộ chính mình, chỉ có thể khổ bức mà chơi Cửu Liên Hoàn.

Hiện tại có thể quang minh chính đại mà đọc sách, cảm thấy ngày tháng vô cùng tốt đẹp.

Tiêu Dận rất thích đọc sách, nhưng cả đời hán đều sinh tồn trong âm mưu quỷ kế, không thể tĩnh tâm đọc sách.

Hiện giờ tuy trọng sinh có đủ loại không tiện, nhưng Cố gia ấm áp hòa thuận, không cần hán phí đầu óc tính kế cái gì, đương nhiên có thể vui vẻ đọc sách.

Đào thị ngồi ở một bên tú hoa, nhìn nhi tử đọc sách, lại nhìn nữ nhi ở trong sân đùa tiểu miêu, nếu không phải trọng phụ còn chưa về, thì đã hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng vào lúc này, Chu thị tự mình tới cửa. Đào thị nghe Chu thị nói xong, nhất thời ngậy ngẩn cả người.

Năm nay sắp vào xuân vẫn luôn ít mưa, hiện giờ đã một tháng mà chưa mưa lần nào, dựa theo quy củ, hoàng đế phải lập đàn hướng trời xanh cầu

nguyện.

Bọn họ này đó là huân quý nhân gia, trừ phải ăn mặc thuần tịnh, đi theo sau hoàng đế cùng nhau cầu nguyện ra, trong phủ cũng phải lập bàn thờ, thành kính cầu nguyện.

Chỉ là, Mẫn phu nhân cùng Chu thị, Liễu thị đều có cáo mệnh, cần phải vào cung, vì thế chủ tử trong phủ chỉ còn lại Đào thị.

Đào thị vừa nghe liền luống cuống:

- Nay... Chuyện lớn như vậy, sao ta có thể đảm đương nổi, đại tâu...

- Người đừng khẩn trương, này vưng không phải là chuyện gì đại sự. Đến lúc đó ta sẽ để Liên Tử lưu lại, nàng sẽ nói cho người biết phải làm như thế nào.

Chu thị khuyên nói:

- Lúc tiên đế tại vị cũng từng cầu mưa, lúc ấy người ở trong phủ của Đào đại nhân chắc cũng thấy qua, trong phủ chúng ta cũng không khác bao nhiêu, chỉ là nhân số nhiều hay ít mà thôi.

- Nhưng mà...

- Không có việc gì.

Chu thị vỗ vỗ vai Đào thị:

- Đại tâu tin tưởng người.

Chu thị tin nhiệm nhìn Đào thị, trong lòng Đào thị tăng lên dũng khí:

- Ta... Ta sẽ không khiến đại tâu thất vọng.

Chu thị vừa lòng gật đầu, liền bắt đầu nói đến nghi thức cầu mưa, phải chuẩn bị những gì.

Cỗ Trạch Mộ nghe hai người nói này đó, ký ức kiếp trước ùa về

Tiêu gia là quý tộc phương bắc, gia tộc vẫn luôn nuôi dưỡng tập tục linh vu(thầy phép, phù thủy), sau đó xảy ra một số chuyện, linh vu bị giết sạch sẽ, một ít tập tục cũng bị huỷ bỏ, nhưng cầu mưa vẫn bảo lưu.

Tiêu gia cho rằng chân long thiên tử có năng lực cầu thông thiên địa, cho nên chỉ cần gặp khô hạn, đế đế vương tự mình lập đàn cầu mưa.

Mỗi lần cầu mưa nghi thức phải được lưu trong sử sách, sau đó dùng từ ngữ hết sức tán dương.

Đương nhiên, nếu không thể cầu được mưa, chúng tỏ hoàng đế không đủ thành tâm, hoặc là đức hạnh không đủ, nên hướng thiên địa viết thư cáo tội.

Lúc Tiêu Dận tại vị, vừa lúc gặp đại hạn, hấn cũng dựa theo quy củ lập đàn, ai ngờ liên tục cầu nguyện ba ngày, một giọt mưa cũng không rơi.

Lúc ấy trong triều có người thỉnh Tiêu Dận viết tội thư, lại bị Tiêu Dận cự tuyệt.

Tiêu Dận cho rằng hấn hành sự không khiến bá tánh thiên địa thất vọng, cho nên tuyệt đối không chịu viết thư cáo tội.

Hấn cũng không phải mới vừa đăng cơ, phải làm hoàng đế ăn năn, hiện giờ hấn nắm quyền, cường ngạnh như vậy, dù là triều thần cũng không làm gì được.

Vì thế hai bên cứ vậy giằng co, nhưng giằng co đến ngày thứ bảy, một mảnh trời xanh đột nhiên âm u, sau đó vang lên tiếng sấm, trời bắt đầu mưa tí tách tí tách.

Từ đó, triều thần không dám có ý kiến gì nữa, Thành Đế cũng không cầu mưa nữa.

Chỉ là này đó đâu là chuyện năm xưa, hiện giờ Tiêu Trạđ đặđ cơ, tính tình của hắđ tốt hơn tiên đếđ nhĩđ, cho nên trĩđ thầđ thừa dịp năm nay mùa xuân chưa mưa, khuyến khĩđ hắđ cầđ mưa, Tiêu Trạđ cũđ tốt tính nên đặđ ứng rầđ.

Cổ Trạđ Mộ từ sâu trong hầđ ức tỉnh lại, Chu thị đặđ rời đi, Đầđ thị lại hoảng loạn, lờĩđ kéo Lục Liễđ như ruầđ nhặđ mất đầđ, chuẩn bị nghi thức ba ngày sau cầđ mưa.

Cổ Trạđ Mộ âm thầđ thờ dài, mặc kệ nhĩđ tử kiếp trước, hay là mẫu thân kiếp này, đầđ là nợ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Ba Tiếng Sấm

Tới ngày c ầu mưa, vì Mẫn phu nhân phải dẫn theo hai nhi tức vào cung, cho nên sáng sớm đã xuất phát.

Bọn nhỏ đều lưu lại trong phủ, sau khi tập thể dực buổi sáng xong, bị nha hoàn dẫn đi tắm rửa, sau đó thay bộ y phục thuần tịnh.

Vì c ầu mưa, hôm nay không lên khóa(lớp), Cố Trạch Hạo cao hứng ở trong sân kêu la quát quát, Cố Thanh Chỉ nói hấn vài câu cũng không dừng, cuối cùng vẫn thân tử tử Cố Thanh Xu của hấn kéo đi xuống, Cố Trạch Hạo mới chịu thành thật.

Trong phòng cãi c ờn ào, Cố Trạch Mộ bị c ờn ào làm đau đầu, dứt khoát đi ra.

Đào thị ở trong sân vợi vàng xoay chuyển, lại không có hiệu quả, cơ h ồ chỉ có Liên Tử cùng quản gia an bài mọi chuyện.

Cố Trạch Mộ nhìn thoáng qua bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn vạn dặm không mây, mảy hơi nhăn lại.

Ngày c ầu mưa đầu là Khâm Thiên Giám tính ra, cùng hoàng đế định ra.

Người bên ngoài đầu nghĩ, c ầu mưa có thành công hay không, thì phải xem hoàng đế có thành tâm hay không.

Nhưng Cố Trạch Mộ biết, Khâm Thiên Giám sẽ xem hiện tượng thiên văn tính ra ngày để có trời mưa, nhưng ngày hôm nay, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng trời muốn mưa.

Này có thể nào khiến hấn không nghi ngờ này đó có miêu nị.

Từ xưa Quân thần quy ền lực chính là bên này giảm bên kia tăng, quân cường tắc thần nhược, mà quân vương một khi toát ra nhược thế, thần tử tuyệt đối không bỏ qua cơ hội nắm giữ quy ền bính.

Lúc Tiêu Dận tại vị cực kỳ cường thế, thần tử ở trước mặt hắn luôn thành thật.

Hiện giờ đám thần tử này đều là lão thần, người nào mà không có một bụng tâm nhãn, mà Tiêu Trạ lại là hoàng đế dễ nói chuyện, chưa chắc bọn họ sẽ làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, nhưng muốn mở rộng quyên lực, đại khái là tiếng lòng của tất cả thần tử từng bị hắn áp chế.

Tiêu Trạ đã sớm đi theo phụ hoàng xử lý chính sự, Cỗ Trạch Mộ cũng không lo lắng năng lực xử sự của hắn, nhưng này đó tính kế vi diệu hắn lại chưa chắc có thể nhạy bén phát hiện.

Cỗ Trạch Mộ có chút hối hận, hắn đã chèn ép thần tử quá mức, không có cơ hội giúp Tiêu Trạ rèn luyện, cho nên hắn ở phương diện này có chút đơn thuần.

Lúc Cỗ Trạch Mộ đang lo lắng cho nhi tử.

Trong hoàng cung Tiêu Trạ đã thay triều phục, ngẩng trên ngự liễn, biển người mệnh mông cuồn cuộn hướng đến tế đàn.

Lúc này đã sắp vào hạ, thái dương treo trên cao tản ra nhiệt độ nóng bức, nơi tế đàn lại không có gì che đậy, đáng thương cho đám phu nhân quan lớn, một đám ăn mặc triều phục dày nặng, ở dưới thái dương bị phơi muốn chảy mỡ.

Tiêu Trạ đỡ tay Trương Lễ bước xuống ngự liễn, sau hắn là Trần hoàng hậu, cùng với một đám tôn thất, chậm rãi đi tới.

Hai bên huân quý quan lớn đều cúi đầu, tôn thất đứng cùng bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể đứng dưới cầu thang.

Tiêu Trạ một mình sai bước lên cầu thang cẩm thạch, đi lên nơi hiến tế đài, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Tiêu Trạ̣m nặ̀ng tay:

- Bặ́t đậ̀u.

Lệ̃ Bộ̣ quan viện đự́ng ợ̉ một bện cao giọng̣ niệ̣m tệ̉ vặ́n, mọi ngườị bao gộ̀m hoặ̀ng đệ́ đậ̀u cúi đậ̀u nghiệm túc lặ́ng nghe.

Nghi lệ̃ cậ̀u mưạ quạ́ trìṇh rượ̀m rà, trượ́c đậ̀y bọ̣n họ̣ cụ̃ng từng̣ tập luyệ̣n, cho nện vộ cụ̀ng thông̣ thuậ̣n mạ̀ hoặ̀n thạ̀nh.

Chợ̀ một loạ̣t lệ̃ nghi hoặ̀n thạ̀nh xong, thạ́i đượng cụ̃ng lện tọ́i giụ̃a trợ̀i.

Lụ́c nạ̀y Tiêụ Trạ̣m tiệ́p nhậ̣n néṇ nhang, từng̣ bự́c đị tọ́i lự hương.

Đeṃ nhang cặ́m vạ̀o lự hương, khọ̉i nhẹ̣ lượṇ lọ̀ thặ́ng tặ́p bay vệ̀ phía bậ̀u trợ̀i, đạ̣i biệ̉u cho hoặ̀ng đệ́ cùng̣ thiện đạ̣ câụ thông̣.

Thạ́i giáṃ phụ̣ trạ́ch gộ̀ chung thậ́y vậy, vộ̣i vạ̀ng dụ̀ng sức̣ đặ́nh chuông̣.

Tiệ́ng chuông̣ truyệ̀n khắp̣ kinh thạ̀nh.

Ợ̉ Uy Quộ́c Công̣ phủ, Đậ̀o thị̣ cụ̃ng khộng dặ́m ra, nặ̀ng rọ̃ ràng khặ́n trượ̀ng đệ́n nọ̉i tay cụ̃ng run run, nhượ̣c nhợ́ đạ̣i tậ̀u t íṇ nhiệ̣m nặ̀ng, liện cọ́ đụ̃ng khị́, Liện Tự̉ cùng̣ quặ́n gia chị̉ đạ̣o, từng̣ bự́c hoặ̀n thạ̀nh nghi thự́c.

Nghẹ bện tệ̉ đậ̀n truyệ̀n đệ́n tiệ́ng chuông̣, nặ̀ng nhẹ̣ nhặ̀ng thọ̉ ra, rộ̀t cuộ̣c chị̉ còṇ mộṭ bự́c cuộ́i cụ̀ng.

Chị̉ cậ̀n hượ́ng lện trợ̀i quỵ̀ lặ̣y, kêụ gọị vạ̣n tuệ́, nghi thự́c liện kặ́t thự́c.

Đậ̀o thị̣ lặ́y lạ̣i bìṇh tị̃nh, chậ̣m rặ́i quỵ̀ gộ̉i trện đặ̣m, cạ́c tiệ̉u chụ̉ tự̉ cụ̃ng khộng dặ́m quặ́y rộ̀i, đượ̣c nhạ hoặ̀n trợ̣ giụ́p đậ̀u thạ̀nh thậ̣t quỵ̀ gộ̉i trện đặ̣m.

Đậ̀o thị̣ đặ́ng chuậ̉n bị̣ đặ́p đậ̀u, bộ̃ng nhiện nghẹ thậ́y phíạ saụ truyệ̀n đệ́n độṇg tị̃nh, nặ̀ng quaỵ đậ̀u lạ̣i vự̀a thậ́y, thiệ́u chụ̃t nụ̃a ngặ́t xụ̃.

Hai đứa trẻ luôn luôn hiếu chuyện nhất là Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh đều không có quỳ, hai đứa trẻ đứng thẳng tắp, Lục Liễu khuyên như thế nào cũng không để ý.

Đào thị gấp đến độ cả đầu đầy mồ hôi, lại không dám động, chỉ có thể nôn nóng nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Trạch Mộ, Thanh Ninh, mau quỳ xuống.

Cỗ Thanh Ninh nhú mày, tựa hồ có chút không tình nguyện.

Cỗ Trạch Mộ cũng không dao động, mặc kệ hiện tại hắn là thân phận gì, hắn chung quy vẫn là thân phụ của Tiêu Trạ.

Từ xưa phụ tử vi cương, hiện giờ muốn hắn quỳ lạy nhi tử, Tiêu Trạ nhận nổi sao?

Mắt thấy giờ lành sắp qua, Đào thị không có biện pháp khác, chỉ có thể chạy đến bên người hai đứa trẻ, một tay kéo một đứa trẻ muốn bọn trẻ quỳ xuống.

Cỗ Thanh Ninh không lay chuyển được nàng, suy nghĩ một chút, này đã là tân sinh, không cần quá mức chấp niệm chuyện kiếp trước, coi như bản thân chỉ là một tiểu cô nương bình thường, chỉ là Cỗ Thanh Ninh mà thôi.

Sau khi Cỗ Thanh Ninh quỳ xuống, Đào thị vội vàng nói với Cỗ Trạch Mộ:

- Trạch Mộ, người xem mọi người đã nghe lời quỳ xuống rồi, người cũng ngoan đi, nương cầu người.

Dù Cỗ Trạch Mộ không có cách nào tiếp thu nữ nhân nhỏ tuổi hơn hắn lại làm mẫu thân của hắn, nhưng không thể phủ nhận, hiện tại nàng là mẫu thân của hắn, nàng đã sắp rơi nước mắt, Cỗ Trạch Mộ cũng không đành lòng.

Cỗ Trạch Mộ thở dài một hơi, cũng không giãy giụa, liền quỳ xuống.

Đào thị thả tâm, vội vàng trở lại vị trí của mình.

Nàng dập đầu, các hài tử khác cũng dập đầu theo.

Ai ngờ, ngay lúc Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh dập đầu là lúc, nơi tế đàn bên kia bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm.

Bên phía tế đàn, toàn bộ huân quý quan lớn bị tiếng sấm bất ngờ đánh xuống mà hoảng sợ, càng miễn bàn là tiếng sấm kia đánh ngay phía Tiêu Trạm.

Hắn đang cùng thiên địa tiến hành câu thông, ai ngờ lúc này mới dong dài vài câu (ảnh hưởng nhảm với trời đất ý), bỗng nhiên trên đầu hắn nổ tung tiếng sấm suýt nữa khiến hắn sợ tới mức té ngã.

Trương Lễ vội vàng chạy tới đỡ Tiêu Trạm:

- Bệ hạ, cẩn thận!

Tiêu Trạm kinh hồn chưa định, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời không có một đám mây:

- Vừa nãy... Là sét đánh?

Trương Lễ lộ vẻ vui mừng:

- Đúng vậy, bệ hạ, này thuyết minh người thành tâm...

Trương Lễ còn chưa nói xong, lại một tiếng sấm vang lên, phảng phất trực tiếp đánh về phía Tiêu Trạm.

Tiêu Trạm chân tay mềm nhũn, dựa vào Trương Lễ mới chống đỡ được thân thể.

Phía dưới huân quý nghị luận sôi nổi, trước đây cũng không phải không có đế vương cầu mưa, nhưng đều là sau ba ngày, nào có ngày đầu tiên, vừa mới dâng hương, liền linh nghiệm như vậy?

Tất cả mọi người đều liếc nhìn lẫn nhau, không biết nên nói gì mới tốt.

Có người cơ linh, đã quỳ xuống, hô lớn:

- Bệ hạ anh minh, ngay cả thiên địa cũng vì chuyện này mà cảm động, muốn thay bá tánh giáng xuống cam lộ, thần...

Tiêu Trạh lại không nghe hấn nói cái gì, chỉ là dựa vào Trương Lễ đi qua một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía không trung, đợi một hồi, cũng không thấy sét đánh nữa, hấn yên lòng.

Ai ngờ thả tâm quá sớm, tiếng sét thứ ba lại nổ tung trên đầu hấn.

Tiêu Trạh:

- ...

Ba tiếng sét đánh cũng không bao lâu, bầu trời bắt đầu tí tách tí tách mưa rơi, cái này, tất cả mọi người không thể không quỳ xuống, hô to:

- Bệ hạ thánh minh!

Tiêu Trạh còn đắm chìm trong kích thích từ ba tiếng sấm kia, còn chưa lấy lại tinh thần, hấn không hề cảm thấy trời cao ban thưởng, ngược lại cảm giác giống như cảnh cáo.

Chỉ là dù Tiêu Trạh có thiên chân cũng không nghĩ như vậy là sự thật, hấn dần dần lấy lại tinh thần, nhậh lên tôn nghiêm của đế vương.

- Chư khanh bình thân.

Lúc này, Trương Lễ đã cầh ô che lại đây, hộ tống hấn đi tới nơi tránh mưa.

Các đại thần khác nào có vận khí tốt như vậy, chỉ có thể dùng tay áo che lên đỉnh đầu, chờ đi tới nơi tránh mưa, cả đám đều thành gà rớt vào nểh canh.

Cũng không trách được Lễ Bộ quan viên, có ai đoán được tình huống ngày hôm nay.

Sử quan đã sớm kìm nén không được, kích động tâm tình, mặt đậy cuồng nhiệt múa bút thành văn.

Tuy nói mọi người đều biết cầu mưa lần này là chuyện gì xảy ra, nhưng chung quy vẫn đối với quý thần kính sợ.

Tiên Trạng nhanh như vậy đã có thể cầu mưa thành công, có thể nghĩ, sử quan sẽ ở trong sử sách viết buồn nôn đến cỡ nào.

Nhưng cũng có người nghĩ khác sử quan, trong đám gà rớt vào nồi canh, vẫn có mấy người có biểu tình cứng đờ.

Nói đến chuyện cầu mưa này, nguyên bản chính là quân thần quyên lực chi tranh, là dây thừng để kéo co.

Tiên đế cường thế, không để ý tới bọn họ, mặc kệ bọn họ theo lý mà cố gắng, hay là bọn họ dọn ra tổ tông gia pháp, tiên đế vẫn làm theo ý mình.

Hắn cường ngạnh khiến các thần tử không có cơ hội kéo co, lúc Thành đế còn tại thế, đám thần tử bị ép tới không biết giận.

Thật vất vả tiên đế mới băng hà, thay đổi một vị hoàng đế hòa khí, chúng thần xoa tay hần hè, này đã tới ngày có thể có ra mặt thể hiện, vậy mà Tiên Trạng tính tình rất tốt, đám thần tử muốn cầu mưa, hắn cũng không phản đối, càng khiến bọn họ hưng phấn không thôi, muốn mượn chuyện cầu mưa, làm một lần văn chương.

Rốt cuộc trong lịch sử, đã có tiên nhân(người đi trước) làm ra thành công, trừ tiên đế không theo lẽ thường ra, trận thi đấu này thế lực ngang nhau.

Nhưng bọn họ không thể ngờ, bọn họ tính kế hết thủy, lại không tính đến ông trời.

Trời thật sự mưa?

Này còn muốn chơi như thế nào?

Tiền nhân cũng không có nói, nếu hoàng đế vận khí quá tốt thì phải làm sao bây giờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Báo Mộng Lần Hai

Uy Quốc Công phủ.

Đào thị có chút hoảng sợ nhìn về hướng tể đàn, tiếng sấm dọa nàng muốn nhảy dựng, thiếu chút nữa quên đập đầu lần ba, may có quản gia nhắc nhở, mới cuống quýt đập đầu, ai ngờ nàng vừa mới ngẩng đầu lên, bên kia lại vang một tiếng sấm.

Đào thị vỗ ngực, Lục Liễu nâng nàng đứng lên, nàng có chút run rẩy hỏi Liên Tử:

- Này..... Xem như hoàn thành?

Liên Tử cười gật đầu:

- Đúng vậy, tam phu nhân nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho nô tỳ là được.

Đào thị thở dài một hơi, lại đắm chìm trong viên mãn vui sướng khi hoàn thành nhiệm vụ, rất mau liền quên ba tiếng sấm kia.

Nàng không có chú ý, nhi nữ của nàng đang nhìn về hướng tể đàn, hai người không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Ba đạo thiên lôi kia, vừa lúc bọn họ quỳ xuống dập đầu xong mới phát ra, may là không có ai chú ý đi đâu này.

Lúc hai người còn đang nghĩ gì đó, trên không trung bay tới mấy đám mây, bầu trời sáng sủa bị những đám mây che khuất, dần dần hiện lộ âm u.

Một lát sau, từng hạt mưa rơi xuống.

Liên Tử vội vàng sai người thu dọn bàn thờ, Đào thị cùng nha hoàn ôm bọn nhỏ vào trong phòng.

Toàn bộ sân đều ở vì trận mưa không kịp phòng ngừa mà bận rộn, Đào thị đứng ở hành lang, muốn đi hỗ trợ, rồi lại sợ mình không giúp được gì.

Không có ai quản, bọn nhỏ bắt đầu tự tìm lạc thú.

Cố Trạch Hạo rất muốn chạy vào trong mưa, lại bị Cố Thanh Chỉ kéo trở về.

Cố Thanh Chỉ nhìn đoan trang tú mỹ, nhưng lực tay rất lớn, Cố Trạch Hạo cũng không dám ngỗ nghịch với nàng, còn có thân tử tử Cố Thanh Xu đang ở một bên như hồ rình mồi, rình đánh hắn.

Cố Trạch Hạo không cho các nàng có cơ hội này.

Cố Thanh Xu rất mất mát, Cố Trạch Hạo chạy tới bên người Cố Trạch Mộ, tò mò hỏi:

- Đê đê, người đang nhìn gì vậy?

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần, trực tiếp quay mặt đi, cũng không trả lời hắn.

Cố Trạch Hạo lại không từ bỏ, Cố Trạch Mộ không để ý tới hắn, hắn liếc tò mò nhìn theo phương hướng mà Cố Trạch Mộ đã nhìn, lại nhìn thấy Cố Thanh Ninh cũng đang nhìn đến gần người, hắn càng thêm nghi hoặc.

Cố Thanh Ninh ngồi ở hành lang, nhìn mưa đến gần người, chỉ là mưa có gì đẹp?

Cố Trạch Mộ về tới phòng, cầm sách vở, nhưng hắn không có tâm tư đọc sách.

Hắn biết hắn không quỳ là vì hắn là phụ thân của Tiêu Trạ, từ xưa tới nay làm gì có đạo lý phụ quỳ tử, hắn còn sợ Tiêu Trạ không biết gì mà bị trời phạt.

Nhưng Cố Thanh Ninh lại vì cái gì, nàng rõ ràng luôn nghe lời Đào thị, vì sao nàng lại không quỳ?

Vấn đề này Cố Trạch Mộ nghĩ trăm lần cũng không ra, lại không thể đi hỏi Cố Thanh Ninh, chỉ có thể chôn vùi nghi vấn trong lòng.

Đêm khuya, Cố Thanh Ninh đang ngủ đột nhiên mở to mắt, phát hiện nàng lại bay trong không trung.

Sau khi ở Thiên Phật Tự gặp được Tiêu Trạ̣m, Cố Thanh Ninh có chút tò mò, vì sao nàng có thể tiến vào cảnh trong mơ.

Chỉ là nàng không tìm được nguyên nhân, sau đó cũng không phát sinh chuyện này nữa, nàng cũng không để trong lòng. Chỉ là hôm nay, vì sao?

Cố Thanh Ninh tâm niệm vừa động, xoay người liền đi Càn Thanh Cung, Tiêu Trạ̣m kinh hỉ chờ nàng.

Chỉ là hấn vừa định mở miệng, Cố Thanh Ninh liền ngăn cản hấn. Nực cười, nàng không muốn nghe ai dông dài một canh giờ, thân nhi tử cũng không được!

Tiêu Trạ̣m lại một lần nữa thấy mẫu hậu lúc còn trẻ, kích động qua đi, hấn có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói:

- Hôm nay trước khi đi vào giấc ngủ nhi thần có một loại cảm giác, không ngờ thật sự ở trong mộng nhìn thấy mẫu hậu.

Cố Thanh Ninh thử nói:

- Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Trạ̣m nói đến chuyện tế đàn, lại nói thẳng bu ồm bực trong lòng:

- Tuy người khác đều nói là nhi thần thành tâm, là trời cao khen ngợi, nhưng nhi thần lại cảm thấy tiếng sấm kia giống như trời cao cảnh cáo nhi thần cái gì đó, nhưng nhi thần thật sự không biết mình làm sai cái gì, mẫu hậu tới đây, có phải vì giải thích nghi hoặc cho nhi thần?

Cố Thanh Ninh:

- ...

Nàng cảm thấy Tiêu Trạh rất nhạy bén, cũng không bị người khác thổi phồng đến mê muội đầu óc, nhưng vấn đề là...Sao nàng có thể nói cho hắn biết, đạo thiên lôi này, có lẽ vì nàng quý dập đầu với hắn, mới có tiếng sấm trên đầu hắn?

Cố Thanh Ninh không nói chuyện, Tiêu Trạh lại nghĩ chuyện này có quan hệ tới thiên cơ, nên mẫu hậu không thể tiết lộ, liền sẵn sóc không hỏi chuyện này nữa mà chuyển sang đề tài khác.

- Người vẫn chưa thấy phụ hoàng sao?

Ánh mắt Tiêu Trạh chờ mong:

- Nhi thần sai người đi Thiên Phật Tự làm pháp sự, lại thiêu không ít đồ vật cho người cùng phụ hoàng, người..... Nhận được không?

Cố Thanh Ninh:

- ...

Loại này, nói nhận được hay là không nhận được, cũng thấy kì kì.

Tiêu Trạh có chút uể oải:

- Nhiêu năm như vậy, người mới tới gặp nhi thần có hai lần, phụ hoàng thì một lần cũng chưa từng báo mộng, nhi thần thực sự sợ hãi, không biết có phải nhi thần có chỗ nào làm không tốt, mới không được phụ hoàng vui mừng.

Tiêu Trạh khi còn nhỏ đã rất hiểu chuyện, trước mặt ngoại nhân vẫn luôn ổn trọng khéo léo, hiện giờ có lẽ vì ở trong mộng, không giống trong đời sống hiện thực, nên không áp lực chính mình.

Nhưng không có sư dạy cũng tự biết làm nũng.

Cái này làm cho Cố Thanh Ninh khó có thể thích ứng, nói lung tung:

- Có lẽ phụ hoàng của người cũng đầu thai...

- Cũng?

Tiêu Trạh nhú mảy;

- Mẫu hậu có ý tứ gì?

Cố Thanh Ninh cả kinh, lúc này mới phát hiện nàng lại không cẩn thận bại lộ sự thật, có lẽ ở Uy Quốc Công phủ thư thái quá nhiều, nói chuyện cũng không cẩn thận, nàng lại phải tìm mọi cách che lấp.

Tiêu Trạh có chút hoài nghi, nhưng vẫn tin mẫu thân.

Cố Thanh Ninh cũng sợ nàng nói nhiều sai nhiều, liền trực tiếp chuyển đề tài nói tới chính sự.

Nói về chuyện cầu mưa, Cố Thanh Ninh suy nghĩ cũng không khác Cố Trạch Mộ bao nhiêu, lúc trước Tiêu Dận trải qua khoảng thời gian đó, nàng cũng ở bên hắn, đương nhiên biết chuyện cầu mưa thật sự không phải có ý tứ đơn giản.

Nàng lo lắng cho Tiêu Trạh, hắn không giống phụ hoàng của hắn, Tiêu Dận ở trong cung giấu tài, nhẫn nhục phụ trọng nhiều năm, với quyên mưu hắn có thủ đoạn cực kỳ cao siêu.

Cố Thanh Ninh:

- Sao người lại đáp ứng chuyện cầu mưa? Rõ ràng phụ hoàng người đã sớm để lại hậu kỳ, không cho phép có người nhắc tới chuyện cầu mưa, sao người vừa đăng cơ, bọn họ liền khuyến khích người đi cầu mưa, người cũng không nghĩ tới, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Tiêu Trạh nghe xong, bình tĩnh nói:

- Mẫu hậu yên tâm, chuyện này nhiều thần có chừng mực.

Hắn nói như vậy, lúc trước Cố Thanh Ninh lại cho rằng Tiêu Trạ̣m không biết nội tình nên mới đ̣áp ứng.

Nhưng lúc này xem ra, h̄n rõ ràng biết hạ th̄n t̄nh tōn, cũng không ngăn cản, giống như có suy t̄nh khác.

- Người...T̄nh làm gì?

Vì ở trong mộng, đ̄i phương lại là thân mẫu, Tiêu Trạ̣m cũng không dấu diếm, th̄n nhiên nói:

- Phụ hoàng từng nói với nhi th̄n, Quân th̄n chi tranh, bên này giảm bên kia tăng. Phụ hoàng nhìn xa trông rộng, thủ đ̄oạn cường nḡnh, lúc phụ hoàng tại vị là lúc, th̄n tử nắm giữ quy ̄n lực bị áp bức đến thấp nhất, nhưng nhi th̄n không có tài cán như phụ hoàng, cũng không đàn áp đ̄ợc qu ̄n th̄n, chi bằng cho bọn h̄n một cơ hội, đ̄o không bằng sơ, bảo đ̄m nhi th̄n có thể kh̄ng chế toàn bộ phương hướng ti ̄n đ ̄, cũng cho bọn h̄n một cơ hội nói cho thō thích.

(Yul: "đ̄o không bằng sơ" nghĩa là

Ngăn chặn không bằng khơi thông.

Phòng ngừa chẳng bằng hai bên th̄u hiểu lẫn nhau.)

Cố Thanh Ninh nḡy nḡn cả người, nhìn Tiêu Trạ̣m đ̄nh đ̄c mà nói, nàng cảm thấy giống như nàng chưa bao giờ hiểu rõ nhi tử của nàng.

Trong trí nhớ của nàng, Tiêu Trạ̣m ôn nhu hi ̄n lành, đ̄i đ̄i với cung nhân cũng rất hòa khí, h̄n nhìn như không có dã tâm, hành sự cũng vô cùng ôn th̄n, một bộ dạng rất dễ khi dễ.

Nhưng bọn họ đ̄u xem nhẹ h̄n.

- Sau khi mẫu hậu b ̄ cung, có một số chuyện người không biết, Minh Đ ̄c hai mươi hai năm, vì Hoàng Hà vỡ đ ̄, ngự sử buộc tội Tổng đ̄c đ ̄ng sông Chiêm Th ̄ Kiệt tham ô nhận hối lộ, sau đ̄o phụ hoàng phái

khâm sai đi đi điều tra, h ỡ báo nói là Chiêm Thế Kiệt sợ tội tự sát, ở trong phủ của h ẫn lục soát ra sổ sách, phụ hoàng giận tím mặt, phán Chiêm gia toàn môn sao trăm. Thật ra chuyện này chút đáng ngờ không nhỏ, nhưng trong tri ều sợ hãi uy nghiêm của phụ hoàng, không có người dám ra mặt nói Chiêm Thế Kiệt thế nào, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

- Phụ hoàng anh minh như vậy, còn phạm sai lầm, huống chi nhi ần còn không bằng phụ hoàng, một khi nhất ý cô hành(làm theo ý hình), chẳng phải là sai càng nhi ều, nếu cô phụ tổ tông xã tắc, chẳng phải nhi ần sẽ khiến phụ hoàng mẩu hậu thất vọng, uổng phí nhi ều năm dốc lòng dạy dỗ?

Tiêu Trạ cười kh ẽ mang theo một ít ôn hòa, r ỡ lại có một chút cứng cỏi mà trước đây Cỗ Thanh Ninh chưa từng chú ý.

- Nhi ần cho bọn h ẫn quy ền lực, trải đường cho dân chúng, chỉ là không muốn nghe lời nói của một phía, dù nhi ần kém hơn phụ hoàng, nhưng tri ều vẫn v ớ đ ều phụ trợ nhi ần, nhi ần hy vọng lúc còn tại vị, có thể khiến cho thiên hạ càng thêm ph ần thịnh..

Cỗ Thanh Ninh tâm tình phức tạp, một lúc lâu mới mở miệng hỏi:

- Người... Từ khi nào, người bắt đ ầu có ý nghĩ như vậy?

Tiêu Trạ ngượng ngùng:

- Rất nhi ều năm, chỉ là lúc trước vẫn chỉ là ng ắm lại, cho đến đ ăng cơ, mới có thể thực hiện.

Cỗ Thanh Ninh tr ần mặc, n àng nghĩ, có lẽ Tiêu Trạ cũng không phải không có dã tâm, mà là dã tâm của h ẫn quá lớn.

H ẫn ôn nhu hi ền lành, cất gi ấu tâm tư đ ể vương.

P/s: Ha ha ta nh ần lịch đ ăng bộ này với bộ Khúc Chiết. Mai ta đ ăng đ úng lịch nha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Hoài Nghi

Cố Thanh Ninh trở về thân thể, qua một lúc lâu mới bình ổn.

Gặp lại Tiêu Trạ đã thay đổi cách suy nghĩ ấn tượng của nàng về đối phương.

Có lẽ vì ở trong mộng, nàng lại là mẫu hậu mà hắn vẫn luôn kính yêu, cho nên Tiêu Trạ không hề giữ lại, mà đem kế hoạch nói ra toàn bộ.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Cố Thanh Ninh có chút sợ hãi nhĩ tử này.

Nàng không phải chỉ là một hồn phách, nàng đã có tâm sinh, nàng không có hứng thú với quy ền lực, chỉ muốn sống cuộc sống vui vẻ thoải mái, hiện giờ cuối cùng đã có cơ hội, nàng muốn làm một tiểu cô nương bình thường mà lớn lên.

Có lẽ, nàng không nên gặp Tiêu Trạ nữa.

Cho dù kiếp trước là mẫu tử, nhưng đã qua rồi. Tiêu Trạ đã chứng minh hắn sẽ làm một vị hoàng đế thật tốt, sẽ không bị thần tử lừa gạt, nàng có thể yên tâm, dù nàng còn sống, cũng phải buông tay mới đúng.

Hơn nữa, Tiêu Trạ là đế vương, nàng đã biết hắn không phải không có tâm cơ, thậm chí còn rất nhạy bén.

Nếu cứ tiếp xúc với Tiêu Trạ, sẽ dễ bị bại lộ, một khi bị bại lộ, nếu Tiêu Trạ tin tưởng còn đỡ, nếu không tin, chỉ sợ toàn bộ Uy Quốc Công phủ đều bị liên lụy.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Cố Thanh Ninh tạm thời yên tâm, nàng bình ổn tâm tình, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là nàng không biết, lúc nàng đi báo mộng cho Tiêu Trạ, Cố Trạch Mộ đã tỉnh ngủ.

Hắn nhìn về phía Cỗ Thanh Ninh, vẻ mặt lộ ra một chút nghi hoặc.

Lần thứ hai.

Hơn một năm trước ở Thiên Phật Tự, hắn đột nhiên cảm giác một cỗ hơi thở cực kỳ quen thuộc, sau đó liền nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh mở to hai mắt, trong ánh mắt toát ra hoài niệm. Ánh mắt này tuyệt đối không phải là ánh mắt mà hài tử có thể lộ ra.

Hôm nay, loại cảm giác quen thuộc này lại tới nữa.

Này tốt cùng là vì sao?

Hắn nhớ tới chuyện đã phát sinh vào hôm nay, càng cảm thấy thân phận của Cỗ Thanh Ninh có chút khả nghi.

Hắn phỏng đoán, nếu hắn là người trọng sinh, vậy Cỗ Thanh Ninh có phải cũng có khả năng là dạng người này?

Nếu nghĩ như vậy, có thể giải thích một chút hành động kỳ lạ về nàng, chỉ là hắn tạm thời vẫn không biết đối phương có thân phận gì.

Xem ra, phải thử một chút.

Ngày hôm sau, Cỗ Thanh Ninh tỉnh dậy liền quên hết chuyện tối qua.

Rửa mặt xong, nàng cùng Cỗ Trạch Mộ đi luyện võ trường, chỉ là không biết vì cái gì, nàng cảm thấy Cỗ Trạch Mộ nhìn nàng có chút kỳ quái.

Trải qua ba năm rèn luyện, Cỗ Thanh Ninh dần dần thích ứng với vai hài tử, nếu không cố tình nhìn, nàng cùng đám người Cỗ Thanh Vi cũng không có gì khác biệt, nhưng Cỗ Trạch Mộ nhìn kỹ, vẫn phát hiện một ít vấn đề.

Điều này khiến hắn càng quyết định phải thử Cỗ Thanh Ninh.

Vì thế, Cố Thanh Ninh phát hiện, hôm nay Cố Trạch Mộ giống như muốn nhằm vào nàng, nàng cũng không phải người không có tính tình, hơn nữa trước giờ vẫn luôn nhìn Cố Trạch Mộ không thuận mắt, tuyệt đối không chịu nhẫn nại, lập tức vùng lên.

Kết quả bị Liễu thị ép ng ồi cùng một chỗ, nghiêm túc giáo dục bọn họ.

Hai người khiêm tốn lắng nghe, nhưng thực tế trong lòng không có như vậy, Liễu thị giáo dục một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thông tri gia trưởng tới đón người.

Đào thị rất buồn, nàng cũng không biết vì sao, hai đứa nhỏ này từ nhỏ đã nhìn nhau không thuận mắt, từ lúc chọn đồ vật đoán tương lai, bắt được cơ hội phải đấu vài câu, nàng nghĩ lớn lên thì tốt rồi, ai ngờ hiện tại vẫn như vậy.

Đào thị tạm thời không có thời gian quản bọn họ, ngày hôm sau là yến tiệc của Nguyên Gia trưởng công chúa, có rất nhiều chuyện phải làm, nên chỉ có thể tách hai đứa nhỏ ra.

Sau đó khuyên giải an ủi từng đứa. Không cần bọn họ nhỏ hoà bình ở chung, ít nhất ở yến tiệc của trưởng công chúa đừng gặp phải chuyện gì là tốt rồi.

Cũng may Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ tuy vẫn muốn đấu nhau, nhưng chuyện này vẫn rất có chừng mực.

Ngày mai là yến tiệc, gần đây ở trong kinh thành cũng nhắc lên một lu ần nhiệt khí.

Tuy Nguyên Gia trưởng công chúa đã ba năm không ở kinh thành, nhưng các đại hào môn huân quý, nhân gia nào mà không thành tinh.

Trước kia còn có người truy phủng Nhạc Bình trưởng công chúa, hiện giờ chân chính thiên chi kiêu nữ đã trở lại, ai còn đuổi theo cái kém một đường.

Lần yến tiệc này cử hành trong phủ công chúa, phủ của Nguyên Gia công chúa lúc trước do Thành đế cùng Phụng hoàng hậu chọn cho nàng, vị trí rất tốt, chiếm diện tích rất lớn.

Mấy năm nay, tuy Nguyên Gia không ở đây, nhưng hoàng thượng vẫn dặn dò Nội Vụ Phủ chăm sóc phủ công chúa, cho nên Nguyên Gia trở về phủ, bên trong tu sửa đổi mới hoàn toàn, trong viện hoa cỏ phồn thịnh, xử lý rất chu toàn.

Huống chi Nguyên Gia vừa về kinh liền đi Khôn Ninh Cung, còn cùng đế hậu dùng bữa, Trăn hoàng hậu còn lo lắng Nguyên Gia lâu sơ giao tế (đã lâu ít xã giao), còn cố ý sai Diêu Hoàng dẫn theo vài người tới đây hỗ trợ.

Hiện giờ tận mắt nhìn thấy đại cung nữ của hoàng hậu giúp nàng lo liệu yến tiệc, cũng biết vị trưởng công chúa điện hạ này vinh sủng vô cùng.

Phu nhân nào nhận được thiệp mời, đều có thể lấy ra ngoài khoe khoang.

Ngày yến tiệc, ngoài cửa phủ công chúa tràn đầy xe ngựa hoa lệ, xe ngựa của Uy Quốc Công phủ bị kẹp bên trong, rất khó thấy.

Đào thị có chút thấp thỏm, nhưng nàng biết yến tiệc hôm nay, không phải vì nàng, còn vì thể diện của Uy Quốc Công phủ, cho nên dù nàng khân trương, cũng sẽ căng da mặt, duy trì bộ dạng bình tĩnh giống hai vị tâu tử.

Chỉ có Cố Thanh Ninh bị nàng nắm tay mới biết, tay nàng lạnh lẽo, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, một đôi mắt miễn cưỡng duy trì nhìn thẳng về phía trước, tròng mắt cũng bất động, có thể thấy vị này cứng đờ.

Phụng Trường Ninh không thích nữ tử nhu nhược như thối ti hoa, nhưng sau khi nhìn thấy Đào thị, lại nhịn không được mà đau lòng, vì thế dùng sức nắm tay Đào thị, dùng phương thức này cổ vũ nàng.

Đào thị đương nhiên cảm giác được, hơi nghiêng đầu nhìn Cố Thanh Ninh, dù nàng đang lo lắng vẫn cố cố vũ, nàng nỗ lực cười:

- Thanh Ninh sợ sao? Đừng sợ, mẫu thân bảo hộ ngươi.

Sau đó, Đào thị có dũng khí hơn rất nhiều, nàng thậm chí còn duỗi tay kéo Cỗ Trạch Mộ, Cỗ Trạch Mộ không thích như vậy, nhưng cảm nhận bàn tay lạnh lẽo truyền tới độ ấm, cũng không giãy giụa, tùy ý nàng cầm tay hắn.

Tới phủ công chúa, mọi người được người của phủ công chúa dẫn vào trong.

Đào thị phát hiện hình như không có ai để ý tới nàng, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Mọi người đi theo tỳ nữ tới hoa viên, lúc này ở đây có không ít quý nữ, đều là tốp năm tốp ba tụm lại nói chuyện phiếm.

Chu thị liếc mắt một cái liền thấy cách đó không xa là Nhạc Bình trưởng công chúa đang bị nhiều người vây quanh, nàng hơi nhíu mày, dẫn đệ muội đi về hướng khác.

Lại không biết Nhạc Bình cũng thấy bọn họ.

Nhạc Bình cảm thấy gần đây mọi chuyện đều không thuận lợi, phải nói là từ lúc biết Nguyên Gia sắp về kinh, mọi chuyện luôn không thuận.

Đầu tiên là bị người âm thầm trào phúng, nàng lấy có nàng kia bất kính với nàng, sai người hung hăng vả miệng, lại không ngờ người nợ là nhi tức của Vĩnh Thọ hầu, là đích thứ nữ của Giang Bình tổng đốc.

Vì chuyện này, nàng bị Trần hoàng hậu lạnh giọng chỉ trích, còn muốn bắt nàng tới cửa xin lỗi, nếu không phải Thục thái phi che chở nàng, thật là mặt trong mặt ngoài đều ném sạch.

Sau đó nàng tự nhận là có hảo tâm muốn hỗ trợ Nguyên Gia, ai ngờ Nguyên Gia cũng không cảm kích.

Nguyên Gia mở yến hội, oanh động toàn bộ kinh thành, người tới tham gia yến hội, phần lớn đều là huân quý hào môn lâu năm, có những người nài ra mặt mời cũng không nhất định sẽ cho mặt mũi tới tham dự.

Vậy mà Nguyên Gia mở yến bọn người này lại đến đông đủ, còn có những người trước kia luôn vây quanh nàng, hiện giờ lại chuyển đối tượng quay qua nịnh nọt Nguyên Gia.

Này quả thực là trần trụi và mặt nàng.

Đều là trưởng công chúa, dựa vào cái gì mà nàng lại kém một đường.

Mấy người vây quanh Nhạc Bình thấy sắc mặt nàng không tốt, cũng không dám nói chuyện, chỉ có một người không biết suy nghĩ, không biết lựa lời, nói:

- Điện hạ người nhìn xem, nữ tử đi sau Liễu Như Trăn, nghe nói bất chỉ là chất nữ của một tên thị lang, phụ mẫu song vong, là tang môn tinh, chỉ dựa vào bộ dáng nhu nhu nhược nhược gả vào Uy Quốc Công phủ, người nói xem, còn có thiên lý hay không?

Sắc mặt Nhạc Bình trầm xuống, lời này chọc trúng chỗ đau của nàng, nàng cùng Phò mã thành thân nhiều năm, tương kính như băng.

Phò mã rất thích các vị nữ tử mảnh mai khả nhân, nàng không thích, loại nữ tử như vậy còn có thể trở thành chính thê, càng khiến nàng không thoải mái.

Vì thế, Nhạc Bình dẫn theo người đi về hướng bọn người Chu thị.

Chu thị muốn tránh nàng, nhưng hiện giờ tránh cũng không thể tránh, nàng cũng không tránh nữa, xoay người không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Điện hạ có gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ là dù sao cũng là yến tiệc của Nguyên Gia muội muội, không phải cái gì tiêu miêu tiêu cầu cũng có thể tới, biểu tở người nói xem, đúng không?

Thân thể Đào thị run lên, cơ hồ muốn trốn sau lưng Liễu thị, Cố Thanh Ninh nhíu mày, vẻ mặt hiển lộ tức giận.

Nhạc Bình nói xong, lại cảm nhận một cỗ hàn ý quen thuộc, lần này, nàng xác định không phải ảo giác.

Vì nàng rõ ràng thấy nam hài đứng bên cạnh Đào thị đang lạnh lùng nhìn nàng.

Nhạc Bình lúc đầu có chút sợ, rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần, này chỉ là tiểu hài tử mới có vài tuổi, sao nàng phải sợ hãi.

Liễu thị đang chuẩn bị nói gì đó, đã bị Chu thị đè lại, nàng đạm thanh nói:

- Chúng ta đều nhận thiệp mời của Nguyên Gia trưởng công chúa, không biết điện hạ nói lời này là có ý gì, là chỉ trích Nguyên Gia trưởng công chúa hành sự không thỏa đáng sao?

Lúc này, một ít phu nhân cũng phát hiện tình huống của các nàng, không ít người đều lén nhìn qua bên này.

Uy Quốc Công phủ tam công tử thú chất nữ của thị lang, chuyện này các nàng đều nhớ rõ, tuy Cố lão tam làm người không đáng tin cậy, nhưng cũng không ít người muốn gả vào Cố gia, ai biết bị một người như vậy phông tay trên.

Đào thị lớn lên nhu nhược động lòng người, này chính là diện mạo mà dám chính thể ghét nhất, hơn nữa nàng không có cáo mệnh, cho nên không có ai ra mặt giúp nàng, họ chỉ đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Nhạc Bình không thuận theo, không buông tha:

- Biểu tỹ không nên ăn nói bừa bãi, ta đã nói có người không biết lễ nghĩa, còn muốn ở cùng một chỗ với các quý nhân tôn thất, không khỏi có chút quá mức...

Vào lúc này, một thanh âm lãnh đạm từ sau lưng truy ền đến:

- Hoàng tỹ thật uy phong, khách quý mà ta mời đến cũng có thể vô lễ như vậy? Cũng không biết chủ nhân lần yến hội này là người, hay là ta?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26+1: Anh Vũ (1)

Đám người tách ra hai bên, Nguyên Gia trưởng công chúa chậm rãi đi tới.

Nàng dung nhan như tuyết, phục sức hoa lệ, càng có vẻ khí thế ngạo nhiên, cao hơn Nhạc Bình một bậc khí chất.

Nhạc Bình giật mình, quay đầu lại, miễn cưỡng cười nói:

- Muội muội nói cái gì, một nữ tử không có cáo mệnh, như thế nào lại thành khách quý?

Ai ngờ Nguyên Gia cũng không thèm trả lời nàng, trực tiếp lướt qua nàng đi đến trước mặt Đào thị, môi khẽ cong lộ ra ý cười:

- Ngọc Nương muội muội, ta còn nghĩ các người đã xảy ra chuyện gì, sao lâu như vậy còn chưa tiến vào.

Đào thị dùng sức ngăn nước mắt lại, cố tươi cười:

- Không sao, làm phiền Ngọc Dung tỷ tỷ ra đây tiếp chúng ta, thật là e ngại.

Nguyên Gia trưởng công chúa khuê danh là Tiêu Ngọc Dung, không có nhiều người biết, vì trừ tiên đế cùng thái hậu ra, thật sự không có bao nhiêu người có thể ở trước mặt nàng gọi khuê danh này.

Mà lúc này Đào thị thân thế không hiện, lại có thể cùng nàng thân mật xưng hô tỷ muội, chuyện này khiến mọi người phải đánh giá Đào thị thật cẩn thận.

Nhạc Bình đứng đó mà tâm như rớt xuống đáy cốc, nhưng nàng không cảm thấy Nguyên Gia cùng Đào thị là hảo hữu, chỉ cho rằng Nguyên Gia đã sớm thiết kế, mượn nàng ta và mặt nàng, nàng siết chặt nắm tay, hận ý muốn phun trào.

- Chậm đã!

Nguyễn Gia nhíu mày, không vui nhìn về phía Nhạc Bình:

- Hoàng tử còn có chuyện gì sao?

Nhạc Bình hít thở:

- Cho dù người này là khách quý của Nguyễn Gia, nhưng nàng không có cáo mệnh trong người, chẳng lẽ không hành lễ với ta sao?

Nàng nói ra lời này, chung quanh lập khắc sôi trào, tiếng nói khe khẽ càng lúc càng lớn, Nguyễn Gia trưởng công chúa đã nói đây là khách quý của nàng, này rõ ràng là muốn cạnh tranh.

Tuy Nhạc Bình tính tình ương ngạnh, nhưng cũng không phải không có đầu óc.

Chuyện này Nguyễn Gia cũng không thể xử lý, rốt cuộc Nhạc Bình nói cũng không sai, dựa theo thân phận của Đào thị, nàng nên hành lễ với Nhạc Bình.

Nếu Nguyễn Gia khẳng khái ngăn cản, đây là hạ uy phong hoàng gia, nhưng nếu nàng tùy ý để Đào thị hành lễ với Nhạc Bình, lúc trước giữ gìn sẽ thành chê cười, nàng cũng sẽ ở trước mắt bao người bị Nhạc Bình dẫm xuống.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Nguyễn Gia trưởng công chúa muốn biết nàng sẽ xử lý như thế nào.

Tuy nàng có thân phận cao quý, nhưng vẫn luôn ru rú trong phủ, lại ở Thiên Phật Tự ba năm, tính tình nàng thế nào không ai biết được.

Các vị phu nhân cũng đang chờ xem, muốn mượn chuyện lần này, cân nhắc ngày sau nên làm sao ở cùng vị này trưởng công chúa này.

Nguyễn Gia hơi mỉm cười:

- Hoàng tử nói như vậy cũng có đạo lý.

Nhạc Bình yên lòng, xem ra Nguyên Gia vẫn biết chừng mực, chỉ cần nàng nhả ra, để nữ nhân kia hành lễ với mình, chuyện này có thể bỏ qua, hai bên đều thối lui một bước, cũng không đến mức nháo ra chuyện chê cười.

Người chung quanh lại có chút thất vọng, không ngờ Nguyên Gia lại dễ dàng thoái nhượng đến như vậy, có người có chút đùng tình với Đào thị, vô duyên có vô có thành bia ngấm cho hai vị trưởng công chúa đấu khí.

Chỉ là ngấm lại cũng đúng, hai vị trưởng công chúa này vẫn luôn không hợp, chung quy vẫn muốn giữ danh thanh, không đến mức ở trước mặt công chúng làm ra chuyện chê cười.

Chỉ là các nàng đã quên, thanh danh đối với Nguyên Gia mà nói, cũng chẳng quan trọng.

Năm đó, nàng trực tiếp ném phò mã ra khỏi phủ công chúa.

Quả nhiên, Nguyên Gia nói câu tiếp theo khiến Nhạc Bình như đóng đinh tại chỗ.

- Chỗ ta là miếu nhỏ không dung được đại Phật, chỉ có thể thỉnh hoàng tử dời bước.

Lời này vừa nói ra, tứ phía an tĩnh, tất cả mọi người choáng váng, này quanh co, ai cũng không nghĩ Nguyên Gia trưởng công chúa có thể đuổi Nhạc Bình ra khỏi phủ.

Nhạc Bình quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

Lúc mọi người còn cho rằng Nguyên Gia chỉ nói thế thôi, Tố Y dẫn hai ma ma cao lớn vạm vỡ tiến lên, thủ thế:

- Nhạc Bình trưởng công chúa, mời.

Nhạc Bình nhìn Nguyên Gia vẻ mặt không ngừng biến hóa, cắn răng nói:

- Được! Người tuyệt tình như thế, cũng đừng trách ta sau này không niệm tình tử muội.

- Đi!

Cố Trạch Mộ nhìn Nhạc Bình rời đi, mày nhíu chặt.

Sau khi đưa Nhạc Bình đến chỗ Thục phi, hắn thấy Thục phi đối đãi với nàng không t ả, nên không hỏi nhiều, không ngờ nàng lại trở nên kiêu ngạo, nhi nữ hư, lỗi tại phụ, hắn cũng nên chịu một phần trách nhiệm.

Nhạc Bình tức giận rời đi, ai ngờ sau lưng truy ền đến một tia hàn quang, trong lòng nàng không biết vì sao lại hoảng hốt, không cẩn thận li ền trật chân, thân mình ngã sang bên cạnh, cũng may là có nha hoàn kịp thời phát hiện, đỡ lấy nàng.

Nhưng dù vậy, Nhạc Bình vẫn mất mặt, nàng nghe phía sau truy ền đến tiếng cười trộm, cả người vừa tức lại vừa vội, chân còn ần ần đau, bước nhanh rời khỏi phủ công chúa.

Nhạc Bình vừa đi, trận này phong ba này cũng qua, chỉ là Nguyên Gia trưởng công chúa làm như vậy, lại khiến các vị phụ nhân chưa kịp hoàn h ần.

Từ trước tới nay, Nguyên Gia làm người đ ầu không để ý cách nhìn của người khác, nàng hàn huyên cùng đám người Đào thị một lúc lâu, r ả tự dẫn các nàng ra sân, lại sai người dẫn Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh đi ra sau sân viện, ở đó có một ít hài tử còn nhỏ tuổi đang chơi đùa.

Hai người đi vào, Tiêu Diễm Chi nhìn thấy vui vẻ hưng phấn chạy lại. Nàng cũng không thể trách hắn, bọn họ đã trở về kinh thành hơn một tháng, mới nhìn thấy hảo bằng hữu, kích động một chút cũng có thể lý giải.

Chỉ là Cố Trạch Mộ hơi chuyển thân mình, chắn giữa Thanh Ninh cùng Tiêu Diễm Chi.

Tiêu Diễm Chi không chú ý, chỉ vui vẻ nói chuyện với bọn họ.

Cố Thanh Ninh nghe hẳn dùng đờng ngôn trí ngữ, nàng rất kiên nhẫn, mặc kệ nói như thế nào, thì hẳn cũng là hoàng ngoại tôn của nàng.

Tuy Tiêu Diễm Chi cảm thấy muội muội này nhìn hẳn với ánh mắt rất kỳ quái, giống như mẫu thân hẳn nhìn hẳn, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy hai người bọn họ, hẳn luôn có cảm giác rất thân cận, hiện giờ cũng không có thay đổi, giống như chỉ cần đứng bên người bọn họ, sẽ rất thoải mái.

Trong viện này còn có các hài tử của huân quý nhân gia khác, thấy Tiêu Diễm Chi vẫn luôn lạnh lùng, không để ý tới bọn họ, đột nhiên lại nói chuyện cùng người khác, các hài tử cũng có phần ghen tị.

Có hài tử hiểu chuyện một chút sẽ không tự đi tìm xui xẻo, cũng có hài tử được phủng mà lớn lên, lúc trước hẳn tìm Tiêu Diễm Chi kết bằng hữu, lại bị Diễm Chi cự tuyệt, hẳn còn âm thầm nói Diễm Chi tính tình kỳ quái.

Hiện giờ lại thấy Tiêu Diễm Chi nói chuyện vui vẻ với hài tử khác, lại bị người bên cạnh khuyến khích, liền cảm giận đi tới đây tìm phiến toái.

Không ngờ ba người này cũng không để ý đến hẳn.

Hắn càng tức giận:

- Tổ phụ của ta là Khánh Dương hầu, các người là ai? Sao dám lôi kéo làm quen với quận vương?

Cố Trạch Mộ nhíu mày, hẳn nhớ Khánh Dương hầu là người có tính tình thành thật cẩn thận, sao tử tôn lại không học được ưu điểm của hẳn.

Cố Thanh Ninh lần đầu tiên đụng phải loại khiêu khích như thế, nàng rất có hứng thú, đang chuẩn bị giáo huấn tiểu bằng hữu cách làm người, ai

ngờ Tiêu Diễn Chi lại ngăn ở phía trước, khuôn mặt lạnh lùng:

- Đây là bằng hữu của ta, không liên quan gì tới người.

Lần đầu Cố Thanh Ninh nhìn thấy Tiêu Diễn Chi luôn ngoan ngoãn lại cường thế như vậy, trong lòng có chút an ủi.

Ai ngờ lúc Tiêu Diễn Chi đang giảng chuyện cùng người này, đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai người nọ, hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy một con con rắn nhỏ đang ở trên vai hắn, sợ tới mức nhảy dựng lên, vừa khóc vừa chạy kêu gọi mẫu thân.

Còn người khởi xướng thì đang ở một bên ôm bụng cười ha ha.

Cố Thanh Ninh vừa thấy xà giả liền biết đối phương là ai.

Liễu Tử Kỳ thần bí đi tới, đem con rắn nhỏ trên mặt đất nhét vào trong tay áo.

Tiêu Diễn Chi tò mò nhìn hắn, không biết từ đâu nhảy ra một vị anh hùng.

Anh hùng liếc mắt nhìn Cố Thanh Ninh:

- Người còn không giới thiệu?

Cố Thanh Ninh:

- ...

Nàng thật sự không nghĩ ra, sao Liễu Tử Kỳ lại đơn phương cho rằng hắn cùng nàng đã trở thành bằng hữu, còn không biết khách khí.

Nề mặt nhị thâm, nàng nhẫn nại một chút, giới thiệu hai người với nhau.

Liễu Tử Kỳ vô cùng quen thuộc ôm cổ Tiêu Diễn Chi:

- Ta sẽ gọi người là Diễm Chi, sau này người cũng có thể gọi ta là Tử Ký.

Tiêu Diễm Chi không có thói quen thân mật với người khác đến như vậy, đang muốn đẩy tay hắn ra, liền thấy hắn giống như hiến vật quý, lấy đồ vật trong tay đưa cho hắn chơi.

Này nó đồ vật linh tinh vụn vặt giống như lấy mãi không hết, khiến Tiêu Diễm Chi khiếp sợ mà quên né tránh, hắn nghi hoặc, trong tay áo kia sao có thể giấu nhiều đồ vật đến vậy?

Liễu Tử Ký không định trả lời vấn đề này, nhưng này đó cũng không gây trở ngại cho bọn họ trở thành hảo hữu.

Liễu Tử Ký không chịu trách nhiệm mà lừa dối:

- ...Chơi rất vui, ở Cổ gia không giống ở phủ của ta, dù mỗi ngày đều phải đọc những quyển sách không thú vị, nhưng chúng ta còn luyện quyền, có đôi khi còn cùng nhau trờng rau.

Tiêu Diễm Chi nghe vậy hai mắt tỏa sáng.

Cổ Thanh Ninh cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, Liễu Tử Ký thật là, hắn trôi qua không tốt, cũng muốn kéo theo một người làm đệm lưng, nếu thực sự vui vẻ như vậy, sao mỗi buổi sáng hắn còn vừa chạy vừa khóc.

Cũng vì chuyện này, Tiêu Diễm Chi nhanh chóng trở thành hảo hữu của Liễu Tử Ký, hắn thần thần bí bí nói:

- Ta dẫn các người tới một nơi rất thú vị.

Liễu Tử Ký hưng phấn vô cùng, Cổ Thanh Ninh lo lắng đi theo bọn họ, Cổ Trạch Mộ cũng bị kéo đi theo.

Tiêu Diễm Chi dẫn bọn họ đi quanh phủ công chúa, sau đó đi tới hậu viện.

Còn chưa vào trong sân viện, bọn họ đã nghe thấy bên trong có tiếng vỗ cánh, Tiêu Diễm Chi dẫn bọn họ đi vào, một con anh vũ cực kỳ xinh đẹp bay xẹt qua trước mắt bọn họ.

Liễu Tử Ký hoảng sợ, mà Cố Thanh Ninh đang đứng sau lưng hắn, ánh mắt khẽ suy tư.

Nàng nhận ra con anh vũ này, nó tên là “Tam Bảo”, là nàng dưỡng ra, nàng còn cho rằng sau khi nàng qua đời, con anh vũ này sẽ lưu lại trong cung, không ngờ lại ở chỗ Nguyên Gia.

Tiêu Diễm Chi hưng phấn giới thiệu:

- Đây là anh vũ(con vẹt) mà hoàng ngoại tổ mẫu của ta từng nuôi, là bên Đại Yên tiến cống, nghe nói ở trong kinh thành chỉ có một con. Nghe nói nó còn có thể nói, chỉ là từ lúc hoàng ngoại tổ mẫu hoẵng thệ, nó không bao giờ nói nữa...

Tiêu Diễm Chi vừa nói xong, anh vũ không biết nói từ đâu bay đến, nghiêng đầu ở trên cây giống như đang nhìn kỹ bọn họ, đột nhiên mở miệng nói:

- Hoàng hậu nương nương vạn phúc!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26+2: Anh Vũ (2)

Bốn hài tử đầu ngây ngẩn cả người, may mà viện này không có người khác, nếu không, không biết sẽ rối loạn như thế nào đâu.

Cố Trạch Mộ đột nhiên nhìn về phía Cố Thanh Ninh, nhìn vẻ mặt nàng hiển lộ một chút khiếp sợ còn chưa kịp che dấu hoảng loạn, trái tim hắn giống như bị đánh một quyền nặng nề.

Chỉ là Cố Thanh Ninh phản ứng rất nhanh, lập tức thu liễm cảm xúc, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng lại không biết, nàng phản ứng như vậy càng khiến Cố Trạch Mộ càng thêm xác định thân phận của nàng.

Trong khoảng khắc, Cố Trạch Mộ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, hắn như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, thế tử kiếp trước sẽ cùng trọng sinh, còn trở thành huynh muội?

Trên đời còn có chuyện gì hoang đường hơn chuyện này sao?

Liễu Tử Ký không nghĩ nhiều như vậy, hắn kinh ngạc cảm thán nói:

- Thật sự có thể nói a! Có thể khiến nó nói thêm câu nữa không?

Tiêu Diễn Chi có chút chần chừ, rốt cuộc trước giờ anh vũ này luôn không nói chuyện, mỗi ngày chỉ biết ăn.

Nhưng suy nghĩ một chút, ba năm này anh vũ bị dưỡng ở phủ công chúa, hắn cùng mẫu thân ở Thiên Phật Tự, có lẽ anh vũ này có nói, nhưng nha hoàn chăm sóc không chú ý, có thể là vậy.

Vì thế Tiêu Diễn Chi cũng không rối rắm, cùng Liễu Tử Ký cầm một đồng hạt dưa, muốn dụ Tam Bảo nói chuyện, ai ngờ Tam Bảo vô cùng không khách khí, ăn sạch hạt dưa trên tay bọn họ, mà một chữ cũng không chịu nói.

Liễu Tử Ký thất bại, Tiêu Diễn Chi an ủi nói:

- Trước kia nha hoàn còn nói chưa từng nghe nó nói chuyện, chúng ta có thể nghe thấy một câu là có vận khí rất tốt.

Liễu Tử Ký nghĩ cũng đúng, lại vui vẻ năng động, nhìn Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ, vội vàng tới kéo bọn họ:

- Các người cũng cho anh vũ ăn đi.

Tiêu Diễn Chi cũng nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt hai người đều không tốt, hẳn còn nghĩ là hẳn có tân bằng hữu, nên xem nhẹ bọn họ, khiến bọn họ không cao hứng, vội cầm một đồng hạt dưa, lấy lòng đặt vào trong tay hai người.

Cố Thanh Ninh giống như cố kỵ gì đó, chậm chạp không dám tiến lên, Cố Trạch Mộ ước lượng số hạt dưa trong tay, đi tới trước mặt Tam Bảo.

Mà Tam Bảo luôn thể hiện thần khí, ở trước mặt hẳn giống như e dè rất nhiều, cũng không bay tới bay lui nữa, thành thật đứng yên trên mặt đất, một đôi mắt xanh nhìn Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng, cầm một hạt dưa đặt vào lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Tam Bảo.

Tam Bảo thử đi về phía trước một bước, thấy Cố Trạch Mộ không động đậy, lúc này mới thật cẩn thận cúi đầu ăn hạt dưa kia.

Cố Trạch Mộ nói một câu:

- Nói thêm câu nữa.

Tam Bảo giật giật đầu, sau đó bay lên cao, cạc cạc kêu:

- Tiêu Dận, hỗn đản! Tiêu Dận, hỗn đản!

Cố Trạch Mộ:

- ...

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Cố Trạch Mộ cứng đờ.

Ở góc độ mà Cố Thanh Ninh không thể nhìn thấy, sắc mặt của hắn chợt trăn xuống, nhìn chằm chằm bầu trời đủ mọi màu sắc, trong đầu đang suy nghĩ, đầu là cảnh tượng đem súc sinh này rút sạch lông làm thành chổi lông chim.

Tam Bảo giống như cảm giác được nguy hiểm, cặp cánh kia càng dùng sức vỗ thật mạnh.

Liễu Tử Ký tức giận kêu to:

- Dựa vào cái gì! Chúng ta cho nó ăn nhiều như vậy mà nó cũng không nói lời nào, Trạch Mộ mới cho ăn có một hạt, nó liền nói, hơn nữa còn nói câu khác, này không công bằng!

Tiêu Diễm Chi chớp chớp đôi mắt, hắc hoảng hốt nhớ tới, "Tiêu Dận" giống như tên húy của hoàng ngoại tổ phụ, điều này lá gan quá lớn, không muốn sống nữa sao?

Nhưng vào lúc này, nhũ mẫu của Tiêu Diễm Chi vội vàng chạy tới, đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này.

- Tiêu tổ tông, sao người lại ở chỗ này? Người mau đi tới đại viện đi, đã sắp khai yến.

Lúc này Tiêu Diễm Chi dẫn tiêu đồng bọn rời đi, Liễu Tử Ký chu miệng, trừng mắt liếc nhìn Tam Bảo:

- Không cho người ăn!

Ai ngờ Tam Bảo ở trước mặt Cố Trạch Mộ còn thành thật giống gà, lúc này trực tiếp xà xuống đầu Liễu Tử Ký, Liễu Tử Ký khiếp sợ la oai oái.

Sau đó nó kêu cạc cạc bay quanh bầu trời, vừa bay còn vừa kêu:

- Bồn cung không hiểm lạ!

Nhũ mẫu cũng ngăn cản cả người, lời đồn đãi về vị này điều tổ tông này nhũ mẫu đã nghe qua, tuy được cho ăn ngon uống tốt, lại vô cùng cao ngạo, còn chưa bao giờ... Hoạt bát đến như vậy.

Chỉ là nhũ mẫu cũng không suy nghĩ quá nhiều, vẫn nên dẫn đám tiêu tổ tông này về đại điện mới thỏa đáng.

Nhưng ngay lúc bọn họ xoay người rời đi, Tam Bảo lại kêu lên:

- Nương nương đi thông thả! Nương nương đi thông thả!

Thân thể Cố Thanh Ninh cứng đờ, nhịn không được mà quay đầu lại hung hăng trừng mắt, liếc Tam Bảo một cái, Tam Bảo lập tức héo queo, thành thật đậu xuống giá đỡ, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Nếu biết điều này sẽ biểu diễn nhiều như vậy, năm đó sẽ không dưỡng nó.

Từ lúc Nhạc Bình bị Nguyên Gia đuổi ra khỏi phủ công chúa, không khí trong yến tiệc bị ảnh hưởng ít nhiều, rất nhiều người trở nên rất câu nệ.

Cố Trạch Mộ từ đầu tới cuối vẫn luôn thất thần, đến lúc cùng Đào thị lên xe ngựa, mới lấy lại tinh thần.

Hắn nhìn Đào thị nói chuyện cùng Cố Thanh Ninh, có lẽ vì thay đổi suy nghĩ, nên lúc này hắn mới phát hiện Cố Thanh Ninh có rất nhiều thói quen giống Phụng Trường Ninh.

Tỷ như lúc nàng phát ngọc, sẽ thích chà niết đầu ngón tay, nàng không thích ăn đào, thích ăn cay, dù hiện giờ tuổi còn nhỏ, nhưng tư thế đi đường giống như đã trải qua huấn luyện, làn váy không nhăn xấu xí, có vẻ vô cùng đoan trang.

Trước giờ hần không nghĩ tới loại khả năng này, cho nên những chi tiết này cũng không thêm để ý.

Nhưng hôm nay phát hiện ra này đó, thật là nhìn thế nào cũng thấy giống.

Trước đây Cố Trạch Mộ chỉ cảm thấy đây là muối muối có quan hệ huyết thống với hần, mặc kệ như thế nào hần cũng sẽ che chở nàng cả đời.

Nhưng hôm nay Cố Thanh Ninh thay đổi thân phận, hần không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với nàng.

Vì thế liên tiếp mấy ngày, Cố Thanh Ninh nhạy bén phát hiện huynh trưởng thay đổi thái độ với nàng, hần thường dùng biểu tình một lời khó nói hết mà nhìn lên nàng, nhưng nàng hỏi hần có chuyện gì, thì hần lại không chịu nói.

Cái này khiến Cố Thanh Ninh cực kỳ khó chịu.

Ngay lúc Cố Thanh Ninh không thể nhịn được nữa, quyết định phải nói chuyện rõ ràng cùng Cố Trạch Mộ, nàng phát hiện Cố Trạch Mộ bắt đầu trốn tránh nàng.

Ngày thường hai người ở cùng một cái sân, một ngày sẽ chung đụng rất nhiều lần, nhưng mấy ngày gần đây, trừ luyện võ trường cùng học đường ra, còn lại thời gian sẽ không thấy Cố Trạch Mộ.

Nhưng dù ở học đường, chỉ cần xong khóa, Cố Trạch Mộ nhất định là người đầu tiên rời đi, có gọi cũng gọi không được.

Có phải hần trúng tà?! Cố Thanh Ninh nghiêm túc suy nghĩ.

Loại tình huống này kéo dài cho tới lúc Tiêu Diễn Chi bị Nguyên Gia trưởng công chúa đưa tới đây đọc sách mới thôi.

Cố Thanh Ninh có chút ngậy đại, lúc ấy nghe Liễu Tử Ký nói lung tung, nàng không ngăn cản hẳn, vì biết Nguyên Gia rất yêu thương nhi tử, sẽ không dễ dàng đưa nhi tử ra bên ngoài đọc sách, hiện giờ nàng cảm thấy có chút không hiểu nữ nhi.

Mà trừ Liễu Tử Ký cao hứng ra, các hài tử Cố gia khác đều yên lặng thờ dài.

Trải qua Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ luân phiên đả kích, còn có Liễu Tử Ký nghiền áp bọn họ ở chuyện đọc sách, bọn họ đã mất cảm giác.

Ai biết, lúc bọn họ đang tự sa ngã, lại không nghĩ rằng Tiêu Diễn Chi có một khuôn mặt thông minh, thật ra là hữu danh vô thực.

Buổi sáng chạy bộ còn chậm hơn Liễu Tử Ký, hơn nữa mới chạy một vòng mà sắc mặt đã trắng bệch, võ sư sợ tới mức vội vã kêu hẳn dừng lại, sợ tổn thương bảo bối của trưởng công chúa.

Mà tới chuyện học, càng trở thành miếng lót giầy cho đám hài tử.

Rốt cuộc ba năm qua hẳn ở Thiên Phật Tự, Nguyên Gia trưởng công chúa đau lòng hẳn, nên thả lỏng một chút, đương nhiên sẽ kém hơn Cố gia trong khoảng thời gian này có hình thức giáo dục như ma quỷ.

Hài tử Cố gia hai mắt phát sáng, không dễ dàng thật không dễ dàng, bọn họ làm miếng lót giầy lâu như vậy, rốt cuộc cũng có người kém hơn bọn họ! Trong khoảng thời gian ngắn, bọn nhỏ vô cùng nhiệt tình đối đãi với Tiêu Diễn Chi.

Sau khi Liễu thị cùng các vị tiên sinh thương lượng xong, quyết định để Tiêu Diễn Chi cùng Cố Trạch Mộ cùng nhau đọc sách.

Tiêu Diễn Chi thoát khỏi đám người Cố Trạch Hạo lưu luyện không rời, thờ dài một cái, bọn họ nhiệt tình quả thực khiến hẳn chổng đờ không nổi,

vẫn nên đi theo Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh mới thư thái.

Thời gian Tiêu Diễm Chi vui sướng học tập đã bắt đầu r ã.

Nhưng vài ngày sau, Cố Trạch Mộ lại không quá vui sướng.

Nhìn Tiêu Diễm Chi ng ỡ g ần Cố Thanh Ninh, hai người thân mật nói này đó, bộ dáng vô tư, hẳn cảm thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy thế nào cũng khó ở.

Hắn rất muốn Tiêu Diễm Chi tránh xa Cố Thanh Ninh một chút, chỉ là hắn không nói nên lời, thiếu chút nữa ghen chết chính mình.

Cố Thanh Ninh thiết tình xem Tiêu Diễm Chi như hậu bối, lúc trước nàng tự bế cửa cung, lúc Nguyên Gia thống khổ nhất, nàng không ở bên cạnh nữ nhi của mình, nàng vẫn luôn cảm thấy áy náy, đối với Tiêu Diễm Chi nàng yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhịn không được càng thêm thương tiếc vài phần.

Lúc trước Tiêu Trạch cùng Nguyên Gia học võ lòng đầu là Tiêu Dận chỉ dạy, nàng không có nhúng tay vào.

Hiện giờ đối mặt với Tiêu Diễm Chi, tiếc nuối năm đó hóa thành một cỗ nhiệt tình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27+1: Cáo Mệnh (1)

Cố Trạch Mộ không thể nhìn được nữa, trực tiếp đứng giữa hai người, hấn nói với Tiêu Diễm Chi:

- Người có gì không hiểu, hỏi ta là được.

Tiêu Diễm Chi chớp mắt, hấn hỏi ai cũng được, lập tức ngoan ngoãn mà “À” một tiếng, chuyển đối tượng thành Cố Trạch Mộ.

Cố Thanh Ninh không ngờ nàng lại bị đoạt môn sinh, nổi giận nói:

- Rõ ràng là ta đang giáo Diễm Chi, người lại đây làm gì?

Cố Trạch Mộ bình thản nói:

- Ta công khóa tốt hơn người, ta giáo hấn có gì không đúng?

- Tốt cái gì mà tốt, nếu không chúng ta so tài thử xem?

- Chỉ có tiêu hài tử mới so tới so lui, người thật ấu trĩ.

- Người mới ấu trĩ! Cố Trạch Mộ, ta muốn đánh với người một trận!

Hai người ồn ào khí thế ngất trời, Tiêu Diễm Chi mê mang nhìn bọn họ.

Liễu Tử Ký đứng xem kịch, nói với Cố Trạch Hạo:

- Chậc chậc chậc, lại cãi nhau, ai, người nói xem hôm nay ai thắng?

Cố Trạch Hạo nói:

- Ai thắng ta không biết, nhưng ta biết, nếu Trạch Mộ cùng Thanh Ninh biết người lấy hai người bọn họ ra đoán đố người nhất định sẽ thảm.

Liễu Tử Ký:

- ...

Liễu thị cho rằng Tiêu Diễm Chi được nuông chi ầu từ nhỏ, hơn nữa thân phận quý trọng, nhất định sẽ rất phi ền toái.

Ai ngờ Tiêu Diễm Chi ngoan ngoãn khiến người khác đau lòng, ngược lại là Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh cứ ba ngày cãi nhỏ năm ngày cãi lớn.

Các hài tử khác lại vị Liễu Tử Ký dẫn dắt, hấn ở một bên thêm mắm thêm muối.

Nhưng mỗi khi bị huynh muội Cỗ Trạch Mộ phát giác, hai người tạm thời bắt tay giảng hòa, liên thủ trị Liễu Tử Ký, đến nỗi hấn phải ôm đầu chạy trốn chết mới thôi.

Cỗ gia dạy học tại gia chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, Liễu thị quả thực muốn học máu, cái đám hài tử này không thể ngừng nghỉ một chút sao?

Mà đúng lúc này, Cỗ Trạch Vũ đang ở Thanh Sơn thư viện, nhưng vẫn chú ý tới các đệ đệ muội muội.

Hấn chân thành hỏi thăm nhị thăm, cuối cùng đề nghị, vì sao không để đám hài tử khảo thí?

Ánh mắt Liễu thị sáng ngời, biện pháp tốt như thế, lúc nàng còn ở Liễu gia dạy học tại gia, mỗi tuần sẽ khảo thí một lần, khiến bọn nàng cảm thù đến tận xương tuỷ.

Nhưng hôm nay nàng là lão sư, mới phát hiện này đúng là phương pháp hay để đối phó với đám hài tử này, không phải các người luôn tinh lực tràn đầy sao? Khảo thí các người cho vui cửa vui nhà.

Sau khi Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh nghe được tin tức này, hai người bưng bưng ý chí chiến đấu. Mà các hài tử còn lại hai mắt tối s ầm, hận không thể ngất xỉu đi.

Liễu Tử Kỳ cực kỳ chán ghét khảo thí, không ngờ hần chạy tới Cỗ gia dạy học tại gia, vẫn trốn không thoát.

Còn Cỗ Trạch Hạo, mỗi ngày xếp sau mấy thiên tài, nỗ lực học tập đã rất vất vả, vậy mà còn muốn khảo thí, đây là ngại bọn họ chịu đả kích còn chưa đủ sao?

Ngay cả Cỗ Thanh Chỉ luôn ngoan ngoãn nghe lời cũng có chút chịu không nổi, mang theo mấy tiêu hài tử đáng thương đi tìm Chu thị.

Chu thị nghe xong, nhìn mấy đứa nhỏ đáng thương mếu máo, chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Chuyện học đầu do nhị thẩm quản lý, nương cũng không còn cách nào.

Thấy không có hiệu quả, mấy đứa nhỏ bước đi trăn trở đi tìm Mẫn phu nhân, ai ngờ cũng bất lực trở về không, vẫn có chút hữu ích, tỷ như hiện giờ Cỗ gia đều biết bọn nhỏ sắp khảo thí.

Chu thị tò mò không biết Liễu thị làm gì, mà khiến tinh thần của bọn nhỏ sa sút đến như vậy.

Kết quả sau khi nghe ngóng mới biết, người khởi xướng lại là nhi tử của nàng.

Cỗ Trạch Vũ có tật xấu là thích lên mặt dạy đời, càng diễn càng hăng, Chu thị định viết cho nhi tử một phong thư, để hần thả cho thân muội muội một con đường sống.

Nhưng suy nghĩ xong, vẫn chọn từ bỏ.

Lần trước Cỗ Trạch Vũ viết thư về, còn vô cùng thành khẩn kiến nghị mẫu thân cũng đi theo nhị thẩm đọc sách.

Dù sao lần này cũng là lần khảo thí đầu tiên của bọn nhỏ, Chu thị cảm thấy nàng là đại bá mẫu, nàng vẫn nên duy trì một chút, vì thế liền tìm Liễu

thị, nói là muốn tham quan một chút.

Liễu thị vui vẻ đồng ý, nàng dạy học cũng lâu như vậy, nàng muốn ở trước mặt đại tâu khoe khoang một chút thành quả.

Cuối cùng còn nghĩ, nếu đại tâu đã tới, vậy gọi luôn tam đệ muội tới cho vui.

Vì thế bọn người Cố Thanh Chỉ kinh hoàng phát hiện, bọn họ không chỉ phải khảo thí, còn bị gia trưởng nhìn chăm chú, này quả thực là công khai xử tội, nàng hối hận khi đi tìm Chu thị cùng Mẫn phu nhân.

Dù bọn nhỏ có buồn bực cũng không còn cách nào, khảo thí vẫn phải khảo.

Cũng vì mọi người học tập có tiến độ khác nhau, cho nên nội dung khảo thí cũng khác nhau, tỷ như Liễu Tử Ký có căn cơ học tập từ trước, hẳn sẽ có bài thi riêng.

Tuy Cố Thanh Chỉ lớn tuổi hơn, nhưng thành tích học tập không tốt có thể cùng khảo thí với Cố Thanh Xu cùng Cố Trạch Hạo, còn ba hài tử nhỏ nhất cùng Tiêu Diễm Chi đều có chung một đề mục.

Khuôn mặt Liễu Tử Ký rất trầm trọng, một đường múa bút thành văn, thoạt nhìn có vài phần phong phạm của người Liễu gia.

Còn ba người Cố Thanh Chỉ lại vô đầu bút tai, nhìn chung quanh, giống như muốn tìm người để sao chép.

Chỉ là ba người này có trình độ tương đương nhau, có sao chép cũng sao không được cái gì.

Mà bên kia, phong cách càng thêm kỳ lạ, Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh giống như đang thi đấu, cúi đầu cặm cụi viết.

Phía sau bọn họ là Tiêu Diễm Chi cùng Cố Thanh Vi cũng viết không nhanh không chậm, nhìn rất nghiêm túc, nhưng lão sư Liễu thị đi giám thị,

vừa nhìn liền thấy, thiếu chút nữa tức giận đến ngất xỉu.

Cố Thanh Vi không nhớ chữ sẽ dùng vòng tròn thay thế, cho nên toàn bộ bài thi, vòng tròn chiếm nhiều nhất.

Nhưng Tiêu Diễn Chi lại lập đây, chỉ là khả năng chính xác cũng không hơn Cố Thanh Vi bao nhiêu.

Bên này bọn nhỏ khẩn trương khảo thí, bên kia các gia trưởng lại vô cùng nhàn nhã.

Chu thị cùng Đào thị vừa uống trà vừa nhỏ giọng nói chuyện phiếm, vô cùng thư thái thích ý.

Đào thị trôi qua thư thái như vậy, nhưng Nhạc Bình trưởng công chúa ở trong phủ dưỡng thương, tâm tình rất nặng nề

Nàng ở trong phủ của Nguyên Gia bị mất hết mặt mũi, không cần nghĩ cũng biết, hiện tại người bên ngoài đang cười nhạo nàng.

Điều này khiến cho nàng vừa ghét lại vừa hận, ghen ghét Nguyên Gia ỷ vào thân phận không biết cố kỵ, oán hận Nguyên Gia không nề tình tử muội, ở trước mặt mọi người khó để nàng.

Cuối cùng nàng còn giận chó đánh mèo đổ lên người Đào thị, đáng tiếc thường ngày Đào thị chỉ ru rú trong phủ, nàng muốn tìm người đối phó nàng ta cũng không có biện pháp.

Mà chuyện trong phủ càng khiến nàng hít thở không thông, hôm qua Phò mã vừa cãi nhau với nàng, sau đó rời phủ, một đêm chưa về, không cần nghĩ cũng biết, hẳn đang ở trên giường tiêu yêu tinh.

Nàng hận không thể dẫn người đi xé nát mặt tiêu yêu tinh kia, nhưng lại sợ chuyện phu thê bất hòa tuôn ra ngoài, sẽ bị người trong kinh thành cười nhạo, nàng ghen muốn chết rồi.

Hạ nhân đầu nơm nớp lo sợ, sợ khiến chủ tử tức giận.

Nhưng Nhạc Bình đâu phải là người dễ dàng lấy lòng, lấy có trà quá nóng, hất nguyên chén trà lên người nha hoàn kia, nha hoàn cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể run rẩy quỳ gối.

Đúng lúc này, một nữ tử trung niên từ ngoài đi vào, thấy thế liền nói:

- Ai lại chọc giận điện hạ của chúng ta?

Nhạc Bình hừ một tiếng:

- Tiện tì này, trà cũng pha không được, muốn bồng chết bốn cung.

- Điện hạ đừng nóng giận, đừng vì hạ nhân mà tức giận hại thân thể.

Phụ nhân kia liếc mắt nhìn nha hoàn, nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Kéo đi ra ngoài đánh hai mươi bản, học lại quy củ.

Nha hoàn kia nằm liệt trên mặt đất, bị hai ma ma kéo ra ngoài cửa, tiếng đánh phạt truyền vào trong phòng, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng đau đớn thảm thiết.

Phụ nhân kia là nữ mẫu của Nhạc Bình, tên là Trình Nương. Lúc trước Nhạc Bình còn chưa vào Khôn Ninh Cung, vẫn là nữ mẫu giáo dưỡng nàng, đối với Nhạc Bình rất trung thành tận tâm, cũng là người mà nàng tín nhiệm nhất.

Trình Nương nhìn vết thương của Nhạc Bình, rồi nói:

- Vết thương này nhìn đã đỡ hơn rất nhiều, để cho đại phu đổi hai lần được là tốt rồi.

- Tốt thì có ích lợi gì? Dù sao cũng không thể đi ra ngoài.

Nhạc Bình nổi giận nói:

- Hiện tại người bên ngoài đều đang cười nhạo ta, bọn họ hận không thể dẫm ta dưới chân.

- Điện hạ nói lời này là không đúng r ấ.

Trình Nương vuốt đầu tóc Nhạc Bình:

- Người chính là thiên chi kiêu nữ, là đương tri ều trưởng công chúa, ai dám đối xử với người như thế?

- Bọn họ có gì mà không dám!

Nhạc Bình nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ngay cả nữ nhân không có cáo mệnh cũng có thể giương oai đề đầu ta, ngày sau bọn họ học theo, ta còn có thể đứng vững ở kinh thành?

Trình Nương cũng biết ngày yến hội đã xảy ra chuyện gì, nghe Nhạc Bình nói như vậy, vội vàng nói:

- Sao người có thể nghĩ như vậy? Nguyên Gia trưởng công chúa là muội muội của người, dù nàng có chút tùy hứng, người là tỷ tỷ phải nhường nàng một chút. Còn những người khác...Giống như người nói, Đào thị kia không có cáo mệnh, còn không phải tùy ý người suy xét đ ấ đo?

- Đ ấ đo? Chỉ muốn nàng hành lễ, vậy mà Nguyên Gia còn che chở! Sao ta phải suy xét nàng!

Nhạc Bình càng nói càng tức:

- Ta còn chưa đối xử với nàng thế nào, Nguyên Gia đã muốn đối phó ta!

- Người nghĩ sai r ấ, dù sao cũng là yến hội mừng Nguyên Gia trưởng công chúa h ấ kinh, người ở trong yến hội của nàng giáo huấn người khác, sẽ khiến nàng khó coi.

Trình Nương không nhanh không chậm nói:

- Nhưng nếu Đào thị kia chỉ dựa vào Nguyên Gia trưởng công chúa, ngày sau vẫn không hành lễ với người, nếu nàng là người không biết lễ nghĩa, người muốn giáo huấn nàng là thiên kinh địa nghĩa, ngay cả Nguyên Gia trưởng công chúa cũng không thể nói giúp nàng.

Nhạc Bình nghe nhũ mẫu nói như vậy, hờnghi nói:

- Nhũ mẫu không gạt ta?

Trình Nương thay nàng đi đầu chỉnh gối dựa, ôn nhu nói:

- Nô tỳ có khi nào lừa gạt người, người có số phận không tốt, không thể đầu thai vào bụng tiên thái hậu, làm thân hoàng muội của bệ hạ, hiện giờ chỉ có thể chịu đựng nàng.

Nhũ mẫu nói lời này khiến sắc mặt Nhạc Bình càng thêm đen tối, nàng càng thống hận Nguyên Gia.

Trình Nương thấy thế, liềnh nói:

- Tuy người không thể so với Nguyên Gia trưởng công chúa, nhưng người có thân phận cao quý, muốn đối phó với Đào thị thì dễ như trở bàn tay.

Nhạc Bình cắn răng:

- Nhũ mẫu nói đúng, trừ phi sau này nàng không ra khỏi cửa giao tế, nếu không ta nhất định phải khiến nàng đẹp mặt. Còn có hai tiểu tử kia...

Nhạc Bình còn chưa nói xong, bỗng nhiên hắt xì một cái, nàng nhớ tới ánh mắt hàn ý, cũng không dám nói bậy nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27+2: Cáo Mệnh (2)

Đào thị không biết, nàng đã trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thị Nhạc Bình trưởng công chúa.

Sau khi Đào thị quan khán(quan sát+ khán giả) bọn nhỏ khảo thí, giống như nàng đã tìm được chuyện có thể làm.

Vì thế trừ đi chùa miếu dâng hương ra, mỗi ngày đều làm điểm tâm cho bọn nhỏ dùng.

Đào thị trở thành người mà bọn nhỏ yêu thích nhất, đối lập hoàn toàn với hung thần ác sát Liễu thị.

Liễu thị tâm tình buồn bực:

- Thật là, người xấu đầu để ta làm, các người đầu là người tốt.

Đào thị cười khẽ:

- Nhị tẩu suy nghĩ nhiều rồi, bọn nhỏ đều biết người muốn tốt cho bọn chúng.

Hai người đang nói chuyện phiếm, nhìn thấy ngoài cửa có một nha hoàn vội vàng chạy tới, đúng là đại nha hoàn bên người Đào thị, Hường Oanh vừa chạy vừa thở hổn hển.

Đào thị hỏi:

- Làm sao vậy?

Hường Oanh nói:

- Trong cung truyền tới thánh chỉ, phu nhân người mau về thay y phục ra ngoài tiếp chỉ.

Đào thị hoảng sợ, vội vã cáo từ Liễu thị, cùng H ồng Oanh rời đi.

Các nàng vừa đi, nha hoàn bên người Liễu thị là Họa Bình cũng chạy tới đây:

- Phu nhân, trong cung truy ền tới thánh chỉ, người mau cùng nô tỳ ra ngoài tiếp chỉ đi.

Liễu thị có chút bu ồn bực, theo lý mà nói, Họa Bình luôn có chừng mực, sẽ không kéo dài, nhưng vì sao H ồng Oanh từ tam phòng chạy tới còn nhanh hơn Họa Bình, hay là...

Thánh chỉ này có quan hệ tới Đào thị?

Mẫn phu nhân cùng đám người Đào thị quỳ xuống.

Người đi ban chỉ chính là đại thái giám Trương Lễ, hấn mở ra thánh chỉ, đ ầy nhíp điệu niệm ra nội dung thánh chỉ.

Nghe xong, mọi người đều sửng sốt, vì thánh chỉ này ban phong Đào thị làm An Nhân.

Thánh chỉ tuyên xong, Trương Lễ sai tiểu thái giám đem công văn cáo mệnh cùng ban thưởng đưa đến phía trước.

Đào thị choáng váng, sau một lúc lâu cũng chưa lấy lại tinh thần, cũng may là có Liễu thị nhắc nhở, mới không thất lễ.

Mẫn phu nhân đỡ tay trưởng tức đứng lên, sai người tặng Trương Lễ một hà bao, rồi nói:

- Th ần phụ sợ hãi, thỉnh Trương công công nói rõ, bệ hạ sắc phong long ân, chính là...tam nhi tử của ta ở biên quan xảy ra chuyện gì?

Cũng không thể trách nàng nghĩ như vậy, này cũng không phải sắc phong đơn giản, An Nhân là lục phẩm cáo mệnh.

Ít nhất Cố Vĩnh Hàn phải làm tới lục phẩm giáo úy, đây chính là nhảy ba cấp, phải lập công lao bao lớn? Nhìn thế nào cũng có vẻ Cố Vĩnh Hàn xảy ra chuyện, hoàng đế muốn bồi thường...

Đào thị lo lắng nhìn Trương Lễ.

Trương Lễ cười nói:

- Phu nhân yên tâm, tam công tử bình an, bệ hạ vừa mới nhận được tin cấp báo tám trăm dặm từ Tây Bắc truyền tới, quốc công gia đã đánh bại ngoại tộc, tam công tử cũng là người có công lớn, bệ hạ mặt rồng đại duyệt(vui vẻ đầy mặt), cho nên mới hạ chỉ sắc phong.

Mẫu phu nhân nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Sau đó cũng cao hứng lên, nàng vẫn luôn lo lắng tiêu nhi tử cà lơ phất phơ không có thành tựu.

Hiện giờ hẳn có thể lập công, thế nhi hưởng đặc quyên, nàng cũng yên tâm.

Chờ Trương Lễ đi rồi, Chu thị cùng Liễu thị tiến lên chúc mừng Mẫu phu nhân cùng Đào thị, Liễu thị còn trêu ghẹo bắt Đào thị mời khách.

Đào thị xấu hổ đỏ mặt, nàng thật không nghĩ Cố Vĩnh Hàn sẽ lập được công lao gì đó, chỉ cần hẳn có thể bình bình an trở về là đủ rồi.

Không ngờ hẳn thật sự lập công, còn thỉnh cho nàng phẩm cấp cáo mệnh, trong lòng nàng ngọt ngào vô cùng.

Cũng may Đào thị cũng dần dần rèn luyện bản thân, lúc trước đùng chuyện là khóc, lúc này nàng không khóc mà cười rất tươi, vui vẻ đáp ứng Liễu thị làm chủ mời khách.

Liễu thị chỉ nói đùa, không ngờ Đào thị thật sự đáp ứng, nàng cũng không khách khí, bẻ ngón tay gọi món ăn.

Chu thị không thể để nàng khi dễ để muội như vậy, tức giận nhìn nàng một cái:

- Người nào còn bộ dáng tiểu thư thanh quý nhân gia, ta còn nghĩ ở trong phủ này vẫn luôn bỏ đố người.

- Cũng không phải bị bỏ đố.

Liễu thị cũng không cam lòng yếu thế:

- Nửa tháng này cùng hai người các người ăn chay niệm Phật, ta ăn như thỏ.

- Nếu người thèm, bỏ bạc dặn phòng bếp làm, người muốn ăn gì mà không được, rõ ràng là bản thân keo kiệt.

Liễu thị nói không lại Chu thị, chỉ có cầu cứu Mẫn phu nhân:

- Nương, đại tâu khi dễ ta.

Mẫn phu nhân vẻ mặt vui mừng, thấy các nàng như vậy, cũng náo nhiệt nói:

- Nếu người thèm ăn, buổi tối sai phòng bếp làm đồ ăn phong phú một chút, chúng ta cùng nhau chúc mừng.

Chu thị cười nói:

- Vẫn là nương hào phóng.

Liễu thị bị trêu ghẹo, dậm dậm chân:

- Được a, các người đầu khi dễ ta!

Đào thị còn nghĩ nàng thật sự sinh khí, vội vàng nói:

- Nhị tâu đừng tức giận, ta mời khách là được, các người muốn ăn cái gì cũng được, ta làm cho các người.

Liễu thị vẻ mặt hớn hở, Chu thị bất đắc dĩ lắc đầu:

- Một người là quý linh tinh, một người suy nghĩ thành thật, thật là...

Tin tức truyềן tới hậu viện, bọn hạ nhân cũng vui mừng, đặc biệt là tam phòng, tuy Uy Quốc Công phủ không khí hài hòa, các phòng còn lại quan hệ hòa thuận, nhưng đối với bọn hạ nhân mà nói, nhiều ít vẫn có chút tâm lý đua đòi.

Mấy năm nay tam phòng bị đè dưới đất, lúc này cũng coi như dương mi thổ khí(hãnh diện).

Chỉ là Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh không thiên chân như bọn họ. Đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, sau đó lại lo lắng.

Nếu Cố Vĩnh Huyền hoặc là Cố Vĩnh Diễm lập công lớn, hai người bọn họ sẽ tin tưởng một chút.

Nghe tin Cố Vĩnh Hàn phụ trách đưa lương thực, không biết như thế nào lại đụng phải mật thám của đối phương, bản lĩnh của hắn lơ lửng bình thường, hai người đều biết, thật sự không biết hắn làm thế nào lập hạ công lớn.

Nhưng Uy Quốc Công không phải người như vậy, người này đoan chính nghiêm cẩn, nếu không phải như thế, năm đó sau khi Phụng Triển chết trận, Tiêu Dận sẽ không để hắn tiếp nhận phòng ngự Tây Bắc.

Nhiều năm như vậy, Tây Bắc giống như thùng sắt, khó nhất chính là, bất luận chiến công hay là trướng vụ, đều là rành mạch rõ ràng, người như vậy, sao có thể vì nhi tử mà mạo báo(công giả) công lao.

Chuyện này khiến hai người nghĩ trăm lần cũng không ra, nếu thật sự muốn biết, đành phải chờ Cố Thanh Ninh báo mộng với hoàng đế mới biết được chân tướng.

Cùng lúc đó, tin tức Tây Bắc đại thắng lan truyềן ra ngoài, đây là trận đại thắng đầu tiên sau khi Uy Quốc Công dẫn binh tới Tây Bắc, đương

nhiên đáng giá vui mừng khôn xiết, toàn bộ kinh thành đều đắm chìm trong vui sướng.

Trong quán trà người kể chuyện xưa lập tức đuổi theo trào lưu, đem trận đại thắng này biên soạn thành chuyện xưa, khách khứa ng ồi đây quán, tr ần tr ồ khen ngợi không ngừng.

Đoạn nổi danh nhất, chính là vị Cố tam công tử trên đường đưa lương thảo, phát hiện tung tích mật thám của ngoại tộc l ền vào, dựa vào tiêu đội một trăm người, tiêu diệt mật thám của ngoại tộc, chém đầu mười mật thám, còn truy ền tin tới Nghiệp Thành, giúp Uy Quốc Công phát hiện ra tung tích của địch nhân, đánh một trận hùng vĩ vô cùng.

Lúc trước Cố Vĩnh Hàn ở kinh thành nổi danh là ăn chơi trác táng, không ngờ đi biên quan, li ền lập hạ kỳ công, khiến người khác không khỏi cảm khái Uy Quốc Công phủ thật là hổ phụ hổ tử, lại cảm khái Uy Quốc Công phủ được đ ể tâm, Cố Vĩnh Hàn trong một đêm li ền nhảy lên ba cấp, không chỉ như thế, thê tử còn được phong cáo mệnh.

Trong thời gian ngắn, dân chúng kinh thành nói chuyện say sưa, cũng hâm mộ Đào thị mệnh tốt, một nữ nhân không phụ không mẫu, không chỉ gả vào Uy Quốc Công phủ, còn cho rằng tướng công chỉ là hoàn khố công tử, ai ngờ hoàn khố xoay người, thỉnh cho nàng lục phẩm cáo mệnh.

Nữ tử trong kinh thành hâm mộ ghen tị không thôi, những nữ tử có thân phận không cao, cũng xem nàng như mục tiêu mà phấn đấu.

Chỉ là, cũng có người tức giận không thể át.

Tỷ như Nhạc Bình trưởng công chúa ở trong phủ đập phá đồ vật trong phòng, phò mã thật vất vả mới trở về, vừa nghe động tĩnh, không nói hai lời lại xoay người ra cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27+3: Cáo Mệnh 3

Trong tri ều khen thưởng cùng tin tức, cách một thời gian mới đến Tây Bắc, Uy Quốc Công sai người đem ban thưởng công lao đi xuống, sau đó mới mở ra tin tức, vừa thấy cũng ngây ngẩn cả người.

Cố Vĩnh Hàn một bàn tay treo trước ngực, đầu vẫn luôn ngó về phía Uy Quốc Công:

- Phụ thân, nói gì đó?

Sắc mặt Uy Quốc Công cổ quái, đem tin tức này đưa cho Cố Vĩnh Huyền, sau khi Cố Vĩnh Huyền xem xong, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Cố Vĩnh Hàn, sau đó cười nói:

- Chúc mừng tam đệ.

Cố Vĩnh Hàn không thể hiểu được:

- Có gì mà chúc mừng?

Tuy hắn đưa lương thảo tới sai chỗ, nhưng tốt xấu gì cũng giết được địch nhân, nhưng có gì mà vui mừng?

Uy Quốc Công nhìn thoáng qua nhi tử đang ngây ngốc, chỉ cảm thấy rằng đau, đem tin tức kia ném tới trước mặt hắn:

- Tự xem đi.

Cố Vĩnh Hàn tò mò nhận lấy, nhìn xong xém nhảy dựng lên:

- Bệ hạ phong Ngọc Nương làm lục phẩm An Nhân!

Uy Quốc Công:

- ...Người không thể xem tin tức của chính người?

Hắn cảm thấy rằng càng đau, nếu không phải Cố Vĩnh Hàn đang bị thương, hắn hận không thể đánh hắn nằm một đống.

Nhi tử ngọc như vậy, thật muốn nhét hắn vào bụng lão thê, nung lò nấu lại.

Lúc này Cố Vĩnh Hàn mới xem xong tin tức, liền nhếch môi cười:

- Bệ hạ là người tốt.

Nói đến chân tướng chuyện này thật khiến người ta không nói được lời nào.

Uy Quốc Công để Cố Vĩnh Hàn phụ trách lương thảo, còn nghĩ rằng loại chuyện này không cần kỹ thuật năng lực, Cố Vĩnh Hàn sẽ không gặp vấn đề gì.

Ai biết lộ trình rõ ràng như vậy, mà hắn còn đi sai được, còn đánh bậy đánh bạ đụng phải mật thám của ngoại tộc, một đống lương xe lấp kín mít đường đi, hai bên đụng chính diện, làm sao bây giờ, đánh a.

Cố Vĩnh Hàn võ nghệ lơ lỏng bình thường, nhưng từ nhỏ bị ảnh hưởng từ phụ huynh luôn làm việc mẩu mực, ở loại thời điểm này không muốn bỏ chạy, trực tiếp làm gương cùng binh sĩ vọt lên.

Binh sĩ phụ trách bảo hộ hắn chỉ có thể bất đắc dĩ lao lên theo. Ngày thường tính tình của hắn rất tốt, không làm cao, cùng đám binh lính này đó có quan hệ rất tốt, gặp loại tình huống này, binh lính không chút nghĩ ngợi liền vọt lên.

Những mật thám bên ngoại tộc cũng hoàn mỹ, nhưng song quyên khó địch bốn tay, hơn nữa địa hình eo hẹp không thể phát huy, bị bọn họ lấy thịt đè người, vô cùng nghẹn khuất.

Tiểu đội một trăm binh lính đánh giết mười mật thám bên ngoại tộc, Cố Vĩnh Hàn may mắn chỉ bị thương cánh tay.

Ngoại tộc xuất sư bất lợi, Uy Quốc Công kịp thời nhận được tin báo, lúc này mới có thể đại thắng.

Tuy Cố Vĩnh Hàn lập công, nhưng lương thảo không đưa tới kịp lúc, vi phạm quân pháp, Uy Quốc Công trị quân nghiêm khắc, cũng không vì hắn là nhi tử mà mở một mắt nhắm một mắt.

Chỉ vì Cố Vĩnh Hàn lập công mà bị thương, hắn liền lấy ưu bổ khuyết, báo cáo chuyện này cho hoàng đế.

Không ngờ hoàng đế thấy quân báo này, vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười, còn khen Cố Vĩnh Hàn là phúc tướng, không chỉ không phạt hắn, ngược lại còn thăng quan cho Cố Vĩnh Hàn, thuận tiện phong cáo mệnh cho thê tử của hắn.

Uy Quốc Công chỉ có thể cảm thấy, đứa nhỏ này thật sự có vận khí, hai ca ca của hắn đều là đao thật kiếm thật leo lên quân hàm.

Còn hắn thì lạc đường đánh bậy đánh bạ thăng lên ba cấp, đổi lại là người khác, không chừng sẽ tức thổ huyết, cũng may Cố Vĩnh Huyền cùng Cố Vĩnh Diễm không ghen ghét, còn chân thành chúc mừng đệ đệ.

Uy Quốc Công đành ghen ngầm huyết vào trong bụng, đáng tiếc hắn không nghe tin kinh thành đã khen Cố Vĩnh Hàn như đại đóa hoa, nếu không nhất định sẽ không nín được.

Uy Quốc Công mặc kệ Cố Vĩnh Hàn đang cười ngây ngốc, hắn nói với Cố Vĩnh Huyền:

- Thánh chỉ sắc phong phải mất một đoạn thời gian mới tới đây, những lúc thế này, phải nâng cao tinh thần, cũng không nên để chuyện tốt đổi thành chuyện xấu.

- Phụ thân yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ.

Uy Quốc Công rất yên tâm về trường tử, nhưng Cố Vĩnh Huyền nhìn hắn không có vui vẻ, có chút kỳ quái:

- Phụ thân, có gì không ổn sao?

- Cũng không phải.

Uy Quốc Công cũng không biết nên nói thế nào:

- Đây là chuyện tốt, nhưng ta lại cảm thấy không có đơn giản như vậy, lương thảo không thể kịp thời vận chuyển tới đây, là tội lớn, chỉ vì Vĩnh Hàn lập công, ta mới trơ mắt khấn cầu bệ hạ ưu bù khuyết. Hiện giờ kết quả thế này nằm ngoài dự kiến của ta, lúc trước bệ hạ đi theo tiên đế xử lý chính sự nhiều năm, không nên thưởng phạt không rõ.

- Như thế nào là thưởng phạt không rõ.

Cố Vĩnh Hàn xen mồm, từ lúc biết bệ hạ thăng quan cho hắn, hắn đã hoàn toàn trở thành fan não tàn, cãi cọ cùng phụ thân:

- Bệ hạ tuệ nhãn tinh tế, đương nhiên nhìn thấy tiềm lực của ta, người là phụ thân của ta, sao lại nói nhảm như thế?

Uy Quốc Công nhin không được nữa, duỗi tay gõ đầu hắn:

- Người có mấy phân lượng, ta còn không biết sao? Ta cảm thấy lần này sắc phong, có chút kỳ quái.

- Phụ thân ý tứ là?

- Ta cũng không rõ, chỉ cảm thấy ban thưởng quá mức, cũng không phải là chuyện tốt.

Cố Vĩnh Hàn còn muốn cãi cọ, nhưng nhìn thấy Uy Quốc Công muốn đập hắn, lập tức dùng tay kia che đầu.

Cố Vĩnh Huyền cười nói:

- Mặc kệ là vì cái gì, hiện tại vẫn là chuyện tốt, hoàng thượng ban ân, nghĩ nhiều cũng vô ích, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nèn là được.

Uy Quốc Công gật đầu:

- Đúng là ta buồn lo vô cớ.

Sau đó trừng mắt liếc nhìn Cỗ Vĩnh Hàn:

- Người hãy ngoan ngoãn theo đại ca người học lễ nghi, miễn làm mất mặt trước mặt thái giám triều chỉ.

Hắn chỉ nghĩ hắn đến đây để tích góp kinh nghiệm, không nghĩ sẽ lập được công lớn gì đó, nên cũng không học lễ nghi, nào ngờ bản thân lại lập công, không còn cách nào, chỉ đành học lễ nghi.

- Biết rồi.

Vài ngày sau, thái giám tới tuyên chỉ, tuy Cỗ Vĩnh Hàn còn chút mới lạ, nhưng cũng không rụt rè.

Chỉ là không ngờ, trừ thánh chỉ còn có khẩu dụ, nội dung khẩu dụ khiến Uy Quốc Công nhin không được mà nhú mày.

Không ngờ hắn nói trúng rồi, sắc phong này không chỉ ban thưởng, mà là bệ hạ bầy thường trước.

Lần này trừ thái giám đến tuyên chỉ, còn có một người, chính là Phụng Linh của Thành Nghị Bá.

Sau khi tiên Định Quốc Công Phụng Triển chết trận ở Tây Bắc, tiên đế trừ tước Định Quốc Công, hạ hàng xuống Thành Nghị bá, ngay lúc đó Phụng hoàng hậu làm chủ quá kế một hài tử cho hắn, người đó chính là Phụng Linh.

Bệ hạ đưa Phụng Linh đến Tây Bắc, không cần nói cũng biết.

Muốn nói Uy Quốc Công phủ cùng Định Quốc Công phủ có quan hệ thân gia, thân cô cô của Uy Quốc Công là thân mẫu của Phụng Triển, bọn họ từ nhỏ cùng luyện võ lớn lên, chỉ là sau khi Phụng Triển chết, hai phủ liền chặt đứt liên hệ.

Hiện giờ Uy Quốc Công nhìn thấy Phụng Linh, tâm tình vô cùng phức tạp.

Phụng Linh tuổi còn nhỏ, mới mười tám tuổi, Phụng thị bất luận là nam hay nữ, đều có dung mạo minh diễm, Phụng Linh cũng như vậy, nhìn có vài nét tương tự Phụng Triển khi còn trẻ.

Hắn khí phách hăng hái, tuy mang trong người tính khí tranh đua của thiếu niên, lại có một phần hấp tấp không thể bỏ qua.

Thái giám nói:

- Bệ hạ nói, Thành Nghị bá tước đây học tập, người chỉ cần quản giáo là được.

Lời này nói thân mật, giống như gia trưởng nói với lão sư, nếu đã như vậy, Uy Quốc Công chỉ có thể bóp mũi tiếp nhận trời giáng.

Chỉ là có chút cố kỵ thân phận của vị này, nên phải nói, Uy Quốc Công nói:

- Mấy tháng này, người tạm thời đi theo Vĩnh Huyền, nói ít nhìn nhiều, trong quân doanh, quân pháp như thiên, mặc kệ người có thân phận gì, một khi phạm vào quân pháp, quyết không tha thứ.

Phụng Linh gật đầu:

- Quốc công gia yên tâm, ta chắc chắn nghe theo sự dạy dỗ của người cùng biểu huynh.

Hắn không do dự phục tùng mệnh lệnh, khiến Uy Quốc Công tạm thời yên tâm, hắn hòa hoãn sắc mặt một ít:

- Cứ như vậy đi, chờ người chân chính ra chiến trường, sẽ hiểu đánh giặc là như thế nào.

Phụng Linh ưỡn ngực nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Cố Vĩnh Huyền khẽ cười nói:

- Không cần quá khẩn trương, ta mang người tới nơi nghỉ ngơi.

Bọn họ vừa đi, Uy Quốc Công vẫn nhịn không được mà thở dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Vĩnh Thọ Hậu Phủ

Thư của đám người Uy Quốc Công gửi về, phải cách mấy ngày mới truyền tới kinh thành.

Biết Cố Vĩnh Hàn thật sự chỉ bị chút thương tổn. Mẫn phu nhân cùng Đào thị mới yên lòng.

Uy Quốc Công tâm tư tỉ mỉ, còn cố ý sai một binh lính trở về, đem tình huống lúc đó nói rõ ràng từ đầu tới cuối cho các nàng nghe.

Cả đám người Mẫn phu nhân sững sốt một lúc lâu, không ngờ lại là tình trạng này, tuy nghe có chút buồn cười, nhưng cũng có thể nghĩ lúc đó có bao nhiêu hung hiểm, nếu không phải Cố Vĩnh Hàn có vận khí tốt, chỉ sợ khó thoát một kiếp.

Sau khi Mẫn phu nhân nghe xong sợ hãi không thôi, chấp tay trước ngực lẩm bẩm nói:

- May là trời cao phù hộ.

Đào thị lệ rơi đầy mặt, nàng không ngờ Cố Vĩnh Hàn vì cáo mệnh, lại trả giá nhiều như vậy.

Thân binh có chút xấu hổ nhìn các nàng, Mẫn phu nhân cho thân binh lui xuống nghỉ ngơi, nhìn tam nhi tức đã khóc đến không kềm chế được, lại nghĩ, nàng là thân mẫu phản ứng như vậy có phải quá bình tĩnh.

Cũng may Đào thị đã ngừng khóc thút thít, vừa xoa nước mắt, vừa nói với Mẫn phu nhân:

- Nương, lúc này phu quân có thể bình an, là do trời cao phù hộ, lúc ấy nhi tức ở Thiên Phật Tự nguyện cầu Bồ Tát phù hộ phu quân bình an, nhi tức định qua mấy ngày nữa sẽ đi tạ lễ, thêm một chút nhang đèn.

Mẫn phu nhân gật đầu:

- Đây là nên làm, ta đi cùng người, thay phụ tử bọn họ cầu phúc.

Đào thị vội vàng đáp ứng.

Mẫu phụ nhân hành sự luôn là sớm rên gió cuốn, nếu quyết định đi, lập tức sai người chuẩn bị đồ vật.

Sau đó ngẫm lại, nếu cầu phúc cho phụ tử, vẫn nên dẫn theo hai nhi tức còn lại.

Nhưng Cố Thanh Vi đang bị bệnh, mấy ngày nay Chu thị luôn canh giữ bên người nên không thể đi, Liễu thị đành để bọn hài tử còn lại cùng đi theo.

Gần đây bọn nhỏ vừa đọc sách vừa khảo thí, cũng rất vất vả, ngày hè ánh nắng chói chang, ở Thiên Phật Tự thời tiết mát mẻ, coi như tránh nóng.

Bọn nhỏ nghe được tin này, vô cùng hưng phấn, cũng không phải ở Thiên Phật Tự có gì để chơi, mà là đi mấy ngày này sẽ không cần đọc sách, có thể buông thả.

Liễu thị cũng nói với Tiêu Diễm Chi cùng Liễu Tử Ký, nếu bọn họ nguyện ý, mấy ngày này có thể về phủ nghỉ ngơi, nếu không muốn, nàng sẽ bố trí công khóa, để cho bọn họ đọc sách.

Hai người đều lựa chọn trở về.

Tới ngày nghỉ, Nguyên Gia trưởng công chúa tự mình tới đây tiếp đón Tiêu Diễm Chi.

Chỉ là tới hơi sớm, lúc này Tiêu Diễm Chi đang ở bên cạnh Cố Trạch Mộ luyện tự.

Rõ ràng hần lớn hơn Cố Trạch Mộ, nhưng ở trước mặt Cố Trạch Mộ lại giống như vãn bối.

Lần trước Tiêu Diễm Chi về phủ công chúa, đã nói cùng Nguyên Gia là Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ công khóa rất tốt, sẽ dạy hần.

Nhưng Nguyên Gia tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Liễu thị đang ở bên cạnh, thấy thế liền nói:

- Khiến trưởng công chúa điện hạ chê cười, ta để các hài tử tự hỗ trợ lẫn nhau, bằng hữu cùng học cùng tiến, mà đứa nhỏ dạy học cũng sẽ vì dạy dỗ người khác mà ôn tập lại kiến thức, tiên sinh vẫn luôn ở bên trông chừng, nếu nói sai sẽ kịp thời sửa lại.

- Người xuất thân từ Liễu gia, có quyên uy dạy học, ta rất yên tâm.

Liễu thị thấy Nguyên Gia nói như vậy, trong lòng thả lỏng một chút, thỉnh nàng đến gian phòng cách vách, rồi sai nha hoàn đi thỉnh Đào thị tới đây.

Mỗi ngày Đào thị đều chuẩn bị điểm tâm cho bọn nhỏ, nghe vậy vội vàng sai nha hoàn cầm theo điểm tâm nhanh chóng rời đi.

Vì Nguyên Gia cũng ở đây, cho nên nàng cầm thêm một mâm.

Hai người ngồi ở cách vách, từ gian phòng này có thể nghe được tiếng bọn nhỏ vui cười, Nguyên Gia còn phân biệt được giọng cười của Tiêu Diễm Chi, có thể thấy tính tình của hắn hoạt bát ít nhiều.

Điều này khiến nàng vô cùng cảm khái, may là lúc ấy đem Tiêu Diễm Chi tới đây, những lần Tiêu Diễm Chi trở về rõ ràng xử sự hào phóng hơn rất nhiều.

Đào thị cười từ ái, Nguyên Gia thấy thế sửng sốt một chút.

Đào thị nhìn thấy Nguyên Gia sửng sốt, tò mò hỏi:

- Ngọc Dung tỷ tỷ làm sao vậy?

Nguyên Gia lấy lại tinh thần, cười nói:

- Không có gì, chỉ là nhìn thấy muội muội, khiến ta nhớ tới mẫu hậu.

Đào thị sợ hãi:

- Sao ta dám so cùng tiên thái hậu nương nương, Ngọc Dung tử tử ngại chết ta.

Nguyên Gia biết nàng nhất gan, liền nói sang chuyện khác:

- Muội muội làm điểm tâm này ăn ngon như vậy, cũng khó trách mỗi ngày Diễm Chi học tập, cũng không ốm, dường như còn béo ra một chút.

Đào thị cùng nàng nói đến vụ điểm tâm.

Không bao lâu liền tan học, Tiêu Diễm Chi bỏ nhào vào lòng Nguyên Gia, vẻ mặt còn mang theo tươi cười, Nguyên Gia nghe hẳn vui vẻ nói đến chuyện thú sự ở lớp học, vừa cười vừa nắm tay hẳn đi ra bên ngoài.

Các hài tử khác cũng cãi nhau ồn ã cùng đi ra, như một tổ ong bơi vào hoa viên chơi đùa.

Người ra cuối cùng là Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ, tuy hai người nhỏ tuổi nhất, lại rất ổn trọng.

Đào thị cũng vội vàng nghênh đón hai hài tử, luôn miệng hỏi có nóng không, có khát không.

Cố Thanh Ninh lơ đãng nhìn thấy nha hoàn bên người Liễu thị là Họa Bình đang dẫn một người hướng về bên này, người này là Liễu thái phó.

Liễu thái phó tuyệt đối không phải đơn thuần tới đón hài tử, từ trước đến nay hẳn không có chuyện gì sẽ không tới Tam Bảo Điện.

Lúc này cũng vì biết bộ hạ để Phụng Linh đi Tây Bắc, lo lắng nữ nhi chưa biết tin tức, cho nên mới nương cố này tới đây tìm Liễu thị.

Hẳn kính trọng Uy Quốc Công, hai phủ lại có quan hệ thân gia, hẳn lo lắng Uy Quốc Công không thể lĩnh hội ý tứ của bộ hạ, cho nên mới vội vàng tới cửa, muốn mượn tay nữ nhi để điểm Uy Quốc Công ít nhieu.

Liễu thị nhìn thấy Họa Bình dẫn phụ thân tới đây, vô cùng kinh ngạc nói:

- Sao phụ thân lại tới đây, nơi này lộn xộn, ta dẫn người vào trong viện.

Liễu thái phó lắc lắc tay:

- Không sao, ta tới đây cũng chỉ có chút lời nói muốn nói cùng người, không cần quá chú trọng.

Liễu thị liếc nhìn:

- Phụ thân yên tâm, gian phòng này rất yên lặng, không có người nào.

Nói xong liếc nhìn Họa Bình ra bên ngoài canh giữ.

Liễu thái phó nói:

- Hôm nay ta tới đây, là muốn nói với người về chuyện ở Tây Bắc.

Liễu thị hỏi:

- Tây Bắc làm sao? Không phải mới có tin tức truyền về, nói là tam đệ lập công sao?

- Hẳn lập công không giả, nhưng bộ hạ ban thưởng không chỉ vì lập công.

Liễu thái phó trầm giọng nói:

- Chỉ sợ người còn không biết, bộ hạ để Phụng Linh đi tới Tây Bắc.

Về mặt Liễu thị cũng nghiêm túc, hơn một năm trước, Liễu thái phó đã suy đoán bộ hạ có khả năng sẽ tính toán như vậy, không ngờ hẳn đoán trúng:

- Phụ thân ý tứ của người là, bộ hạ muốn để một tiêu tử đi Tây Bắc đoạt công lao?

- Đoạt công lao thì chưa chắc, bệ hạ hành sự vẫn có chừng mực, chỉ là bệ hạ để hấn đi qua, cũng không phải thật sự muốn hấn ở biên quan rèn luyện, hiện giờ bệ hạ ban thưởng quá cao cho Cố Vĩnh Hàn, chưa chắc không phải có chủ ý lót đường cho vị này.

Liễu thị bất mãn nói:

- Phủ của chúng ta, tam thúc dựa vào bản lĩnh lập công, nghe nói hấn còn chém đầu vài người, gì mà kêu là ban thưởng quá cao.

- Sao người không nói đến chuyện hấn đem lương thảo tới sai chỗ, vi phạm quân pháp?

Liễu thái phó trừng mắt nhìn nữ nhi, khoát tay:

- Ta đâu biết, công công của người đã đem chuyện này báo cáo từ đầu tới cuối cho bệ hạ biết, đưa ra ý kiến lấy ưu bù khuyết, hấn hành sự vẫn rất cẩn thận.

Liễu thái phó nói tiếp:

- Chỉ là hiện giờ bệ hạ cho thể diện như vậy, cũng không thể cự tuyệt. Ta tới đây, chỉ muốn người nhắc nhở công công của người một chút, có đôi khi, nên dẫn liền phải dẫn, dù sao Phụng Linh cũng là hài tử quá kế tiên Định Quốc Công, là người dòng chính duy nhất của Phụng gia, kéo dài hương khói, nếu công công của người muốn đem hấn như binh lính bình thường mà thao luyện, có thể đã xuyên tạc ý tứ của bệ hạ. Để Phụng Linh lập một chút tiểu công(công nhỏ), cho bệ hạ có một cơ hội ban thưởng, bệ hạ sẽ không bạc đãi bọn hấn.

Nếu là trước kia, Liễu thị sẽ nghe lời phụ thân, nhưng nàng ở Uy Quốc Công phủ sinh sống nhiều năm như vậy, hiểu rõ nam nhân Cố gia là dạng người gì.

Bọn họ thủ vệ biên cương nhiều năm, trên thân thể mỗi người mỗi một vết sẹo đều là công huân, muốn bọn họ làm như vậy, chính là vũ nhục bọn họ.

Liễu thái phó thấy nữ nhi có ý cự tuyệt, mày nhíu chặt:

- Không phải ta muốn bọn họ nói dối quân công, mà là cho Phụng Linh có cơ hội lập công tương đối dễ dàng, hấn lập được công sẽ rời đi, đi đâu này đối với hấn hoặc bọn người công công của người mà nói đều là chuyện tốt.

Liễu thị thở dài:

- Nữ nhi hiểu ý tứ của người, thật ra chưa chắc công công không biết, nếu hấn muốn thỏa hiệp, không cần nữ nhi khuyên, nhưng nếu hấn không muốn thỏa hiệp, nữ nhi cũng không muốn nói những lời này làm bần lỗ tai lão nhân gia.

- Người nói như vậy, giống như có ý nói phụ thân người hành sự đê tiện...

- Nữ nhi không dám.

Liễu thị cười, Liễu thái phó thấy nàng không có ý thỏa hiệp, bất đắc dĩ nói:

- Thôi, nên nói cũng đã nói, hiện giờ người là người Cố gia, nên làm như thế nào trong lòng người hiểu rõ.

- Nữ nhi cảm kích phụ thân đề điếm...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28+2: Vĩnh Thọ Hầu Phủ 2

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một chút động tĩnh, vẻ mặt Liễu thị lạnh lùng, vội vàng đứng lên đi ra bên ngoài, nàng đã để Họa Bình đứng thủ bên ngoài, không thể có người tiến vào.

Liễu thị đi ra cửa, nhìn bên hành lang, thấy Họa Bình đang ôm Cố Thanh Ninh, liền ngăn cản cả người:

- Thanh Ninh, sao ngươi lại ở chỗ này?

Cố Thanh Ninh chau môi:

- Nhị thẩm, ta tới đây tìm mao đoàn(mèo) chơi.

Liễu thị lại nhìn về phía Họa Bình, Họa Bình bất đắc dĩ nói:

- Nô tỳ vẫn luôn thủ ở cửa, cũng không biết tứ tiểu thư làm sao tiến vào.

Liễu thị nhìn vẻ mặt Cố Thanh Ninh thiên chân vô tà, cười hỏi:

- Thanh Ninh, vừa rồi ngươi có nghe gì không?

Cố Thanh Ninh lắc đầu:

- Ta mới vừa tiến vào, Họa Bình tỷ tỷ liền phát hiện ra ta.

Liễu thị nhẹ nhàng thở ra, thật ra vừa rồi nàng cùng phụ thân cũng không nói gì thêm, Cố Thanh Ninh tuổi vẫn còn nhỏ, trước nay ngoan ngoãn, sẽ không có chuyện gì.

Liễu thái phó cũng đi ra, nhìn thấy tiểu hài tử cũng không để trong lòng, nói với Liễu thị:

- Ta đi dẫn tiểu tử thú kia trở về, ngươi có việc cứ xử lý đi, không cần chiếu cố ta.

Nói xong liền đi về hướng sân viên của nhị phòng.

Liễu thị bất đắc dĩ thở dài, ôm Cốt Thanh Ninh từ trong tay Họa Bình, tự mình đưa nàng trở về.

Thừa dịp Liễu thị cùng Đào thị nói chuyện phiếm, Cốt Thanh Ninh ra khỏi phòng, về mặt thiên chân vô tà liền hạ xuống, sao nàng có thể tùy tiện xuất hiện ở nơi đó, nàng nhìn thấy Liễu thái phó tới cửa, mới cố ý tìm cách đi vào.

Lúc ấy nàng ghé vào cửa, cơ hồ nghe được toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện, trong lòng không phải không khiếp sợ.

Lúc ấy nàng làm chủ để Phụng Linh quá kế, Phụng gia đã bị rớt xuống vị trí Thành Nghị bá.

Nàng cũng không muốn đưa nhỏ này trở nên nổi bật, hay muốn hấn giành quân công lấy lại tước vị Định Quốc Công, nàng chỉ hy vọng hấn có thể bảo vệ Phụng gia, vì đệ đệ lưu lại một chút hương khói mà thôi.

Nhưng Tiêu Trạm không nghĩ như vậy.

Cốt Thanh Ninh rất muốn nói với hấn, nàng không có ý tứ này, nàng muốn báo mộng, nhưng cũng vứt bỏ ý tưởng này ra khỏi đầu.

Dù đây là biện pháp, nhưng nàng không thể làm như vậy. Tiêu Trạm không phải là đứa bé, hấn đã trưởng thành, dù bên ngoài ôn hòa, thì hấn vẫn là đế vương, hiện giờ hấn cũng có chủ trương, nàng nên buông tay, không cần ảnh hưởng tới hấn.

Thật ra Cốt Thanh Ninh cũng lo lắng bản thân sẽ lộ ra sơ hở, Tiêu Trạm nhạy bén khiến lòng nàng sợ hãi.

Lúc Cốt Thanh Ninh trầm tư, Cốt Trạch Mộ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Cốt Thanh Ninh, ánh mắt chợt lóe, sau đó đi tới:

- Nha hoàn đang thu thập đồ vật, người muốn mang theo gì sao?

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, gạt đầu rồi bước vào phòng.

Cố Trạch Mộ nhìn bóng dáng của nàng, hiển lộ vẻ trầm tư.

Sáng hôm sau, mọi người thu thập này nọ, ngồi trên xe ngựa đi tới Thiên Phật Tự.

Hạ nhân của Uy Quốc Công phủ đã sớm tới Thiên Phật Tự, dọn dẹp sương phòng, chờ các chủ tử vừa đến liền có tăng nhân dẫn bọn họ đi vào.

Mẫu phu nhân cùng các nhi tức đi tìm trụ trì, đã bái Bồ Tát, lại thêm nhang đèn, sau đó tụng niệm kinh Phật.

Tới giữa trưa, Thiên Phật Tự có thức ăn chay đặc sắc.

Chỉ là đối với bọn nhỏ mà nói, chủ yếu chính là tới chơi, Cố Thanh Chỉ lôi kéo hai muội muội ở trong phòng chơi rảnh rảnh(thầy đá), còn Cố Trạch Hạo lôi kéo Cố Trạch Mộ đi ra bên ngoài bắt quắc quắc.

Cố Trạch Mộ không có hứng thú với loại trò chơi này, nhưng Cố Thanh Ninh hứng thú bừng bừng muốn trộn lẫn một chân.

Đào thị đành sai Lục Liễu đi theo nàng, lại dặn dò tận lực tìm nơi râm mát mà chơi, tránh bị cảm nắng, lại dặn Lục Liễu cẩn thận một chút, đừng để nàng bị phơi đen.

Cố Trạch Mộ thấy Cố Thanh Ninh muốn đi, cũng không lên tiếng đuổi kịp bước chân.

Ba người chạy lung tung sau núi, tuy Cố Trạch Hạo muốn bắt, nhưng lại không có kinh nghiệm thực tiễn, còn kém hơn Cố Thanh Ninh, hẳn không phục lắm, lôi kéo Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh nói là muốn thi đấu.

Cố Thanh Ninh đắc ý xoa eo:

- So li ền so, hai người các người cộng lại chưa chắc đã hơn ta.

Cố Trạch Hạo không chịu nổi kích thích, li ền đáp ứng.

Hai người chiếm cứ một bên, bắt đầu tìm quắc quắc, lưu lại Cố Trạch Mộ biểu tình phức tạp nhìn Cố Thanh Ninh, trong trí nhớ của hắn tuy Phụng Trường Ninh tính liệ t như hỏa, nhưng luôn đoan trang quý khí, hắn chưa bao giờ thấy nàng như vậy...Phụng Trường Ninh, quả thực hoàn toàn điên đảo ký ức của hắn.

Cố Trạch Hạo loay hoay nửa ngày cũng không có thành quả, xoay người nhìn thấy trong l ồng sắt của Cố Thanh Ninh đã có vài con, gấp đến độ vò đầu bứt tai, vội vàng tìm đ ồng đội:

- Trạch Mộ, chúng ta phải cố lên! Nếu không sẽ bị Thanh Ninh chế cười.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Hắn đường đường là đế vương, phải làm loại chuyện này sao?

Đúng lúc này, Cố Thanh Ninh quay đ ầu, thấy thành quả của hai người bọn họ, không chút khách khí cười nhạo nói:

- Ta đã nói mà, hai người các người không bằng ta.

Cố Trạch Hạo tức giận muốn nói bậy, bắt lấy tay Cố Trạch Mộ đi vào đám cỏ.

Cố Trạch Mộ tự giữ thân phận, chỉ ở một bên chỉ điể m, nhưng không ngờ Cố Trạch Hạo thủ pháp quá cù i bấp, dù thấy cũng bắt không được, cuối cùng hắn chỉ đành bất đắc dĩ tự mình ra tay.

Chờ đến lúc mặt trời xuống núi, ba người thu hoạch không ít, chỉ là Cố Trạch Mộ bắt đ ầu quá muộn, cuối cùng vẫn không bằng Cố Thanh Ninh.

Lúc Cố Trạch Mộ ý thức được bản thân đã làm cái gì, cả người có cảm giác tự sa ngã.

Mà Cố Trạch Hạo đứng trước mặt Cố Thanh Ninh, trong lòng Cố Trạch Hạo không phục:

- Ngày mai, ngày mai chúng ta lại so.
- Được thôi, so thì so.

Ba người c ãn theo tiêu l ãng sát, Cố Trạch Hạo hưng phấn quơ chân múa tay, ai ngờ không cẩn thận đụng phải người khác.

Đối phương là một phụ nhân trẻ tuổi, ăn mặc y phục lưu hành trong kinh thành, trang sức trên tóc rất phức tạp, dung mạo cũng không t ối, chỉ là sắc mặt tương đối tối tăm.

Nàng bị Cố Trạch Hạo đụng phải, có chút lảo đảo, may mà có nha hoàn đỡ lấy.

Cố Trạch Hạo ý thức bản thân đã làm sai, vội vàng xin lỗi.

Không ngờ nha hoàn của phụ nhân này lại không thuận theo không buông tha:

- Các người là nhân gia nào, sao đi đường lại không biết nhìn? Thiếu chút nữa đã đụng ngã phu nhân của chúng ta...

Lục Liễu gặp vô cùng, nàng giống như chủ tử Đào thị gặp chuyện rất dễ hoảng loạn, gặp phải loại chuyện này, chỉ có thể quỳ xuống c ãi đối phương tha thứ.

Phụ nhân kia đứng thẳng thân thể, thông thả ung dung nói:

- Tuy chỉ là hài tử, nhưng đâm đá lung tung, nếu đụng vào quý nhân, phải làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn so đo với tiêu hài tử, để nha đầu này chịu phạt thay người đi. Chính người tự vả miệng, khi nào ta nói ngừng, người mới được ngừng.

Lục Liễu nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần các vị chủ tử không có chuyện gì là tốt rồi, nàng không sao cả.

Lúc nàng định tự đánh chính mình, lại bị Cố Thanh Ninh ngăn cản.

Cố Thanh Ninh nhíu mày:

- Vị phu nhân này, tuy ca ca của ta hành sự không thỏa đáng, nhưng hấn còn nhỏ tuổi cũng đã xin lỗi, chúng ta cũng nguyện ý nhận lỗi với người, nhưng người làm như vậy, không phải có chút khắc nghiệt?

Phụ nhân kia cúi đầu nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, khóe miệng nhếch lên:

- Nha đầu miệng lưỡi sắc bén.

Lúc này Cố Trạch Mộ cũng mở miệng:

- Phu nhân là người Vĩnh Thọ hầu phủ đúng không? Chúng ta là Uy Quốc Công phủ, tổ phụ của chúng ta cùng Vĩnh Thọ hầu có quan hệ không kém, nếu người nháo tới như vậy, không sợ trưởng bối trong phủ sẽ khó coi?

Sắc mặt phụ nhân biến đổi, hừ lạnh một tiếng:

- Hiện giờ muốn nâng xuất thân bức áp ta?

Cố Trạch Mộ không né không tránh:

- Chỉ hy vọng phu nhân nghĩ đến giao tình giữa hai phủ, mà khoan dung độ lượng.

Lúc bọn họ đang giằng co, Cố Trạch Hạo canh lúc đối phương không chú ý, trộm chạy về phòng của mẫu thân tìm viện binh.

Lúc Liễu thị chạy tới, phụ nhân kia sai nha hoàn của mình tới tát Lục Liễu, nàng vội vàng kêu lên:

- Dừng tay!

Phụ nhân kia thấy đại nhân(người lớn) tới đây, sắc mặt khẽ biến:

- Văn Hương, chúng ta đi!

Liễu thị cũng kệ nàng, nhìn về phía hai đứa nhỏ:

- Các người không sao chứ?

Cố Thanh Ninh gật đầu:

- Nhị thâm yên tâm, chúng ta không sao.

Liễu thị nhẹ nhàng thở ra, nghe bọn nhỏ nói xong mọi chuyện vừa xảy ra, nàng nhú chặt mày:

- Đây là tức phụ nhân gia nào, lòng dạ hẹp hòi như vậy, ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha.

Vì không có xảy ra chuyện gì, Liễu thị cũng không đem chuyện này nói cho Đào thị biết, sợ đệ muội sẽ khóc.

Tới buổi tối, mọi người đi nghe văn kinh(đọc kinh đêm), không ngờ ở cửa kinh viện, vừa lúc đụng mặt một đội quý phụ nhân, dẫn đầu là Vĩnh Thọ hầu phu nhân.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân làm người nhiệt tình, chủ động chào hỏi đám người Mẫn phu nhân, hai bên chào hỏi nhau.

Cố Thanh Ninh nhận ra nữ tử đứng bên cạnh Vĩnh Thọ hầu phu nhân, đúng là phụ nhân lúc chi đầu khó xử nàng.

Nhưng lúc này nàng ta không còn bộ dạng tối tăm như lúc chi đầu, vẻ mặt mang theo tươi cười hòa nhã, nói chuyện thẳng thắn, khiến người khác cảm nhận hảo cảm.

Nếu không phải Cố Thanh Ninh đã nhìn thấy bộ dạng mỏng lạnh của nàng, thì sẽ nghĩ là hai người khác biệt.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân giới thiệu đây là tiểu tước phụ La thị, là nữ nhi của Giang Bình tổng đốc, mới gả vào phủ không lâu.

Cố Thanh Ninh liền nhớ tới, lúc trước ở yến hội của Nguyên Gia, từng nghe người ta nói tới nàng, lúc ấy nàng nói sai gì đó, kết quả bị Nhạc Bình tát tai.

Hai vị phu nhân cùng nói chuyện phiếm, La thị đi tới chào hỏi Đào thị cùng Liễu thị.

Buổi chiều Liễu thị chỉ vội vàng nhìn thấy nửa mặt của nàng, nên tạm thời chưa nhận ra nàng, Liễu thị là người am hiểu giao tế, ba người ở chung cũng rất hòa hợp.

La thị thấy Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ bên người Đào thị, cười nói:

- Đây là một đôi nhi nữ của tử tử? Thật là hoạt bát đáng yêu.

Đào thị sững sốt, Trạch Mộ cùng Thanh Ninh luôn hành sự ổn trọng, đây là lần đầu tiên có người khen bọn nhỏ hoạt bát đáng yêu.

Nhưng Cố Thanh Ninh cũng biết, La thị đã nhận ra bọn họ.

Tuy La thị nhiệt tình, nhưng Đào thị đứng bên cạnh nàng lại có chút không được tự nhiên, La thị giống như cũng nhìn ra, chưa nói vài câu liền trở lại bên người bà bà.

Đào thị có chút sợ hãi, nói với Liễu thị:

- Nhị tẩu, có phải ta làm sai chuyện gì, khiến nàng không vui?

Liễu thị cũng cảm thấy có chút không thích hợp, lập tức an ủi Đào thị:

- Không sao, cũng không phải là người thân thích của chúng ta, duy trì mặt mũi là được.

Cố Thanh Ninh hỏi Cố Trạch Mộ:

- Sao người biết nàng là người của Vĩnh Thọ hầu phủ?

Cố Trạch Mộ không chút hoang mang:

- Lúc trước ta thấy nàng cùng Vĩnh Thọ hầu phu nhân ở cùng một chỗ, tăng nhân đón khách gọi là Vĩnh Thọ hầu phu nhân, cho nên ta đoán nàng là người của Vĩnh Thọ hầu phủ.

Cố Thanh Ninh hờnghi nhìn hắn, Cố Trạch Mộ vô cùng thản nhiên, Cố Thanh Ninh đành bán tín bán nghi đem chuyện này để ở trong lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: La Thị

Mẫn phu nhân là người không thích giao tế, nhưng Vĩnh Thọ hầu phu nhân quá mức nhiệt tình, nàng cũng không thể lấy cớ chạy lấy người.

Nhưng nàng không có hứng thú với đê tài mà Vĩnh Thọ hầu phu nhân nói tới, nên không quá thân thiện đáp lại vài câu, phần lớn thời gian là ngồi nghe Vĩnh Thọ hầu phu nhân dong dài.

Hai người trò chuyện câu được câu không, Vĩnh Thọ hầu phu nhân nhìn thấy La thị đi tới đây, nàng khẽ nhíu mày, rất nhanh lộ ra ý cười từ ái:

- Không phải nói chuyện rất vui vẻ sao? Sao lại ra đây?

La thị gục đầu xuống, ngượng ngùng nói:

- Hai vị tỷ tỷ đều là người hiền lành, chỉ là nhi tức lo lắng nương ở bên này không có người hầu hạ, cho nên mới vội vàng lại đây.

- Đứa nhỏ ngọc này, nương chỉ ngồi trò chuyện, nào cần người tới hầu hạ, người đi chơi với các vị tỷ muội khác đi.

Vĩnh Thọ Hầu phu nhân thân thiết cười mắng La thị, lại cười nói với Mẫn phu nhân:

- Tức phụ này không hiểu chuyện lắm, khiến lão tỷ tỷ chê cười.

Mẫn phu nhân nghe nàng nói như vậy, mới chậm rãi nói:

- Hài tử hiếu thuận, sao lại kêu là không hiểu chuyện?

La thị nghe Mẫn phu nhân nói như vậy, cũng không rời đi, chỉ đứng ở một bên cung kính mà bưng trà đổ nước cho bà bà, làm đủ bộ dáng hiếu thuận.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân khụ một tiếng, nói:

- Người nói lời này cũng không sai, đứa nhỏ này thật sự thành thật hiếu thuận, lúc ta bị bệnh, nàng vẫn luôn ở bên cạnh tử tế hầu hạ, trình độ tinh tế, cũng không khác gì thân sinh nữ nhi.

Thấy Mẫn phu nhân không tiếp lời, nàng chuyển chuyện:

- Đáng tiếc a, nàng có mệnh không được tốt lắm.

Mẫn phu nhân bưng trà uống một ngụm, vẻ mặt mang theo một chút ý cười nhàn nhạt:

- Phu nhân nói đùa, tức phụ này xuất thân quý trọng, lại giả cho lang quân tốt, lại có một bà bà thiện giải nhân ý(am hiểu lòng người), sao có thể nói là mệnh không tốt? Nếu theo như lời phu nhân nói, trên đời này người mệnh khổ không phải có quá nhiều sao?

Vĩnh Thọ hầu phu nhân thở dài:

- Đã cùng tử tử nói chuyện, ta cũng không dấu diếm. Đứa nhỏ này mới vừa giả tới kinh thành, làm người thiên chân, không biết nói sai gì đó lại chọc giận Nhạc Bình trưởng công chúa, bị trưởng công chúa...Ai, nàng tuổi còn nhỏ, da mặt mỏng, sau khi xảy ra chuyện như vậy, ở trong phủ đòi chết đòi sống. Người nói xem, này còn không phải là tai bay vạ gió sao? Ta cũng vì thế mới cố ý dẫn nàng tới Thiên Phật Tự lễ bái, xem có thể đổi vận hay không.

Chuyện này Mẫn phu nhân cũng biết, cũng từng đồng tình với La thị, Nhạc Bình trưởng công chúa trương dương ương ngạch có tiếng.

Nhưng nói thật ra, La thị bị tát tai cũng không oan, nàng lười dài bàn lộng thị phi, chỉ là không ngờ sẽ đụng vào ván sắt.

Chuyện này hai bên đều có trách nhiệm, chỉ là Nhạc Bình làm việc có chút quá phận.

Vĩnh Thọ Hầu phu nhân giải vây cho nhi tức cũng không có gì đáng trách, nhưng tẩy sạch như vậy, lại khiến Mẫn phu nhân chướng mắt.

Chỉ vì chơi trò mặt mũi nhân gia, Mẫn phu nhân chỉ có thể an ủi nói:

- Chuyện này đã qua, ta nghĩ Nhạc Bình trưởng công chúa cũng sẽ không nhớ tới, làm hài tử phải điệu thấp một chút, mấy tháng sau sẽ không còn ai nhớ rõ.

Phản ứng này trái ngược với phản ứng mà Vĩnh Thọ hầu phu nhân suy nghĩ, nàng sững sốt một chút, mới miễn cưỡng nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng quý nữ trong kinh thành đâu cố kỵ Nhạc Bình trưởng công chúa, không dám cùng nàng lui tới, đứa nhỏ này gả tới lâu như vậy, mà ngay cả tiểu tử muội để nói chuyện cũng không có.

- Người cũng nói là nàng mới gả tới, nên chưa giao hảo với các vị tiểu tử muội cũng rất bình thường, ngày tháng còn dài sẽ tốt thôi.

Mẫn phu nhân mặc kệ Vĩnh Thọ hầu phu nhân nói cái gì, Mẫn phu nhân đâu không mặn không nhạt, cũng không tiếp lời nàng, cho nên Vĩnh Thọ hầu phu nhân tươi cười có chút miễn cưỡng:

- Người nói cũng đúng, nhưng trên đời này người có cái nhìn thấu triệt quá ít, có rất nhiều người bảo sao hay vậy, thật khiến người ta nản lòng.

Mẫn phu nhân chỉ cười cười, không nói chuyện nữa.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân đành căng da đầu nói tiếp:

- Tỷ tỷ có mấy vị nhi tức đâu là tài mạo song toàn nhân phẩm cao khiết, khác những người bên ngoài chỉ nghe lời một phía, còn nữa, lúc trước ta ở trong yến hội của Nguyên Gia trưởng công chúa, nhìn thấy tiểu nhi tức của người va chạm cùng Nhạc Bình trưởng công chúa, hai đứa nhỏ đồng bệnh tương liên, sẽ có rất nhiều lời có thể nói với nhau, sau này đi yến hội, cũng có người đồng hành trò chuyện.

Mẫn phu nhân đã biết Vĩnh Thọ hầu phu nhân nói nhiều như vậy là vì cái gì, nàng cười lạnh một tiếng.

Đầu nói trước giờ không lui không tới, đột nhiên Vĩnh Thọ hầu phu nhân nhiệt tình như vậy. Thì ra là Ngọc Nương được Nguyên Gia trưởng công chúa che chở, hơn nữa hiện giờ Đào thị vừa được phong làm cáo mệnh, ở trong vòng giao tế cùng các phu nhân kinh thành mở ra cục diện, không giống La thị lúc này đang trong tình trạng lúng ta lúng túng.

Mẫu phu nhân không thích Vĩnh Thọ hầu phu nhân tính kế như vậy, nếu hai người là thân hữu còn chưa thể nói như thế.

Nhìn thấy đối phương có giá trị mới tới gần, dùng loại phương pháp tính kế sự thiện tâm của đối phương, không phải quá bỉ ổi.

Mẫu phu nhân nghĩ như vậy, vẻ mặt vẫn cười ôn hòa:

- Người suy nghĩ nhiều, trước giờ ta mặc kệ đám nhi tức giao tế. Ngọc Nương tính tình thẹn thùng, nhưng nàng có hai vị tẩu tử chiếu cố, ta cũng không lo lắng. Người còn có vài vị nhi tức đầu xuất thân từ danh gia vọng tộc, tất nhiên sẽ hiểu đạo lý hòa thuận, đầu là người một nhà, không phải người càng yên tâm sao?

Vĩnh Thọ hầu phu nhân còn muốn nói gì đó, nhìn thấy vẻ mặt của Mẫu phu nhân cười như không cười, nàng không nói được nữa, chỉ có thể phụ họa vài câu, rồi tìm lý do rời đi.

La thị thấy thế, cũng rời đi theo.

Hai người vào trong sương phòng, Vĩnh Thọ hầu phu nhân thu lại tươi cười, ánh mắt âm u nhìn La thị:

- Không phải ta đã dặn người đi giao tế với Đào Ngọc Nương sao? Người tới đây làm gì, ta đâu cần người hầu hạ.

La thị ủy khuất:

- Nương, nhi tức dùng hết thủ đoạn lấy lòng nàng, nhưng ai biết nàng nhìn ngây ngốc, thật ra lại trơn không bắt được, hơn nữa có Liễu Như Trần ở đó, nhi tức sợ nói quá nhiều, khiến nàng phát hiện ra sơ hở gì đó, cho nên không dám nói thêm gì nữa.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân trừng mắt nhìn nàng:

- Thật là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Ta thấy người chỉ có khuôn mặt thông minh, so với Đào thị còn xuẩn hơn nhiều.

La thị tức ghen khuôn mặt đỏ bừng, lại không dám chống đối bà bà.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân nhíu mày, ng ỡ xuống ghế:

- Ta cũng không ngờ ở Thiên Phật Tự lại gặp được Uy Quốc Công phu nhân, xảo ngộ như vậy chính là cơ hội ngàn năm có một, này rõ ràng là trời cao ban cơ hội cho người. Hiện giờ Uy Quốc Công vừa mới lập chiến công ở Tây Bắc, Uy Quốc Công phủ đúng là dẹt hoa trên gấm, dù là Nhạc Bình cũng phải kiêng kị ba phần, chưa nói đến chuyện Đào Ngọc Nương nhận thức Nguyên Gia trưởng công chúa, nếu nàng dẫn theo người, phu nhân này đó sẽ nhìn người bằng ánh mắt khác.

- Chỉ là, mặc kệ là Đào Ngọc Nương hay là Uy Quốc Công phu nhân, đều là dầu muối không ăn, nhi tức nên làm gì bây giờ?

Này cũng là chuyện khiến Vĩnh Thọ hầu phu nhân cảm thấy khó giải quyết, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp nào khác, nhin không được lại mắng La thị:

- Nói tới nói lui, còn không phải vì người phạm miệng lưỡi, mới chọc tới Nhạc Bình trưởng công chúa, người nghĩ nơi này là Giang Bình, có thể tùy ý người khoe uy phong? Đây chính là kinh thành, một chậu hoa rơi xuống, đều có thể chạm vào vương công quý tộc, người nên sớm thu h ỡ bộ dạng kiêu căng đi, thành thật rút đầu làm người...

La thị cắn môi, nhỏ giọng biện giải:

- Nhi tức biết sai rồi, nhưng hiện tại quan trọng nhất chính là yến tiệc mừng thọ của An Quốc Công lão phu nhân, nhi tức chịu chút chế nhạo cũng không sao, chỉ sợ thanh danh của Vĩnh Thọ hầu phủ chúng ta...

Vĩnh Thọ hầu phu nhân liến nhìn nàng:

- Vậy người tính làm thế nào?
- Nhi tức nghĩ, hay là không đi...

Ai ngờ Vĩnh Thọ hầu phu nhân vừa nghe liền nổi giận:

- Người không đi yến hội, sau này ai thay nhi tử của ta ngoại giao? Nếu ta chỉ cần một nữ tử làm ấm giường, sinh hài tử, chọn đại một nha hoàn trong phủ là được, còn thú người làm chi?

Nàng cười lạnh một tiếng:

- Nếu người cả ngày chỉ biết rúc trong phủ, đương gia chủ mẫu như người có khác gì thiệp thất, hiện giờ còn có ta, ta có thể vì hấn tổn chút tâm tư, ngày sau nếu phân gia, người định cả ngày co đầu rúc cổ trốn trong hậu viện? Khiến nhi tử của ta vừa bận rộn công sự, còn phải nhọc lòng nhân tình lui tới?

La thị bị những lời nói khắc nghiệt không nâng nổi đầu, vẻ mặt hiện rõ khuất nhục cùng thống hận.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân mắng một mồi, lúc này mới nói:

- Chuyện này không thể tính như vậy.
- Chỉ là...

- Không có chỉ là, ta cố ý sai người đi hỏi thăm, Uy Quốc Công phu nhân sẽ ở lại Thiên Phật Tự một thời gian, mấy ngày này người nhất định phải trở thành thân hữu của Đào Ngọc Nương, đến lúc yến hội người đi cùng nàng, có nghe không?

La thị khổ vô cùng, nàng nào dám nói với bà bà, lúc chiều nàng vừa mới khi dễ hài tử Cố gia, sau đó còn bị người phát hiện phải chạy trốn, cũng không biết lúc ấy người tới là Đào thị hay là Liễu thị, cũng không biết có nhìn thấy khuôn mặt của nàng hay không, dù đối phương không thấy được, nha hoàn kia vẫn nhận ra được, không biết các nàng đã biết hay chưa.

Lúc ấy nàng tìm Đào thị lôi kéo làm quen, Đào thị luôn lãnh đạm, nàng có chút hoài nghi, định bỏ qua Đào thị, ai ngờ bà bà lại mắng nàng.

Chỉ là những lời này nàng không dám nói với Vĩnh Thọ hầu phu nhân, bà bà có rất nhiều ý kiến với nàng, nếu nói như vậy, chỉ sợ càng khiến mình không được yêu thích.

Vì thế, La thị cũng chỉ có thể căng da đầu đáp ứng.

Sau khi Vĩnh Thọ hầu phu nhân tới đi không bao lâu, Mẫn phu nhân cùng đám nhi tức về sương phòng, nàng suy nghĩ, vẫn gọi Đào thị tới đây.

Đào thị đang thay y phục cho Cố Thanh Ninh, chuyện xảy ra vào buổi chiều Liễu thị vẫn chưa nói, Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ cũng cảm thấy không cần phải nói cho nàng biết, còn Lục Liễu, lúc ấy lại không đi theo hầu hạ Đào thị, nên cũng không biết La thị chính là phụ nhân lúc chiều, là người không thuận theo không buông tha.

Hơn nữa Cố Thanh Ninh dặn nàng không cần nói cho Đào thị biết, nàng cũng ngoan ngoãn nghe lời, cho nên Đào thị không biết chuyện này.

Nghe Mẫn phu nhân hỏi, nàng có chút khó hiểu:

- Giữa Chúng ta không có tranh chấp gì, La gia tử tử cũng không yêu cầu cái gì, chỉ là tuy nàng làm người rất nhiệt tình, nhưng nhi tức luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, sau đó nàng đi rồi.

Mẫn phu nhân cảm thấy Đào thị tính tình đơn thuần, dù La thị có nói gì đó thì nàng nghe cũng không hiểu, không bằng đi hỏi nhị nhi tức.

Chỉ là Đào thị phản ứng như vậy nàng rất vừa lòng, tuy đơn thuần một chút, nhưng nhìn người vẫn rất chuẩn.

Mẫn phu nhân dặn dò một câu:

- Hai người bọn nàng không dễ tiếp xúc, người cách các nàng xa một chút là được.

Đào thị luôn coi lời Mẫn phu nhân nói như thánh chỉ, cũng không hỏi nguyên nhân, liền gật đầu đáp ứng.

Nhưng Mẫn phu nhân biết Đào thị là người có tính tình mềm như bông, nàng không yên tâm bổ sung một câu:

- Nếu có chuyện gì, người cứ để nhị tẩu của người ra mặt.

Vì thế ngày hôm sau, lúc La thị tới tìm nàng, Đào thị nghiêm khắc thực hành lời dặn dò của bà bà, vừa nhận được tin tức lập tức lên ra khỏi cửa, khiến La thị đi không công.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Hành Không Đại Sư

La thị tức giận vô cùng, nhưng Thiên Phật Tự lớn như vậy, nàng cũng không biết Đào thị đi đâu.

Nếu lúc trước nàng vì bà bà yêu cầu bắt ép phải thân cận, lúc này vì không thể tìm được Đào thị, mà sinh khí, quyết tâm nhất định phải tìm được mới thôi.

(Yul: sinh khí = tức giận, nhưng ta thấy để sinh khí vui mắt hơn. k thx thì nói ta sửa thuần việt luôn nhé.)

Thật ra trong lòng Đào thị cũng rất buồn khổ, nàng không am hiểu giao tiếp, Mẫn phu nhân dặn nàng cách xa Vĩnh Thọ hầu phu nhân cùng La thị, nàng chỉ có thể dùng phương thức này, ngay cả phòng cũng không dám về, chỉ có thể trốn tránh bên ngoài, thật đáng thương.

Lần này tới Thiên Phật Tự, một là cầu phúc cho phụ tử Cố gia, hai là ra ngoài giải sầu, ai ngờ mỗi ngày Đào thị đều phải lẩn trốn, nhưng cũng vì vậy mà nàng không có thời gian lo lắng cho Cố Vĩnh Hàn.

Thật vất vả mới trở về phòng, Đào thị thở phào một hơi, cảm thấy cả người thả lỏng hơn rất nhiều, định sửa sang lại đồ vật.

Chỉ là không ngờ đồ vật mới sửa sang được một nửa, Lục Liễu đã vội vào thông báo, vị thiếu phu nhân kia lại tới nữa.

Đào thị chỉ đành cực khổ dẫn dắt hai đứa nhỏ trốn ra ngoài. Cố Thanh Ninh rất bất đắc dĩ, đối phó với La thị có rất nhiều phương pháp, chỉ là hiện giờ tuổi tác còn nhỏ, nếu kiến nghị với Đào thị, sợ sẽ hù chết nàng, cho nên chỉ có thể câm miệng không nói, chạy theo Đào thị.

Ba người chạy tới cửa hông của Thiên Phật Tự, Đào thị lấy khăn lau mồ hôi cho hai đứa nhỏ, rồi lôi kéo bọn nhỏ đi về bóng cây, nơi đó có mấy tảng đá, hình thành bàn ghế, ba người bọn họ ngồi xuống.

Nhưng vào lúc này, một hòa thượng ăn mặc áo cà sa từ cửa hông đi đến, nhìn vị hòa thượng này tuổi vẫn còn trẻ, chỉ có chút tiều tụy, trên lưng còn mang một tay nải, cả người phong trần mệt mỏi.

Hắn nhìn thấy ba người bọn họ, hình như có chút giật mình, bước chân cũng chậm lại.

Đào thị tin Phật, vội vàng đứng lên:

- Vị sư phụ này nếu muốn nghỉ chân, người ngõ bên này đi.

Hòa thượng chấp tay hành lễ cảm tạ Đào thị, cũng không chối từ, vị hòa thượng ngõ xuống tảng đá bên kia.

Cố Thanh Ninh nhìn đôi bàn chân của vị hòa thượng này to hơn người bình thường rất nhiều, đôi giày bị phá rách, nhìn rất chật vật.

Chỉ là vẻ mặt của vị hòa thượng này vô cùng đạm nhiên, hắn lấy ra túi nước, muốn uống một chút, nào ngờ mở ra mới phát hiện túi nước đã trống không.

Đào thị thấy thế liền nói:

- Ta thay sư phụ lấy một chén nước.

Chỉ là vừa nói hết câu, nàng mới nhớ lúc đi không mang theo nha hoàn, nếu nàng đi múc nước, chỉ còn lại hai đứa nhỏ ở đây, dù nơi này là Thiên Phật Tự nàng cũng không thể yên tâm.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy Đào thị băn khoăn, liền nói:

- Nương, ta biết Chay Đường Tịnh ở nơi nào, để ta đi lấy nước.

Đào thị còn không kịp ngăn cản, nàng đã chạy về hướng Chay Đường Tịnh. May mà nơi này cách Chay Đường Tịnh không xa, Đào thị luôn nhìn theo thân ảnh của nàng, cho đến khi nhìn thấy nàng gọi một vị tiểu sa, rồi nhìn nàng trở về.

Hòa thượng nhìn thoáng qua bóng dáng của Cố Thanh Ninh, lại nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ, mày khẽ nhíu, giống như có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn về phía Đào thị:

- Không biết phu nhân có thể cho phép ta xem tương mạch cho lệnh lang (con trai)?

Hắn vừa nói xong, Cố Trạch Mộ tâm sinh cảnh giác, kiếp trước hắn không tin thần Phật, nhưng sau khi trọng sinh, lại cảm thấy trên đời này có lẽ thật sự có huyền cơ, hắn luôn giữ kín thân phận, đương nhiên không muốn để vị hòa thượng này xem tương mạch, miễn cho thật sự nhìn ra cái gì.

Hắn nhất mực cự tuyệt, Đào thị cũng không còn cách nào. So với nữ nhi vẫn luôn thân mật với nàng, thì nàng ở cùng nhi tử có chút câu thúc, cũng không dám cưỡng bách hắn làm cái gì.

Hòa thượng có chút tiếc nuối, chỉ có thể nói:

- Nếu phu nhân không chê, có thể cho phép bần tăng đánh giá tương mạch của người?

Đào thị thấy không sao cả, nàng mở bàn tay để lên bàn, hòa thượng nhìn qua, rồi lại nhìn thoáng qua khuôn mặt của Đào thị, biểu tình càng thêm quái dị.

Đào thị hoảng hốt hỏi:

- Sư phụ, có gì không đúng sao?

Hòa thượng có chút chần chừ, rồi lắc đầu, hắn từ nhỏ đã có thần thông, nhìn người cực chuẩn, nhưng nhìn thấy Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, lại cảm nhận một loại cảm giác mãnh liệt không ổn, thậm chí hắn bắt đầu hoài nghi chính mình, nếu không sẽ không yêu cầu muốn xem tương mạch của Cố Trạch Mộ, chỉ tiếc bị cự tuyệt.

Hòa thượng chỉ có thể lấy lui cầu tiến, nhìn tương mạch của Đào thị, nhưng khi nhìn thấy tương mạch của Đào thị, lại hoàn toàn vượt qua dự kiến của hắn.

Nhìn tương mạch trong lòng bàn tay của Đào thị, nàng mệnh không tốt, phụ mẫu song vong, cả đời mệnh bạc nhấp nhô, nhìn tương mạch đáng lẽ sẽ chết sớm, nhưng nhìn tướng mạo của nàng, lại là phúc tướng trường thọ tôn quý, phúc trạch lâu dài, hai loại vận mệnh hoàn toàn tương phản lại hiện trên thân một người, mới khiến vị hòa thượng này khiếp sợ.

Vận mệnh của Đào thị giống như bị Thiên Đạo phân chia thành hai giai đoạn khác nhau, mà hết thảy đều liên quan đến hai đứa nhỏ do nàng sinh ra.

Hòa thượng thu hồi kinh ngạc, mỉm cười nói với Đào thị:

- Phu nhân tâm tư thuần tịnh, là người được phúc vận thiên cơ tương trợ mệnh. Tuy thời trẻ phụ mẫu duyên thiên, nhưng tất cả tai kiếp đã qua đi, kế tiếp nhất định cả đời trôi chảy, an khang hỉ nhạc.

Đào thị nghe mà sửng sốt, nàng nhớ biểu tình lúc nãy của vị hòa thượng này, không giống những lời nói ra, nhưng vị hòa thượng này nói xong cũng không nói gì nữa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Đào thị cũng không dám hỏi, lúc này Cố Thanh Ninh đã mang nước tới đây.

Vị hòa thượng tiếp nhận chén nước, uống xong, thở phào một hơi, chấp tay cảm tạ:

- Cảm ơn tiểu thí chủ.

Cố Thanh Ninh nghiêm trang nói:

- Chén nước này ở trong chùa, người muốn cảm tạ cũng không phải là ta, mà là chùa này.

- Lời b ần tăng nói, là tiêu thí chủ thiện tâm cũng quan trọng như chén nước này, đ ều phải cảm tạ.

- Vậy vị hòa thượng muốn cảm tạ đ ồ vật này nọ chẳng phải là quá nhiều?

Đào thị lo lắng Cố Thanh Ninh mạo phạm vị hòa thượng, vội vàng nhẹ giọng ngăn nàg nói tiếp.

Hòa thượng lại lắc đ ầu, nghiêm túc nói:

- Đ úng là như thế, nhân sinh trên đời, có thể sống qua một kiếp trong tâm nên t ần cảm kích.

Cố Trạch Mộ đột nhiên nói:

- Theo lời người nói, nếu mỗi người đ ều nghĩ như vậy, trên đời này sẽ không có cường đạo ác nhân, không phải sao?

Hòa thượng cười cười:

- Phật tu kiếp sau, nếu kiếp này hành ác, kiếp sau sẽ gặp báo ứng, nếu kiếp này tích công đức, kiếp sau có thể tâm tưởng sự thành, vạn sự hài lòng. Thế gian vạn vật đ ều một lần uống, một miếng ăn, tiêu thí chủ tuổi còn nhỏ, vẫn chưa thể hiểu.

Cố Trạch Mộ còn muốn nói gì đó, đã bị một giọng nữ cắt ngang.

Mọi người đ ều nhìn qua, nhìn thấy La thị dẫn theo nha hoàn đi tới đây.

Đào thị sắc mặt kh ố bức, nhưng cũng không thể trốn, chỉ có thể căng da đ ầu chào hỏi La thị.

La thị cười t ửm t ửm nói với Đào thị:

- Mấy ngày nay mọi vẫn muốn tìm t ử t ử trò chuyện, chỉ là không ngờ mỗi lần đi tìm t ử t ử, đ ều không gặp, suýt nữa mọi đã nghĩ t ử t ử trốn tránh mọi.

Đào thị có chút xấu hổ, ấp úng không lên tiếng.

La thị thấy hai đứa nhỏ, ngừng một chút, mới nói:

- Không biết tỷ tỷ ở chỗ này làm gì?

Đào thị nói:

- Ta đang nghe vị sư phụ này giảng Phật hiệu.

La thị nhìn thoáng qua vị hòa thượng y phục xám xịt dơ bẩn, mày hơi nhíu lại, rồi nhanh chóng dẫn ra, bày ra bộ dạng cảm thấy hứng thú:

- Mọi người cũng rất có hứng thú với Phật hiệu, nghe nói hôm nay trụ trì giảng kinh, hay là chúng ta cùng đi nghe?

Nếu không phải vì tránh nàng, hôm nay Đào thị cũng muốn đi theo Mẫn phu nhân nghe giảng kinh, hiện giờ La thị mở lời mời, nàng không biết nên cự tuyệt thế nào, theo bản năng đưa ánh mắt cầu giúp đỡ về phía nhi nữ.

Cỗ Thanh Ninh âm thầm thở dài, đang muốn mở miệng giải cứu, lại nhìn thấy vị tiểu sa dẫn theo trụ trì vội vàng tới đây, phía sau còn đi theo một đám người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30+2: Hành Không Đại Sư 2

Trước giờ trụ trì vẫn luôn ổn trọng, nhưng lúc trụ trì nhìn thấy vị hòa thượng kia, lại kích động lão lệ tung hoành:

- Sư đệ, người đã trở lại.

Cổ Thanh Ninh sửng sốt một chút, đám người phía sau trụ trì giống như muốn nổ tung nữa.

Thật ra Thiên Phật Tự có thể hương khói cường thịnh như hiện tại, là vì ba mươi năm trước, trong chùa có một vị danh là Hành Không đại sư, phật hiệu tạo nghệ cực cao, quan trọng nhất chính là xem tướng thuật thần thái vô cùng chuẩn, lúc đó người người kéo đến xua như xua vệt.

Chỉ là hai mươi năm trước, đại sư này đi du ngoạn, sau đó không có tin tức gì nữa, lúc ấy rất nhiều người nghĩ đại sư này đã không còn nữa.

Mà hiện giờ hai mươi năm qua đi, dung mạo của vị Hành Không này vẫn không khác hai mươi năm trước, rõ ràng tuổi tác không chênh lệch trụ trì bao nhiêu, hiện giờ thoát nhìn, đừng nói là sư huynh đệ, nói là phụ tử cũng có người tin.

Trong đám người đi theo có người nhận ra Hành Không, lập tức xông xao.

Hành Không cười nói:

- Sư huynh mạnh khỏe, lúc trước ta đã nói sẽ trở về, người xuất gia không nói dối, sư huynh phải tin ta.

Trụ trì kích động hơn hẳn nhiều, các tín đồ lên tiếng khẩn cầu Hành Không giảng kinh, Hành Không cũng không cự tuyệt.

Trụ trì rất vui mừng, trải qua thương nghị, an bài ngày mai sẽ giảng kinh, trụ trì muốn dẫn Hành Không đi Tăng Liâu.

Hành Không vẫy vẫy tay:

- Ta vẫn nhớ đường, sư huynh dẫn người đi chuẩn bị đi, ta còn có mấy câu muốn nói cùng vị tiểu thí chủ này.

Người hẳn nói chính là Cố Trạch Mộ.

Trụ trì nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ, không biết hẳn có gì đặc thù, đáng giá để Hành Không nhìn tới, trụ trì vẫn tôn trọng lời sư đệ nói, dẫn người rời đi.

La thị có chút xấu hổ, nàng không ngờ vị hòa thượng nhìn xám xịt dơ bẩn như vậy lại có thân phận lợi hại như thế, cũng thật may mắn vừa rồi nàng vẫn chưa buông lời ác ý.

Nhưng nàng vẫn không quên nhiệm vụ, thấy Đào thị không yên tâm về Cố Trạch Mộ, liền nắm lấy cơ hội nói:

- Ta cùng tỷ tỷ đứng sang một bên chờ một lát là được.

Mà lúc này, Mẫn phu nhân đang ở trong đám đông, mở miệng gọi Đào thị:

- Hành Không đại sư là cao tăng, Trạch Mộ được đại sư dạy bảo là chuyện vô cùng tốt, người đừng quấy rầy bọn họ.

Đào thị nghe vậy cũng không do dự, nghe lời nắm tay Cố Thanh Ninh đuổi theo bà bà.

Trong lòng La thị rất buồn bực, nhưng không dám lỗ mãng trước mặt Mẫn phu nhân, chỉ đành rời đi.

Mọi người đi rồi, Hành Không nhìn về phía Cố Trạch Mộ:

- Tiểu thí chủ hình như rất buồn phiền?

Cố Trạch Mộ cả kinh, vẻ mặt lại không biểu lộ nửa phần, chỉ lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ Hành Không đại sư có thể giúp ta giải quyết phiền não?

Hành Không lắc đầu:

- Thay thế nhân giải ưu chỉ có Phật Tổ mới có thể làm được, bần tăng chưa đủ phẩm hạnh, nhưng tiểu thí chủ nói thử xem, có lẽ ta có thể cho người vài lời kiến nghị.

- Không cần.

Cố Trạch Mộ cự tuyệt, không cho Hành Không mặt mũi:

- Chuyện phiền não của ta, Phật Tổ cũng không thể giúp ta giải quyết, không cần phiền đại sư.

Hành Không nghe hắn nói như vậy, cũng không tức giận, vẫn cười nói:

- Tuy nói như thế, nhưng tiểu thí chủ còn nhỏ tuổi, giữa mây suy nghĩ rất nặng, này cũng không phải là chuyện tốt, tục ngữ nói, nhiều ưu thương thân, nhiều tư thương chí, tiểu thí chủ thiên tư cực cao, cũng không nên tự thương hại bản thân.

Cố Trạch Mộ trào phúng nói:

- Thì ra đại sư làm hòa thượng biết rất nhiều chuyện, còn kiêm chức chuẩn bệnh? Này không phải chỉ có đạo sĩ mới làm như vậy?

Hành Không cười cười:

- Hòa thượng cùng đạo sĩ có gì khác nhau đâu? Thế gian này vạn vật trăm sông đổ về một biển, chỉ cần đi đúng đường, là có thể tìm được chân lý, cần gì phải tương thích dựa lời Phật nói?

Đây là lần đầu tiên, Cố Trạch Mộ nghe thấy cách nói mới lạ như vậy, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt không hiểu:

- Ta không biết người đang nói cái gì.

Hành Không nhìn thoáng qua đám người đang rời đi, tuy Cố Thanh Ninh bị mẫu thân nắm tay, nhưng hai người vẫn liên tiếp quay đầu nhìn về phía bọn họ, hần mỉm cười nói với Cố Trạch Mộ:

- Bần tăng cùng tiểu thí chủ cũng coi như có duyên, nên nhiều lời vài câu, chuyện hôm qua đã là hôm qua, tiểu thí chủ không cần quá phận sa vào, nên nhìn xem ánh sáng hôm nay.

Cố Trạch Mộ rùng mình, cảm thấy ánh mắt Hành Không vô cùng thấu triệt, giống như nhìn thấu qua tầng túi da này, thấy được linh hồn của hắn.

Cố Trạch Mộ ngờ ngẩn, Hành Không chấp tay nói "A di đà phật" rồi rời đi.

Cố Trạch Mộ tâm sự nặng nề đi về hướng sương phòng, Đào thị cùng Cố Thanh Ninh đang ở ven đường chờ hắn, Đào thị không nghĩ quá nhiều, thấy hắn an ổn trở về liền yên tâm, Cố Thanh Ninh tò mò nhìn về phía Cố Trạch Mộ:

- Vừa rồi vị đại hòa thượng kia nói gì với người?

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần, hàm hồ nói:

- Không biết, ta nghe không hiểu.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Mộ, cảm thấy hắn đang che giấu rất nhiều thứ, trong lòng nàng càng ngày càng nghi hoặc.

Hành Không xuất hiện ở Thiên Phật Tự dẫn tới sóng to gió lớn, không ít người muốn nghe hắn giảng kinh, Hành Không cũng không thoái thác, chỉ nói là hôm sau sẽ giảng, vì vậy, Mẫn phu nhân dời ngày trở về, chậm lại một ngày.

Mẫn phu nhân cố ý phái người trở về báo lại cho Chu thị biết, Chu thị sai hạ nhân đi Liễu phủ cùng phủ công chúa giải thích chuyện về phủ chậm

lại một ngày, miễn cho bọn họ đem hài tử đưa tới đây, mà lão sư cùng đồng học còn chưa trở về

Nguyên Gia trưởng công chúa nghe xong, gật gật đầu, nàng ở Thiên Phật Tự ba năm, đối vị Hành Không đại sư này vẫn có chút hiểu biết, hơn nữa lúc Hành Không nổi tiếng khắp kinh thành, tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng vẫn có chút ấn tượng, có thể lý giải cách làm của Mẫn phu nhân.

Chỉ là Tiêu Diễm Chi nhìn có chút buồn bực, máu mếu, một chân đá văng hòn đá trên mặt đất.

Nguyên Gia thấy hần như vậy, nhin không được bất đắc dĩ lắc đầu:

- Diễm Chi không muốn ở cùng mẫu thân sao?
- Không phải...

Tiêu Diễm Chi nhỏ giọng biện giải, chỉ là sau khi trở về phủ công chúa, hần phải đi theo mẫu thân tham gia yến hội hoặc là tiến cung, hần không thích, còn không bằng ở cùng Trạch Mộ còn có Thanh Ninh cùng nhau chơi đùa.

Nguyên Gia cũng biết hần suy nghĩ gì, nhưng không có biện pháp nào khác. Nàng trở về kinh thành, đương nhiên không thể tự tại như ở Thiên Phật Tự, cái thân phận trưởng công chúa này trừ tôn quý, còn có trách nhiệm.

Nguyên Gia lôi kéo Tiêu Diễm Chi ở trong hoa viên đi tới đi lui, tinh tế nói tới đạo lý. Lúc này, một con anh vũ đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Tiêu Diễm Chi mở to hai mắt, hưng phấn nói:

- Tam Bảo!

Nguyên Gia có chút kinh ngạc, từ lúc mẫu hậu mất, Tam Bảo giống như mất đi sinh cơ, không nói chuyện nữa cũng không bay ra ngoài chơi, mỗi

ngày chỉ đậu trên giá, nhưng mấy ngày nay, nó lại giống như lúc trước tràn đầy sức sống, cả ngày không thấy điều ảnh, chỉ có lúc ăn cơm mới trở về.

Tiêu Diễm Chi nhìn thấy Tam Bảo, lập tức buông lỏng tay của mẫu thân, chạy chậm tới, duỗi tay muốn sờ sờ lông đuôi của Tam Bảo, Nguyên Gia vội vàng gọi hắn lại, Tam Bảo không thích người khác sờ lông đuôi của nó, trừ mẫu hậu, nếu người khác làm như vậy, sẽ bị mổ một cái.

Nhưng không ngờ Tam Bảo dù có chút không tình nguyện, vẫn cố ý xoay người, cho Tiêu Diễm Chi sờ soạng.

Nguyên Gia rất kinh ngạc, nàng nhớ tới trước kia.

Tam Bảo là anh vũ tiến cống, có một đôi, chỉ là một con dưỡng mới mấy ngày thì chết, chỉ còn lại Tam Bảo lẻ loi một mình, mẫu hậu thương tiếc nó, đối đãi với nó rất tốt, luôn tỉ mỉ chiếu cố, mà Tam Bảo cũng rất dính mẫu hậu.

Lúc Tam Bảo dưỡng ở Khôn Ninh Cung, làm nhảm cả ngày, chỉ cần mẫu hậu ở trước mặt, sẽ ồn ào mãi không để yên.

Có rất nhiều lần phụ hoàng cùng mẫu hậu ở trong sân viện tình chàng ý thiếp, chính là bị con điều này phá hư không khí, khiến phụ hoàng chỉ muốn bắt nó rút mao làm chổi lông gà, cho nên Tam Bảo nhìn thấy phụ hoàng liền sợ hãi.

Lúc Nguyên Gia còn nhỏ rất thích sờ nó, Tam Bảo rất phiền, nhưng nề mặt mẫu hậu, cố ý cho nàng sờ cái đuôi hoặc là lông chim.

Sau này mẫu hậu hoẵng thệ, Nguyên Gia gặp lại Tam Bảo, nó được chiếu cố rất tốt, nhưng tinh thần càng ngày càng suy nhược, giống như nó cũng biết chủ nhân không còn nữa.

Nguyên Gia sợ nó thấy cảnh thương tình, liền chủ động đưa nó tới phủ công chúa.

Sau khi Tam Bảo tới phủ công chúa, lúc đầu có chút không quen, sau đó từ từ tốt lên, hiện giờ nhìn cũng không có gì khác biệt, nhưng Nguyên Gia biết, trong lòng Tam Bảo nhớ thương mẫu hậu, nó không nói chuyện nữa cũng không bay lượn, là vì nó biết, người nghe nó nói chuyện, chờ nó trở về đã không còn nữa.

Nguyên Gia lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy Tiêu Diễm Chi muốn khiến Tam Bảo mở miệng nói chuyện, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sau khi hoàng ngoại tổ mẫu của người qua đời, Tam Bảo đã không nói chuyện nữa, không phải người đã biết rồi sao?

- Nó sẽ nói!

Tiêu Diễm Chi phản bác. Nguyên Gia buồn cười nói:

- Người cũng chưa từng nghe, sao người biết nó sẽ nói.

- Ta nghe được.

Tiêu Diễm Chi có chút đắc ý:

- Ngày yến hội ở phủ chúng ta, ta nghe Tam Bảo nói "Hoàng Hậu nương nương vạn phúc".

Nguyên Gia bị những lời này đóng đinh tại chỗ, cả người đầu ngây ngốc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: "Nương"

Nguyên Gia nghiêm túc hỏi Tiêu Diễm Chi, rồi sai người gọi nhũ mẫu tới đây, nhũ mẫu không rõ nguyên do, nơm nớp lo sợ, quỳ gối cúi đầu, nghe Nguyên Gia hỏi:

- Ngày yến hội, người tới tìm Diễm Chi, lúc ấy có nghe Tam Bảo nói gì không?

Nhũ mẫu sững sốt một chút, sau đó vội vàng gật đầu:

- nô tỳ nghe được.

Nguyên Gia khẩn trương ẩn hiện một tia sắc nhọn:

- Nó..... Nó nói gì?

Nhũ mẫu cau mày suy nghĩ, lúc ấy nàng bị hoảng sợ, có chút ký ức mơ mơ hồ hồ, nỗ lực hồi tưởng nói:

- Nô tỳ nhớ kỹ, là... Là nói "nương nương đi thông thả", đúng, đúng là nói cái này, lúc nô tỳ dẫn quận vương cùng vài vị công tử tiểu thư rời đi, Tam Bảo ở phía sau nói "nương nương đi thông thả".

Nguyên Gia không biết nên hình dung tâm tình của nàng như thế nào, giống như là buông tâm, lại giống như càng khẩn trương.

Tiêu Diễm Chi nói:

- Còn nữa! Nó còn nói, nói...

- Nói cái gì?

Nguyên Gia truy vấn, Tiêu Diễm Chi mím môi:

- Nó còn mắng hoàng ngoại tổ phụ...

Nguyên Gia nghe xong, quý dị trăn mặc. Nhiêu năm như vậy, con điều này tiện tính vẫn không sửa, cũng may là phụ hoàng không nghe được, nếu không một thân lông chim kia sẽ khó giữ.

Nàng nhìn thoáng qua nhũ mẫu:

- Lúc ấy có gì khác thường?

Nhũ mẫu chần chờ lắc đầu:

- Hình như không có gì khác thường.

Theo lời nhũ mẫu nói, lúc ấy trong viện chỉ có bốn hài tử, cũng không còn ai khác.

Đầu tiên Nguyên Gia suy đoán có phải vong hồn của mẫu hậu trở về thăm nàng, chim chóc so với nhân loại còn nhạy bén hơn, có lẽ Tam Bảo thấy được thứ mà người khác không thể thấy.

Nhưng nàng lại tưởng tượng, lúc ấy là ban ngày ban mặt, nếu thật sự có vong hồn, sao có thể xuất hiện lúc ban ngày?

Lúc Nguyên Gia nghĩ trăm nghĩ vạn nghĩ vẫn không ra, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, trong đầu nàng xuất hiện một loại ý tưởng thái quá.

Nàng nhìn Tiêu Diễm Chi, cẩn thận hỏi:

- Người có chú ý lúc Tam Bảo nói câu "hoàng hậu nương nương vạn phúc" là nói với ai?

Tiêu Diễm Chi nhú mày suy nghĩ, một lúc lâu sau, Tiêu Diễm Chi chu miệng, ủ rũ cúi đầu:

- Ta quên rồi.

Nguyên Gia nhìn Tiêu Diễm Chi biểu lộ ủy khuất, nàng cũng không thể trách cứ hẳn, trong lòng không biết là mất mát hay là thả lỏng.

Nàng cũng cảm thấy suy nghĩ của nàng quá hoang đường, sao Thanh Ninh có thể là mẫu hậu? Dù nàng không ngừng phủ nhận, cái ý niệm này vẫn không tiêu tán, ngược lại càng thêm ăn sâu bén rễ.

Nàng nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Ninh cùng Trạch Mộ, dựa theo tính tình của nàng, sao có thể cảm thấy thân thiết với hài tử xa lạ?

Huống chi, nàng còn nghe không ít chuyện về Thanh Ninh cùng Trạch Mộ, bọn họ thông minh không giống hài tử mới vài tuổi.

Còn có Tam Bảo, chim chóc nhạy bén, không giống con người không bị bên ngoài mê hoặc, nó có cảm tình sâu đậm với mẫu hậu, có lẽ nó nhận ra hần phách của mẫu hậu, cho nên mới mở miệng nói chuyện?

Từng chuyện xảy ra, giống như muốn chứng minh suy đoán của Nguyên Gia là đúng, Cố Thanh Ninh chính là mẫu hậu.

Nguyên Gia đứng ng ỡ không yên, nếu không phải trời quá muộn, nàng hận không thể đi tới Thiên Phật Tự tìm Cố Thanh Ninh hỏi cho rõ ràng.

Nàng đành sai người chuẩn bị xe ngựa, sáng mai lập tức đi Thiên Phật Tự.

Lúc này, ở Thiên Phật Tự Cố Thanh Ninh vẫn không biết, vì Tam Bảo mà nàng có nguy cơ bị bại lộ thân phận.

Chỉ là cho dù nàng biết, thì hiện tại cũng không có thời gian để ý tới, vì nàng bận an ủi Đào thị.

Chuyện La thị khi để Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ cũng không thể giấu được, Lục Liễu không cẩn thận lỡ miệng nói ra. Bị Đào thị truy vấn, không thể không thành thật nói rõ mọi chuyện, thậm chí còn đem chuyện Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh dặn nàng lừa gạt cũng nói ra.

Đào thị giống như bị đả kích rất lớn, cả người lung lay sắp đổ, sau đó nước mắt lăn xuống.

Cố Thanh Ninh chân tay luống cuống, không biết Đào thị vì sao lại lại khóc, mấy năm gần đây Đào thị đã rất ít khóc, lần gần nhất là vì Cố Vĩnh Hàn bị thương, nhưng Cố Thanh Ninh an ủi nàng sẽ ngừng khóc.

Ai ngờ càng ra sức khuyên, Đào thị càng khóc thương tâm.

Cố Thanh Ninh cũng không còn cách nào, đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ hướng về phía Cố Trạch Mộ luôn làm phong nền.

Cố Trạch Mộ do dự một hồi, mới mở miệng xin lỗi:

- Gạt người là chúng ta không đúng, sau này chúng ta sẽ không làm như vậy nữa.

Đào thị lấy khăn lau nước mắt, vừa lo lắng nhìn Cố Thanh Ninh, vừa mang theo áy náy nhìn Cố Trạch Mộ, nàng cảm thấy chua xót không thôi, lắc đầu:

- Chuyện này không liên quan đến các người, nương chỉ là... chỉ là cảm thấy mình quá vô năng, thân là mẫu thân của các người, đáng lẽ ta phải bảo hộ các người thật tốt, lại vì ta tính tình yếu đuối, khiến các người nhọc lòng thay ta, thật sự là...

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ ngây ngẩn cả người, không ngờ Đào thị lại vì chuyện như vậy mà khóc lóc.

Kiếp trước Phụng Trường Ninh cùng Tiêu Dận từ nhỏ đã tang mẫu, hai người chưa bao giờ cảm thụ tình thương mẫu tử, tuy quý vì đế hậu, nhưng trong lòng vẫn luôn thiếu hụt, mà Đào thị lại bổ huyết được loại thiếu hụt này.

Đào thị tính tình mềm yếu, thích khóc, nhưng nàng cũng ôn nhu vô cùng, nàng thật lòng yêu thương hai đứa nhỏ, dù Cố Trạch Mộ không phải

là thân sinh nhi tử, nàng dùng hết khả năng làm chuyện mà một mẫu thân nên làm.

Nàng không giống đại tâu có thân phận cao quý hành sự quả quyết, là tấm gương cho tụi nhỏ, cũng không giống nhị tâu tài hoa hơn người, có thể dạy dỗ tụi nhỏ, nhưng mỗi ngày nàng đều làm điếm tâm cho tụi nhỏ, tự mình khâu vá y phục, dùng một chút am hiểu chữ nghĩa, viết lại ký lục, quá trình trưởng thành của tụi nhỏ.

Dù Cố Trạch Mộ không thừa nhận, nhưng hắn vẫn quan tâm Đào thị, từ tiếp nhận nàng. Mà Cố Thanh Ninh rơi rớt sĩ diện, ăn nói vui vẻ dỗ ngọt nàng, là vì xem nàng như mẫu thân mà đối đãi.

Cố Thanh Ninh chậm rãi đi tới bên người Đào thị, nghiêm túc nói:

- Người là mẫu thân tốt nhất trên đời.

Cố Trạch Mộ do dự một chút, cũng nói:

- Người không cần tự trách, người muốn bảo hộ chúng ta, chúng ta cũng muốn bảo hộ..nương.

Hắn vừa dứt lời, Đào thị ngây ngẩn cả người, đôi môi có chút run rẩy:

- Trạch Mộ, người...Người vừa mới gọi ta, gọi ta là cái gì?

Cố Trạch Mộ mím môi:

- Nương.

Đào thị lấy khăn che miệng, nước mắt lại rơi xuống, chỉ là lúc này, lại là nước mắt vui vẻ.

Cố Trạch Mộ rất kiệm lời, Đào thị đã từng lo lắng, có phải hắn bị sốt đến choáng váng, sau đó phát hiện hắn cũng không ngốc, thậm chí so với những hài tử khác còn thông minh hơn nhiều, cũng không phải không nói, chỉ là không thích nói.

Cố Trạch Mộ chưa bao giờ gọi nàng là nương, Đào thị từng bu òn bã và ủy khuất nhưng chưa từng biểu lộ trước mặt Cố Trạch Mộ, còn tự suy nghĩ một đồng lý do biện giải cho hắn, càng đối xử tốt với hắn.

Cho nên Đào thị nghe Cố Trạch Mộ gọi nàng là nương, nàng nhịn không được lại khóc lên.

Cố Thanh Ninh âm thầm thở dài, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ, nàng muốn hắn giúp, ai ngờ càng giúp càng khóc?

Cố Trạch Mộ bị Đào thị ôm vào lòng, hắn cũng bất đắc dĩ, tuy Đào thị đối xử với hắn rất tốt, nhưng vì thái độ của hắn, có chút khắc chế, hiện giờ vì một tiếng “Nương”, giống như buông bỏ áp lực.

Cố Trạch Mộ rất muốn cự tuyệt, nhưng nhìn Đào thị cười thỏa mãn, nước mắt vẫn còn trên gò má, nên hắn yên lặng tiếp nhận, thân thể cứng đờ tùy ý để nàng ôm vào lòng.

Đào thị ổn định cảm xúc, nàng nhìn hai đứa nhỏ, nhịn không được nghĩ tới trước kia.

Phụ mẫu song vong, nàng được gởi nuôi ở phủ của thúc phụ, toàn gia thúc phụ đối đãi với nàng thực tốt, nhưng dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, Đào thị trời sinh tính mẫn cảm, dần dà dưỡng thành tính tình tự ti mềm yếu, nàng không dám tranh thủ cho bản thân, mọi việc nhẫn nhục chịu đựng, nhìn thế nào cũng giống người bị khi dễ đến chết, rất đáng thương.

Chỉ là sau khi nàng gả cho Cố Vĩnh Hàn, Uy Quốc Công phủ luôn hòa thuận, Đào thị cũng bắt đầu nỗ lực, muốn xứng với toàn gia tốt như vậy.

Chỉ là lúc này phát sinh chuyện khiến nàng nhận ra, nàng cho rằng bản thân đã dần dần thích ứng hào môn hậu duệ quý, nàng học tập lễ nghi, đua đòi kịp đê tài của đám quý nữ, nhưng hết thấy thật ra đều dựa vào người khác mới có được.

Dựa vào Cố Vĩnh Hàn dùng mệnh đổi lấy cáo mệnh, dựa vào mẫu thân cùng tâu tử trong tối ngoài sáng giữ gìn nàng, dựa vào Nguyên Gia trưởng

công chúa hữu nghị bảo hộ. Trừ này đó, nàng từ trong xương cốt vẫn là Đào Ngọc Nương yếu đuối nhất gan.

Điêu này khiến Đào thị cảm thấy hổ thẹn, nàng âm thầm hạ quyết tâm, muốn thay đổi tính tình, muốn trở thành đại thụ chân chính che mưa chắn gió cho hài tử, như vậy mới không cô phụ trời cao ban cho vận mệnh.

Lúc mẫu tử ba người ấm áp ở chung một chỗ, Liễu thị đi đến, nhìn thấy khuôn mặt của Đào thị vẫn còn nước mắt, vội hỏi:

- Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Đào thị ngượng ngùng lắc đầu.

Liễu thị thấy bọn họ vẫn khỏe mạnh, cũng không giống bị ủy khuất, yên lòng nói:

- Ngày mai Hành Không đại sư giảng kinh, chỉ sợ khó tránh được La thị kia, người đi theo ta, có chuyện gì ta sẽ thay người chống đỡ.

Đào thị định đáp ứng, nhưng nàng phải quyết tâm, thanh âm nhu nhược lại kiên định cự tuyệt:

- Cảm tạ nhị tâu, nhưng lúc này, ta muốn tự đổi mặt.

Liễu thị ngẩn người, nàng cảm thấy đệ muội giống tiểu bạch thỏ mềm yếu đã có chút thay đổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Đầu Tiên Là Nguyên Gia

Lúc Cố Thanh Ninh mở to mắt, cảm nhận cảm giác không trọng lực, nàng biết nàng lại tiến vào cảnh trong mơ.

Nàng thở dài một tiếng, tâm tình vô cùng phức tạp, từ trước đến nay nàng vẫn không biết vì sao nàng lại tiến vào cảnh trong mơ, mỗi lần chỉ có thể bị động tiếp thu, nhưng nàng đã sớm hạ quyết định sẽ không ảnh hưởng tới Tiêu Trạm, cho nên hiện giờ chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Nàng định trở lại thân thể, đột nhiên tâm niệm vừa động, liền đi đến phủ công chúa.

Nguyên Gia đang ngồi ở Phật đường, thấp giọng tụng niệm kinh văn, giống như có sở cảm, nàng mở to mắt, nhìn thấy một bóng người từ ngoài cửa đi vào, dung mạo minh diễm, có bảy tám phần tương tự nàng, vẻ mặt mang theo một chút ôn nhu ý cười.

Nguyên Gia ngờ ngẩn nhìn, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, đưa tay sờ gương mặt, đã ướt đầm.

Cố Thanh Ninh nhìn nàng, trong lòng cảm khái, Nguyên Gia từ nhỏ rất kiên cường, rất ít khóc, so với Tiêu Trạm quá mức nhu thiện mà nói, thì Nguyên Gia có đôi khi còn phù hợp với hình tượng trưởng tử trong lòng nàng cùng Tiêu Dận.

Hiện giờ nhìn thấy Nguyên Gia rơi nước mắt, Cố Thanh Ninh vừa đau lòng lại vừa tiếc nuối.

Lúc Phụng Trường Ninh sinh Nguyên Gia đã chịu nhiều đau khổ, sau khi Nguyên Gia được sinh ra, thân thể cũng không được tốt, vì thế nàng thiên vị sủng nịch nữ nhi nhiều một chút.

Sau đó Nguyên Gia muốn hòa ly với phò mã, quật cường quỳ gối trước Khôn Ninh Cung, lúc này mới khiến Phụng Trường Ninh phá bỏ lời thề,

sai người truy ền giấy cho Tiêu Dận, vì vậy mới thuận lợi thúc đẩy Nguyên Gia hòa ly.

Chỉ là không ngờ, hai người không thể nhìn mặt nhau lần cuối, này cũng là chuyện khiến Nguyên Gia tiếc nuối nhất, mà Cố Thanh Ninh cũng vậy.

- Mẫu hậu, người trôi qua có tốt không?

Nguyên Gia nhẹ giọng hỏi, giống như sợ nàng nói quá to sẽ dọa vong hồn đối phương.

Cố Thanh Ninh gật đầu:

- Ta trôi qua rất tốt.

Nguyên Gia nghe thanh âm quen thuộc, cảm thấy mũi đau xót, nàng không phải là người có tính tình đa sầu đa cảm như thế.

Lúc phát hiện phò mã dưỡng ngoại thất, nàng cũng chưa từng khóc, chỉ bình tĩnh đem tất cả chứng cứ bày ra trước mặt hắn, chỉ tiếc Tạ Chiết biểu hiện quá tệ khiến nàng thất vọng, cho nên mới hạ quyết tâm hòa ly.

Mấy năm nay nàng một mình nuôi nấng Tiêu Diễm Chi, nghe trong kinh thành đồn đãi vợ vẫn, dù nàng từng ở Thiên Phật Tự thanh tu, cũng chưa từng khiến nàng có nửa phần thất thố, nhưng không biết vì sao, ở trước mặt mẫu thân, nàng giống như một hài tử bị chút ủy khuất cũng không thể chịu, muốn đem đau khổ nói ra, để đổi lấy thương tiếc.

Nhưng Nguyên Gia vẫn kịp thời ngăn lại, nàng che dấu nói:

- Nguyên Gia biết mẫu hậu luyện tiệc chúng ta, Nguyên Gia cũng chờ được rồi. Nếu không phải hôm nay mẫu hậu báo mộng cho Nguyên Gia biết, suýt nữa Nguyên Gia đã cho rằng nữ nhi của một vị hảo hữu chính là mẫu thân chuyển thế.

Nàng cảm thấy mình có ý nghĩ như vậy là vô căn cứ, có chút ngượng ngùng.

Ai ngờ, Cố Thanh Ninh nghe nàng nói như vậy, lại ngờ ngẩn.

Nguyên Gia lấp bắp nói:

- Hay là...Mẫu hậu người...

Cố Thanh Ninh thản nhiên gạt đầu:

- Đúng, ta chính là Cố Thanh Ninh.

Nguyên Gia:

- ...

Cố Thanh Ninh cũng không định gạt nàng, ở trong yến hội nghe Tam Bảo nói chuyện, nàng biết thân phận của nàng sớm muộn gì cũng giấu không được, chỉ là không ngờ sẽ bại lộ nhanh như vậy.

Nàng trời sinh tính quang minh lỗi lạc, không thích giấu giếm, lúc trước không muốn để Tiêu Trạm nhận ra thân phận, là vì đối phương thân là đế vương, nàng lo lắng hẳn sẽ suy nghĩ nhiều, ngược lại sẽ có hại cho Uy Quốc Công phủ.

Nhưng đối mặt với Nguyên Gia, nàng không băn khoăn nhiều, nếu Nguyên Gia không đoán được thì thôi, nếu nàng đoán được, Cố Thanh Ninh sẽ thừa nhận.

Nguyên Gia thay đổi sắc mặt liên tục, nàng nhìn vân bố chỉ là tiểu nữ hài đột nhiên biến thành thân mẫu, kích thích này không phải dễ nuốt, tuy Nguyên Gia luôn ổn trọng, vẫn có chút phản ứng không kịp.

Nàng bắt đầu yên lặng suy nghĩ, trước giờ nàng có làm gì không nên làm với Cố Thanh Ninh hay không.

Cố Thanh Ninh nhìn biểu tình của nàng như vậy, khẽ cười một tiếng:

- Không sao, tuy ta không biết vì sao ta không uống canh Mạnh Bà, nhưng đây cũng là tân sinh của ta, trước giờ người đối đãi với ta như thế nào, sau này cũng vẫn như thế này.

Nguyên Gia cười khở sao có thể, lúc trước không biết thì thôi, hiện tại đã biết, nàng nhớ nàng hay khích lệ đối phương là thông minh đáng yêu, thậm chí đã từng có ý nghĩ muốn thu nhận đối phương làm nghĩa nữ, để đối phương gọi nàng là nương, hiện giờ suy nghĩ lại quả thực cảm thấy trời đất quay cuồng.

Hiện tại may mắn nhất chính là nàng không phải là người hà khắc, nếu không lúc trước để mẫu thân quỳ hành lễ với chính mình, còn không phải sẽ bị thiên lôi đánh sao.

Không đợi Nguyên Gia tiếp thu xong hiện thực, nàng lại nghĩ đến một khả năng khác, sắc mặt như vôi:

- Mẫu hậu, vậy...Vậy Trạch Mộ... Không phải là...Là phụ hoàng...

Hai người nếu là song sinh, đối phương phải có thân phận không đơn giản mới đúng, nghĩ đến lúc hai người được sinh ra, sao nàng có thể không suy nghĩ tới khả năng này.

Cố Thanh Ninh cũng bị suy nghĩ của nàng làm cho hoảng sợ, tuy nàng cảm thấy có đôi khi Cố Trạch Mộ nhìn không giống cái hài tử bình thường, nhưng không có khả năng là Tiêu Dận.

Vì thế Cố Thanh Ninh lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói:

- Không có khả năng. Khi còn nhỏ hẳn còn đá trong quàn! Nếu thật sự là phụ hoàng của ngươi, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân làm ra chuyện như vậy.

Cố Trạch Mộ có rất nhiều hắc lịch sử về vụ đá dâm, nàng nhìn thấy hẳn trưởng thành, cho nên khẳng định tuyệt đối không phải là Tiêu Dận vì hẳn không bao giờ làm chuyện cầu thả, Tiêu Dận luôn gắng đạt tới hoàn mỹ.

Nguyên Gia nhẹ nhàng thở ra, nếu hai người này đều là phụ hoàng cùng mẫu hậu, nàng thật sự muốn biểu diễn hiện trường té xỉu.

Tuy hiện giờ đã biết thân phận của mẫu hậu, nhưng ngày sau gặp nhau, muốn có cơ hội trò chuyện như vậy nữa cũng không nhiều lắm, cho nên Nguyên Gia nắm chặt cơ hội, hỏi Cố Thanh Ninh:

- Mẫu hậu, nữ nhi có thể nói thân phận của người cho hoàng huynh biết không?

Cố Thanh Ninh không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

- Chuyện này người biết là đủ rồi, không cần nói cho bất luận kẻ nào.

- Vì sao? Hoàng huynh cũng rất tưởng niệm mẫu hậu!

Nguyên Gia thay ca ca biện bạch.

Cố Thanh Ninh nhàn nhạt nói:

- Chúng ta thân phận đã khác, hiện giờ ta thành như vậy, sao gánh nổi hấn gọi ta một tiếng mẫu hậu, huống chi nếu hấn hoài nghi có người âm thầm thiết kế, thậm chí hoài nghi Uy Quốc Công phủ, người muốn ta phải làm như thế nào?

Nguyên Gia hiểu, nàng nghĩ tới cữu cữu Phụng Triền, nàng mím môi, kiên định nói:

- Mẫu hậu, hoàng huynh không giống phụ hoàng.

- Dù sao hấn cũng là đế vương.

Cố Thanh Ninh nhẹ giọng nói:

- Từ lúc hấn bước lên vị trí này, giang sơn xã tắc đã đặt cân lượng trong lòng hấn, không có gì quan trọng hơn thứ đó.

Nguyên Gia còn muốn nói gì đó, nhưng Cố Thanh Ninh đã ngăn nàng, nàng chỉ có thể thở dài một tiếng, không khuyên nữa.

Cố Thanh Ninh đổi đề tài, khuyên Nguyên Gia nói:

- Mấy năm nay người làm những gì, ta đầu đở trong lòng, ta biết người hiểu thuận, nhưng người không cần quá sa vào, chúng ta đều có tâm sinh, ta chỉ hy vọng người có thể sống vui vẻ, đó là tâm nguyện lớn nhất của ta.

Nguyên Gia gật đầu, cười nói:

- Mẫu hậu yên tâm, tính tình nữ nhi thế nào người còn không biết sao? Ai dám khiến nữ nhi chịu ủy khuất, nữ nhi sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần, nữ nhi còn có hoàng huynh che chở.

Nghe Nguyên Gia nói như vậy, Cố Thanh Ninh cũng yên tâm.

Thời gian gặp nhau rất ngắn ngủi, Nguyên Gia còn muốn nói gì đó, Cố Thanh Ninh đã cảm giác được cỗ hấp lực kia, còn chưa nghe rõ Nguyên Gia nói gì, thì đã vệt tới thân thể của mình.

Cố Thanh Ninh vô cùng hoảng hốt, nàng nhìn đôi tay nhỏ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Sau đó nàng liêu thấy, đứng ở mép giường là Cố Trạch Mộ đang nhìn nàng, nàng khiếp sợ la một tiếng.

Động tĩnh đánh thức Đào thị đang nằm ngủ bên cạnh, nàng mơ mơ màng màng nhìn thấy Cố Trạch Mộ đứng ở mép giường, nàng liêu hoảng sợ, sau đó nhanh chóng thanh tỉnh:

- Trạch Mộ có phải nằm mơ thấy ác mộng, nên muốn ngủ cùng mẫu thân.

Cố Trạch Mộ thấp giọng phủ nhận, sau đó nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, rồi xoay người rời đi.

Đào thị lo lắng cho hắn, gọi Lục Liễu, rồi khoác thêm y phục, Lục Liễu vội vàng thắp đèn, gian phòng sáng lên. Đào thị đang lo lắng cho nhi tử,

cho nên không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Cố Thanh Ninh.

Vừa rồi, Cố Thanh Ninh còn cho rằng Cố Trạch Mộ sẽ chất vấn nàng "Đi nơi nào", cho dù hắn không hỏi như vậy, nàng vẫn cảm thấy bí mật của nàng đã bị hắn biết.

Nhưng suy nghĩ càng lo sợ càng nhiều, khiến nghi vấn trong lòng nàng lại hiện ra.

Cố Trạch Mộ là người nào?

Đêm nay, mẫu tử ba người tính cả Lục Liễu đều ngủ không yên giấc, lúc dùng điểm tâm sáng, Đào thị còn nhịn không được ngáp một cái, ai ngờ đang ngáp được một nửa, liền nhìn thấy một nữ tử chậm rãi đi vào cửa, khiến nàng kinh ngạc quên cả ngáp tiếp.

Cố Thanh Ninh nhìn Nguyên Gia tươi cười đầy mặt, cũng rất bất đắc dĩ, cuối cùng nàng cũng biết ngày hôm qua câu cuối cùng mà Nguyên Gia chưa nói xong là cái gì, sáng sớm tinh mơ liền cho nàng kinh hách lớn như vậy.

Tối qua Nguyên Gia cũng ngủ không yên, sau khi nàng tỉnh mộng, cả người đều đắm chìm trong một loại cảm xúc không thể diễn tả, thậm chí cũng không đợi tới hừng đông, lập tức sai người chạy đến Thiên Phật Tự.

Đào thị kinh hỉ đi đón:

- Ngọc Dung tỷ tỷ, sao mới sáng sớm đã tới đây?

Sau đó nàng liền bưng tỉnh đại ngộ:

- Người tới là vì cũng muốn nghe Hành Không đại sư giảng kinh?

Nguyên Gia hàm hồ ờ ờ, sau đó làm bộ lơ đãng nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, cho tới bây giờ nàng còn có chút cảm giác không chân thật,

trong trí nhớ của nàng mẫu hậu ôn nhu đoan trang như vậy, sao lại biến thành một tiêu hài tử mới cao đến chân nàng.

Đào thị vội vàng nói với hai đứa nhỏ:

- Mau hành lễ.

Nguyễn Gia giật mình:

- Không cần!

Đào thị nghi hoặc nhìn nàng, lại không biết Nguyễn Gia có nổi khố, hiện giờ nàng không biết phải đối xử với Cố Thanh Ninh như thế nào, lúc trước không biết thân phận thật sự của đối phương, nhưng hiện tại....

Cố Thanh Ninh biết Nguyễn Gia khó xử, chỉ là nàng đã bắt đầu tân sinh hoạt, Nguyễn Gia phải thích ứng.

Có lẽ vì Cố Thanh Ninh có thái độ quá tự nhiên nên cảm nhiễm Nguyễn Gia, nàng dần dần thả lỏng tâm tình, chậm rãi nói chuyện cùng Đào thị, hết thấy có vẻ đều giống như trước kia.

Chỉ là vẫn có chút biến hóa.

Nguyễn Gia theo thói quen tính sờ đầu Cố Thanh Ninh, nhưng nàng kịp thời nhớ đến thân phận của đối phương, bàn tay thay đổi tuyến đường phóng tới đỉnh đầu của Cố Trạch Mộ.

Sau đó nàng bị Cố Trạch Mộ trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt này khiến Nguyễn Gia lạnh cả sống lưng, tuy mẫu hậu đưa ra chứng cứ có sức thuyết phục đối phương không phải phụ hoàng, nhưng Nguyễn Gia vẫn yên lặng thu tay lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Điềm Lành

Lúc Nguyên Gia cùng Đào thị xuất hiện ở nơi giảng kinh, khiến rất nhiều người chấn kinh, Hành Không đại sư mới trở về từ hôm qua, nàng lập tức biết được tin tức, đi tới đây, có thể thấy Nguyên Gia trưởng công chúa là người say mê Phật hiệu.

Nguyên Gia cũng không có ý làm sáng tỏ hiểu lầm, như vậy cũng tốt, ít nhất không ai biết mục đích thật sự của nàng.

Nhưng một đống người lại đây nương danh nghĩa thảo luận Phật hiệu lôi kéo làm quen, đi đâu này khiến nàng có chút buồn bực.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân nhìn Nguyên Gia cùng Đào thị đứng chung một chỗ ánh mắt sáng ngời, vội vàng đẩy đẩy La thị:

- Ta dặn người mấy ngày nay đi giao hảo với Đào Ngọc Nương, người làm thế nào? Đây đúng là cơ hội tốt, nếu có thể kết giao với Nguyên Gia trưởng công chúa, ngày sau có nàng chống lưng, người có gì phải lo lắng?

Trong lòng La thị sần khở, gần đây nàng cùng Đào thị chơi trò trốn tìm, ngày hôm qua khó khăn lắm mới bắt được đối phương, còn chưa nói được mấy câu, trụ trì liền mang theo một đống người tới đây, Đào thị cũng đi theo Mẫn phu nhân.

Hiện tại hai người nhiều nhất chỉ là sơ giao, dù da mặt nàng có dày hơn nữa, cũng ngưng ngưng lôi kéo làm quen.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân thấy nàng bất động, sắc mặt trầm xuống:

- Còn thất thần làm gì?

La thị bất đắc dĩ đi về hướng đám đông.

Lúc này Nguyên Gia cùng Đào thị đã bị đám người vây quanh, người muốn kết giao với Nguyên Gia rất nhiều, La thị chen không được. Nàng

cắn chặt răng, giương giọng nói:

- Ngọc Nương tử tử, vừa rồi muội còn đi tới phòng của tử tìm tử, không ngờ tử tử đã tới trước.

Lời này vừa nói ra, có vẻ nàng cùng Đào thị có quan hệ không bình thường, người bên cạnh đều nhìn về phía nàng, thậm chí Nguyên Gia cũng chú ý tới nàng, mỉm cười hỏi Đào thị.

- Đây là bằng hữu của muội muội?

La thị nhìn Nguyên Gia trưởng công chúa mang theo ánh mắt ôn hòa, trong lòng lập tức hưng phấn, nàng biết Đào thị tính tình mềm yếu, tuyệt đối sẽ cho người khác mặt mũi.

Nàng đang định mượn cơ hội này nói cùng Nguyên Gia trưởng công chúa vài lời, lại nghe Đào thị không mặn không nhạt trả lời:

- Không phải.

La thị tươi cười cương ở trên mặt.

Bên cạnh yên tĩnh một cái chớp mắt, liền vang lên từng tiếng cười nhạo, La thị phục hồi tinh thần, mặt đỏ tai hồng hận không thể muốn chui xuống đất, bùm mặt bỏ chạy.

Mà cách đó không xa nghe được lời này, Vĩnh Thọ hầu phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên Gia có chút kinh ngạc nhìn Đào thị, nàng cùng Đào thị trở thành bằng hữu cũng đã nhiều năm, tính tình Đào thị thế nào nàng hiểu rất rõ, người này rất hiên lành, vì người khác cũng suy xét quá nhiều, đừng nói giáp mặt vả mặt người khác, dù là ngậm nói xấu người khác cũng không làm, không biết người kia làm gì, khiến Đào thị tức giận.

Tuy Đào thị không thay đổi biểu tình, nhưng thân thể vẫn run nhè nhẹ, đây là lần đầu tiên nàng giáp mặt không cho người khác mặt mũi, hai chữ

kia giống như tất cả dũng khí của nàng, đến bây giờ trái tim còn “Bang bang” loạn nhảy không ngừng.

Nguyên Gia cũng nhìn ra Đào thị không thích hợp, lấy cố muốn nghỉ ngơi, thừa dịp kinh diên(giảng kinh) còn chưa bắt đầu, để một vị tiểu sa dẫn các nàng tới một phòng xá.

Vừa tiến vào phòng, vẻ mặt Đào thị liền thay đổi, lộ ra hoảng loạn vô thố, giống như xin giúp đỡ nhìn Nguyên Gia hỏi:

- Ngọc Dung tỷ tỷ, vừa rồi... Có phải ta thật quá đáng, nàng còn khóc lóc bỏ chạy...

Nguyên Gia cười nói:

- Người chưa nói gì sai, không cần quá lo lắng.

Đào thị cắn môi, giống như giải thích với nàng, lại giống như đang tự thuyết phục chính mình:

- Ta biết nàng không để mắt tới ta, cố ý kết giao với ta nhất định là có duyên cớ, ta không sao cả, nhưng nàng không nên khi dễ Trạch Mộ cùng Thanh Ninh...

Đào thị trước giờ rất nhu nhược, dù bị người khi dễ cũng nén giận bỏ qua, nhưng nếu người bị khi dễ là hài tử của chính mình, nàng tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn, con thỏ nóng nảy còn cắn người mà.

Nguyên Gia nghiêm túc hỏi:

- Nàng khi dễ... Thanh Ninh?

Đào thị liền đem chuyện Cố Trạch Hạo không cẩn thận đụng vào La thị, rồi chuyện nàng không thuận theo không buông tha một hai phải đánh Lục Liễu.

Lúc này Nguyên Gia mới nhẹ nhàng thở ra, nếu nữ nhân này thật sự dám khi dễ mẫu hậu của nàng, xem nàng như thế nào giáo huấn đối

phương hận không thể không sinh ra ở thế gian này.

Nguyên Gia nhìn Đào thị, người này rất dễ mềm lòng, cho dù vì hài tử cũng chỉ kiên cường được một lúc, xong việc sẽ lo lắng bản thân có phải đã quá phận.

Trước giờ Nguyên Gia coi nàng như bằng hữu, cũng rất thích tính tình này của nàng, nhưng hôm nay bất đồng, đối phương chính là người sinh ra mẫu hậu, thân phận địa vị không giống trước, nếu muốn tính kĩ, chính mình còn phải kêu nàng...thôi, cái này không cần suy xét.

Tóm lại, Nguyên Gia bắt đầu lo lắng tính tình Đào thị quá mềm yếu, vì tân sinh sau này của mẫu hậu, Nguyên Gia quyết tâm phải giảng giáo Đào thị.

Nói tới La thị, sau khi khóc lóc chạy đi, cũng không biết bản thân đã chạy tới nơi nào, nan kham cùng thống hận đan chéo, làm nàng hận không thể cắn xuống một miếng thịt trên người Đào thị.

Nhưng đối phương không phải là nữ nhân hàn môn không danh không phận, hiện giờ nàng là nhi tức của Uy Quốc Công phủ, lại có Nguyên Gia trưởng công chúa che chở, trên người còn có An Nhân cáo mệnh, đừng nói là đối phó, ngay cả đắc tội cũng không thể đắc tội.

La thị lấy khăn che lại đôi mắt đỏ bừng, sợ bị người thấy cho nên chỉ tìm đường nhỏ mà đi, ai ngờ đi tới sân viện khách xá của Uy Quốc Công phu nhân.

Vì tất cả mọi người đi nghe Hành Không đại sư giảng kinh diên, cho nên trong viện im ắng.

La thị nhú mày, đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người, nàng vội vàng trốn vào bên thân cây.

Mấy hài tử không đi nghe kinh diên, Cỗ Trạch Hạo không biết từ nơi nào chạy ra, hưng phấn nói với bọn họ:

- Ta thấy ở sau núi có một mảnh rừng đào, đầu đã kết quả, lại có mùi hương rất thơm, các người muốn đi hái trái cây không?

Cỗ Thanh Chỉ vừa nghe liền có hứng thú, Cỗ Thanh Xu cũng là loại mê chơi, không rảnh lo này nọ, vội vàng từ trong phòng chạy ra ngoài.

Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ cũng không nghĩ đi, nhưng Cỗ Trạch Hạo niệm tình cảm lúc ba người cùng bắt đẽ, cường ngạnh lôi kéo hai người cùng đi.

Đáng lẽ Lục Liễu phải ở trong phòng sửa sang lại đồ vật, vừa thấy thế, cũng vội vàng đuổi theo.

Bọn nhỏ cùng hướng ra sau núi, lo lắng bọn nhỏ xảy ra chuyện, nha hoàn cùng hộ viện chỉ có thể đi theo, nên để lại ma ma bên người Mẫn phu nhân ở lại trông sân viện.

Ma ma ở trong sân nhìn xung quanh vài lần, nghĩ là mọi người đều đi nghe kinh diên, nên yên tâm trở về phòng.

La thị tránh bên cây cối nhìn thấy hết thảy, trong đầu ma xui quỷ khiến toát ra một ý niệm.

Một lát sau, nàng nhìn trái nhìn phải, sau đó chợt lóe thân ảnh liền đi vào sân, gần đây nàng thường xuyên tới tìm Đào thị, đương nhiên biết rõ phòng Đào thị ở nơi nào. Lục Liễu đi quá gấp, phòng chỉ kịp đóng lại, không kịp khóa.

La thị tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng, bên trong đã dọn dẹp gần xong, chỉ còn lại một ít y phục khăn tay đặt ở trên giường, La thị bước nhanh đi qua, cũng không dám nhìn nhiều, tùy tay cầm một khối khăn nhét vào trong lòng, rồi bỏ chạy ra ngoài.

Sau khi trở về từ Thiên Phật Tự, Cố gia dạy học tại gia lại bắt đầu nhập học.

Liễu Tử Ký cùng Tiêu Diễm Chi nghe Cố Trạch Hạo vẽ hưu vẽ vượn nói về thú sự ở Thiên Phật Tự, liền hâm mộ không thôi.

Tiêu Diễm Chi còn đỡ, tuy vẫn luôn ở trong phủ công chúa, nhưng Nguyên Gia trưởng công chúa cũng không yêu cầu ở hẳn quá cao, cũng không bắt hẳn tối ngày niệm thư, cho nên mấy ngày nay hẳn chơi rất vui vẻ.

Liễu Tử Ký thì thắm, học không có giờ nghỉ, thân phụ bắt đầu khảo hẳn, cũng may gần đây Liễu Tử Ký học tập nhiệt tình, học rất tốt, đương nhiên có được đánh giá vừa lòng.

Nhưng hẳn ngàn vạn lần không nghĩ tới, vì muốn hẳn bảo trì thành tích như vậy, thân phụ không hề thả lỏng, mấy ngày này đối với hẳn mà nói quả thực là luyện ngục nhân gian, cho nên vừa nghe nhập học, giống như nghe tiếng gọi trần gian, vội vã thu thập thứ tốt liền chạy tới.

Mà Cố Thanh Ninh cũng biết ai đem chuyện Tam Bảo nói cho Nguyên Gia biết, Tiêu Diễm Chi không cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, còn ở cùng Cố Trạch Hạo cười đùa, nhìn thấy Cố Thanh Ninh lại đây, nhấp môi cười:

- Thanh Ninh muội muội, nương cố ý làm điểm tâm cho muội, ta đã sai nha hoàn đem tới sân viện của muội, lát nữa muội công khóa trở về nhớ ăn nha.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Giống như không hạ thủ được.

Liễu Tử Ký đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

- Các người có biết gần đây trong kinh thành xảy ra một chuyện lớn!

Bọn nhỏ tò mò nhìn về phía hắn.

Liễu Tử Ký thần thần bí bí nói:

- Nghe nói ở đất phong của Thụy vương xuất hiện điếm lạnh, bệ hạ biết tin nói là đại hỉ, sai Thụy vương tự mình hộ tống điếm lạnh vào kinh.

Tiên đế có nhi tử nối dõi rất thừa thớt, trừ đương kim hoàng thượng, chỉ còn hai nhi tử là Thụy vương cùng Hành vương.

Thụy vương là nhi tử do Thục phi sở sinh, nhỏ hơn đương kim bệ hạ hai tuổi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ cũng không tồi, sau khi tiên đế băng hà, hắn bị phong làm Thụy vương, đất phong ở Tương Nam.

Sau khi Thụy vương tới đất phong, vẫn luôn cần cù chăm chỉ, thống trị đất phong gọn gàng ngăn nắp, truyên tới kinh thành đều là lời khen ngợi, hiện giờ lại phát hiện điếm lạnh, quan viên trong triều khen ngợi hắn không ít.

Cố Trạch Mộ lại nhíu mày, lúc hắn còn tại vị cũng phát hiện không ít điếm lạnh, nhưng hắn rất rõ ràng, điếm lạnh chỉ dùng để ca công tụng đức, muốn quốc gia trở nên hùng mạnh, phải dựa vào quan lại thanh minh, bá tánh hào phú.

Xuất hiện điếm lạnh cũng không đại biểu liên sẽ mưa thuận gió hoà quốc thái dân an, phụ hoàng của hắn trước kia cũng gặp không ít điếm lạnh.

Cho nên hắn đang dạy dỗ nhi tử không nên tự cường điệu bản thân phải làm thật việc thật, mấy nhi tử của hắn biểu hiện khiến hắn rất vừa lòng, không ngờ hắn mới băng hà mấy năm, bọn họ liên môn mê ra điếm lạnh?

Cố Thanh Ninh lại không có nghĩ nhiều như Cố Trạch Mộ, Tiêu Dận không quá để ý này đó, cho nên nàng chưa tận mắt nhìn thấy điếm lạnh, hiện giờ có cơ hội này, nên khá tò mò.

Liều Tử Ký vỗ ngực nói:

- Nghe nói nửa tháng nữa sẽ vào kinh, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem!

Khán giả hưởng ứng rất nhiều, Cỗ Trạch Mộ nhìn Cỗ Thanh Ninh hứng thú bưng bưng, trong lòng yên lặng thở dài, cũng không thể không làm trái tâm ý mà hòa theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Hùng Hải Tử

Chuyện Thụy vương hộ tống đi ầm lạnh vào kinh khiến bá tánh kinh thành thảo luận sôi nổi, dù ở bữa tiệc mừng thọ của Khánh Dương hầu phu nhân, mọi người cũng đàm luận chuyện này.

Nhạc Bình trưởng công chúa được Thục phi nuôi dưỡng dưới gối, Thụy vương lại là nhi tử của Thục phi, vì vậy có không ít người vây quanh bên người nàng, hỏi thăm chuyện liên quan đến đi ầm lạnh.

Nhạc Bình hưởng thụ loại cảm giác chóng tinh phủng nguyệt(sao bao quanh trăng), trước khi Nguyên Gia trở về, nàng vẫn luôn sống như vậy, sau khi Nguyên Gia xuất hiện, này nọ hết thảy đều bị đánh vỡ.

Lúc nàng đang nghĩ đến Nguyên Gia, vừa lúc Nguyên Gia cùng Đào thị đi đến đây.

Các nàng vừa đến liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, cũng có không ít người biết, Nguyên Gia trưởng công chúa cố ý đi Uy Quốc Công phủ đón Đào thị cùng tới đây, nếu không có quan hệ cực tốt, dựa theo thân phận của Nguyên Gia trưởng công chúa, sao có thể hạ mình.

Có rất nhiều người khinh thường thân phận của Đào thị, nhưng vì nàng được Nguyên Gia yêu thích, sau đó Cỗ Tam ở trên chiến trường lập công, nàng không cần tốn nhiều sức liền có được An Nhân cáo mệnh, làm không ít người vừa đố lại vừa kị.

Cũng không biết từ nơi nào truyền ra tin tức, nói là ở Thiên Phật Tự vị Hành Không đại sư xem mệnh cho Đào thị, nói nàng có phúc vận thiên trợ là người có mệnh rất tốt, càng khiến các nàng đỏ mắt.

Khánh Dương hầu phu nhân lập tức ra đón, Nguyên Gia bình thản ung dung, mà Đào thị luôn luôn có chút vâng vâng dạ dạ lúc này biểu hiện cũng thập phần khéo léo.

Cách đó không xa Nhạc Bình nhìn thấy hết thảy, nàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, việc này khiến không ít quý nữ nhớ tới trước kia hai vị trưởng công chúa này có quan hệ không thân thiết.

Trong khoảng thời gian ngắn, có không ít vị phu nhân đang ở bên người Nhạc Bình lui lui về sau, yên lặng phân rõ giới hạn.

Nguyên Gia chỉ liếc nhìn Nhạc Bình một cái, cũng không để ý, Nhạc Bình lại tức muốn nổ phôi, vung tay nổi giận ùng ùng rời đi.

Hai người biểu hiện như thế, đều bị những người có mặt ở đây nhìn rõ, có thể nói cao thấp đánh giá.

Lúc này là đại thọ của Khánh Dương hầu phu nhân, Khánh Dương hầu phủ phát thiệp mời tới các vị hậu duệ quý tộc trong kinh thành, mà Khánh Dương hầu tính tình dễ chịu, nhân duyên cũng tốt, được mặt mũi vô cùng, cơ hồ toàn bộ quý phụ trong kinh thành đều tới, cũng không cần đi truyền bá, một màn này đã đủ đề tài câu chuyện.

Khánh Dương hầu phu nhân đã quen nhìn đủ loại trường hợp, không hề kinh hoảng, một bên phân phó nhi tử đi trấn an Nhạc Bình trưởng công chúa, một bên cười vui vẻ dẫn Nguyên Gia cùng Đào thị vào trong viện.

Các vị phu nhân tụ tập bên nhau trò chuyện sơn phấn trang sức, Khánh Dương hầu phu nhân để tôn nữ là Đỗ Uyển Oánh mang theo mấy hài tử đi vào trong hoa viên chơi.

Đỗ Uyển Oánh tuổi tác cũng không lớn, chỉ mới bảy tám tuổi, mà đã hành sự có độ, cẩn thận lại sắc sảo, chiếu cố ba đứa nhỏ rất thoả đáng.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đều không muốn chơi đùa cùng các hài tử khác, mà Tiêu Diễn Chi cũng không thích trường hợp này, nên gắt gao đi theo Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh.

Đỗ Uyển Oánh thấy thế, liền nói:

- Hay là ta mang các người đi vào trong đình ng ờ một lúc, nơi đó thoáng mát còn có trái cây cùng điếm tâm.

Ba người đều không có ý kiến, Đỗ Uyên Oánh cười dắt tay Cố Thanh Ninh, dẫn bọn họ hướng về phía đình.

Tiêu Diễm Chi đi nhanh tới, cũng muốn dắt tay Cố Thanh Ninh, đột nhiên bị Cố Trạch Mộ ngăn trở.

Tiêu Diễm Chi có chút kinh ngạc, Cố Trạch Mộ nhấp môi, rất muốn nói cùng Tiêu Diễm Chi “Nam nữ thụ thụ bất thân”, nhưng ba người vẫn chỉ là tiểu đệu đình, lời này lại nói không nên lời.

Đối mặt với Tiêu Diễm Chi đầy vẻ nghi hoặc, hắn cố vươn cánh tay:

- Người dắt ta đi.

Tiêu Diễm Chi biết Cố Trạch Mộ ghét tiếp xúc thân thể với người khác, dễ gì để người nào lôi kéo cánh tay, lúc trước hắn chịu giảng giáo mình niệm thư, hiện giờ còn cho mình nắm tay, Tiêu Diễm Chi nhin không được mà hiện lên th ần sắc thụ sủng nhược kinh.

Vừa lúc Cố Thanh Ninh quay đầu lại thấy được hết thảy, cũng có chút cảm khái, nam hài tử hữu nghị thật là kỳ quái, trước giờ nàng thấy Cố Trạch Mộ đối với Tiêu Diễm Chi lạnh lùng lãnh đạm, còn tưởng hắn không thích đối phương, không ngờ hai người có quan hệ tốt đến như vậy.

Lúc bốn người hướng tới phía đình, lại bị người khác thấy.

Người này chính là tôn tử của Khánh Dương hầu, Khánh Dương hầu có không ít nữ hài đồng tuổi, nhưng nam hài chỉ có một, danh là Đỗ Lăng Dương, là độc đình, cho nên từ nhỏ rất được sủng ái, dưỡng thành tính tình ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh.

Lúc ở phủ công chúa, vì khiêu khích Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, đối lấy Tiêu Diễm Chi mặt lạnh làm ngơ, lại bị Liễu Tử Ký giả xà dọa khốc, bị người cười nhạo không ngừng, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hắn đang cùng mấy vị đường huynh đệ chơi đùa trong hoa viên, nhìn thấy tỷ tỷ dẫn bọn người Tiêu Diễm Chi tiến vào, liền nhớ tới thảm sự trước kia, khuôn mặt hiện lên phần nộ.

Mấy vị đường huynh đệ đang chơi vui vẻ hăng say, lại thấy hắn đột nhiên xoay người rời đi về hướng đình bên kia, có chút kinh ngạc, nhưng Đỗ Lăng Dương tính tình không tốt, bọn họ cũng không định đi cùng.

Trong đình, Đỗ Uyển Oánh để bọn họ ngồi xuống, sai nha hoàn đi chuẩn bị mấy chén nước thạch lựu. Nàng nhỏ giọng hỏi bọn hắn có thấy nóng không, lại thấy đệ đệ đi tới đây, còn mang theo vẻ mặt không tốt.

Đỗ Uyển Oánh nhíu mày, nhưng thanh âm vẫn mềm nhẹ:

- Không phải người đang chơi đùa cùng vài vị đường huynh ở bên kia sao? Sao lại chạy qua bên này?

Đỗ Lăng Dương không chút khách khí nói:

- Ta thích đi đâu thì đi, liên quan gì đến người.

Đỗ Uyển Oánh tức giận đỏ mặt, vẫn cố che phía trước Cố Thanh Ninh:

- Tổ mẫu nói đây là khách quý trong phủ, phải chiêu đãi thật tốt, người không cần ở chỗ này hoành hành!

- Người đừng có lấy tổ mẫu ra áp chế ta!

Đỗ Lăng Dương đẩy Đỗ Uyển Oánh ra, hấn sức lực đại, Đỗ Uyển Oánh ngã đùng vào cạnh bàn, đau đến nước mắt ứa ra.

Vì đình không lớn, cho nên đám nha hoàn của Tiêu Diễm Chi đều đứng chờ bên đình khác ở cách đó không xa, đình bên cạnh có không ít hoa mộc, bên này bị chặn, bọn nhỏ bên kia tiếng ồn ào lại quá lớn, cho nên không có người nào chú ý tới nơi này.

Đỗ Lăng Dương không quan tâm tỷ tỷ bị hắn đẩy ngã, đi thẳng tới trước mặt Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, tuy hắn ương ngạnh, nhưng vẫn có

chút đầu óc, biết Tiêu Diễn Chi có thân phận không thể trêu vào, liền nhặt quả hồng mền nắn bóp.

Cố Thanh Ninh nhìn Đỗ Uyển Oánh bị hấn đầy ngã, biểu tình cũng có chút khó coi.

Tiêu Diễn Chi muốn đứng che phía trước nàng, lại bị Cố Thanh Ninh ngăn cản, liền trước Cố Thanh Ninh cũng định giáo huấn hùng hài tử này, chỉ vì Liễu Tử Ký chặn ngang, hiện giờ hấn lại chọc tới, đương nhiên không thể buông tha cơ hội này.

(Yul: hùng hài tử ý nói đến đứa trẻ ồn ào hư hỏng, không biết lắng nghe, không biết cư xử.)

Đỗ Lăng Dương nhìn Cố Thanh Ninh, khinh thường cười một tiếng:

- Tiểu lùn...

Không đợi hấn nói xong, đã bị Cố Thanh Ninh một chân gạt ngã, lúc hấn tức muốn hộc máu định bò dậy, Cố Trạch Mộ yên lặng đưa một chân dẫm lên trên lưng hấn, sau đó Đỗ Lăng Dương không thể bò dậy, còn bị Cố Thanh Ninh đánh đến kêu phụ gọi mẫu.

Đỗ Uyển Oánh còn đang lo lắng đệ đệ sẽ gây họa, đang muốn nhịn đau kéo hấn lại, ai ngờ tình hình xoay ngược, nàng có chút ngây dại.

Lần này động tĩnh to lắm, bọn nha hoàn chạy tới, bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ, vội vàng tách bọn họ ra, một ít phụ nhân đang dạo hoa viên cũng đi tới đây, rất nhanh, Khánh Dương hầu phu nhân cũng nhận được tin tức, cùng Nguyên Gia và Đào thị đi lại đây.

Lúc này Đỗ Lăng Dương đã được nha hoàn đỡ tới bên cạnh, vẫn còn gào khóc.

Mà Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ vô cùng bình tĩnh, còn Tiêu Diễn Chi thoát nhìn rất hưng phấn.

Khánh Dương hầu phu nhân hỏi rõ chuyện đã xảy ra, dù nàng luôn luôn bát diện linh lung, đưng tới loại chuyện này cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

(Yul: " bát diện linh lung" dùng để hình dung người linh hoạt mãi tiếp, đối nhân xử thế linh hoạt, đối với ai cũng khéo léo.)

Quá trình vô cùng đơn giản, chính là Đỗ Lăng Dương khiêu khích, không ngờ bị người đánh, bị hai tiểu hài tử nhỏ hơn hẳn đánh, thấy thế nào cũng là hấn tự tìm lấy.

Đại phu cũng chạy tới đây, kiểm tra xong cũng nói Đỗ Lăng Dương không có thương tổn gì, cũng phải, một tiểu hài tử ba tuổi có bao nhiêu sức lực?

Tuy Khánh Dương hầu phu nhân đau lòng tôn tử bị đánh, nhưng nàng cũng ngượng ngùng đổi trắng thay đen, đem sai lầm đẩy cho hai tiểu hài tử.

Chưa nói lúc ấy ở đây còn có Tiêu Diễn Chi, đây chính là đầu quả tim của Nguyên Gia trưởng công chúa, nếu hấn bị thương, chuyện này mới là phiên toái.

May mà có người kịp thời ra hoà giải:

- Bọn nhỏ chỉ chơi đùa mà thôi.

Khánh Dương hầu phu nhân được cái bậc thang, cũng vội vàng bước xuống, sai người đưa Đỗ Lăng Dương về sân viện.

Việc này liê xong, chỉ là mọi người nhìn về phía Cỗ Thanh Ninh, ánh mắt có chút biến hóa, tuy các nàng không nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh đánh người thế nào, nhưng hình dáng Đỗ Lăng Dương thâm cảm còn hiện rõ ràng trước mắt, hấn còn lớn hơn Cỗ Thanh Ninh ba tuổi, lại bị đánh đến nỗi không hề có sức lực đánh trả, có thể thấy được nha đầu này hung hãn.

Cỗ Thanh Ninh cũng không thèm để ý, kiếp trước nàng quá để ý tới ánh mắt của người khác, kết quả làm bản thân sống quá nghẹn khuất, kiếp này

nàng muốn tùy tâm mà sống.

Đào thị thấy nàng không có bị thương, cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng Nguyên Gia trưởng công chúa vẫn chưa thể phục hồi tinh thần, thậm chí có chút hoài nghi hình tượng mẫu hậu dịu dàng đoan trang trong trí nhớ của mình.

Còn đám người Cố Thanh Chỉ phản ứng rất đơn thuần, Cố Thanh Chỉ cùng Đỗ Uyển Oánh có quan hệ rất tốt, biết nàng ở phủ vẫn luôn bị đê đê khi dễ, luôn vì nàng mà bất bình, hiện giờ nhìn thấy Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ hung hăng giáo huấn hùng hài tử, cũng cảm thấy vô cùng hả giận.

Tuy đủ chuyện xảy ra, vẫn không ảnh hưởng tới không khí bữa tiệc mừng thọ, Khánh Dương hầu phu nhân chậm rãi yên lòng, ai ngờ trái tim còn chưa hoàn toàn bình tĩnh, lại xảy ra đại sự.

Nhạc Bình trưởng công chúa lại bị người đẩy vào hồ nước, cũng may kịp thời cứu lên, nhưng nàng nổi trận lôi đình, nhất định phải tìm ra hung thủ.

Hiện trường tức khắc nổ tung nổ, Khánh Dương hầu phu nhân mặt trắng bệch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Quá Trình

Từ khi La thị ở Thiên Phật Tự vì Đào thị nói ra câu không lưu tình, một lần nữa trở thành trò cười trong kinh, La thị đã lâu không ra khỏi cửa, không phải nàng muốn tới Khánh Dương hầu phủ, nhưng không lay chuyển được bà bà, chỉ có thể ủy khuất tới đây.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân đã hết hi vọng với nàng, cũng không quan tâm tới nàng, chỉ mang theo mấy nhi tức còn lại cùng trò chuyện cười vui vẻ.

Trong lòng La thị phần hận, lại không thể làm gì, chỉ có thể điệu thấp tránh ở một góc, miễn để người khác nhìn thấy giáp mặt cười nhạo.

Mà đúng lúc này, nàng thấy Đào thị cùng Nguyên Gia trưởng công chúa cùng đi vào, nhìn thấy Nguyên Gia trưởng công chúa ôn hòa với Đào thị, Đào thị giống như chúng tinh phụng nguyệt, nàng hận đến ngứa răng.

Lúc ấy Nguyên Gia trưởng công chúa đối xử với nàng rõ ràng cũng ôn hòa, nếu không phải Đào thị ở trước mặt mọi người vả mặt nàng, nói không chừng nàng cũng có thể đi theo bên người Nguyên Gia trưởng công chúa, quang minh chính đại đi vào trong đám người.

La thị không hề suy nghĩ, Nguyên Gia ôn hòa với nàng chỉ vì nghĩ nàng là bằng hữu của Đào thị mà thôi, mà nàng từ lúc bắt đầu đã muốn lợi dụng Đào thị, các nàng không phải là bằng hữu, Đào thị chỉ nói lời thật lòng.

La thị không tự tìm nguyên nhân từ phía mình, đem hết trách nhiệm đẩy lên người Đào thị.

Nhưng mặc kệ nàng oán hận thế nào, cũng chỉ có thể tiếp thu hiện thực, thật cẩn thận giống như chuột trong cống ngầm tránh né ánh mắt của người khác, day vò chờ đợi yếm hội kết thúc.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn bị người khác ngăn chặn, không biết xui xẻo hay là oan gia ngõ hẹp.

- Nhìn xem, đây là ai? Đây không phải là thiếu phu nhân của Vĩnh Thọ hầu phủ, lúc trước bị đặt lưng tung, bị Nhạc Bình trưởng công chúa tát tai sao?

La thị nghe thế, mặt lúc xanh lúc đỏ, nhưng hiện giờ nàng đang ở hoàn cảnh xấu chỉ có thể nén giận.

Nhưng đối phương không thuận theo không buông tha:

- Như thế nào? Muốn giả dạng làm người đáng thương? Còn nghĩ là người khác không nhìn ra gương mặt thật của người, tư vị bị người giấp mặt vả mặt còn chưa nếm đủ?

Người bên cạnh nghe xong đầu cười ha ha.

La thị chịu đựng tức giận, đã trải qua nhiều chuyện, rốt cuộc nàng cũng có một chút tiến bộ, biết ở loại thời điểm này phương thức tốt nhất chính là cái gì cũng không nói.

Quả nhiên, đối phương trào phúng thêm vài câu, thấy nàng nhẫn nhục chịu đựng, cũng không còn hứng thú, bĩu môi để nàng rời đi.

La thị vội vàng rời khỏi yến hội, trong lòng xấu hổ và giận dữ khiến nàng không chịu nổi, mấy ngày liền áp lực kéo tới khiến nàng muốn suy sụp.

Sau khi trở về từ Thiên Phật Tự, bà bà nhìn nàng không vừa mắt, động một chút sẽ châm chọc mỉa mai, nếu nàng nói một hai câu biện giải, sẽ bị nói là bất hiếu. Mà trượng phu nói chuyện nàng làm mỗi ngày là nhục mạ hấn, còn nhân cơ hội nâng hai phòng tiêu thiếp, nàng đi tìm bà bà lý luận, bà bà trách nàng không nắm được tâm trượng phu.

La thị ở ngoại gia được phụ mẫu sủng nịch lớn lên, nếu không cũng sẽ không dưỡng ra tính tình ương ngạnh, nàng không thể nhịn được nữa viết tin gửi về khóc lóc kể lể, còn cho rằng phụ mẫu sẽ chống lưng cho nàng, ai ngờ nhận lại là lời phụ mẫu răn dạy.

Phụ mẫu trách cứ nàng bất hiếu với bà bà, trách nàng phạm miệng lưỡi chọc giận quý nhân, hiện giờ thanh danh của nàng đã lan truyền tới Giang Bình, khiến bọn họ ra cửa cũng bị người cười nhạo.

La thị bất tri bất giác liền đi tới bên hồ, nàng vốn định nhảy xuống cho xong hết mọi chuyện, khi nàng chạm chân xuống vào hồ nước là lúc, nàng hối hận, chỉ cảm thấy không cam lòng.

Lúc trước gả tới đây đám tử muội còn hâm mộ không thôi, bao nhiêu người yêu thích, ngưỡng mộ nàng có hôn sự tốt như vậy, sau đó đủ loại đả kích, bà bà lãnh đạm, đám tử muội tức lực đực với nhau, trượng phu hoa tâm lam tình, hoàn toàn đánh nát sự thỏa thuê đắc ý của nàng. Nếu nàng chết, chẳng phải sẽ khiến những người này toại nguyện? Chẳng phải sẽ làm những người cười nhạo nàng càng thêm chê cười nàng?

Nghĩ như vậy, La thị lùi bước chân, rầu rĩ không vui đi dọc bên hồ.

Đi tới đi lui, nàng thấy Đào thị đi cùng nha hoàn tùy thân. La thị tâm niệm vừa động, nàng rất oán hận Đào thị, nhưng suy nghĩ một chút, có thể giải quyết khốn cảnh của nàng cũng chỉ có mình Đào thị, nếu Đào thị nguyện ý thừa nhận nàng là bằng hữu, nàng đã có thể giải quyết mọi khó khăn.

La thị nhớ lại lúc trước nàng đối đãi với Đào thị có thái độ như thế nào, đúng là quá mức cao ngạo, có lẽ vì thế nên Đào thị giận nàng.

Nhưng nàng biết Đào rất dễ mềm lòng, nếu nàng hạ mình cúi người, lại đem chuyện bi thảm của mình nói cho Đào thị nghe, không chừng nàng sẽ đồng tình với mình, sẽ giúp nàng.

La thị cảm thấy nàng phải nhẫn nhục, đang định hăng hái đi tìm Đào thị, lại không ngờ đối diện đi tới mấy vị nữ tử, đi đầu đúng là Nhạc Bình trưởng công chúa.

La thị hoảng sợ, vội vàng núp vào.

Nhạc Bình vừa bị Nguyên Gia làm cho tức giận bỏ đi, hiện giờ rất vất vả mới được người khuyên giải hồi tâm chuyên ý đi vào yến hội, không ngờ nửa đường lại đụng phải Đào thị.

Nhạc Bình rất ghét Đào thị, nếu không phải vì Đào thị, nàng sẽ không bị Nguyên Gia đuổi ra khỏi phủ công chúa, mất hết mặt mũi.

Đào thị nhìn thấy Nhạc Bình hùng hổ đi tới, liền hoảng loạn lên, nha hoàn kia cũng cơ linh, vừa thấy tình huống không tốt, liền xoay người chạy đi tìm người.

Đào thị căng da đầu phức lễ với Nhạc Bình.

Nhạc Bình âm thanh lạnh lùng nói:

- Muốn để Cố tam thiếu phu nhân này thi lễ thật đúng là không dễ dàng, nếu không phải không có Nguyên Gia ở đây, không có ai chống lưng cho người, sợ là đầu gối này còn không cong xuống?

Đào thị chỉ cúi đầu không nói lời nào, Nhạc Bình thấy nàng như vậy càng thêm sinh khí, đem tất cả lửa giận đầu trút ra ngoài.

Từ góc độ của La thị, chỉ có thể nhìn thấy Đào thị cúi đầu tùy ý Nhạc Bình mắng chửi, sau đó cũng không biết Nhạc Bình nói gì đó, Đào thị bỗng nhiên ngẩng đầu nói một câu, Nhạc Bình nhìn rất tức giận, dương tay đánh nàng một cái tát, Đào thị đưa tay che mặt.

La thị hoảng sợ, nhịn không được lại rụt vai.

Cũng may không bao lâu sau, nha hoàn kia dẫn theo Khánh Dương hầu đại thiếu phu nhân cùng Nguyên Gia trưởng công chúa đến đây, lúc này Nhạc Bình mới thu tay lại.

Khánh Dương hầu đại thiếu phu nhân vội vàng dẫn Đào thị đi bồi dục, còn Nhạc Bình cùng Nguyên Gia đang khắc khâu, cuối cùng Nguyên Gia rời đi, Nhạc Bình mắng chửi đám người phía sau nàng, sau đó một mình rời đi.

Chờ các nàng đi hết, La thị mới bước ra, nàng nhìn thấy một nha hoàn dẫn theo đại phu đi về phía một sân viện, lát sau, Khánh Dương hầu đại thiếu phu nhân đi ra cùng đại phu, mà Đào thị giống như ở lại nơi đó nghỉ ngơi.

La thị lại nhìn thoáng qua phương hướng Nhạc Bình rồi đi, bước chân dừng một chút, sau đó đi theo.

Nhạc Bình rời đi tùy ý tìm một đình thủy tạ, ngồi bên trong giận dữ.

La thị đi theo nàng tới đây, tránh ở một bụi cây. Nhạc Bình tính tình kém, bọn nha hoàn không dám tới quá gần, miễn cho nàng giận chó đánh mèo, vì thế trong đình thủy tạ chỉ có một mình Nhạc Bình.

La thị nhớ những gì đã trải qua, đều là vì Nhạc Bình. Nếu không phải nàng ta không thuận theo không buông tha sai người tát nàng, sao nàng có thể mất hết mặt mũi, cho nên hiện giờ không thể không nén giận, chịu châm chọc mỉa mai.

Cừu hận hoàn toàn chiếm lĩnh tâm thần, khiến nàng không còn lý trí, không nghĩ nguyên căn hậu quả, trong lòng tràn đầy một ý niệm.... Đây nàng ta xuống!

Nàng cứ như vậy chậm rãi bước vào đình thủy tạ, càng lúc càng gần Nhạc Bình, cuối cùng tâm hung ác, lúc Nhạc Bình không hề phòng bị liền đẩy xuống nước.

Sau khi làm xong này đó, La thị mới lấy lại tinh thần, cuống quýt chạy khỏi đình thủy tạ, chỉ là lúc nàng đi ra khỏi đình thủy tạ, bỗng nhiên dừng bước, từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc khăn tay, là khăn tay của Đào thị lúc trước nàng lấy trộm ở Thiên Phật Tự, nàng ném khăn tay xuống đất, sau đó vội vàng rời đi.

Sau khi Nhạc Bình bị đẩy xuống nước, lập tức kêu to, may mà nơi này an tĩnh, nha hoàn liền nghe tiếng nàng kêu cứu, lập tức nhảy xuống nước

cứu nàng lên, may là mùa hạ, cho nên nàng chỉ bị ướt hai ngậm nước, cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng đối với Nhạc Bình mà nói, này quả thực nhục nhã vô cùng.

Bọn nha hoàn che chở nàng vào phòng, vội vàng nấu nước, hầu hạ nàng tắm rửa thay đổi y phục sạch sẽ.

Khánh Dương hầu phu nhân nghe được chuyện này, vội vàng gọi đại phu tới. Nhạc Bình đang nổi giận lôi đình, tuyệt đối không chịu thiện bãi cam hưu.

(Yul: " thiện bãi cam hưu" Cam tâm tình nguyện bỏ qua/chấm dứt. Ý chỉ mọi người vui vẻ chấm dứt tranh cãi, không khiến tình hình kéo dài nữa.)

Mà lúc này, nha hoàn của nàng ở phụ cận đình thủy tạ tìm thấy một chiếc khăn tay, Nhạc Bình đã có thứ dựa vào, nhận định nàng bị Đào thị làm hại.

Chuyện này nháo quá lớn, tất cả phu nhân tiểu thư đều chạy tới đây, La thị tránh ở trong đám người, vẻ mặt nhìn như những người khác mang theo tò mò lo lắng, nhưng trong lòng lại vui sướng khi người gặp họa, vô cùng khoái ý.

Lúc này Nhạc Bình bị hại, dựa theo tính tình của nàng có thù tất báo, nhất định không cho Đào thị được yên ổn.

Nàng bàn tính rất khá, chờ hai người này náo loạn lên, không lâu sau, người khác sẽ quên những gì nàng đã làm trước đó.

Lúc Khánh Dương hầu phu nhân nhỏ giọng trấn an Nhạc Bình, Nguyên Gia cùng Đào thị vội vàng chạy đến, tuy Đào thị đã trang dung lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra má nàng hơi hơi phiếm hồng.

Nhạc Bình vừa thấy nàng, thù mới hận cũ nổi lên, sai sử ma ma bên cạnh bắt lấy Đào thị, lại bị Nguyên Gia ngăn cản.

Nhạc Bình h ồng mắt trừng lớn nhìn Nguyên Gia:

- Lúc này người còn muốn giúp đỡ người ngoài đối phó thân tử tử?

Nguyên Gia tr ầm giọng nói:

- Không phải ta thiên vị, chỉ là hiện giờ chân tướng không rõ, người đã mở miệng định tội, không phải quá qua loa.

- Ai nói chân tướng không rõ!

Nhạc Bình lấy khăn tay dính bùn ra:

- Đây là bằng chứng! Chính nàng đã đẩy ta xuống.

Mọi người đều nhìn khăn tay kia, bên trên chỉ thêu một bụi phong lan, bên cạnh tú chữ nhỏ “Ngọc”.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Đào thị, vẻ mặt Đào thị đầy kinh ngạc.

Nhạc Bình cừ hận nhìn nàng:

- Mưu hại hoàng thất là tội danh gì? Cần để mọi người tốt của ta nói cho người biết?

Những lời này giống như một giọt nước rớt vào trong chảo dầu, người chung quanh tức khắc sôi trào lên, nhìn về phía Đào thị ánh mắt cũng thay đổi, trong lòng La thị tràn đầy khoái ý, gấp không chờ nổi mà muốn xem bộ dạng Đào thị bị phạt.

Ai ngờ, đúng lúc này, một thanh âm còn mang theo non nớt đột nhiên lên tiếng.

- Hại người không phải là nươg của ta.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Hung Thủ

Tất cả mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương diện mạo điềm mỹ đi ra, chính là Cố Thanh Ninh vì đánh người mà nổi tiếng.

Nhạc Bình còn định nói lời mỉa mai, ai ngờ nhìn thấy ánh mắt của đối phương, lại thay đổi khẩu khí:

- Người...Dựa vào cái gì mà nói không phải?

Cố Thanh Ninh không hề hoang mang nói:

- Người nhìn chiếc khăn kia đi, nương của ta tú chưa xong, ai sẽ cần chiếc khăn như vậy mà ra cửa?

Nhạc Bình sửng sốt, Nguyên Gia đoạt chiếc khăn trong tay nàng, quả nhiên phát hiện cục đá bên cạnh phong lan còn chưa tú xong, thậm chí chữ “Ngọc” cũng chưa tú xong, toàn bộ bức tranh chỉ xong một nửa, thoạt nhìn vô cùng quái dị.

Nguyên Gia sắc mặt trầm ngưng:

- Người nhìn cho kỹ, này rõ ràng chính là hãm hại!

Mà lúc này, Đào thị cũng lấy khăn của mình ra, so sánh với nhau, cũng là hình phong lan bên cạnh đan xen mấy phiến đá lờm chờm, chữ ngọc nét bút cũng bình thường.

Nhạc Bình cũng có chút dao động, nhưng nghe Nguyên Gia nói như vậy, theo phản xạ mà phản bác:

- Sao không hãm hại người khác, lại cố tình hãm hại nàng? Còn nữa, sao người biết là hãm hại, nói không chừng chiếc khăn này chính nàng tùy thân mang theo, để phòng bị loại tình huống này?

Cố Thanh Ninh tiếp nhận lời nói:

- Nếu nương của ta có tâm kế như vậy, sao có thể đem khăn tay bỏ lại hiện trường? Còn nữa, sao trưởng công chúa điện hạ nhất định cho rằng là nương của ta đây người, trừ chiếc khăn này ra, người còn chứng cứ gì khác sao?

Đương nhiên Nhạc Bình không có chứng cứ gì khác, nàng cũng chỉ vì vừa rồi xảy ra xung đột với Đào thị, cho nên vừa thấy chiếc khăn này, liền cho là Đào thị làm.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy biểu tình của nàng, lại nói tiếp:

- Thì ra là không có, hiện giờ chiếc khăn này còn đây nghi vấn, chỉ sợ hung thủ cũng không ngờ.

Nhạc Bình vẫn không phục:

- Cho dù khăn này là người khác hãm hại nàng, cũng không thể nói nàng không có hiềm nghi, nàng nói bản thân vẫn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, cũng không có ai làm chứng cho nàng.

- Sao nàng phải ở trong phòng nghỉ ngơi, chẳng lẽ người không biết?

Nguyên Gia lạnh lùng nói:

- Người chỉ dựa vào phỏng đoán, liền tùy ý bôi nhọ người khác, chẳng lẽ người có lý sao?

Trước giờ Nguyên Gia luôn thanh lãnh cao ngạo, trước mặt người khác chưa bao giờ kích động như vậy, Nhạc Bình bị nàng dọa mất rồi, tạm thời không biết nên nói cái gì.

Cốt truyện này quanh co, chung quanh bắt đầu nghị luận.

Sắc mặt La thị trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi, cũng may mọi người bận nói chuyện phiếm, không có ai chú ý tới nàng.

La thị còn nghĩ là có chiếc khăn này, Đào thị sẽ bị định tội danh, nào biết sẽ có biến chuyển như vậy!

Sau khi nàng trộm chiếc khăn kia vẫn luôn đặt trong hà bao, hôm nay ra cửa mới mang theo, cũng không có nhìn kỹ chiếc khăn kia, nào biết chiếc khăn kia còn chưa tú xong.

La thị dự cảm điềm xấu, chậm rãi bước xa đám đông, nàng cũng không có chú ý, ở ngoài đám đông có một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

Tuy Nhạc Bình bị Nguyên Gia dọa, nhưng nàng vội lấy lại tinh thần, tranh chấp cùng Nguyên Gia:

- Nếu người nói nàng không phải hung thủ, vậy người hãy tìm hung thủ cho ta.

Nguyên Gia dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Cỗ Thanh Ninh, Cỗ Thanh Ninh nhú mày, nàng tin Đào thị sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên ngay từ đầu liền nhận định đây là hãm hại, nhưng nàng có thể nhìn ra chiếc khăn có vấn đề, vẫn không thể trong chốc lát mà tìm ra hung thủ.

Đúng lúc này, Cỗ Trạch Mộ đi tới, Nhạc Bình bị ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua, cảm thấy lông tơ đầu dựng lên.

Cỗ Trạch Mộ nói:

- Chiếc khăn kia dính đất đỏ, hẳn là ở gần đình thủy tạ, đất đỏ dùng để gieo trồng hoa trà, nhưng vườn này lại không có hoa trà, có lẽ ở quý phủ chỉ có đình thủy tạ ở bên kia mới trồng loại hoa trà này?

Câu này người hắn hỏi là Khánh Dương hầu phu nhân. Khánh Dương hầu phu nhân đã một đống tuổi lại bị hài tử hù dọa, vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, trong phủ chúng ta chỉ có đình thủy tạ bên kia có trồng một ít hoa trà, gần đó mới có đất đỏ.

Cỗ Trạch Mộ nói tiếp:

- Đất đỏ dính rất lâu, dính vào rất khó tẩy rửa, ta nghĩ, đôi giày lúc trước của trưởng công chúa ở đế giày vẫn còn lưu lại đất đỏ?

Nhạc Bình vội vàng sai nha hoàn đi xem, quả nhiên đúng như vậy.

- Nhưng đế giày của nương ta lại không có dính đất đỏ, chứng tỏ nàng không có đi tới đình thuỷ tạ.

Cố Trạch Mộ không nhanh không chậm nói:

- Đình thuỷ tạ ở bên kia là nơi hẻo lánh, sẽ có ít người đi, muốn tra cũng không khó.

Nhạc Bình li ên hiểu, mà Khánh Dương hầu phu nhân cũng vội vàng phái người đi bảo vệ cửa viện, không cho người khác rời đi.

Chỉ là Cố Trạch Mộ còn nhanh hơn các nàng một bước, hẩn nhìn về phía đám người, nhàn nhạt nói:

- Vĩnh Thọ hầu phủ vị kia thiếu phu nhân kia, vẫn muốn rời đi?

La thị vừa bước chân lại bị bốn phương tám hướng nhìn tới mà như đóng đinh tại chỗ, Nhạc Bình phất tay, nha hoàn bên cạnh li ên vọt qua, dù La thị dùng sức lôi kéo váy, vẫn bị bọn nha hoàn kéo lên góc váy, đế giày của nàng đúng là có đất đỏ.

La thị tâm như tro tàn, thân thể không ngừng run rẩy.

Vĩnh Thọ hầu phu nhân đỏ mặt, cảm thấy ánh mắt của người khác như kim đâm trên mặt, nàng tức giận đến nỗi ngón tay đều run rẩy:

- Người là độc phụ! Ta nhất định phải để nhi tử của ta hưu người!

Nhạc Bình tìm được hung thủ, cũng không rảnh quan tâm Nguyên Gia cùng Đào thị, mang theo người hùng hổ đi tìm La thị gây phi ên toái, ai ngờ lại bị người ngăn cản.

Cố Thanh Ninh che trước mặt nàng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Trưởng công chúa điện hạ bôi nhọ nường của ta, có phải nên nói lời xin lỗi với nường của ta?

- Xin lỗi, người muốn bản công chúa xin lỗi nàng?

Nhạc Bình không thể tin nhìn Cố Thanh Ninh.

Nguyên Gia vội vàng hát đệm:

- Chuyện này vốn là người sai, để người xin lỗi cũng là thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ muốn để người khác cảm thấy người ỷ thế hiếp người?

Đào thị giật môi, giống như muốn nói một sự nhịn chín sự lành, nhưng nàng nhìn Cố Thanh Ninh cùng Nguyên Gia đang bảo vệ nàng, cố khiếp nhược từ trong mắt dần rút đi, nàng có thể tùy ý thỏa hiệp, nhưng nàng không muốn người thân thiết với nàng cảm thấy thất vọng buồn lòng, cho dù bị Nhạc Bình trưởng công chúa ghi hận, thì lúc này nàng cũng sẽ không thoái nhượng.

Nhạc Bình tức đến bật cười, một lục phẩm An Nhân hèn hạ, nữ nhi hàn gia, lại muốn nàng phải xin lỗi, những người này đều điên rồ sao?

Cố Trạch Mộ nhìn về phía nàng, mày hơi nhíu lại, hắn vẫn luôn cảm thấy tuy hắn không phải là phụ thân tốt, nhưng ít ra cũng xem là đủ tư cách.

Nhưng đầu tiên là Tiêu Trạm đem Phụng Linh đi Tây Bắc, sau đó Thụy vương lại làm đi ầm lành, hiện giờ Nhạc Bình ở trong trí nhớ của hắn luôn ngoan ngoãn nghe lời lại trở nên trương dương ương ngạnh, này đó khiến hắn bắt đầu hoài nghi, có phải năm đó phương pháp giáo dục của hắn đã sai cái gì.

Cuối cùng, Nguyên Gia đem hoàng đế ra nói, Nhạc Bình dù không tình nguyện vẫn phải xin lỗi.

Yến hội lần này phát sinh nhiều chuyện, cũng đủ làm đẽtài câu chuyện trong kinh hơn nửa tháng, mà đôi long phượng thai của Cố gia này cũng rất nổi bật, muội muội không sợ cường quyền nói có sách mách có chứng, ca ca tư duy nhanh nhẹn tinh tế tỉ mỉ, quan trọng là bọn họ tuổi còn nhỏ, đủ để xưng là thần đồng.

Nguyên Gia biết thân phận thật sự của Cố Thanh Ninh, cho nên không có suy nghĩ quá nhiều, thậm chí còn tin tưởng Cố Trạch Mộ, cảm thấy có thể trở thành đồng bào huynh muội với thân mẫu của nàng, khẳng định không phải là nhân vật đơn giản.

Đào thị suy nghĩ càng thêm đơn giản, dù sao hài tử của nàng điếm nào cũng tốt, thông minh cũng phải.

Chỉ có Cố Thanh Ninh lại không dễ dàng bị lừa gạt như thế, nàng được trùng sinh, cho nên làm những việc này cũng không có gì không ổn, nhưng Cố Trạch Mộ đâu? Hấn hành động như vậy, một hài tử mới ba tuổi có thể làm được sao? Hơn nữa, vừa rồi lúc Cố Trạch Mộ nói chuyện, nàng cảm giác được một loại cảm giác quen thuộc.

Càng ngày nàng càng hoài nghi thân phận thật sự của vị huynh trưởng này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Quân Tình

Trò khôi hài hạ màn, La thị vì mưu hại hoàng thất bị định tội danh, bị bắt mang đi, Nhạc Bình cũng rời đi, Khánh Dương hầu phủ đại thiếu phu nhân liên tục xin lỗi Nguyên Gia cùng Đào thị.

Sau một mảnh phân loạn, Cỗ Thanh Ninh kéo Cỗ Trạch Mộ đến một góc, nghiêm túc hỏi:

- Sao người biết chỉ có đình thủy tạ bên kia mới có đất đỏ?

Ánh mắt Cỗ Trạch Mộ chột lóe, vẻ mặt lại nhàn nhạt nói:

- Đoán.

Cỗ Thanh Ninh hờnghi nhìn hắn, lúc ấy hắn nói chuyện ngữ khí vô cùng chắc chắn, không giống tùy ý suy đoán. Nàng lại hỏi:

- Vậy sao người biết đất đỏ thích hợp trồng hoa trà? Trong phủ của chúng ta không có trồng hoa trà, sao người biết được?

Cỗ Trạch Mộ trả lời:

- Sau núi ở Thiên Phật Tự có không ít loại hoa trà, ta nghe tăng nhân trồng hoa nói qua.

Nàng cũng nói thông, nhưng Cỗ Thanh Ninh vẫn không chịu từ bỏ:

- Sao người đoán được hung thủ?

- Lúc ấy ta thấy sắc mặt nàng ta rất kỳ quái, sau đó nhìn nàng ta luôn muốn chạy trốn, cho nên mới mở miệng ngăn cản.

Cỗ Trạch Mộ nói xong, hỏi lại:

- Người đang thăm vấn ta? Vì cái gì? Ta còn muốn hỏi người, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, sao người nhìn ra chiếc khăn kia còn chưa tú xong, lại còn ăn nói trật tự rõ ràng, chứng minh chiếc khăn này do người khác hãm hại?

Cố Thanh Ninh dừng một chút, sau đó trấn định trả lời:

- Ta đã từng thấy chiếc khăn kia, còn nữa, có nữ tử nào sẽ đem theo khăn tay chưa tú xong cùng xuất môn, này không phải rất kỳ quái sao? Đương nhiên là có người hãm hại.

Hai người bốn mắt trừng nhau, đều không cam lòng yếu thế.

Thật ra hai người trả lời đều hợp tình hợp lý, nhưng nguyên nhân là vì quá hợp tình hợp lý, mới không giống hài tử.

Tuy hai người vẫn luôn dùng thể xác hài đồng mà sinh hoạt, nhưng linh hồn bọn họ đã thành nhân, cũng không thể ở một ít việc nhỏ không đáng kể, thể hiện ra có gì khác biệt các hài tử khác.

Người khác có lẽ không thể nghĩ được nhiều như vậy, nhưng đối với bọn họ mà nói, đối phương có rất nhiều sơ hở.

Tới hiện giờ, Cố Thanh Ninh đã xác nhận Cố Trạch Mộ có thân phận không đơn giản, nhưng nếu muốn tiếp tục chất vấn, chỉ sợ nàng sẽ bại lộ thân phận, này lại là đi đầu mà nàng không muốn.

Tuy nàng không biết, Cố Trạch Mộ sớm đoán được thân phận thật sự của nàng.

Cố Thanh Ninh không hề rối rắm vấn đề này, Cố Trạch Mộ cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Hắn không định gạt Cố Thanh Ninh, nhưng một khi bại lộ thân phận, dựa theo tính tình của Cố Thanh Ninh luôn oán hận hắn nhiều năm, hai người ở chung nhất định sẽ rất xấu hổ, Cố Trạch Mộ vô cùng vừa lòng với cách sinh hoạt hiện tại, không muốn sinh hoạt gia tăng khó khăn.

Hai người ăn ý bỏ qua vấn đề này, Cố Thanh Ninh chỉ lo lắng Cố Trạch Mộ dụng tâm kín đáo, nhưng trước mắt xem ra, tuy Cố Trạch Mộ lãnh đạm một chút, nhưng không có làm gì gây bất lợi với Uy Quốc Công phủ, mà Cố Trạch Mộ cũng mịt mờ biểu đạt hẳn muốn sống cuộc sống bình phàm, nên nàng quyết định tạm thời tin tưởng hẳn.

Vì vậy, lúc hai người ở chung, cũng không cần cố tình giả dạng làm hài tử, cho nên bọn họ tự tại hơn rất nhiều.

Tây Bắc Nghiệp Thành.

Vừa mới kết thúc một trận đại chiến, Uy Quốc Công cùng ba nhi tử về trại, trùng hợp gặp được trạm dịch đưa tới thư gia, bốn người vội vàng trở về tẩy rửa một thân huyết ô.

Cố Vĩnh Hàn nhớ thương thư, tắm rửa tốc độ cực nhanh, lúc hẳn ra tới, mới phát hiện phụ thân cùng ca ca đã tới rồi, một đám người còn mang theo hơi nước chưa khô, lại giả dạng thành bộ dáng bình tĩnh.

Thư nhà đặt ở trên bàn, nhìn cũng không cần nhìn, dù sao phong thư dày nhất, nhất định là của Cố Vĩnh Hàn.

Cố Vĩnh Diễm buồn bực:

- Rõ ràng tức phụ của ta là người có tài hoa nhất, nhưng mỗi lần viết thư chỉ nói có mấy câu, so với thư của tam đệ muội, như vật kèm theo.

Hắn nói lời này cũng là tiếng lòng của phụ thân cùng đại ca, mỗi lần thư nhà đưa tới đây, nhìn sự đối lập trần trụi, quả thực chua xót lòng người.

Trong lòng Cố Vĩnh Hàn vụng trộm vui vẻ, vẻ mặt lại không dám lộ ra nửa phần, hẳn sợ bị phụ thân cùng ca ca tìm được cơ hội lại đánh hẳn nằm một đống.

Nhưng dù chữ ít, vẫn là thư nhà a, vì thế bốn người đều mở ra phong thư, lấy thư ra đọc.

Sau khi ba người xem thư xong, Cố Vĩnh Hàn vẫn cầm một chông giấy viết thư, lúc thì kinh ngạc cảm thán lúc thì nhíu mày suy tư, không biết hẳn đang xem thư nhà, hay đang xem thoại bản.

Ba người càng thêm chua xót.

Cố Vĩnh Diễm hiếu kỳ nói:

- Tam đệ, đệ muội viết gì vậy?

Cố Vĩnh Hàn cười “Hắc hắc”, Đào thị có gì viết hết, đem mọi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này đều viết ra, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, từ chuyện đi Thiên Phật Tự bị La thị dây dưa, rồi chuyện Hành Không đại sư nói nàng là người có phúc vận thiên trợ, tới rồi chuyện Khánh Dương hầu phu nhân mở tiệc mừng thọ, nàng bị La thị hãm hại, cũng may hai đứa nhỏ thông minh cơ linh, phát hiện chân tướng.

Cố Vĩnh Hàn nói xong, còn không biết xấu hổ mà bỏ thêm một câu:

- Không hổ là hài tử của ta, thông tuệ cơ linh giống như ta.

Phụ tử ba người:

- ...

Cố Vĩnh Huyền nhìn thoáng qua đệ đệ ngu xuẩn, khé miệng cong lên lộ ra ý cười xã giao:

- Chỉ có thể nói, lúc hai đứa nhỏ được sinh ra đều rất có chừng mực, kế thừa phụ thân giữ lại tinh hoa bỏ đi cặn bã, khiến ta làm đại bá cũng vui mừng thay.

Cố Vĩnh Hàn:

- Đại ca, người đang âm thầm châm chọc ta sao?

Cố Vĩnh Huyền có chút kinh ngạc:

- Nào có âm thầm châm chọc, không phải ta đang công khai cười nhạo người sao?

Cố Vĩnh Hàn:

- ...

Uy Quốc Công nhìn thoáng qua tam tử, vẫy vẫy tay:

- Được rồi, đừng chọc đùa nhỏ gốc này nữa, trong phủ đều mạnh khỏe không cần lo lắng, hiện tại quan trọng nhất chính là đánh bại ngoại tộc, như vậy mới có thể sớm ngày trở về phủ, đoàn tụ cùng người nhà.

Hắn nói xong, đám người Cố Vĩnh Huyền liền khôi phục đứng đắn.

Hơn hai năm trước Cát Nhan Bộ ngang trời xuất thế, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chiếm hơn phân nửa thảo nguyên Tây Bắc.

Lúc ấy Cố Vĩnh Huyền nhìn ra Cát Nhan Bộ thâm tóm quá nhanh, cho nên các tiểu bộ tộc phía dưới đều không cam tâm tình nguyện mà thần phục, còn các ngoại tộc khác, đại bộ phận bộ tộc cũng không cam lòng bị một tân đại bộ tộc tới chia cắt tài nguyên, vì thế một bên phái ra mật thám đi đi đâu tra tin tức về thủ lĩnh của Cát Nhan Bộ, một bên âm thầm châm ngòi bọn họ, gây ra náo động.

Chiêu châm ngòi thật sự có tác dụng, đáng tiếc liền bị Trác Cách phát hiện, lấy thủ đoạn khốc liệt bình ổn náo động, thậm chí mượn chuyện này hoàn toàn ổn định địa vị của Cát Nhan Bộ.

Mà lúc này, tin tức liên quan tới hắn, cuộn cuộn không ngừng mà truyền vào trong quân doanh, đám người Uy Quốc Công mới ý thức được đối thủ của bọn họ đến tột cùng là dạng người gì.

Mấy năm nay qua nhiều thời gian, tuy Uy Quốc Công đánh thắng trận lớn trận bé, nhưng bọn họ cũng biết, tiêu hao như vậy căn bản không thể

thương tổn gân cốt của Trác Cách, hấn như mãnh thú vẫn luôn ần núp trong bóng đêm, thờ ơ lạnh nhạt hết thảy, âm thầm tích tụ lực lượng.

Cố Vĩnh Huyền đi tới sa bàn, phân tích tình báo, Uy Quốc Công nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu, Cố Vĩnh Hàn cũng thu liễm vẻ cợt nhả, mấy năm nay được rèn luyện, cũng dần dần tôi luyện được bản sắc, bắt đầu chân chính giống quân nhân.

Lúc bốn người đang đàm luận quân tình, cửa bị gõ vang, bốn người nhìn về phía trước, liền nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc khôi giáp đi đến, khuôn mặt của hấn rất non nớt, nhưng khôi giáp trên người hấn lại biểu hiện hấn có quân hàm không thấp, đúng là Phụng Linh.

Phụng Linh cung kính hành lễ với Uy Quốc Công:

- Khởi bẩm quốc công gia, chiến trường đã quét tước xong, lần này quân ta tổng cộng thương vong 104 người, tiêu diệt địch 65 người, trưnạ có thương tích ra, còn lại 37 con khỏe mạnh.

Uy Quốc Công gật đầu:

- Đã biết, một lát nữa người viết chiến báo đem tới đây, ta sẽ xem lại một lần, không có vấn đề gì là có thể gửi về triều đình.

Sắc mặt Phụng Linh cứng đờ, vội vàng nói:

- Thuộc hạ còn có việc bẩm báo.

- Nói.

Phụng Linh nhấp môi:

- Thuộc hạ đã tới Nghiệp Thành vài tháng, nhưng chỉ làm một ít việc nhỏ như quét tước chiến trường cùng công văn, quốc công gia...

Uy Quốc Công đánh gãy lời hấn nói:

- Người cảm thấy quét tước chiến trường là việc nhỏ?

Lúc này Phụng Linh mới ý thức được bản thân nói sai rồi, mím môi nói:

- Thuộc hạ chỉ cảm thấy, bản thân có thể ở trên chiến trường, sẽ phát huy được nhiều tác dụng.

- Người có thể ra chiến trường hay không, ta đâu có suy tính.

Uy Quốc Công nói xong, liền phát tay để Phụng Linh lui xuống.

Phụng Linh không cam lòng, ngữ khí hấp tấp nói:

- Không biết quốc công gia đặt tiêu chuẩn như thế nào, luận về võ lực, thuộc hạ mỗi lần diễn võ đều có thể đoạt giải nhất, luận về binh pháp, thuộc hạ ở kinh thành đã đọc tất cả binh thư, thậm chí 《Lục Thao》 vẫn có thể đọc lâu lâu, thuộc hạ tự tin có thể thắng được đại đa số người đang ở trong quân doanh này, vì sao bọn họ có thể ra chiến trường, ta lại không được?

Uy Quốc Công trầm mặt:

- Người đang nghi ngờ cách bốn tướng an bài?

- Thuộc hạ không dám.

- Lui xuống, về làm những chuyện người phải làm, không cần hỏi nhiều.

Khuôn mặt Phụng Linh đỏ lên, bàn tay nắm chặt thành quyền, cuối cùng rời đi.

Phụng Linh đi rồi, không khí trong phòng trong nháy mắt liền trầm ngưng.

Cố Vĩnh Hàn ghen quá lâu, cuối cùng nhịn không được cẩn thận hỏi:

- Phụ thân, vì sao không cho Phụng Linh đi chiến trường? Lúc chúng ta ở Diễn Võ Trường, ta nhìn thấy hắn thật sự rất lợi hại.

Cố Vĩnh Hàn tự mình hiểu lấy, hắn đã ra chiến trường rất nhiều lần, thậm chí còn lập hạ chiến công, Phụng Linh còn lợi hại hơn hắn nhiều, lại bị phụ thân bắt đi quét tước chiến trường, khó trách trong lòng hắn khó chịu, muốn tới tìm phụ thân lý luận.

Uy Quốc Công không nói gì, Cố Vĩnh Huyền nói:

- Phụng Linh xác thực ưu tú, nhưng chiến trường không phải Diễn Võ Trường, chỉ một sai lầm nho nhỏ đã có thể hại chết rất nhiều người, hiện giờ hắn tuổi còn nhỏ, tâm tư cũng nóng nảy, nhưng thân ở địa vị cao, nếu để hắn ra chiến trường, không xảy ra việc gì còn đỡ, một khi xảy ra chuyện, chính là thiên đại tai họa.

Dù là Cố Vĩnh Diễm cũng nhin không được nói:

- Đúng là hắn có võ công cao cường, nếu giống người và ta chỉ nghe lệnh làm tiên phong còn đỡ, chỉ sợ hắn tự phụ ngạo mạn, một lòng muốn lập công, đến lúc đó không chừng sẽ hại chết chính hắn, còn hại chết chiến hữu.

Cố Vĩnh Hàn đã hiểu được, có chút hồ thẹn nhìn về phía Uy Quốc Công:

- Thì ra phụ thân để hắn quét tước chiến trường là vì tôi luyện ý chí của hắn, là nhi tử hiểu lầm phụ thân.

Không ngờ Uy Quốc Công sắc mặt lạnh lùng lắc đầu:

- Tôi luyện hắn là một chuyện, nhưng quan trọng là, ta không thể đem phía sau giao cho một người mà ta không tín nhiệm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Thụ Vương

Phụng Linh trở lại phòng, không nhin được cơn tức, quét sạch đồ vật trên bàn, thanh âm này vang tới cách vách, phụ tá chạy qua đây:

- Bá gia làm sao vậy?

Phụng Linh ném đồ vật vẫn chưa hết giận, cắn răng nói:

- Uy Quốc Công thật sự khinh người quá đáng, vài tháng nay chỉ để ta quét tước chiến trường, viết công văn, ta không phải đến chiến trường để làm mấy chuyện này.

Phụ tá là người do hoàng đế đích thân chọn lựa cho Phụng Linh, cũng là người từng rèn luyện trên chiến trường, nghe vậy liền nói:

- Bá gia đừng nóng nảy, người tới Tây Bắc vẫn chưa được bao lâu, quốc công gia cũng vì tốt cho người...

- Vì tốt cho ta?

Phụng Linh cả giận nói:

- Nhi tử phế vật của hần còn có thể ra chiến trường, dựa vào cái gì? Ta lại không thể đi! Rõ ràng hần kiêng kỵ ta, sợ ta đoạt quân công của hần.

Phụ tá nhíu mày, vẫn cố khuyên giải an ủi nói:

- Quốc công gia trấn thủ Tây Bắc nhiều năm, thanh danh cực tốt, hiện giờ trong triều rất nhiều đại tướng từng là thủ hạ dưới trướng quốc công gia, bọn họ lập hạ công lao mới có chức vị như ngày hôm nay, nếu không, bọn họ cũng sẽ không cố ý đưa người tới nơi này.

Hần nói như vậy, tâm tình của Phụng Linh đỡ hơn một chút, nhưng vẫn buồn bực:

- Tuy là như thế, nhưng bệ hạ đưa ta tới đây là vì cái gì, người cũng biết. Trên người ta gánh vác sứ mệnh chấn hưng Phụng gia, nếu vẫn bị an bài quét tước chiến trường, sao ta có thể lập hạ quân công, hỡi bệ hạ hậu ái?

Phụ tá khẽ cười một tiếng:

- Người quá sốt ruột, người mới bao lớn, muốn lập công ngày sau sẽ có nhiều cơ hội, nghe nói Uy Quốc Công tam tuần (~30) mới ra chiến trường, người so với quốc công năm đó vẫn hiệu thắng hơn nhiều, không phải sao?

Phụng Linh buồn bực nói:

- Ai muốn so với hắn, nghe nói phụ thân của ta mười lăm tuổi đã tới Tây Bắc, vừa đánh liền lập hạ chiến công hiển hách, đây mới là mục tiêu mà ta muốn hướng tới.

Phụ tá sửng sốt, lúc này mới nhận ra Phụng Linh nói chính là Phụng Triễn, năm đó hắn cũng là thủ hạ dưới trướng Phụng Triễn, từng thấy vị thiếu niên tướng quân tư thế oai hùng, hắc giáp hồng mã, như một đạo tia chớp xuyên qua đám người, thẳng tiến lấy thủ cấp đại tướng quân địch, sau đó thông dong mà về, không có ai dám ngăn trở.

Những năm ấy hắn ở Tây Bắc, nhắc tới Phụng gia, ngoại tộc nghe tiếng sợ vỡ mật, nếu không phải...Hiện giờ ngoại tộc dám kiêu ngạo sao?

Thật sự đáng tiếc.

Sau khi Phụng Linh quá kế Phụng Triễn, một lòng xem hắn làm mục tiêu của chính mình, cũng không dám chậm trễ, lúc trước biết bản thân sẽ tới Tây Bắc, vì quá hưng phấn cả đêm không ngủ được, nào ngờ đến đây lại trải qua tình trạng như hiện giờ?

Chỉ là phụ tá khuyên một lúc lâu, Phụng Linh mới miễn cưỡng đồng ý.

Phụ tá âm thầm thở dài, sau khi trở lại phòng, liền đem tình hình bên này viết thành mật thư, sai người đem về kinh thành.

Mật thư đưa tới tay Tiêu Trạ̣m, hặ́n khẽ nhụ́m mặ̀y, hặ́n đẹ̃ Phụng Linh ra chiến trường. vì muộ́n hặ́n tích cợ́p quân công, chự́ không phải thật sự đẹ̃ hặ́n ra chiến trường li ệ̀u mạng chẹ̃m giết, hiện giờ hặ́n là đọ̣c đị̃nh của Phụng gia, nếu hặ́n xảy ra chuyện gì, chẳng phải sẽ khiến cụ̃u cụ̃u tuyệt hậu!

- Thật là h ộ̀nháo!

Nội thị đự́ng h ậ̀u hạ lập tức quỳ xuống:

- Bệ hạ bớt giận.

Tiêu Trạ̣m bực bội phặ́t tay, Trương Lẹ̃ vặ́y lui bọn họ ra ngoài, còn hặ́n cẩn thận khuyện nhụ̉:

- Bệ hạ xin bớt giận, Thành Nghị bá là vì không muộ́n cô phụ sự kỳ vọng của người, cho nên mới nóng vộ̣i lập công, người thiếu niên có chút nóng nảy, nhưng tâm ý là tốt.

Tiêu Trạ̣m đẹ̃m mật thư đặ́p xuống bàn:

- Nếu không phải vì cái này, trặ́m đạ̃ sớm viết thư mặ́ng chết hặ́n.

Trương Lẹ̃ thấy Tiêu Trạ̣m vặ́n mang theo vẹ̃ mặt phặ́n nộ, nhưng hặ́n biết hoàng thượng đạ̃ không còn tức giận, lúc này mới nói:

- Thật ra Thành Nghị bá có tính tình thệ́ này cụ̃ng tương tự Đị̃nh Quốc Công năm xưa, tuy không phải là thân sinh, nhưng diện mạo cụ̃ng tính tình thệ́ không quá khác biệt, cụ̃ng giộ́ng như thân sinh.

Trương Lẹ̃ nói đi ệ̀u này khiến vẹ̃ mặt Tiêu Trạ̣m trợ̉ lên nhu hòa, Phụng Linh có khuộn mặt tương tự Phụng Triệ̉n.

Tiêu Trạ̣m sinh ra đạ̃ là thái tử, từ nhỏ li ệ̀n biết bản thân khác với các huynh đẹ̃ khác, hặ́n sẽ kệ́ thừa thiên hạ.

Mặc kệ là phụ hoàng hay là mẫu hậu thậm chí các triều thần, đều kỳ vọng rất cao vào hắn, chỉ có cữu cữu Phụng Triển, không giống phụ hoàng mẫu hậu bắt hắn đọc sách cùng lễ nghi vô cùng khắc nghiệt, cũng không giống hạ thần luôn vâng vâng dạ dạ với hắn.

Hai người tuổi tác không quá chênh lệch, Phụng Triển là trưởng bối, lại giống như huynh trưởng, lúc hắn từ chiến trường trở về, luôn trộm dẫn Tiêu Trạh xuất cung, dẫn hắn tới phố phường, tiếp thu kiến thức thú vị ngoạn ý, giảng cho hắn biết về trời nam đất bắc, đủ các loại chuyện hiếm lạ kỳ quái, hắn còn nói nếu có cơ hội sẽ dẫn hắn đi Tây Bắc nhìn xem, bầu trời nơi đó còn rộng lớn hơn kinh thành, nơi đó có cỏ xanh mây trắng, nơi đó có cô nương nhiệt tình như lửa, sẽ đứng bên đường xướng(hát) tình ca với nam tử mà cô nương ấy để ý.

Tiêu Trạh là hi vọng mà hắn luôn ấp ủ, mỗi khi hắn căng thẳng mệt mỏi muốn ngừng lại, hắn sẽ nghĩ đến lời cữu cữu nói, Tây Bắc có bầu trời rộng lớn, dê bò thành đàn, còn có nữ tử đứng bên đường xướng tình ca.

Hắn nghĩ, một ngày nào đó hắn sẽ đi tới đó, cùng cữu cữu cùng nhau cưỡi ngựa, sẽ xướng ca vui vẻ.

Chỉ tiếc, hết thảy đã tan thành mây khói.

Phụng Triển đã chết, lúc đưa về chỉ còn vài mảnh thi thể, hắn lấy hậu lễ đại táng.

Sau đó tình hình chuyển biến bất ngờ, phụ hoàng tước vị Định Quốc Công, mẫu hậu bế cung, nguyên nhân cái chết của Phụng Triển trở thành bí mật giữ kín như bưng.

Này trở thành chấp niệm trong lòng Tiêu Trạh, dù hiện giờ hắn đăng cơ làm đế, vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Giống như nhớ tới Phụng Triển, Tiêu Trạh luôn khoan dung với Phụng Linh:

- Thôi, hấn chỉ là hài tử, để Từ Trọng nói cùng Cố Tông Bình, cho hài tử này có một chút cơ hội.

Từ Trọng là phụ tá đi theo Phụng Linh, hấn không biết phong mật thư này đưa về kinh thành, không chỉ không làm Tiêu Trạ nghiêm mắ cảnh tỉnh Phụng Linh, ngược lại sai hấn đi tìm Uy Quốc Công giúp Phụng Linh có cơ hội ra chiến trường, có lẽ hấn sẽ hận không thể đập nát bàn tay đã viết mật thư.

Tiêu Trạ giải quyết xong chuyện này, liền rời khỏi Ngự Thư Phòng, Trương Lễ vội vàng chuẩn bị ngựa liền, cùng hấn đi tới Khôn Ninh Cung.

Khôn Ninh Cung.

Trần hoàng hậu đang trò chuyện cùng Nguyên Gia trưởng công chúa, Tiêu Diễm Chi ngồi một bên, nhìn có vẻ rầu rĩ không vui.

Tiêu Trạ đi vào, miễn cho các nàng không cần hành lễ, rồi bế Tiêu Diễm Chi lên:

- Diễm Chi làm sao vậy, chu miệng cong môi là thế nào?

Nguyên Gia bất đắc dĩ cười:

- Còn có thể vì cái gì, hôm nay Thụy vương hộ tống đi ền lành vào kinh, ta không cho hấn đi xem, từ sáng sớm đã bắt đầu giận dỗi.

- Đây có là gì! Ngày mai Thụy vương tiến cung, đi ền lành sẽ đặt trong cung, cứu cứu mang người đi xem là được.

Tiêu Diễm Chi chớp đôi mắt:

- Thật sao?

- Quân vô hí ngôn, sao cứu cứu có thể lừa người.

Tiêu Diễn Chi cười vui vẻ, vươn tay ôm cổ Tiêu Trạh, then thừng hôn hấn một cái:

- Cảm ơn cứu cứu.

Tiêu Trạh nhéo nhéo mũi hấn:

- Hiện tại còn giận đối với mẫu thân không?

Tiêu Diễn Chi nhỏ giọng mà ghé vào tai Tiêu Trạh:

- Thật ra không phải ta giận đối với nương, chỉ là lúc trước ta đã đáp ứng với Thanh Ninh, sẽ đi xem cùng bọn họ, hiện tại chỉ có thể thất ước.

Tiêu Trạh sửng sốt:

- Thanh Ninh?

Nguyên Gia đột nhiên sắc một ngụm nước, Trần hoàng hậu vội vàng đưa khăn tóh:

- Sao lại thế này, uống miếng nước cũng bị sắc?

Tiêu Trạh bất đắc dĩ nói:

- Đã làm nương rồi, còn có thể sắc nước, cũng không sợ Diễn Chi chê cười người.

Nguyên Gia có chút chậ vật lau môi, trong lòng lại nói, nếu không phải hoàng huynh gọi danh bậy bạ, ta sẽ sắc nước sao? Nếu người biết người người kêu chính là ai, chỉ sợ so với ta càng kinh hoảng thất thố.

Nguyên Gia biết bí mật không thể nói, nàng có loại cảm giác mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh.

Lúc này, Thụy vương đã chậm rãi vào thành.

Liễu thị tạm thời cho bọn nhỏ một ngày nghỉ, Liễu Tử Ký phái hạ nhân tới một tú lều bên đường đặt phòng, Liễu thị cùng Đào thị mang theo bọn nhỏ cùng hộ vệ chen qua đám đông mới vào được tú lều.

Liễu thị vừa thấy Liễu Tử Ký liền gõ đầu hấn:

- Là người bày trò.

Liễu Tử Ký che đầu, đáng thương nói:

- Ta chỉ thỉnh bọn người Trạch Hạo, cô cô tới làm gì?

Liễu thị trừng mắt liếc hấn một cái:

- Nếu ta không tới, người sẽ dạy hư bọn nhỏ, thì biết làm sao bây giờ?

Liễu Tử Ký vô ngữ, liền lôi kéo bọn người Cố Trạch Hạo đi đến bên cửa sổ.

Bên đường đã đứng đầy người, đằng trước có Vũ Lâm Quân mở đường, đi êm lành này sẽ đưa đến Lễ Bộ, ngày mai mới có thể cùng Thụy vương vào cung yết kiến.

Cố Thanh Ninh cùng bọn tử muội đứng bên cửa sổ, Cố Thanh Xu hưng phấn vô cùng, vẫn luôn lôi kéo tay nàng, nói mãi không ngừng.

Chờ đến lúc thứ được gọi là đi êm lành chậm rãi rơi vào tầm mắt, Cố Thanh Xu càng hưng phấn, bọn nhỏ Cố gia hưng phấn chen lấn quả thực muốn đẩy Cố Thanh Ninh té ngã.

Cố Trạch Mộ không hề có hứng thú với đi êm lành, chỉ đứng bên cạnh, thấy tình hình như vậy, hấn vội đi qua, đứng sau lưng Cố Thanh Ninh, đỡ bả vai của nàng giúp nàng đứng vững.

Cố Thanh Ninh sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Cố Trạch Mộ đang đen mặt quát Cố Thanh Xu:

- Buông tay.

Cố Thanh Xu theo phản xạ, buông lỏng tay Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Cố Trạch Mộ nhìn nàng, hơi quay mặt đi, lẩm bẫm một câu:

- Một con Bạch hổ, không phải chưa từng thấy, có gì đẹp!

Cố Thanh Ninh không nghe rõ:

- Người nói gì?

Cố Trạch Mộ:

- Không có gì.

Cố Thanh Ninh cũng có chút thất vọng, nàng còn nghĩ là đồ vật lợi hại gì đó, không ngờ chỉ là một con Bạch Hổ, lúc trước nàng cùng Tiêu Dận ở bãi săn đã từng nhìn thấy một con, Tiêu Dận còn muốn sai người săn lão hổ kia tặng cho nàng, nhưng nàng ngăn lại.

Cái gọi là đi ầm lành, lại không có ấn tượng sâu sắc bằng Thụy vương đang ng ỡ ngay ngấn trên lưng ngựa.

Thụy Vương nhỏ hơn Tiêu Trạm ba tuổi, mấy năm nay hắn vẫn luôn ở Tương Nam, làn da nhợt bạch(trắng) đã bị nắng chiếu thành màu đ ồng cổ, trung hoà diện mạo quá mức nhu hòa, khóe miệng vẫn luôn mang theo ý cười, càng có vẻ ôn văn nho nhã, quân tử như ngọc.

Thụy vương phong độ nhẹ nhàng ng ỡ trên lưng ngựa, giống như hắn cảm giác được gì đó, li ền quay đ ầu, nhưng cái gì cũng không có.

Quan viên Lễ Bộ đi bên cạnh hắn, vội vàng hỏi:

- Thụy vương diện hạ, có chuyện gì sao?

Thụy vương lắc đầu, cười nói:

- Không có gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Sơ Lược Tam Tử

Sau khi xem xong đi ền lành, trên đường trở về phủ, đám hài tử riu rít trò chuyện, chỉ có Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ th ần sắc ngưng trọng, không biết suy nghĩ cái gì.

Cố Thanh Xu lôi kéo tay áo của Cố Trạch Hạo:

- Người có cảm thấy Trạch Mộ càng ngày càng khủng bố?

Cố Trạch Hạo mờ mịt nói:

- Không có a, không phải Trạch Mộ vẫn luôn không thích nói chuyện sao?

- Người không có chú ý, mới vừa rồi hẳn tr ờng ta, so với đại ca còn khủng bố hơn.

- ... Là người suy nghĩ nhiều.

Cố Trạch Hạo chẳng hề để ý nói.

- Đi đi đi, người mới suy nghĩ nhiều.

Cố Thanh Xu ghét bỏ nhìn hẳn:

- Thôi, dù sao người cũng là huynh đệ của người khác, không phải huynh đệ nhà này

Cố Trạch Hạo tối ngày bị thân tử tử đả kích riết thành thói quen, cũng không để trong lòng, quay qua nói chuyện cùng Liễu Tử Ký.

Cố Thanh Xu không cam lòng, nàng ng ỡ gần Cố Thanh Ninh, đè thấp thanh âm nói:

- Thanh Ninh, người có cảm thấy đạo này Trạch Mộ rất kỳ quái?

Cố Thanh Ninh nghe được lời này, nàng hơi kinh ngạc hoảng sợ, còn cho là Cố Thanh Xu phát hiện ra cái gì, ai ngờ Cố Thanh Xu thầ n thầ n bí bí nói:

- Đạo này Trạch Mộ hay nhìn trộm người.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Cố Thanh Xu nghĩ nàng không tin, vội vàng nói:

- Thật đó! Lúc lên khóa(đi học), người hơi thân cận với Diễm Chi, chỉ hơi hơi thôi, Trạch Mộ sẽ xuất hiện tách các người ra, còn có...Lần trước Trạch Hạo lấy bài tập của người, ta thấy Trạch Mộ trộm kéo hẳn tới bàn của người, bắt trả lại, còn nữa còn nữa, vừa rồi hẳn còn trừng ta! Không cho ta nắm tay người!

Quan trọng nhất chính là câu cuối cùng.

Cố Thanh Ninh có chút bất đắc dĩ nhìn Cố Thanh Xu ra sức cáo trạng, rất muốn nói cho nàng biết, người nói quá lớn, Cố Trạch Mộ đang trừng người.

Nhưng nghe Cố Thanh Xu nói như vậy, Cố Thanh Ninh cũng nhận ra, gần đây Cố Trạch Mộ có chút kỳ quái, không đúng, trước đó hẳn cũng có chút kỳ quái. Tỷ như...Từ sau yến hội của Nguyên Gia, lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?

Cố Thanh Ninh bỗng nhiên nhớ tới anh vũ chỉ biết gây họa, chẳng lẽ lúc ấy Cố Trạch Mộ đã phát hiện thân phận của nàng?

Cẩn thận suy nghĩ, từ lúc trở về từ phủ công chúa, mấy ngày tiếp theo Cố Trạch Mộ thường xuyên dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, sau đó còn trốn tránh nàng...

Lúc đó Cố Thanh Ninh không nghĩ đến vấn đề này, còn cho là Cố Trạch Mộ bị quỷ ám, chỉ là sau này xảy ra rất nhiều chuyện, Cố Trạch Mộ cũng từ từ khôi phục lại vẻ bình thường, cho nên nàng đã quên chuyện này.

Hiện giờ Cố Thanh Xu vừa nhắc tới, nàng càng nghĩ càng cảm thấy, Cố Trạch Mộ có khả năng đã biết thân phận của nàng, lúc đó phản ứng của hắn rất đáng nghi ngờ, xem ra đối phương cũng có thân phận không đơn giản, nói không chừng là người mà nàng từng nhận thức.

Trong lòng Cố Thanh Ninh có vương mắc, quyết tâm muốn thăm dò hắn.

Cố Trạch Mộ không ngờ Cố Thanh Xu đi cáo trạng lại khiến Cố Thanh Ninh hoài nghi hắn, hiện tại hắn chỉ nghĩ tới Thụy vương, mấy năm không gặp, nhi tử này càng thêm phóng khoáng.

Thụy vương không biết thân phụ vừa đánh giá hắn, sau khi hồi phủ nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau liền đem điếm lạnh đưa vào cung, lại bị hoàng đế giữ lại dùng bữa, trong bữa tiệc hai huynh đệ trò chuyện với nhau rất vui, hoàng đế lưu hắn lại, qua Tết Trung Thu mới hồi Tương Nam.

Tin tức vừa truyền ra, tất nhiên có không ít người cảm khái Thụy vương được đế tâm. Thụy vương càng tăng thêm nhiệt độ, mỗi ngày từ đầu đường tới cuối ngõ đều có thể nghe được tin tức có quan hệ tới hắn.

Hắn làm người hòa khí không làm cao, có thể cùng văn nhân mặc khách nói về thi từ ca phú, cũng có thể cùng thiếu gia ăn chơi trác táng đánh mã đạo phố, chuyện bát quái về hắn cực kỳ lưu hành trong kinh thành, ngay cả Uy Quốc Công phủ dạy học tại gia cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Cố Thanh Ninh còn nghĩ đàm luận bát quái, thì Liễu Tử Ký cái tên miệng rộng này đã là cao thủ, sau này mới phát hiện ra cao thủ chân chính luôn ở bên cạnh.

Cố Thanh Xu không chỉ thích hỏi thăm, ngay cả nha hoàn bên người cũng phát triển thành cánh tay bát quái. Mỗi lần tới lúc nghỉ giải lao, chính là lúc Cố Thanh Xu khai mạc tiểu kịch.

Không phải Cố Thanh Ninh không muốn nghe những chuyện về người đã từng là thứ tử của nàng, dù hẳn có không ít chuyện phong lưu, nhưng không chịu nổi luôn có những câu như thế lọt vào lỗ tai, Cố Thanh Ninh bỗng nhiên cảm thấy Tiêu Dận rất thảm, hẳn chỉ có ba nhi tử, nhưng không có ai giống tính hẳn.

Trưởng tử là Tiêu Trạ không cần nhắc nữa, tóm lại Tiêu Dận có năm mơ cũng hy vọng Tiêu Trạ có thêm một chút sát phạt quyết đoán.

Thứ tử Thụy vương Tiêu Triệt, đã từng là hoàng tử đệ nhất đại ăn chơi trác táng. Cũng không phải nói hẳn có cử chỉ tùy tiện gì đó, Tiêu Triệt ở trước mặt phụ hoàng mẫu hậu vẫn rất quy củ, đọc sách tập võ cũng dụng công. Nhưng hẳn một là chú trọng ăn, hai là chú trọng xuyên (mặc), nghe nói trong phủ của hẳn còn có hạ nhân chuyên phối y phục, năm đó trong kinh lưu hành một phần "Kinh Thành Tiểu Cật Danh Lục" (danh sách món ăn vặt), nghe nói chính hẳn tham dự chỉ đạo.

Lúc này Tiêu Triệt giống trống khua chiêng đưa đi lên lành vào kinh, rất nhiều người đoán ra mục đích của hẳn là gì, nhưng Cố Thanh Ninh lại cảm thấy, hẳn chỉ tưởng niệm món ăn vặt ở kinh thành, cho nên mới nghĩ biện pháp để trở về.

Tam tử Hành vương Tiêu Trường còn nhỏ hơn hai vị ca ca rất nhiều, cũng là hài tử nhỏ nhất của Tiêu Dận.

Vừa sinh ra đã có thể nhìn ra thiên phú dị bẩm, ước chừng nặng khoảng mười cân, sau khi lớn lên không phụ sự mong đợi của mọi người mà trưởng thành một vị mập mạp mi thanh mục tú, cả ngày vui tươi hơn hở, vô ưu vô lự, công khóa cùng tập võ chỉ tập qua loa đại khái, cho dù bị phụ hoàng mắng cũng chỉ vượt đầu cười ngây ngô.

Nghe nói hẳn biết đi tới đất phong, mỗi ngày không cần dậy sớm niệm thư, đêm đó liền thu thập đồ vật muốn cáo từ hoàng huynh để đi tới đất

phong. Cỗ Thanh Ninh cảm thấy, nếu Tiêu Dận còn sống, có lẽ sẽ bị tức chết.

Cỗ Trạch Mộ đúng là sắp bị tức chết rồi, vì sau khi Tiêu Triệt hồi kinh, quả nhiên chính sự không làm, cả ngày ở kinh thành dạo tới dạo lui, nghe nói còn mở thêm [Kinh Thành Tiểu Cật Danh Lục Nhị]

Dù sao hai nhi tử không có dã tâm gì cũng là chuyện tốt, nên Cỗ Trạch Mộ cũng yên lòng. Hiện tại cảm thấy tuy Tiêu Trạ hành sự có chút do dự không quyết đoán, nhưng so với hai vị đệ đệ mà nói, thì hẳn đã rất ưu tú!

Tiêu Trạ vô cùng ưu tú hất xì một cái, Thụy vương vội vàng quan tâm hỏi:

- Trong phòng này gió quá nhiều, nên làm hoàng huynh bị cảm lạnh?

Tiêu Trạ lắc đầu, xoa xoa mũi:

- Không sao.

Thụy vương liền cáo lui, đi theo thái giám đi tới Ninh Thọ Cung thỉnh an Thục thái phi, lại trùng hợp Nhạc Bình trưởng công chúa cũng đang ở đó.

Nhạc Bình thấy Thụy vương, trong mắt hiện lên một chút hoảng loạn, Thụy vương chỉ hơi mỉm cười, cung kính hành lễ với mẫu thân, sau đó mới nhìn về phía Nhạc Bình, lại cười nói:

- Thật là xảo (trùng hợp), thì ra hoàng muội cũng ở đây.

Nhạc Bình cắn môi, giống như không tình nguyện phúc lễ với Thụy vương:

- Hoàng huynh an.

Thục thái phi cười nói:

- Triệt Nhi trở về lâu như vậy, còn chưa gặp hoàng muội của người?

Thụy vương khẽ cười nói:

- Đúng vậy, gần đây rất bận rộn, vốn định tìm một cơ hội đi gặp hoàng muội, vẫn không thể phân thân.

Nhạc Bình không tin hẳn, gần đây tin tức có quan hệ tới Thụy vương điện hạ quá nhiều, cả ngày vội vàng hái hoa ngắt cỏ, đúng là “Bận rộn”, nhưng đang ở trước mặt Thục thái phi, nên nàng vẫn ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Là do Nhạc Bình sơ sót, đáng lẽ phải là ta đi tới phủ hoàng huynh để bái kiến mới phải.

- Hai huynh muội cần gì phải khách khí như vậy.

Thục thái phi nắm tay Nhạc Bình, nói với Thụy vương:

- Mấy năm nay người ở đất biên, Nhạc Bình lúc nào cũng tiến cung trò chuyện với ta, tuy nàng không phải thân sinh của ta, nhưng phần tâm ý này có thể so với người là thân sinh còn sẵn sóc hơn nhiều, ta không cho người khi dễ muội muội của người.

- Mẫu phi nói gì vậy, ta yêu thương muội muội còn không kịp, sao lại khi dễ nàng?

Thục thái phi thấy thế, vừa lòng tươi cười:

- Được rồi, một lát nữa mẫu tử chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, lúc người xuất cung, đưa muội muội người về phủ... Vị phò mã kia không biết nghe lời, người làm ca ca, nếu đã trở lại, nên chớ lưng thay muội muội, biết không?

Thụy vương gật đầu:

- Nhi thần nghe mẫu phi.

Dùng bữa xong, Thụy vương cùng Nhạc Bình cùng ra ngoài cung, vừa bước ra khỏi Ninh Thọ Cung, Nhạc Bình nói:

- Ở đây mẫu phi sẽ không nhìn thấy, hoàng huynh không cần giả bộ huynh muội tình thâm, làm như chúng ta rất thân thiết.

Thụy vương vẫn ôn hòa nói:

- Bẩm vương đã đáp ứng với mẫu phi, đương nhiên sẽ đưa hoàng muội bình an trở về phủ.

- Không phi cần hoàng huynh lo lắng, bẩm cung tự mình trở về là được.

Thụy vương cười cười:

- Mẫu phi còn dặn bẩm vương giảng giáo phò mã của người, dù sao cũng phải đi một chuyến tới phủ của người, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, đi luôn hôm nay cho tiện.

- Chuyện của ta không cần người quản!

Thụy vương giống như nhìn một tiểu hài tử không hiểu chuyện, trong miệng lại phun ra lời tàn nhẫn:

- Mặc kệ người, sau đó tùy ý phò mã đêm túc ngoại thất(qua đêm bên tình nhân), để lời đồn này truyền khắp kinh thành sao? Đường đường là trưởng công chúa sống nghẹn khuất như thế, ta còn khó chịu thay người.

Nhạc Bình hốt mắt đỏ lên:

- Không sống nghẹn khuất như thế, ta biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta làm giống như Nguyên Gia, hòa ly sao?

Thụy Vương nói:

- Cũng không phải không được.

- Nếu ta cũng là đích công chúa, hoàng huynh của ta là đương kim bệ hạ, ta cũng dám hòa ly!

Thụy Vương cười nhạo nói:

- Không dám thì nói không dám, còn bị đặt ăn nói đường hoàng như thế. Dù người không phải là đích công chúa, thì hoàng huynh của người vẫn là đương kim bệ hạ, nhưng cũng không có gì quan hệ gì tới người, nhân gia là thân ca ca của Nguyên Gia, bọn họ cùng phụ cùng mẫu, người tự mình hiểu lấy, đừng mơ tưởng tranh giành.

Hắn nghĩ đến cái gì đó, lại “chẹp” một tiếng:

- Nếu không phải mẫu phi phân phó, thì ta cũng không muốn quản người.

Nhạc Bình bị hắn chọc tức muốn ngã ngựa, không muốn nghe hắn nói nữa, liền xoay người bỏ đi.

Thụy vương lười biếng đi theo sau nàng, tuy ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng vẫn một đường đi tới phủ công chúa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Nguyên Căn

Vào phủ công chúa, Thụy vương tùy ý hỏi một nha hoàn:

- Phò mã đâu?

Nha hoàn khẽ nhìn Nhạc Bình, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Phò mã...Không ở trong phủ.

Thụy vương cười nhạo một tiếng:

- Hắn không ở trong phủ thì ở đâu?

Hắn sai thị vệ:

- Tìm phò mã về đây.

Nhạc Bình nhếch môi:

- Tìm hắn làm gì, người nghĩ người nói mấy câu thì hắn sẽ trở về? Sẽ không ra ngoài hái hoa ngắt cỏ?

Nàng ngẩng đầu nhìn Thụy vương:

- Ta không cần người giả mù sa mưa, không phải người muốn nhìn ta bị chê cười sao? Hiện giờ đã thấy rồi, vừa lòng chưa? Có thể đi rồi!

Thụy vương sắc mặt thâm trầm, ngày thường hắn luôn mang theo ý cười, đột nhiên nghiêm túc như vậy, giống như từ ngày xuân tiến vào trời đông giá rét.

Nhạc Bình rùng mình, không dám nói thêm gì nữa.

Thụy vương nói:

- Nếu ta muốn nhìn người bị chê cười, chỉ cần tùy ý ra tửu lâu nào đó ngồi xuống là được.

Hắn nhìn Nhạc Bình:

- Người ngoài mạnh trong yếu, đơn giản là sợ ta biết mấy năm nay người đã làm ra những chuyện hoang đường gì. Người cảm thấy ta ở Tương Nam, quản không được người đúng không?

Nhạc Bình siết chặt nắm tay, rất muốn nói lại, nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Thụy vương, lại không dám.

Thụy vương nhìn nàng, lộ ra thất vọng:

- Ta còn cho rằng, mấy năm nay người bị không ít giáo huấn, lẽ ra sẽ có tiến bộ, ai ngờ lại không có.

Sắc mặt của Nhạc Bình lúc đỏ lúc trắng.

Hai người không nói gì nữa, cho đến lúc thị vệ mang phò mã về phủ công chúa, phò mã là đích thứ tử của Tân Ninh hầu, diện mạo trắng nõn đoan chính như công tử ôn nhuận, nhưng lúc này y phục không chỉnh tề, thoạt nhìn có chút đáng khinh.

Phò mã vừa kinh vừa giận:

- Các người muốn làm cái gì!

Hắn dùng sức giãy giụa, vẫn không thể lay động thị vệ bắt hắn.

Thụy vương chậm rãi đi tới, giống như phò mã ý thức được gì đó, nuốt một ngụm nước miếng:

- Thụy, Thụy vương điện hạ...

Thụy vương hơi mỉm cười, nhìn về phía thị vệ:

- Vừa nãy, tìm thấy ở đâu?

Thị vệ do dự trả lời:

- Là...hẻm Vân Hoa.

Trong hẻm Vân Hoa phần lớn là nơi mua vui của một số quan viên, hoặc là nơi quan viên dưỡng ngoại thất, phò mã được tìm thấy ở đây, không cần nói cũng biết.

Phò mã vừa định biện giải, Thụy vương đã mồm thẳng vào bụng hắn.

Phò mã kêu la thảm thiết, nhưng này chỉ mới bắt đầu, một khắc sau hắn bị Thụy vương coi như bao cát mà trút giận, Nhạc Bình sợ tới mức run lập cập, nhưng nhìn vẻ mặt của Thụy vương vẫn hàm chứa ý cười, ký ức ác mộng đánh úp lại, động cũng không dám động.

Sau một lúc lâu, phò mã giống như một bãi bùn lầy nằm liệt trên mặt đất, Thụy vương túm cổ áo của phò mã, phò mã sợ tới mức vội vàng dùng tay bảo vệ mặt.

Thụy vương “chặc” một tiếng:

- Thôi, toàn thân trên dưới, chỉ có gương mặt này miễn cưỡng nhìn cũng tạm, tạm thời bỏ qua.

Nói xong, hắn buông tay, phò mã lại té xuống mặt đất, phát ra một tiếng kêu rên.

Thụy vương nhìn một vòng, đám hạ nhân im như ve sầu mùa đông, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ bụi đất trên tay:

- Đỡ phò mã về phòng nghỉ ngơi đi.

Đám hạ nhân vội vàng nâng phò mã về phòng, toàn bộ phòng chỉ còn lại Thụy vương cùng Nhạc Bình, và thị vệ bên người Thụy vương.

Thụy vương nhìn Nhạc Bình đang áp chế lửa giận, ân cần dạy bảo:

- Nếu người có bản lĩnh, học theo Nguyên Gia, ném phò mã ra khỏi phủ, nếu vô dụng, thì đánh hấn nằm một đống, kêu hấn thành thật một chút.

Nhạc Bình hồi hận không ngừng, sao nàng lại nghĩ Thụy vương sẽ thật lòng nói chuyện cùng phò mã, rõ ràng hấn sẽ dùng loại phương pháp đơn giản thô bạo thế này.

Thụy vương nói:

- Những thị vệ này, trước khi ta rời kinh sẽ giao cho người sử dụng, hy vọng người sẽ không làm ta thất vọng.

Sau khi Thụy vương rời khỏi phủ công chúa, hấn mới thu hồi ý cười.

Thật ra hấn không có chán ghét Nhạc Bình, trong cung rất ít hài tử, lúc hấn biết bản thân sẽ có một muội muội, hấn rất vui vẻ, nhưng Nhạc Bình lại không thích hấn, một lòng muốn trở lại bên cạnh hoàng hậu, thậm chí đối đãi với hoàng huynh còn thân thiết hơn với hấn, dần dà, tâm của Thụy vương đã lạnh.

Hấn biết Nhạc Bình không cam lòng, thật ra hấn cũng có chút không cam lòng.

Từ lúc sinh ra hấn liền biết hấn khác hoàng huynh, hoàng huynh là đích trưởng tử, sinh ra liền lập làm thái tử, được phụ hoàng giáo dưỡng mà lớn lên. Phụ hoàng đối xử với hấn cũng không tệ, nhưng lại khác với hoàng huynh. Hấn từng mất mát từng oán hận, rõ ràng hấn ưu tú hơn hoàng huynh nhiều như vậy, vì sao trong mắt phụ hoàng lại không nhìn thấy hấn?

Hấn từng có dã tâm, nhưng phụ hoàng không cho dã tâm của hấn nảy mầm.

Sau lại hấn cũng bình thường trở lại, không còn để tâm đến những chuyện vụn vặt, tuy phụ hoàng không coi trọng hấn, nhưng đối xử với hấn cũng tốt, mẫu phi rất yêu thương hấn, dù mẫu hậu đối đãi với hấn không

nhật tình, nhưng chưa từng khắt khe lạnh nhạt với hắn, huynh đệ tử muội không nhiều lắm, cũng tạm coi là hòa thuận. Hắn liề n hiểu, dù hắn muốn tranh, tranh được rồi thì có ích lợi gì?

Hoàng huynh đối xử với hắn rất tốt, có lẽ vì trong cung ít hài tử, từ nhỏ hoàng huynh có chuyện gì đều dẫn hắn theo. Lúc trẻ lòng dạ bất bình, thường âm thầm chơi bản với hoàng huynh, vậy mà hoàng huynh chưa từng trách hắn, Thụy vương nhìn ra, hoàng huynh là thiết tình, cũng không phải vì thanh danh huynh hữu đệ cung.

Có đôi khi hắn cảm thấy, người như vậy làm hoàng đế thật sự tốt sao?

Hoàng đế không phải sẽ giống như phụ hoàng của hắn, thủ đoạn thiết huyết? Tàn nhẫn quả quyết? Nhìn hoàng huynh thế nào cũng thấy kém xa.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, như vậy có gì không tốt?

Vì sao vị trí kia chỉ có thể cô độc không nhận người thân, ai nói làm đế vương nhất định phải vô tình?

Lúc hắn ngự trang đưa đi ềm lạnh vào kinh, chính là muốn thử hoàng huynh, hắn cũng tự đánh cuộc với chính mình, nếu hoàng huynh bất biến (không thay đổi), hắn sẽ vĩnh viễn canh giữ đất phong, thay hoàng huynh trấn thủ một phần giang sơn.

May mà, hắn thắng.

Thụy vương nhẹ nhàng thở phào một tiếng, cũng không biết là may mắn hay là tiếc nuối.

Đúng lúc này, hắn thấy một hài tử nghiêng ngả lão đảo chạy ra đường, cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa chạy tới đây, Thụy vương nhíu mày, tiến lên kéo hài tử kia qua một bên, xa phu cũng hoảng hốt dừng xe ngựa.

Mẫu thân của hài tử kia vội vàng chạy tới, ôm hài tử đang gào khóc liên tục cảm tạ Thụy vương.

Thụy vương vẫy vẫy tay, với hấn mà nói này chỉ là thuận tay mà thôi, lúc hấn chuẩn bị rời đi, đột nhiên có cảm giác, xoay người nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy trên lầu trà thất đối diện, có một hài tử đang nhìn hấn.

Tuy đối phương nhanh chóng dời ánh mắt, nhưng Thụy vương cảm thấy hứng thú, ánh mắt này khiến hấn có một loại cảm giác quen thuộc, vì thế hấn liền đi tới trà lâu, hướng lên lầu.

Tiểu nhị vội vàng ngăn hấn lại:

- Khách quan, dừng bước, trên lầu đã bị bao.
- Bao?

Thụy vương nhướng mày:

- Người nào bao?
- Đầu là nữ khách, tiểu nhân không tiện nói ra.

Thụy vương gật đầu, cũng không khó xử hấn:

- Được rồi, ta ng ỡ ở đại sảnh, lấy cho ta bầu rượu.

Lầu hai.

Ba vị tử muội tức Cố gia đang trò chuyện, bày ra chiến lợi phẩm vừa mua lúc đi dạo phố, bọn nhỏ ng ỡ ở bàn bên cạnh, nha hoàn mở hộp điểm tâm bày ra bàn.

Cố Trạch Mộ rời khỏi cửa sổ, ng ỡ xuống bàn bên cạnh, Cố Thanh Ninh tò mò nhìn hấn:

- Vừa rồi người nhìn cái gì?
- Không có gì.

Cố Thanh Ninh không tin, nàng đi tới cửa sổ, nhìn một vòng, không phát hiện được cái gì, uể oải trở về bàn.

Gần đây, Cố Thanh Ninh liên tiếp thử Cố Trạch Mộ, nhưng Cố Trạch Mộ miệng kín như bưng, mặc kệ nàng nói cái gì, hắn đều bày ra bộ dạng bất động như núi, một câu cũng không nói.

Cố Thanh Ninh cũng không có biện pháp, nàng biết Cố Trạch Mộ rất kín miệng, nếu hắn không muốn nói, thì làm thế nào cũng không nói. Nhưng cũng vì hắn thần bí giấu kín, càng khiến Cố Thanh Ninh tò mò thân phận thật sự của hắn.

Nàng không biết, trong lòng Cố Trạch Mộ rất mâu thuẫn.

Nếu nói cho Cố Thanh Ninh biết thân phận thật sự của hắn, sao hai người có thể tiếp tục ở chung, bọn họ rất vất vả mới có thể duy trì hòa bình giả dối, hắn không muốn đánh vỡ.

Hơn nữa, hắn rất sợ nhìn thấy ánh mắt oán hận của Cố Thanh Ninh, kiếp trước, lúc Phụng Trường Ninh quyết tuyệt cùng hắn, hắn đã từng nghĩ sẽ đem tất cả chân tướng nói ra cho nàng biết, nhưng nhìn ánh mắt của nàng ẩn hiện đau xót, hắn lại trầm mặc.

Từ lúc bắt đầu, hắn chưa từng thẳng thắn thành khẩn đối đãi với nàng, giữa bọn họ tạo ra vô số hiểu lầm, phần lớn đều do hắn, hắn nghĩ dù có đem chân tướng nói ra, thì có ích lợi gì? Càng khiến nàng thống khổ hơn mà thôi.

Hắn đối gạt đối phương quá nhiều, hắn còn nghĩ, chỉ cần ngầm đưa này đó cho nàng, sẽ khiến nàng nguôi ngoai, Phụng Trường Ninh sẽ trở thành thái hậu cao cao tại thượng, có lẽ nàng sẽ ôm ấp oán hận với hắn, hoặc là quên hắn, cũng không sao, nàng còn sống là đủ rồi.

Nhưng hắn không ngờ, sau khi hắn chết, Phụng Trường Ninh cũng chết theo hắn, hắn càng không ngờ, hai người bọn họ sẽ gặp gỡ như vậy.

Lúc hấn chết, hấn từng nghe một thanh âm nói cùng hấn, hấn làm để
nhiều năm, một thân công đức, còn tâm nguyện gì chưa thành?

Lúc ấy hấn hết hoảng, hồi tưởng cả đời, thời thiếu niên ngủ đông, sau
khi đăng cơ bày mưu lập kế, khiến cho xã tắc an Khang bá tánh an cư, dù
có lúc hấn hành sự hồ đồ, nhưng hấn không thẹn với lương tâm, công tích
cả đời này đủ cho hậu nhân bình luận. Chỉ có một việc, khiến hấn không
thể tiêu tan.

Hấn nghe thanh âm của chính mình:

- Cả đời này, trẫm không thẹn với thiên địa, chỉ cảm thấy có lỗi với thê
tử kết tóc Phụng thị, nếu thiên địa có linh, nguyện lấy một thân công đức,
mong nàng cả đời bình an.

Sau đó hấn mở mắt, nhìn thấy Cố Thanh Ninh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Hợp Ý

Tỷ muội tức Cố gia dùng xong điếm tâm nghỉ ngơi một lúc, rồi dẫn theo gia quyến đi xuống dưới lầu, chuẩn bị hồi Uy Quốc Công phủ.

Nhưng ngay lúc các nàng vừa xuống lầu, Chu thị lại nhìn thấy Thụy vương ngồi ở đại sảnh uống rượu, Thụy vương đã sớm nhìn thấy xe ngựa đứng ngoài cửa là của Uy Quốc Công phủ, hần đứng lên đi lại đón, nói:

- Là Nghi Ninh biểu tỳ?

Chu thị cùng nữ quyến phúc lễ với hần:

- Thụy vương điện hạ.

- Không ngờ ở chỗ này lại nhìn thấy biểu tỳ.

Thụy vương tươi cười thân thiết:

- Lần này hồi kinh, ta định đi báỉ phỏng Uy Quốc Công, chỉ là Uy Quốc Công cùng vài vị công tử đầu xuất chinh, thật sự có chút không tiện.

Lúc này Chu thị mới nhớ ra, lúc công công còn trẻ đã từng dạy võ nghệ cho hoàng thượng cùng hai vị vương gia.

Thụy vương nhìn hài tử đứng sau các nàng:

- Đây là các vị công tử tiểu thư trong phủ? Nhìn rất thông minh lanh lợi.

Ánh mắt hần xẹt qua đám người, cuối cùng ngừng lại ở Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, giống như nhớ tới gì đó:

- Lúc trước ta nghe nói ở quý phủ có một đôi song bào thai cực kỳ thông minh, chính là hai đứa nhỏ này?

Đào thị vội vàng kéo Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh ra hành lễ với Thụy vương, ai ngờ hai đứa nhỏ đâu không nhúc nhích, Đào thị có chút sốt ruột, chỉ đành nhỏ giọng giải thích:

- Hài tử...Có chút ngại ngùng...

Thụy vương vô cùng rộng lượng, phất phất tay:

- Tiêu hài tử là vậy, không sao.

Hắn ng ỡ xồm xuống, nhìn Cỗ Trạch Mộ, hắn nhận ra đây là hài tử đứng ở cửa sổ kia, hắn chưa từng gặp đối phương, nhưng cặp mắt kia lại khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc, thậm chí có chút sợ hãi.

Điều này khiến Thụy vương rất có hứng thú:

- Người danh là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Cỗ Trạch Mộ không để ý đến hắn, Thụy vương vẫn không ngừng cố gắng:

- Trong phủ của ta có rất nhiều đồ vật thú vị, người có muốn tới phủ của ta chơi không?

Cỗ Trạch Mộ:

- ...

Hắn nhìn nhi tử bày ra bộ dáng dụ dỗ hài tử, cảm thấy tay chân ngứa ngáy.

Thụy Vương nhìn thấy đôi mắt lạnh của Cỗ Trạch Mộ, thân thể cứng đờ, cả người cũng không tự giác mà đứng đần lên.

Hắn đứng lên, giống như có chút ngượng ngùng nói với đám người Đào thị:

- Ta nhìn đĩa nhỏ này rất hợp ý, nên trêu đùa vài câu, mong phu nhân bao dung.

Đào thị đã có thói quen hai đĩa nhỏ này gặp rất nhiều "nhân duyên", đầu tiên là Nguyên Gia trưởng công chúa, hiện tại thêm Thụy vương, nàng cũng không thấy gì kỳ quái.

Chu thị biết Đào thị không giỏi xã giao, liền tiếp lời nói:

- Đĩa nhỏ này được điện hạ để mắt, chính là phúc khí.

Nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cho là Thụy vương thuận miệng khách sáo vài câu.

Không ngờ Thụy vương cười nói:

- Nói đến đây, ta cũng cảm thấy đĩa nhỏ này có vài phần quen thuộc, có lẽ ở nơi nào đó đã từng gặp qua.

Cố Trạch Mộ rũ mắt, hẳn không ngờ Tiêu Triệt lại nhạy bén như vậy, hẳn không tin đối phương ngẫu nhiên gặp bọn họ ở nơi này, có lẽ hẳn ở đây chờ mình.

Cố Thanh Ninh nhìn hai người bọn họ, mày nhíu lại.

Chu thị sửng sốt một chút, Thụy vương cáo từ các nàng.

Thụy Vương đi rồi, Đào thị lo lắng nhìn Cố Trạch Mộ, nàng cũng không biết thân thế thật sự của Cố Trạch Mộ, nhưng lúc trước công công bà bà lại cẩn thận như vậy, thậm chí ngay cả đại tâu cũng giấu không nói, có thể thấy thân phận của hắn cũng không đơn giản.

Hiện giờ nghe Thụy vương nói như vậy, nàng lo lắng có phải Thụy vương đã nhìn ra cái gì. Mấy năm nay nàng đã sớm xem Cố Trạch Mộ như thân sinh, lo lắng hẳn bị liên lụy, liền do dự hỏi Chu thị:

- Đại tâu, Thụy vương điện hạ...Có ý gì?

Chu thị trấn an nàng, nói:

- Thụy vương điện hạ làm người hòa khí, có lẽ chỉ vì nhìn thấy Trạch Mộ đáng yêu, cho nên mới nói nhiều vài câu, chỉ là những lời khách sáo, người không cần suy nghĩ nhiều.

Đào thị nghe vậy cũng bớt lo lắng, nhưng không thể yên lòng, trở về Uy Quốc Công phủ liên vội vàng tìm Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân nhìn nàng sốt ruột hoảng hốt, cũng có chút bất đắc dĩ:

- Hài tử còn nhỏ, cho dù giống người nào đó, hiện tại cũng nhìn không ra được, người không cần trông gà hoá cuốc.

Đào thị nghe Mẫn phu nhân nói như vậy, cũng biết mình thiếu kiên nhẫn, ngưng ngừng nói:

- Là nhi tức hành sự không ổn trọng.

Mẫn phu nhân an ủi nàng:

- Nay cũng không thể trách người, mấy năm nay người đối đãi với Trạch Mộ giống như thân sinh, lo lắng nhiều một chút cũng là bình thường.

- Nương...

Đào thị do dự nói:

- Người có thể nói cho nhi tức biết, phụ thân của Trạch Mộ là ai không?

Mẫn phu nhân khẽ thở dài:

- Cũng không phải ta không muốn nói cho người biết, chỉ là người biết cũng không có tác dụng gì, người chỉ cần nhớ, Trạch Mộ chính là hài tử của Cố gia chúng ta, mà người, chính là thân mẫu của hắn.

Tuy Đào thị không có được đáp án, nhưng vẫn nhẹ nhàng thở ra. Từ trong lời nói của Mẫn phu nhân, nàng suy đoán, có lẽ thân phụ của Cố

Trạch Mộ đã xảy ra chuyện, sau này Cố Trạch Mộ sẽ không nhận tổ quy tông, chỉ cần nàng không nói, hắc vĩnh viễn là hài tử Cố gia.

Cố Trạch Mộ trở lại phòng, Cố Thanh Ninh cũng đi theo hắn.

Từ lúc hai người học tại gia, Đào thị an bài hai phòng phân biệt cho bọn họ, đợi Cố Trạch Mộ lớn thêm một chút, khoảng bảy tám tuổi, sẽ không thể ở lại hậu viện, mà phải đi đến tiền viện.

Phòng của Cố Trạch Mộ quét tước rất sạch sẽ, tất cả đồ vật đều sắp xếp gọn gàng.

Cố Thanh Ninh bảo bọn nha hoàn lui xuống, chỉ là đám nha hoàn này cũng không dám di chuyển, đợi Cố Trạch Mộ gặt đầu, mới ngoan ngoãn rời đi.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy hết thấy, lúc này nàng mới chú ý, Cố Trạch Mộ có khí chất lãnh đạo giống như khắc vào trong xương, khí chất như vậy, tuyệt đối không phải thường gia có thể giáo dưỡng ra.

Chờ mọi người đều rời đi, Cố Trạch Mộ mới hỏi:

- Người tới tìm ta, có chuyện gì sao?

Không có người ngoài, Cố Thanh Ninh cũng không giả dạng hài tử, nàng ngẩng đầu xuống ghế, nhìn Cố Trạch Mộ, rõ ràng hai chân vẫn còn treo trên không, lại bày ra bộ dạng nghiêm túc:

- Người nhận thức Thụy vương? Rốt cuộc người là ai?

Trong lòng Cố Trạch Mộ "Lộp bộp" một tiếng, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt:

- Ta còn cho rằng, chúng ta đã tự hiểu lấy, không cần rồi rắm vấn đề này.

- Được, không hỏi cái này nữa, nhưng Thụy vương có thái độ khác lạ với người, nếu để hắn phát hiện ra manh mối, sẽ ảnh hưởng tới chúng ta, cho nên ta cảm thấy ta phải hỏi cho rõ ràng.

Cố Trạch Mộ khước môi khẽ cong:

- Dù hắn hoài nghi thì thế nào? Cũng không thể tưởng tượng ra được, nghe nói còn không dám tin, sao có thể nghĩ đến?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Chân Tướng

“Không thể nghĩ đến?” bốn chữ này giống như một tia chớp phá tan sương mù, trong lòng Cố Thanh Ninh dâng lên sóng to gió lớn, nàng yên lặng nhấm nuốt bốn chữ này, có một số chi tiết mà nàng cố tình xem nhẹ dần dần nổi lên trong lòng.

Lúc nhỏ Cố Trạch Mộ từng bị bệnh nặng, sau khi tỉnh lại, nàng liền cảm thấy đối phương có chút kỳ quái, nhưng nàng không suy nghĩ nhiều.

Sau đó ở Thiên Phật Tự gặp được Nguyên Gia, rồi chuyện hai người đập đầu tể đàn cầu mưa, phía bên kia tể đàn vang lên tiếng sấm, nàng tự nghĩ là do bản thân, chứ không hoài nghi Cố Trạch Mộ.

Lúc nàng ở phủ của Nguyên Gia, nàng bị Tam Bảo làm lộ thân phận, khi đó phản ứng của Cố Trạch Mộ khiến nàng nổi lên nghi ngờ. Nhưng trong lòng nàng không muốn thừa nhận loại khả năng này, nàng không ngừng tìm lý do thuyết phục chính mình.

Trước giờ Tiêu Dận luôn ôn tồn lễ độ, dù có tức giận cũng mang theo một cỗ khí chất văn nhân, còn Cố Trạch Mộ? Ít lời lãnh đạm, hoàn toàn tương phản tính tình của hắn.

Huống chi, Tiêu Dận làm người theo đuổi sự hoàn mỹ, là nam nhân cường đại đến nỗi không gì không làm được, sao có thể là Cố Trạch Mộ tập đi cũng không xong còn bị nàng khi dễ?

Đủ loại chuyện giống như mây bay mù mịt, mặc kệ Cố Thanh Ninh lừa mình dối người, phản ứng của Thụy vương khiến nàng không thể tiếp tục lừa gạt chính mình.

Lúc ấy Nguyên Gia còn tỏ vẻ thân mật với bọn nàng, nàng còn có thể nói là vì chính mình, nhưng Thụy vương đâu? Đứa nhỏ này nhìn thì hòa khí, thật ra so với Nguyên Gia còn cao ngạo thanh lãnh hơn, sao hắn có thể đột nhiên cảm thấy hứng thú với một hài tử xa lạ?

Rõ ràng trong lòng đã có suy đoán, chỉ là không có bằng chứng, cho nên nàng vẫn ôm ấp một tia hi vọng.

Nhưng vì Cố Trạch Mộ ba phải cái gì cũng trả lời được, hoàn toàn đánh vỡ hi vọng của nàng.

Nàng không thể tin được, đúng là không thể nghĩ ra, nhưng nàng có thể trở về thế gian này có được tân sinh, này cũng là chuyện không thể tưởng tượng được.

Sao Cố Trạch Mộ có thể là Tiêu Dận?

Nếu đây là thật sự, trời cao vui đùa quá lớn rồi.

Phu thê càng lúc càng xa oán hận đan xen, lại trở thành đống bào huynh muội? Là người vạn kiếp không thể tái kiến, hiện giờ lại không thể không ở dưới một mái hiên sớm chiều ở chung?

Trùng sinh như vậy đối với nàng mà nói, là may mắn, hay là trừng phạt?

Thấy Cố Thanh Ninh trầm mặc, trong lòng Cố Trạch Mộ hoảng loạn, hần há miệng thở dốc:

- Ta...

Cố Thanh Ninh đánh gãy lời hần:

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi nói cho ta biết, ngươi là ai?

Cố Trạch Mộ siết chặt nắm tay, khuôn mặt hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp.

Cố Thanh Ninh nhìn cảm xúc trên mặt hần, cũng không cần hỏi lại, phản ứng của Cố Trạch Mộ là câu trả lời tốt nhất, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn muốn cầu một đáp án chân thật.

- Ngươi... Là Tiêu Dận sao?

Những lời này hỏi ra nghe rất nhẹ nhàng, lại giống như tuyết lở băng tan, trong lòng Cố Trạch Mộ là một mảnh hỗn độn, rồi lại có một loại cảm giác trăn ai lạc định.

(Yul: " trăn ai lạc định": bụi trăn đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết.)

Hắn gật đầu.

Cố Thanh Ninh nhìn hắn, giống như muốn từ thân thể này tìm kiếm hình bóng quen thuộc. Cố Trạch Mộ không có nghi hoặc về nàng, chứng tỏ hắn đã sớm biết thân phận của nàng.

Từng là đôi phu thê tôn quý nhất đế quốc, lúc này lại nhìn nhau không nói gì, trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Cố Thanh Ninh không biết nên nói cái gì, tái kiến(gặp lại) Tiêu Dận, nàng mới ý thức thứ được gọi là thoải mái không phải dễ dàng làm được.

Qua một lúc lâu, Cố Thanh Ninh gian nan hỏi:

- Ta chỉ muốn hỏi người một vấn đề...Phụng Triển, có phải người phái người giết hắn?

- Không phải.

Cố Trạch Mộ không hề do dự liền trả lời.

Cố Thanh Ninh siết chặt nắm tay:

- Ý của người là, năm đó Phụng Triển chết không liên quan gì tới người? Chẳng lẽ người không muốn thu hồi binh quyền, thậm chí sau này còn tước tước, là người khác bức người sao?

Cố Trạch Mộ âm thầm thở dài một hơi, bình tĩnh mở miệng nói:

- Năm đó đúng là ta muốn thu hồi binh quyền, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ sẽ giết Phụng Triển. Đúng là ta phái thân vệ đi Nghiệp Thành, ta an bài Uy Quốc Công lĩnh quân đóng tại Đổng Thành cũng là sự thật, nhưng

đưa tin tức giả cho Phụng Triển, khiến hắn ngàn dặm bồn ba, một mình thâm nhập quân địch, lại là Trịnh Đạc, mà người cuối cùng ở trên chiến trường tìm được thi thể của hắn chính là Phụng Kiệm.

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Ninh nghe được toàn bộ án tử, chỉ ít ỏi mấy câu, đã khiến nàng ngậm ngẫn cả người.

Nàng không dám tin vào tai của chính mình, Trịnh Đạc là lão tướng mà phụ thân của nàng lưu lại, ở trên chiến trường lập hạ công lao hiển hách, Phụng Triển vô cùng tôn kính hắn, mà Phụng Kiệm, là thủ hạ mà Phụng Triển cực kỳ tín nhiệm.

Cố Trạch Mộ rũ đôi mắt, giống như hũ tưởng lại tâm tình năm đó, lúc hắn nhìn thấy chiến báo, nhin không được, ngữ khí có chút d ãn dập:

- Ta đã để ngõ tác(pháp y) kiểm tra, trên thi thể có bao nhiêu vết thương, có trúng tên, có đao thương, có vó ngựa dẫm bước qua, sau khi hắn chết, địch nhân không chỉ chém đầu hắn, mà còn ngũ mã phanh thây, nhưng trừ này đó ra, còn có một miệng vết thương dài ba phân, mỏng hẹp là trường kiếm gây ra.

Thân thể Cố Thanh Ninh quơ quơ, nàng hiểu ý tứ của Cố Trạch Mộ, ngoại tộc sử dụng vũ khí giống nhau, đều là đao b ãu hoặc là chủy thủ.

Còn quân đội Đại Chu sử dụng mâu hoặc là đao rìu, theo lời hắn nói, chỉ có tướng lãnh mới sử dụng trường kiếm, mà Phụng Kiệm, đúng là dùng trường kiếm có hình dạng và cấu tạo như thế.

Cố Thanh Ninh từng suy đoán, Phụng Triển chết có quan hệ tới người của Phụng gia, nhưng ngàn vạn lần không hề nghĩ sẽ liên quan đến Phụng Kiệm, Phụng Kiệm là hài tử chi thứ của Phụng gia, luôn đi theo Phụng Triển ra chiến trường chém giết, theo lời Phụng Triển nói, Phụng Kiệm tác chiến dũng mãnh lại có dũng có mưu, hắn còn chuẩn bị b ãu dưỡng đối phương, hắn đối với Phụng Kiệm sâu nặng ân tình như thế, sao Phụng Kiệm lại giết hắn?

Nhưng Cố Thanh Ninh nhớ tới một chuyện, sau khi Phụng Triển chết, nghe nói Phụng Kiệm đau xót muốn chết, đã tự sát trong phủ. Nói như thế, hay là Phụng Kiệm chết cũng có ân tình gì khác?

Cố Thanh Ninh hô hấp dồn dập, nàng tiến lên một bước bắt lấy cổ tay áo của Cố Trạch Mộ:

- Người dựa vào cái gì? Lại nhận định như thế? Người có chứng cứ sao?

- Có.

Trong mắt Cố Trạch Mộ ẩn hiện ý không đành lòng, nhưng hắn vẫn nói:

- Người của ta ở dưới trướng Trịnh Đạc, đã phát hiện hắn cùng thứ huynh của các người thường lui tới thư tín, Trịnh Đạc là lão tướng ý vào công lao thời trẻ không để Phụng Triển vào trong mắt, sau khi Phụng Triển chấp chương binh quyề, hình như đã phát hiện gì đó phá hỏng kế hoạch của hắn, cho nên hắn hận Phụng Triển. Còn Phụng Kiệm, toàn gia của hắn đã bị giam lỏng, dùng thân nhân ép buộc hắn, mà hắn cũng không phải tự sát, là bị người diệt khẩu, chỉ là người của ta đến quá muộn, không kịp cứu hắn.

Cố Thanh Ninh buông lỏng tay, chân tướng này đó làm điên đảo suy nghĩ của nàng, nàng lắc đầu:

- Sao bọn họ lại làm như vậy, Phụng gia cùng vinh cùng bại, hủy diệt Phụng Triển đối với bọn họ có ích lợi gì?

Cố Trạch Mộ thở dài một hơi:

- Phụng Triển vô tự(k con), nếu hắn chết, người sẽ quá kế hài tử kế thừa tước vị Định Quốc Công, còn ai thích hợp hơn bọn hắn? Ích lợi trước mắt, mấy ai bình tĩnh phán đoán thế cục?

- Vậy còn người?

Cố Thanh Ninh cười lạnh một tiếng:

- Sao bọn họ cả gan hại đệ đệ của ta, còn không phải vì người cho bọn họ ảo giác sao? Người không cần giả vờ vô tội?

Cố Trạch Mộ trầm mặc.

Cố Thanh Ninh càng thêm phần nộ, lớn tiếng nói:

- Người nói đi.

Nha hoàn canh ngoài cửa nghe thấy tiếng khắc khẫu, nghĩ là đã xảy ra chuyện gì, đang định đẩy cửa tiến vào, Cố Trạch Mộ giận dữ hét:

- Cút ra xa một chút!

Bọn nha hoàn không dám trái ý Cố Trạch Mộ, yên lặng lui ra xa, chỉ có nha hoàn của Cố Thanh Ninh vì lo lắng chủ tử, vội vàng chạy đi tìm Đào thị.

Ở bên trong cánh cửa, Cố Thanh Ninh tức giận thở dồn dập, nàng nhìn Cố Trạch Mộ, thần sắc đau đớn:

- Phụng Triển xem người như thân ca ca! Hắn đối với người trung thành cùng tận tâm, nhiều năm như vậy hắn thay người trấn thủ biên cương, không biết chịu bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu vết thương! Sao người lại đối xử với hắn như vậy?

- Vì hắn ủng hộ binh tự trọng!

(Yul: " ủng hộ binh tự trọng" nghĩa là tự tạo binh quyên(quân đội) riêng hàm ẩn tạo phản)

Nghe lời này, Cố Thanh Ninh liền sửng sốt, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, càng thêm phần nộ:

- Hắn đã chết! Người còn muốn bồi nhọ hắn!

- Ta không có bôi nhọ hấn.

Cố Trạch Mộ nhìn vào hư không, chậm rãi nói:

- Vài vị thứ huynh của người đúng là bịa đặt không ít tội danh cho hấn, nhưng cái này là thật sự.

Cố Thanh Ninh không cần suy nghĩ liền phản bác:

- Không có khả năng! Phụng Triển không phải là người như vậy!

- Phụng Triển ở Tây Bắc tư thiết quân truân, chợ chung cùng ngoại tộc, thậm chí còn mua bán muối gom bạc.

Cố Trạch Mộ trầm giọng nói:

- Đây đó đều là thật sự, chứng cứ rõ ràng, không thể cãi lại.

(Yul: " tư thiết quân truân": tự lập tạo ra quân đội riêng.)

Cố Thanh Ninh không thể tin, mở to mắt nhìn hấn.

Cố Trạch Mộ khẽ nói:

- Năm đó người của người cũng tới Nghiệp Thành, những chuyện này người cũng biết.

Hấn khẽ cười một tiếng:

- Chẳng qua người luôn nghĩ là ta bôi nhọ hấn, từ đầu tới cuối cũng không chịu tin ta.

Phụng Triển ở Tây Bắc nhiều năm, là Tây Bắc vương danh xưng với thực, hấn có quân công sắc sỡ, nhưng con người không ai hoàn mỹ, hấn hành sự quá mức trương dương không câu nệ tiêu tiết, dù hấn không có lòng tạo phản, cũng không có vị đế vương nào có thể nhẫn nại những chuyện này.

Tiêu Dận không muốn giết hắn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, lúc hắn biết Phụng Triền kháng chỉ, hắn đã động sát tâm.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy mình vô tội, chỉ là nhìn thấy bộ dạng của Cố Thanh Ninh tuyệt vọng muốn chết, tâm của hắn vẫn đau đớn. Hắn muốn đuổi tay đỡ Cố Thanh Ninh, nhưng bàn tay vừa đưa lên đã rút về

Đúng lúc này, Đào thị đẩy cửa đi vào, nàng thấy Cố Thanh Ninh rơi lệ đầy mặt, ngã trên mặt đất, vội vã chạy đến bên người nàng.

P/s Các tình yêu ơi...các nàng đâu rồi vote ủng hộ ta đi nè. Ta ra đây cho mau hoàn nè. Bộ này hay lắm ý. Khúc đầu nhẹ nhàng chứ càng về sau càng nhiều âm mưu triêu đấu. K dứt ra dc đâu.

Về hồ với ta nào 🥺🥺🥺🥺🥺

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Nhận Lỗi

Lúc đầu Đào thị nghĩ bọn nhỏ cãi nhau vì một chút chuyện nhỏ, nhưng hài tử còn nhỏ, nàng chỉ răn dạy Cố Trạch Mộ vài câu, ai ngờ đêm đó Cố Thanh Ninh phát sốt.

Trước giờ thân thể Cố Thanh Ninh luôn khỏe mạnh, chưa từng bệnh, ai ngờ bệnh lại tới rào rạt, Đào thị sợ tới mức một tấc cũng không rời, canh giữ bên người nàng, thỉnh vài vị đại phu, ngay cả Nguyên Gia trưởng công chúa cũng kinh động, Nguyên Gia tiến cung thỉnh ngự y tới đây, lúc này mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Cố Thanh Ninh lúc tỉnh lúc mê suốt mười ngày, khuôn mặt bần bĩng gầy xuống.

Nàng gian nan động mí mắt, qua một lúc lâu mới thích ứng ánh sáng trong phòng.

Lục Liễu canh giữ bên cạnh thấy nàng tỉnh, liền chạy vội ra khỏi phòng:

- Tiểu thư tỉnh! Thiếu phu nhân! Tiểu thư tỉnh!

Không bao lâu, Đào thị chạy vào phòng, nhìn thấy nàng nước mắt lại chảy xuống, ôm nàng vào trong "Ô ô" khóc lóc.

Cố Thanh Ninh âm thầm thở dài, mở miệng kêu một tiếng:

- Nương.

- Ô ô ô ô ô!!

Đào thị khóc càng hăng.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Cũng may Đào thị khóc một lát rồi thôi, sai người mang cháo tới đây. Cố Thanh Ninh tuổi còn nhỏ, dạ dày yếu, lại hôn mê mấy ngày, chỉ có thể ăn tạm cháo trắng.

Ăn cháo xong, Cố Thanh Ninh cảm thấy mệt mỏi, Đào thị nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nàng chìm vào giấc ngủ.

Cứ như vậy qua mấy ngày, thân thể Cố Thanh Ninh đã tốt hơn, Đào thị vẫn không yên tâm, lại thỉnh thoảng lần trước tới xem, xác định là không có việc gì, nói là:

- Tiểu hài tử dễ dàng phục hồi, được cũng không cần dùng nữa, chỉ cần sau này chú ý nhiều một chút là được.

Đào thị yên lòng, mấy ngày này nàng vội vàng chiếu cố nữ nhi, thường ngày niệm kinh cầu phúc cũng không có làm, hiện giờ thấy Thanh Ninh từ từ phục hồi, nàng lại bắt đầu niệm kinh cầu phúc.

Qua cơn bệnh, Cố Thanh Ninh muốn rời phòng đi dạo một chút. Nha hoàn Xuân Anh muốn ôm nàng, lại bị nàng cự tuyệt, chỉ có thể cẩn thận đi theo bên người, Xuân Anh là nha hoàn nhị đẳng bên người Đào thị, là người cẩn thận săn sóc, cho nên Đào thị để nàng tới đây chiếu cố Cố Thanh Ninh.

Xuân Anh sai hai ma ma dọn ghế nằm ra, phủ một lớp vải lên ghế, Cố Thanh Ninh đi bộ một lúc, liền cảm thấy mệt, Xuân Anh ôm nàng đặt nằm trên ghế.

Không bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm ồn ào, Xuân Anh nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, được nàng chấp nhận:

- Đi xem có chuyện gì?

Xuân Anh gật đầu, sai tiểu nha đầu ra cửa viện nhìn xem, ai ngờ một lát sau, tiểu nha đầu không trở lại một mình, phía sau còn mang theo một chuỗi dài củ cải nhỏ.

Là hài tử Cố gia hài tử cùng Liễu Tử Ký, lúc Cố Thanh Ninh bị bệnh bọn họ cũng tới đây, chỉ là khi đó Cố Thanh Ninh lúc mê lúc tỉnh, bọn họ cũng không dám ở quá lâu, hiện giờ biết Cố Thanh Ninh đã khỏe, sau khi công khóa xong liền vội vàng tới đây.

Cố Thanh Chỉ nói:

- Thanh Ninh, người khỏe chưa?

Cố Thanh Xu cùng Cố Thanh Vi chạy tới bên người nàng, người một lời ta một tiếng, quan tâm Cố Thanh Ninh.

Nam hài tử rụt rè hơn rất nhiều, Tiêu Diễm Chi cũng rất muốn tiến đến bên người Cố Thanh Ninh, nhưng ngại Cố Thanh Xu cùng Cố Thanh Vi đang vây quanh Cố Thanh Ninh, chỉ phải đứng ở xa, nhỏ giọng nói:

- Thanh Ninh mọi mệt mỏi, gần đây công khóa những gì ta đều ghi chép lại, chờ người đi học lại, ta sẽ dạy người, nhất định giúp người theo kịp.

Liễu Tử Ký gái đầu:

- Nữ hài tử các người quá mềm yếu, bị bệnh lâu như vậy.

Hắn lấy ngọc bội đưa tới:

- Lúc trước ta bị bệnh, nương của ta đã cầu cái này cho ta, dùng cũng được, ta cho người mượn, chờ người khỏe hẳn hãy trả lại cho ta.

Cố Thanh Ninh thấy bọn họ quan tâm nàng như thế, nàng cảm thấy ấm lòng, mấy ngày hôn mê, nàng giống như về lại thời gian thống khổ lúc trước, lúc nàng bế cung, nàng nghĩ mình sẽ không thể ra khỏi đó, nhưng bên tai luôn có tiếng đờng ngôn trĩ ngữ như ánh rạng, khiến cho tất cả hắc ám đều tan biến.

Nàng nhẹ nhàng cười:

- Ta không sao.

Nàng nói với Liễu Tử Ký:

- Người giữ lại ngọc bội đi, nếu bá mẫu biết người tùy tiện đem ngọc bội tặng người, sẽ đánh người.

- Hừ.

Liễu Tử Ký cảm thấy hấn hảo tâm lại bị xem là lòng lang dạ thú, có chút buồn bực, nhỏ giọng nói thẫn một tiếng,

- Ta không có tùy tiện tặng người.

Ở sau đám người là Cố Trạch Mộ, hấn rất quan tâm Cố Thanh Ninh, nhưng vào lúc này, hấn không dám tiến lên.

Cố Trạch Hạo rất có tình huynh đệ, nhìn thấy Cố Trạch Mộ vẫn luôn đứng ở phía sau, liềnlôi kéo hấn tới, nói với Cố Thanh Ninh:

- Thanh Ninh, Trạch Mộ biết sai rồi, mấy ngày nay hấn rất lo lắng cho người, người đừng giận hấn nữa.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy Cố Trạch Mộ, tươi cười phai nhạt.

Cố Thanh Xu thấy thế, liềnlời chõng nạnh:

- Thân là ca ca, đáng lẽ nên bảo hộ muội muội, Trạch Mộ còn khiến Thanh Ninh sinh bệnh, không hề có trách nhiệm! Thanh Ninh không cần để ý tới hấn.

- Ai! Trạch Mộ không có cố ý.

Thấy hai người sắp cãi nhau, Cố Thanh Chỉ vội vàng can ngăn.

Lúc này, Đào thị từ trong phòng đi ra, Cố Thanh Xu cùng Cố Trạch Hạo nhìn nhau hừ một tiếng, sau đó một đám hài tử lại vây quanh Đào thị, Đào thị ai đến cũng không cự tuyệt, mặc kệ bọn nhỏ nói muốn ăn cái gì nàng đều cười đáp ứng, sau đó mới đi đến bên người Cố Thanh Ninh, theo thói

quen sờ trán của Thanh Ninh, thấy nhiệt độ cơ thể bình thường, lại nhìn Cố Trạch Mộ đang yên lặng cúi đầu.

Nàng sờ sờ đầu Cố Trạch Mộ, ngày thường hài tử này rất cao ngạo, nhưng lúc này lại không có phản ứng, nhìn như tiểu cầu dầm mưa, rất đáng thương. Thật ra nàng cũng biết, Cố Thanh Ninh sinh bệnh không thể trách Trạch Mộ, đại phu cũng nói, Cố Thanh Ninh bị nhiễm phong hàn, lúc nàng phát hiện Thanh Ninh bị bệnh, lo lắng quá độ nên mắng Trạch Mộ, sau đó nàng hối hận vô cùng, đầu là hài tử, sao bọn nhỏ có thể cãi nhau mà sinh bệnh?

Thanh Ninh bị bệnh nàng gầy đi rất nhiều, nhưng Trạch Mộ cũng không tốt hơn bao nhiêu, có rất nhiều lần nàng nhìn thấy Trạch Mộ đứng ở ngoài cửa phòng của Thanh Ninh, nhưng không dám đi vào.

Đào thị đau lòng, sai Lục Liễu dẫn bọn nhỏ vào trong phòng khác dùng điễm tâm, rồi nàng nói với Cố Thanh Ninh:

- Thanh Ninh, ca ca rất lo lắng cho ngươi, nếu hần xin lỗi ngươi, ngươi hãy tha thứ cho hần, được không?

Cố Thanh Ninh cúi đầu không nói.

Đào thị cũng không thể bức bách nàng, chỉ phải dẫn người đi làm điễm tâm, để lại hai huynh muội bọn họ.

Hai người một đứng một ngồi, không ai mở miệng.

Qua một lúc lâu, Cố Trạch Mộ mới ngẩng đầu, nhìn Cố Thanh Ninh:

- Xin lỗi, ta không ngờ sẽ khiến ngươi thống khổ đến như vậy.

Cố Thanh Ninh hỏi:

- Lúc trước ngươi thật sự hoài nghi Phụng Triền sao?

- Ta...

- Tính tình hẳn thế nào người là người rõ nhất, người thật sự cảm thấy hẳn sẽ ủng hộ binh tự trọng? Cảm thấy hẳn sẽ có tâm mưu phản?

Cố Trạch Mộ nói:

- Ta hiểu biết chính là Phụng Triển trước khi đi Tây Bắc, hai mươi năm, con người sẽ thay đổi.

Cố Thanh Ninh nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hẳn, trong lòng thất vọng. Nhưng đây là Tiêu Dận, thân là đế vương hẳn cũng không làm gì sai, chỉ là Phụng Trường Ninh cùng Phụng Triển chưa bao giờ thật sự hiểu rõ hẳn.

Cố Trạch Mộ muốn nói gì đó, nhưng lại sợ nói sai, đành thấp giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Cố Thanh Ninh cười bu ồm:

- Người cần gì phải xin lỗi ta? Thật ra người chưa bao giờ nghĩ bản thân làm gì sai, nếu đã như vậy, người xin lỗi ta làm gì?

Cố Trạch Mộ sửng sốt, muốn biện giải, nhưng vẫn không thể nói.

Cố Thanh Ninh không phải muốn nghe hẳn sám hối, nàng cũng không có tư cách trách Tiêu Dận, Phụng Triển có kết cục như vậy phần lớn nguyên do là vì nàng, nếu nàng báo tin cho Phụng Triển, hoặc là sớm nhận ra sự kiêng kị của Tiêu Dận, có lẽ sẽ không có kết quả như vậy.

Nhưng hiện tại, nói gì cũng vậy, nàng thấp giọng nói:

- Cứ như vậy đi, sau này người và ta coi như người xa lạ là được.

Ai ngờ Cố Trạch Mộ từ chối:

- Không được!

Cố Thanh Ninh kinh ngạc nhìn hẳn.

Cố Trạch Mộ trầm giọng nói:

- Người và ta là huynh muội, dù không thân cận, nhưng cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, nếu xem như người xa lạ, vậy mẫu thân sẽ nghĩ như thế nào, người khác sẽ nghĩ mẫu thân như thế nào?

Cố Thanh Ninh cứng họng, nàng có thể không cần để tâm tới Cố Trạch Mộ, nhưng nàng lại không thể không thêm để ý đến Đào thị.

Tuy nàng trở thành nữ nhi của Đào thị mới có mấy năm, nhưng nàng có thể cảm nhận tình mẫu tử mà trước giờ chưa từng có, có thể nói, kiếp này người mà nàng không muốn thương tổn nhất, chính là Đào thị.

Cố Trạch Mộ lại nói:

- Mặc kệ người đối đãi với ta như thế nào, nhưng ít ra lúc ở bên ngoài, người cùng ta phải giả vờ là huynh muội hòa thuận, qua mấy năm nữa, ta sẽ tìm một cơ hội đi ra ngoài đọc sách, sau này chúng ta sẽ rất ít có cơ hội tái kiến, người chỉ cần nhẫn nại mấy năm nữa là được.

Nghe hắn nói như vậy, Cố Thanh Ninh vừa tức lại vừa hận, người này luôn xem xét thời thế, bộ dạng trăm phương ngàn kế, khiến nàng vừa tức lại vừa không thể cự tuyệt, đành quay mặt đi chỗ khác không thêm để ý tới hắn.

Lúc Đào thị bưng điếm tâm vào phòng, nhìn thấy hai huynh muội vẫn giữ nguyên tư thế lúc nàng rời đi, nàng cười một tiếng:

- Thanh Ninh, Trạch Mộ, tới ăn điếm tâm.

Vì Cố Thanh Ninh vừa khỏi bệnh, Đào thị chỉ làm những món điếm tâm thanh đạm, cùng ít cháo.

Nàng định dứt cho Cố Thanh Ninh ăn, nhưng nhìn hai huynh muội biệt nữ(xa xách), nàng cười nói với Cố Trạch Mộ:

- Trạch Mộ, người dứt cho muội muội ăn đi?

Thân thể Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ đều cứng đờ.

Cỗ Trạch Mộ tiếp nhận chén cháo, nhìn thoáng qua Cỗ Thanh Ninh, sau đó múc một muống đưa tới trước miệng nàng.

Đào thị vừa cười tủm tỉm vừa nhìn.

Cỗ Thanh Ninh gắt gao mím môi, hai người cách một chén cháo, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cỗ Trạch Mộ kiên trì cầm cái muống, thấy Cỗ Thanh Ninh không muốn há miệng, thấp giọng nhắc nhở:

- Muội muội, đừng khiến nương lo lắng.

Cỗ Thanh Ninh tức giận đến ngứa răng, nhưng ngại vì Đào thị đang còn ở đây, không thể làm gì, cuối cùng không tình nguyện mở miệng.

Cỗ Trạch Mộ nhẹ nhàng thở ra, cho rằng nàng đã chấp nhận đề nghị, yên lặng dứt xong chén cháo.

Đào thị nhẹ nhàng thở ra, lấy chén không trong tay Trạch Mộ, cười nói:

- Như vậy mới đúng, hai huynh muội nên tương thân tương ái.

Thấy Đào thị cầm chén rời đi, Cỗ Thanh Ninh cười nói:

- Có thể lấy cho ta một ly nước không?

Cỗ Trạch Mộ có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng đi đổ một ly nước, đang định đưa cho Cỗ Thanh Ninh, nàng đột nhiên giương tay lên, cả ly nước đổ vào người Cỗ Trạch Mộ.

Ly trà rơi xuống mặt đất vỡ nát.

Cỗ Thanh Ninh mang theo ý cười, ánh mắt lại lạnh lùng:

- Thật ngại quá, trượt tay. Nếu người đề nương biết được, nương sẽ lo lắng lắm, đúng không ca ca?

Một ly nước hoàn toàn tươi tỉnh Cố Trạch Mộ.

Cố Thanh Ninh nằm xuống, cho dù nàng vì Đào thị mà thỏa hiệp, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ thành thật nghe lời Cố Trạch Mộ, muốn giả vờ huynh muội hòa thuận, cứ chờ coi đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Phụ Hoàng Của Người

Cố Thanh Ninh khỏi bệnh liền tiếp tục học tại gia, Tiêu Diễn Chi tung ta tung tăng dạy nàng học bù, Cố Trạch Mộ yên lặng đứng nhìn, Cố Thanh Ninh cũng mặc kệ hẳn.

Trong lòng Cố Trạch Mộ buồn bực, cũng không thể nê hà, đành ngửi một bên giận dữ, cả người tản ra khí lạnh.

Cố Thanh Xu chà xát cánh tay nổi da gà, chọt chọt Cố Thanh Chỉ:

- Đại tỷ, người có cảm thấy có chút lạnh?

Cố Thanh Chỉ đang nghiêm túc viết chữ, nương của nàng vừa mới nhận tin tức, trung thu đại ca sẽ về phủ, nói là muốn nhìn các nàng học tập thế nào, lần trước các nàng đi Thiên Phật Tự chơi vài ngày, lúc trở về nhĩ thâm cũng thả lỏng một chút, cho nên hiện giờ không thể không liêu mạng tác nghiệp.

Nghe thấy Cố Thanh Xu hỏi như vậy, nàng ngẩng đầu, mê mang cảm thụ không khí:

- Không có a.

Cố Thanh Xu quả thực bị đại tỷ trì độn tức chết, nàng túm tay áo của Cố Thanh Chỉ, chỉ về hướng Cố Trạch Mộ:

- Người nhìn Trạch Mộ...

Cố Thanh Chỉ khó hiểu, hỏi:

- Trạch Mộ làm sao?

- Người không cảm thấy ánh mắt của Trạch Mộ rất dọa người sao?

- Còn đỡ đó.

Cố Thanh Chỉ nói:

- Nếu ta là Trạch Mộ, người khác bá chiếm muội muội của ta như vậy, ta cũng sinh khí.

- Là cái dạng này sao?

Cố Thanh Xu cảm thấy hơi kỳ quái.

- Được rồi, người đừng động tới hắn, ta còn bận học.

Cố Thanh Chỉ phất phất tay, đuổi nàng đi.

Cố Thanh Xu không có ai giải bày tâm sự, hừ một tiếng đứng sang một bên.

Bên này, Tiêu Diễn Chi cẩn thận nói những gì tiên sinh đã giảng cho Cố Thanh Ninh nghe, còn nghiêm túc hỏi:

- Thanh Ninh muội muội, người nghe hiểu không? Có cần ta lặp lại lần nữa?

Mấy thứ này Cố Thanh Ninh đã sớm biết, nhưng nhìn khuôn mặt Tiêu Diễn Chi nghiêm túc, dùng tiếng điệu nãi nghiêm túc giảng bài, trong lòng vui vẻ.

Tiêu Diễn Chi nói xong, để Cố Thanh Ninh nghỉ ngơi một lúc, rồi đột nhiên nghĩ tới gì đó:

- Đúng rồi, Thanh Ninh muội muội, trước đó không lâu cữu cữu của ta ban thưởng rất nhiều đồ vật mới lạ, có cầm lý sao, người có muốn tới xem?

(Yul: cầm lý sao là cá chép Koi, cá chép hoa.)

Cố Thanh Ninh nghe nói lúc nàng sinh bệnh, Nguyên Gia rất sốt ruột, tới phủ rất nhiều lần, còn vào cung thỉnh ngự y, hiện giờ thân thể đã khỏe, cũng nên đi gặp nàng.

Vì thế Cỗ Thanh Ninh gật đầu:

- Được, đến lúc đó ta sẽ tới phủ công chúa tìm người.

Tiêu Diễm Chi cao hứng gật đầu.

Cỗ Trạch Mộ đang ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, liền xen mồm:

- Ta cũng đi.

Cỗ Thanh Ninh:

- ... Diễm Chi mời ta.

Cỗ Trạch Mộ nhìn Tiêu Diễm Chi, Tiêu Diễm Chi chớp mắt:

- Đúng vậy, lần trước không phải Trạch Mộ đã nói sẽ không đi xem?

Cỗ Trạch Mộ:

- ...

Tiểu tử này trí nhớ lại tốt như vậy?

Cỗ Thanh Ninh cười nhạo nói:

- Ha ha ha ha, Diễm Chi làm rất tốt.

Ai ngờ Tiêu Diễm Chi lại cười tủm tủm nói:

- Không sao, nếu Trạch Mộ muốn đến, vậy cùng nhau đi.

Cỗ Thanh Ninh:

- ...

Cỗ Trạch Mộ nhìn nàng bu ãn bực, nhin không được cười rộ lên, cố ý nói:

- Diễm Chi làm rất tốt.

Tiêu Diễm Chi không hiểu hai người bọn họ có ý gì, nhưng thấy Cố Trạch Mộ đồng ý đi phủ công chúa, hắn thỏa mãn cười rộ lên:

- Quyết định vậy nha.

Thừa dịp Tiêu Diễm Chi chạy đi tìm người truyền tin cho Nguyên Gia trưởng công chúa, Cố Thanh Ninh hung tợn nhìn chằm chằm Cố Trạch Mộ:

- Lật lọng, là chuyện nam nhân nên làm?

Cố Trạch Mộ bình tĩnh trả lời:

- Hiện tại ta chỉ là hài tử.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Nàng cảm thấy sau khi Cố Trạch Mộ trùng sinh, càng ngày càng khó đối phó, hắn không chỉ càng ngày càng gian trá, ngay cả mặt mũi cũng không màng.

Mặc kệ Cố Thanh Ninh kháng cự như thế nào, cũng sẽ tới ngày đó, nàng không thể không đi theo Cố Trạch Mộ cùng ng ẫ chung xe ngựa đi tới phủ công chúa.

Vì tới phủ công chúa, cho nên Đào thị rất yên tâm, chỉ sai Lục Liễu cùng Xuân Anh đi theo.

Hai người này cảm nhận trong xe ngựa áp suất rất thấp, hận không thể ẩn mình vào trong góc. Chỉ có Tiêu Diễm Chi giống như không có cảm giác, vẫn lôi kéo Cố Thanh Ninh nói chuyện.

Ở trước mặt người ngoài, Tiêu Diễm Chi rất lãnh đạm, một chữ cũng không muốn nói, nhưng ở trước mặt Cố Thanh Ninh, hắn dần dần có

khuyh hướng làm nhằm, có đôi khi khiến Cố Thanh Ninh không thể không cảm khái, ngoại tôn(cháu ngoại) giống cữu cữu, nhưng Tiêu Trạh có một đống ưu điểm người không chịu học, lại cố tình đi học tậ xấu?

Cũng vì Tiêu Diễ Chi vẫn luôn nói chuyện, nên Cố Thanh Ninh không có chú ý tới Cố Trạh Mộ, tốt xấu gì cũng giảm bớt một chút cảm xúc buồn bực.

Tới phủ công chúa, Nguyên Gia trưởng công chúa đã chờ ở nơi đó.

Ở trước mặt ngoại nhân, Cố Thanh Ninh làm bộ muốn hành lễ, Nguyên Gia vội vàng ngăn cản, biết bọn họ muốn đi xem cầm lý sao, nàng sai người đem điể tâm cùng nước trà đặt ở trong đình thủy tạ.

Đợi uống xong một lần trà, trêu đùa cầm lý sao xong, Nguyên Gia mới nói với Tiêu Diễ Chi:

- Không phải người nói người có một bộ tiêu cung tiễ muốn cho Trạh Mộ xem sao? Hay là người dẫn Trạh Mộ đi vào trong viện chơi một lát đi.

Tiêu Diễ Chi hét lên:

- Đúg r ấ.

Hắn lập tức lôi kéo Cố Trạh Mộ đi tới sân viện của hắn.

Cố Trạh Mộ vẫn ng ấ yên không nhúc nhích.

Nguyên Gia có chút kỳ quái:

- Trạh Mộ, sao không đi chơi với Diễ Chi?

Cố Trạh Mộ vẫn như cũ không dao động.

Cố Thanh Ninh nhìn khuôn mặt Tiêu Diễ Chi tràn đầy ủy khuất, nàng ôn hòa ý cười:

- Ta cũng muốn nhìn bộ cung tiễn của Diễn Chi, hay là người đi mang tới đây đi, chúng ta cùng nhau chơi.

Lúc này Tiêu Diễn Chi mới cao hứng, dùng sức gật đầu, liền chạy về hướng sân viên của chính mình.

Hắn vừa đi, Cố Thanh Ninh nhìn Nguyên Gia.

Nguyên Gia liền hiểu, nàng có chuyện muốn nói với mình, tuy trong lòng đầy nghi hoặc, không biết vì sao không để nàng đưa Cố Trạch Mộ rời đi, nhưng vẫn nghe lời vẫy lui toàn bộ hạ nhân.

Chờ các nàng rời đi hết, Nguyên Gia nhịn không được nói:

- Thanh Ninh...

Cố Thanh Ninh liếc nhìn Cố Trạch Mộ một cái, không tình nguyện nói:

- Đây là phụ hoàng của người.

Nguyên Gia chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

- Cái... Là sao?

Thật ra Cố Trạch Mộ cũng đoán ra Nguyên Gia biết thân phận của Cố Thanh Ninh, thấy nàng chấn kinh quá lớn, mới mở miệng nói:

- Chính là ý người nghĩ.

Nguyên Gia khiếp sợ nhìn Cố Thanh Ninh:

- Chỉ là mẫu hậu đã nói...

... Nói đùa nhỏ này đái trong quần, tuyệt đối không phải phụ hoàng?

Nguyên Gia giữ được một tia lý trí nuốt xuống nửa câu kia, chỉ cảm thấy đầu óc như bỏ vào chung đồng ở Thiên Phật Tự, tiếng gõ vang ầm ầm.

Cố Thanh Ninh cũng rất buồn bực, nàng đâu có nghĩ tới, Cố Trạch Mộ tái thế muộn hơn nàng một chút, mới khiến nàng có ý nghĩ sai lầm, nàng còn nghĩ hẳn là ai đó đã gặp thoáng qua.

Nguyên Gia thật vất vả mới tiếp nhận được sự thật, nàng cảm thấy mê mang.

Cố Thanh Ninh nói:

- Ta vẫn nói câu cũ, cuộc đời này đối với chúng ta mà nói đã là tân sinh, trước giờ người đối đãi với chúng ta như thế nào, sau này cũng nên như thế này.

Nguyên Gia rất muốn khóc, nàng nào dám a! Đây chính là phụ hoàng.

Ngẫm nghĩ lại xem trước giờ nàng đã làm những gì, nàng từng véo tay phụ hoàng, từng sờ đầu hắn, khi chưa biết thân phận của bọn họ, nàng còn để phụ hoàng cùng mẫu hậu hành lễ với nàng, còn kêu bọn họ kêu nàng là di...

Nguyên Gia chỉ có thể cảm thấy may mắn vì bày ra mặt nạ đoan trang cao quý cũng đủ vững chắc, mới không phạm quá nhiều sai lầm.

Cố Thanh Ninh không thể an ủi, chỉ sợ càng nói Nguyên Gia càng thêm uể oải, nàng trừng mắt nhìn Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ mở miệng:

- Người không biết không có tội, chúng ta rơi vào tình huống như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi, người không thể nghĩ tới cũng rất bình thường.

Thấy Cố Trạch Mộ chuyện cũ bỏ qua, Nguyên Gia miễn cưỡng yên lòng.

Nhưng hiện tại nàng đang chịu kích thích quá lớn, áp lực không biết nên nói gì với tiểu phụ mẫu.

Cuối cùng vẫn là Cố Trạch Mộ nói:

- Hiện giờ chúng ta có thân phận như vậy, không thể để người ngoài biết, sau này ở bên ngoài, người cũng không cần biểu hiện quá khác biệt, cứ như...theo lời mẫu hậu của người nói, trước giờ đối đãi với chúng ta như thế nào, sau này cũng nên như thế ấy.

Nguyên Gia gật đầu, nàng không phải là nữ tử hậu trạch không hiểu triêu chính, nếu chỉ có mẫu hậu, để hoàng huynh biết cũng không sao, nhưng nếu là phụ hoàng lại khác.

Cho dù huynh trưởng tôn kính phụ hoàng, nhưng hai triêu đế vương sao có thể ở chung, không chừng sẽ lụi bại tia tình cảm cuối cùng.

Hiện giờ Nguyên Gia đã lấy lại tinh thần, lại nghe Cố Trạch Mộ nói:

- Trước đó không lâu ta nghe nói Tiêu Trạm bãi miễn Hộ bộ Thượng Thư Lang Nghĩa, người có biết là chuyện như thế nào không?

Nguyên Gia do dự một chút mới nói:

- Chuyện triêu đình đã có hoàng huynh xử lý, nhi thần không biết nội tình.

Cố Thanh Ninh nhin không được nói:

- Người hỏi cái này là muốn làm cái gì?

- Lang Nghĩa là người trăn ổn lão luyện, chỉ là tính tình quá cường ngạnh nói chuyện cũng không dễ nghe, nhưng Hộ bộ có hấn ở đó mới tạm ổn thỏa, mà tân nhiệm Hộ bộ Thượng Thư...

- Ta không hỏi người cái này!

Cố Thanh Ninh đánh gãy lời hấn:

- Ta đang hỏi người vì sao lại hỏi Nguyên Gia này đó, nàng thân là trưởng công chúa, lại tham dự triêu chính, người muốn hại chết nàng sao?

Cố Trạch Mộ sừng sốt.

Cố Thanh Ninh nói tiếp:

- Quy ền lực quan trọng như vậy sao? Dù người đã có tân sinh, vẫn muốn nắm giữ quy ền lực trong tay?

Cố Thanh Ninh càng nói càng tức giận, nàng quả thực đã tuyệt vọng với hắn, còn nghĩ nhân sinh trở lại, hắn sẽ thay đổi, hiện tại xem ra, đúng là nàng đã suy nghĩ nhiều.

Ở trong mắt nàng, bọn họ đã có tân sinh, nên hoàn toàn buông bỏ quá khứ, mặc kệ là nhi nữ hay là chính mình, không nên dây dưa.

Lúc trước Tiêu Trạm phái Phụng Linh đi Tây Bắc, nàng cũng cảm thấy không ổn, thậm chí cũng từng nghĩ có nên đi vào giấc mộng nhắc nhở Tiêu Trạm, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Bại lộ thân phận với Nguyên Gia là chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng không muốn lừa gạt Nguyên Gia, nhưng nàng không định tham gia vào cuộc sống của đối phương, càng không muốn lợi dụng.

Phần nợ tích góp từ kiếp trước đến tận bây giờ đã đành loạt bùng nổ, Cố Thanh Ninh hầu như trút toàn bộ lửa giận lên người Cố Trạch Mộ.

Ban đầu Cố Trạch Mộ vẫn có thể duy trì sắc mặt tốt, sau đó chịu đựng không nổi, bắt đầu tranh cãi với nàng.

Nguyên Gia hoảng hốt nhìn hai đứa nhỏ cố gắng nói lý chuyện tri ều chính, nàng cảm thấy vô cùng hoang đường, mà hoang đường nhất chính là...hai người bọn họ tranh cãi xong, ý tưởng giống nhau đều nhìn về phía nàng, muốn nàng phân định đúng sai.

Nguyên Gia:

- ...

Ngay lúc Nguyên Gia đang ở thế khó xử, định giả bộ bất tỉnh tránh thoát tai kiếp này, Tiêu Diễn Chi cậ̀n tiêu cung tiễn chạy tới, hặ́n không hề cảm giạ́c bậ̀u không khí trong đị̃nh có gì kỳ quái, chạy một đượ̀ng vào đị̃nh, lấy tiêu cung tiễn ra.

- Các người xem, có phải rất uy phong!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Thân Sơ Viễn Cận

Tiếng tiêu nãi(trẻ con) phá tan không khí giương cung bạt kiếm, Nguyên Gia thở phào nhẹ nhõm, hận không thể ôm hất hôn một cái, nhi tử đúng là tâm can bảo bối.

Trên đường từ phủ công chúa trở về phủ, Cỗ Trạch Mộ cùng Cỗ Thanh Ninh càng thêm lãnh đạm.

Lúc này Lục Liễu cùng Xuân Anh nhìn hai người cười đùa với Tiêu Diễm Chi, hai nàng còn nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ vừa ng ẩ lên xe ngựa, cảm giác không khí còn áp bách hơn lúc đi.

Hai người giống như hai con tiêu tý súc trong góc, khóc không ra nước mắt.

Xe ngựa chạy đến nửa đường bỗng nhiên ngừng lại, đằng trước có không ít người, Cỗ Thanh Ninh lấy lại tinh thần, nói với Xuân Anh:

- Đi xem thử, đã phát sinh chuyện gì?

Xuân Anh gật đầu, rời đi một lúc, trở về nói:

- Nghe nói là Nhạc Bình trưởng công chúa đang trừng trị ngoại thất(người tình) của phò mã.

Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ đầu nhú mày.

Ban ngày ban mặt, ở trên đường lớn trừng trị ngoại thất, làm việc không đúng mực, rốt cuộc Nhạc Bình đang suy nghĩ cái gì?

Cỗ Trạch Mộ tr ần mặt ra khỏi xe ngựa, Lục Liễu vội vàng theo sau, Cỗ Thanh Ninh ng ập ngừng một chút, vẫn ng ẩ yên.

Đám người vây xem chặt như nêm cối, Cố Trạch Mộ không muốn chen lẫn vào, sai Lục Liễu dẫn hắn đi tới tử lâu bên cạnh nhìn xem, ai ngờ vừa mới đến cửa tử lâu, có một tiểu nhị chạy ra:

- Các hạ chính là tam thiếu gia của Uy Quốc Công phủ, vương gia thỉnh người đi lên.

- Vương gia?

Cố Trạch Mộ tâm niệm vừa động, đi lên quả nhiên là Thụy vương.

Thụy vương dựa bên cửa sổ, nhìn thấy hắn cười nói:

- Sao ngươi lại ở chỗ này?

Cố Trạch Mộ không trả lời, Lục Liễu vội vàng quỳ xuống hành lễ, nói:

- Tam thiếu gia cùng tứ tiểu thư vừa mới trở về từ Nguyên Gia công chúa phủ, không ngờ mới đi tới nửa đường lại bị ngăn chặn, cho nên nô tỳ cùng tam thiếu gia xuống xe nhìn xem.

Thụy vương vỗ vỗ hạt dưa trong tay, nói:

- Ta còn nghĩ ngươi chỉ là tiểu hài tử, lại có hứng thú với chuyện bát quái ở phố phường.

Cố Trạch Mộ nhìn theo hướng hắn vừa nhìn, vừa lúc từ cửa sổ nhìn thấy nha hoàn của Nhạc Bình trách đánh một nữ tử y phục không chỉnh tề, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ, vị trí này làm quan khách có góc độ thật tốt, khiến Cố Trạch Mộ nhin không được mà nhú mày.

Thụy vương nhìn thấy bộ dạng tiểu đại nhân của hắn, nhin không được cười ra tiếng:

- Có đôi khi ta cảm thấy trong thân thể nhỏ nhỏ này có phải chứa một đại nhân, mới có bộ dạng khổ đại cừu thâm như thế.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Thụy vương vẫy vẫy tay:

- Lại đây cùng xem.

Tuy Cố Trạch Mộ có chút không vui, nhưng vẫn đi qua, Thụy vương đem một mâm bánh ngọt trên bàn đưa cho hắn:

- Tới đây, ăn một chút điểm tâm.

Nếu không phải người phía dưới sai người đánh người là nữ nhi của hắn, hay là muội muội của Thụy vương, thì Cố Trạch Mộ sẽ nghĩ rằng hắn đang ở rạp hát xem diễn.

Ai ngờ Thụy vương vẫn ngại không đủ, không biết từ nơi nào lấy ra một bao hạt dưa, còn vừa cắn hạt dưa vừa xem diễn.

Cố Trạch Mộ nhìn rồi lại nhìn, làm bộ thiên chân vô tà hỏi:

- Ta nghe nói đó là Nhạc Bình trưởng công chúa, nàng không phải là muội muội của người sao? Người mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, không sợ mất hết thể diện?

Thụy vương kinh ngạc mở to hai mắt:

- Người biết cũng không ít.

Hắn nói:

- Không có việc gì, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị mất mặt, chỉ cần nàng không tự mình ra trận đánh nhau, thì không thể xảy ra chuyện gì.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Thụy vương nhìn về mặt hắn ẩn hiện khiếp sợ, nghĩ lại một chút, lời này nói ra đúng là có chút lương bạc, liền bổ sung vài câu:

- Triều đại chúng ta có luật pháp quy định, phò mã không thể nạp thiếp, trừ phi qua tuổi tứ tuần(40) vẫn không có nhi tử nối dõi, mới có thể nâng một hai thông phòng, sinh hạ hài tử truyền thừa huyết mạch. Nhưng luôn là bằng mặt không bằng lòng, đã không thể nạp thiếp, liền đi ra ngoài bao dưỡng ngoại thất, nhiều năm như vậy cũng không trách phạt.

- Có lẽ cũng chỉ có mình Nguyên Gia mới chân chính là thiên chi kiêu nữ, mới có thể ngang nhiên ném phò mã ra khỏi phủ, sau đó còn có thể được phụ hoàng duy trì, chủ động hòa ly. Nhưng cả triều chúng ta từ trên xuống dưới, có thể làm như thế, cũng chỉ có một mình nàng mà thôi. Dù vậy, nàng vẫn bị người trong kinh thành âm thầm trào phúng nhiều năm.

- Ta có thể lý giải Nhạc Bình, nàng không có dũng khí hòa ly với phò mã, thậm chí cũng không có dũng khí sai người đánh phò mã nằm một đống, chỉ có thể đem oán khí bộc phát lên người nữ nhân kia. Tuy ta có chút thất vọng, nhưng ít nhất nàng có thể phát tiết, đỡ hơn là để nàng ghen trong lòng, người khác nghĩ như thế nào thì có sao đâu?

Dù Cố Trạch Mộ không tán đồng cách nói của Thụy vương, nhưng ngại với thân thể này, cũng không thể nói gì với hắn, chỉ có thể nhún mày không nói.

Thụy vương hiểu lầm hắn trầm mặc, tự giễu nói:

- Những lời này ta cũng chỉ có thể nói với một tiểu hài tử chưa hiểu sự đời.

Cố Trạch Mộ suy nghĩ một lúc, chỉ có thể miễn cưỡng nói:

- Nhưng mà...ở bên đường đánh người như vậy là không đúng.

Thụy vương cười ra tiếng, muốn sờ sờ đầu Cố Trạch Mộ, nhưng thấy hắn trừng mắt, ngượng ngừng thu tay:

- Ta không thể bình luận đúng sai, nhưng nhân tâm chính là trời, ai mà không có thân sơ viễn cận, dù Nhạc Bình không tốt, thì nàng vẫn là muội muội của ta. Tánh mạng của người khác không quan trọng bằng nàng, quy củ đạo lý có lớn, cũng không hơn được nàng. Chỉ cần nàng không phạm vào tội ác tà trời, để cho nàng xả giận như thế, thì có sao đâu?

Thụy vương nói như vậy, khiến Cố Trạch Mộ nhớ tới một chuyện cũ năm xưa, năm đó Thụy vương mới mười một mười hai tuổi, Tiêu Trạch đối đãi với vị đệ đệ này rất tốt, đi đâu cũng mang hấn theo, lúc ấy trong cung còn dư nghiệt của tiều triều quý phi Hồ thị, vẫn chưa thanh trừ sạch sẽ, có loại tiểu nhân cố ý thân cận Tiêu Triệt, được hấn yêu thích, sau đó ở bên tai châm ngòi ly gián, ai ngờ vừa rồi còn cười cười vui vẻ, nghe xong Tiêu Triệt liền sai người đem tiểu thái giám này đánh chết.

Ngày lúc đó Tiêu Dận còn nghĩ rằng đứa nhỏ này tâm cơ thâm trầm, vì tị hiềm mới cố ý làm ra bộ dáng này, sau đó vẫn luôn cảnh giác hấn. Hiện giờ xem ra, có lẽ trước giờ hấn vẫn chưa hiểu rõ đứa nhỏ này là dạng người gì.

Tuy Thụy vương nói như vậy, nhưng vẫn luôn nhìn xem tình hình phía dưới, kịp thời sai người ngăn cản Nhạc Bình, hấn để Nhạc Bình xả giận, chứ không phải lấy mạng người. Người khác không còn thấy gì vui, liền chậm rãi rời đi.

Thụy vương đột nhiên nói:

- Hình như người cũng có muội muội.

Cố Trạch Mộ gật đầu, sau đó cảnh giác nhìn Thụy vương.

Thụy Vương lại cười rộ lên:

- Ha, còn rất bệnh vực người của mình.

Thụy vương có chút cảm khái:

- Đừng dạng làm ca ca, ta cho người lời khuyên, đừng nghĩ rằng huynh muội chính là tâm ý tương thông, dù là thân huynh muội, chung quy vẫn cách một cái bụng, có những lời người không nói, nàng sẽ không biết. Có chút ngăn cách, cũng không phải không thể hóa giải, nhưng có đôi khi lúc ấy không giải thích, bỏ lỡ thời cơ, sau này có nói nhiều cũng không có tác dụng.

Những lời này khiến trong lòng Cố Trạch Mộ nổi lên sóng to gió lớn, trong khoảng thời gian ngắn thân thể hắn cứng lại.

Thụy vương thấy hắn không phản ứng, duỗi tay sờ đầu của hắn, sau đó như không có việc gì mà lùi tay về

- Người xem, ta từ nhỏ có ngăn cách với muội muội, cho nên hiện giờ nàng trưởng thành ra dáng vẻ này.

Hắn chống cằm, có chút buồn rầu nói:

- Xem đi, ta còn phải thay nàng thu thập cục diện rồi rắm.

Cố Trạch Mộ nhìn Thụy vương phát tay rời đi, hắn suy tư cùng Lục Liễu trở về xe ngựa.

Cố Thanh Ninh ở trong xe ngựa đợi một lúc lâu, đám người đã tan đi từ lâu mới thấy hắn trở về, cũng không biết hắn đi làm gì, nhưng nàng không muốn mở miệng hỏi hắn, chỉ hừ một tiếng liền xoay người nhìn hướng khác.

Cố Trạch Mộ nhìn nàng, biểu tình có chút biến hóa.

Cố Thanh Ninh về tới phòng, mới từ từ bình tĩnh, tuy nàng vẫn không muốn nói chuyện với Cố Trạch Mộ, nhưng nàng lại cảm thấy nàng nên nói chuyện rõ ràng với Cố Trạch Mộ, hiện giờ thân phận của hắn đã thay đổi, mặc kệ làm cái gì cũng sẽ ảnh hưởng đến thân nhân.

Không ngờ nàng mới vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Cố Trạch Mộ đứng ở cửa, hình như muốn gõ cửa.

Xuân Anh đứng một bên vẻ mặt khấn trương, lúc trước Cố Thanh Ninh sinh bệnh là ở cùng một chỗ với Cố Trạch Mộ, nàng sợ xảy ra chuyện gì, hận không thể tùy thời đi theo Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh lắc đầu, nói nàng ra ngoài, sau đó để Cố Trạch Mộ đi vào.

Tiến vào phòng, Cố Trạch Mộ nói câu đầu tiên đó là:

- Người hiểu lầm ta.

Cố Thanh Ninh không ngờ ác nhân lại tới cáo trạng, nàng tức đến bật cười:

- Hiểu lầm? Người muốn lợi dụng Nguyên Gia ảnh hưởng triều chính, là ta hiểu lầm?

- Người xem ta là người lãnh khốc vô tình, ham mê quyền cao, cho nên mặc kệ ta làm cái gì, trong lòng người vẫn sẽ cảm thấy ta dụng tâm kín đáo, nhưng ta không có nghĩ như vậy.

Cố Thanh Ninh cười lạnh một tiếng:

- Ta mặc kệ người nghĩ như thế nào, nhưng người muốn lợi dụng Nguyên Gia, tuyệt đối không được!

- Ta không có lợi dụng Nguyên Gia, Nguyên Gia cũng là nữ nhi do ta giáo dưỡng từ nhỏ mà lớn lên, sao ta có thể làm như vậy.

Cố Trạch Mộ kiên nhẫn giải thích:

- Nàng là thân muội muội của Tiêu Trạm, nàng ở Thiên Phật Tự vì người cùng ta mà giữ đạo hiếu ba năm, nàng ở trong đám tôn thất có danh dự rất cao, tuyệt đối không phải là phụ nhân hậu trạch bình thường, nếu

ngày sau đại biểu cho tôn thất, chuyện tri ều chính này đó, nàng phải hiểu biết một ít.

Cố Thanh Ninh lại nói:

- Nhưng này đó chỉ là suy nghĩ của người, người có từng hỏi Nguyên Gia chưa? Nàng muốn làm người như vậy sao?

- Đây là chuyện mà Nguyên Gia nên nghĩ là có thể quyết định, ngày sau nếu chuyện rơi xuống đ ầu, chẳng lẽ để Nguyên Gia một cái hỏi hết ba cái không biết, bị người khác lừa gạt sao?

- Nói đến cùng, người vẫn đánh chủ ý lên Nguyên Gia, thay nàng quyết định, giống như trước kia người không cho nàng hòa ly?

Cố Trạch Mộ nhíu mày:

- Người không cần vô cớ gây rối, chúng ta nói chuyện hôm nay, sao người cứ muốn nhắc đến chuyện trước kia!

Xuân Anh ở bên ngoài nôn nóng chờ đợi, sợ tiểu chủ tử xảy ra chuyện gì, không lâu sau, cửa bị mở ra, Cố Trạch Mộ bị Cố Thanh Ninh đẩy ra ngoài, thân thể lão đảo thiếu chút nữa té ngã.

Xuân Anh vội vàng đỡ lấy hắn, sau khi Cố Trạch Mộ đứng vững, cái gì cũng không nói li ền xoay người rời đi.

Nói cái gì mà phải giải thích rõ ràng là có thể hóa giải ngăn cách!

Tiêu Triệt là kẻ lừa đảo!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Học Tập

- Hắt xì!

Thụy vương tự nhiên hắt xì một cái, Thục thái phi vội vàng nói:

- Nếu thân mình không khỏe mau trở về nghỉ ngơi, không cần mỗi ngày đều tới đây thỉnh an.

Thụy vương cười nói:

- Nào có vấn đề gì, chỉ là đêm qua ngủ không ngon thôi. Còn nữa, nếu không thừa dịp này tiến cung gặp mẫu phi, ngày sau ta trở về đất phong, muốn tái kiến mẫu phi, cũng không biết tới khi nào.

Thục thái phi nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Đúng vậy, ngày sau còn không biết có thể gặp người mấy lần, sớm biết vậy còn không bằng sinh ra nữ nhi, tốt xấu gì vẫn có thể lưu lại kinh thành.

- Người nói lời này...Không phải còn có Nhạc Bình sao?

- Nhạc Bình...

Thục thái phi lắc đầu:

- Nàng tính tình.. đúng là có hiếu thuận, nhưng lại hay chọc nhều chuyện phiền toái, tuy không phải là chuyện đại sự gì, nhưng vẫn ảnh hưởng tới thanh danh.

- Nàng không tốt, người dạy nàng là được.

- Muốn dạy cũng phải có người chịu nghe.

Thục thái phi nói:

- Dù sao ta cũng không phải là thân mẫu của nàng, có những lời nói vẫn khó mà nói. Còn nữa, nàng rất tín nhiệm nhũ mẫu của nàng.

- Nhũ mẫu?

Thục thái phi gật đầu:

- Là người mà Mẫn phi lưu lại, cũng là trung tâm, đáng tiếc đầu óc có chút không rõ ràng, nên Nhạc Bình mới bị nàng quản thành bộ dạng này.

Thụy vương biết nhũ mẫu của Nhạc Bình, trong ấn tượng của hắn là một phụ nhân vô cùng thành thật, vẫn luôn đi theo Nhạc Bình. Thục thái phi nói này đó, là lần đầu tiên Thụy vương nghe đến, thần sắc nghiêm túc:

- Thỉnh mẫu phi nói tỉ mỉ kỹ càng.

Thục thái phi thấy hắn nghiêm túc, trong lòng có chút hoảng loạn:

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ có gì không ổn?

Thụy vương lắc đầu:

- Lúc Mẫn phi nương nương mất, tuy ta còn nhỏ tuổi, nhưng cũng từng nghe thanh danh của nàng, nàng là người yếu đuối nhất gan, nếu không sẽ không để người khác khi dễ thành như vậy, dựa theo tính tình của nàng, sao có thể lưu lại cho Nhạc Bình một nhũ mẫu cu ồng vọng tự đại, xui khiến Nhạc Bình liên tiếp phạm sai lầm?

- Đây...Có lẽ Mẫn phi cũng không ngờ tới.

- Nhạc Bình là nữ nhi duy nhất của Mẫn phi nương nương, người có thể ở lúc nàng lâm chung chịu phó thác, nhất định rất được Mẫn Phi tín nhiệm. Nếu nàng chỉ bắt nạt kẻ yếu còn đỡ, ta sẽ có biện pháp trị nàng, chỉ sợ người này trong ngoài không đồng nhất, giấu lừa Mẫn phi nhiều năm, nếu người như vậy vẫn lưu tại bên người Nhạc Bình tuyệt đối là đại họa.

Hắn vừa nói xong, Thục thái phi cũng ý thức được vấn đề có tính nghiêm trọng, không khỏi nói:

- Nếu như lời người nói, người này tuyệt đối không thể lưu.
- Nhưng cũng chưa chắc sẽ nghiêm trọng đến như vậy.

Thụy vương vội vàng bổ sung vài câu:

- Hiện giờ xem ra, nàng chỉ nuông chiều Nhạc Bình một chút, cũng chưa làm ra chuyện gì không tốt, nàng lại được Nhạc Bình tín nhiệm, tùy tiện xử trí nàng, chỉ sợ sẽ khiến Nhạc Bình ngăn cách với chúng ta, càng thêm không ổn.

Thục thái phi nôn nóng nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?
- Mẫu phi yên tâm, ta sẽ phái người đi tra bối cảnh của nàng, cũng sẽ giám thị nàng, nếu có dị động, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.

Thục thái phi yên lòng:

- Người làm việc luôn luôn ổn thỏa.

Thật ra ta lo lắng người còn hơn Nhạc Bình.

Thụy vương cười rộ lên:

- Ta rất khỏe mạnh an ổn, mẫu phi có gì phải lo lắng?

Thục thái phi oán trách nói:

- Người cùng vương phi đã thành thân một thời gian dài như vậy, đến nay chỉ có một nữ nhi là Vinh Căn, hay là người ngừng dùng tử canh(tránh thai) cho hậu viện, tốt xấu gì cũng nên sinh ra thứ trưởng tử.

Thụy vương có chút bất đắc dĩ:

- Mẫu phi, chuyện này trong lòng nhi tử hiểu rõ, người hãy yên tâm. Hiện tại ta đã có Vinh Căn, ta cũng rất thỏa mãn, không phải người cũng

rất yêu thương nàng sao?

Vinh Cẩn quận chúa là trưởng nữ của Thụy vương, vừa đầy bốn tuổi.

Thục thái phi nghe hẳn nhắc tới tôn nữ, vẻ mặt tươi cười nhu hòa:

- Tuy nói như thế, nhưng tuổi người cũng không còn nhỏ, vẫn nên sớm sinh nhi tử thừa kế hương khói mới phải...

Thấy Thục thái phi muốn bắt đầu lời lẽ tầm thường, Thụy vương vội nói sang chuyện khác:

- Gần đây ta nhận thức một tiểu bằng hữu, vô cùng thú vị.

Thục thái phi thấy hẳn nói sang chuyện khác, trừng mắt liếc hẳn một cái, vẫn theo tâm ý của hẳn, hỏi:

- Là hài tử nhân gia nào?

- Là tam thiếu gia của Uy Quốc Công phủ, tuy tuổi còn nhỏ, nói chuyện giống như tiểu đại nhân, rất hợp ý ta.

Thục thái phi còn muốn oán trách hẳn, đột nhiên nhớ tới gì đó:

- Là long phượng thai của Cố gia?

- Đúng vậy, mẫu phi cũng biết bọn họ?

- Còn không phải là Nhạc Bình nháo lên sao.

Thục thái phi kể lại chuyện xảy ra ở yến tiệc mừng thọ ở Khánh Dương hầu phủ cho Thụy vương nghe.

Thụy Vương nghe xong, liền suy tư:

- Nghe mẫu phi nói như vậy, hai đứa nhỏ này thật thông minh.

Vinh Căn của hắn còn đã bốn tuổi, hiện tại cả ngày chỉ biết khóc nháo đòi ăn điếm tâm.

Thục thái phi nói:

- Đúng vậy, ta nghe nói Hành Không đại sư ở Thiên Phật Tự cũng rất ưu ái bọn họ.

- Ta nhìn đứa nhỏ này ánh mắt trong trẻo, tuổi còn nhỏ đã lộ ra thông minh ổn trọng, lúc trưởng thành không chừng cũng không kém, nam nhân Cổ gia đều nổi tiếng chuyên nhất, ta cảm thấy, hay là người đem Vinh Căn đính ước với hắn, như thế nào?

Thụy vương vừa lấy lại tinh thần, liền nghe mẫu phi kiến nghị như vậy, không biết vì sao lòng tư trên người dựng thẳng, vội vàng cự tuyệt nói:

- Mẫu phi, sao người lại nghĩ đến chuyện này!

Thục thái phi nói:

- Người kinh hoàng cái gì, không phải người nói đứa nhỏ này rất hợp ý sao? Nếu đã như thế, sau này làm người một nhà không phải cũng tốt sao?

Thụy vương đỡ mồm hỏi:

- Đó là hợp ý, cũng không cần có quan hệ thân gia...

- Người biết cái gì!

Thục thái phi nói:

- Ta cũng vì Vinh Căn mà suy xét, tuy bên Trương Nam cũng không tệ, nhưng vẫn không bằng kinh thành. Nữ nhân không thể so với nam nhân, gả phu chính là chuyện cả đời, nếu ta không sớm suy xét thay Vinh Căn, sau này người tốt đều bị người ta chọn hết.

Thụy vương:

- ... Từ từ đã, người đừng nên suy xét lâu dài như vậy.

- Cũng phải, dù sao hai đứa nhỏ này vẫn còn nhỏ, ai biết sau này sẽ thế nào?

Thực thái phi nói như vậy, liền không chấp nhất đề tài này nữa.

Thụy vương lau trán đầy mồ hôi, không hiểu tại sao lại có loại cảm giác như trở về từ nơi kèn cận cái chết.

Từ sau khi Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh tan rã không vui, những ngày ở chung càng ngày càng căng.

Hai người cũng hình thành ấn ý, bên ngoài không biểu hiện nửa phần, nhưng khi đối diện dù không nói gì thì vẫn âm thầm trào phúng nhau.

Cố Thanh Xu cảm giác phía sau lưng có ánh mắt lạnh buốt, quay đầu lại thì không thấy gì, cứ như vậy cả ngày, nàng muốn khóc cũng không được, cuối cùng chỉ phải tỏ khờ với Cố Thanh Chỉ, nhưng Cố Thanh Chỉ thần kinh thô tráng, không phát hiện ra, khiến Cố Thanh Xu vô cùng buồn bực.

Cũng may mấy ngày sau, Cố Trạch Vũ đã trở lại.

Từ lúc hắn đề nghị sửa trị cách dạy học tại gia, đệ đệ muội muội của hắn cảm nhận hình tượng về hắn hoàn toàn thay đổi.

Như Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh có thành tích tốt thì khỏi nói, còn những đứa nhỏ khác hận không thể tử tự chết đi cho rồi.

Uy lực của Cố Trạch Vũ như thế nào, dù Liễu Tử Ký cùng Tiêu Diễm Chi không biết, cũng cảm thấy có chút khấn trương.

Cố Trạch Vũ cũng không phải trở về một mình, đồng hành còn có lão sư của hắn, là đại nho Phương Thận.

Chu thị muốn để hấn lưu lại hần phủ, thậm chí đã sớm thu thập khách viện, nhưng đối phương vẫn uyển chuyển từ chối, Phương Thận cũng là thanh lưu thế gia, tuy thời trẻ vì một chút chuyện khai từ gia tộc, nên mới đi Tây Sơn học viện dạy học, nhưng hấn có đệ tử đông đảo, phần lớn đều làm quan trong triều, ai cũng muốn bái hấn làm sư.

Cố Trạch Vũ trở về liền tây đi một thân bụi đất, dùng chút điểm tâm, sau đó nói chuyện cùng mẫu thân, Chu thị muốn dặn hấn nghỉ ngơi một chút, ai ngờ hấn ở trong sân xoay chuyển vài vòng, sau đó không chịu nghỉ yên mà đi tới viện dạy học.

Biết hấn đã trở về, đám hài tử giống như Tôn Ngô Không bị đeo vòng Kim Cô, một đám củ cải thành thật niệm thư.

Cố Trạch Vũ đứng nhìn ngoài cửa vô cùng vừa lòng.

Vừa lúc Liễu thị đi ra, nhìn thấy hấn còn sững sốt một chút:

- Trạch Vũ sao người lại tới đây, sao không nghỉ ngơi?
- Nhị thăm.

Cố Trạch Vũ vội vàng hành lễ:

- Dù sao cũng không ngủ được, không bằng lại đây xem bọn họ.
- Được rồi, không cần câu lệ như vậy.

Liễu thị cười nói:

- Trong phủ biến hóa cực đại, người không nhận ra sao?
- Đúng vậy, thiếu chút nữa là ta đã không nhận ra. Số tiểu sinh cũng gia tăng rồi, kia là biểu đệ Liễu gia, còn kia là ai ta không quen biết, không biết là hài tử nhân gia nào?

Liễu thị nói:

- Đó là nhi tử của Nguyên Gia trưởng công chúa, Chiêu Hoài quận vương.

Cố Trạch Vũ sững sốt:

- Chiêu Hoài quận vương không phải là tôn thất sao? Sao lại đến phủ chúng ta niệm thư?

- Này nói ra thì rất dài.

Liễu thị nói:

- Người đừng lo lắng, đứa nhỏ này cực kỳ ngoan ngoãn, so với mấy đứa nghịch ngợm như quý thì bớt lo hơn nhiều.

Cố Trạch Vũ cười cười:

- Nhìn hấn có quan hệ rất tốt với Thanh Ninh cùng Trạch Mộ.

- Đúng vậy, tứ tiểu thư cùng tam thiếu gia của chúng ta rất ít khi kiên nhẫn với người ngoài như vậy.

Liễu thị vừa nói xong, vừa vặn bên trong cũng bãi khóa, đám người Cố Trạch Hạo đã sớm thấy Cố Trạch Vũ, chạy từ từ lại, vô cùng thân thiết gọi "Đại ca" "Đại ca".

Cố Trạch Vũ cười rất tao nhã, đệ đệ muội muội lâu rồi không thấy hấn, nên rất hưng phấn, lời nói dõn dập như châu pháo, hấn vẫn không nóng nảy, kiên nhẫn trả lời.

Cố Thanh Xu tròn mắt vừa chuyển, ân cần nói với Cố Trạch Vũ:

- Đại ca, người đi một chuyến vất vả như vậy, nghỉ ngơi cũng không màng liềm tới đây nhìn chúng ta học tập, thật khiến muội muội cảm động.

Cố Trạch Vũ cười khê:

- Kỹ thuật võ môn ngựa cũng không t`ai, chỉ là nên xem ta sẽ xem, người đừng nghĩ trốn.

Cố Thanh Xu:

- ...

Cố Thanh Chi thấy thế, vội vàng xòe bàn tay ra:

- Đại ca, gần đây ta bắt đầu học nữ h`ồng, muốn tú hà bao cho đại ca, đầu ngón tay đã thành như vậy, ta thật sự không phải cố ý không hoàn thành.

Cố Trạch Vũ nhìn mấy lỗ kim trên đầu ngón tay, gật đầu:

- Nhìn đúng là đáng thương, nếu học nữ h`ồng, cũng không thể chỉ tú cho một mình vi huynh, nên làm cho các vị trưởng bối mỗi người một cái, cũng thể hiện người hiếu tâm.

Cố Thanh Chi:

- ...

Cố Trạch Vũ tổng cổ hai muội muội xong, sau đó tươi cười thân thiết nhìn về phía Cố Trạch Hạo:

- Người cũng bị kim đâm đầu ngón tay?

Cố Trạch Hạo vội vàng lắc đầu, quyết đoán nhận sai:

- Đại ca ta sai r`ai, sau này ta nhất định sẽ hoàn thành việc học, quyết không để đại ca nhọc lòng.

Liễu thị ở một bên nhìn xem, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, không hề để ý một đôi nhi nữ bị nhục trước mặt Cố Trạch Vũ.

Tiêu Diễm Chi đang mang theo tươi cười nhìn Cố Trạch Vũ, thấy vậy yên lặng nuốt một ngụm nước miếng, sau đó núp sau lưng Cố Trạch Mộ.

Ngay cả Kiều Tử Ký không sợ trời không sợ đất cũng phải thu liễm.

Cố Trạch Vũ giải quyết xong ba người không chịu học tập, mới nhìn về phía Cố Trạch Mộ:

- Ta biết hai người các người luôn luôn khắc khổ nỗ lực, cho nên lần này ta trở về cố ý mang theo lễ vật cho các người, một lát nữa các người tới viện ta lấy đi.

Cố Thanh Ninh làm lơ ba người tùm đầu tỏ vẻ truyền oán niệm, nàng cười tùm tùm đáp ứng.

Cố Trạch Mộ cũng hàm hồ lên tiếng.

Trừ đệ đệ cùng muội muội ra, Cố Trạch Vũ cũng không quên Liễu Tử Ký cùng Tiêu Diên Chi.

Thấy tất cả mọi người đều có lễ vật, Cố Thanh Xu đáng thương nhìn Cố Trạch Vũ:

- Đại ca, của chúng ta đâu?

Cố Trạch Vũ tươi cười:

- Các người a, lễ vật chính là ngày mai ta sẽ đích thân phụ đạo các người niệm thư, có phải cảm thấy rất cảm động?

Ba người:

- !!!

Tự tử chết đi cho rã!!!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Lão Sư

Cố Trạch Vũ nói là làm, ngày hôm sau bắt đầu dạy bù cho đám người Cố Thanh Chỉ, khiến cho đệ đệ muội muội khổ không nói nổi.

Cố Thanh Chỉ cáo trạng với mẫu thân, Chu thị nhìn bộ dạng nữ nhi tức giận bất bình rất buồn cười, lại đau lòng nhi tử. Đêm đó tự mình hầm một chén canh bổ đưa qua cho Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ đang ôn thư, Chu thị thấy thế liền nói:

- Ban ngày còn phải dạy bù cho đệ đệ muội muội, buổi tối còn muốn xem thư, thân mình sao chịu nổi?

Cố Trạch Vũ buông quyển sách xuống, khẽ cười nói:

- Nhi tử có chừng mực, mẫu thân yên tâm.

Chu thị biết hẳn hành sự luôn có chủ kiến, cũng không nói nhiều, đưa chén canh tới trước mặt hắn:

- Mẫu thân tự tay nấu, người nếm thử xem, hương vị còn ngon không?

Cố Trạch Vũ ăn một ngụm, khen:

- Tay nghề của nương vẫn trước sau như một.

Chu thị cười nói:

- Người thích ăn là được.

Nhìn Cố Trạch Vũ uống canh, Chu thị nói:

- Ta nghe nói Phương gia hình như cố ý muốn thỉnh lão sư của người trở về, chuyện này là thật sao?

Cố Trạch Vũ buông thìa, ôn thanh nói:

- Năm đó nhị lão gia của Phương gia có ân với lão sư, lần này phụ thân của hắn mất, lão sư trở về phúng viếng cũng là bình thường, nếu nói trở về Phương gia, lại chưa chắc.

Chu thị yên lòng:

- Vậy là tốt rồi. Ta còn sợ lão sư của người trở về Phương gia, chuyện học của người có thể phiền toái.

Thời trẻ Uy Quốc Công vì chính kiến không hợp, nên trở mặt với đại lão gia của Phương gia. Nếu Phương Thận thật sự trở về Phương gia, thân phận của Cố Trạch Vũ sẽ có chút xấu hổ.

Cố Trạch Vũ cũng không lo lắng việc học, ngược lại hỏi mẫu thân:

- Nhiều ngày nay nhi tử thấy rõ sức học của Thanh Ninh cùng Trạch Mộ, tuy bọn họ còn nhỏ tuổi, nhưng đã có thể nhìn ra thiên phú, mẫu thân có biết tam thẩm định an bài sau này cho bọn họ thế nào không?

Chu thị nghe ra ý tứ trong lời nói, nhin không được nói:

- Người có ý tưởng gì, nói thẳng là được, nếu thích hợp, ta sẽ đi nói với tam thẩm của người.

Cố Trạch Vũ do dự một lát, mới nói:

- Mẫu thân có biết Hạ Nghi Niên, Hạ tiên sinh?

Chu thị nhíu mày suy nghĩ, giật mình nói:

- Chính là người vì vụ án của Chiêm Thế Kiệt, bênh vực lẽ phải khiến tiên đế tức giận, Hạ Đại Lăng Tử?

Cố Trạch Vũ:

- ...

Lúc này Chu thị mới ý thức bản thân không cần thận nói ra biệt danh của đối phương, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta có nghe nói về thanh danh của hửn, nghe nói hửn tài cao bát đầu, cùng lão sư của người không phân cao thấp, chỉ là tính tình này không khỏi có chút...

Năm đó Hoàng Hà vỡ đê, tổng đốc đường sông Chiêm Thế Kiệt sợ tội tự sát, này là một vụ án có nhiều điểm đáng ngờ, lúc ấy trong triều sợ hãi uy nghiêm của tiên đế, không dám thay Chiêm Thế Kiệt nói chuyện.

Khi đó Hạ Nghi Niên chỉ là một Quốc Tử Giám Tư Nghiệp nho nhỏ, lại vì Chiêm Thế Kiệt bênh vực lẽ phải.

Hạ Nghi Niên từng chống đối tiên đế, khiến tiên đế nổi trận lôi đình, hung hăng phạt trọng hửn, Hạ Nghi Niên cũng chưa từng khuất phục, nhưng tiên đế cũng không thể nêhà, chỉ tước chức quan của hửn, đuổi hửn ra khỏi kinh thành, nhắm mắt làm ngơ.

Hạ Nghi Niên cũng chưa từng suy sút, hửn dứt khoát ôm tay nải cưới lừa đi ngao du thiên hạ.

Hửn thay Chiêm Thế Kiệt nói chuyện truyền khắp thiên hạ, có không ít người bội phục hửn một thân tranh tranh thiết cốt, thỉnh hửn đến phủ chiêu đãi ăn ngon uống tốt, nhưng Hạ Nghi Niên tính tình thẳng thắn, mấy năm nay, không kết hạ được thiện duyên, chỉ thích đắc tội với người.

Cũng khó trách người khác đặt cho hửn biệt hiệu Hạ Đại Lãng Tử.

Chu thị không biết vì sao Cố Trạch Vũ lại nhắc tới hửn, Cố Trạch Vũ nói:

- Nghe nói mấy năm nay Hạ tiên sinh thông thấu nhân văn, tính viết sách lập đạo, chỉ là trong túi không có nhiều bạc, cho nên muốn tìm một nơi dạy học, chỉ là trong kinh không ít người sợ thanh danh của hửn, vì vậy...

Chu thị kinh ngạc:

- Người muốn thỉnh hần tới phủ của chúng ta?
- Có gì không thể?

Chu thị cũng không thể nói với hần, lão gia tử này có tính tình như thế, chỉ sợ sẽ dạy đám tiểu ma tinh giống thế.

Chu thị miễn cưỡng nói:

- Hạ đại...Tiên sinh học vấn cao thâm, nếu tới phủ chúng ta dạy đám hài tử này, không phải có chút quá mức đại tài tiểu dụng?
- Sẽ không, nghe nói hạ tiên sinh cố ý nói, vì muốn ở lâu để hần có thời gian viết sách, nên nguyện ý giáo hài tử, không uổng phí.

Chu thị:

- ...

Nàng coi như đã hiểu, vì sao không ai muốn thỉnh hần.

Cố Trạch Vũ thấy mẫu thân có bộ dạng đau răng, chỉ phải nói:

- Lão sư nói, Hạ tiên sinh ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực ra hần là người có trách nhiệm, tuy tính tình có chút...Khụ, nhưng hần học thức uyên bác, phẩm tính cao khiết, dựa theo tư chất của Trạch Mộ cùng Thanh Ninh, nếu bỏ lỡ một vị lão sư như vậy, sẽ có chút đáng tiếc.
- Bạch tiên sinh cũng xin từ chức với nhị thẩm, nói là qua năm muốn tham gia kỳ thi mùa thu, nên muốn trở về cố hương chuẩn bị ôn thư, dù sao chúng ta cũng định thỉnh một tiên sinh khác.

Bạch tiên sinh chính là vị tiên sinh dạy học tại gia của Cố gia, chuyện này Cố Trạch Vũ đã sớm biết, lại không đành ý trực tiếp với Liễu thị, có lẽ lão sư của hần đã nói cho hần biết, lúc trước Hạ Nghi Niên viết thơ châm chọc Liễu thái phó, Liễu thị tuyệt đối không muốn thấy hần.

Chu thị trờng hấn:

- Vậ sao người không thương lượng với nhị thẩm, ngược lại còn quanh co lòng vòng tính kế ta?

Cố Trạch Vũ cười rộ lên:

- Nương lời này là bôi nhọ nhi tử, nhi tử cũng chỉ vì đệ đệ muội muội mà suy xét.

- Thôi được rồi, chuyện này cứ giao cho ta.

Chu thị thở dài:

- Tóm lại một đám các người, đầu không bớt lo.

Cố Trạch Mộ cũng không biết vừa rồi đại ca thể hiện ôn nhu với hấn, rất mau sẽ phản hấn một đòn trí mạng, đem người mà đời này hấn không muốn thấy nhất, mời vào phủ.

Hiện tại hấn đang nghiêm túc cùng Cố Thanh Ninh ngồi trong xe ngựa đi tới phủ công chúa.

Nguyên Gia suy xét hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiếp thu đề nghị của phụ hoàng. Nàng cũng hiểu, dựa vào thân phận của nàng, có thể mặc kệ mọi chuyện an phận làm đích trưởng công chúa.

Chỉ là, tổ phụ của nàng là Cung đế, lúc còn tại vị thật sự nháo quá lớn, vì thế sau khi phụ hoàng đăng cơ, phải xử trí một đám tôn thất, còn vài vị trưởng bối sống sót đều là người thật tính.

Cho nên hiện giờ đám tôn thất có thể nói là một đám thanh thoi phè phỡn, cả ngày vì một ít chuyện lông gà vỏ tỏi mà nháo không yên, nhưng bọn họ có thân phận không tầm thường, quan viên bình thường nói bọn họ nhẹ không được nặng không đến, cuối cùng phải để cho hoàng huynh xử

lý, nhưng tính tình của hắn khác xa phụ hoàng, càng thêm cố vũ khí thế cho đối phương.

Tiêu Trạh cả ngày bận rộn chính sự, thật vất vả mới thanh nhàn được một lúc, còn bị bọn họ ồn ào đến sứt đầu mẻ trán, thật sự quá thảm.

Tuy Nguyên Gia là nữ tử, nhưng nàng có thân phận tôn quý, lại có thủ đoạn, những trưởng bối vô lại này đó, cũng không dám dễ dàng đắc tội nàng, nàng tới xử lý chuyện này, đúng là người thích hợp nhất.

Tiêu Trạh cảm động không thôi, sau đó nhanh chóng đem những chuyện này ném cho Nguyên Gia.

Nguyên Gia căng da đầu tiếp nhận, xoay người liền thỉnh phụ mẫu tới đây.

Tuy tôn thất Đại Chu không có quyền lực to lớn bằng tiên triều, nhưng vẫn phải có, có một số chuyện, ý kiến của tôn thất thậm chí còn rất quan trọng.

Chỉ là lúc Thành đế tại vị, tôn thất bị chèn ép thành thật, không dám làm ra chuyện gì xấu, hiện giờ Tiêu Trạh đăng cơ, đám tôn thất không ai phục ai, lúc này mới bày ra năng lực.

Tuy Cố Thanh Ninh không hy vọng nữ nhi trộn lẫn vào loại chuyện này, nhưng nếu Nguyên Gia đã quyết định, nàng cũng không thể nói thêm gì nữa.

Còn Cố Trạch Mộ rất bình tĩnh, giống như đã sớm đoán được kết quả này.

Vì thế, gần đây hai người đi tới phủ công chúa không ít lần, thời gian ở chung cũng tăng không ít.

Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh đưa lưng về phía hắn, hắn muốn nói mấy câu hòa hoãn không khí, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Kiếp trước, khi hắn vẫn chưa động tâm với Phụng Trường Ninh, hắn vẫn có thể ôn nhu săn sóc nàng, hai người tôn trọng nhau, tương kính như tân.

Ai ngờ hắn lại động tâm, quyết tâm cùng Phụng Trường Ninh trôi qua cả đời, hai người lại thành thù địch.

Đương nhiên, hắn càng không ngờ chính là, hai người bọn họ lại có thân phận xấu hổ...huynh muội.

Cố Trạch Mộ hồ thẹn với nàng, cũng định thật sự làm huynh trưởng của nàng, không ngờ ý tưởng này còn chưa kịp thực hiện, thì hắn đã bại lộ thân phận.

Tuy tình huống trước mắt thật sự không xong, nhưng cũng không như dự đoán của Cố Trạch Mộ. Rốt cuộc phần lớn thời gian hắn không nói chuyện với Cố Thanh Ninh, nàng sẽ xem như hắn không tồn tại.

Dù Cố Trạch Mộ đã vì lời không đáng tin cậy của Tiêu Triệt, mà đi giải thích với Cố Thanh Ninh, dù không thành còn bị nàng đẩy ra khỏi cửa, hắn không còn tâm muốn giải hòa với nàng nữa, hai người tạm thời vẫn duy trì dáng vẻ trước mặt người ngoài lễ phép mỉm cười, không có ai thì mặc kệ nhau.

Tới phủ công chúa, quản gia ân cần dẫn hai người vào phủ. Hôm nay có chút không khéo, Nguyên Gia dẫn Tiêu Diễm Chi vào cung, còn chưa trở về, quản gia sai người dâng nước trà điểm tâm, lại dặn dò bọn nha hoàn cẩn thận chăm sóc.

Hai người ngồi vị trí cách xa nhau, mỗi người nhìn một hướng, không ai để ý tới ai.

Bọn nha hoàn ở đây, cảm nhận bầu không khí này, nửa chữ cũng không dám nói, giống như Xuân Anh thành thật nép sang một bên.

Ai ngờ hai người đợi nửa ngày, không chờ được Nguyên Gia, lại chờ ra Thụy vương.

Thụy vương nhìn thấy hai người bọn họ cũng kính hãi, hắn cũng biết Nguyên Gia rất thích hai đứa nhỏ này, cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhưng lúc này thấy vậy, dù Nguyên Gia không ở đây, hai người bọn họ vẫn có thể tự tại như ở trong phủ của chính mình, có thể thấy Nguyên Gia đối đãi với bọn họ như thế nào.

Thụy vương hiểu rõ tính tình của Nguyên Gia, nàng bên ngoài nhìn bình dị gần gũi, thật ra rất cao ngạo, chỉ có vài người chí thân mới có thể được nàng để trong mắt, nàng đối đãi với mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ từ trước nay đều là khách khí xa cách.

Thụy vương không ngờ, hắn có thể tận mắt nhìn thấy nàng đối đãi với người ngoài lại quen thuộc như vậy.

Thụy vương tò mò không yên, định tiếp tục tâm sự cùng Cố Trạch Mộ, ai ngờ đứa nhỏ này hừ lạnh một tiếng, sau đó liền quay đầu không để ý tới hắn

Thụy vương:

- ...

Thụy vương điện hạ mọi việc đều thuận lợi, nhân sinh lần đầu tiên bị cự tuyệt, vô cùng khó hiểu, không phải lần trước bọn họ nói chuyện rất vui vẻ sao? Vì thế hắn chấp nhất đuổi theo Cố Trạch Mộ muốn biết lý do bị cự tuyệt.

Cố Trạch Mộ không thể nhịn được nữa:

- Vì ngươi gạt người!

Thụy vương càng nghi hoặc, thậm chí Cố Thanh Ninh cũng bị lời này hấp dẫn nhìn qua.

Cố Trạch Mộ phiền càng thêm phiền, hắn không thể nói ra chuyện hắn bị Cố Thanh Ninh đẩy ra khỏi phòng, này thật quá mất mặt.

Không ngờ Thụy vương lại không thuận theo không buông tha.

Vì thế, lúc Nguyên Gia vội vàng vàng trở về liền nhìn thấy Thụy vương vội vàng vây quanh phụ hoàng với vẻ mặt không kiên nhẫn, mà mẫu hậu lại ngồi một bên ăn điểm tâm, nhìn rất hứng thú.

Nguyên Gia ngây người:

- ...

Có phải nàng đã bỏ lỡ cái gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Hạ Nghi Niên

Sau khi Nguyên Gia hiểu biết rõ ràng, nàng bội phục vị huynh trưởng đi mẫu này. Cái gì gọi là người không biết không sợ, là đây a, chỉ tiếc không thể nói cho hắn biết chân tướng, nếu không Nguyên Gia thật sự rất muốn nhìn biểu tình đặc sắc của hắn.

Nguyên Gia cảm thấy có chút tiếc nuối.

Thụy vương thấy biểu tình của Nguyên Gia có chút quỷ dị, nhưng hắn không để ý nhiều, sau vài câu hàn huyên, hắn liền nói mục đích dẫn hắn tới đây.

Cũng không phải chuyện gì đại sự, đầu năm nay, Tương Nam xuất hiện nạn trộm cướp, Thụy vương dẫn binh tiêu diệt thổ phỉ, có đạo tặc bỏ gian tà đầu quân theo chính nghĩa, bị chết trận, Thụy vương đem binh lính này đăng báo cho triêu đình. Theo lý thuyết loại chuyện này không có gì quan trọng, trước giờ cũng nhẹ nhàng lướt qua.

Nhưng vì tiên đế băng hà, đám tôn thất không có người quản, nên để Lễ bộ quản lý thay, Lễ bộ rất quy củ, làm việc cũng chú ý quy củ, trong lục bộ bọn họ là rườm rà nhất. Nếu rườm rà một chút cũng không sao, xui sao gặp phải tên Viên Ngoại Lang cực kỳ tích cực, lấy [Chu luật] làm mẫu, gạch trái gạch phải gạch luôn trợ cấp cho người này.

Đương nhiên Thụy vương không chịu, hai bên giằng co, nếu chuyện này không tuôn ra, không chừng Lễ bộ sẽ ngầm làm theo quy củ, nhưng nếu bóc chuyện này ra, Lễ bộ cũng không thể tự vả mặt mình, liền dùng “Kéo” tự quyết, muốn đem chuyện này lừa gạt qua đi.

Thụy vương bị Lễ bộ làm cho buồn bực, không muốn một chút chuyện lông gà vớ tỏi thế này mà đi làm phiền hoàng huynh. Cũng may hiện giờ bên tôn thất do Nguyên Gia cầm đầu, hắn liền chạy tới, nói rõ chuyện này cùng Nguyên Gia, Nguyên Gia nghe xong, cũng không vội đáp ứng, chỉ cẩn thận tỏ vẻ nàng sẽ đi hỏi.

Thụy vương rất thông tình đạt lý, hai huynh muội hữu hảo giao lưu một phen, rồi mới cáo từ.

Trước khi đi, Thụy vương có chút do dự, Nguyên Gia tò mò hỏi:

- Nhị hoàng huynh còn chuyện gì sao?

- Là... Về Nhạc Bình.

Thụy Vương đã mở miệng, cũng không rồi rắm, nói thẳng:

- Nhạc Bình đầu óc không được rõ ràng, mẩu phi quá mức cứng chiu nàng, cho nên nàng hành sự thường xuyên không đúng mực, lúc trước nhiều lần đắc tội với Nguyên Gia, mong người đại nhân đại lượng, không cần so đo với nàng. Sau này nàng phải làm gì sai, người cũng đừng chấp nhặt...

Nguyên Gia nghe hắn nói như vậy, trong lòng liền phản cảm, vẻ mặt mang theo sắc lạnh:

- Nhị hoàng huynh có ý gì? Đừng chấp nhặt với nàng, muốn ta chịu đựng hoàng tử?

Thụy vương vội vàng xoa tay:

- Người đừng hiểu lầm. Ta không phải có ý muốn người nhẫn nại Nhạc Bình, mà nàng kia tính cầu, đối phương càng nhẫn nại nàng ta càng lên mặt.

Nguyên Gia:

- ...

- Ý tứ của ta là, nếu nàng phạm sai, người nên làm như thế nào liền làm như thế nấy, chỉ là nói cho ta một tiếng, rốt cuộc nàng biến thành bộ dạng như hiện giờ, ta cũng có trách nhiệm, đáng lẽ phải giáo huấn nàng thật tốt, nếu nàng phạm sai, ta sẽ tự mình áp nàng tới cửa nhận lỗi với người.

Thụy vương nói lời này rất thành khẩn, không hề bất công, thậm chí tư thái còn tự hạ thấp.

Cũng không biết Nhạc Bình có biết hay không, Thụy vương vẫn luôn đối tốt với nàng.

Nguyên Gia nhin không được nói:

- Nhị hoàng huynh làm này đó, hoàng tử có biết không?

Thụy vương có chút quần bách:

- Đây vốn là chuyện mà huynh trưởng nên làm, ta không then với lương tâm là được, nếu nói cho nàng biết, không chừng nàng sẽ cảm thấy ta dụng tâm kín đáo.

Nguyên Gia nghe Thụy vương nói xong, trong lòng cảm khái, Thụy vương thật sự là ca ca tốt, chỉ tiếc Nhạc Bình ở trong phúc mà không biết phúc.

Thụy vương nói chuyện kia, Nguyên Gia cũng phái người đi hỏi thăm, đúng là không phải chuyện gì đại sự, hẳn đứng ở bên nhân tình, Lễ bộ đứng bên luật pháp, hai bên đều có lý do, ai cũng không thuyết phục được ai.

Nhưng Nguyên Gia có Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh chỉ điểm, liền giải quyết xong chuyện này.

Mấy ngày sau, Chu thị cũng thuyết phục được Liễu thị, sai quản gia mang theo lễ vật đi thỉnh Hạ Nghi Niên.

Dù sao Hạ Đại Lăng Tử cũng là tội nhân, nhưng vẫn có bằng hữu có phân lượng, lão sư của Cố Trạch Vũ là Phương Thận cũng là một trong số đó.

Thật ra Phương Thận muốn thỉnh Hạ Nghi Niên đi Tây Sơn thư viện, kết quả lão nhân kia ghét bỏ thư viện nhiều việc, quấy rầy hẳn viết sách.

Phương Thận tức giận muốn bốc khói, còn phải bóp mũi tìm nơi chứa hẩn.

Hạ Nghi Niên nghe nói là Uy Quốc Công phủ, nghĩ đây là võ tướng thế gia, lại nghe nói đầu là đám hài tử, học tập không quá mức cao thâm, tâm động, vác tay nải mò tới đây.

Chu thị nghĩ hẩn muốn viết sách, nên sớm phái người chuẩn bị một gian khách viện yên lặng, chọn hạ nhân ngoan ngoãn lanh lợi.

Nhưng Hạ Nghi Niên nói cần yên tĩnh viết sách, không muốn có nhiều người quanh viện của hẩn, nên trả toàn bộ nha hoàn lại, chỉ lưu lại vài gã sai vặt dọn dẹp trong viện.

Vì thế, chờ đến lúc bọn nhỏ nghỉ ngơi một ngày, mới phát hiện tiên sinh đã thay đổi người.

Cố Trạch Mộ vừa bước vào phòng dạy học tại gia, thân thể liền cứng đờ.

Hạ Nghi Niên là người có vóc dáng dung mạo bình thường, có lẽ hàng năm hành tẩu bên ngoài, làn da ngăm đen, nếp nhăn dày đặc, không giống đại nho, mà giống như nông hộ nhân gia quanh năm làm ruộng.

Ít nhất nhìn bên ngoài tuyệt đối không thể tưởng tượng lão nhân này từng chấp ngôn nổi tiếng thiên hạ.

Hạ Nghi Niên ho nhẹ một tiếng, mọi người lập tức ngã vào vị trí. Tốt xấu gì cũng là ngày đầu tiên đi học, dù sao cũng phải thăm dò tính tình của vị tiên sinh này rồi tính.

Hạ Nghi Niên vừa lòng gật đầu:

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là phu tử của các người, ta họ Hạ.

Đám người Cố Thanh Chỉ thành thành thật thật mà gọi “Hạ tiên sinh”, Hạ Nghi Niên vuốt râu, vừa lòng gật đầu, lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh đang đứng ngoài cửa.

Đôi long phượng thai của Cỗ gia có thanh danh không nhỏ, Hạ Nghi Niên cũng từng nghe qua, hẳn có chút khịt mũi coi thường, cảm thấy thể nhân khuếch đại quá mức.

Cỗ Trạch Mộ nhìn ánh mắt kia không che lấp được cảm xúc, trong lòng buồn bực, nếu nói trên đời này, có loại người nào mà hẳn không trị được, vị Hạ Đại Lăng Tử này nhất định là một trong số đó.

Cả đời Tiêu Dận hầu như không phạm sai lầm, chỉ có vụ án về Chiêm Thế Kiệt, là vết nhơ lớn nhất trong đời hắn.

Năm đó Chiêm Thế Kiệt tự sát, thật sự hẳn cũng có chút hoài nghi, chỉ là sau đó, khâm sai mang bằng chứng về, mặc kệ là sổ sách hay là thư tín thường lui tới, thậm chí ở phủ của hắn cũng lục soát ra vàng bạc tài bảo, đều chứng minh Chiêm Thế Kiệt có tội, hẳn không thể không tin.

Cũng vì như vậy, mà hắn càng thêm phần nộ. Chiêm Thế Kiệt là thần tử mà hắn vô cùng tín nhiệm.

Lúc trước hắn vỗ ngực bảo đảm sẽ thống trị Hoàng Hà thật tốt, cũng thề son sắt nhận chức Tổng đốc đường sông, ai ngờ ba năm qua đi, không thống trị được Hoàng Hà, ngược lại còn trở nên tham ô.

Tiêu Dận để Chiêm Thế Kiệt thống trị Hoàng Hà, hẳn đòi bạc đưa bạc, muốn người cho người, mặc kệ hắn làm gì, Tiêu Dận đều dốc hết sức duy trì, ai ngờ hắn lại hời hợt như thế.

Chuyện này khiến Tiêu Dận giận không thể át, hơn nữa lúc ấy trong người bệnh nặng, ở trong triều chính không còn thuận buồm xuôi gió, tính tình cũng trở nên táo bạo dễ giận, lập tức phán trăm lập quyết toàn bộ Chiêm gia.

Lúc ấy trong triều không ai dám bước ra, chỉ có Hạ Nghi Niên thay Chiêm Thế Kiệt nói chuyện, đáng tiếc miệng người ngôn nhẹ, cũng không có chứng cứ, có nói cũng chỉ nói đến phẩm tính của Chiêm Thế Kiệt, đương nhiên Tiêu Dận sẽ không để ý.

Chờ mọi chuyện qua đi, hấn bình tĩnh lại, mới ý thức được chuyện này có điểm đáng ngờ, thì toàn bộ Chiêm gia đã bị chém đầu, chuyện này xem như đập nắp quan tài mới luận định, trong triều càng không có ai dám nhắc tới.

Lúc này Tiêu Dận mới hối hận, hấn ở trên triều chính còn khôn độc đoán, thật ra cũng có hiệu suất, nhưng khi tệ nạn xảy ra, hấn không ngờ vẫn vô triều đình, lại không bằng một Quốc Tử Giám Tư Nghiệp.

Dù hấn thường thức Hạ Nghi Niên, cũng không muốn tái kiến đối phương, càng miễn bàn đề đối phương làm lão sư?

Dựa theo nhận thức của hấn, ở trong triều lẫn lộn nhiều năm như vậy, chỉ làm được lục phẩm Tư Nghiệp, không cần nghĩ cũng biết hấn đã đắc tội bao nhiêu người.

Đến tận bây giờ Cố Trạch Mộ vẫn nhớ rõ những lời Hạ Nghi Niên nói trên triều, hấn có thể sống sót, Cố Trạch Mộ thật sự bội phục bản thân tu dưỡng.

Hiện giờ Hạ Nghi Niên vào Cố gia dạy học, nghĩ cũng không cần nghĩ, ngày tháng sau này nhất định là gà bay chó sủa.

Cũng may Hạ Nghi Niên rất vừa lòng với công việc hiện tại, cũng không suy nghĩ nhiều, lúc đầu cũng thu liễm một ít, trừ tính tình không được tốt lắm, thì hấn giảng bài vẫn ổn.

Hấn giảng bài khác Bạch tiên sinh, cũng không máy móc đi theo sách vở, ăn nói rất tùy tính, diễn cố cùng thú sự đều hạ bút thành văn, đáng lẽ kinh nghĩa luôn không thú vị, với cách giảng giải của hấn, thú vị mọc tràn lan.

Đám người Cố Thanh Chỉ không thích đi học, hiện giờ mỗi người đều nghe đến nhập thần, vô cùng thích vị phu tử này.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi quen thuộc, Hạ Nghi Niên dần dần bại lộ bản tính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Trung Thu Yên

Cố gia dạy học tại gia, là buổi sáng có tiên sinh giảng bài, buổi chiều an bài chương trình học khác, tỷ như cưới ngựa bắn cung, cầ m kỳ thi họa, còn có nữ h ềng.

Sáng sớm bọn nhỏ phải đánh quy ền luyện võ, dùng điểm tâm xong li ền đi học, lại đúng là độ tuổi khát ngủ, lúc trước tiên sinh không quá nghiêm khắc, cho nên bọn họ thường xuyên lén lút ngủ một lát, nhưng Hạ Nghi Niên cũng không phải là lão sư tốt như vậy.

Lúc đầu Hạ Nghi Niên còn nhẫn nại, một thời gian sau, không h ề dung túng bọn họ.

Cố Trạch Hạo đang ngủ ngon lành, còn chép chép miệng, ai ngờ mơ mơ màng màng mở to mắt, li ền nhìn thấy một cây roi da cùng một khuôn mặt già nua ở ngay trước mặt, thiếu chút nữa la lên “Có quỷ” đập cửa mà chạy.

Hạ Nghi Niên cười tủm tỉm nhìn Cố Trạch Hạo:

- Ngủ ngon không?

Cố Trạch Hạo kinh h ền chưa định, nằm liệt trên ghế, nuốt một ngụm nước miếng:

- Tiên sinh ta sai r ấi, ta không bao giờ ngủ gục nữa.

Trên thực tế, tâm h ền còn đang nhảy kịch liệt không ngừng, h ền muốn ngủ cũng ngủ không được.

- Lát nữa vẫn muốn ngủ.

Hạ Nghi Niên bắt đầu xuống tay, thoạt nhìn rất hòa thuận:

- Như vậy đi, giảng kinh ý nghĩa cũng có chút nhàm chán, ta nói chuyện xưa cho các người nghe, để cho các người lấy lại tinh th ền.

Cố Trạch Hạo còn nghĩ bản thân sẽ bị phê bình, không nhờ tiên sinh tốt như vậy, không chỉ không mắng hắn, còn kể chuyện xưa cho bọn hắn nghe, liền hứng thú, các hài tử khác cũng sôi nổi thò đầu qua.

Hạ Nghi Niên đi đến trước án thư, mở miệng nói:

- Ngày xưa, có nhạc sư danh là Công Minh Nghi, hắn diễn tấu tiêu khúc vô cùng dễ nghe, thế nhân đều thích nghe tiếng đàn của hắn. Có một ngày, hắn đến vùng ngoại ô đánh đàn, vừa lúc đụng phải một con trâu, Công Minh Nghi nhất thời hứng khởi, bắt đầu diễn tấu ngay tại chỗ. Làn điệu tuyệt đẹp, nhưng con trâu không có phản ứng, vì thế hắn lại thay đổi vài tiêu khúc khác, con trâu vẫn thờ ơ như cũ, cuối cùng Công Minh Nghi chỉ có thể thất vọng trở về. Hắn nói chuyện này với bằng hữu, bằng hữu an ủi hắn, cũng không phải hắn đàn không tốt, mà là đàn tấu với đối tượng không đúng, không lọt được lỗ tai trâu.

Đám người Cố Trạch Hạo chớp chớp đôi mắt:

- Hết rồi?

- Hết rồi!

Hạ Nghi Niên mỉm cười, đám người Cố Trạch Hạo vẫn là bộ dạng ngây thơ mờ mịt. Nhưng Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh thấy vậy, đều cười ra tiếng.

Hạ Nghi Niên nhìn về phía Cố Trạch Mộ, liền biết hai người bọn họ nghe hiểu.

Cố Trạch Hạo nhìn ba người bọn họ, mơ hồ cảm giác câu chuyện này không chỉ có mặt ngoài đơn giản như vậy, nhất định có ý tứ sâu xa, liền đặt câu hỏi nói:

- Tiên sinh giảng câu chuyện này, là vì muốn nói cho chúng ta biết đạo lý gì sao?

Hạ Nghi Niên nghiêm trang:

- Đúng vậy.

Cố Trạch Hạo gãi gãi đầu, cuối cùng chỉ có thể hồ thẹn thừa nhận:

- Tiên sinh nghe không hiểu.

Hạ Nghi Niên lại nhìn về phía đám người Cố Trạch Hạo phản ứng không khác gì nhau, hắn nhìn Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, rồi gọi Cố Trạch Mộ:

- Trạch Mộ, người nói đi.

Cố Trạch Mộ đứng lên, vẻ mặt còn mang theo một chút ý cười chưa tan, thanh âm lãnh đạm:

- Ý tứ của tiên sinh là, hắn là người đánh đàn Công Minh Nghi, mà các người chính là con trâu nghe không hiểu nhạc khúc, các người ngủ trong khóa của hắn, cũng không phải là hắn giảng bài không tốt, mà vì các người nghe không hiểu, cho nên hắn phí lời, đàn gãy tai trâu mà thôi.

Lúc này Cố Trạch Hạo mới bừng tỉnh, có chút ủy khuất:

- Tiên sinh sao lại mắng chửi người.

Hạ Nghi Niên lấy sách gõ gõ lên bàn:

- Người nghe không hiểu, sao lại tính là mắng chửi người.

Cố Trạch Hạo:

- ...

Ai ngờ Cố Trạch Mộ lại nói tiếp:

- Chỉ là, tiên sinh, tiểu sinh cũng có một chuyện không hiểu không rõ.

- Ừ, nói nghe một chút.

- Tiên sinh tự xưng là Công Minh Nghi, lại lấy điển cố đàn gảy tai trâu châm chọc tiểu hài đờng năm tuổi, tự biên tự diễn như thế, lại bụng dạ hẹp hòi, chẳng lẽ làm sư kê khác đâu như vậy sao?

Hạ Nghi Niên nghe hắn nói như vậy, không những không sinh khí, ngược lại trước mắt sáng ngời, lập tức nói:

- Nếu người đã nói như vậy, ta sẽ cùng người nói rõ ràng.

Cố Trạch Mộ cảm giác một loại điềm xấu.

- Cái gì gọi là làm sư kê khác? Người làm lão sư là người truy ền đạo, truy ền nghề và hoá giải những điềm còn mê hoặc, cái gì là đạo, giữ mình nghiêm là đạo, trung quân ái quốc là đạo, tri hành hợp nhất cũng là đạo, trừ cái này ra, ta cu ờng vọng hay hẹp hòi cũng thế, chỉ là tiểu tiết, nếu si mê tiểu tiết mà bỏ qua chính đạo, đây mới là bại hoại sư đức.

(Yul: "Tri hành hợp nhất" nghĩa là hiểu biết và thực hành phải đi đôi với nhau)

- Còn nữa, ta làm lão sư vỡ lòng cho các người, từ lúc bắt đầu phải sửa đúng thái độ học tập cho các người, giúp các người tìm ra lý lẽ, mặc kệ là dùng chuyện xưa, hay là dùng thước, đạo lý đâu giống nhau...

Nghe Hạ Nghi Niên ăn nói đĩnh đạc, Cố Trạch Mộ có chút hối hận.

Lão nhân này năm đó không phải là Quốc Tử Giám Tư Nghiệp sao? Nếu hắn tóm được ai đâu có thể biện luận một hai canh giờ, dù ở Ngự Sử đài, cũng là một chấp mưòi.

Hạ Nghi Niên nói rất hứng khởi, cũng mặc kệ đối diện chỉ là tiểu đậu đĩnh mới có vài tuổi, tiếp tục nói:

- Nếu ta làm sư, cũng không cần môn sinh thời thời khắc khắc cung kính ta, thậm chí chỉ cần hắn ăn nói có đạo lý, cho dù mắng ta, ta vẫn có thể tiếp thu.

Cố Trạch Mộ chầm chọc nói:

- Lão sư ăn nói không lựa lời, cũng khó trách năm đó đắc tội với tiên đế, bị đuổi ra khỏi kinh thành.

Hạ Nghi Niên vuốt vuốt chòm râu, cũng không tức giận, cười nói:

- Người cũng nói, chỉ là đắc tội với tiên đế, nếu tiên đế không giết ta, tất nhiên cảm thấy ta nói vẫn có vài phần đạo lý, chỉ là ta nói lời không dễ nghe, tiên đế không vui, à, giống như người hiện giờ, thẹn quá hóa giận mà thôi.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Cố Thanh Ninh nhin không được, cười ha ha lên, nàng càng cảm thấy vị Hạ tiên sinh này thật thú vị, hơn nữa nhìn Trạch Mộ ăn mệt, thật là vui vẻ.

Cố Trạch Mộ hoàn toàn tương phản với nàng, Cố Thanh Ninh cười nhạo, hẳn không thể làm gì, chỉ có thể đem lửa giận phát tiết lên đầu Hạ Nghi Niên.

Chỉ là Hạ Nghi Niên đã có danh hào Hạ Đại Lăng Tử, đối với loại chuyện này đó vô cùng trì độn, không hề phát hiện Cố Trạch Mộ phóng thích khí lạnh, chỉ đáng thương cho Cố Thanh Xu, một bên là Hạ tiên sinh nước miếng bay tứ tung, một bên là Cố Trạch Mộ phát ra khí lạnh, quả thực không thể thảm hơn.

Từng ngày gà bay chó sủa trôi qua, Trung Thu yến đã sắp đến.

Mỗi năm trong cung đều tổ chức Trung Thu yến, lúc trước Đào thị không có cáo mệnh, nên không thể tiến cung, năm nay là lần đầu tiên nàng tham gia loại yến hội trọng đại, cả người đều khẩn trương muốn xỉu đi.

Cũng may Trung Thu yến lần này có Nguyên Gia trưởng công chúa hiệp trợ Trậ̀n hoàng hậu cùng nhau chuẩn bị, Nguyên Gia vô cùng sẵn sỏc, sớm phỏi người tới đây dạy dỗ Đỏo thị lễ nghi trong cung. Khiến cho Chu thị cùng Liễu thị hai tầu tử chính quy lại không có đất dụng vổ.

Tới Trung Thu yến, Mẫn phu nhân cùng ba nhi tức sớm trang điểm sẵn sàng, thay lễ phục, ngọ̉i xe ngựa đi vào cung.

Ở ngoài cửa cung có rất nhiều xe ngựa, châu quang bảo khí, các quý phụ đỡ tay nha hoàn từ trên xe ngựa bước xuống, cũng có một ít người mang theo nữ nhi, trước cửa cung là một mảnh kiều thanh oanh ngữ, y hương tấn ảnh.

Mẫn phu nhân cùng ba nhi tức đứng một bên chờ cung nữ dẫn các nàng đi vào, ai ngờ một lát sau, lại thấy đởng trước một trận xôn xao.

Một lát sau, đỏm người tách ra, đại nha hoàn bên người Nguyên Gia trưởng công chúa là Tố Y đọ̉ đi tới, nàng thi lễ, rọ̉i nói:

- Điện hạ cố ý sai nô tỳ tới đây, thỉnh Uy Quốc Công phu nhân cùng vài vị thiếu phu nhân tiến cung.

Lời này vừa bay ra, đỏm người xung quanh nhìn về phía các nàng, ánh mắt không đứng rọ̉i.

Lúc trước Nguyên Gia trưởng công chúa hậu ái Uy Quốc Công phủ cũng không có vấn đề gì, nhưng đây là cung yến, trước đọ̉, chỉ có gia mẫu của đế hậu mới có đỏi ngộ như vậy.

Nguyên Gia trưởng công chúa cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu biết thế sự, nàng do tiên đế tự mình giáo dưỡng lớn lên, hiện giờ lại nhận xử lý chuyện tôn thất, có thể được nàng hậu đỏi như vậy, Uy Quốc Công phủ cũng không đơn giản.

Thật ra Mẫn phu nhân cũng có chút buồn bực, nàng biết tiểu nhi tức cùng Nguyên Gia trưởng công chúa có quan hệ thân cận, nhưng cho dù

thân cận, cũng không đến mức ở cung yến còn phải đại nha hoàn tùy thân tới đây thỉnh các nàng đi vào.

Tuy Mẫn phu nhân nghĩ như vậy, cũng không biểu lộ ra ngoài, chỉ hơi gật đầu:

- Làm phi tần cô nương.

Đoàn người hướng tới Trường Minh Điện, trải qua đủ loại ánh mắt làm lễ rửa tội, có ghen ghét, nghi hoặc, hâm mộ, không phục không cam.

Đào thị lại không nghĩ chuyện này có quan hệ gì tới nàng, nên thành thành thật thật đi theo sau Mẫn phu nhân, đợi tới lúc vào Trường Minh Điện, mới bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh.

Liễu thị nhỏ giọng nói với nàng:

- Trường Minh Điện là nơi mà hoàng hậu nương nương dùng để tổ chức đại tiệc yến hội khi chiêu đãi mệnh phụ, mỗi năm Trừ Tịch yến cùng Trung Thu yến đều cử hành ở đây. Còn các nam nhân, đều ở Vĩnh Thái Điện, Vĩnh Thái Điện cách Trường Minh Điện không xa, nhưng cửa ra vào lại không giống nhau.

Đào thị vội vàng gật đầu thụ giáo.

Lúc này trong điện không có bao nhiêu người, chỉ có cung nhân đi qua đi lại.

Tổ Y dẫn các nàng tới vị trí, liền trở về phục mệnh với Nguyên Gia trưởng công chúa.

Nguyên Gia đang ở cùng Trần hoàng hậu, nghe vậy khẽ gật đầu để Tổ Y lui xuống, Trần hoàng hậu có chút tò mò:

- Lúc trước người khác nói người cùng Đào An nhân của Uy Quốc Công phủ có quan hệ không tã, ta còn không tin, hiện giờ xem ra, người thật sự để tâm tới nàng.

Nguyên Gia âm thầm cười khở, nàng cũng không muốn làm như vậy, nhưng Đào thị có thân phận không bình thường, để nàng đứng chung với người ngoài, ở ngoài cung phoir nắng chờ vào cung, nàng nghĩ đến lúc tái kiến mẫu hậu, cảm thấy gan run.

Nàng chỉ cười cười:

- Ngọc Nương muội muội làm người đơn thu ần thiện lương, th ần muội rất thích tính tình của nàng, cho nên mới chiếu cố một chút.

Trần hoàng hậu cũng không hoài nghi, nói:

- Nói đến nàng, ta lại nhớ tới đôi long phượng thai kia, nghe nói rất cơ linh. Ngay cả bệ hạ cũng cảm thấy hứng thú với bọn họ, sau này nếu có cơ hội, để Đào An nhân dẫn bọn họ tiến cung đi, cũng để ta nhìn xem, đến tột cùng là cái dạng hài tử gì, khiến người cùng bệ hạ đều nhìn bằng con mắt khác.

Trong lòng Nguyên Gia nhảy dựng, không dám tưởng tượng tới cảnh tượng kia, chỉ phải hàm hồ nói qua đi.

Vào lúc này, Tiêu Trạm lại mang theo Thụy vương tới đây, sau khi Trung Thu yến kết thúc, Thụy vương sẽ rời kinh thành về đất phong, lần này tiến cung một là tham gia yến hội, hai là từ biệt hoàng huynh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Ly Biệt

Tiêu Trạh vừa tiến vào li ền nhìn thấy Tr ần hoàng hậu cùng Nguyên Gia đang nói chuyện, h ảh cười nói:

- Các người đang nói gì vậy? Nói đến khí thế ng ất trời.

Tr ần hoàng hậu nói:

- Th ần thiếp cùng Nguyên Gia đang nói đến đôi long phượng thai của Uy Quốc Công phủ.

- Hai đ ứa nhỏ này thật sự rất thú vị, đặc biệt là ca ca.

Thụy vương ở bên cạnh xen m ồm.

Tiêu Trạh cười nói:

- Hình như các người đều đã gặp hai đ ứa nhỏ kia, chỉ có ta chưa từng gặp.

Tr ần hoàng hậu nói:

- Lúc này th ần thiếp đã đ ề nghị sẽ để Đào An nhân đem hai đ ứa nhỏ này tiến cung, nghe nói hai đ ứa nhỏ này rất thông minh, th ần thiếp cũng muốn học hỏi kinh nghiệm từ Đào An nhân.

Thấy Tr ần hoàng hậu thật sự tính toán như vậy, Nguyên Gia vội vàng ngăn lại:

- Hoàng tâu, Đào An nhân tính tình nhu nhược, lúc trước nghe nói sẽ tham gia cung yến cả ngày n ơm n ớp lo sợ, sợ n àng làm gì thất lễ, hay là thôi đi.

Tr ần hoàng hậu cũng chỉ thuận miệng nói vậy, thấy Nguyên Gia nói như thế, cũng không nói đ ề tài này nữa.

Nguyên Gia nhẹ nhàng thở ra, đem đê tài chuyển qua. Nhưng thật ra Thụy vương thấy nàng có dáng vẻ khắt trương như vậy, khẽ nhíu mày suy tư gì đó.

Bốn người nói chuyện cũng không lâu, yến hội đã sắp bắt đầu.

Tiêu Trạh cùng Thụy vương đi về Vĩnh Thái Điện, Trương Lễ dẫn theo cung nhân đi xa xa ở phía sau, để hai huynh đệ có không gian trò chuyện.

Tiêu Trạh nhìn đệ đệ đi bên cạnh, có chút cảm khái:

- Không ngờ huynh đệ chúng ta mới gặp không bao lâu, mà đã phải tách ra, sau khi ta đăng cơ, đầu tiên là người cùng tam đệ phân phong ra ngoài, sau đó là Nguyên Gia đi Thiên Phật Tự giữ đạo hiếu, ba năm này thực sự khiến ta cảm nhận cái gì gọi là người cô đơn. Ta cứ nghĩ rằng, làm hoàng đế, mọi việc có thể tùy tâm sở dục, nhưng hiện tại mới phát hiện áp lực giam cầm càng ngày càng nhiều.

Hắn nói lời này, Thụy vương không thể tiếp lời, chỉ đành tránh nặng tìm nhẹ nói:

- Tuy thân đệ phân phong ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn nhớ hoàng huynh, sau này sẽ viết nhiều thư cho hoàng huynh.

- Nói đến viết thư ta liền tức giận.

Tiêu Trạh nói:

- Lúc trước ta từng nói với tam đệ, nói hắn viết nhiều thư gửi về, hắn cũng thành thật làm theo, nhưng mỗi lần chỉ có bốn chữ "hoàng huynh mạnh khỏe", nếu không phải tự quằn quèo như gà bới, ta sẽ hoài nghi hắn sai người sao chép, mỗi tháng in ấn một lần.

Thụy vương nghĩ đến tam đệ, nhin không được cười nói:

- Vậy hoàng huynh làm thế nào thu phục hắn?

- Ta bắt hẩn mỗi phong thư viết ít nhất là một trang giấy, không được viết có bốn chữ, hai ngày sau hẩn đã h ồi âm cho ta, thiếu chút nữa tức chết ta.

Tiêu Trạm nâng cao âm lượng:

- Hẩn viết tính ta tính cả hoàng hậu còn có chất nhi chất nữ đều thăm hỏi một lần, quá tức giận ta viết năm trang giấy mắng hẩn! Lần sau nếu hẩn còn lười biếng viết mấy loại tin tức này, ta sẽ phái phu tử đến đất phong của hẩn dạy hẩn niệm thư!

Thụy vương nhin không được cười ha hả, tam đệ nổi tiếng không thích niệm thư, hoàng huynh làm như vậy quả thực muốn mạng hẩn, Thụy vương có thể tưởng tượng tới cảnh tượng tam đệ xui xẻo ng ồi trước án thư cần cán bút, về mặt thống khổ viết thư cho hoàng huynh.

Tiêu Trạm nói chuyện này là vừa tức giận vừa buồn cười, cuối cùng cũng giống Thụy vương cùng nhau nở nụ cười.

Hai người giống như trở về lúc còn nhỏ, về mặt Thụy vương mang theo một tia hoài niệm:

- Khi đó, lão tam không thích niệm thư, hay bị tiên sinh trách phạt, có một lần hẩn ham chơi, chưa học xong bài, sợ bị tiên sinh biết, liền giả bệnh không dám đi học, hoàng huynh còn nghĩ hẩn thật sự sinh bệnh, cố ý thỉnh thái y xem bệnh cho hẩn, vô tình vạch trần hẩn, sau đó phụ hoàng biết được, còn hung hăng phạt tam đệ.

Tiêu Trạm cũng nhớ ra chuyện này, khẽ cười nói:

- Đúng vậy, bộ dạng tam đệ tràn đầy ủy khuất, đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ. Cũng may là người thay ta giải thích với hẩn, nếu không tiêu tử này nhìn thì cộc lốc, nhưng thù dai.

- Nếu không phải ta đáp ứng giúp hẩn việc học, thì hẩn đã mắc kệ ta.

Hai người cứ như vậy, trò chuyện những chuyện xảy ra lúc còn nhỏ, thỉnh thoảng cười rộ lên.

Sắp đến Vĩnh Thái Điện, Thụy vương bước chậm lại:

- Hoàng huynh.

- Hử?

Thụy vương nhìn Tiêu Trạ, lại nghĩ có những lời không cần phải nói, bên môi nở ý cười mộc mạc ấm áp, khẽ lắc đầu:

- Không có gì, chỉ là thần đệ cảm thấy thật may mắn, cả đời này có thể có thân nhân tốt như vậy.

Tiêu Trạ nghe hẳn nói hai chữ “thân nhân”, cũng dừng lại một chút, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, cũng không nói gì.

Ngay lúc trong cung vô cùng náo nhiệt diễn ra Trung Thu yến, ngoài cửa thành, thủ vệ nhìn thấy từ xa xuất hiện một người đang cưỡi ngựa chạy tới, vội vàng la to:

- Tám trăm dặm cấp báo! Mau nhường đường.

Người kia cũng không ngừng lại, chạy ngang qua đám người hướng vào hoàng thành, chỉ cần người có chút hiểu biết, liếc mắt một cái liền nhận ra, người kia ăn mặc quân phục ở Tây Bắc.

- Là Tây Bắc chiến báo?

- Cũng không biết chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Người kia tới trước cửa hoàng thành, lấy ra lệnh bài cùng thư báo, bước vào hoàng cung.

Lúc này Tiêu Trạm đang cùng chúng thầ n uống rượu, Trương Lễ biết tin tức, vội vàng đi đến bên cạnh Tiêu Trạm, nhỏ giọng báo cho hắ n biết chuyện này.

Tiêu Trạm nhíu mày, nói:

- Đưa lên.

Phía dưới có một tiểu thái giám đem tin tới, Trương Lễ tiếp nhận, cẩn thận đưa lên.

Quầ n thầ n đều nhìn thấy, liề n đoán được, trong khoảng thời gian ngắn phía dưới cũng khe khẽ nói nhỏ.

Tiêu Trạm mở thư báo, đọc nhanh như gió, vì là yến hội, hắ n không có mang chuỗi ngọc trên mũ miện, không ít người nhìn thấy sắc mặt của hắ n dầ n dầ n trở nên khó coi, càng sôi nổi suy đoán nội dung thư báo.

Thụy vương cũng thấy Tiêu Trạm ả n nhắ n tức giận, hắ n có chút lo lắng.

Cũng may Tiêu Trạm xem xong, cũng không nói gì, yến hội cứ theo lẽ thường mà tiến hành, chỉ là Thụy vương chú ý thấy, Tiêu Trạm không bỏ lá thư kia xuống khay đặt trước mặt, mà vẫn luôn gắ t gao nắm chặt trong tay.

Trọng thầ n đều là nhân tinh, tuy Tiêu Trạm chưa nói gì, nhưng bọn hắ n vẫn ý thức nhận ra một ít dấu vết, có lẽ Tây Bắc đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên sau khi yến hội kết thúc, bọn họ cũng không vội rời đi, một lúc sau, Trương Lễ vội vàng chạy tới, phụng ý chỉ của bệ hạ thỉnh bọn họ đi Ngự Thư Phòng nghị sự.

Mà lúc này, Tiêu Trạm đã từ từ thu liể m tức giận, chờ đắ m thầ n tử tới đây, hắ n mới sai Trương Lễ đưa chiến báo này cho bọn hắ n xem, sau khi mọi người xem xong cũng không dám nói gì.

Đây là một phong thư đến từ Nghiệp Thành, tám trăm dặm cấp báo, ở mườ i ngày trước, ngoại tộc cùng quân ta bạo phát một trận đắ i chiến, sau

đó Phụng Linh cùng Cố Vĩnh Diễm phụ trách truy kích quân địch, nhưng Phụng Linh không màng quân lệnh, truy địch thâm nhập, kết quả bị người mai phục, cũng may Cố Vĩnh Diễm dẫn người liêu chết mới cứu được hấn ra ngoài. Nhưng Phụng Linh mang theo một đội nhân mã bị tổn thất thảm trọng, mà hấn suýt nữa đã bỏ mạng.

Sau khi Uy Quốc Công giải quyết hậu quả xong, liêu bẩm báo chuyện này, cũng hướng Tiêu Trạh thỉnh tội.

Nhưng Tiêu Trạh biết chuyện này không phải là trách nhiệm của Uy Quốc Công, mà là Phụng Linh tham công liêu lĩnh, hoặc là nói, lúc trước hấn quá mức tự tin, nên mới có kết quả hiện giờ.

Nếu dựa theo quân lệnh, tội này rất nặng, dù phán Phụng Linh cực hình cũng không quá đáng, nhưng Phụng Linh là nhi tử nối dòng của Phụng Triễn, có thể nói là huyết mạch dòng chính duy nhất của Phụng gia, còn là ngoại tôn của bộ hạ, không có khả năng để hấn đi tìm chết, nhưng cũng không thể phán quá nhẹ, nếu không sao Uy Quốc Công có thể thống trị quân đội?

Chúng thầh nghị luận sôi nổi, bên phán nhẹ cùng bên phán trọng, bên nào cũng cho mình là phải, ai cũng không thuyết phục được ai, còn Tiêu Trạh lại không nói một lời.

Ngày hôm sau, chuyện này truyền khắp triêu dã, trong triêu đình vì chuyện này ầm ĩ không thôi.

Cùng lúc đó, Thụy vương đã phái người thu thập đồ vật, chuẩn bị xuất phát về Tương Nam.

Tuy Nhạc Bình có đủ loại oán khí với vị ca ca này, nhưng biết hấn sắp rời khỏi, dù không tình nguyện vẫn phải tới đây đưa tiễn.

Thụy vương nhìn biểu tình của nàng như vậy, trong lòng thở dài một tiếng, vì sắp ly biệt, hấn thu hầh tính độc miệng, ôn hòa nói với Nhạc Bình:

- Sau này người cũng nên thu liễm tính nết một chút, an ổn trôi qua cùng phò mã, sinh hài tử, nếu có gì khó xử, không cần một mình làm bậy, tiến cung nói cùng mẫu phi, nếu không ổn, viết thư cho ta cũng được...

Nhạc Bình cắn môi, hình như muốn phản bác, nhưng ngại Thụy vương xây dựng ảnh hưởng quá nặng, đành rầu rĩ đáp ứng, Thụy vương nhìn bộ dạng của nàng như thế, liề biết nàng không muốn nghe.

Thụy vương còn định khuyên nàng cẩn thận lưu tâm nhũ mẫu, nhưng nhìn bộ dáng này, lời này ở trong miệng lượn một vòng, rồi im lặng nuốt xuống bụng.

Dù lúc này hẳn phải trở về, nhưng cũng đã để lại một vài người ở kinh thành, bảo hộ Nhạc Bình, đồng thời giám thị nhũ mẫu của nàng.

Hai huynh muội nhìn nhau không nói gì, Thụy vương âm thầm thở dài, xoay người định lên xe ngựa, Nhạc Bình giật giật môi, hình như muốn nói gì đó, nhưng quay đầu liề thấy Nguyên Gia đang bước xuống xe ngựa, lập tức đem lời muốn nói vút lên chín tầng mây, tức giận nói:

- Sao Nguyên Gia lại đến đây.

Nguyên Gia đi tới, đối mặt với Nhạc Bình đang phẫn uất cùng vẻ mặt Thụy vương mang theo nghi hoặc, nàng mỉm cười nói:

- Ta thay hoàng huynh tới đưa tiễn.

Nhạc Bình hừ lạnh một tiếng, dứt khoát xoay người đứng sang một bên.

Nguyên Gia đi đến trước mặt Thụy vương:

- Đường đi xa xôi, mong nhị hoàng huynh bảo trọng, thuận buồm xuôi gió.

Từ ngày diễn ra Trung Thu yến, Thụy vương mơ hồ đoán ra, trong triều có thể đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng hẳn chỉ là phiên vương ngoại phong, cũng không tiện hỏi nhiều, không nhẹ không nặng nói cùng Nguyên Gia

mấy câu, lúc này mới xoay người lên ngựa, cùng đội ngũ hướng về Tương Nam.

Trong xe ngựa của Nguyên Gia, có hai đứa nhỏ đang ngủ ã bên trong, đúng là Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh, lúc này rèm xe đã được kéo ra, hai người nhìn bóng dáng Thụy vương rời đi.

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Mộ, tuy hấn vẫn lãnh đạm, nhưng nàng nhìn ra hấn quan tâm Thụy vương, nàng nhin không được nói:

- Nếu người lo lắng, cùng Nguyên Gia qua bên đó, cùng hấn nói thêm mấy câu, nếu không ngày sau không biết khi nào mới có thể tái kiến.

Cố Trạch Mộ lắc đầu:

- Không cần.

Nói xong câu đó, nhớ lời Thụy vương từng nói có gì cũng phải giải thích, lại nói thêm vài câu:

- Tiêu Triệt tâm tư kín đáo, nói nhiều ta sợ hấn sẽ nhận ra gì đó. Theo như người nói, đây là tân sinh của chúng ta, sau này mỗi chúng ta đều có cuộc sống riêng, không nên liên lụy.

Cố Thanh Ninh ngây ngẩn cả người, nàng vẫn luôn cho rằng Tiêu Dận là người bảo thủ, sẽ không nghe ý kiến của người khác, không ngờ những lời nàng nói lại bị hấn ghi tạc trong lòng, có lẽ trong lòng hấn không chỉ có quy ền lực, cũng không phải không có thân tình.

Có lẽ trước giờ nàng vẫn luôn suy nghĩ lệch lạc về hấn, đi ều này khiến tâm tình của Cố Thanh Ninh trở nên phức tạp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Biện Pháp

Về tới phủ công chúa, Cỗ Thanh Ninh cùng Cỗ Trạch Mộ không lập tức hỏi Uy Quốc Công phủ, mà cùng Nguyên Gia tới đình viện trong hoa viên, Nguyên Gia biết bọn họ có việc muốn nói, nằng vầy lui nha hoàn.

Cỗ Thanh Ninh ngẩng một bên cho cá ăn, nhìn có vẻ đang xem cá tranh đoạt đồ ăn, nhưng lỡ tai lại lắng nghe Cỗ Trạch Mộ cùng Nguyên Gia nói chuyện.

Cỗ Trạch Mộ nói đến quân báo từ Tây Bắc, ở Uy Quốc Công phủ cũng nghe được một chút tin tức, nhưng Cỗ Trạch Mộ nghe không được nhiều lắm, chỉ biết lúc này phụ tử bốn người bọn họ chưa có gì trở ngại, chỉ có Cỗ Vĩnh Diễm bị thương nhẹ, còn trận chiến đang thắng lại vì Phụng Linh mà biến thành bại.

Nội dung cụ thể, Cỗ Trạch Mộ không biết, chỉ có thể hỏi thăm Nguyên Gia.

Nguyên Gia nói:

- Nghe nói lúc này người lãnh binh bên phía ngoại tộc chính là Trác Cách nhi tử thứ hai của Ô Thiện, Phụng Linh muốn bắt sống Ô Thiện, nên mới lãnh binh đuổi theo, chỉ là không ngờ đối phương lại có một tiểu đội nhân mã mai phục, cùng Ô Thiện tiến hậu giáp kích, khiến cho Phụng Linh cùng đội nhân mã tổn thất thảm trọng, cũng may Cỗ Vĩnh Diễm kịp thời đuổi tới, đối phương không dám đánh bừa, nên Cỗ Vĩnh Diễm mới cứu được Phụng Linh, tuy cứu được Phụng Linh, nhưng nghe nói thân bị trọng thương, vẫn chưa tỉnh lại.

Cỗ Trạch Mộ nhíu mày trầm ngâm, hồi lâu mới hỏi:

- Hiện giờ trong triều là tình huống gì?

- Phần lớn ý kiến trong triều ý là muốn ấn theo quân pháp mà xử trí, cũng có một ít người thay Phụng Linh nói chuyện, có lẽ hoàng huynh vẫn

chưa quyết định, chỉ phát một đạo ý chỉ trấn an Uy Quốc Công, không còn tin tức gì khác.

Cố Trạch Mộ lắc đầu:

- Không phải hẳn chưa quyết định.

Nguyên Gia kinh ngạc nhìn hẳn.

- Tiêu Trạ muốn giữ Phụng Linh.

Cố Trạch Mộ nhàn nhạt nói:

- Nhưng hẳn rất rõ ràng đạo ý chỉ này một khi phát ra, nhất định sẽ bị quần thần phản đối, thậm chí sẽ khiến Uy Quốc Công thất vọng buồn lòng về hẳn, cho nên hẳn đang do dự cùng tự hỏi, phải dùng biện pháp gì mới có thể giữ được Phụng Linh.

Nguyên Gia cùng Cố Thanh Ninh đều ngây ngẩn cả người.

Cố Thanh Ninh phản đối nói:

- Trạ nhi tuyệt đối không phải là người không phân biệt được thị phi, người nói này đó chỉ là người phỏng đoán mà thôi.

Cố Trạch Mộ không thể không nói kỹ càng tỉ mỉ:

- Bên người Phụng Linh có người của hẳn, mật tin gửi về cũng không chậm hơn quân báo bao lâu, ít nhất tối qua hẳn cũng đã biết ngọn nguồn mọi chuyện. Hẳn trấn an Uy Quốc Công, vì hẳn biết chuyện này đầu sỏ gây tội là ai, nếu hẳn muốn xử trí Phụng Linh, sẽ không làm điếu dư thừa, phát ra một đạo ý chỉ như thế.

Cố Thanh Ninh vẫn không thể tin được:

- Vì sao hẳn lại muốn làm như vậy?

- Vì mẫu tộc.

Cố Trạch Mộ dừng một chút, nói tiếp:

- Hiện giờ trong triều phần lớn là lão thần, Tiêu Trạh khắp nơi bị bọn họ ngăn cản, biện pháp tốt nhất chính là nâng đỡ thế lực của chính mình, mà trong đó, không có ai so với Phụng gia còn thích hợp hơn. Hiện giờ Phụng gia dòng chính chỉ còn lại Phụng Linh từ dòng bên quá kế làm nhi tử nối dòng, Phụng Linh có được hết thầy đều là hấn cho, bất quá chỉ là quân cờ.

- Không phải!

Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh, hỏi ngược lại:

- Nếu không phải như thế, người thử nói cho ta biết, vì sao hấn biết rõ, vẫn cố phạm vào loại sai lầm ngu xuẩn?

Cố Thanh Ninh mấp máy môi, tuy lời Cố Trạch Mộ nói nghe rất có đạo lý, nhưng nàng không tin Tiêu Trạh lại là người tìm mọi cách tính kế như hấn đã nói, hiện tại nàng còn nhớ rõ lúc nàng tiến vào trong mộng, Tiêu Trạh nói với nàng những lời này đó.

" Nhi thần cho bọn hấn quyên lực, trải đường cho dân chúng, chỉ là không muốn nghe lời nói của một phía, dù nhi thần kém hơn phụ hoàng, nhưng trong triều vẫn võ đầu phụ trợ nhi thần, nhi thần hy vọng lúc còn tại vị, có thể khiến cho thiên hạ càng thêm phồn thịnh.."

Hấn có thể nói ra những lời như vậy, sao có thể nâng đỡ mẫu tộc hao tổn quần thần?

Cố Thanh Ninh vẫn luôn tin tưởng, Tiêu Trạh là một đế vương hoàn toàn khác Tiêu Dận, lý tưởng cùng khát vọng của hấn là không gàn quyên lực chi tranh, trong mắt hấn chỉ muốn giang sơn cùng dân chúng phồn vinh thái bình.

Cố Thanh Ninh nghĩ như vậy, nàng kiên định nói:

- Mặc kệ người nói như thế nào, tóm lại ta tin tưởng hấn.

Cố Trạch Mộ nhíu mày, nhin không được thấp giọng nói:

- Mẫu từ chi ầu hư tử.

(Yul: bằng câu con hư tại mẹ)

- Người nói gì?

- ... Không có gì.

Nguyên Gia nhìn hai người bọn họ, có chút bất đắc dĩ:

- Hiện giờ trong tri ầu vẫn nghị luận sôi nổi, phụ hoàng mẫu hậu có ý kiến gì không?

Cố Trạch Mộ do dự một lát, nói:

- Hấn muốn giữ Phụng Linh, không phải không có cách, nhưng không thể trái quân pháp, nếu không một khi khơi mở chuyện này, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

- Phụ hoàng có biện pháp gì sao?

Cố Trạch Mộ vừa định nói, đã bị Cố Thanh Ninh đánh gãy:

- Chuyện này đề cập đến tri ầu chính, hiện giờ chúng ta nghe một chút li ền thôi, nếu tùy tiện nhúng tay, đối với Nguyên Gia cũng không phải là chuyện tốt.

Nói xong, Cố Thanh Ninh đứng lên:

- Chúng ta đi cũng đủ lâu rồi, trở về thôi.

Nguyên Gia thấy Cố Thanh Ninh ra khỏi đình, nàng nhìn Cố Trạch Mộ thấp giọng nói:

- Phụ hoàng, này...

Cố Trạch Mộ khẽ thở dài một tiếng:

- Người phái người đưa chúng ta trở về đi.

Nguyên Gia khẽ thở dài, tự mình tiến bọn họ lên xe ngựa.

Trở về Uy Quốc Công phủ, Cố Trạch Mộ giữ chặt tay Cố Thanh Ninh:

- Đi theo ta vào trong viện nói chuyện.

Vào sân, Cố Trạch Mộ phát tay, đám hạ nhân lập tức rời đi.

Hai người vào trong phòng, Cố Trạch Mộ nói:

- Người cùng ta đều biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, nếu đợi đến lúc hấn thật sự phạm sai, muốn cứu chữa cũng đã muộn.

Hấn thấy Cố Thanh Ninh không nói lời nào, lại nói:

- Ta biết người lo lắng Nguyên Gia sẽ bị người kiêng kị, nhưng chuyện này trừ nàng ra, không còn ai thích hợp hơn nàng.

Cố Thanh Ninh khẽ cười một tiếng:

- Trạm nhi là một tay người giáo dưỡng lớn lên, hấn có tính tình thế nào người không biết sao? Chẳng lẽ hấn thật sự sẽ vì Phụng Linh mà làm ra chuyện không phân biệt thị phi?

- Tiêu Dận, là người không tin hấn, hay là người muốn mượn cơ hội này một lần nữa khống chế quyên lực, đặt chân vào triều chính?

Cố Trạch Mộ không thay đổi sắc mặt, nhưng đôi tay đã nắm chặt thành quyền.

Hai người không nói gì nữa, trong phòng yên tĩnh đến lạ thường.

Lúc sau, Cỗ Trạch Mộ mới thấp giọng nói:

- Không phải ta không tin tưởng nhi tử của chính mình, chỉ là ta...
Không biết tin tưởng là như thế nào.

Cỗ Thanh Ninh ngậy ngấn cả người.

- Ta vừa sinh ra đã bị phong làm thái tử, mẫu hậu chết sớm, ta lại không được phụ hoàng yêu thích, chỉ có danh vô phận mà thôi. Tất cả mọi người đều biết, ngày Hồ quý phi sinh hạ hài tử, chính là ngày ta chết bệnh, ta là cái đinh trong Đông Cung, ta không thể tin tưởng bất cứ ai, sau này trưởng thành, ta đã không biết nên làm thế nào để tin tưởng người khác.

Vẻ mặt Cỗ Trạch Mộ hiển lộ mờ mịt vô thố, giống một cây kim đâm vào lòng Cỗ Thanh Ninh, nàng nhin không được hồi tưởng lại lúc nàng vừa mới gả cho Tiêu Dận.

Khi đó Tiêu Dận chỉ là thái tử, trôi qua vô cùng túng thiếu, lúc Hồ quý phi được sủng ái, cung nhân bên người quý phi đều có thể quát mắng Tiêu Dận. Còn Phụng Trường Ninh lại khác, phụ thân nàng là Định Quốc Công nắm giữ binh quyền, dù là Hồ quý phi cũng không thể tùy ý đắc tội nàng.

Phụng Trường Ninh không để người khác khi dễ Tiêu Dận, nàng đứng ra che chở hắn. Nàng nhớ lúc đó Tiêu Dận khiếp sợ nhìn nàng, nàng còn cho là hành vi của nàng quá mức bư hãn làm hắn sợ, hiện tại mới biết, hắn chưa từng được ai che chở ở phía trước.

Điều này khiến Cỗ Thanh Ninh có lời muốn nói cũng nói không nên lời.

Cỗ Trạch Mộ thấy nàng tr ần mặc, cười nhàn nhạt nói:

- Thật ra, người nói ta không tin tưởng người khác, còn người có từng tin tưởng ta? Thôi, chuyện này bỏ qua đi.

- Từ từ.

Cố Thanh Ninh đột nhiên gọi hẳn lại, giống như đã hạ quyết định trọng đại:

- Ta có biện pháp, không cần thông qua Nguyên Gia cũng có thể nói chuyện cùng Trạm nhi.

Cố Thanh Ninh đem chuyện nàng có thể báo mộng nói cho Cố Trạch Mộ biết, Cố Trạch Mộ nói:

- Đây đúng là biện pháp thích hợp nhất.

- Ta nói ra bí mật này là vì Nguyên Gia cùng Uy Quốc Công phủ, hiện giờ ta giúp người, là vì hai chúng ta cùng chung mục đích, nhưng ta phải nói rõ với người trước, nếu người muốn mượn chuyện này ảnh hưởng triều chính, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Cố Trạch Mộ gật đầu:

- Ta biết.

Hai người ước định đêm nay sẽ thử trong viện của Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh xoay người rời đi, đi đến cửa, nàng đột nhiên mở miệng nói:

- Thật ra người đã sớm đoán ra, đúng không?

Cố Trạch Mộ sửng sốt.

- Vài lần báo mộng, lúc ta mở mắt đầu nhìn thấy người nhìn ta, người có thể cảm giác được gì đó?

Cố Thanh Ninh cười tự giễu:

- Lúc người bắt đầu nói chuyện này với Nguyên Gia, là từng bước dẫn dắt ta gia nhập, mục đích của người không phải là Nguyên Gia, mà là ta. Ta chưa bao giờ nói cho Nguyên Gia biết thân phận của chính mình, mà khi ta ở trước mặt nàng vạch trần thân phận của người, người không hề kinh ngạc, khi đó người đã đoán được, ta có biện pháp có thể ảnh hưởng đến Nguyên Gia.

Cố Trạch Mộ rũ mắt:

- Đúng vậy.

- Thật đúng là làm khó người phải vòng vo như vậy, thậm chí ngay cả khổ nhục kế cũng dùng tới, trước giờ không phải người rất ghét người nhắc tới chuyện xưa sao? Hiện giờ chịu hy sinh lớn như vậy, thật đúng là khiến ta có chút thụ sủng nhược kinh.

- Không phải!

Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh, gần từng chữ một:

- Đó không phải là khổ nhục kế. Có người nói cho ta biết, dù là thân huynh muội cũng không phải tâm ý tương thông, có những lời không nói ra, người sẽ không biết, ta chỉ là... Muốn học theo người ta giải thích với người, không muốn người hiểu lầm.

Hắn cười khổ một tiếng:

- Nhưng lại không có tác dụng gì.

Cố Thanh Ninh siết chặt tay giấu trong ống tay áo, đè ép lý trí điên cuồng kêu gào, nàng không thể tin tưởng Cố Trạch Mộ, nàng không nói gì nữa, liền xoay người rời đi, chỉ là bộ dạng như chạy trốn chết kia đã bại lộ tâm tình hiện giờ của nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Hàn Huyền

Tới tối, Cố Trạch Mộ đến sân viên của Cố Thanh Ninh, Xuân Anh có chút kinh ngạc:

- Tam thiếu gia, này...

Cố Thanh Ninh nói:

- Không sao, Xuân Anh người lui xuống đi.

Xuân Anh lui xuống.

Chuyện xảy ra lúc ban ngày, khiến hai người bọn họ đơn độc ở chung có chút không được tự nhiên, Cố Thanh Ninh lấy lại bình tĩnh, nói:

- Báo mộng là chuyện như thế nào, thật ra ta cũng không rõ lắm. Ta cũng đã thử vài lần, nhưng đều thất bại.

- Hay là người đem những lần trước nói kỹ càng tỉ mỉ.

Cố Thanh Ninh liền nói:

- Lần đầu tiên là ở Thiên Phật Tự, chúng ta cùng mẫu thân đi cầu phúc cho phụ thân. Ta nhớ đêm đó ta mơ mơ màng màng ngủ, tỉnh lại liền phát hiện thân thể trôi nổi trong không trung, sau đó tâm niệm vừa động liền vào cung.

- Thiên Phật Tự?

Cố Trạch Mộ nhíu mày tự hỏi:

- Ngày đó có phát sinh chuyện gì không?

- Ngày đó...Cũng không có gì dị thường. A, đúng rồi, ngày đó chúng ta nhìn thấy ô quy ở Công Đức Trì.

Ngày đó, hai người bọn họ bị Tiêu Diễm Chi kéo đi xem cầu vòng trên lưng ô quy, Cố Thanh Ninh đối với loại lời đồn này cũng không cảm thấy hứng thú, không ngờ nhìn một hồi, lại thấy cầu vòng trên lưng ô quy, mà trùng hợp chính là, Cố Trạch Mộ cũng thấy được.

Nếu không phải vì Tiêu Diễm Chi bọn họ sẽ không nhìn thấy, nàng cũng không để tâm chuyện này.

Cố Trạch Mộ gật đầu, lại hỏi:

- Vậy lần thứ hai?

- Lần thứ hai là sau khi hồi phủ, ngày đó là ngày Trăm nhi cầu mưa...

Cố Thanh Ninh cẩn thận suy nghĩ, có chút không xác định nói:

- Ngày đó, lúc chúng ta dập đầu, hình như có sét đánh?

Không đợi Cố Trạch Mộ dò hỏi, Cố Thanh Ninh nói đến lần thứ ba, vì thời gian khoảng cách tương đối gần, nàng liền nói:

- Còn lần thứ ba, chính là lúc gặp Hành Không đại sư, chỉ là hắn chỉ nói với người vài lời, chứ không nói gì với ta, còn nữa, ta cũng rất tò mò, hắn đã nói gì với người?

Cố Trạch Mộ trầm mặc, hắn nhớ lời Hành Không đã nói muốn hắn không cầu sa vào quá khứ, muốn hắn nhìn thế nhân bằng ánh mắt khác. Những lời này nói thì dễ, nhưng làm nào có đơn giản như vậy.

Nếu vậy xem ra, ba lần này mặc kệ là thời gian nào, vẫn sẽ gặp chuyện gì đó, nhưng không có nửa điểm tương tự, giống như cỗ lục có thể khiến Cố Thanh Ninh báo mộng, chỉ là tùy cơ mà thôi.

Nhưng Cố Trạch Mộ không cho là vậy, hắn cảm thấy nhất định Cố Thanh Ninh đã kích phát gì đó.

Cố Thanh Ninh lại nói:

- Sau đó chúng ta lại đi Thiên Phật Tự, ta cũng thử đi nhìn ô quy, tuy vẫn có thể nhìn thấy cầu vồng, nhưng lại không có cách nào đi vào giấc mộng.

- Có lẽ phương thức này, chỉ có thể kích phát một lần, một khi người đi vào giấc mộng, liền mất đi cơ hội kích phát lần nữa.

Cố Thanh Ninh lắc đầu, nàng nghĩ trăm lần cũng không ra, nhưng nàng biết, nếu phương thức này thật sự có thể nghiệm chứng, đối với bọn họ mà nói, cũng là một trương át chủ bài.

Cố Trạch Mộ tự hỏi hồi lâu, mới nói:

- Ta có một ý tưởng, nhưng không thể xác định chắc chắn.

Cố Thanh Ninh chớp mắt, Cố Trạch Mộ lôi kéo nàng ra cửa.

Hai người thừa dịp nha hoàn không có trong sân viện, Cố Trạch Mộ lôi kéo Cố Thanh Ninh đi đến từ đường.

Cố Thanh Ninh có chút buồn bực:

- Đã trễ thế này, người đi từ đường làm gì, còn nữa, người đã phát hiện ra cái gì, không thể nói cho ta biết sao?

Cố Trạch Mộ thở nhẹ một hơi:

- Ta cảm thấy ba lần này, mẫu chốt kích phát đều có quan hệ tới kiếp trước.

- Trên lưng ô quy có cầu vồng, đại biểu cho công đức ở kiếp trước của chúng ta, mà cầu mưa, là quan hệ tới Tiêu Trạm, còn Hành Không đại sư, hẳn giống như có thể nhìn ra chúng ta là người tiền kiếp, ba đi đầu này có một điểm giống nhau, chính là đều có quan hệ tới kiếp trước của chúng ta, cho nên ta nghĩ có thể kích phát từ đi đầu này.

- Vậy đi từ đường có ích lợi gì?

Khi nói chuyện, hai người đã đi tới từ đường, lúc này đêm đen gió lớn, từ đường hẻo lánh ít dấu chân người, bốn phía là rừng trúc, ban ngày nhìn tiên phong đạo cốt, ban đêm, trúc ảnh lay động, càng có vẻ âm trầm trẫm.

(Yul: tiên phong đạo cốt nghĩa là từ phong thái đến cốt cách đều đẹp đẽ, cao thượng, giống thần tiên, đạo sĩ.)

Cố Thanh Ninh nhịn không được nắm chặt tay Cố Trạch Mộ, Cố Trạch Mộ thân mình cứng lại, hấn lôi kéo nàng vào sát bên người:

- Đừng sợ.

Cố Thanh Ninh nhìn sườn mặt của hắn, tuy hiện giờ chỉ là hài tử, nhưng đã hiện ra vài phần kiên nghị cùng đảm đương.

Chờ đến lúc lão bộc trông coi từ đường rời đi, hai người mới lén lút vào từ đường, vì nữ tử không thể tiến vào từ đường, cho nên đây là là đầu tiên Cố Thanh Ninh nhìn thấy diện mạo chân thực của từ đường.

Từ đường của Cố gia rất đơn giản, đối diện hai người là từng hàng bài vị tổ tông dòng tộc Cố gia, những bài vị này phần lớn đều chết trận sa trường. Nhớ trước đây Cố gia cũng là đại gia tộc, nhưng sau đó đi theo thái tổ chinh chiến thiên hạ, trong tộc đã chết không ít nam đinh, hiện giờ dân cư mới thừa thớt như thế.

Mục tiêu của Cố Trạch Mộ chính là thanh kiếm cổ xưa treo trên tường, nhìn có chút niên đại(nhiều năm).

Cố Thanh Ninh nghi hoặc nói:

- Đây là cái gì?

- Là Long Tuyền kiếm, năm đó ta ban thưởng cho Uy Quốc Công.

Cố Trạch Mộ ý bảo Cố Thanh Ninh tiến lên cùng sờ vào bảo kiếm, nhưng lúc này hai người còn chưa cao bằng cái bàn, bọn họ vô cùng xấu

hỗ.

Cố Trạch Mộ cùng nàng di dời bãi đệm hương b ồ, t ầ ng t ầ ng lớp lớp ch ồ ng lên, sau đó đ ỗ Cố Thanh Ninh đứng lên trên.

Tuy Cố Thanh Ninh có chút hoài nghi sự suy đoán của Cố Trạch Mộ, nhưng vẫn run run r ẫ y r ẫ y chạm vào, ở trong phòng tối tăm, bảo kiếm như tản ra hàn khí, Cố Thanh Ninh vươn tay nhẹ nhàng sờ thân kiếm, chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến xương, khiến nàng nhin không được rút tay về.

Cố Trạch Mộ nâng đ ầ u:

- Thế nào?

- Sờ r ẫ i. Nhưng giống như không có cảm giác gì.

- Người xuống đi r ẫ i nói.

Cố Thanh Ninh nắm tay Cố Trạch Mộ bò xuống, hai người cùng khôi phục đ ồ vật về nguyên trạng, Cố Trạch Mộ bỗng nhiên đặt ngón trở lên môi. Cố Thanh Ninh li ề n hiểu ý, bên trong từ đường hoàn toàn an tĩnh, hai người nghe tiếng bước chân, một bóng người chiếu vào cửa sổ, từ xa tới gần.

Hai người biết lão bộc trông coi từ đường đã trở lại, sắc mặt Cố Thanh Ninh kh ẽ bi ể n, Cố Trạch Mộ vẫn bộ tr ầ n ổn, ý bảo nàng chậm rãi để đ ồ vật về chỗ cũ.

Hai người im lặng di động cẩn thận, đem đệm hương b ồ bỏ lại chỗ cũ.

Trong từ đường vô cùng tối tăm, chỉ có đèn d ầ u trên bàn thờ tản ra một chút ánh sáng.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Cố Trạch Mộ phát hiện tiếng bước chân kia đang hướng tới từ đường, h ẩ n nh ứ u m ầ y, lôi kéo Cố Thanh Ninh đi đến đằng sau từ đường.

Sau từ đường không gian nhỏ hẹp, đứng đờ vật hiển tể, trừ này đó ra ngay tường chỉ có một cái tủ, Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh liếc nhìn nhau, hai người ă ý bước vào trong tủ, thân mình cuộn thành một đoàn, Cố Trạch Mộ thuận tay đóng cửa tủ lại.

Ngay lúc cửa tủ vừa mới đóng lại, cửa từ đường bị mở ra, đúng là lão bộc. Hấn c ầm phong đ ăng(đèn), l ắm nh ắm l ắm nh ắm nói:

- Ta trí nhớ thật kém..... Thiếu chút nữa đã quên ch ầm d ầu.

Hấn ch ậm r ì đi tới sau từ đường, l ắm b ắm:

- D ầu đ ể ch ỗ nào r ồi, ta nhớ đ ặt ở đ ây...

Trong ngăn tủ, Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh nhìn xuyên thấu qua khe hở, thấy lão bộc đi tới đ ầy, rất nhi ều l ần, đi tới trước tủ, khiến tâm bọn họ muốn nhảy tới c ỗ h ọng, nhưng hấn lại l ắc đ ầu rời đi.

Qua một h ồi l âu, lão bộc kia từ trong góc tìm ra d ầu th ắp:

- Cuối cùng cũng tìm đ ược r ồi!

Hấn mang theo phong đ ăng rời khỏi mặt sau từ đường, Cố Thanh Ninh thở ra một hơi, cảm gi ác sau lưng ướt đ ẫm.

Một lát sau, lão bộc thêm d ầu đ èn, r ồi ch ậm r ải rời khỏi từ đường.

Chờ hấn đi một lúc l âu, Cố Thanh Ninh nh ìn không đ ược gi ật tay ch ân, th ắp gi ọng hỏi:

- Ng ười đ ã đi r ồi, chúng ta ra ngoài đi?

Cố Trạch Mộ ừ một tiếng, mở cửa tủ, đ ỡ n àng ra ngoài, trên người hai người d ính không ít bụi b ả, cũng không d ám ở l âu, mau chóng rời khỏi từ đường đi vào trong viện.

Chờ vào sân viện, Xuân Anh không biết từ đ âu đi ra, kinh h ải nói:

- Tiêu thư, người đi nơi nào, sao trên người lại dơ bẩn như vậy? Nô tỳ đi nấu nước cho người tắm rửa.

- Tắm rửa thì không cần, người đi lấy hai bần nước, cho ta cùng...Ca ca lau mặt.

Cố Thanh Ninh kêu “Ca ca” cực kỳ miễn cưỡng, Cố Trạch Mộ nhin không được nhìn nàng một cái.

Xuân Anh còn định khuyên, nhưng Cố Thanh Ninh đã cùng Cố Trạch Mộ đã vào phòng, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau đó đi múc nước.

Chờ đến lúc Xuân Anh đem nước tới đây, Cố Thanh Ninh đã thay đổi y phục, nàng để Xuân Anh lui xuống, sau đó tự vắt khô khăn, lau chùi khuôn mặt đầy tro bụi.

Cố Trạch Mộ cũng vắt khô khăn, nhưng không lau mặt, hẩn đến bên cạnh Cố Thanh Ninh, thay nàng lau tro bụi trên tóc.

Cố Thanh Ninh sửng sốt, sau đó thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

- Không cần khách khí.

Cố Trạch Mộ nói xong câu này, hai người cũng không biết nên nói gì nữa, hai người lau khô tay mặt, để Xuân Anh dọn dẹp ra ngoài.

Cố Thanh Ninh thở một hơi dài, nói với Cố Trạch Mộ:

- Ta ngủ đây.

Cố Trạch Mộ gật đầu, rồi nói:

- Người ngủ đi, ta ở bên cạnh nhìn người.

Cố Thanh Ninh nằm trên giường, nhắm mắt lại, một khắc qua đi.

Không biết vì sao, ngày thường ngã đầu liền ngủ, giờ phút này lại ngủ không được. Nàng nỗ lực một lúc lâu, cũng không còn cách nào, mở mắt nói:

- Ta không ngủ được.

Cố Trạch Mộ đang ng ồi đọc sách, nghe nàng nói như vậy, cũng có chút ngăn người.

Hai người nhìn nhau một h ồi, Cố Trạch Mộ mím môi:

- Ta sẽ không dỗ người ngủ.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Nàng bất đắc dĩ thở dài:

- Người trò chuyện với ta đi.

- Ừ.

Tuy nói như vậy, Cố Thanh Ninh lại không biết mở miệng thế nào, từ rất nhiều năm trước, nàng đã không nói chuyện với Tiêu Dận, sau đó trùng sinh, hai người đều đối chọi gay gắt, nhưng đêm nay, có lẽ ở trong tù đường Cố Trạch Mộ bảo hộ nàng, hoặc là ban ngày Cố Trạch Mộ nói những kia, rốt cuộc vẫn khiến nàng động tâm tư.

- Ta cũng không biết người nói câu thông cùng giải thích có phải là thật hay không, cả đời ta vẫn không nhìn thấu người, ta không biết người nói câu nào là thật, câu nào là giả, cũng không biết hiện tại người nói chuyện này đó với ta, có phải là dụng tâm kín đáo?

Cố Thanh Ninh thở dài,

- Tiêu Dận, sống cùng người quá mệt mỏi.

Ánh mắt Cố Trạch Mộ khẽ nhúc nhích, giống như muốn giải thích, rồi lại mím chặt môi.

Cố Thanh Ninh lại nói:

- Lúc trước người thú ta cũng không phải vì thích ta, lúc trước ta gả cho người cũng như thế, trải qua nhiều cuộc đua thế lực, hôn sự của chúng ta chỉ là tính kế cùng trao đổi. Thật ra cách người làm là đúng, hôn sự như vậy, người ta đã sắm vai nhân vật rất tốt, không cần thổ lộ tình cảm, đây mới là phương thức tốt nhất.

- Ta vẫn luôn cho rằng lúc trước là ta bảo hộ người, nhưng nghĩ lại, tính tình ta như thế, lúc ấy hậu cung sóng yên quý quyết cũng có thể sống an ổn, ít nhiều là do người bảo hộ, có lẽ người cũng rất buồn bực, ta ngoài không biết tự lượng sức mình muốn bảo hộ người, làm đi đâu thừa phá hoại chuyện tốt của người, hình như không có nửa điểm năng lực, còn để người thay ta thu thập cục diện rồi rắm. Nghĩ như vậy, ta thật giống trời buộc, phiên toái người nhiều năm.

Cố Trạch Mộ:

- Ta...

Cố Thanh Ninh nhìn về phía hắn, khẽ cười một tiếng:

- Hiện giờ như vậy cũng tốt, người làm ca ca so với làm trạng phu thì đủ tư cách hơn nhiều, sau này ta cũng không cần đoán người đang suy nghĩ cái gì, dù sao chơi xấu làm nũng, đều là quyền lợi của muội muội. Ta cảm thấy chúng ta trở thành huynh muội cũng không phải là chuyện xấu.

Cố Trạch Mộ nghe nàng nói, trong lòng cuộn cuộn rất nhiều cảm xúc, chúng nó đánh trống reo hò, lại bị chặn ở cổ họng, khiến hắn nói không nên lời.

Qua hồi lâu, Cố Trạch Mộ mới thấp giọng nói:

- Ta...Ta chưa từng cảm thấy người là trời buộc, cũng chưa từng cảm thấy phiền phức. Ta chỉ nghĩ muốn sống cùng người...

Hắn nói tựa hồ có chút hoài niệm:

- Có lẽ người không nhớ rõ, có một lần vào sinh thần của người, người uống say rượu, lúc ta đỡ người đi nghỉ ngơi, đã nghe người nói một câu, người nói muốn trôi qua cuộc sống phu thê ân ái như thường gia, ngày tháng chỉ có nhau. Đó là lần đầu tiên người nói với ta như vậy...Người không biết, một khắc kia tâm ta đã nhảy nhót, ta cảm thấy có thể chạm vào sự thiệt tình của người, ta không còn sủng hạnh phi tần, ta giống như những dân phu bình thường mặt trời mọc đi làm cả ngày, hạ triều liền về nhà, ta còn nghĩ chúng ta có thể hòa thuận mỹ mãn mãi như vậy, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn là...

Hắn cười khở một tiếng:

- Ta cũng cảm thấy may mắn khi chúng ta có thể trở thành huynh muội, dù người không muốn thấy ta, thì chúng ta vẫn sống dưới mái hiên, a... Người nghe ta nói như vậy, có lẽ sẽ cảm thấy ta muốn tính kế người...

Cố Trạch Mộ nhìn về phía Cố Thanh Ninh, mới phát hiện nàng đã nhắm mắt ngủ rồi, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ.

Cố Trạch Mộ không ngờ lúc hắn khó khăn lắm mới buông xuống cảnh giác, nói ra lời trong lòng, Cố Thanh Ninh lại ngủ rồi, hắn cười bất đắc dĩ, khẽ kéo chăn nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Thành Công

Cố Thanh Ninh nghe Cố Trạch Mộ nói chuyện, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, tỉnh lại mới phát hiện đã là ngày hôm sau, nàng xoa xoa đôi mắt, có chút ngây thơ mà ng ỡ dậy, cũng khiến Cố Trạch Mộ đang ghé đầu vào cạnh giường tỉnh giấc.

Cố Trạch Mộ nheo nheo mắt thích ứng với ánh sáng, nhìn về phía Cố Thanh Ninh, li ền hiểu:

- Thất bại?

Cố Thanh Ninh bu ồm bực gậ đầu.

Cố Trạch Mộ nhíu mày, đối với luận định này hắn nắm chắc tới bảy tám phần, nhưng hiện giờ lại thất bại, chứng tỏ điểm kích phát không đơn giản như hắn nghĩ.

Cố Thanh Ninh nói:

- Có lẽ người đoán sai, báo mộng không có liên hệ tới kiếp trước, hay là có quan hệ tới cái khác?

Cố Trạch Mộ lắc đầu thờ dài, hắn trở về sân viện của chính mình, rửa mặt chải đầu, chuẩn bị tập luyện buổi sáng.

Cố Trạch Mộ có chút không tập trung, tới lúc đi học vẫn chưa lấy lại tinh thần, Hạ Nghi Niên cố ý nhìn hắn vài lần.

Cố Thanh Ninh kéo tay áo của hắn.

Cố Trạch Mộ hoàn hồn, Hạ Nghi Niên chậm rãi dạo bước tới đây:

- Trạch Mộ, người đọc lại đoạn vừa rồi đi.

Cố Trạch Mộ đứng lên, Tiêu Diễn Chi quay đầu lại, dùng khẩu hình nhắc hần. Hạ Nghi Niên nói:

- Không cần làm trò quý, nếu không cùng nhau chịu phạt.

Tiêu Diễn Chi liền thành thật.

Nhưng chỉ như vậy, Cố Trạch Mộ đã xem hiểu khẩu hình của Tiêu Diễn Chi, thuận lợi tìm được đoạn Hạ Nghi Niên vừa nói xong, hần đọc lại một lần.

Hạ Nghi Niên cho hần ng ồi xuống, thản nhiên mở miệng nói:

- Huynh đệ tình thâm thật khiến người động dung, nhưng nếu hao phí vào loại chuyện lừa gạt dụ dỗ, thật có chút đáng tiếc, người nói có phải hay không?

Nếu là ngày thường, nhất định Cố Trạch Mộ sẽ lập tức trả lời một cách mỉa mai, nhưng lúc này hần không có tâm tư, vì thế chỉ qua loa vài câu.

Hạ Nghi Niên cảm thấy có chút mất mát, hừ một tiếng tiếp tục dạy học. Chỉ là lão nhân này cứ theo dõi Cố Trạch Mộ, liên tiếp kêu hần trả lời.

Cố Trạch Mộ cũng không có thời gian suy nghĩ này đó, nâng cao tinh thần đối phó lão nhân này.

Thật vất vả mới tới lúc tan học, Cố Thanh Ninh hỏi Cố Trạch Mộ:

- Người nghĩ ra gì sao?

Cố Trạch Mộ lắc đầu, hần bận ứng phó Hạ Nghi Niên, nào có tâm tư suy nghĩ.

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói:

- Tối nay, chúng ta lại thảo luận tiếp đi.

Đợi dùng xong bữa trưa, Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đi học thi họa, này đáng lẽ là Liễu thị dạy, chỉ là hai ngày trước Liễu thị bị nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng mấy ngày, vì thế khóa này tạm thời giao cho Hạ Nghi Niên. Hạ Nghi Niên ngại hai người bọn họ quấy rầy hẳn viết sách, nên chỉ an bài nhiệm vụ, để Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ trở về luyện chữ.

Này cũng hợp tâm ý của hai người.

Cố Trạch Mộ đi theo Cố Thanh Ninh tới sân viện của nàng, hai người lấy cớ muốn an tĩnh luyện chữ, đuổi bọn nha hoàn ra ngoài.

Cố Trạch Mộ nói:

- Ta đã suy nghĩ cẩn thận, có lẽ ta nghĩ sai rồi, có lẽ điểm kích phát không chỉ liên quan đến kiếp trước, còn tương quan đến cả hai chúng ta.

Cố Thanh Ninh linh quang chợt lóe.

Hai người trăm miệng một lời:

- Thánh chỉ tứ hôn.

Lúc Nguyên Gia biết Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh tới đây, nàng có chút giật mình, hôm qua vừa mới gặp nhau, sao bọn họ lại vội vàng tới đây, chẳng lẽ có chuyện gì gấp gáp?

Sau khi nghe bọn họ nói ra ý đồ, Nguyên Gia cảm thấy có chút quỷ dị. Nhưng nàng không hỏi nhiều, phân phó Tở Y đem chìa khóa tới đây, tự mình dẫn bọn hắn đi vào tư kho.

Nguyên Gia mở một cái rương, đem thánh chỉ được bảo tồn cẩn thận đưa cho bọn họ.

Cố Trạch Mộ nhận lấy, sau đó cẩn thận mở ra.

Lăng cảm tốt nhất, dù qua nhiều năm, vẫn không hề phai màu, thánh chỉ này được viết lúc tứ hôn cho Nguyên Gia cùng Tạ Chiết, chữ này cũng không phải do người khác viết thay, mà là Tiêu Dận tự mình viết, mặt sau còn có con dấu của đế hậu.

Lúc ấy chuyện về Phụng Triễn vẫn chưa bùng nổ, hôn sự giữa Nguyên Gia công chúa được đế hậu thương yêu nhất cùng Tạ Chiết kinh thành đệ nhất mỹ nam, quả thực oanh động toàn bộ kinh thành, hôn lễ long trọng xa hoa, khiến bá tánh trong kinh thành say sưa nói chuyện hơn nửa năm. Ai có thể ngờ, mấy năm sau lại trở thành thế này.

Cổ Thanh Ninh nhìn thánh chỉ, câu chữ trên đó đều mong chờ hạnh phúc của phụ mẫu đối với nhi nữ, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Ngày đó Nguyên Gia không có trâm tĩn đoan trang như hiện giờ, nàng tính tình khiêu thoát ngay thẳng, giữa trưa chạy vào Khôn Ninh cung, đổ mặt nói với mẫu hậu, nàng thích một nam tử. Nàng dùng hết thủy tán dương chi từ để hình dung Tạ Chiết, nói phi hán không gả.

(Yul: tán dương chi từ nghĩa là dùng tất cả lời lẽ tốt đẹp nhất để nhắc tới, tán thưởng người nào đó.)

Khi đó nàng là thiếu nữ hồn nhiên tràn đầy tình cảm, khiến nhân tâm sinh thương tiếc.

Tuy Phụng Trường Ninh lo lắng, lại không muốn nữ nhi buồn lòng, nàng sai người đi đầu tra Tạ Chiết, rồi đem chuyện này nói cho Tiêu Dận biết, Tiêu Dận ngoài mặt nói nàng hồn cháo, nhưng lại ngầm phái người tra xét mười tám đời tổ tông của Tạ Chiết.

Này là khoảng thời gian hai người thân cận nhất, dù là đôi phu thê có địa vị tối cao, vào lúc ấy, bọn họ không khác gì phụ mẫu thường gia lo lắng cho nữ nhi.

Phụng Trường Ninh biết, phong thánh chỉ kia Tiêu Dận đã viết cả buổi tối, nhìn hán có vẻ không thêm để ý, nhưng mỗi một câu mỗi chữ đều chăm chú một lúc lâu mới viết xuống. Khi đó, Phụng Trường Ninh đã nghĩ,

Tiêu Dận cũng không phải không có chỗ đáng khen, dù bọn họ không có cảm tình, cả đời làm thân nhân cũng được.

Chỉ là nàng không ngờ, đi đâu này chỉ là hy vọng xa vời.

Cuối cùng nàng cùng Tiêu Dận đường ai nấy đi, mà Nguyên Gia cũng hòa ly với Tạ Chiết.

Cố Thanh Ninh có chút xuất thần nghĩ tới kiếp trước, không lưu ý, Cố Trạch Mộ đã đem thánh chỉ bỏ vào tay nàng. Cố Thanh Ninh sờ thánh chỉ, rồi trả lại cho Nguyên Gia.

Nguyên Gia:

- ...

Nguyên Gia còn nghĩ phụ hoàng mẫu hậu vội vàng tới đây là có chuyện trọng đại gì đó, nàng còn kinh sợ một hồi, không ngờ bọn họ chỉ tới sờ thánh chỉ?

Mà Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh không ai giải thích nghi hoặc dùm nàng, khiến nàng ruột gan cồn cào suy nghĩ suốt một khoảng thời gian.

Tối tối, Cố Trạch Mộ lại chạy sang sân viên của Cố Thanh Ninh, Xuân Anh rất có nhãn lực tự động rời khỏi phòng, đóng cửa giúp bọn họ.

Cố Thanh Ninh dựa vào giường, nhìn Cố Trạch Mộ, bọn họ không thể xác định lần này có thể thành công hay không, nói đến cùng, đây là một quá trình thử lỗi, ai cũng không biết khi nào mới có thể đựng tới đáp án.

Chỉ là lần này, Cố Trạch Mộ không đoán sai.

Cố Thanh Ninh mở to mắt, phát hiện bản thân đang phiêu lãng trong không trung, nàng không lãng phí thời gian, vội đi tới hoàng cung.

Tiêu Trạng ng ồi ở mép giường, nhìn thấy nàng vui vẻ gọi:

- Mẫu hậu!

Lần trước Tiêu Trạng gặp nàng đã hơn nửa năm, hẳn cho rằng mẫu hậu đã đi đầu thai, không ngờ còn có thể tái kiến.

Cố Thanh Ninh nghe Tiêu Trạng dong dài, lại có chút hoài niệm, chỉ là nàng nhớ tới sứ mệnh, hàn huyên quá nửa, liền nghiêm túc nói:

- Ta nghe nói Phụng Linh gặp rắc rối, cụ thể là chuyện như thế nào?

Tiêu Trạng không ngờ tái kiến mẫu hậu, mẫu hậu mở miệng lại chất vấn chuyện này, sừng sốt một hồi, nói ra chuyện Phụng Linh tham công liêu lĩnh.

Những chuyện này Cố Thanh Ninh đã sớm biết, nhưng vẫn hỏi thêm một lần, nàng phải biết suy nghĩ của Tiêu Trạng thế nào, nghe hẳn nói như vậy, liền biết hẳn hiểu rõ Phụng Linh có tội, nàng do dự một lát, mới hỏi:

- Người tính xử trí như thế nào?

Tiêu Trạng không nói gì, một lát sau, mới thấp giọng nói:

- Mẫu hậu, hẳn là nhi tử nối dòng duy nhất của cữu cữu.

Cố Thanh Ninh ngây ngẩn cả người.

- Ta biết ta nên xử trí Phụng Linh, lúc trước phụ hoàng đã từng dạy dỗ ta, quân pháp lớn nhất, nếu không xử trí Phụng Linh, ngày sau Uy Quốc Công ở trong quân đội khó có thể phục chúng, mà ta ở trong sách sử sẽ lưu lại thanh danh không tốt, nhưng ta không hạ thủ được.

Tiêu Trạng lộ ra hổ thẹn:

- Không dối gạt mẫu hậu, thật ra Phụng Linh làm như vậy cũng có liên quan tới ta, nếu không phải ta vẫn luôn giáo huấn Phụng Linh, muốn hẳn lấy cữu cữu làm gương, sớm ngày lập hạ quân công đem vinh quang về

cho Phụng gia, thì hẳn sẽ không như vậy, chỉ vì cái trước mắt, nếu Phụng Linh làm sai, ta cũng phải gánh vác trách nhiệm.

Hắn nói như vậy, Cố Thanh Ninh muốn nói cũng nói không nên lời, chỉ phải thở dài một tiếng:

- Dù như thế, thì người cũng không nên vì tư tình mà không màng đại nghĩa.

Tiêu Trạch cười nói:

- Mẫu hậu nói rất đúng, cho dù đêm nay mẫu hậu không báo mộng, ta cũng hạ quyết định. Ân quân pháp, Phụng Linh cãi lời quân lệnh, tham công liêu lĩnh, này là tội lớn khó tha. Nhưng hẳn có tước vị trong người, hơn nữa hẳn lại là nhi tử nối dòng duy nhất của cữu cữu, ấn theo luật pháp ‘ Mẫn Ân Lệnh ’, có thể khoan dung, tước tước vị, đem toàn bộ gia sản sung công làm trợ cấp, lấy này lưu lại tánh mạng của hẳn.

Cố Thanh Ninh sững sốt, cách hẳn làm lại giống hệt lời Cố Trạch Mộ nói.

Nhưng Tiêu Trạch lại nói tiếp:

- Chỉ là, như lời ta đã nói, trong chuyện này ta cũng sai. Cho nên trợ cấp lần này, ta sẽ mở tư khố, gánh vác toàn bộ. Nếu hẳn còn muốn lưu lại Tây Bắc, để hẳn lấy thân phận là tiểu binh từng bước lập hạ quân công, nếu hẳn không muốn lưu lại, đợi sau khi thương thế lành lặn, ta sẽ để hẳn trở về, làm người thường thành thân sinh tử, cũng coi như thay cữu cữu lưu lại hương khói.

Lúc này Cố Thanh Ninh còn cảm khái, Tiêu Trạch không hổ là nhi tử do một tay Tiêu Dận dạy dỗ, nhưng giờ phút này nàng lại chấn kinh rã. Đế vương quyền lực chí cao vô thượng, nào có hoàng đế nào thẳng thắn thành khẩn nhận sai, dù bọn họ thật sự làm sai, cũng sẽ dùng mười bảy mươi tám điếu nội khố che kín lỗi lầm, nào có ai giống Tiêu Trạch nguyện ý gánh vác trách nhiệm.

- Người có biết người làm như vậy, có thể suy yếu quyền uy của người?

Cố Thanh Ninh nhin không được nói.

Tiêu Trạm lại cười:

- Ta biết, nhưng so với cái này, ta càng để ý chuyện mình làm không thẹn với lương tâm, này là năm đó mẫu hậu đã dạy ta, người đã quên sao? Còn nữa, nhìn chung lịch sử, dù là đế vương anh minh cũng sẽ phạm sai, này cũng không phải là đại sự khó lường, so với chuyện đem tất cả sai lầm đây cho th ần hạ, ta càng nguyện ý lấy chuyện này làm cảnh kỳ, sau này sẽ không tái phạm cùng một loại sai lầm.

Cố Thanh Ninh nhẹ nhàng thở ra, sau đó lộ ra tươi cười, nàng cảm thấy may mắn, nàng không nhìn lầm nhi tử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Phụng Linh

Cố Thanh Ninh trở lại thân thể, mở to mắt. Cố Trạch Mộ nhìn nàng.

Cố Thanh Ninh ng ẩ dậy, Cố Trạch Mộ hỏi:

- Người đã nói với Tiêu Trạ?

Cố Thanh Ninh lắc đầu, sau đó đem cuộc đối thoại giữa nàng cùng Tiêu Trạ nói cho Cố Trạch Mộ nghe, nghe xong Cố Trạch Mộ ngây ngẩn cả người, sau đó tr ần mặc rất lâu.

Ở trong lòng hắn, Tiêu Trạ vẫn là thái tử nghe lời hiểu chuyện, m ềm yếu không chủ kiến, hiện giờ nghe Cố Thanh Ninh nói như vậy, Cố Trạch Mộ thật khó tưởng tượng, Tiêu Trạ tính tình vẫn ôn hòa, nhưng tâm lại cường đại hơn rất nhiều.

Cố Trạch Mộ có một chút tự hào r ồi lại có một chút mờ mịt.

Hắn luôn cho rằng bản thân nắm giữ hết thảy, có thói quen suy bụng ta ra bụng người, mặc kệ đối đãi với Tiêu Trạ hay là Tiêu Triệt, hắn cũng không phải là phụ thân tốt, buồn cười chính là, đạo lý này cho tới bây giờ hắn mới thấy rõ.

Cố Thanh Ninh nhìn hắn tr ần mặc, nhớ những lời hắn nói lúc trước, nàng cảm thấy dương mi thổ khí(tự hào), nhi tử đúng là cho nàng mặt mũi. Cố ý hỏi:

- Nghe Trạ Nhi trả lời, hiện tại người đã yên tâm chưa?

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần, lại không như Cố Thanh Ninh suy nghĩ sẽ thẹn quá thành giận, ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi:

- Ừ, yên tâm, thì ra nhiều năm như vậy, là ta xem nhẹ hắn.

Hắn thẳng thắn nhận sai, khiến Cố Thanh Ninh kinh ngạc.

Cố Trạch Mộ thờ dài nói:

- Người nói không sai, chúng ta đã có tân sinh, không nên dây dưa chuyện quá khứ. Hơn nữa sự thật chứng minh, hấn làm việc, đã không cần ta người phụ hoàng đã chết này thay hấn nhọc lòng.

Cố Thanh Ninh nhú mày, nàng đã quen Tiêu Dận vĩnh viễn luôn tính sẵn trong lòng, giống như vĩnh viễn không phạm lỗi, mà hiện giờ, tuy hấn tận lực biểu hiện thoải mái, lại khiến nàng cảm thấy mất mát, cảm thấy không quen.

Cố Trạch Mộ nhìn nàng, khẽ cười nói:

- Được rồi, nếu mọi chuyện đã giải quyết xong, ta đi về trước, người nghỉ ngơi đi.

Nói xong, hấn đứng lên định đi ra ngoài.

- Từ từ.

Cố Trạch Mộ đứng lại.

Cố Thanh Ninh mở miệng theo quán tính, nhưng gọi hấn rồi, lại không biết nói gì, do dự một lát, mới hỏi:

- Sau này, người thật sự sẽ không quản những việc này?

- Ừ

- Vậy...

Cố Trạch Mộ xoay người lại, nhìn biểu tình nàng rồi rầm, hấn nói:

- Sau này, ta hoàn toàn buông bỏ thân phận Tiêu Dận, chỉ làm Cố Trạch Mộ, người không cần lo lắng là ta sẽ gây bất lợi với Nguyên Gia cùng Tiêu Trạm. Ta vẫn nói câu nói kia, người không muốn thấy ta, đợi ta lớn hơn một chút, ta sẽ ra cửa học tập, ngày sau... Có lẽ người còn có thể nhớ ta cũng có vài phần tốt.

Những lời này, hắn lộ ra vài phần tự giễu.

Điều này khiến Cố Thanh Ninh rất hụt hẫng, trước giờ nàng cảm thấy người nam nhân này quá mức đa nghi tự phụ, có đôi khi thật sự hận không thể đánh hắn nằm một đống.

Nhưng hôm nay nhìn hắn bị đả kích tinh thần sa sút, trong lòng càng không thoải mái. Nàng thậm chí cảm thấy hắn giống như một con hùng sư già đi, nhìn tân sư vương cao cao tại thượng, còn hắn lại cô độc rời khỏi lãnh địa.

Dù hiện giờ Cố Thanh Ninh vẫn không dám tin tưởng hắn, nhưng trong lòng có vài phần không đành lòng, liề n nói:

- Ta không phải có ý tứ này, cũng không muốn đuổi người đi, chỉ cần người đừng muốn bắt giữ quyền lực không bỏ, hay khiến Nguyên Gia cùng Tiêu Trạm khó xử, người nguyện ý lưu lại trong phủ thì lưu lại trong phủ, sống cuộc sống của chính mình.

Ánh mắt Cố Trạch Mộ hiện lên một tia ánh sáng, hắn ngẩng đầu, có chút không xác định nói:

- Ta còn cho rằng, cả đời này người sẽ không tha thứ cho ta.

- Đúng là không thể tha thứ cho người.

Cố Thanh Ninh trợn mắt:

- Cho nên người cũng đừng nghĩ ân oán giữa chúng ta có thể thanh toán xong, càng đừng nghĩ lấy thân phận huynh trưởng tự cho mình là đúng, tóm lại sau này người làm gì không đúng, ta sẽ không nghe người.

Không ngờ nàng lại nói như vậy, Cố Trạch Mộ nở nụ cười, khói mù trên mặt tan hết, toát ra h ần nhiên của hài tử.

- Được.

Cố Thanh Ninh hừ lạnh một tiếng.

Cố Trạch Mộ rời khỏi phòng, bước chân nhẹ nhàng không ít.

Nghiệp Thành.

Thái giám tuyên đọc thánh chỉ, đám người Uy Quốc Công nghe xong thánh chỉ, biểu tình buông lỏng rất nhiều, lúc trước Phụng Linh vẫn luôn hôn mê, kinh thành lại chậm chạp không có tin tức truyền đến, bọn họ lo lắng bệ hạ sẽ bao che Phụng Linh, hiện giờ kết quả thế này cũng coi là chuyện đáng vui mừng.

Tuy cũng có người cảm thấy Phụng Linh phạm vào tội lớn như vậy, lại vì “Mẫn Ân Lệnh” bỏ qua tội chết. Ai không biết bệ hạ rất coi trọng tiểu tử này, ngay cả tư khố cũng mở ra thay hắn gánh vác, sau này hắn trở về kinh, bệ hạ sẽ lấy cơ ban tước vị cho hắn, này cũng không phải là chuyện gì đại sự, những người đi theo hắn, bị chết trên chiến trường không phải vô có chết oan sao?

Chỉ là ở trong lòng Uy Quốc Công, lại cảm thấy nhẹ nhõm, kết quả này tốt hơn dự đoán của hắn, hơn nữa nếu có thể đưa Phụng Linh về kinh, với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tuyên đọc xong thánh chỉ, mọi người đều đứng lên, Uy Quốc Công tiếp thu thánh chỉ, thỉnh thái giám đi nghỉ ngơi, ai ngờ đối phương lại xua tay:

- Quốc công gia, bệ hạ còn có một đạo mật chỉ cho người.

Uy Quốc Công sửng sốt, sau đó lui hết mọi người, rồi mới quỳ xuống tiếp chỉ.

Chờ thái giám đi nghỉ ngơi, huynh đệ Cố Vĩnh Huyền mới đi vào, thấy biểu tình Uy Quốc Công nghiêm túc, trong lòng Cố Vĩnh Huyền trầm xuống:

- Bệ hạ quả trách phụ thân?

Uy Quốc Công lắc đầu:

- Không có.

- Vậy phụ thân...

- Bệ hạ nói: "chuyện về Phụng Linh là do ta suy xét không thỏa đáng, sau này nếu Phụng Linh nguyện ý lưu lại, thì để hắn lấy thân phận tiểu binh lưu lại quân doanh, không cần vì ta mà cố ý chiếu cố hắn, cứ xem hắn là binh sĩ bình thường là được".

Hắn nói lời này, Cố Vĩnh Huyền cũng ngây ngẩn cả người:

- Bệ hạ thật sự nói như vậy?

- Nay sao có thể giả?

Tuy Cố Vĩnh Huyền mưu kế chắt chẽ, lần này cũng không biết nên nói gì. Có đạo mật hàm trong tay, dù Phụng Linh thật sự nguyện ý lưu lại, đối với bọn họ mà nói cũng không khác gì lúc trước, vẫn phải công tay nãi.

Cố Vĩnh Hàn không suy nghĩ nhiều như bọn họ, vui vẻ nói:

- Bệ hạ thật hiểu rõ lý lẽ.

Sau đó hắn bị đại ca gõ đầu một cái rất mạnh:

- Ai cho phép người dùng loại ngữ khí này nói về bệ hạ! Đại bất kính!

Cố Vĩnh Hàn chu miệng, nhưng không dám đối nghịch với đại ca, chỉ phải quay mặt về hướng kinh thành, không có thành ý, chấp tay nói:

- Mặt tướng nói sai, thỉnh bệ hạ đại nhân không cần nhớ thương tiểu nhân, tha thứ cho tiểu nhân.

Cố Vĩnh Huyền nhìn bộ dạng của hắn mà tay chân ngứa ngáy, rất muốn đập cho vài cái, Cố Vĩnh Hàn ý thức được nguy hiểm, vội tránh sau lưng nhị ca.

Cố Vĩnh Diễm cười hàm hậu nói với đại ca:

- Đại ca bớt giận, Tam đệ tính tình thế nào người còn không biết sao, trước giờ nói chuyện đều không biết suy nghĩ, dù đầu treo trên người, cũng không có tí óc nào.

Cố Vĩnh Hàn:

- ...

Thật đúng là thân nhị ca của ta.

- Được rồi, đừng ồn.

Uy Quốc Công nhìn Cố Vĩnh Huyền:

- Hiện giờ vết thương của Phụng Linh như thế nào?

Lúc này Cố Vĩnh Huyền mới buông tha Cố Vĩnh Hàn, nghiêm mặt nói:

- Lúc ấy thương thế có chút nghiêm trọng, nhưng cũng may hãn tuổi tác còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, hiện giờ đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ là muốn hoàn toàn bình phục, cần một đoạn thời gian nữa.

Uy Quốc Công gật đầu:

- Ừ, lát nữa ta đi gặp hãn.

Phụng Linh nằm ở trên giường, hãn đã tỉnh mấy ngày nay, được Từ Trọng kể lại mọi chuyện, hãn biết bản thân đã phạm sai, mấy ngày này đều thất hồn lạc phách.

Từ Trọng ngồi bên cạnh, thấy bộ dáng hãn như thế, không nhịn được mà thở dài.

Hồi lâu, Phụng Linh mới khàn giọng mở miệng:

- Từ tiên sinh, ta phạm sai như vậy, dựa theo quân pháp, hẳn là chém đầu?

Từ Trọng do dự một hồi, mới nói:

- Nếu ấn quân pháp, đúng là như thế.

Hắn nhìn sắc mặt Phụng Linh trở nên trắng bệch, có chút không đành lòng, liền nói:

- Chỉ là Bá gia thừa tước của thân phụ, lại là nhi tử nối dòng duy nhất của Định Quốc Công, dựa theo "Mãn Ân Lệnh", có thể bảo toàn tánh mạng.

Phụng Linh cười thảm nói:

- Sống có ích lợi gì?

Từ Trọng cũng không biết nên nói gì, lấy mật tin từ trong kinh truyền đến, đặt bên gối của Phụng Linh:

- Bá gia, đây là mật tin do bộ hạ viết cho Bá gia, người xem đi.

Từ Trọng nói xong, thấy Phụng Linh vẫn mở to hai mắt, vô thần nhìn màn, hắn thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Tiếng đóng cửa khiến Phụng Linh bừng tỉnh, hắn hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua lá thư, cả người run rẩy, đôi tay gắt gao nắm thành quyền, cho đến khi cảm giác đau đớn từ vết thương truyền đến, hắn mới hoàn hồn, cả người đầy mồ hôi.

Giọt mồ hôi từ trán rơi xuống khóe mắt, hắn cảm giác được một loại chua xót, nhưng loại chua xót này lại khiến tâm hắn bằng phẳng.

Từ sau khi thanh tỉnh, mỗi ngày nhắm mắt lại, nghĩ tới chính là chuyện xảy ra trên chiến trường, máu tươi, tiếng kêu thảm thiết còn có tàn chi đoạn tì (tay chân đứt đoạn).

Phụng Linh chưa bao giờ cảm thấy chiến trường là nơi tàn khốc đến như vậy, một khắc kia cả người đều luống cuống, hắn muốn dẫn người xông ra, nhưng trước mắt chỉ thấy người ngoại tộc hung ác, dùng dao bừa chạt bỏ đầu thân vệ, bên tai nghe tiếng binh lính kêu la thảm thiết.

Hắn chưa bao giờ thống hận bản thân đến như thế, cũng chưa bao giờ sợ hãi đến như vậy.

Dù có “Mẫn Ân Lệnh” thì thế nào? Hắn mất đi tước vị Thành Nghị bá, mất đi sự tín nhiệm của bệ hạ, hắn không còn một chút giá trị, hắn vĩnh sinh vĩnh thế đều đắm chìm trong hối hận cùng thống khổ, nếu đã như thế, không bằng chết đi.

(Vĩnh sinh vĩnh thế= suốt đời suốt kiếp.)

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhớ tới lúc hắn vừa mới trở thành nhi tử nối dòng của Định Quốc Công, nhớ tới cảnh tượng tiến cung tạ ơn.

Hắn là dòng bên của Phụng gia, vì phụ mẫu song vong, sống nương nhờ thúc thúc cùng thăm thăm, hắn sống rất cẩn thận.

Lúc hắn biết được tuyển làm nhi tử nối dòng cho Định Quốc Công, phản ứng đầu tiên chính là bầu trời rớt xuống bánh có nhân, một nhà thúc thúc hâm mộ đồ kỳ, hắn bị người tiếp vào Định Quốc Công phủ, không đợi hắn hoàn toàn tiếp thu sự thật này, hắn đã bị hạ nhân thay y phục mới, tiến cung tạ ơn.

Hiện tại hắn còn nhớ rõ, lúc ấy hắn nơm nớp lo sợ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, lúc quỳ gối ở Khôn Ninh cung, đầu óc trống rỗng.

Sau đó hắn nghe một thanh âm ôn nhu, mang theo mệt mỏi:

- Là đứa nhỏ kia sao? Ngẩng đầu lên, để bản cung nhìn một cái.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phụng hoàng hậu đang ngồi trên chủ vị, Phụng hoàng hậu ăn mặc thường phục thuần tịnh, vật trang sức trên tóc

rất đơn giản, tuy khuôn mặt đã có dấu vết năm tháng, nhưng cặp mắt kia lại trong suốt sạch sẽ. Phụng hoàng hậu vẫy vẫy tay, muốn hắt tới gần.

Phụng Linh dựa theo lễ giáo cung nhân, hành lễ xong đứng bên người Phụng hoàng hậu, trả lời những câu hỏi, Phụng hoàng hậu ý cười ôn hòa:

- Đứa nhỏ này thật quá ngoan ngoãn, rất giống Phụng Triển lúc còn nhỏ.

- Đừng khần trương.

Phụng hoàng hậu sờ tóc hấn, nhẹ giọng nói:

- Sau này người là nhi tử của đệ đệ ta, kêu ta một tiếng cô mẫu đi.

Phụng Linh ngờ ngác nhìn khuôn mặt từ ái đầy ý cười, hấn chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân, cũng chưa bao giờ cảm thụ sự quan ái mẫu tử, nhưng giờ khắc này, hấn lại cảm nhận được sự quan ái từ vị hoàng hậu cao cao tại thượng kia.

Phụng Linh thấp giọng nói:

- Cô mẫu.

Phụng hoàng hậu hơi hờn đôi mắt, cầm hấn tay:

- Hài tử ngoan, ta đã có thể an tâm.

Phụng Linh ngây ngốc cảm thụ bàn tay truyền đến ấm áp, trong nháy mắt, hấn có một ý niệm, hấn phải nỗ lực báo đáp Phụng hoàng hậu, muốn vị hoàng hậu này vĩnh viễn tươi cười ấm áp.

Sau đó, Phụng Linh rời khỏi hoàng cung, vào sống ở Định Quốc Công phủ.

Hấn được lập làm nhi tử nối dòng Định Quốc Công, sống cuộc sống mà trước giờ hấn không dám mơ tưởng.

Có đôi khi hắn cảm thấy mọi thứ không giống thật, lúc khủng hoảng đánh úp, hắn càng thêm dụng công, dùng sự nỗ lực lắp đầy khe hở, giống như làm này đó mới có thể chứng minh hết thảy là sự thật, không phải hắn phán đoán.

Hắn nỗ lực khiến sự phụ hết lời khen ngợi, thậm chí có đôi khi còn đau lòng hắn, mà Phụng Linh cũng chậm rãi thành thói quen, chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến, nếu hắn biểu hiện thực tốt, cô mẫu sẽ rất cao hứng...

Sau đó Định Quốc Công bị tước tước vị làm Thành Nghị bá, mà hắn cũng từ nhi tử nối dòng Định Quốc Công thành Thành Nghị bá.

Sau đó, Phụng hoàng hậu bế cung, hắn không còn nhìn thấy vị cô mẫu này nữa.

Thời gian thấm thoát, hắn dần dần trưởng thành, sống với thân phận Thành Nghị bá, sau đó bệ hạ đăng cơ, kỳ thác kỳ vọng rất cao vào hắn, hắn khí phách hăng hái, không còn nơm nớp lo sợ.

Nước mắt lăn xuống, hắn vùi đầu vào gối, phát ra tiếng khóc áp lực, một lúc lâu sau, đầu hắn giật giật, hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn phong thư kia.

Hắn cố hết sức vươn tay ra, run rẩy mở phong thư.

Nhưng sau khi xem xong, hắn bỗng nhiên xấu hổ, gào khóc lên.

Bệ hạ vẫn giống trong trí nhớ, giống Phụng hoàng hậu ấm áp tươi cười, phá hủy tâm phòng bị của hắn, cũng giải khai hối hận cùng sợ hãi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Các Nhan Bộ

Uy Quốc Công còn nghĩ sẽ nhìn thấy một Phụng Linh tinh thần sa sút mất mát, không ngờ gặp hắ, chỉ thấy đôi mắt ửng đỏ, cả người tinh khí cũng không tệ lắm. Hơi thở nóng nẩy trên người cũng lắng đọng lại, chuyển biến lớn như thế, khiến Uy Quốc Công phải ghé mắt nhìn.

Phụng Linh nhìn thấy Uy Quốc Công tiến vào, liền giẫy giụa muốn đứng lên hành lễ.

Uy Quốc Công vội vàng đề hắ lại:

- Người còn thương tích trong người, không cần đa lễ.

Phụng Linh không ngờ bản thân phạm vào đại tội, mà Uy Quốc Công không những có trách cứ hắ, còn ôn tồn nói chuyện với hắ, đi đầu này khiến hắ càng thêm hổ thẹn.

Uy Quốc Công hỏi:

- Thương thế của người như thế nào?

Phụng Linh miễn cưỡng cười:

- Đạ tạ quốc công gia nhớ tới, đã tốt hơn rất nhiều.

Uy Quốc Công thấy hắ không để tâm tới thân thế, liền nói:

- Hiện giờ người còn trẻ tuổi, nên không để trong lòng, chờ người tới tuổi chúng ta, sẽ biết tuổi trẻ không biết bảo dưỡng, già rồi phải chịu tội.

Phụng Linh mím môi, có chút không tự nhiên, dời đi tầm mắt:

- Thuộc hạ bị tội cũng là tự làm tự chịu, nếu không phải vì thuộc hạ, lúc này chúng ta cũng sẽ không đại bại...

Uy Quốc Công thở dài một tiếng, đối với sai lầm của Phụng Linh hẳn luôn phê bình kín đáo, nhưng nhìn thấy hắn như thế, lại định thay đổi chủ ý, lúc này đại bại đối với Phụng Linh mà nói chính là thảm thống, này cũng là cơ hội để niết bàn trọng sinh.

Phụng Linh rất thông minh, ở trong quân sự rất có tài hoa, đáng tiếc lúc vừa mới tiến vào quân đội, hắn quá mức cao ngạo tự phụ, lại là người trẻ tuổi nóng nảy.

Lúc ấy Uy Quốc Công muốn tôi luyện hắn hai ba năm, chỉ là không ngờ người định không bằng trời định, lần này bại trận đối với ai cũng là đã kích tr ần trọng, ngay cả Phụng Linh cũng thế.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Phụng Linh ngoan cường lại bước qua bước này.

Một vị danh tướng ra đời, phía dưới sẽ d ẫn lên thi cốt như núi, không chỉ có địch nhân, còn có người nhà. Bất luận là thiện chiến hay là thiện mưu, bọn họ đều có điểm tương đ ồng là tâm cứng rắn kiên cường.

Mà hiện giờ Phụng Linh, đã có chút bóng dáng danh tướng.

Phụng Linh thấy Uy Quốc Công không nói gì, âm thầm hạ quyết tâm, chống đỡ thân thể từ trên giường bò xuống.

Uy Quốc Công vội vàng đỡ lấy hắn:

- Người muốn làm gì?

Phụng Linh gian nan làm quân l ễ với Uy Quốc Công:

- Quốc công gia, thuộc hạ muốn lưu lại, mặc kệ làm thô sử hay là binh sĩ tiên phong, thuộc hạ đều có thể tiếp thu, thuộc hạ muốn chuộc tội, cũng muốn lập công.

Uy Quốc Công không nói gì.

Phụng Linh vội vàng nói:

- Thịnh người cho thuộc hạ một cơ hội.

Qua một lúc lâu, Uy Quốc Công mới thở dài một tiếng:

- Người có biết nếu người lựa chọn lưu lại, người chỉ là sĩ tốt bình thường, tất cả đặc quyên đều không thể hưởng thụ. Người sẽ cùng bọn họ cùng nhau ở đại doanh, ăn chung nãi, không có người bảo hộ người, dù bị thương, cũng không có quân y chuyên môn chẩn trị cho người. Người phải học phục tùng, học nhẫn nại, học cách hạ thấp ánh mắt.

- Thuộc hạ hiểu rõ...

Uy Quốc Công đưa tay đánh gãy lời hấn:

- Ta còn chưa nói xong.

- Trừ này đó, người còn phải chịu đựng người khác khinh nhục còn có cảm hận, mặc kệ là người bại trận, hay là thân phận, đều chú định bọn họ sẽ không hữu hảo với người, người phải học cách dựa vào chính mình hóa giải mâu thuẫn, đạt được chiến hữu. Nếu người có thể trôi qua, sau này hãy ở trong quân đứng vững gót chân, nếu không thể, người muốn rời đi, có thể tùy thời tới tìm ta.

Phụng Linh nhấp nháy môi, trong lòng cảm kích Uy Quốc Công nói những lời này với hấn, nhớ lúc trước hấn đối với Uy Quốc Công chỉ có nghi ngờ cùng phỉ báng, đúng là không có chốn dung thân.

- Quốc công gia yên tâm, thuộc hạ hiểu rõ.

Uy Quốc Công vỗ vỗ bờ vai của hấn:

- Được rồi, nhưng người đừng quá nóng vội, trước nên dưỡng thương cho tốt đi.

- Dạ.

Chờ Uy Quốc Công rời đi, Phụng Linh mới cảm giác vết thương trầy đến đau đớn, hấn nhẹ nhàng trợn mắt ngửi trên giường, vẻ mặt đen

tối cùng thấp thỏm đã tan biết hết, hấn nắm chặt tay, tràn ngập tin tưởng vào tương lai.

Đang vào lúc này, Từ Trọng đẩy cửa tiến vào.

Phụng Linh cười nói:

- Từ tiên sinh, đa tạ người, ta nhiều lần không nghe người khuyên nhủ, cho nên mới gặp họa, sau này ta quyết định thành thật kiên định lưu lại quân doanh, làm phiến người, viết giúp ta một phong thư trình lên bệ hạ, giải thích rõ ràng nguyên do, bệ hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ an bài hướng đi tốt cho người.

- Như thế nào? Bá gia ngại thuộc hạ vương bạn, muốn đuổi thuộc hạ về kinh thành?

- Không không không, người hiểu lầm. Chỉ là sau này ta chỉ là một sĩ tốt bình thường, người đi theo ta sẽ không thích hợp.

Phụng Linh có chút ngượng ngùng:

- Còn nữa, người cũng đừng gọi ta là Bá gia, hiện giờ ta không có tước vị, chỉ là một người tầm thường.

Từ Trọng nhìn hấn nôn nóng biện giải, nhin không được cười lên tiếng, hấn cảm thấy Phụng Linh hiện giờ so với lúc trước còn thuận mắt hơn nhiều.

- Được, ta nghe người, người đừng lo lắng cho ta, ta mới đi tìm thế tử, ta vẫn còn ba phần thông minh, được thế tử nhìn trúng, liền lưu lại quân doanh làm mưu sĩ.

- Thật sao!

Phụng Linh kinh hỉ nói.

Từ Trọng cười rộ lên:

- Đúng, cho nên hiện giờ người không cần suy nghĩ nhiều quá, những áp lực trước kia cũng không cần đeo trên lưng, người cứ làm chính mình là được.

Phụng Linh dùng sức gạt đầu.

Cùng lúc đó, ở Tây Bắc thảo nguyên đang tiến hành một trận chém giết kịch liệt.

Một bên là Mục Khánh bộ một trong năm bộ tộc lớn mạnh nhất, một bên là Cát Nhan bộ mới quật khởi, cực kỳ hung mãnh.

Thủ lĩnh của Cát Nhan bộ là Trác Cách, đang cưỡi lang vương màu trắng, một đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm cuộc chiến trước mắt.

Chỉ thấy đằng trước là một mảnh hỗn loạn, thủ lĩnh Mục Khánh bộ bắt lấy một nữ tử đang giãy giụa kịch liệt đưa ra phía trước, khàn giọng nói:

- Trác Cách! Đây là nữ nhi Mai Tang của ngươi! Là lúc trước chính ngươi tự mình đưa gả, hiện giờ ngươi muốn khai chiến, chẳng lẽ không nghĩ tới mạng của Mai Tang sao?

Trong Cát Nhan bộ không ít người nhận ra Mai Tang, liền xông xáo một trận.

Trác Cách nhíu mắt, giơ tay trấn an bọn họ, sau đó cưỡi lang chậm rãi đi ra.

Gió thổi cỏ xanh mượt trên thảo nguyên, trong không khí nhiễm một cỗ bất an.

Thủ lĩnh Mục Khánh bộ khuôn mặt đỏ bừng, cánh tay gắt gao bóp cổ Mai Tang, hai mắt vẫn đục nhìn chăm chăm Trác Cách, rõ ràng đã hiện ra lão thái(lão hóa), nhưng cùng so sánh, thì Trác Cách cao lớn cường tráng,

hai mắt thâm thúy, sắc da màu đ ồng khỏe mạnh, chỉ cần vừa động là có thể nhìn thấy vân da rõ ràng, tràn ngập cơ bắp lực lượng.

Trác Cách cười nói:

- Ngạch Nhĩ Kim, người đã già rồi, nếu người đầu hàng, ta còn có thể tha cho người một mạng!

Ngạch Nhĩ Kim lộ ra ánh mắt hung ác, cánh tay càng thêm dùng sức, bóp mạnh cổ Mai Tang, hấn phun một ngụm nước bọt, lạnh lùng nói:

- Nếu người làm như vậy, ta liền giết Mai Tang, để lang kỵ dẫm nàng thành thịt nát!

Hấn cúi đầu, nhìn nữ tử, âm lãnh nói:

- Đây chính là nữ nhi mà người sủng ái nhất, là viên minh châu đẹp nhất thảo nguyên, người thật sự nhẫn tâm nhìn nàng chết?

Trác Cách tr ầm mặt, hấn nhìn về phía nữ nhi.

Mai Tang mặc một thân xiêm y màu đỏ rực, làn da tuyết trắng, lông mày cong cong, đôi mắt sáng ngời giống như ngôi sao trên bầu trời, Ngạch Nhĩ Kim buông lỏng lực đạo, ý bảo nàng xin Trác Cách tha cho.

Mai Tang ho khan hai tiếng, nhìn về phía phụ thân, nàng gả vào Mục Khánh bộ đã ba năm, không ngờ lúc tái kiến phụ thân lại trong cảnh tượng thế này, nàng nhẹ giọng nói:

- A mã

Trác Cách khẽ động dung, nhưng rất mau hấn lại khôi phục bình thường, nhàn nhạt nói:

- Mai Tang, người là nữ nhi mà ta sủng ái nhất, người còn gì lưu luyến, có thể nói cùng a mã.

Tuy Mai Tang đã sớm đoán ra a mã sẽ không vì nàng mà từ bỏ tấn công Mục Khánh bộ, nhưng chính tai nghe a mã nói như vậy, vẫn không nhận được mà rơi nước mắt, nàng vội lau nước mắt, nói với Trác Cách:

- A mã, ta sinh một nữ nhi gọi là Kỳ Nhã, người còn chưa thấy nàng, nàng rất ngoan...

Ngạch Nhĩ Kim tức muốn hộc máu bóp cổ Mai Tang:

- Ta nói người xin tha! Người có nghe hay không!

Mai Tang mặt đỏ lên, liều mạng bắt cánh tay hắn, dứt quãng nói:

- Chúng ta... người Cát Nhan bộ... Có chết... Cũng không... Xin tha...

Ngạch Nhĩ Kim giận tím mặt, rút ra dao b ầu xẹt qua cổ Mai Tang, máu tươi bắn tung tóe lên mặt hắn, càng tăng vẻ dữ tợn khủng bố.

Đồng thời, Trác Cách thúc giục lang vương, chạy về hướng Ngạch Nhĩ Kim.

Ngạch Nhĩ Kim ném thi thể Mai Tang xuống đất, mang theo nhân mã cũng chạy qua.

Trong trận hỗn chiến, Trác Cách cầm dao b ầu trong tay một hoành vết tới, cả người như gió xẹt qua, đợi mọi người lấy lại tinh thần, hắn đã chặt bỏ đầu Ngạch Nhĩ Kim, giơ lên cao.

- Ngạch Nhĩ Kim đã chết! không đầu hàng GIẾT.

Mục Khánh bộ nhìn thủ lĩnh chết không nhắm mắt, không còn ý chí chiến đấu, một hội ngàn dặm. Đại bộ phận đều ném dao b ầu xuống đất, bị Cát Nhan bộ bắt làm tù binh, nếu ai muốn phản kháng, Cát Nhan bộ sẽ không lưu tình. Cuối cùng, trừ tam vương tử mang theo một số người chạy trốn ra, toàn bộ Mục Khánh bộ đều thành tù binh của Cát Nhan bộ.

Trác Cách nửa quỳ trên thảo nguyên, cởi bỏ áo choàng, đặt thi thể Mai Tang vào trong đó, trong nháy mắt, ánh mắt hắn giống như xuất hiện lệ

quang, nhưng lúc hấn ngừng đi, hấn lại trở thành đệ nhất dũng sĩ kiên nghị dũng mãnh của thảo nguyên.

Nhũ mẫu nơm nớp lo sợ ôm một tiểu nữ hài đi tới, Trác Cách tiếp nhận đứa bé kia, bế nàng lên cao, người Cát Nhan bộ hô to lên.

Hài tử sợ tới mức oa oa khóc lớn.

Trác Cách cẩn thận ôm nàng vào lòng, cưỡi lang vương, chạy về hướng vương đình Cát Nhan bộ.

Đến tận đây, Cát Nhan bộ gần như thống nhất toàn bộ thảo nguyên Tây Bắc.

Lúc Trác Cách mang theo rất nhiều dê bò cùng nô lệ trở lại vương đình Cát Nhan bộ, mọi người đều nhiệt liệt hoan nghênh.

Buổi tối mọi người tổ chức lửa trại chúc mừng.

Nhưng lúc lên rượu, Trác Cách một mình đi tới vương đình Tây Bắc, nơi đó tọa lạc một lều trại đơn độc, không có người hầu, nhìn có vẻ tiêu đi.

Nhưng Trác Cách lại có chút khẩn trương, hấn sửa sang lại cổ áo, biểu tình nghiêm túc, rồi mới xốc lên lều trại đi vào.

Trong lều trại đồ vật rất đơn giản, một nam nhân tóc xám trắng đưa lưng về phía hấn, đang nhìn bản đồ, là bản đồ toàn bộ thảo nguyên Tây Bắc.

Trác Cách thi lễ:

- Lão sư.

Nam nhân không để ý đến hấn.

Trác Cách đã sớm thành thói quen, tự nói:

- Chúng ta đã đánh bại Mục Khánh bộ, hiện giờ toàn bộ thảo nguyên đều ở trong tay ta, này hết thấy đâu do lão sư dạy dỗ.

Những lời này giống như kinh động nam nhân kia, hấn ho khan hai tiếng, mới chậm rãi nói:

- Rất tốt.

Trác Cách nghe hấn khen, vẻ mặt toát ra vui sướng, hấn nhin không được tiến lên hai bước, trong mắt toát ra dã tâm:

- Lão sư, hiện giờ chúng ta đã nắm giữ toàn bộ thảo nguyên, binh hùng tướng mạnh chiến ý tăng vọt, khi nào chúng ta mới tấn công Đại Chu?

- Người gấp cái gì?

Lời này giống như một chậu nước lạnh, hắc vào sự nhiệt huyết của Trác Cách, hấn không dám cãi lại:

- Không biết lão sư còn mưu hoa gì?

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, miêu tả đôi mắt của nam nhân kia, bên trong lộ ra một cỗ khinh miệt, hấn nhẹ giọng nói:

- Đại Chu, không đơn giản như người nghĩ...

Trác Cách muốn nói gì đó, nhưng lại không dám nói ra.

Nam nhân kia xoay người lại, khuôn mặt hoàn toàn bại lộ dưới ánh trăng, hấn đã có chút tuổi, khước mắt có tế văn(nếp nhăn), cũng không hề tổn hại dung mạo tuấn mỹ, thứ duy nhất không được hoàn mỹ chính là...Có một vết sẹo từ bên khước mắt trái kéo dài xuống môi, giống như vết rạn trên mỹ ngọc, khiến người tiếc hận.

Tuy hấn không cao lớn bằng Trác Cách, nhưng đế vương thảo nguyên hoàn toàn bị khí thế của hấn áp đảo.

- Phải kiên nhẫn, đây là một trận chiến dài

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Hồi Kinh

Thảo nguyên rộng lớn bao la, ba năm nhanh chóng qua đi. Ở Tây Bắc ngẫu nhiên có một ít tiêu đánh tiêu nháo, nhìn có vẻ hoà bình.

Bệ hạ khai ân, đặc biệt cho phép Uy Quốc Công mang theo nhi tử về phủ tới qua năm, chỉ là Uy Quốc Công không yên tâm, vẫn lưu lại Tây Bắc, để ba nhi tử trở về.

Ở kinh thành Uy Quốc Công phủ đã sớm nhận được tin tức, mọi người hưng phấn không thôi, không chỉ tổng vệ sinh toàn bộ phủ, Liễu thị còn mang theo một đám hài tử cắt giấy dán cửa sổ, trang trí sân.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đã bảy tuổi, vóc người dài ra không ít.

Cố Thanh Ninh mặc một thân hồng sắc, tóc búi đôi, cài một đóa hoa nhỏ, nhìn có vẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Tài năng không đợi tuổi, nàng cần kỳ thi họa thậm chí võ nghệ đều lộ ra thiên phú, chỉ có một chút không được, đó chính là thủ công. Mặc kệ nữ hồng hay là cắt giấy, dù đơn giản nhất là thắt dây đeo, đều vụng về khiến người hoài nghi.

Vì vậy Cố Thanh Ninh cũng không định khó xử chính mình, nàng dứt khoát từ bỏ nhiệm vụ cắt giấy, cùng ba vị ca ca đi dán song cửa sổ.

Cố Trạch Vũ đã mười lăm tuổi, thân hình thon dài như thanh trúc, ngũ quan đoan chính tuấn lãng, lại cố tình lộ ra một cỗ phong độ trí thức, dù đứng trong đám người, vẫn như cũ vô cùng chói mắt.

Cố Trạch Hạo vĩnh viễn mang theo gương mặt tươi cười, bộ dáng hàm hậu, tuy cũng dài cao không ít, nhưng hình thể...Khụ khụ.

Tuy Cố Trạch Mộ là người nhỏ nhất trong ba người, lại không thể nào bỏ qua, hắn mặc một thân thiên sắc, cổ tay áo cùng cổ áo đều nạm vân vân,

càng khiến khuôn mặt tinh xảo động lòng người, nhưng hắn luôn bày ra biểu tình nghiêm túc, rất giống tiểu đại nhân, càng thêm đáng yêu.

Ba nam hài đứng vây quanh cây thang gần song cửa sổ, Cố Thanh Ninh đứng ở hành lang nhìn xem song cửa sổ có dán thiêu hay không, hạ nhân đầu khăn trương, lo lắng tiểu chủ tử bị ngã.

- Qua trái một chút, đúng, cao một chút.

Cố Trạch Mộ cầm một thùng hồ nhảo, phụ trách quét hồ lên song cửa sổ. Cố Trạch Vũ đang ở trên cây thang, cúi người thấp xuống, tiếp nhận hình cắt dán lên cửa sổ. Ai ngờ Cố Trạch Hạo đột nhiên chơi xấu, bàn tay nhún vào hồ nhảo, sau đó hướng tới mặt của Cố Trạch Mộ định chà chết.

Cố Trạch Mộ phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, thân mình lệch về một bên liền tránh được, thậm chí còn thuận thế chế trụ cổ tay Cố Trạch Hạo, đem một tay hồ nhảo kia toàn bộ chùi lên quần áo của Cố Trạch Hạo.

Cố Trạch Hạo oa oa kêu to, hai người ở trong sân bắt đầu rượt nhau.

Cố Trạch Vũ không nhìn nổi nữa:

- Hai người bọn người đã lớn như vậy, vẫn như lúc nhỏ cãi nhau ầm ĩ.

Cố Thanh Ninh cũng có chút buồn cười, ba năm nay ở Cố gia bị tiếm di mặc hóa, Cố Trạch Mộ thay đổi rất nhiều, lúc trước hắn rất chú trọng hình tượng, ngay cả hắn cũng không ngờ sẽ có một ngày hắn vì một tay hồ nhảo, bị đánh chạy trong sân.

(Yul: "tiếm di mặc hóa" nghĩa là thay đổi một cách vô tri vô giác, biến đổi ngầm.)

Lúc đầu nàng cũng không thể bình tâm đối đãi với Cố Trạch Mộ, nhưng ngày tháng qua đi, nàng phát hiện ra hắn quả thực như lời hắn nói, không có ý đồ nhúng tay vào triều chính, thật sự nghiêm túc niệm thư, làm Cố Trạch Mộ.

Lúc này nàng mới cảm thấy, có lẽ nàng nên buông bỏ thành kiến với Cố Trạch Mộ, tuy có đôi khi nàng vẫn không thích hắn, nhưng không thể không thừa nhận, có hắn ở bên cạnh, nàng làm gì cũng sẽ an tâm hơn nhiều.

Ngay lúc Cố Trạch Hạo cùng Cố Trạch Mộ truy đuổi đùa giỡn, cửa sân viện bỗng nhiên bị mở ra, hai thân ảnh cùng vọt vào.

Cố Trạch Mộ có linh cảm, thân thể lui ra sau trốn tránh, lùi hai ba bước liền thối lui đến vị trí an toàn. Khiến người muốn bắt hắn “A” một tiếng, lại chưa từ bỏ ý định muốn vọt tới chỗ hắn, ai ngờ Cố Trạch Mộ không lùi mà tiến tới, giống như đuôi cá linh hoạt, chui qua vòng tay hắn, khiến hắn phác tay vào không khí.

Mà bên kia Cố Trạch Hạo lại không có nhảy bém như vậy, vừa định trốn, đã bị xách lên, sau đó một đám râu xù xù cọ lên mặt hắn, râu đâm ngứa quá, hắn hoảng sợ kêu lên, đối phương cười ha ha.

Chờ đến mọi người kịp phản ứng, mới ý thức hai bóng người này, một là Cố Vĩnh Hàn, một là Cố Vĩnh Diễm, hai người đều phong trần mệt mỏi, khuôn mặt Cố Vĩnh Diễm đầy râu, cũng khó trách nhi tử không nhận ra.

Nhưng vào lúc này, Cố Vĩnh Huyền mới từ ngoài cửa, không nhanh không chậm đi vào sân.

Tin tức ba người bọn họ trở về nháy mắt truyền khắp Uy Quốc Công phủ, tức khắc sôi trào.

Đám người Chu thị ngừng lại mọi chuyện đang làm, vội vàng từ các nơi chạy lại đây, bọn người Cố Vĩnh Huyền trở về sớm hơn dự định, nhất định quát roi thúc ngựa ngày đêm trở về, vì muốn về sớm mấy ngày để gặp người nhà, cho các nàng một kinh hỉ.

Tuy còn chưa tới tết, nhưng sân viện nho nhỏ này vui sướng giống như ăn tết.

Ba người bọn họ không trì hoãn lâu lắm, từng người trở về sân rửa mặt chải đầu, lát nữa cùng đi bái kiến Mẫn phu nhân.

Đào thị nước mắt lưng tròng nhìn Cố Vĩnh Hàn:

- Phu quân, Sao chàng lại gầy như vậy?

Cố Vĩnh Hàn gãi gãi cái ót:

- Có sao? Ta không có gầy, mà là tinh tráng!

Hắn vươn tay tới trước mặt Đào thị:

- Nàng xoa bóp thử xem, thịt này rất chắc.

Đào thị đỏ mặt liếc hắn, nói:

- Bọn nhỏ đâu ở đây, người còn nói bừa?

Cố Vĩnh Hàn:

- ...

Lúc này hắn mới di chuyển ánh mắt nhìn nhi tử cùng nữ nhi đang đứng một bên, tuy mấy năm nay Đào thị vẫn luôn thư từ lui tới, sau đó Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ biết viết chữ, cũng bị yêu cầu viết thư cho phụ thân, nhưng mặc kệ Cố Vĩnh Hàn âm thầm miêu tả bao nhiêu lần về bộ dạng của bọn nhỏ, vẫn kém xa tận mắt nhìn thấy.

Cố Vĩnh Hàn nhìn hai đứa nhỏ, chỉ cảm thấy tâm đầu hóa thành một bãi nước, hắn đang chuẩn bị ôm nhi tử, lại bị Cố Trạch Mộ mắt lạnh bức trở về, chỉ phải nước mắt lưng tròng mà ôm nữ nhi bảo bối, ai ngờ lại bị Cố Trạch Mộ mắt lạnh ngăn cản.

Cố Trạch Mộ:

- Thanh Ninh đã lớn, không được tùy tiện ôm ấp.

Cố Vĩnh Hàn:

- ...

Cố Vĩnh Hàn ủy khuất muốn chết, thẩn oán hận trong lòng.

" Quá đáng thật, người không cho ta ôm còn chưa tính, đây là thân sinh nữ nhi của ta, ta muốn ôm một cái thì thế nào, chẳng lẽ còn phải chờ tên tiểu tử thú vị này đồng ý sao? Có còn thiên lý hay không?"

Cố Thanh Ninh nhìn bộ dạng Cố Vĩnh Hàn rất đáng thương, quả thực rất buồn cười.

Nàng âm thầm trừng mắt nhìn Cố Trạch Mộ một cái, sau đó đi lên trước nhẹ nhàng giữ chặt tay Cố Vĩnh Hàn:

- Phụ thân.

Cố Vĩnh Hàn lập tức cảm thấy nhân sinh thật viên mãn!

Lòng tràn đầy hạnh phúc đi về sân viện, lúc này mới lưu luyến không rời buông tay nữ nhi, Đào thị sớm đã chuẩn bị nước ấm để hắt rửa mặt chải đầu.

Cố Thanh Ninh đi vào trong viện, Cố Trạch Mộ trầm mặc không lên tiếng đi theo sau.

Cố Thanh Ninh nhịn không được nói:

- Phụ thân khó khăn lắm mới trở về, người đừng khi dễ hần.

- Ta không có.

- Người có. Vừa rồi người còn dọa hần.

Cố Trạch Mộ chỉ phải nói:

- Hần tùy tiện như vậy, nào có bộ dáng phụ thân.

Cỗ Thanh Ninh hừ một tiếng:

- Người lại ghét bỏ, hẳn cũng là thân phụ của người.

Cỗ Trạch Mộ bị ghen, cuối cùng không tình nguyện đáp ứng.

- Được rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Dự Định

Buổi tối, trong phủ vô cùng náo nhiệt, mọi người ngồi quanh bàn tròn, ai cũng tươi cười rạng rỡ, dù là Mẫn phu nhân vẫn luôn nghiêm nghị cũng mang theo ý cười.

Trước khi ăn uống, Cố Vĩnh Huyền giơ chén rượu nhìn về phía Mẫn phu nhân:

- Nương, mấy năm nay ba huynh đệ chúng ta luôn ở bên ngoài, chưa từng hiểu thuận người, ngược lại còn khiến người nhọc lòng thay chúng ta, là chúng ta bất hiếu. Ly rượu này là tam huynh đệ chúng ta kính nương.

Nghe đại ca nói như vậy, Cố Vĩnh Diễm cùng Cố Vĩnh Hàn cùng cầm chén rượu kính Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân thần sắc động dung:

- Các người vì nước tận trung, nào phải bất hiếu. Nương vẫn luôn cảm thấy dưỡng ra tam huynh đệ bọn người, trong lòng vô cùng tự hào. Khấp kính thành này hào môn hậu duệ quý tộc, nhân gia nào mà không có người ăn chơi trác táng, có ai không hâm mộ tam tử của ta đều là nam tử hán đỉnh thiên lập địa?

Mẫn phu nhân từ ái nhìn tam tử, rồi nhìn nữ nhân bên người bọn họ, nói tiếp:

- Còn nữa, trong phủ có các tức phụ xử lý gọn gàng ngăn nắp, ta chỉ lo làm lão quân hưởng phúc, nào có hao tâm, nếu các người có lòng, hãy kính tức phụ của các người một chén rượu.

- Nương!

Bọn người Chu thị nhin không được hô ra tiếng.

Cố Vĩnh Huyền trịnh trọng gật đầu:

- Nương nói rất đúng.

Tam huynh đệ uống rượu xong, đổ một ly khác, chuyển tay về hướng các phu nhân, nhưng lúc này, dù ngày thường Cố Vĩnh Hàn miệng lưỡi trơn tru, đối mặt với thê tử cũng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng vẫn là Cố Vĩnh Huyền nói với Chu thị:

- Phu nhân, mấy năm nay nàng vẫn luôn xử lý chuyện trong phủ, giáo dưỡng hài tử, vất vả cho nàng.

Trong mắt Chu thị toát ra lệ quang, An Nghi quận chúa ngày thường đoan trang trăn trứ khó có lúc chân tay luống cuống như thế này:

- Phu quân... Sao lại nói lời này, chúng ta là phu thê nhất thê, vốn nên nâng đỡ lẫn nhau.

- Phu nhân của lão đại nói rất đúng.

Mẫn phu nhân tán đồng nói:

- Được rồi, giữa chúng ta không cần phải nói những lời cảm tạ hay không cảm tạ, đều là người một nhà, mấy năm nay, ngoài phủ đều dựa vào các nam nhân chống đỡ, trong phủ dựa vào phụ nhân, các người đều là đại công thần, hôm nay, toàn gia chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên, không cần kính tới kính đi, mau dùng bữa, dùng bữa.

Mọi người bắt đầu gấp đồ ăn, đều là những món mà tam huynh đệ bọn họ thích nhất. Cố Vĩnh Huyền cùng Cố Vĩnh Diễm còn có thể khắc chế, nhưng Cố Vĩnh Hàn có lẽ ở biên quan bị bỏ đói lâu lắm, lập tức ăn no căng.

Mẫn phu nhân bất đắc dĩ nhìn tiểu nhi tử:

- Mới định khen người hiểu chuyện một chút, thật là...

Cố Vĩnh Hàn gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười rộ lên.

- Được rồi, đêm nay các người hãy trở về nghỉ ngơi, ngày mai ta lại nói chuyện cùng các người.

Nghe Mẫn phu nhân nói như vậy, Đào thị vội vàng nâng trượng phu lên, cùng hai đứa nhỏ đi về viện.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ đi theo phía sau, có chút vô ngữ nhìn Cố Vĩnh Hàn vừa xoa bụng vừa bóp hông Đào thị, bị Đào thị đánh cho một cái mới chịu thành thật.

Vừa vào sân, Đào thị định đỡ Cố Vĩnh Hàn vào phòng, Cố Vĩnh Hàn vẫy vẫy tay:

- Bụng ta còn trướng, ta đi dạo trong sân một chút.

Đào thị có chút bất đắc dĩ, chỉ phải mang theo hai đứa nhỏ đi vào trong, không ngờ Cố Vĩnh Hàn lại nói:

- Trạch Mộ từ từ đã, hai người chúng ta hàn huyên một lát.

Cố Trạch Mộ ngừng bước chân.

Đào thị dặn dò một lần, nhắc bọn họ không được để lạnh thân thể, rồi dẫn Cố Thanh Ninh vào phòng.

Đêm đông mang theo hương vị tuyệt lạnh thấu xương, dù chỉ dùng sức hô hấp vài cái, sẽ cảm thấy như có dao nhỏ đâm vào phổi. Nhưng Cố Vĩnh Hàn không sợ lạnh, ngược lại còn mở rộng cổ áo, cười nói:

- Đây mới là hương vị của kinh thành.

Rồi nhìn về phía Cố Trạch Mộ:

- Nhi tử, qua đây ngủ đi.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Dù Cố Trạch Mộ nhìn không vui, nhưng vẫn theo ý Cố Vĩnh Hàn, ngồi bên cạnh hắn.

Cố Vĩnh Hàn muốn sờ đầu hắn, hắn lại nhạy bén né tránh, có chút mất mát chặc lưỡi:

- Đứa nhỏ này, không đáng yêu như lúc nhỏ.

Cố Trạch Mộ tỏ vẻ hắn không thích kiểu hình dung như vậy.

Cố Vĩnh Hàn cũng không quan tâm, giương mắt nhìn bầu trời đêm, nhẹ giọng nói:

- Nháy mắt, người đã lớn như vậy, nhiều năm qua đi, ta làm phụ thân, lại không làm tròn trách nhiệm với người cùng Thanh Ninh, thật sự thẹn trong lòng.

Cố Trạch Mộ sửng sốt, không ngờ Cố Vĩnh Hàn sẽ nói những lời này với hắn.

Khiến hắn nhớ tới kiếp trước, khi đó tuy hắn là thái tử, nhưng Cung đế cực kỳ lãnh đạm với hắn, đối với hắn mà nói là phụ tử, chẳng khác gì quân thần. Sau đó hắn được làm phụ thân, tuy vẫn luôn coi trọng thái tử, nhưng trừ dạy dỗ ra, vẫn chưa từng biểu lộ ôn nhu, lúc Tiêu Trạm làm chuyện không vừa ý, hắn sẽ nghiêm khắc trách cứ.

Hắn vẫn luôn cho rằng đây mới là phương thức để phụ tử ở chung, còn chưa bao giờ cảm thụ cảm nghĩ làm phụ thân như Cố Vĩnh Hàn.

Cố Vĩnh Hàn không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nói tiếp:

- Sau này nếu Tây Bắc xảy ra chiến sự, ta cũng không biết còn bao nhiêu cơ hội có thể trở về, có chút lời nói, thừa dịp này nói cùng người.

- Người là trưởng tử của ta, sau này ta không ở trong phủ, người chính là chỗ dựa cho mẫu thân cùng muội muội.

Cố Vĩnh Hàn vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Ta biết người là hài tử có chủ kiến, người đối với tương lai có tính toán gì không? Có thể nói cùng ta, ta làm phụ thân tốt xấu gì cũng sống nhiều hơn người vài thập niên, vẫn có thể đi đi về về.

Tuy Cố Trạch Mộ không cần Cố Vĩnh Hàn kiến nghị, nhưng phần tâm ý này vẫn cảm nhận được, hắn luôn cho rằng hắn sẽ vẫn như kiếp trước, một mình một người, nhưng hiện giờ trong lòng hắn càng ngày càng nhiều người chen vào, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm khiến hắn có chút quần bách.

Có lẽ Cố Vĩnh Hàn dùng những lời này chen vào khe hở trong tâm Cố Trạch Mộ, hắn không dùng thái độ có lệ để đối đãi với Cố Vĩnh Hàn nữa, tuy vẫn không nói nhiều lắm, nhưng vẫn người tới ta đi mà hàn huyên với Cố Vĩnh Hàn.

Lúc Cố Thanh Ninh mở chút cửa sổ, nhìn thấy hết thấy, khuôn mặt lộ ra nhàn nhạt ý cười.

Ngay lúc Quốc công phủ vô cùng náo nhiệt cùng dùng bữa, trong hoàng cung cũng cử hành gia yến, tham dự chỉ có đế hậu cùng đám người Nguyên Gia trưởng công chúa.

Ngồi quanh bàn tròn là Tiêu Trạ cùng Trữ hoàng hậu đang ôm tiêu công chúa trong lòng ngồi kế bên là tam hoàng tử Tiêu Hằng, bên cạnh Nguyên Gia là Tiêu Diễn Chi.

Các cung nữ đứng cách khá xa, nếu không nhìn thấy xiêm y trên người bọn họ, nhìn rất giống thường gia cùng ăn cơm.

Tiêu Trạ nhìn Nguyên Gia, cười nói:

- Nha đầu này, gần đây không biết bận chuyện gì, ngay cả thời gian tiến cung cùng hoàng huynh ăn bữa cơm cũng không có? Còn để ta tam mời tứ thỉnh mới chịu tới.

Nguyên Gia có chút bất đắc dĩ:

- Hoàng huynh lại hiểu lầm thần muội, sắp tới cuối năm, chuyện trong tôn thất cũng không ít, nếu thần muội không xử lý tốt những chuyện này, nào dám tiến cung gặp hoàng huynh.

- Nhìn xem nhìn xem, đây là trách cứ ta.

Tiêu Trạm chỉ vào nàng rồi cười nói với Trần hoàng hậu:

- Đây là trách ta lúc trước đem chuyện tôn thất ném cho nàng.

Trần hoàng hậu ôm tiểu nữ nhi, cười tủm tỉm nhìn hai anh em đấu võ mồm.

Mà Tiêu Diễm Chi cũng lăm lăm nhìn cùng tam hoàng tử Tiêu Hằng, Tiêu Diễm Chi cùng Tiêu Hằng tuổi tác không cách biệt lắm, sẽ có chung đê tài, trong chốc lát, hai người liền như một người.

Tiêu Diễm Chi nói đến chuyện thú sự đã trải qua, Tiêu Hằng cảm thấy hứng thú, rốt cuộc niệm thư trong cung không có chương trình học trờng cây, thả diều như vậy.

Hiện giờ Tiêu Diễm Chi hay chơi với Cố Trạch Hạo nhất, cũng học được nhiều vẻ trêu chọc ý xấu, thấy Tiêu Hằng tràn đầy hâm mộ, cố ý hỏi:

- Hằng ca ca, người đọc sách trong cung, có chuyện gì thú vị?

Tiêu Hằng vắt hết óc cũng chỉ nghĩ tới hai thư đờng nháo ra chuyện chê cười, tức khắc có chút không phục:

- Tuy trong cung không chơi vui vẻ bằng ngoài cung, nhưng chúng ta công khóa rất tốt, này đó các người không thể so.

Tiêu Diễm Chi bị hấn kích thích, hai người liền muốn bàn về việc học.

Hai đứa nhỏ tranh luận liên mồm, hấp dẫn ba người chú ý, Tiêu Trạm cười nói với Nguyên Gia:

- Hiện giờ nhìn Diễm Chi hoạt bát hơn trước rất nhiều.

Nguyên Gia thở dài, tuy lời oán trách, vẻ mặt lại mang theo ý cười:

- Đúng vậy, lúc trước thần muội ngại hẳn quá ngoan ngoãn, nhưng hôm nay, lại ngại hẳn quá lắm.

Ngồi nghe Tiêu Hằng cùng Tiêu Diễm Chi người một lời ta một ngữ, lúc đầu Tiêu Trạm cũng chỉ nghĩ bọn hắn chơi đùa, nghe từ đầu tới cuối cũng có chút kinh ngạc, từ nhỏ Tiêu Hằng học tập rất tốt, nhưng Tiêu Diễm Chi mới học võ lòng cách đây ba năm, hiện giờ lại có thể cùng Tiêu Hằng đấu đến chẳng phân biệt trên dưới.

Chỉ là cuối cùng Tiêu Diễm Chi vẫn là cờ kém nhất chiêu, không thể trả lời vấn đề Tiêu Hằng đưa ra.

Tiêu Hằng thắng lợi vô cùng cao hứng, nhưng nhìn thấy Tiêu Diễm Chi bĩu môi, lại vội vàng an ủi nói:

- Diễm Chi đệ đệ, người cũng rất lợi hại.

Tiêu Trạm cũng nói:

- Đúng vậy, Hằng nhi lớn tuổi hơn một chút, sẽ niệm nhiều thư hơn người, Diễm Chi không cần nản lòng.

Không ngờ Tiêu Diễm Chi lại lắc đầu:

- Thua chính là thua, đây là việc học của ta chưa tinh thông, nếu là Thanh Ninh cùng Trạch Mộ, nhất định sẽ không thua.

Nguyên Gia thiếu chút nữa sắc trà.

Tiêu Trạm không biết đây là lần thứ mấy nghe Tiêu Diễm Chi nhắc tới hai cái danh này, hẳn lộ ra hứng thú:

- Là hai đứa nhỏ của Cố gia lão tam?

- ...Đúng vậy.

Trần hoàng hậu có chút kinh ngạc:

- Bọn họ tuổi còn nhỏ, lại có phần thông minh này thật sự khiến người kinh ngạc.

Nguyên Gia cười miễn cưỡng, không phải sao? Không chỉ thông minh khiến người kinh ngạc, mà thân phận càng khiến người muốn bất tỉnh.

Tiêu Hằng có chút không cam lòng:

- Không có khả năng, thái phó nói, ở tuổi của ta mà học nhiều như vậy đã không dễ dàng, ta không tin có người còn lợi hại hơn ta.

Trần hoàng hậu lạnh lùng nói:

- Hằng nhi.

Tiêu Trạm xoa tay ngăn trở Trần hoàng hậu, sau đó vỗ vỗ đầu Tiêu Hằng:

- Hằng nhi thật sự thông minh lại rất nỗ lực, nhưng không phải phụ hoàng đã nói với người rồi sao? Trên đời này thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, người học này đó vì muốn hiểu lý lẽ, không phải vì so sánh với bọn họ.

Tiêu Hằng nhấp môi, gật đầu nói:

- Nhi thần đã biết, phụ hoàng.

Tiêu Trạm lộ ra tươi cười, lại nhìn về phía Nguyên Gia:

- Xem ra Cố gia dạy học tại gia thật sự không tồi, cũng khó trách lúc trước người đưa Diễm Chi đến Cố gia.

- Đây...Lúc ấy chỉ nghĩ để Diễm Chi cùng bọn họ có thể chơi đùa cùng nhau, không ngờ lại có ích.

Nàng đang chuẩn bị nói sang chuyện khác, lại nghe Trần hoàng hậu nói:

- Nếu đứa nhỏ này thông tuệ đúng như lời Diên Chi nói, có thể đưa vào cung làm thư đồng cho Hằng nhi.

Nguyên Gia:

- ... Khụ khụ khụ!

Tiêu Trạh bất đắc dĩ nhìn Nguyên Gia:

- Lại sặc? Sao người càng lớn tuổi càng giống như hài tử?

Nguyên Gia cười khổ nghe Tiêu Trạh nói, ai bảo các người nói những câu kích thích như vậy.

Tiêu Trạh nói tiếp:

- Cũng được, hiện giờ bên người Hằng nhi có hai thư đồng đều xuất thân từ văn gia có thêm một võ gia, cũng thích hợp.

- Này...

Nguyên Gia thật sự không dám tưởng tượng hình ảnh kia, chỉ phải căng da đầu nói:

- Nhưng hài tử kia còn quá nhỏ, hiện giờ mới bảy tuổi, còn cần người chiếu cố, nếu vào cung sợ là không tiện?

Tiêu Trạh cười rộ lên:

- Không sao, hai thư đồng của Hằng nhi lúc vào cung tuổi cũng không lớn, hiện giờ không phải rất tốt sao?

Trần hoàng hậu cũng hát đệm:

- Đúng vậy, đến lúc đó phải thêm hai ba người hầu hạ là được.

Nguyên Gia không thể hiểu được, nàng chỉ vào cung dự gia yến, sao chuyện lại phát triển tới tình trạng này, nàng cũng không biết nên ăn nói như thế nào với phụ hoàng cùng mẫu hậu.

Còn có a, chờ phụ hoàng vào cung, hẳn nhìn thấy hoàng huynh, nếu phải bái kiến thì nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ không sợ thiên lôi đánh xuống.

Nàng nghĩ đến hình ảnh này liền cảm thấy không rét mà run.

Nhưng nàng không thể nói ra chân tướng, chỉ có thể vắt hết óc muốn lựa lời đánh tan ý niệm này của hoàng huynh cùng hoàng tẩu, tới cuối cùng, lại sợ Tiêu Trạ̣m hoài nghi, không thể không im lặng.

Nguyên Gia có chút thất thậ̀n, hận không thể lập tức rời cung đem chuyện này nói cho phụ hoàng cùng mẫu hậu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Đánh Cược

Vì sắp cuối năm, Nguyên Gia cũng không thể tùy ý tới cửa, chỉ phải sai hạ nhân mượn danh nghĩa của Tiêu Diễm Chi viết thư cho Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh. Hai người nhìn thấy nội dung trong thư, đầu vô ngữ.

Cố Trạch Mộ bình tĩnh tiêu hủy thư, Cố Thanh Ninh nhìn vẻ mặt của hắn, không biết tại sao lại có chút đồng tình với nhi tử cùng tôn tử.

Cũng may dù Tiêu Trạm có ý niệm này, lại quan tâm không hạ thánh chỉ ở năm cũ, để Uy Quốc Công phủ toàn gia đón năm mới. Tuy Uy Quốc Công còn ở biên quan, nhưng lần này là lần đoàn viên sau mấy năm xa cách.

Đợi qua năm, toàn bộ kinh thành đều biết tam huynh đệ Cố gia đã trở lại, người tới chúc tết nối liền không dứt, thật vất vả mới ứng phó xong những người này, năm mới đã qua, thời gian ly biệt càng ngày càng gần.

Mấy ngày gần đây, không khí trong Uy Quốc Công phủ có chút ủ dột, Cố Vĩnh Hàn thấy mọi người héo queo không có tinh thần, liền đề nghị cùng đi xem Hoa Đăng tiết.

Cố Vĩnh Huyền cùng Chu thị không muốn ra cửa, vì thế chỉ có nhị phòng cùng tam phòng mang theo tất cả hài tử ra ngoài dạo chơi.

Trên đường kín người hết chỗ, trước gia trước cửa tiệm đều treo hoa đăng, đèn đuốc rực rỡ.

Hai đôi phu thê mang theo bảy hài tử, bên cạnh là hạ nhân cùng thân vệ phụ trách bảo hộ, có thể nói là mệnh môn cuồn cuộn.

Cố Vĩnh Hàn bế Cố Thanh Ninh lên, đặt nàng lên cỗ, Cố Thanh Ninh hơi hoảng sợ, sau đó liền bình tĩnh, bắt đầu tò mò nhìn khắp nơi.

Lần này là lần đầu tiên sau khi nàng trọng sinh mới được ra cửa xem Hoa Đăng tiết, lúc trước vì hai người bọn họ còn nhỏ, ca ca tỷ tỷ không

dám dẫn bọn hắn ra cửa, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên đi theo tham gia một ít yến hội, hoặc là ngồi xe ngựa đi tới phủ công chúa, không có nhìn thấy kinh thành về đêm.

Cố Trạch Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhìn Cố Thanh Ninh hưng phấn tò mò tươi cười, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Tuy Cố Vĩnh Diễm nhìn bên ngoài có vẻ tục tũn, thật ra tâm tư rất tỉ mỉ, nhìn thấy Cố Trạch Mộ như vậy, còn nghĩ là hắn hâm mộ Cố Thanh Ninh, liền đi đến bên người hắn, bế hắn lên cổ, cười nói:

- Trạch Mộ, có xem được không?

Cả người Cố Trạch Mộ cứng đờ bắt lấy đầu tóc của Cố Vĩnh Diễm, phản ứng đầu tiên chính là muốn đi xuống, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Cố Vĩnh Diễm tràn ngập tươi cười, hắn từ từ thả lỏng.

- Ngồi an ổn.

Liễu thị còn bận dò hạ nhân chú ý trông nom hài tử, ai ngờ vừa mới chuyển đầu, Cố Vĩnh Hàn cùng Cố Vĩnh Diễm đã mang một đám hài tử xâm nhập vào trong đám người.

- Ai!

Liễu thị tức giận đến dậm chân, chỉ phải chạy nhanh theo sau.

So với Liễu thị thì Đào thị thông thả hơn nhiều:

- Nhị tẩu, người yên tâm, phu quân cùng nhị bá có chừng mực.

- Cũng chỉ có người mới tin bọn họ!

Liễu thị nói:

- Rõ ràng đầu là đại nhân, lại ham chơi như hài tử.

Tuy nàng nói như vậy, vẻ mặt vẫn mang theo ý cười.

- Thôi, tùy ý bọn họ đi.

Liều thị kéo Đào thị đến tửu lầu bên cạnh:

- Chúng ta không theo bọn họ, đi ăn chút điểm tâm uống chút nước trà.

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ ngồi trên cao, thân vệ đi trước mở đường, Cố Thanh Xuôi kéo Cố Thanh Chỉ tới một cửa tiệm bán hoa đăng, Cố Thanh Chỉ đành kéo tay Cố Thanh Vi cùng đi qua.

Cố Vĩnh Diễm thấy thế, liền nói với đệ đệ:

- Chúng ta cũng đi theo đi.

Vì muốn vào cửa tiệm, cho nên hai người phải đặt hài tử xuống, ai ngờ Cố Trạch Mộ đang xem gì đó đến thất thần, Cố Vĩnh Diễm kêu hắn cũng không nghe được, tuy rất mau liền lấy lại tinh thần, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn là có chút tò mò nhìn thoáng qua phương hướng mà hắn đã nhìn chăm chăm, phát hiện chỉ là một trà lâu bình thường, không có gì đặc thù.

Cố Trạch Mộ cũng không nhìn lại, hắn đi theo bọn họ cùng nhau vào cửa tiệm hoa đăng.

Hoa đăng ở đây tạo hình vô cùng độc đáo, Cố Thanh Xuôi liếc mắt một cái liền nhìn trúng hoa đăng hình con bướm, lôi kéo tay Cố Vĩnh Diễm muốn mua. Ai ngờ Cố Vĩnh Diễm vừa muốn bỏ bạc, lại bị lão bản ngăn lại.

Thì ra cửa hàng hoa đăng này không chỉ tạo hình độc đáo, mà lão bản cũng rất có cá tính, mỗi hoa đăng đều có đố đên, nhất định phải đáp đúng mới có thể mua.

Cố Vĩnh Diễm vừa nghe liền nhăn mặt, đoán đố đên loại chuyện này hắn không thể qua được rồi.

Cũng may đi theo bọn họ còn có Cỗ Trạch Vũ, hẳn đối với yêu cầu của các đệ đệ muội muội vẫn luôn hữu cầu tất ứng, chỉ cần bọn họ coi trọng, hẳn đâu có thể đối ra, Cỗ Vĩnh Diễm chỉ cần sáng khoái trả tiền là được.

Lão bản thấy thế, liền cười nói:

- Vị công tử này lợi hại như thế, hay là thử khiêu chiến Cửu Trọng Liên của bản tiệm?

Mọi người theo ánh mắt của hắn nhìn qua, hoa đăng treo ở nơi cao nhất, đó là một nụ hoa sen nhắm chặt, theo lão bản nói, chỉ cần điếm đúng tâm đèn, hoa sen này sẽ từ từ nở rộ, vô cùng đẹp mắt.

Cỗ Thanh Vi vừa thấy liền la hét nói:

- Đại ca! Ta muốn cái kia!

Dù là Cỗ Thanh Chi vẫn luôn hiểu chuyện, lúc nhìn hoa đăng kia ánh mắt vẫn lộ ra khát vọng.

Cỗ Trạch Vũ khẽ cười nói:

- Được.

Hắn nhìn về phía lão bản:

- Thỉnh lão bản ra đèn mục.

Lão bản cười rộ lên:

- Hoa đăng này không giống những hoa đăng kia, chỉ cần tham gia khiêu chiến, thì phải giao bạc trước, nếu không thể đáp đúng, bạc sẽ không trả lại.

Hắn vừa nói ra, có người đứng bên cạnh lập tức reo lên:

- Người rõ ràng là lừa bạc.

Lão bản không chút hoang mang nói:

- Đây là người tình ta nguyện, sao có thể nói là lừa bạc?

Lại nhìn về phía Cố Trạch Vũ:

- Công tử muốn thử sao?

Cố Trạch Vũ cảm thấy không sao cả, Cố Vĩnh Diễm vui vẻ đập bạc lên bàn.

Lão bản cười tủm tỉm đang muốn ra đề mục, lại truyền đến thanh âm của nữ tử:

- Trường Phong ca ca, đây là hoa đăng mà ta coi trọng! Người giúp ta lấy nó đi.

Mọi người đều nhìn qua, liền thấy một đám thiếu niên thiếu nữ y phục đẹp đẽ quý giá, người nói chuyện chính là thiếu nữ có bộ dáng tiếu lệ, nàng đang bấu môi nhìn thiếu niên cao lớn bên cạnh.

Lão bản sững sốt:

- Vị cô nương này, sao người lại tới nữa?

Thiếu nữ kia hừ một tiếng:

- Không được sao? Người chưa nói không thể khiêu chiến lần thứ hai!

- Đây...

Lão bản nhìn thoáng qua đám người Cố Trạch Vũ, sắc mặt khó xử nói:

- Nhưng vừa rồi vị công tử này đã trả bạc.

Thiếu nữ cau mày nhìn về phía bọn họ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cố Thanh Ninh nhìn thiếu nữ kia cũng có chút quen thuộc, còn đang suy nghĩ xem đã gặp ở nơi nào, liền nghe Cố Thanh Xu nhỏ giọng bên tai, nói:

- Nàng là đại tiểu thư của Vĩnh Thọ hầu phủ.

Mấy năm trước, ngũ phu nhân của Vĩnh Thọ hầu phủ là La thị đây Nhạc Bình trưởng công chúa xuống nước, rồi giá họa cho Đào thị, sau đó bị Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ vạch trần chân tướng, tuy Vĩnh Thọ hầu phủ đã hưu La thị, nhưng cũng vì vậy mà trở thành trò cười cho kinh thành, Uy Quốc Công phủ cùng Vĩnh Thọ hầu phủ kết hạ sông núi.

Mấy năm nay Vĩnh Thọ hầu phủ vô cùng điệu thấp, cũng khó trách Cố Thanh Ninh không nhận ra nàng.

Trương Minh Huyền lại nhận ra bọn họ, nghĩ đến mấy năm nay nàng bị người ngoài cười nhạo, không dám ra cửa, thậm chí hôn sự cũng chịu ảnh hưởng, thù mới hận cũ cùng nhau, đôi mắt liền đỏ lên.

- Tuy vị công tử này đã đưa bạc, nhưng không phải còn chưa bắt đầu sao? Hay là chúng ta cùng cạnh tranh.

Tạ Trường Phong nhíu mày, có vẻ không muốn tranh cùng người khác, nhưng nhìn vẻ mặt Trương Minh Huyền khó có thể che lấp hận ý, hấn giật giật môi, lại không thể nói gì.

Lão bản không dám đáp ứng, bất đắc dĩ nhìn về phía Cố Trạch Vũ.

Trương Minh Huyền lại khiêu khích Cố Trạch Vũ, nói:

- Cố công tử, ngại sao?

Tuy Cố Trạch Vũ không nhận ra thân phận của Trương Minh Huyền, nhưng lại nhận ra Tạ Trường Phong. Hấn là hậu duệ Tạ gia, trong huynh đệ đồng lứa hấn là người xuất sắc nhất, năm đó đại bá của hấn làm quan đến Lễ Bộ Thượng Thư, đường huynh của hấn là Tạ Chiết, là phò mã của Nguyên Gia trưởng công chúa. Đáng tiếc Tạ Chiết lại vì dưỡng ngoại thất,

bị Nguyên Gia trưởng công chúa ném ra khỏi phủ công chúa, mất hết mặt mũi, Lễ Bộ Thượng Thư cũng vì nhục nhã mà phải cáo lão hồi hương, Tạ gia xuống dốc không phanh đã nhiều năm nay, năm trước kỳ thi mùa thu, Tạ Trường Phong đoạt được Vân Châu giải nguyên, lúc này mới từ từ tốt lên.

Cố Trạch Vũ từng nghe thanh danh của Tạ Trường Phong, trong lòng cũng nổi lên chiến ý, hơn nữa hẳn đoán ra Trương Minh Huyền cùng phủ mình có hiềm khích, liền gật đầu đáp:

- Không ngại.

Hắn nói như vậy, Tạ Trường Phong cũng không thể cự tuyệt, chỉ đành chấp tay với hắn hàm ý xin lỗi.

Lão bản thấy bọn họ đã chấp nhận, cũng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lấy đèn mực từ trong tay áo.

Ai ngờ hôm nay lại biến đổi bất ngờ.

Không đợi hắn mở miệng, bên cạnh lại truyền đến một thanh âm:

- Như thế thật thú vị, ta cũng có chút ngứa tay.

Đám người tách ra, lại là một đám người đi đến, cũng là trang phục sĩ tử, nghe giọng nói không giống người kinh thành, đang lúc mọi người bu ãn bực suy nghĩ đây là nhân sĩ phương nào, Liễu Tử Ký đi ra, vẫy tay với đám hài tử Cố gia.

Cố Trạch Hạo sững sốt:

- Tử Ký, sao ngươi lại ở chỗ này?

Liễu Tử Ký chỉ vào sĩ tử vừa mới nói chuyện:

- Đây là biểu huynh của ta, vừa vào kinh, chuẩn bị sang năm thi hội.

Sĩ tử kia chấp tay hành lễ:

- Tạ công tử, Cố công tử, tại hạ Bạch Sùng.

Chung quanh lập tức ò lên, Bạch Sùng là Thường Châu giải nguyên, Thường Châu văn phong cường thịnh, có thể ở Thường Châu chiếm được giải nguyên, thực lực không thể khinh thường, hẳn cùng Tạ Trường Phong vào kỳ thi mùa xuân năm nay cùng tranh đoạt giải Trạng Nguyên.

Vẫn nghĩ rằng muốn xem hai vị này tranh đoạt còn phải đợi đến thi hội, không ngờ lại tới sớm như vậy.

Lão bản nghe bọn họ nói xong, khuôn mặt s ầu khổ như ăn hoàng liên, như thế nào cũng không thể ngờ tình thế lại phát triển đến nước này, dù sao hoa đăng này cũng không thể giữ nổi, nhưng vấn đề lớn nhất chính là, nếu chẳng may bọn họ đều trả lời được, hẳn chỉ có một hoa đăng, chắc tội ai đều không ổn.

Hơn nữa này đó vừa ra, bên cạnh có không ít người đi theo òn ào, sôi nổi đặt bạc muốn tham dự.

Lão bản không trâu bắt chó đi cày, không còn biện pháp, chỉ phải khở bức bắt đầu ra đề mục.

Mà cùng lúc đó, ở cách vách trà lâu, ngay bên cửa sổ, Liễu thái phó liếc mắt một cái liền thấy tôn tử, hẳn đang uống một miệng trà thiếu chút nữa đã phun ra:

- Tên tiểu tử thú này sao lại chu òn ra cửa?

Hắn vội vàng sai hạ nhân đi tìm hiểu tình huống.

Một lát sau, hạ nhân trở về, Liễu thái phó vừa nghe khuôn mặt nho nhã thiếu chút nữa giữ không được:

- Tên tiểu tử thú này còn dám khuyến khích biểu huynh của hắn, xem ta trở về làm như thế nào giáo huấn hắn!

Bên cạnh là Hạ Nghi Niên vừa vuốt râu, vừa liếc nhìn Phương Thận:

- Hai người kia đều là giải nguyên, người không sợ đệ tử bảo bối của người bị khi dễ?

Phương Thận lão thần khắp nơi(già hết người) uống ngụm trà:

- Lo lắng cái gì, chỉ chút áp lực này lại chịu không nổi, ngày sau như thế nào thi khoa cử? Còn nữa, chưa chắc hẳn sẽ thua.

- Ha, nếu Phương lão nhân tin tưởng như vậy. Liễu hữu, chúng ta đánh cuộc đi?

Vẻ mặt Liễu thái phó vừa khiên trách liếc nhìn Hạ Nghi Niên, vừa đưa tay lấy ra hà bao:

- Ta sợ người thua chịu không nổi!

- Hừ! Vậy thử xem.

Phương Thận bị hai người bọn họ chọc tức, vừa lải nhải " nhục nhã lắm" vừa không tự chủ được mà móc ra hà bao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Đố Đền

Đố đền tổng cộng có chín đố.

Mấy đố trước mọi người trả lời trong khoảng thời gian không phân cao thấp, từ đố thứ ba trở đi, có nhiều người dần dần bại lui, tới đố thứ bảy, chỉ còn lại Tạ Trường Phong, Bạch Sùng cùng Cỗ Trạch Vũ.

Tới đố thứ tám, ba người bọn họ phải bắt đầu tự hỏi mới có thể đáp lại. Người chung quanh đều nín thở lắng nghe, chờ kết quả cuối cùng.

Lão bản lau một đầu mồ hôi, còn chưa hoàn toàn lời lỏng, ba người đã đáp ra. Hắn run run rẩy rẩy lấy ra đố cuối cùng.

Trong trà lâu, Phương Thận cười nói:

- Tuy Trạch Vũ nhỏ tuổi nhất, nhưng lại rất trầm ổn.

Liều thái phó cũng gật đầu:

- Bạch Sùng cùng Tạ Trường Phong cũng không tở, Bạch Sùng cũng coi là nửa đệ tử của ta, cũng may không có mất mặt.

Hạ Nghi Niên trợn trắng mắt:

- Các người vừa vừa thôi, chê cười ta không có đệ tử nào nổi bật đúng không?

- Ai nói người không có đệ tử, kia chẳng phải sao.

Hạ Nghi Niên nhìn về phía Cỗ Trạch Mộ, có chút vô ngữ:

- Các người đang muốn xem ta bị chê cười.

Liều thái phó nói:

- Hiện tại đĩa nhỏ này còn nhỏ, nếu thành niên, ta thấy ba người này đều không phải là đối thủ của hắn.

Phượng Thận khó thấy hắn đánh giá cao về người khác như thế, cũng có hứng thú:

- Thật sao?

- Đi đi đi! Phượng lão nhân ta cảnh cáo người đừng đánh chủ ý lên đệ tử của ta.

Hạ Nghi Niên trừng mắt liếc hắn một cái, vội vàng nói sang chuyện khác:

- Ta thấy đê mục cuối cùng của lão bản kia cũng không làm khó được bọn họ, cuối cùng hoa đăng này vẫn không thể phân ra ai là người sở hữu, hay là cả ba chúng ta ra đề cho bọn hắn, xem thử ai có thể trả lời được, lấy cái này định thắng bại?

Ba người liếc nhau, Liễu thái phó gương giọng nói:

- Tiểu nhị, lấy giấy bút.

Ở cửa tiệm hoa đăng, Tạ Trường Phong đã nghĩ ra đáp án, ngay lúc hắn mở miệng là lúc, Cố Trạch Vũ cùng Bạch Sùng cũng trảm miệng một lời nói ra đáp án.

Mọi người vỗ tay trâm trồ khen ngợi.

Lão bản muốn ngắt xiu rồi, rốt cuộc hoa đăng chỉ có một, cho ai a?

Trương Minh Huyền vội nói:

- Trường Phong ca ca nói trước, đương nhiên là Trường Phong ca ca thắng!

- Ai nói! Mọi người đều thấy, ba người bọn họ cùng nói ra đáp án.

Liễu Tử Kỳ trả lời một cách mỉa mai:

- Người thật muốn tranh, vậy sao người không nói hẳn cách xa lão bản một chút, đứng gần vậy ai biết có nhìn thấy đề mục trước hay không?

- Người...

Ngay lúc sắp nổi lên tranh cãi, một tiểu nhị thân mình linh hoạt len vào, ở bên tai lão bản lẩm nhẩm lẩm nhẩm.

Ánh mắt lão bản sáng ngời, khuôn mặt khở qua lập tức giãn ra, xoa tay nói:

- Chư vị! Chư vị! Xin nghe kẻ hèn một câu.

Mọi người an tĩnh lại, lão bản cười nói:

- Vừa rồi vị tiểu ca này nói, Liễu thái phó, Phương đại nho còn có Hạ tiên sinh nhìn thấy trận quyết đấu này, cảm thấy rất hứng thú, quyết định tự mình ra đề mục, ai có thể trả lời toàn bộ đáp án, người đó có thể lấy được hoa đăng này. Không biết ý tứ của vài vị như thế nào?

Lời này vừa ra, phía dưới muống nõ bung nõ, ba vị này đều là văn đàn đỉnh đỉnh, nhân vật đại danh, bọn họ may mắn nhìn thấy hai giải nguyên so đấu ở cửa tiệm hoa đăng, cuối cùng còn đưa tới ba vị đại thần, quả thực khó kiếm.

Mọi người bắt đầu ồn ào, ba người bọn họ đều là thiếu niên khí thịnh, đều đáp ứng.

Lão bản cũng không hoảng hốt, cố ý sai người mang ba cái bàn, bày bút mực, để ba người bọn họ ngồi tách biệt, rồi cầm một nén nhang làm kỳ hạn, sau đó bày ra ba bộ đề.

Trong khoảng thời gian ngắn, không chỉ ba người bọn họ, tất cả người ở đây đều minh tư khở tưởng.

(Yul: " mình tư khổ tưởng" chuyên tâm suy nghĩ về vấn đề gì đó đau đầu khó giải quyết. Hoặc không thể giải quyết nhưng vẫn cố gắng tìm cách cứu vãn.)

Một nén nhang qua đi, ba người sôi nổi nói ra đáp án, kết quả khiến mọi người ò lên, là vì ba người bọn họ chỉ trả lời được hai đề, còn đề cuối cùng, không ai giải ra.

Này là một bộ câu đối.

Vế trên là: Hắc không phải, bạch không phải, hồng hoàng càng không phải, giống cùng hồ lang miêu cầu, không phải gia súc, lại không phải dã thú.

Vế dưới là: Thơ cũng có, từ cũng có, luận ngữ cũng có, mơ hồ đông tây nam bắc, tuy là đoản phẩm, cũng là diệu văn.

(Yul: này là đố chữ nhé mọi người, nét chữ trung nên khó hiểu.)

Mọi người nghị luận sôi nổi, đều đoán xem ai ra nan đề, mà ngay cả hai giải nguyên cũng đoán không ra.

Trong trà lâu, Liễu thái phó cùng Phương Thận vô ngữ mà nhìn Hạ Nghi Niên:

- Lão tặc!

Hạ Nghi Niên xoa bàn tay, đắc ý dào dạt:

- Ta không làm trái quy tắc, bọn họ đáp không được, sao trách ta?

Vì lúc trước nói trả lời được ba đạo đề này mới có thể lấy hoa đăng, nhưng ba người bọn họ đều không trả lời được, đạo một vòng, hoa đăng này lại về tay lão bản.

Trương Minh Huyền không muốn kết quả như thế, cả giận nói:

- Nhiều người như vậy cũng không trả lời được, ai biết đờ đèn này có đáp án hay không.

- Trương tiểu thư!

Tạ Trường Phong ngăn nàng nói tiếp, trầm giọng nói:

- Nếu là ba vị tiên sinh cố ý ra đề, tất nhiên sẽ không trêu đùa chúng ta, chúng ta đáp không được, là chúng ta học nghệ không tinh mà thôi.

Hắn nói ra lời này, khiến người khác lau mắt mà nhìn, không ít người nhỏ giọng tán thưởng hắn. Trương Minh Huyền vẫn còn sinh khí, nhưng thấy tình hình như thế, cũng không thể nói gì thêm.

Mà ở một bên, Cố Thanh Ninh cũng đang minh tư khổ tưởng không ra đáp án, cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng hỏi Cố Trạch Mộ:

- Người biết không?

Cố Trạch Mộ do dự một chút, lặng lẽ nói đáp án với Cố Thanh Ninh, nàng trợn mắt há hốc mồm:

- Đây cũng có thể?

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng:

- Hạ tiên sinh dùng để đùa giỡn người, không cần xen vào bọn họ.

Hai người nói lời này thanh âm cực thấp, ai ngờ vẫn bị Cố Thanh Xu đứng kế bên nghe được, nàng thấy đại ca nhíu mày trầm tư, lại thấy Trương Minh Huyền đầy mặt đác ý, dưới tình thế cấp bách buột miệng thốt ra:

- Ai nói đáp không được!

Thanh âm nàng không nhỏ, tức khắc, ánh mắt mọi người đều xoay lại đây.

Cố Thanh Xu sợ tới mức vội vàng rút phía sau Cố Thanh Ninh, cẩn thận nhô đầu ra:

- Đệ đệ của ta biết đáp án!

Cố Thanh Ninh cùng Cố Trạch Mộ:

- ...

Tạ Trường Phong cười rộ lên, chuyển ánh mắt về hướng Cố Trạch Mộ:

- Chính là vị tiểu công tử này biết đáp án?

Cố Trạch Mộ liếc Cố Thanh Xu một cái.

Cố Thanh Xu thấy ánh mắt lạnh lẽo của hắn, thân thể run bần bật, vẫn kiên cường nói:

- Trạch Mộ, chuyện này liên quan đến mặt mũi Uy Quốc Công phủ chúng ta! Người nhất định không thể thua!

Cố Trạch Mộ:

- ...

Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đi lên trước nói:

- Tạ công tử, xá muội tuổi ấu(nhỏ), không biết lựa lời, thỉnh người không cần so đo với nàng.

Trương Minh Huyền lập tức nói:

- Cố công tử cần gì vội vã phủ nhận? Nói không chừng lệnh đệ thật biết đáp án.

Tạ Trường Phong nhíu mày, đang muốn nói gì đó, Cố Trạch Mộ đã nhàn nhạt mở miệng nói:

- Đáp án là "giải đố".

Hắn vừa nói ra, mọi người lặng thinh, Tạ Trường Phong dẫn đầu vỗ tay nói:

- Quả thực như thế, cấu tứ thật đúng là xảo diệu, ta phục.

Bạch Sùng cũng gật đầu:

- Hắc không phải, bạch không phải, hồng hoàng càng không phải, tức là "thanh", giống cùng hờlang miêu cầu, là "khuyến", hợp lại là chữ "đoán", không phải gia súc, lại không phải dã thú? Mà thơ từ luận ngữ đều có, là từ 'đ', mơ hồ đông tây nam bắc, không phải là "mê" sao? Tuy "mê" là đoản phẩm, cũng là diệu văn, nói cũng không sai. Cho nên đáp án chính là "giải đố". Cố tiểu công tử tài tình nhạy bén, ta cũng phục.

Mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ, không ít người nhớ tới ba năm trước, vị Cố gia tiểu thiếu gia này ở Khánh Dương hầu phủ dùng trí phá thủ đoạn của La thị, lời tán tụng càng sâu.

Trương Minh Huyền tức giận đỏ bừng mặt, cắn răng nói:

- Đề mục này không chừng do Hạ tiên sinh ra đề, Hạ tiên sinh ở Uy Quốc Công phủ dạy học tại gia, có lẽ đã sớm nói cho hắn biết đáp án, này có gì kỳ lạ.

- Trương tiểu thư!

Tạ Trường Phong lạnh giọng ngăn nàng lại.

Ai ngờ thế từ sau đám người truyền đến tiếng cười:

- Vị tiểu cô nương này, người đánh giá nhân phẩm của ta quá thấp hèn.

Mọi người vội vàng tránh ra, liền thấy Hạ Nghi Niên, Liễu thái phó cùng Phương Thận cùng đi đến.

Tạ Trường Phong đậy mặt hổ thẹn, vội vàng tạ lỗi với Hạ Nghi Niên, Cố Trạch Vũ cùng Bạch Sùng cũng vội vàng hành lễ.

Thật ra Trương Minh Huyền vừa nói ra khỏi miệng liềh hối hận, Hạ Nghi Niên có nhân phẩm thế nào cả thiên hạ đều biết, tuy hiện giờ hắn không quan không chức, nhưng ai dám xem thường hắn, chưa nói đến hai người bên cạnh hắn, một là đương tri ầu thái phó, một là đại nho danh khắp thiên hạ.

Cố Trạch Mộ nhìn Hạ Nghi Niên đậy mặt đắc ý, có chút đau răng, nhưng trước công chúng, chỉ đành đi ra, hành lễ nói:

- Lão sư.

Hạ Nghi Niên cười nói:

- Tiểu cô nương này khinh thường người, hay là người giải thử hai đạo đề kia xem, chứng minh chính mình?

Nếu không phải chung quanh đứng nhiều người như vậy, Cố Trạch Mộ quả thực muốn hắn ê mặt, lão tử này bụng dạ hẹp hòi mèo khen mèo dài đuôi, sắc mặt thật sự muốn ăn đánh.

Cố Trạch Mộ định không để ý đến hắn, nhưng hắn lơ đãng liếc nhìn Cố Thanh Ninh đang bày ra vẻ mặt chờ mong, hắn lại yên lặng quay đầu lại, ngữ khí cứng nhắc nói ra đáp án, hơn nữa còn diễn giải diễn cố xuất xứ.

Trương Minh Huyền mặt lúc đỏ lúc trắng, Tạ Trường Phong thầh thờ dài một tiếng, lại chấp tay nói:

- Tiểu sinh đa tạ ba vị tiên sinh dạy dỗ.

Lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ:

- Cố tiểu thiếu gia quả thực anh hùng xuất thiếu niên, tại hạ đã đánh cuộc thì phải chịu thua.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, bọn họ ở chỗ này đoán đố đèn, là vì Cửu Trọng Liên.

Lão bản sai người tháo Cửu Trọng Liên xuống đưa cho Cố Trạch Mộ, Cố Trạch Mộ lạnh mặt đưa nó cho Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh sửng sốt.

Cố Trạch Mộ thấp giọng nói:

- Không phải người cũng thích hoa đăng này sao? Cần đi.

Cố Thanh Ninh đúng là có chút hứng thú với hoa đăng này, nhưng nàng không ngờ Cố Trạch Mộ lại chú ý, rõ ràng trước giờ hắn luôn đối nghịch với Hạ tiên sinh, thế nhưng vì lấy được hoa đăng, mới theo ý đối phương giành lấy nổi bật.

Lúc này, người vây xem dần dần tan đi, đám người Bạch Sùng bị giữ lại, vì mọi người đều có chút quan hệ họ hàng, nên cùng đứng hành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Tú Hà Bao

Cố Thanh Ninh đung vào tâm đèn, cánh hoa sen chậm rãi mở ra, theo bước chân của nàng, nhẹ nhàng lay động, giống như bị gió thổi qua.

Mấy nữ hài tử hứng thú vây quanh, Cố Thanh Ninh tính tình hào phóng, đưa đèn cho các nàng thay phiên nhau cầm, còn bản thân thì đi sang một bên.

Cố Trạch Mộ đi bên cạnh, thấy nàng mang theo ý cười, nhin không được khe cong khóe môi.

Nhưng vào lúc này, Bạch Sùng đã đi tới bắt chuyện với Cố Trạch Mộ. Cố Thanh Ninh còn nghĩ là dựa theo tính tình của Cố Trạch Mộ, sẽ không thèm để ý tới đối phương, không ngờ hai người lại trò chuyện với nhau, nhìn có vẻ thân thiết, chỉ là Bạch Sùng vẫn luôn cúi đầu nói chuyện với Cố Trạch Mộ, nhìn có chút kì lạ.

Cố Thanh Xu lưu luyến trả lại đèn cho Cố Thanh Ninh, nhưng lại thấy Cố Thanh Ninh đang nhìn Bạch Sùng cùng Cố Trạch Mộ nói chuyện, có chút kinh ngạc nói:

- Tiểu khối băng Trạch Mộ của chúng ta lại có thể trò chuyện vui vẻ với người ngoài, thật không thể tưởng tượng.

Cố Thanh Ninh cười nói:

- Cũng không biết hai người các người xảy ra chuyện gì, khiến người luôn muốn đối bàn với hắn?

- Ai bảo hắn luôn dùng ánh mắt lạnh như băng để trừng ta...

Cố Thanh Xu ghé vào tai Cố Thanh Ninh nói:

- Ta cảm thấy phủ chúng ta khủng bố nhất chính là Trạch Mộ, so với tổ phụ còn khủng bố hơn.

Cố Thanh Ninh ngạc nhiên, không thể không cảm khái Cố Thanh Xu nhay bén. Nàng cảm thấy Cố Trạch Mộ đã tận lực thu liễm khí thế, nhưng có đôi khi sẽ lơ đãng tiết ra một chút, lại bị Cố Thanh Xu bắt được.

Hiện tại chỉ ở trong Uy Quốc Công phủ, nhưng sau này, nếu Cố Trạch Mộ thật sự lấy thân phận thư đồng vào cung, nếu bị người phát hiện, chỉ sợ sẽ gặp phiền toái lớn.

Cố Thanh Xu nói xong liền chuyển đề tài:

- Người biết không? Vị công tử Tạ gia lúc này đã nghị thân cùng Vĩnh Thọ hầu phủ đại tiểu thư.

Cố Thanh Ninh biết nàng nói đến Tạ Trường Phong cùng Trương Minh Huyền, có chút kinh ngạc:

- Sao người biết được?

- Ta tự có cách.

Cố Thanh Xu đắc ý dào dạt, lại nói:

- Chỉ là, hấn xứng với vị Trương đại tiểu thư kia, thật đáng tiếc.

Cố Thanh Ninh cười hỏi:

- Người đáng tiếc gì?

- Hấn đường đường là một thanh lưu xuất thân Giải Nguyên, tài hoa hơn người lại có dáng vẻ đường đường, thế nào cũng nên xứng với vị tài nữ gì đó! Còn Trương Minh Huyền, trừ gương mặt kia ra, ta cảm thấy không có ưu điểm gì khác...

Cố Thanh Ninh biết rõ, từ sau chuyện về Tạ Chiết xảy ra, Tạ gia trở thành trò cười, thanh lưu không muốn kết thân, hiện giờ Tạ gia muốn trở về kinh thành, kết thân với Vĩnh Thọ hầu phủ là biện pháp tốt nhất.

Mà ở bên kia, Hạ Nghi Niên, Liễu thái phó cùng Phương Thận cũng đang nói đến Tạ Trường Phong.

Phương Thận nói:

- Tạ Trường Phong này ta thấy văn chương rất ưu tú, kỳ thi mùa xuân năm nay sẽ có thành tích không t ối. Mà nhìn hắn làm người xử thế, cũng coi là ưu tú, ngày sau lưu lại kinh thành từ từ mưu tính, có lẽ sẽ nâng khởi được Tạ gia một lần nữa. Chỉ là dùng biện pháp liên hôn để trở về kinh thành, nhìn có vẻ có chút quá để ý cái trước mắt.

Hạ Nghi Niên gật đầu nói:

- Không sai, tuy chuyện về Tạ Chiết khiến Tạ gia mất mặt, nhưng qua mấy năm nữa mọi người sẽ quên, hiện tại hắn nóng nảy như vậy, ngày sau chỉ sợ sẽ khiến người khác xem thường.

- Sao các người biết hắn chỉ vì cái trước mắt, mà không phải vì Tạ gia?

Liễu thái phó đột nhiên nói.

Hai người đều sửng sốt, Phương Thận cau mày mở miệng nói:

- Chẳng lẽ Tạ gia đã suy tàn đến nước này?

Lúc trước tiên đế đã bắt đầu trọng dụng hàn gia(nhà nghèo), thanh lưu thế gia cùng hào môn hậu duệ quý tộc có quan hệ không tốt lắm, Tạ gia đã hơn mười năm chưa từng tiến vào kinh thành, gia tộc lớn như vậy chỉ sống bằng bạc dành dụm, thật là có chút lấy trứng chọi đá.

Ba người ý thức được vấn đề này quá sâu, đều ăn ý không nói nữa.

Lúc này Hạ Nghi Niên mới chú ý tới Cố Trạch Mộ cùng Bạch Sùng đang trò chuyện vui vẻ, có chút giật mình:

- Tiểu tử này, thật khó thấy hắn nhìn người khác với con mắt khác.

Liễu thái phó cố ý cười nhạo hắn:

- Cái gì mà khó thấy hẳn nhìn người khác với con mắt khác, rõ ràng chỉ có với người mới khó được thôi.

Hạ Nghi Niên bị ghen một chút, trả lời một cách mỉa mai:

- Là ta không thích tên tiêu tử thú này mà thôi!

Liễu thái phó cười lắc đầu, Phương Thận cố ý nói:

- Hẳn ngoài miệng nói như vậy, trong lòng còn không biết đắc ý vì đệ tử này biết bao nhiêu đâu, lúc trước nói chỉ tạm thời ở lại, viết xong sách sẽ từ chức, ta thấy hiện tại đã viết xong rồi, mà ai đó còn luyến tiếc không chịu đi!

- Tào lao, nói bậy gì đó!

Hạ Nghi Niên bị bóc gấc, ra vẻ trấn định:

- Ta còn chưa có viết xong đâu! Các người chờ đi, viết xong ta sẽ từ chức.

Ai ngờ hai người này lại cười cười tỏ vẻ ta biết hết, khiến Hạ Nghi Niên thiếu chút nữa đã không giữ được nét mặt đăm nhiên.

Mọi người cười nói, rất nhanh đã đến tửu lâu mà Liễu thị cùng Đào thị đang ng ỡ.

Liễu thị không ngờ bọn người Cố Vĩnh Diễm đi xem hoa đăng lúc trở lại còn lôi theo một đám người, càng miễn bàn là trong đám người này còn có thân phụ của nàng:

- Phụ thân, sao người lại đi cùng bọn họ?

Liễu thái phó li ền kể lại chuyện vừa mới xảy ra ở cửa tiệm hoa đăng.

Liễu thị cùng Đào thị liếc nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo kinh ngạc, Đào thị biết Cố Trạch Mộ rất thông minh, nhưng không ngờ hai Giải Nguyên đều không đáp được đề, mà hẳn lại đáp ra được. Ngược lại Liễu

thị không nghĩ ngợi nhiều, dù gì đỡ đèn cũng không phải làm văn, Cố Trạch Mộ tuổi còn nhỏ nhưng đầu óc thông minh, giải ra đỡ đèn cũng không có gì quá kinh ngạc.

Chờ đến khi Hoa Đăng tiết kết thúc, tam huynh đệ Cố gia cũng phải chuẩn bị xuất phát đi Tây Bắc.

Cũng không biết là ai đề nghị, các nữ hài tử đều không hẹn mà cùng quyết định tú hà bao cho phụ thân, tin tức này không biết Cố Vĩnh Hàn làm sao biết, rất nhiều lần cố ý đến bên cạnh Cố Thanh Ninh, lấp bắp hỏi thăm tiến độ tới đâu rồi.

Cố Thanh Ninh có chút đau đầu, luận về nữ hồng, nàng thật sự tú không ra, nhưng nhìn thân phụ khát vọng như vậy, lại nghĩ hai vị bá phụ đều có nữ nhi tú hà bao, cũng không thể để Cố Vĩnh Hàn không có gì mà đi.

Vì thế nàng thở dài, quyết định khiêu chiến bản thân.

Vì vậy bọn tử muội Cố gia nhìn thấy Cố Thanh Ninh đi tới tú phòng, đều khiếp sợ mở to hai mắt. Ngay cả sư phụ dạy nữ hồng, nhìn thấy nàng thiếu chút nữa đâm nát ngón tay.

Một năm trước Cố Thanh Ninh bắt đầu học tập nữ hồng, mỗi lần sư phụ dạy nữ hồng nhìn một đống chỉ tuyến lung tung rối loạn, đều phải suy đoán rất lâu đoán xem rốt cuộc nàng tú cái gì, tâm thần và thể xác đều rất mệt mỏi.

Từ lúc Cố Thanh Ninh từ bỏ nữ hồng, hai bên đều nhẹ nhàng thở ra, may mắn vì đã buông tha.

Chỉ là nhìn thấy Cố Thanh Ninh muốn khiêu chiến tú hà bao, biểu hiện vô cùng nhiệt tâm, vì thế sư phụ chọn đoán đơn giản nhất là cây trúc, lại giúp nàng chọn màu sắc hài hòa nhất, kiên nhẫn dạy nàng tú.

Cố Thanh Ninh thật sự cố hết sức, kết quả lại khiến nàng rất buồn lòng, thật vất vả mới tú ra chút bộ dáng, nhưng mà...cây trúc đang êm đẹp lại bị tú thành một cây tùng, còn tay nàng bị kim đâm muốt nát.

Cố Thanh Ninh bướng bỉnh nổi lên, quyết tâm nhất định phải tú hà bao này thật tốt.

Vì muốn tú xong trước khi Cố Vĩnh Hàn rời phủ, nàng thậm chí còn đem hà bao tới học đường để tú, nhìn có chút tẩu hỏa nhập ma.

Nỗ lực vẫn có chút hiệu quả, Cố Thanh Ninh đang nhìn nửa phần hà bao đã tú xong, ai ngờ Liễu Tử Ký đột nhiên nhảy lại đây, đoạt mất hà bao của nàng.

Cố Thanh đuổi tay muốn đoạt lại, Liễu Tử Ký linh hoạt né tránh, cần chặt hà bao chạy tới nơi xa, đặc ý nói:

- Ta muốn nhìn xem, mấy ngày nay người vội tú cái gì...

Cố Thanh Ninh đuổi tới đưa chân ra muốn gạt ngã Liễu Tử Ký, Liễu Tử Ký vội vàng tránh thoát, không dám đối chiêu với Cố Thanh Ninh, giờ cao hà bao, không thể tin nói:

- Đây là vật người tú mấy ngày nay? Đây...Đây là một đồng gì đây?

Sắc mặt Cố Thanh Ninh trầm xuống, đang chuẩn bị giáo huấn tên tiểu tử này, không ngờ phía sau Liễu Tử Ký bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, cướp lấy hà bao.

Hai người đều ngây ngẩn cả người, mà người lấy đi hà bao chính là Cố Trạch Mộ đang không nhanh không chậm mà đi tới, hẳn cần hà bao như máu nhìn về phía hai người:

- Đây là cái gì?

Cố Thanh Ninh:

- ...

Liễu Tử Ký cười ha ha:

- Người cũng không nhìn ra được! Đây là Thanh Ninh tú hà bao a!

Cố Trạch Mộ sững sốt, nhìn hà bao trong tay, đường chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo chông chéo đa dạng, thật sự không thể làm trái lương tâm mà buông lời khích lệ, đành khụ một tiếng:

- Con người không ai hoàn mỹ, luôn có vài chuyện không làm được...

Cố Thanh Ninh bu ãn bực đoạt lại hà bao trong tay Cố Trạch Mộ, nặng nề hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Cố Trạch Mộ theo bản năng muốn đi theo nàng, nhưng vẫn ngừng lại.

Liễu Tử Ký vẫn còn đang cười nhạo Cố Thanh Ninh, không ngờ đột nhiên trời đất quay cuồng, hắn bị Cố Trạch Mộ quật ngã xuống đất, hắn ủy khuất nói:

- Trạch Mộ, ta không có cười nhạo người! Người quăng ngã ta làm gì!

Cố Trạch Mộ lạnh lùng nhìn hắn:

- Người khi dễ muội muội của ta, ta thay nàng trả lại, có gì không đúng?

Liễu Tử Ký:

- ...

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hắn là độc đinh không có huynh đệ tử muội thật đáng thương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: "Cho" Bạc

Cuối cùng Cỗ Thanh Ninh cũng tú kịp hà bao đưa cho Cỗ Vĩnh Hàn, tuy hẳn cũng bị hà bao có hình dạng độc đáo này làm kinh ngạc, nhưng nghĩ đây là do nữ nhi bảo bối làm ra, vẫn rất vui vẻ mà treo trên người.

Tam huynh đệ Cỗ gia vừa rời khỏi kinh thành đi Tây Bắc, người trong Uy Quốc Công phủ còn chưa kịp phục hồi tinh thần, lại truyền đến một tin sét đánh giữa trời quang, trong cung đưa tới thánh chỉ, muốn triệu Cỗ Trạch Mộ vào cung làm thư đồng cho tam hoàng tử.

Phải nói là tam phòng Cỗ gia có duyên làm thư đồng, năm đó Cỗ Vĩnh Hàn thiếu chút nữa đã làm thư đồng cho bệ hạ, hiện giờ lại đến phiên Cỗ Trạch Mộ.

Cỗ Trạch Mộ lại rất bình tĩnh.

Người mang thánh chỉ tới là tiêu đồ đệ của Trương Lễ, bộ dáng nhìn rất cơ linh, trên mặt luôn mang ý cười. Hẳn biết Uy Quốc Công được đề tâm, cho nên thái độ vô cùng tốt.

Mẫn phu nhân vội vàng sai người bố trí bàn thờ, cùng cả phủ quỳ xuống.

Tiêu thái giám mở ra thánh chỉ, bỗng nhiên cảm thấy sắc trời có chút ám, ngẩng đầu vừa thấy, lúc trước bầu trời còn tinh không vạn lí, không biết khi nào bay tới một trận mây đen.

Chỉ là hẳn không để ở trong lòng, câu chữ rõ ràng niệm xong thánh chỉ, sau đó chờ đám người Cỗ gia dập đầu tạ ơn.

Mẫn phu nhân cùng mọi người dập đầu tạ ơn, ai ngờ vào lúc này, bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm, khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Đặc biệt là tên tiểu thái giám kia, hắn cảm thấy tiếng sấm kia như đánh vào đỉnh đầu của hắn, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Thần sắc hốt hoảng, vẫn không quên sứ mệnh, run run rẩy rẩy đọc từng tiếng.

Đám người Mẫn phu nhân cũng kinh nghi, chỉ có Cố Trạch Mộ cùng Cố Thanh Ninh thần sắc tự nhiên mà đứng lên.

Tiểu thái giám giao thánh chỉ cho Mẫn phu nhân, ngay cả bạc thưởng cũng chưa dám nhận, liền vội vội vàng vàng che ngực bỏ chạy.

Mà lúc này, đám mây đen kia cũng không biết khi nào tan đi.

Đám người Cố gia cũng có chút buồn bực, nhưng họ không để chuyện này trong lòng, Cố Trạch Mộ vào cung là đại sự, không chỉ chuẩn bị đồ vật, còn phải học lễ nghi trong cung.

Mẫn phu nhân nhìn thoáng qua tiểu nhi tức lộ rabiểu tình mờ mịt vô thố, trong lòng thở dài một tiếng, nói với Chu thị:

- Tuy bệ hạ ân chuẩn để Trạch Mộ qua mùa mới vào cung, nhưng thời gian sẽ trôi rất nhanh, lễ nghi cũng phải học, còn có y phục cùng giày vớ, này đó phải sớm chuẩn bị. Người luôn luôn chu toàn, người hãy cùng phu nhân lão tam chuẩn bị đi.+

Chu thị gật đầu:

- Nương yên tâm, nhi tức sẽ lo liệu chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Luyện Tiệc

Mấy ngày nay Cố Trạch Mộ vẫn luôn chuẩn bị chuyện vào cung, Chu thị đã phái người giải thích với Hạ Nghi Niên, nhưng Cố Trạch Mộ suy nghĩ, vẫn nên đi một chuyến.

Hạ Nghi Niên đang đọc sách, thấy hắn đi vào, khước miệng hơi cong:

- Ha! Cố tam thiếu gia thật là khách ít đến!

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói:

- Ta nhớ ta để quên quyển sách ở bên này, cho nên lại đây lấy, lão sư không cần quản ta, tự tiện.

Hạ Nghi Niên:

- ...

Thấy Cố Trạch Mộ thật sự cần quyển sách rời đi, liền vội vàng gọi hắn lại.

Cố Trạch Mộ đưa lưng về phía hắn, trên mặt lộ ra ý cười, nhưng quay đầu vẫn làm bộ buồm bực:

- Lão sư còn chuyện gì?

Hạ Nghi Niên trừng hắn:

- Tiêu tử thú! ta chưa gặp ai như người không biết tôn sư trọng đạo!

- Lão sư lời này không phải quá nặng, môn sinh không dám nhận.

Hạ Nghi Niên hừ một tiếng, cũng không đấu võ mồm với hắn:

- Lại đây, lão sư có mấy câu muốn dặn dò người.

Cố Trạch Mộ đi qua, giống như thuần lương nói:

- Lão sư thỉnh giảng.

Hạ Nghi Niên nhìn hắn có chút tâm tức, cũng không biết Uy Quốc Công phủ đơn thuần như vậy, như thế nào sẽ dưỡng ra hài tử như Cố Trạch Mộ. Tuy trước đó, Hạ Nghi Niên cảm thấy trong hào môn tất nhiên sẽ tranh đấu gay gắt, mặt ngoài một bộ sau lưng một bộ, ai ngờ Uy Quốc Công phủ hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Lúc trước hắn chỉ muốn tìm một chỗ viết sách, thuận tiện dạy học cho hài tử, nên mới có ý niệm tới Uy Quốc Công phủ. Không ngờ ba năm qua đi, lại khiến hắn luyện tiếc rời đi.

Lúc trước trong Cố gia có long phượng thai thông tuệ cùng tài hoa thật sự khiến hắn thềm, nhưng lâu rồi, hắn mới mơ hồ phát giác Cố Trạch Mộ không hợp khí chất trong Uy Quốc Công phủ, còn có phần thiên phú về tính kế nhân tâm. Theo lý mà nói, hắn sẽ không thích tính tình như vậy, nhưng ở chung thời gian, hắn cùng đứa nhỏ này bĩ dưỡng ra cảm tình vừa là sư vừa là hữu.

Tuy Hạ Nghi Niên luôn ồn ào nói “Cố Trạch Mộ là đồ đệ hỗn trưởng!”, Hoặc là “Vi sư viết xong sách sẽ đi, đánh chết cũng không giáo người!”, Nhưng lúc phải đi, hắn lại luyện tiếc.

Nhưng hắn cũng không ngờ, hắn ở lại, Cố Trạch Mộ lại bị triệu tiến cung.

Cái này khiến Hạ Nghi Niên có chút hối hận, Cố Trạch Mộ thông tuệ thì thông tuệ, nhưng dù hắn có lòng mưu lược, nhưng tuổi còn nhỏ, lại lớn lên ở Uy Quốc Công phủ luôn thoải mái tự tại, mấy năm nay bản thân cũng quá mức phóng túng hắn. Ngày sau nếu vào cung, khó tránh sẽ không vì vậy mà gây họa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Tiến Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày mai tiến cung, tối nay Cố Trạch Mộ bị Cố Thanh Ninh gọi lại, nàng đưa một hà bao cho hắn, trên hà bao tú chữ " Mộ" xiêu xiêu vẹo vẹo, hắn nhìn có chút ngẩn người, không ngờ hắn cũng được Cố Thanh Ninh tú hà bao.

Nhớ kiếp trước, lúc hai người có cảm tình tốt nhất, hắn vẫn chưa từng thu được một nửa châm tuyến của Phụng Trường Ninh, nàng che giấu bản thân quá tốt, cho nên hắn không biết, nàng không thông thạo nữ h ồng.

Kiếp trước, tuy hai người là phu thê, nhưng đều che giấu bản tính chân thật, cho nên sống lại một đời, hai người bọn họ như mới dần dần nhận thức lẫn nhau.

Cố Thanh Ninh thấy thần sắc của hắn mang theo cảm khái, nghĩ là hắn ghét bỏ, định lấy hà bao lại:

- Người ngại xấu thì thôi.

Cố Trạch Mộ vội vàng giấu hà bao ra sau lưng:

- Không có.

Cố Thanh Ninh liếc hắn:

- Thật sự?

Thấy Cố Trạch Mộ gật đầu, nàng nhướng mày:

- Được, vậy người phải luôn mang hà bao này bên người.

- Đây....

- Hừ! Còn nói không ghét bỏ!

Cố Trạch Mộ từ từ mở miệng:

- Ta không chê, nhưng ta sợ người khác ghét bỏ.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Tuy Cố Trạch Mộ nói như vậy, nhưng vẫn đeo hà bao bên hông, khi người trong phủ vẫn còn đang lo lắng, hắn đã ngõ xe ngựa đi tới cửa cung.

Trần hoàng hậu phái tiêu thái giám đứng chờ trước cửa cung, dựa theo lệ thường, hắn mới tiến cung phải đi bái kiến Trần hoàng hậu.

Cố Trạch Mộ đi theo sau tiêu thái giám, đi trên con đường thật dài, trong lòng suy nghĩ muôn vàn.

Kiếp trước hắn trải qua cả đời ở trong cung, cung này không biết đã đi bao nhiêu lần.

Thời niên thiếu, mẫu hậu sớm thế, phụ hoàng lãnh đạm, tuy hắn là thái tử, nhưng ở trong cung lại không ai để ý.

Hắn còn nhớ rõ, có một năm là ngày giỗ của mẫu hậu, phụ hoàng lại ở trong cung của Hồ quý phi, cùng nàng uống rượu mua vui, khắp cung đều khoác lụa hồng quải lục. Hắn chịu đựng không được, trộm cầnlệnh bài giả làm tiêu thái giám chạy ra cung, đi suốt một ngày không ai phát hiện thái tử mất tích.

Cuối cùng hắn thất hồn lạc phách trở về cung, một mình một người đi trên con đường thật dài này, hắn đi rất lâu, từ mặt trời chiều ngã về tây cho đến trăng lên giữa trời. Hắn nhìn tà dương như máu, chậm rãi cắn nuốt tòa cung điện, giống như mỗi người tiến cung, dần dần bị cắn nuốt bản tính, trở thành một khối gạch trong cung điện.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

 Một Đêm Bệnh Kiều Đột Nhiên Tới - Phong Lưu Thư Ngốc bởi AnnaLee140198

Một Đêm Bệnh Kiêu Đột Nhiên Tới - Phong Lưu...

925K29.2K

Tác giả: Phong Lưu Thư Ngốc Converter: Củ Lạc Editor: Camtutori Thể loại: Xuyên không, cung đình h ầu tước, thanh mai trúc mã, (sủng, bàn tay vàng). Số chương: 136...

 Tiêu Phòng ký lục bởi yaoyao2401

Tiêu Phòng ký lục

85.9K5.3K

Giới thiệu: Vệ Trường Lạc có một Thái tử biểu ca. Ở trong lòng nàng, chàng chính là thần tiên, không ăn khói lửa nhân gian, thanh cao chẳng nhuộm bụi trần. Một năm nọ, T...

 Edit- Hay- Đ ề Cử Li ều Mạng Công Lược Vai Ác bởi Yul_Yuuki

[Edit- Hay- Đ ề Cử] Li ều Mạng Công Lược Vai Ác

14.7K1.7K

Ta rảnh ta đào hố.... K biết khi nào mới lấp!!!! Ai đọc truyện ta edit là biết ta chọn truyện thế nào r ồi nha. Truyện này v ề giới giang h ồ võ lâm, minh chủ ma giáo... Đ ọ...

 Edit Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi bởi tieunha999

[Edit] Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi

91.4K2.7K

✿ Tên truyện: Trọng sinh chi quý nữ vương phi ✿ Tác giả: Phượng Vũ Chủ ✿ Nguồn convert: wikidich.com ✿ Số chương: khoảng 100 ✿ Editor: Tiểu Nhã ✿ Thể loại: ngôn tình, cổ...

 Thiên diện phong hoa-tg Lâm Gia Thành-xk-full bởi hanachan89

Thiên diện phong hoa-tg: Lâm Gia Thành-xk-fu...

7.9K39

 Trùng Sinh Nhất Niệm Trường Khanh bởi HooAiTram

[Trùng Sinh] Nhất Niệm Trường Khanh

30.6K356

Tên truyện: Nhất Niệm Trường Khanh Tác giả: Hồ Ái Trâm Thể loại: Trọng sinh, ngôn tình, gia đấu, cung đấu, cổ đại, HE.

 Edit Tái th vinh sủng - Bạc Hà Miêu bởi miudonn92

[Edit] Tái thế vinh sủng - Bạc Hà Miêu

6.5K191

Tên truyện: Tái thế vinh sủng Tác giả: Bạc Hà Miêu Số chương: 105 chương Thể loại: Cổ đại, HE, tình cảm, xuyên việt, trọng sinh, song xử, ngọt, hào môn thế gia, cung đì...

Lúc ấy hắn nghĩ, cung này sao lại dài như, như đi không đến cuối, nhưng dù vậy, hắn vẫn muốn đi, hắn phải đi đến vị trí tối cao kia, để những người từng xem thường hắn, đều phải quỳ gối dưới chân hắn.

Sau này hắn thắng, sau khi Cung đế băng hà, hắn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phá hủy Hò gia, Hò quý phi phản công không thành tuyệt vọng thất cổ tự vẫn. Hắn trở thành quân chủ thiên hạ, nhất cử nhất động đều khiến người chú mục.

Hắn ngẩng trên ngự liễn đi qua cung này, lại không nhớ nổi lúc thiếu niên, hắn làm như thế nào từng bước trở về Đông Cung, những thứ kia như qua đi thật lâu, lúc đó tâm tư của hắn đều đặt ở triều chính, đặt ở thiên hạ thương sinh.

Lúc hắn ở địa vị cao, tầm mắt càng rộng, hận thù thời niên thiếu không đáng nhắc tới, lòng dạ và sự chân thật ở thời niên thiếu đã bị phai mờ vì thân

phận đế vương.

Có đôi khi hắn cảm thấy cô đơn, hắn cao cao tại thượng, trong tay gắt gao nắm chặt quyền lực, vì hắn không biết, trừ này đó ra, hắn còn cái gì.

Nhưng không ngờ sau khi trùng sinh, khiến hắn thấy được nhân sinh hoàn toàn bất đồng.

Mà hiện giờ hắn trở về cung, tâm tình không hề gợn sóng, hắn nhớ Cố Thanh Ninh còn có đám người Uy Quốc Công phủ, này nọ so sánh với bọn họ, quyền lực cũng không phải quan trọng đến vậy.

Tiêu thái giám dẫn hắn vào Khôn Ninh cung, để hắn chờ ngoài cửa, tiêu thái giám đi vào bẩm báo với Trân hoàng hậu.

Cố Trạch Mộ liếc qua bốn phía, còn chưa chờ hắn nhìn kĩ, đã có cung nữ lại đây, dẫn hắn đi gặp Trân hoàng hậu.

Trân hoàng hậu ngồi ở chủ vị, vẫn giống hình tượng trong trí nhớ của Cố Trạch Mộ, nàng mang theo ý cười hiền lành:

- Đây là đứa nhỏ Cố gia, vừa thấy liền biết là hài tử ngoan ngoan hiểu chuyện.

Cố Trạch Mộ:

- ...

Tuy nghe nhi tức nói mình như vậy vô cùng khó tả, nhưng Cố Trạch Mộ vẫn quỳ xuống chuẩn bị hành lễ.

Tất cả mọi người không có chú ý, không biết từ khi nào, bầu trời thối qua một đám mây đen, chậm rãi che phủ Khôn Ninh cung.

Ngay lúc Cố Trạch Mộ định dập đầu, có một hài tử bỗng nhiên xông vào, Tiêu Hằng hấp tấp chạy tới:

- Mẫu hậu, ta nghe nói thư đ ồng kia tiến cung phải không?

Sắc mặt Tr ần hoàng hậu tr ần xuống:

- Hằng nhi, mẫu hậu dạy ngươi như thế nào, trong cung không được ồn ào chạy loạn, đặc biệt là ngươi, hiện giờ thân là thái tử, càng phải làm gương, có nghe không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Khảo Đề

Kỳ thi mùa xuân đã kết thúc hơn một tháng, kết quả ngoài mọi người dự kiến, Bạch Sùng được bệ hạ khâm điểm làm trạng nguyên, nhất thời nổi bật vô song, còn một vị khác nổi bật không kém cùng giành bằng trạng nguyên là Tạ Trường Phong, nhưng khó khăn lắm chỉ đứng thứ sáu, ngay cả tam giáp cũng không vô được.

Ở Quỳnh Lâm yến, tuy Tạ Trường Phong nỗ lực duy trì sắc mặt, nhưng vẫn có không ít người nhìn ra hắc mắt mát, mà đáng lẽ Vĩnh Thọ hầu phủ sẽ công bố tuyên hôn luận gả lại không có động tĩnh.

Có người ngầm nghị luận, cảm thấy là vì bệ hạ chán ghét thúc phụ của hắc, chuyện Nguyên Gia trưởng công chúa bị phò mã Tạ Chiết phụ bạc, cho nên mới giận chó đánh mèo với hắc, cũng có không ít người thầm chấp nhận, cũng có chút đồng tình với Tạ Trường Phong.

Hiện giờ trừ tam giáp có thể lưu lại Hàn Lâm Viện ra, các tân khoa tiến sĩ bị lục tục an bài tới các nơi, nhưng khiến người kinh ngạc chính là, Tạ Trường Phong không lựa chọn những nơi gọi là trung huyện, ngược lại chọn một vùng hạ huyện khi ho cò gáy, thậm chí cũng không hời hững, trực tiếp đi nhậm chức.

Vận mệnh tương đối(trái ngược) với hắc chính là Bạch Sùng, sau khi Bạch Sùng tiến vào Hàn Lâm Viện, bị đề điểm làm tiên sinh cho hoàng tử, nhất thời phong cảnh vô hạn, sau khi biết hắc chưa có hôn phối, người mai mối muốn đập banh cửa. Nhưng Bạch Sùng lại cự tuyệt, hắc nói đã có vị hôn thê ở cố hương, hai người đã đính ước, chỉ đợi thành thân.

Này không biết khiến bao nhiêu cô nương ở kinh thành xé nát khăn tay, đối với vị hôn thê may mắn kia có đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận.

Tiêu Trạm không biết từ nơi nào biết được tin bất quá, sau khi bàn xong chính sự với Liễu thái phó, về mặt tò mò hỏi đến chuyện này.

Liễu thái phó nghe vậy thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi, cẩn thận trả lời nói:

- Thần nghe nói...Bạch Sùng thật sự có vị hôn thê thanh mai trúc mã, cũng đã sớm đính ước, chỉ là vì Bạch Sùng còn thi cử, nên vẫn chưa thành thân.

Tiêu Trạh thở dài:

- Ta còn nghĩ, hấn có bộ dáng đoan chính, hành sự công chính bình thân, rất thích hợp làm phò mã cho Nguyên Gia, không ngờ hấn đã có vị hôn thê...Thật đáng tiếc.

Liễu thái phó:

- ...

Cũng may Tiêu Trạh kịp thời ý thức, bàn hôn sự của muội muội cùng hạ thần sẽ không hợp lẽ, hấn ho nhẹ hai tiếng:

- Trẫm nghe nói Tạ Trường Phong lại chọn hạ huyện, thật sự có chuyện này?

- Hừi bệ hạ, chính xác như thế. Nghe nói hấn đã lãnh công văn nhậm chức cùng quan ấn, hiện giờ đã khởi hành đi Cấn huyện.

Tiêu Trạh lộ ra nhàn nhạt ý cười:

- Hấn thật sự tài hoa hơn người, đáng tiếc hành sự quá mức bộc lộ mũi nhọn, chỉ là hấn chịu lựa chọn hạ huyện, cũng là người thông minh, mài giũa mấy năm có thể trở thành trụ cột triêu đình vững vàng.

Liễu thái phó sửng sốt, hấn cũng suýt nữa tin lời đồn đãi nơi phố phường, cảm thấy bệ hạ không cho Tạ Trường Phong vào tam giáp, là vì Tạ Chiết, hiện giờ xem ra, bệ hạ suy nghĩ sâu xa hơn nhiều. Tất cả mọi người đều nghĩ bệ hạ không xem trọng Tạ Trường Phong, lại không biết hấn kỳ vọng rất cao vào Tạ Trường Phong.

Liễu thái phó nói:

- Bệ hạ một lòng khổ tâm, mong hần có thể lý giải.
- Thôi, không nói đến bọn họ.

Tiêu Trạh đứng lên:

- Hôm nay thời tiết hợp lòng người, người b ấi trấm đi Ngự Hoa viên một chút đi.
- Th ần tuân chỉ.

Quân th ần đi ra khỏi Ngự Thư phòng, Trương Lễ muốn thỉnh Tiêu Trạh ng ấi ngự liễn, lại bị Tiêu Trạh cự tuyệt, hần chỉ đành sai người nâng ngự liễn, đi theo sau hai người.

Hai người trò chuyện này nọ r ấi nói đến thái tử Tiêu Hằng, Tiêu Trạh bỗng nhớ tới gì đó, hỏi Trương Lễ:

- Thư đ ồng l ần trước chọn cho Hằng nhi, đã tiến cung?
- Bệ hạ hỏi Cố gia tam thiếu gia? Năm ngày trước đã tiến cung, hiện tại có lẽ đang ở Hoằg Văn quán niệm thư.

Tiêu Trạh nhìn về phía Liễu thái phó:

- Liễu khanh đã nhiều ngày ở Hoằg Văn quán có nhìn thấy hài tử kia? Quả thực thông tuệ như lời đ ần đ ấi?

Liễu thái phó ch ầm ch ườc trả lời:

- Tuy hần tuổi còn nhỏ, nhưng tiến độ học tập lại xấp xỉ với thái tử điện hạ, còn cái khác, tạm thời không nhìn ra.
- Trấm nhớ hần còn nhỏ hơn Hằng nhi vài tuổi, học tập có thể đuổi kịp Hằng nhi, xem ra quả thật là sớm tuệ.

Tiêu Trạm cười nói:

- Lúc trước trấm nghe Diễn Chi cùng Nguyên Gia nhắc tới, thật đúng là khiến trấm tò mò, thừa dịp này, gọi bọn Hằng nhi tới đây, trấm cũng muốn khảo giáo bọn họ một phen.

- Trương Lễ.

(Yul: Đây là bệ hạ tự tạo nghiệp nha:))

- Có nô tài.

- Đi truyền ý chỉ của trấm, gọi các vị hoàng tử cùng thư đ'ông tới Ngự Hoa viên, hôm nay trấm muốn khảo giáo bọn họ.

- Tuân lệnh.

Trương Lễ nhận ý chỉ, không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến Hoảng Văn quán. Lúc này các vị hoàng tử cùng thư đ'ông đang học, tiên sinh dạy học ở Hàn Lâm viện chính là Đ'ông tiên sinh, Trương Lễ vừa tuyên chỉ, một mảnh sôi nổi nghị luận.

Mấy vị hoàng tử cùng các thư đ'ông đều biểu hiện kích động cùng hưng phấn, rốt cuộc trừ thái tử Tiêu Hằng ra, các vị hoàng tử khác rất ít khi nhìn thấy phụ hoàng, hiện giờ có cơ hội có thể biểu hiện trước mặt phụ hoàng, một đám đều xoa tay h'ân h'è, muốn biểu hiện mặt tốt nhất. Chỉ có Cố Trạch Mộ lộ ra vẻ mặt cổ quái, tuy từ lúc h'án tiến cung li'ên nghĩ tới tình huống sẽ nhìn thấy Tiêu Trạ, nhưng không ngờ ngày này lại đến sớm như vậy.

Đ'ông tiên sinh tiếp chỉ, đương nhiên không dám chậm trễ.

Trương Lễ cùng các vị hoàng tử cùng thư đ'ông đi tới Ngự Hoa viên.

Ngự Hoa viên ánh nắng chan hòa, hoa sen trong hồ nở mấy nụ hoa, cánh sen lộ ra một màu e lệ h'ồng nhạt, gió nhẹ thổi qua, mang đến một trận

hương khí.

Đoàn người đi theo sau Trương Lễ, xa xa có thể nhìn thấy đế vương, một mảnh minh hoàng vô cùng lóa mắt.

Khi tới nơi, Cố Trạch Mộ hơi nâng mắt, nhìn thấy Tiêu Trạm ng ồi ở địa vị cao thượng, so với lúc hắn còn làm thái tử, thì hiện giờ Tiêu Trạm hơi béo một chút, mang theo ý cười ôn hòa, trước kia người đã từng nhú mày yếu đuối, giống như đã biến mất, chỉ là lấy đế vương mà nói, hắn vẫn quá mức bình dị g ần gũi.

Trương Lễ vung lên phát tr ần, mọi người đều quỳ xuống, bái kiến hoàng đế, ai ngờ mọi người còn chưa kịp dập đầu, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Tiêu Trạm sợ tới mức thân thể bắn lên, thiếu chút nữa ngã từ ghế xuống đất. Không chỉ có hắn, mà mọi người ở đây đều bị khiếp sợ

Trương Lễ vội vàng đỡ lấy hắn, lo lắng nói:

- Bệ hạ!

Tiêu Trạm kinh ngạc ng ẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện bầu trời vẫn trong xanh sáng sủa, tiếng sấm kia không biết từ đâu đánh tới. Không chừng là đánh hắn, những người khác cũng thật cẩn thận ng ẩng đầu nhìn bầu trời, muốn tìm dấu vết. Chỉ có Cố Trạch Mộ bất đắc dĩ thở dài.

Tiêu Trạm nhìn về phía Liễu thái phó:

- Liễu khanh, này sấm...

Liễu thái phó cũng không hiểu ra sao, lại còn phải an ủi Tiêu Trạm:

- Bệ hạ an tâm, ngày mùa hè sét đánh là chuyện rất bình thường, thỉnh Trương công công phái người đi kiểm tra trang bị tránh lôi là được.

Tiêu Trạm vội vàng g ật đầu đồng ý.

Qua một lúc lâu, Tiêu Trạm mới chậm rãi bình phục tâm tình, phát tay để những người này đứng lên.

Hắn nhìn một đám hài tử trước mặt, liếc mắt đảo qua, liền thấy được hài tử đi theo bên người Tiêu Hằng, không chỉ vì hắn là người lùn nhất, mà là vì sắc mặt hắn quá mức trấn định, dù là người trưởng thành, lần đầu tiên cung điện thánh cũng sẽ khẩn trương sợ hãi, huống chi là hài tử?

Tiêu Trạm cũng không cần cố ý hỏi, liền biết, cái này chính là Cố tam thiếu gia.

Đầu tiên Tiêu Trạm hỏi chuyện học của Tiêu Hằng, lại thuận miệng ra vài đạo đề khảo hắn, Tiêu Hằng một chữ không kém mà trả lời ra đáp án, Tiêu Trạm vừa lòng tươi cười, sờ sờ đầu hắn, cho phép hắn ngồi bên người.

Sau đó mới nhìn về phía các hoàng tử khác, các vị hoàng tử biểu hiện có chút so le không đồng đều, Tiêu Trạm cũng không quở trách, phần lớn đều là cố vũ cùng tán dương, mấy vị hoàng tử nhìn rất hưng phấn, chỉ là ngại với lễ nghi, không dám giống Tiêu Hằng, ngồi bên cạnh phụ hoàng.

Chờ hỏi xong vài vị hoàng tử, Tiêu Trạm mới đưa mắt nhìn về hướng các thư đồng, ánh mắt hắn xẹt qua một đám khuôn mặt chờ mong, cuối cùng dừng ở Cố Trạch Mộ, liền lạnh lùng nhìn hắn:

- Người chính là Cố Trạch Mộ?

Lời này vừa ra, toàn bộ thư đồng đều hâm mộ nhìn về phía Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ chậm rãi bước ra khỏi đám người, tuy chỉ là hài tử mới bảy tuổi, nhưng trên người phảng phất có loại khí thế, đáng lẽ hắn phải quỳ đáp lời, nhưng hiện giờ hắn đứng như vậy ở trước mặt bệ hạ, cũng không có ai cảm thấy không đúng.

Tiêu Trạm nhìn hắn, không biết vì sao lại có loại cảm giác hoảng hốt.

Hắn lấy lại bình tĩnh, mới hỏi:

- Trẫm nghe nói tuy ngươi còn nhỏ tuổi, nhưng đọc sách rất nhiều, trẫm muốn khảo ngươi, như thế nào?

Cố Trạch Mộ chỉ cảm thấy có chút buồn cười, nghiêm mặt nói:

- Thần lĩnh mệnh.

Tiêu Trạh nhìn hắn, muốn hỏi gì đó, đầu óc đột nhiên trống rỗng, sau một lúc lâu cũng chưa nói ra một chữ.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, lại không dám ngắt đầu, chỉ đành cúi đầu trao đổi ánh mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn lâm vào xấu hổ.

Tiêu Hằng nghi hoặc nhìn thoáng qua phụ hoàng, lại nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ. Tuy Cố Trạch Mộ cúi đầu, hơi khom lưng, trên người lại có loại cảm giác thông dong tự nhiên, trái lại phụ hoàng như có chút quẫn bách. Hai người có địa vị cùng tuổi đều kém xa nhau, tình cảnh này giống như hoàn toàn đảo ngược.

Nhưng vào lúc này, mọi người đều nhận thấy được sắc trời dần dần đen, Tiêu Hằng ngắt đầu vừa thấy, vội vàng nói:

- Phụ hoàng, người mau nhìn.

Tiêu Trạh lấy lại tinh thần, ngắt đầu mới phát hiện lúc này bầu trời tinh không vạn lí, không biết từ khi nào đã bị mây đen che đậy, nhìn sắc trời, như muốn mưa.

Tiêu Trạh nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Thôi, hôm nay đến đây thôi.

Có vài thư đồng lộ ra biểu tình thất vọng, Cố Trạch Mộ vẫn một bộ dáng không màng hơn thua.

Tiêu Trạh vì muốn đầh bù vụ bản thân xuất thầh, nói:

- Đã không thể khảo đầh liềh thưởng vài thứ đi.

Trương Lễ vôi vàng mang một cái mâm lại đây, bên trên là một bộ văn phòng tứ bảo, khiến một đám thư đầh nhĩn không đượh ghen ghét nhĩn về phía Cố Trạch Mộ, tiểu tử này vận khí thật quá tốt, một chữ cũng chưa trả lời, vẫn có thể đượh bệ hạ ban thưởng.

Cố Trạch Mộ đi lên trước, dựa theo lễ nghi tạ thưởng, yên lặng quỳ xuống.

Mà lúc này, đám mây đen tầng tầng lớp lớp ấp ủ đủ rấi, theo một đạo tia chớp. "Ầm vang" một tiếng, ở trên đĩnh đầh mọi người đánh một tiếng lớn.

Mọi người:

- ...

Tiêu Trạh:

- !!!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Huỳnh Đệ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau đó một chuỗi dài tiếng sét “Ầm ầm ầm” đánh xuống, bầu trời nổ tung n ổi, mây đen xẹt từng tia chớp, xa xa nhìn thấy, còn nghĩ là vị đại tiên nào đó đang độ kiếp.

Trương Lễ vội vàng che chở Tiêu Trạ ng ổi lên ngự liễn, đám người lực sĩ vững vàng nâng lên ngự liễn, hướng tới cung điện g ần nhất. Các hoàng tử cùng thư đ ồng cũng vội vàng đi theo.

Không bao lâu, một trận mưa to t ầm tã rơi xuống.

Tiêu Trạ đứng ở hành lang, bên cạnh là Liễu thái phó, Tiêu Trạ không bị dính nước mưa, nhưng Trương Lễ vẫn sai người đi nấu canh gừng, Tiêu Trạ uống một ngụm, tùy tay buông xuống. Hiện giờ hẳn nhớ tới tiếng sét kia trong lòng vẫn còn sợ hãi, chỉ là ngại thân phận đế vương, nên không biểu hiện ra ngoài.

Vì che dấu, Tiêu Trạ ho nhẹ một tiếng:

- Lúc này mới đ ầu hạ, sao mưa lại to như vậy?

Liễu thái phó nói:

- H ồi bệ hạ, năm nay từ lúc sang xuân, nước mưa tích tụ đ ầy đủ, chỉ là mưa này chỉ có thể, sẽ không đ ược bao lâu.

Hắn nói như vậy, Tiêu Trạ lại nghĩ tới chuyện khác, nhíu mày nói:

- Khâm Thiên giám nói năm nay nhi ều mưa, cũng không biết bên Hoàng Hà sẽ thế nào?

Liễu thái phó tr ầm mặc, Hoàng Hà tràn đê đã chạy dài nhi ều năm, vẫn không có cách giải quyết, các đ ời đại đế vương đ ều nghĩ rất nhi ều biện pháp,

nhưng hiệu quả cực nhỏ.

Tiêu Trạ̣m cụ̃ng chỉ cảm khậ̉i một câu, thấy mưa này chốc lát vẫn chưa dừng, liền sai Trương Lễ cậ̀m bàn cờ lại đây, cùng Liễu thái phó đánh cờ.

Bên kia, đám người Tiêu Hằng đã thay đổi y phục sạch sẽ, hặ́n nhìn Cố Trạch Mộ đang nhìn mưa bên ngoài cửa sổ đến xuất thần, nhị̃n không được thò đầu qua hỏi:

- Người đang nhìn gì vậy?

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần:

- Không có gì.

- Cái kia...

Tiêu Hằng do dự một lát, mới mở miệng nói:

- Lúc này phụ hoàng hỏi người...

- Hử?

Tiêu Hằng suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết nên hỏi như thế nào, lúc ấy hặ́n ngặ́i bên người phụ hoàng, luôn cảm thấy có một loại cỡ quái không nói nên lời. Cũng rất muốn hỏi, rặ́i lại không biết nên hỏi cái gì.

Đúng lúc này, bên cạnh có một vị thiếu niên, hặ́n nhìn cũng vừa lụ́a với Tiêu Hằng, nhưng hơi lùn, dung mạo nhu hòa, cười rộ lên trên gương mặt có lúm đậ̀ng tị́n nhỏ nhỏ.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

 [Bát Bảo Trang - Nguyệt Hạ Điệp Ảnh FULL bởi AnSinhThatNguyet](#)

[Bát Bảo Trang - Nguyệt Hạ Điệp Ảnh \[FULL\]](#)

249K9.6K

BÁT BẢO TRANG Độ dài: 108 chương Ngày xưa hôn nhân thường do mai mối hoặc hoàng thượng ban hôn, mà cuộc hôn nhân này lại bị mọi người nói rằng bông hoa lài cấm bãi phân...

 Edit - Hoàn TẶNG QUÂN MỘT ĐỜI VINH HOA bởi bacom2

[Edit - Hoàn] TẶNG QUÂN MỘT ĐỜI VINH HOA

704K40.3K

Tác giả: Hoa Nhật Phi Thể loại: Trùng sinh, Cung đình, Hài môn thế gia, 2S, HE Số chương: 187 chương + 4 phiên ngoại Nguồn: wattpad của trangguyetly Bìa: designed by Sườ...

 Vợ xấu thành vợ hiền- Thiên Toái Hoa bởi _Bear_Pyo_

Vợ xấu thành vợ hiền- Thiên Toái Hoa

1.8K168

Tác giả: Thiên Toái Hoa, Số chương: 42 chương + 4 NT Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, sủng Converter: ngocquynh520 Editor: Tuyết Khanh + MarisMiu Beta: tramhuong3890 N...

 Reup Thủy Phù Dung trong lòng Liệp Ưng - Nguyên Viện bởi Mami_boss

[Reup] Thủy Phù Dung trong lòng Liệp Ưng - N...

58.5K1.2K

--- Thủy Phù Dung trong lòng Liệp Ưng --- Bản Reup. Tác giả: Nguyên Viện Thể loại: sắc (21+), sủng, HE Converter: Meoconlunar Editor: Hoavongtinh Nhân vật chính: Tư...

 Sơn Hà Châm bởi min_in24

Sơn Hà Châm

7.3K296

Tên khác: Cưới tàu tử làm thê, Tàu tử vi thê Tác giả: Mặc Thư Bạch Độ
đài: đang tính toán Thể loại: ngôn tình, cổ đại, nam nữ cường, nữ chính và
nam phụ trọng sinh, tình...

 EDIT Thành Thân Với Người Phàm Thật Khó bởi _beetofat_

[EDIT] Thành Thân Với Người Phàm Thật Khó

1.1K197

Tác giả: Oạt Khanh Tất Điềm Edit: Tô Ngu ờn: truyencv.com đăng bởi
TieuQuyen28 Bìa: Tel siu cutel nhbn_tel Banner: ShiroShip Tình trạng truyện:
Hoàn 52 chương Tình trạng...

 Edit- Hoàn Nguru Lang Hắc Hóa bởi Yul_Yuuki

[Edit- Hoàn] Nguru Lang Hắc Hóa

54759

Ta đang thích đoạn văn, các nàng tin cách chọn truyện của ta nha. bộ này là
chuyện tình nguru lang chức nữ được mở rộng quy mô từ mùa I tới III tới mùa
n... chuyện được...

- Hoàng huynh.

Tiêu Hằng nhìn thấy hắn, cười nói:

- Lão tứ.

Đây là Tứ hoàng tử Tiêu Tuân, hắn nhỏ hơn Tiêu Hằng nửa tuổi, mẫu thân
của hắn chỉ là mỹ nhân, sinh ra hắn không bao lâu liền qua đời, hắn bị bệ hạ
giao cho Lâm quý nhân nuôi nấng. Tiêu Tuân tính tình ngoan ngoãn thận
thùng, có lẽ vì cùng tuổi với Tiêu Hằng, nên từ nhỏ đã rất thích đi theo Tiêu
Hằng.

Tiêu Hằng cũng rất trọng nghĩa, đối đãi với Tiêu Tuân cũng không tở.

Tiêu Tuân nhỏ giọng chào hỏi Cố Trạch Mộ cùng Thường Ngọc, hắn có tính tình hơi giống Tiêu Diễn Chi, rồi lại có điểm khác nhau. Tiêu Diễn Chi có tính tình hơi giống Nguyên Gia, trước mặt người ngoài vô cùng thanh lãnh, dù là thẹn thùng, cũng tạo ra khoảng cách với người khác, mà Tiêu Tuân có lẽ vì xuất thân, nên vô cùng ngoan ngoãn khiến người thương tiếc, không hề có khí phách hoàng tử.

Mấy người đang nói chuyện, cách đó không xa Đại hoàng tử Tiêu Di cùng Nhị hoàng tử Tiêu Khắc đi cùng nhau.

Tiêu Khắc cố ý nói với Tiêu Di:

- Phụ hoàng thật sự thiên vị tam hoàng đệ, ngay cả thư đồng cũng do đích thân chọn, đại hoàng huynh ngươi nói có phải hay không?

Tiêu Di lạnh lùng nói:

- Đừng cho là ta không biết người đánh chủ ý gì, người muốn ta tranh với Tiêu Hằng, người sẽ làm người ông đắc lợi, phải không?

- Đại hoàng huynh, lời này thật oan uổng ta, ta chỉ là bất bình thay người thôi.

Tiêu Khắc đề thấp thanh âm:

- Ta phi đích phi trưởng, không có gì trông cậy dựa vào, nhưng người rõ ràng mới là trưởng tử, nếu muốn luận lên, người cũng có phần tranh cùng lão tam. Chỉ là, trong mắt phụ hoàng trước nay chỉ có lão tam, hiện giờ hắn được phong làm thái tử, người ta sau này sẽ tùy ý bị phong làm vương gia, bị ném tới một nơi thâm sơn cùng cốc, đại hoàng huynh, người cam tâm sao?

(Yul: phi đích phi trưởng nghĩa là không phải con vợ cả cũng không phải con trai đầu.)

Tiêu Khắc nói những lời này hung hăng chọc trúng tâm Tiêu Di, đương nhiên hắn không cam lòng, mẫu phi của hắn là Hiên phi đứng đầu tứ phi, gia

tộc so với ngoại gia Trần hoàng hậu còn cao quý hơn, hấn từ nhỏ cũng là văn thao võ lược mọi thứ đều được, chỉ vì đích thứ khác nhau, địa vị so với Tiêu Hằng một trời một đất, đi đâu này sao hấn có thể không oán?

Tiêu Khắc thấy thế, lại lửa đố thêm dầi:

- Lâm quý nhân dựa vào Hiên phi nương nương, theo lý lão tứ nên đứng về phía người, nhưng hấn là người thông minh, đã sớm lấy lòng Tiêu Hằng, biết đâu sẽ có một ngày trở thành đệ đệ thân thuộc của lão tam.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Nạn Dân

Từ lúc phụ hoàng vào cung, Nguyên Gia vẫn luôn lo lắng, cho đến khi Tân Nguyên truyền đến tin tức, nói là Cố Trạch Mộ ở trong cung trôi qua rất tốt, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó cẩn thận tin tức vội vàng đi tìm Cố Thanh Ninh.

Từ lần sớm chợp mắt vào buổi trưa hôm ấy, Cố Thanh Ninh vẫn luôn giật mí mắt, lúc này nghe Nguyên Gia nói ra mới biết được, vào ngày đó Tiêu Trạ gọi các vị hoàng tử cùng thư đồng đi khảo giáo, không cần nghĩ cũng biết lúc khảo giáo đã xảy ra chuyện gì, may mà không có ai hoài nghi Cố Trạch Mộ.

Nguyên Gia còn nói đến chuyện đại hoàng tử Tiêu Di thường khiêu khích Cố Trạch Mộ, Cố Thanh Ninh không hề để ý, dựa vào thủ đoạn của Cố Trạch Mộ, lại không đối phó được tiểu hài tử, thì quá nực cười.

Chỉ là nàng cũng nghĩ nhiều một chút, Tiêu Trạ tính tình rất tốt, nhưng lỗ tai cũng mềm, đặc biệt là chuyện đối đãi với hậu cung.

Dựa theo lệ thường ở Đại Chu, dù Cung đế như vậy, vẫn để hoàng hậu sinh ra đích trưởng tử trước, còn Tiêu Trạ trong hai năm đầu, khi thái tử phi vào cung nhưng vẫn không có động tĩnh, đã từng là Khang lương đế, cũng chính là hiện phi hiện giờ, đã làm nũng khóc nháo cầu Tiêu Trạ ngừng dục tránh thai, sau đó đã hoài thai.

Lúc ấy nàng đã tự thỉnh bệ cung, thái tử phi lại không dám làm quá mức, miễn thương tổn tình cảm phu thê, cuối cùng chỉ có thể bóp mũi nhin đau, để Khang lương đế sinh hạ trưởng tử, sau đó có người học theo mà sinh thứ tử, thấy Đông Cung nháo loạn càng ngày càng lợi hại, Tiêu Dận gọi Tiêu Trạ đến thoa mạ một phen, loạn tử mới ngừng.

Tuy Tiêu Trạ vẫn coi trọng đích tử, nhưng này cũng là tai họa ngầm, đặc biệt là hai hoàng tử sinh trước cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu

không phải Trần hoàng hậu yên ổn ngồi vững hậu vị, lại có thủ đoạn, còn không biết sẽ thế nào đâu!

Nghĩ như vậy, Cố Thanh Ninh có chút hối hận, nếu khi đó nàng còn chường quân hậu cung, cũng không đến mức sinh ra những việc này.

Nguyên Gia do dự nói:

- Mẫu hậu, người có muốn ta đi nhắc nhở hiên phi, bảo nàng quân giáo đại hoàng tử?

- Nhắc nhở cái gì?

Cố Thanh Ninh cự tuyệt:

- Đây là chuyện hậu cung của hoàng huynh người, người đừng trộn lẫn.

- Nhưng phụ hoàng...

Cố Thanh Ninh cười nhạt một tiếng:

- Người lo lắng cho hấn làm gì, Cung đế sinh trong hiểm ác, hiện giờ này đó chỉ là một ít trường hợp, hấn vẫn ứng phó được.

Nếu Cố Thanh Ninh đã nói như vậy, Nguyên Gia cũng thôi.

Sau khi Nguyên Gia rời đi, Cố Thanh Ninh đi ra cửa phòng. Bên ngoài tí tách mưa phùn, nhiệt khí bốc lên.

Cố Thanh Ninh thay đổi đôi giày, đi đến sân viện của Đào thị, Xuân Anh vội vàng cầm dù che cho nàng.

Đào thị đang tính sổ sách, thấy nữ nhi lại đây, vội vàng buông xuống, lấy khăn lau nước trên trán của nàng:

- Bên ngoài vẫn còn mưa, sao không đợi tạnh rồi hãy đến.

Cố Thanh Ninh cười nói:

- Nữ nhi muốn đến trò chuyện với người.

Đào thị từ ái sờ sờ tóc nàng:

- Vẫn là khuê nữ tri kỷ.

Nói đến đây, nàng lại nghĩ tới Cố Trạch Mộ, thở dài nói:

- Cũng không biết Trạch Mộ ở trong cung trôi qua như thế nào, người ta nói " thâm cung sâu như biển", bên trong lục đục với nhau không phải ít, Trạch Mộ lại đi theo bên người thái tử, nếu bị người có âm mưu tính kế...

Cố Thanh Ninh nhìn Đào thị vừa nói mấy câu lại muốn khóc, có chút bất đắc dĩ mà khuyên nhủ:

- Nương, người yên tâm đi, trong cung là nơi tuân thủ quy củ, người bớt xem mấy loại thoại bản(tiểu thuyết), đừng suy nghĩ miên man...

Đào thị lau nước mắt, vẻ mặt vẫn mang theo u sầu:

Loading...

- Sao ta có thể không suy nghĩ nhiều, ca ca người tuổi còn nhỏ, tính tình quanh quẽ ít lời, dù không gặp phải người có âm mưu quỷ kế, nhưng nghe nói người trong cung đều là nhân tình, tính tình hần thế kia không biết có đắc tội với ai không, nếu chẳng may đắc tội với quý nhân, hần tính tình ngoan cố, không chịu nhận sai, chẳng phải sẽ bị người phạt trượng?

Cố Thanh Ninh thấy Đào thị càng nói càng thái quá, trong lòng nói quả thực đem Cố Trạch Mộ trở thành người yếu đuối đáng thương tùy thời bị người khác hãm hại, quả thực là bất đắc dĩ đến cực điểm, này mà là Cố Trạch Mộ sao? Nàng rõ ràng cảm thấy Cố Trạch Mộ vào cung, người nên lo lắng chính là đám người trong cung mới đúng.

Nhưng nàng không thể nói như vậy, sợ Đào thị càng khóc lợi hại, chỉ phải nhẫn nại tính tình khuyên bảo:

- Nương, hửn...Khụ, tuy ca ca không thích nói chuyện, nhưng trong lòng hửn có tính toán, cho dù có người muốn tính kế hửn, trong cung vẫn còn hoàng hậu, nghe nói ca ca được tiến cung cũng do hoàng hậu góp lời, sao hoàng hậu có thể để người khác vả mặt?

Cố Thanh Ninh khuyên nửa ngày, thật vất vả mới khuyên được Đào thị, nàng cảm thấy quả thực so với chuyện quản lý hậu cung còn vất vả hơn nhiều, nàng khó khăn được hoàn nhiệm thân phụ ở nơi Tây Bắc xa xôi, lúc có Cố Vĩnh Hàn ở đây, nhiệm vụ trấn an mẫu thân đều do hửn phụ trách.

Tuy tạm thời Đào thị chịu nghe nàng khuyên, trong lòng vẫn quan tâm Cố Trạch Mộ, nhưng nơi đó chính là hoàng cung, nàng không có biện pháp nào, chỉ có thể cầu thần bái phật, làm thêm nhiều việc thiện thay nhĩ tử cầu phúc tích đức.

Mấy năm nay Uy Quốc Công phủ vẫn luôn làm việc thiện, tất cả đều do Đào thị phụ trách, tuy nàng đã sần đã cảm lại thích khóc, nhưng làm việc rất dụng tâm. mấy năm nay Uy Quốc Công phủ ở trong dân gian có thanh danh rất tốt, cũng có không ít công lao của Đào thị.

Cố Thanh Ninh nghe nàng nói xong cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần có chuyện để Đào thị làm, là có thể phân tán sự chú ý của nàng, đỡ phải nghĩ đến Cố Trạch Mộ mà khóc.

Chỉ là đi theo Đào thị ra khỏi thành, mới chấn động:

- Sao lại có nhiều nạn dân như vậy?

Sắc mặt Đào thị lộ ra lo lắng:

- Khoảng thời gian này vẫn luôn mưa, nghe nói Hoàng Hà lại tràn đê, duyên hà bị ngập nước, hạ du bị lũ lụt, tuy triều đình luôn phái người tới cứu tế, nhưng sao có thể cứu được nhiều người...

Đào thị nói xong, vội vàng sai hạ nhân mang nồi giá lên, vì thời tiết nóng bức, sợ những người này sinh bệnh, cho nên sai thêm người nấu một nồi nước lớn, bỏ vào một ít dược liệu, phân cho nạn dân uống.

Nạn dân nhìn thấy n ồi được nổi lửa, li ền xông xao một mảnh, Đào thị sớm có chuẩn bị, an bài hạ nhân giúp bọn họ xếp thành hàng, lại không màng vất vả mà đứng ở trước n ồi, tự tay múc cháo cho nạn dân.

Tuy nàng ăn mặc mộc mạc, trên đầu chỉ cài cây trâm đơn bạc, nhưng da dẻ mỹ mạo, có lẽ vì mấy năm nay sống trong nhung lụa, vừa nhìn li ền biết không phải người thường gia. Không ít nạn dân ở trước mặt nàng vô cùng câu nệ, nhưng thật ra Đào thị, vẫn luôn mỉm cười, nhìn thấy lão nhân hoặc là phụ nhân mang theo hài tử, sẽ thân thiết dặn dò bọn họ cẩn thận một chút.

Ở nơi khác cũng có quý phủ phát cháo, nhưng đầu để hạ nhân làm, không chỉ nấu cháo rất loãng, bọn hạ nhân đối đãi với nạn dân thô bạo vô cùng. Còn bên Uy Quốc Công phủ, vì có Đào thị ở đây, loại chuyện như thế sẽ không phát sinh.

Thật ra trong kinh thành cũng có không ít lời đồn đãi, cho rằng Đào thị chỉ giả bộ tranh thủ lấy thanh danh, nhưng nơi này mùi hôi huân thiên(thâu trời), vào đông bên ngoài nước đóng thành băng, nàng đã làm suốt mười năm.

Ngay lúc Cố Thanh Ninh đang trầm tư, nàng cảm giác có người chạm vào chân nàng, nàng li ền phục h ồi tinh thần, mới phát hiện là tiểu hài tử khoảng ba bốn tuổi, g ầy trơ xương, đôi mắt mở to nhút nhát sợ sệt nhìn nàng.

Một phụ nhân từ trong đám nạn dân chạy ra, kéo hẳn ra sau người, về mặt hoảng sợ quỳ xuống dập đầu với Cố Thanh Ninh:

- Tiểu thư tha mạng, tiểu hài tử không phải cố ý.

Cố Thanh Ninh xua tay, để Xuân Anh nâng phụ nhân lên.

Phụ nhân kia vẫn run b ần bật, Cố Thanh Ninh sai Xuân Anh đi lấy một chén cháo đưa cho phụ nhân kia.

Phụ nhân mở to hai mắt, tuy nàng chạy nạn tới đây, nhưng không phải chưa từng gặp tiểu thư hào môn, đừng nói là chạm vào ô uế xiêm y, chỉ cần đứng gần một chút, sẽ bị nha hoàn lớn tiếng quát mắng, thậm chí còn bị đánh, nào giống như Cỗ Thanh Ninh, không chỉ buông tha, còn cho nàng cháo.

Phụ nhân kia ngàn ân vạn tạ ôm chén cháo, mẫu tử hai người cùng nhau ăn, kia rõ ràng chỉ là một chén cháo trắng, vậy mà hài tử kia lại như ăn đồ ăn mỹ vị, liếm sạch sẽ cháo.

Cỗ Thanh Ninh trong lòng trầm trọng, không phải nàng chưa từng gặp hài tử gầy yếu, nhưng nàng chưa gặp hài tử nào lại gầy đến như vậy, như da bọc xương, tứ chi như chiếc đũa, lơ đãng là có thể bẻ gãy.

Nàng nhìn sang bên cạnh, lọt vào tầm mắt đầu là dạng người này, một đám đầu là cốt sấu như sài, chỉ có đôi mắt như mang theo ánh sáng nhìn chăm chăm vào nãi cháo, có người thậm chí không đợi cháo nguội, vội vã ăn vào, bị nóng cũng luyến tiếc nhổ ra.

Này hết thấy khiến Cỗ Thanh Ninh cảm nhận được một loại chấn động.

Lúc trước nàng cũng biết hậu quả khi Hoàng Hà tràn đê, nhưng đầu nghe từ công báo hoặc là lời Tiêu Dận nói mà hình dung, cái gọi là chết đói khắp nơi, chết trôi ngàn dặm, đầu chỉ là văn tự mà thôi, nàng chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy.

Lúc nàng làm hoàng hậu, cũng thất lưng buộc bụng, kêu gọi hậu cung cùng mệnh phụ quyên bạc quyên vật giúp nạn dân, nhưng phần lớn đầu xuất phát từ trách nhiệm làm hoàng hậu, nàng chưa bao giờ ra khỏi cung đình, tận mắt nhìn xem nạn dân dưới hoàng thành, cảm thụ mạng người trầm trọng.

Nàng là hoàng hậu của một quốc gia, lại chỉ là thê tử của người đó, nàng ngửi hương thuế do bá tánh cung cấp nuôi dưỡng, bá tánh trong thiên hạ đầu là con dân của nàng. Nàng có thể làm được rất nhiều, lại chỉ đem toàn bộ tâm lực đặt vào tiểu tình tiểu ái.

Cố Thanh Ninh cảm thấy hồ thẹn, nàng rõ ràng là mẫu nghi thiên hạ, nhưng lại không làm được gì.

Đào thị phát xong một hũ cháo, Lục Liễu sợ nàng mệt mỏi, liền tiếp nhận múc cháo, Đào thị xoa tay đau nhức, nhìn Cố Thanh Ninh phát ngốc, vội vàng đi qua, kéo nàng vào lòng:

- Thanh Ninh, làm sao vậy? Mẫu thân ở đây.

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, thấy Đào thị lo lắng nhìn nàng, nàng lắc đầu:

- Nương, ta không sao.

Đào thị duỗi tay sờ trán nàng, thấy không nóng, trong lòng có chút hối hận, nữ nhi từ nhỏ chăm y ngọc thực sinh hoạt phú quý, sợ là bị thảm trạng của nạn dân dọa sợ.

Nàng vội vàng lôi kéo Cố Thanh Ninh tới xe ngựa.

- Thanh Ninh bị dọa rỗi sao?

Cố Thanh Ninh nhìn trán Đào thị đầy mồ hôi, nàng nhấp môi, lấy khăn tay lau giúp Đào thị.

Đào thị sửng sốt, rỗi tươi cười, khen nói:

- Thanh Ninh thật ngoan.

Cố Thanh Ninh nhìn khuôn mặt Đào thị phơi nắng đến phiếm hồng, nàng hỏi:

- Sao nương không giống những phụ nhân trong phủ khác, đem chuyện này đó giao cho hạ nhân làm, không phải cũng là phúc đức sao? Người có thân phận tôn quý, sao phải vất vả như vậy.

Đào thị suy nghĩ, mới nói:

- Ngoại tổ mẫu của người từng nói, làm việc thiện không chỉ vì tích đức, còn vì tâm an. Ta không có bản lĩnh gì, tính toán lại không rõ ràng lắm, nhưng ta tự đến xem, liền biết phải bỏ bao nhiêu gạo mới có thể khiến người khác ăn no, thời tiết nóng nực bọn họ dễ sinh bệnh, nấu một chút được liệu cũng không tốn bao nhiêu bạc, vào đông quá lạnh, sẽ chuẩn bị nhiều củi lửa, đốt thêm mấy đống lửa, nói không chừng có thể cứu sống một hai người.

Đào thị vượt đèo Cối Thanh Ninh, nhìn về phía nạn dân, ôn nhu nói:

- Thanh Ninh, so với bọn họ, chúng ta sinh ra mệnh tốt, đây là trời cao ban ân, cho nên chúng ta phải biết cảm ơn. Ta làm những chuyện này là trong khả năng của ta, với ta dù chỉ là việc rất nhỏ, nhưng có thể cứu mạng người khác, ta liền cảm thấy thỏa mãn.

Cối Thanh Ninh không nói gì, đúng vậy, trên đời này có thể tranh đấu quá nhiều, nhưng tranh được nhiều đồ vật lại có ích lợi gì đâu? Sinh không mang đến, tử không mang đi, cuối cùng ở trong sách sử chỉ lưu lại một câu bình luận.

Nàng sống hai đời, lại còn không bằng Đào thị nhìn mọi việc thông thấu.

Lúc hai người đang nói chuyện, phía bên nạn dân đột nhiên xôn xao, Đào thị vội vàng đi qua, Cối Thanh Ninh cũng đi theo.

Liền thấy vài người xô đẩy một thiếu niên gầy yếu, sắc mặt thiếu niên kia tức đến đỏ bừng, tay nắm chặt một cái chén.

Đào thị vội vàng hỏi Lục Liễu:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lục Liễu nói:

- Nô tỳ cũng không rõ, chỉ nghe thấy bọn họ đột nhiên ồn ã, sau đó liền muốn đuổi đứa nhỏ này ra khỏi đội ngũ.

Nghe nàng nói như vậy, nạn dân nóng nảy, một nạn dân nói:

- Phu nhân, lúc này tiểu tử này đã lấy một chén cháo ở lều cháo bên kia, lại còn tới đây xếp hàng đoạt cháo với chúng ta.

- Đúng vậy, sao có thể như vậy a!

- Chúng ta đều yên lặng đợi ở bên này, đã đói sắp chết, còn không rời loạn?

Đám nạn dân người một lời ta một câu, Đào thị vội vàng xua tay, muốn mọi người đừng nói nữa, sau đó nhìn về phía thiếu niên kia.

Chỉ là nàng còn chưa đặt câu hỏi, bụng vị thiếu niên kia bỗng nhiên phát ra “ọc ọc”, thiếu niên ngẩng cao cổ nói:

- Bên kia phát nào phải cháo, nói là canh còn kém xa, ta ăn không no, sao không thể qua bên này xếp hàng!

Hắn vừa nói ra, nạn dân tức giận xúc động.

- Mọi người đều chỉ mong có ăn để sống, người còn muốn ăn no?

- Đuổi hắn đi.

Đào thị có chút nôn nóng, chỉ là không biết nên nói gì, liền thấy thiếu niên kia trợn trắng mắt, ngã lảo đảo xuống đất.

Khiến đám người hoảng sợ.

Một người cẩn thận nhìn hắn, bỗng nhiên nói:

- Sao hắn lại ngã xuống đất, không lẽ sinh bệnh?

- Chẳng lẽ là... Ôn dịch?

Tứ phía yên tĩnh, sau đó đồng thời lui về phía sau một bước.

Đào thị dở khóc dở cười, tuy thiếu niên này gầy, nhưng ánh mắt thanh triệt, thanh âm cũng có sinh khí, nào giống người mắc ôn dịch, nhưng nàng vẫn sai người thỉnh đại phu tới đây, rồi sai người nâng thiếu niên này qua một bên.

Cố Thanh Ninh nhìn chăm chăm khuôn mặt của thiếu niên kia, Đào thị có chút nghi hoặc:

- Thanh Ninh, làm sao vậy?

Cố Thanh Ninh nhàn nhạt nói:

- Hắn giả vờ bất tỉnh.

Lời vừa nói ra, Đào thị liếc ngay ngăn cả người, sau đó thiếu niên kia lập tức mở mắt, cười hì hì nói:

- Tiểu thư thật lợi hại!

Đào thị trợn mắt há mồm.

Thiếu niên kia chấp tay trước ngực, đáng thương vô cùng nói:

- Phu nhân, tiểu nhân không phải cố ý, nếu ta không giả bộ bất tỉnh, đám người kia sẽ xé xác ta!

- Kia... Vậy người cũng không nên gạt người.

Thiếu niên há miệng:

- Dù ta không ngắt xiêu, nhưng đối một chút nữa sẽ ngắt.

Hắn xoay chuyển tròn mắt:

- Phu nhân cùng tiểu thư đều là người thiện tâm, ban cho tiểu nhân một chén cháo đi.

Đào thị thấy hấn tuổi tác cũng không quá lớn, có chút mềm lòng, sai người lấy cho hấn một chén cháo.

Thiếu niên kia thấy cháo, tròn mắt mở to, vội vã ăn xong, liếm liếm môi, lại cẩn thận nhìn Đào thị cùng Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh nhin không được hỏi:

- Người còn chưa ăn no?

Vừa nãy là một chén cháo lớn, dù là người trưởng thành, cũng sẽ ăn no.

Thiếu niên thành thật gật đầu:

- Mới vừa...Lót dạ.

Cố Thanh Ninh:

- ...

Thiếu niên kia thấy nàng không nói gì, liền nóng nảy, đứng lên nói:

- Tiểu thư, tuy ta ăn nhiều, nhưng sức lực lớn a.

Hấn nhìn trái nhìn phải, sau đó nâng thùng xe ngựa lên.

Tất cả mọi người choáng váng. Mấy người từng đẩy hấn ra khỏi đội ngũ nạn dân sau lưng đấm mồ hôi, may là không có làm gì quá phạm, nếu không sẽ bị tiểu tử này ném văng xa, còn có mạng để sống sao.

Con ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ, phía sau thùng xe bị người nâng lên, nó bị chấn kinh hí vang một tiếng.

Đào thị sợ chết khiếp, vội vàng bảo hấn:

- Được rồi được rồi, ta biết rồi, người mau buông xuống.

Lúc này thiếu niên kia mới buông thùng xe xuống, vừa xoa cổ tay vừa nói:

- Là ta không ăn no, nếu không ta còn có thể giờ nó qua đỉnh đ̣̀au.

Cổ Thanh Ninh cảm thấy đau đ̣̀au, cũng may lúc này đại phu đã tới.

Tuy thiếu niên này không bị bệnh, nhưng nếu đại phu đã tới, Đào thị vẫn sai đại phu bắt mạch cho hẳn.

Đại phu đặt tay lên cổ tay của thiếu niên kia, ṛ̀õ vuốt chòm râu, một lát sau mới nói:

- Phu nhân yên tâm, vị cô nương này thân thể khỏe mạnh, chỉ là quá đói, ăn no liền...

- Từ đ̣̀a! Cô nương?

Đại phu bu ̀n bực ngẩng đ̣̀au:

- Đ́ng vậy, cô nương!

Cổ Thanh Ninh nhìn ṿ̀ề phía đối phương đang trợn tròn mắt giả vờ vô tội, lúc trước nàng không có chú ý, tuy tay đối phương rất dơ bẩn, nhưng vẫn là có thể nhìn ra cốt cách tinh tế, làn da non mịn trắng nõn, không giống tay nam nhân. Hơn nữa nhìn kỹ, cổ họng không có vết ḥ̀au.

Cũng chính vì như thế, nhìn đối phương càng khả nghi.

Sắc mặt Cổ Thanh Ninh trầm xuống:

- Nói, người là ai?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67

Đào thị không biết vì sao Cố Thanh Ninh lại làm khó dễ như thế, thiếu nữ kia cũng giật mình kêu lên.

Cố Thanh Ninh thản nhiên nói: “Nói hay không, không nói thì sẽ đưa người đến quan phủ!”

“Nói nói nói!” Có lẽ thiếu nữ kia cũng không ngờ mình chỉ muốn uống thêm một bát cháo lại gây ra chuyện, vẻ mặt khổ sở nói: “Nô tỳ là Bùi Ngự, người Giang Châu. Nương của nô tỳ đã mất sớm, nô tỳ đi theo cha, sau đó cha tiểu nhân cũng chết. Nhà của nô tỳ bị ngập, nên nô tỳ theo người khác chạy ra ngoài...”

Cố Thanh Ninh: “Người biết võ!”

Bùi Ngự hít mũi một cái: “Cha nô tỳ là người áp tiêu, nô tỳ cũng học được chút công phu đơn giản.”

Cố Thanh Ninh: “Sức của người mạnh lại biết công phu, muốn tìm việc cũng đơn giản. Sao lại lẩn lộn trong nhóm lưu dân thế?”

Bùi Ngự thở dài: “Ban đầu nô tỳ cũng nghĩ thế, tiếc là mỗi việc chỉ làm được mấy ngày đã bị đuổi đi.”

“Vì sao?”

“Ông chủ chê nô tỳ ăn nhiều!” Bùi Ngự nói đến đây cũng hơi không cam lòng. “Một mình tiểu nhân làm bằng ba người, còn không thể để tiểu nhân ăn nhiều một chút sao?”

Cố Thanh Ninh dừng một chút: “Phiên hỏi một chút, một bữa cơm người ăn bằng mấy người?”

Ánh mắt Bùi Ngự lay động, giơ ngón trỏ đếm đếm: “... Cũng chỉ bằng năm, sáu... Bảy tám người thôi.”

Cố Thanh Ninh: "...” Nàng cũng biết sơ qua vì sao Bùi Ngự bị đuổi đi rồi.

Bùi Ngự thấy nàng không hỏi nữa, do dự mở miệng nói: “Tiểu thư, chuyện kia... Trước khi người đưa nô tỳ đi gặp quan thì có thể cho nô tỳ ăn thêm một bát cháo không?”

Bùi Ngự vốn nghĩ rằng mình bị đưa đến quan phủ, không ngờ sau khi tiểu thư hung dữ kia hỏi xong thì lại cho người sờ sờ xương cốt trên người nàng, cuối cùng dẫn nàng về phủ. Sau đó còn cho người hấp một lồng bánh bao cho nàng, bảo nàng cứ việc ăn.

Cuối cùng tình thế xoay chuyển, Bùi Ngự cảm động muốn khóc. Nàng vừa liều mạng nhét bánh bao vào miệng, vừa cảm động đây có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng.

Mà ở một bên khác, Đào thị cũng không vui với cách làm của Cố Thanh Ninh: “Con đã quyết định muốn dẫn người về thì trước đó cần gì dọa người ta như thế?”

Cố Thanh Ninh cũng hơi bất đắc dĩ, lúc nàng ở trong khuê các từng nghe phụ thân nói qua, trên đời này có một kỳ tài luyện võ, cho dù công phu gì cũng có thể học rất nhanh.

Nàng nhớ đến bộ thương pháp tổ truyền của Phụng gia kia, bộ thương pháp này chỉ truyền dòng chính, nhưng khi Phụng Triển mất đi, không ai có thể lĩnh hội được bộ thương pháp này nữa. Cố Thanh Ninh vẫn biết nhưng tiếc rằng nàng không thể luyện được, cho nên lúc nhìn thấy Bùi Ngự thì nàng hơi động tâm. Huống chi trên người nàng có nhiều bí mật như thế, nàng cũng muốn tìm một nha hoàn tuyệt đối nghe theo lệnh mình, cho nên có ý định với Bùi Ngự.

Nhưng mà địa vị của phủ Uy Quốc công không tầm thường, nếu như thân phận của Bùi Ngự có vấn đề sẽ liên lụy đến trong phủ. Cho nên lúc đó nàng mới đột nhiên làm khó dễ, nếu như Bùi Ngự thật sự có vấn đề thì trong giây phút đó không thể nào che giấu tốt như vậy. Nhưng mà lúc đó nàng chỉ thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt của ở trong mắt Bùi Ngự. Sau

đó nàng hỏi tiếp mấy câu, Bùi Ngự trả lời rất bình tĩnh, lúc này nàng mới yên tâm dẫn người về.

Nhưng dù vậy nàng vẫn nói với Đào thị: “Mặc dù trước mắt nhìn Bùi Ngự không có vấn đề gì, nhưng vẫn xin mẫu thân nói một tiếng với Đại bá nương, cho người đến quê của Bùi Ngự đi đầu tra thêm, lại tìm một tên hộ vệ dò xét công phu của nàng. Khoảng thời gian này vẫn để nàng làm việc ở kho củi trước, sau khi xác nhận thân phận của nàng xong thì nói sau.”

Nếu đi đầu tra nghiêm túc như vậy mà còn có chuyện thì nàng cũng chỉ có thể nhận thua.

Đào thị chép miệng: “Nhưng mà chỉ là một nha hoàn thôi, sao cần phải cẩn thận thế chứ?”

Cố Thanh Ninh cười nói: “Tổ phụ và phụ thân ở biên quan xa xôi, vì để cho bọn họ an tâm thì trong phủ của chúng ta tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, cẩn thận một chút cũng nên.”

“Đúng, con nói đúng.” Đào thị vội vàng đi tìm Chu thị.

Cố Thanh Ninh cũng đứng lên hỏi Xuân Anh: “Bây giờ Bùi Ngự đang làm gì?”

Vẻ mặt Xuân Anh hơi kì lạ: “Nàng ấy... Còn ở trong phòng bếp ăn ạ!”

Cố Thanh Ninh sửng sốt: “Vẫn còn ăn?” Nàng trở về sắp một canh giờ rồi, chẳng phải nói Bùi Ngự đã ăn suốt một canh giờ sao?

Xuân Anh dẫn Cố Thanh Ninh đi về phía phòng bếp, lúc này bên ngoài phòng bếp tụ tập rất nhiều người, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thiếu nữ đang ăn thức ăn. Trước mặt nàng đặt hai vỉ hấp trống không, bên cạnh còn có bốn năm chõng chén lớn. Trong tay nàng còn cầm một tô mì sợi, nàng đang “Xì xụp” hút vào miệng!

Bọn hạ nhân nhìn thấy Cố Thanh Ninh đi tới đầu vội vàng tránh đường. Cố Thanh Ninh đi vào, sắc mặt trù nường như đưa đám mà nói: “Tiểu thư,

người mà người dốt trở về là loại người gì thế, lại có thể ăn đến như thế...”

Bùi Ngự vừa nhìn thấy Cố Thanh Ninh thì vội vàng đặt bát xuống, dùng tay áo lau miệng.

Cố Thanh Ninh nhìn lướt qua chiến tích của nàng: “Sức ăn bằng bảy tám người?”

“Khụ!” Bùi Ngự hơi lúng túng: “Đây chẳng phải hiếm khi mới có cơ hội ăn no sao, nô tỳ không cần thận đã... Ăn hơn một chút.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Bùi Ngự cảm kích mà nhìn Cố Thanh Ninh: “Tiểu thư thật sự là người tốt, sau này chuyện gì nô tỳ cũng nghe người, người bảo nô tỳ làm gì nô tỳ sẽ làm cái đó!” Bùi Ngự nói, dường như muốn chứng minh năng lực của mình. “Sau này chuyện gánh nước đổ củi trong phòng bếp này ta đâu bao hết, còn muốn làm gì người chỉ cần dặn dò là được. Chỉ... Chỉ cần để nô tỳ ăn no là được.”

Cố Thanh Ninh vỗ trán, thật sự không thể nào nhìn thẳng vào đôi mắt như đang tỏa sáng của Bùi Ngự. Nàng có ảo giác dường như chỉ cần mình gật đầu thì Bùi Ngự sẽ lập tức xông lên vấy đuôi với nàng.

Chu thị làm việc rất nhanh chóng, không bao lâu sau đã đưa tin đến chứng minh thân phận của Bùi Ngự không có vấn đề.

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, nàng đi đầu Bùi Ngự từ phòng bếp đến viện của mình. Dường như Bùi Ngự còn hơi không ổn, miệng nàng ngọt ngào lại chịu khó, nhanh chóng đã tạo được quan hệ tốt với hạ nhân trong phòng bếp. Không những mỗi ngày nàng được ăn no nê, thỉnh thoảng còn được ăn chút điểm tâm và hoa quả, cuộc sống giống như thần tiên. Bây giờ phải rời đi, nàng còn lưu luyến không bỏ được.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện nàng có thể sống cuộc sống như bây giờ đều nhờ vào Cố Thanh Ninh, nàng lập tức đi đầu chỉnh thái độ nghiêm túc,

quyết tâm phải làm việc thật tốt để báo đáp Cố Thanh Ninh.

Khi Cố Thanh Ninh nhìn thấy Bùi Ngự lần nữa, mặc dù chỉ qua mười ngày nhưng giống như nàng ấy đã thay đổi hoàn toàn. Cho dù nàng ấy chỉ mặc bộ quần áo của nha hoàn bình thường nhưng dáng người thẳng tắp, nhìn có vẻ rất có sức sống. Khuôn mặt vốn dĩ gầy sọp trở nên tròn trịa, lộ ra gương mặt thanh tú, nhìn còn có vẻ hơi đáng yêu.

Bùi Ngự vừa vào cửa đã bắt đầu tỏ lòng trung thành với Cố Thanh Ninh: “Tiểu thư có gì phân phó, dù nô tỳ phải lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ làm giúp tiểu thư!”

Cố Thanh Ninh xoa xoa trán: “Không cần người làm những thứ này.” Nàng suy nghĩ, cảm thấy mình vẫn nên ra tay từ nhược điểm của Bùi Ngự nên nói với Xuân Anh: “Cho người bưng vào đi.”

Xuân Anh gật gật đầu, trước đó Bùi Ngự còn hơi không hiểu, nhưng một lát sau nàng hít thở dồn dập, híp mắt nhìn về phía cạnh cửa, suýt chút nữa dọa cho Xuân Anh đang đi tới kêu lên một tiếng.

Cố Thanh Ninh ra hiệu cho Xuân Anh mở nắp ra, để lộ bát thịt kho tàu bên trong.

Bùi Ngự “Suyt... Suyt” một tiếng, hút nước bọt lại.

Cố Thanh Ninh nở nụ cười hài lòng, dụ dỗ nói: “Nếu người làm được chuyện ta yêu cầu thì mỗi ngày ta sẽ bảo phòng bếp làm thịt cho người ăn, thế nào?”

Đôi mắt của Bùi Ngự nhìn chăm chặp vào bát thịt kho tàu, không hề nghĩ ngợi đã gật đầu: “Làm làm làm, tiểu thư nói gì cũng làm!”

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới bảo Xuân Anh lui xuống, Bùi Ngự miễn cưỡng dời mắt khỏi bát thịt kho tàu.

Cố Thanh Ninh đưa cho nàng một quyển sách: “Sau này mỗi ngày người đâu đến phòng ta. Một ngày ta sẽ dạy người ba chiêu, người học

xong có thể ăn thịt, được chứ?”

Bùi Ngự tùy ý mở quyển sách kia ra, mặc dù trước đó nàng chỉ tập công phu đơn giản nhưng nàng cũng có thể nhìn ra được thương pháp trong quyển sách này khó thế nào. Song, chỉ vì món thịt nàng vẫn quyết tâm, khế cắn môi: “Một lời đã định!”

Có thịt kho tàu làm động lực, Bùi Ngự lấy ra mười hai phần nhiệt tình luyện võ, cả người giống như bị điên. Nhưng hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt, chỉ qua mấy ngày đã ra dáng.

Tiến độ này cũng khiến cho Cố Thanh Ninh hơi giật mình. Dù sao lúc trước Phụng Triển là thiên tài mà luyện bộ thương pháp này cũng phải chịu nhiều đau khổ. Đệ ấy luyện từ nhỏ, lại được phụ thân dạy bảo, nào giống như Bùi Ngự dựa vào quyển sổ viết từ trí nhớ của nàng lại không thua kém Phụng Triển, có thể thấy được thiên phú của nàng ấy rất cao.

Mà lúc Cố Thanh Ninh cầm thịt kho tàu rất dụ Bùi Ngự luyện võ thì triêu đình lại vì chuyện Hoàng Hà ngập lụt mà rơi vào rung chuyển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68

Trên triều đình yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Trương Lễ đọc tấu chương về tình hình thiên tai gần đây. Từ khi Hoàng Hà bắt đầu ngập lụt, mỗi ngày đều có sáu trăm dặm khăn cấp báo tình hình thiên tai. Tất cả đều là “Lũ lụt tàn phá, bách tính sống lưu lạc khắp nơi” “Đất đai thành sông, lúa trôi dạt, xác chết trôi ngàn dặm” “Người chết hơn ngàn, người bị nạn vô số kể”.

Tất cả thần tử đều câm như hến, trên triều đình chỉ có thể nghe tiếng hít thở cực nhỏ.

Đợi đến khi Trương Lễ đọc xong, Tiêu Trạ m mới cười lạnh thành tiếng: “Sao không ai nói gì cả? Không phải bình thường tranh luận rất hay, mưu kế chông chấ t sao? Đến khi trấ m muốn các người nghĩ kế thì bây giờ cả đấ m đều câm như hến?”

Y vừa mới dứt lời, tất cả mọi người đều quỳ xuống r ấ h: “Bệ hạ thứ tội.”

Bỗng nhiên Tiêu Trạ m vỗ bàn một cái: “Các người có tội! Đê Hoàng Hà mỗi năm đều tu sửa, mỗi tháng đều tu sửa, mỗi một năm ngân lượng xây đê đều tính trấ m vạn mà kết quả thế này sao? Cự Dã, Gia Tường, Vấn Thượng, Bành Thành, gần mười chỗ vỡ đê, đây là kết quả các người cho trấ m thấy hay sao?”

Toàn bộ triều đình im lặng như tờ, bệ hạ luôn ôn hòa lại tức giận đến mức như thế, có thể thấy được tình hình thiên tai đã nghiêm trọng đến mức nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại vang lên âm thanh “Báo”.

Trong phút chốc, trái tim của mọi người đều treo cao.

Trương Lễ vội vàng bước ra ngoài nhận lấy phong thư cấp báo kia rồi dâng lên cho Tiêu Trạ m.

Tiêu Trạh tức giận khoát tay nói: “Đã là tình hình thiên tai thì hãy đọc cho chư vị đại nhân nghe một chút!”

Trương Lễ đáp lời, lúc này mới mở thư cấp báo ra. Nhưng lúc hấn nhìn thấy nội dung phía trên lại sửng sốt, nhưng vẫn kiên trì đọc lên.

“Thần đệ Tiêu Triệt, kính khải bệ hạ...”

Giọng nói của Trương Lễ càng ngày càng nhỏ, mà cơn giận của Tiêu Trạh càng lúc càng dâng lên. Thì ra trong thư Thụy vương nói bởi vì Đường huyện thay đổi đường vỡ đê, mặc dù tình hình thiên tai nơi đó tạm ổn nhưng lại liên quan đến Trương Nam. Bây giờ Trương Nam cũng gặp tai hoạ.

Mấy thần tử hít thở cũng chậm lại, sợ không cẩn thận làm phát ra tiếng động gì đó sẽ khiến cho cơn giận của bệ hạ bùng nổ.

Tiêu Trạh hít một hơi thật sâu, ánh mắt lướt qua quần thần bên dưới, giọng nói lạnh lùng nói: “Hộ bộ thượng thư ở đâu?”

Sắc mặt Hộ bộ thượng thư khổ tâm đi ra khỏi hàng, vừa mở miệng đã tố khổ: “Bệ hạ, Hộ bộ đã không thể bỏ nổi tiền cứu tai được nữa...”

Tiêu Trạh vô cùng tức giận: “Hàng năm thu nhiều tiền thuế như vậy, người đã làm gì mà ngay cả tiền cứu tế cũng không móc ra nổi?”

“Đầu năm các bộ cũng đã báo kế hoạch lên, tiền bạc cũng chi hết. Bên phía Tây Bắc còn phải vận chuyển lương thảo vật tư, trước đó cứu tế đầu là thần cố gắng sắp xếp, gần như đã móc rỗng tất cả tiền bạc của Hộ bộ... Bây giờ thương khố của Hộ bộ đã rỗng tuếch, thần thật sự vô năng.”

Tiêu Trạh hận không thể cầm đế giày mà đánh lão già này, bây giờ y hơi hối hận khi mình thay Lang Nghĩa. Nhớ ngày đó, khi Lang Nghĩa làm Hộ bộ thượng thư thì chưa bao giờ giạt gấu vá vai như thế. Chỉ là tính cách ông ta thẳng thắn, nhân duyên cũng không tốt, luôn luôn bị người vạch tội, Tiêu Trạh bị làm cho vô cùng phiền phức nên mới đổi ông ta đi.

Không ngờ đối một Hộ bộ thượng thư tính cách tốt nhưng năng lực làm việc lại kém xe. Mỗi lần bảo ông ta bỏ thì chỉ biết tỏ khổ, thật sự khiến cho người ta bực tức.

Nhưng mà bây giờ hối hận cũng không có tác dụng gì nữa, Tiêu Trạđành phải ép ông ta mà nói: “Hạn cho người trong vòng nửa tháng phải xoay được thì chức Hộ bộ thượng thư này cũng đừng làm nữa!”

“Bãi tri ầu!”

Mặc dù bãi tri ầu nhưng chuyện vẫn phải giải quyết, Tiêu Trạphất tay áo rời đi, chỉ gọi mấy trọng thần đi ngự thư phòng.

Nhưng mà bầu không khí giữa mấy vị trọng thần cũng nặng nề, không ai nói lời nào.

Tiêu Trạnhìn không được mà hỏi: “Các khanh nói chuyện này phải làm sao?”

Một thần tử đi lên, cân nhắc nói: “Mặc dù hành động lần này của Huyện lệnh Đường huyện không ổn nhưng nể tình ông ta cũng lo lắng tình hình thiên tai, thần cho rằng...”

“Việc này bàn sau, bây giờ trấđang nói chuyện Tương Nam, các khanh nói nên giải quyết thế nào?”

Lần này, tất cả mọi người đều im lặng.

Trên mặt Tiêu Trạhiện lên vẻ thất vọng, chỉ thẳng tên: “Thừa tướng, khanh nói đi.”

Thừa tướng chậm rãi đi lên trước. do dự mà nói: “Trái lại thần có một cách, chỉ là hơi mất đạo nghĩa.”

“Khanh nói đi.”

Lúc này, Thừa tướng mới nói: “Lũ lụt ở Tương Nam không nghiêm trọng như những nơi khác, thần nghĩ là nên thỉnh Thụy vương điện hạ tiến hành cứu tế trước. Chờ sau ngày mùa thu hoạch thì sẽ trả lại...”

Tiêu Trạh nhìn ông ta chăm chăm: “Đây chính là biện pháp của người sao? Chuyện này Thụy vương vốn dĩ bị tai bay vạ gió, bây giờ triều đình không cho hấn một lẽ công bằng còn bảo hấn tự móc tiền túi. Người cảm thấy thích hợp sao?”

“Thần suy nghĩ không thỏa đáng, xin bệ hạ thứ tội.”

Tiêu Trạh lại lướt mắt nhìn những người khác, cuối cùng cũng không ai đứng ra. Cho dù bây giờ hấn tức giận nhưng cũng biết không còn cách nào khác, nhìn toàn cục thì nơi thiệt hại nghiêm trọng hơn Tương Nam còn rất nhiều. Cho dù Hộ bộ thật sự kiếm được khoản tiền, chỉ sợ trước tiên cũng phải gấp gáp chi cho những địa phương kia trước.

Qua hồi lâu sau, Tiêu Trạh mới chậm rãi nói: “Trẫm sẽ viết thư cho Thụy vương, bảo hấn xuất vật tư hỗ trợ tạm thời trước. Trẫm cũng lấy một khoản từ tư khố để cứu giúp, nhưng các người cũng nghe rõ cho trẫm, trẫm không muốn nghe thêm chỗ nào vỡ đê, chết bao nhiêu người nữa! Các người không thể giải quyết được nước lũ Hoàng Hà thì hãy nghĩ cách cứu nạn dân thế nào cho tốt đi!”

Thân là đế vương lại phải mở tư khố trợ giúp quốc sự, trên sử sách sẽ ghi đây là công lao sự nghiệp của đế vương, còn thần tử vô năng.

Chúng thần tử đều run rẩy cả người.

“Thần tuân chỉ.”

Tiêu Trạh lo lắng trở về hậu cung, Trương Lễ thấy vẻ mặt y như thế, dè dặt hỏi: “Bệ hạ muốn đi đến cung của vị nương nương nào?”

“Đi...” Tiêu Trạh dừng một chút mới nói: “Thôi, đi đến cung hoàng hậu đi.”

Trương Lễ vội vàng vội vàng phái tiểu thái giám đi cung Khôn Ninh báo tin, lực sĩ nâng ngựa liền lên đi về phía cung Khôn Ninh.

Chờ đến khi Tiêu Trạm đến, Trần hoàng hậu đã ôm nữ nhi cùng thái tử Tiêu Hằng chờ ở cửa.

Tiêu Trạm hơi kinh ngạc: “Sao hôm nay Hằng Nhi cũng ở đây?”

Sau khi Tiêu Hằng hành lễ mới nói: “Phụ hoàng quên rồi sao? Hôm nay là sinh thần của mẫu hậu.”

Lúc này, Tiêu Trạm mới vỗ trán: “Xem trăm này, gần đây có quá nhiều chuyện đến chuyện này cũng quên mất.” Y lại liếc mắt nhìn Trương Lễ: “Người cũng không nhắc nhở trăm!”

Trương Lễ vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Trần hoàng hậu cười nói: “Chỉ là sinh thần bình thường thôi, cũng không phải chuyện lớn gì. Mỗi ngày bệ hạ trăm công ngàn việc, sao có thể để ngài quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này được.”

Tiêu Trạm nở nụ cười, đi vào cùng Trần hoàng hậu.

Trên bàn đã bày xong thức ăn từ sớm.

Trần hoàng hậu giao nữ nhi cho nữ mẫu, ba người cùng nhau ngồi xuống, Tiêu Trạm vừa ăn vừa nói chuyện với Trần hoàng hậu. Nhưng mà khi ăn y lại nhớ đến chuyện Hoàng Hà, trong phút chốc cũng cảm thấy không có khẩu vị.

Trần hoàng hậu quan sát sắc mặt y mà nói: “Bệ hạ sao thế? Mệt mỏi à?”

Tiêu Trạm thở dài, cảm khái nói: “Đột nhiên ta lại nhớ đến phụ hoàng, triêu chính thật không đơn giản như ta nghĩ, biết dễ đi khó mà.”

“Sao bệ hạ lại ủ rũ như thế, cho dù người bình thường còn phải lo một ngày ba bữa. Trên người bệ hạ gánh cả giang sơn, chẳng phải càng khó sao?”

Tiêu Hằng trợn mắt nhìn: “Phụ hoàng đang lo lắng chuyện Hoàng Hà ngập lụt sao?”

“Ồ? Con cũng biết à?”

Tiêu Hằng nhếch môi nói: “Gần đây khi thái phó giảng bài có nhắc đến.”

Hắn nhớ đến tình cảnh lúc đó, từ khi hắn trở thành Thái tử, ngoại trừ lên lớp với mấy các huynh đệ khác thì còn phải học thêm thái phó dạy bảo, dần dần bắt đầu tiếp xúc tri ều chính.

Lúc ấy, hắn lo lắng chuyện này nên gọi mấy thư đ ồng đi tới. Thường Ngọc và Thư Diệp An bắt đầu an ủi hắn.

Lúc đó Tiêu Hằng nghĩ viễn vông, hỏi bọn họ: “Các người có cách gì giải quyết không?”

Hai thư đ ồng kia cũng không biết nên nói gì, dù sao chuyện này các đại nhân trong tri ều không giải quyết được, bọn họ có cách gì chứ. Mặc dù Tiêu Hằng biết nhưng vẫn hơi thất vọng.

Trái lại, bỗng nhiên Cố Trạch Mộ nói một câu: “Cũng không phải không có cách giải quyết.”

Nhưng khi hắn hỏi tới thì Cố Trạch Mộ lại không chịu nói.

Tiêu Hằng không biết, Cố Trạch Mộ chỉ nhớ đến kiếp trước. Lúc đó có người trẻ tuổi hăng hái nhiệt huyết từng nói ra câu nói này ở trước mặt hắn.

Lúc đó, Chiêm Thế Kiệt vẫn là thanh niên ghé con mới đẻ không sợ cạp, ông ta chậm rãi mà nói trước mặt mình.

“... Thương nhân Tây Hán từng đưa ra ba cách thượng trung hạ. Trong đó thượng sách chính là khai thác “Khoan hà trệ sa”, tức là mở rộng đường

sông, gia cố đê đập, hành động này có thể giảm tốc độ ứ cát. Cùng lúc đó, có thể trồng rừng ở hai bên bờ ruộng thượng du.”

“Tiên tri ầu, Minh An tiên sinh từng đi khắp hai bên bờ Trường Giang và Hoàng Hà, ông ấy cho rằng thảm thực vật ở thượng du sông Trường Giang phong phú, bộ rễ cây cối bị bùn cát khóa lại cho nên nước Trường Giang trong, bùn cát chảy vào trong nước tương đối ít, không đến mức ngăn chặn đường sông. Mà thảm thực vật ở thượng du Hoàng Hà lại thưa thớt, bùn cát dễ dàng bị cuốn vào trong nước, đến mức nước bùn càng để lâu càng cao, cho dù mỗi năm nâng đê đập cũng không thể giải quyết.”

“Thần cho rằng hai bút cùng vẽ, chưa đầy mười năm nhất định sẽ xử lý tốt Hoàng Hà.”

Lời nói của Chiêm Thế Kiệt còn văng vẳng bên tai, nhưng chưa đầy ba năm tất cả cũng đã nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là khi đó quân thần hai người không nghĩ đến lũ lụt Hoàng Hà không chỉ vì nước lũ tàn phá, thứ thật sự tạo thành không phải là nước lũ đục ngầu mà là lòng người ghê tởm.

Hai bên bờ thượng du Hoàng Hà đã biến thành ruộng đồng từ lâu, bởi vì tưới tiêu thuận tiện nên gần như là ruộng tốt, phần lớn tập trung trong tay thế gia. Chiêm Thế Kiệt muốn lui ruộng trồng rừng, mang ý nghĩa là thu hồi từng mảnh ruộng tốt lại, đây quả thực là muốn cắt thịt bọn hần. Mặc dù tri ầu đình có đê bù nhưng bọn hần cũng không chịu tiếp nhận.

Bọn họ vốn không để ý tới theo như lời Chiêm Thế Kiệt chuyện này lợi quốc lợi dân cỡ nào, chỉ cần xâm phạm ích lợi của bọn hần thì sẽ không đội trời chung. Vì thế chuyện xung đột không thể tránh khỏi, thế gia xui khiến thôn dân và tá điền ngăn cản người của Chiêm Thế Kiệt, lại tạo ra chứng cứ phạm tội của Chiêm Thế Kiệt vì muốn lui ruộng mà đánh chết bách tính. Chính những bách tính bình thường kia dưới sự kích động của thế gia đã xem Chiêm Thế Kiệt là kẻ ác, chuyện dùng binh khí đánh nhau lúc nào cũng xảy ra.

Ban đầu, Tiêu Dận bỏ xuống tất cả áp lực mà dốc hết sức ủng hộ Chiêm Thế Kiệt. Nhưng hắn không thể ngờ ở năm thứ ba, Hoàng Hà bùng nổ lụt chưa từng có, toàn bộ phương nam gần như trở thành biển nước. Mà tất cả tội đầu đổ lên đầu Chiêm Thế Kiệt, áp lực của triều đình quá lớn đến mức Tiêu Dận nghi ngờ lời thề khi xưa của Chiêm Thế Kiệt.

Trong tình huống đó, khi chứng cứ tham ô của Chiêm Thế Kiệt bày ra trước mắt, sự tin tưởng trong đầu hắn bị cắt đứt. Không phải hắn không hoài nghi tới, nhưng mà hắn là người chứ không phải thần, chuyện này quá nhiều trở ngại. Hơn nữa trong triều không ai dám đứng ra nói chuyện giúp Chiêm Thế Kiệt, ngay lúc đó từ bỏ ông ta mới là quyết định sáng suốt nhất.

Sau khi trùng sinh, lại nghe những lời Hạ Nghi Niên nói, cuối cùng Cố Trạch Mộ cũng bắt đầu xem xét kỹ những chuyện này lần nữa.

Bây giờ hắn mới hiểu được tai họa thật sự của năm đó là gì, giống như Thụy vương đã từng nói lòng người vốn nghiêng lệch, phải xem hắn ở vị trí nào, chuyện này không phải hai chữ tham lam có thể nói rõ hết được.

Nhưng mà rốt cuộc bây giờ cũng không thể nào nói những lời này với Tiêu Hằng được.

Tiêu Hằng và hai thư đồng trò chuyện rất hưng phấn.

Thường Ngọc nói: “Ta cảm thấy muốn hoàn thành chuyện này phải có ba việc. Một là quan lại phải trong sạch, quan viên phụ trách trị thủy không nể mặt này nọ, phải thật lòng làm việc. Hai là triều đình phải có tiền, công trình này rất lớn, tất nhiên phải hao phí rất nhiều ngân lượng. Ba là cần một người giỏi giang, đưa ra biện pháp hữu hiệu, như thế mới có thể giải quyết được lũ lụt.”

Cố Trạch Mộ vừa hoàn hồn lại, nghe y nói thế thì không nhịn được mà cười khổ một tiếng. Năm đó, hắn và Chiêm Thế Kiệt cũng đã thỏa mãn ba điều kiện này, nhưng cuối cùng cũng không thể nào thành công được.

Tiêu Hằng nghe tiếng cười khở của hấn, không nhin đợc mà hỏi:
“Trạch Mộ cảm thấy A Ngọc nói không đúng sao?”

“Ba đi ều này không sai, nhưng mà có nhi ều vấn đề khác c ần phải cân nhắc hơn.”

Thư Diệp An nghe vậy, vô cùng phấn khởi mà giơ tay: “Ta biết ta biết, còn có một chuyện quan trọng nhất.”

Ba người nhìn về phía hấn.

Thư Diệp An khẽ nói: “Bệ hạ phải hoàn toàn tin tưởng người kia mới đợc, giống như tiên đế... Ừm ừm ừm.”

Thường Ngọc che miệng của hấn, khẽ nói: “Đây là đi ều cấm kỵ trong cung, người thật là gan to bằng trời.”

Tiêu Hằng nhìn thấy dáng vẻ ảm ức của Thư Diệp An thì đành phải bảo Thường Ngọc buông hấn ra, sau đó nhắc nhở nói: “Ở trước mặt mấy người chúng ta nói một chút vẫn đợc, nhưng ngộ nhỡ bị người ngoài biết thì ta cũng không thể nào cứu đợc người.”

“Vâng.”

Ba người nói xong thì xem như không có việc gì xảy ra, chỉ có Cố Trạch Mộ nhìn thủ hạ im lặng viết <> mà Chiêm Thế Kiệt từng viết ra, khẽ thở dài một cái.

Thư của Tiêu Trạ nhanh chóng đợc gửi đến Tương Nam. Thụy vương nhìn thấy nội dung bức thư, cho dù hấn muốn tôn trọng hoàng huynh cũng không nhin đợc mà thất vọng.

Sau khi phụ tá dưới tay hấn biết chuyện thì lập tức nói: “Điện hạ, chút bạc này có thể làm đợc gì? Chúng ta gặp tai bay vạ gió, bây giờ còn phải dùng tiền túi của mình ra trị thủy sao?”

Thụy vương trậ̀n mặt: “Người có ý gì! Chẳng lẽ bảo bản vương kháng chỉ bất tuân sao?”

“Thuộc hạ chỉ bất bình vì ngài, mấy năm nay ngài ở Tương Nam không có công lao cũng cũng có khổ lao. Bây giờ Huyện lệnh Đường huyện không quan tâm sự sống chết của người khác mà thay đổi tuyến đường vỡ đê, đến mức dân chúng Tương Nam chúng ta gặp nạn. Bệ hạ lại không xử phạt ông ta, ngay cả bạc cứu tế cũng không cho, còn bảo ngài phải xuất bạc ra, đây là đạo lý gì chứ!”

“Người câm miệng!”

“Ngài bảo thuộc hạ câm miệng thì thuộc hạ vẫn phải nói, ngài quá dễ nói chuyện cho nên mới bị người khác ức hiếp đến hoàn cảnh bây giờ. Thật sự thuộc hạ nhìn thấy không vừa mắt!”

“Người đâu, bắt hẩn giam lại cho bản vương!”

Thụy vương tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, thân vệ trong vương phủ lập tức đi lên bắt phụ tá lại dẫn đi.

Lúc này Thụy vương mới nổi giận đùng đùng trở về hậu viện. Nhưng mà mặc dù hẩn đã giam phụ tá lại, song, những lời của phụ tá vẫn tạo thành ảnh hưởng với hẩn.

Về mặt Thụy vương trậ̀n ngâm, vô thức đi tới viện của vương phi.

Lúc này, vương phi đang ăn cơm với quận chúa Vinh Căn. Vinh Căn nhìn thấy phụ vương thì lập tức chạy lên đón: “Phụ vương, Hiều Hiều rất nhớ ngài.”

Trên mặt Thụy vương nở nụ cười, ôm nữ nhi: “Phụ vương cũng nhớ Hiều Hiều.”

Vương phi thấy thế thì lắc đầu cười: “Hai người đó...”

Thụy vương chơi với nữ nhi một lúc lâu, tâm trạng mới trở nên tốt một chút. Vinh Căn ăn cơm xong lại uốn éo người muốn xuống dưới chơi, Thụy vương đành phải buông ta ra để nữ mẫu cẩn thận trông nom con bé.

Đợi cho hai người rời đi, vương phi cũng vậy cho những người khác lui ra, lúc này mới nói: “Trong lòng điện hạ có muện phi ền gì?”

Bình thường, Thụy vương có chuyện gì cũng sẽ nói với vương phi, lần này cũng chỉ do dự một lát, sau đó cũng nói ra tình hình cho vương phi nghe.

Vương phi dụ dàng nói: “Thật ra trong lòng điện hạ đã có quyết định, chỉ là không cam lòng mà thôi. Dù sao điện hạ cũng đã ở Tương Nam nhi ều năm, sớm đã có tình cảm với người dân nơi này, nhưng người dân Tương Nam không phải con dân bệ hạ sao? Chẳng lẽ bệ hạ không đau lòng?”

“Ta biết, ta chỉ...”

“Chẳng qua điện hạ cảm thấy bệ hạ quá khách khí thôi.” Vương phi ôn hòa nói: “Nhưng sao điện hạ không suy nghĩ, sở dĩ bệ hạ nói như thế vì ngài ấy xem ngài là huynh đệ ruột, cho nên mới nói chỗ khó của mình cho ngài biết. Nếu đổi lại là người ngoài thì mới phải khách khí, huynh đệ nhà mình chẳng phải nên nói hết đi ều phi ền lòng sao?”

“Lời này nàng nói giống như hai huynh đệ chúng ta chỉ đơn giản như mượn mảnh vải vậy sao?” Mặc dù Thụy vương nói như vậy nhưng vẻ mặt cũng d ần dụ lại. “Nhưng mà nàng nói cũng đúng, hoàng huynh quản lý một quốc gia lớn như thế, huynh ấy phải cân nhắc nhi ều vấn đề ể l ắm. Huynh ấy chịu nói thẳng cho ta biết có lẽ bởi vì thực sự không còn cách nào khác. Nếu vì thế mà ta hiểu l ần huynh ấy, trái lại phí công hoàng thượng đã tin tưởng ta.”

“Điện hạ hiểu rõ thì được r ồi.” Vương phi cười nói.

“Ừm, ta biết nên làm thế nào r ồi.”

“Người ta nói cưới thê tử phải cưới thê tử hiên, nếu không phải vương phi ở ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, kịp thời cảnh tỉnh ta thì có lẽ ta đã phạm phải sai lầm.” Thụy vương đứng lên, vậy mà lại trịnh trọng thi lễ với vương phi.

Vương phi vội vàng đỡ hấn dậy: “Điện hạ nói gì thế, phu thê chúng ta một lòng, thần thiếp phải vì điện hạ mà suy nghĩ mới đúng. Điện hạ nói như vậy chẳng phải đang khách khí với thần thiếp sao?”

Thụy vương vịn vai nàng cười theo: “Được rồi, hai phu thê chúng ta không cần nói những lời khách sáo này nữa.”

Ngay lúc hai người đang chàng chàng thiếp thiếp, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng huyên náo. Thụy vương nhíu mày, cho người đi vào: “Xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn khẽ nói: “Là Hàn trác phi, Hàn trác phi nghe nói điện hạ ở chỗ vương phi cho nên đặc biệt đến để thỉnh an điện hạ và vương phi.”

Nụ cười trên mặt vương phi nhạt dần, trên mặt Thụy vương lộ vẻ chán ghét: “Lúc này còn thỉnh an cái gì! Các người đều là người chết sao? Nơi này là viện của vương phi, các người sao có thể tùy tiện đến thăm ần ỉ với vương phi, đuổi nàng ta đi!”

Nha hoàn kia nghe chỉ thị của Thụy vương thì vội vàng vâng dạ, khí thế hung hăng đuổi người ở ngoài đi.

Tiếng ần ỉ kia bỗng nhiên lớn hơn, nhưng dần dần nhỏ lại, dường như người đã bị đuổi đi.

Vương phi cũng không còn vui vẻ nữa, lạnh nhạt nói: “Nàng ta vốn là trác phi của điện hạ, điện hạ đi nhìn nàng ta một chút cũng được. Tránh cho nàng ta cảm thấy thần thiếp dùng thuật quyến rũ gì đó, khóa điện hạ trong viện của thần thiếp.”

Thụy vương thấy thái độ vương phi như thế thì cười lắc đầu: “Nàng đó, thứ gì cũng tốt, chỉ có hay ghen.”

Hắn biết rõ năng lực của vương phi vốn không thể nào để Hàn trắc phi đi vào viện, nàng làm như thế chính là cố ý muốn nhìn phản ứng của hắn. Nhưng hắn vẫn không thể nào tức giận với chút mưu kế nhỏ của nàng được.

Vương phi tức giận: “Tính cách của thần thiếp chính là như thế, nếu điện hạ không thích thì không để ý đến thần thiếp cũng được.”

Thụy vương ôm bả vai vương phi: “Lúc trước lúc ta cưới nàng chẳng lẽ không biết tính cách nàng thế nào. Ta đã đồng ý với nàng cả đời này chỉ có một mình nàng thì nhất định sẽ làm được. Bây giờ trên danh phận ta đã thất hứa, vậy thì không thể để nàng khó chịu trong lòng được.”

Thụy vương phi biết lúc trước Thụy vương từng nghiêm túc cự tuyệt Thục thái phi, không muốn cưới trắc phi, nhưng không biết Hàn trắc phi dùng cách gì lại dễ được Thục thái phi đưa thẳng nàng ta vào trong phủ. Mặc dù Thụy vương không thể nào không nhận nàng ta nhưng vẫn tuân theo ước định của hai người, chưa từng đi đến viện của Hàn trắc phi.

Thụy vương cắn môi: “Thật ra thần thiếp cũng không muốn ghen tị, nhưng thần thiếp không muốn tặng ngài cho người khác.”

Thụy vương không nhịn được mà cười lên: “Ta cũng không muốn nàng học người khác rộng lượng mà đưa ta ra ngoài.”

Thụy vương phi bật cười, nhưng lập tức thu lại: “Lời tuy nói thế nhưng dù sao nàng ta cũng đang lúc xinh đẹp, cả ngày cứ bám lấy điện hạ, điện hạ không cảm thấy hổ thẹn với nàng ta sao?”

“Nàng nghĩ nhiều quá rồi.” Thụy vương nói. “Lúc trước Hàn Điệp lừa gạt mẫu phi mới được tiến vào phủ Thụy vương, lúc ở kinh thành ta không làm trái lời mẫu phi được. Nhưng sau khi nàng ta tới Tương Nam ta đã nói qua, ta sẵn lòng tìm cho nàng ta người trong sạch, nhận làm ta làm nghĩa muội để nàng ta nở mày nở mặt gả đi, nhưng nàng ta lại không muốn. Đã vì vinh hoa phú quý, hoàn cảnh trước mắt cũng do nàng ta lựa chọn, sao ta phải áy náy chứ?”

“Ai nói là vì vinh hoa phú quý, không chừng người ta yêu diện hạ nên mới không muốn rời đi đấy!” Thụy vương phi cố ý nói.

“Nếu như nàng ta thâm tình như lời nàng nói thì nên tôn trọng ta. Ta đã nói với nàng ta về lời hẹn ước với nàng từ sớm nhưng nàng ta muốn ta thất hứa, chẳng lẽ đó là yêu sao? Thật sự quá buồn cười mà.”

Thụy vương nói xong lại nói: “Được rồi, nàng cũng không cần dò xét ta, tình cảm của bản vương dành cho vương phi có trời đất làm chứng!”

“Ba hoa!”

Ngay lúc Thụy vương và vương phi ngọt ngào vui vẻ thì ở một viện khác trong vương phủ, Hàn trắc phi oán hận nắm chặt khăn, ánh mắt lộ vẻ oán độc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69

Cố Trạch Mộ đi ra khỏi cửa cung, xe ngựa của phủ Uy Quốc công đã chờ hẵn ở ngoài cửa từ sớm. Hẳn cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời, mặt nạ vốn đang treo trên mặt hẳn rơi xuống, hẳn khẽ thở ra ng ẩ lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy “Lộc cộc” về phía phủ Uy Quốc công, nhưng đi đến một nửa đột nhiên Cố Trạch Mộ gọi xa phu lại, đi thẳng trên đường cái.

Hẳn dựa bên cửa sổ, vén rèm lên, nhìn thấy một cửa hiệu quen thuộc, một vài kí ức xa xưa bỗng nhiên ùa về. Khi đó, hẳn và Phụng Trường Ninh vừa mới thành thân, có một lần hẳn xuất cung làm việc, lúc trở về vì đỡ Phụng Trường Ninh mà mua chút điểm tâm ở cửa hàng nàng thích ăn. Chuyện này chỉ là một việc nhỏ mà thôi, không ngờ Phụng Trường Ninh lại nhớ kỹ chuyện này.

Hẳn nhớ đến Cố Thanh Ninh, bên môi không nhịn được mà nở nụ cười.

Khi đến nơi đó, hẳn dẫn theo hộ vệ xuống xe đi vào cửa hàng, tự chọn mùi vị mà nàng thích, sau đó mới cầm hộp điểm tâm đi lên xe lần nữa. Nhưng mà lúc lên xe, đột nhiên hẳn cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn lại thì không thấy gì cả.

Hộ vệ trên xe không nhịn được mà nói: “Tam thiếu gia, sao thế ạ?”

Cố Trạch Mộ cẩn thận nhìn về phía sau, xác nhận không có chuyện gì, lúc này mới trở lại xe ngựa: “Không có gì.”

Đến lúc trở về nhà, Cố Trạch Mộ không trở về viện của mình mà cầm điểm tâm đến trước viện của Cố Thanh Ninh. Ai ngờ hẳn vừa đi vào thì đã đối mặt với một gậy, may mà hẳn phản ứng nhanh, thân thể trốn về phía sau.

Người đối diện kêu lên một tiếng “A”, sau đó lại ập tới. Cố Trạch Mộ nhíu mày lại tránh về sau, nhưng mà không ngờ cổ tay của đối phương linh

hoạt giống như rắn, vừa thấy hấn né đã chuyển hướng giữa đường, cây gậy kia sắp đánh về phía hấn.

Bỗng nhiên trong viện vang lên giọng nói của Cố Thanh Ninh: “Dừng tay!”

Khó khăn lắm cây gậy kia mới dừng ở bả vai Cố Trạch Mộ, sau đó mới bị chủ nhân nó thu lại.

Cố Trạch Mộ vô thức đổ mồ hôi lạnh cả người, lúc này hấn mới thấy rõ tướng mạo người ở trước mặt. Đó là một tiểu cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc áo vải bình thường, nhưng gương mặt này rất lạ.

Nàng ta mang theo cây gậy đi vào viện, Cố Trạch Mộ cũng nhíu mày cẩn thận đi vào. Vừa lúc nhìn thấy Cố Thanh Ninh đứng ở cửa gian phòng, tiểu cô nương kia hấp tấp chạy tới: “Tiểu thư, một chiêu vừa rồi của nô tỳ thế nào?”

Cố Thanh Ninh tức giận nói: “Suýt chút nữa người đã đánh người ta rồi, người nói sao đây?”

“Không phải do nô tỳ không biết hấn sao? Hấn không thông báo đã đi tới như vậy, nô tỳ còn tưởng rằng người xấu!”

“Người có từng thấy qua người xấu nào lùn thế chưa?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Bùi Ngự chu mỏ một cái: “Sao có thể dùng chiêu cao để phán đoán người xấu chứ! Năm đó nô tỳ đi theo cha hành tẩu giang hồ, những người kia vừa lùn vừa xấu nữa!”

Cố Trạch Mộ không nghe nổi nữa: “Cố Thanh Ninh, rốt cuộc muội đang làm gì hả?”

Cố Thanh Ninh thấy mặt hấn đen thui, nàng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi suýt chút nữa cười ra tiếng. Sau đó nàng ho khan hai tiếng rồi giới

thiệu: “Nàng ấy là Bùi Ngự, là hộ vệ ta mới thu nhận.”

“Hộ vệ?”

Cố Thanh Ninh lại nói với Bùi Ngự: “Đây là con trai cùng một mẹ với ta, Tam thiếu gia phủ Uy Quốc công, Cố Trạch Mộ.”

Cố Trạch Mộ: “... Muội gọi ta một tiếng ca ca sẽ chết sao?”

Cố Thanh Ninh hừ một tiếng, không phản ứng với hắn.

Cố Trạch Mộ cảm thấy bực mình mà không nói ra được, suýt chút nữa đã xoay người rời đi. Ai ngờ đột nhiên Bùi Ngự lại hít mũi một cái: “Cái gì đó? Thơm quá! Có hạt vừng, đậu phộng, óc chó...”

Cố Thanh Ninh theo ánh mắt của nàng nhìn về phía chiếc hộp à Cố Trạch Mộ cầm trong tay: “Đây là cái gì?”

Cố Trạch Mộ đã bị phát hiện, chỉ có thể đưa hộp qua: “Trên đường ta nhìn thấy nên thuận tiện mua cho muội.”

Cố Thanh Ninh cầm lấy hộp, mở ra xem đã hiểu rõ, cố ý nói: “Từ hoàng cung về phủ Uy Quốc công lại đi vòng qua Bách Vị Các mua điểm tâm, thuận đường này của người cũng đủ xa đây.”

“Cố Trạch Mộ, người thành thật một chút sẽ chết sao?”

Cố Trạch Mộ cũng học nàng hừ lạnh một tiếng.

Vẻ mặt Bùi Ngự thèm thùng nhìn chiếc hộp kia, Cố Thanh Ninh thu lại: “Cái này không cho người ăn, một hồi ta sẽ bảo phòng bếp làm cho người một bát bánh sữa hạnh nhân.”

Bùi Ngự lập tức cười thỏa mãn.

Đuổi người bên ngoài đi, lúc này hai huynh muội mới về đến phòng.

Vốn dĩ xa nhau một tháng không gặp, ít nhiều gì giữa hai người cũng có chút xa lạ, ai ngờ vì chuyện Bùi Ngự gây ra mà hai người nhanh chóng tìm về cách khi ở chung với nhau.

Cố Trạch Mộ nhìn bóng lưng của Bùi Ngự, tức giận nói: “Muội tìm được nha đầu này từ đâu thế?”

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới kể chuyện thu nhận Bùi Ngự thế nào, lại phái người đi đầu tra nòng ấy nói cho Cố Trạch Mộ nghe.

Cố Trạch Mộ cũng gật gật đầu: “Cũng nên cẩn thận một chút.”

Cố Thanh Ninh vội vàng lướt qua vấn đề này, trái lại hỏi: “Trước đó, ở trong cung có sấm sét liên tục là sao thế? Trạm Nhi có nghi ngờ người không?”

Cố Trạch Mộ thở dài, nói tình hình lúc đó ra.

Cũng may mà có nhiều người, sau đó vì chuyện Hoàng Hà ngập lụt thu hút sự chú ý của Tiêu Trạm cho nên không bị lộ tẩy. Về sau, Cố Trạch Mộ cũng vô cùng khiêm tốn, không dám làm ra danh tiếng gì nữa, chỉ sợ bị Tiêu Trạm gọi đi. Đến khi đó, một khi quỳ xuống, không nói đến chuyện lộ tẩy, chỉ sợ hấn sẽ dọa Tiêu Trạm chết mất.

Cố Thanh Ninh hơi buồn phiền, dù sao một hai lần cũng còn được, nhưng thời gian dài thì cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề. Lại nói Cố Trạch Mộ làm thư đống trong cung, không thể mãi mãi không gặp Tiêu Trạm được.

Cố Trạch Mộ cũng nghĩ như thế, hấn nói: “Ta chuẩn bị đi tìm đại sư Hành Không một chút.”

“Đại sư Hành Không? Ông ta có cách sao?”

“Không biết.” Cố Trạch Mộ nhíu mày nói: “Nhưng dường như ông ta có thể đoán được thân phận của chúng ta. Tóm lại bây giờ không có cách nào khác, vậy thì còn nước còn tát đi.”

Cố Thanh Ninh cũng đồng tình.

Cố Trạch Mộ đang chuẩn bị rời đi, chợt nhớ đến chuyện lúc mình trở về bị người ta theo dõi, hấn hỏi Cố Thanh Ninh: “Gần đây muội đi ra ngoài có cảm giác đặc biệt gì không?”

Cố Thanh Ninh khó hiểu: “Cảm giác gì, không có.”

Cố Trạch Mộ gật đầu: “Ta biết rồi.” Hấn đoán, chỉ sợ đối phương cũng không nhắm về phủ Uy Quốc công, mà là nhắm về phía hấn.

Cố Thanh Ninh bị hấn làm cho hồ đồ “Người đừng chỉ nói một nửa, có phải người có chuyện gì hay không?”

Cố Trạch Mộ đang chuẩn bị giấu nàng thì lại nghe Cố Thanh Ninh nói: “Người đừng gạt ta, lúc trước người đã nói nếu chúng ta đang ở trên một con thuyền thì phải thẳng thắn với đối phương.”

Nàng đã nói thế, đương nhiên Cố Trạch Mộ không thể lừa gạt nữa.

Cố Thanh Ninh sững sốt một chút, sau đó mới nói: “Đã như thế thì lúc người đi Thiên Phật Tự hãy dẫn theo Bùi Ngự đi.”

Cố Trạch Mộ vội vàng từ chối: “Cho dù nàng ta là thiên tài học võ nhưng cũng chưa học được bao lâu, lại không có kinh nghiệm. Ta dẫn theo hộ vệ là được rồi.”

“Người đừng xem thường Bùi Ngự, không nói chuyện khác, chỉ với sức của nàng ấy thôi đã đủ bảo vệ người rồi.”

Cố Thanh Ninh đã một mực yêu cầu như thế, Cố Trạch Mộ cũng đành phải đồng ý.

Ngày hôm sau, Cố Trạch Mộ nói với Đào thị xong, hấn dẫn theo hai tên hộ vệ mà Bùi Ngự cùng nhau đi Thiên Phật Tự.

Tiểu hòa thượng đưa hấn vào, sau đó đi báo với đại sư Hành Không. Cố Trạch Mộ ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Bùi Ngự hơi tò mò nhìn xung quanh cũng không có gì để chơi, lúc này nàng mới đưa mắt nhìn Cố Trạch Mộ. Hôm qua, nàng được Xuân Anh nói cho biết Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh là huynh muội ruột. Nhưng nàng nhìn qua nhìn lại cũng không cảm thấy hai người lớn lên giống nhau. Lại nói, mặc dù có đôi khi Cố Thanh Ninh dữ dằn với nàng nhưng cảm giác trên người nàng ấy khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu. Trái lại, nàng không muốn đến gần Cố Trạch Mộ.

Bùi Ngự đứng đưng nhìn Cố Trạch Mộ như thế, đương nhiên hẳn có cảm giác, chỉ là hẳn cũng không để trong lòng.

Ngược lại là Bùi Ngự phải tự tìm lý do thuyết phục mình. Dù sao cho dù Cố Trạch Mộ thế nào, tiểu thư đã phân phó nàng phải bảo vệ hẳn thật tốt thì nàng nhất định sẽ bảo vệ đối phương.

Bùi Ngự thăm gặt đầu, nàng cũng không còn dao động nữa, tập trung theo sát Cố Trạch Mộ.

Một lát sau, đại sư Hành Không đi tới, nhìn thấy Cố Trạch Mộ trên mặt ông nở nụ cười: “Cố thí chủ, từ khi chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ.”

Sau khi Cố Trạch Mộ chào ông ta thì bảo hộ vệ và Bùi Ngự xuống dưới. Ai ngờ Bùi Ngự lại không nhúc nhích, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nô tỳ đã đáp ứng tiểu thư phải bảo vệ ngài thật tốt, đương nhiên lúc nào cũng phải ở cạnh ngài.”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Tiểu thư của người còn bảo người phải nghe lời của ta, người không để câu này trong lòng sao?”

“Nô tỳ...”

“Được rồi, ta có lời muốn nói với đại sư Hành Không, người ra giữ cửa đi.”

Bùi Ngự còn muốn nói điều gì đó, nhưng nàng sợ khí thế của Cố Trạch Mộ cho nên đành phải nhếch miệng tức giận đi ra.

Lúc này Cố Trạch Mộ mới nói với Hành Không: “Đề đại sư chê cười r ồi.”

“Tiểu cô nương này tâm tư thuần khiết, thiên phú dị bẩm, thật hiếm thấy.”

Không có người ngoài, Hành Không cũng đã đoán được thân phận của Cố Trạch Mộ từ sớm. Cố Trạch Mộ cũng không giả vờ là trẻ con trước mặt ông nữa: “L ần này ta đến tìm đại sư là có chuyện muốn thỉnh giáo đại sư.”

“Ồ?”

“Nếu chuyện kiếp trước làm tại hạ phiền nhiễu, không biết đại sư có cách gì giải quyết không?”

Hành Không cười nói: “B ần tăng có thể hỏi một cuộc nhân quả thế nào không?”

Cố Trạch Mộ do dự một lát mới trả lời: “Luân thường.”

Trên mặt Hành Không cũng không lộ vẻ giạt mình, trái lại ôn hòa nói: “Đó là vì thí chủ vẫn chưa thoát khỏi kiếp trước, ngài chưa từng buông xuống nhân cho nên mới kết quả.”

“Ý của đại sư chẳng lẽ bảo ta phải hoàn toàn buông bỏ kiếp trước, hoàn toàn quên đi thân phận của mình, xem thân nhân kiếp trước thành người lạ không quan hệ sao?”

“Đúng thế.” Hành Không nói. “Chẳng phải lệnh muội làm rất khá sao?”

Đúng là như thế, dường như sau khi trùng sinh Cố Thanh Ninh đã buông bỏ hoàn toàn chuyện cũ trước kia, nàng an tâm làm Cố Thanh Ninh. Nếu không phải lúc trước bị Nguyên Gia phát hiện thân phận thì nàng sẽ không đi quấy r ầy cuộc sống của Nguyên Gia.

Nhưng Cố Trạch Mộ lại không làm thoải mái như nàng được. Dĩ nhiên hẳn có thể chậm rãi buông bỏ quy ền lực, buông bỏ thân phận đế vương,

nhưng nếu phải hoàn toàn cắt đứt với kiếp trước thì hẳn lại cảm thấy không thoải mái.

Chẳng qua Hành Không cũng nói cho hắn biết, trừ chuyện đó ra không còn cách nào khác.

Nói cách khác, nếu như hắn không muốn thấy mình quỳ xuống Tiêu Trạch sẽ bị sét đánh thì chỉ có thể quên đi Tiêu Trạch là con của hắn, lấy thân phận thần tử đối mặt với đối phương.

Chuyện này cũng có nghĩa là từ đó về sau, thân phận quân thần phụ tử sẽ thay đổi. Trong phút chốc, chuyện này khiến cho Cố Trạch Mộ không thể tiếp nhận được.

Cố Trạch Mộ thở dài trong lòng, nhưng hắn vẫn cảm ơn đại sư Hành Không, sau đó trong lòng mang đầy tâm sự đi ra ngoài.

Vốn dĩ Bùi Ngự đang ng ỡ xõm dưới cây trong sân nhìn kiến, thấy Cố Trạch Mộ đi ra thì lập tức đuổi theo hắn, đúng là một tác không rời theo nghĩa đen.

Cố Trạch Mộ cũng không có tâm trạng quan tâm nàng, chỉ có thể mặc kệ nàng.

Xe ngựa từ Thiên Phật Tự chạy thẳng về kinh thành, trong đầu Cố Trạch Mộ vẫn còn đang suy nghĩ đến lời Hành Không. Lúc hắn đang buồn bực thì lại nghe Bùi Ngự nói: “Hình như có người đi theo chúng ta.”

Vào lúc này, đúng lúc xe ngựa chạy vào thành, hai bên đường phố vang lên tiếng huyên náo, nhưng Cố Trạch Mộ vì một câu nói của Bùi Ngự mà cả người run lên, hắn vén rèm nhìn về phía sau.

Bùi Ngự tiến đến bên cạnh, chỉ vào mấy người nói: “Mấy người kia vẫn lén nhìn ngài. Còn người dắt ngựa kia, nô ty phát hiện từ cổng Thiên Phật Tự hẳn vẫn đi theo chúng ta.”

Bùi Ngự chỉ mấy người không hề có chút đặc biệt nào, trông cực kỳ bình thường. Nếu không phải bị nàng cố ý vạch trần thì Cố Trạch Mộ cũng sẽ không phát hiện.

Hắn trằm mắt lại thản nhiên, chỉ bảo xa phu lái xe ngựa đến trà lâu bên cạnh. Hộ vệ cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của hắn.

Xe ngựa ngừng lại, xa phu dắt ngựa đến bên cạnh chờ đợi. Cố Trạch Mộ được tiểu nhị dẫn thẳng vào trà lâu, ở một nhã gian lầu hai.

Vừa lúc nhã gian gần cửa sổ, từ góc độ này nhìn sang đúng lúc có thể thấy tình hình ở dưới đường.

Lúc này Cố Trạch Mộ mới nói với Bùi Ngự: “Người nhận ra được mấy người đó không?”

Bùi Ngự thăm dò nhìn thoáng qua, gật gật đầu: “Có thể.”

“Vậy một lát người và A Thanh xuống dưới bắt một người lên.”

Bùi Ngự lại lắc đầu: “Không được, nô tỳ phải ở cạnh bảo vệ ngài.” Cho dù Cố Trạch Mộ khuyên thế nào thì nàng cũng không đồng ý.

Cố Trạch Mộ chỉ có thể nhượng bộ mà cầu việc khác: “Vậy người chỉ người đó được chứ.”

Lúc này Bùi Ngự mới đồng ý.

Cố Trạch Mộ ra hiệu cho hai tên hộ vệ: “Một lát các người ra ngoài, dựa theo sự hướng dẫn của Bùi Ngự mà bắt một người trở về, xem rốt cuộc đối phương có lai lịch gì?”

Hộ vệ hơi do dự: “Nhưng nếu như chúng ta đi bắt người, thiếu gia ở đây một mình chỉ sợ không an toàn.”

Bùi Ngự lập tức bất mãn nói: “Ai nói ngài ấy ở một mình, ta không phải người à!”

“Nhưng...” Hộ vệ chưa từng giao thủ với Bùi Ngự, chỉ thấy nàng là tiểu cô nương nên không nói ra câu trong lòng.

Bùi Ngự hằm hừ nói: “Ít nhất ta còn nhìn thấy người theo dõi, các người lại không nhìn ra, nói rõ ta mạnh hơn các người!”

Hộ vệ: “...”

Cố Trạch Mộ ở bên cạnh nói: “Nàng ta nói không sai, các người yên tâm đi.”

Cố Trạch Mộ đã nói thế, hộ vệ đành phải nhận nhiệm vụ.

Cố Trạch Mộ và Bùi Ngự ở trên lầu chờ. Cố Trạch Mộ tương đối bình tĩnh, Bùi Ngự lại nhìn xung quanh phòng. Cố Trạch Mộ vừa muốn nói gì, chỉ thấy Bùi Ngự giơ tay lên phá hủy giàn hoa trong phòng, sau đó cấn chân bàn tay trong tay ước lượng.

“Cho dù hơi nhẹ nhưng mà có thể tạm thời dùng được.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Bùi Ngự còn tưởng rằng hắn sợ hãi, an ủi hắn: “Ngài yên tâm đi, nô tì nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ngài.”

Cố Trạch Mộ thở dài, thật ra thông qua hai lần theo dõi này hắn phát hiện dường như đối phương cũng không phải muốn gây bất lợi cho hắn. Cho nên mặc dù hắn bảo hộ vệ đi bắt người nhưng thật ra cũng không lo lắng cho an nguy của mình.

Nhưng mà Bùi Ngự làm như vậy cũng vì an toàn của hắn, hắn cũng chỉ bất đắc dĩ nhận, móc bạc trong ví ra đặt lên bàn.

Qua hồi lâu, hai tên hộ vệ mới ử rũ cúi đầu trở về, quả nhiên tay không mà về.

Một người trong bọn họ không nhịn được nói: “Mấy người kia cũng quá cẩn thận, thuộc hạ chỉ mới đến gần mà dường như bọn chúng phát hiện

được, chạy cực nhanh.”

Cố Trạch Mộ hơi thất vọng nhưng cũng không bất ngờ.

Bởi vì đối phương thật sự cẩn thận, từ lần này theo dõi mà xem thì sau lần trước bọn chúng bị phát hiện lại càng cẩn thận hơn. Nếu không phải bên này có Bùi Ngự không tầm thường thì có lẽ bọn họ sẽ không phát hiện ra.

Nhưng mà đối phương bỏ nhiều công sức như thế rốt cuộc là vì cái gì? Nếu không vì phủ Uy Quốc công vậy chỉ sợ có liên quan đến thái tử.

Cho dù bọn chúng có mưu đồ gì thì cuối cùng sẽ chủ động xuất hiện trước mặt hắn, hắn chờ đợi cũng được.

Cố Trạch Mộ nghĩ như thế thì an tâm hơn nhiều, dặn dò bọn họ không nói ra chuyện này rồi giả vờ chưa từng xảy ra chuyện gì đi về phủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70

Khi lũ lụt dần biến mất, đám người đi khỏi quê hương cũng dần về quê lại. Để xây dựng lại nhà cửa sau đồng đở nát, triều đình ban thánh chỉ, cắt giảm thuế má ba năm ở nơi gặp thiên tai.

Dân chúng vốn là sinh vật có sức sống kiên cường nhất, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, trên vùng đất hoang phế cũng dần dần có sức sống.

Sau khi triều đình giải quyết xong chính sự thì cuối cùng có thể thở một hơi để tính toán.

Ngoại trừ đi điều tra được quan viên tham ô tiền sửa đê và cứu tế, còn có những quan viên bỏ trốn mất dạng không quan tâm sự sống chết của bách tính. Thậm chí Huyện lệnh Đường huyện, người mà thay đổi đường đê vỡ cũng ở trong đó.

Nhưng ngoài một đám lớn quan viên bị phát thì có một người đặc biệt được bệ hạ khen ngợi.

Người này chính là Huyện lệnh Cấn huyện Tạ Trường Phong.

Cấn huyện vốn dĩ là hạ huyện, lần này cũng gặp phải tai ương nhưng tổn thất vô cùng bé nhỏ. Khâm sai đi điều tra một phen mới biết Tạ Trường Phong vừa đến Cấn huyện đã gặp phải mưa to từ trên trời rơi xuống. Y mặc kệ không thu dọn hành lý mà đã đích thân dẫn người đi đến đê để xem mực nước, sau đó tổ chức cho dân phu gan dạ tuồn tra mỗi ngày. Cho nên trước khi tình hình nguy hiểm xảy ra đã báo động kịp thời, cũng sơ tán dân chúng khỏi địa phương.

Lại thêm một mặt y đã sớm phái người gia cố đê đập, mặt khác thì lấy lương thực trong kho hàng dời đến núi cao, cho nên những huyện khác đầu thiếu ăn thì Cấn huyện vẫn còn rất tốt. Thậm chí sau khi nước lũ rút, y lo sợ ôn dịch nên sắp xếp cho bách tính vùi lấp gia súc, xác chết, cũng tự móc tiền túi mời đại phu pha nước thuốc phun ở trong thành.

Khi tiếng than khóc rung trời ở phía Nam thì Cấn huyện lại trở thành nơi thế ngoại đào nguyên.

Sau khi khâm sai báo cáo chuyện này lên, Tiêu Trạ cũng vô cùng vui mừng. Tiêu Trạ không chỉ khen ngợi Tạ Trường Phong rất nhiều mà còn đề bạt y làm Ân châu Tri Châu, có thể nói là liên tục vượt ba cấp.

Lúc trước, trong kì thi mùa xuân Tạ Trường Phong chỉ đạt hạng sáu, tất cả mọi người cảm thấy hoàng thượng vì thúc phụ của Tạ Trường Phong là Tạ Chiết mà chán ghét lây sang y. Cho dù y tài hoa hơn người, nhưng đắc tội bệ hạ thì còn có tiền đồ gì sao?

Vì thế không ít người đều chế giễu y, hoặc vạch rõ giới hạn. Thậm chí, phủ Vĩnh Thọ Hầu được đồn rằng kết thân với y cũng đổi ý, không thừa nhận chuyện này.

Tất cả mọi người cảm thấy cả đời này của y cũng chỉ như thế.

Ai ngờ lần này Hoàng Hà ngập lụt. Tạ Trường Phong lại trong họa được phúc. Y là một người mới vừa bước chân vào quan trường vậy y không làm chuyện đại đột thì có thể đoán được y sẽ có tương lai tương sáng rộng mở!

Cũng không biết phủ Vĩnh Thọ Hầu có hối hận đến phát điên lên không.

Phủ Vĩnh Thọ Hầu có hối hận hay không cũng không ai biết, nhưng mà đại tiểu thư Trương Minh Huyền, người bàn chuyện cưới gả với Tạ Trường Phong lại tức giận đến bệnh.

Đương nhiên, lời truy ền đi chỉ nói là chột nhiễm phong hàn, nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì.

Cố Thanh Thù k ết ai nói nhỏ với Cố Thanh Ninh: “Đáng đời! Nghe nói vốn là phủ Vĩnh Thọ Hầu đang do dự đó, nhưng Trương đại tiểu thư nghe nói y chọn Cấn huyện lại muốn chết muốn sống nhất định phải giải trừ hôn ước với y, ngay cả thanh danh cũng không quan tâm. Về sau, vị Tạ

công tử này biết sự thật thì chủ động đến cửa giải trừ hôn ước. Haiz, ta vốn cảm thấy văn nhân đầu hèn nhất vô dụng, bây giờ xem ra Tạ Trường Phong này vẫn còn tính là nam nhân nha!”

“Cái gì gọi là nam nhân đầu hèn nhất vô dụng.” Cố Thanh Ninh hơi bất đắc dĩ. “Nếu đại ca nghe tử nói lời này thì tử xem ca ấy dạy dỗ tử thế nào.”

Cố Thanh Thù vừa nghe đến tên của Cố Trạch Vũ thì lại rụt cổ theo phản xạ: “Chúng ta trò chuyện mà, mọi đừng đột nhiên nhắc đến đại ca, thật dọa người.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cố Thanh Vi chậm rãi nói: “À, thì ra trong lòng Nhị tử đại ca có dáng vẻ như thế, mọi cũng biết rồi.”

Lúc này đến phiên Cố Thanh Thù bó tay rồi, sao nàng quên mất ở đây còn có kẻ mách lẻo nhỏ nhỏ chứ. Nhưng mà Cố Thanh Thù cũng không phải người dễ bị uy hiếp, nàng duỗi tay chọt trán của Cố Thanh Vi: “Mọi còn dám cáo trạng với đại ca à, mọi không sợ ta nói với đại ca mọi lén chép bài tập của Thanh Ninh sao?”

Hai người đầu có nhược điểm, giống như hai con gà chọi không ai chịu nhường ai.

Cố Thanh Ninh dở khóc dở cười đành phải thuận thực làm người hòa giải, thật vất vả mới khiến cho hai người hòa thuận lại. Một giây trước hai người còn đấu không ngừng, giây sau lại vui vẻ như là một người khiến Cố Thanh Ninh vô cùng khâm phục.

Ngay lúc ba người ăn thì Cố Thanh Chỉ và Đỗ Uyển Oánh tay nắm tay đi tới.

Đỗ Uyển Oánh là Nhị tiểu thư của phủ Khánh Dương Hầu, tuổi tác bằng Cố Thanh Chỉ, tính cách của nàng dịu dàng, quan hệ của hai người vẫn luôn rất tốt. Tuy nói đệ đệ Đỗ Lăng Dương của nàng ấy hơi đáng ghét

nhưng nhân duyên của Đỗ Uyển Oánh rất tốt, lại có quan hệ với Cố Thanh Chi nên cũng thân với bọn tử muội Cố gia.

Lần này là sinh thân của Đỗ Uyển Oánh, nàng mời mấy tử muội họp mặt trong phủ. Ngoại trừ tử muội Cố gia còn có thiên kim nhà huân quý và văn thân.

Mấy nữ hài này cũng là người quen biết với phủ Khánh Dương Hài, tuổi tác xấp xỉ Đỗ Uyển Oánh, khoảng mười một mười hai tuổi. Trong tình huống bình thường, lúc này người trong nhà đã bắt đầu giúp các nàng tìm đối tượng hôn phối, ít nhiều gì chính các nàng cũng để ý đến những chuyện này.

Mà trùng hợp tuổi của đương kim thái tử của xấp xỉ, khoảng một hai năm nữa sẽ lựa chọn thái tử phi, mà các nàng đều trong phạm vi được chọn.

Ở trong đó, ngoại trừ Cố Thanh Chi có hôn ước từ sớm thì những người khác nếu có ý đầu là người cạnh tranh.

Mà trong lúc đó, giữa nhóm người này có một người có thân phận đặc biệt nhất, đó chính là tôn nữ Trần Mẫn của Vinh An bá. Cô cô của nàng ấy chính là Trần hoàng hậu, nàng là biểu muội ruột của thái tử, cũng là người mạnh nhất tranh đoạt vị trí thái tử phi. Cho nên những nữ hài khác vừa vui vẻ với nàng nhưng cũng phòng bị, bọn họ ngỗ vây quanh nàng ấy.

Dáng vẻ của Trần Mẫn không tính là đặc biệt xuất sắc, nhưng khí chất thanh nhã như lan cộng thêm cho nàng không ít điểm. Nếu không phải tuổi của nàng ấy còn hơi nhỏ thì lại khiến cho Cố Thanh Ninh nhớ tới Trần hoàng hậu lúc trước.

Lúc đó, khi nàng và Tiêu Dận chọn Thái tử phi từng có vài tranh chấp nhỏ, cuối cùng hai người nhất trí chọn Trần thị có gia thế thấp kém, cũng bởi vì giữa một đám tiểu cô nương, khí chất lạnh nhạt trầm ổn của Trần thị khiến cho người ta khắc sâu.

Cố Thanh Ninh ung dung nhìn mấy động tác nhỏ của những tiểu cô nương, những mưu kế nhỏ này cũng không làm cho nàng phiền chán, trái lại chỉ thấy buồn cười.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy một cô nương mặc y phục màu vàng nhạt, gương mặt này cũng hơi lạ. Có lẽ vì như thế nên nàng bị những quý nữ khác bài xích, trên mặt lộ vẻ ảm đạm nhưng lại nhanh chóng lộ gương mặt tươi cười.

Cố Thanh Ninh kéo Cố Thanh Thù, người được mệnh danh là “Bách khoa toàn thư kinh thành”: “Tiểu cô nương kia là ai thế?”

Cố Thanh Thù cũng không để ý việc Cố Thanh Ninh gọi một nữ hài tử lớn hơn mình mấy tuổi là tiểu cô nương có gì không đúng, nàng hí mắt nhìn đối phương một chút mới giật mình nói: “Là nàng đó!”

“Đây là tiểu nữ nhi của Công bộ Thượng thư tân nhiệm, tên là... Tôn Lan Thấm.” Cố Thanh Thù nói xong còn gật gật đầu: “Đúng, chính là tên này.”

Mặc dù Cố Thanh Ninh xem coi Cố Thanh Thù là bách khoa toàn thư kinh thành nhưng không ngờ nàng ấy lại thần thông quảng đại đến mức này. Ngay cả tin tức của tiểu nữ nhi nhà Công bộ Thượng thư tân nhiệm đều biết rõ ràng.

Cố Thanh Thù cũng không thừa nước đục thả câu, chỉ chỉ Tôn Lan Thấm: “Mọi biết vì sao mấy người này không để ý tới nàng ấy không?”

“Vì sao?” Cố Thanh Ninh tò mò nói. Lúc trước, trong vòng quý nữ này không phải không có người mới gia nhập, nhưng các nàng chưa hề bài xích đối phương. Có lẽ trên người Tôn Lan Thấm này có chuyện khác.

Cố Thanh Thù háng giọng một cái, đi đến nói bên tai Cố Thanh Ninh: “Nàng ấy từng từ hôn.”

Cố Thanh Ninh hơi kinh ngạc, chuyện này khác với chuyện của Trương Minh Huyền. Theo tuổi tác của Tôn Lan Thấm, nếu từ hôn thì có lẽ là định

thông gia từ nhỏ. Bình thường nếu định thông gia từ nhỏ thì hai nhà phải có tình cảm sâu sắc hiểu rõ nhau, mà muốn từ hồi thì gần như hai nhà phải rạn vỡ. Chỉ là nàng không có ấn tượng gì với vị Công bộ Thượng thư này, cũng không biết nhà nào có hôn phối với đối phương.

Nhưng mà Cố Thanh Thù đã nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho nàng: “Chỉ là chuyện này cũng không thể trách nhà bọn họ được, muội biết nhà đính hôn với bọn họ là ai không? ... Chính là vị kia, Tổng đốc đường sông bị tiên đế chém đầu cả nhà.”

“Chiêm gia?”

“Đúng thế.” Cố Thanh Thù khẽ nói. “Vốn dĩ nàng ấy và trưởng tử Chiêm gia có hôn ước từ bé, ai ngờ Chiêm đại nhân bị tra ra tham ô, Tôn đại nhân vì muốn phủ sạch quan hệ nên mới vội vã từ hôn. Chỉ đáng thương cho vị Tôn tiểu thư này, sau khi cả nhà Chiêm gia bị chém đầu, rất nhiều người đều cảm thấy nàng ấy khắc phu đó.”

Bây giờ Cố Thanh Ninh mới hiểu được, nói đến năm đó mặc dù Chiêm Thế Kiệt xảy ra chuyện như thế, nhưng thật ra có không ít người đồng cảm với ông ta. Việc làm này của Tôn đại nhân cũng làm cho người ta quá thất vọng, nên lúc này mới truyền ra thanh danh như vậy. Chỉ đáng thương cho tiểu cô nương Tôn Lan Thấm, năm đó khi xảy ra chuyện thì nàng cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, cũng không được làm chủ lại vô duyên vô cớ mang tiếng như thế.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy một mình Tôn Lan Thấm đang lẻ loi ngồi cho cá ăn trong đình, bỗng nhiên nàng cảm thấy thông cảm cho nàng ấy.

Đợi đến sau khi tiệc sinh thần của Đỗ Uyển Oánh kết thúc, tỷ muội Cố gia tạm biệt Đỗ Uyển Oánh ngồi xe ngựa đi về nhà. Ai ngờ nửa đường lại gặp xe ngựa của Nguyên Gia.

Mấy năm nay, quan hệ giữa trưởng công chúa Nguyên Gia và phủ Uy Quốc công không tệ, vì thế Cố Thanh Chỉ cho người ngừng xe, mấy văn bồi đi ra chào hỏi nàng.

Nguyên Gia cười với từng người, sau đó nói với Cố Thanh Ninh: “Đã lâu rồi Thanh Ninh chưa đến phủ chơi. Cũng đúng lúc ta vào cung, hoàng hậu nương nương thưởng cho một hộp cung hoa, đã gặp thì con hãy đi đến phủ với ta, chia cho nhóm tử muội cùng nhau chơi đùa.”

Cố Thanh Ninh biết nàng có chuyện tìm mình, nói không chừng gặp ở đây cũng là cố ý nên quyết định đi cùng.

Sau khi Cố Thanh Ninh đổi xe ngựa, Nguyên Gia mới cho xa phu chạy đến phủ trưởng công chúa. Nhưng trên đường đi nàng cũng không nói gì, chỉ cầm chút điểm tâm hoa quả tươi cho Cố Thanh Ninh ăn.

Cố Thanh Ninh nhìn nét mặt của nàng đã biết không phải là chuyện gì khẩn cấp nghiêm trọng cho nên cũng an tâm ăn hoa quả.

Đến khi đến phủ trưởng công chúa, Nguyên Gia mới đuổi đám hạ nhân đi, sau đó dẫn Cố Thanh Ninh vào phòng.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới thu lại vẻ mặt vui vẻ, nghiêm túc hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Nguyên Gia thở dài, lúc này mới nói chuyện xảy ra.

Hai ngày trước, Nguyên Gia vì chuyện của đại trưởng công chúa Thục Huệ hầu kinh một chuyến mà tiến cung tìm Tiêu Dận.

Đại trưởng công chúa Thục Huệ là nữ nhi của Cung Đế, làm người biết đi đâu khiêm tốn. Lúc trước khi Tiêu Dận đăng cơ, hoàng thất có không ít thiêu thân, không biết vương gia và công chúa đều thanh trừng, nhưng trưởng công chúa Thục Huệ lại yên ổn sống sót. Thành đế thấy bà cũng yên phận, nữ nhi của bà còn đến phủ Uy Quốc công, chính là Đại bá mẫu Chu thị của Cố Thanh Ninh.

Sau này phò mã qua đời, đại trưởng công chúa Thục Huệ dẫn theo con trai, con dâu cùng nhau hầu hương Linh Khu. Bà đi cũng rất nhiều năm, trước đó không lâu bà mới viết thư gửi về nói muốn hầu kinh.

Bây giờ bà ấy là trưởng bối có thân phận cao nhất trong hoàng thất, cho nên đương nhiên Nguyên Gia không dám thất lễ. Lúc này nàng mới cầm thư của đại trưởng công chúa Thục Huệ vào cung.

Ai ngờ nàng vừa tiến cung lại phát hiện có chỗ không đúng, trên mặt đất trong ngự thư phòng có một chén trà bị vỡ, tất cả người hầu đều nơm nớp lo sợ. Ngay cả trên mặt của Tiêu Trạh cũng còn sự tức giận, chỉ khi thấy nàng mới dịu lại.

Sau chuyện Hoàng Hà lũ lụt, Tiêu Trạh lại trở thành vị đế vương ôn hòa như xưa, cũng không biết chuyện gì khiến y tức giận như thế.

Trong lòng Nguyên Gia cảm thấy nghi hoặc nhưng chỉ khẽ hỏi: “Hoàng huynh một ngày trăm công ngàn việc, có phải thầh muội quấy rầy ngài.”

“Không sao.” Tiêu Trạh miễn cưỡng nở nụ cười. “Trăm biết muội có chừng mực, đã đến tìm trăm nhất định là có việc quan trọng. Có chuyện gì muội nói đi.”

Lúc này Nguyên Gia mới đưa thư trong tay lên.

Tiêu Trạh mở ra xem, hơi kinh ngạc: “Thục Huệ cô mẫu muốn về kinh sao?”

Nguyên Gia nói: “Nếu là những chuyện nhỏ khác thì thầh muội không dám làm phiền hoàng huynh, nhưng mà Thục Huệ cô mẫu có thân phận cao quý, thầh muội phải đích thân đưa thư đến cho hoàng huynh.”

Tiêu Trạh gật gật đầu: “Chuyện này cũng đúng.” Sau đó y nói: “Dù sao sau khi phụ hoàng mất thì chỉ còn lại một trưởng bối là Thục Huệ cô mẫu, tất nhiên không thể sơ suất. Phủ đại trưởng công chúa nhiều năm chưa có người ở, phải tu sửa tốt một phen.”

“Hoàng huynh yên tâm, thầh muội rõ.”

“Ta để công bộ giúp muội, nếu cần thứ gì chỉ cần tìm Công bộ Thượng thư là được.”

“Vậy th ần muội đa tạ hoàng huynh.”

Tiêu Trạ m cười nói: “Nói gì vậy, Thục Huệ cô mẫu là trưởng bối, chuyện này ta cũng nên làm. Muội thay ta giải quyết chuyện này, bây giờ lại còn khách khí với ta à.” Nói xong những này, Tiêu Trạ m lại nói: “Nói tới nói lui, cuối cùng đáng tin chỉ có huynh đệ tử muội nhà mình.”

Nguyên Gia ý thức được có đi ều gì đó không đúng nên hỏi lại: “Sao đột nhiên hoàng huynh lại nói thế, có chuyện gì sao?”

Tiêu Trạ m lại giống như được mở máy hát.

Thì ra chuyện lữ lự t ở Tương Nam dưới sự quản lý của Thục vương cũng giải quyết xong. Nhưng mà không ngờ theo tin tức tốt này cùng đưa vào kinh thành thì lại có Ngự Sử vạch tội Thục vương, nói là Thục vương bất mãn ý chỉ của bệ hạ, th ần oán trách với phụ tá.

Ai ngờ Tiêu Trạ m nghe xong thì vô cùng tức giận, vốn dĩ y cũng vì chuyện này mà hồ thẹn với Thục vương. Thục vương không phân nân với y câu nào, không nói gì đã đ ồng ý giúp, bây giờ giải quyết xong chuyện ở Tương Nam lại bị người ta nói xấu.

Ngự Sử kia bị Tiêu Trạ m mắ ng đến máu chó đ ầy đ ầu, nếu không phải trong luật có ghi không được giết ngôn quan thì có lẽ ông ta đã mất mạng rồi. Nhưng cho dù như thế, Tiêu Trạ m vẫn cho người đánh gậy ông ta, còn nổi giận ðùng ðùng viết hai chữ “Nham hiểm” ðể ông ta mang v ề treo lên tường.

Song, cho dù như thế thì y vẫn chưa hết giận, vừa lúc gặp được Nguyên Gia nên không nhịn được mà nói hết với Nguyên Gia.

Trái lại, Nguyên Gia lại cảm thấy hơi khó hiểu: “Không nhắc ðến chuyện Nhị hoàng huynh than vãn với phụ tá nhưng sao lại bị Ngự Sử nghe được, ai cũng biết quan hệ của hoàng huynh và Nhị hoàng huynh rất tốt. Ngự Sử này bị kẹ p ðầu vào cửa hay sao mà lại ch ậm ngời ly gián thế chứ?”

Nguyên Gia nói như thế, Tiêu Trạm bị cơn giận làm cho choáng váng cũng d ãn tỉnh táo lại.

“Muội nói đúng, chuyện này cũng hơi đáng nghi, xem ra ta phải phái người đi đi ầu tra.”

Mặ dù Tiêu Trạm nói như vậy nhưng Nguyên Gia lại không yện lòng. Chẳg qua là phụ hoàng vẫn luôn ở trong cung, chuyện này nàng không đẳm dùng thư đưạ qua nên lúc này mới nghĩ đến chuyện muốn đi tìm mẫu hậu. Ai ngờ hạ nhân báo lại, Cố Thanh Ninh và những tữ muội khác cùng đi phủ Khánh Dương H ầu, vì thế nàng mới cho xe ngựa dừng ở trên đườg mà từ phủ Khánh Dương H ầu về phủ Uy Quốc công phải đi qua.

Cố Thanh Ninh nhíu mày: “Nghe con nói thế thì chuyện này cũng thật đáng nghi. Nhưng mà con nghi ngờ chuyện này có người ở sau lưng xúi giục cũng không có chứng cứ, hãy đi ầu tra cho rõ ràng r ấ hẳng nói.”

Nguyên Gia do dự nói: “Người nói xem chuyện này có nên nói cho phụ hoàng biết không?”

Cố Thanh Ninh sừng sốt, nàng chỉ có thể th ầm than chiếc bóng mà Tiêu Dận để lại trong lòng nữ nhi quá sâu. Khi xảy ra chuyện, dường như người đ ầu tiên Nguyên Gia nghĩ tới cũng là h ản, giống như xem h ản là th ần chuyện gì cũng làm đưọc.

Nàng bình tĩnh lại, lắc đ ầu nói: “Nói cho h ản biết cũng không có bao nhiêu tác dụng, dù sao bây giờ h ản cũng không phải đế vương, chỉ là đưạ trẻ bình thường. Cho dù biết có lẽ cũng không giúp đưọc bao nhiêu.”

Nhưng nàng vẫn nói thêm một câu: “Nhưng chờ h ản trở về ta sẽ nói với h ản.”

Nguyên Gia thấy vậy thì hơi thất vọng, song nàng vẫn gậ đ ầu: “Nữ nhi biết.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71

Tây Bắc, vương đình bộ lạc Cát Nhan.

Tuy nói đã vào thu nhưng ban ngày nắng vẫn rất gắt, thiêu đốt thảo nguyên có vẻ hơi ố vàng.

Trác Cách lau mồ hôi trên trán, xốc màn lều đi vào. Vốn dĩ trong lòng ông ta sốt ruột nhưng sau khi đi vào lều vải này thì lại dãn bình tĩnh lại. Ông ta vẫn giống như lúc trước, cung kính hành lễ với bóng lưng kia: “Lão sư.”

Nam nhân được ông ta gọi là lão sư quay đầu lại, cho dù đã qua ba năm nhưng dường như thời gian không để lại nhiều vết tích trên mặt y. Y bình tĩnh nói: “Vương hãn tìm ta có chuyện gì?”

Ba năm trước, Trác Cách đã thống nhất toàn bộ thảo nguyên, bây giờ trở thành Vương hãn của toàn bộ ngoại tộc. Nhưng khi đối mặt với nam nhân này thì ông ta vẫn dè dặt như thủ lĩnh của bộ lạc nhỏ lúc trước.

Trác Cách khẽ ho một tiếng: “Gần đây thời tiết nóng bức, ta nghe các nô lệ nói đã lâu rồi ngài không đi huấn luyện dưỡng sĩ, không biết có phải thân thể ngài khó chịu không?”

Nam nhân cười khẽ: “Trác Cách, ông học cách nói quanh co lòng vòng từ khi nào thế? Ông muốn hỏi ta khi nào khai chiến với Đại Chu thì sao không nói thẳng?”

Trên mặt Trác Cách hiện lên vẻ điên cuồng: “Lão sư, ba năm trước ngài nói các bộ lạc còn chưa quy thuận hoàn toàn, cho nên không vội tấn công. Nhưng bây giờ đã qua ba năm rồi, những bộ tộc lớn này thuần phục chúng ta như chó. Lúc này thời cơ đã chín muồi, rốt cuộc ngài đang chờ cái gì.”

“Ông vội cái gì?”

Câu nói nhẹ nhàng này giống như một chậu nước lạnh xối lên đỉnh đầu Trác Cách, trong phút chốc ông ta tỉnh táo lại. Ông ta nhìn dung nhan tuấn mỹ của nam nhân bên cạnh, do dự nói: “Ta chỉ lo lão sư... Vẫn hoài niệm Đại chu.”

Không ngờ nam nhân giống như nghe được chuyện cười lớn: “Hoài niệm?” Bỗng nhiên y trăn mặc. “Trác Cách, ba mươi sáu kế là do ta dạy cho ông, mà ông chỉ phụ thuộc vào một mưu sĩ như ta mà thôi.”

“Xem ra sau khi làm Vương Hãn thì đã khác trước, ngay cả sự nhẫn nại cũng kém xa trước kia.”

Nam nhân quay đầu, lạnh nhạt nói: “Trác Cách, năm đó nếu không nhờ ta thì đến nay ông chỉ là thủ lĩnh một bộ lạc nhỏ. Hàng năm bị bộ lạc lớn bóc lột, ngay cả nữ nhân của mình cũng không giữ được. Ông đừng quên là ai giúp ông thống nhất Tây Bắc, làm sao, bây giờ cánh cứng rồi nên muốn có mối nói cũ?”

Trác Cách nghe y nhắc lại chuyện trước đó thì vô cùng tức giận xấu hổ, gân xanh trên cổ cũng nổi lên. Từ sau khi ông trở thành Vương Hãn thì không ai dám nhắc lại chuyện trước kia của ông nữa.

Ông ta tức giận nói: “Tuy nói có công lao của ngài nhưng ngài có thể thành công thì dựa vào dũng sĩ là thủ hạ của ta vào sinh ra tử!”

“Đã như thế thì ông tới tìm ta làm gì?” Nam nhân cười lạnh nói. “Bởi vì ông biết nhiều năm như thế ngoại tộc không thật sự công phá được Nghiệp Thành. Mười mấy năm trước trong tay ta không làm được, bây giờ đổi lại là Cổ Tông Bình cũng không làm được.”

Trác Cách không thể kìm được: “Phụng Triển!”

Thì ra đây là Phụng Triển lúc trước nên chết ở trên chiến trường, nhưng không biết sao y lại lưu lạc đến bộ lạc Cát Nhan.

Phụng Triển nghe thấy tên mình, dường như con người khê động, nhưng lại nhanh chóng biến thành nụ cười vô tâm: “Sao thế? Nói trúng nỗi

lòng nên thẹn quá hóa giận à?”

Trác Cách oán hận nói: “Ngài đừng quên lúc trước ngài té xỉu trên thảo nguyên, là ta cứu được ngài.”

“Người muốn báo đáp sao?” Phụng Triển khẽ cười một tiếng, y nhích lại gần một chút, trong con người lạnh nhạt mang theo sự đùa cợt cao cao tại thượng.

Trác Cách vô cùng tức giận hất mạnh l`ầu đi ra.

Mà Phụng Triển bị ông ta chọc giận cũng không để ý, vẫn đang nhìn địa đờ đang treo kia. Đúng lúc này, bỗng nhiên trong góc khuất vang lên một giọng nói khàn khàn: “Bây giờ Trác Cách là Vương hãn, không còn là thủ lĩnh bộ lạc nhỏ lúc trước nữa. Ngài không nên cãi nhau với ông ta, thậm chí vạch mặt ông ta.”

Cảm giác sự tồn tại của người này vô cùng ít ỏi, trước đó lúc Phụng Triển nói chuyện với Trác Cách thì gần như không chú ý đến sự tồn tại của hắn ta.

Phụng Triển lại không quan tâm, thản nhiên nói: “Thì thế nào?”

“Một khi người ta leo lên vị trí cao thì tâm tư sẽ thay đổi.” Người kia nói. “Nếu không phải năm đó ngài phô trương quá mức thì sao đến mức chọc hoàng đế Đại Chu nghi ngờ, rơi vào tình cảnh như thế. Ngài đã nếm trải đau khổ như thế sao còn không học được cách cúi đầu?”

Trong phút chốc, sắc mặt của Phụng Triển thay đổi, đây là chuyện y chôn dưới đáy lòng không muốn bị người ta nhắc lên nhất. Nếu bất kỳ ai nhắc đến chuyện này y đều sẽ tức giận, nhưng người trước mắt nhắc đến, y chỉ đành kiêu con giận xuống.

“Ta cúi thấp đầu sẽ không phải là ta.”

Phụng Triển cười lạnh nói: “Hơn nữa, ta chưa từng cúi đầu trước mặt Tiêu Dận, tên Trác Cách này là cái thá gì chứ!”

Người kia thở dài: “Ngài cậy tài khinh người như thế, ngộ nhỡ một ngày nào đó chọc giận Trác Cách thì chẳng phải sẽ mất mạng sao?”

“Chẳng lẽ cái mạng này của ta rất quan trọng sao?” Phụng Triển lạnh lùng nói: “Năm đó, nếu không phải Phụng Kiệt báo cho ta biết kịp lúc, diễn tiết mục giả chết này thì mạng ta đã mất từ sớm rồi. Mấy năm nay, ta sống trên thảo nguyên này không có nơi nương tựa chỉ vì báo thù mà thôi.”

Phụng Triển thấy đối phương muốn khuyên tiếp, khoát tay nói: “Người yên tâm, Trác Cách sẽ không giết ta. Ông ta biết rõ không có ta thì ông ta vốn không thể qua được Nghiệp Thành. Chỉ cần ông ta có dã tâm xâm chiếm Đại Chu thì sẽ không giết ta.”

Đối phương biết rõ y cố chấp, chỉ khẽ thở dài một hơi, không khuyên nữa.

Trái lại, Phụng Triển hỏi: “Bây giờ tình hình Đại Chu thế nào?”

“Người của chúng ta vất vả lắm mới trà trộn vào, cũng không dám làm quá lộ liễu. Mặc dù phái người châm ngòi nhưng dường như cũng không có thành quả tốt, tình cảm giữa Thụy vương điện hạ và hoàng đế Đại Chu cực sâu.”

Trên mặt Phụng Triển nở nụ cười lạnh: “Trước đó người còn nói một khi người ta leo lên vị trí cao thì tâm tư sẽ thay đổi. Hoàng gia nào có tình cảm, chỉ là lúc có ích thì lôi kéo, lúc vô dụng thì những thứ này để mượn danh nghĩa trị tội mà thôi.”

“Phụng gia chúng ta vì hoàng tộc Tiêu thị cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, nhưng sao bọn chúng lại đối với chúng ta như thế? Tỷ tỷ của ta cũng thật lòng đối đãi với Tiêu Dận, đối lại chỉ nhận được sự lợi dụng và chèn ép của hắn. Hắn giam cầm tỷ tỷ ta trong cung sáu năm, hại tỷ ấy chết thảm! Thù này không báo, người bảo ta sao cam tâm được!”

Người kia do dự một lát mới khẽ nói: “Nhưng hoàng đế Đại Chu kia đã chết rồi, bây giờ người ngồi trên hoàng vị là cháu ngoại ruột của ngài đó.”

Phụng Triển nghe hấn ta nhắc đến Tiêu Trạh, dường như trên mặt có vẻ rung động, nhưng lại nhanh chóng biến thành lạnh lẽo cứng rắn: “Y và phụ thân của y cũng là cá mè một lứa, Tiêu gia không có ai tốt!”

“Được, cho dù hoàng thất không có người tốt, ngài trả thù cũng là chuyện quá khứ nhưng vì sao ngài lại phái người theo dõi một đứa bé?”

Dường như Phụng Triển nghĩ đến chuyện gì thú vị, khẽ cười một tiếng: “Có lẽ người không biết, thân thế của đứa bé kia...” Y còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên biến sắc: “Ai?”

Ngay lúc hai người đang phòng bị thì có một bé gái bốn năm tuổi đi đến. Cô bé ăn mặc lộng lẫy, làn da trắng nõn như sữa bò, đôi mắt to sáng rõ, chính là cháu gái Kỳ Nhã của Trác Cách. Nàng vừa thấy Phụng Triển đã cười ngọt ngào mà nói: “Ông.”

Phụng Triển lạnh lùng nhìn bé gái, không hề để ý, mà quay sang nói với người kia: “Mau đưa con bé đi.”

Kỳ Nhã không nghĩ tới mình nhiệt tình nhưng đối phương lại lạnh lùng, nàng tủi thân nhìn y. Y lại có ý chí sắt đá, cũng không hề động tâm.

Cuối cùng người kia bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên ôm Kỳ Nhã ra khỏi lầu.

Bên ngoài sắc trời còn sáng, người kia hơi nheo mắt, gương mặt nhợt nhạt lộ ra. Hấn có mắt phượng đặc trưng của người Phụng gia nhưng lại mang theo khí chất của người ngoại tộc. Hấn là con do Phụng Kiệm và một nữ tử ngoại tộc sinh ra, sau đó được Phụng Triển tìm tới thì luôn đi theo bên người y.

Kỳ Nhã ngoan ngoãn ng ỡ trong ngực hấn, hỏi với giọng bi bô: “Bố Nhật Cổ Đức, có phải ông ghét Kỳ Nhã. Mỗi lần gặp ông đầu hung dữ với Kỳ Nhã như thế?”

Trên mặt Bố Nhật Cổ Đức nở nụ cười ôn hòa: “Không có đâu, Kỳ Nhã đáng yêu như thế, cả thảo nguyên đều thích con.”

“Nhưng mà ông không thích.” Kỳ Nhã giơ ngón tay nói: “Ông cũng không thích ngoại tổ phụ, ngay cả Bố Nhật Cỗ Đức, ông ấy đâu hung dữ với người như thế.”

Bố Nhật Cỗ Đức nhìn vẻ mặt ngây thơ của tiểu cô nương, thở dài mà nói: “Kỳ Nhã, lần sau không được nói những lời này trước mặt đại nhân.”

“Vì sao?”

Bố Nhật Cỗ Đức giật mình, hồi lâu mới khẽ nói: “Bởi vì, người ngài ấy thích đâu chết cả rồi.”

Kỳ Nhã không biết lời này nặng nề đau thương cỡ nào, nàng mơ màng gật đầu, ngoan ngoãn dựa lên vai Bố Nhật Cỗ Đức.

Bố Nhật Cỗ Đức lấy lại tinh thần, nở nụ cười: “Ngoan, Bố Nhật Cỗ Đức dẫn người đi xem chim ưng.”

Nghiệp Thành.

Phụng Linh hoàn thành một ngày thao luyện, y lau mồ hôi trên đầu sau đó đi về phía doanh trại. Đứng đợi ở bên cạnh võ vai y: “A Linh, ngày mai được nghỉ, chúng ta đi ngô Hương Phấn chơi đi.”

Ngô Hương Phấn là một ngô nhỏ có gái điếm ở Nghiệp Thành. Mấy năm gần đây chiến sự không gay gắt, các binh sĩ hay đi đến đó mua vui.

Phụng Linh lại lắc đầu: “Các người đi đi, ta không đi đâu.”

“Lại không đi?” Đứng đợi tỏ vẻ hèn mọn nhìn y: “Không sợ nhện đến chết ghen sao?”

Đúng lúc này, một binh sĩ nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nói đùa: “Người đừng gọi y nữa, người ta muốn thủ thân như ngọc vì nương tử đấy!”

“Ai nói là nương tử, không chừng là tướng công đấy!”

Đám người cười vang, dường như Phụng Linh cũng không tức giận, thậm chí khóe môi còn hơi cong lên. Dù bận nhưng hắn vẫn ung dung xắn tay áo, giọng điệu ôn hòa như nói việc nhà: “Không bằng người đến thử xem để xem rốt cuộc ai là tướng công?”

Y vừa nói ra lời này, mấy người vừa trêu ghẹo đều ngậm miệng lại.

Ba năm trước, Phụng Linh vì không tuân theo quân lệnh thì đại bại, không những bị cách chức mất tước vị Thành Nghị bá mà còn bị hạ xuống làm binh lính bình thường. Ban đầu có người vì đồng đội hoặc là đồng hương bỏ mình vì chiến dịch kia mà đi tìm y trả thù. Y tùy ý để cho mấy người này mỗi người đánh hắn một quyên, không hề đánh trả. Cuối cùng y bị đánh đến thổ huyết cũng không nhúc nhích, những người này bị y làm chấn động, lại thêm không dám để xảy ra án mạng nên buông tha y.

Sau đó, Phụng Linh thu lại tất cả sự kiêu ngạo, cả người giống như trầm tĩnh lại. Y và những binh lính bình thường mỗi ngày thao luyện, ăn cơm canh đạm bạc, ngủ trong đại doanh trướng mấy chục người. Ngoại trừ y hơi trầm mặc ít nói thì không còn nhìn ra thân phận Bá gia phong quang vô hạn nữa.

Nhưng mà không ngờ hành động đó của y khiến cho binh sĩ từng trai bắt nạt, trêu đùa, ức hiếp y. Ai ngờ, Phụng Linh trước đó đứng để mọi người đánh dường như biến thành người khác, lúc đó y lấy một địch mười, khiến cho những người đánh y phải quỳ xuống cầu xin tha thứ. Từ đó về sau, không ai dám chọc y nữa.

Thời gian dài, đám người phát hiện mặc dù y không thích nói chuyện nhưng bản lĩnh vô cùng cao, quan trọng hơn là y còn biết chữ, lúc muốn viết thư gửi về nhà tới tìm y, y cũng không từ chối. Tình cảm quân doanh vốn dĩ đơn thuần, thời gian dần qua, quan hệ giữa y là đồng đội càng tốt hơn.

Mấy binh lính này đều là những người thô kệch, thỉnh thoảng sẽ đùa vài câu thô tục, thậm chí đôi lúc sẽ lấy dung mạo quá xinh đẹp của Phụng Linh ra làm trò đùa. Nếu không quá đáng thì Phụng Linh cũng cười bỏ qua.

Nhưng mà hôm nay rõ ràng tâm trạng Phụng Linh không tốt lắm.

Trước đó, binh sĩ muốn lôi kéo y đi kỹ viện còn khoác vai y nói đùa. Lúc trước, có một người chọc y bây giờ còn đang nằm trên giường bệnh đó. Ngày bình thường y nói cười vui vẻ, lúc này ai dám chọc y chuốc họa chứ!

“VẬY... NGƯỜI BẠN, NGƯỜI... CHÚNG TA ĐI ĂN CƠM TRƯỚC ĐI.”

“ĐÚNG ĐÚNG ĐÚNG, ĂN CƠM, ĂN CƠM.”

Mấy binh sĩ này tan tác như ong vỡ tổ, Phụng Linh cũng không đuổi theo nữa.

Y trở lại doanh trại, sau khi tắm rửa xong lại đi nhà bếp ăn cơm, sau đó thay khôi giáp lên tường thành.

Tối nay y gác đêm, tuy nói chưa tới giờ nhưng dù sao cũng rảnh rỗi nên y giao ban với đống đội trước.

Bầu trời đêm ở Tây Bắc cao hơn kinh thành nhiều, chấm nhỏ trên trời cũng sáng hơn nhiều. Gió đêm thổi qua, mùi hương cũng khác với kinh thành, mang theo mùi cỏ và bùn đất.

Lúc trước, y không cần làm những chuyện này, nhưng sau khi y trở thành binh lính bình thường cũng dần quen cuộc sống như thế. Không cần cân nhắc nhiều, lên chiến trường chỉ cần xông về phía trước là được rồi, dường như cũng không có gì không tốt.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên giọng nói: “Bái kiến Quốc công gia!”

Lúc này y mới hoàn hồn lại, quay đầu nhìn lại đã thấy nhóm người Uy Quốc công đi lên tường thành.

Y vội vàng hành lễ, Uy Quốc công nhận ra y: “Hôm nay người gác đêm sao?”

Phụng Linh gật gật đầu, lại cất giọng nói: “Bẩm Quốc công gia, đúng thế.”

“Giọng nói này vô cùng có ha” Uy Quốc công nở nụ cười nhạt nhưng cũng không đi xuống, trái lại hỏi Phụng Linh: “Người nói thử xem tình hình thế nào?”

Phụng Linh dừng một chút, Uy Quốc công hỏi như thế đương nhiên không phải hỏi y gác đêm có cảm nhận gì, mà hỏi y về tình hình ngoại tộc.

Phụng Linh không có trả lời ngay, y nghĩ một lát mới dè dặt nói: “Từ nửa tháng trước, sau khi ngoại tộc công kích một lần, nửa tháng này, ngoại trừ việc bọn họ thỉnh thoảng quấy rối thì cũng không có tiến công hiệu quả.” Mặc dù y nói thế nhưng vẻ mặt cũng không vui sướng.

Uy Quốc công gật gật đầu, trên mặt cũng hiện vẻ lo âu.

Cố Vĩnh Hàn ở bên cạnh nghe thấy lại buồn bực: “Ngoại tộc không đến đây đánh chẳng phải là chuyện tốt sao? Sao mọi người đều nhăn nhó như thế?”

Cố Vĩnh Huyền ở một bên nói tiếp: “Lúc trước, khi ngoại tộc chia năm xẻ bảy vẫn còn nghĩ đến chuyện muốn cướp bóc một phen. Bây giờ Trác Cách đã thống nhất thảo nguyên, đang lúc hưng phấn nhất sao lại không có dã tâm với Đại Chu.”

“Đúng thế.” Uy Quốc công thở dài một tiếng. “Ta luôn cảm thấy đối thủ của chúng ta không đơn giản. Ta gặp qua Trác Cách rồi, người này có dũng cảm nhưng ta cảm thấy ông ta không có bản lĩnh làm đến mức như bây giờ. Trái lại theo tin tức của chúng ta, dường như trong vương đình của bộ lạc Cát Nhan có một nhân vật vô cùng thần bí. Trác Cách gọi y là lão sư, không biết người này có thân phận gì, cũng không biết đến từ nơi nào, luôn làm ta lo lắng.”

“Một mình y chẳng lẽ có thể làm cho Trác Cách thống nhất thảo nguyên Tây Bắc?” Cố Vĩnh Hàn nhin không được nói. “Không thể nào... Không thể khó hiểu vậy được?”

“Vậy con nói là vì cái gì?”

Cố Vĩnh Hàn lập tức lắc đầu: “Không... Không biết.”

Uy Quốc công trừng mắt liếc y: “Không biết thì ở yên đó đàng hoàng nghe, bớt xen vào đi.”

Lúc này Cố Vĩnh Hàn mới gãi gãi đầu lui sang một bên.

Phụng Linh mở miệng nói: “Nếu như bọn chúng thật sự không tiếp tục khai chiến với chúng ta thì đó là chuyện tốt. Chỉ sợ bọn chúng có âm mưu gì đó khiến chúng ta không trở tay kịp.”

“Đúng là như thế.”

Uy Quốc công gật gật đầu, đột nhiên nói lớn: “Chư vị huynh đệ giữ vững tinh thần, không biết ngoại tộc sẽ có âm mưu quỷ kế gì cho nên cho dù không đánh trận thì chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch. Cho dù có chút vấn đề nhỏ cũng không thể xem thường.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đột nhiên Phụng Linh nói: “Quốc công gia, thuộc hạ khẩn cầu được gia nhập mật thám, chui vào thảo nguyên Tây Bắc thăm dò chuyện này cho rõ ràng.”

Uy Quốc công sững sờ, vỗ vỗ bả vai Phụng Linh: “Người có lòng thế này là tốt.”

Phụng Linh còn muốn nói, Uy Quốc công đã khoát tay dẫn người đi xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72

Biên giới Tây Bắc cuồn cuộn sóng ngầm cũng không ảnh hưởng đến kinh thành. Gần đây vì chuyện đại trưởng công chúa Thục Huệ muốn về kinh mà khiến cho kinh thành có rất nhiều đề tài để bàn tán.

Trong khoảng thời gian này Chu thị vẫn luôn bận rộn, ngoại trừ nghềh đón mẫu thân, việc quan trọng hơn là cháu của nàng, Chu Trác Chính, cũng chính là hôn phu của Cỗ Thanh Chỉ lần này cũng sẽ hồi kinh.

Đại tâu Chu thị là bạn chôn khuê phòng với nàng, lúc trước hai người đã nói muốn kết thông gia từ bé. Đúng lúc đại tâu của Chu thị sinh con trai, mà Chu thị lại sinh con gái nên đã quyết định như thế, đại trưởng công chúa Thục Huệ cũng vui vẻ tác thành. Nhưng mà sau khi phò mã qua đời, đại trưởng công chúa Thục Huệ và con trai con dâu hộ tống hài cốt về quê an táng, sau đó ở đó luôn.

Bây giờ vì cháu trai đã lớn rồi, phải tính đến tương lai bọn nhỏ nên lúc này bà mới dời nhà trở về kinh thành.

Nhưng mà Chu thị cũng không nghĩ tới, ở bên này nàng muốn gặp con rể tương lai, còn các huynh đệ tử muội bên Cỗ Thanh Chỉ cũng không rảnh. Bọn họ xắn tay áo, quyết tâm muốn ra oai phủ đầu người muốn cướp đại tử đi.

Ngay cả Tiêu Diễn Chi cũng kích động theo, khiến cho Cỗ Thanh Ninh rất bất đắc dĩ: “Huynh xem nào nhiệt gì thế?”

Tiêu Diễn Chi vô cùng thành thật mà nói: “Trước kia ta chưa từng thấy qua chuyện này, ta phải theo bọn Trạch Hạo học một chút.”

“Huynh học chuyện này để làm gì...”

Tiêu Diễn Chi nói rất hùng hồn: “Đương nhiên phải học. Nếu sau này có ai muốn cưới Thanh Ninh muội muội thì ta cũng biết nên làm thế nào.

Chúng ta phải ra oai phủ đầu, người kia biết chúng ta không dễ chọc thì sau này mới không dám bắt nạt muội!”

Cố Thanh Ninh: “... Huynh học những thứ tằm xàm này từ đâu?”

Ánh mắt Tiêu Diễm Chi mờ mịt, Cố Thanh Ninh tức giận nói: “Liễu Tử Ký! Huynh lại dạy Diễm Chi những thứ quý quái này sao!”

Liễu Tử Ký vội vàng giơ tay lên: “Ta không có! Muội đừng trách oan ta!”

Cố Thanh Ninh nghi ngờ nhìn hấn, Liễu Tử Ký hừ một tiếng: “Dù sao lúc nào Diễm Chi cũng là tốt, ta đầu là xấu! Muội quá bất công rồi!”

Cố Thanh Ninh nhìn dáng vẻ oan ức kia, nàng hơi nghi ngờ có phải mình đã đổ oan cho hấn không.

Đúng lúc này, Cố Thanh Thù đưa đầu vào cổng gia thực: “Biểu ca đang làm gì đó! Nhanh tới bàn bạc đi, chúng ta phải trêu đùa Chu Trác Chính kia thế nào!”

Liễu Tử Ký thu lại vẻ oan ức, lập tức nhảy dựng lên: “Đến đây đến đây!”

Cố Thanh Ninh: “...” Có quỷ ta mới tin người thêm lần nữa.

Trong giây phút nàng không để ý, Tiêu Diễm Chi cũng chạy theo như một làn khói, nàng đành phải quan tâm đi theo cùng.

Bên kia, mấy người Cố Thanh Thù tranh luận không ngớt, bên này Cố Thanh Chỉ bị bọn họ làm cho vừa thẹn vừa sốt ruột. Bây giờ nàng cũng đã mười một tuổi rồi, cũng bắt đầu có dáng vẻ thiếu nữ, cũng càng có dáng vẻ của trưởng tử. Nếu nàng không động võ thì cũng không khác gì những tiểu thư khuê các kia.

Trong lòng nàng cảm thấy bọn họ làm vậy không tốt, cần phải khuyên răn nhưng lại ngại, sợ mình trở thành trò cười của bọn họ. Bây giờ vất vả

lắm mới thấy Cỗ Thanh Ninh không hòa theo, đành phải tội nghiệp tở khổ với Cỗ Thanh Ninh.

Cỗ Thanh Ninh cũng cảm thấy hơi buồn cười: “Đại tể yên tâm, bọn họ chỉ làm chút trò mèo thôi, sẽ không làm gì người nọ đâu.”

“Không phải ta lo lắng chuyện này, ta...” Cỗ Thanh Chỉ dậm chân. “Ôi trời, tóm lại làm những chuyện này với khách nhân là không lễ phép mà.”

Cỗ Thanh Ninh nhìn khuôn mặt hơi đỏ bừng của nàng, còn có ánh mắt mông lung, nhin không được mím môi cười một tiếng.

Bây giờ Liễu thị đang mang thai, ít nhiều gì cũng bỏ bê quản giáo gia thực một chút. Hạ tiên sinh cũng quen thuộc với bọn họ, thỉnh thoảng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, để mặc bọn họ ãn ã. Chu thị thì mỗi ngày bận đến tối mặt mày, cũng khó trách Cỗ Thanh Chỉ không có cách nào với bọn họ.

Cỗ Thanh Ninh cũng không đành lòng để vị đại tể này bị bắt nạt như thế, nàng lên nói cách giải quyết cho tể ấy.

Cỗ Thanh Chỉ nghe xong đôi mắt sáng lên.

Mà Cỗ Thanh Ninh nói xong cũng giả vờ ngây thơ, giống như chưa xảy ra chuyện gì, ẩn sâu giống như tên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73

Chủ viện phủ Uy Quốc công.

Đào thị biết hôm nay Cỗ Trạch Mộ sẽ về phủ cho nên đã làm đồ hán thích ăn từ sớm, nhưng không ngờ thời gian trôi qua chậm như thế. Nàng nghĩ sau khi hán hễ phủ sẽ đến chỗ Mẫn phu nhân thỉnh an trước nên dứt khoát ngồi trong chủ viện của Mẫn phu nhân chờ đợi. Nàng vừa giúp Mẫn phu nhân nhặt đậu tằm, vừa liên tục nhìn về phía cửa.

Mẫn phu nhân nhìn thấy đậu đậu tằm lộn xộn mà nàng nhặt trong tay, bất đắc dĩ nói: “Nếu con không yên lòng thì đừng nhặt nữa. Tránh cho không thành tâm lại bất kính với Phật Tổ.”

Đào thị hơi ngượng ngùng thả đậu tằm trong tay xuống, nhưng vẫn không nhin được mà nói với Mẫn phu nhân: “Nương, con dâu có một chuyện... Vẫn muốn hỏi người.”

Mẫn phu nhân nhìn nét mặt của nàng, bà dừng động tác trong tay, nói với người bên cạnh: “Các người đi xuống trước đi.”

Sau khi nha hoàn rời đi hết, Mẫn phu nhân mới hỏi: “Con muốn hỏi chuyện gì cứ hỏi đi.”

Đào thị do dự một lúc: “Nương, con vẫn luôn không hỏi thân thế của Trạch Mộ, nhưng qua mấy năm này, ít nhiều gì con cũng có thể đoán được một chút...” Đào thị ngừng đầu, lấy dũng khó nói: “Có thể được cha nương giữ kín như bưng như thế, ngoại trừ trong cung con cũng không nghĩ ra được cái khác. Có phải Trạch Mộ...”

“Không phải.” Mẫn phu nhân hơi bất đắc dĩ: “Con nghĩ đi đâu thế?”

Đào thị nghe thấy bà trả lời quả quyết như thế thì trong lòng cũng thoáng thả lỏng một chút, ngượng ngùng nói: “Con dâu chỉ lo lắng, dù sao bây giờ Trạch Mộ ở trong cung, ngộ nhớ có gì liên lụy, con sợ...”

Mẫu phu nhân biết nàng nhất gan, cũng khó cho nàng nhịn lâu như thế mới hỏi. Bà suy nghĩ, cảm thấy nói cho nàng cũng không sao, nhưng lại nghe thấy bên ngoài vang lên giọng nói của nha hoàn: “Tam thiếu gia, sao ngài lại ở đây?”

Mẹ chồng nàng dâu liếc nhìn nhau, vẻ mặt thay đổi.

Mẫu phu nhân lắc đầu với Đào thị, sau đó khôi phục dáng vẻ bình thường: “Trạch Mộ, vào đi.”

Cửa bị mở ra, Cố Trạch Mộ chậm rãi đi đến.

“Tôn nhi bái kiến tổ mẫu, tổ mẫu mạnh khỏe.” Cố Trạch Mộ giống nhau ngày thường thỉnh an Mẫu phu nhân, sau đó cũng nhìn về phía Đào thị đang mơ hồ thỉnh an.

Mẫu phu nhân nhìn vẻ mặt hắn, cũng không chắc vừa rồi hắn có nghe được hay không, nhưng bà cũng không thể hoảng loạn được, đành tỏ ra như bình thường hỏi thăm sức khỏe và việc học hành. Sau đó, bà mới bảo Đào thị dẫn hắn về.

Trên đường hai mẹ con đi về viện tử, hồi lâu hai người cũng không nói gì.

Một lát sau, Đào thị giống như đột nhiên bình tĩnh lại, hơi miễn cưỡng tìm chủ đề “Hôm nay Trạch Mộ trở về sớm qua, không có... Không có chuyện gì chứ?”

“Hôm nay thái phó cho tan học sớm, Thái tử điện hạ muốn cùng bệ hạ và hoàng hậu nương nương đi ngự hoa viên chơi nên con trở về.” Cố Trạch Mộ nói xong, dường như có hơi nghi hoặc: “Ở trong cung con có thể xảy ra chuyện gì được chứ, sao người lại hỏi thế?”

Đào thị giật mình, ý thức được mình nói lỡ miệng nên vội vàng nói thêm: “Không có... Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi một chút, tùy tiện hỏi một chút.”

Cố Trạch Mộ “Ừm” một tiếng, giống như chấp nhận câu trả lời này của nàng. Hắn nhìn xung quanh, lại nói: “Không phải hôm nay gia thực nghỉ mộ sao? Sao trong phủ lại yên tĩnh như thế?”

Ngày bình thường, trong phủ có mấy người Cố Trạch Hạo, dù không phải nghỉ mộ thì cũng vô cùng ồn ào, nhưng Cố Trạch Mộ và Đào thị đi một đường còn không nhìn thấy bọn họ. Thậm chí trong phủ còn yên tĩnh hơn, không hề giống bình thường.

Đào thị thấy hắn không hỏi tới cũng khẽ thở ra. Khi nghe hắn hỏi chuyện này thì trên mặt lại nở nụ cười: “Còn không phải do nha đầu Thanh Ninh làm ra sao.”

Vì thế Cố Trạch Mộ mới biết, trước đó mấy người Cố Trạch Hạo muốn trêu chọc vị hôn phu của Cố Thanh Chỉ, Cố Thanh Chỉ không thể khuyên được, Cố Thanh Ninh lại đưa ra một biện pháp cho nàng. Bọn họ ồn ào như vậy chỉ vì quá rảnh rỗi, để bọn họ bận rộn chẳng phải là được rồi sao? Vừa lúc đại ca cũng sắp trở về rồi, trước khi đại ca trở về tổ chức một cuộc khảo thí, vậy thì những tên ranh con này không có tâm trạng xen vào chuyện khác nữa?

Mặc dù Cố Thanh Chỉ cũng sợ đại ca và khảo thí nhưng vẫn không chùn bước mà đi tìm Liễu thị và Hạ tiên sinh. Đương nhiên Liễu thị đồng ý, Hạ lão tiên sinh cũng vui vẻ đồng ý, vì thế ngày hôm sau, một tin tức như sấm sét giữa trời quang nên vào đầu những hài tử này.

Vốn dĩ Cố Thanh Ninh đã thoát ra sạch sẽ, ai ngờ lại có một đồng đội như heo là Cố Thanh Chỉ, nàng ấy không cẩn thận nói ra bán đứng nàng. Lập tức nàng trở thành kẻ địch của toàn dân, chỉ có thể dùng cách học bù để chuộc tội, không thì thảm rồi.

Cố Trạch Mộ cũng không ngờ chuyện là như thế, nghĩ đến dáng vẻ Cố Thanh Ninh đáng thương bị người khác chỉ trích, không biết sao hắn lại cảm thấy hơi buồn cười.

Thế là lúc Cố Trạch Mộ muốn nhanh chóng đến xem muội muội, Đào thị cầu còn không được, vội vàng bảo Lục Liễu dẫn hắn đi.

Cố Trạch Mộ đi vào gia thực Cố gia, chỉ thấy bên trong rối loạn.

Từ trước đến nay bọn nhỏ Cố gia không thích học tập, bây giờ ai cũng hăng hái ôm sách đọc, chỉ thiếu việc cột tóc lên xà nhà lấy dùi đâm đùi. Mà Cố Thanh Ninh đi qua lại giữa bọn họ, mặc làm tiên sinh nhưng vẻ mặt không thích thú gì.

Theo như Đào thị nói, nếu như lần này bọn hắn không thi qua thì kẻ đầu tên là Cố Thanh Ninh phải chịu cho mỗi người một chiếc hà bao. Phương thức trừng phạt này đúng là đâm vào tử huyệt của Cố Thanh Ninh, cũng khó trách nàng có dáng vẻ này.

Cố Trạch Hạo nhìn sách một lúc, vốn dĩ muốn lười một chút ai ngờ lại thấy Cố Trạch Mộ đứng ở cổng. Hắn ngạc nhiên đứng lên: “Trạch Mộ! Đệ trở về rồi à!”

Cố Thanh Ninh quay đầu lại đã thấy Cố Trạch Mộ mỉm cười đứng ở cổng. Không biết vì sao lại làm cho nàng nhớ đến ban đầu khi ở Đông cung, mỗi khi trở về Tiêu Dận đều không thông báo cho cung nhân mà cũng đứng ở cổng. Có đôi khi nàng ôm Tiêu Trạch dỗ y ngủ, lúc quay đầu lại thấy hắn thì hắn cũng sẽ nở nụ cười như thế.

Cố Thanh Ninh hoàn hồn lại, vội vàng lắc đầu cho những hình ảnh này biến mất.

Cố Trạch Mộ nhìn nàng: “Không phải muội dạy người ta mà làm cho mình ngốc rồi chứ?”

Câu nói này lập tức khiến Cố Thanh Ninh trở lại hiện thực. Hừ! Nàng phải sớm Tiêu Dận ôn nhu lúc xưa đâu là hắn giả vờ, thời điểm ác miệng này mới chân thật là hắn.

Cố Thanh Ninh cũng không cam chịu yếu thế: “Nếu ca lại nói lung tung, có tin ta thả Bùi Ngự cắn ca!”

Bùi Ngự đang ăn điểm tâm ngờ ngác ngẩng đầu, bên môi còn dính mẩu vụn điểm tâm: “Cắn cái gì?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh ý vào sát khí trong tay, vô cùng đắc ý.

Cố Trạch Mộ liếc nàng một cái, cũng lười tranh luận với nàng, nói ra hai chữ: “Ấu trĩ!”

“Ca còn nói ta ngây thơ, rõ ràng là ca bắt đầu trước.”

Hai người cứ như thế âm ỉ nửa ngày, cuối cùng Bùi Ngự không chịu nổi nữa, ôm lấy đĩa điểm tâm đi ra.

Hai người có tuổi kiếp trước cộng lại hơn một trăm hơi ngưng ngưng. Cố Thanh Ninh ho một tiếng, mới nhớ ra chuyện trước đó Nguyên Gia nói với nàng, nàng cho người hầu đi xuống rồi mới nói với nói với Cố Trạch Mộ chuyện thực thực ảo ảo có người ở sau lưng chằm ngòi Tiêu Trạm và Thụy vương.

Trái lại Cố Trạch Mộ cũng không kinh ngạc, hắn ở trong cung, rất nhiều tin tức biết sớm hơn Nguyên Gia. Chuyện Ngự Sử kia bị Tiêu Trạm quả trách hắn cũng nghe Thái tử nói qua. Lúc đó hắn cũng cảm thấy hơi kì lạ, nhưng tình hình cụ thể thế nào hắn cũng không biết rõ. Bây giờ nghe Cố Thanh Ninh nói lại khiến hắn nhú mày.

Cố Thanh Ninh thở dài: “Chuyện khác còn tốt, nhưng Thụy vương bên kia và Trạm Nhi bên này trùng hợp quá mức.”

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần, lại an ủi nàng: “Có lẽ là trùng hợp thật, từ trước đến nay ngôn quan đều là không gió mà muốn nhắc lên ba thước sóng, có lẽ chỉ vô tình, lại trùng hợp đúng phải kẻ lỗ mãng như thế.”

“Hi vọng thế đi.” Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói.

Chỉ là cho dù Cố Trạch Mộ an ủi Cố Thanh Ninh như thế nhưng trong lòng lại không thể nào bình tĩnh lại được. Hắn có cảm giác mơ hồ rằng những chuyện này không đơn giản như trước mắt nhìn thấy. Cho dù Tiêu Trạm hay là Thụy vương, hay là người vẫn luôn âm thầm theo dõi hắn đều

khiến hắn cảm thấy phía sau có một bàn tay vô hình ả núp trong bóng tối đi ùu khiến tất cả.

Ngay lúc Cố Trạch Mộ đi tìm Cố Thanh Ninh, Đào thị trở về phòng nhưng cũng không thể nào bình tĩnh lại được. Nàng lo lắng một lúc lâu, quyết định đi tìm chút chuyện để mình làm.

Trong viện Nhị phòng, Liễu thị đang vịn Họa Bình thong thả đi. Nàng mặc y phục vô cùng rộng rãi nhưng cũng nhìn thấy bụng đã hiện rõ mang thai. Lúc Cố Vĩnh Diệm h ỡ kinh thì nàng mang thai, khi bọn họ xuất phát đi Tây Bắc không bao lâu đã được chẩn đoán ra.

Từ khi Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ sinh ra, phủ Uy Quốc công đã thật lâu không có sinh mệnh mới ra đời. Bây giờ Liễu thị mang thai khiến cho toàn phủ vô cùng xem trọng.

Liễu thị nhìn thấy Đào thị thì hơi kinh ngạc: “Ngọc Nương, sao muội lại tới đây?”

Đào thị tiếp nhận công việc của Họa Bình, đỡ Liễu thị chậm rãi đi lại trong sân. Hai người đi một h ỡ lâu mới dừng lại, Đào thị lại đỡ Liễu thị chậm rãi ng ồi xuống ghế.

Họa Bình vội vàng c ầm khăn đến đỡ Liễu thị lau mồ hôi trên mặt. Mặc dù lúc này đã là cuối mùa hè nhưng vẫn hơi nóng, nhưng khi gió thổi qua sẽ mang theo hơi lạnh của mùa thu.

Liễu thị liếc mắt đã nhìn ra Đào thị có tâm sự, nhưng mà nàng cũng không đi hỏi. Chỉ đến khi thấy Đào thị không yên lòng c ầm trái cây trong hộp bỏ vào miệng thì nàng mới vội vàng gọi Đào thị lại.

Nhưng mà đã chậm, Đào thị ăn một miếng đã bị chua đến mặt nhăn lại, che miệng hỏi: “Nhị tâu, cái này... Đây là cái gì, sao lại chua như thế?”

Liễu thị bất đắc dĩ nhìn nàng: “Đây là táo chua.” Liễu thị nói xong thì c ầm một quả bỏ vào miệng.

Đào thị nhìn đã thấy ê rằng, Liễu thị ăn xong mấy quả còn có vẻ ăn rất ngon lành.

“nhị tầu, sao bây giờ khẩu vị của tầu trở nên kì lạ như thế r ồi?”

Liễu thị khó hiểu nói: “Mang thai vốn dĩ sẽ thay đổi khẩu vị. Ta thế này vẫn ổn đấy, muội không thấy lúc đại tầu mang thai Thanh Vi đâu.” Nàng lại nói tiếp: “Lúc muội mang thai Thanh Ninh và Trạch Mộ không muốn ăn món gì lạ sao?”

Đào thị lắc đầu.

“Muội thật may mắn.” Liễu thị hâm mộ nói. “Mấy đứa nhóc này tra tấn ta đến mệt, g ần như mỗi lần mang thai đều nôn đến xây xẩm mặt mày. Thật vất vả trôi qua lại muốn ăn vài thứ kì quái.”

Đào thị như có đi ều suy nghĩ: “Tục ngữ nói mang thai chua là nam nhi, còn cay là nữ nhi, có lẽ Nhị tầu mang thai nam hài r ồi?”

“Trước đó nương cũng nói thế, nhưng ta cảm thấy không quan trọng.” Liễu thị khoát tay áo. “Trái lại Trạch Hạo và Thanh Thù một lòng muốn thêm muội muội muội.” Nàng nói, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Đào thị hâm mộ nhìn Liễu thị: “Cho dù là nam hài hay nữ hài cũng được, muội cũng muốn sinh thêm một đứa nhưng bụng lại không chịu động đây.”

Liễu thị lắc đầu cười: “Thật ra con trai hay gái đều là nợ. Nếu là nam thì sẽ lo lắng việc học tương lai của hắn, nếu tiến bộ còn tốt, nếu trở thành kẻ bại hoại sẽ bị hắn làm cho tức chết. Nữ thì càng cần phải quan tâm, cả nhà nâng niu trong lòng bàn tay nuôi đến cập kê, sau đó phải gả vào nhà khác. Nếu gặp nhà chòng tốt thì còn đỡ, nếu gặp phải nơi giày vò người thì muội phải quan tâm cả đời.”

Đào thị nghe thế thì cũng nghĩ như thế.

Liễu thị lại nói: “Muội nhìn đại tâu xem, bình thường trâm tĩnh đoan trang nhưng đưng tới hôn sự của Thanh Chỉ thì cũng không bình tĩnh đưng, Thanh Chỉ chỉ đĩnh hôn thoi, sau này thành hôn cũng đĩn nhà mẹ đĩ. Biĩt rĩ như thế nhưng đĩ đại tâu cĩn chưa yĩn tĩm, chĩ nĩi chi chĩng ta.”

Lĩc này Đĩo thị nhớ tới Cĩ Thanh Thũ cũng đĩ mười tuĩ, cũng sắp đĩn tuĩ tìm người kết thĩn, thảo nĩo Liĩu thị suy nghiĩ nhiĩu thế.

Liĩu thị thở dĩi: “Nha đĩu này của nhà chĩng ta đĩ, cả ngĩy cĩng nam hĩi chĩi đĩu. Ta vĩu nghiĩ đĩn con bĩ thật sự là vĩ cĩng lo lĩng.”

“Tĩnh cĩch Thanh Thũ hoạt bĩt, dĩng vĩ cĩng xĩnh, gia thế cĩng ĩn, thật ra Nhĩ tĩu khĩng cĩn phải lo lĩng.”

“Nĩu chỉ cĩn nhĩc mĩn đĩng hộ đĩi thì cĩng khĩng cĩ gĩ phải lo lĩng.” Liĩu thị nĩi. “Nĩi ra, ta cĩng muĩn thĩn cĩng thĩm thĩn, gĩ Thanh Thũ cho đĩra chĩu Tử Kĩ kia. Vĩu lĩc bĩn hĩn cĩng là thanh mĩi trĩc mĩ lớn lĩn cĩng nhau, ta cĩng hiĩu rĩ tĩnh cĩch hĩn, khĩng lo hĩn sẽ đĩi xử khĩng tĩt vĩi Thanh Thũ.”

“Đĩy chĩng phải là chĩuĩn rĩt tĩt sao?”

“Ồi, Tử Kĩ khĩng tĩ, nhưng nương ta và đĩ đại tĩu...” Liĩu thị lĩc đĩu. “Nĩ hĩi tử nhà chĩng ta suốt ngĩy thấy tĩ phụ hoĩc là phụ thĩn cĩc nĩng mĩt lĩng mĩt người. Mĩi này gĩ đĩ sao cĩ thể thĩch nghi đĩng vĩi cuĩc sĩng tĩm thĩ tứ thĩĩp chĩ!”

Đĩo thị nghe Liĩu thị nĩi thế cĩng trĩm mĩc.

Trong kinh thĩn này, nĩ tử hĩm mĩ cĩc nĩng nhiĩu khĩng kĩ xiĩt, người muĩn gĩ tới Cĩ gia cĩng nhiĩu. Giĩng như Cĩ Trạch Vĩ, đĩ cĩ khĩng ĩt người tìm Chu thị cĩu thĩn, nhưng Chu thị vĩn lĩn lấy cĩ hĩi tử cĩn nhĩ mà trĩ hoĩn. Cĩn Cĩ Trạch Hĩo và Cĩ Trạch Mĩ, tuĩ này mà đĩ cĩ người cĩ ý vĩi bĩn họ. Cĩ đĩi khi Liĩu thị và Đĩo thị đĩ ra ngoĩi thĩm đĩ yĩn hĩi, thĩnh thoĩng cĩ người cĩn lĩ ra mĩng muĩn muĩn kết thĩn vĩi hai người, cĩng thật đĩ khĩc đĩ cĩi.

Nhưng Cố gia tốt như vậy, đối với hài tử Cố gia mà nói lại không phải chuyện tốt, thử hỏi trong toàn bộ kinh thành này có nhà ai dễ chịu thoải mái như Cố gia. Bọn nhỏ quen thuộc cuộc sống như thế, sau này gả đi sao thích nghi được cuộc sống tranh đấu ở nhà hào môn, chị em dâu đấu võ mồm với nhau.

Hai người trò chuyện một lúc đầu cảm thấy lo lắng.

Cuối cùng vẫn là Liễu thị nói: “”Được rồi, bây giờ chúng ta nghĩ những chuyện này cũng vô dụng.” Nàng xoa tay nói: “Bây giờ ta cũng hơi hối hận, đáng lẽ thừa dịp Thanh Thù còn nhỏ phải tìm người thích hợp mai mối. Cho dù không có thì chúng ta cũng có thể dạy mà!”

Đào thị mở to hai mắt nhìn: “Còn có thể như thế?”

“Đương nhiên có thể!” Liễu thị nói với vẻ đương nhiên: “Đem người lừa gạt đến gia thực của chúng ta, dạy bảo tằm mười năm có lẽ sẽ học được ưu điểm của nam nhân Cố gia.”

Nếu là Đào thị lúc trước chắc chắn sẽ không dám có suy nghĩ như thế. Nhưng sau khi vào Cố gia, lăn lộn giữa hai tàu tử thì cũng bị các nàng kéo lệch, nàng còn đang cân nhắc.

Liễu thị nói sâu xa: “Thừa dịp bây giờ Thanh Ninh còn nhỏ, muội xem trong thành này thích nam hài tử nhà ai thì đem tới trong phủ chúng ta. Dù sao bây giờ gia thực cũng có danh tiếng, người muốn đến cũng không ít...”

Đào thị nghe Liễu thị nói thế thì cũng rung động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74

Cố Thanh Ninh còn không biết mẹ ruột nàng đang tính toán muốn tìm phu quân nuôi dưỡng từ nhỏ cho nàng. Nàng đang buồn bực nhìn Cố Trạch Mộ: “Người muốn mượn Bùi Ngự?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu.

Trước đó, chuyện Cố Trạch Mộ dẫn Bùi Ngự đi Thiên Phật Tự bị người ta theo dõi Cố Thanh Ninh cũng biết, nàng vốn chỉ cho rằng Bùi Ngự là thiên tài học võ, ai ngờ ánh mắt cũng lợi hại như thế. Bây giờ Cố Trạch Mộ muốn mượn Bùi Ngự, nàng cũng không hỏi nhiều đã đồng ý.

Cố Trạch Mộ dẫn theo Bùi Ngự ra ngoài, trên đường ồn ào, xe ngựa chạy chậm rãi. Cố Trạch Mộ hỏi Bùi Ngự: “Người có để ý có người đang theo dõi chúng ta không?”

Bùi Ngự nhìn ra khỏi cửa sổ xe ngựa, hồi lâu mới nói: “Có.”

Cố Trạch Mộ khẽ gật đầu, hẳn cũng không hỏi lại, chỉ bảo xa phu đi đầu khiến ngựa tới vị trí đã nói. Đó là một trà lâu rất bình thường, tên là “Nhất gian trà lâu”, bên ngoài trông không khác gì những trà lâu khác.

Nhưng mà sau khi Cố Trạch Mộ xuống xe ngựa lại nhìn biển hiệu của trà lâu kia thật lâu rồi mới cất bước đi vào.

Hai hộ vệ kia vốn muốn đi theo lại bị hấn cản lại, chỉ dẫn theo Bùi Ngự đi vào.

Đi vào trà lâu có tiểu nhị tươi cười đi lên đón tiếp: “Mời khách quan vào trong, ngài muốn uống gì ạ?”

Cố Trạch Mộ không ngừng bước: “Ta muốn hỏi, phòng chữ Thiên số mười lăm của quý điếm còn làm ăn chứ?”

Sắc mặt của tiểu nhị kia lập tức thay đổi, hần hạ giọng nói: “Việc này chỉ có ông chủ mới có thể làm chủ, thỉnh khách quan đến phòng riêng trên lầu chờ một lát.”

Cố Trạch Mộ gật đầu, đi theo hần lên lầu.

Tiểu nhị đưa hần vào một phòng riêng, sau đó vội vàng rời đi.

Bùi Ngự nhìn bóng lưng của hần ta, không nhịn được mà nói: “Tiểu nhị ở chỗ này cũng quá kém cỏi đi, ngay cả ấm trà cũng không mang lên cho chúng ta!”

Dù Cố Trạch Mộ gấp gáp nhưng vẫn ung dung ng ồi xuống: “Người mở ngăn tủ kia ra, bên trong có đủ trà cụ, không cần lấy lá trà. Ở đối diện người có bức họa, đằng sau có một hốc tối nhỏ, trong đó có lá trà tốt nhất.”

Bùi Ngự bán tín bán nghi mở ngăn tủ lấy trà cụ ra, lại đưa tay đẩy bức họa kia, quả nhiên thấy sau đó có một hốc tối, trong hốc tối kia có mấy bình nhỏ, nhìn qua đều là lá trà thượng hạng.

Bùi Ngự kinh ngạc nói: “Sao ngài biết sau bức họa có hốc tối, lại còn có lá trà trong hốc nữa.”

Cố Trạch Mộ cười cười nhưng cũng không trả lời nàng.

Hần sai Bùi Ngự đi lấy nước, sau đó dùng cây châm lửa nhóm lửa ấm nhỏ bằng bìn đỏ kia, nấu nước tại chỗ như thế.

Bùi Ngự gục xuống bàn, nhìn chăm chăm ánh lửa trong bếp lò, vuốt bụng: “Chúng ta phải chờ bao lâu đây! Nô tỳ đói.”

Cố Trạch Mộ vừa chọn lá trà, vừa thản nhiên nói: “Không phải trước khi đi ra ngoài người còn cần một đĩa điểm tâm sao?”

Bùi Ngự vội vàng che ống tay áo của mình: “Cái này không giống, ngài dẫn nô tỳ ra ngoài làm việc, không phải nên cho nô tỳ thêm tí ền công sao?”

“Người tính toán cũng rất rõ ràng đấy.”

Cố Trạch Mộ cười nói, mà hần vừa dứt lời thì cửa đã bị mở ra. Một người trẻ tuổi đỡ một ông lão tóc bạc trắng đi đến.

Gương mặt kia rất quen thuộc nhưng lại già nua hơn nhiều so với người trong trí nhớ của Cố Trạch Mộ. Đây chính là lão bản của trà lâu này, H ồng Tùng Nguyên.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy ông ấy, trong giây phút đó dường như có vẻ hoảng hốt, dường như đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy người này.

Hần quen H ồng Tùng Nguyên là lúc lần duy nhất hần trốn khỏi Ly cung.

Sau khi xuất cung, hần tiện tay cứu được hai mẹ con bị kẻ xấu ức hiếp, đưa bé kia lớn lên cùng hần, chính là H ồng Tùng Nguyên. Lúc đó tâm trạng của Tiêu Dận rất tệ, mặc dù cứu được người nhưng lại không muốn dính dáng đến bọn họ, cho nên cứu xong thì rời đi ngay. Ai ngờ H ồng Tùng Nguyên lại không bỏ qua, nhất định muốn đuổi theo báo ân, còn cố chấp đi theo hần qua mấy con phố. Cuối cùng hần không nhịn được nữa, dùng kế bỏ rơi đối phương, không ngờ lúc hần trở về khách điếm lại thấy H ồng Tùng Nguyên.

Đến nay hần còn nhớ rõ sự kinh ngạc của mình khi đó, H ồng Tùng Nguyên dương dương đắc ý nói cho hần biết vì thấy trên giày của hần dính vôi nên suy đoán hần trèo tường ra. Lại dựa vào áo của hần đoán rằng gia thế của hần vô cùng tốt, nhưng mà y phục của hần hơi lộn xộn, cho nên suy đoán lên đi ra. Bên cạnh hần cũng không có người hầu, vì thế có lẽ ở một khách điếm tương đối cao cấp.

Vì thế, H ồng Tùng Nguyên dựa theo những manh mối đó mà tìm đến khách điếm này, không ngờ đúng thật gặp được hần.

Ngay lúc đó Tiêu Dận vô cùng chấn động, không ngờ thiếu niên nhìn có vẻ bình thường này lại lợi hại như vậy, nhưng mà chấn động thì chấn động, lúc ấy hần cũng không để trong lòng. Đến lúc sau khi trở về, hần quyết định không muốn bị động nữa, cũng bắt đầu chủ động kết giao tri ân th ân, lúc đó mới bỗng nhiên nhớ lại thiếu niên này.

Ban đầu Tiêu Dận cũng không nghĩ tới chuyện có thể làm nên trò trống gì, cho dù hẳn cần theo bạc đi tìm Hồng Tùng Nguyên nhưng trong lòng cũng không hi vọng gì. Ai ngờ Hồng Tùng Nguyên khiến hẳn vui mừng lần nữa, y lợi dụng đồng tiền bạc này để tập cả đám ăn mày trên đường, lại phát minh ra ám ngữ mà bọn họ mới hiểu. Cho dù trên đường phố xảy ra chuyện gì cũng không thoát khỏi tai mắt của bọn họ.

Tiêu Dận lập tức hứng thú, mặc dù lúc đó hẳn ở trong cung không được xem trọng nhưng sau lưng có nhà mẹ ủng hộ, tiền cũng không thiếu. Vì thế hẳn cần một số tiền lớn đi tìm Hồng Tùng Nguyên, lại mua một trà lâu để che đậy.

Không thể không nói, Hồng Tùng Nguyên đúng thật là một nhân tài, nhờ đó mà truyền đến tin tức phong phú, lộn xộn, chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi gì cũng có.

Nhưng y lại có thể nhạy bén tìm ra tin tức có ích trong đồng tin tức có vẻ vô dụng tạp nham đó. Những tin tức này tập hợp trong tay Hồng Tùng Nguyên, sau khi y chỉnh lý thì cuối cùng đưa đến tay Tiêu Dận.

Không ai nghĩ đến một gánh hát rong đơn sơ này khi Tiêu Dận đối phó với Hộ gia thì có tác dụng cực lớn.

Mặc dù Tiêu Dận chưa từng bộc lộ thân phận của mình nhưng hẳn biết Hồng Tùng Nguyên cũng đã biết, nhưng mà y không nói. Khi lần đầu hai người gặp mặt, y nói muốn báo ân thì chỉ báo ân mà thôi, thậm chí y chưa từng nghĩ đến chuyện có được thứ gì đó từ vị ân nhân có thân phận quý giá này.

Tiêu Dận không tiếp tục để y đi tìm hiểu tin tức nữa, Hồng Tùng Nguyên cũng dần thu lại thủ đoạn của mình. Hai người vẫn duy trì sự ăn ý không lời này giống như tri kỷ ở chung, Nhất gian trà lâu cũng thật sự trở thành nhất gian trà lâu.

Cả đời này Tiêu Dận cẩn thận đa nghi, ngay cả con cái cũng không dám tin tưởng hoàn toàn, hẳn chỉ tin tưởng duy nhất Hồng Tùng Nguyên, mà

Hồng Tùng Nguyên cũng chưa từng phụ sự tin tưởng của hắn. Mặc dù địa vị của hai người cực kỳ khác biệt nhưng có thể làm bạn tâm giao cả đời.

Sau khi trùng sinh, lúc Cố Trạch Mộ nhìn đến Nhất gian trà lâu này cũng từng nghĩ qua có nên gặp lại lão bằng hữu lần nữa hay không. Sau đó hắn đã từ bỏ, Tiêu Dận đã chết rồi, cũng không cần làm phiên Hồng Tùng Nguyên nữa.

Nhưng mà những chuyện xảy ra gần đây khiến cho Cố Trạch Mộ không thể không suy nghĩ nhiều, nhất là khi hắn nghe thấy cuộc đối thoại của Mẫn phu nhân và Đào thị. Giây phút đó không phải hắn không sợ hãi, nếu hắn không phải con cháu Cố gia thì thân thế thật sự của hắn là gì, còn những người theo dõi hắn có mục đích gì. Nếu bọn họ tiếp cận hắn không phải vì Thái tử, vậy thì thân phận thật của hắn cũng rất đáng để suy nghĩ.

Cố Trạch Mộ biết dựa vào năng lực của bản thân vốn không thể nào đi điều tra rõ ràng những chuyện này, cho nên người hắn nghĩ đến đầu tiên là Hồng Tùng Nguyên. Đây cũng là người duy nhất có bản lĩnh cũng khiến hắn tin tưởng nhất.

Hồng Tùng Nguyên nhìn đứa bé ở đối diện, rõ ràng tuổi còn nhỏ nhưng đã có khí chất trầm ổn của người trưởng thành. Hơn nữa, ông vô cùng nhạy bén phát hiện ra trên người đứa bé này loáng thoáng có cảm giác quen thuộc.

Bảy năm qua, ông vốn nghĩ rằng trên đời này sẽ không có ai nhắc đến phòng chữ Thiên số mười lăm nữa.

Người trong Nhất gian trà lâu từng là tướng tài dưới tay ông, cho dù bọn họ không biết thân phận của Tiêu Dận nhưng cũng biết quan hệ to lớn trong đó. Cho nên khi nghe có người nhắc đến phòng chữ Thiên số mười lăm bọn họ mới vội vàng tìm đến mình.

Hơn nữa, đứa bé này không chỉ biết phòng chữ Thiên số mười lăm mà thậm chí còn biết vị trí của lá trà và trà cụ trong phòng. Căn phòng này là căn phòng khi xưa ông và Tiêu Dận nói chuyện, người biết những chuyện này cũng không nhiều, rốt cuộc đứa bé này biết chuyện này từ đâu?

Trong lòng H ồng Tùng Nguyên xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng trên mặt chỉ nở nụ cười nhạt mà nói: “Cũng không biết Cố tam thiếu gia biết chuyện này từ đâu. Ngài đến tìm lão già này vì chuyện gì?”

Cố Trạch Mộ cũng không bất ngờ khi H ồng Tùng Nguyên biết thân phận của mình, mặc dù H ồng Tùng Nguyên không chủ động đi đầu tra tin tức như trước nhưng cũng không có nghĩa chuyện gì ông cũng không biết. Mà H ồng Tùng Nguyên chỉ ra thân phận của hắn cũng chính là phản kích và phòng bị hắn.

Nhưng mà Cố Trạch Mộ cũng không lo lắng, hắn quay đầu nói với Bùi Ngư: “Người ra ngoài trước đi.” Dừng một chút, hắn lại nói thêm một câu: “Chờ xong việc ta dẫn người đi ăn điểm tâm.”

Không thể không nói trải qua mấy lần tiếp xúc hắn đã hiểu rõ tính cách của Bùi Ngư. Quả nhiên, vốn dĩ Bùi Ngư còn muốn cự tuyệt, vừa nghe thấy câu nói phía sau của hắn thì dứt khoát quay người ra khỏi phòng.

Nhưng mà Bùi Ngư rời đi, người trẻ tuổi đứng cạnh H ồng Tùng Nguyên lại không nhúc nhích.

Cố Trạch Mộ cười nói: “Sao thế? Đối phó với một đứa trẻ như ta mà H ồng lão bản cũng cẩn thận vậy sao?”

H ồng Tùng Nguyên bình tĩnh: “Tam thiếu gia đừng lo lắng, đây là con trai lão, miệng hắn rất kín, ngài có chuyện gì hắn biết cũng không sao.”

“H ồng lão bản chắc chứ?” Cố Trạch Mộ cười nhạt. “Ta nghe nói H ồng lão bản có một miếng ngọc bội tổ truyền nhưng không ngờ bị rơi vỡ. Sau đó mặc dù sửa lại, nhưng mà vàng bù vào kia... H ồng lão bản vẫn chưa trả lại đúng không?”

Sắc mặt H ồng Tùng Nguyên thay đổi, ông đứng lên, nghi ngờ mà nhìn Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ lại bất động mặc cho ông nhìn.

Qua hồi lâu sau, Hồng Tùng Nguyên mới ngẩng xuống lần nữa, nói với nhi tử ở bên cạnh: “Con xuống đi!”

Hồng Thành kinh ngạc nói: “Cha!”

“Đi xuống.”

Hồng Thành đành phải bất đắc dĩ đi xuống.

Sau khi hẩn rời đi, Hồng Tùng Nguyên mới nhìn chăm chặp Cố Trạch Mộ, thậm chí hai tay ông còn khẽ run. Chuyện này xảy ra khi ông và Tiêu Dận biết nhau không bao lâu, ngoại trừ hai người bọn họ không có ai biết. Ông chưa từng nói ra, Tiêu Dận cũng không thể nào nói chuyện này ra, sao đứa nhỏ này lại biết?

Lúc này nước đã sôi, Cố Trạch Mộ thành thạo giơ tay pha trà, động tác vô cùng lưu loát.

Ánh mắt Hồng Tùng Nguyên từ mặt của hẩn chuyển qua nhìn trên tay, lại càng kinh ngạc hơn. Đương nhiên ông nhận ra cách pha trà này của người nào, năm đó khi ông và Tiêu Dận nói chuyện, thỉnh thoảng Tiêu Dận đã bộc lộ bản lĩnh pha trà của hẩn, còn chế giễu ông bò nhai mẩu đơn. Ông nhìn nhi tử năm như thế, mỗi một động tác nhỏ, chi tiết nhỏ đều nhớ rõ ràng.

Nếu nói chuyện năm xưa không biết đứa nhỏ này biết được từ đâu, nhưng cách pha trà này thì sao! Không thể nào là Tiêu Dận dạy hẩn được! Lúc đứa nhỏ này ra đời, rõ ràng Tiêu Dận đã chết rồi!

Đủ dấu hiệu khiến ông bắt đầu nghi ngờ, lại vì kết quả quá khó tưởng tượng khiến ông không thể tin được. Qua hồi lâu, dường như ông mới lấy đủ dũng khí mà hỏi.

“Rốt cuộc người là ai?”

Cố Trạch Mộ cười khẽ một tiếng, đưa ly trà cho Hồng Tùng Nguyên: “Tiểu Viên Tử, từ khi chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ?”

Hùng Tùng Nguyên run tay một cái, chén trà rơi xuống đất.

Cũng may căn phòng này cách âm nên cho dù xảy ra chuyện gì bên ngoài cũng không nghe được, nếu không thì Bùi Ngự và Hùng Thành đã xông vào từ sớm.

Hùng Tùng Nguyên vọt tới trước mặt Cố Trạch Mộ, bờ môi run rẩy: “Ngài... Ngài là...”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Ta là Tiêu Dận.”

Lúc này người ngã xuống đất chính là Hùng Tùng Nguyên.

Cố Trạch Mộ giật nảy mình, dù sao tuổi tác người bạn cũ này của hắn cũng lớn rồi, hắn sợ ông ấy ngã xuống sẽ xảy ra chuyện nên vội vàng đỡ dậy, đưa ông lên ghế ngồi bên cạnh.

Hùng Tùng Nguyên nghiêng răng chịu đựng ngồi xuống, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương: “Sao ngài lại biến thành thế nào, trường sinh bất lão? Cải lão hoàn đồng?”

Cố Trạch Mộ cười khở nói: “Ta đầu thai lần nữa nhưng quên uống canh Mạnh Bà.”

Thật ra phơi bày thân phận trước mặt Hùng Tùng Nguyên cũng là quyết định sau khi Cố Trạch Mộ tính toán kỹ càng. Hắn biết rõ tính cách của lão bằng hữu này, tính cách ông ấy không màng danh lợi. Năm đó nếu không phải vì ân tình kia thì ông ấy cũng sẽ không giúp hắn làm những chuyện đó. Bây giờ cho dù mình đưa bạc cho ông ấy thì ông ấy cũng không đồng ý.

Còn nếu dùng địa vị của phủ Uy Quốc công tới dọa Hùng Tùng Nguyên thì Cố Trạch Mộ cũng không muốn đối xử với người bạn tốt của mình như thế, càng nghĩ càng cảm thấy nên nói thật thân phận ra. Dù sao hai người đã có giao tình hơn nửa đời, huống chi bây giờ Cố Trạch Mộ cũng dần bắt đầu tin tưởng người khác.

Mặc dù ban đầu Hồng Tùng Nguyên rất khiếp sợ, nhưng khi Cố Trạch Mộ nói rất nhiều chuyện trước kia thì ông cũng dần chấp nhận, cho dù thoát nhìn vẫn có vẻ không thích ứng được. Dù sao không phải ai cũng có thể chấp nhận được chuyện người bạn lớn lên cùng mình đột nhiên biến thành đứa bé.

Hồng Tùng Nguyên nhìn Cố Trạch Mộ, khi sợ khiếp sợ và hoài niệm qua đi, cuối cùng nhớ ra chính sự.

“Cho nên, ngài đến tìm ta là cần ta giúp đỡ sao?”

Cố Trạch Mộ cũng không giả mồm, gật đầu nói: “Đúng.” Hấn nói xong thì lấy một xấp ngân phiếu đặt trước mặt Hồng Tùng Nguyên.

Hồng Tùng Nguyên cũng không ngờ cho dù bây giờ biến thành đứa bé thì hấn vẫn có nhiều tiền như thế. Ông không nhịn được nói: “Ta còn nghĩ ngài muốn trả ta miếng vàng kia, làm chuẩn bị phải đổ nhiều máu.”

Cố Trạch Mộ cười to: “Tính cách keo kiệt của ông ta còn không biết sao, chỉ có vào mà không có ra, ta cũng không trông cậy vào ông.”

Hấn chế giễu như thế, Hồng Tùng Nguyên cười lên: “Xem ra ngài đầu thai rồi thay đổi không ít. Nếu là lúc trước, trên mặt ngài sẽ bình tĩnh thản nhiên nói trong lòng, sao nói thẳng thế kia.”

Cố Trạch Mộ ho nhẹ một tiếng.

Hồng Tùng Nguyên thấy vẻ mặt ngượng ngùng của hấn, cảm giác quen thuộc kia dần trở về. Mặc dù sống qua nửa đời người nhưng ông vẫn nhớ thiếu niên cứu ông và mẫu thân ở đầu đường năm đó. Về mặt ông lạnh lùng nhưng thật ra đáy lòng rất dịu dàng.

Ông nói khẽ: “Năm đó ta vì báo ân, bây giờ... Là vì bằng hữu của ta.”

Cố Trạch Mộ bị lời nói này nặng nề đánh vào tim. Hồng Tùng Nguyên khiến hấn cảm giác được hình như cuộc đời Tiêu Dận cũng không thất bại như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75

Xa giá của đại trưởng công chúa Thục Huệ đến kinh thành vào một buổi trưa, Chu thị đã phái người đến cửa thành thông chừng từ sớm. Hạ nhân vừa hộ tống bọn người đại trưởng công chúa hồi phủ, vừa báo chuyện này cho Chu thị biết.

Ở trong phủ, Chu thị cũng đứng ngẩn không yên, nàng tính có lẽ lúc này xa giá của mẫu thân cũng đã đến, nghe được hạ nhân bẩm lại mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà nghĩ đến chuyện bọn họ đi đường mệt nhọc, còn phải nghỉ ngơi một đêm nên tạm thời nàng không qua bên đó.

Chu thị suy nghĩ một chút lại gọi hạ nhân tìm Cố Thanh Chỉ tới.

Cố Thanh Chỉ đang chuẩn bị khảo thí ngày mai mà vô cùng căng thẳng, nhưng mẫu thân đã phái người đến tìm, nàng cũng đành phải vội vàng chạy qua.

Lúc đi vào phòng đã thấy trong phòng đặt trang phục xinh đẹp, Chu thị đang mở hộp trang sức chọn lựa. Khi thấy Cố Thanh Chỉ đến thì nàng vội ngoắc tay: “Mau đến đây thử cây trâm này đi.”

Cố Thanh Chỉ tỏ vẻ không hiểu: “Nương, người đang làm gì đấy? Con còn phải trở về học bài, ngày mai phải khảo thí rồi.”

Chu thị nhìn nữ nhi ngọc nhà mình, giận trách: “Con nghĩ mình sắp thi thi Trạng Nguyên à, chuyện ngày mai còn quan trọng hơn khảo thí nữa... Ngoài tổ mẫu của con trở về, ngày mai con và ta đi đến phủ đại trưởng công chúa.”

Cố Thanh Chỉ nghe về phía trước còn hơi phấn khởi, nhưng nghe về sau, không biết nàng nghĩ tới đi đâu gì mà mặt đỏ lên.

Chu thị nhin không được mà cười lên: “Con gái ngọc của nương, cuối cùng con cũng có dáng vẻ của cô nương rồi.”

“Nương...”

Chu thị ôm nữ nhi nũng nịu thẹn thùng, cười đến nếp nhăn trên mặt khi cười cũng xuất hiện: “Được rồi, được rồi, nương không trêu chọc con nữa, con nhanh chọn đồ trang sức đi. Đêm nay đi ngủ sớm, về việc khảo thí nương sẽ nói với Hạ tiên sinh.”

Cố Thanh Chỉ cắn môi, gật đầu nhẹ đến mức không nhìn ra.

Ai ngờ đúng lúc này, bỗng nhiên Cố Thanh Vi chạy từ cửa vào: “Nương, ngài mai con cũng muốn đến nhà ngoại tổ mẫu, con không muốn khảo thí!”

Chu thị và Cố Thanh Chỉ ngây ngốc nhìn nàng, Cố Thanh Vi không hề hoảng sợ khi nghe lén bị bắt gặp, nàng nắm một tay của Chu thị lung lay: “Nương ~!”

Chu thị trầm mặt, lại nhìn về phía cánh cửa đang lắc lư kia, bỗng nhiên nói: “Trạch Hạo, Thanh Thù!”

Ngoài cửa, mấy người Cố Trạch Hạo đang muốn chạy đi, ai ngờ lại bị Chu thị gọi tên, mỗi người đầu cúi đầu yên lặng đi vào.

Chu thị nhìn bốn đứa bé xếp hàng trước mặt, không thể tin mà nói: “Thanh Ninh! Trạch Mộ! Sao hai con cũng đi theo làm loạn thế!”

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ xấu hổ cúi đầu xuống.

Chu thị che trán, theo lý thuyết thì với quan hệ thân thiết của phủ Uy Quốc công và trưởng công chúa Thục Huệ thì những vấn đề như bọn họ đều phải đi báo kiến. Nhưng Chu thị lại muốn dẫn trưởng nữ đi gặp mẫu thân và đại tâu để bàn bạc chuyện hôn sự trước. Song, hôm nay cũng đã bị mấy đứa bé biết nên cũng phải thay đổi tính toán của mình.

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ vốn chỉ định tham gia náo nhiệt, không ngờ chỉ góp mặt một chút mà đã không kịp chuẩn bị đi tới trong phủ của

đại trưởng công chúa Thục Huệ. Hai người nhìn nhau, đây là muội muội ruột, ngày mai nên gọi là gì đây?

Sang ngày hôm sau, Chu thị dẫn theo Đào thị và mấy đứa bé đi đến phủ đại trưởng công chúa Thục Huệ. Còn chưa xuống xe ngựa, đại tâu Vi thị cũng đã dẫn theo hạ nhân đi lên đón.

Lúc Chu thị còn chưa xuất giá, Vi thị là bạn khuê phòng của nàng. Sau này Vi thị gả cho đại ca ruột của Chu thị, hai người từ bạn thân biến thành chị em dâu. quan hệ càng thân hơn. Bây giờ nhiều năm không gặp, con của hai người cũng lớn rồi.

Vi thị là người có tính cách khéo léo, mặc dù nói chuyện với Chu thị nhưng cũng không xem nhẹ nhóm người Đào thị, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu.

Đến khi đi vào phủ viện, Chu thị vừa nhìn thấy mẫu thân thì nước mắt lập tức rơi xuống. Đại trưởng công chúa Thục Huệ có vẻ cũng rất kích động, hai mẹ con ôm nhau khóc một trận, Vi thị phải khuyên bảo một lúc mới dãn nín.

Lúc này Chu thị mới nhớ đến Đào thị và bọn nhỏ.

Thục Huệ biết cả nhà phủ Uy Quốc công hòa thuận, lại thêm hôm qua Chu thị cũng phái người tới nói cho nên đã chuẩn bị từ sớm. Bà chuẩn bị cho Đào thị một cây trâm hồ điệp hồng ngọc thạch lựu, chuẩn bị cho bọn nhỏ trang sức vàng cặm tinh tuối bọn nhỏ, cũng không nặng bên này nhẹ bên kia. Từ đó cũng thấy được không phải mới chuẩn bị mà đã chuẩn bị từ sớm, không nói đến chuyện quý gia, chỉ với phần này tâm ý cũng đã hiếm có.

Dung mạo của Thục Huệ không tính là xuất sắc, nếp nhăn trên mặt cũng không ít, tóc bạc búi lên gọn gàng, trên mặt nở nụ cười hiền hòa. Xem ra bà rất thích con nít, bà kéo mấy đứa bé qua khe thì thầm nói chuyện.

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ hơi có chút không tự nhiên, cũng may lúc này hài tử Chu gia đến gặp cô cô, lại chào hỏi bọn họ.

Thục Huệ sinh một trai một gái, mà Vi thị cũng sinh một trai một gái.

Trong đó, trưởng tử Chu Trác Chính bây giờ đã mười ba tuổi, tướng mạo đoan chính, khuôn mặt trắng nõn, dáng người cao gầy, cả người tản ra vẻ thư sinh, nhưng lại khác Cố Trạch Vũ, có cảm giác vô cùng đáng tin.

Nữ nhi tên là Chu Vân Hâm, tuổi cũng xấp xỉ Cố Thanh Ninh nhưng tính cách hoạt bát hơn nhiều.

Cố Thanh Ninh nhìn Chu Trác Chính một chút, phát hiện mặc dù hần vẫn giữ lễ nhưng thỉnh thoảng sẽ lén nhìn Cố Thanh Chỉ một chút. Nhưng mà khi vừa nhìn sẽ thu mắt lại, sau đó lổ tai đỏ lên.

Nàng nhìn thấy cảm thấy hơi buồn cười, cảm thấy có lẽ chỉ có thiếu niên mới có phản ứng thú vị này.

Lúc mọi người đang trêu ghẹo Chu Trác Chính thì một giọng nói trong trẻo từ ngoài cửa vang lên: “Thục Huệ thăm thăm, khách nhân nhà biểu tở đến rồi?”

Đám người theo giọng nói nhìn qua.

Chỉ thấy từ ngoài cửa có một thiếu niên mặc hoa phục đi vào, y cũng xấp xỉ Chu Trác Chính nhưng dáng vẻ nhìn rất đẹp. Sự xinh đẹp này có thể được xưng là diễm lệ.

Tóc y màu đen hơi xoắn, được buộc thành búi, đeo một phát quan vàng. Màu da của y trắng đến phát sáng, đôi mắt hơi sâu mang theo tình ý, khóe môi hơi cong lên mang theo ba phần ý cười. Nhưng mà đôi mày kiếm vểnh lên lại trung hòa dung mạo diễm lệ, khiến cho người ta không thể nhận sai giới tính của y.

Nhưng cho dù như thế thì gương mặt này vẫn đẹp hơn nữ tử, làm cho trong giây phút đó mọi người ở đây đều ngừng thở.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76

Thiếu niên đột nhiên đi vào cũng không biết là thân phận gì, hắn gọi Thục Huệ là thâm thâm. Theo lý thì phải là người Chu gia, nhưng nhìn dung mạo lại không giống, trái lại có huyết thống người H ồ.

Cuối cùng vẫn là Thục Huệ giải thích cho bọn họ, thiếu niên này tên là Hoắc Vân Châu, là người Hoắc gia Thanh Châu. Bọn người Chu thị và Đào thị còn chưa phản ứng kịp, ngược lại Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh đã biết rõ thân phận của thiếu niên này.

Hoắc gia ở Thanh Châu đã hơn mấy trăm năm, nhưng mà từ trước đến nay gia tộc này ần mình, cũng không mưu cầu danh lợi lớn, cũng khó tránh người biết không nhiều. Nhưng mà nhắc đến mấy nhân vật rất nổi tiếng trong gia tộc này thì đương nhiên bọn họ sẽ biết.

Ví dụ như Minh An tiên sinh thiên tri thiên, nhưng có lẽ rất ít người biết tên thật của ông ta là Hoắc Khải Quang, Minh An là tên tự của ông ta. Minh An tiên sinh viết không ít sách, biện pháp quản lý Hoàng Hà của Chiêm Thế Kiệt thời Thành Đế chính là lấy gợi ý từ trong sách của Minh An tiên sinh.

Tổ tiên Hoắc gia thông hôn với người H ồ, cho nên người đời sau đều có bóng dáng của người H ồ, mắt sâu da trắng, thân hình cao lớn. Cũng giống như Hoắc Vân Châu vậy, trước đó đám người nghĩ rằng hắn và Chu Trác Chính gần bằng tuổi nhau, thật ra hắn chỉ mới mười một tuổi thôi.

Tổ huấn của Hoắc gia là “Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường”, cho nên con cháu Hoắc gia chỉ cần thông qua khảo hạch của gia tộc thì sẽ ra ngoài du học. Về phần sau khi du học xong, hoặc sẽ quyết định khoa cử làm quan, hoặc là dẫn thân vào việc buôn bán. Thậm chí có thể trở thành tăng ni, gia tộc cũng sẽ không can thiệp sâu vào, đây là một gia tộc tương đối tự do phân tán.

Nhưng mấy trăm năm trôi qua, không ít thế gia hưng thịnh rồi suy vong, trái lại Hoắc gia vẫn đứng vững ở Thanh Châu, cũng có thể nói là

hình mẫu cai quản không làm gì cả.

Cho dù nói thế nhưng Hoắc gia cũng không dễ chọc. Người nhà Hoắc gia có vẻ như không tranh quyền thế, thật ra trong gia tộc vô cùng đoán kết. Một khi trêu trêu đầu bọn họ thì bọn họ phản kích lại cũng vô cùng kinh khủng.

Chẳng hạn như lúc khai quốc, ngay lúc đó, Tỉnh quốc công trong tứ đại quốc công, trưởng tử ông ta lưu luyện si mê nữ tử Hoắc gia đã thành thân. Vì muốn có được đối phương mà phái người ám sát trượng phu của nàng ấy, lại thừa dịp nàng ấy thành quả phụ mà đến cửa cầu hôn. Sau khi cầu hôn thất bại lại ép buộc đối phương bắt vào phủ.

Sau khi huynh trưởng ruột thịt của cô nương ấy biết thì báo với tộc trưởng, vội vàng cứu người ra.

Ban đầu, Tỉnh quốc công còn muốn cùng đối phương chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, đưa ra nguyện vọng để trưởng tử cưới cô nương đó làm thê tử. Ông ta nghĩ rằng chắc chắn đối phương sẽ đồng ý, đổi lại là người ngoài, đây chính là chuyện tốt ai cũng mong muốn!

Ai ngờ gia chủ Hoắc gia vốn không để ý đến ông ta, cũng tuyên bố nhất định phải đòi lại lễ công bằng. Tỉnh Quốc công tức giận, dựa vào thân phận của mình đề chuyện này xuống, ai ngờ Hoắc gia tổn hao lượng lớn tiền bạc, liên hệ tất cả quan lại, tấu việc này lên trên.

Mà Hoắc gia cung cấp chứng cứ, ngoại trừ việc trưởng tử Tỉnh Quốc công ám sát đối phương còn có một loạt chứng cứ phạm tội của Tỉnh Quốc công dung túng họ hàng chiếm đoạt ruộng tốt, đánh chết bách tính, dùng người không rõ ràng, nuốt riêng lương thảo này nọ.

Chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chối cãi.

Thái tổ hoàng đế vô cùng tức giận, hạ lệnh nghiêm trị. Tỉnh Quốc công là người khoe khoang, vốn dĩ gây thù hằn rất nhiều, xảy ra chuyện không biết bao nhiêu người bỏ đá xuống giếng.

Ai mà ngờ được, nhất phẩm quốc công đương triều lại vì một nữ nhân Hoắc gia nho nhỏ mà đi đời.

Tuy nói đây cũng là bọn hấn gieo gió gặt bão, nhưng từ đó về sau, trong triều đều thầm gọi Hoắc gia là chó dại, nhưng cũng không có ai dám tùy tiện chọc bọn họ.

Năm đó, phụ thân của Hoắc Vân Châu là bạn tốt của Chu, sau này đại trưởng công chúa Thục Huệ về Thanh Châu cũng được bọn họ giúp đỡ không ít, từ đó hai nhà dãn qua lại.

Hoắc Vân Châu là con út trong nhà, khi trung niên thì phụ mẫu mới sinh hấn ra, vô cùng yêu thương. Nhưng tổ huấn không thể làm trái, đành phải không đành lòng và lo lắng chuẩn bị nhiều bạc cùng hộ vệ cho hấn, lại nhờ đại trưởng công chúa Thục Huệ trông nom, lúc này mới một đường đi vào kinh.

Sau khi giải thích rõ ràng tầng thân phận này, Chu thị và Đào thị đối với hấn cũng nhiệt tình hơn.

Hoắc Vân Châu có vẻ tuấn tú, miệng lại ngọt, gọi Chu thị và Đào thị là tỷ tỷ, lại khen ngợi vài câu chọc cho hai người vô cùng vui vẻ. Sau đó, hấn mới nhìn đám hài tử Cố gia, cười tủm tỉm nói: “Đây chính là đám cháu trai cháu gái của đệ à, nhìn có vẻ thông minh lanh lợi lắm.”

Hấn nói xong lại rất có phong thái của bậc trưởng bối, bảo hạ nhân đem quà gặp mặt ra.

Bọn người Cố Thanh Chỉ ngây ngẩn, sao lại có quan hệ thân thích nữa rồi, chẳng hiểu tại sao lại có thêm thức thức khác họ.

Chỉ có Chu Trác Chính và Chu Vân Hâm biết Hoắc Vân Châu này có tính cách ranh mãnh, ý vào thân phận mình cao mà trêu đùa hài tử cùng thế hệ, khi còn bé hai người bọn họ cũng bị hấn trêu đùa qua. Bây giờ thấy hấn muốn dùng lại chiêu cũ, Chu Vân Hâm mím chặt mím chặt tỏ vẻ muốn xem kịch vui, trái lại Chu Trác Chính hơi bất an mà nhìn thoáng qua Cố

Thanh Chỉ dường như muốn nói đi đâu gì đó, lại bị muội muội mình kéo trở về

Hoắc Vân Châu hòa ái dễ gần bảo người đưa quà cho Cố Thanh Chỉ: “Cháu gái cả, lần đầu gặp mặt có một chút lễ vật nhỏ, đừng chê nhé.”

Cố Thanh Chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc hộp, lễ vật cũng đưa tới rồi, người này sẽ không tự xem mình là trưởng bối chứ. Chẳng lẽ mình phải gọi hài tử nhỏ hơn mình là thúc thúc?

Ngay lúc Cố Thanh Chỉ vô cùng lúng túng, nàng chợt nghe sau lưng có người nói: “Chờ một chút.”

Ánh mắt Hoắc Vân Châu theo Cố Thanh Chỉ cùng nhìn về phía Cố Thanh Ninh đang nói chuyện, hấn ho khan một cái: “Cháu gái nhỏ đừng vội, thúc thúc cũng chuẩn bị lễ vật cho con.”

Cố Thanh Ninh thẩn lờm trong lòng, tiểu tử thúi này lợi dụng cũng thuận tay quá đấy. Trên mặt nàng nở nụ cười giả vờ: “Ta chỉ chợt nhớ đến một chuyện, cảm thấy phải nói ra trước đã, không biết ngài có phiền không?”

Hoắc Vân Châu hào phóng khoát tay: “Nói đi.”

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới nói: “Nếu muốn tính bối phận, tổ tiên ngài từng kết thân với Mạnh gia Nam Đình. Vị biểu huynh của tiểu thư Mạnh gia cưới đích trưởng Phạm gia. Mà cô mẫu của nàng ấy lại gả vào Phùng gia, Phùng gia có quan hệ thông gia với Mẫn gia, cũng chính là nhà mẹ đẻ của tổ mẫu chúng ta.”

Giọng điệu của nàng nói rất nhanh, Hoắc Vân Châu nghe vậy thì ngẩn người một lúc, mấy đứa bé cũng không hiểu được. Nhưng những người lớn đầu hiểu ý của Cố Thanh Ninh, Vi thị và Chu thị cũng không nhịn được mà che miệng cười.

Cố Trạch Mộ nghe cũng hiểu, hấn nhìn nụ cười hài lòng trên mặt, vừa buồn cười lại dung túng lắc đầu.

Cố Thanh Ninh lại cố ý hỏi: “Ngài nói xem, tính ra bói phận này chẳng phải càng thân cận so với lúc nãy sao?” Nàng cố ý nhấn mạnh chữ “Ngài” kia.

Hoắc Vân Châu dãn phản ứng kịp, có cảm giác bất an xông tới.

Cố Thanh Ninh cũng không có ý bỏ qua cho hắn: “Hoắc thiếu gia tên là Vân Châu, chữ lót là Vân, cũng không biết chữ lót của tổ tiên ngài gọi là gì?”

Lúc này, Hoắc Vân Châu biết rõ mình đã đá vào tấm sắt, nhưng lại không thể không nhắm mắt nói: “Nhược hứ Kính, cũng là đời ông cố của ta.”

Cố Thanh Thù bị hai người bọn họ nói đến choáng váng đầu óc, vội vàng hỏi Cố Thanh Ninh: “Cho nên? Chuyện này có liên quan gì?”

Cố Thanh Ninh ra vẻ nghiêm túc nói: “Cho nên, dựa theo cách tính này, Hoắc thiếu gia phải gọi chúng ta là cô nãi nãi mới đúng.”

“Ha ha!”

Chu Vân Hâm là người đầu tiên cười ra tiếng, sau đó tất cả mọi người đầu cười ha ha.

Thục Huệ kéo Hoắc Vân Châu qua, trách cứ: “Tiểu tử con suốt ngày trêu đùa người khác, bây giờ biết cảm giác bị trêu đùa rồi chứ?”

Hoắc Vân Châu lộ vẻ ấm ức, ngay cả mình cũng không nhịn được cười lên. Mặc dù tính cách của hắn ranh mãnh lại không thích bị trêu đùa, nhưng bị Cố Thanh Ninh nói như thế cũng không tức giận, còn ra vẻ như thật nói với Cố Thanh Ninh: “Người nói rất đúng, vẫn bói bái kiến cô nãi nãi.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Đám người lại cười vang.

Vi thị cười rớt nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói: “Ta vừa định nói Vân Châu đừng phải khắc tinh, ai ngờ ta đánh giá thấp con r ồi. Tính cách ranh mãnh của con chưa từng thay đổi.”

Chu thị cũng cười hoà giải: “Được r ồi, sau này chúng ta tính khác. Vậy mà đứa trẻ này cũng biết bàn bối phận, chúng ta chỉ tính theo tuổi là được.”

Dương nhiên Hoắc Vân Châu vui vẻ nhận lấy cái thang này: “Lúc trước ta không đúng, mong rằng chư vị ca ca tử tử độ độ muội muội tha thứ cho.”

Tuổi tác mọi người không lớn lắm, tức giận đến nhanh đi cũng nhanh, lại thêm thái độ của Hoắc Vân Châu rất tốt cho nên dễ dàng được thông cảm.

Hoắc Vân Châu nhận lễ vật từ trong tay hạ nhân, chớp mắt với bọn họ, nở nụ cười: “Cho dù không làm được thúc thúc nhưng lễ vật thì vẫn phải tặng.”

Nụ cười kia sáng rõ như hoa mùa xuân, không hề có vẻ lo lắng, đơn giản có thể đi vào lòng người.

Bọn người Cố Thanh Chỉ choáng váng nhận lễ vật, ngay cả Cố Thanh Thù luôn tùy tiện mặt cũng hơi đỏ lên, không dám đối mặt với hắn.

Đợi đến khi đưa đến trước mặt Cố Thanh Ninh, Hoắc Vân Châu không đưa lễ vật cho nàng ngay mà lại cố ý nói: “Cô nãi nãi, lễ vật này xem như vẫn bối tạ tội với người, xin người vui lòng nhận cho.”

Đám người lại cười to.

Cố Thanh Ninh trừng mắt liếc hắn một cái, thầm nghĩ: Tiêu tử thú này vẫn không yên đúng không.

Ai ngờ nụ cười của Hoắc Vân Châu càng sâu: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của cô nãi nãi, sau này vẫn bối cũng có thể dựa vào đại danh của người để điều võ giương oai một phen.”

Cố Thanh Ninh còn chưa kịp nói chuyện, Cố Thanh Thù ở bên cạnh đã nói: “Muội ấy tên là Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh.”

“À.” Hoắc Vân Châu lại cười nói: “<<Lão Tử>> nói Tích chi đắc nhất giả, thiên đắc nhất dĩ thanh, địa đắc nhất dĩ ninh[1]. Tên của cô nãi nãi vừa có ý nghĩa sâu xa lại có khí thế hào hùng.”

[1] Đây là những vật xưa được đạo: trời được đạo mà trong, đất được đạo mà yên

Cố Thanh Ninh: “...”

Cố Trạch Mộ nhìn cảnh trước mắt này, chẳng biết tại sao cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Một khúc nhạc dạo ngắn này trôi qua, Vi thị cho người chuẩn bị cơm trưa, đám người cũng dần dần trò chuyện khác.

Chu thị và Vi thị nói một chút đã nói đến việc học của Chu Trác Chính, vốn dĩ hẳn vẫn đọc sách ở thư viện Thanh Châu, bây giờ trở về kinh thành Vi thị nghe ngóng hồi lâu mới nghe được danh tiếng của thư viện Thanh Sơn nên muốn đưa Chu Trác Chính qua bên đó đọc sách. Nàng cũng biết Cố Trạch Vũ học ở thư viện Thanh Sơn, cho nên muốn hỏi Chu thị về tình hình bên kia.

Chu thị nhân tiện nói: “Nếu bàn về kinh thành này, thật sự không có chỗ nào tốt hơn thư viện Thanh Sơn, nhưng mà trong thư viện thế nào muội cũng không rõ. Đợi sau khi Trạch Vũ trở về, để hẳn tự mình nói với Trác Chính thì tốt hơn.”

“Vậy cũng quá tốt rồi.”

Thục Huệ liên hỏi: “Lần trước ta nghe con nói bình thường Trạch Vũ rất ít khi về nhà, lần này trở về là nghỉ một sao?”

Chu thị lắc đầu: “Là con bảo hẳn xin nghỉ, ngoại tổ mẫu trở về, về tình về lý thì cũng nên trở về một chuyến mới phải.”

Lúc này, Thục Huệ mới nhớ ra: “Ta nhớ con nói Trạch Vũ báí Phương đại nho làm thầy, nghe nói Phương đại nho yêu cầu đệ tử vô cùng nghiêm khác... Tóm lại ta ở kinh thành luôn, con trẻ đến gặp ta lúc nào cũng được, cũng đừng làm lỡ việc học của thằng bé.”

“Nương, người nói thế này, trăm thiện hiếu làm đầu, Phương đại nho cũng vui vẻ.”

Hoắc Vân Châu ở một bên nghe thấy thì tò mò hỏi: “Phương đại nho là Phương Thận tiên sinh ạ?”

Chu thị gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Con ở Thanh Châu cũng nghe qua thanh danh của lão tiên sinh.” Hoắc Vân Châu nói. Sau đó hắn nói tiếp: “Nhưng mà văn bối nghe nói, năm đó, người bệnh vực lẽ phải Hạ Nghi Niên, Hạ tiên sinh cũng ở kinh thành, không biết có phải ở thư viện Thanh Sơn luôn không?”

“Chuyện này khá trùng hợp.” Chu thị cười nói: “Bây giờ Hạ tiên sinh đang làm lão sư trong phủ chúng ta.”

Hoắc Vân Châu mở to hai mắt: “Lúc trước đệ đã đọc qua văn chương của Hạ tiên sinh, trong lòng vô cùng kính nể, không biết có thể xin biểu tỹ tiến cử.”

“Tiến cử cũng không thành vấn đề” Chu thị đáp ứng. “Hạ tiên sinh là người ôn hòa, đối với hài tử cũng rất kiên nhẫn. Nhưng mà bình thường ông ấy bận rộn viết sách, chỉ sợ không có nhiều thời gian.”

“Không sao, nếu biết Hạ tiên sinh ở đây, đệ sẽ tạm thời ở kinh thành. Nếu Hạ tiên sinh chịu nhận đệ làm đệ tử, có lẽ sau này đệ sẽ ở lâu đó.”

Chu thị do dự một lát: “Ta không thể làm chủ thay cho Hạ tiên sinh được.”

“Biểu tỹ yên tâm, đệ sẽ không làm khó biểu tỹ.” Hoắc Vân Châu vô cùng khéo léo hiểu lòng người. “Đệ sẽ dùng hành động tác động Hạ tiên

sinh, nếu ông ấy chịu nhận đệ là phúc phần của đệ, nếu không chịu cũng chỉ là không có duyên, đệ sẽ không liêu chết dây dưa.”

Đào thị vẫn yên lặng nhìn xem bỗng nhiên mở miệng nói: ” Đại tâu, Hoắc... Vân Chu đã có lòng như thế thì chúng ta cũng nên giúp hắn một chút, bảo hắn tới gia thực của nhà chúng ta. Hạ tiên sinh cũng có thể kiểm tra học thức và phẩm hạnh của hắn, tâu nói đúng không?”

Chu thị sửng sốt một chút, hơi kinh ngạc mà nhìn đệ muội, dù sao bình thường nàng ấy cũng sẽ không bao giờ chủ động nói những lời này.

Hai mắt Hoắc Vân Châu lại tỏa sáng: “Được chứ ạ?”

Chu thị gật gù đầu: “Vào gia thực nhà chúng ta đương nhiên không thành vấn đề, ta trở về sửa sang lại một viện tử cho đệ, đến lúc đó đệ qua là được.”

“Có làm phiền biểu tỷ quá không?”

“Đệ đã gọi ta một tiếng biểu tỷ thì đã là người một nhà, không cần khách sáo như thế.”

Hoắc Vân Châu vô cùng vui mừng: “Vậy thì cảm ơn biểu tỷ.”

Thục Huệ cười nói: “Đây cũng tốt quá rồi.”

Đào thị cũng nở nụ cười hài lòng: “Người nói đúng lắm, thật sự là ai cũng vui vẻ.”

Cố Trạch Mộ nhìn nụ cười trên mặt bọn họ, không biết vì sao lại hơi khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77

Ăn xong bữa cơm lại nói chuyện một hồi, bọn người Chu thị đi về. Vi thị dẫn theo hai đứa con tiễn bọn họ lên xe,

Mấy người Cố Thanh Thù đầu nhao nhao ngó xuống chiếc xe ngựa cuối cùng kia, Cố Thanh Chỉ vừa nhìn đã biết bọn họ bàn bạc cái gì. Nhưng mà vì ngại ở trước mặt Vi thị và Chu Trác Chính nên không tỏ ra trường tử uy nghiêm lời bọn họ về, chỉ có thể nhìn bọn họ với ánh mắt cảnh cáo. Sau đó, nàng và Chu thị, Đào thị cùng lên một chiếc xe ngựa.

Mấy người Cố Thanh Thù ngó đằng sau đương nhiên là bàn bạc chuyện ra oai phủ đầu đại tử phu tương lại. Trước đó, mặc dù Cố Thanh Chỉ nghe theo cách của Cố Thanh Ninh dùng khảo thí để tạm thời ngăn cản hành động của bọn họ, nhưng chuyện này không hề đại biểu cho việc bọn họ từ bỏ hành động lần này. Chẳng qua là vì nguyên tắc biết người biết ta bách chiến bách thắng, cho nên hôm nay đến xem rốt cuộc đối phương như thế nào rồi trở về bàn bạc tiếp.

Cố Thanh Thù nói trước: “Ta cảm thấy người cũng không tệ, rất trầm tĩnh và ôn hòa, chắc sẽ đối tốt với đại tử.”

“Không thể nói như thế, đây chính là chuyện liên quan đến cả đời của đại tử, chúng ta nhất định phải thận trọng.” Cố Trạch Hạo nói xong còn trung cầu ý kiến của Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, đệ nói đúng không?”

Cố Trạch Mộ hơi thất thần, cũng không nghe thấy hắn nói gì, chỉ thuận miệng trả lời.

“Vậy được rồi.” Cố Thanh Thù cũng gật gật đầu. “Chuyện này ta nghe đệ.”

Ngay lúc bọn họ thảo luận vô cùng hứng khởi, Cố Thanh Vi ôm mặt phát ra tiếng cảm khái: “Vi Hoắc thiếu gia thật tuấn tú, muội chưa từng thấy ai đẹp mắt như thế!”

Từ nhỏ, Cố Thanh Vi đã là người trọng nhan sắc, ngay cả nữ mẫu dung mạo không đẹp cũng không thèm nhìn, nàng cũng không bú sữa. Nàng có thể xúc động như thế cũng rất bình thường.

Không ngờ ánh mắt Cố Thanh Thù cũng khẽ chuyển, vậy mà cũng gật đầu: “Đúng thế.”

Chuyện này khiến Cố Trạch Hạo lập tức cảnh giác, từ nhỏ tỷ tỷ của hắn đã tùy tiện, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy tỷ ấy khen nam nhân khác, như vậy sao được!

Cố Trạch Hạo lập tức bỏ chuyện của Chu Trác Chính qua một bên, hùng hồn nói: “Nam nhân tuấn tú làm được gì chứ! Quan trọng là nội hàm!”

Cố Thanh Thù không hiểu thấu nhìn hắn: “Đệ là do dung mạo không đẹp mới nói như thế sao?”

Cố Trạch Hạo: “...” Tỷ tỷ ruột đâm đao vừa chuẩn lại hung ác.

Cố Trạch Hạo vượt mặt, kiên cường nói: “Cho dù Hoắc Vân Châu kia tuấn tú nhưng ngộ nhớ chỉ có vẻ bề ngoài là công tử bột gì sao?”

“Chỉ có vẻ ngoài thì chỉ có vẻ ngoài, ta chỉ nhìn mặt, quản những thứ khác làm gì?” Cố Thanh Thù nói với vẻ dĩ nhiên.

Cố Thanh Vi giống như tìm được tri kỷ: “Nhị tỷ, tỷ cũng cho rằng như thế đúng không!”

Cố Trạch Hạo nhìn hai người bọn họ cứ như thế không thèm nhìn mình, khẽ trò chuyện về Hoắc Vân Châu, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Cố Thanh Ninh vẫn luôn mỉm cười nghe bọn họ nói chuyện, chỉ cảm thấy một đám huynh tỷ dở hơi này mỗi ngày đều có thể mang đến cho nàng vui vẻ vô tận. Không ngờ nụ cười trên mặt nàng lại bị Cố Trạch Mộ hiểu lầm, hắn không nhìn được mà hỏi: “Đối với việc hắn đến gia thực, dường như muội cũng rất vui vẻ?”

“Ai?” Cỗ Thanh Ninh sững sờ, lập tức phản ứng kịp: “À, ca nói Hoắc Vân Châu à, không có gì không tốt.”

“...” Cỗ Trạch Mộ bắt đầu lo lắng: “Vì sao?”

“Vì sao cái gì chứ, chẳng phải Diễm Chi và Tử Ký cũng đến gia thực nhà chúng ta sao? Thêm một người cũng không sao.”

“Ý của ta là... Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy hấn rất dẻo miệng, khó ư sao?” Cỗ Trạch Mộ nhin không được mà hỏi.

“Ừm, có đôi khi rất khó ư.” Cỗ Thanh Ninh chống cằm, nhưng mà chưa đợi Cỗ Trạch Mộ vui vẻ, nàng lại cười: “Nhưng mà đa phần vẫn rất đáng yêu, thẳng thắn. Hơn nữa, trông dáng vẻ cũng tuấn tú, xem như dưỡng mắt không phải cũng tốt sao?”

“...”

Cỗ Trạch Mộ càng khó chịu trong lòng.

May mà Cỗ Trạch Mộ cũng không biết nưng của hấn mời Hoắc Vân Châu tới gia thực đọc sách là vì tìm phu quân nuôi từ nhỏ cho mọi người, không thì hấn sẽ càng khó chịu. Nhưng mà cho dù hấn khó chịu thì cũng không thể nào ngăn cản Hoắc Vân Châu tới. Hơn nữa, chuyện quan trọng hơn là ngày hôm sau hấn phải h ỡ cung r ỡ.

Hấn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định nhờ Bùi Ngư nhúng tay.

Bùi Ngư nghe hấn nói xong, mắt cũng trợn trừng lên: “Mỗi ngày cho nô tỳ thêm một phần điểm tâm?”

Cỗ Trạch Mộ gật gật đầu: “Đúng thế, chỉ cần người trông chừng Hoắc Vân Châu kia, đừng để hấn tiếp cận Thanh Ninh.”

Bùi Ngư đồng ý.

Lúc này, Cỗ Trạch Mộ mới thả lỏng một chút, nhưng hấn vẫn không thể yên tâm được, cuối cùng lo lắng mà h ỡ cung.

Nhưng mà hắn không nghĩ đến hắn vừa đi, Bùi Ngự đã bán đứng hắn, nói giao dịch của hai người cho Cố Thanh Ninh nghe không sót một chữ.

Cố Thanh Ninh: “Biết rồi, đừng để ý đến hắn.”

“Vâng, nô tỳ nghe theo tiểu thư.”

Cố Thanh Ninh hài lòng gật gật đầu: “Ngaon, lần sau nhớ kỹ phải làm như thế... Ta bảo phòng bếp cho người thêm một phần điểm tâm.”

Bùi Ngự cười đến híp mắt: “Cảm ơn tiểu thư.”

Trong lòng Cố Thanh Ninh khẽ hừ một tiếng: Cố Trạch Mộ âm hiểm xảo trá lại còn muốn thu mua Bùi Ngự, nghĩ hay lắm!

Mấy ngày sau, Hoắc Vân Châu đã dẫn người hầu tới cửa, hành lý của hắn rất ít, đa phần đều là sách. Sau khi hắn đến, trước tiên là đến chủ viện bá kiến Mẫn phu nhân, không thể không nói gương mặt xinh đẹp này mang lại lợi ích rất lớn cho hắn, cho dù Mẫn phu nhân luôn nghiêm túc lạnh lẽo cứng rắn cũng bị hắn chọc cho vui vẻ không thôi.

Sau đó hắn lại bá phủng các phòng, còn đưa lễ vật đến, lễ nghi không có một chút sai sót.

Về sau, Chu thị mới dẫn hắn đi bá phủng Hạ Nghi Niên.

Trước đó, Hạ Nghi Niên nghe Chu thị nói chuyện này, nhưng mà ông không hề có ý định thu đồ đệ. Cho dù Cố Trạch Mộ cực kỳ thông minh, ông cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn nhận hắn làm đồ đệ. Hạ Nghi Niên biết rõ, học vấn của mình cũng không thể trợ giúp bọn nhỏ thi khoa cử, trong xã hội này có thể nói là vô dụng nhất, cho nên ông cũng không muốn lừa dối người khác.

Nhưng mà cho dù ông nói như thế thì Hoắc Vân Châu cũng không có từ bỏ. Hạ Nghi Niên chỉ nghĩ tuổi hắn còn nhỏ, song không ngờ Hoắc Vân Châu không nói gì, cứ như vậy ở lại gia thực Cố gia, mỗi ngày đi theo hài

tử Cố gia đọc sách. Hắn cứ bình tĩnh như thế trái lại khiến cho Hạ tiên sinh xem trọng vài phần.

Trước đó, Cố Thanh Ninh còn tưởng rằng Hoắc Vân Châu nhất thời nóng nảy, không ngờ hắn cũng theo mọi người sáng sớm mỗi ngày thao luyện. Thân thể của hắn cũng không kém, nhưng mà hài tử Cố gia đều luyện tập từ nhỏ, đương nhiên hắn không đuổi kịp, nhưng mà hắn chưa từng kêu khổ, than mệt mỏi.

Mà sau khi lên lớp, hắn cũng theo đám hài tử nghe giảng, nếu như không có lịch học thì hắn sẽ cầm một quyển sách để đọc. Cũng trong lúc này Cố Thanh Ninh mới biết Hoắc Vân Châu đọc sách rất tạp, gần như sách gì hắn cũng đọc, hơn nữa cái gì cũng biết một chút.

Cố Trạch Hạo vốn cho là hắn “Yếu đuối” như thế thì Cố Thanh Thù nhất định xem thường hắn, ai ngờ chuyện này lại khiêu khích mấu tính của Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi. Không những hai người không chế giễu hắn, trái lại còn đau lòng.

Cố Trạch Hạo: “???”

Cố Trạch Hạo cảm thấy không thể tiếp tục thế này được nữa, vì thế hắn dứt khoát kéo Tiêu Diễm Chi và thương lượng với Liễu Tử Ký bàn bạc đổi sách.

Tính cách Tiêu Diễm Chi rất tốt, cũng không cảm thấy Hoắc Vân Châu có gì không được, nhưng mà Liễu Tử Ký và Cố Trạch Hạo đều nói như thế, y cũng đành hòa theo.

Vì thế, những thủ đoạn dùng để đối phó với Chu Trác Chính đều được dùng trên người Hoắc Vân Châu. Mà Hoắc Vân Châu trông có vẻ còn nhỏ, đáng vẻ bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong thối rữa có thể hóa giải từng cái, còn âm thầm cho bọn họ ăn thiệt thòi nhỏ.

Liễu Tử Ký sờ cằm: “Không được rồi Trạch Hạo, người này quá gian xảo!”

Cố Trạch Hạo lại chưa từ bỏ ý định, quyết tâm phải khiến cho Hoắc Vân Châu lộ mặt thật, khiến cho Cố Thanh Thù nhìn rõ hẳn.

Không ngờ Cố Thanh Thù không giống như suy nghĩ của hắn nhìn ra bộ mặt thật của Hoắc Vân Châu, trái lại biết trước hắn làm việc này thì bắt lấy đệ đệ nện một trận.

Liễu Tử Ký vô cùng sợ hãi, vội kéo Tiêu Diễn Chi: “Không xong chạy mau.” Bỏ trốn mất dạng.

Ngay lúc bọn họ cãi nhau ầm ĩ, rốt cuộc Cố Trạch Vũ cũng đã về đến nhà. Cố Trạch Vũ mười sáu tuổi sau khi dậy thì cả người cao hơn nhiều, cho dù hơi gầy lại giống trúc xanh, mà khí chất cũng càng ôn hòa hơn.

Đại ca xuất hiện cũng làm cho bọn người Cố Trạch Hạo trung thực hơn nhiều.

Mà lần này Cố Trạch Vũ trở về, ngoại trừ tới gặp ngoại tổ mẫu còn là vì hôn sự của muội muội ruột.

Cố Trạch Vũ thân là huynh trưởng, cha không có ở nhà, hắn phải gánh vác chức trách huynh trưởng như cha. Sau khi hắn trở về, chỉ nghỉ ngơi một đêm đã đi đến phủ đại trưởng công chúa, gặp ngoại tổ mẫu và cữu cữu, cữu mẫu, sau đó lại kéo Chu Trác Chính ra nói chuyện một lúc lâu.

Chu thị hơi lo âu nhìn hắn: “Con cảm thấy biểu đệ con thế nào?”

Cố Trạch Vũ cười nói: “Biểu đệ là người đoan chính, hơn nữa việc học cũng chắc chắn, nương không cần phải lo lắng.”

Lúc này Chu thị mới thở phào nhẹ nhõm, nàng biết Cố Trạch Vũ nhìn người rất chuẩn, hắn đã nói thế đương nhiên cũng đã công nhận Chu Trác Chính.

“Thật ra nương quan tâm quá sẽ bị loạn.” Chu thị hơi xấu hổ. “Cữu cữu và cữu mẫu con đều là người ngay thẳng, hài tử mà bọn họ dạy dỗ ra tất nhiên sẽ không tệ.”

“Nương làm vậy cũng vì Thanh Chỉ.” Cố Trạch Vũ trấn an nói: “Thanh Chỉ là người đơn thuần, nương thay muội ấy suy nghĩ nhiều một chút cũng đúng.”

“Đúng thế, việc xuất giá với nữ nhân quan trọng thế nào chứ, ta làm nương sao có thể yên tâm được.” Chu thị nói xong, lại nghĩ đến chuyện gì đó mà cười nói: “Tam thẩm con còn làm quá hơn nương.”

Đào thị mời Hoắc Vân Châu đến gia thực Cố gia, mặc dù ngay từ đầu Chu thị cũng không hiểu vì sao, sau đó nàng nói chuyện với Liễu thị thì cũng hiểu ra, đúng là dở khóc dở cười.

Cố Trạch Vũ nghe thấy cũng hơi buồn cười: “Tam thẩm thật sự làm thế à?”

“Còn không phải sao?”

Cố Trạch Vũ nhớ tới Cố Thanh Thù cáo trạng với mình, nói Cố Trạch Hạo lôi kéo bọn Liễu Tử Ký bắt nạt bạn học, bỗng nhiên hơi thông cảm cho đệ đệ này, rõ ràng hắn đã đoạt chuyện của Trạch Mộ mà.

Cố Trạch Mộ bị đoạt chuyện đang buồn bực trong cung, trước khi Hoắc Vân Châu xuất hiện hắn chưa từng nghĩ đến chuyện Cố Thanh Ninh xuất giá. Nhất là khi hắn biết hắn và Cố Thanh Ninh không phải là huynh đệ ruột thì hắn càng không thể chấp nhận chuyện này.

Thư Diệp An thấy Cố Trạch Mộ cau mày, tò mò mà nói: “Trạch Mộ, người sao thế?”

Sao Cố Trạch Mộ có thể nói những chuyện này với bọn họ được, đành phải lắc đầu: “Không có gì.”

Thường Ngọc vốn đang luyện chữ, thấy thế thì cười nói: “Người còn trông cậy vào chuyện hỏi ra cái gì từ miệng Trạch Mộ à, không thể nào.”

Trải qua khoảng thời gian ở chung, mấy người bọn họ thân nhau hơn nhiều, cũng biết Cố Trạch Mộ không thích nói chuyện, làm người cũng vô

cùng đáng tin.

Ngay lúc ba người bọn họ ồn ào thì Tiêu Hằng lại nhanh chân đi từ ngoài cửa vào.

“Điện hạ.”

Thư Diệp An hỏi: “Điện hạ, bệ hạ tìm ngài có việc gì?”

“Đi tham gia yến hội.” Tiêu Hằng uống một hớp trà, chợt nhớ ra gì đó: “Trạch Mộ, người đi cùng chúng ta không?”

Cố Trạch Mộ từ chối như bình thường.

Tiêu Hằng cũng không bất ngờ, hẳn biết từ trước đến nay Cố Trạch Mộ không thích những chuyện này. Cho dù hắn là Thái tử nhưng tính cách lại vô cùng hiền hòa, cũng không muốn ép buộc người khác nên khoát tay áo: “Nếu người không đi thì lúc đó ta dẫn theo Tứ đệ, còn A Ngọc và Diệp An đi cùng không?”

Thư Diệp An lại tò mò nói: “Điện hạ, là yến hội nhà nào mà mời ngài đi qua thế?”

“Là cô tổ mẫu Thục Huệ hễ kinh, phụ hoàng bảo ta thay ông ấy chúc mừng cô tổ mẫu.”

Cố Trạch Mộ nghe xong bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Chuyện Thục Huệ hễ kinh, Thường Ngọc và Thư Diệp An cũng biết. Thường Ngọc gật đầu nói: “Đại trưởng công chúa Thục Huệ có thân phận cao quý, điện hạ đã muốn đi chắc là cần phải chuẩn bị một phần hạ lễ mới được.”

“Chuyện này không cần lo, mẫu hậu chuẩn bị giúp ta rồi.”

Đột nhiên Thư Diệp An nhớ ra chuyện gì đó: “Trạch Mộ, hình như Đại bá nương nhà người là nữ nhi của đại trưởng công chúa Thục Huệ phải không?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Đúng thế.”

“Ừm, là thân thích.”

Tiêu Hằng hơi kinh ngạc nhưng mà cũng không hỏi nhiều, đang chuẩn bị rửa Thường Ngọc và Thư Diệp An đi tới bàn cơ thư giãn thì chợt nghe thấy Cố Trạch Mộ nói.

“Thần cũng đi.”

Ba người đều sửng sốt một chút, dù sao từ trước đến nay Cố Trạch Mộ nói được thì làm được, chưa từng lật lòng, đây là lần đầu hẳn thay đổi chủ ý nửa đường đấy.

Tiêu Hằng sờ cằm, bỗng nhiên vô cùng hứng thú với yến hội này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78

Mặc dù chuyện đại trưởng công chúa Thục Huệ rất kín đáo nhưng người thạo tin trong kinh thành nên biết cũng đâu biết. Nhất là nghe nói trong buổi yến hội đó, Thái tử điện hạ cũng đích thân đến, thay bệ hạ chúc mừng đại trưởng công chúa Thục Huệ, nên rất xôn xao.

Đến hôm yến hội, từng chiếc xe ngựa hoa lệ chạy ra khỏi các phủ, chạy đến phủ đại trưởng công chúa.

Phủ Uy Quốc công vì là thân thích cho người đến sớm hơn người ngoài, ngay cả Mẫn phu nhân luôn không tham gia những hoạt động này cũng ra khỏi nhà. Người hầu của phủ đại trưởng công chúa thấy xe ngựa của bọn họ thì nhanh chóng đi xin chỉ thị của chủ nhân, Vi thị vội vàng đến đón tiếp bọn họ.

Đến khi vào viện tử, Thục Huệ lại tự mình ra đón.

Mẫn phu nhân thấy bà cũng nở nụ cười như trông thấy bạn xưa.

“Không gặp Mẫn tử tử nhi ều năm, bây giờ gặp lại chúng ta đâu có cháu r ồi.”

Mẫn phu nhân xúc động nói: “Không phải sao, lúc trước khi chúng ta làm thông gia tóc vẫn đen, bây giờ tóc chúng ta cũng bạc r ồi.”

Năm đó, khi Mẫn phu nhân chọn lựa con dâu trưởng, có không ít người để chọn lựa. Dù sao ai cũng biết nam nhân Cố gia một lòng, Cố Vĩnh Huyền lại có dáng dấp tuấn tú, văn võ song toàn, không biết có bao nhiêu quý nữ muốn được gả tới. Mà Mẫn phu nhân chọn Chu thị, ngoại trừ bản thân Chu thị cũng không tệ, còn có một nguyên nhân là vì đại trưởng công chúa Thục Huệ.

Trong những người con của Cung Đế, đại trưởng công chúa Thục Huệ cũng không tỏa sáng, nhưng tính cách bà bình thản, chưa từng ầm ĩ, càng quan trọng hơn là bà là người vô cùng hiểu chuyện. Đúng như thế, những

huynh đệ tử muội cùng tuổi với bà ấy, những người vôi vàng mưu tính cũng đã mất sớm, chỉ có bà bây giờ con cháu đầy đàn, thân phận cực cao, sống được đến già.

Sau khi gặp qua đám người, Thục Huệ mới nói với Chu Vân Hâm: “Dẫn theo bọn tử muội đi đến vườn chơi đi, tránh cho ở cùng những bà lão như chúng ta lại nhàm chán.”

Chu Vân Hâm ôm cánh tay Thục Huệ làm nũng, sau đó mới dẫn bọn người Cỗ Thanh Chỉ đi hậu hoa viên.

Nơi này Chu thị đã phái người đến xử lý xong từ sớm, bày ra sắc màu rực rỡ, nước chảy trong vườn rất đẹp mắt.

Chu Vân Hâm kéo cánh tay Cỗ Thanh Chỉ, nói: “Muội vừa mới đến kinh thành, tiểu thư các nhà đều không biết, tâu tử phải giúp muội nhé.”

Mặt Cỗ Thanh Chỉ lập tức đỏ lên: “Muội... Đừng nói mò.”

Chu Vân Hâm che miệng cười, nhưng thấy Cỗ Thanh Chỉ then thùng thật thì đổi cách gọi: “Được rồi, muội gọi biểu tử, đến lúc đó xin biểu tử giúp muội.”

Cỗ Thanh Chỉ khẽ thở nhẹ ra.

Chu Vân Hâm chớp mắt: “Trong lòng muội gọi tâu tử, như thế được rồi chứ?”

Lúc này, Cỗ Thanh Chỉ mới phát hiện Chu Vân Hâm cố ý đùa nàng, nhưng nàng không tiện tức giận với nàng ấy, đành phải nói: “Muội còn như thế, ta cũng mặc kệ muội.”

Chu Vân Hâm vôi vàng che miệng cười: “Không nói không nói, biểu tử tốt, dù sao biểu tử cũng phải giúp muội đấy.”

Ba tử muội Cỗ gia đi theo phía sau hai người nhìn nhau, Cỗ Thanh Thù mới nói ra tiếng lòng của ba người: “Ta cảm thấy chúng ta là kẻ dư thừa.”

Cố Thanh Vi thở dài, ra vẻ già dặn mà nói: “Con gái lớn không dùng được mà!”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cũng may Chu Vân Hâm và Cố Thanh Chi cũng không thật sự quen cách nàng, tính cách Chu Vân Hâm hoạt bát cởi mở, trước đó mấy người đã gặp qua, rất nhanh đã thân với nhau.

Không bao lâu sau, đã có người lục tục tới, tỷ muội Cố gia cùng Chu Vân Hâm đi tiếp đón.

Trong vòng tròn quý nữ kinh thành cũng chỉ có như thế, mọi người đều biết nhau. Tuy nói Chu Vân Hâm là người ngoài, nhưng tổ mẫu của nàng là đại trưởng công chúa Thục Huệ rất được kính trọng, Chu Vân Hâm lại là cháu gái duy nhất của bà, đám người đối với nàng cũng rất thân thiện. Hơn nữa, thái độ của Chu Vân Hâm vui vẻ không ngại ngùng, cũng rất hợp ý những quý nữ này.

Cố Thanh Ninh còn nhỏ tuổi, vốn dĩ những chuyện này không liên quan nhiều đến nàng. Nàng định học như cách trong tiệc sinh thần của Đỗ Uyển Oánh trốn một góc tránh bị làm phiền, ai ngờ lần này lại trốn không thành công.

Mọi người đều biết Cố Trạch Mộ là thư phòng của Thái tử điện hạ, Cố Thanh Ninh lại là muội muội song sinh của hắn. Một lát Thái tử điện hạ tới, nhất định Cố Trạch Mộ sẽ giới thiệu muội muội của mình cho Thái tử điện hạ. Cố Thanh Ninh nhỏ tuổi, không có uy hiếp đến vị trí Thái tử phi, quen biết với nàng, nói không chừng có thể mượn cơ hội này làm quen với Thái tử điện hạ.

Các nàng nghĩ rất hay, nhưng Cố Thanh Ninh là ai chứ, liếc mắt đã nhìn ra tính toán của các nàng, nàng cảm thấy vô cùng phiền phức. Cuối cùng, nàng dứt khoát tìm một cơ hội lén chạy ra ngoài.

Phủ đại trưởng công chúa có diện tích không nhỏ, bởi vì trong một thời gian ngắn không thể sửa xong xuôi được, nên ngoại trừ hậu hoa viên mở

yên hội thì những viên tử khác đều rất hoang vu.

Nhưng mà đối với Cố Thanh Ninh mà nói thì đúng lúc, lại yên tĩnh.

Ai ngờ nàng vừa mới đi qua cửa hiên lại đụng phải Tôn Lan Thấm. Đối phương thấy nàng dường như cũng rất sợ hãi, lập tức muốn tránh đi. Lúc này Cố Thanh Ninh mới nói: “Không sao, nơi này cũng không phải nhà ta, chúng ta chờ ở một bên là được.”

Tôn Lan Thấm thấy nàng vậy thì hơi kinh ngạc, chần chờ một hồi lâu mới hỏi: “Người... Không cảm thấy ta... Xúi quẩy sao?”

Cố Thanh Ninh nhìn thấy vẻ khó xử trên mặt nàng ấy, lại cười nói: “Cái gì mà xúi quẩy với không xúi quẩy chứ. Lúc trước, những người kia cũng không nói giúp cả nhà Chiêm đại nhân, sau đó trong lòng lại đầy căm phẫn mà trút sự oán hận vào một tiểu cô nương không hiểu chuyện, cũng quá bỉ ổi rồi.”

Tôn Lan Thấm nghe thấy nàng nói thế, hốc mắt hơi đỏ lên, nhưng lại thu hồi nước mắt nở nụ cười cảm kích: “Cảm ơn muội.” Nàng không tự chủ được đi về phía Cố Thanh Ninh, sau khi phản ứng kịp thì lui về khẽ nói: “Mấy năm gần đây, muội vẫn là người đầu tiên nói những lời này với ta.”

Cố Thanh Ninh sửng sò: “Cha nương tử...”

“Mẫu thân ta qua đời rồi.” Tôn Lan Thấm giả vờ như không thèm để ý mà nói: “Mặc dù người trong nhà đối với ta không tệ nhưng sẽ không nói với ta những lời thân mật này.”

Lúc này Cố Thanh Ninh mới để ý đến y phục của nàng, vẫn là y phục màu vàng nhạt như lần trước, mặc dù giặt rất sạch sẽ nhưng nhìn kỹ sẽ thấy hoa thêu trên đó hơi cũ. Chỉ có người rất khéo léo mới nghĩ đến chuyện thêu chỉ mới bao trùm phía trên, tạo thành cảm giác sáng tối giao thoa rất đặc biệt.

Dường như Tôn Lan Thấm cũng để ý thấy Cố Thanh Ninh chú ý tới y phục của mình, nàng cũng không vì mình mặc y phục cũ mà tự ti, trái lại cười nói với Cố Thanh Ninh: “Thêu hoa này độc đáo không?”

Cố Thanh Ninh gật gật đầu: “Độc đáo, là tỷ thêu sao?”

“Ừm.” Tôn Lan Thấm gật gật đầu: “Ừm, nương ta rất am hiểu thêu thùa, những chuyện khác ta làm không tốt, nhưng điểm này lại được nương ta truyề n lại.”

Tôn Lan Thấm nói rồi giải thích cho nàng nghe, lúc trước Tôn Lan Thấm tiết kiệm chỉ thêu thế nào, kết quả trong lúc vô tình phát hiện hiệu quả như thế. Mặc dù nàng ấy nói với giọng điệu vui sướng, trong lời nói cũng nhắc qua mình có nghiên cứu nghệ thuật thêu, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn có thể nhìn ra mánh khoe từ đó.

Nàng ấy đường đường là đích nữ của Công bộ Thượng thư, không chỉ mặc áo cũ mà còn phải tiết kiệm chỉ thêu, sao lại đối xử không tậ như trong lời nàng ấy nói được.

Tôn Lan Thấm nói một lúc mới phản ứng được, hơi xấu hổ nói: “Có phải mọi cảm thấy ta nói những lời này rất nhàm chán không? Thật ngại quá, ta không biết bình thường phải trò chuyện những chuyện gì.”

Trong lòng Cố Thanh Ninh rất thông cảm với nàng ấy, nhưng nàng cũng biết đối với Tôn Lan Thấm mà nói, sự thông cảm này vốn không cần thiết.

Nàng nở nụ cười: “Không phải, ta cảm thấy người nói rất thú vị, nhưng mà ta không thêu nhiều cho nên nhiều thứ nghe không hiểu.”

Vì để chứng minh, nàng lấy một chiếc khăn từ trong ngực ra. Đây là chiếc khăn này thêu cách đây không lâu, vốn dĩ thêu con thỏ nhưng cho dù là Cố Thanh Chỉ hay là Cố Thanh Thù đều cảm thấy nàng thêu con heo.

Dường như Tôn Lan Thấm cũng bị kỹ thuật thêu của nàng làm cho chấn động, qua một hồi lâu mới nói với vẻ không chắc: “Đây là con thỏ

sao?”

“Á, tỷ nhìn ra được sao?”

Tôn Lan Thấm chỉ chỉ: “Đây là lỗ tai thỏ, đây là cái đuôi. Mặc dù kỹ năng thêu hơi loạn nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng của nó.”

Cái gì mà kỹ năng thêu hơi loạn, cái này vốn là thêu loạn mà.

Có lẽ vì nàng tự nói ra sở đoản của mình, sau khi hai người có bí mật nhỏ này thì quan hệ trở nên thân mật hơn nhiều.

Trong lòng Tôn Lan Thấm rất cảm kích nàng, lúc trước khi nàng ấy tham gia loạn yến hội này không hề có ai ở cạnh. Đây là lần đầu tiên có người để nói chuyện, nàng cũng không muốn về sảnh yến hội.

Cố Thanh Ninh cũng cảm thấy hơi xúc động, thật ra Tôn Lan Thấm cũng rất xui xẻo, nhưng tính cách nàng ấy tốt. Lúc nàng ấy nói đến chuyện mình thích, đôi mắt dường như phát sáng, đi đâu này khiến nàng cảm thấy tâm địa cô nương này không xấu. Hơn nữa, nàng ấy có vẻ rất trưởng thành, có lẽ vì trải qua nhiều chuyện nên rất bình tĩnh, trò chuyện rất hợp với Cố Thanh Ninh.

Ngay lúc hai người bọn họ trò chuyện, bỗng nhiên một bóng người từ trên tường bên cạnh bay xuống.

Hai tiểu cô nương đầu giật nảy mình, Tôn Lan Thấm lập tức phản ứng kịp, ngăn ở phía trước Cố Thanh Ninh: “Ai!”

Cố Thanh Ninh đã quen bảo vệ người khác, lúc này được Tôn Lan Thấm bảo vệ sau lưng khiến nàng cảm thấy rất cảm động.

Ai ngờ người kia đột nhiên mở miệng nói: “Cô nãi nãi, thì ra người ở chỗ này!”

Cố Thanh Ninh nghe giọng nói quen thuộc kia, nàng đi ra khỏi sau lưng Tôn Lan Thấm, thấy Hoắc Vân Châu ở trước mặt thì bu ãn bực nói: “Sao

người chạy đến đây?”

Lúc này, Tôn Lan Thâm mới phản ứng kịp, vẻ mặt lúng túng: “Thật xin lỗi, ta không ngờ hai người quen nhau.”

Hoắc Vân Châu cười hì hì nói: “Không sao.” Vừa nói vừa nhìn Cố Thanh Ninh, âm ức nói: “Ta vốn muốn đi tìm người, kết quả lạc đường cho nên mới bất đắc dĩ leo tường.”

Cố Thanh Ninh không tin hẳn, đây là phủ đại trưởng công chúa, dù cho lạc đường, chẳng lẽ hạ nhân bên này còn không nhận ra hẳn sao? Tám phần là hẳn làm ra chuyện gì đó nên lúc này mới trèo tường.

Ngay lúc Cố Thanh Ninh chuẩn bị vạch trần Hoắc Vân Châu, không ngờ Cố Trạch Mộ lại đi từ cửa viện đến.

“Sao hai người lại ở đây?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79

Cố Trạch Mộ đi theo bọn người Tiêu Hằng vào phủ đại trưởng công chúa, mà Thái tử đến khiến bầu không khí trong phủ càng theo náo nhiệt. Mặc dù Tiêu Hằng ngấm tùy tiện với bọn họ, nhưng ở bên ngoài vẫn giả vờ ra khí chất cao quý ưu nhã.

Tiêu Hằng thấy đại trưởng công chúa Thục Huệ, sau khi đưa lễ vật cũng không cáo từ mà ở lại, cho đại trưởng công chúa Thục Huệ đủ mặt mũi. Thục Huệ bảo trưởng tôn Chu Trác Chính đón tiếp bọn họ, cũng tránh để đụng chạm đến người nào khác.

Đám người đi đến vườn hoa, tuy nói cách đám nữ quyến bên kia một bức tường nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng đàn loáng thoáng bên kia, còn có tiếng cười trong trẻo của nữ tử.

Chu Trác Chính dẫn bọn họ đi vào thủy tạ, thủy tạ này vốn chuẩn bị cho nhóm người Tiêu Hằng, cũng không có người ngoài.”

Chu Trác Chính tiếp bọn họ một lúc mới nói: “Điện hạ và chư vị công tử ngài tạm, tại hạ xin thứ lỗi không tiếp được một lúc.”

Tiêu Hằng nghiêm túc gật đầu: “Cứ tự nhiên.”

Sau khi Chu Trác Chính liên tục bái tội mới rời khỏi.

Hắn vừa đi, Tiêu Hằng đã khẽ thở ra, vô thức lộ ra bản tính ngày thường, tự nhiên nằm xuống ghế: “Ôi, nho nhã như thế nói chuyện khiến ta mệt đến đau răng. ... Tứ đệ, đừng câu nệ, ngài thẳng như vậy đệ không mệt sao?”

Tiêu Tuân mím môi nở nụ cười: “Tam ca, đệ không mệt.”

Tiêu Hằng nghe hắn nói thế cũng không nói thêm nữa. Hắn thấy Cố Trạch Mộ đứng ở cổng thủy tạ không biết đang nhìn cái gì, hắn ngài dậy đi

đến cạnh Cỗ Trạch Mộ, tò mò nhìn theo ánh mắt của Cỗ Trạch Mộ: “Trạch Mộ, người đang tìm gì thế?”

Cỗ Trạch Mộ thu hồi ánh mắt: “Không có gì.”

Thư Diệp An ở bên cạnh chen miệng hỏi: “Không phải người nhà Trạch Mộ cũng tới sao? Chắc đang tìm bọn họ.”

Cỗ Trạch Mộ cũng không phản bác, Tiêu Hằng gật gật đầu, lập tức nói tiếp: “Ta nghe nói người có muội muội song sinh, nàng ấy cũng tới sao? Có phải nàng ấy và người đầu giống nhau như đúc?”

Sau khi hẳn hỏi xong câu này, đột nhiên cảm thấy quanh người lạnh lẽo, lại nghe Cỗ Trạch Mộ nói: “Điện hạ, thỉnh xin lỗi không b ả tiếp được một lúc.”

Tiêu Hằng nuốt nước miếng một cái: “Người... Tự nhiên.”

Sau khi Cỗ Trạch Mộ rời khỏi thủy tạ, Tiêu Hằng hơi không giải thích được mà sờ ột: “Trạch Mộ sao thế, chỉ hỏi chút chuyện muội muội của hẳn, không đến mức mất hứng thế chứ?”

Sau khi Cỗ Trạch Mộ đi khỏi thủy tạ thì đi về phía bọn người Cỗ Trạch Hạo.

Không biết Cỗ Trạch Hạo và Liễu Tử Ký đang nói gì, bất chợt nghe Cỗ Trạch Mộ hỏi: “Sao chỉ có hai người, Hoắc Vân Châu đâu?”

Cỗ Trạch Hạo vì chuyện của Hoắc Vân Châu mà bị tỷ tỷ ruột của mình đánh một trận, trong bụng còn đang đầy oán hận, nghe vậy tức giận nói: “Sao ta biết được?” Sau đó lập tức Cỗ Trạch Hạo phản ứng kịp: “Trạch Mộ, sao đệ lại ở đây?”

Liễu Tử Ký ở một bên nói: “Tám phần là theo chân Thái tử điện hạ tới.”

“Vậy đệ không ở cạnh bên Thái tử điện hạ, chạy đến bên đây làm gì?” Cỗ Trạch Hạo vừa nói xong, nhớ đến câu hỏi khi nãy hẳn hỏi lại càng cảm

thấy kì lạ: “Đúng rồi, đệ tìm Hoắc Vân Châu làm gì?”

Cố Trạch Mộ không nói chuyện.

Liễu Tử Ký vội vàng nói: “Ta thấy vừa rồi hẳn vội vàng đi qua viện bên kia.”

Cố Trạch Mộ theo ánh mắt của Liễu Tử Ký nhìn qua, phát hiện cửa viện đã khóa lại, đó là viện tử không người ở. Hắn cau mày nói: “Hắn ta đi qua bên kia làm gì?”

Liễu Tử Ký giơ tay ra.

Cố Trạch Mộ quay người đi về phía bên kia, Cố Trạch Hạo gọi cũng không quay lại.

Cố Trạch Mộ đi xuyên qua viện tử kia đã nghe thấy có giọng nói, đi vòng qua tường viện đúng lúc trông thấy Cố Thanh Ninh và Hoắc Vân Châu đứng cùng nhau. Hắn không để ý còn một cô nương đứng bên cạnh, đi thẳng qua nói: “Sao hai người lại ở đây?”

Cố Thanh Ninh nhìn thấy hắn chỉ cảm thấy rất kỳ lạ. Cả đám bọn họ đều đi qua bên này, chắc là hành lang này là nơi phong thủy?

Hoắc Vân Châu nhìn thấy Cố Trạch Mộ dường như cũng rất kinh ngạc.

Ba người nhìn nhau như thế nhưng lại không nói gì.

Người ngoài cuộc Tôn Lan Thấm không biết sao cảm thấy mình hơi dư thừa, nàng dè dặt giơ tay: “Ừm, hình như sắp đến lúc khai tiệc, không thì chúng ta đi qua trước đi.”

Hoắc Vân Châu và Cố Trạch Mộ không hẹn mà cùng thu lại ánh mắt.

Cố Thanh Ninh gật gật đầu: “Lan Thấm nói đúng, chúng ta đi thôi.”

Trên đường trở về Cố Thanh Ninh tò mò hỏi Hoắc Vân Châu: “Vì sao lúc đó người lại leo tường?”

Hoắc Vân Châu vờ như không có việc gì mà nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Lạc đường mà.”

Cố Thanh Ninh cười nhạo một tiếng, rõ ràng không tin hẳn.

Hoắc Vân Châu khoát tay: “Cô nãi nãi, người đa nghi quá cũng không tốt.”

Tôn Lan Thấm vẫn nghe Hoắc Vân Châu gọi Cố Thanh Ninh là cô nãi nãi, nhin không được mà hỏi: “Thì ra hai người là thân thích à.”

Cố Thanh Ninh và Hoắc Vân Châu đều nở nụ cười, nàng đang muốn giải thích thì lại bị Cố Trạch Mộ cắt ngang: “Hai người nữ hài tử một lát từ nơi này đi qua, có thể đi thẳng đến bên nữ quyền.”

Cố Thanh Ninh sững sờ, Cố Trạch Mộ cũng đã đi về hướng khác. Hoắc Vân Châu cười phất tay với các nàng, cũng nhanh chóng đuổi theo hẳn.

Cố Trạch Mộ cũng không quan tâm Hoắc Vân Châu, chỉ một mình đi về phía trước.

Hoắc Vân Châu cao hơn hẳn, chân lại dài, hai bước của hắn bằng một bước của Hoắc Vân Châu. Hoắc Vân Châu nhàn nhã đưa tay đặt ở sau ót: “Trạch Mộ, rõ ràng chúng ta chỉ mới gặp nhau một lần, sao ta cảm thấy người có địch ý với ta thế?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Không có, huynh hiểu lầm rồi.”

Hoắc Vân Châu nhíu mày “Ồ” một tiếng, cũng không biết là tin hay không tin.

Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm trở lại bên phía nữ quyền, nụ cười trên mặt Tôn Lan Thấm phai nhạt hơn một chút, vô thức kéo xa khoảng cách với nàng.

Cố Thanh Ninh khó hiểu nhìn về phía nàng, trên mặt Tôn Lan Thấm tỏ vẻ cay đắng, khẽ nói: “Một hồi hai chúng ta nên giữ khoảng cách, tránh cho

người khác hiểu lầm người.”

“Hiểu lầm?” Cố Thanh Ninh phản ứng kịp, thấy dáng vẻ dè dặt của nàng vừa hơi đau lòng lại tức giận. “Bọn họ nghĩ thế nào liên quan gì đến ta, ta đã xem người là bằng hữu thì sẽ thoải mái thừa nhận, người bên ngoài nói gì mặc kệ bọn họ.”

Tôn Lan Thấm há to miệng, một lát sau mới cúi đầu xuống: “Cám ơn người, Thanh Ninh.”

Cố Thanh Ninh thở dài, kéo tay của nàng, chỉ cảm thấy bàn tay kia lạnh buốt, có lẽ Tôn Lan Thấm cũng không vô tâm như nàng biểu hiện ra ngoài.

Hai người đi vào quả nhiên khiến rất nhiều người kinh ngạc, Cố Thanh Ninh cảm giác được Tôn Lan Thấm cứng đờ, nhin không được mà nắm chặt tay nàng lại. Sau đó kéo Tôn Lan Thấm đi về phía nhóm người Cố Thanh Chỉ.

Cố Thanh Thù là người đầu tiên thấy nàng trở về, vừa phàn nàn vừa nghênh đón: “Thanh Ninh, muội chạy đi đâu thế?” Hỏi xong mới phát hiện Cố Thanh Ninh nắm tay Tôn Lan Thấm, nàng kinh ngạc nói: “Hai người đây là...”

Cố Thanh Ninh kéo Tôn Lan Thấm đi về phía trước một chút, tự nhiên phóng khoáng nói: “Đây là bằng hữu của muội, Lan Thấm. ... Lan Thấm, đây là Nhị tỷ của ta, Cố Thanh Thù.”

Tôn Lan Thấm nở nụ cười hiền hòa với Cố Thanh Thù: “Chào Cố nhị tiểu thư, muội là Tôn Lan Thấm.”

Lúc này, Cố Thanh Thù mới phản ứng kịp, vội nở nụ cười nhiệt tình: “Chào muội, tới đây, ngồi bên này.”

Cố Thanh Chỉ và Cố Thanh Vi cũng nhìn thấy hai người, Cố Thanh Ninh lại giới thiệu Tôn Lan Thấm với các nàng. Mà ngoài dự đoán của Tôn Lan Thấm, không ai trong bọn họ lộ vẻ khinh bỉ với nàng cả, tất cả đều vô cùng ôn hòa. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng được cảm nhận qua nhiều

thiện ý như thế, cho dù từ trước đến nay nàng kiên cường thì lúc này cũng cảm thấy hốc mắt của mình hơi nóng lên. Nàng đành phải dùng sức nhin xuống, không để cho mình chảy nước mắt.

“Cảm ơn mọi người.”

Cố Thanh Thù phất phất tay: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo, bằng hữu của Thanh Ninh cũng là bằng hữu của chúng ta. Muội cũng đừng nghe người ngoài nói mò, ta nói với muội, từ trước đến nay Tứ muội nhà chúng ta mắt cao hơn đầu. Có thể lọt vào mắt của muội ấy, muội biết khó bao nhiêu không?”

Cố Thanh Ninh tức giận nói: “Nhị tỷ, lời này của tỷ không giống khen muội.”

“Chỗ nào không giống khen muội!” Cố Thanh Thù tỏ vẻ vô cùng oan ức: “Rõ ràng muội lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, vậy mà nghi ngờ ta...”

Cố Thanh Ninh lạnh lùng nói: “Diễn tiếp, diễn tiếp đi. Một hồi sân khấu kịch bắt đầu diễn thì tỷ đi lên đó diễn luôn.”

Cố Thanh Thù: “...”

Tôn Lan Thấm bị cảnh tượng tỷ muội các nàng ở chung làm cho tức cười, nàng đã thấy trong kinh thành không ít cái gọi là “Tình tỷ muội”. Hư tình giả ý, khẩu phật tâm xà, chỗ nào cũng có, đây là lần đầu tiên thấy tỷ muội Cố gia chọc gheo như thế, nhưng lại bảo vệ nhau, nàng cũng hơi mơ ước.

Cố Thanh Thù bị Cố Thanh Ninh chặn lời, ho nhẹ một tiếng, dờn chủ đề đi: “Lúc này khi muội không ở đây, muội không biết bên này xảy ra vở kịch gì đâu!”

“Vở kịch gì thế?”

Cố Thanh Thù hạ giọng nói: “Trước đó không phải nghe nói Thái tử điện hạ tới sao? Trong viện tử này, những cô nương muốn làm Thái tử phi đều như ăn phải thuốc lắc, kết quả còn chẳng thấy cái bóng của Thái tử điện hạ. Chẳng phải Trầ Mẫn là biểu muội của Thái tử điện hạ sao? Nàng ấy nói muốn đi qua bên kia thỉnh an Thái tử điện hạ, ai ngờ an còn chưa thỉnh đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Còn không phải là Đổ Lăng Dương kia sao, cũng không biết hắn ta phát bệnh gì, tính khí vô cùng nóng nảy. Đúng lúc lại gặp bọn người Trầ Mẫn, hai phe tranh cãi, nghe nói hắn muốn tát Trầ Mẫn, ai ngờ tiểu thư Hứa gia bị Trầ Mẫn kéo lên đằng trước, miễn cưỡng chịu một bạt tay thay nàng ấy...”

Cố Thanh Thù còn chưa nói dứt lời, Cố Thanh Chỉ đã cắt ngang: “Chuyện này không có bằng không có chứng, muội bớt nói mò đi!”

“Sao lại không có bằng không có chứng chứ!” Cố Thanh Thù bất mãn nói. “Lúc đó không ít người thấy cảnh này, rõ ràng Đổ Lăng Dương đánh Trầ Mẫn, sao tiểu thư Hứa gia đứng bên cạnh lại bị đánh. Muốn nói không có chuyện ả bên trong ai mà tin! Lại nói, chuyện này là Trầ Mẫn và Đổ Lăng Dương cãi nhau, kết quả tiểu thư Hứa gia vô tội lại bị đánh.”

Cố Thanh Chỉ thở dài: “Muội bớt nói mấy câu đi, trong chuyện này đầu tiên phải trách Đổ Lăng Dương ra tay đánh người. Về phần những người còn lại, nếu thật sự như lời muội nói thì ngoại tổ mẫu sẽ làm chủ thay tiểu thư Hứa gia.”

Lúc này, Cố Thanh Thù mới ý thức được chuyện xảy ra ở phủ đại trưởng công chúa Thục Huệ, Cố Thanh Chỉ là bên nhà ngoại, dù cho có lời muốn nói cũng phải ầm ức nuốt vào bụng.

Cố Thanh Chỉ hơi lo âu nhìn thoáng qua chính đường.

Cố Thanh Ninh an ủi: “Đại tỷ yên tâm, đó cũng không phải chuyện lớn gì, chắc là không có chuyện gì đâu.”

Cố Thanh Chỉ muốn nói lại thôi.

Cố Thanh Thù cũng không nhịn được nữa, mở miệng nói: “Lúc đầu đúng là không phải chuyện lớn gì, nhưng xấu ở chỗ chuyện này xảy ra trước mắt trưởng công chúa Nhạc Bình. Chuyện này chỉ sợ khó mà tốt được...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80

Trong hậu đường của phủ đại trưởng công chúa, đại trưởng công chúa Thục Huệ đang trằn mặc ng ỡ trên giường. Bà có thể an toàn từ thời của Thành Đế quý quyết đến hôm nay cũng không phải nhân vật đơn giản gì. Trong mắt bà, tính toán của Nhạc Bình vừa ngây thơ lại buồn cười, bà trấn an mấy nhà, quyết không để Nhạc Bình đạt được mục đích. Nhưng cho dù như thế, bà vẫn không thể kiềm nén cơn giận của mình.

Bà cũng biết Nhạc Bình làm như vậy là vì trả thù phủ Vinh An bá nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, chuyện này Thục Huệ cũng không thêm quan tâm. Nhưng Nhạc Bình không nên làm chuyện này trong buổi tiệc đầu tiên khi bà h ỡ kinh, đây chẳng phải đi ếm xui sao?

Theo Thục Huệ, Nhạc Bình rất ngu xuẩn. Tuy nói đương kim hoàng thượng tốt tình, vẫn bao dung cho tính cách này của nàng ta, nhưng độ kiềm chế của con người ầu có giới hạn, càng không nói đến đối phương là hoàng đế.

Trong lòng Thục Huệ, sớm muộn gì Nhạc Bình cũng tự tìm đường chết cho mình, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc bà th ăm ghi lại món nợ này với Nhạc Bình.

Đúng lúc này, nha hoàn mở cửa ra, Vi thị và Chu thị cùng nhau đi đến. Sau khi xảy ra chuyện, Chu thị và Vi thị lập tức đến giải quyết, bây giờ đã tiễn người đi hết r ỡ mới trở về ỡ ăm với Thục Huệ.

Thục Huệ hỏi: “Sao r ỡ?”

Vi thị và Chu thị nhìn nhau, Chu thị mới mở miệng nói: “Ồn r ỡ ạ, nữ nhi đã đưa người Hứa gia về phủ, cũng mời đại phu qua đó r ỡ.”

Thục Huệ vội vàng hỏi: “Vậy đại phu nói sao, mặt của nha ầu Hứa gia kia không sao chứ?”

Chu thị đáp: “Đại phu nói vết thương cũng không nặng, chỉ cần bôi thuốc vài lần sẽ hết, cũng không để lại sẹo.”

Thục Huệ khẽ thở ra: “Vậy ta yên tâm rồi, nữ hài tử xem trọng mặt nhất. Nàng ấy gặp chuyện ở phủ của chúng ta, nếu để lại sẹo thì đó là lỗi của chúng ta.” Sau đó bà nói với Vi thị: “Ngày mai con cho người chuẩn bị chút dược liệu và lễ vật, qua đó xem nàng một chút. Cho dù thế nào, phủ chúng ta cũng phải có trách nhiệm, nên bồi thường lễ vật cho bọn họ. Cho dù người ngoài nói gì, nhà chúng ta không thể mất cấp bậc lễ nghĩa.”

“Nương yên tâm, con rõ.”

Thục Huệ lại hỏi: “Vậy Trần gia và Đỗ gia có phản ứng gì?”

Vi thị thở dài: “Tiểu thư Trần gia vẫn khẳng định nàng ta không kéo tiểu thư Hứa gia, Trần phu nhân cũng nói nữ nhi nhà mình sẽ không làm chuyện như thế. Bà ta còn nói là tiểu thư Hứa gia cố ý nói xấu, con dâu cũng không biết nên nói gì cho phải.”

Thục Huệ lắc đầu: “Trần gia này cũng không rõ ràng, cho dù yêu thương nữ nhi cũng không nên mù quáng vậy chứ. Việc này đã vỡ lở, còn giả vờ không nghe không thấy, đúng là ngu xuẩn! Hoàng hậu nương nương ôn hòa hiền hậu hiểu chuyện như vậy, sao lại có người nhà thế chứ?”

Có mấy lời Vi thị khó nói ra, trái lại Chu thị là con gái của bà, không hề kiêng kị mà nói thẳng: “Người ta ngu xuẩn chỗ nào chứ, rõ ràng là tính toán rõ ràng. Bọn họ không thừa nhận vì nếu thừa nhận thì chẳng phải mang tiếng tiểu thư Trần gia ác độc sao. Bọn họ còn nghĩ đến vị trí Thái tử phi mà, sao cam lòng được?”

“Ta thấy bọn họ bị mỡ heo làm mê muội tâm trí rồi, lúc này còn muốn những thứ đó!” Thục Huệ nói với giọng lạnh lùng. “Chuyện này ai cũng thấy cả, sao bệ hạ còn cho phép nàng ta ngỗ lên vị trí Thái tử phi?”

“Không phải người ta ỷ có cô mẫu là hoàng hậu sao?” Chu thị khẽ cười nói. “Tóm lại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nương cũng không cần để ý đến bọn họ, tránh cho mình lại tức giận.”

Thục Huệ cũng không biết nên nói gì, trái lại hỏi: “Vậ Đổ gia thì sao? Tiêu tử Đổ gia này đánh người đã có chứng cứ xác thực, bọn họ không phải muốn chống chế chứ?”

“Vậ thì không có, Khánh Dương H ầu phu nhân dứt khoát xin lỗi. Nhưng mà Đổ tiêu công tử lại cố chấp nói có người đánh hấn trước, lúc đó hấn không ki ềm chế được nên mới đánh người.”

“Ta thấy trên người hấn cũng không có vết thương, chẳng lẽ gạt người sao?” Thục Huệ khó hiểu nói.

Trên mặt Vi thị lộ vẻ kì lạ: “Cũng không gạt người, người đánh hấn là Vân Châu.”

“Vân Châu?” Thục Huệ càng mông lung. “Đang yên lành sao Vân Châu lại đánh hấn?”

Vi thị khẽ nói: “Nghe nói hấn thấy tướng mạo của Vân Châu tưởng rằng là H ồ cơ. Con dâu thấy có lẽ hấn thất lễ với Vân Châu nên mới khiến Vân Châu đánh hấn.”

Thục Huệ và Chu thị nghe vậy đã biết xảy ra chuyện gì. Vi thị nói chuyện khéo léo, Đổ Lăng Dương kia còn nhỏ nhưng bước chân đã không vững, đôi mắt đục ng ầu, nghĩ cũng biết là loại người gì. Nói không chừng hấn ta nói lời khó nghe với nói với Hoắc Vân Châu mới khiến cho Hoắc Vân Châu không nhịn được mà ra tay đánh hấn.

Đầu tiên là Thục Huệ sửng sờ, sau đó giận tím mặt: “Thật sự là, thực sự là...” Đôi môi mà run run nửa ngày cũng không biết phải diễn tả người ngày thế nào, cuối cùng tức giận nói: “V ề sau trong phủ chúng ta có yến hội gì cũng đừng mời người phủ Khánh Dương H ầu nữa.”

Vi thị vội vàng trả lời: “Vâng.” Sau đó, nàng lại cùng Chu thị một trái một phải an ủi đại trưởng công chúa Thục Huệ, sợ bà tức giận quá mức.

Thục Huệ cũng đã gặp qua sóng to gió lớn, nhanh chóng bình tĩnh lại trầm giọng nói: “Thôi, những chuyện này nói sau đi, đi chào hỏi khách

nhân trước tránh tiếp đón sơ suất.”

Lúc này, Vi thị và Chu thị mới đỡ bà đi về phía trước.

Tuy nói trước đó xảy ra chuyện nhưng cũng không ảnh hưởng đến yến hội. Cỗ Thanh Ninh theo các tử tỳ cùng nhau ng ẩ vào vị trí, lại lơ đãng nghe người ngoài bàn chuyện Đỗ Lăng Dương đánh người.

Bởi vì trường công chúa Nhạc Bình dính líu trong đó, bây giờ nhóm người bàn tán đều là Trần Mẫn có lỗi tiểu thư Hứa gia ra chặn một bạt tai hay không. Cho dù cuối cùng chuyện này có kết quả thế nào thì thanh danh của Trần Mẫn cũng sẽ chịu ảnh hưởng, không nói đến những chuyện khác, ít nhất là không làm được Thái tử phi. Mà thiếu đi kẻ địch mạnh Trần Mẫn này, nhóm quý nữ còn lại có hi vọng lớn hơn. Trong phút chốc, bầu không khí của bữa tiệc này càng nóng lên.

Tử muội Cỗ gia và Tôn Lan Thâm đều không có tâm tư như thế, vì thế ng ẩ ở một bên giống như xem diễn.

Cỗ Thanh Thù hơi có vẻ hả hê mà nói: “Nghe nói Trần Mẫn vừa ra khỏi phủ đại trường công chúa đã ngất đi, lần này Trần gia mất mặt lớn rồi, cũng không biết về nhà sẽ giáo huấn nàng ta thế nào? Dựa vào tính cách cẩn thận của Vinh An bá, chắc không thể thiếu chuyện dẫn nàng ta vào cung thỉnh tội với hoàng hậu nương nương đâu!”

Cỗ Thanh Chỉ bất đắc dĩ nói: “Không cho muội nói, muội càng nói đến hăng say!”

“Đại tử, mọc ra miệng không phải để nói sao. Không nói lời nào chẳng phải là bị câm sao?”

“Dù sao tử cũng luôn có lý.”

Cỗ Thanh Thù dương dương đắc ý, đang chuẩn bị nói tiếp chuyện với Cỗ Thanh Ninh, quay đầu lại mới thấy nàng không tập trung, không biết đang suy nghĩ đi đâu gì. Cỗ Thanh Thù vỗ vai Cỗ Thanh Ninh một cái: “Muội đang suy nghĩ gì đấy?”

Cố Thanh Ninh hoàn hồn lại, cũng không giấu diếm: “Chẳng qua muội cảm thấy trưởng công chúa Nhạc Bình làm vậy cũng thật ngu xuẩn. Tuy nói đúng là đánh vào mặt Trần gia, nhưng bản thân nàng ta cũng kết thù với mấy nhà. Làm kẻ địch bị thương một ngàn mình cũng bị thương tám trăm, cần gì phải thế?”

Trước đó, Cố Thanh Chỉ còn nói Cố Thanh Thù nói quá phẫn, không ngờ quay đầu lại Tứ muội muội càng làm kinh thế hãi tục, lại nói thẳng trưởng công chúa ngu xuẩn. Nàng cảm thấy trái tim của mình sắp không ổn rồi.

Cố Thanh Thù lại không quan tâm mà nói: “Không phải trưởng công chúa Nhạc Bình luôn như thế sao? Có gì lạ đâu?”

“Không phải, muội luôn cảm thấy kì lạ.” Cố Thanh Ninh lắc đầu. “Tỷ không cảm thấy mấy năm nay trưởng công chúa Nhạc Bình làm việc càng điên cuồng lên sao?”

Cố Thanh Chỉ nghe xong muốn ngắt đi luôn, vội cắt ngang các nàng: “Không cho nói nữa, mau ăn đi, ăn xong chúng ta trở về phủ.”

Cố Thanh Thù bĩu môi muốn nói gì đó, nhưng thấy Cố Thanh Chỉ trở nên nghiêm túc nàng cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau khi ăn xong tiệc, đám người chuẩn bị đi hồi phủ.

Cố Thanh Ninh nghĩ đến chuyện của Nhạc Bình, chuẩn bị đi tìm Nguyên Gia một chút. Ai ngờ vừa đến bên cạnh Nguyên Gia đã gặp phải một nhóm người khác.

Tiêu Hằng chấp tay nói với Nguyên Gia: “Cô cô mạnh khỏe.” Mấy người Tứ hoàng tử cũng hành lễ với Nguyên Gia.

Nguyên Gia nở nụ cười nói chuyện với bọn họ vài câu.

Lúc này, Tiêu Hằng mới nhìn thấy Cố Thanh Ninh đứng cạnh Nguyên Gia, lập tức tò mò nói: “Vị cô nương này là?”

Nguyên Gia còn chưa nói chuyện, Cố Trạch Mộ đã đi ra: “Điện hạ, đây là xá muội của thầ n.”

Tiêu Hằng mở to hai mắt, nhìn Cố Thanh Ninh một chút, lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ, vẻ mặt sợ hãi: “Muội muội của người không hề giống người, không hề lạnh lẽo như băng.”

Mặt Cố Trạch Mộ trở nên đen thui.

Cố Thanh Ninh không nhin được mà cười khẽ, lúc mới gặp vị Thái tử điện hạ này còn duy trì lấy vẻ cao quý lạnh lùng, nhưng khi nói câu này ra lại có cảm giác hơi ngốc.

Nguyên Gia thấy dáng vẻ đầ y oán khí của phụ hoàn cũng cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng nàng lo đứa cháu ngốc này sẽ bị phụ hoàng trả đũa nên mở miệng giảng hòa: “Trường Lạc cũng không giống con mà, chẳng lẽ con bé không phải muội muội con sao?”

Trường Lạc chính là nữ nhi của Trầ n hoàng hậu, so với huynh trưởng giống mẫu thân thì muội ấy có mày rậm mắt to càng giống phụ hoàng hơn.

Lúc này Tiêu Hằng mới hiểu ra, lại nghiêm túc nói với Cố Trạch Mộ: “Thật ra dáng vẻ của muội muội người không giống người cũng rất tốt. Nếu giống người, chỉ sợ hù dọa phu quân tương lai của nàng ấy.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Nguyên Gia cũng không đành lòng nhìn nữa, đứa cháu này của nàng vốn không thể cứu được.

Cũng may Cố Trạch Mộ vẫn rất nhẫn nại, hấn ki ềm nén cơn giận, lại giới thiệu với bọn người Tiêu Tuân và Thường Ngọc.

Nhưng mà bọn họ cũng không nói chuyện phiếm nhi ều, Tiêu Hằng đã muốn h ồi cung.

Cố Trạch Mộ đưa Cố Thanh Ninh đến xe ngựa của phủ Uy Quốc công, lại nhìn xung quanh, khi không thấy bóng dáng của Hoắc Vân Châu lúc này mới nhẹ nhõm trở lại xe ngựa.

Vì đều là người mình, cho nên đám người nói chuyện phiếm cũng tương đối thoải mái. Lúc nói chuyện khi này Đỗ Lăng Dương đánh người, vì cố kỵ Trần Mẫn là biểu muội của Tiêu Hằng nên không ai dám nói gì về nàng ta. Trái lại, Tiêu Hằng cũng không ngại mà chủ động nói: “Trước đây mẫu hậu ta cũng đã nói, nhà mẹ đẻ quá nuông chiều hài tử, cũng hi vọng lần này biểu muội có thể nghe theo giáo huấn, ngày sau đừng để người trong nhà phải lo lắng nữa.”

Thư Diệp An và Thường Ngọc nhìn nhau, câu nói này của Tiêu Hằng rất trong sáng, không hề có vẻ mập mờ. Xem ra dù không xảy ra chuyện này thì vị Trần tiểu thư này muốn trở thành Thái tử phi cũng chẳng có hi vọng mấy.

Thư Diệp An nhin không được mà hỏi: “Vậy điện hạ thích nữ tử thế nào?”

Tiêu Hằng ngăn người một chút, sờ cằm rồi nói: “Ta cũng không biết, nhưng mà ít nhất cũng phải hiếu thuận, rõ lý lẽ, là nữ tử giống mẫu hậu đấy.”

Hai người đều tắc lưỡi: “Yêu cầu của điện hạ cũng quá cao rồi.”

Tiêu Hằng đắc ý cười lên, lại hỏi: “Vậy các người thì sao?”... Ừm, Trạch Mộ bỏ qua đi, tuổi người còn nhỏ quá.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Thư Diệp An và Thường Ngọc đều nói kiêu nữ tử mình thích, cuối cùng chỉ còn lại Tiêu Tuân.

Tiêu Tuân chớp chớp mắt, hơi lúng túng nói: “Đệ không biết.”

“Đệ đã đến tuổi này, cũng nên suy nghĩ những chuyện này chứ.” Tiêu Hằng hướng dẫn từng bước. “Chính là người mà khiến đệ muốn ở cùng nàng đó?”

Tiêu Tuân nghiêm túc suy nghĩ, do dự nói: “Ừm, cũng có... Nhìn nàng đã cảm thấy ấm áp, rất thoải mái dễ chịu.”

Ba người đều hưng phấn nhìn hắn: “Là ai là ai?”

Tiêu Tuân ngại ngùng cười một tiếng để lộ lúm đờng tiêng trên mặt, khẽ nói: “Là... Muội muội của Trạch Mộ.”

Cỗ Trạch Mộ: “!!!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81

Đông cung.

Thái tử Tiêu Hằng đang cùng nhóm thư đồng và Tứ hoàng tử Tiêu Tuân cùng chơi cờ Tứ phương. Trước kia, trò chơi này lưu truyền từ quân đội ra, bốn người mỗi người đại diện một hướng. Quân cờ đại diện cho việc khống chế binh sĩ, có thể hợp tác, có thể chém giết, ai chém giết đến cùng là người thắng.

Mà bốn người chơi cờ theo thứ tự là Tiêu Hằng, Tiêu Tuân, Thư Diệp An và Cố Trạch Mộ. Thường Ngọc cũng không am hiểu cái này, nên chỉ làm tham mưu sau lưng sau lưng Tiêu Hằng.

Lúc này đã được nửa bàn, cục diện trên đó đã rất rõ ràng. Quân cờ của Tiêu Hằng và Thư Diệp An còn thừa lại rất nhiều, tiếp theo là Cố Trạch Mộ, mà Tiêu Tuân đáng thương chỉ còn lại ba bốn con cờ.

Vòng này đến Cố Trạch Mộ, hắn chỉ nhìn lướt qua bàn cờ đã không nể tình mà càn con cờ của mình xách đi tiêu diệt ba quân cờ của Tiêu Tuân.

Như thế, Tiêu Tuân chỉ còn ba quân cờ cuối cùng.

Tiêu Hằng và Thư Diệp An đều không đành lòng nhìn hắn bị ăn hết quân cờ cuối kia, thi nhau xin tha cho hắn một lần. Nhưng mà đến phiên Cố Trạch Mộ lần nữa, trái tim của Tiêu Tuân cũng nhắc lên, nhìn chăm chăm vào Cố Trạch Mộ. Cố Trạch Mộ không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn lạnh lùng tấn công quân cờ của Tiêu Tuân.

Mất thấy quân cờ kia bị Cố Trạch Mộ lấy đi, ngay cả Tiêu Hằng cũng không nhịn được mà nói: “Trạch Mộ, người tha cho Tứ đệ đi.”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ, trên chiến trường không được nhân từ nương tay.”

Tiêu Hằng khẽ nói: “Dù cho trên chiến trường chỉ còn một kẻ địch như thế thì cũng không cần diệt sạch chứ?”

Cố Trạch Mộ: “Cho dù kẻ địch chỉ còn một người cũng có thể phản công, phải ngăn chặn hoàn toàn khả năng này.”

Tiêu Hằng: “...”

Tiêu Tuân thấy tất cả quân cờ của mình đều bị Cố Trạch Mộ ăn, cho dù hấn ngược cũng ý thức được Cố Trạch Mộ nhắm vào hấn, dù tổn thất binh lực của mình cũng không ngại.

Điều này khiến hấn hơi cảm thấy uất ức, cũng không phải vì thua cờ mà vì sau khi Cố Trạch Mộ cứu hấn trên tay Tiêu Di thì hấn vô cùng tin tưởng Cố Trạch Mộ. Bây giờ không biết mình chọc gì đến Cố Trạch Mộ mà khiến Cố Trạch Mộ sinh ra địch ý với hấn sâu như thế.

Vì thế Tiêu Tuân im lặng đi qua một bên.

Tiêu Hằng và Thư Diệp An nhìn nhau, hai người đều dâng lên ý muốn báo thù cho Tiêu Tuân, mà cho dù Cố Trạch Mộ tiêu diệt Tiêu Tuân nhưng trước đó hấn cũng đã tổn thất không ít binh lực. Cho nên lúc Tiêu Hằng và Thư Diệp An liên thủ lại đối phó hấn, dù cho hấn mưu lược nhưng cuối cùng cũng rơi vào kết cục thảm hại.

Mà sau khi Cố Trạch Mộ thua cũng không tiếp tục để ý thế cục nữa, trái lại đi đến một bên đọc sách. Cuối cùng, chỉ còn lại Tiêu Hằng và Thư Diệp An, hai người chơi cũng tẻ nhạt nên không chơi tiếp nữa.

Tiêu Hằng nhìn thoáng qua bóng lưng Tứ đệ, lại liếc mắt nhìn Cố Trạch Mộ có vẻ không bị ảnh hưởng. Hấn suy nghĩ một lát lại đi qua nói với Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, có phải gần đây Tứ đệ làm chuyện gì chọc người không vui không?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Thần không biết điện hạ đang nói gì?”

“Này, người như thế thật vô vị!” Tiêu Hằng ngẩng cạnh hắn, lấy cùi chỏ đụng đụng hắn: “Người tưởng ta không nhìn ra được à, gần đây người vẫn thản nhiên ép Tứ đệ. Gần đây Tứ đệ rất cố gắng, công khóa của đệ ấy đã tốt hơn nhiều, người còn phạt đệ ấy học thuộc lòng.”

Cố Trạch Mộ nghiêm mặt nói: “Điện hạ, thần chỉ có trách nhiệm với Tứ hoàng tử mà thôi. Căn bản của ngài ấy kém hơn người khác, nếu không cố gắng thì sau này sẽ càng có khoảng cách.”

Hắn nói chững chạc đàng hoàng như thế cũng khiến cho Tiêu Hằng bắt đầu hoài nghi mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng Tiêu Hằng nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Vậy khi nào đánh cờ đó? Người luôn tính toán cẩn thận rồi mới hành động, từ lúc chúng ta bắt đầu chơi cờ Tứ phương, người chưa từng thua thảm như thế. Vừa rồi, nếu không phải người truy sát Tứ đệ đến mức lộ ra sơ hở thì ta và Diệp Thư An cũng không thể thắng người.”

“Điện hạ, trên đời này không ai có thể luôn thắng mà không bại, sống có khúc người có lúc, chuyện này cũng rất bình thường. Về phần ngài nói thần truy sát Tứ hoàng tử, đây chẳng qua là hiểu lầm mà thôi. Trên bàn cờ, mọi người đều là đối thủ của thần.”

Cho dù Tiêu Hằng hỏi thế nào, Cố Trạch Mộ cũng chỉ khẳng định hắn không đối xử đặc biệt với Tiêu Tuân. Cuối cùng, dường như Tiêu Hằng cũng bị hắn thuyết phục, mơ mơ màng màng trở về.

Thường Ngọc thấy thế, nhin không được mà lắc đầu cười. Y là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, đương nhiên nhìn ra được Cố Trạch Mộ đang cố ý bắt nạt Tiêu Tuân. Nhưng mà từ trước đến nay Cố Trạch Mộ không để lộ cảm xúc ra ngoài, lại thêm lời nói đường đường chính chính, cũng khó trách Tiêu Hằng và Tiêu Tuân đều không nhìn ra.

Hắn nói với Tiêu Hằng: “Điện hạ, ngài nghĩ lại xem, từ lúc nào thái độ của Trạch Mộ bắt đầu thay đổi với Tứ điện hạ?”

Tiêu Hằng suy nghĩ: “Ừm, là từ khi ở yến hội đại trưởng công chúa Thục Huệ trở về.”

“Vậy ngài suy nghĩ lại một chút, lúc đó xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hằng nhíu mày suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên bừng tỉnh ra, lại chạy đi tìm Cố Trạch Mộ: “Nói tới nói lui, lý do người đối với Tứ đệ như thế vì liên quan đến muội muội của người đúng chứ!”

Thân thể Cố Trạch Mộ cứng đờ, trên mặt lại không lộ vẻ gì: “Điện hạ nói lời này có ý gì?”

Tiêu Hằng cũng không bị dáng vẻ này của Cố Trạch Mộ lừa gạt, hần vô cùng xác định nói: “Bởi vì lúc đó Tứ đệ nói thích muội muội người, cho nên người mới tức giận. Trạch Mộ, ta không ngờ người là loại người như thế.”

Cố Trạch Mộ nghe câu nói này chỉ cảm thấy chói tai, hần không nhận được mà nói: “Điện hạ nói cẩn thận, Tứ hoàng tử còn chưa biết yêu đương là gì, đối với mấy chuyện này còn mông lung, ngài đừng lừa gạt ngài ấy.”

“Ha! Người xem, ta biết mà.”

Cố Trạch Mộ không thể nhận được nữa, hỏi: “Nếu sau này có người thích công chúa Trường Lạc, muốn cưới công chúa, chẳng lẽ điện hạ cũng có thể xem như không quan tâm sao?”

Bây giờ công chúa Trường Lạc cũng đã sắp một tuổi, trắng trẻo đáng yêu, Tiêu Hằng vô cùng yêu thương nàng. Nghe Cố Trạch Mộ nói thế, hần nhíu mày: “Đương nhiên ta sẽ để ý, nhưng nếu Trường Lạc thích, đối phương cũng đối tốt với Trường Lạc, phụ hoàng mẫu hậu cũng đồng ý thì ta cũng không có ý kiến gì.”

Cố Trạch Mộ không ngờ Tiêu Hằng sẽ nói thế, lại hỏi: “Dù là sau này muội muội ngài thương yêu cũng sẽ gả cho người khác, quan hệ của hai người cũng không còn thân mật như trước, ngài cũng sẽ không cảm thấy khó chịu hay không cam tâm sao?”

“Sao ta phải khó chịu và không cam tâm?” Tiêu Hằng nhìn hần với vẻ kì lạ. “Sau khi lớn lên ta cũng sẽ có thể tử và hài tử, cũng sẽ có gia đình của

mình. Mà cho dù chúng ta đều có gia đình thì cũng không thể nào xóa đi thân phận giữa ta và Trường Lạc, như thế thì cũng không có xung đột gì mà!”

Trong lòng Cố Trạch Mộ bị lời nói này làm cho nghiêng trời lệch đất, rốt cuộc hẳn đã hiểu được mình và người ngoài khác nhau.

Hắn và Cố Thanh Ninh không phải là huynh muội song sinh thật sự, mà hẳn cũng không thể dễ dàng nhìn nàng và người khác thành thân. Thật ra Tiêu Tuân biết gì chứ? Có lẽ hẳn ta cũng không hiểu rõ thích là gì, mình nhắm vào hẳn cũng vì không thể thay đổi tình trạng này, vì thế ngay thơ giận chó đánh mèo mà thôi.

Sau khi hiểu ra chuyện này, Cố Trạch Mộ càng thêm phiền muộn.

Trước có Hoắc Vân Châu, sau có Tiêu Tuân, sau này chờ Cố Thanh Ninh trưởng thành sẽ càng có nhiều người hơn. Hẳn phải lấy thân phận người huynh trưởng này này trở mặt nhìn tất cả, đúng là sắp muốn ói tới chết.

Vì thế kế trước mắt vẫn chờ Hồng Tùng Nguyên đi điều tra ra thân phận rồi tính toán sau đi.

Hơn nữa, cũng không biết nha đầu Bùi Ngự này có làm theo dặn dò của hẳn cảnh Hoắc Vân Châu lại không.

Phủ Uy Quốc công.

Hoắc Vân Châu cầm một túi giấy quảng về phía Bùi Ngự. Bùi Ngự bắt được, không mở túi ra chỉ hít hà: “Thơm quá! Là bánh bao thịt!”

“Đúng rồi, là bánh bao thịt lừa Hoàng Ký!” Hoắc Vân Châu mỉm cười nói. “Tục ngữ nói “Thịt rỗng trên trời, thịt lừa dưới đất”. Thịt lừa được đun với nước thịt, thêm rau hẹ và hành hoa với nhân bánh. Bột mì được cán thật mỏng, sau khi cho nhân bánh vào lại trộn một miếng dầu lừa nhỏ nặn thành chiếc bánh bao mười tám nếp. Hấp trên nĩa như thế, vỏ bánh

mỏng đến mức có thể thấy nhân thịt đỏ tươi bên trong. Khi cắn một miếng rất ngon miệng, nước canh nóng hồi từ chiếc bánh chảy ra...”

Nước bọt của Bùi Ngự sắp rơi xuống, không nghe Hoắc Vân Châu nói nữa, vội vàng lấy bánh bao trong túi ra ăn. Ăn hai cái mới thấy không đúng: “Cái này là bánh bao thịt lừa gì chứ, rõ ràng là bánh bao thịt bình thường mà!”

Hoắc Vân Châu khoanh tay: “Nhưng người cũng ăn rồi, cho nên có chơi có chịu.”

Trước đó, Bùi Ngự vô cùng vui vẻ bán đứng Cố Trạch Mộ, sau khi Cố Trạch Mộ cũng không biết dùng cách gì thuyết phục Bùi Ngự. Sau đó, Hoắc Vân Châu tới cửa nàng sẽ ngăn ở cửa không mở ra, đến khi Hoắc Vân Châu muốn đánh cược với nàng. Nếu như Bùi Ngự có thể nhịn được không ăn đồ ăn hẩm mang đến thì hẳn sẽ không đi vào, nếu không thì Bùi Ngự phải tránh ra.

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai Bùi Ngự đều kiên cường nhịn được, không ngờ hôm nay lại bị Hoắc Vân Châu tính kế.

Bùi Ngự bĩu môi muốn quăng bánh bao trả lại nhưng lại không nỡ, cuối cùng tức giận ngậm bánh bao chạy.

Lúc này, Cố Thanh Ninh ở trong phòng nghe thấy tiếng động đi ra, khi thấy cảnh này thì vô cùng bất đắc dĩ: “Ta không ngờ Hoắc đại công tử còn am hiểu mỹ thực như thế?”

Hoắc Vân Châu nở nụ cười đắc ý: “Đi ra ngoài học thêm chút cũng không tệ.”

Cố Thanh Ninh khẽ cười một tiếng: “Giống như huynh đánh Đỗ Lăng Dương, nhưng lại khiến hắn có khổ mà không nói được. Nghe nói bây giờ hắn còn nằm trên giường kêu đau, nhưng đại phu kiểm tra lại không ra vấn đề gì.”

Nói đến đây, nụ cười trên mặt Hoắc Vân Châu cứng đờ: “Chuyện này cũng không cần phải nhắc lại đâu!” Từ nhỏ, dung mạo của hắn đã xinh đẹp, gần như bị xem là nữ nhi nên đối với chuyện này rất phản cảm. Mà cho dù hắn dạy dỗ Đỗ Lăng Dương nhưng bị người khác xem là Hòe cơ vẫn rất tức giận, vốn không muốn nhắc đến.

Cố Thanh Ninh cười cười, không trêu chọc hắn nữa.

Hoắc Vân Châu cũng nhớ tới mục đích mình tới đây nên nói: “Ta đã vào gia thực Cố gia được một tháng, nhưng Hạ tiên sinh vẫn lạnh nhạt với ta. Ta muốn làm đệ đệ của tiên sinh, ông ấy cũng không nói gì. Chuyện này khiến con không biết làm sao, thỉnh xin cô nãi nãi giúp con.”

Cố Thanh Ninh khẽ nói: “Người gọi gì không gọi, ta cũng không có cháu trai không cần mặt mũi như thế.”

Hoắc Vân Châu vội vàng đổi cách gọi: “Xin Cố tam tiểu thư chỉ giáo.”

“Trong gia thực này nhiều người như thế cũng không ăn thua, đại ca cũng ở trong phủ. Sao huynh không hỏi bọn họ mà đến hỏi ta?” Cố Thanh Ninh tò mò nói.

“Bởi vì ta cảm thấy bọn họ không hiểu rõ bằng tiểu thư.”

Cố Thanh Ninh không ngờ Hoắc Vân Châu đánh giá mình cao thế, cho dù nàng có suy nghĩ trưởng thành nhưng mặt ngoài vẫn là đứa bé bảy tuổi. Mà Hoắc Vân Châu quả quyết như thế, có thể nhìn ra được cũng không phải trò đùa hay lấy lòng.

Cố Thanh Ninh cũng trở nên nghiêm túc hơn, qua mấy ngày này, nàng cũng có thể nhìn ra Hoắc Vân Châu thật lòng muốn báii Hạ Nghi Niên làm thầy. Mà thái độ của Hạ Nghi Niên đối với hắn lại lập lờ nước đôi, cũng không có ý từ chối.

Nàng nghĩ như thế, cũng có lòng muốn chỉ cho Hoắc Vân Châu một con đường sáng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82

Ngày hôm nay được nghỉ gia thực, Hạ Nghi Niên hiếm khi rảnh rỗi bảo hạ nhân để cái ghế dưới cây trong viện, lại tự mình đun ấm trà xanh. Lúc Hoắc Vân Châu đến đưa điếm tâm, ông đang thông thả cầm quyển sách mà đọc.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại đã trông thấy Hoắc Vân Châu tới. Ông nhìn qua, lại nhìn vào trong sách, chờ Hoắc Vân Châu mở miệng.

Ai ngờ hồi lâu Hoắc Vân Châu cũng không nói chuyện, cuối cùng Hạ Nghi Niên nhin không được mà hỏi: “Vân Châu, tìm lão phu có chuyện gì?”

Hoắc Vân Châu thông thả mà nói: “Học trò có một chuyện không rõ nên đi cầu tiên sinh dạy, thỉnh tiên sinh giải đáp giúp trò.”

Lúc này, Hạ Nghi Niên mới đặt sách xuống: “Nói nghe một chút.”

Hoắc Vân Châu nói: “Gần đây học trò đọc sử ký, vừa đọc được Lưu Hậu thế gia, Hoàng Thạch Công ba lần thử Trương Lương, sau đó mới chịu dạy hắn. Nhưng nếu trước đó, còn có một người cũng qua được bài kiểm tra của Hoàng Thạch Công, vậy có phải người sau cùng lấy được <> là Trương Tử Phòng không? Mà có lẽ trên đời cũng không có Lưu Hậu nữa?”[1]

[1] Trương Tử Phòng là tên tự của Trương Lương.

Hạ Nghi Niên khẽ cười nói: “Trò cũng quá ngây thơ rồi, sao Hoàng Thạch Công lại tùy ý truy vấn cho người khác chứ. Mặc kệ ông ta nhận ra Trương Tử Phòng hay nhìn ra đối phương tài giỏi, tất nhiên cũng có ý nhận hắn làm truy vấn nhân cho nên mới khảo nghiệm đối phương.”

Hoắc Vân Châu cố ý nói: “Cho nên ý của tiên sinh là tiên sinh khảo nghiệm đối phương là có ý muốn nhận đồ đệ?”

Lúc này, Hạ Nghi Niên mới phản ứng kịp mình bị gài, sau khi kinh ngạc ông lại cười ha ha.

Hoắc Vân Châu nói lời như vậy không phải đang nói lý do thái độ của Hạ Nghi Niên mập mờ là vì có ý muốn khảo nghiệm hắn sao, là vì muốn nhận hắn làm đồ đệ nên mới thế. Hạ Nghi Niên không thể nào phản bác được, dù sao lúc này ông đã nói Hoàng Thạch Công có lòng muốn truyền thụ sách nên mới khảo nghiệm Trương Lương, nếu lật lọng chẳng phải ông đang đánh mặt mình sao.

Hạ Nghi Niên bị đùa bốn bởi trò đùa nhỏ cũng không tức giận, thậm chí khoe miệng còn mang ý cười mà mắng: “Tên tiểu tử người hay lắm, lại gài bẫy ta à?”

Hoắc Vân Châu vội vàng khom người thỉnh tội.

Hạ Nghi Niên lại biết mặc dù đứa nhỏ này ranh mãnh nhưng bản chất của hắn vẫn là tôn sư trọng đạo, đương nhiên hắn không thể nghĩ ra cách này được.

“Nói đi, rốt cuộc ai chỉ biện pháp ngu ngốc này cho trò?”

Hoắc Vân Châu không ngờ lại bị Hạ Nghi Niên, hắn giật nảy mình nhưng vẫn không muốn khai ra tên của Cố Thanh Ninh, vì thế đành phải ấp úng ý đồ qua ải trót lọt.

Hạ Nghi Niên nhìn chiêu trò bịp bợm của hắn: “Trên dưới phủ này, người trò thân cận nhất chỉ có nha đầu Thanh Ninh kia, cách này cũng là Thanh Ninh dạy trò đúng không?”

Trong mắt Hoắc Vân Châu lóe lên vẻ lúng túng, còn có ý muốn giải thích.

Hạ Nghi Niên vượt vượt râu, cắt ngang lời hắn: “Đừng giấu diếm, đức hạnh của nha đầu kia thế nào ta còn không biết rõ sao?”

Hoắc Vân Châu thấy không thể gạt được, chỉ đành nói: “Đây là học trò của nàng ấy giúp nên nàng ấy mới bắt đắ dĩ mà giúp. Xin tiên sinh đừng trách cứ nàng.”

“Được rồi, ta đâu phải người nhỏ nhen như thế.” Hạ Nghi Niên khoát khoát tay, không thèm để ý mà nói.

Thật ra ông vẫn tương đối xem trọng Hoắc Vân Châu, đứa nhỏ này có tính cách rộng rãi phóng khoáng, tầm mắt rộng lớn, tuổi nhỏ nhưng đã có chủ kiến, đúng là một trong những đ ò đ ệ lý tưởng được Hạ Nghi Niên lựa chọn trong lòng. Ông chậm chạp chưa ra quyết định, ngoại trừ việc muốn khảo nghiệm đối phương, còn là vì đôi huynh muội song sinh của Cỗ gia.

Trước đó, sau khi Hạ Nghi Niên đi vào Cỗ gia nhìn thấy Cỗ Trạch Mộ và Cỗ Thanh Ninh đúng là hơi kinh ngạc. Cũng không phải ông không có ý muốn nhận đ ò đ ệ, nhưng mà thời gian trôi qua, ông đã nhìn ra hai người này không có ý muốn kế thừa học thuyết của ông.

Vẻ ngoài của Cỗ Trạch Mộ lạnh lùng, bên trong lại cứng rắn. Mà qua mấy lần hai người tranh cãi, Hạ Nghi Niên có thể nhìn ra, tuy hẳn nói không quan tâm quyền thế, không màng danh lợi nhưng lại có tính cách trải đời. Bây giờ, hẳn trở thành thư đ ò ng của Thái tử, mai sau ti ền đ ò sáng lạn. Vì thế, cho dù Hạ Nghi Niên cảm thấy đáng tiếc thì cũng chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ thu đ ò đ ệ.

Mà Cỗ Thanh Ninh lại càng khiến Hạ Nghi Niên cảm thấy đáng tiếc. Tính tình của Cỗ Thanh Ninh thông thấu, so với huynh trưởng của nàng thì nàng càng thích theo đuổi học vấn, thường xuyên có những suy nghĩ mới lạ khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ. Hạ Nghi Niên cũng không ngại truyền lại học vấn của mình cho nữ tử, nhưng mà Cỗ Thanh Ninh lại không có chí hướng vĩ đại như thế. Nàng vô cùng hài lòng với cuộc sống bây giờ của mình, nghiên cứu học vấn cũng chỉ là hứng thú. Nếu muốn vì thế mà nỗ lực cả đời thì nàng cũng sẽ khéo léo từ chối.

Sau khi hiểu ra những đi ều đó, tâm tư nhận đ ò đ ệ của Hạ Nghi Niên dần phai nhạt. Ông chỉ muốn viết học thuyết của mình ra, in thành sách, nếu ngày sau

có thể dẫn dắt người ta một chút cũng không uổng phí tâm huyết mà văn chương của ông.

Nhưng mà ông ngàn vạn lần không nghĩ tới trời cao lại đưa đến cho ông Hoắc Vân Châu. Thật ra nhìn từ mọi phương diện, Hoắc Vân Châu là người thích hợp nhất để ông truy vấn dạy học thuyết. Bây giờ Hạ Nghi Niên bị nói ra tâm tư, ông cũng không giấu diếm nữa, lúc này quyết định nhận Hoắc Vân Châu.

Hoắc Vân Châu vô cùng vui mừng, hấn sợ Hạ Nghi Niên đổi ý nên ngay lập tức bái sư phụ.

Hạ Nghi Niên nhận đệ tử, trong lòng cũng rất vui vẻ. Chẳng qua là sau khi Hoắc Vân Châu rời đi, ông nhớ đến chuyện mình bị tính toán, ít nhiều gì cũng không cam lòng. Ông cảm thấy mình không thể bỏ qua cho quý nha đầu Cỗ Thanh Ninh dễ dàng được, làm gì cũng phải phạt nàng viết hai quyển sách luận mới được.

Song hạ nhân trả lời Cỗ Thanh Ninh lại không ở nhà, đã đi ra cửa từ sớm.

Hạ Nghi Niên thầm nghĩ trong lòng, tất nhiên là nha đầu này làm chuyện xấu, lo bị ông tính sổ nên mới ra ngoài từ sớm để tránh đầu sóng ngọn gió.

Hừ, bỏ trốn, tội thêm một bậc, bây giờ phải viết bốn quyển mới được!

Hạ Nghi Niên thầm nhớ một khoản này ở trong lòng.

Cỗ Thanh Ninh hắt hơi một cái, nàng xoa mũi không để ý, sau đó nói với Nguyên Gia: “Bây giờ con đã nắm tôn thất trong tay, chuyện của Nhạc Bình con không thể không quản. Nếu sau này nàng ta có chuyện gì, chỉ sợ con cũng sẽ bị liên lụy.”

Nguyên Gia cười khở nói: “Tính cách của hoàng tử ngang ngược, lại có rất nhiều thành kiến với con, chỉ sợ con làm gì thì sẽ bị phản tác dụng ngược lại.”

Cố Thanh Ninh cũng xót Nguyên Gia, nàng hơi hồi hận lại hơi mờ mịt. Lúc trước, mặc dù nàng chỉ nuôi Nhạc Bình một hai năm nhưng về việc giáo dưỡng phẩm hạnh chưa từng thả lỏng. Sau đó, Nhạc Bình đi qua bên Thục phi, Thục phi đối đãi với nàng ta như con gái ruột. Cho dù Thục phi hơi cứng chi ều nàng ta thì cũng không nên nuôi nàng ta thành ra tính cách đó mới đúng.

Dường như Nguyên Gia nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Cố Thanh Ninh, vội vàng nói: “Mẫu hậu đừng lo lắng, mặc dù nữ nhi không tiện nói, nhưng Thục thái phi là dưỡng mẫu của hoàng tử. Con sẽ nói rõ những chuyện này với bà ấy, để bà ấy nói với hoàng tử cũng được.”

Cố Thanh Ninh nghe xong lại chậm rãi lắc đầu: “Chỉ sợ Thục thái phi cũng không nói được Nhạc Bình.” Nàng nhíu mày suy nghĩ, lại nhớ đến đi ều gì đó, lông mày giãn ra. “Con có thể viết một lá thư cho Thụy vương báo cho hắn biết chuyện này. Ta nghĩ, có lẽ hắn sẽ có cách tốt hơn.”

Nguyên Gia cũng giật mình, vậy mà nàng lại quên mất đại sát khí Thụy vương này. Đúng thế, không ai thích hợp đối phó với Nhạc Bình hơn hắn cả.

Giải quyết xong chuyện này, hai người cũng khẽ thở ra, cũng có tâm tư nói chuyện khác. Nói một lúc, lại nói đến chuyện xảy ra trên yến hội của đại trưởng công chúa Thục Huệ.

Tuy nói lúc đó Cố Thanh Thù kể chuyện sinh động như thật, nhưng sau đó có một tin đồn khác ít người biết trong kinh thành thu hút sự chú ý của Cố Thanh Thù, khiến nàng ấy không để ý tới chuyện xảy ra phía sau nữa. Không có tin tức do Cố Thanh Thù nói, đương nhiên Cố Thanh Ninh cũng không biết chuyện sau đó.

Bây giờ nhắc đến, Cố Thanh Ninh thuận miệng hỏi: “Cuối cùng chuyện này thế nào?”

Nguyên Gia đáp: “Vết thương trên mặt Hứa cô nương đã không có gì đáng ngại. Khánh Dương H`âu và Khánh Dương H`âu phu nhân đích thân đến cửa xin lỗi. Bọn họ hạ mình như thế, Hứa gia cũng không tiện nói gì.”

“Tính cách của Khánh Dương H ầu đúng là giống với phụ thân của ông ta, cẩn thận chặt chẽ cũng không có gì không tốt, ít nhất không dễ xảy ra chuyện.” Cái này lại hỏi: “Vậy những người khác có phản ứng gì?”

“Bên đại trưởng công chúa Thục Huệ cũng phái con dâu tới cửa thăm hỏi, trái lại là Tr ần gia, từ đó đến nay không có động tĩnh gì.”

Cố Thanh Ninh nghe vậy thì nhú mày, nàng hiểu rõ tính cách của Tr ần hoàng hậu. Dựa vào tính cách của Tr ần hoàng hậu, đối với chuyện này sao lại bao che người nhà, vì nhỏ mất lớn chứ?

Không thể không nói, Cố Thanh Ninh vẫn hiểu rất rõ Tr ần hoàng hậu.

Lúc này trong cung Khôn Ninh.

Tr ần hoàng hậu ng ồi ở chủ vị, vẻ mặt âm trầm nhìn thư trong tay. Đây là lá thư đại trưởng công chúa Thục Huệ tự tay viết, bà cũng không nói đến đúng sai, chỉ kể mọi chuyện từ đầu tới cuối. Nhưng cho dù như thế vẫn khiến cho Tr ần hoàng hậu cảm thấy khó xử và xấu hổ.

Dưới tay nàng, tẩu tử của nàng là Tr ần phu nhân dẫn theo nữ nhi thấp thỏm ng ồi xuống, thỉnh thoảng dè dặt nhìn sắc mặt Tr ần hoàng hậu.

Tr ần hoàng hậu buông thư xuống, lúc này mới nhìn về phía tẩu tử và cháu gái: “Hai người biết sai chưa?”

Tr ần Mẫn vừa muốn nói gì đã bị mẫu thân giữ chặt, Tr ần phu nhân khẽ nói: “Chuyện này Mẫn Mẫn không làm gì sai cả, tình huống lúc đó loạn như thế, con bé chỉ nóng lòng mà làm thế. Nha đầu Hứa gia kia chịu một bạt tai đã muốn sống muốn chết, còn trưởng công chúa Nhạ Bình nữa, rõ ràng không cho nhà chúng ta mặt mũi. Nương nương...”

Bỗng nhiên Tr ần hoàng hậu vỗ bàn một cái, khiến cho những Tr ần phu nhân phải nuốt những lời sắp nói lại.

“Đến bây giờ tẩu còn không biết mình sai ở đâu sao?” Vẻ mặt Tr ần hoàng hậu tràn đầy thất vọng nhìn bà.

Trần phu nhân lo lắng lúng túng, Trần hoàng hậu lại nhìn về phía Trần Mẫn: “Mẫn Mẫn, con nói đi.”

Trần Mẫn cắn môi, hơi bất an nhìn thoáng qua mẫu thân rồi nói: “Cô cô, con thật sự không cố ý. Lúc đó con cũng bị dọa, cho nên...”

Trần hoàng hậu thở dài một tiếng, khoác tay ngăn nàng nói tiếp.

Nàng không thể ngờ được người nhà của mình, cháu gái mà mình thương yêu lại biến thành thế này. Trần hoàng hậu nhìn Trần Mẫn vô cùng hoảng loạn ở trước mặt, Trần hoàng hậu nhẫn nại mà dạy bảo.

“Mẫn Mẫn, cô mẫu không yêu cầu con làm thánh nhân hoàn mỹ không tì vết, nhưng ít ra cũng phải hiểu thiện ác đúng sai, không thể có ý muốn hại người. Cho dù việc này con không cẩn thận thì cuối cùng cũng đã phạm sai lầm, làm tổn thương đối phương. Trong mắt người ngoài con đã sai, càng không nhắc đến chuyện này xảy ra trước mặt mọi người. Nếu lúc đó con đứng đắn xin lỗi nhận sai, cho dù thanh danh có hại thì cũng là ngọc bích có vết. Nhưng hôm nay dù chết con cũng không nhận, còn đẩy lỗi sai của mình cho người khác, đây chính là cách làm thấp kém nhất.”

“Hơn nữa, Mẫn Mẫn, con thật sự chỉ vô tình sao?”

Trần Mẫn bị Trần hoàng hậu nói đến sắc mặt tái nhợt, nước mắt to như hạt đậu rơi khỏi hốc mắt, cả người giống như lung lay sắp đổ.

Nhưng Trần hoàng hậu không vì như thế mà mềm lòng, trái lại càng nghiêm khắc hơn: “Con là quý nữ thế gia, cho dù trong lòng con suy nghĩ gì thì bên ngoài cũng phải tỏ ra đường đường chính chính. Nếu quá ỷ lại vào mưu mẹo nham hiểm sẽ chỉ làm tính cách con càng thêm hẹp hòi. Bây giờ con còn nhỏ, trong nhà đều thương yêu con, không trách móc con quá nặng nề, nhưng nếu sau này con lập gia thất gì thế nào? Chẳng lẽ cũng muốn hậu viện trở nên rối loạn thế sao?”

Trần Mẫn cắn chặt môi, quỳ xuống: “Mẫn Mẫn biết sai rồi, đa tạ cô cô dạy bảo.”

Trần phu nhân đau lòng mà nhìn nữ nhi, trong lòng bà hơi xem thường lời Trần hoàng hậu. Đương kim Trần hoàng hậu tôn kính, nếu nói Trần hoàng hậu không có thủ đoạn gì bà cũng không tin. Nhưng mà cho dù trong lòng bà nghĩ thế thì ngoài mặt cũng không dám phản bác Trần hoàng hậu, đành phải vâng vâng dạ dạ.

Trần hoàng hậu cũng nhìn ra thái độ của Trần phu nhân, cảm thấy trong lòng hơi lạnh.

Nàng và tâu tử ở chung không lâu, Trần phu nhân mới gã tới một hai năm thì nàng đã vào cung. Sau này, mặc dù thỉnh thoảng nàng cũng triệu Trần phu nhân và Trần Mẫn vào cung nhưng dù sao thân phận khác biệt, tiếp xúc cũng không lâu. Đến mức nàng vẫn không nhìn ra, tính cách của Trần Mẫn lại bị Trần phu nhân dạy thành thế này.

Trần hoàng hậu hơi mệt mỏi, không muốn tranh luận với bọn họ nữa nên khoát tay nói: “Thôi, một lát bản cung cho người đi thăm viếng cô nương Hứa gia, tỏ ý Trần gia chúng ta xin lỗi. Về phần Mẫn Mẫn, cho dù trong lòng con nghĩ thế nào, thì con cũng phải tự mình đi xin lỗi Hứa gia.”

Trần phu nhân vội vàng: “Nương nương, chuyện này...”

Trần hoàng hậu không để ý đến bà ta, chém đinh chặt sắt nói: “Chuyện này quyết định thế đi.”

Trần phu nhân bất mãn trong lòng, nhưng khi đối đầu với ánh mắt lạnh như băng của Trần hoàng hậu cũng không nói gì. Bà ta thấy Trần hoàng hậu muốn tiễn khách, lúc này mới vội vàng nhắc đến mục đích chủ yếu vào cung của mình: “Chuyện lần này, Thái tử cũng ở đó, chỉ sợ Thái tử điện hạ hiểu lầm Mẫn Mẫn. Không thì người để con bé đi giải thích với Thái tử một chút...”

Ánh mắt của Trần hoàng hậu nghiêm khắc, không ngờ bọn họ ngu xuẩn mất khôn như thế. Thậm chí lúc này, trong đầu chỉ nghĩ về vị trí Thái tử phi.

Nàng lạnh lùng nói: “Bây giờ Hằng Nhi và Mẫn Mẫn lớn rồi, cần biết nam nữ bảy tuổi khác nhau. Việc này liên quan đến thanh danh bọn nhỏ, không thể tùy ý như lúc còn bé được.”

Cho dù Trần phu nhân không có mắt nhìn, khi nghe Trần hoàng hậu nói câu này trong lòng cũng ngượng lạnh: “Nương nương...”

“Bản cung mệt rồi, Ngụy Tử, tiễn khách.”

Trần phu nhân và Trần Mẫn bị Trần hoàng hậu tiễn ra cửa thẳng thắn như vậy thì sắc mặt đỏ lên, nhưng cũng không thể nói gì, đành phải đen mặt rời đi.

Đợi đến lúc ra khỏi cửa cung, nước mắt trong hốc mắt của Trần Mẫn mới ào ạt chảy xuống: “Nương, cô cô có ý gì. Có phải cô cô thay đổi chủ ý, không muốn để con gả cho biểu ca không?”

“Con đừng nói nhảm.” Thật ra trong lòng Trần phu nhân cũng không nắm chắc nhưng vẫn gạt bỏ: “Mấy năm nay, tất cả mọi người đều nghĩ là con sẽ là Thái tử phi. Nếu con không gả cho Thái tử thì còn có thể gả cho ai?”

Trần Mẫn lau nước mắt: “Nhưng cô cô đã nói thế, trước kia cô cô chưa từng nghiêm khắc với con như thế. Đây đều do Hứa Nhân, còn có...”

“Được rồi, con bớt nói vài câu đi.” Trần phu nhân bực bội trách móc nàng một câu, nhưng thái độ của Trần hoàng hậu vẫn làm bà hoảng sợ. Bà vội vàng thúc giục xa phu lái xe về, phải thương lượng với người nhà mới được.

Ngụy Tử nhìn thấy bọn họ rời đi mới trở về phục mệnh với Trần hoàng hậu.

Trần hoàng hậu tỏ vẻ buồn bã: “Ngụy Tử, người nói có phải ta làm sai không? Nếu không phải ban đầu ta có suy nghĩ thân càng thêm thân, có lẽ sẽ không nuôi lớn tham vọng của bọn họ, để bọn họ biến thành đáng về bây giờ?”

Ngụy Tử vội vàng an ủi nàng: “Đây là vấn đề của Đại phu nhân và Mẫn tiểu thư, có liên quan gì đến nương nương chứ?”

Trần hoàng hậu khoát khoát tay ngăn lại lời Ngụy Tử đang nói. Vấn đề nàng vẫn đang do dự, rốt cuộc vì thái độ của Trần phu nhân và Trần Mẫn mà đã hạ quyết định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83

Tiêu Trạh hạ tri ầu đã đi về phía cung Khôn Ninh.

Trong cung Khôn Ninh, Tr ần hoàng hậu đang c ần các bức tranh của tiểu thư các nhà cẩn thận nhìn xem, thỉnh thoảng còn viết gì đó lên giấy ở bên cạnh. Sắc mặt Tr ần hoàng hậu vô cùng nghiêm túc, thậm chí Tiêu Trạh đến lúc nào nàng cũng không biết.

Tiêu Trạh khoát tay áo, cũng không cho người ta nhắc nhở. Y đi thẳng đến cạnh Tr ần hoàng hậu, đọc chữ nàng đang viết: “Vương thị, mười hai tuổi, tính cách dịu dàng, am hiểu thư họa...”

Tr ần hoàng hậu giật mình, vội vàng phản ứng kịp hành lễ với Tiêu Trạh: “Bệ hạ.”

Tiêu Trạh đỡ nàng dậy, cười nói: “Sao đột nhiên nàng lại để ý đến chân dung các tiểu thư r ồi?”

Tr ần hoàng hậu thở dài: “Qua mấy năm nữa Hằng Nhi lớn r ồi sẽ kết hôn, thần thiếp làm mẫu thân, dù sao cũng phải chọn người cho hấn mới được.”

Tiêu Trạh không nói gì, y biết trước đó Tr ần hoàng hậu vẫn muốn gả cháu gái ruột cho Tiêu Hằng. Xuất phát từ sự tôn trọng, Tiêu Trạh cũng không nói gì. Hơn nữa, Vinh An bá là người cẩn thận, cũng không phải người thích gây chuyện thị phi. Nếu như nhi tử thích, thì cũng hài lòng thì Tiêu Trạh cũng không quá để ý.

Nhưng mà không ngờ Tr ần hoàng hậu lại thay đổi suy nghĩ.

Tiêu Trạh cũng không hỏi nhiều, chỉ ngồi xuống cạnh Tr ần hoàng hậu, cùng nàng nhìn chân dung những tiểu thư kia. Trên bức họa, ngoại trừ chân dung của những tiểu thư còn viết tóm gọn tính cách và năng khiếu của bọn họ. Nhưng mà cứ nhìn sơ qua một lần, những người này đều có vẻ giống nhau, bây giờ cũng không có gì đặc biệt.

Đương nhiên Trầ n hoàng hậu cũng hiểu vấn đề này, nên nàng đặt bút xuống thở dài: “Thầ n thiếp nhìn những bức họa này đã thấy choáng váng, cũng không biết năm đó mẫu hậu làm thế nào?”

Dường như Tiêu Trạ m nhớ tới chuyện gì bu ãn cười: “Năm đó, mẫu hậu cũng không hơn nàng là bao. Nhiê u lầ n ta đi gặp mẫu hậu đầ u thấy người nhìn chân dung đến ngắ n người, không thì đang tức giận tranh cãi với phụ hoàng. Sau đó, vì thế mà còn giận đố i phụ hoàng, ba ngày cũng không thèm nói chuyện với phụ hoàng nữa.”

Trầ n hoàng hậu ngắ y người, đư ơng nhiên nàng không ngờ Phụng hoàng hậu đoa n trang quyết đoa n sẽ như thế.

Tiêu Trạ m cũng bị đầ u này khơi gợi hứng thú nói chuyện, y nói: “Sau đó mẫu hậu cũng không có cách nào, nên tổ chức yến hội trong cung, mời những tiểu thư bà xem trọng đến tiến cung, dùng chuyện này để chọn người làm Thái tử phi. Nhưng bà lại lo mình ở đó sẽ khiến các tiểu thư quá thận trọng, nhìn không ra dáng vẻ thật cho nên mới mời Thục Huệ cô mẫu đến lo liệu yến hội này. Vừa lúc đó quận chúa Nghi An mới xuất giá, đám người cũng không nghĩ nhiê u, chỉ nghĩ là Thục Huệ cô mẫu nhớ nữ nhi cho nên cũng không ai suy nghĩ...”

Lúc này, Trầ n hoàng hậu mới hiểu ra sao lúc đó có rất nhiê u người nổi danh trong kinh thành mà mình lại lọt vào mắt của mẫu hậu.

Lúc đó, phần lớn các tiểu thư đầ u d ãn sức cạnh tranh vị trí Thái tử phi. Chỉ có nàng tự nhận mọi mặt đầ u bình thường, vốn không suy nghĩ đến chuyện đó nên không ai có đị ch ý với nàng. Vì thế giữa một đám các tiểu thư mình tranh ám đấu, trò bịp ch ãng chấ t, nàng lại có vẻ không màng danh lợi không tranh quyề n thế.

“Sau đó, mẫu hậu trở về nói tính cách của nàng khiến bà khắc sâu ấn tượng.”

Trầ n hoàng hậu ấ p úng nói: “Trướ c đó thầ n thiếp cũng không biết...”

Tiêu Trạh cười nói: “Tuy nói căn cứ vào yến hội kia rất lớn nhưng mẫu hậu cũng không phải là người qua loa như thế. Cuối cùng bà cũng phán xét nhiều Đến hôm nay, Trầh hoàng hậu mới chính thức biết quá trình mình trở thành Thái tử phi, trong lòng cũng rất xúc động. Nếu không phải nhờ mẫu hậu, có lẽ mình sẽ không có cơ hội trở thành Thái tử phi, càng đừng nói đến chuyện trở thành hoàng hậu.

Tiêu Trạh nói: “Nàng không quyết định được, không bằng học mẫu hậu một chút.” Ý nghĩ đến gì đó rồi nói: “Dù sao quan hệ giữa nàng và Nguyên Gia cũng không tệ, bảo muội ấy giúp nàng lo liệu yến hội không phải đúng lúc sao?”

Trầh hoàng hậu gật gật đầu: “Bệ hạ nói vậy rất đúng.”

“Nhưng mà chuyện này nàng nói với Nguyên Gia mới được.” Tiêu Trạh trêu chọc nói: “Nếu không có lẽ nha đầu này lại trách ta tìm phiền phức cho muội ấy.”

Trầh hoàng hậu bất đắc dĩ cười cười, giúp Nguyên Gia “Giải oan” mà nói: “Bệ hạ lại nói xấu muội muội, rõ ràng muội ấy tôn kính ngài nhất. Ngài lại ở sau lưng nói xấu muội ấy, ngài không sợ muội ấy giận ngài sao.”

Tiêu Trạh chột trán nàng: “Ta chỉ vừa nói muội ấy một câu mà nàng đã luôn miệng giải thích hộ, đúng là cùi chỏ ngoặt...”

Hắn còn chưa nói xong, Ngụy Tử đã đi đến: “Khởi bẩm bệ hạ, nương nương, trưởng công chúa Nguyên Gia cầu kiến.”

“Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.” Tiêu Trạh cười nói. “Cho muội ấy vào đi.”

Một lát sau, Nguyên Gia mới đi vào, vừa muốn bái kiến đã bị Tiêu Trạh gọi dậy. Trầh hoàng hậu nhìn vẻ mặt của Nguyên Gia, biết nàng có chuyện muốn tìm Tiêu Trạh bàn bạc nên lấy cơ đi làm điếm tâm mà rời khỏi điện.

Tiêu Trạm nói chuyện với Nguyên Gia một chút mới chọc gheo: “Từ trước đến nay, muội không có chuyện không đến tòa Tam Bảo, hôm nay tiến cung không phải đến thăm hoàng huynh chứ?”

Nguyên Gia bị y trêu chọc, cũng không chịu được nữa mà nói: “Nếu hoàng huynh nói thế nữa thì thầ n muội sẽ đi tìm mẫu hậu cáo trạng!”

Không ngờ Tiêu Trạm lại cười lên: “Cáo trạng với mẫu thân trong mọng sao? Nha đầ i này, vẫn còn ba tuổi sao?”

Nguyên Gia nói lộ ra, vốn dĩ đang vô cùng lo sợ, không biết nên xoay chuyển thế nào, không ngờ Tiêu Trạm cũng không nghĩ nhi ều. Nàng lập tức thả lỏng trong lòng, thuận theo y nói qua.

Nhưng mà Nguyên Gia cũng không dám cười nói với Tiêu Trạm nữa, nàng vội nói tới chính sự của bản thân: “Quý này phát thuế ruộng cho tồ n thất, thầ n muội đã sắp xếp xong xuôi, mời hoàng huynh xem qua.” Nàng nói xong thì lấy ra sổ con đưa cho Tiêu Trạm.

Tiêu Trạm chỉ nhìn sơ qua rồi gọi Trương Lễ tới cầ m lấy.

Nguyên Gia giải quyết xong việc này cũng yên tâm, chợt nghe thấy Tiêu Trạm hỏi: “Ta nhớ muội và Tam phòng phủ Uy Quốc công có quan hệ rất tốt?”

Trái tim của Nguyên Gia đang thả lỏng lại trở nên căng thẳng, nhưng trên mặt lại vờ bình tĩnh không có chuyện gì. “Đúng thế, không phải thầ n muội đã nói qua với hoàng huynh rồi ỉ sao? Tính cách của Đào an nhân dịu dàng, đôi hài tử cũng thông minh lanh lợi. Bây giờ Diễ n Chi đang đọc sách ở gia thực Cố gia, có qua có lại như thế, dần dần quan hệ cũng tốt hơn.”

“Ta đang muốn nói đến chuyện đứ a bé kia.”

“Đứ a bé kia... Sao thế?”

Tiêu Trạm cười nói: “Gầ n đây, công khóa của Thái tử và lão Tứ tiến bộ hơn nhi ều. Ta nghe người hầ i trong Đổng cung nói, mặc dù tuổi của Cố

Trạch Mộ còn nhỏ nhưng vô cùng tự giác và trách nhiệm. Mặc dù Thái tử thông minh lại hơi ham chơi, bây giờ vì hấn mà tính cách cũng trầm ổn hơn nhiều, đây cũng là chuyện tốt.”

Nguyên Gia nghe thấy Tiêu Trạm nói thế, lúc này mới yên lòng lại. Lập tức nàng hơi đồng cảm với Thái tử và Tứ hoàng tử, cả ngày đều học tập dưới bóng ma của tổ phụ, thảo nào hai người bị thúc đẩy tiến bộ hơn nhiều.

“Hoàng huynh nói những lời này không phải là muốn ban thưởng chứ?” Nguyên Gia cười hỏi.

“Thưởng thì đương nhiên phải thưởng.” Tiêu Trạm do dự một lát mới nói: “Nhưng mà trăm không biết vì sao, phần thưởng này đưa đi luôn cảm thấy lạ.”

“Lạ ở đâu?”

“Haiz.” Tiêu Trạm thở dài. “Muội không biết đấy, trên người đứa nhỏ này có khí thế, muội biết khí thế này khiến ta nghĩ đến ai không?”

Thật ra Nguyên Gia đã đoán được, nhưng trên mặt vẫn giả ngu: “Ai?”

“Phụ hoàng!” Tiêu Trạm nói xong, lại lắc đầu phản bác: “Muội nói có phải chuyện này rất buồn cười không? Vậy mà ta lại cảm thấy kính nể một hài tử nhỏ như thế?”

Nguyên Gia: “...”

Không thể không nói hoàng huynh vẫn rất nhạy cảm, ít nhất cũng nhạy cảm hơn nàng nhiều. Không giống nàng, năm đó còn tìm đường chết sờ đầu phụ hoàng. Nếu như Tiêu Trạm biết trong lòng nàng đang suy nghĩ chuyện gì thì có lẽ sẽ oan đến chết. Nhạy cảm thì được gì chứ, y chịu bao lần sét đánh r ồi?

Cho dù Nguyên Gia nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc lừa gạt Tiêu Trạm: “Đương nhiên là hoàng huynh hiểu lầm r ồi. Khí thế

trên người phụ hoàng rất uy nghiêm, có lẽ trên người đứa nhỏ này chỉ có chính khí mà thôi. Hai thứ này cũng khiến người ta kính sợ, đương nhiên là hoàng huynh bị lẫn lộn rồi.”

Tiêu Trạh nghi ngờ nhìn Nguyên Gia: “Đúng thật thế sao?”

“Đương nhiên.” Nguyên Gia nói. “Có lẽ hoàng huynh còn không biết, phu tử dạy ở gia thực Cố gia chính là Hạ lão tiên sinh Hạ lão tiên sinh, kỳ sư tất sẽ có kỳ đờ mà!”

Tiêu Trạh cứ mông lung bị Nguyên Gia thuyết phục. Chủ yếu là y cũng cảm thấy so với lời giải thích chính khí, thì cảm nhận được khí thế của phụ hoàng trên thân một đứa bé càng làm cho người ta sợ hãi hơn.

Vất vả lắm Nguyên Gia mới làm lệch đi mạch suy nghĩ của hoàng huynh, nàng cũng không dám dây dưa chủ đề này nữa. Vừa đúng lúc này, Trầh hoàng hậu cũng tính toán thời gian mà bùng điểm tâm đến, lúc này mới chuyển khỏi chủ đề đó.

Lúc ăn điểm tâm, Trầh hoàng hậu tiện thể nói Nguyên Gia giúp lo liệu yến hội, để chọn người làm Thái tử phi.

Ban đầu Nguyên Gia hơi giật mình, dù sao xem biểu hiện của Trầh gia thì bọn họ đã cảm thấy Trầh Mẫn đã nắm chắc vị trí Thái tử phi tương lai. Ai ngờ Trầh hoàng hậu lại còn có suy nghĩ khác, xem ra cũng không vì chuyện xảy ra trong yến hội của đại trưởng công chúa Thục Huệ lầh này, nói không chừng Trầh hoàng hậu đã có ý khác từ sớm.

Nguyên Gia nghĩ tới đây cũng hơi bội phục mẫu hậu. Lúc đó Cố Thanh Ninh đã nói, Trầh hoàng hậu không phải là người vì chuyện nhà mà không để ý chuyện lớn. Chỉ cần một khi nàng phát hiện tính cách của Trầh Mẫn không thích hợp làm Thái tử phi thì chẳng mấy chốc nàng sẽ thay đổi chủ ý.

Nhưng mà không ngờ cách Trầh hoàng hậu chọn lựa con dâu lại giống mẫu hậu y như đúc.

Trong đầ Nguyên Gia có rất nhiều suy nghĩ, thật ra chỉ trong một khoảnh khắc thôi, nàng lại không do dự mà đờng ý.

Tiêu Trạ còn ở bên cạnh mà nói: “Nếu Nguyên Gia không có kinh nghiệm thì có thể đi tìm Thục Huệ cô mẫu học hỏi kinh nghiệm. Năm đó, Thục Huệ cô mẫu đã giúp đỡ mẫu hậu lo liệu yến hội.”

Nguyên Gia thầ nghĩ, mẫu hậu ở cạnh muội mà, làm gì muội phải bỏ gầ tìm xa mà đi tìm Thục Huệ cô mẫu chứ.

Nhưng nàng vẫn gậ đầ cười: “Hoàng huynh yên tâm, nhất định muội sẽ hoàn thành tốt chuyện này.”

Nàng nghĩ cũng rất hay, đến lúc đó mời mẫu hậu đến bên cạnh để mẫu hậu chỉ bảo nàng. Dù sao đây cũng là chọn cháu dâu cho mẫu hậu, ý kiến của tổ mẫu cũng rất quan trọng. Huống chi lúc nào mẫu hậu nhìn người cũng chuẩn, chắc chắn không có chuyện gì.

Trầ hoàng hậu không biết nàng đã nghĩ kỹ tất cả, cười nói với nàng: “Vậ chuyện này phải làm phiề Nguyên Gia hao tổn nhiều tâm trí.”

“Hoàng hậu yên tâm, để muội lo chuyện này.”

Cố Thanh Ninh cũng không biết con gái ruột của nàng kiếm chuyện cho nàng làm. Bây giờ nàng đang bị Hạ tiên sinh lòng dạ hẹp hòi trả thù, bị bốn quyền sách luận làm cho muốn chết muốn sống.

Hoắc Vân Châu vừa cảm kích vừa thẹn với nàng, dù sao Cố Thanh Ninh cũng vì giúp hấn mới chọc giận Hạ tiên sinh. Hoắc Vân Châu nhìn gương mặt nhỏ của Cố Thanh Ninh lộ vẻ buồn bã, hấn cũng không cười đùa tí tởng như bình thường, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Cho dù thế nào lần này là ta thiếu muội, sau này có chuyện gì cần ta giúp thì cứ mở miệng, chắc chắn ta không nói hai lời.”

Cố Thanh Ninh mệt mỏi khoát tay nói: “Được rồi, cũng chẳng gầ gì cả, ta là tự làm tự chịu.”

Cũng chẳng phải sao?

Đã nói người ta không thể tắm hai lần trên một dòng sông, nhưng nàng phải trải qua hai đời mới hiểu chân lý này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84

Tương Nam, phủ Thụy vương.

Thụy vương trậ̀n mặt nhìn hai phong thư đặt trên bàn. Hai phong thư này, một phong là trước đó không lâu Nhạc Bình phái người đưa tới, một phong đến từ trưởng công chúa Nguyên Gia, vừa mới theo đội ngũ thuế ruộng đưa tới.

Nhưng mà nội dung hai phong thư này hoàn toàn trái ngược nhau.

Nếu bàn về thân sơ, đương nhiên Thụy vương sẽ tin tưởng Nhạc Bình hơn, nhưng trên thực tế hẳn lại tin cách nói của Nguyên Gia hơn.

Trong thư của Nguyên Gia, không chỉ nói đến chuyện xảy ra trên yến hội của đại trưởng công chúa Thục Huệ, mà còn có những chuyện Nhạc Bình đã làm trong mấy năm gần đây. Có mấy chuyện không khác với người tâm phúc của hắn ở lại kinh thành nói,, nếu tách ra thì không cảm thấy gì, nhưng giống Nguyên Gia nói, nếu liệt kê từng chuyện thì chỉ cảm thấy nhìn mà hoảng sợ.

So sánh ra, Nhạc Bình lại tố khổ, nói Trậ̀n hoàng hậu và Nguyên Gia xem thường nàng ta, lại vô lễ với mẫu phi. Sau đó lại chuyển đề tài, còn nói đến chuyện cứu tế lúc trước, trong lời nói càng để lộ ý vị huynh trưởng là hắn đây phải nhận đối xử bất công.

Mỗi một câu nói đều có vẻ như bất bình thay Thụy vương, nhưng cuối cùng dụng ý của nàng lại khiến Thụy vương cảm thấy khinh thường.

Nếu không phải trước đó hoàng huynh thành khẩn tự mình viết thư gửi đến, lại có Vương phi ở bên cạnh khuyên bảo, chỉ sợ Thụy vương sẽ nảy sinh oán hận với Tiêu Trạ̣m. Phong thư này của Nhạc Bình chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, nếu như Thụy vương có chút dã tâm thì hậu quả không thể nào lường được.

Cho dù phong thư này của Nhạc Bình là thật lòng hay giả dối, nhưng sao tâm tư lại ngoan độc như thế.

Vừa đúng lúc Vương phi tới đưa điếm tâm cho hần, thấy vẻ mặt hần không đúng thì vội vàng quan tâm hỏi: “Điện hạ sao thế?”

Thụy vương nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu.

Vương phi cho người hầu đi xuống, lại ngồi cạnh Thụy vương. Nàng nhìn thấy hai phong thư trên bàn, lập tức đoán được gì đó: “Là Nhạc Bình lại gây họa ở kinh thành rồi sao?”

Thụy vương mở to mắt, cười lạnh một tiếng: “Gây họa? Vương phi thật đúng là xem thường nàng ta quá rồi.”

Vương phi nghe giọng điệu của Thụy vương cũng không giống như khen ngợi.

Nàng thấy Thụy vương không ngăn cản thì cần lấy hai phong thư trên bàn. Sau khi xem xong, nàng cũng hoảng sợ: “Điện hạ, chuyện này...”

“Lúc trước ta chỉ cảm thấy nàng ta xúc động lỗ mãng, bây giờ xem ra tâm kế của nàng ta cũng không đơn giản.” Giọng nói của Thụy vương lạnh lùng. “Rõ ràng lúc trước nàng ta sợ nhất là người hoàng huynh này, bây giờ vì tính kế ta mà không ngại viết thư cho ta, cũng làm khó nàng ta rồi.”

Trong lời nói của Thụy vương đều là tức giận, nhưng Vương phi lại nghe ra sự đau lòng. Về ngoài Thụy vương tỏ ra ghét bỏ Nhạc Bình, thật ra trong lòng vẫn rất quan tâm mọi mọi này. Trước đó, khi nhận được tin tức của Nhạc Bình, hần còn vui vẻ, trêu ghẹo nói trời muốn rơi mưa đỏ.

Lúc đó phần khởi bao nhiêu, bây giờ thất vọng bấy nhiêu.

Vương phi hơi đau lòng nắm chặt tay Thụy vương: “Điện hạ...” Nàng do dự một lúc. “Thật ra có lẽ Nhạc Bình cũng không nghĩ nhiều như thế, phong thư này cũng chưa hẳn là ý của mọi ấy. Nói không chừng mọi ấy cũng bị người ta giật dây?”

Thụy vương nghe Vương phi nói thế, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Mấy năm nay ta vẫn đi điều tra nhũ mẫu của Nhạc Bình, nhưng thân thể của bà ta vô cùng đơn giản. Hơn nữa, người ở kinh thành giám sát bà ta mấy năm, phát hiện bà ta rất ít khi ra ngoài, dường như cũng không có liên hệ gì với người ngoài. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng bà ta lợi dụng người khác liên hệ, hoặc là phương pháp liên lạc vô cùng bí ẩn cho nên chúng ta không đi điều tra ra được.”

Wương phi nhíu mày nói: “Nhưng ai lại phí nhiều công sức như thế đối phó với Nhạc Bình chứ? Cho dù lợi dụng mọi ấy đối phó với điện hạ thì cũng quá vòng vèo rồi?”

“Đây vẫn là câu hỏi mà ta vẫn không có câu trả lời.” Thụy vương thần nhiên nói. “Ta vẫn luôn cảm thấy kì lạ, năm đó Mẫn phi có thể giao Nhạc Bình cho nhũ mẫu này chứng tỏ rất tin tưởng bà ta. Nhũ mẫu này lại có thâm cừu đại hận gì mà lại muốn hại đứa con duy nhất của Mẫn phi chứ?”

Wương phi nghe thấy giọng điệu của hắn hơi khác thường, nhìn không được mà nhìn hắn với vẻ kì lạ.

“Chúng ta vẫn luôn rơi vào điểm mù, có lẽ không phải nhũ mẫu có vấn đề mà là Mẫn phi... Có vấn đề.”

Wương phi tỏ ra khiếp sợ mà nhìn hắn, dù sao suy nghĩ này cũng không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng nghĩ lại cũng không phải không có khả năng.

Song, Vương phi vẫn không dám tin: “Nếu là Mẫn phi, Nhạc Bình là con ruột của bà ta mà, sao bà ta lại làm thế?”

Thụy vương lắc đầu: “Đây chỉ là phỏng đoán của ta, ta cũng không dám chắc.” Hắn cân nhắc một lát rồi nói: “Chuyện này không đơn giản, có lẽ ta phải đích thân vào kinh một chuyến mới được.”

“Nhưng điện hạ, vương gia không có phụng chiếu không thể tùy tiện vào kinh. Ngài đi như thế, ngộ nhớ bị người ta phát hiện, chỉ sợ...” Vương phi lo lắng nói. “Không bằng ngài nói hết chuyện này cho bệ hạ, để bệ hạ tra rõ, không phải dễ dàng thích hợp hơn ngài sao?”

“Không thể.”

Thụy vương nhìn về phía Vương phi: “Nếu như không có việc gì thì chỉ cần giết nữ mẫu kia là được. Nhưng nếu sau lưng còn có liên quan, cho dù kết quả cuối cùng thế nào, chắc chắn Nhạc Bình không thể thoát được. Cho dù ta không nhận mọi mọi này, nhưng mấy năm nay ta ở Tương Nam xa xôi, nàng ta vẫn luôn tiến cung nói chuyện với mẫu phi. Ta không thể không nhận chuyện này.”

“Nhưng chúng ta ở kinh thành không có nhiều nhân thủ, cho dù tra được gì đó, điện hạ một mình cũng không thể đối phó, cũng không cách nào giải quyết được!”

Thụy vương cũng đã chuẩn bị từ sớm: “Nàng yên tâm, ta không phải người cậy mạnh. Nếu thật sự không ổn, ta còn có thể đi tìm Nguyên Gia giúp. Mặc dù tính cách Nguyên Gia lạnh lùng nhưng làm việc rất có chừng mực, ta tin mọi ảy sẽ giúp ta.”

Wương phi nghe Thụy vương nói vậy thì biết không khuyên nổi hẳn nữa, đành phải thở dài thu dọn hành trang cho hẳn.

Mấy ngày sau, Thụy vương lấy cớ muốn ra ngoài đi săn mà dẫn người rời vương phủ.

Hàn trắc phi lo lắng đi tới đi lui trong sân, qua một hồi lâu tỳ nữ mới trở về.

Hàn trắc phi lo lắng hỏi: “Sao rồi?”

Về mặt tỳ nữ hoảng sợ nói: “Người của chúng ta vẫn đi theo vương gia ra khỏi thành, vì sợ vương gia phát hiện nên cách rất xa. Nhưng hẳn nhìn thấy vương gia vốn dĩ không đi săn, mà là đi về phía kinh thành.”

Trên mặt Hàn trắc phi đầy mồ hôi lạnh ngã ng ồi trên ghế. Nàng nghĩ đến tin tức từ kinh thành đến lúc trước, vốn dĩ nàng nghĩ là mình đã nghĩ hết cách thoát khỏi kinh thành, cho dù không được vương gia sủng ái thì ít ra cũng có thể sống an ổn qua nửa đời. Ai ngờ...

Tỳ nữ lo lắng nói: “Nương nương, chúng ta nên làm gì?”

Hàn trắc phi nghiêng răng nói: “Dựa vào tính cách của vương gia, nếu như tra được cái gì thì chúng ta còn mạng sao. Dù sao hấn bất nhân thì ta bất nghĩa. Đi, viết phong thư h ồi kinh, nói tin tức vương gia h ồi kinh cho bọn họ.”

“Vâng.”

Kinh thành.

Trưởng công chúa Nguyên Gia vốn dĩ lạnh nhạt bỗng nhiên quyết định tổ chức cúc hoa yến, cũng làm cho những huân quý khắp kinh thành chấn động muốn rơi cảm. Càng không nói đến vì lo liệu yến hội này mà Trần hoàng hậu còn cố ý đưa hoa cúc quý giá trong cung đến.

Nếu không phải tuổi của Tiêu Diễm Chi còn quá nhỏ, có lẽ người ngoài đầu tưởng rằng Nguyên Gia muốn chọn con dâu cho mình.

Ngay lúc tất cả mọi người bàn luận âm ỉ, chỉ có Cố Thanh Ninh biết chuyện thì hơi im lặng.

“Không ngờ ta lo cho con trai xong bây giờ phải lo cho cháu? Các con không để cho ta yên tĩnh chút được sao?”

“Nếu người vẫn còn là Thái hậu nương nương, chẳng phải cũng lo những chuyện này sao?” Nguyên Gia cười nói.

Cố Thanh Ninh cũng không phản đối.

Nguyên Gia lại nói tiếp: “Đương nhiên con không muốn làm phi ền mẫu hậu, nhưng ánh mắt chọn người của con kém xa mẫu hậu, đương nhiên

phải mời người đến nhìn xem.”

Đây cũng nói đến chuyện năm đó nàng chọn phò mã Tạ Chiết. Mấy năm này Nguyên Gia ở cùng với mẫu hậu cải lão hoàn đ ồng, tâm tính cũng trẻ lại nhiều, rất nhiều việc cũng đều buông xuống. Lúc trước, những chủ đề khiến cho người ta giữ miệng kín như bưng cũng có thể bị nàng lấy ra trêu đùa.

Cố Thanh Ninh thấy Nguyên Gia nói năng hùng h ền, cũng không có dáng vẻ ngượng ngùng, nàng th ần thờ dài: “Nếu tính như thế thì ánh mắt chọn người của ta cũng không tốt hơn con bao nhiêu...”

“Mẫu hậu nói gì?”

“Không có gì.” Cố Thanh Ninh cảm thấy vẫn nên giữ lại hình tượng phụ hoàng anh minh vĩ đại cho con trẻ đi.

Lần này, Cố Thanh Ninh và Nguyên Gia chỉ chọn sơ qua. Hai người ng ồi trong lầu các, nhìn về phía vườn hoa xa xa kia. Bởi vì hơn phân nửa quý nữ trong kinh thành đều tới, trong hoa viên đầy thiếu nữ xinh đẹp, đúng là người còn yêu kiều hơn hoa.

Nhưng mà có thể nhìn ra, rõ ràng các cô nương tụ tập thành mấy nhóm trong hoa viên. Trước đó, mặc dù Tr ần Mẫn xảy ra chuyện nhưng bên cạnh nàng ta vẫn được rất nhiều người vây quanh. Tiếp theo chính là mấy tiểu thư nhà quan văn, hai phe chia ra rõ ràng. Trừ cái đó ra, còn có mấy tỷ muội Cố gia và Tôn Lan Thấm, rõ ràng là ở ngoài cuộc chiến, vô cùng hi ền hoa ng ồi ăn dưa xem kịch.

Trong thời gian ngắn đương nhiên không nhìn ra cái gì, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn chọn mấy người, Nguyên Gia ghi từng người xuống.

Thật ra Cố Thanh Ninh cũng có chút tâm tư riêng, người nàng chọn cho dù không có quan hệ tốt với phủ Uy Quốc công thì cũng không có thù hận gì. Mà kẻ thù chính trị của phủ Uy Quốc công thì ngay từ đầu đã bị nàng loại trước hết.

Cũng không biết Nguyên Gia có nhìn ra không, nhưng nàng cũng không nói gì.

Trái lại Cố Thanh Ninh rất thản nhiên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình thì rời khỏi lâu các đi tìm tỷ muội nhà mình và Tôn Lan Thấm.

Cố Thanh Chỉ là người đầu tiên tìm thấy Cố Thanh Ninh, sau đó chính là Tôn Lan Thấm.

Cố Thanh Chỉ tò mò hỏi: “Trưởng công chúa Nguyên Gia tìm muội làm gì thế?”

Cố Thanh Ninh trả lời úp mở cho qua, lại nói sang chuyện khác: “Thanh Thù và Thanh Vi đang nhìn gì thế?”

Cố Thanh Chỉ thở dài: “Xem kịch đó!”

Cố Thanh Ninh theo ánh mắt của các nàng nhìn thấy, lại thấy Trần Mẫn và Trương Minh Huyền đang giằng co. Trước đó, Trương Minh Huyền vì từ hôn với Tạ Trường Phong mà trong phút chốc trở thành trò cười trong kinh thành. Bây giờ không đợi lời đồn lảng xuống mà xuất hiện lên nữa. Nhưng mà nàng ta và Trần Mẫn cũng không có thù oán gì, sao lại đối đầu với nhau chứ?

Lúc này, cuối cùng Cố Thanh Thù cũng nhìn thấy Cố Thanh Ninh, vội vàng vẫy tay bảo nàng qua, hạ giọng nói: “Nghe nói Trần gia muốn kết thân với Tạ gia đó.”

Cố Thanh Ninh giật mình, cho dù Trần hoàng hậu không có ý định để Trần Mẫn gả cho Thái tử, nhưng sao lại nhanh chóng tung tin tức như thế. Thậm chí Trần gia cũng nhanh chóng tiếp nhận như vậy?

Cố Thanh Thù nhìn thấy vẻ mặt của Cố Thanh Ninh đã biết nàng hiểu lầm, nên vội vàng nói: “Không phải Trần Mẫn, là thứ trưởng nữ Trần gia.”

Cố Thanh Ninh lại càng giật mình, cho dù Trần gia là nhà mẹ đẻ của Trần hoàng hậu thì Tạ gia cũng không nghèo túng đến mức cưới thứ

trưởng của Bá phủ chứ. Càng không nói đến chuyện trước đó Tạ Trường Phong bàn chuyện cưới gả với đích nữ hầu phủ. Cũng khó trách Trương Minh Huyền không nuốt trôi cơn giận này, đây không phải đang yên lành mà đánh mặt nàng ta sao?

Tôn Lan Thấm ở một bên mở miệng nói: “Ta lại cảm thấy tin tức này là giả. Dù sao Tạ gia cũng là thế gia, quan văn dựa vào thanh danh sống yên phận. Dù sao phủ Vĩnh Thọ Hầu cũng là huân quý uy tín lâu năm, nhưng phủ Vinh An bá chỉ là ngoại thích, Tạ gia không thể đồng ý được. Cho dù Tạ gia hạ mặt mũi cũng không thể cưới thứ nữ, đây không phải là kết thân, mà là kết thù.”

Tôn Lan Thấm nói rất có lý, Cỗ Thanh Thù và Cỗ Thanh Chỉ đều bưng tỉnh ra.

“Ta nói mà, tin tức này nghe lạ lắm.” Cỗ Thanh Thù sò cằm nói.

Cỗ Thanh Vi chế giễu nàng: “Nhị tỷ, trước đó tỷ nói với muội rất quả quyết, sao bây giờ lại lật mặt vậy hả. Còn không phải nghe Tôn tỷ tỷ nói mới hiểu được sao?”

Cỗ Thanh Thù nhéo mũi Cỗ Thanh Vi: “Muội chế giễu ta à!”

“Ta cũng không phải người Trần gia hay Tạ gia, sao biết rõ vậy được?” Cỗ Thanh Thù dùng cằm ra hiệu nhìn Trần Mẫn và Trương Minh Huyền đang đấu nhau. “Người trong nhà như bọn họ đều không phân được thật giả! Muội chỉ có thể nói Lan Thấm lợi hại chứ không thể nói ta lật mặt, nghe chưa?”

Tôn Lan Thấm nhìn hai tỷ muội các nàng cãi nhau ầm ĩ, trên mặt không nhìn được mà nở nụ cười.

Cỗ Thanh Ninh nhìn bên mặt của Tôn Lan Thấm, thật ra cho dù thân phận, dung mạo, tài học hay tính cách, Tôn Lan Thấm đều thích hợp với vị trí Thái tử phi, chỉ có thanh danh hơi kém một chút.

Nếu là lúc trước, có lẽ Cố Thanh Ninh sẽ đẽnghị với Nguyên Gia, nhưng từ khi nàng làm bằng hữu với Tôn Lan Thấm, biết cuộc sống nàng ấy muốn sau này thì không nghĩ thế nữa. Cuộc sống vẻ vang trong cung cũng chỉ cho người ngoài xem, mà khổ sở chỉ có một mình mình nuốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85

So với phủ trưởng công chúa Nguyên Gia vang lên tiếng cười nói khí thế ngất trời thì phía trong phủ của trưởng công chúa Nhạc Bình im ắng hơn nhiều.

Gần đây, tính khí của trưởng công chúa Nhạc Bình nóng nảy hơn nhiều, chỉ chút chuyện nhỏ cũng có thể chọc nàng tức giận. Nếu bị nàng phạt quỳ thì còn may, nếu không may thì sẽ bị kéo ra ngoài đánh bằng roi, ngay cả mạnh cũng không giữ được. Cho nên người hầu hạ đều trốn ở xa xa, sợ không cẩn thận đụng nàng sẽ gặp xui xẻo.

Chỉ nghe thấy trong phòng vang lên tiếng quăng đồ “ Xoảng xoảng”, một lát sau phò mã tức giận đẩy cửa ra: “Thật sự không thể nói lý lẽ!” Sau đó tức giận đùng đùng rời đi.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, mấy tỳ nữ hầu hạ ở cửa thò đầu vào nhìn nhưng cũng không dám bước vào. Có một tỳ nữ hơi to gan một chút đưa đầu vào ngó thử, đúng lúc này một chiếc chén bị ném ra khỏi phòng, vỡ nát trong viện.

Mấy tỳ nữ bị dọa sợ gần chết, nhưng vẫn không dám đi vào.

Ngay lúc chiếc chén vỡ nát, cửa viện bị mở ra. Nhũ mẫu của Nhạc Bình là Trình Nương đi đến, mấy tỳ nữ vừa nhìn thấy bà thì vội vàng quỳ xuống.

Trình Nương nhíu mày: “Điện hạ sao thế?”

Một tỳ nữ khẽ nói chuyện vừa xảy ra cho bà ta biết, Trình Nương nhíu chặt lông mày: “Không phải đã nói thân thể điện hạ khó chịu, không cho phép bất kỳ ai đi vào sao?”

“Chuyện này... Nhưng đây là phò mã mà...”

“Phò mã thì sao?” Sắc mặt Trình Nương lạnh lùng: “Lần sau, nếu các người tự ý như thế nữa cũng đừng trách ta không khách sáo.”

“Vâng... Vâng.”

“Tất cả đi xuống đi.”

Đến khi đuổi tất cả mọi người đi, Trình Nương mới thay đổi sắc mặt bước vào cửa phòng. Vừa đi vào, đã có một chiếc chén bị đập vỡ dưới chân bà.

Sắc mặt Trình Nương cũng không thay đổi, bà bước đi trên mặt đất đầy mảnh vỡ đến cạnh Nhạc Bình, dịu dàng nói: “Ai khiến điện hạ tức giận thế?”

Đột nhiên Nhạc Bình quay đầu lại, lúc này đôi mắt xinh đẹp đỏ bừng lên, dường như trên mặt cũng có vẻ trắng sanh. Nàng hí mắt, dường như hồi lâu sau mới nhìn rõ ràng người đến là ai.

“Nhũ mẫu?”

“Là nô tỳ.” Trình Nương đi qua, vén tóc dính trên mặt Nhạc Bình lên, khẽ nói: “Nô tỳ vừa rời khỏi một lúc, điện hạ sao thế?”

Nhạc Bình biến sắc, chỉ vào ngoài cửa sổ mà nói: “Nhũ mẫu nghe đi! Bọn chúng đều đang cười nhạo ta! Từng người bọn chúng đều ức hiếp ta!”

“Ai ức hiếp điện hạ chứ?”

“Tất cả mọi người! Nguyên Gia! Phò mã! Hoàng hậu! Hoàng huynh! Tất cả mọi người... Tất cả mọi người đều ức hiếp ta!” Nhạc Bình nói xong, nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt. “Ngay cả mẫu phi, mẫu phi cũng bắt đầu quở mắng ta.”

Nàng khóc một lúc lại ôm đầu kêu lên: “Đau... Đầu đau quá!”

Trình Nương vội vàng ôm nàng vào ngực, lại nói với bên ngoài: “Nhanh, lấy thuốc của điện hạ vào!”

Tỳ nữ ở ngoài cửa cúi thấp đầu, đưa bát thuốc vào.

Nhạc Bình vừa nhìn thấy thuốc kia, vẻ mặt lại có vẻ kháng cự: “Ta không uống, nhũ mẫu, ta không uống.”

Trình Nương ôm Nhạc Bình giống như ôm lấy hài tử: “Điện hạ ngoan, uống thuốc rồi sẽ hết đau, người không tin nhũ mẫu sao? Trên đời này ai cũng có thể có lỗi với điện hạ, chỉ có nô tỳ là trung thành với điện hạ nhất, không phải sao?”

Ánh mắt Nhạc Bình dần trở nên ngây ngốc, lầm bầm nói: “Đúng, chỉ có nhũ mẫu đối với ta tốt nhất.”

“Ng ngoan.” Trong ánh mắt của Trình Nương toát ra vẻ hài lòng: “Uống nhanh đi.”

Nhạc Bình bị Trình Nương dỗ dành, nhanh chóng uống hết chén thuốc kia.

Trình Nương lại ở với nàng một lúc, đến khi nàng ngủ thiếp đi thì bà ta mới rời khỏi phòng.

Đợi đến khi về gian phòng của mình, Trình Nương mới nhìn nha hoàn kia, vẻ dịu dàng trên mặt biến mất: “Kế hoạch thế nào rồi?”

“Bên kia truyền đến tin tức mới nhất, đúng là Thụy vương đã chạy đến kinh thành.” Nha hoàn kia nói. “Còn Hàn Điệp kia, lúc trước nghĩ hết tất cả mọi cách thoát khỏi chúng ta, bây giờ biết Thụy vương phải vào kinh thì bị dọa gần chết, lại vội vàng viết thư, đúng là buồn cười.”

Sắc mặt Trình Nương lạnh lùng: “Không cần quan tâm nàng ta, những người phản bội quý phi nương nương đều không được chết tử tế. Chỉ đáng tiếc cầu hoàng đế kia chết quá sớm, không thể trả thù lên người hấn ta. Nhưng mà con cái tương tàn, cũng có thể xem là trò hay.”

Nha hoàn vẫn hơi bất an: “Nhưng những người giúp chúng ta có thể tin được không? Nô tỳ sợ...”

“Sợ cái gì!” Giọng nói của Trình Nương lạnh lùng nói: “Chúng ta đã đợi nhiều năm như thế, thật vất vả mới có cơ hội báo thù cho quý phi nương nương. Xem như phải đánh đổi tính mệnh cũng phải khiến bọn người Tiêu gia nếm quả đắng.”

Bọn họ đều là cô nhi được Hồ gia nuôi dưỡng vào năm xưa, từ nhỏ đã bị tẩy não, sau đó thay đổi hình dạng mà đưa vào cung. Cho dù chỉ là cung nữ ở tầng thấp nhất nhưng lại trung thành tuyệt đối với Hồ quý phi và Hồ gia. Sau này, Tiêu Dận thanh trừng hậu cung, bọn họ tránh thoát một kiếp, nhưng qua nhiều năm như thế vẫn muốn báo thù như trước.

Trình Nương thở một hơi thật dài: “Năm đó, nếu không phải Mẫn phi vô dụng, không được cầu hoàng đế kia sủng ái thì ta đã giết hẳn báo thù cho nương nương từ sớm. Còn Nhạc Bình nữa...” Trên mặt của bà ta hiện lên vẻ căm ghét. “Nàng ta cũng vô dụng như mẫu thân nàng ta vậy, uổng phí năm đó ta dùng hết tâm sức để nàng ta lộ diện trước mặt Phụng hoàng hậu. Kết quả không được tín nhiệm mà còn bị đuổi trở về. Nếu không phải thấy nàng ta còn có giá trị lợi dụng thì ta đã giết đứa con hoang này từ sớm.”

Nha hoàn nghe bà ta nói như thế cũng gật gật đầu: “Người nói đúng, cho dù bọn họ là vì cái gì, tóm lại mục tiêu chung của chúng ta là đối phó với Tiêu gia.”

Không biết Trình Nương nghĩ tới đi đâu gì, trên mặt lộ nụ cười vui sướng.

“Đưa những tin tức này cho Dung Nương, để nàng ấy cũng vui vẻ theo.”

Thụy vương tiến vào kinh cũng không dám lộ liễu, chỉ tạm thời ở một gian trong viện. Dựa theo tin tức lúc này, hẳn có hai suy đoán. Một là người đầu tiên của chuyện này là Mẫn phi, vì một lý do nào đó mà muốn trả thù. Còn suy đoán thứ hai là phía sau chuyện này liên quan rất rộng, đây cũng là kết quả mà hẳn không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng bây giờ nhìn tất cả manh mối thì suy đoán thứ nhất có khả năng nhất.

Trong lòng Thụy vương lo lắng, đúng lúc này, người hấn sắp xếp đi giám sát Trình Nương trở về, mang đến tin tức làm cho trái tim hấn càng nặng nề

“Người thấy rõ ràng, nha hoàn này thật sự đi vào cung sao?”

Thuộc hạ gật gật đầu: “Trưởng công chúa Nhạc Bình thường xuyên tiến cung đưa chút điểm tâm hoặc vài vật nhỏ cho Thục thái phi nương nương. Có đôi khi trưởng công chúa không đi thì sẽ để nha hoàn này đưa thay. Để cho tiện, Thục thái phi nương nương còn cố ý cho nha hoàn này một miếng lệnh bài vào cung.”

Thụy vương nhíu mày càng chặt, đây quả thật là tình huống xấu nhất. Không chỉ có Nhạc Bình, bây giờ ngay cả mẫu phi cũng đều dính líu trong đó.

“Điện hạ, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Thụy vương chậm rãi lắc đầu, chuyện này liên quan đến trong cung, hấn không thể nào tra ra được. Hay là hấn đi tìm mẫu phi, từ mẫu phi đi thăm dò, nhưng vấn đề là bây giờ hấn cũng không chắc người bên cạnh mẫu phi có vấn đề hay không. Hay là hấn đi tìm Nguyên Gia, bây giờ Nguyên Gia quản lý chuyện tôn thất, lại thêm địa vị tôn quý. Điêu tra từ mọii ấy là thuận tiện nhất, thậm chí cũng không khiến hoàng huynh nghi ngờ.

Nhưng mà đừng thấy hấn cam đoan quyết liệt trước mặt Vương phi, thật ra hấn cũng không chắc Nguyên Gia có giúp hấn không nữa. Mọii ấy có thể nói thẳng chuyện này với hoàng huynh, như vậy hấn cần gì phải đến kinh thành?

Thuộc hạ kia nheo mắt nhìn sắc mặt của hấn, muốn nói lại thôi.

Thụy vương thấy thế thì hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Thuộc hạ nói: “Thật ra lần này thuộc hạ có đi đầu tra phủ của trưởng công chúa Nhạc Bình phát hiện ra một chuyện. Nghe nói trưởng công chúa Nhạc Bình ngã bệnh, không chỉ như thế, tính cách của trưởng công chúa còn thay đổi rất nhiều, động một tí là nổi giận hoặc quăng ném đồ. Ngày thường, ngoài Trình Nương ra, không ai dám đến gần trưởng công chúa.”

“Ngã bệnh? Bệnh gì? Có mời thái y xem qua chưa?”

Thuộc hạ lúng túng nói: “Nghe nói... Nghe nói là đã mời rồi.”

“Nghe nói?”

“Trưởng công chúa vẫn được Trình Nương tự mình chăm sóc, những nha hoàn khác đều bị đuổi ra xa, thậm chí nấu thuốc đều do nha hoàn Trình Nương tin tưởng làm. Ngay cả cận thuốc cũng đều xử lý tốt, người của chúng ta cũng không có cách nào.”

“Chuyện quan trọng như thế sao người không nói sớm!”

Thuộc hạ vội vàng quỳ xuống: “Điện hạ thứ tội, thuộc hạ...”

“Thôi.” Thụy vương bực bội khoát khoát tay. Nếu như Nhạc Bình ngã bệnh thật, sao mời đại phu còn phải che giấu như thế, còn phải xử lý cận thuốc. Nhất định trong chuyện này có gì mờ ám.

Thụy vương càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, càng nghĩ càng sợ hãi, nên nói: “Để người của chúng ta nghĩ cách dẫn Trình Nương đi, ta phải đi xem Nhạc Bình một chút.”

“Điện hạ, chuyện này cũng quá nguy hiểm rồi...”

Sắc mặt Thụy vương thâm trầm: “Bây giờ cũng không lo được nhiều như thế.” Hắn sợ đi trễ một bước thì nha đầu ngu xuẩn kia không còn mạng nữa.

Cố Trạch Mộ thừa dịp xuất cung rẽ vào Nhất gian trà lâu. Hồng Tùng Nguyên không có ở đó, người tiếp đón hắn là Hồng Thành. Hồng Thành

mời Cỗ Trạch Mộ đến gian phòng lúc trước, nhưng cũng không đi ngay.

Hắn vô cùng tò mò với đứa bé này, trong ấn tượng của hắn, phụ thân và phủ Uy Quốc công không có quan hệ gì với nhau mới đúng. Thậm chí khi lần đầu đứa bé này đến, thái độ của phụ thân đối với hắn còn hơi phòng bị, ai ngờ sau khi bọn họ nói chuyện thì quan hệ lại trở nên thân thiết.

Thậm chí phụ thân còn quay lại nghề cũ, trải rộng mạng lưới tin tức lần nữa. Phải biết trước đó, vốn dĩ phụ thân còn muốn dẫn hắn về nhà.

Hồng Tùng Nguyên luôn là người nói là làm, nhưng đứa nhỏ này lại có thể khiến cho phụ thân luôn luôn cố chấp thay đổi chủ ý, đây là chuyện mà Hồng Thành không làm được.

Nếu không biết rõ tính cách của phụ thân, Hồng Thành còn nghi ngờ có phải đứa bé này là con riêng của phụ thân hay không.

Cũng may Cỗ Trạch Mộ không biết trong lòng Hồng Thành suy nghĩ về hắn bản thủ như thế, không thì nhất định sẽ nói cho cha hắn biết để đánh cho đứa con không có ánh mắt này một trận.

Hồng Thành thu hồi những suy nghĩ kì quái trong đầu, nửa ngẩng trước mặt Cỗ Trạch Mộ, nở nụ cười hiền hòa nhất thử dò xét nói: “Tiểu công tử và gia phụ rất thân thiết, có phải có trưởng bối là người quen của gia phụ không?”

Cỗ Trạch Mộ cười như không cười mà nhìn Hồng Thành. Hắn còn nhớ rõ dáng vẻ Hồng Thành mặt tã chảy nước mũi khi bé, trong giây phút đó cũng biết những lời vờ vịt mà Hồng Thành nói.

Hắn không trả lời, chỉ bí hiểm “Ừm” một tiếng.

Ai ngờ Hồng Thành lại hiểu lầm, trên mặt toát ra vẻ vui mừng: “Thì ra là con bạn cũ, thảo nào cha ta quan tâm như thế.”

Cỗ Trạch Mộ đang muốn nói gì đó, Hồng Thành đã đứng lên: “Tiểu công tử ngẩng đi, thúc thúc đi lấy điếm tâm cho con.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hùng Thành nhìn về mặt hắn, trong phút chốc có vẻ do dự: “Hừm... Không nên gọi là thúc thúc sao? Chẳng lẽ... Gọi ca ca?”

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra, Hùng Tùng Nguyên sải bước đi đến: “Trạch Mộ, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngài... A Thành, sao con lại ở đây?”

Lúc này, Hùng Tùng Nguyên mới cảm nhận được bầu không khí kì lạ trong phòng, ông nhìn hai người với vẻ khó hiểu.

Hùng Thành tỏ vẻ vô tội.

Cố Trạch Mộ: “Ha ha.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86

Đến khi H ồng Tùng Nguyên biết xảy ra chuyện gì, ông không nói gì đuổi nhi tử ra ngoài. Khi ông quay lại, nhìn thấy vẻ mặt chế nhạo của Cố Trạch Mộ thì bất đắc dĩ thở dài: “Ôi, nhi tử ta không hiểu chuyện, khiến ngài chế giễu r ồi.”

Cố Trạch Mộ nói: “Hắn không biết chuyện, người không biết không có tội.” Sau đó hắn nói tiếp: “Trước đó, ông vào nói muốn nói với ta chuyện quan trọng, là chuyện gì thế. Chẳng lẽ đã đi điều tra ra thân phận của ta r ồi?”

“Thế thì không nhanh được như thế.” H ồng Tùng Nguyên nói. “Ta phát hiện ra vài chuyện lạ.”

“Gì thế?”

“Năm đó, lúc ta tra cho ngài dư nghiệt của H ồ thị, chúng ta từng nghi ngờ còn có một vài người ẩn núp quá sâu nên không đi điều tra ra, ngài còn nhớ không?”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ cũng nghĩ đến những chuyện này, trong phút chốc sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Ông nói là những người này lại xuất hiện?”

H ồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Năm đó, những kẻ dưới trướng H ồ thị kia thích dùng thủ đoạn ngầm. Ta đánh với bọn chúng nhiều năm như thế cũng không phí công đánh, thủ đoạn của bọn chúng vừa xuất hiện ta đã phát hiện ra. Nhưng mà bắt chước hiệu quả không tốt, còn kém xa năm đó.”

“Ông tra được gì?”

“Dường như những người này muốn khiêu khích tranh chấp giữa Thụy vương và hoàng đế. Từ lúc trước, sau khi Tương Nam gặp tai hoạ, kinh thành vẫn âm thầm có tin đồn. Xem thì chỉ là việc nhỏ, nhưng mà dù sao

Thụy vương cũng là phiên vương, thời gian lâu dài khó tránh khỏi sẽ lục đục với hoàng đế.”

“Bọn chúng tính toán Thụy vương làm gì?” Cố Trạch Mộ tức giận nói.

“Ta cũng không biết.” H ồng Tùng Nguyên phát tay. “Có lẽ bọn chúng cảm thấy không trả thù được ngài cho nên trả thù lên người con cái ngài?”

H ồng Tùng Nguyên cũng không biết ông thuận miệng đoán thế lại đoán trúng chân tướng.

Cố Trạch Mộ hừ lạnh một tiếng: “Bọn chúng ẩn nấp nhiều năm như thế, ta còn tưởng bọn chúng tiến bộ rồi, kết quả vẫn chỉ có thể âm thầm chôn ngòi chia rẽ. Hành vi lẩn yếu sợ mạnh hèn hạ như thế, cũng khó trách khi H ồ thị vừa chết thì H ồ gia đã tan đàn xẻ nghé.”

H ồng Tùng Nguyên nói: “Tuy nói như thế nhưng cũng không thể mặc kệ. Hơn nữa thoát nhìn những người này không chỉ làm mưa làm gió ngoài cung, mà ở trong cung cũng không ít đâu.”

Trái lại, Cố Trạch Mộ rất có tự tin về việc này: “Tiêu Trạm vô cùng trọng tình cảm, y và Tiêu Triệt lại lớn lên cùng nhau từ nhỏ, sẽ không tin tưởng những lời đồn này đâu. Hơn nữa, bình thường Tiêu Triệt làm việc rất có chừng mực, hấn ở đất phong thành thành thật thật, cho dù người khác muốn bôi đen hấn cũng phải có chứng cứ chứ.”

Hấn vừa dứt lời, trên mặt H ồng Tùng Nguyên hiện ra vẻ kì quái.

Trái tim Cố Trạch Mộ nhắc lên: “Chẳng lẽ còn xảy ra chuyện gì khác sao?”

H ồng Tùng Nguyên ho một tiếng: “Thụy vương vào kinh.”

Cố Trạch Mộ: “...” Vừa khen Tiêu Triệt xong đã bị đánh mặt một cái, thật sự khiến hấn muốn đánh cho tiểu tử thú vị này một trận.

“Trước tiên ngài đừng tức giận.” Hồng Tùng Nguyên vội vàng nói trấn an hẳn. “Theo ta đi điều tra, Thụy vương chắc là vì trưởng công chúa Nhạc Bình mà vào kinh thành. Mà nữ mẫu của Nhạc Bình kia, ta nghi ngờ bà ta là một trong những dư nghiệt của Hồ thị, hơn nữa tình nghi rất lớn... Từ tin tức ở phủ trưởng công chúa truyền tới, ta cảm thấy nữ mẫu này có thể không chế được trưởng công chúa Nhạc Bình, hơn nữa còn có thể cho trưởng công chúa uống thuốc.”

Cố Trạch Mộ nhíu chặt lông mày, lúc trước hẳn rất ít quan tâm tới Nhạc Bình, cũng không có nghĩ hẳn không quan tâm đứa con gái này. Nhất là khi Hồng Tùng Nguyên nói ra những lời này, có thể thấy được lúc này tình hình của Nhạc Bình nguy hiểm thế nào.

Chuyện có nặng có nhẹ, so với chuyện nhi tử chưa có phụng chiếu mà vào kinh thành thì hiển nhiên tình cảnh của nữ nhi càng tệ hơn.

Cố Trạch Mộ quyết định thật nhanh mà nói: “Vây chuyện chúng ta phải nhanh chóng làm trước là xác minh tình hình của Nhạc Bình, nghĩ cách cứu con bé ra lại nói.”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu, ông cũng nghĩ thế, vừa lúc định thảo luận với Cố Trạch Mộ phải làm sao thì bên ngoài cửa bị gõ một tiếng.

Hồng Tùng Nguyên đi ra ngoài, cầm tin tức vào, mở ra xem thì khóc cũng không được mà cười cũng không xong: “Hai người đúng là cha con...”

“Sao thế?”

Hồng Tùng Nguyên đưa tờ giấy cho hẳn: “Dường như Thụy vương quyết định buổi tối sẽ xông vào phủ của trưởng công chúa Nhạc Bình.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hồng Tùng Nguyên thấy sắc mặt của hẳn thì vội vàng khuyên nhủ: “Bớt giận bớt giận, cho dù nhi tử hư cũng là mình sinh, nhi tử nhất là tìm

người đánh cho hắn một trận, nhưng tuyệt đối không nên vì chuyện lớn mà quên tình thân.”

Màn đêm buông xuống, phủ trường công chúa Nhạc Bình vô cùng yên tĩnh, nhất là chủ viện. Vì ngại tâm trạng gần đây của trường công chúa Nhạc Bình không ổn định nên người hầu hạ đều không dám tới gần, chỉ có hai nha hoàn gác đêm ngồi ở cửa ra vào, ai cũng ngủ gật.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, đèn lồng trên đỉnh đầu lung lay. Đột nhiên một nha hoàn bừng tỉnh, nàng thấy một bóng người nhảy qua tường viện, nhưng nàng còn chưa kịp kêu lên đã bị người ta dùng dao giết chết. Sau khi hai người áo đen chém nha hoàn thì cẩn thận kéo bọn họ qua một bên.

Thụy vương dẫn theo hai người từ tường viện đi tới, thấy bọn họ thì gật đầu, lúc này mới đẩy cửa phòng ra.

Ánh trăng theo cánh cửa mở ra chiếu vào phòng, Thụy vương rón rén đi vào. Vừa vào, hắn chỉ thấy trong phòng thấp một ngọn nến có vẻ vô cùng mờ tối, nhưng vẫn mơ hồ thấy bóng dáng một nữ tử trên giường.

Thụy vương khẽ thở ra, bước nhanh qua: “Nhạc Bình, là ta...”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên ý thức được không đúng, thân thể nhanh chóng lui về sau. Chỉ thấy bóng người kia từ trên giường vọt đến, trên tay cầm chặt một thanh đao, không chút nề tình đâm về phía Thụy vương.

Cũng may Thụy vương phản ứng kịp lúc nên tránh khỏi.

Nhưng trong lúc này, ánh nến trong phòng bị dập tắt.

Trong phòng tối tăm, chỉ có ánh trăng sáng chiếu soi từ cửa sổ. Người kia giống như một con rắn độc trong đêm tối, bỗng nhiên phun lưỡi rắn trong bóng đêm.

Thụy vương phát ra tiếng kêu rên, chỉ mới mấy hiệp ngăn ngủi mà trên người hắn đã bị lưỡi đao của người này đâm mấy lỗ. Người này chắc chắn không phải Nhạc Bình, đối phương đã mai phục ở đây từ sớm, chỉ đợi hắn đến rồi thu lưới.

Chẳng qua là giờ phút này hối hận cũng không giúp được gì, thân thể Thụy vương lăn một vòng chạy tới trong viện, nói với thủ hạ: “Rút lui!”

Ngay trong giờ phút này, đột nhiên trong viện đèn đuốc sáng trưng, cũng có không ít người từ ngoài tràn vào. Mà lúc này, người nọ ở trong phòng cũng chạy ra, tiến về phía Thụy vương.

Nhưng dường như bọn chúng cũng không tính giết nhóm người Thụy vương, chỉ dây dưa không cho hắn đi.

Ban đầu, Thụy vương cũng không rõ là vì sao, nhưng hắn nhanh chóng nghe được tiếng còi bén nhọn bên ngoài, còn có tiếng bước chân trật tự và tiếng mũ giáp.

Thụy vương lập tức hiểu ra, đây là Vũ Lâm Quân! Bọn chúng muốn mình bị Vũ Lâm Quân bắt tại trận, sau đó làm lớn chuyện này. Phiền vương không có phụng chiếu mà vào thành và tội chết, một khi bại lộ, nhất định triêu đình sẽ buộc hoàng huynh xử trí hắn. Cho dù hoàng huynh làm thế nào thì ở giữa huynh đệ bọn họ cũng sẽ xuất hiện rạn nứt.

Mưu kế này thật ngoan độc, tất nhiên đối phương đã tính kế hắn từ sớm. Có lẽ lá thư mà Nhạc Bình gửi cũng chỉ ngụ ý trang để dẫn hắn đến kinh thành.

Trong đầu Thụy vương như lóe lên ánh sáng, trong chớp mắt đã hiểu rõ vấn đề. Trong giây phút này, hắn lại tỉnh táo lại, một tay đỡ chiêu của đối phương, một bên tìm cơ hội chạy trốn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một nhóm người khác từ trên trời giáng xuống. Ngay lúc Thụy vương còn không biết đối phương là địch hay bạn thì nhóm người đó đã đánh gục người của phủ trưởng công chúa, sau đó nói với Thụy vương: “Còn không đi mau!”

Thụy vương cũng không nghĩ nhiều đến thân phận của đối phương, vội vàng dẫn người chạy theo bọn họ.

Dường như đối phương vô cùng quen thuộc với kinh thành, ngay cả đường đi tuần buổi tối của Vũ Lâm Quân cũng biết rõ. Cả đoạn đường này, bọn họ chưa từng đụng phải bất kỳ kẻ nào, càng không nhắc đến dáng vẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh của đối phương. Thụy vương thậm chí đoán nửa ngày cũng không thể đoán ra thân phận của đối phương.

Đoàn người này dẫn Thụy vương đến một khu nhà dân. Bên ngoài của khu nhà này nhìn như bình thường, sau khi đi vào mới biết có ngõ khác.

Đối phương dẫn hắn tới trước cửa một căn phòng rồi khom người cáo lui.

Trong căn phòng kia có thấp đèn, có thể mờ mờ nhìn thấy hai bóng người. Thụy vương biết rõ, đây chính là cao nhân ở phía sau màn cứu mình lần này.

Thuộc hạ của hắn cũng muốn đi theo vào nhưng bị hắn cản lại.

Thụy vương mở cửa đi vào, nhưng khi nhìn thấy người bên trong lại im lặng.

Cố Trạch Mộ đang đánh cờ với Hề Tông Nguyên. Không ngờ qua mấy chục năm, kỳ nghệ của Hề Tông Nguyên vẫn như cũ không tiến bộ chút nào, thậm chí không biết học được thói hư tật xấu hễ cờ ở nơi nào. Ban đầu, Cố Trạch Mộ nhìn lão bằng hữu tóc hoa râm, còn muốn kính già yêu trẻ, sau đó không nhịn được nữa: “Ông lại hễ cờ nữa, bỏ xuống ta không cho hễ cờ.”

Lúc này, Hề Tông Nguyên mới ngượng ngùng thu tay lại.

Cố Trạch Mộ đưa ánh mắt về phía Thụy vương đang ngây người như phỗng, thản nhiên nói: “Cả đêm nay Thụy vương điện hạ thật bận rộn. Không được đi nhà giam của Vũ Lâm Quân ở một đêm có phải rất thất vọng không?”

Thụy vương bị lời này làm giật mình mà hoàn hồn lại, vốn định hỏi sao Cố Trạch Mộ lại ở đây, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì lời này cũng không nói ra được. Lập tức, trong lòng hấn tràn đầy nghi hoặc, sao hấn lại sợ một đứa bé chứ.

Hồng Tùng Nguyên nhìn sắc mặt của Thụy vương, lại nhìn về Cố Trạch Mộ, nói không đầu không đuôi: “Hấn, không biết ngài sao?”

“Ông cảm thấy thế nào?”

Hồng Tùng Nguyên vuốt râu, hơi thông cảm nhìn về phía Thụy vương.

Thụy vương nghe bọn họ nói chuyện mập mờ, lại bị Hồng Tùng Nguyên nhìn bằng ánh mắt này, nhin không được mà hỏi: “Các hạ là người của phủ Uy Quốc công sao?” Nhưng hấn lập tức phủ nhận đáp án này, bởi vì trước giờ hấn và phủ Uy Quốc công không qua lại nhiều. Hơn nữa, sao đối phương lại biết mưu kế của những người kia, cho nên lúc này mới chạy tới cứu hấn đúng lúc thế?

Cố Trạch Mộ không để ý đến hấn, chỉ nhảy xuống khỏi kháng: “Lúc ban đầu khi ngài vừa đặt chân đã bị lộ. Trước tiên ngài tạm thời ở đây đi, có chuyện gì ngày mai hấn nói.”

Nói xong, Cố Trạch Mộ đi ra ngoài cửa.

Thụy vương mờ mịt, mắt thấy Cố Trạch Mộ muốn ra khỏi phòng, hấn vội vàng đuổi theo hỏi: “Người đi đâu?”

Cố Trạch Mộ quay đầu, nói với vẻ đương nhiên: “Đương nhiên là về nhà.”

“Về về nhà?” Thụy vương hơi chần chừ nói: “Về phủ Uy Quốc công?”

“Không thì về đâu?” Cố Trạch Mộ nhíu mày, cảm thấy dường như nhitử càng lúc càng ngu xuẩn. “Nếu không phải vì cứu ngài, ta sẽ đêm hôm khuya khoắt không ngủ chạy đến đây sao? Ngày mai ta phải dậy sớm cùng ăn điểm tâm với mẫu thân và muội muội đó.”

Thụy vương: “... Thật, thật xin lỗi.”

Cố Trạch Mộ không để ý đến Thụy vương nữa, muốn đi khỏi đây. Nhưng đột nhiên hắn lại nghĩ đến gì đó mà nghiêng đầu nói: “Vị trí quân cờ ta đều nhớ rõ, nếu ông gian lận nữa thì lần sau ta sẽ không đánh cờ với ông nữa.”

Tay H ồng Tùng Nguyên rút v ề như tia chớp, tốc độ nhanh đến mức không giống như ông lão ở tuổi này.

Đến khi Cố Trạch Mộ rời khỏi, H ồng Tùng Nguyên mới khôi phục hình tượng thế ngoại cao nhân thâm sâu khó dò lần nữa, nói với Thụy vương với vẻ sâu xa: “Đó là người không thể hại điện hạ nhất, điện hạ cứ yên tâm ở đây đi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87

Một đêm này Thụy vương ngủ không được ngon giấc, đến khi gà gáy khó khăn lắm mới ngủ thiếp đi. Không bao lâu sau hắn đã tỉnh giấc, phát hiện bên ngoài trời đã sáng rồi, hắn vội thay quần áo đi ra khỏi phòng.

Hùng Tùng Nguyên đang pha trà trong sân, thấy Thụy vương thì vô cùng ung dung mời hắn tới uống trà. Mặc dù trong lòng Thụy vương có rất nhiều điếu nghi hoặc và lo lắng, nhưng khi thấy dáng vẻ thong thả của Hùng Tùng Nguyên thì hắn cũng dần lo lắng của mình xuống, bình tĩnh ngồi đối diện Hùng Tùng Nguyên.

Hùng Tùng Nguyên nhìn Thụy vương, dường như đoán được suy nghĩ của hắn, ôn hòa mà nói: “Điện hạ không cần lo lắng, cho dù ngài hay là trưởng công chúa Nhạc Bình thì đều sẽ bình an thôi.”

Đối phương chắc chắn như thế, ở góc độ to lớn nào đó cũng làm dịu lại sự lo âu của Thụy vương, cũng làm Thụy vương bắt đầu chú ý những chuyện khác. Ví dụ như vẻ mặt của Hùng Tùng Nguyên nhìn hắn giống như đối đãi với văn bối, mà trong trí nhớ của hắn lại chưa từng thấy đối phương xuất hiện.

Trong lòng Thụy vương có tính toán, lập tức nhân tiện nói: “Hôm qua còn chưa cảm ơn cứu mạng của các hạ, xin nhận một xá của tại hạ.”

Hùng Tùng Nguyên khoát tay áo, đỡ hắn lên: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc đến.”

Thụy vương thăm dò mà hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của các hạ, có liên quan gì đến phụ hoàng của ta không?”

Hùng Tùng Nguyên cười lên: “Đi đâu điện hạ muốn hỏi hơn có lẽ là vị tiểu công tử Cố gia kia đúng không?”

Thụy vương bị ông nói trúng tâm tư, cũng không che giấu nữa mà thoải mái nói: “Lần đầu tiên ta gặp Trạch Mộ đã có cảm giác thân thiết. Nhưng

mà xưa nay ta và phủ Uy Quốc công không có qua lại gì, cho nên hấn và các hạ đốc sức cứu giúp khiến ta cảm thấy cảm động lại hơi sợ hãi. Ta cũng muốn biết trong chuyện này có nguyên do gì không?”

Thụy vương nghi hoặc là thật, nhưng Hồng Tùng Nguyên lại khó mà nói ra sự thật, chỉ nói: “Nếu nói nguyên do thì chắc chắn là có, nhưng ta khó mà nói ra được. Nếu như ngài ấy sẵn sàng nói cho ngài thì chắc chắn sẽ nói với ngài.”

Câu trả lời này cũng không vượt qua dự đoán của Thụy vương, nhưng ít nhi ều gì hấn cũng hơi thất vọng. Lúc chờ đợi Cố Trạch Mộ đến tâm trạng càng sốt ruột hơn.

Cố Trạch Mộ cùng Đào thị và Cố Thanh Ninh ăn điểm tâm xong, Đào thị muốn đi phật đường nhỏ cầu phúc. Cố Trạch Mộ đang chuẩn bị đi đến chỗ Hồng Tùng Nguyên, ai ngờ vừa đứng dậy thì đã bị Cố Thanh Ninh gọi lại.

Tối qua, lúc Bùi Ngự đi phòng bếp ăn vụng thì trùng hợp thấy Cố Trạch Mộ lén lút trở về từ bên ngoài, sáng sớm hôm nay nàng đã nói cho Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh biết ở bên ngoài Cố Trạch Mộ có chút thế lực, từ trước đến nay nàng cũng mở một con mắt nhắm một con, nhưng sáng nay nàng lại nghe thấy một tin đồn. Đêm qua, phủ trưởng công chúa Nhạc Bình có kẻ trộm xâm nhập, còn kinh động đến Vũ Lâm Quân, lại nghĩ đến Cố Trạch Mộ phái người đi vào cung xin phép nghỉ, tối đêm qua hấn mới trở về khiến cho nàng chỉ có một suy đoán.

Cố Thanh Ninh đi đến bên cạnh Cố Trạch Mộ, thử dò xét hỏi: “Người muốn đi ra ngoài?”

Cố Trạch Mộ ừm một tiếng.

Nét mặt của hấn quá bình tĩnh, Cố Thanh Ninh cũng không nhìn ra chuyện gì, nên hỏi thẳng: “Có phải người có chuyện gì giấu diếm ta?”

Cố Trạch Mộ hoảng sợ trong lòng, vừa định mở miệng thì Cố Thanh Ninh đã chặn lại: “Người đã từng đồng ý với ta sau này sẽ không gạt ta.”

Cố Trạch Mộ đành phải thu lại lời muốn lấy cớ, hấn kéo Cố Thanh Ninh vào phòng, nói chuyện của Thụy vương ra.

Đầu tiên Cố Thanh Ninh giật mình, sau đó cũng không nói gì nữa.

Cố Trạch Mộ nhìn sắc mặt nàng nhưng không nhìn ra hỉ nộ, đành phải tiếp tục nói: “Hôm nay ta đi là muốn bàn bạc với hấn nên cứu Nhạc Bình ra thế nào.”

Đột nhiên Cố Thanh Ninh lại hỏi: “Cứu thế nào?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh khẽ nói: “Đối với chuyện này, lựa chọn thích hợp nhất của người là Nguyên Gia. Thân phận con bé tôn quý, bây giờ lại phụ trách tôn thất, nhờ con bé ra mặt cũng không có gì thích hợp bằng. Lại thêm phụ hoàng là người ở cạnh áp chế, con bé cũng không dám nói chuyện này cho Tiêu Trạ... Cố Trạch Mộ, người nghĩ thế, đúng không?”

Cố Trạch Mộ muốn giải thích, Cố Thanh Ninh đã ngăn hấn lại, dường như trên mặt nàng hiện lên vẻ tức giận: “Tiêu Triệt và Nhạc Bình là con ruột của người, chẳng lẽ Nguyên Gia không phải sao?”

“Ta không có ý đó...”

“Nguyên Gia chưa từng có dã tâm, con bé chỉ muốn làm một người bình thường, là người vẫn luôn ép buộc con bé. Bây giờ còn muốn con bé giấu diếm lừa gạt Trạ Nhi để huynh muội bọn chúng xa cách nhau, người không cảm thấy mình hơi quá đáng sao?”

Cố Trạch Mộ nhin không nổi nữa: “Ta chưa từng nghĩ qua chuyện lợi dụng Nguyên Gia! Chẳng lẽ ta không biết chuyện này khiến Nguyên Gia khó xử sao? Cho nên ta chưa từng muốn tìm con bé!”

“Vậy Trạ̀m Nhi thì sao?”

Cố Trạch Mộ im lặng.

Cố Thanh Ninh cười lạnh một tiếng: “Người suy nghĩ qua lập trường của Trạ̀m Nhi chưa? Y là người trọng tình trọng nghĩa, vô cùng tin tưởng Tiêu Triệt, nhưng Tiêu Triệt thì sao? Trong chuyện này, hể hấn tin tưởng Trạ̀m Nhi một chút thì không thể nào làm ấ̀m ỉ đến mức này. Nhưng hấn làm thế nào? Hấn giống người, mãi mãi dùng suy nghĩ bản thân mà phỏng đoán người khác. Hấn sẵn sàng mạo hiểm đến kinh thành cũng vì hấn nhận định Trạ̀m Nhi sẽ không che chở Nhạc Bình!”

“Một khi chuyện này bị truy ề̀n đi, người suy nghĩ đến tình cảnh của Tiêu Triệt, chẳng lẽ không nghĩ đến tình cảnh của Trạ̀m Nhi sao? Huynh đệ mà Trạ̀m Nhi tin tưởng đối với y như thế, chẳng lẽ y không lạnh lòng, sẽ không đau lòng! Không có chiếu chỉ vào kinh thành và trọng tội, phạt Tiêu Triệt thì y không đành lòng, nhưng không phạt lại không hợp lý. Nếu bị người ta biết, sau này y quản lý quốc gia thế nào?”

Cố Trạch Mộ không còn gì để nói, Cố Thanh Ninh nói rất đúng. Hấn suy nghĩ cho Nhạc Bình, Tiêu Triệt, Nguyên Gia nhưng lại không cân nhắc đến Tiêu Trạ̀m. Đây là trưởng tử của hấn, là đứa con mà hấn gửi gắm kỳ vọng rất cao, hấn nghiêm khắc với Tiêu Trạ̀m nhất. Hấn chưa từng cảm thấy mình làm vậy là có lỗi, cho đến hôm nay bị Cố Thanh Ninh nói thế, bỗng nhiên hấn ý thức được dường như hấn quá hà khắc với Tiêu Trạ̀m.

Mà Cố Thanh Ninh nói xong một mạch mới cảm thấy trong lòng thoải mái.

Thật ra nàng biết trong tình huống bây giờ, Cố Trạch Mộ làm vậy không có gì đáng trách. Nhưng mà nàng đang bất bình vì con của mình, nói nàng ích kỷ cũng được, bất công cũng được, dù sao bây giờ nàng cũng không phải hoàng hậu bao dung cần lấy đại cục làm trọng. Vì sao nàng không thể nói ra lời thật lòng của mình?

Cố Thanh Ninh vốn tưởng rằng Cố Trạch Mộ sẽ trách cứ mình không biết đại cục, còn chuẩn bị một đồng lòng muốn nói để cãi nhau với hấn,

không ngờ Cố Trạch Mộ lại không nói gì.

Điều này làm cho Cố Thanh Ninh hơi bất an, bình tĩnh mà suy nghĩ, Tiêu Triệt cũng gọi nàng một tiếng mẫu hậu, Nhạc Bình cũng được nàng tự mình dạy dỗ một khoảng thời gian. Bây giờ bọn chúng gặp chuyện như thế, bảo nàng không quản nàng cũng không đành lòng. Nhưng vì lửa giận đột nhiên bùng lên nên chẳng quan tâm.

Nàng chuẩn bị bàn với Cố Trạch Mộ chuyện cứu người thì thấy Cố Trạch Mộ nói không đầu không đuôi: “Ta biết rồi.”

Cố Thanh Ninh sửng sốt: “Người, người biết cái gì rồi?”

Cố Trạch Mộ ngẩng đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng một cái: “Sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ cho nàng một câu trả lời.”

Cố Thanh Ninh không hiểu ra sao: “Cho ta câu trả lời gì?”

Cố Trạch Mộ đã nhanh chân rời khỏi phòng.

“Cố Trạch Mộ! Người nói rõ cho ta! Khốn kiếp!”

Lúc Cố Trạch Mộ đến khu nhà dân, Thụy vương đã uống một bụng nước trà, lo nghĩ trong lòng g ãn như biến thành hành động. Nhưng trong giây phút hấn thấy Cố Trạch Mộ thì đột nhiên hấn cảm thấy bấp chân mềm nhũn.

Hồng Tùng Nguyên khó hiểu nói: “Sao ngài đến muộn vậy?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Giải quyết vài chuyện.”

Cố Trạch Mộ vừa mới nói xong, Thụy vương nhân tiện nói: “Hôm qua đa tạ ân cứu mạng của hai vị, nhưng hôm nay thân phận ta không tiện, sẽ liên lụy đến hai vị. Ta vẫn nên...”

“Ngài vẫn nên cái gì?” Cố Trạch Mộ quay đầu nói: “Đêm qua ta đã nói qua, ban đầu lúc ngài đặt chân đến đã bị lộ rồi. Tuy nói hôm qua Vũ Lâm Quân không phát hiện ra ngài, nhưng ta nghĩ qua hôm nay tin tức ngài ở

kinh thành sẽ không che giấu được. Trong tình huống thế này ngài còn muốn đi đâu? Ngài ngại mình chưa đủ gây chú ý, nên muốn cho người ta bắt ngài sao?”

Thụy vương bị khí thế của hắn đè ép, trong phút chốc cũng không biết nói gì.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, Hồng Tùng Nguyên thấy thế thì ung dung nói câu giảng hòa: “Điện hạ bình tĩnh đừng nói, phía sau chuyện này cũng không đơn giản. Ngoại trừ mấy người Trình Nương còn có một nhóm người khác.”

Thụy vương ngây ngẩn cả người.

Hồng Tùng Nguyên thấy Cố Trạch Mộ không ngăn cản nên ông nói hết chân tướng ra. Cuối cùng ông nói: “Bối cảnh của nhóm người này vẫn là ẩn số, mục đích cũng thế, đi đâu duy nhất biết được là bọn chúng có ý xấu với điện hạ và bệ hạ. Trước đó, khi Tương Nam gặp tai họa, ở kinh thành có người truyền lời đồn điện hạ bất mãn. Ta nghĩ... Bên cạnh điện hạ có lẽ cũng có người như vậy?”

Trong lòng Thụy vương run lên, Hồng Tùng Nguyên nói không sai, từ khi Tương Nam gặp thiên tai, đúng là bên cạnh hắn có không ít người nói thế, mà dường như ở kinh thành cũng có tin tức Ngự Sử vạch tội hắn. Ban đầu, hắn cũng không xem trọng chuyện này, nhưng dần dần những lời nói này cũng tạo thành ảnh hưởng với hắn. Nếu không thì hắn cũng không lung lay với sự tin tưởng của hoàng huynh, tự mình đến kinh thành, cuối cùng rơi vào bẫy của đối phương.

Trên mặt Thụy vương toát ra vẻ xấu hổ: “Là lỗi của ta, nếu như ta có thể tin tưởng hoàng huynh một chút thì tốt rồi. Nếu như chúng ta thật sự tin tưởng nhau thì những người này không thể nào châm ngòi ly gián. Ngài ấy là huynh trưởng của ta, nhưng dần dần ta lại xem huynh ấy là đế vương.”

Cố Trạch Mộ không nói gì, bỗng nhiên hắn hiểu cảm giác năm đó của Cố Thanh Ninh. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cảm giác đau lòng và

thất vọng kia thật sự làm cho người ta không thở nổi.

Thật ra sau này hắn cũng suy nghĩ, nếu năm đó hắn tin tưởng Phụng Triển hơn một chút thì kết quả sẽ thế nào?

Tuy nói sau nhiều năm như thế hắn vẫn không chịu thừa nhận mình làm sai, nhưng thật ra cảm giác hối hận đều cắn nuốt nội tâm hắn từng ngày.

Sau khi Phụng Trường Ninh tự bế cửa cung, hắn càng ngày càng bảo thủ, bởi vì hắn không dám thừa nhận mình sai, một khi hắn thừa nhận, cảm giác hối hận này sẽ đè bẹp hắn. Hắn chỉ có thể tự an ủi mình, Phụng Triển đúng là làm ra chuyện sai lầm, hắn chưa từng oan uổng y. Hắn muốn bảo vệ tính mệnh y, chỉ là cuối cùng đều là chuyện trời xui đất khiến thôi.

Nhưng cho dù hắn biện bạch thế nào, từ đầu đến cuối hắn vẫn không vượt qua được. Nếu như hắn tin tưởng thì cuối cùng bọn họ sẽ không thay đổi thành như thế.

Mà bây giờ Thụy vương lại nhanh chóng nhận sai khiến cho cuối cùng Cố Trạch Mộ cũng nhìn thẳng vào sai lầm của mình. Mà ngoại trừ cảm giác hối hận lại còn có sự nhẹ nhõm, dường như gánh nặng ở trong lòng hắn nhiều năm cũng đã bị gỡ xuống.

Thụy vương nhìn biểu lộ phức tạp không phù hợp với độ tuổi của hắn, cảm giác quen thuộc kia càng mãnh liệt hơn. Mỗi hành động của đối phương, còn có cách nói chuyện, biểu hiện trên mặt, khiến hắn muốn bật một cái tên ra khỏi miệng.

Hắn cũng không kiềm được nghi vấn trong lòng: “Rốt cuộc người là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88

Sau khi Thụy vương hỏi xong câu hỏi kia, bầu không khí lập tức yên tĩnh lại. Hồng Tùng Nguyên khoanh tay, vẻ mặt xem kịch vui nhìn Cố Trạch Mộ.

Trên mặt Cố Trạch Mộ không hề có chút bối rối, thản nhiên nói: “Ta chính là Cố Trạch Mộ, những lời này của điện hạ có ý gì?”

Phản ứng của hắn quá mức bình tĩnh, đến mức Thụy vương cũng hơi không chắc: “Nhưng mà ngươi...”

Cố Trạch Mộ không để ý đến hắn, quay đầu nhìn về phía Hồng Tùng Nguyên, thấy ông ấy có vẻ mặt đang xem kịch vui thì nhấn mạnh hỏi: “Thân phận của những người ngoài cung kia đã tra rõ ràng rồi chứ?”

Hồng Tùng Nguyên có hơi thất vọng nhưng cũng không đùa nữa. Ông nói chính sự với nói với Cố Trạch Mộ: “Rồi, hơn nữa ta cũng phát hiện trưởng công chúa Nhạc Bình cũng không bị chuyển ra khỏi phủ trưởng công chúa, chỉ đổi viện tử thôi.”

Cố Trạch Mộ gật gù đầu: “Bọn chúng làm lớn chuyện lên, nếu như trưởng công chúa Nhạc Bình không ra mặt chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ, cho nên bọn chúng sẽ không dờn người đi.”

Thụy vương thấy bọn họ trò chuyện về cách cứu Nhạc Bình thì đành phải tạm thời bỏ qua nghi hoặc về thân phận của Cố Trạch Mộ, nhưng giọng điệu nói chuyện với bọn họ lại vô thức trở nên tôn kính: “Vậy hai ngài có tính toán gì không?”

Cố Trạch Mộ nhìn hắn với vẻ kì quái, sau đó mới nói: “Thụy vương điện hạ, đợi tin đồn giảm bớt ta sẽ phái người đưa ngài ra khỏi thành. Ngài mau đi về Tương Nam để tránh có người dùng chuyện này ngụy tranh công kích, làm ảnh hưởng tình cảm huynh đệ của ngài và bệ hạ.”

Thụy vương sừng sốt, quả quyết nói: “Không được!” Ngay sau đó, dường như hấn ý thức được giọng điệu của mình hơi dữ dội lại giải thích nói: “Cũng không phải là ta không tin hai vị, nhưng mà chuyện này do ta gây ra, sao có thể kéo hai vị vào được, ta lại tránh thoát ra ngoài chuyện này?”

Cố Trạch Mộ nói: “Nhưng mà lúc này ngài ở lại đây cũng không giúp đỡ được nhiều. Trái lại, một khi chuyện ngài vào kinh bị truyền ra thì càng là trăm hại mà không có một lợi.”

Cố Trạch Mộ nói thẳng ra như thế khiến khuôn mặt tuấn tú của Thụy vương ửng đỏ, nhưng dù vậy hấn vẫn không muốn từ bỏ.

Cuối cùng H ồng Tùng Nguyên lại hòa giải: “Thụy vương điện hạ đã nhất quyết như thế thì hãy tạm thời ở lại đây đi.”

Cố Trạch Mộ không đ ồng ý mà nhìn H ồng Tùng Nguyên, H ồng Tùng Nguyên liếc mắt nhìn hấn một cái. Bây giờ Thụy vương vẫn còn nghi ngờ về thân phận bọn họ, dựa vào tính cách của hấn, nếu dễ dàng đ ồng ý rời đi mới là chuyện lạ. Để đ ề phòng hấn tự chủ trương còn không bằng đặt người dưới mí mắt tốt hơn.

Cố Trạch Mộ cũng chỉ có thể đ ồng ý, lúc này ba người mới bàn bạc phải cứu Nhạc Bình ra thế nào, đ ồng thời giải quyết hết những dư nghiệt H ồ thị này.

Cung Khôn Ninh.

Nguyên Gia giao danh sách chọn quý nữ cho Tr ần hoàng hậu, đ ồng thời còn giao một bản đánh giá những quý nữ này, nhưng nội dung đánh giá phần lớn là từ Cố Thanh Ninh.

Tr ần hoàng hậu vừa kinh ngạc lại cảm động: “Thật sự là vất vả cho muội muội rồi.”

Nguyên Gia khẽ cười một tiếng: “Đây chỉ là việc nhỏ thôi, cũng không vất vả.”

Trần hoàng hậu nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Nguyên Gia, cảm động nói: “Lần trước bệ hạ còn nói có một người muội muội giống như muội đúng là có phúc ba đời.”

Nguyên Gia ngẩn người, hơi ngượng ngùng: “Hoàng huynh quá khen rồi.”

Trần hoàng hậu lắc đầu: “Quá khen đâu chứ, ta lại cảm thấy bệ hạ nói có lý. Nếu tử muội của bệ hạ đầu có thể như muội thì không biết ngài ấy đã phí tâm bao nhiêu.”

Nguyên Gia nghe trong lời nói của nàng có chuyện, cũng không hỏi nhiều, chỉ tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Sao hoàng tâu lại nói thế?”

Không ngờ câu này lại khiến Trần hoàng hậu thở dài, nàng vẫy lui hai người hầu hạ, lúc này mới nói với Nguyên Gia: “Mấy năm này Nhạc Bình liên tục gây chuyện, ta cũng không tiện nói gì. Đêm qua còn nói trong phủ có kẻ xâm nhập, nhưng hỏi dáng vẻ kẻ xâm nhập thế nào cũng không nói rõ ràng. Hôm nay không biết từ đâu truyền ra lời đồn, nói đêm qua người xâm nhập phủ trưởng công chúa là Thụy vương. Ta cũng không biết vì sao Nhạc Bình muốn hại ca ca ruột của mình như thế.”

Nguyên Gia sững sờ: “Không thể nào!”

“Ta cũng cảm thấy không thể nào, nhưng mà đúng là tin tức này truyền đến từ phủ trưởng công chúa.” Trần hoàng hậu bất đắc dĩ nói. “Túy nói bệ hạ đã hạ lệnh nghiêm trị người tung tin đồn, nhưng từ trước đến nay Ngự Sử trong triều đều không gió mà nhắc lên ba thước sóng, chớ nói chi lần này có lý do như thế, tất nhiên muốn vạch tội Thụy vương. Đến lúc đó chẳng phải khiến cho bệ hạ rơi vào tình thế khó xử sao?”

Nguyên Gia cũng không tiện nói gì, Trần hoàng hậu nói vài câu tức tối thì cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người nói chuyện không bao lâu thì Thái tử Tiêu Hằng dẫn theo hai thư đồng và Tứ hoàng tử tới thỉnh an Trần hoàng hậu. Nguyên Gia nhìn qua nhin không được mà hỏi: “Hôm nay sao Trạch Mộ không tới?”

Tiêu Hằng cười nói: “Cô cô, Trạch Mộ nói thân thể không khỏe cho nên người của phủ Uy Quốc công tới xin cho hẩn nghỉ mấy ngày.”

Nguyên Gia ngăn người.

Trần hoàng hậu biết nàng luôn thân thiết với đôi huynh muội song sinh kia, nhân tiện nói: “Ta cố ý phái nội giám đi thăm hẩn, nói là không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được. Nhưng ta nhớ tuổi hẩn còn nhỏ, bây giờ bị bệnh càng thêm yếu ớt nên làm chủ để hẩn ở cạnh người thân thêm mấy ngày.”

Đột nhiên khóa miệng của Nguyên Gia giật một cái, nàng thật sự không thể nào đem hai chữ “Yếu ớt” này gắn với phụ hoàng được. Song, khi nghe Trần hoàng hậu nói không quá nghiêm trọng thì cũng yên tâm, nàng nghĩ một lúc trở về phải đi phủ Uy Quốc công thăm viếng phụ hoàng một chút.

Bây giờ Tiêu Hằng được lập làm Thái tử, bên ngoài làm việc càng trăn trở, nhưng chỉ có ở trước mặt người thân mới lộ bộ mặt thật. Hẩn nói với Nguyên Gia: “Nghe nói Diển Chi cũng đang ở gia thực Cố gia đọc sách, đã lâu con không thấy y rồi. Cô cô, con và người xuất cung đi tìm y đi! Thuận tiện cũng thăm viếng Trạch Mộ một chút, không biết bệnh của hẩn đỡ nhiều chưa.”

Trần hoàng hậu lập tức nói: “Hằng Nhi.”

“Mẫu hậu.”

Nguyên Gia thấy thế thì vội nói: “Hoàng tâu, Hằng Nhi muốn xuất cung đi gặp biểu đệ và thư ông của mình cũng không phải chuyện lớn gì.”

“Hẩn đi gặp người gì chứ, rõ ràng muốn xuất cung đi chơi.” Trần hoàng hậu tức giận nói. “Đã sắp thành thân rồi mà còn ham chơi như thế...”

Tiêu Hằng đầu đầu nói: “Mẫu hậu, người đừng nói nữa...”

“Con chê mẫu hậu nói nhiều đúng không?”

“Không, không có...”

Nguyên Gia vội vàng hoà giải: “Hoàng tâu, công khóa của Hằng Nhi cũng xong rồi, để thằng bé xuất cung đi chơi cũng không phải chuyện lớn gì. Lại nói phủ Uy Quốc công cũng không phải nơi lạ, nếu hoàng tâu lo lắng thì dẫn theo mấy tên hộ vệ cũng được.”

“Đúng thế, mẫu hậu, người đừng ý đi.”

Trần hoàng hậu bất đắc dĩ nói: “Con đó, con không phải trẻ con nữa mà còn ham chơi như thế.” Sau đó lại nói với Nguyên Gia: “Cũng là muội che chở nó, rõ ràng là lấy cớ đi ra ngoài chơi.”

Nguyên Gia cười lên: “Hoàng tâu, từ trước đến nay Hằng Nhi hiểu chuyện, tâu an tâm đi. Lại nói xuất cung cũng không phải chuyện lớn gì, khi còn bé hoàng huynh cũng thường chuần ra khỏi cung chơi mà?”

Tiêu Hằng mở to hai mắt: “Phụ hoàng cũng chuần khỏi cung đi chơi?”

“Đúng thế, phỡ xá này nọ trong kinh thành phụ hoàng con biết rất nhiều đó.”

“Phụ hoàng chuần đi một mình sao?”

“Đương nhiên không phải, huynh ấy...” Nguyên Gia nói, bỗng nhiên khẽ giật mình, nụ cười trên gương mặt biến mất. “Thôi, không nói những chuyện này nữa. Những chuyện này con biết được rồi, sau này đừng nói trước mặt phụ hoàng, biết không?”

Tiêu Hằng hơi nghi hoặc một chút nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu: “Con biết rồi cô cô.”

Trần hoàng hậu biết cái tên Nguyên Gia không nói ra miệng chính là tì nhân Định Quốc công Phụng Triển. Nàng chưa từng thấy qua đối phương nhưng lúc vừa thành hôn, nàng từng nghe Tiêu Trạ nhắc qua cái tên này. Trong lời nói của Tiêu Trạ có thể nhìn ra y yêu thích người cũ cũ này, nói cũng nói chuyện vui, nhưng không ngờ sau này...

Trần hoàng hậu biết trọng phu trọng tình trọng nghĩa, cho dù Định Quốc công là năm đó hay là Thụy vương bây giờ, cho nên mới tức giận như thế. Bây giờ nghe thấy Nguyên Gia nói như vậy, những chuyện vô cớ phát sinh kia lại khiến người ta chán ghét.

Nguyên Gia suy nghĩ cũng không kém Trần hoàng hậu, nàng cũng muốn gặp phụ hoàng một chút. Nếu có cơ hội nói với phụ hoàng một câu, để xem có thể phân ưu với hoàng huynh không.

Cứ như thế, một đoàn người tới phủ Uy Quốc công, bọn người Chu thị nghe Thái tử đến thì vội vàng ra đón.

Tiêu Hằng lại vô cùng giản dị dễ gần, vì đến thăm bệnh nên định đi thăm Cố Trạch Mộ trước sau đó mới đến gia thực tìm Tiêu Diễm Chi. Ai ngờ khi bọn họ đến cổng Tam phòng lại chỉ nhìn thấy Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh hơi ngỡ ngàng: “Ca ca không biết mấy vị điện hạ muốn tới nên vừa uống thuốc ngủ thiếp đi rồi.”

Nguyên Gia nhìn vẻ mặt của Cố Thanh Ninh thì đã biết ở đây có chuyện nên cũng nói giúp: “Hắn ngủ rồi chúng ta cũng đừng làm phiền nữa. Hằng Nhi, không phải khi này con nói muốn tìm Diễm Chi chơi sao? Để ta cho người dẫn con đến gia thực bên kia nhé.”

Tiêu Hằng hơi tiếc nuối nhưng cũng biết nghe lời phải, hấn cho người dẫn đến gia thực bên kia.

Hấn vừa đi, Nguyên Gia lại nói với Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, mẫu thân con đâu?”

Cố Thanh Ninh lập tức hiểu được, cười nói: “Mẫu thân đang ở phạt đường sao chép kinh thư!”

“Vậy ta vào phòng đợi muội ấy một chút, con qua đây trò chuyện với ta.”

Hai người vào phòng, Nguyên Gia mới tỏ vẻ nghi vấn: “Mẫu hậu...”

Cố Thanh Ninh thở dài: “Trạch Mộ không ở nhà.”

Nguyên Gia sửng sốt, qua nét mặt của Cố Thanh Ninh nàng thấy chuyện xảy ra không đơn giản như thế. Nhớ đến lời mà Trần hoàng hậu nói ở cung Khôn Ninh, trong lòng nàng xiết chặt, vội vàng nói những lời đện mà Trần hoàng hậu nói ra.

Mà Cố Thanh Ninh nghe nàng nói cũng không có vẻ giạt mình.

“Chắc là mẫu hậu đã biết rồi?”

Cố Thanh Ninh gật gật đệi: “Phụ hoàng của con đã nói chuyện này tới ta, hơn nữa đúng là Thụy vương cũng ở kinh thành.”

Nguyên Gia hoảng sợ nhìn nàng.

Cố Thanh Ninh đành phải kệ̃ng ngắn gọn chuyện Cố Trạch Mộ nói cho Nguyên Gia nghe, đệng thời còn nói bây giờ Cố Trạch Mộ đã giấu Thụy vương đi, cũng đang tự nghĩ cách cứu Nhạc Bình.

Nguyên Gia lại nghĩ đến chuyện khác: “Chẳng lẽ Thụy vương huynh cũng biết thân phận của phụ hoàng?”

“Chắc không đệu.” Cố Thanh Ninh nói thế nhưng cũng không chắc.

Nguyên Gia thả lỏng trong lòng, nhưng không biết vì sao nàng lại hơi thất vọng. Dù sao cho tới nay chuyện gì nàng cũng biết nhưng lại không thể nói ra, thật sự là rất muốn có người biết như nàng đệ̉ nàng trao đổi một phen.

Sau khi hết khiếp sợ, nàng cũng quan tâm đến chuyện này. Nàng không phải là công chúa nhỏ trước kia chuyện gì cũng không hiểu, sau khi rèn luyện mấy năm nay nàng cũng có thể nhìn ra chuyện không bình thường ở phía sau.

Đang lúc Nguyên Gia đang muốn thảo luận với Cố Thanh Ninh một phen, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Xuân Anh ngoài cửa: “Tứ hoàng

tử điện hạ, sao ngài lại ở đây?”

Giọng nói dịu dàng của Tiêu Tuân từ ngoài cửa vang lên: “Hoàng huynh đi tìm biểu đệ chơi, ta tới chờ Trạch Mộ.”

Nguyên Gia và Cố Thanh Ninh nhìn nhau, hai người cùng đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tuân vừa nhìn thấy Cố Thanh Ninh, trên mặt lập tức sáng lên: “Thanh Ninh muội muội!”

Cố Thanh Ninh: “...”

Nguyên Gia nhìn thoáng qua Tiêu Tuân, hấn lại đỏ mặt đi về phía Cố Thanh Ninh.

Chờ chút! Dường như cháu trai nàng có đi đâu gì đó khác lạ!

Ngay lúc Nguyên Gia còn chưa nghĩ rõ ràng.

Cố Trạch Mộ vốn dĩ phải ở trong phòng ngủ lại đi đến, cau mày hỏi: “Mọi người đang làm gì đó?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89

Tiêu Tuân nhìn Cỗ Trạch Mộ từ ngoài cửa đi vào thì có chút giật mình: “Trạch Mộ, không phải người...”

Lúc này Cỗ Trạch Mộ mới nhớ ra bản thân viện có bị bệnh để xin nghỉ, bây giờ lên ra ngoài bị bắt quả tang thế này, ngay cả người đã từng trải qua mưa to gió lớn như Cỗ Trạch Mộ mà lúc này cũng cảm thấy xấu hổ.

Vẫn là Cỗ Thanh Ninh nhanh trí, vội vàng nói: “Bệnh của ca vẫn chưa khỏi đâu đấy, chẳng phải đại phu đã nói ca không nên tản bộ trong vườn nhiều hay sao?”

Cỗ Trạch Mộ lập tức ngậm miệng liền đáp: “Ở hoài trong phòng có chút bí bách, ta chỉ ra ngoài đi lại chút thôi.”

Hai người vừa mới lừa được Tiêu Tuân cho qua chuyện, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì ngoài cửa viện lại truyền đến một giọng nói khác: “Tứ đệ, sao đệ lại chạy tới... Trạch Mộ?!”

Tiêu Hằng có phần khó hiểu nhìn đám người trong viện, phát hiện Tiêu Tuân biến mất nên hắn ta mới tìm tới đây, không ngờ lại bắt gặp Cỗ Trạch Mộ đang lên ra ngoài, hắn ta không dễ bị gạt giống như Tiêu Tuân, chỉ là tản bộ thôi có cần phải mặc trang phục chỉnh tề kỹ lưỡng như vậy không? Y phục này của Cỗ Trạch Mộ rõ ràng là để đi ra ngoài đây mà.

Cỗ Thanh Ninh nhíu mày một cách bất lực nhìn Cỗ Trạch Mộ, bày tỏ rằng nàng có muốn cũng chẳng giúp được gì nữa rồi.

Cỗ Trạch Mộ bất đắc dĩ thở dài trong lòng, không biết nên giải thích như thế nào với đám người Tiêu Hằng, thế nhưng Tiêu Hằng lại vỗ vai hắn, vẻ mặt biết rõ tim đen của người khác: “Ta biết rồi, là do gần đây thái phó sắp xếp bài vở có hơi nhiều nên người muốn đào tẩu có phải không?”

Cỗ Trạch Mộ: “...”

“Loại chuyện này rất bình thường, trước đây ta cũng đã từng làm như vậy nên vô cùng thông cảm cho người.” Tiêu Hằng vỗ vỗ ngực: “Người yên tâm, ta sẽ không nói với thái phó đâu.”

Thương thay cho Cố Trạch Mộ hai đời đầu luôn học hành chăm chỉ, chưa bao giờ buông lỏng lơ là trong việc học, thế mà giờ chỉ đành nhăn mũi tiếp nhận lý do mà Tiêu Hằng đưa ra và đen mặt gật đầu.

Tiêu Tuân kinh ngạc mở to mắt: “Thì ra Trạch Mộ cũng trốn học!” Hắn nắm lấy tay Cố Trạch Mộ: “Nếu mọi người đã là người đàng đàng vậy sau này người cũng sẽ buông tha cho ta chứ hả?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Nguyên Gia che miệng, cố nén tiếng cười đã gần phát ra trên cửa miệng, dù gì thì mấy tiểu tử này không biết không có tội, phụ hoàng cũng chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn, chứ ngộ nữa ông ấy phát hiện ra nàng nhìn thấy cảnh bị bêu xấu của mình thì chỉ e là nàng không được ăn kết quả tốt gì cho kham.

Ai ngờ Tiêu Hằng hoàn toàn không ý thức được cô cô nhà mình luôn giữ thái độ khiêm tốn, hắn còn đặc biệt nói với Nguyên Gia một cách thành khẩn: “Cô cô, người cũng sẽ không đi cáo trạng đúng chứ?”

Cả người Nguyên Gia cứng lại, quả thật không dám nhìn tới biểu cảm của phụ hoàng.

May thay, thời gian mà đám người Tiêu Hằng phải hồi cung rất nhanh đã đến, Nguyên Gia như trút được gánh nặng, cũng theo đó mà cáo từ.

Trước khi đi, Tiêu Hằng còn đặc biệt thể hiện mình là người thấu tình đạt lý mà nói với Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ người yên tâm, khi trở về ta sẽ nói với mẫu hậu và thái phó là bệnh của người vẫn chưa khỏe, cho người nghỉ ngơi thêm vài ngày!” Nói xong còn thân mật nháy mắt với Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ: “...”

Nguyên Gia vội vàng che miệng Tiêu Hằng lại, vội vàng kéo tên kéo rước họa này lên xe ngựa, sợ rằng muộn một chút nữa Cố Trạch Mộ sẽ không thể nhịn được mà hành hung thái tử đương triều.

Khi tất cả đều rời đi, trong viện tử chỉ còn lại hai huynh muội Cố thị.

Cố Thanh Ninh thở phào nhẹ nhõm, hỏi Cố Trạch Mộ: “Sao lúc này người lại quay lại đây? Có phải việc cứu người đã xảy ra vấn đề gì không?”

“Không có.” Cố Trạch Mộ lắc đầu: “Chúng ta đã đi đầu tra ra địa điểm rồi, tối nay là có thể cứu người ra.”

Cố Thanh Ninh cảm thấy nhẹ nhõm, có đi đầu nghĩ lại cũng đúng, năm đó Hồ thị quyên khuynh một triều cũng bị Tiêu Dận lật đổ, giờ chỉ là một số tàn dư còn sót lại hơi tàn, với bản lĩnh của hắn thì đương nhiên là không xảy ra vấn đề gì.

Cố Trạch Mộ vốn có rất nhiều chuyện muốn bàn bạc với Cố Thanh Ninh, nhưng lúc này hắn chỉ muốn hỏi nàng: “Sao Tiêu Tuân lại ở đây?”

Cố Thanh Ninh sửng sốt: “Hắn tới tìm người đẩy thôi.”

Cố Trạch Mộ hoàn toàn không tin, kể từ khi Tiêu Tuân tỏ ý rất thích Cố Thanh Ninh thì hắn càng đặc biệt chú ý đến tên nhóc này, nhất là khi vừa bước vào cửa hắn đã thấy tiểu tử này mặt mày đỏ bừng, ánh mắt phát quang nhìn chăm chăm Cố Thanh Ninh quả là khiến cho hắn càng thêm loạn tâm hơn.

Cố Trạch Mộ không nhịn được mà nói: “Tiêu Tuân là cháu trai của nàng đấy.”

Cố Thanh Ninh khó hiểu nhìn hắn: “Đương nhiên là ta biết, cái này cũng cần người nhắc nhở ta ư? Có phải lúc người chuyển thế đầu thai mang theo nhâm nào rồi không?”

Nói đến cãi nhau thì trước nay Cỗ Trạch Mộ luôn cãi không lại Cỗ Thanh Ninh, may mà hắn cũng nhận thấy Cỗ Thanh Ninh không có cảm xúc gì đặc biệt với chuyện này, vì vậy mới im lặng lướt qua chủ đề này.

“Ta trở về để nói với nàng rằng ta đã phái người tiết lộ cho Tiêu Trạm biết câu chuyện đằng sau chuyện này, chỉ e là khoảng thời gian này sẽ không mấy yên ổn.”

Cỗ Thanh Ninh sửng sốt, nàng vốn cho rằng với tính cách của Cỗ Trạch Mộ thì loại chuyện này không có gì quá to tát, mà còn vì Thụy vương và Nhạc Bình nên nhất định sẽ xử lý thỏa đáng, không lộ ra một chút gió nào mới phải, làm sao có thể...

Cỗ Trạch Mộ nhìn ra được sự kinh ngạc của nàng thì có chút mất tự nhiên mà giải thích: “Chuyện này dù sao cũng liên quan đến hoàng cung, nó là hoàng đế, mấy chuyện này giao cho nó xử lý là thích hợp nhất. Nàng nói đúng, nếu đã có cuộc đời mới thì nên buông bỏ quá khứ, bây giờ ta đã không còn là phụ hoàng của bọn chúng nữa, cũng nên học cách buông tay rồi.”

Nửa câu đầu rõ ràng là đang viện cớ, Cỗ Thanh Ninh tin rằng cho dù là chuyện có liên quan đến hoàng cung nhưng nếu Cỗ Trạch Mộ muốn nhúng tay vào thì cũng không ai ngăn nổi hắn. Thế mà bây giờ hắn thực sự buông tay sao?

Trong đầu Cỗ Thanh Ninh ngổn ngang cảm xúc, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Cỗ Trạch Mộ mím môi, khẽ tiến lên một bước nhỏ: “Ta muốn nói với nàng rằng quá khứ ta đã làm rất nhiều điểu sai trái, giữa ta và nàng có quá nhiều hiểu lầm, bây giờ đã có cuộc đời mới, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu... Nàng thấy có được không?”

Cỗ Thanh Ninh nhắm mắt lại cho nước mắt trong hốc mắt tản đi, khi mở mắt ra lần nữa trên mặt đã treo lên nụ cười: “Người nói đúng, nếu đã tái sinh, chúng ta không nên câu nệ quá khứ mà càng nên suy nghĩ cho hiện tại.”

Trên mặt Cố Trạch Mộ lộ lên vui mừng: “Vậy thì chúng ta...”

“Người yên tâm, từ nay về sau ta sẽ thành tâm coi ca như ca ca của mình, nếu người cưới thiê tử, ta cũng sẽ coi nàng ấy như cháu tử của mình, quyết không có lòng riêng.”

Nụ cười của Cố Trạch Mộ đông cứng lại khi nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Cố Thanh Ninh.

Cố Trạch Mộ lê một thân đầy phiền muộn trở về nhà trọ trong khu thôn dân, Thụy vương vừa nhìn thấy hắn thì liền đứng dậy, Hồng Tùng Nguyên tiến tới nghênh đón: “Bọn ta đã chuẩn bị sẵn sàng, buổi tối sẽ hành động... Ngài làm sao thế?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu, gác lại mọi cảm xúc và tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc cứu người.

Việc cứu người suôn sẻ hơn mong đợi, đi đâu ngoài dự liệu duy nhất chính là trạng thái của Nhạc Bình, hai má phúng phính đầy đặn ban đầu đã hóp lại, cả người giống như một con thỏ bị kinh sợ, chỉ cần có người đến gần là sẽ hét lên chói tai, sau cùng phải đánh sau ót cho ngất đi mới bế về được.

Cố Trạch Mộ không cho phép Thụy vương tham gia hành động, Thụy vương chỉ đành ở lại khu dân túc lo lắng chờ đợi, đến khi nhìn thấy Nhạc Bình cũng phải lấy làm kinh hãi.

May mà sau khi Nhạc Bình tỉnh táo vẫn có thể nhận ra người hoàng huynh này, chỉ là nàng ta trở nên rất dựa dẫm vào hắn, chỉ cần Thụy vương không ở bên cạnh, nàng ta sẽ không ăn không uống. Mặc dù trước đây vì Nhạc Bình đã làm rất nhiều loại chuyện càn quấy khiến hắn vơi đi hơn phân nửa tình cảm, nhưng nhìn thấy nàng ta của hiện tại tội nghiệp như vậy, hắn không khỏi có chút mềm lòng. Cũng may sau khi được chữa trị, được tính trong cơ thể Nhạc Bình cũng dần được hóa giải, đầu óc cũng dần thanh tỉnh lại, sau này chỉ cần từ từ đi đầu dưỡng lại là được.

Hắn ta lại nghĩ đến Cố Trạch Mộ, trước đây khi cứu Nhạc Bình hắn chưa từng xuất hiện, Thụy vương hiểu sự cần trọng của hắn, cũng biết ơn sự giúp đỡ của hắn. Nếu không có hắn, e là lần này hai huynh muội bọn họ thực sự sẽ bỏ mạng. Ngay cả khi Cố Trạch Mộ luôn chê bỏ hắn ta và Nhạc Bình, nhưng trong sự chê bỏ ấy hắn ta luôn cảm nhận được sự quan tâm của Cố Trạch Mộ dành cho hai huynh muội nhà mình.

Trong khi Nhạc Bình đang ngủ, hắn ta ra ngoài để tìm Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, dù sao bây giờ cũng đã cứu người xong rồi, chỉ cần tìm được cách đưa Thụy vương rời đi là coi như hắn đã cố hết trách nhiệm của mình rồi.

Thụy vương nhìn dáng vẻ mất kiên nhẫn của Cố Trạch Mộ thì không khỏi cười khẽ một tiếng: “Thời gian này rước thêm phiền phức cho ngài rồi.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ dịu đi đôi chút.

“Sau khi ta rời đi e rằng sẽ rất khó trở về kinh thành lần nữa. Sau này Nhạc Bình phải nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn rồi.”

Cố Trạch Mộ gật đầu xem như đã đáp ứng.

Thụy vương thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Lần này xem như ta đã nhận được giáo huấn, về sau sẽ không hành sự hấp tấp như vậy nữa, ngài yên tâm.” Vừa nói, trên mặt hắn ta lại lộ ra vẻ áy náy: “Về phần hoàng huynh, ta e rằng không có dịp để tạ lỗi với huynh ấy, sau này chỉ có thể bù đắp chút ít bằng cách canh giữ Tương Nam cho tốt để thay hoàng huynh phân ưu.”

Cố Trạch Mộ nhàn nhạt nói: “Nếu bệ hạ biết được điện hạ có suy nghĩ như vậy hẳn là trong lòng cũng rất vui mừng.”

Thụy vương nhìn vẻ mặt của Cố Trạch Mộ, trong lòng tự dưng thấy mất mát: “Từ nhỏ phụ hoàng đã dạy ba huynh đệ bọn ta phải thân thiết hòa thuận, nếu như lão nhân gia người nhìn thấy cảnh này hẳn sẽ rất vui lòng.”

Cỗ Trạch Mộ: “...” Một lúc lâu sau, dưới ánh mắt bức thiết của Thụy vương, hắn mới khẽ phát ra một tiếng “ưm”.

Thụy vương cười nhẹ nhõm, không tiếp tục đi chọc thủng lớp giấy cửa sổ này nữa, hắn ta không còn muốn đi suy đoán thân phận của đối phương nữa, cứ coi như đây là một niệm tưởng đẹp để đi.

Thống lĩnh Vũ Lâm quân Quách Thành nhận được c ầi cứu của trưởng công chúa Nhạc Bình và tìm thấy nàng cùng một nha hoàn ở một ngôi nhà dân trong thành, từ đó biết được vú nương của nàng là Trình nương đã dùng thuốc để khống chế nàng và gây ra nhiều sự việc khác để chia rẽ tín nhiệm giữa bệ hạ và Thụy vương, cũng may có một nha hoàn trung thành đã nhân cơ hội giải cứu trưởng công chúa Nhạc Bình.

Vỏn vẹn một vú nương nhỏ nhoi lại dám đối đ ăi với trưởng công chúa như thế, Quách Thành không dám chậm trễ, lập tức xông vào phủ của trưởng công chúa Nhạc Bình bắt được đ ăm người Trình nương và báo cáo cho hoàng đế, sau một phen đi ều tra mới phát hiện rằng vậy mà bọn chúng lại là dư nghiệt của Hồ thị.

Tin tức này như một viên đá làm d ăy lên sóng lớn ngập trời, Tiêu Trạh hạ lệnh đi ều tra kỹ lưỡng, đ ồng thời từ trong miệng bọn chúng bức hỏi ra danh sách những dư nghiệt còn sót lại. Đ ăm người này tuy chưa từng có địa vị cao, chỉ là nô bộc, nhưng số lượng khá đ ồng, hầu như rải rác trong khắp các nhà quyền quý ở kinh thành, nhất thời người trong toàn bộ kinh thành đ ều bàng hoàng.

Không chỉ có ngoài cung mà trong cung cũng căng thẳng không kém.

Sau khi xem xong danh sách, sắc mặt Tiêu Trạh tái xanh, khí thế hùng hổ dẫn người đến lãnh cung.

Người trong lãnh cung đa số đ ều là t ần phi của thời kỳ Cung đế, tới nay cũng đã chết g ần hết, khắp cả lãnh cung thật sự đ úng như tên gọi của nó, không mấy may có chút nhân khí nào.

Một cung nữ tóc trắng ng ời trước cửa, cẩn thận may vá chiếc h ầu bao trên tay, thấy có người xông vào nhưng không h ề run tay lấy một cái.

Tiêu Trạ lạnh lùng nhìn bà ta: “Minh Nguyệt cô cô, h ữ đó ta còn tưởng rằng bà đã chết r ồi, không ngờ vẫn còn sống đến nay.”

Nghe thấy cái tên này, tay của cung nữ đó dường như hơi dừng lại một chút, sau đó mới ngẩng đ ầu lên, trên gương mặt đ ầy nếp nhăn hiện ra một nụ cười thư thái: “Thái tử điệ hạ, đã lâu không gặp.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90

Minh Nguyệt là nữ quan Thượng Thực cục thời kỳ Thành đế, bởi vì hành sự rất chu toàn thủ lễ cho nên rất được tín nhiệm của Phụng hoàng hậu. Trong trí nhớ của Tiêu Trạ, bà ta chỉ là một cung nữ cô cô ôn nhu hiền hòa và giỏi làm điếm tâm.

Sau đó, vì chộc giận Thành đế mới bị đánh chết và ném tới bãi tha ma, chỉ là không ai ngờ rằng bà ta không những không chết mà vẫn luôn sống trong hoàng cung cho đến ngày nay.

Khi Minh Nguyệt chết, tuổi của Tiêu Trạ vẫn chưa lớn lắm, chỉ mơ hồ biết rằng Minh Nguyệt có liên quan đến cái chết của Phục Cơ năm đó. Tuy nhiên mọi chuyện đều đã qua rồi, Tiêu Trạ không còn quan tâm nữa, hôm nay xem danh sách kia mới biết rằng bà ta chính là nước cờ được Hồ thị chôn cực kỳ âm sâu.

Minh Nguyệt đặt hũ bao vào trong cái khay bên cạnh rồi chậm rãi đứng dậy, lại phủ nhẹ bụi bặm trên người, lúc này mới bước đến trước mặt Tiêu Trạ hành một lễ. Dù đã qua bao nhiêu năm rồi, tuổi cũng không còn trẻ nữa, nhưng nhất cử nhất động của bà ta vẫn tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt như xưa, trong lúc hành động còn khá là ưu nhã.

Mấy năm nay bà ta ẩn cư trong lãnh cung, nhưng lại bí mật chỉ đạo nghiệt dư của Hồ thị khích bác ly gián. Đám người của Trình nương cũng là nghe theo chỉ thị của bà ta mới to gan lớn mật hạ thuốc Nhạc Bình.

Tiêu Trạ nói: “Bà có biết tội không?”

Minh Nguyệt chậm rãi nở nụ cười: “Nô tỳ tận hiến cho quý phi nương nương, chưa từng có hai lòng. Bây giờ chỉ cần đạt được ước nguyện thì có tội chi?”

Thấy đến giờ mà bà ta vẫn một mực không chịu giác ngộ, Tiêu Trạ nhíu mày thật chặt: “Ngoài các người ra, còn có ai tham gia nữa không?”

Nếu bà giao người ra, trăm sẽ cho bà được toàn thây.”

Trong quá trình đi đầu tra, Tiêu Trạm phát hiện rằng chỉ dựa vào đám người bọn họ căn bản không thể làm ra được những chuyện sai trước mắt Phật được, phải có một nhóm người khác tham gia, nhưng những kẻ này lại ẩn nấp quá kín, không ai biết được thân phận của những dư nghiệt Hồ thị còn lại, cho nên Tiêu Trạm mới không ngần ngại tự mình đến lãnh cung là mong khai được chút manh mối từ miệng của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt thì thào: “Ngài không cần phải khai thác ta, hơn nữa ta cũng không biết thân phận của đối phương.”

“Bà đã hợp tác với bọn chúng, có sao lại không biết thân phận của đối phương hả?”

Minh Nguyệt bật cười: “Ta chẳng qua chỉ là muốn báo thù, kẻ hợp tác với mình là người hay ma thì có vấn đề gì? Chỉ cần bọn họ có thể giúp ta báo được thù là đủ rồi. Tiếc là bọn họ xuất hiện quá muộn, nếu không thì bệ hạ có thể sẽ được lên ngôi sớm hơn vài năm cơ đấy!”

“Câm miệng!” Tiêu Trạm giận tái mặt: “Báo thù gì chứ! Chẳng qua chỉ là mấy con chuột trong cống dùng chút thủ đoạn bẩn gây xích mích mà thôi, bà cho rằng mình thật sự có thể làm nên sóng gió gì sao?”

“Tại sao lại không chứ?” Trên khuôn mặt của Minh Nguyệt nở ra một nụ cười quỷ dị: “Bệ hạ, lòng người là khó lường nhất. Ngài cho rằng mình có thể vĩnh viễn tin tưởng một người, nhưng khi tin đồn cứ xuất hiện bên tai ngài hết lần này đến lần khác, lẽ nào lòng ngài không có chút rung rinh nào sao?”

“Mà chỉ cần lòng người có một vết nứt nhỏ đó thôi, tín nhiệm coi như là không còn tồn tại nữa. Nếu không thì bệ hạ cho rằng cứu cữu thân yêu của mình vì sao lại chết ở biên quan một cách không vẻ vang gì như vậy chứ?”

Sắc mặt của Tiêu Trạm đột nhiên thay đổi: “Là do các người làm ư?!”

Minh Nguyệt cười đến cong cả người: “Bọn ta làm gì có năng lực lớn như vậy, chẳng qua chỉ là truyền một vài lời đồn đãi mà thôi, kẻ chân chính giết ngài ấy, chính là sự đa nghi của phụ hoàng ngài.”

“Không thể nào!” Tiêu Trạh kiên quyết phủ nhận: “Phụ hoàng không phải là người nhẹ dạ cả tin một chút nào như thế!”

“Bệ hạ đúng là vô cùng tin tưởng Tiểu Dận nhỉ? Đúng vậy, ban đầu Tiêu Dận cũng không tin hoàn toàn, nhưng bọn ta có lòng kiên nhẫn, thời gian hai mươi năm nước chảy đá mòn cũng đủ để mài sạch tất cả tín nhiệm của hắn. Nhưng lại ngoài dự liệu của ta, dù quả thật là Tiêu Dận có sinh ra nghi ngờ đối với Phụng Triển, nhưng cho đến giây phút cuối cùng, hắn vẫn không có ý định giết Phụng Triển. Chuyện này quả thật là hiếm thấy đối với dạng đế vương như hắn.”

Minh Nguyệt có vẻ hơi tiếc nuối, nhưng lập tức lộ ra nụ cười ác ý: “May mà người của Phụng gia đủ tham, như vậy mới để cho vở kịch tiếp tục diễn tiếp. Mỗi khi ta nhớ đến lúc tin tức cái chết của Phụng Triển truyền về kinh thành, vẻ mặt Tiêu Dận lộ ra bàng hoàng và hối hận, và khi hắn tìm mọi cách biện giải nhưng vẫn không có được một chút tin tưởng của Phụng hoàng hậu, hắn tự làm tự chịu cuối cùng phải tự mình nếm mùi cay đắng, chỉ cần nghĩ đến thôi là ta đã thấy toàn thân sáng khoái rồi...”

Trước khi bà ta nói xong thì đã bị Tiêu Trạh tát ngã xuống đất.

Tiêu Trạh siết chặt quyền, vành mắt nứt ra: “Cứu cứu ta một đời anh hùng, chỉ vì mối thù nhảm nhí của các người mà phải ôm hận nơi biên quan, người đáng chết!”

Minh Nguyệt chậm rãi chống người lên, nôn ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ thương hại nhạt nhẽo, chỉ là khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lại tràn đầy dũng dũng châm biếm: “Bộ dạng này của bệ hạ lại rất giống với mẫu hậu của ngài, nhưng thật đáng tiếc, tính cách mềm yếu này của các người mà ở trong hoàng cung giết chóc này là không thể dung nạp.”

Cơ thể Tiêu Trạh khẽ run lên, Trương Lễ ở bên cạnh hận không thể bịt chặt tai để không nghe thấy lời nào, đây rõ là những bí mật kinh khủng

chốn hoàng cung, suốt ngày hắn ta đều đi theo bên cạnh bệ hạ, nói không chừng lúc nào đó cả mạng cũng không còn.

Nhưng Tiêu Trạm đã dần dần bình tĩnh lại, y cúi đầu nhìn Minh Nguyệt nằm trên mặt đất, khuôn mặt ôn hòa dần trở nên nguội lạnh: “Chuyện của năm đó luôn khiến ta phiền muộn, nay rốt cuộc đã có câu trả lời từ chỗ của người, trăm nên cảm ơn người mới đúng. Nếu người đã cầu được toại nguyện, vậy trăm càng nên thành toàn cho người.”

“Người không sợ chết, vậy hãy ném thử mùi vị lãng trì đi.”

Tiêu Trạm nói xong liền xoay người rời đi.

Thị vệ bên cạnh xách Minh Nguyệt lên khỏi mặt đất, trên mặt của Minh Nguyệt rốt cuộc cũng lộ ra một tia sợ hãi, bà ta rống to khản cả giọng: “Bệ hạ, tâm tư ngài kiên định không bị lời đồn đại quấy nhiễu, nhưng Thụy vương không giống ngài! Hắn đã thực sự tới kinh thành! Ngài hãy nghĩ đến kết cục của Phụng Triển đi!”

Tuy nhiên khi nghe thấy những lời này, Tiêu Trạm thậm chí không dừng bước chân, cứ như vậy mà đi thẳng ra ngoài cổng lớn của lãnh cung.

Sau khi Tiêu Trạm ra khỏi lãnh cung mới cảm thấy thân thể dần ấm lại, sau cơn phẫn nộ và thống khổ, y chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trương Lễ thấy vậy liền nói: “Bệ hạ, hay là về thăm cung nghỉ ngơi trước đi.”

Tiêu Trạm lắc đầu: “Tới ngự thư phòng, hôm nay còn tộn động rất nhiều chính vụ chưa xử lý.”

Trương Lễ chỉ đành kêu người kéo xe hướng về phía ngự thư phòng, có lẽ Tiêu Trạm còn chưa xử lý xong công vụ trên tay đã có mấy vị trọng thần cầu kiến, Tiêu Trạm vốn không muốn gặp nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý, cho Trương Lễ mời người vào.

Mấy người này đến quả nhiên là vì chuyện Thụy vương tiến kinh, tục ngữ có câu không có lửa làm sao có khói, vụ việc Thụy vương tiến kinh đã được đồn đại rất có bài bản, cộng thêm sau khi trưởng công chúa Nhạc Bình được cứu ra, nàng ta cũng đã buộc miệng gọi ca ca, lại chạy khắp phòng đòi tìm Thụy vương, mặc dù nha hoàn giải thích rằng Nhạc Bình nhận phải kinh sợ mới ăn nói hàm hồ nhưng mấy vị thần tử này đều là người tinh tường, làm gì có chuyện không biết thật giả.

Vương tử tiến kinh mà không thông báo là trọng tội, đây là quy củ dựa trên giáo huấn của tổ tiên cho nên đám người này mới vội vàng vào cung, muốn thỉnh bệ hạ tra rõ chuyện này.

Về mặt của Tiêu Trạch thờ ơ: “VẬY theo các vị ái khanh trăm phải nên xử trí thế nào?”

“Thần cho rằng bệ hạ có thể phái người canh giữ nghiêm ngặt cổng thành, tra kỹ càng người xuất nhập thành, đồng thời phái đặc sứ gấp rút xuyên đêm đến Tương Nam. Nếu Thụy vương thực sự vắng mặt thì càng khẳng định là Thụy vương không có sắc lệnh mà tiến kinh, bệ hạ tự ắt có thể áp giải người về kinh để thẩm vấn.”

“VẬY nếu Thụy vương ở Tương Nam thì sao?”

“VẬY thì...có nghĩa đó là tin đồn vô căn cứ, đặc sứ có thể nói là được bệ hạ cử đến thăm hỏi Thụy vương, như vậy cũng hợp tình hợp lý.”

Tiêu Trạch bật cười: “Chư vị ái khanh suy tính rất chu đáo.”

Không đợi mấy vị trọng thần yên lòng lại, Tiêu Trạch liền nói: “CÓ ĐIỀU nếu là thăm hỏi thì không nên quá xuề xòa, kêu phủ nội vụ chuẩn bị một số lễ vật, à, Thụy vương đã ở Tương Nam khá lâu, e là rất tưởng niệm đồ ăn của kinh thành, cũng cho người đi mua đủ các loại điểm tâm của kinh thành rồi cùng gửi tới đó luôn đi.”

Mấy vị trọng thần đều tròn mắt há hốc mồm, cách này chính là dựa vào bốn chữ “Bình quý thần tốc”, nếu làm theo lời bệ hạ, e rằng Thụy vương đã sớm trở về Tương Nam rồi, còn đi đâu tra được gì nữa chứ?!

Một người nhin không được bèn nói: “Bệ hạ, thần cho rằng hành vi này không thích hợp.”

“Tại sao không?”

“Thời gian chuẩn bị lễ vật quá dài, cộng thêm nhiều người nhiều miệng, nếu để tin tức truyền ra, chẳng phải sẽ để Thụy vương phòng bị trước sao?”

Tiêu Trạ từ từ rũ mắt xuống: “Nghe ý của ái khanh lại giống như là chắc chắn Thụy vương đang ở kinh thành vậy nhỉ?”

“Thần không dám, chỉ là...”

“Trẫm cảm thấy rất kỳ lạ, người đòi đi điều tra chính là các khanh, nhưng ngụ ý câu nào câu nấy đều là chắc chắn Thụy vương không chiếu mà vào kinh. Nếu không phải các khanh già rỗi hờ dờ thì chính là khi quân đó!”

Con tim của mấy vị trọng thần lập tức nhảy lên, vội vàng quỳ xuống: “Thần không dám, xin bệ hạ thứ tội.”

Tiêu Trạ nhìn xuống một cách lãnh đạm, chậm rãi nói: “Nếu đã như thế thì nhận lệnh rồi lui xuống đi.”

Lời nói nhẹ bồng, nhưng không ai dám phản bác lại, bọn họ đột nhiên ý thức được rằng dù ngày thường hoàng đế có hiền hòa như thế nào đi nữa thì rốt cuộc vẫn là hoàng đế.

Trong người y chảy dòng máu của Thành đế Tiêu Dận, có lẽ nói chuyện thế nào đi nữa thì hồ vẫn là hồ, chỉ cần một lời nói của y là đủ để trấn áp chút đắc ý vênh váo của bọn họ, khiến bọn họ hồi tưởng lại cảnh tượng bị Thành đế áp chế gắt gao một thời.

Không một ai dám tranh luận nữa, ai nấy đều nhận lệnh rồi ủ rũ thối lui.

Thụy vương đã thu dọn xong đồ đạc, chỉ đợi sáng hôm sau liền rời đi.

Cố Trạch Mộ nhận được tin tức từ chỗ Nguyên Gia, sau khi biết được cách làm của Tiêu Trạ̣m thì trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Hặ́n vốn còn đang nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để tiến Thụy vương xuất thành, bây giờ có được sự phóng thích quang minh chính đại từ Tiêu Trạ̣m thế này thì sự việc đơn giản hơn rất nhiều.

Thụy vương nghe xong thì hồ thẹn trong lòng càng tăng thêm.

Nhìn thấy biểu hiện của hặ́n, Cố Trạch Mộ càng không thể trách cứ thêm gì, bèn nói: “Năm đó bệ hạ cho ta lời khuyên, giữa huynh đệ tử muội trong nhà nên thường xuyên giải bày với nhau, có những lời nếu không nói, đối phương sẽ vĩnh viễn không biết được, lòng người cách nhau một cái bụng, có một số ngăn cách nếu không giải thích thì hiểu lầm sẽ chỉ ngày càng sâu hơn.”

Thụy vương cúi đầu, cảm khái thở dài một tiếng: “Ta luôn cho rằng mình là người thông thấu, luôn nói với người khác về đủ loại đạo lý, đến khi thực sự tới lượt mình mới nhận ra bản thân chẳng qua cũng chỉ có thế. Ngài yên tâm, sau này ta sẽ suy nghĩ kỹ trước khi hành sự, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa.”

Cố Trạch Mộ cảm thấy nhẹ nhõm khi Thụy vương thực sự có thể nghĩ được như vậy.

Mà lần này, phản ứng của Tiêu Trạ̣m nằm ngoài dự liệu của hặ́n, nhưng lại rất hợp tình hợp lý, hặ́n từng lo Tiêu Trạ̣m quá mềm yếu và sẽ bị triêu thân giết đây, bây giờ mới nhận ra rằng mình thực sự đã đánh giá thấp y. Y rõ ràng là một vị vua rất có chủ ý, Đại Chu nằm trong tay y sẽ càng thịnh vượng, sung túc hơn trong tay hặ́n.

Sau khi tiễn Thụy vương đi, Cố Trạch Mộ cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về Đông cung, hặ́n quyết định sau này sẽ không tùy tiện nhúng tay vào những chuyện này nữa, nhưng ngoài việc nhờ Hồng Tùng Nguyên đi đi đầu tra thân phận của mình thì thế lực bí ẩn đằng sau vụ việc này cũng khiến hặ́n không thể dễ dàng yên lòng.

Hồng Tùng Nguyên vẫn luôn âm thầm đi điều tra, bây giờ cuối cùng đã có chút kết quả, nhưng kết quả này lại khiến hắn khiếp sợ không thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91

Lúc Cố Trạch Mộ xuất cung thì đi thẳng đến Nhất gian trà lâu, hẳn nhớ kỹ lần trước lúc xuất cung, Hồng Tùng Nguyên nói cho hắn biết đã có manh mối. Bây giờ đã qua một thời gian, cũng không biết ông ấy đã có kết quả chưa.

Lúc hắn vừa đi tới cũng đúng lúc Hồng Tùng Nguyên ở đó. Khi thấy hắn tới, ông vẫn nhúm chặt mày không thả ra.

Cố Trạch Mộ nhanh chóng đi đến: “Sao thế?”

Sắc mặt Hồng Tùng Nguyên trở nên nghiêm túc đưa tin tức cho hắn.

Cố Trạch Mộ nhìn qua, mới phát hiện sau khi Hồng Tùng Nguyên tra được hành tung của những người kia cũng không đánh cỏ động rần, trái lại dấn nắm được quy luật gửi thư của bọn chúng, một đường lần theo dấu vết. Lúc này mới phát hiện những người kia lại đến từ Tây Bắc.

Kết quả này khiến cho Cố Trạch Mộ bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không phải không có khả năng. Trác Cách đã thống nhất thảo nguyên ba năm ròng rã, ba năm này những trận chiến ở Nghiệp Thành kia giống như trò đùa trẻ con. Đường như vị vua của thảo nguyên này không cảm thấy hứng thú với Đại Chu. Nhưng mà mọi người cũng không dám xem thường ông ta, những bộ lạc chia năm xẻ bảy của Tây Bắc từng khiến Đại Chu mệt mỏi ứng phó, chứ đừng nói đến một đối thủ mạnh mẽ như vậy.

Ba năm nay cũng có những lời bàn tán linh tinh, cảm thấy Uy Quốc công lãnh binh ra ngoài quá hao phí thuế ruộng, cầu xin hoàng đế hạ chỉ để bọn họ rỗi kinh. Nhưng mà cho dù là Tiêu Trạm hay là trọng thần trong triều đều không để những lời này trong lòng.

Tất nhiên không thể nào tránh khỏi một trận đại chiến, cho nên ngay lúc này mật thám bên kia phái ra gây sóng gió ở kinh thành cũng không có gì

lạ. Nhưng đi đâu kì lạ là thủ đoạn này, Cố Trạch Mộ cũng không nghĩ nhiều, trái lại hỏi: “Ngoại trừ chuyện này còn có việc gì khác không?”

Dựa vào sự hiểu rõ của hắn đối với Hồng Tùng Nguyên thì ông ấy không thể chỉ vì chuyện này mà nghiêm túc như thế, có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Quả nhiên Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Ta không chỉ tra được những người này đến từ Tây Bắc, hơn nữa mấy người theo dõi ngài lúc trước có lẽ có liên quan đến bọn chúng.”

“Thân thể của ta có liên quan đến bọn chúng?”

“Thế thì không có.” Hồng Tùng Nguyên nói. “Nhưng mà may mà có bọn chúng mới khiến cho ta tra được một chút manh mối về thân thể của ngài.”

Cố Trạch Mộ nghe thấy Hồng Tùng Nguyên nói thế thì ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Là manh mối gì?”

Thân thể của hắn là vấn đề đã quấy nhiễu hắn từ lâu, bây giờ cuối cùng cũng có manh mối. Cho dù Cố Trạch Mộ trầm ổn thì lúc này tâm trạng cũng trở nên căng thẳng.

Hồng Tùng Nguyên nghĩ đến tin tức trước đó đi đâu tra được, tâm trạng hơi phức tạp mà hỏi: “Ngài có nhớ trước đó Chiêm gia bị ngài phán quyết chém đầu cả nhà không?”

Cố Trạch Mộ sửng sốt: “Chiêm Thế Kiệt?”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu, nói tiếp: “Có lẽ rất ít người biết được lúc niên thiếu Uy Quốc công và Chiêm Thế Kiệt từng là bạn tốt. Nhưng sau khi một người là huân quý, một người là thanh lưu thế gia thì dần dần không lui tới nữa. Năm đó, sau khi Chiêm Thế Kiệt vào ngục, con dâu của ông ta vừa lúc mang thai, nhưng sau đó lại không biết tung tích. Sau này nghe nói nàng ta tự tử theo phu quân, nhưng hài tử trong bụng nàng ta không biết đã đi nơi nào.”

“Nếu theo lời ngài nói, năm đó ngài được phu thê Uy Quốc công ôm từ bên ngoài về, thời gian này lại trùng khớp. Cho nên, có lẽ ngài là đứa trẻ được lên lút sinh ra vào năm đó.”

Dường như Cố Trạch Mộ cũng giật mình, hấn vốn nghĩ rằng sau khi trùng sinh thì trên đời này sẽ không có chuyện gì khiến hấn thất thố nữa. Bây giờ hấn mới biết chuyện khó bề tưởng tượng trên đời này vượt xa suy nghĩ của hấn nhiều.

Hồng Tùng Nguyên cũng hiểu rõ, trong phút chốc hấn không thể tiếp thu được nên nói thêm một câu: “Thật ra chuyện này cũng chỉ là suy đoán của ta, không có bất kỳ chứng cứ nào. Tạm thời ngài không cần ủ rũ như thế...”

Cố Trạch Mộ thở dài trong lòng, hấn biết Hồng Tùng Nguyên chịu nói chuyện này với hấn là ông ấy đã nắm chắc bảy tám phần. Hấn cũng không cần phải ôm lấy hi vọng như thế.

Hồng Tùng Nguyên đành phải an ủi hấn: “Cho dù thế nào thì cũng đâu là chuyện của đời trước, cũng đã qua rồi. Bây giờ người yên ổn làm Tam thiếu gia phủ Uy Quốc công chẳng phải rất tốt sao?”

Cố Trạch Mộ buồn bã, hấn muốn tra ra thân phận của mình, ngoại trừ muốn biết việc liên quan phía sau, đi đâu quan trọng hơn là hấn không muốn làm ca ca vô dụng của Cố Thanh Ninh. Không ngờ kết quả lại thành như thế.

Cuối cùng, hấn đành phải bất đắc dĩ thở dài: “Thôi, cũng xem như chính ta tạo nghiệt.”

Hồng Tùng Nguyên tò mò nói: “Cho nên năm đó Chiêm Thế Kiệt thật sự bị oan?”

“Ta cũng không biết.” Cố Trạch Mộ nói. “Năm đó, đúng là vụ án này rất kỳ lạ, nhưng nhân chứng và vật chứng đều là thật. Hơn nữa, Chiêm Thế Kiệt cũng thật sự đã tự sát, chuyện này muốn tra rõ còn phiền phức hơn so với tưởng tượng của ông nhiều.”

Hùng Tùng Nguyên cười nói: “Nếu như bản án của Chiêm Thế Kiệt thật sự có oan khuất, bây giờ cũng xem như cho ngài cơ hội sửa đổi. Nếu trong lòng ngài không vượt qua được ranh giới kia, sau này ngài hãy sửa lại án xử sai cho người ta, lại đốt thêm tì ền giấy cho Chiêm gia, sau đó sinh mấy đứa bé để người ta nối dõi tông đường là được.”

Cố Trạch Mộ trừng mắt nhìn Hùng Tùng Nguyên.

Hùng Tùng Nguyên ra vẻ không nhìn thấy, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Yên tâm, dù phải tra, bộ xương già này cũng sẽ giúp ngài tra rõ ràng rồi mới chết.”

“Nói bậy gì đó!”

Hùng Tùng Nguyên cười lên, lại thở dài: “Haiz! Sớm biết sẽ có một ngày thế này thì lúc trước nên ngoan ngoãn trông coi cơ nghiệp này. Đâu đến mức như bây giờ, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, lại khiến người ta đau đầu.”

“Cho dù ông làm lại từ đầu cũng không tốt bằng như ta.”

Hùng Tùng Nguyên nhìn dáng người lùn tịt của Cố Trạch Mộ, nhìn không được mà cười một tiếng: “Bao nhiêu để vương khao khát trường sinh bất lão còn không được, ngài là trường sinh bất lão loại khác. Ngài không th ăm vui thì thôi, lại còn phàn nàn như thế, coi chừng ông trời giáng sét đánh ngài đấy!”

Cố Trạch Mộ mặc kệ ông.

Đúng là trùng sinh không phải là chuyện xấu, nhưng vấn đề là sau khi trùng sinh mọi chuyện cũng thay đổi. Càng quan trọng hơn là người từng là thê tử lại trở thành muội muội của mình, không phải đây là chuyện phi ền muộn hơn sao?”

Nhưng sao có thể nói những lời này với Hùng Tùng Nguyên được, cho dù nói ra ông ấy cũng chỉ cười nhạo hắn thôi. Thôi bỏ qua.

Cố Trạch Mộ ổn định lại nét mặt của mình, nói với Hồng Tùng Nguyên: “Cho dù nói thế nào, trước tiên vẫn phải tra rõ thân phận của nhóm người kia mới được.”

Tây Bắc, vương đình bộ lạc Cát Nhan.

Phụng Triển nhìn tin tức từ kinh thành truyền tới thì vẻ mặt trở nên phức tạp, hồi lâu cũng không nói gì.

Bố Nhật Cổ Đức đi vào lầu vải rót một chén nước cho y, nhìn lá thư trên bàn cười nói: “Nghe nói Thụy vương thuận lợi trở lại Tương Nam rồi?”

Phụng Triển ừm một tiếng.

“Ngài có vẻ rất hoang mang?” Bố Nhật Cổ Đức suy đoán nói: “Bởi vì vị hoàng đế bệ hạ kia tin tưởng huynh đệ của y?”

Phụng Triển đập lá thư lên bàn, giọng nói lạnh lùng: “Người muốn nói gì?”

Bố Nhật Cổ Đức tùy ý ngẩng đầu đối diện y cầm lá thư trên bàn lên xem. Đây đều là thư tín vô cùng bí mật nhưng Phụng Triển lại không ngăn cản hẳn.

Sau khi Bố Nhật Cổ Đức xem xong mới nói: “Ngài đùa giỡn những người nắm đó hãm hại người của ngài trong lòng bàn tay, một mẻ hốt gọn bọn chúng, khiến cho kinh thành ngập tràn thị phi lại không bại lộ thân phận của mình, đây chẳng phải rất tốt sao?”

“Nhưng mà vị hoàng đế bệ hạ kia lại vượt ra ngoài dự đoán của ngài, y trọng tình nghĩa như thế. Y không chỉ thả huynh đệ của mình, cũng không nổi trận lôi đình vì chuyện ngài bị hãm hại, gần như phá vỡ tu dưỡng nhất quán của y, không phải ngài nên vui vẻ sao?”

Nếu không phải Phụng Triển biết tính cách của Bố Nhật Cổ Đức thì gần như cho rằng hẳn đang giễu cợt mình.

Không nói chuyện khác, y tin Tiêu Trạm chắc chắn sẽ không ngây thơ như thế. Y biết Thụy vương đến kinh thành, nhưng cho dù như thế thì sao y lại thả Thụy vương rời đi?

Chẳng lẽ y không biết làm thế sẽ khiến người ngoài càng phách lối làm càn sao? Tiêu Trạm quá tin tưởng Thụy vương hay là y vốn dĩ có tính cách như thế?

Ngay cả Phụng Triển cũng không biết rõ.

Y nghĩ đến miêu tả trong thư, gần như có thể tưởng tượng ra lúc đó Tiêu Trạm tức giận. Cơn giận này như ngọn lửa, dường như xua đi bóng tối trong đáy lòng y.

Mấy năm nay, y bị thù hận che mất lý trí, vẫn cố gắng khiến mình quên đi kí ức tốt đẹp ở kinh thành kia. Nhưng bây giờ phong thư này lại làm cho y nhớ lại chuyện lúc trước dẫn Tiêu Trạm cùng ra ngoài chơi. Y vốn nghĩ rằng những ký ức này phủ bụi nhiều năm đã trở nên mờ hồ, ai ngờ ký ức như được mở van, y mới phát hiện những ký ức này giống như vừa mới xảy ra.

Khi còn bé, Tiêu Trạm là đứa trẻ vô cùng nhu thuận nghe lời. vì phụ mẫu mạnh mẽ quá mức mà y trở nên ôn hòa hơn nhiều. Sự ôn hòa này không chỉ đối với phụ mẫu mà là đối với tất cả mọi người.

Lão sư dạy dỗ y là đại nho đương thời, hận không thể nhét hết tất cả tri thức vào đầu Tiêu Trạm, yêu cầu đối với y càng cao không hợp lẽ thường. Nhưng Tiêu Trạm vẫn vô cùng cố gắng, cho dù có lúc gặp phải yêu cầu hà khắc cũng cố gắng đạt được.

Có đôi khi Phụng Triển không nhìn được kéo y ra khỏi thư phòng, cũng mặc kệ đối phương có thân phận Thái tử cao quý mà dẫn y vào trong phố xá. Phụng Triển dẫn y đi ăn quà vặt kinh thành, lại dẫn y đi sân hát xem kịch, còn dẫn y vào thanh lâu trải nghiệm. Cho dù chỉ uống rượu xem ca múa này nọ nhưng vẫn chọc tở tở giận gần chết, còn phái người kéo bọn họ ra.

Hai người bị Phụng hoàng hậu mắng hơn nửa canh giờ ở cung Khôn Ninh, lại âm thầm lại mặt quỷ, cuối cùng lại bị Phụng hoàng hậu phạt quỳ. Thật sự thông suốt có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Khi đó, Phụng Triển muốn sau khi đánh xong trận ở Tây Bắc thì y sẽ trở lại kinh thành, có cưới hay không cũng không quan trọng, chỉ dẫn theo đứa cháu Thái tử này đi khắp nơi chơi bời. Tránh cho Tiêu Trạm ở trong cung với phụ hoàng mà không vui vẻ.

Nhưng y không ngờ cuối cùng mình vẫn không thực hiện được lời hứa này.

Có đôi khi Phụng Triển nhớ lại những chuyện này đều cảm thấy ban đầu mình thật buồn cười. Sao y lại nghĩ rằng một đế vương sẽ thật lòng xem đệ đệ hoàng hậu, một tướng quân lãnh binh nhiều năm như người nhà. Còn Tiêu Trạm nữa, lúc trước Tiêu Trạm còn nhỏ, nhưng khi y trở thành hoàng đế thì y cũng sẽ giống phụ hoàng của y thôi.

Suy nghĩ này vẫn luôn xuất hiện trong đầu Phụng Triển, nhất là sau khi Tiêu Dận chết, y chỉ dùng đi đầu này để chống đỡ lý do báo thù của mình.

Nhưng mà bây giờ hành động của Tiêu Trạm lại nói cho y biết, cho dù qua bao lâu thì Tiêu Trạm cũng sẽ không thay đổi.

Điều này khiến cho trái tim Phụng Triển hơi dao động.

Nhưng y nhanh chóng giữ vững suy nghĩ của mình: “Bây giờ y chưa làm hoàng đế được bao lâu, chờ mai này qua thời gian dài thì y sẽ thay đổi.”

Bố Nhật Cổ Đức bất đắc dĩ nói: “Y đã đăng cơ bảy năm, vì sao ngài không chịu tin tưởng. Cũng không phải tất cả mọi người đều giống tiên đế, có lẽ thật sự có người như thế cũng không biết chừng?”

Phụng Triển cười lạnh nói: “Người bảo ta tin tưởng y? Tin tưởng một hoàng đế? Người biết cái giá phải trả lớn bao nhiêu không?”

“Lúc trước ta tin tưởng phụ hoàng của y, kết quả cửa nát nhà tan, hại chết tử ty ruột của ta! Ty ấy là hoàng hậu, ngay cả hoàng lăng cũng không được vào!” Về mặt Phụng Triển lạnh lùng. “Nhưng lúc đó phản ứng của Tiêu Trạ là gì, y chỉ im lặng tiếp nhận hoàng vị, im lặng nghe theo phụ hoàng của y, im lặng sửa chữa sách sử, bèn ngoài giả dối. Người bảo ta tin tưởng y thế nào đây?”

“Có lẽ có nỗi khổ tâm gì đó...”

Bố Nhật Cổ Đức còn chưa nói xong thì đã bị Phụng Triển ngăn trở: “Nếu người còn muốn ở lại cạnh ta thì sau này đừng nên nói những lời này nữa!”

Bố Nhật Cổ Đức thấy y cố chấp như thế cũng đành phải bất đắc dĩ vâng dạ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92

Ngay lúc hai người vừa dứt lời, bỗng nhiên màn cửa bị người xốc lên, Trác Cách cất bước nhanh chóng đi đến.

Bố Nhật Cổ Đức lập tức ngậm miệng lại không nói gì nữa, giọng điệu của Phụng Triển trở nên lạnh lùng: “Vương hãn đến thăm có việc gì?”

Trác Cách bị cảm xúc phần nộ ngập tràn trong đầu, khi ông ta nhìn thấy vẻ mặt của Phụng Triển thì như bị đóng băng. Trong phút chốc, ông ta tỉnh táo lại, bước chân chậm lại, nhưng ngay lập tức ông ta lại hơi tức giận. Rõ ràng ông ta mới là Vương hãn, mà lúc ở trước mặt Phụng Triển dường như luôn không có uy quyền gì.

Trác Cách nghĩ thế lại thẳng lưng lên lần nữa.

“Bản vương nghe nói ám gian từ kinh thành trở về, không biết kết quả có làm lão sư vừa lòng không?”

Phụng Triển dù vội nhưng vẫn ung dung nói: “Vương hãn nói hài lòng là có ý gì?”

“Lão sư phái người vào kinh thành đi chia rẽ quan hệ giữa hoàng đế Đại Chu và Thụy vương, nhưng bản vương nghe nói lần này hiệu quả của việc chia rẽ không tốt lắm.”

Bỗng nhiên Phụng Triển cười một tiếng: “Thì ra Vương hãn đến là để hưng sư vấn tội ta?”

“Ngài nghĩ nhiều rồi.”

Phụng Triển đặt tay bên người, chậm rãi đi tới. Y đứng trước mặt Trác Cách, vẻ mặt của y vẫn bình tĩnh nhưng dường như Trác Cách lại bị khí thế của y làm lùi hai bước.

Mấy năm này, y vẫn ở trong bóng tối, cũng không ra tay nữa, gần như khiến người ta quên đi chiến tích lúc trước, một mình y đã chống lại năm tên dũng sĩ của bộ lạc Cát Nhan.

Mà y như thế cũng khiến cho Trác Cách nhớ lại tình cảnh khi lần đầu gặp y.

Khi đó, phụ thân của Trác Cách chết trận, ông ta hoảng loạn tiếp nhận vị trí thủ lĩnh bộ lạc Cát Nhan, dẫn theo những tộc nhân còn sót lại khó khăn chạy trốn trên thảo nguyên, trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai. Mà trong quá trình đó, ông ta cứu được một nam nhân.

Nam nhân này bị một thớt chiến mã chở đi, trên người đầy vết thương, thời gian dài chưa được ăn uống, cả người đã rơi vào hôn mê. Nhưng cho dù như thế, tay của y vẫn nắm thật chặt thanh kiếm. Trác Cách vẫn còn trẻ tuổi không suy nghĩ nhiều, chỉ hơi tôn kính, cho nên sau khi lấy ngựa của đối phương thì lại mềm lòng để y ở lại bộ lạc.

Sau đó người này tỉnh lại, đối mặt với ân nhân cứu mạng là ông ta cũng không tỏ vẻ đặc biệt gì, cũng không nói tên của mình, y trầm mặc ít nói không có sức sống. Nếu như cho y ăn thì cho dù cái gì y cũng ăn, nếu không cho thì dường như y cũng không để ý.

Trác Cách vô cùng tò mò về y, đồng thời lại hơi dè phòng. Bọn họ trốn chạy, thường xuyên phải đi mấy ngày mấy đêm, mà mặc dù người này có vẻ gầy yếu nhưng lại luôn có thể đuổi theo bọn họ. Có một lần, bộ lạc bị bầy sói tập kích, vốn cho rằng sẽ tổn thất nặng nề, ai ngờ người này dùng một tên bắn chết Lang Vương, hù đàn sói chạy mất, cứu được cả tộc bọn họ.

Bởi vì chuyện này mà Trác Cách thật sự xem người này thành một phần tử trong bộ lạc. Nhưng y vẫn giống với lúc trước, trừ lúc ăn cơm ra thì đều ngăn người, giống như tách biệt khỏi người trong bộ lạc.

Song, tất cả đều thay đổi sau khi y cứu được một tên tiểu nô lệ.

Tiểu nô lệ này là con lai, nghe nói nương của hắn đã từng là thị thiếp của một vị tướng lĩnh Đại Chu, sau khi vị tướng lĩnh kia chết, nàng ta bị bán cho một thương nhân. Sau đó bà ta bị bắt làm tù binh, lại bị hiến tặng cho bộ tộc khác, mà đứa bé này lại trở thành nô lệ.

Y đặt tên cho đứa bé này là Bỗ Nhật Cổ Đức, sau đó đột nhiên y có ý chí muốn sống, không còn sống được chằng hay chớ nữa. Y dạy bọn họ trả giá với thương nhân Đại Chu như thế nào, dạy cách dùng ít đồ vật đổi nhiều vật tư, còn dẫn bọn họ đi săn. Tài bắn cung của y rất tốt, thậm chí có đôi khi không cần nhắm chuẩn cũng có thể bắn rơi những con ngỗng trời bay cực cao kia.

Nhưng mà khi Trác Cách trăm phương ngàn kế muốn học công phu của y thì vẫn bị từ chối.

Vốn dĩ Trác Cách cũng đã quen rồi, cũng không còn suy nghĩ này nữa, đến một hôm bọn họ bị một tộc lớn tấn công. Thê tử của ông ta bị cướp đi, bỗng nhiên nam nhân này đến cạnh ông, hỏi ông ta có muốn báo thù không.

Ngay lúc đó, đầu óc của Trác Cách hoàn toàn bị thù hận chiếm lấy, ông ta quên mình đã trả lời cái gì, tóm lại sau ngày hôm đó, cuộc sống của Trác Cách hoàn toàn thay đổi.

Đã nhiều năm như vậy, ông ta không nhớ rõ dáng vẻ của nữ nhân mà ông ta vì yêu liều mạng. Nhưng ông ta vẫn nhớ kỹ khi mã đao của ông ta bổ về phía tên địch đầu tiên, cảm giác máu tươi bắn lên mặt mình thế nào.

Mà thời gian càng lâu, ông ta càng nghi ngờ thân phận của nam nhân mà mình gọi là lão sư này.

Dường như y vô cùng hiểu rõ Lang Ky, cho dù là ưu thế hay nhược điểm, đi đâu này khiến cho bộ lạc Cát Nhan đâu đánh đâu thắng đó trên toàn bộ thảo nguyên. Bọn họ không còn thảm hại chạy trốn, mà liên tục xâm chiếm những bộ lạc nhỏ xung quanh, tốc độ mở rộng khiến cho người ta sợ hãi than khóc.

Mỗi lần, Trác Cách đều vì chiến tích mà hưng phấn không thôi, nhưng nam nhân này không hề có chút rung động, giống như những thứ này không đáng nhắc tới. Nhưng thỉnh thoảng, Trác Cách sẽ thấy y nhìn xa xa về phía Đại Chu, ánh mắt vô cùng phức tạp, dường như có nhớ nhung cũng có thù hận.

Mà tất cả mọi thứ thay đổi khi tin tức Thành Đế Đại Chu băng hà truyền đến thảo nguyên.

Toàn bộ Tây Bắc bị hai cái tên Thành Đế và Phụng Triễn khống chế hai mươi năm, tất cả bộ tộc lớn gần như bị đánh bại trong tay Phụng Triễn, vốn cho rằng sau khi Phụng Triễn chết sẽ khá hơn một chút. Nhưng cho dù Uy Quốc công tiếp nhận trấn thủ không bằng Phụng Triễn nhưng cũng đánh cho bọn họ chạy trốn chết. Nhưng ông ta lại thủ thành rất tốt, để mỗi bộ lạc đến chiếm Nghiệp Thành sau khi Phụng Triễn đều như đá vào tấm sắt.

Mà bây giờ Thành Đế cũng đã chết, nghe nói đế vương thế chỗ rất ôn hòa. Đối với những người ngoại tộc bị hai ngọn núi lớn ép chặt mà nói đây thật sự có thể thở ra một hơi.

Nhưng đây là lần đầu tiên Trác Cách thấy sắc mặt sư phụ thay đổi. Cho dù qua lâu như thế, Trác Cách vẫn không quên được vẻ mặt phức tạp của y lúc đó.

Mà sau một buổi tối, y tìm đến Trác Cách nói ra một suy nghĩ điên cuồng, phải thừa dịp Uy Quốc công hồi kinh chịu tang mà đánh lên Nghiệp Thành.

Chuyện này khiến cho Trác Cách gần như không dám tưởng tượng, Nghiệp Thành do thủ hạ của Phụng Triễn xây lên, tường thành vừa cao lại dày, gần như không thể công phá. Cho dù Uy Quốc công không ở đó, dựa vào bộ tộc nhỏ nhỏ bọn họ đừng nói đến chuyện cướp vật tư binh yên đào thoát khỏi quân trông coi toàn thành thế nào, mà nói đến chuyện đi vào cũng đã là một vấn đề lớn.

Nhưng mà Trác Cách dựa vào sự tin tưởng mù quáng với y cùng với sự rét lạnh của mùa đông, cuối cùng quyết định bí quá hoá liêu.

Mà trong quá trình này, Trác Cách phát hiện y rất hiểu rõ Nghiệp Thành, nên núp ở chỗ nào, vào thành từ đâu, ra khỏi thành thế nào. Thậm chí thói quen của tướng lĩnh phòng thủ y cũng nắm trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, bộ lạc Cát Nhan dùng thương vong nhỏ bé đổi lấy số lượng lớn vật tư, chuyện này khiến toàn bộ thảo nguyên Tây Bắc đều chấn động.

Trước đó, không có bất kỳ bộ lạc nào có thể công phá Nghiệp Thành, nhưng bộ lạc Cát Nhan làm được!

Thảo nguyên đẽo cao sức mạnh, không ít tộc đầu quân. Bộ lạc Cát Nhan từ một bộ lạc nhỏ gần như không ai biết trong phút chốc ngang vai với bộ lạc lớn như Mục Khánh.

Cả đời này, Trác Cách chưa từng trông thấy đồ sức tinh xảo như thế, muối trân quý như vàng và lá trà chất đầy cả gian lâu vải. Cho dù ông ta cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng không thể nào kiềm nén sự vui sướng và rung động trong lòng.

Mà đi đâu làm ông ta chấn động hơn cả là thân phận của lão sư.

Lúc trước, Trác Cách nghi ngờ y có phải là đào binh hay tướng lĩnh của Đại Chu không, nhưng trải qua trận chiến Nghiệp Thành, ông ta đã không còn suy nghĩ như trước, thân phận của người này vô cùng chấn động.

Y là chiến thần năm đó từng khiến thảo nguyên Tây Bắc nghe tin đã sợ mất mật, Phụng Triển.

Đi đâu làm người ta kinh hãi là tài phú và thân phận của Phụng Triển đã thúc đẩy dã tâm của Trác Cách, mà Phụng Triển cũng không phụ lòng mong mỏi của ông ta. Chỉ trong ba năm, y đã khiến Trác Cách thống nhất toàn bộ thảo nguyên, làm được chuyện tổ tiên ông ta chưa từng làm qua.

Trác Cách từ một thủ lĩnh của bộ tộc nhỏ trở thành Vương hãn của toàn bộ thảo nguyên Tây Bắc. Cho dù thân phận ông ta thay đổi thế nào thì thái độ của Phụng Triển đối với ông ta chưa từng thay đổi qua.

Dường như y chưa từng che giấu sự khinh miệt và lạnh lùng của mình.

Điều này khiến Trác Cách vừa cảm kích vừa oán hận y.

Rõ ràng y chỉ là một kẻ phản bội, một đao binh thảm hại chạy trốn, nhưng vẻ kiêu ngạo kia dường như không thể nào bị đè sập. Cho dù Trác Cách đã trở thành Vương hãn, nhưng ở trước mặt y vẫn là một thanh niên bị cướp đi thế tử mà bất lực khóc rống.

Nếu chỉ là như thế, nể tình công lao nhiều năm của y, Trác Cách cũng có thể nhẫn nại. Song, trong chuyện tấn công Đại Chu thì hai người lại nảy sinh mâu thuẫn lần nữa, điều này cũng làm cho Trác Cách bắt đầu hoài nghi Phụng Triển.

“Ba năm trước, lão sư khuyên ta không nên gấp gáp, còn chưa phải lúc tấn công Đại Chu. Bây giờ đã qua ba năm, xin hỏi lão sư, thời cơ chín muồi chưa?”

Nhưng mà Phụng Triển vẫn chỉ lắc đầu.

Trác Cách nóng nảy mất bình tĩnh nói: “Lão sư! Chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa! Bây giờ chúng ta có binh cường mã tráng, lại có lão sư trợ giúp, tất nhiên có thể đánh hạ Nghiệp Thành! Chỉ cần không có Nghiệp Thành, ở trong mắt chúng ta Đại Chu cũng chỉ là một con cừu non để lộ phần bụng, rốt cuộc lão sư đang lo lắng cái gì?”

“Bởi vì các ngươi không công được Nghiệp Thành.” Phụng Triển bình thản nói.

Một bầu nhiệt huyết của Trác Cách bị câu nói của y rót lạnh thấu tim, nét mặt của ông ta cũng dần trở nên lạnh xuống: “Chỉ sợ không phải không công phá được, mà là lão sư không muốn tận sức?”

Phụng Triển vẫn bình tĩnh: “Ta đã nói từ sớm, Nghiệp Thành chỉ có thể bị công phá từ bên trong. Mánh khéo đó đã dùng qua một lần, ông cho rằng còn hiệu quả sao?... Vậy thì ông đã xem thường thủ tướng Đại Chu và Uy Quốc công r ấ.”

Phụng Triển nói chắc chắn như thế cũng làm cho Trác Cách sinh ra hoài nghi với quyết định của mình, nhưng mà bây giờ cả tộc đều thủ thế chờ đợi muốn tấn công Nghiệp Thành. Hơn nữa mấy năm nay bọn họ vẫn thăm dò công kích quy mô nhỏ với quân coi giữ Nghiệp Thành, cũng hiểu rõ sức chiến đấu của quân coi giữ Nghiệp Thành, cho nên Trác Cách nhanh chóng khôi phục lòng tin l ần nữa.

“Vậy thì chờ sau khi ta đánh hạ Nghiệp Thành, mời lão sư lên tường thành uống rượu vậy!” Trác Cách đề thấp giọng nói: “Chỉ hi vọng đến lúc đó lão sư sẽ dám tới.”

Phụng Triển cũng không thêm đề ý: “Vậy hi vọng Vương hãn mã đáo thành công.”

Trác Cách hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi l ều trại.

Bố Nhật Cổ Đức hơi bận tâm mà nhìn Phụng Triển: “Ngài không ngăn cản sao?”

“Ngăn cản làm gì?” Phụng Triển hững hờ thu địa đ ờ da dê trên bàn lại. “Ông ta đã muốn thử thì cứ để ông ta thử. Mấy năm nay Trác Cách bị người ta thổi ph ồng quá cao, để ông ta bị áp chế một chút cũng tốt. Cũng tiện thể cho ta nhìn xem may61 năm nay vị biểu huynh kia của ta có tiến bộ gì.”

Bố Nhật Cổ Đức thở dài: “Rõ ràng ngài không phải nghĩ như thế, sao phải nói thế chứ?”

“Sao người biết ta nghĩ thế nào?”

“Rõ ràng là ngài lo lắng cho Đại Chu, cần gì phải làm ra dáng vẻ thế này?” Bố Nhật Cổ Đức lo lắng nói: “Ta chỉ mong ngài đừng hối hận là

được.”

“Người xem ta là nữ nhân khóc sướt mướt sao?” Phụng Triển khinh thường nói. “Cả đời này ta chưa từng hối hận qua. Điều hối hận duy nhất chính là thỏ thiếu thời tin người quá mức, không ngăn cản tỷ tỷ của ta gả cho Tiêu Dận.”

Bố Nhật Cổ Đức thấy y chấp mê bất ngộ như vậy cũng bất đắc dĩ, hắt thở dài một tiếng cũng không nói thêm gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93

Trác Cách dẫn theo Lang Ky xuất chinh.

Ở phía trên Nghiệp Thành, xa xa có thể trông thấy bụi mù cuộn cuộn, trình sát liêu mạng giục ngựa bầm báo. Uy Quốc công đứng trên tường thành của Nghiệp Thành, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Tuy nói mấy năm này người ngoài tộc chỉ dùng lượng kỵ binh nhỏ thăm dò, nhưng thật ra bọn họ chờ ngày này đã lâu.

Thế tử Cỗ Vĩnh Huyền khom người nói: “Quốc công gia, xin hạ lệnh ạ!”

Uy Quốc công thở dài thật sâu một hơi, trầm giọng nói: “Đóng chặt cửa thành, cả thành đề phòng. Hôm nay tất cả binh sĩ sẵn sàng chiến đấu, nghênh địch!”

Lính truyền lệnh truyền lời của Uy Quốc công xuống dưới, bầu không khí trong thành đột nhiên thay đổi.

Cửa thành nặng nề bị đóng lại, cửa tiệm trong thành đều đóng cửa. Một hàng một hàng binh sĩ qua lại trong thành, gõ lăm và hòn đá được chuyển lên tường thành liên tục. Quân phục vụ bếp núc cũng chuẩn bị bếp to, trên đó nấu nước sôi. Nước này không phải cho người ta uống mà là lúc quân địch công thành sẽ dùng để xối lên đầu quân địch.

Lang Ky trú đóng ở ngoài thành, đối với những lính mới vừa nhập ngũ mà nói đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nhiều Lang Ky như thế. Trong bóng đêm, từng con lộ ra đôi mắt màu xanh lục, làm tăng lên bầu không khí tiêu điếu trên chiến trường.

Lang Ky hung mãnh, nhưng quân phòng thủ Nghiệp Thành cũng không yếu. Bọn họ dựa vào tường thành đánh lùi từng đợt tấn công của ngoại tộc, trận chiến này đánh từ trời tối đến hừng đông, rồi lại đánh đến tối.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, từ ngày đó trở đi, ngoại tộc chính thức khai chiến với Đại Chu. Lang Ky hung hãn không sợ chết, dường như quyết định phải công phá Nghiệp Thành. Nhưng mà Nghiệp Thành giống như hòn đảo nhỏ đứng sừng sững trong sóng gió, cho dù tấn công mãnh liệt thế nào đều đứng vững.

Trận chiến này đánh hồi lâu, cho dù Đại Chu hay ngoại tộc đều tổn thất nặng nề.

Nghiệp Thành.

Trên người tất cả mọi người đây máu tươi, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi. Không ai biết giấc ngủ này có thể ngủ bao lâu, lúc mở mắt ra có thể sẽ phải chết trên chiến trường.

Phụng Linh tựa vào cây cột bên cạnh, trên gương mặt tuấn mỹ hiện đây vết máu và tro bụi. Y còn nhớ rõ lúc vừa mới từ kinh thành đến, y không quen với cuộc sống trong quân doanh, một khi trên người dính bẩn sẽ đi tắm rửa. Mà qua nhiều năm như thế, y đã có thói quen để cả người dính đây mồi hôi bẩn và vết máu mà chìm vào giấc ngủ, trong khoảng thời gian ngắn hồi phục thể lực mà tham gia chiến đấu lần nữa.

Trên tay y cầm một miếng vải mềm lau sạch vũ khí của mình, đây là thói quen nhiều năm chưa từng thay đổi của y. Cho dù trên người bẩn thế nào thì vũ khí nhất định phải sáng ngời.

Nhưng lúc này, y nghe được bên cạnh vang lên tiếng áo giáp va chạm vào nhau, cả người y run lên. Đầu óc còn chưa phản ứng kịp, thân thể cũng làm ra tư thế đánh địch, đến khi y phát hiện đối phương là Uy Quốc công thì mời thả lỏng lại.

Uy Quốc công hài lòng vỗ vỗ bờ vai của y: “Có ý thức cảnh giác, như thế rất tốt.”

Phụng Linh khẽ thở ra: “Quốc công gia.”

Uy Quốc công cũng không từ chối y, hai người cùng đi lên tường thành. Lúc này màn đêm buông xuống, có thể thấy bóng dáng lung lay của mấy lều vải bên phía ngoài tộc và tiếng sỏi tru phía xa xa kia.

Hai người cứ đứng như thế một hồi, đột nhiên Uy Quốc công nói: “Người cũng phát hiện ra à?”

Phụng Linh sững sờ, lập tức trợn mắt gật gật đầu.

Lúc trước, những Lang Kỵ này chỉ mạnh mẽ đêm tối, nhưng hôm nay bọn chúng lại có trận hình, thậm chí còn có thể bắt đầu sử dụng chút chiến thuật.” Trên mặt Uy Quốc công toát ra vẻ lo âu: “Chúng ta phải mật thám đi hoàng đình của bộ lạc Cát Nhan, muốn tra rõ thân phận thật của vị lão sư của Trác Cách, đáng tiếc, bọn họ đều thất bại tan tác mà quay về. Đến nay, đi đầu duy nhất có thể chắc chắn là người kia là người Đại Chu, hơn nữa y vô cùng hiểu rõ Nghiệp Thành, rất có thể từng là tướng lĩnh của Nghiệp Thành.”

Phụng Linh kinh ngạc mà nhìn Uy Quốc công, những tin tức này cũng tính là bí mật, mà Uy Quốc công lại không kiêng dè nói cho y biết.

Uy Quốc công cười nhạt một tiếng: “Mấy năm này ta vẫn quan sát người, người không hề giống với lúc mới vào quân doanh. Cho dù võ nghệ hay là ứng biến, thậm chí ở chung với đồng liêu thì người cũng là số một số hai trong quân. Bây giờ ta có một nhiệm vụ quan trọng, thật ra vốn dĩ không muốn nói sớm với người như thế, nhưng đã nói đến đây thì cứ hỏi ý kiến của người một chút.”

Phụng Linh mơ hồ ý thức được gì đó.

“Ta nhớ, trước kia người nói với ta muốn tham gia vào nhóm mật thám đi thăm dò? Bây giờ người còn muốn thế chứ?”

Trái tim của Phụng Linh đập mạnh: “Quốc công gia...”

“Khoan đã, ta còn chưa nói hết.” Uy Quốc công đưa tay ngăn y lại. “Bây giờ người đã là giáo úy, nếu dựa theo tốc độ lập quân công của người

thì mấy năm nay thành tựu sẽ vô cùng to lớn. Không nói đến phong hầu bá tước, nhưng vị trí Phiêu Kỳ tướng quân chắc chắn sẽ có. Nhưng nếu người vào mật thám, không nhắc đến nguy hiểm, có thể người sẽ ở trên thảo nguyên nhiều năm. Lúc đồng đội của người lập công, người có thể đối mặt với đói khát, rét lạnh và một thân một mình. Cho dù cuối cùng người tra xét được thân phận thì chưa chắc công lao này lớn bằng chuyện người ở lại trong quân đội.”

“Người có thể suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời chắc chắn cho ta.”

Phụng Linh chỉ lắc đầu: “Thuộc hạ vốn là quân nhân, vốn dĩ nên phục tùng mệnh lệnh. Nếu Quốc công gia sắp xếp thì thuộc hạ sẽ tiếp nhận, không cần suy nghĩ.”

Uy Quốc công tỏ vẻ tán thưởng, ngoài miệng lại nói: “Đây cũng không phải là trên chiến trường, ta cảm thấy người vẫn nên suy nghĩ kỹ càng đi.”

“Từ khi khai chiến, chỗ nào không phải là chiến trường chứ?” Ánh mắt của Phụng Linh trở nên kiên định. “Thuộc hạ nguyện tuân theo mệnh lệnh của Quốc công gia.”

“Tốt, tốt, tốt!” Uy Quốc công xúc động vỗ vai y. “Nếu như thế thì ta cũng không già mồm nữa. Ta cho người một tháng chuẩn bị, cho dù người muốn tiền hay muốn người ta vẫn đồng ý. Sau một tháng, người sẽ theo thương đội đi vào thảo nguyên.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

So với biên quan Tây Bắc phun trào sóng ngầm, chiến tranh tán loạn thì kinh thành hòa bình hơn nhiều. Kỳ thi mùa xuân ba năm một lần kết thúc, nhóm tiến sĩ tân khoa hăng hái cưới ngựa dạo phố.

Các thiếu nữ hai bên đường ném hoa tươi lên người bọn họ như điên, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng hét chói tai. Mà trong đó, ngoại trừ ba vị trí đầu được quan tâm nhất, còn có một Truyền lưu năm nay là Cố Trạch Vũ. Hắn trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn, gia thế lại tốt, mà quan trọng nhất là hắn còn chưa thành thân!

Truyện lư: Phép đòi khoa cử thi đình xong, sáng sớm xướng danh các người đỗ gọi là Truyện lư.

Đương nhiên người Cố gia không thể bỏ qua thời khắc quan trọng như thế của đại ca, trong nhà đã sớm mua chỗ ở quán rượu bên đường. Mấy người lớn vẫn duy trì được bình tĩnh, bọn nhỏ đã dựa vào cửa sổ, cố gắng đưa thân thể nhỏ ra kêu tên đại ca.

Liễu thị ng ỡ trong phòng, nghe giọng nói líu ríu bên kia thì bất đắc dĩ cười một tiếng: “Từ sau khi Trạch Vũ đạt được thành tích, mỗi ngày bọn nhỏ đều muốn xem đại ca cưới ngựa dạo phố. Bây giờ cuối cùng cũng đạt được ước nguyện r ỡ.”

“Không phải sao, ngay cả Thanh Ninh và Trạch Mộ tr ầm tĩnh như thế mà hôm qua còn nghe hai đứa nói mãi đấy.” Đào thị nói thêm.

Chu thị cười nói: “Đâu chỉ bọn chúng, ngay cả Thanh Chỉ đã đính hôn r ỡ, sắp gả làm thê tử cho người ta mà cũng cùng bọn nhỏ đi ền cu ồng ầm ỹ sao?”

“Chuyện song hỉ lâm môn này, ngoài miệng Đại tẩu nói ghét bỏ nhưng không biết trong lòng vui vẻ thế nào đâu!” Liễu thị cố ý nói: “Ngọc Nương, muội nói có đúng hay không?”

Đào thị chỉ c ầm khăn tay che miệng cười.

Chu thị trừng mắt nhìn Liễu thị: “Muội lại trêu ghẹo!”

Chị em dâu bọn họ cười cười nói nói, mà Cố Thanh Thù dựa vào cửa sổ nhìn bóng lưng đại ca đi xa, lại thúc giục những người khác: “Chỗ này cách Quỳnh Lâm Uyển một đoạn nữa! Chúng ta đi theo xem chút đi!”

Cố Thanh Chỉ vội vàng khoát tay: “Ta không đi được.”

Cố Thanh Chỉ đã đính hôn, cuối năm nay sẽ thành thân, vốn dĩ không thích hợp đi ra ngoài. Nếu không phải vì đại ca cũng sẽ không theo bọn họ ra, bây giờ xem cũng xem r ỡ, đương nhiên sẽ không theo bọn họ ầm ỹ.

Cố Thanh Thù vội vàng đưa tay ôm lấy Cố Thanh Vi và Cố Thanh Ninh: “Đại tỷ không đi, hai muội cùng đi với ta nhé!”

Cố Thanh Vi thường xuyên cùng Cố Thanh Thù làm bận, hơn nữa tổng thể tân khoa tiến sĩ năm nay còn nhỏ tuổi, có không ít mỹ nam tử tuấn tú phong độ nhanh nhẹn. Cố Thanh Vi vừa mới nhìn thoáng qua cũng chưa nhìn đủ, bây giờ nghe Cố Thanh Thù nói thế thì lập tức đờ đẫn.

Cố Thanh Ninh ba phải, cũng bị nàng kéo ra ngoài.

Cố Trạch Hạo và Cố Trạch Mộ bất đắc dĩ nhìn nhau, cũng đành phải đi theo.

Ai ngờ mấy người còn chưa đi ra ngoài đã bị người cản lại. Bây giờ người bạn nhỏ Cố Trạch Thuần mới bốn tuổi đang ngăn ở cửa, dùng giọng nói bi bô nói với bọn họ: “Các ca tỷ muốn đi đâu, đệ cũng muốn đi!”

Cố Thanh Thù véo khuôn mặt thịt của hắn, không hề nương tay với đệ đệ ruột: “Ngoan, đi tìm nhũ mẫu bú sữa đi, đừng làm phiền ca ca tỷ tỷ.”

Mặc dù Cố Trạch Thuần còn nhỏ tuổi nhưng lại là đứa trẻ rất có chủ kiến: “Mọi người không dẫn theo đệ đi thì đệ sẽ nói cho mẫu thân biết!”

Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo nhìn nhau, Cố Trạch Hạo ôm lấy đệ đệ qua một bên, Cố Thanh Thù thì dẫn theo các đệ đệ muội muội vọt thẳng xông cầu thang. Toàn bộ quá trình nhanh như tốc độ ánh sáng, lấy thế nhanh như chớp. Đến lúc Cố Trạch Thuần phản ứng kịp thì đã không thấy bóng của ca ca tỷ tỷ nữa.

Mấy người Cố Thanh Thù nghe thấy tiếng khóc đinh tai nhức óc ở sau lưng cũng không thèm để ý, vội vàng đuổi theo đội ngũ tiến sĩ. Nhưng mà bọn họ lại không để ý một chuyện, người xem bên đường đều là người chen người, bọn họ còn nhỏ vốn không thể chen vào được, chỉ có thể ở bên ngoài đám người nhún nhảy nhìn xem.

Cố Thanh Ninh bị Cố Thanh Thù kéo chặt tay, vô thức bị nàng kéo vào trong đám người. Nàng hơi hối hận khi đi cùng bọn họ ra ngoài, nhưng

thấy dáng vẻ vui vẻ của Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi thì nàng cũng đề sự không vui xuống.

Tuy nói mấy đứa bé có hộ vệ đi theo, nhưng dù sao người cũng đông nghìn nghịt, hộ vệ cũng chưa chắc có thể trông nom được. Cố Trạch Hạo và Cố Trạch Mộ đành phải ở sau lưng các nàng che chở, sợ các nàng bị người ta xô ngã.

Đúng vào lúc này, Cố Thanh Thù nhìn thấy một đống gạch chất đống bên đường nên vội vàng kéo Cố Thanh Ninh qua. Hai người đạp lên cục gạch vừa lúc có thể thấy đại ca ngã trên xe ngựa.

Cố Thanh Thù lập tức dùng sức vẩy tay, Cố Thanh Ninh cảm thấy cục gạch dưới chân lung lay sắp ngã, sợ Cố Thanh Thù sợ ý sẽ ngã xuống, ai ngờ nàng để ý đến Cố Thanh Thù lại quên mất mình. Cố Thanh Thù kích động kéo nàng một cái khiến nàng bước hụt, ngã thẳng về phía sau.

Cố Trạch Mộ mới vừa chen ra khỏi đám người, hắn thấy thế trái tim siết chặt muốn đi tới đỡ Cố Thanh Ninh, không ngờ có người còn nhanh hơn hắn.

Vốn dĩ Cố Thanh Ninh đã chấp nhận ngã đau một cái, không ngờ nàng không bị ngã vào mặt đất lạnh băng mà lại ngã vào một vòng tay ấm áp. Nàng kinh ngạc mở to mắt lại thấy một gương mặt xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Trên mặt Hoắc Vân Châu còn mang theo gió bụi đường xá xa xôi, nhưng không hề tổn hại đến dung mạo của hắn. Hắn nở nụ cười với Cố Thanh Ninh: “Cô nãi nãi, cho dù đã lâu không gặp cũng không nên hành đại lễ như thế chứ!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94

Cố Thanh Ninh đã sắp mười một tuổi, dung mạo của nàng giống mẫu thân lại sắp bắt đầu dậy thì, thân thể cũng dần có đường cong thiếu nữ. Khí chất của nàng trầm tĩnh, giống như cành sen lộ ra gai nhọn, xinh đẹp nhẹ nhàng giống như có thể bóp ra nước.

Hoắc Vân Châu vốn chỉ thấy nàng ngã xuống cho nên vô thức ôm lấy nàng, bây giờ lại không được tự nhiên, vội vàng đỡ nàng đứng vững trên mặt đất.

Cố Thanh Thù cũng ý thức được mình phạm sai lầm, vội vàng bước xuống khỏi viên gạch kia. Nàng chưa kịp ân cần hỏi han Cố Thanh Ninh thì đã thấy Cố Trạch Mộ lạnh lùng đi tới, ngăn Cố Thanh Ninh ở phía sau mình.

Cố Thanh Ninh mới bình tĩnh lại từ trong sợ hãi, nhìn về phía Hoắc Vân Châu: “Sao huynh lại trở lại? Hạ tiên sinh dạy học trở về ừ?”

Một năm trước, Hạ Nghi Niên muốn viết tác phẩm nên chào tạm biệt Liễu thị, muốn ra ngoài dạy học. Mặc dù Liễu thị cảm thấy hơi đáng tiếc nhưng vẫn không ép ông ta ở lại, trái lại chuẩn bị một bao ngân lượng thật dày cho Hạ Nghi Niên để bày tỏ cảm kích nỗ lực của đối phương mấy năm nay. Gia thực Cố gia lại tìm tiên sinh khác, nhưng Hoắc Vân Châu đến vì Hạ Nghi Niên nên cũng theo ông ta đi ra ngoài.

Hoắc Vân Châu gật gật đầu, đang muốn nói gì thì Hạ Nghi Niên ở sau lưng dẫn theo người hầu chạy hòng học tới: “Tiểu tử thú vị, chạy nhanh như thế làm gì! Không đợi vi sư nữa!”

Hạ Nghi Niên vừa mới dứt lời đã thấy nhóm người Cố Thanh Ninh, lập tức trên mặt lộ vẻ lúng túng. Năm đó, sau khi ông ta chào từ già, vì không kiên nhẫn khóc lóc tạm biệt với người khác nên không đợi bọn người Cố Thanh Ninh tiễn thì đã dẫn Hoắc Vân Châu im lặng rời đi. Lần này trở về, vốn dĩ ông muốn tìm cơ hội tốt để đi gặp từng học trò, không ngờ mới vừa

vào thành đã gặp phải. Dáng vẻ của ông còn thảm hại như thế, đúng là vút hết mặt mũi của tiên sinh này rồi.

Cũng may Cố Thanh Ninh vô cùng quan tâm, nên bỏ qua mà nói: “Hôm nay tiên sinh đến kinh thành sao? Thật đúng lúc.”

Hạ Nghi Niên ho khan một tiếng, khẽ nói: “Cũng chẳng phải đúng lúc sao? Cả đoạn đường luôn cố sức chạy theo, chẳng biết chạy theo cái gì...”

Cố Thanh Ninh không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

Hoắc Vân Châu nở nụ cười, đáp lời Cố Thanh Ninh: “Lão sư nói hôm nay chúng ta vừa tới, vốn dĩ muốn sửa soạn gọn gàng mới đến cửa bài phỏng, không ngờ lại gặp ở đây.”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Vây hai người đi cũng khá nhanh đấy. Một tháng trước lúc ta gửi thư qua lại với tiên sinh thì rõ ràng hai người còn ở Miên Châu mà.”

Đương nhiên Hoắc Vân Châu không ngờ sau khi Hạ Nghi Niên rời khỏi kinh thành còn liên hệ với Cố Trạch Mộ, hẳn quay lại nhìn Hạ Nghi Niên với vẻ khó hiểu.

Hạ Nghi Niên: “...”

Rõ ràng ông chỉ viết phong thư cho đệ tử cũ mà thôi, sao ông lại có cảm giác mình bội bạc tình nghĩa chứ?

Hoắc Vân Châu tự nhiên đáp: “Lão sư vô cùng nhớ kinh thành, cho nên chúng ta tăng nhanh tốc độ, đúng không lão sư?”

Cố Trạch Mộ theo ánh mắt của hắn nhìn về phía Hạ Nghi Niên.

Hạ Nghi Niên: “...”

Hạ Nghi Niên: “Chuyện này... Thanh Ninh, tiên sinh có chuyện muốn nói với con.”

Không thể chọc vào thì ông tránh cũng không được sao?

Không có Hạ Nghi Niên, Cố Trạch Mộ và Hoắc Vân Châu nhìn nhau, trên mặt hai người đều nở nụ cười. Nhưng người ngoài lại hoảng sợ cảm thấy tia lửa giữa hai người họ tỏa ra bốn phía, khiến cho bầu không khí xung quanh hơi căng thẳng.

Cũng may bầu không khí giương cung bạt kiếm không kéo dài quá lâu, một giọng nói nhẹ nhàng chen vào: “Ta nói nhìn quen mắt ra, thì ra là mọi người!”

Đám người quay đầu lại, mới thấy Liễu Tử Ký và Tiêu Diễm Chi cùng nhau đi tới.

Sau khi Hạ Nghi Niên rời khỏi gia thực Cố gia, Liễu Tử Ký và Tiêu Diễm Chi cũng rời gia thực Cố gia. Liễu Tử Ký trở về gia thực Liễu thị, Tiêu Diễm Chi cũng tiến cung học cùng các hoàng tử.

Một năm không gặp, Liễu Tử Ký đột nhiên cao hơn nhiều, gầy nhưng lại cao, cuối cùng có thể nhìn ra khí chất như trúc của người người Liễu gia. Nhưng lúc cười lên vẫn lộ ra chiếc bóng quen thuộc thuở nhỏ.

Tiêu Diễm Chi vào cung đọc sách lại mỗi ngày đều gặp Cố Trạch Mộ. Thịnh thoảng Cố Thanh Ninh đi theo đến phủ trưởng công chúa Nguyên Gia cũng có thể gặp được một lần. Dung mạo của y cũng không thay đổi nhiều, chỉ là hơn một năm nay càng trầm ổn ung dung, có lẽ ở cùng cùng với Cố Trạch Mộ một thời gian dài nên làm việc cũng giống như hần.

Hôm nay tân khoa tiến sĩ cưới ngựa dạo phố, Tiêu Diễm Chi biết mấy người người Cố gia nhất định sẽ đi xem, nhưng không ngờ lúc y đến phủ Uy Quốc công thì mới biết bọn họ đã ra ngoài từ sớm.

Tiêu Diễm Chi đành phải đi tìm trên đường, nhưng mà có quá nhiều người, y thật sự không tìm được người phủ Uy Quốc công. Cũng may gặp được Liễu Tử Ký, hai người đi cùng nhau, đi đại như thế cũng có thể gặp được nhóm người Cố Thanh Ninh, cũng xem như là duyên phận.

Đám người hiếm khi gặp nhau, Liễu Tử Kỳ và Tiêu Diễn Chi vội vàng chào hỏi bọn họ.

Liễu Tử Kỳ vẫn tùy tiện như trước, nhưng khi gặp Cố Thanh Thù thì dường như ánh mắt hơi né tránh.

Cố Thanh Thù lại không hề để ý tới, trái lại Cố Thanh Ninh lại nhìn hai người bọn họ mấy lần.

Đám người chào hỏi xong xuôi, Cố Thanh Thù muốn dẫn bọn họ đi quán rượu Cố gia đang ng ồi, Hoắc Vân Châu lại từ chối: “Hôm nay không được, bận thủ như vậy đi gặp trưởng bối thật sự bất nhã. Dù sao chúng ta cũng ở kinh thành một thời gian ngắn, đến lúc đó tới cửa báii phòng cũng được.”

Cố Thanh Ninh đột nhiên hỏi: “Thời gian này các huynh ở kinh thành thì ở đâu?”

Hoắc Vân Châu nói: “Ở kinh thành Hoắc gia có biệt viện, lúc đó có thể cùng lão sư ở trong biệt viện.” H ắn dừng một chút lại nói thêm. “Nhưng mà biệt viện này đã lâu không có người ở, mặc dù ta phái người trở về quét dọn từ sớm nhưng cũng không biết ra dạng gì nữa, chỉ sợ uất ức cho lão sư.”

Cố Trạch Mộ cười lạnh trong lòng một tiếng, mặc dù Hoắc gia khiếm tốn nhưng sản nghiệp lại không ít. H ắn ta dường dường là con trai trưởng Hoắc gia, chẳng lẽ Hoắc gia sẽ để h ắn ở trong tòa nhà đã lâu không tu sửa sao?

Không ngờ h ắn còn chưa nói chuyện, Cố Thanh Ninh đã cười nói: “Vậ cũng không tiện, không bằng theo chúng ta h ồi phủ đi. Khách viện vẫn còn giữ lại cho hai người, chỉ quét dọn sạch sẽ là có thể ở.”

Ánh mắt Hoắc Vân Châu sáng lên, nhưng trên mặt vẫn giả vờ hỏi Hạ Nghi Niên: “Ý của lão sư thế nào?”

Hạ Nghi Niên nhìn qua đã biết đệ tử này của ông ta có ý đờngì, ông thầnnhnguyt hắnmột cái, nhưng cũng theo lời hắnnói, ung dung vuốt râu: “Thanh Ninh đã nói thế vậy chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh cho người dẫn theo hộ vệ của Hoắc Vân Châu, đem hành lý của hắnvà Hạ Nghi Niên chuyển vềphủ Uy Quốc công trước, lại sắp xếp quét dọn khách viện cho hai người, chuẩn bị giường chiếu. Còn bọn họ thì đi tới nơi của Chu thị.

Ba người bọn họ nhìn thấy Hoắc Vân Châu và Hạ Nghi Niên đều rất ngạc nhiên, nghe thấy Cố Thanh Ninh sắp xếp càng không hềcó ý kiến khác. Lúc này, cưới ngựa dạo phố cũng kết thúc, tân khoa tiến sĩ đi vào Quỳnh Lâm Uyển, bọn họ cũng đi vềphủ.

Trở vềphủ đã có hạ nhân đến báo đã dọn dẹp xong, Cố Thanh Ninh lại thu xếp cho người đi sắp xếp yến hội, Chu thị thì dẫn theo Hoắc Vân Châu đến bái kiến Mẫn phu nhân.

Mấy năm trước, Chu thị đã bắt đầu cho nhóm nữ hài tử Cố gia học quản lý việc nhà, đồng thời nàng cũng buông chuyện trong nhà ra để bọn nhỏ làm. Cố Thanh Chỉ và Cố Thanh Thù còn đúng quy củ, trái lại Cố Thanh Ninh thể hiện ra thiên phú cực cao, cuối cùng Chu thị quyết định giao một phần việc trong nhà cho nàng làm. Đối với Cố Thanh Ninh cũng không thành vấn đề, dù sao so với trước đó nàng từng quản lý hậu cung thì phủ Uy Quốc công có ít người dễ dàng hơn nhiều.

Cố Trạch Mộ thấy nàng bận rộn cũng không nhin được mà nói: “Nhiều nhất chúng ta mời Hạ tiên sinh đến trong phủ cũng không sao, nhưng nàng thật sự tin tưởng Hoắc Vân Châu không có chỗ ở ở kinh thành sao?”

Cố Thanh Ninh hơi kinh ngạc mà nhìn Cố Trạch Mộ, dù sao Cố Trạch Mộ luôn tỉnh táo bình tĩnh nói ra câu nói ngây thơ như vậy cũng rất hiếm thấy, có thể thấy được hắncó oán niệm sâu đậm với Hoắc Vân Châu cỡ nào.

Cố Thanh Ninh liền nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, làm gì phải tính toán chi li như thế.”

Cố Trạch Mộ không ngờ mình lại bị cho rằng tính toán chi li, hẳn cảm thấy lửa giận trong lòng không kiềm được nữa: “Chúng ta và Hoắc gia không thân chẳng quen, năm đó vương Thục Huệ cũng không sao, sao nàng lại muốn ôm chuyện này về chứ!”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ mà nhìn hắn: “Chỉ là chỗ ở mà thôi, hạ nhân cũng chưa chắc chú tâm như thế. Hơn nữa hẳn chỉ là đứa bé thôi, ca so đo cái gì với hắn chứ?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cái gì đứa bé! Rõ ràng trong lòng là kẻ xấu xa muốn gây rối!

Nhưng mà câu nói sau cùng của Cố Thanh Ninh cũng đã trấn an được hắn, Hoắc Vân Châu nghĩ hết mọi cách để vào đây ở thì có lợi ích gì, Cố Thanh Ninh chỉ xem hắn là đứa bé mà thôi.

Cố Thanh Ninh chỉ cảm thấy sắc mặt khó coi của Cố Trạch Mộ dần dịu lại, cũng không biết câu nào nàng nói làm hắn vui vẻ. Nàng cảm thấy từ sau khi trùng sinh, dường như cảm xúc của Cố Trạch Mộ cũng biến thành đứa bé.

Nàng hoảng hốt nhớ tới, năm đó lúc Hoắc Vân Châu vào ở trong phủ Uy Quốc công thì Cố Trạch Mộ và hắn đã không hợp.

Lại ngược dòng suy đoán, dường như cái triều đại đế vương Tiêu gia cũng không có hảo cảm với Hoắc gia. Dù sao năm đó vào lúc Thái tổ hoàng đế, tuy rằng nói cuối cùng đã phạt Tĩnh Quốc công, được triều đình và dân gian ngợi khen, nhưng dù sao cũng đã vứt đi mặt mũi. Sau này, các triều đại thay đổi, Hoắc gia an phận ở Thanh Châu, rất ít ra triều làm quan. Lúc Tiêu Dận tại vị cũng không nghĩ tới việc vời người Hoắc gia vào triều làm quan, có lẽ sự lãnh đạm này của hắn là được lưu truyền xuống.

Cố Thanh Ninh tự cho là mình hiểu chân tướng nên cũng không khuyên Cố Trạch Mộ và Hoắc Vân Châu yên bình ở chung nữa. Dù sao Hoắc Vân Châu cũng chỉ là khách, cũng không đến mức vì khách mà làm người nhà uất ức. Từ trước đến nay Cố Thanh Ninh vẫn phân chia chuyện này rất rõ ràng.

Chỉ chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, đã sắp tới sinh nhật của Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh.

Tập tục của Đại Chu là trước ba mươi tuổi là qua một kiếp tạm. Nói cách khác trước ba mươi tuổi, sinh nhật đều xem trọng tuổi tròn, mười một tuổi và hai mươi một tuổi.

Nam nhân Cố gia đều không có ở nhà, Chu thị và Đào thị cũng đã bàn bạc xong từ sớm, cũng không có ý muốn làm lớn, cũng chỉ mời bằng hữu thân thích nhà mình.

Nhưng cho dù như thế, lúc chuẩn bị tiệc sinh nhật này cũng không hề qua loa, trong phủ cũng bắt đầu chuẩn bị từ sớm.

Chu thị cố ý mời sư phó của Quỳnh Ngọc Lâu tới nhà làm yến hội, ngày hôm trước đã mời gánh hát nổi danh kinh thành. Sáng sớm dậy, sân khấu ở hậu viện cũng đã bắt đầu hát.

Cố Thanh Ninh vừa thức dậy, Xuân Anh hầu nàng thay quần áo mới, cả bộ đồ đều đỏ chót, thậm chí ngay cả đồ trang sức cũng màu đỏ, cũng đủ vui vẻ. Vừa trang điểm xong đã có nha hoàn bưng một bát mì trường thọ đi đến, đây là Đào thị tự mình làm vào sáng sớm. Từ khi bọn họ lớn hơn chút, sinh nhật hàng năm Đào thị đều tự tay nấu mì cho bọn họ, lần này cũng thế.

Cố Thanh Ninh ăn mì xong thì đi ra cửa, không ngờ mới tới viện đã gặp Cố Trạch Mộ, nàng hơi ngỡ ngàng.

Hai người đều mặc đồ màu đỏ, nếu không phải tuổi còn nhỏ thì đã làm Cố Thanh Ninh hoảng hốt nhớ tới hình ảnh nàng thành thân với hắn năm đó.

Ánh mắt Cố Trạch Mộ lóe lên, lại đi tới bên cạnh nàng: “Đi thôi, tổ mẫu đang chờ chúng ta.”

Cố Thanh Ninh thấy vẻ mặt hắn vẫn bình thường, sự ngưng ngùg cũng dần biến mất, cùng hắn đi đến chủ viện.

Mẫn phu nhân nhìn thấy hai đứa cháu, trên mặt dần nở nụ cười, vẫy vẫy bảo hai người đi tới. Bàn tay của bà đây nấp nhẫn lại vô cùng ấm áp, nắm chặt tay hai người dịu dàng nói: “Từ hôm nay các con không còn là hài tử nữa. Tổ mẫu cũng không có quá nhiều lời dặn dò các con, chỉ hi vọng huynh muội các con hòa thuận, đừng quên tổ huấn của Cố gia chúng ta.”

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ đều gật gật đầu.

Mẫn phu nhân lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ, đã nhiều năm như thế, bà đã xem Cố Trạch Mộ như cháu ruột của mình. Năm đó, phu thê bọn họ ôm đứa bé này vào phủ thì quyết định khi hắn lớn lên sẽ nói thân thế của hắn cho hắn biết, nhưng đến bây giờ bà lại không nữa.

Cố Trạch Mộ cũng nhìn thấy vẻ do dự và đau lòng trong mắt Mẫn phu nhân. Hắn đã biết thân thế của mình, đương nhiên cũng hiểu tâm trạng của Mẫn phu nhân, trong lòng hắn càng xúc động.

Đối với hắn mà nói, cho dù hắn không phải hài tử Cố gia, nhưng mấy năm nay ơn dưỡng dục của Cố gia lại không phải giả vờ. Cho dù ngày sau hắn khôi phục thân phận của mình thì trong lòng hắn người Cố gia mãi mãi là người nhà của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95

Hai người đi ra khỏi chủ viện đến ngoại viện, có vài đồng liêu Cố gia không tiện tới nhà thì đầu thi nhau phái người đưa lễ vật tới, Đào thị đang sắp xếp người để vào phòng. Mấy năm nay, thời gian dần qua Đào thị cũng quen thuộc với thân phận của mình, nàng cũng không còn thích khóc như trước nữa, cũng càng có dáng vẻ của chủ mẫu gia đình.

Thấy bọn họ đến, Đào thị giao chuyện còn lại cho Lục Liễu đi làm, mình thì đi qua.

Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh lạnh lẽo kêu một tiếng “Nương”, Đào thị cười mỉm mà nói: “Đi gặp tổ mẫu rồi à?”

Hai người đầu gật gật đầu.

Đào thị nhìn hai người bọn họ, trong lòng vừa xúc động lại tự hào. Nàng lại nghĩ đến trượng phu nơi biên quan, nếu cả nhà đoàn tụ, không biết cảnh này vui vẻ biết bao.

Đổi lại lúc trước, có lẽ nàng sẽ rơi lệ, nhưng bây giờ nàng đã học xong cách kiềm chế. Nàng chỉ quay mặt đi chỗ khác, bảo nha hoàn Hồng Oanh đưa thư và lễ vật đã chuẩn bị cho hai đứa trẻ.

Mặc dù Cố Vĩnh Hàn ở biên quan nhưng vô cùng để ý chuẩn bị lễ vật cho hai đứa bé.

Y chuẩn bị cho Cố Trạch Mộ một thanh mã đao, nghe nói đây là chiến lợi phẩm lúc trước y tịch thu được, trên chuôi đao còn có máu tươi. Chuyện phía sau thanh đao này cũng không cần nói thì Cố Trạch Mộ cũng có thể tưởng tượng được đó là trận chiến khốc liệt cỡ nào.

Mặc dù bên ngoài Cố Vĩnh Hàn luôn tỏ ra là người hời hợt, nhưng Cố Trạch Mộ lại biết y là nam nhân rất có trách nhiệm. Thanh mã đao này trĩu nặng, nhưng quân công của y còn nặng hơn thanh mã đao này nhiều.

Nam nhân Cỗ gia đều phải lên chiến trường, đây là sứ mạng của bọn họ. Cho dù Cỗ Trạch Vũ đã trở thành tân khoa tiến sĩ thì cũng không trốn tránh sứ mạng của mình. Chờ đến mùa thu, hắn sẽ cùng đội ngũ vận chuyển lương thảo đến Nghiệp Thành. Mà có huynh trưởng dẫn đầu làm gương, những nam hài tử khác của Cỗ gia cũng đều chuẩn bị lên chiến trường. Cỗ Vĩnh Hàn lựa chọn tặng cho Cỗ Trạch Mộ thanh mã đao này vào lúc sinh nhật mười một tuổi đã bao gồm sự yêu mến và mong đợi của phụ thân dành cho hắn dù không nói ra lời.

Cỗ Vĩnh Hàn chuẩn bị cho Cỗ Thanh Ninh một thanh chủy thủ nhỏ, trên vỏ đao còn khắc bảo thạch, nhìn qua giống như hàng mỹ nghệ bình thường chọc tiểu nữ hài vui vẻ, nhưng lúc rút ra thì phát hiện thanh chủy thủ này vô cùng sắc bén. Hơn nữa, thanh chủy thủ này cũng không lớn, rất tiện mang theo bên người, có thể thấy Cỗ Vĩnh Hàn cũng phí tâm.

Tuy nói y không ở cạnh hai đứa bé nhưng từ những món lễ vật đó cũng có thể nhìn ra y rất có lòng.

Ngay lúc ba mẹ con đang nói chuyện thì Hoắc Vân Châu đi tới.

Đào thị thấy hắn, trên mặt nở nụ cười. Trái lại, sắc mặt Cỗ Trạch Mộ lại trở nên âm trầm.

Lúc trước, Đào thị đối với Hoắc Vân Châu đã có sự niềm nở khác lạ, Hoắc Vân Châu lại ngọt miệng, dẫn đến mức Đào thị gần như xem hắn như con trai, ngay cả Cỗ Trạch Mộ cũng không bằng. Ngày trước, lúc Hoắc Vân Châu muốn Hạ Nghi Niên đi ra ngoài du học, Đào thị vô cùng buồn bã, lại rơi mấy giọt nước mắt.

Thôi quên đi, khoảng thời gian trước Hoắc Vân Châu trở về phủ Uy Quốc công lần nữa, Đào thị càng nhiệt tình hơn với hắn. Có lần Cỗ Trạch Mộ nghe Đào thị bàn bạc với Liễu thị, Hoắc Vân Châu làm con rể thế nào?

Như vậy sao được?

Nhưng mà Cỗ Trạch Mộ cũng không trách cứ mẫu thân được, lại không thể nói ra chân tướng, cả người vô cùng uất ức.

Bên này, Đào thị vẫn ôn hòa nói chuyện với Hoắc Vân Châu, hỏi han ân cần, người không biết còn tưởng rằng đây mới là con ruột.

Hoắc Vân Châu trả lời rồi nhìn hai người có sinh nhật vào hôm nay, lại cho người cầm lễ vật ra.

Hắn ta đưa cho Cố Trạch Mộ một chiếc nghiên mực, cũng là nghiên mực Đoan Khê thượng hạng. Nhưng so với Cố Thanh Ninh thì dù quý giá nhưng tâm ý lại không bằng.

Hoắc Vân Châu mở hộp trong tay ra, cười đưa cho Cố Thanh Ninh: “Lễ vật này phí không ít công phu của ta, cô nãi nãi có nhìn ra là thứ gì không?”

Trong hộp là một cây trâm ngọc dương chi tốt nhất, chất ngọc trắng bóng, hình dạng và cấu tạo nhìn qua đơn giản nhưng nhìn kỹ mới phát hiện trâm ngọc này giống như chữ “Nhất” (一). Phần đuôi khắc tường vân, nhưng lại làm thành vẻ thu bút, vô cùng độc đáo.

Cố Thanh Ninh không chắc mà hỏi: “Nó có ý nghĩa lấy từ đạ pháp quy nhất sao?”

Lần đầu tiên Hoắc Vân Châu gặp mặt Cố Thanh Ninh, hắn đã tán thưởng xuất xứ tên nàng – “Tích chi đắc nhất giả, thiên đắc nhất dĩ thanh, địa đắc nhất dĩ ninh.” Bây giờ chiếc trâm ngọc này được tạo ra với hàm nghĩa đó, tâm tư cũng rất nhạy bén.

Hoắc Vân Châu thấy nàng đoán được, trên mặt nở nụ cười xán lạn, gật đầu nói: “Đúng thế.”

Đào thị cười nói: “Cây trâm này có ý nghĩa sâu xa, cũng không giống như có thể mua được ngoài phố. Không phải tự tay con điêu khắc chứ?”

Cố Thanh Ninh khẽ giật mình nhìn nụ cười xán lạn trên mặt Hoắc Vân Châu. Cho dù nàng tự xưng lòng yên tĩnh như nước nhưng cũng thật sự hiếm khi bị nụ cười này làm rung động. Nàng trải qua hai đời đã thấy vô số kỳ trân dị bảo, mặc dù chất ngọc của chiếc trâm ngọc này tốt nhưng cũng không khiến nàng rung động. Nhưng nếu Hoắc Vân Châu tự tay làm

ra chiếc trâm ngọc này thì lại có ý nghĩa khác biệt. Cỗ Thanh Ninh vẫn luôn xem Hoắc Vân Châu là vãn bối đáng yêu mà đối đãi, đương nhiên không thể tiếp nhận phần ân tình này.

Ngay lập tức cây trâm này cũng trở nên phồng tay.

Mà lúc này, Cỗ Trạch Mộ lại ở bên cạnh thản nhiên nói: “Trâm ngọc này điêu khắc tinh tế, Hoắc công tử thật sự có thiên phú dị bẩm, thủ pháp của một người mới học lại có thể so với điêu khắc sư nhiều năm.

Hoắc Vân Châu bị Cỗ Trạch Mộ nói thẳng không nề tình, hẳn cũng không tức giận, vẫn cười nói: “Đúng thật là ánh mắt của Trạch Mộ rất tốt, ta cũng không tự tay điêu khắc cây trâm này. Ta từng muốn tự làm nhưng sợ làm hư miếng ngọc này nên chỉ vẽ hình rồi đưa cho thợ chạm ngọc làm.”

Cỗ Trạch Mộ hơi cong khóe miệng: “Đã nghe nói Hoắc công tử tài hoa hơn người, không ngờ cũng có nghiên cứu đến những vật nhỏ này.”

Chỉ một câu nói nhẹ như mây gió của Cỗ Trạch Mộ đã làm cho bầu không khí Hoắc Vân Châu cố gắng tạo nên tan thành mây khói. Mặc dù trên mặt Hoắc Vân Châu vẫn nở nụ cười nhưng cũng lộ vẻ uất ức.

Trái lại Cỗ Thanh Ninh cũng khẽ thở ra một hơi. Từ trước đến nay nàng là cô nương hiểu chuyện, nếu cây trâm này thật sự cho Hoắc Vân Châu tự mình làm thì có lẽ cho dù đắc tội đối phương, nàng cũng phải trả cây trâm này lại.

Đào thị thấy thế vội vàng hòa giải: “Cho dù tự vẽ cũng rất hiếm có rồi.”

Cỗ Thanh Ninh cũng vừa lúc nói: “Vậy thì ta nhận, dù sao con cũng gọi ta là nãi nãi, không ngờ lại hiếu thuận như vậy. Chờ lúc con sinh nhật thì cô nãi nãi cũng sẽ đưa cho con một lễ vật tốt.”

Một lời nói đùa đã xóa bỏ tình cảnh ngại ngùng trước mặt.

Lúc này, đã có hạ nhân đến báo nói khách nhân tới. Đào thị dẫn nữ nhi cùng ra cửa đón khách.

Nguyên Gia và Tiêu Diễm Chi đến sớm nhất, ngay cả Liễu thị phụ trách đón khách cũng hơi vội vàng không chuẩn bị kịp. Nàng chỉ có thể cho người đi tìm Đào thị, vừa ở bên này tiếp đãi nhóm bọn họ.

Đào thị nhanh chóng đi tới, tiêu bối hai bên chào nhau trước.

Mấy năm nay, Nguyên Gia cũng dần quen với chuyện tuổi của phụ mẫu nhỏ lại, đối với hai người cũng không còn kinh sợ nữa, mà giống như ngang vai vế.

Sau khi chào hỏi xong, Nguyên Gia mới đưa lễ vật đến, tuy nói chỉ là tranh chữ bản độc nhất nhưng lại có giá trị liên thành. Cho dù mấy năm nay Đào thị và Nguyên Gia có quan hệ rất thân thiết thì nàng cũng cảm thấy lễ vật này hơi quá mức rồi. Chỉ có Nguyên Gia biết nàng vốn dĩ chỉ mượn hoa hiến Phật. Đây là đồ vật của phụ hoàng và mẫu hậu, nàng chỉ tìm thời điểm thích hợp để trả lại cho bọn họ.

Đào thị được Nguyên Gia khuyên nhủ, nghĩ đến năm đó lần đầu Nguyên Gia gặp Thanh Ninh và Trạch Mộ đã tặng một đôi khóa trường sinh chế tạo từ ngọc quý thì cảm thấy cái này cũng không tính là gì.

So ra, hai huynh muội và Nguyên Gia còn bình tĩnh hơn nàng nhiều.

Sau khi Nguyên Gia đưa lễ vật, Tiêu Diễm Chi mới đưa quà của mình lên. Lễ vật là y tự mình chuẩn bị, nhưng lại đưa cho hai người đồ vật giống nhau y như đúc.

Song, trải qua chuyện của Hoắc Vân Châu lúc này, Cố Trạch Mộ lại khẽ thở ra.

Đào thị mời Nguyên Gia đi vào trước, lại sợ Tiêu Diễm Chi cảm thấy buồn chán nên bảo Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ dẫn y đến hoa viên chơi.

Cố Thanh Ninh đ ồng ý, dẫn Tiêu Di ễn Chi qua đó. Trái lại Tiêu Di ễn Chi rất quen thuộc, quen cửa quen nẻo, cũng không cần bọn họ dẫn đường.

Đi đến hoa viên, những hài tử Cố gia khác cũng ở đây. Bọn họ vừa chúc hai người sinh nhật vui vẻ, vừa đưa lễ vật cho hai người.

Ngay lúc vui vẻ hòa thuận, Hoắc Vân Châu cũng đi tới. Ban nãy, hẳn bị Cố Trạch Mộ đả kích nhưng cũng nhanh chóng khôi phục. Vốn dĩ hẳn là bạn học của bọn họ, cũng rất nhanh chóng trò chuyện cùng nhau.

Cố Thanh Thù vừa nhìn thấy Hoắc Vân Châu, thần kinh nhiều chuyện lập tức trỗi dậy. Mặc dù nàng mơ mơ màng màng với chuyện của mình, nhưng vô cùng thông thuộc chuyện bát quái bên ngoài, vội vàng dùng khuỷu tay đ ụng Cố Thanh Ninh: “Cháu trai của chúng ta đưa cho muội cái gì thế?”

Sao Cố Thanh Ninh lại không biết tính cách của nàng, sao có thể bị nàng túm đuôi đ ược, nên chỉ bình tĩnh trả lời: “Một cây trâm.”

“Đơn giản vậy sao?” Cố Thanh Thù nghi ngờ nhìn nàng.

Cố Thanh Ninh cười như không cười nhìn nàng: “Vậy tỷ cảm thấy là cái gì?”

Lập tức, Cố Thanh Thù hơi thất vọng.

Không bao lâu sau, Liễu Tử Ký và họ hàng bên Đào gia cũng tới, hài tử trong hoa viên cũng càng lúc càng nhiều, người tặng lễ vật cũng càng lúc càng nhiều.

Tôn Lan Thấm cũng cố ý phái người đưa lễ vật tới. Vốn dĩ nàng muốn đến tham gia tiệc sinh nhật của bằng hữu, nhưng mà trong phủ có việc nên chỉ có thể đ ể hạ nhân đưa lễ vật đến. Còn H ồng Tùng Nguyên, ông và Cố Trạch Mộ lén lút kết giao, đương nhiên không thể bày ra cho mọi người biết, nên chỉ phát người đưa lễ vật, cả tên cũng không biết.

Trừ bọn họ ra, chuyện làm cho người ta ngạc nhiên là Thụy vương ở Tương Nam xa xôi cũng phái người đưa lễ vật đến, chuyện này cũng rất kỳ lạ.

Cố Thanh Ninh lộ ra ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cố Trạch Mộ, nghi ngờ có phải hắn đã để lộ thân phận trước mặt Thụy vương. Ánh mắt Cố Trạch Mộ lại hơi tránh né, từ mấy năm trước sau khi Thụy vương rời đi, trong lòng hai người đều biết rõ nhưng không nói ra, sau đó cũng không liên lạc. Không ngờ hắn lại nhớ rõ sinh nhật mình, còn đặc biệt phái người đến tặng quà.

Rất nhanh đã đến giờ mở tiệc rượu, bởi vì đều là thân thích, cũng không phân chia chỗ ngồi, chỉ chia khách nam và nữ.

Ngay lúc chuẩn bị mở tiệc, sai vật đến báo lại có người đến. Hơn nữa cũng không phải người ngoài mà chính là Thái tử Tiêu Hằng.

Chu thị và Đào thị vội vàng dẫn người ra nghênh đón, Tiêu Hằng cũng không đến một mình mà dẫn theo Tứ hoàng tử Tiêu Tuân, Thường Ngọc và Thư Diệp An.

Lúc này bọn họ tới đương nhiên là vì sinh nhật của Cố Trạch Mộ.

Tiêu Hằng lại vô cùng giản dị, nói với bọn người Chu thị: “Người không cần khách sáo, cứ xem chúng con là khách nhân bình thường là được.”

Tuy nói như thế nhưng sao Chu thị có thể xem hắn là khách nhân bình thường. Vốn dĩ nàng muốn sắp xếp bàn riêng, nhưng Tiêu Hằng đã dẫn người ngồi cạnh Cố Trạch Mộ. Người trên bàn cũng không hoảng sợ, chỉ không ngờ đường đường là Thái tử lại đến sinh nhật của thư đồng, lập tức ánh mắt bọn họ nhìn Cố Trạch Mộ trở nên khác biệt.

Trái lại là Cố Trạch Mộ, hắn vẫn giống như bình thường không hề có chút dao động nào.

Tiêu Hằng cười chúc mừng Cố Trạch Mộ sinh nhật vui vẻ, lại cho thái giám đem quà của mình ra.

Mà sau hần, Thường Ngọc và Thư Diệp An cũng lấy lễ vật mình chuẩn bị ra. Cố Trạch Mộ nói cảm ơn từng người, Tiêu Hằng cố ý nói: “Ta hiếm khi thấy Trạch Mộ khách khí như vậy, lễ vật này đưa đến cũng thật có giá trị!”

Nếu nói trước đó Tiêu Hằng tự mình tới sinh nhật của Cố Trạch Mộ khiến cho người cảm thấy Thái tử chiêu hiền đãi sĩ, nhưng bây giờ thấy hai bên nói đùa thân thiết như vậy, có thể thấy quan hệ này rất tốt.

Mà sau khi bọn họ đưa xong lễ vật, lúc này Tiêu Tuân mới đem quà của mình ra. Nhưng sau khi đưa cho Cố Trạch Mộ thì hần lại lấy ra thêm một phần.

Trong lòng Cố Trạch Mộ căng thẳng, dù sao mấy năm trước Tiêu Tuân cũng ra vẻ có cảm tình với Cố Thanh Ninh. Mặc dù mấy năm nay hần nghiêm ngặt trông chừng không cho Tiêu Tuân đạt được, nhưng nhìn dáng vẻ hôm nay thì thấy không đơn giản.

Quả nhiên, Tiêu Tuân hơi ngượng ngùng nói ra: “Ta cũng chuẩn bị lễ vật cho Thanh Ninh muội muội.”

Cố Trạch Mộ: “!!!”

Cố Trạch Mộ càng thêm khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96

Sau tiệc sinh nhật, cuối cùng Cố Trạch Mộ cũng cảm nhận được cảm giác nguy hiểm ngập tràn. Lúc này, hẳn mới ý thức được Cố Thanh Ninh cũng đã đến tuổi xem mặt. Bây giờ nàng mới mười một tuổi mà bên người đã có không ít ong bướm. Nếu đến tuổi cập kê, chẳng phải cánh cửa trong nhà sẽ bị người làm mai đập gãy sao.

Nhưng với thân phận của hắn thì ngay cả lập trường để nói những lời này cũng không có.

Chuyện khôi phục thân phận vô cùng cấp bách, hắn không thể không vội vàng thúc giục Hồng Tùng Nguyên. Mấy năm này, bọn họ vẫn đang suy nghĩ cách đi đâu tra rõ chân tướng năm đó. May mà năm đó Cố Trạch Mộ đã từng trải qua chuyện này, có rất nhiều chuyện trong đó hắn biết rõ. Hơn nữa, bây giờ hắn ở trong cung, dựa vào thân phận thư đồng của Thái tử, hắn vẫn có thể tiếp xúc chút văn thư, gần như có thể lật lại chân tướng năm đó.

Thật ra bản án năm đó cũng không phải vô cùng phức tạp, cái gọi là tham ô có thể xác định là vu oan. Nhưng trọng tâm vụ án này lại không ở chuyện tham ô.

Sở dĩ Chiêm gia bị chém đầu cả nhà là vì năm đó Hoàng Hà đột nhiên vỡ đê, nước lũ tàn phá hơn phân nửa Đại Chu, ôn dịch, nạn đói, lưu dân kêu rên khắp nơi. Nhất định phải có người chịu trách nhiệm chuyện này, mà trong đó, Tổng đốc đường sông Chiêm Thế Kiệt đương nhiệm phải chịu tiếng xấu nặng nhất trên lưng.

Cho dù cuối cùng “Khoan hà trệ sa” có hiệu quả hay không, trong tình hình lúc đó, ý dân sục sôi, muốn phải nghiêm trị Chiêm Thế Kiệt.

Bất kể Chiêm Thế Kiệt thật sự tự sát hay giả vờ tự sát, nhưng sau khi ông ta chết, sự phẫn nộ không thể phát tiết của dân chúng cuối cùng cũng xông về triều đình.

Triều đình hao tổn tiền bạc rất lớn cuối cùng đổi lấy Hoàng Hà võ đê, lưu dân ngàn dặm. Từ trên xuống dưới, tất cả mọi người phải chịu trách nhiệm cho trận lũ đó, cho dù Tiêu Dận một tay đê đập ông ta hay là chúng thần “Không thể khuyên nhủ”. Tất cả mọi người phải đối mặt với sự phẫn nộ của dân chúng, hơn nữa sẽ mãi mãi bị bôi nhọ trong lịch sử.

Dù cho bây giờ Cố Trạch Mộ cũng không thể không thừa nhận, lúc hắn nhìn thấy những thứ được gọi là nhân chứng vật chứng kia, cho dù hắn vẫn có chỗ hoài nghi thì trong lòng vẫn khẽ thở ra. Những năm đó, áp lực trị thủy không chỉ Chiêm Thế Kiệt chịu mà hắn cũng phải chịu. Hắn gánh giúp Chiêm Thế Kiệt ba năm, cuối cùng cũng không gánh nổi nữa. Hắn cần một lý do để từ bỏ Chiêm Thế Kiệt, dù lý do này có rất nhiều lỗ hổng.

Cho nên chuyện hãm hại này rất vững chắc cũng sẽ thành công, toàn bộ trình trình đều biết rõ. Ngoại trừ Hạ Nghi Niên, Đại Ngó Ngân kia ra không ai dám kêu oan giúp Chiêm Thế Kiệt.

Cho nên cuối cùng Chiêm Thế Kiệt sẽ bị khép tội “Tham ô”, mà không phải tội danh thật sự “Trị thủy không tốt”.

Không có gì đơn giản hơn, thuận tiện hơn là đẩy hết mọi tội danh lên người “Tham quan”.

Nhìn có vẻ rất buồn cười nhưng đây chính là chính trị.

Tiêu Dận đã từng sử dụng những thủ đoạn như vậy rất quen thuộc, nhưng mà sau khi trùng sinh, hắn thoát khỏi thân phận đế vương mới nhìn kỹ quá khứ này lần nữa.

Lý do hắn muốn lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt không phải chỉ vì hắn là hậu nhân của Chiêm gia. Điều quan trọng hơn là thế gian này không phải mọi thứ đều có thể dùng thủ đoạn hoặc mưu kế để giải quyết, có đúng sai, có thật giả, có nhẹ tựa lông hồng, có nặng như Thái Sơn. Năm đó, hắn đã làm sai chuyện, cho dù bây giờ hắn có thân phận thế nào thì hắn cũng sẽ sửa lại.

Nhưng mà, muốn lật lại bản án cho Chiêm Thế Kiệt thì khó như lên trời.

Đầu tiên phải xác định “Khoan hà trệ sa” có thể quản lý tốt Hoàng Hà, chỉ khi ông ta có công lao cực lớn thì tội danh trên người ông ta mới bị lật đi. Cũng chỉ có như thế, Tiêu Trạch Mộ mới dám lật đổ quyết sách của phụ hoàng.

Nhưng mà đây cũng là chuyện khó khăn nhất.

Từ thời thời kỳ Thượng Cổ đã có ngập lụt Hoàng Hà, truyền thuyết Đại Hồng Thủy. Đã nhiều năm như thế, không biết thế gian xuất hiện bao nhiêu thiên tài giỏi giang nhưng đều không có cách nào giải quyết ngập lụt Hoàng Hà, hoặc chỉ có thể giữ gìn sự an bình nhất thời.

Càng không nói đến Cỗ Trạch Mộ gần như là người ngoại đạo trong việc trị thủy.

Mấy năm nay, hẳn vừa phái người đi điều tra tình hình Hoàng Hà, vừa để Hồng Tùng Nguyên tìm chuyên gia trị thủy.

Sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, thượng du Hoàng Hà lại khôi phục dáng vẻ từng có, càng thay đổi càng ác liệt. mấy năm nay, tình hình vỡ đê của Hoàng Hà càng nghiêm trọng hơn, nhất là hạ du vì bùn cát ứ lấp, gần như ngăn nước lại, một khi trời mưa có thể tưởng tượng được nguy hiểm thế nào.

Nhưng mà mấy năm nay Hồng Tùng Nguyên dò hỏi cũng đã có chút thu hoạch.

Nhưng sau khi Cỗ Trạch Mộ nghe tên của đối phương thì lại nhíu mày: “Ông nói hẳn ta tên là gì?”

Hồng Tùng Nguyên nói: “Hẳn ta tên là Hoắc Vân Tàng.”

Ông thấy Cỗ Trạch Mộ không nói lời nào, còn tưởng rằng hẳn không biết danh tiếng của Hoắc Vân Tàng nên thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Hoắc Vân Tàng xuất thân Hoắc gia Thanh Châu, từ nhỏ đã học thuộc lòng điển tịch. Hoắc gia có điển tịch trị thủy hoàn chỉnh của Minh An tiên sinh, gần như hắn ta đã đọc qua hết, hắn cũng học Minh An tiên sinh tự mình đi đến Hoàng Hà. Hắn và Tạ Trường Phong là bạn tốt, năm năm trước, Tạ Trường Phong có thể lập được đại công trong tình huống như thế nghe nói vì lúc đó có hắn đứng hành.

Sau này Tạ Trường Phong được đi đầu nhiệm Tri Châu, lại mời Hoắc Vân Tàng qua, hết mình ủng hộ quyết sách trị thủy của Hoắc Vân Tàng. Quả thật đã chặn lũ lụt xâm nhập, ở đó vô cùng có tiếng.

Nhưng mà Hoắc Vân Tàng cũng có tính cách của Hoắc gia, không màng danh lợi. Lúc trước, Tạ Trường Phong muốn báo tên hắn lên tri đầu đình nhưng hắn lại từ chối. Lại nghe nói hắn không thích ăn, không thích rượu, không thích mỹ nhân, bình thường cũng rú trong nhà không ra ngoài, cuộc sống trôi qua vô cùng đơn giản, muốn mời được hắn có thể tưởng tượng khó thế nào.

Hồng Tùng Nguyên thấy Cố Trạch Mộ cau mày, còn tưởng rằng hắn vì chuyện này mà phiền não, vô cùng có lòng đê nghị: “Không phải vị công tử kia của Hoắc gia đang ở phủ quốc công sao? Bọn họ là đường huynh đệ, ngài đi tìm hắn giúp không phải tốt rồi sao.”

Cố Trạch Mộ cự tuyệt.

Hồng Tùng Nguyên vô cùng khó hiểu: “Có lẽ ngài không biết chuyện này khó thế nào. Lúc đó, người của chúng ta muốn mời vị Hoắc tiên sinh này đến kinh thành đã dùng tất cả mọi cách nhưng không gặp được hắn một lần, chớ nói chi là mời hắn giúp đỡ!”

Có ý là người có quan hệ, đi đường bằng phẳng không đi, trong đầu đang suy nghĩ gì đấy?

Sao Cố Trạch Mộ có thể nói cho ông ấy biết ân oán giữa mình và Hoắc Vân Châu được, chỉ đành phải nói: “Chuyện này trong lòng ta biết rõ, ông yên tâm là được.”

Hắn đã nói thế, Hồng Tùng Nguyên cũng không khuyên nữa.

Tuy nói ở trước mặt Hồng Tùng Nguyên, Cố Trạch Mộ vô cùng tự tin, nhưng thật ra trong lòng cũng hơi lo âu. Nhưng mà tạm thời bỏ qua những chuyện này, lúc này hắn lại phải vào cung.

Còn chưa tới đông cung, hắn lại trùng hợp gặp được Thái tử Tiêu Hằng vừa mới hạ triều. Tiêu Hằng vội vàng tới chào hỏi hắn, hai người vừa nói chuyện vừa đi về.

Cung nhân hầu hạ đều đi theo ở phía xa, ở phía trước Tiêu Hằng và Cố Trạch Mộ vừa đi vừa nói chuyện.

Tiêu Hằng dần dần bắt đầu tiếp xúc triều chính, ban đầu hắn còn lúng tay, có đôi khi Cố Trạch Mộ không vừa mắt nên chỉ dạy một chút. Ai ngờ Tiêu Hằng được một tác lại muốn tiến một bước, lại xem hắn là lão sư miễn phí.

Dương nhiên Cố Trạch Mộ không thể biểu hiện quá mức, thỉnh thoảng cũng sẽ phạm chút sai lầm, lại không để lại dấu vết nhắc nhở Tiêu Hằng phát hiện, để cho Tiêu Hằng thấy suy nghĩ của mình chỉ là nói bậy mà trúng, tránh cho hắn suy nghĩ nhiều.

Ai ngờ hắn làm thế càng làm cho Tiêu Hằng thích lời kéo hắn thảo luận triều chính, cũng vì thế mà Cố Trạch Mộ biết không ít chính sự.

Đúng lúc hôm nay trên triều đình nói về quản lý Hoàng Hà. Vì mùa mưa sắp đến, mực nước Hoàng Hà dâng lên, nếu đối phó không tốt sẽ lại có lũ lụt. Mấy năm nay, mỗi khi đến trước mùa mưa, trong triều đều cãi nhau không ngớt về chuyện Tổng đốc đường sông, chỉ là không ai có thể nhận lấy.

Tiêu Hằng nói: “Mấy vị đại nhân đều đưa ra không ít nhân tài, nhưng mà dường như phụ hoàng còn đang cân nhắc.”

Cố Trạch Mộ nghe thấy trong lời nói của hắn có hàm ý, hơi nghi hoặc mà nhìn về phía hắn.

Tiêu Hằng khẽ nói: “Dường như phụ hoàng có ý muốn đề bạt Tạ Trường Phong, đáng tiếc thân phận của y quá thấp. Cho dù có công trạng, chỉ sợ trong triều cũng không đễ dàng ý.”

Cố Trạch Mộ lóe lên suy nghĩ, đây chính là ngủ gà ngủ gật có người đưa gối đầu.

Hắn vội nói: “Bệ hạ có ý gì?”

Tiêu Hằng nói: “Tạm thời phụ hoàng muốn triệu hồi y đến kiểm tra y một chút. Nếu như y có bản lĩnh thì không hạn chế nhân tài. Nhưng mà...” Hắn nhìn về hai bên, lại nói thật khẽ: “Phụ hoàng vẫn tiếc nuôi Chiêm Thế Kiệt Chiêm đại nhân, chỉ sợ Tạ Trường Phong cũng không đàn áp nổi gia tộc quyền thế ở nơi đó. Đến lúc đó lại hủy đi một nhân tài...”

Cẩn thận cân nhắc cách làm cho người khác đúng là hành động của Tiêu Tram.

Cố Trạch Mộ lại hỏi: “Điện hạ nghĩ thế nào?”

Tiêu Hằng hơi lúng túng: “Ta chỉ cảm thấy so với việc dùng người thì chẳng phải quản lý tốt Hoàng Hà mới là quan trọng nhất sao. Nếu Tạ Trường Phong có bản lĩnh lại sẵn lòng thì tùy ý để y đi làm. Y làm xong thì thưởng, nếu làm không tốt thì phạt, chẳng lẽ không được sao?”

Trong lòng Cố Trạch Mộ cười một tiếng, Tiêu Hằng nghĩ đơn giản nhưng cũng không sai.

Tiêu Hằng vội vàng nói: “Ta cũng không biết phụ hoàng có suy nghĩ khác không. Tóm lại đối với chuyện này ta ủng hộ tạm thời triệu hồi Tạ Trường Phong đến kinh thành.”

Cố Trạch Mộ đang lo không có cơ hội đi Tạ Trường Phong, nghe thế thì nhân tiện nói: “Nếu như thế, nếu Tạ Trường Phong trở về kinh, thì hẳn sẽ thay điện hạ đi dò xét ý của hắn, điện hạ cảm thấy sao?”

Tiêu Hằng sững sờ: “Như thế được không?” Hấn nói xong lại sợ Cố Trạch Mộ hiểu lầm mình hoài nghi nên nói thêm một câu: “Dù sao y cũng là ngoại thân, chỉ sợ không thích hợp lắm.”

Cố Trạch Mộ thở dài trong lòng, có đôi khi Tiêu Hằng rất nhanh nhạy, lại có đôi khi quá thành thật. Hấn giải thích nói: “Điện hạ là Thái Tử, vì chính sự phải người quang minh chính đại đi gặp hạ thân có gì không đúng sao? Cũng không phải âm thầm bàn chuyện gì. Không phải bình thường bề hạ cũng hay dạy bảo điện hạ phải thỉnh giáo đại nhân trong triều sao?”

Lúc này Tiêu Hằng mới gật gật đầu, vỗ vai Cố Trạch Mộ: “Vay chuyện này giao cho người!”

Cố Trạch Mộ vâng dạ.

Hai người vừa đi vào Đông cung đã thấy tiểu thái giám cung Khôn Ninh ở đó. Tiểu thái giám vừa nhìn thấy bọn họ đã nhanh nhẹn nói: “Nô tài bái kiến Thái tử điện hạ, Cố xá nhân.”

Tiêu Hằng tò mò hỏi: “Sao người đến bên chỗ cô đây, mẫu hậu có gì phân phí?”

Tiểu thái giám cười nói: “Nương nương nói mời điện hạ đi đến cung Khôn Ninh một chuyến, có việc bàn bạc.”

Tiêu Hằng “Ừm” một tiếng, nói với hấn: “Chờ cô đi thay y phục.”

Nhưng mà hấn vừa đi vào gian phòng đã ý thức được gì đó. Hấn bước chậm lại, quay đầu lại hỏi: “Khoan đã, mẫu hậu bảo người chờ cô ở đây khi còn chưa hạ triều, chắc là có chuyện gì quan trọng. Có chuyện gì thế?”

Nụ cười trên mặt tiểu thái giám gần như cứng lại, vội vàng nói: “”Hồi bẩm điện hạ, nương nương chỉ bảo nô tài mời điện hạ qua. Về phần là chuyện gì nô tài cũng không biết.”

Tiêu Hằng thu chân lại, hừ lạnh một tiếng: “Bớt lừa gạt cô đi, rốt cuộc có chuyện gì, nói mau!”

Tiêu thái giám bị buộc bất đắc dĩ, đành phải nói ra tình hình thực sự, thì ra là có liên quan đến việc chọn Thái tử phi. Trong năm năm này, Trần hoàng hậu liên tục xem xét, cuối cùng quyết định hai nữ tử là người ứng cử Thái tử phi.

Tiêu Hằng ngại phiền phức, đối với người được chọn cũng không quan tâm, nhưng Trần hoàng hậu muốn hấn thích nên thường xuyên dẫn người vào cung rồi mời hấn qua, khiến hấn vô cùng bất đắc dĩ.

Tiêu Hằng cũng biết đây là tấm lòng của Trần hoàng hậu, nhưng hấn và hai vị tiểu thư kia không có gì để nói vô cùng khó xử. Hấn cũng không muốn uất ức mình đi tham gia hoạt động này, cho nên mỗi lần đều mượn cớ chạy thoát.

Trần hoàng hậu không thể ép hấn, chỉ có thể nghĩ cách kéo hấn đến cung Khôn Ninh. Mà trong quá trình này Tiêu Hằng cũng dần có lòng cảnh giác, khiến cho mỗi lần tính toán của Trần hoàng hậu đều không thành công.

Lần này hai mẹ con cố chấp lại khổ người hầu hai cung. Tiêu thái giám truyền đạt lời của Trần hoàng hậu, đại ý là con qua hay không qua, không qua thì lão nương sẽ không khách khí với con!

Ai ngờ Tiêu Hằng không quan tâm lời đe dọa này, hấn ôm bụng: “Ôi, bụng cô đột nhiên đau quá! Người nói với mẫu hậu hôm nay ta không thể đi!”

Sau đó trong ánh mắt ngẩn ngơ của tiêu thái giám, hấn bước đi như bay chạy vào điện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97

Tiêu thái giám bất lực trở về.

Trần hoàng hậu nghe tiêu thái giám nói chuyện xảy ra thì gương mặt xưa nay vốn ôn hòa lại tức giận đến xanh mét: “Hắn nói thế thật sao?”

Tiêu thái giám run lẩy bẩy: “Tiểu nhân không dám nói xạo dù chỉ một câu.”

Ngụy Tử ở bên cạnh vội vàng khuyên nhủ: “Nương nương bớt giận, cả ngày điện hạ bận rộn việc chính sự, có lẽ thật sự không có tâm tư để ý những chuyện khác.”

“Đây là chuyện khác sao? Đây chính là chuyện chung thân đại sự của hắn!” Cơn giận của Trần hoàng hậu vẫn còn chưa tan. “Bản cung làm những chuyện này chẳng lẽ không phải muốn tốt cho hắn sao? Hắn thật sự chọc bản cung tức chết mà!”

Ngụy Tử nghe Trần hoàng hậu nói thế thì cũng không dám nói thêm gì nữa.

Trần hoàng hậu lại nói: “Bản cung thấy hai cô nương này cũng không tệ, nha đầu Đỗ gia xinh đẹp dịu dàng, nhìn qua cũng là người hiểu chuyện, phủ Khánh Dương Hầu cũng là không hay sinh sự. Mà nha đầu Vương gia xuất thân thư hương thế gia, đa tài biết đi đâu, bản cung phí nhiều tâm sức như thế là vì cái gì. Bản cung luôn muốn hắn chọn người hắn thích, ai ngờ hắn không hiểu sự khổ tâm của bản cung!”

Ngụy Tử thấy Trần hoàng hậu thật sự nổi giận thì vội nói: “Có lẽ nương nương hiểu lầm điện hạ rồi, điện hạ là chính nhân quân tử, bình thường cũng giữ khoảng cách với cung nữ, không hề trêu ghẹo. Có lẽ ngài ấy cảm thấy tự mình gặp hai vị tiểu thư cũng không tiện lắm nên mới không muốn tới...”

Trần hoàng hậu nghe Ngụy Tử khuyên thế cũng thấy đúng, cơn giận cũng dần biến mất, nhưng vẫn nói: “Cái gì mà một mình gặp mặt, hẳn xem mẫu hậu của hẳn là người nào chứ?”

Ngụy Tử nói: “Theo ý kiến của nô tỳ, chẳng bằng nương nương tổ chức một yến hội trong cung, mời tiểu thư các nhà đến tham dự, bảo điện hạ nhìn từ xa một lần. Hai vị tiểu thư cũng không xuất hiện trước mặt điện hạ, nhưng đúng lúc yến hội này có thể thể hiện tài hoa và tính cách của các nàng. Không chừng còn khiến điện hạ xem trọng nữa?”

“Vậy theo cách này đi.” Trước khi công chúa Trường Lạc sinh ra, Trần hoàng hậu cũng thường xuyên tổ chức yến hội này, bây giờ tổ chức cũng không khiến người ta chú ý nhiều.

Trần hoàng hậu đồng ý: “Cứ làm như thế, sớm quyết định người được chọn. Tuổi của Thái tử cũng dần lớn, dù sao Đông cung không có nữ chủ nhân cũng không tốt.”

Nàng đã nói thế, đương nhiên người phía dưới cũng theo lời mà sắp xếp xong xuôi.

Nhưng mà mặc dù Trần hoàng hậu quyết định như thế song trong lòng cũng hơi bất an. Dù sao những hành động trong quá khứ của Tiêu Hằng cũng khiến hẳn không đáng tin, cho nên nàng vẫn cho người gọi Tiêu Hằng đến.

Tiêu Hằng nghĩ rằng mẫu thân còn chưa từ bỏ suy nghĩ, chỉ có thể bất đắc dĩ ôm trán.

Thường Ngọc buồn cười nói: “Cũng là tâm ý của nương nương, dù sao đây cũng là chính thể của điện hạ, nữ chủ nhân Đông cung, sao điện hạ lại lãnh đạm thế?”

Tiêu Hằng thở dài: “Ta cũng muốn tìm người có chủ kiến, nếu tìm không được người như thế thì thay bằng ai cũng không được. Dù sao nàng ấy cũng là chính thể của ta, đương nhiên ta cũng sẽ tôn trọng và bảo vệ nàng ấy, cũng đừng làm khó ta chứ!”

“Điện hạ muốn tìm người có chủ kiến cũng không đơn giản. Ngài nói với nương nương muốn tìm thê tử ngọt miệng là được.” Thư Diệp An cười hì hì ở bên cạnh trêu ghẹo.

Tiêu Hằng cầm con cờ nện vào đầu hắn: “Ta không có ý này, được rồi, không nói với các người nữa.”

Tiêu Hằng bất đắc dĩ đứng lên thay quần áo, vì Trần hoàng hậu sợ hắn lại chơi xấu nên bảo Ngụy Tử gọi hắn tới. Có thể nói Ngụy Tử là người nhìn Tiêu Hằng lớn lên, lại được Trần hoàng hậu coi trọng, Tiêu Hằng luôn luôn xem nàng là trưởng bối, cũng không dám quá chậm chạp.

Cho dù như thế hắn vẫn không vui, hắn nhìn lướt qua Thư Diệp An và Thường Ngọc, suy nghĩ muốn dẫn một người qua gánh vác trận chiến.

Hai người liếc mắt đã nhìn ra ý đồ xấu xa của hắn, Thư Diệp An vội vàng nói: “Điện hạ, không phải thần không có nghĩa khí, nhưng từ trước đến nay nương nương ghét bỏ thần bại hoại ham chơi. Nếu ngài dẫn thần đi có lẽ nương nương sẽ càng tức giận.”

Tiêu Hằng nghĩ cũng đúng, lại quay đầu nhìn về phía Thường Ngọc. Thường Ngọc trấn ổn đáng tin cậy, chắc sẽ không bị mất đầu.

Thường Ngọc ung dung nói: “Không phải thần không muốn đi cùng điện hạ, nhưng mà điện hạ à, thần vừa mới tân hôn...”

“Được rồi, người đừng đi!”

Nghĩ cũng biết Thường Ngọc đi có lẽ sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Ngay lúc Tiêu Hằng chán nản đi ra ngoài, Cố Trạch Mộ vừa đi đến từ nội điện. Ánh mắt của hắn sáng lên, ở đây còn có người thích hợp hơn Cố Trạch Mộ sao?

Cố Trạch Mộ còn chưa phản ứng đã bị Tiêu Hằng kéo lại: “Trạch Mộ, có phải chúng ta đã nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!”

Mặc dù Cố Trạch Mộ không biết trước đó xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cũng không bị mắc lừa: “Mỗi lần điện hạ gặp chuyện phiền phức đều nói như thế.”

“Khụ!” Tiêu Hằng ngược ngừng sờ mũi, cũng không quanh co mà nói thẳng: “Trạch Mộ, người đi cùng ta đến cung Khôn Ninh một chuyến đi! Có người ở đó, mẫu hậu cũng không mắng quá hung hăng!”

Hắn cũng không biết vì sao dường như ở trước mặt Cố Trạch Mộ phụ hoàng và mẫu hậu đều thu lại tính cách. Mỗi lần hắn phạm lỗi, Cố Trạch Mộ chính là lá bùa hộ mạng tốt nhất.

Hắn đã nói thế, Cố Trạch Mộ cũng không có cách nào, chỉ có thể bất đắc dĩ đi cùng hắn đến cung Khôn Ninh.

Hai người cùng nhau đi đến cung Khôn Ninh, Trần hoàng hậu vừa thấy Tiêu Hằng thì sắc mặt đã trở nên nghiêm nghị: “Bây giờ bụng không đau nữa, có thể đến gặp mẫu hậu rồi à?”

Tiêu Hằng tự biết mình sai, vội vàng van xin tha thứ: “Mẫu hậu tha cho!”

Trần hoàng hậu lạnh lùng nói: “May là ta là mẹ ruột của con, nếu đổi người khác còn tưởng ta muốn hại con nữa!”

Tiêu Hằng thành thật đứng đó cũng không dám cãi lại. Hắn chỉ âm thầm liếc mắt nhìn Ngụy Tử, Ngụy Tử bất đắc dĩ cười một tiếng, cho người ôm ôm công chúa Trường Lạc từ trong phòng ra.

Trần hoàng hậu càng nói càng giận, Tiêu Hằng than thở trong lòng, xem ra lần này chọc giận mẫu hậu thật rồi. Ngay cả Cố Trạch Mộ cũng không dùng được, may mà hắn đã chuẩn bị từ trước.

Đúng lúc này, công chúa Trường Lạc chạy ra ôm chặt lấy đùi Tiêu Hằng: “Ca ca!”

Trần hoàng hậu nhìn thấy con gái, tiếng mắng cũng kẹt trong cổ họng.

Tiêu Hằng bế Trường Lạc lên: “Mấy ngày nay không gặp, tiêu công chúa nhà chúng ta càng ngày càng đẹp.”

Trường Lạc ngẩng mặt nhỏ, bi bô nói: “Mỗi lần ca ca khen ai cũng thế, không hề chân thành chút nào.”

Dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của Trường Lạc lập tức chọc cười mọi người, Trần hoàng hậu cũng không kềm được, chỉ đành nói: “Nể mặt muội muội con, lần này ta buông tha con.”

Tiêu Hằng vui vẻ, lại giả vờ như thật hành lễ với Trường Lạc: “Vây đa ta muội muội.”

Trường Lạc cũng giả vờ như thật khoát khoát tay: “Không có gì.”

Cuộc đối thoại của hai huynh muội lại chọc cười mọi người.

Trần hoàng hậu bất đắc dĩ lắc đầu.

Đùa giỡn một hồi, Trần hoàng hậu mới bảo mẫu ôm Trường Lạc xuống dưới. Mặc dù nàng không còn tức giận nữa nhưng lời nên nói thì vẫn phải nói.

Trần hoàng hậu nói: “Ta chuẩn bị mở yến hội, để chọn ra người làm Thái tử phu.”

Tiêu Hằng vội nói: “Tất cả đều lấy quyết định của mẫu hậu làm chủ.”

Ai ngờ câu nói này khiến cho Trần hoàng hậu đã hết tức giận lại bùng lên cơn giận: “Cái gì gọi là lấy quyết định của ta làm chủ, đây là chọn Thái tử phi cho con, đây là thế tử sống cùng con cả đời. Nếu con không thích thì sao mẫu hậu lại phí công đến thế!”

Tiêu Hằng sờ mũi, quyết định vẫn không nói thật suy nghĩ trong lòng của mình ra, tránh cho mẫu hậu càng tức giận.

Trần hoàng hậu quở trách hần một trận, thấy hần vẫn có vẻ chưa thông suốt, bất đắc dĩ chỉ có thể nói với Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, mỗi ngày

người đi theo Thái tử, có một số việc vẫn nên khuyên hấn nhiều một chút.”

Cố Trạch Mộ: “...” Hấn nghĩ mình chỉ tới cùng Tiêu Hằng, không ngờ lại bị Trần hoàng hậu phân công nhiệm vụ, hấn phải khuyên Tiêu Hằng thế nào chứ?

Tiêu Hằng cười hì hì nói: “Mẫu hậu, Trạch Mộ vẫn còn nhỏ mà? Người bảo hấn khuyên con thế nào đây.”

Lúc này, Trần hoàng hậu mới phản ứng kịp. Có lẽ bình thường Cố Trạch Mộ tỏ ra quá cứng chắc mà khiến nàng quên đi tuổi của hấn, xem hấn và bọn người Thường Ngọc là cùng trang lứa.

Nhớ ra chuyện như thế, Trần hoàng hậu cũng không tiện giữ lại dạy dỗ, chỉ có thể để bọn hấn rời đi.

Ra khỏi cung Khôn Ninh, Tiêu Hằng mới thở phào nhẹ nhõm, Cố Trạch Mộ lại như có đi ều suy nghĩ.

Tiêu Hằng vô tình nhìn thấy nét mặt của hấn, lập tức có dự cảm không tốt: “Trạch Mộ, người sẽ không nghe theo lời mẫu hậu mà muốn khuyên nhủ ta chứ?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Điện hạ, thật ra nương nương nói cũng không sai.”

Tiêu Hằng giật mình: “Người sao thế? Trúng tà à!”

Cố Trạch Mộ lại mở miệng nói tiếp: “Tục ngữ nói, tề gia trị quốc bình thiên hạ, tề gia còn quan trọng hơn trong tưởng tượng của ngài nhiều. Nếu hậu cung an ổn, ngài mới có nhiều thời gian quản lý quốc gia.”

Tiêu Hằng nhìn hấn như quái vật: “Rốt cuộc người học những lời này từ đâu. Vừa rồi ta còn tưởng rằng trưởng bối đang nói chuyện cùng ta đấy. Đi, đừng giả vờ già dặn nữa, người mới mấy tuổi lại làm cho mình như ông cụ non.”

Cố Trạch Mộ: "...” Nếu là trước kia, cháu trai bất hiếu dám nói bậy như thế chẳng phải sẽ bị sét đánh sao?

Tiêu Hằng không hề biết mình vừa thoát một kiếp, giống như không tìm không phổi, chớp mắt đã bỏ qua chuyện này. Trái lại còn bàn chuyện chính sự với Cố Trạch Mộ.

Mùa mưa sắp tới, trong tri ều cãi nhau về chuyện liên quan đến ứng viên Tổng đốc đường sông càng nghiêm trọng hơn. Trước đó, Cố Trạch Mộ chủ động muốn đi tìm Tạ Trường Phong nói chuyện, Tiêu Hằng đang hỏi tiến độ chuyện này.

Đã nói đến chính sự, Cố Trạch Mộ cũng không dây dưa những chuyện này nữa, hắn nói: “Trước đó, lúc th ần xuất cung đã gửi thiệp mời cho Tạ Trường Phong, cũng mấy ngày rồi.”

Tiêu Hằng gật gật đầu: “Ta cũng đã nói chuyện này với phụ hoàng, phụ hoàng cũng tán thành cách làm của ta. Chuyện này đã giao cho người đi làm, ta nghĩ người cũng có chừng mực, ta cũng không nói nhiều nữa.”

Cố Trạch Mộ hiểu rõ, Tiêu Trạm và Tiêu Hằng đều nghiêng về phía Tạ Trường Phong. Nhưng có lẽ trong tri ều vẫn có lực cản không nhỏ cho nên cũng không để lộ ra, hắn là vì như thế nên mới giao chuyện này cho hắn làm. Dù sao hắn cũng còn nhỏ cũng khiến cho không ít người xem thường, cũng không gây nên quá nhiều ngờ vực vô căn cứ.

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Điện hạ yên tâm, th ần hiểu.”

Tiêu Hằng phân phó xong, sợ Cố Trạch Mộ tiếp tục nói dông dài chuyện đại sự với hắn cho nên vội vàng chạy như làn khói.

Cố Trạch Mộ nhìn bóng lưng của hắn, nghiêng răng.

... Tiều tử thú!

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98

Từ sau buổi tiệc sinh nhật, Cố Thanh Ninh cũng mời Tôn Lan Thấm mấy lần nhưng đều bị từ chối. Nàng cảm thấy hơi kì lạ, dù sao trước giờ vẫn không hề có chuyện như thế. Nàng bảo Xuân Anh dùng danh nghĩa đưa điếm tâm mà đi đến phủ của đối phương, nhưng Tôn Lan Thấm lại không lộ mặt, chỉ cho nha hoàn nhắn nói xin lỗi.

Kể từ đó, Cố Thanh Ninh càng lo lắng hơn, lo có phải Tôn Lan Thấm xảy ra chuyện gì không, nên đích thân đến cửa tìm nàng.

Người tiếp đãi Cố Thanh Ninh chính là mẹ kế của Tôn Lan Thấm, mẹ kế của Tôn Lan Thấm hơi lạnh nhạt nhưng cũng không làm khó Cố Thanh Ninh, rất vui vẻ cho người dẫn nàng đến phòng của Tôn Lan Thấm.

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Ninh đi tới khuê phòng của Tôn Lan Thấm, trong phòng rất sạch sẽ, có không ít đồ trang trí do Tôn Lan Thấm sưu tầm mà sưu tập. Bên trong còn có tủ phòng đặc biệt, nhưng không bày biện nhiều, nhìn có vẻ rất đơn giản.

Tôn Lan Thấm biết nàng tới thì vội vàng ra đón. Nàng ấy mặc áo cũ, tóc cũng búi lỏng ở sau đầu, cho dù nhìn có vẻ tiều tụy nhưng cũng không giống có bệnh, cũng không giống bị ngược đãi gì đó.

Tôn Lan Thấm cho nha hoàn hầu hạ lui xuống, rồi kéo Cố Thanh Ninh vào phòng. Trên giường bày chiếc hà bao đang thêu được phân nửa, xem ra trước khi Cố Thanh Ninh tới thì nàng đang thêu cái này.

Tôn Lan Thấm dọn dẹp lại giường chiếu xốc xếch, hơi lúng túng nói: “Sớm biết muội muốn qua thì ta đã dọn dẹp phòng một chút rồi.”

Cố Thanh Ninh cười cười đi qua cầm hà bao lên: “Tỷ định thêu gì thế?”

Tôn Lan Thấm nói: “Thanh Chỉ tỷ sắp thành hôn, ta cũng không có gì để tặng nên muốn thêu mấy chiếc hà bao để tỷ ấy dùng khen thưởng cũng được.”

Cố Thanh Ninh nhìn hình thù tinh xảo trên đó, cười nói: “Tỷ cũng có lòng, hà bao thù tinh xảo như thế đại tỷ không nỡ dùng để khen thưởng đâu!”

Tôn Lan Thấm cũng hơi ngượng ngùng cười lên.

Hai người bàn chuyện thù thù một hồi lâu, Cố Thanh Ninh mới nửa thật nửa giả nói: “Cho dù vôi vàng làm lễ vật cho đại tỷ cũng không cần nhất mình trong nhà không ra khỏi cửa chứ! Ta còn lo có phải tỷ xảy ra chuyện gì không?”

Tôn Lan Thấm mấp má môi, tỏ vẻ áy náy: “Khiến muội bận lòng.”

Cố Thanh Ninh thấy nét mặt của nàng đã biết có nội tình, nên kéo nàng cùng ngồi xuống: “Có chuyện gì tỷ nói đi, cho dù ta không có cách giúp tỷ giải quyết thì cũng có thể cùng tỷ nghĩ cách, đúng không?”

Lúc này, Tôn Lan Thấm mới nói ra chân tướng.

Thì ra tuổi của nàng cũng dần lớn, cuối cùng Tôn đại nhân cũng chú ý đến hôn sự của nàng. Mẹ kế của Tôn Lan Thấm là con gái quan nhỏ, đối xử với con gái chính thất sinh như Tôn Lan Thấm tuy cũng không tệ nhưng từ trước đến nay cũng không để ý, vì thế chỉ có thể để Tôn đại nhân quan tâm.

Nhưng mà trước đó Tôn Lan Thấm có thanh danh từ hôn, thật sự rất khó tìm người thích hợp. Mà cuối cùng Tôn đại nhân cũng phát hiện vì bản thân mình nên mới khiến Tôn Lan Thấm rơi vào cảnh khó xử thế này nên quyết tâm muốn đền bù cho nàng. Nhưng cách thức ông đền bù lại khiến Tôn Lan Thấm vô cùng khó chịu.

Nói thật, với tình cảnh bây giờ của Tôn Lan Thấm, đừng nói là tìm nhà môn đăng hộ đối, cho dù hơi kém một chút thì người ngoài cũng không muốn cưới. Nếu hạ thấp chút nữa thì Tôn đại nhân lại chán ghét.

Trong lòng Tôn Lan Thấm, nàng cũng không để ý tướng mạo gia thế của đối phương thế nào, chỉ cần nhân phẩm tốt, có trách nhiệm là được

rồi. Trước đó, mẹ kế của Tôn Lan Thấm còn chọn một cử nhân dáng vẻ đoan chính, tuổi cũng không lớn, tài học không tệ. Quan trọng nhất, y là người thành thật hiếu thuận, nhưng lại bị Tôn đại nhân mắng cho máu chó phun đầy đầu.

Nói một cách công bằng, người này cũng không tệ, thật ra trong lòng Tôn Lan Thấm cũng nguyện ý, lần này mẹ kế thật sự có lòng suy nghĩ cho nàng. Ai ngờ sau khi bà bị mắng một phen thì cũng tức giận, quyết định không quan tâm kế nữ này nữa.

Tôn đại nhân ghét bỏ cử nhân chưa có gì, trong nhà lại nghèo khó. Nhưng người ông ta tìm cho dù là quan lại hay nhà huân huy, nếu không phải là kẻ phong lưu thì cũng chưa thành thân mà đã có thiệp thất mươi mấy phòng. Nếu không nữa thì là thiếu gia ăn chơi vô độ, cả ngày phóng đãng dựa vào gia tộc.

Dương nhiên Tôn Lan Thấm không đồng ý, nàng bị ép đến bước đường cùng, càm kếu nói sẽ cắt tóc làm ni cô. Bình thường nàng ngoan ngoãn kiệm lời, tất cả mọi người đều không ngờ nàng lại quyết liệt như thế. Tôn đại nhân giận tím mặt nhưng cũng không dám ép buộc nàng, nhưng cũng không thể xuống nước, nên chỉ có thể nhất nàng ở trong nhà.

Trong lòng Tôn Lan Thấm buồn bã nhưng vẫn làm ra vẻ vui mừng mà nói: “Ta quyết tâm không gả, chắc là cha ta sẽ không đánh ta ngất xỉu rồi ném lên kiệu hoa đâu.”

Cố Thanh Ninh nhìn thấy Tôn Lan Thấm miễn cưỡng vui cười cũng vô cùng đau lòng.

Tôn Lan Thấm là người bình tĩnh nhưng không lạnh lùng, nàng đối xử với mọi người chân thành, trong lòng cũng có chủ kiến, cũng rất lạc quan. Cố Thanh Ninh không có nhiều bằng hữu, ngoại trừ tỷ muội trong nhà thì có lẽ chỉ có Tôn Lan Thấm.

Nàng không đành lòng thấy bằng hữu gặp chuyện như thế, nhưng chuyện hôn nhân đại sự, cho dù là nàng cũng không có cách nào.

Trái lại Tôn Lan Thấm nhìn thấy nàng cũng bu òn bã theo mình thì vội chuyển chủ đề nói: “Được rồi, chúng ta không nói những chuyện không vui nữa. Không bằng muội nói cho ta nghe những chuyện thú vị ở kinh thành mấy ngày gần đây đi!”

Tôn Lan Thấm mãi mãi quan tâm như thế, suy nghĩ vì người ngoài, nhưng nàng cứ như thế lại làm cho Cố Thanh Ninh yêu thương nàng hơn. Vì thế, nàng cũng để Tôn Lan Thấm vui lòng, không nói chủ đề này nữa.

Đợi đến lúc tạm biệt, Tôn Lan Thấm hơi không nỡ. Cố Thanh Ninh nhân tiện nói: “Mấy ngày nữa ta tới tìm tỷ cùng ra ngoài chơi.”

Đôi mắt của Tôn Lan Thấm lập tức sáng lên, khẽ gật đầu.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới ng ồi vào xe ngựa về nhà mình.

Cố Thanh Ninh mới về đến nhà đã gặp trưởng công chúa Nguyên Gia đang muốn rời đi. Nguyên Gia thấy thế, nhân tiện nói: “Vậy Thanh Ninh tiễn ta chút đi.”

Cố Thanh Ninh và Nguyên Gia cùng nhau đi ra ngoài, nàng thấy Nguyên Gia mặc cung trang, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay con vào cung à?”

Nguyên Gia gật gù: “Hoàng tâu tính tổ chức yến hội trong cung, nên bảo con tiễn cung bàn bạc.”

“Yến hội?”

Nguyên Gia nhân tiện nói: “Còn không phải là vì Thái tử sao? Vất vả lắm hoàng tâu mới chọn ra cô nương hai nhà thích hợp, muốn cho Thái tử chọn người vừa ý. Thái tử lại một mực từ chối nên hoàng tâu mới nghĩ đến cách này.” Nói xong, Nguyên Gia lại thở dài một tiếng. “Con vốn nghĩ rằng chỉ có hôn sự của nữ hài mới khó làm, không ngờ nam hài cũng phiền thế. Thật sự đáng thương cho phụ mẫu trong thiên hạ.”

Cố Thanh Ninh nghe nàng nói vậy lại đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, hỏi: “Ta nhớ lúc trước con nói đang chọn người xem mặt cho Diễn Chi,

bây giờ xem r ấi có người nào thích hợp chưa?”

Nguyên Gia hơi do dự nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh: “Con muốn mời mẫu hậu giúp con xem xét cận kỹ đó.”

Cố Thanh Ninh gật đầu đồng ý.

Nguyên Gia mới nói: “Không dối gạt mẫu hậu, con có xem trọng một cô nương. Đi đâu trùng hợp là mẫu hậu cũng quen biết nàng ấy.”

Cố Thanh Ninh lập tức có linh cảm, hỏi: “Là ai?”

“Là trưởng nữ của Công bộ Thượng thư Tôn đại nhân, khuê danh Lan Thấm.” Nguyên Gia nói. “Cô nương này có chường mực lại hiểu lý lẽ, tướng mạo tính cách đều tốt. Nhưng mà thanh danh có chút tì vết làm cho con hơi do dự.”

Nguyên Gia nói xong, trông thấy vẻ mặt của Cố Thanh Ninh thì hơi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ mẫu hậu cũng nghi thế?”

Đây là mẹ con chung suy nghĩ.

Nguyên Gia chỉ biết Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm có quan hệ không tệ, nhưng không biết Cố Thanh Ninh đánh giá nàng ấy cao thế. Nàng yên tâm nói: “Mẫu hậu đã nói như thế thì con cũng yên lòng, ngày mai con sẽ tiến cung đi tìm hoàng tâu để tứ hôn.”

Trái lại Cố Thanh Ninh hơi do dự: “Đừng vội, lần sau ta mời Lan Thấm đến chỗ con, để hai đứa bé gặp một lần.”

Nguyên Gia cười lên: “Mẫu hậu suy nghĩ chu đáo như vậy, vậy thì theo ý của mẫu hậu đi.”

Mấy ngày sau, quả nhiên Cố Thanh Ninh đến Tôn phủ, tìm Tôn Lan Thấm đi ra ngoài chơi.

Bây giờ, phủ Uy Quốc công được lòng hoàng thượng, lại thêm bữa tiệc sinh nhật lúc trước Thái tử và Cố Trạch Mộ nói chuyện rất tự nhiên, có thể

thấy quan hệ giữa hai người cũng rất tốt. Địa vị của phủ Uy Quốc công trong lòng hoàng đế và hoàng đế tương lai không thấp, cho dù người bên ngoài không lấy lòng thì cũng không đắc tội đối phương.

Mà Cố Thanh Ninh là muội muội song sinh của Cố Trạch Mộ, nàng đích thân đến cửa mời, đương nhiên Tôn đại nhân cũng phải nể mặt.

Cố Thanh Ninh lấy cớ xin Tôn Lan Thấm thuê cho mình một hà bao hình vệt, nói muốn dẫn nàng đến phủ trưởng công chúa Nguyên Gia nhìn vệt. Mặc dù Tôn Lan Thấm cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng Cố Thanh Ninh tỏ ra ngay thẳng, nàng cũng không nghĩ nhiều mà vui vẻ đồng ý.

Lúc đến phủ trưởng công chúa, hai người đi gặp Nguyên Gia trước.

Tôn Lan Thấm tự nhiên phóng khoáng khiến Nguyên Gia vô cùng thích, nàng liếc mắt ra hiệu cho Cố Thanh Ninh: “Tam Bảo đang ở trong hoa viên, Thanh Ninh dẫn Tôn tiểu thư đi qua đó đi.”

Cố Thanh Ninh dẫn Tôn Lan Thấm đi về hoa viên.

Hai người vừa mới đi vào hoa viên đã gặp Tiêu Diễm Chi.

Tiêu Diễm Chi vừa nhìn thấy Cố Thanh Ninh thì vội vàng chào hỏi nàng, sau đó mời nhìn Tôn Lan Thấm, tò mò nói: “Đây là?”

Cố Thanh Ninh giới thiệu Tôn Lan Thấm.

Tiêu Diễm Chi “Ừm” một tiếng, sau đó nói: “Vậy hai người chơi vui nhé, ta đi trước.”

Cố Thanh Ninh: “... Chờ một lát.”

Tiêu Diễm Chi nhìn nàng với vẻ khó hiểu, Cố Thanh Ninh đành phải tìm chủ đề “Huynh ở vườn hoa làm gì đó?”

Tiêu Diễm Chi đưa rổ trong tay lên, bất đắc dĩ thở dài: “Nương bảo ta ngắt mấy cành hoa trở về cho bà ấy cắm. Ta cũng không phân biệt được

mấy loại hoa này, đành tùy tiện hái mấy cành trong vườn lấy về giao nộp cho qua.”

Cố Thanh Ninh nhìn về chiếc rỗ kia, các loại hoa khác loại thô bạo đặt chung một chỗ, dường như còn thấy mấy loại vô cùng quý báu. Nguyên Gia cũng tiêu pha không ít nhưng lại không giữ được Tiêu Diễm Chi ở lại.

Cố Thanh Ninh cũng không cố chấp giữ y lại, tránh cho nhiệt tình quá lại bị bọn họ nhận ra.

Nàng quay đầu lại nhìn Tôn Lan Thấm, Tôn Lan Thấm không có chút thẹn thùng nào, chỉ hỏi vẹt ở đâu.

Cố Thanh Ninh cảm thấy trong lòng thật mệt mỏi.

Đợi đến khi nhìn thấy Tam Bảo, Tôn Lan Thấm cũng quên đi chuyện khác. Ánh mắt nàng sáng lên nhìn chăm chăm vào Tam Bảo, đến mức dọa cho Tam Bảo lui lại mấy bước. Nếu không phải Cố Thanh Ninh ở bên cạnh, chỉ sợ nó sẽ đập cánh bay mất. Nhưng cho dù như thế, nó vẫn nhìn Cố Thanh Ninh với vẻ uất ức, ngay cả “Hoàng hậu nương nương vạn phúc” cũng không dám kêu lên.

Ngay lúc Cố Thanh Ninh đang nghĩ phải làm sao để hai người này trò chuyện tiếp thì Tôn Lan Thấm đã đứng lên, phỉ tay nói: “Thanh Ninh, ta xem xong rồi!”

“... Hả? Không cần xem thêm một chút sao?”

“Không cần đâu, ta nhớ kỹ rồi!” Tôn Lan Thấm hiếm khi lộ vẻ đắc ý: “Mặc dù ta đọc sách học thuộc lòng không tốt, nhưng cho dù hoa gì ta chỉ cần nhìn một chút là có thể nhớ rõ.”

Cố Thanh Ninh còn đang bất ngờ thì Tôn Lan Thấm đã kéo nàng ra ngoài: “Chúng ta cáo từ trường công chúa điện hạ rồi đi thôi.”

“Đi, đi ngay sao?”

Tôn Lan Thấm nhìn nàng với vẻ kỳ lạ: “Đúng thế, không phải đã quá làm phiền điện hạ rồi sao?”

Cố Thanh Ninh không còn gì để nói, chỉ có thể đồng ý.

Ra khỏi phủ trưởng công chúa, hai người lên xe ngựa. Trên đường đi, Tôn Lan Thấm muốn mua chỉ thêu, nàng đếm ngón tay tính mình phải mua cái gì, hoặc cùng Cố Thanh Ninh trò chuyện chuyện thú vị nhìn thấy trên đường, nửa câu cũng không nhắc đến Tiêu Diễn Chi.

Rõ ràng Tiêu Diễn Chi cũng là vị hôn phu hấp dẫn ở kinh thành. Trên yến hội, Cố Thanh Ninh gặp qua không ít tiểu cô nương nhắc đến y là đồ mặt, nhưng Tôn Lan Thấm lại không có chút phản ứng gì. Dường như chuyện lúc này gặp Tiêu Diễn Chi ở phủ trưởng công chúa cũng không quấy nhiễu gì nàng.

Cố Thanh Ninh nhin không được hỏi: “Lan Thấm, vừa rồi chúng ta gặp quận vương Chiêu Hoài, tỷ thấy y thế nào?”

Tôn Lan Thấm ngăn người một chút, dường như suy nghĩ một hồi rồi nói: “Quận vương rất hiếu thuận.”

“Không còn gì khác nữa sao?”

Tôn Lan Thấm bật cười “Ha ha” một tiếng: “Thanh Ninh, nếu không phải ta hiểu rõ mọi thì ta còn tưởng mọi mai mối cho ta và quận vương Chiêu Hoài nữa đấy!”

Cố Thanh Ninh: “...”

Trên mặt Tôn Lan Thấm có vẻ ngóng trông: “Nhưng mà trưởng công chúa Nguyên Gia lại vô cùng gần gũi, nữ tử đoan trang hào phóng bình dị như thế mới là tấm gương chúng ta hướng đến. Thảo nào có thể dạy dỗ ra được quận vương ưu tú như vậy.”

Cố Thanh Ninh hoàn toàn hết hi vọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99

Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm đi dạo một hồi, hơi mệt nên định vào trà lâu uống nước trà, nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì hai người đều là nữ tử nên chọn căn phòng nhỏ, để tiểu nhị dâng trà nước, lại bảo những nha hoàn khác cũng đi uống chút nước trà nghỉ ngơi một chút. Trong phòng chỉ giữ lại Xuân Anh hầu hạ.

Hai người vừa uống trà vừa trò chuyện trên trời dưới đất, bất chợt nghe gian phòng bên cạnh vang lên âm thanh giống người là tiếng chén trà bị quăng xuống đất. Hai người giật nảy mình, sau đó sát vách vang lên tiếng nói của một nam một nữ.

Cũng vì gian phòng này cách âm quá kém, đối phương nói gì các nàng đều nghe thấy hết.

Hai người nhìn nhau đều hơi xấu hổ. Cố Thanh Ninh chuẩn bị tặng hắng một cái nhắc nhở phòng bên cạnh, ai ngờ lại nghe thấy nữ tử kia nói: “Trường Phong ca ca, ca tha thứ cho Huyền Nhi được không?”

Cố Thanh Ninh sửng sò, nàng chợt nhớ ra thân phận của nữ tử này, chính là đại tiểu thư phủ Vĩnh Thọ Hầu Trương Minh Huyền. Đối lại người ngoài có lẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng phủ Uy Quốc công và phủ Vĩnh Thọ Hầu lại lục đục với nhau. Trương Minh Huyền lại có ác ý rất lớn với bọn họ, nếu bị nàng ta biết, nói không chừng nàng ta còn ghi hận bọn họ.

Tôn Lan Thấm nghi hoặc nhìn thoáng qua Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh chỉ lắc đầu với nàng, Tôn Lan Thấm cũng không lên tiếng nữa.

Thông qua cuộc trò chuyện của hai người, Cố Thanh Ninh cũng nhận ra nam nhân mà Trương Minh Huyền gặp mặt chắc là Tạ Trường Phong có thanh danh vang dội mấy năm nay.

Năm đó, Trương Minh Huyền và Tạ Trường Phong đính hôn, sau đó Tạ Trường Phong không đạt được ba hạng đầu. Tất cả mọi người nghĩ rằng

Tạ gia bị đế vương chán ghét mà vứt bỏ, phủ Vĩnh Thọ H`ầu lấy có hai người không hợp bát tự nên hủy hôn với Tạ gia. Đương nhiên, đây chỉ là lời người ngoài đ`ền. Nhưng mà Cố Thanh Ninh nghe Cố Thanh Thù nói, thật ra lúc đó phủ Vĩnh Thọ H`ầu cũng đang bần khoản, Trương Minh Huyền lại không chịu đi Cấn huyện với Tạ Trường Phong, ở nhà khóc rống không thôi nên mới từ hôn. Nghe nói lúc đó, Tạ Trường Phong tự mình đến cửa từ hôn.

Năm năm trước, thanh danh của Tạ Trường Phong thoát khỏi Cấn huyện, sau đó được đi đầu nhiệm đi Tri Châu, thành tích vẫn vô cùng nổi trội. Bây giờ còn có lời đ`ền bệ hạ muốn để y tiếp nhận Tổng đốc đường sông. Cho dù vị trí Tổng đốc đường sông này là củ khoai bồng tay, nhưng không phải ai cũng có cơ hội c`ần, nhất là Tạ Trường Phong là người mới, mới vào quan trường chỉ năm năm.

So ra, mấy năm nay Trương Minh Huyền sống không tốt. Năm đó từ hôn còn tốt, dù sao dựa vào tình hình lúc đó, nếu Tạ Trường Phong thật sự bị đế vương chán ghét mà vứt bỏ, có lẽ cả đời này phải ở Cấn huyện kia sống cả quãng đời còn lại. Nếu thật như vậy thì đúng là không xứng với đại tiểu thư h`ầu phủ.

Nếu Tạ Trường Phong vẫn không có tiền đ`ề còn tốt, nhì`ần nhất người ngoài chỉ lên án phủ Vĩnh Thọ H`ầu và Trương Minh Huyền quá để ý lợi lộc. Ai ngờ Tạ Trường Phong lại lên như di đầu gặp gió, lần này phủ Vĩnh Thọ H`ầu và Trương Minh Huyền đ`ều trở thành trò cười khắp kinh thành.

Mặc dù chuyện từ hôn năm đó được giấu diếm rất khá, nhưng phần lớn nhà có mặt mũi ở kinh thành đ`ều biết xảy ra chuyện gì. Nói bọn họ có t`ần nhìn hạn hẹp là chuyện sau này, chuyện quan trọng là nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mai này Tạ Trường Phong sẽ trở thành trọng th`ần của bệ hạ, chuyện từ hôn nhục nhã này sao y nhin đ`ược?

Vì thế, người có ý kết thân với phủ Vĩnh Thọ H`ầu đ`ều thi nhau từ bỏ, Trương Minh Huyền lại không chịu nhượng bộ. Thời gian trôi qua, tuổi của Trương Minh Huyền càng lớn, tổ mẫu lại qua đời, sau khi giữ đạo hiếu ba năm thì nàng đã là cô nương già.

Trong lòng Trương Minh Huyền sợ hãi, lại đúng lúc này thấy Tạ Trường Phong hỡi kinh. Nàng nghe nói mấy năm nay Tạ Trường Phong vẫn chưa lấy thê tử, trong lòng lại dâng lên tia hi vọng nhỏ nhoi, cảm thấy có lẽ Tạ Trường Phong đối với nàng nhớ mãi không quên. Vì thế nàng liêu lĩnh bảo nha hoàn đưa thư cho Tạ Trường Phong hẹn y gặp mặt, không ngờ Tạ Trường Phong lại đồng ý.

Trương Minh Huyền mặc y phục mới đến trà lâu, vốn dĩ cho rằng hai người có thể nối lại tình duyên, ai ngờ khi gặp Tạ Trường Phong, y đối với nàng vô cùng lạnh lùng.

Trương Minh Huyền vừa khóc nức nở vừa nói: “Trường Phong ca ca, chuyện năm đó muội thật sự không biết. Muội đã từng tranh cãi với phụ mẫu, nhưng muội là một nữ tử yếu ớt, sao chống lại được mệnh lệnh của phụ mẫu. Năm đó có lỗi với huynh, thật sự trong lòng muội cũng có nỗi khổ tâm... Trường Phong ca ca, huynh tin tưởng muội...”

Vẻ mặt Tạ Trường Phong vô cùng lạnh lùng nhìn nàng ta, năm đó, y thật sự thích nữ hài tử này. Cho dù Trương Minh Huyền ngang ngược tùy hứng, y vẫn bao dung nàng ta, nhưng không ngờ cuối cùng nàng ta lại vô tình như thế.

Trương Minh Huyền thấy Tạ Trường Phong không nói lời nào, vội vàng đi qua muốn nắm cánh tay y. Tạ Trường Phong lui lại một bước tránh thoát nàng: “Trương tiểu thư, xin tự trọng.”

Mặt Trương Minh Huyền lúc đỏ lúc trắng, lại không cam lòng mà nói: “Sao Trường Phong ca ca lại nói như thế, nếu huynh không có ý với muội thì sao lại nhận lời mời của muội?”

Khóe miệng của Tạ Trường Phong cong lên nụ cười chế giễu: “Ta tới chỉ muốn biết Trương tiểu thư có hối hận về chuyện năm đó mình đã làm. Bây giờ xem ra ta đã nghĩ nhiều rồi.”

“Muội...”

Tạ Trường Phong khoát tay nói: “Ta còn có hẹn với bằng hữu, cáo từ.”

Trương Minh Huyền thấy y thật sự rời đi, nàng cũng không quan tâm đến tự trọng, kéo tay áo của y: “Trường Phong ca ca! Sao nhiều năm như vậy mà huynh vẫn chưa thành thân? Muội... Muội tự biết năm đó mình có lỗi với huynh, nếu Trường Phong ca ca muốn, cho dù không danh không phận muội cũng bằng lòng đi theo huynh!”

Trương Minh Huyền khóc nước mắt như mưa mà nhìn Tạ Trường Phong, nàng vốn nghĩ rằng mình hạ thấp thân phận như thế thì nhất định Tạ Trường Phong sẽ thương hoa tiếc ngọc.

Ai ngờ Tạ Trường Phong chỉ cười lạnh một tiếng: “Trương tiểu thư, năm đó tiểu thư còn không muốn làm chính thê của Tạ mỗ, sao bây giờ phải hạ mình như thế. Tiểu thư hãy giữ chút thể diện cho mình đi!”

Sau đó, sát vách không còn tiếng nói nữa, chỉ có tiếng khóc khê của Trương Minh Huyền.

Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm bị ép nghe vở kịch này, hai người nhìn nhau không dám lên tiếng. Ai ngờ vào lúc này, tỳ nữ của Tôn Lan Thấm lại đi tới, đứng ở cửa thúc giục nói: “Tiểu thư, sắp đến giờ rồi, chúng ta cần phải trở về”

Lời này vừa nói ra, tiếng khóc ở sát vách lập tức im bặt.

Hai người biết bị phát hiện, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài.

Cửa phòng sát vách mở ra, Tạ Trường Phong đi ra. Tướng mạo của y anh tuấn, thân thể như ngọc, trầm ổn hơn năm năm trước nhiều. Y chấp tay nói với hai người: “Chuyện này liên quan đến danh dự nữ tử, mong rằng hai vị đừng nói chuyện này ra ngoài.”

Về mặt Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm tràn đầy xấu hổ, liên tục gật đầu. Vốn dĩ hai nàng cũng không phải người nhiều chuyện, đương nhiên sẽ không nói những chuyện này ra ngoài.

Tạ Trường Phong lại nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Chờ sau khi y vừa đi, Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm cũng không dám dừng lại thêm, vội vàng rời đi theo.

Không bao lâu sau, sắc mặt Trương Minh Huyền tái nhợt ra khỏi phòng, trên gương mặt còn có thể trông thấy nước mắt. Nàng bỏ thể diện đi tìm Tạ Trường Phong, không nói đến chuyện bị y từ chối thẳng thừng, ai ngờ còn bị người ngoài thấy đáng vẻ thảm hại của nàng. Trong giây phút đó, nàng vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết.

Nàng oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng của Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm, lúc này mới cùng nha hoàn lên xe ngựa.

Trước đó, Tạ Trường Phong nói có hẹn với bằng hữu cũng không phải lừa gạt Trương Minh Huyền, người y hẹn chính là Đông cung xá nhân Cố Trạch Mộ.

Sau khi Tạ Trường Phong vội vàng chạy tới Nhất gian trà lâu, Cố Trạch Mộ cũng đã đến, y vội nói: “Tại hạ tới trễ, thất lễ.”

Cố Trạch Mộ mời y ngồi xuống phía đối diện rồi nói: “Tạ đại nhân cũng không đến muộn, là ta đến sớm thôi.”

Sau khi uống một chén trà, Tạ Trường Phong mới cười nói: “Năm đó, khi ở hội đèn lồng, mặc dù Cố công tử còn nhỏ tuổi nhưng lại tài trí thông minh. Lúc đó tại hạ cảm thấy Cố công tử không đơn giản, không ngờ hôm nay lại gặp lại nhau với thân phận này.”

Cố Trạch Mộ nghe y nói chuyện cũng nhớ tới chuyện xưa. Năm đó, hắn mới bảy tuổi cùng người nhà đi hội đèn lồng, bởi vì một chiếc đèn hoa Cửu Trọng Liên mà ba người đại ca, Tạ Trường Phong, Bạch Sùng cùng nhau đổ đèn, còn có ba người Liễu thái phó đến. Cuối cùng, Hạ Nghi Niên ra một câu đố đèn làm khó ba người bọn họ, để Cố Trạch Mộ đọc ra đáp án.

Hai người cũng xem như đã gặp mặt một lần, nhưng mà Cố Trạch Mộ không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy Tạ Trường Phong còn nhớ rõ.

Trước khi Tạ Trường Phong đi đến nơi hẹn cũng đã biết thân phận của Cố Trạch Mộ, mặc dù đối phương còn nhỏ tuổi nhưng y cũng không dám xem thường. Y có dã tâm với vị trí Tổng đốc đường sông, cũng biết lực cản lớn thế nào. Ngay lúc này, vì sao Cố Trạch Mộ xuất hiện, chuyện này không cần nói cũng biết.

Không nhắc đến chuyện sau lưng hắn có Thái tử, mà chỉ riêng bản thân của Cố Trạch Mộ cũng khiến người ta không thể xem thường. Mấy năm nay, mặc dù Tạ Trường Phong ở bên ngoài nhưng cũng không tách biệt khỏi kinh thành. Mặc dù Cố Trạch Mộ tiến vào Đông cung không lâu, song lại được Thái tử tin tưởng nhất. Chẳng qua hắn là người khiêm tốn nên rất nhiều người không biết mà thôi.

Hai người trò chuyện một chút, Tạ Trường Phong chủ động dẫn đề tài lên việc trị thủy. Mấy năm này, mặc dù y ở Tri Châu nhưng dù sao cũng vì năm đó y có công trị thủy nên mới có địa vị như bây giờ. Cho nên, toàn bộ quá trình trị thủy y đều tham dự, bây giờ nói từng cái từng cái cũng có thể thấy được thành tựu lúc này của y cũng không phải do may mắn.

Mà ngoài dự đoán của Cố Trạch Mộ, mặc dù Tạ Trường Phong có vẻ tao nhã nho nhã, nhưng trong quá trình trị thủy lại rất quyết liệt. Mặc dù y quyết liệt như thế, nhưng thanh danh trên quan trường không cùng tốt. Không chỉ ở quan trường như cá gặp nước, mà bách tính dưới trướng quản lý của y cũng có nhiều khen ngợi.

Chỉ qua cuộc trò chuyện ngắn ngủi như thế, Cố Trạch Mộ đã nhận định Tạ Trường Phong là một vị quan có tài hiếm thấy.

Cố Trạch Mộ hỏi: “Nghe nói Hoắc công tử, Hoắc Vân Tàng là bằng hữu của các hạ?”

Tạ Trường Phong có vẻ hơi ngập ngừng, sau đó mới gật đầu nói: “Đúng thế.”

Cố Trạch Mộ lại hỏi vài câu có liên quan đến Hoắc Vân Tàng, Tạ Trường Phong cũng không giấu diếm, y đều đáp từng câu. Thậm chí khi Cố Trạch Mộ muốn y giúp giới thiệu thì y cũng đồng ý.

Nhưng mà trước khi rời đi, y lại nói thẳng: “Vân Tàng là người thẳng thắn không màng danh lợi, nếu sau này có chỗ nào đắc tội Cố công tử thì mong ngài đừng trách.”

Cố Trạch Mộ lại khẽ cười một tiếng: “Tạ đại nhân yên tâm.”

Tạ Trường Phong không biết Cố Trạch Mộ nói câu này có ý gì, nhưng y cũng không tiện hỏi lại, đành phải cáo từ rời đi.

Đợi sau khi Tạ Trường Phong rời đi, gian phòng bên trong kia bỗng nhiên mở ra. Hông Tùng Nguyên từ bên trong đi tới, ngẩng đầu đối diện Cố Trạch Mộ.

Tiểu nhị đi đến đổi trà rồi nấu nước lần nữa.

Cố Trạch Mộ vừa pha trà vừa nói: “Ông ở bên trong nhìn ra được gì chứ, nói một chút đi.”

Hông Tùng Nguyên nói: “Những chuyện khác vẫn tốt, song vị Tạ đại nhân này biểu hiện dã tâm hơi quá rõ ràng.”

“Chỉ cần có bản lĩnh thì có dã tâm cũng không phải chuyện xấu.” Cố Trạch Mộ nói.

Hông Tùng Nguyên: “Ngài đánh giá y rất cao sao?”

Cố Trạch Mộ có ý riêng: “Trên đời này người có thể làm thành đại sự không nhiều.”

“Đúng thế.” Hông Tùng Nguyên cũng khẽ gật đầu. “Nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngài, vị Tạ đại nhân cũng không phải người tốt để kết bạn. Hoắc Vân Tàng cũng xem y như bạn mà dùng hết sức giúp y, nhưng y thì sao chứ. Lời này nghe có vẻ giải vây cho đối phương, nhưng không phải có ý nói người này tính tình không tốt khó ở chung sao?”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ biết, hần chỉ trấn an ông: “Trong lòng ta hiểu rõ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100

Đi ra khỏi Nhất gian trà lâu, vốn dĩ Cố Trạch Mộ muốn về phủ Uy Quốc công, nhưng vừa mới lên xe ngựa đã bảo người đổi tuyến đường đi đến Bách Vị Các mua diêm tâm cho Cố Thanh Ninh. Từ lần đầu tiên mua Cố Thanh Ninh về cho Cố Thanh Ninh thì dường như hắn đã có thói quen, mỗi lần ra ngoài đều sẽ nhớ mua diêm tâm về cho nàng.

Ai ngờ hắn vừa mua xong diêm tâm đã gặp phải Hoắc Vân Châu. Hơn nữa, trong tay đối phương cũng cầm theo hộp diêm tâm.

Trong tay Hoắc Vân Châu cầm hộp diêm tâm vô cùng trang nhã tinh xảo, cách thật xa cũng có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào bên trong, nghĩ cũng biết là không thể nào đem về cho lão sư.

Hoắc Vân Châu nhíu mày, vượt lên trước mở miệng nói: “Tam thiếu gia cũng mua diêm tâm về à?” Những lời nói này gần như đã lộ rõ mục đích của hắn.

Cố Trạch Mộ thuận thế đáp trả: “Đương nhiên ta không hiểu thuận bằng Hoắc thiếu gia, tự mình mua diêm tâm về cho lão sư.”

Hoắc Vân Châu cười nói: “Bên lão sư ta đã phái người đưa qua, đây là cho Thanh Ninh, cảm tạ muối ấy lúc trước thu lưu chúng ta.”

“Thanh Ninh tôn sư trọng đạo, mọi thứ đều không muốn thất lễ. Hơn nữa, trong chuyện này nhà chúng ta chỉ tiện tay mà thôi, Hoắc thiếu gia không cần để ở trong lòng.” Lời hắn nói có ý là thu lưu người chỉ là nhân tiện, không nên tự mình đa tình.

Trên mặt hai người đều treo nụ cười giả tạo, nhưng cũng không ai nhường ai.

Cứ như vậy một đường đến cửa viện của Cố Thanh Ninh, Cố Trạch Mộ ngăn trở Hoắc Vân Châu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, Hoắc thiếu gia đưa đến đây là được rồi.”

Lời Hoắc Vân Châu muốn nói cứ thế bị ghen trong cổ họng, lời Cố Trạch Mộ đúng là thật. Hắn chỉ có thể cắn răng nói: “Cố nhân nói nam nữ bảy tuổi không chung chiếu, Cố tam thiếu gia cũng nên chú ý mới phải.”

“Ừm.” Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Nhưng đi vào viện tử vẫn được.”

Hoắc Vân Châu: “...”

Nhưng cho dù nghiêng răng nghiêng lợi thế nào, hắn cũng chỉ có thể giao điểm bên cho tiểu nha hoàn, dặn đi dặn lại bảo nàng mang vào cho Cố Thanh Ninh.

Ai ngờ vừa mới bước vào viện tử, Cố Trạch Mộ đột nhiên quay đầu lại: “Quên nói với huynh, Thanh Ninh khác những nữ hài khác, muội ấy ghét nhất ăn những món điểm tâm ngọt ngào ngày.”

Hoắc Vân Châu: “...”

Nếu là lúc trước, tất nhiên Cố Trạch Mộ sẽ cảm thấy hành động này của mình ngây thơ buồn cười, nhưng giờ phút này nghĩ thấy Hoắc Vân Châu cứng họng, hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ.

Song, sau đó hắn kịp phản ứng lại tìm cách cho hành động của mình. Đây cũng không phải là ghen, chỉ là loại người dịu dàng như Hoắc Vân Châu lấy lòng người cũng không tốn công sức, có thể thấy hắn ta không thật lòng. Hắn cũng chỉ lo Cố Thanh Ninh bị hắn ta lừa.

Vừa lúc Cố Thanh Ninh đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì nhân tiện nói: “Không phải ca ra ngoài làm việc sao? Sao trở về sớm thế?”

Cố Trạch Mộ trả lời âm ừ, sau đó đưa điểm tâm của Bách Vị Các qua cho nàng.

Cố Thanh Ninh buồn cười nói: “Lại “Thuận đường” mua sao?”

Mấy năm này, mỗi lần hồi cung Cố Trạch Mộ đều mua điểm tâm về cho nàng, hơn nữa mỗi lần đều mạnh miệng nói ra thuận đường. Mỗi lần

Cố Thanh Ninh đầu chế giễu hần, cũng dần quen thuộc với sự quan tâm kì lạ này của hần.

Cố Trạch Mộ lúng túng ho khan một tiếng, sau đó quay đầu qua chỗ khác.

Cố Thanh Ninh vừa mở hộp điếm tâm, vừa lơ đãng hỏi: “Vừa rồi ca nói chuyện với ai thế?”

Mặt Cố Trạch Mộ không đổi sắc nói láo: “Gã sai vặt trong nhà, không có gì đâu.”

Cố Thanh Ninh cũng không quan tâm, nàng khảy một miếng điếm tâm cho vào miệng, trong ánh mắt lộ vẻ hoài niệm: “Đã nhiều năm như vậy mà khẩu vị của Bách Vị Các cũng chưa từng thay đổi, vẫn là hương vị như thế.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ dịu lại, nói: “Nghe nói lúc trước suýt chút nữa là tiệm này không giữ được, may mà có không ít khách quen ủng hộ nên mới giữ lại được. Có thể thấy người hay thích những thứ xưa cũ.”

Cố Thanh Ninh cười cười, đột nhiên nhớ ra cái gì mà nói: “Đúng rồi, trước đó ta và nương đi Thiên Phật Tự cầu cho ca chiếc bùa bình an. Tiện thể ta thấy hà bao của ca cũng cũ rồi, nên nhờ Lan Thấm giúp thêm một cái, ta đi lấy đã.”

Cố Thanh Ninh nói xong thì trở về phòng.

Đúng lúc này, tiểu nha hoàn bưng điếm tâm Hoắc Vân Châu tặng đi vào. Cố Trạch Mộ lập tức trợn mắt trừng mắt về phía nàng, tiểu nha hoàn bị dọa sợ đến mức run rẩy, suýt chút nữa đã thả hộp xuống. Nhưng cho dù rất sợ hãi, nàng vẫn kiên cường đứng đó, phải hoàn thành lời dặn của Hoắc Vân Châu.

Cố Trạch Mộ chỉ đành phải nói: “Đề đề xuống đây, người lui xuống đi.”

“Nô, nô tỳ...”

Ánh mắt Cố Trạch Mộ lại lạnh hơn ba phần.

Tiểu nha hoàn nhanh chóng đặt hộp điếm tâm xuống, sau đó lau nước mắt đi ra ngoài.

Huhu, thật xin lỗi Hoắc thiếu gia nhưng Tam thiếu gia thật đáng sợ...

Cố Trạch Mộ cũng không cảm thấy mình đã dọa nha hoàn kia khóc, hắn cầnhộp điếm tâm này chuẩn bị tiêu hủy. Ai ngờ lúc này Cố Thanh Ninh đã đi ra, nàng kinh ngạc nói: “Ca còn mua điếm tâm khác sao?”

Cố Trạch Mộ còn chưa kịp phủ nhận, Cố Thanh Ninh đã tỏ ra ngạc nhiên nói: “Đây là bánh ngọt phù dung của Thiên Hương Đường à!”

Cố Trạch Mộ có dự cảm không tốt.

Cố Thanh Ninh đã nhanh chân đi tới: “Ta còn tưởng ca chỉ mua điếm tâm của Bách Vị Các, không ngờ còn chuẩn bị đi đâu bất ngờ thế?”

Nàng cầnhộp điếm tâm kia, tràn đầypấn khởi nói: “Là Diễn Chi nói với ca đúng không. Nghe nói bánh ngọt phù dung ở đây vô cùng khó mua, ta còn chưa được ăn qua đó.”

Cố Trạch Mộ vừa muốn nói gì, Cố Thanh Ninh đã cầnmột miếng bỏ vào miệng, sau đó lộ vẻ vui vẻ: “Hương vị cũng không tệ.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hắn cảm nhận được cảm giác lúc nãy của Hoắc Vân Châu, mặt đau quá.

Hắn không nhịn được hỏi: “Không phải trước kia nàng ghét nhất ăn loại điếm tâm ngọt ngấy này sao?”

“Đó là lúc trước, cuộc đời đã bắt đầu lại từ đầu, còn không cho ta thay đổi khẩu vị sao?” Cố Thanh Ninh hững hờ đáp.

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh nói rõ là khâu vị, nhưng Cố Trạch Mộ lại không nhận được mà nghĩ đến người. Nếu nói lúc trước Cố Trạch Mộ chỉ thấy khó chịu, nhưng giờ phút này hẳn lại cảm thấy khủng hoảng chưa từng có. Dường như hẳn vẫn đứng đó nhưng Cố Thanh Ninh đã đi xa.

Bỗng nhiên hẳn nghĩ đến một khả năng, cho dù hẳn khôi phục thân phận thì có lẽ Cố Thanh Ninh cũng không muốn đi cùng hẳn.

Lúc trước nàng đã nói, cho dù xuống hoàng tuyền cũng mãi mãi không gặp nhau, cho dù vì lần gặp lại này hai người cũng không thể ràng buộc với nhau. Mấy năm qua, thái độ của Cố Thanh Ninh đối với hẳn cũng dần dịu lại, hẳn cũng quên đi vết rạn giăng giữa hai người rộng cỡ nào. Nàng bằng lòng xem hẳn như ca ca nhưng lại chưa từng muốn làm phu thê với hẳn lần nữa.

Có lẽ còn một khả năng tệ hơn là Cố Thanh Ninh đã buông xuống. Cho dù là yêu hay hận, từ cảm giác thật của nàng mà nói dù cho hẳn kết hôn, nàng cũng sẽ thật lòng xem người kia là tâu tử, chắc chắn không hai lòng. Từ khoảnh khắc đó trở đi, có lẽ trong lòng Cố Thanh Ninh, Tiêu Dận cũng đã thành mơ hồ. Hẳn chỉ là Cố Trạch Mộ, ca ca của nàng mà thôi.

Cố Trạch Mộ hẳn bay phách lạc rời khỏi viện tử của Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh kêu hẳn vài tiếng cũng không thấy hẳn trả lời, nàng hơi buồn bực. Mà lúc này, tiểu nha hoàn vốn dĩ đã chạy trốn lại thò đầu ra nhìn về phía cửa viện, vô cùng giữ chữ tín thực hiện lời hứa của mình.

Cố Thanh Ninh nhìn hai hộp điếm tâm trên bàn, lập tức ngậy ngần cả người.

Mà ngay lúc nàng ngần người, Bùi Ngự cũng đi từ bên ngoài vào, đôi mắt cũng sáng lên: “Bánh ngọt phù dung của Thiên Hương Đường!”

Bây giờ Bùi Ngự đã không giống lúc trước chỉ cần ăn là được, mấy năm nay tiền thán của Cố Thanh Ninh gần như đều bị tiêu vào chuyện ăn

của Bùi Ngự. Khẩu vị của Bùi Ngự cũng bắt đầu kén chọn, cũng xem như kẻ háu ăn.

Cố Thanh Ninh bị giọng nói tràn ngập khát vọng của nàng ấy kéo về thực tại, thấy thế thì bất đắc dĩ nói: “Người như thế này thật sự làm cho ta nghi ngờ trong phủ ngược đãi người, mỗi ngày đều không cho người ăn cơm no.”

Bùi Ngự cười ha ha.

Cố Thanh Ninh lắc đầu, chỉ hộp điểm tâm của Thiên Hương Đường: “Cầm ăn đi!”

“Thật sao! Tiểu thư!”

Mặc dù Bùi Ngự hỏi như vậy nhưng cũng đã ôm chặt hộp điểm tâm của Thiên Hương Đường vào ngực.

Cố Thanh Ninh nhìn dáng vẻ tham ăn của nàng, vừa tức giận vừa buồn cười: “Ăn đi, không ai giành của người đâu.”

Lúc này Bùi Ngự mới ngẩng đầu xuống ghế, bắt đầu ăn điểm tâm trong hạnh phúc. Nhưng mà nàng vẫn quan tâm tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, người không ăn sao?”

Cố Thanh Ninh chỉ chỉ hộp Bách Vị Các kia: “Ta có rồi.”

Bùi Ngự chu mỏ một cái: “Tiểu thư, người cũng đừng trách nô tỳ nói người. Kinh thành có nhiều cửa hàng điểm tâm ngon như thế, vì sao tiểu thư cứ chọn ở đây?”

Dường như trong một khoảnh khắc, Cố Thanh Ninh hơi mờ mịt, nàng lấy lại tinh thần rồi cười nói: “Có lẽ là quen thuộc.”

“Thói quen này cũng không tốt mấy, tiểu thư, người sẽ bỏ lỡ rất nhiều món ngon!” Bùi Ngự lại cầm một miếng lớn bánh ngọt phù dung, thở một

hơi thỏa mãn. “Giống như nếu giờ phút này nô tỳ là tiểu thư thì nô tỳ sẽ chọn Thiên Hương Đường chứ không phải Bách Vị Các!”

Cố Thanh Ninh chột trán Bùi Ngự: “Ăn đồ của người đi.”

Cố Trạch Mộ hồi cung. Nếu theo thói quen bình thường của hắn thì hắn sẽ đi tìm Tiêu Hằng, nói ra cuộc trò chuyện của hắn và Tạ Trường Phong cho Tiêu Hằng biết. Nhưng lúc này hắn cũng không muốn đi, chỉ cần hà bao Cố Thanh Ninh đưa cho hắn mà nhìn đến gần người.

Hai huynh đệ tốt Tiêu Hằng và Tiêu Tuân đi vào Đông cung, vừa vào cửa đã hỏi: “Trạch Mộ đâu?”

Thường Ngọc đang xem sách chỉ qua một bên, Tiêu Hằng động viên Tiêu Tuân nói: “Tứ đệ, đừng sợ.”

Tiêu Tuân do dự một chút: “Nhưng dường như Trạch Mộ không thích đệ đối xử quá tốt với Thanh Ninh muội muội. Đệ làm thế hắn có tức giận không?”

Tiêu Hằng lườm nguýt hắn một cái, hướng dẫn từng bước: “Ca ca nhà ai cũng sẽ không cho người cướp đi muội muội của mình sắc mặt tốt, nhưng đây không phải là lý do đệ lùi bước. Nếu trong lòng đệ có Thanh Ninh, phải dũng cảm một chút, đi thôi! Hoàng huynh ủng hộ đệ!”

“Hoàng huynh, đệ không...”

Tiêu Tuân còn chưa nói hết thì đã bị Tiêu Hằng đẩy về phía Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần, hắn nhìn thấy Tiêu Tuân thì nhíu mày một cái: “Tứ đệ hạ, có chuyện gì sao?”

Tiêu Tuân ho một tiếng, nói ý định của mình ra. Lúc trước, hắn biết Cố Thanh Ninh thích nuôi chim, vừa lúc gần đây hắn có một con họa mi cực phẩm nên muốn tặng cho Cố Thanh Ninh.

Cố Trạch Mộ: “...”

Nếu đổi lại là Hoắc Vân Châu thì Cố Trạch Mộ sẽ bắt đầu chằm chọc khiêu khích. Song, Tiêu Tuân là kẻ ngốc bẩm sinh, vốn dĩ hắn cũng không biết những đi đầu hắn làm đại biểu cho chuyện gì. Tiêu Tuân là loại người chỉ cần người khác đối tốt với hắn một chút thì nhất định hắn sẽ nghĩ cách báo đáp. Lại thêm hắn đối với Cố Thanh Ninh còn có cảm giác thân thiết khó hiểu nên biểu hiện càng thêm ân cần.

Hơn nữa, còn có Tiêu Hằng chỉ sợ thiên hạ không loạn ở bên lừa dối Tiêu Tuân, khiến cho Cố Trạch Mộ rất bất đắc dĩ.

Hắn chỉ đành nói: “Điện hạ có tâm ý này, thần và Thanh Ninh đều rất cảm động, nhưng lễ vật thôi là được. Dù sao nam nữ khác biệt, điện hạ lại là hoàng tử, nếu để cho người ta hiểu lầm, không chỉ ảnh hưởng đến thanh danh của Thanh Ninh mà sợ điện hạ cũng chịu ảnh hưởng.”

Tiêu Tuân vội vàng nói xin lỗi, nhưng nhìn qua vẫn có vẻ buồn bã.

Lúc này, Tiêu Hằng ở một bên nhìn không được, lòng đầy căm phẫn thay Tiêu Tuân cãi lại: “Nói gì thế? Những chuyện này chúng ta sẽ không nói ra, sao có thể bị ảnh hưởng chứ?”

Cố Trạch Mộ nói: “Ngăn miệng dân còn hơn ngăn sông, điện hạ có thể đảm bảo lời này sẽ không truy vấn đi sao? Nếu truy vấn đi vào tai bệ hạ và hoàng hậu nương nương thì phải làm sao?”

“Thì còn sao nữa, cùng lắm thì tứ hôn thôi...”

“Điện hạ.”

Tiêu Hằng lập tức không vui: “Thanh Ninh chỉ là muội muội của người mà thôi, chẳng lẽ người có thể ngăn cản nàng cả đời không xuất giá sao? Sớm muộn gì nàng cũng phải lập gia thất, bây giờ Tứ đệ đã thích nàng, hắn có tính cách nhân phẩm thế nào người cũng biết...”

Tiêu Tuân nhìn thấy bọn họ sắp cãi vã thì lại vội vàng khuyên nhủ.

Cỗ Trạch Mộ không biết nên nói thế nào, đành phải nói một câu: “Điện hạ, ngài không hiểu.”

Tiêu Hằng thẫn nói: “Ta không hiểu, ngươi làm gì cuống lên như thế. Người biết còn nói muội muội, không biết còn tưởng là tiểu thê tử!”

Cỗ Trạch Mộ: “... Điện hạ!”

Tiêu Hằng hơi sợ: “Được, được, được, ta không nói nữa!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101

Tin tức Trần hoàng hậu muốn tổ chức yến hội nhanh chóng truyền khắp kinh thành. Thật ra tất cả mọi người đều biết mục đích của buổi yến hội này, ngoại trừ Đỗ Uyển Oánh và tiểu thư Vương gia thì những người khác chỉ làm nhen mà thôi. Cho dù như thế, các nữ hài cũng đều dồn sức trang điểm cho mình, trong phút chốc, những cửa hàng may vá tốt nhất trong kinh thành đều bận rộn.

Trong bọn tỷ muội Cỗ gia, ngoại trừ Cỗ Thanh Chỉ chuẩn bị giả không đi, những người khác đều đi. Chu thị tương đối hào phóng chi tiêu, may cho mỗi người hai bộ y phục, lại thêm đánh đờ trang sức.

Ngay cả ở Tôn phủ, Tôn đại nhân cũng hiếm khi hào phóng may một bộ y phục tới từ đầu đến chân cho Tôn Lan Thấm. Thêm từ lần trước nàng ra ngoài với Cỗ Thanh Ninh, cũng xem như ông ta đã bỏ lệnh cấm với nàng.

Vì thế khoảng thời gian gần đây, Tôn Lan Thấm thường xuyên đến phủ Uy Quốc công, chỉ đạo bọn người chuẩn bị thêu đờ cho Cỗ Thanh Chỉ. Phải nói nữ hài tử Cỗ gia múa đao càn thương đều rất tốt, nhưng càn một cây kim nhỏ lại giống như muốn lấy mạng các nàng. Sư phụ dạy nữ công Cỗ gia đã tuyệt vọng với các nàng từ lâu, nhưng Tôn Lan Thấm lại vô cùng kiên nhẫn, cũng giúp đỡ kịp thời.

Mấy nữ hài tử vừa thêu đờ, vừa trò chuyện trên trời, bên cạnh còn đặt điểm tâm trái cây tươi rói. Cuộc sống như thế khiến Tôn Lan Thấm cảm thấy vô cùng thoải mái, tình cảm với mấy cô nương càng tốt hơn. Cỗ Thanh Thù đề nghị để Tôn Lan Thấm ở đây một đêm.

Mà Tôn đại nhân luôn đối xử nghiêm khắc với Tôn đại nhân cũng thàm đờng ý, còn cho người mang quần áo mới của Tôn Lan Thấm qua cùg.

Bởi vì ngày hôm sau sẽ vào cung sớm, mấy nữ hài cũng không thêu quá lâu, cũng bò lên giường từ sớm. Năm cô nương nằm sóng đôi co chân trên

giường của Cố Thanh Chỉ, trò chuyện trên trời dưới đất, không biết làm sao lại nhắc đến vấn đề hôn sự.

Ngoại trừ Cố Thanh Chỉ đã đính hôn thì đây là vấn đề các nàng phải đối mặt. Cho dù Cố Thanh Ninh còn nhỏ tuổi nhưng cũng đến lúc phải xem mặt.

Cố Thanh Thù nặng nề thở dài: “Muội không hề muốn gả đi chút nào, vì sao nữ hài tử nhất định phải lấy chồng?”

Trong lòng Tôn Lan Thấm cũng đồng tình với đề tài này, hai người lập tức đồng cảm với nhau.

Cố Thanh Ninh nghĩ đến lúc trước mình mai mối cho Tôn Lan Thấm và Tiêu Diễn Chi lại không hề có chút tác dụng nào. Thu hoạch duy nhất có lẽ là hà bao thêu hình Tam Bảo, Tôn Lan Thấm đã thêu xong đưa cho nàng.

Đương nhiên Cố Thanh Ninh cũng không muốn gả đi, làm cô nương nhẹ nhõm tự tại, nếu gả đi chính là gửi gắm cả đời của mình vào tay người khác. Chẳng qua là thế gian này quá hà khắc với nữ tử, nói những chuyện thế nào chỉ có thể nói cho mất tử muội khuê mật nghe mà thôi.

Vốn dĩ nàng còn muốn khuyên nhủ hai người tránh cho các nàng quá đề tâm vào chuyện vụn vặt, ai ngờ Cố Thanh Thù lại có suy nghĩ hão huyền mà nói: “Nếu Lan Thấm đến nhà chúng ta thì tốt rồi. Lan Thấm, muội cảm thấy Trạch Hạo nhà chúng ta thế nào?”

Tôn Lan Thấm: “???”

Cố Thanh Thù vội vàng xoay người: “Mặc dù Trạch Hạo không thông minh lắm, nhưng mà về nhân phẩm muội có thể yên tâm. Hơn nữa chắc chắn một lòng, không một lòng thì ta giúp muội đánh hắn!”

Cố Thanh Vi cũng hứng thú, khuyên nhủ: “Đúng thế, sau khi tỷ gả tới thì có thể ở trong phủ chúng ta. Nói không chừng chúng ta có thể ở cùng nhau như bây giờ nữa.”

Cố Thanh Ninh rất muốn lay tỉnh hai tỷ muội này, cho dù Tôn Lan Thấm gả tới thì bọn họ cũng đều gả đi rồi!

Nhưng nàng không ngờ tới, Tôn Lan Thấm từ trước đến nay luôn tỉnh táo tự kiềm chế lại có dáng vẻ hơi rung động.

Cố Thanh Ninh: "..."

Nàng sai rồi, nàng không nên ôm hi vọng với Tôn Lan Thấm, tư duy của cô nương này quá rõ ràng. Điêu hấp dẫn nàng ấy mãi mãi không phải là đi đầu kiện của nhà trai, mà là những chuyện kì lạ này.

So sánh như thế, bên phía Tiêu Diễm Chi chỉ có một mình Nguyên Gia, ưu thế kém hơn nhiều phủ của mình, đây đúng là chuyện bi thương.

Mấy nữ hài tử cười đùa một hồi, mỗi người đều chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, bọn nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, trang điểm, thay đồ mới cho các tiểu thư.

Trên đường cái ở kinh thành, từng chiếc xe ngựa tản ra làn gió thơm đi về phía hoàng thành.

Các cô nương xuống xe ngựa, đi theo hướng dẫn của cung nữ về phía điện Vân Phương, yến hội diễn ra ở đây. So với điện Trường Minh để tổ chức bữa tiệc lớn chính thức thì điện Vân Phương không trang nghiêm nặng nề như thế. Trong hoa viên đã được các cung nhân tròng các loại hoa cỏ quý báu từ lâu.

Người đến tham dự yến hội đều là nữ hài tử trẻ tuổi, tốp năm tốp ba xúm lại trong hoa viên chơi đùa, hoa và người tranh nhau khoe sắc.

Trần hoàng hậu và trưởng công chúa Nguyên Gia ngẩng trong điện cười nói: "Nhìn những nữ hài tử này ta cảm thấy mình trẻ trung hơn nhiều."

Nguyên Gia cười nói: "Chúng ta đều đến lúc chọn nàng dâu cho nhi tử, không phải đã già rồi sao?"

Từ sau khi Nguyên Gia gặp cô nương Tôn Lan Thấm kia, nàng thật sự thích đối phương, nhưng mà dường như đứa nhỏ này và Diễm Chi không có chút cảm giác nào. Sau khi gặp mặt một lần ở phủ trưởng công chúa, hai người không hề có chút ấn tượng về nhau, chuyện này khiến Nguyên Gia do dự.

Trần hoàng hậu nghĩ nàng còn chưa có sự chọn lựa nào, càng lộ vẻ xúc động lây: “Muội không cần phải nói, ta hiểu mà. Muốn chọn cô nương vừa ý thật sự quá khó khăn.”

Nguyên Gia thở dài: “Hoàng tâu nói đúng lắm.”

Trần hoàng hậu nhân tiện nói: “Thừa dịp cơ hội hôm nay, chúng ta cùng nhìn xem những cô nương này, không chừng có thể chọn được người thích hợp cho Diễm Chi đó?”

Vì thế Trần hoàng hậu kéo tay Nguyên Gia cùng đi vào trong vườn hoa.

Lúc này, các cô nương Cố gia đang ngồi trò chuyện với Tôn Lan Thấm, bỗng nhiên Tôn Lan Thấm khẽ nói bên tai Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, ta muốn đi vệ sinh, muội có muốn đi hay không?”

Cố Thanh Ninh gật gật đầu, hai người kêu tiểu cung nữ dẫn các nàng đi.

Hai người vừa đi tiểu xong, định chuẩn bị về vườn hoa, bất chợt Tôn Lan Thấm thấy một cây tường vi rất đẹp. Nàng nghĩ có thể lấy về làm hoa văn nên hai người dây dưa một lát.

Ai ngờ đụng phải Trương Minh Huyền từ trong vườn hoa đi ra.

Về mặt Trương Minh Huyền vô cùng phiền muộn, trước đó chuyện nàng lên ra ngoài tìm Tạ Trường Phong không biết bị ai tiết lộ ra ngoài. Người trong nhà cảm thấy bị nàng làm mất hết thể diện nên buông lời tùy tiện tìm người gả nàng đi. Cho dù nàng khóc lóc thế nào cũng vô dụng, còn khóa nàng lại trong nhà. Nếu không phải hoàng hậu nương nương tổ chức yến hội thì nàng cũng chẳng được ra khỏi cửa.

Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm nhìn nhau, đều có ý muốn vòng qua bên cạnh.

Ai ngờ Trương Minh Huyền nhìn thấy bóng lưng của hai người, bỗng nhiên nói: “Dừng lại!”

Cố Thanh Ninh quay đầu, cười nhạt nói: “Trương tiểu thư, có gì chỉ giáo?”

Trương Minh Huyền nghi ngờ nhìn xem các nàng, bóng lưng vừa rồi khiến nàng nhớ đến bóng lưng nhìn thấy trong trà lâu hôm đó. Bây giờ lại nhìn thấy mặt của Cố Thanh Ninh, lập tức thù mới hận cũ ập tới, đôi mắt đỏ ngầu.

Tiểu cung nữ luống cuống đứng tại chỗ, không biết nên làm sao bây giờ.

Cố Thanh Ninh phát phát tay để nàng ta đi trước. Dù sao Trương Minh Huyền như thế, ai biết một hôm nàng ta có nói ra lời gì không nên nói không. Cho dù nàng không thích Trương Minh Huyền nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà hủy thanh danh của con gái nhà người ta. Hơn nữa, tiểu cung nữ này có phẩm cấp không cao, ngộ nữa nghe được chuyện gì không nên nghe, đối với nàng ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Đợi sau khi tiểu cung nữ rời đi, Trương Minh Huyền mới chậm rãi đi tới, giọng nói lạnh lùng nói: “Người lúc đó ở trà lâu chính là các người sao?”

Tôn Lan Thấm thấy nàng ta đi tới, lập tức vội vàng bảo vệ Cố Thanh Ninh ở sau lưng, thản nhiên nói: “Ta không biết Trương tiểu thư đang nói gì?”

“Còn giả ngu, lúc trước các người nghe ta và Trương Phong ca ca nói chuyện... Bây giờ chuyện này đã bị người ta phát hiện. Nếu không phải là các người thì còn có thể là ai!”

Tôn Lan Thấm và Cố Thanh Ninh cũng cau mày lên, không ngờ Trương Minh Huyền thật sự tức giận đến vậy, ngay cả lời này cũng nói hết ra.

Tôn Lan Thấm cân nhắc dùng ta, rồi nói: “Ta thật sự không biết Trương tiểu thư đang nói gì, nhưng mà trong kinh thành lời đồn kia cũng không nhắc đến Trương tiểu thư. Không biết Trương tiểu thư nói bị người ta biết là ai biết, vì sao chắc chắn là chúng ta nói ra?”

“Người còn giả biện!” Bỗng nhiên Trương Minh Huyền nhìn về phía Cố Thanh Ninh: “Rõ ràng người không muốn thấy ta tốt cho nên mới phải người cáo trạng với cha nương ta đúng không?”

Cố Thanh Ninh thật sự không hiểu, dường như vị Trương tiểu thư này có địch ý rất lớn với nàng, cũng không biết mình đã làm gì chọc tới nàng ta.

Đột nhiên Tôn Lan Thấm lại mở miệng: “Nếu đúng như Trương tiểu thư nói là do chúng ta tiết lộ ra ngoài thì đâu chỉ truy đến phủ Vĩnh Thọ Hầu, tất nhiên khắp kinh thành đều sẽ biết. Chúng ta không thù không oán, cần gì phải làm chuyện như thế?”

Nàng đang muốn nhắc nhở Trương Minh Huyền, các nàng không cần thiết phải hại nàng ta. Cho dù muốn hại nàng ta cũng không cần giữ chừng mực như thế, chỉ giới hạn trong phủ Vĩnh Thọ Hầu.

Ai ngờ Trương Minh Huyền không hề hiểu được ý của nàng, chỉ giữ chặt nàng kêu lên: “Người cũng thừa nhận người nghe được rồi!”

Tôn Lan Thấm thở dài, thảo nào năm đó Trương Minh Huyền có thể vì một chuyện nhỏ mà xảy ra tranh cãi với cháu gái ruột của Trần hoàng hậu, nàng ta suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Nàng đành phải nói chuyện rõ ràng hơn một chút: “Trương tiểu thư người suy nghĩ một chút đi. Người đem chuyện này nói cho người nhà tiểu thư rõ ràng là muốn đối phó tiểu thư, nhưng lại không muốn hủy đi thanh danh của nữ quyến trong nhà. Rốt cuộc ai mới có thể đổ ky như thế, chắc không cần ta chỉ rõ chứ.”

Vốn dĩ Trương Minh Huyền đang phần nộ lúc này cũng không còn nữa, đương nhiên Tôn Lan Thấm đã khiến nàng dao động, hoặc là nàng đã nghĩ đến kẻ khác khả nghi.

Trái lại, Cố Thanh Ninh nhìn Tôn Lan Thấm với vẻ kinh ngạc. Không ngờ ngay lúc này, Tôn Lan Thấm còn có thể nhạy bén phát hiện sơ hở trong lời nói của Trương Minh Huyền, sau đó còn phân tích rõ ràng cho nàng ta nghe. Với tiểu cô nương ở tuổi này mà nói thật sự là hiếm có.

Mà lúc này, ở trong lều các cách đó không xa, Tiêu Hằng và Tiêu Tuân chán nản ngồi chơi cờ. Tiêu Hằng hơi bất đắc dĩ, đương nhiên hẳn biết buổi yến hội này là vì cái gì, chẳng qua hẳn cảm thấy mẫu hậu thật sự xem vấn đề trọng đại giải quyết như việc nhỏ, còn lãng phí thời gian khiến cả ngày hẳn phải núp trong lều các này. Theo kế hoạch, đáng lẽ hẳn nên cùng Cố Trạch Mộ đi gặp Hoắc Vân Tàng, bây giờ lại để Cố Trạch Mộ đi một mình.

Tiêu Tuân cũng hơi buồn bã, Tiêu Hằng thấy thế thì giật dây nói: “Nghe nói lần này Thanh Ninh cũng tới, dù sao Trạch Mộ cũng không ở đây, ta dẫn đệ đi gặp nàng ấy một chút.”

Ánh mắt Tiêu Tuân sáng lên, lại lập tức lắc đầu: “Không được, đệ không muốn lừa gạt Trạch Mộ.”

“Đứa trẻ ngọc này.” Tiêu Hằng đang chuẩn bị dạy bảo hẳn, ánh mắt nhìn qua ngoài cửa sổ. Tiêu Hằng nhìn qua nơi nào đó, ánh mắt nghiêm túc lên: “Đó chẳng phải là Thanh Ninh sao?”

Tiêu Tuân lập tức nhảy xuống ghế chạy đến bên cửa sổ, quả nhiên phát hiện Cố Thanh Ninh và một cô nương đứng chung. Ở đối diện hai người còn có một người, người kia có vẻ rất hung hăng, giống như đến kiếm chuyện.

Tiêu Hằng và Tiêu Tuân nhìn nhau.

Nói xong hai người đi xuống lều qua phía bên kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102

Trương Minh Huyền bị Tôn Lan Thấm thuyết phục một phen, nàng ta nhớ ra chuyện thì đó, mặt biến sắc: “Tiện nhân kia! Ta tin tưởng nàng ta như thế! Vậy mà nàng ta!”

Trong lòng Tôn Lan Thấm khẽ thở ra, nhưng vẫn cảnh giác che chở cho Cố Thanh Ninh, tranh cho đầu óc Trương Minh Huyền nghĩ thông thông lại phát tiết lửa giận lên người Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh đứng sau lưng nàng, vừa bắt đắc dĩ lại ấm áp.

Chỉ dựa vào thủ đoạn này, quý nữ khắp kinh thành này không ai có thể động vào nàng được. Mà Tôn Lan Thấm là con gái quan văn, nàng mới là người nên được bảo hộ. Nhưng từ lúc đầu hai người vừa gặp mặt, Tôn Lan Thấm luôn vô thức đặt mình vào vị trí người bảo vệ, đi đầu này làm cho Cố Thanh Ninh nhớ đến kiếp trước của mình.

Trương Minh Huyền nghĩ thông suốt kể c ầ n đầu thì cũng không giữ các nàng lại nữa, nói câu hung dữ r ấ rời đi.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tâm tình cũng thả lỏng.

Vốn dĩ Cố Thanh Ninh đang muốn nói gì đó với Tôn Lan Thấm, nhưng xa xa thấy Tiêu Hằng và Tiêu Tuân đi về bên này.

Hai người vừa đi đến mới phát hiện Trương Minh Huyền đã rời đi, chuyện này hơi khó xử.

Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm quy củ hành lễ xong muốn cáo lui.

Tiêu Hằng quynh lên, vội đẩy Tiêu Tuân đến: “Thanh Ninh, Tứ đệ có chuyện muốn nói với người.”

Tiêu Tuân: “...”

Cố Thanh Ninh nhìn Tiêu Tuân với vẻ nghi hoặc, nàng có chút ấn tượng với Tiêu Tuân. Vị Tứ hoàng tử này có tính cách dịu dàng, nói mấy câu sẽ đỏ mặt. So với Thái tử Tiêu Hằng nhanh nhẹn thì lão Tứ nhu thuận càng được Thanh Ninh nãi nãi yêu thích hơn.

Tiêu Tuân gãi ót, nhìn ánh mắt trong sáng của Cố Thanh Ninh, mặt lại đỏ lên. Hắn dùng vẻ mặt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng lại giả vờ không nhìn thấy, nói với Tôn Lan Thấm: “Vị tiểu thư này, đệ đệ ta và Thanh Ninh có vài lời muốn nói. Chúng ta đi trước chờ đi.”

Tuy nói hắn là Thái tử nhưng Tôn Lan Thấm cũng không hoảng sợ mà gật đầu, nàng nhìn Cố Thanh Ninh, dùng ánh mắt hỏi thăm nàng.

Cố Thanh Ninh cho nàng một ánh mắt “Yên tâm”.

Tôn Lan Thấm thấy quan hệ giữa bọn họ thân thiết thế thì mới yên lòng, gật đầu ra hiệu với Tiêu Hằng. Sau đó mới đi qua một bên khác.

Tiêu Hằng đã quen được người khác nịnh bợ, tuy nói hắn biết rõ nhiều người chỉ nhìn thân phận Thái tử của hắn, cho nên bình thường hắn cảm thấy mấy chuyện này vô cùng phiền phức. Nhưng khi hắn gặp một người không nịnh bợ, hơn nữa nhìn biểu hiện của Tôn Lan Thấm cũng không giống như lát mền buộc chặt, nàng thật sự không có hứng thú. Tiêu Hằng lại cảm thấy không cam lòng.

Hắn giả vờ lơ đãng đi tới bên cạnh Tôn Lan Thấm, khẽ ho một tiếng mà nói: “Ta và Tứ đệ thấy có người khác làm khó hai người cho nên mới xuống giúp đỡ.”

Tôn Lan Thấm nở nụ cười lễ phép: “Đa tạ hai vị điện hạ.”

Tiêu Hằng: “... Không cần khách khí.”

Tiêu Hằng: “Vừa rồi các nàng nói gì thế? Vì sao sắc mặt vị tiểu thư kia khó coi như vậy? Nếu không thế thì cũng không đến mức làm chúng ta

hiều lần.”

Tôn Lan Thấm: “Đây là bí mật giữa nữ hài, có lẽ không tiện nói với điện hạ.”

Tiêu Hằng: “...”

Tiêu Hằng: “Nàng và Thanh Ninh là bạn tốt sao? Các người quen nhau thế nào?”

Tôn Lan Thấm: “Là có duyên quen nhau.”

Tiêu Hằng hoàn toàn bó tay rồi, mỗi câu nói của Tôn Lan Thấm đều là kết thúc chủ đề. Hắn không thể tìm ra được sai lầm trong lời nói của nàng, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng uất ức.

Tiêu Hằng không nhịn được mà hỏi: “Tiểu thư là thiên kim của vị đại nhân nào?”

Câu nói Tôn Lan Thấm không thể nào miễn cưỡng nói lướt qua được, chỉ đành nói: “Gia phụ là Công bộ Thượng thư Tôn Vi Đức.”

Tiêu Hằng suy nghĩ một chút, lại nhớ tới dáng vẻ vội vàng hấp tấp của vị Tôn đại nhân kia, hắn nói: “Nàng cũng không giống phụ thân lắm!”

Tôn Lan Thấm hơi hốt trả lời: “Nếu nói về dung mạo thì thần nữ giống mẫu thân.”

Tiêu Hằng nói xong mới ý thức được mình nói sai, quá mạo phạm người ta rồi. Hắn nghĩ rằng Tôn Lan Thấm sẽ tức giận, không ngờ lại được Tôn Lan Thấm thông minh hóa giải.

Tôn Lan Thấm chỉ không muốn thất lễ, không ngờ dường như Tiêu Hằng lại hào hứng, cứ thế trò chuyện với nàng giết thời gian. Cho dù thái độ Tôn Lan Thấm lãnh đạm một lòng muốn kết thúc chủ đề cũng vô dụng.

Tôn Lan Thấm cũng biết mục đích của buổi yến hội này là gì, nàng không hề có hứng thú trở thành cơ thiếp của Thái tử, cũng không muốn

gây phiền phức gì, ước gì cách hẵn xa xa.

May mà không bao lâu sau Cố Thanh Ninh và Tiêu Tuân cũng đã nói xong chuyện đi tới.

Trong lòng Tôn Lan Thâm khẽ thở ra, cho dù là nàng cũng sắp không chống đỡ nổi.

Tiêu Hằng nhìn sắc mặt đỏ bừng của Tiêu Tuân và vẻ mặt bình tĩnh như thường của Cố Thanh Ninh, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn thoáng qua đệ đệ.

Sau khi yến hội kết thúc, Trậ̀n hoàng hậu gọi Tiêu Hằng vào cung Khôn Ninh, vẻ mặt tươi cười nhìn hẵn: “Hôm nay con cũng nhìn thấy hai vị tiểu thư kia rồi, con thích ai hơn? Nếu thích cả thì có thể chọn một người là chính phi, một người là trác phi.”

Tiêu Hằng như có đi ều suy nghĩ: “Trước đó mẫu hậu đã nói hi vọng con chọn người mình thích, đúng chứ?”

Trậ̀n hoàng hậu gật gật đầu: “Đương nhiên, không thì ta cũng không cần phí nhiều tâm huyết như thế để tổ chức buổi yến hội này.”

Tiêu Hằng cười lên: “Vây nhi tử sẽ nói, hai vị tiểu thư này con sẽ không cưới ai cả.”

Trậ̀n hoàng hậu sững sờ, lập tức trậ̀n mặt: “H ồ ồ ồ!”

“Mẫu hậu đừng vội, con còn lời chưa nói hết mà.” Tiêu Hằng lại ung dung nói thêm: “Con không có cảm giác gì với hai vị tiểu thư này. Hôm nay con gặp được một cô nương vô cùng thú vị, nhất định con phải cưới nàng ấy làm Thái tử phu, con muốn lấy nàng ấy.”

Tiêu Hằng nói lời giật gân như thế khiến cho Trậ̀n hoàng hậu không phản ứng kịp.

Qua một hồi lâu, Trậ̀n hoàng hậu mới hỏi: “Là ai?”

“Là con gái của Công bộ Thượng thư Tôn đại nhân.”

Đương nhiên Trần hoàng hậu không nhớ ra đối phương là ai, vẫn là Ngụy Tử khê nói bên tai nàng một hồi. Nàng nhớ ra thì sắc mặt lại thay đổi: “Như vậy sao được! Thanh danh của nàng ta như thế sao có thể gả vào hoàng thất, càng không nói đến chuyện làm Thái tử phi!”

Tiêu Hằng bắt đầu đùa bỡn: “Không phải mẫu hậu đã nói hi vọng nhi tử tìm được người mình thích. Bây giờ nhi tử tìm được rồi sao người lại không đồng ý?”

Trần hoàng hậu tức giận nói: “Dù cho tìm được người con thích thì cũng nên tìm người có nhân phẩm tốt! Rõ ràng nàng ta cố gắng quyến rũ con. Nếu như nữ tử có tâm cơ thâm trầm như thế gả vào Đông cung thì chẳng phải sau này sẽ làm loạn cung đình sao?”

Tiêu Hằng hơi bất đắc dĩ, nên nói chuyện xảy ra khi nãy, quá trình mình quen biết Tôn Lan Thấm nói ra một lần. Đừng nói quyến rũ, ngay cả nói chuyện mà Tôn Lan Thấm cũng không muốn nói với hắn.

Trần hoàng hậu nghe thấy Tôn Lan Thấm và Cố Thanh Ninh có quan hệ tốt thì sắc mặt dần dịu lại. Có lẽ vì liên quan đến trưởng công chúa Nguyên Gia mà nàng vẫn luôn có ấn tượng tốt với đôi huynh muội song sinh này. Tôn Lan Thấm và Cố Thanh Ninh có quan hệ tốt, ít nhất nhân phẩm cũng không hèn mọn.

Nhưng mà cuối cùng nàng cũng không thể nào quyết định được, chỉ có thể bảo Tiêu Hằng về trước đi.

Chưa đến một ngày, toàn bộ tư liệu của Tôn Lan Thấm đều được đặt lên án đài của Trần hoàng hậu. Bỏ qua thanh danh bên ngoài thì Tôn Lan Thấm này cũng không tệ, hào phóng đ đoan trang không kiêu ngạo không tự ti, lại thêm tốt, là người trầm tĩnh. Mà lý do lúc trước mang thanh danh đó cũng vì phụ thân tạo nghiệt, một tiểu cô nương như nàng thật sự vô tội.

Cán cân trong lòng Trần hoàng hậu cũng đã nghiêng một chút, nhưng mà cũng hơi khó quyết định. Vừa lúc hôm đó Tiêu Trạm nghỉ ở cung Khôn

Ninh, thấy vẻ mặt nàng buồn rầu thì mới hỏi: “Nàng đang lo lắng chuyện gì?”

Trần hoàng hậu bất đắc dĩ kể chuyện xảy ra cho Tiêu Trạh nghe.

Tiêu Trạh cười nói: “Ta từng nghe qua một câu, nói là hoàng gia quan trọng nhất là thanh danh, nhưng cũng không xem trọng nhất là thanh danh. Nói sơ qua thì cũng rất có lý. Đối với giới tri thức mà nói thì thanh danh là đờ vật để yên thân gửi phậh, nhưng với chúng ta mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấh mà thôi. Nàng ngại thanh danh lại để con nhà mình uất ức, đây chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao?”

Trần hoàng hậu nghe Tiêu Trạh nói thế, lập tức hơi ngượng ngùng: “Vẫn là bệ hạ nhìn thấu, là thần thiệp đi vào ngõ cụt.”

Tiêu Trạh vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Cũng không trách nàng, nàng cũng lo cho Hằng Nhi quá mà thôi.”

Trần hoàng hậu thở dài: “Đây cũng là sự buồn phiền của việc làm nương, luôn hi vọng đem thứ tốt nhất cho nhi tử. Cuối cùng cũng không nhận được mà kén chọn, sợ chỗ nào làm không tốt cuối cùng hại hài tử.”

Tiêu Trạh nhân tiện nói: “Nếu như thế thì nàng gọi Nguyên Gia tiến cung hỏi một chút đi. Mọi ấy ở ngoài cung, chắc hẳn có nhiều cơ hội gặp đờa bé kia hơn.”

Trần hoàng hậu gật gật đầu: “Thần thiệp cũng nghĩ thế.”

Ngày hôm sau, Trần hoàng hậu phái người mời Nguyên Gia vào cung. Sau khi hàn huyên một phen, lại thăm dò hỏi han: “Nguyên Gia, mọi biết trưởng nữ nhà Công bộ Thượng thư Tôn đại nhân chứ?”

Nguyên Gia sững sờ, phản ứng đầu tiên là chẳng lẽ Trần hoàng hậu cũng biết mình thay Tiêu Diễh Chi xem mặt Tôn Lan Thấh sao?”

Trần hoàng hậu lại thúc giục một câu, Nguyên Gia cũng không suy nghĩ nhiều, nói thẳng tình huống của Tôn Lan Thấh ra.

Trần hoàng hậu cũng không nghĩ Nguyên Gia lại hiểu rõ Tôn Lan Thấm như thế, nàng chỉ muốn bảo sau khi Nguyên Gia xuất cung thì hãy để ý giúp nàng. Ai ngờ lần này lại tìm đúng người, liên tục hỏi Nguyên Gia chuyện liên quan đến Tôn Lan Thấm.

Nguyên Gia càng nghe càng cảm thấy không bình thường, sao hoàng tâu càng hỏi càng kỹ thế chứ? Chuyện này không giống như tùy tiện hỏi một chút chút nào!

Trần hoàng hậu càng hỏi càng thấy không bình thường, Nguyên Gia và Tôn gia không quen nhau, sao mọi ấy lại hiểu rõ tiểu cô nương kia rõ ràng thế?

Cuối cùng, Nguyên Gia không nhịn được mà nói: “Hoàng tâu, tâu hỏi Tôn Lan Thấm này rốt cuộc có ý gì?”

Lúc này Trần hoàng hậu mới nói chuyện trong yến hội ra, Nguyên Gia nghe xong thì trợn mắt hốc mồm.

Lúc này, Trần hoàng hậu mới kịp phản ứng: “Chắc là mọi...”

Nguyên Gia dở khóc dở cười: “Thần mọi cũng muốn kết thân cho Diển Chi với tiểu thư Tôn gia này.”

Cô tâu hai người nhìn nhau, vốn dĩ Trần hoàng hậu vẫn hơi không hài lòng về Tôn Lan Thấm nhưng sau khi thấy Nguyên Gia xem trọng đối phương thì lập tức hạ chủ ý: “Từ trước đến nay Hằng Nhi cố chấp, ta vì chuyện hôn sự của thằng bé mà suy nghĩ rất nhiều. Hiếm khi Hằng Nhi chủ động nói muốn cưới ai, ta làm nương đương nhiên phải theo ý hài tử mới đúng.”

Trần hoàng hậu đã dùng luôn khổ nhục kế, Nguyên Gia còn có cách nào nữa chứ. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng dâu mình yêu thích bay đến trong chén người khác.

Nhưng nàng lại không biết vì nàng nên không biết sao Trần hoàng hậu lại có cảm giác cấp bách. Sau khi Trần hoàng hậu bàn bạc với Tiêu Trạm

thì lập tức để Khâm Thiên Giám so bát tự của hai người, lại để cho Lễ bộ bắt đầu chuẩn bị vật phẩm cho Thái tử đại hôn.

Người sáng suốt nhìn qua đã biết đã chọn được Thái tử phi, nhưng mà tin tức trong cung quá nghiêm nên rốt cuộc không biết hoa rơi đến nhà vị tiểu thư nào.

Trái lại những kẻ đầu cơ trục lợi đã bắt đầu nịnh bợ phủ Khánh Dương Hầu và Vương gia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103

Sau khi Tạ Trường Phong giới thiệu cho Cố Trạch Mộ làm quen Hoắc Vân Tàng, đi đâu ngoài dự đoán của Cố Trạch Mộ là Hoắc Vân Tàng này khác hẳn với tin đồn hắc ta cu ồng ngạo kiêu ngạo, là người có tính cách rất ôn hòa. Nhưng mà khi hắc ta cương quyết thì ngay cả Tạ Trường Phong cũng không dám động đến.

Mấy ngày trước lúc gặp mặt Tạ Trường Phong đầu ở đây, nói chuyện cũng chỉ nhắc đến chuyện bọn họ trị thủy lúc trước, và cái nhìn của Hoắc Vân Tàng về việc quản lý Hoàng Hà. Chỉ là trên thực tế hai bên vẫn thăm dò nhau, rất nhiều chuyện chỉ nói qua mà thôi.

Cố Trạch Mộ vẫn muốn tìm cơ hội gặp riêng Hoắc Vân Tàng, năm đó, cách làm của Chiêm Thế Kiệt là đúng hay sai có lẽ người tinh thông trị thủy như Hoắc Vân Tàng mới đánh giá được.

Ai ngờ chưa đợi hắc ta đi tìm Hoắc Vân Tàng, Hoắc Vân Tàng đã đích thân đến cửa, dùng lý do cảm ơn bọn họ đã chăm sóc Hoắc Vân Châu. Đầu tiên là hắc ta tới bái kiến nhóm người Mẫn phu nhân và Chu thị, làm đủ lễ nghi mới tìm được Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ biết Hoắc gia bao che cho nhau, bình thường hắc ta làm khó dễ Hoắc Vân Châu, ngăn cản hắc ta tiếp cận Cố Thanh Ninh đủ kiêu. Vốn dĩ hắc ta tưởng rằng ca ca Hoắc Vân Tàng đi đến lấy lại danh dự cho đệ đệ của mình, ai ngờ Hoắc Vân Tàng không nói đến một chữ, vô cùng đứng đắn nói chuyện chính sự với Cố Trạch Mộ.

Hai người nói chuyện, Cố Trạch Mộ thuận thế nhắc đến Chiêm Thế Kiệt.

Hoắc Vân Tàng không nghi ngờ gì, dù sao muốn trị thủy thì Chiêm Thế Kiệt là chủ đề không thể vòng qua.

Hoắc Vân Tàng nói: “Thật ra biện pháp “Khoan sông trệ cát” đã có từ xưa. “Khoan sông trệ cát” tức là mở rộng dòng sông, khiến cho chứa được dòng nước lũ và bùn cát. “Chi phối sóng nước, từ từ mở rộng không vội vã”... Năm đó, Đại Vũ trị thủy Đại Vũ trị thủy đã dùng cách này, sau này Tây Hán cố càng đưa ra kiến giải rõ ràng trên đó. Trăm ngàn năm qua, khu vực Trung Nguyên đều quản lý Hoàng Hà theo cách này. Trong bút ký của Minh An tiên sinh cũng có ghi rõ biện pháp quản lý.”

Cố Trạch Mộ nghe hẳn nói giống như rất tôn sùng biện pháp này thì nghi hoặc mà hỏi: “Nếu như thế vì sao năm đó Chiêm Thế Kiệt quản lý Hoàng Hà ba năm, lũ lụt ở Hoàng Hà không chuyển biến tốt mà trái lại còn nghiêm trọng hơn?”

Hoắc Vân Tàng khoát tay áo: “Bởi vì năm đó, lũ lụt Hoàng Hà không chỉ vì thiên tai mà còn là nhân họa.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ cứng lại: “Lời này có ý gì?”

Hoắc Vân Tàng nói: “Từ khi tri ầu ta lập tri ầu, xã tắc bình ổn đến mức nhân khẩu hằng năm tăng nhi ầu. Hai bên bờ Hoàng Hà đất đai phì nhiêu, không ít bách tính sinh sống đông đúc ở đó. Cố xá nhân đã hiểu chuyện ở Hoàng Hà rõ ràng như thế thì cũng nên biết hai bên bờ thượng du Hoàng Hà đã trở thành ruột tốt, bách tính ở lại không dưới vạn người. Nếu muốn “Khoan sông trệ cát” thì tất nhiên phải bỏ ruộng làm sông, nhưng người dân này nên làm gì? Chiêm đại nhân muốn bỏ ruộng là muốn mạng của bọn họ, sao bọn họ chịu ngoan ngoãn nghe lời?”

“Nếu chỉ là như thế sao đến mức bị gọi là nhân họa?” Cố Trạch Mộ thản nhiên nói. “Theo bách tính mà nói, bọn họ chỉ cần ba bữa cơm ấm no. Nếu người làm quan không làm được đó là vấn đề của quan viên, sao có thể đẩy hết những vấn đề này lên người bách tính được?”

Hoắc Vân Tàng nhìn Cố Trạch Mộ, dường như trong mắt có thâm ý: “Ta thấy phần lớn quan viên trong tri ầu chỉ để ý đến thăng quan phát tài, hiếm thấy người lo cho nước cho dân như Cố xá nhân đây.”

Cố Trạch Mộ không hề chột dạ, nói thẳng: “Hoắc công tử không vào triều, có lẽ có nhiều điều liên quan viên.”

Hoắc Vân Tàng cười nhạt một tiếng: “Có lẽ là thế.”

Cố Trạch Mộ cũng không có ý muốn tranh cãi vấn đề này với hắn: “Vậy theo Hoắc công tử thì phải quản lý thế nào?”

Hoắc Vân Tàng nói: “Trong bút ký của Minh An tiên sinh không chỉ nhắc đến ‘Khoan sông trệ cát’, còn có một cách khác gọi là ‘Thúc thủy công sa’. Trong đó viết ‘Phân tắc thế chậm, thế chậm thì cát dừng, cát dừng thì sông đầy, sông đầy thì áp sông.’ Nếu dòng sông hẹp lại, lực nước sông đánh vào khiến bùn cát ăn mòn xuống thì cũng có thể khiến bùn cát chảy vào biển.”

Trong lòng Cố Trạch Mộ có cảm giác nặng nề “Cho nên ý của Hoắc công tử là cách này thích hợp trị thủy hơn?”

“Không, hoàn toàn ngược lại. Cách này chỉ trị ngọn không trị gốc, chỉ có thể để Hoàng Hà có được yên bình một thời gian ngắn. Hơn nữa, nếu không để ý thì sẽ tạo thành nguy cơ càng lớn.”

Cố Trạch Mộ nhíu mày: “Biện pháp này không tốt thì sao Hoắc công tử lại nhắc đến nó?”

Hoắc Vân Tàng khẽ cười nói: “Ta chỉ muốn nói với Cố xá nhân rằng hai cách này đều có thể quản lý Hoàng Hà, nhưng lợi và hại đều rõ ràng. Nếu chỉ nhìn nơi đó thời điểm đó thì ai còn nói được đúng sai chứ?”

“Vậy theo ý kiến của Hoắc công tử, năm đó rốt cuộc Chiêm Thế Kiệt có công lớn hơn tội hay tội lớn hơn công?”

Dường như Hoắc Vân Tàng trầm tư một chút, sau đó nói: “Mấy năm nay ta đi khắp hai bên bờ Hoàng Hà, năm đó Chiêm đại nhân ép buộc mở rộng dòng sông đến mức không ít bách tính mất đi ruộng đồng. Thậm chí năm đó có người không chịu di chuyển, ông ta phái người ép buộc rời đi, cuối cùng chuyện bách tính rơi vào cảnh cửa nát nhà tan không phải không

có. Nhưng nếu năm đó ông ta không làm thế thì mấy năm nay lũ lụt tràn lan, người chết sẽ càng nhiều. Năm đó, trận lũ lụt kia chỉ có thể nói là không gặp thời, nếu trễ mấy năm nữa để ông ta làm xong kế hoạch thì có lẽ đó là công lao muôn đời... Chỉ có thể nói ý trời như thế, về phần công tội vẫn nên giao cho hậu thế phán xét đi.”

Hoắc Vân Tàng nói xong lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ, ý nói sâu xa: “Cố xá nhân, ta biết ngài đại biểu cho Thái tử điện hạ. Mặc dù ngài chưa từng nói nhưng ta cũng biết bề hạ và Thái tử điện hạ cố ý để Trường Phong nhận vị trí Tổng đốc đường sông, quản lý Hoàng Hà. Cho nên có mấy lời ta hi vọng ngài có thể nói cho điện hạ, chuyện trị thủy cũng không phải một sớm một chiều, tiền bạc hao phí và nhân lực đếm không xuể. Nếu bề hạ cũng không đủ kiên nhẫn và tin tưởng thì ta chỉ sợ đây là Chiêm Thế Kiệt thứ hai.”

Lời nói này của Hoắc Vân Tàng hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, mà Cố Trạch Mộ nghe xong lại im lặng.

Sau khi hai người nói xong, Hoắc Vân Tàng từ chối khi Cố Trạch Mộ giữ hấn lại dùng cơm, thấy thế Cố Trạch Mộ đưa hấn ra khỏi phủ.

Đọc theo con đường này, Hoắc Vân Tàng thầm nói tốt cho đệ đệ của mình. Vừa nãy, Cố Trạch Mộ còn nói chuyện vui vẻ với hấn, lúc này không cho người ta mặt mũi cũng không hay lắm.

Ai ngờ hai người vừa đi ra đã gặp Hoắc Vân Châu đi tới, Hoắc Vân Châu nhìn thấy Hoắc Vân Tàng thì lập tức mở to hai mắt nhìn. Sau đó, hấn vội vàng giấu đồ vật sau lưng đi: “Lục ca, sao ca lại ở đây?”

Đôi mắt Hoắc Vân Tàng rất tinh, đã nhìn ra đó là đồ vật hình con bướm nhỏ chọc mề, nhìn có vẻ rất đẹp, vừa nhìn đã biết đưa cho cô nương.

Mặt Cố Trạch Mộ đen lại, Hoắc Vân Tàng hơi lúng túng. Bên này hấn liều mạng nói tốt cho Hoắc Vân Châu, kết quả vừa quay về đệ đệ đã lên ca ca người ta tặng quà cho tiểu cô nương.

Xưa nay Hoắc Vân Tàng là người ung dung tự nhiên cũng hiếm khi lúng túng mà ho khan một tiếng: “Chuyện này... Bình thường Vân Châu làm việc hơi hờ hững nhưng có tấm lòng tốt, cũng không có ác ý gì.”

Cố Trạch Mộ lại không nhẹ không nặng mà đáp lại: “Có lẽ lễ nghi ở kinh thành khắc nghiệt hơn so với Thanh Châu, nhưng Hoắc tiểu công tử đã tới kinh thành thì cũng nên nhập gia tùy tục đi.”

Hoắc Vân Tàng càng lúng túng hơn, đành phải vội vàng cáo từ, sau đó lôi đệ đệ khiến nhà mình không bớt lo đi.

Cố Trạch Mộ siết chặt nắm đấm đi vào viện của Cố Thanh Ninh. Nhưng vừa đi tới cửa thì lại chân chừ không chịu đi vào, cứ bối rối đứng đó nửa ngày. Kết quả Bùi Ngự ng ẩ trên tầng cây nhìn không được nữa: “Thiếu gia, rốt cuộc là ngài có đi vào không! Nô tỳ nhìn ngài đã nửa ngày rồi, trước cửa cũng bị ngài cọ chân đến thủng.”

Cố Trạch Mộ hơi dừng lại, nhưng cũng không tiếp tục do dự nữa mà đi vào phòng của Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh đang luyện chữ, thấy hắn đi tới thì hơi kinh ngạc: “Có chuyện gì không?”

Cố Trạch Mộ nói: “Trước hết muội cho bọn họ lui xuống đi.”

Đã rất lâu rồi Cố Thanh Ninh không thấy hắn nghiêm túc như thế, tưởng rằng có chuyện lớn gì nên vội vàng cho người hầu lui xuống. Nàng tự mình đi đóng cửa rồi trở về, khẽ hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hắn nhìn qua Cố Thanh Ninh, vốn dĩ đã quyết định phải nói thẳng ra hết nhưng lại do dự.

Trong ấn tượng của Cố Thanh Ninh, Cố Trạch Mộ làm việc quả quyết, chưa bao giờ do dự như thế. Trái tim nàng treo cao lên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Trạch Mộ nắm bàn tay thành nắm đấm, giọng nói rất khẽ: “Nếu như... Ta không phải là ca ca của nàng thì nàng sẽ làm sao?”

Cố Thanh Ninh sửng sốt: “Người có ý gì? Sao người không phải ca ca của ta, chẳng phải chúng ta là huynh muội song sinh sao?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu, khẽ thở dài, nói chuyện giao tình năm đó giữa Chiêm Thế Kiệt và Uy Quốc công Cố Tông Bình ra. Hắn nói chuyện sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, Cố Tông Bình giúp ông ta giữ lại cốt nhục, nhận làm cháu trai cho Uy Quốc công nghe.

Cố Thanh Ninh nghe xong hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

Lời khó khăn nhất đã nói ra, Cố Trạch Mộ cũng nói hết mọi chuyện cho Cố Thanh Ninh: “Trước đó, ta phát hiện có người âm thầm theo dõi ta, mà sau bản án của dư nghiệt Hồ thị cũng có nhóm người này xuất hiện. Ta lo bọn chúng sẽ dùng thân phận của ta để hãm hại phủ Uy Quốc công, cho nên trước lúc đó ta phải lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt.”

Hồi lâu, Cố Thanh Ninh cũng không nói chuyện.

Cố Trạch Mộ nói: “Ta đã tra được thân phận của những người này, bọn chúng đến từ Tây Bắc. Nghe nói thủ lĩnh Trác Cách của bộ lạc Cát Nhan có một lão sư với thân phận thần bí. Năm đó, bộ lạc Cát Nhan có lực lượng mới xuất hiện, đến những năm nay lại thống nhất thảo nguyên, cũng có chút quan hệ với người thần bí này. Ta...”

Cố Trạch Mộ còn chưa nói xong, Cố Thanh Ninh lại đột nhiên cắt ngang lời hắn, giọng nói âm trầm: “Người biết từ lúc nào?”

Lời nói của Cố Trạch Mộ nghẹn lại trong cổ họng.

Cố Thanh Ninh nhìn hắn, khẽ cười một tiếng: “Người tra rõ ràng như thế thì chắc đã biết rất lâu rồi.”

Cố Trạch Mộ nhìn nét mặt của nàng, trong phút chốc đáy lòng lạnh lẽo, vội giải thích: “Là... Năm năm trước. Nhưng ta...”

Cố Thanh Ninh không muốn nghe hắn nói gì nữa, thản nhiên nói: “Người không cần giải thích, ta hiểu. Dù sao đây cũng là chuyện sống còn của người, người không muốn nói cho người ngoài cũng là chuyện bình thường.”

“Không phải!”

Cố Trạch Mộ ngăn ở trước mặt Cố Thanh Ninh: “Ta chỉ sợ hãi! Nàng hận ta sâu như thế, sao ta dám nói ra được. Ta sợ nói ra thì ngay cả cơ hội làm huynh muội chúng ta cũng không có!”

Cố Thanh Ninh không nói gì, thật ra trong lúc này trong lòng nàng vô cùng chấn động, cũng không biết nói gì cho phải. Cố Trạch Mộ trong trí nhớ của nàng là người xưa nay không chịu để lộ sự mềm yếu của mình cho người khác biết, càng không nói đến việc chính miệng nói ra hai chữ sợ hãi.

Sau khi Cố Trạch Mộ thốt ra lời này mới thấy lúng túng, nhưng sau khi nói ra lời này giống như hắn đã thả xuống một gánh nặng. Lúc này hắn chỉ im lặng đứng ở một bên, dường như đang chờ Cố Thanh Ninh phán quyết hắn.

Qua một hồi lâu, Cố Thanh Ninh mới nói: “Người yên tâm, năm đó ta đã nói sẽ giữ lời. Cho dù người không phải huynh trưởng ruột thì ta vẫn xem người là ca ca.”

Cố Trạch Mộ lại cảm thấy uất ức và khó chịu, nhưng hắn cũng không dám nói gì, chỉ có thể an ủi mình kết quả này đã rất khá rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104

Sau đó trên tri ều, Tiêu Trạm ra sức dẹp sự bàn luận của mọi người mà nâng Tạ Trường Phong lên chức Tổng đốc đường sông. Bởi vì mùa mưa tới gần nên y sẽ nhanh chóng rời kinh đi nhậm chức.

Tạ Trường Phong là quan to tam phẩm trẻ tuổi nhất trong tri ều, mặc dù đây là vị trí mọi người chỉ sợ tránh không kịp nhưng tốc độ thăng chức của Tạ Trường Phong vẫn làm cho người ta sợ hãi thán phục. Mấy năm gần đây, cửa và sân Tạ gia vắng vẻ bây giờ lại trở nên náo nhiệt.

Tuy nói rất nhiều người hâm mộ, nhưng người ở phía sau nói lời ghen ghét cũng không ít. Nhưng mà Tạ Trường Phong đã trải qua đủ loại lên xuống trong đời, đương nhiên có thể không quan tâm hơn thua. Vốn dĩ trong tri ều còn có không ít người th ăm phê bình chuyện này, nhưng cũng dần thay đổi cái nhìn về Tạ Trường Phong, thậm chí ngay cả Thái tử Tiêu Hằng cũng tự mình nói qua với Cố Trạch Mộ.

Trước đó, Cố Trạch Mộ và Tạ Trường Phong đã từng quen biết, biết tính cách y, song đi ều làm hắn cảm thấy kinh ngạc nhất là Hoắc Vân Tàng lại đ ồng ý đi với Tạ Trường Phong. Nói dễ nghe một chút, Hoắc Vân Tàng là người không xem trọng danh lợi, nhưng thật ra hắn ta là người sợ phiền phức không thích trói buộc. Cố Trạch Mộ còn tưởng rằng với tính cách của hắn ta thì sẽ không chịu đi, không biết rốt cuộc Tạ Trường Phong thuyết phục hắn thế nào.

Hoắc Vân Châu cũng đang hỏi đường huynh chuyện này.

Hoắc Vân Tàng thở dài: “Ta nghe Trường Phong nói lần này Cố xá nhân kia cũng đi, cho nên ta mới đ ồng ý.”

Hoắc Vân Châu buồn bực nói: “Liên quan gì đến hắn ta?”

Hoắc Vân Tàng nhìn Hoắc Vân Châu: “Còn không phải vì đệ, đệ đắc tội với huynh trưởng tiểu cô nương nhà người ta như thế, ta không giúp đệ bù

vào mà được à?”

Hoắc Vân Châu ngẩn người một chút, lập tức cảm thấy không đáng: “Đệ không cần...”

Hoắc Vân Tàng bu ãn cười nói: “Đây chính là huynh trưởng ruột thịt của tiểu cô nương nhà người ta, đệ đắc tội hấn, sau này còn muốn cưới nàng ấy sao?”

Hoắc Vân Châu nghe hấn nói thế, trong phút chốc sắc mặt càng âm đạm hơn.

Hoắc Vân Tàng thấy thế, vội hỏi: “Sao thế? Gây gỗ với nàng ấy rồi à?”

Hoắc Vân Châu lắc đầu, thở dài một hơi: “Không có, nhưng đệ luôn cảm thấy nàng ấy sẽ không cãi nhau với đệ. Bình thường nàng ấy đối xử với đệ như hài tử ấy.”

Hoắc Vân Tàng cười nói: “Vốn dĩ tính cách của đệ giống trẻ con, còn chưa chững chạc sao?”

“Ca không hiểu!” Hoắc Vân Châu không biết giải thích thế nào, hấn luôn cảm thấy Cố Thanh Ninh nhìn hấn giống như nương hay tổ mẫu nhìn hấn. loại cảm giác này vô cùng không tự nhiên, nhưng vì lòng tự trọng, hấn cũng không muốn giải thích với Hoắc Vân Tàng nên đành phải kìm nén bực bội không nói gì nữa.

Hoắc Vân Tàng thấy thế cũng không đùa hấn nữa: “Được rồi, cũng không hoàn toàn là vì đệ. Năm đó khi ta đọc sách của Minh An tiên sinh chỉ cảm khái một thân mang học thức lại không thực hiện được. Lúc đó ta đã thề nếu có cơ hội thì sẽ thay Minh An tiên sinh hoàn thành nguyện vọng. Là ta tự mình tới nói, ta học hành khổ cực nhiều năm cũng không muốn những thứ này không dùng được.”

Hoắc Vân Châu như có đi ãu suy nghĩ.

Hoắc Vân Tàng nói: “Lão sư của đệ là đại nho, đệ hãy theo ông ấy học cho tốt thì so cái gì cũng mạnh hơn.”

Lúc này Hoắc Vân Châu mới nói: “Tuy nói như thế nhưng đệ luôn cảm thấy mình còn kém xa hẳn.”

Hoắc Vân Tàng bu ãn cười nói: “Đệ so với người ta cái gì, đó là đại cử tử của đệ, không phải tình địch.”

“Đường huynh!”

...

Cố Trạch Mộ đang ở trong Đông cung thu dọn đồ đạc, chủ yếu là sách mà thư tín trong mấy năm nay. Hắn ở Đông cung năm năm, tuy nói vẫn rất cẩn thận nhưng khó mà nói sẽ không có sơ xuất gì.

Tiêu Hằng rất không nỡ, từ khi vừa nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì hắn đã có cảm giác thân cận. Mấy năm này, Cố Trạch Mộ ở Đông cung vẫn luôn tận tâm tận lực với hắn, nhất là sau khi hắn bắt đầu tiếp xúc triêu chính, Cố Trạch Mộ càng giúp hắn nhiều hơn. Lúc trước, hắn phát hiện đường như Cố Trạch Mộ rất quan tâm đến chuyện đường sông nhưng cũng không ngờ Cố Trạch Mộ lại thật sự quyết định đi đến đó.

Người ngoài chỉ nghĩ Cố Trạch Mộ là đại biểu Đông cung, nghĩ là Thái tử muốn tìm chút công lao trên chuyện trị thủy, chỉ có Tiêu Hằng biết không phải như thế. Chỉ là Cố Trạch Mộ đã một mực muốn đi, hắn chỉ có thể để chân tướng ở trong lòng. Dù sao có hắn làm hậu phương thì người ngoài cũng sẽ kiêng kị một chút.

Dương nhiên Cố Trạch Mộ biết cách làm của Tiêu Hằng, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn muốn khuyên Tiêu Hằng làm người trên cao thì phải cẩn thận một chút, nhưng lại cảm động vì sự tin tưởng vô điều kiện này.

Sau khi trùng sinh, thu hoạch lớn nhất với hắn mà nói chính là học được cách tin tưởng người khác, cho dù người Cố gia hay là Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng nói: “Mặc dù ta không biết vì sao người nhất định phải đi, nhưng người đi bên kia thì phải lấy an toàn của mình làm trọng. Nếu gặp nguy hiểm thì hãy mau trở về, lũ lụt kia cũng không phải chuyện gì hay, người còn nhỏ không để ý sẽ bị cuốn đi ngay.”

Cố Trạch Mộ nghe hẳn nhắc nhở như vậy trong lòng cũng đỡ khóc đỡ cười, chỉ nhìn vẻ nghiêm túc của Tiêu Hằng mà gật đầu nói: “Điện hạ yên tâm, thần biết.”

Tiêu Hằng dặn dò xong, thấy Cố Trạch Mộ vẫn thu dọn đồ đạc như cũ, hoàn toàn không để ý người sống sờ sờ như hẳn ở cạnh. Hẳn chờ một hồi cuối cùng cũng không nhìn được mà nói: “Người không có chuyện gì nói với ta sao?”

Cố Trạch Mộ thở dài, mấy năm nay được hẳn dạy dỗ Tiêu Hằng cũng đã trăn trở hơn nhiều. Song đến lúc quan trọng thế này lại vẫn có thể nhìn ra chiếc bóng lúc trước.

Cố Trạch Mộ buông việc trong tay xuống, dặn dò: “Ngày sau điện hạ thành thân sẽ trở thành người lớn rồi, làm việc càng phải trăn trở hơn chút.”

Sắc mặt của Tiêu Hằng hơi mất tự nhiên: “Đang yên lành lại nhắc đến những chuyện này làm gì?” Hẳn phản ứng lại: “Sao người biết hôn sự của ta đã định ra rồi, ai nói với người thế?”

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng: “Đây chẳng phải là chính miệng điện hạ nói cho thần biết sao?”

Lúc này Tiêu Hằng mới ý thức được mình bị lừa, hơi không cam lòng mà nói: “Trạch Mộ, người thay đổi rồi. Trước kia người không phải là dạng người này!”

Cố Trạch Mộ cười lên: “Chẳng phải học từ điện hạ ngài sao?”

Tiêu Hằng mở to hai mắt, sau đó ý thức được Cố Trạch Mộ nói đùa, hẳn sững sờ một chút sau đó cũng cười theo.

Cố Trạch Mộ cũng rất xúc động, mấy năm nay hẳn đến Đông cung không chỉ thay đổi Tiêu Hằng và người xung quanh, mà ngay cả chính hắn cũng dần thay đổi.

Hai người dần thu lại nụ cười, Tiêu Hằng vỗ vỗ bả vai Cố Trạch Mộ: “Bảo trọng! Ta ở kinh thành chờ người về”

Cố Trạch Mộ cũng thu lại giọng điệu đùa giỡn, gật đầu: “Điện hạ yên tâm.”

Sau khi hai người đi ra, mấy người Thường Ngọc cũng tiễn hắn. Mặc dù Cố Trạch Mộ đến muộn hơn so với bọn họ, lại được Tiêu Hằng tin tưởng hơn, nhưng hai người Thường Ngọc chưa từng vì thế mà đổ kỵ hắn, quan hệ của ba người vẫn luôn rất tốt.

Người cuối cùng tới chính là Tiêu Tuân, bởi vì liên quan đến Cố Thanh Ninh nên Tiêu Tuân vẫn luôn muốn thân cận nhưng lại hơi sợ hãi Cố Trạch Mộ. Không ngờ Cố Trạch Mộ lại chủ động đến tìm hắn nói chuyện, Tiêu Tuân ngạc nhiên: “Trạch Mộ, có chuyện gì cần ta giúp sao?”

Cố Trạch Mộ do dự một chút mới nói: “Tiểu tử Hoắc gia kia luôn đi theo làm phi tần Thanh Ninh, ngài có rảnh thì hãy giúp thần đuổi con ruồi này đi.”

Ngay sau đó, Tiêu Tuân giống như được giao cho nhiệm vụ quan trọng, vẻ mặt nghiêm túc lên: “Trạch Mộ, người yên tâm, chắc chắn ta sẽ không để cho Thanh Ninh nhận bất kỳ sự bất nạt nào.”

Cố Trạch Mộ hài lòng gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Tiêu Tuân lại càng có ý chí chiến đấu,

Chỉ có Tiêu Hằng nhìn thấy tất cả bất đắc dĩ che trán, trong lòng vô cùng thông cảm cho đệ đệ ngọc không biết mình bị gạt này.

...

Cố Trạch Mộ ra khỏi cung thì trở về phủ Uy Quốc công, nhưng hắn không đi Tam phòng mà lại đi đến chủ viện. Hôm đó, hắn nói với Cố Thanh Ninh về chuyện thân phận của hắn xong thì cũng có nói với tổ mẫu, chỉ tạm thời còn giấu Đào thị thôi.

Mẫu phu nhân nhìn hắn với tâm trạng phức tạp, bà thở dài một tiếng: “Năm đó chúng ta nghĩ chờ đến lúc con trưởng thành sẽ nói hết chân tướng cho con, nhưng về sau lại không nữa, chỉ muốn xem con là hài tử trong nhà mình. Không ngờ con cũng đã biết.”

Cố Trạch Mộ khẽ nói: “Thật xin lỗi, tổ mẫu, con chỉ...”

Mẫu phu nhân khoát khoát tay ngăn hắn nói lời kế tiếp: “Con đã gọi ta một tiếng tổ mẫu vậy thì con cũng vĩnh viễn là hài tử Cố gia, không cần khách khí với tổ mẫu như thế.”

Mẫu phu nhân nói như vậy khiến trong lòng Cố Trạch Mộ vừa chua xót vừa ngọt ngào. Trước kia hắn luôn cảm thấy mình không phải hài tử Cố gia, cho dù Đào thị hay là bọn người Mẫu phu nhân đối tốt với hắn thì hắn luôn cảm thấy nhận thì ngại, muốn phải báo đáp. Nhưng đối với Mẫu phu nhân mà nói, trong thân thể hắn chảy xuôi dòng máu gì cũng không quan trọng, đối với bọn họ mà nói thì hắn chính là Cố Trạch Mộ.

Có lẽ đây chính là người nhà.

Cố Trạch Mộ chưa hề cảm tạ khi mình có thể trải qua cuộc sống mới lần nữa, để hắn biết có một thế giới hoàn toàn khác.

Mẫu phu nhân nói xong thì tự mình đi vào phòng, mở ra tầng tầng lớp lớp khóa, lấy trong rương ra một món đồ vật. Đây là một bản sổ sách và nhật ký trị thủy của Chiêm Thế Kiệt.

Cố Trạch Mộ sửng sốt, năm đó sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, hắn từng phái người thăm dò qua nhưng không tìm thấy bản sổ sách này, không ngờ nó lại ở trong phủ Uy Quốc công.

Mẫn phu nhân lại hiểu lầm sự kinh ngạc trong mắt hắn, nói: “Năm đó, khi Hoàng Hà vỡ đê, tổ phụ con lo lắng có người sẽ hủy đi bản sổ sách này cho nên phái tâm phúc mang những bản sổ sách liên quan đến việc trị thủy ra. Vốn dĩ muốn dâng lên tiên đế, ai ngờ sau đó...”

Sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, nhưng chứng cứ tham ô vụ oan ông ta và tin ông ta chết cùng đưa vào kinh thành. Tên tâm phúc kia quá cẩn thận, sợ chuyện này có nội tình, ở kinh thành nghe ngóng tin tức nên trì hoãn mấy ngày. Ai ngờ, cảnh tượng Hoàng Hà lũ lụt và nước bắn giội lên người Chiêm Thế Kiệt khiến hắn ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau này vụ án được pháp quyền, hắn lại càng không có suy nghĩ đưa những thứ này tiến cung.

Sau khi vụ án này được phán quyết, Chiêm Thế Kiệt lại mang danh tham quan. cả nhà ông ta bị phán chém đầu, những người thuộc hạ kia cũng thành tội phạm truy nã. Tên tâm phúc kia càng thêm tuyệt vọng, hắn không sợ chết nhưng hắn biết chỉ những thứ trên tay mới có thể trả lại sự trong sạch cho chủ nhân. Chỉ là lời nói của những người khác không có trọng lượng, cho dù càn những thứ này cũng vô dụng.

Cũng may hắn kịp thời nhớ đến lời chủ nhân đã từng nói, Uy Quốc công Cố Tông Bình là người chính trực, hai người cũng từng có giao tình. Lúc này hắn mới nghĩ hết cách đưa đồ đến phủ Uy Quốc công. Sau khi phu thê Cố Tông Bình biết được chân tướng thì mới giấu diếm thu dưỡng cốt nhục Chiêm gia.

Trong lòng Cố Trạch Mộ trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nếu lúc trước có phần sổ sách này thì có lẽ sự tình sẽ có hướng thay đổi khác. Nhưng hắn cũng không ngờ qua nhiều năm như thế, vậy mà phần chứng cứ này vẫn lọt vào tay hắn.

Mẫn phu nhân cũng biết hắn đi là vì muốn lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt, nhân tiện nói: “Bây giờ con có tiền đồ như thế, tổ phụ ruột của con ở dưới suối vàng chắc hẳn cũng yên lòng.”

Trong đáy lòng Cố Trạch Mộ lại lắc đầu, nếu Chiêm Thế Kiệt biết thân phận thật của hắn có lẽ ở dưới suối vàng sẽ tức chết mất

...

Sau khi rời đi khỏi nơi của tổ mẫu, Cố Trạch Mộ về đến viện tử Tam phòng. Quả nhiên hắn nghe thấy trong phòng Đào thị vang lên tiếng khóc trầm thấp.

Lúc hắn vừa trở thành con trai Đào thị, thật ra hắn cũng không thích mẫu thân luôn khóc sụt sùi như thế. Nhưng qua nhiều năm như thế, hắn và Cố Thanh Ninh cũng đã quen bảo vệ mẫu thân yếu đuối này. Bây giờ nghĩ lại, đã rất lâu rồi Đào thị không khóc, nàng cố gắng kiên cường để mình trở thành chỗ dựa của bọn họ. Trái lại là hắn, cuối cùng trong lòng hắn cũng đã thừa nhận vị mẫu thân này, nhưng cuối cùng vẫn phải có lỗi với Đào thị.

Cố Thanh Ninh đi đến bên cạnh, thấy hắn đi đến trước cửa viện Đào thị lại không vào, nhin không được hỏi: “Ca không chào tạm biệt mẫu thân sao?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu, cuối cùng vẫn từ bỏ, hắn quay người rời khỏi viện tử: “Vẫn là thôi đi.”

Cố Thanh Ninh vội vàng đuổi theo hắn: “Nương đã biết thân phận của ta từ sớm nhưng vẫn xem ca như con ruột. Về tình về lý ca cũng nên đi gặp bà ấy.”

Cố Trạch Mộ cười khổ nói: “Chính thì thế nên ta mới không nên đi gặp bà ấy, tránh cho bà ấy càng thêm đau lòng.”

Cố Trạch Mộ nói thế, Cố Thanh Ninh cũng không tiện khuyên hắn nên đổi chủ đề “Chùng nào ca đi?”

Cố Trạch Mộ nói: “Thời gian gấp gáp, nhiều nhất nửa tháng Tạ Trường Phong sẽ nhậm chức. Cho dù chúng ta trễ một chút thì trong vòng một tháng cũng phải đi.”

“Gấp thế sao?”

Cố Thanh Ninh kinh ngạc nhìn Cố Trạch Mộ, thấy hắn bình thản gật đầu thì cảm thấy hơi vội vàng không kịp chuẩn bị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105

Ngay lúc chuyện quan trọng Tạ Trường Phong tiếp nhận vị trí Tổng đốc đường sông kết thúc thì một thánh chỉ trong lại làm đám người kinh ngạc.

Ai mà ngờ được vị trí Thái tử phi lại rơi vào Tôn Lan Thấm không có chút danh tiếng nào. Lúc nghe tuyên chỉ, ngay cả người Tôn gia cũng không tin. H ồi lâu Tôn Lan Thấm cũng không phản ứng kịp, người bên ngoài thì thấy có lẽ nàng vui mừng đến choáng váng r ồi.

Trong kinh thành giống như sôi trào nghị luận ầm ĩ về chuyện này. Lúc trước, vốn dĩ không ai biết Tôn Lan Thấm là ai, bây giờ chỉ hận không để đi đâu tra tằm đòi tổ tông Tôn gia. Sau khi tra ra được, bọn họ còn không tin, ai ngờ Tôn Lan Thấm là nữ nhân đã từng từ hôn.

Phủ Khánh Dương H ầu và Vương gia đều cảm thấy trên mặt đau rát. Vương gia còn đỡ, dù sao cũng là quan văn thanh cao, cũng không khoe với bên ngoài, nhưng dường như phủ Khánh Dương H ầu đã xem vị trí Thái tử phi trong lòng bàn tay. Nhất là đệ đệ ruột của Đỗ Uyển Oánh đã tự nhận mình là quốc cứu, hưởng thụ một đống người nịnh nọt. Bây giờ vị trí Thái tử phi đã định, phủ Khánh Dương cũng chẳng vớt được vị trí Trắc phi, bọn họ từ vị trí được người nịnh nọt trở thành trò cười.

Tính cách Đỗ Uyển Oánh dịu dàng, vốn cũng không tán thành việc người nhà lấy chuyện này ra khoe khoang. Bây giờ kết quả thành như thế, nàng vô cùng xấu hổ, ngay cả ra ngoài cũng không muốn.

Bằng hữu tốt nhất của nàng là Cố Thanh Chỉ thành thân, nàng cũng không đi ra ngoài, chỉ bảo nha hoàn đưa lễ vật. Cố Thanh Chỉ cũng rất hiểu nàng, chỉ bảo nha hoàn nói với nàng để nàng đừng suy nghĩ nhiều.

Bây giờ là cuối mùa hè, cách thời điểm Cố Thanh Chỉ thành hôn cũng đã rất gần. Cho dù gả cho người mình thích nhưng đột nhiên Cố Thanh Chỉ cũng cảm thấy khủng hoảng, không muốn gả đi.

Mấy tử muội đầu ở bên cạnh nàng, Cố Thanh Ninh hiểu rõ tâm trạng của Cố Thanh Chi. Đối với nữ hài tử mà nói, cho dù nhà mẹ đẻ thế nào thì cũng là nhà mình, là chỗ mình quen thuộc, càng không nhắc đến nơi ấm áp như Cố gia.

Ngay lúc các nàng đang an ủi Cố Thanh Chi thì lại có hạ nhân đến báo nói Tôn Lan Thấm tới. Tử muội Cố gia đều cảm thấy kỳ lạ, hôn kỳ của Tôn Lan Thấm sẽ diễn ra vào đầu xuân năm sau, theo lý thì lúc này nàng ấy phải ở trong nhà chuẩn bị gả, sao lại đi ra ngoài.

Nhưng mà cho dù thế nào thì mấy người vẫn chờ Tôn Lan Thấm tới.

Không gặp một thời gian, Tôn Lan Thấm có vẻ gầy hơn nhiều nhưng có vẻ vẫn rất có tinh thần. Bên cạnh có một đám người tiễn hô hậu ủng, trông cũng có vẻ rất tôn trọng nàng ấy.

Mặc dù thân phận nàng thay đổi, đối với những hảo hữu chưa hề thay đổi, thậm chí vẫn chủ động dạy các nào theo. Trước đó bọn tử muội Cố gia còn hơi câu nệ, sau đó cũng nhanh chóng khôi phục dáng vẻ bình thường.

Qua một lúc, các nữ hài tử Cố gia đều lấy cớ rời đi, để không gian lại cho Tôn Lan Thấm và Cố Thanh Ninh.

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới có cơ hội nhìn Tôn Lan Thấm một chút. Nàng biết tin này sớm hơn những người khác, ký ức khi đó Nguyên Gia mang vẻ mặt phiền muộn tới tìm nàng vẫn còn như mới. Những người khác cho rằng Tôn Lan Thấm sẽ cảm thấy vui vẻ, Cố Thanh Ninh lại cảm thấy có lẽ trong lòng Tôn Lan Thấm cũng không thích hôn sự này.

Lần này nhìn thấy Tôn Lan Thấm, mặc dù thấy nàng ấy vẫn như bình thường nhưng giữa lông mày lại có vẻ mệt mỏi. Điều này khiến trong lòng Cố Thanh Ninh cũng ưu tư. Tôn Lan Thấm là người vô cùng tinh táo lý trí, nàng ấy đã có kế hoạch tương lai vô cùng rõ ràng, chuyện gả vào hoàng gia có lẽ không trong phạm vi lo sợ của nàng ấy.

Tôn Lan Thấm nhìn thấy Cố Thanh Ninh, trên mặt cũng lộ ra vẻ gọn sóng.

Tôn Lan Thấm cho người hầu lui xuống: “Đề ta và hảo hữu nói chuyện.”

Cung nữ trong cung tới hầu hạ bên cạnh nàng, còn có nha hoàn của nàng và nha hoàn Tôn gia đã cho nàng, tất cả mọi người đều biết nàng là Thái tử phi tương lai, cũng biết nàng do Thái tử tự mình chọn, vì thế cũng không dám đắc tội nàng. Bọn họ thi nhau cáo lui. Chỉ có một cô cô vẫn đứng yên đó, vẫn đi theo bên cạnh Tôn Lan Thấm.

Tôn Lan Thấm lộ vẻ bất đắc dĩ, nàng vừa định nói gì thì đã bị Cố Thanh Ninh cản lại.

Cố Thanh Ninh nhận ra bà ấy, năm đó khi Trần hoàng hậu mới gả vào Đông cung, nàng đưa cho đối phương cung nữ tên Hồng Diệp. Tính cách người này cứng nhắc cố chấp nhưng trong lòng rất mềm mại. Không ngờ nhiều năm như thế mà đối phương cũng không xuất cung, trái lại ở trong cung làm cô cô.

Cố Thanh Ninh mỉm cười nhìn Hồng Diệp: “Cô cô yên tâm, ta và Lan Thấm là bạn tốt, đã lâu không gặp nên muốn trò chuyện với nàng ấy. Nếu cô cô không yên tâm thì đứng ở cửa trông coi là được.”

Tôn Lan Thấm muốn giữ chặt Cố Thanh Ninh, dù sao mấy hôm nay nàng cũng đã nhiều lần muốn tạo quan hệ với Hồng Diệp cô cô này, cũng hiểu rất rõ tính cách đối phương. Cố Thanh Ninh có lòng tốt, nếu bị Hồng Diệp cô cô đáp trả thì nàng phải làm sao?

Không ngờ Hồng Diệp sững sốt một chút, lại nói: “Cố tiểu thư đã nói thế, nô tỳ cũng không phải người không có tình người. Hai vị cô nương mau nói, một lát Tôn tiểu thư còn phải trở về lên lớp nữa.”

Bà vừa nói ra lời này, không chỉ có Tôn Lan Thấm ngây ngẩn cả người mà những cung nữ khác cũng ngẩn người. Hồng Diệp cô cô cố chấp thế nào các nàng đều đã chứng kiến, chưa thấy bà ấy đối xử với ai tốt như thế qua. Song, về mặt Hồng Diệp cô cô cũng cứng nhắc như bình thường, các nàng không dám vượt râu hùm nên chỉ có thể nhìn Cố Thanh Ninh với ánh mắt bội phục.

Sau khi bọn họ rời đi, Cố Thanh Ninh mới hỏi Tôn Lan Thấm: “Gần đây tở thế nào?”

Cuối cùng Tôn Lan Thấm cũng thả lỏng trước mặt Cố Thanh Ninh một chút, nàng nở nụ cười khỏ: “Vẫn như thế, dù sao từ khi thánh chỉ được hạ xuống, người trong nhà cũng khách khí với ta rất nhiều. Hoàng hậu nương nương cho người chuyên môn đến dạy ta lễ nghi, giúp ta đi đều dưỡng thân thể, cung nữ hầu hạ cũng rất cung kính với ta, đều rất tốt.”

Cố Thanh Ninh nhìn nàng với vẻ lo lắng: “Vậ chính tở thì sao? Tở cảm thấy ổn không?”

“Ta?” Dường như Tôn Lan Thấm sửng sốt một chút, lập tức nở nụ cười: “Rất tốt, ta chính là Thái tử phi. Bao nhiêu người hâm mộ ta mà không được, ta...”

Đột nhiên nàng không nói nổi nữa, trên gương mặt luôn trầ tĩnh của Tôn Lan Thấm lại lộ vẻ lo sợ. Cố Thanh Ninh đưa tay cầ tay nàng, Tôn Lan Thấm nghẹn ngào một chút, khẽ nói: “Thanh Ninh, ta sợ...”

Tất cả mọi người hâm mộ nàng, ghen ghét nàng, bọn họ cảm thấy mộ tổ của Tôn gia bốc lên khói xanh nên vị trí Thái tử phi mới có thể rơi vào đầu nàng. Nàng chỉ có thể vui vẻ, thậm chí một chút nghi hoặc cũng không thể có, nếu không chính là gia mồm. Thậm chí cha ruột của nàng cũng xem đây là vinh quang, cho dù nàng tỏ ra chút xíu không vui thì ông ấy sẽ trách nàng.

Vềsau, Tôn Lan Thấm cũng không biểu hiện suy nghĩ của mình nữa. Nàng dựa theo cái nhìn của người ngoài, vẫn luôn biểu hiện rất tốt. Đến khi đến trước mặt Cố Thanh Ninh, cuối cùng nàng cũng tháo bỏ mặt nạ. Có người không còn quan tâm vinh quang trên người nàng, chỉ quan tâm nàng mà thôi.

Cố Thanh Ninh nhìn Tôn Lan Thấm với vẻ đau lòng, có đôi khi nàng nhìn thấy Tôn Lan Thấm giống như nhìn thấy được mình lúc trước. Chỉ là khi đó nàng đã chấp nhận vận mệnh của mình. Trong lòng nàng hiểu rõ, mình chỉ là đờng xu giao dịch giữa phụ thân và Tiêu Dận. Nàng đủ kiên

cường vào cung, đi đâu duy nhất không ngờ đến là cuối cùng nàng lại thích Tiêu Dận. Nếu như nàng vẫn nghĩ như lúc đầu mình vào cung thì có lẽ sau này nàng cũng không buồn bã mà chết tâm, sau đó rơi vào kết cục như thế.

Cố Thanh Ninh biết, theo lý trí mà nói nàng phải khuyên Tôn Lan Thấm duy trì bản tâm của mình, đừng nên thật lòng, tránh cho bị thương. Nhưng nàng có chút hi vọng xa xôi, có lẽ Tôn Lan Thấm và Tiêu Hằng có lẽ có kết thúc đẹp.

Sau khi Tôn Lan Thấm thổ lộ hết thì nở nụ cười lần nữa, nói với Cố Thanh Ninh: “Cảm ơn muội, Thanh Ninh. Nói với muội xong ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

Cố Thanh Ninh nuốt những lời mình muốn nói xuống, dùng sức nắm chặt tay Tôn Lan Thấm: “Vậy là tốt rồi, cho dù lúc nào tử muốn nói chuyện với ta thì cứ tìm ta là được.”

Tôn Lan Thấm nở nụ cười với nàng: “Muội yên tâm đi, cho dù cuộc sống thế nào thì ta cũng sẽ sống tốt.”

Cố Thanh Ninh cong môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chờ sau khi Tôn Lan Thấm rời đi, Cố Thanh Ninh lại thở dài. Đã rất lâu rồi nàng không nghĩ đến chuyện của kiếp trước, nhưng gần đây lại liên tục nhớ tới. Cũng không biết có phải sau khi Cố Trạch Mộ rời đi khiến nàng cảm thấy không quen, hay là tuổi của Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi cũng đã đến tuổi xem mặt. Gần đây Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu vì chuyện này mà vô cùng gấp gáp, khiến cho Đào thị cũng cảm thấy nguy cơ.

Tuy nói theo tuổi của nàng cũng còn một hai năm nữa mới cân nhắc chuyện này, nhưng Đào thị lại nhiệt tình bất thường với chuyện này. Đào thị không chỉ cả ngày theo Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu bận bịu mà còn muốn nàng tham dự vào, làm nàng cũng rất bất đắc dĩ.

Cố Thanh Ninh vừa nghĩ đến chuyện này, Xuân Anh đã gõ cửa một cái: “Tiểu thư, Tam nãi nãi mời người qua đó.”

Cố Thanh Ninh thở dài, biết lại tới nữa nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Lúc này, Cố Trạch Mộ rời kinh thành đã sắp một tháng. Hắn vừa tới Sung Châu đã gặp mưa to liên tục, Hoàng Hà vỡ đê, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sức mạnh của nước Hoàng Hà. Cho dù lúc trước nhìn trong tấu chương thấy người khác hình dung thảm họa lũ lụt của Hoàng Hà cũng không thể nào sánh nổi việc tận mắt nhìn thấy. Nghe nói Tạ Trường Phong vừa đến đã cưỡi ngựa đi cùng Hoắc Vân Tàng xem đê, sau đó triệu tập dân phu gia cố, cho dù như thế vẫn không chống được lũ lụt Hoàng Hà.

Tuy nói tất cả mọi người biết Cố Trạch Mộ đại diện cho Đông cung nhưng lúc này cũng không ai quan tâm hắn có bối cảnh gì. Tất cả mọi người vội vàng sửa chữa giải quyết hậu quả, sắp xếp nạn dân. Cố Trạch Mộ cũng không nói nhiều, hắn yên lặng tham gia vào công việc. Đến khi nước sông đã rút đi hoàn toàn, Tạ Trường Phong mới rảnh rỗi giới thiệu hắn cho quan viên địa phương và hương thân.

Cho dù bình thường Cố Trạch Mộ kiệm lời ít nói nhưng xưa nay sẽ không thất lễ trong chuyện này. Hơn nữa, hắn còn muốn biết từ miệng những hương thân này xem năm đó Chiêm Thế Kiệt đã xảy ra chuyện gì. Hắn trầm ổn thân thiện, người ngoài hoàn toàn không để ý đến tuổi của hắn, trong phút chốc khách và chủ đều vui vẻ hoàn thuận.

Nhưng mà Cố Trạch Mộ cũng biết dạng hòa khí này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Bây giờ đám người cùng chống lũ, lợi ích chung, còn có thể giữ được sự hòa thuận giả vờ này. Đến khi Tạ Trường Phong thật sự bắt đầu trị thủy thì có lẽ mâu thuẫn mới bộc phát chính thức. Lúc này chỉ là yên bình trước bão táp mà thôi.

Mà hắn nhất định phải nắm chắc thời điểm này đi tìm chân tướng năm đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106

Cố Trạch Mộ đi ra khỏi phòng thì vừa lúc gặp được Hoắc Vân Tàng ra về muốn gõ cửa, Hoắc Vân Tàng cười nói: “Đúng lúc ta đang muốn tìm ngài, Tổng đốc tìm hai người chúng ta có việc, Cố công tử cùng ta đi qua đi.”

“Chuyện này gọi hạ nhân đến báo cũng được, Hoắc tiên sinh cần gì phải tự mình đến chứ?”

Hoắc Vân Tàng nói: “Đó là vì cũng đúng lúc ta có việc đến tìm ngài, nên dứt khoát đến đây.”

“Chuyện gì?”

Hoắc Vân Tàng cười cười: “Vừa đi vừa nói.”

Khoảng thời gian này, Hoắc Vân Tàng phụ trách kế hoạch, Tạ Trường Phong thì nghĩ cách thay đổi áp dụng kế hoạch của hắn. Ngoài những chuyện đó ra thì chuyện vặt vãnh đều do một mình Cố Trạch Mộ sắp xếp giải quyết. Ban đầu, Tạ Trường Phong sợ rằng hắn còn nhỏ không thể suy nghĩ chu toàn, ai ngờ hắn không chỉ giải quyết gọn gàng mà còn có vẻ tốt hơn mong đợi.

Ba người hợp tác vui vẻ, Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng cũng dần quên đi tuổi của Cố Trạch Mộ. Ba người trải qua khoảng thời gian hợp tác này đều có chung chí hướng, ở chung cũng tự nhiên hơn mấy ngày đầu nhieu.

Hoắc Vân Tàng và Cố Trạch Mộ cùng nhau đi trên hành lang, mặc dù Cố Trạch Mộ thấp hơn Hoắc Vân Tàng nửa cái đầu nhưng hai người cùng đi thì khí thế của Cố Trạch Mộ không hề thua kém Hoắc Vân Tàng.

Hoắc Vân Tàng như có vẻ suy nghĩ mà nhìn Cố Trạch Mộ, hắn luôn cảm thấy Cố Trạch Mộ cũng không đơn giản. Hơn nữa, dường như hắn ta

đến Sung Châu nhậm chức là có mục đích khác, chỉ là hấn che giấu quá sâu nên không bị phát hiện mà thôi.

Cố Trạch Mộ nhìn về phía Hoắc Vân Tàng: “Không phải Hoắc tiên sinh có việc tìm ta sao? Là việc gì?”

Lúc này Hoắc Vân Tàng mới hoàn hồn lại, khẽ cười nói: “Là chuyện có liên quan đến tiểu tử Vân Châu kia.”

Cố Trạch Mộ vừa nghe đến tên Hoắc Vân Châu thì vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Ta và Hoắc tiên sinh cũng đã quen nhau một khoảng thời gian, ngài cũng biết tính cách của ta. Chuyện có liên quan đến Hoắc Vân Châu sau này đừng nói với ta.”

Câu nói này của hấn vô cùng thất lễ, nhưng từ trong miệng hấn nói ra lại có vẻ đương nhiên là thế, làm cho người khác không thể tức giận với hấn được.

Hoắc Vân Tàng thản nhiên cười khở, vốn cho rằng trong khoảng thời gian này hai người là cộng sự, cũng xem như có giao tình nên lúc này hấn mới dám nói lời tán dương về đệ đệ. Không biết rốt cuộc Hoắc Vân Châu đắc tội với Cố Trạch Mộ thế nào mà khiến hấn nghe thấy ba chữ Hoắc Vân Châu đều cảm thấy không vui.

Hoắc Vân Tàng sợ nói thêm gì nữa thì giữa bọn họ chẳng thể làm bằng hữu được nên đành phải bất đắc dĩ kết thúc đề tài này. Trái lại bắt đầu nói chuyện Tạ Trường Phong tìm bọn họ.

Tạ Trường Phong dự định thừa dịp này mà cùng Hoắc Vân Tàng đi nhìn xem châu huyện ven bờ Hoàng Hà. Nhưng y sợ bọn họ đi rồi thì phủ tổng đốc Sung Châu không có ai giữ nên muốn bàn với thương lượng với Cố Trạch Mộ hi vọng hấn có thể đóng giữ phủ tổng đốc. Nếu là lúc trước, hai người còn lo lắng Cố Trạch Mộ không giải quyết được việc. Song trong khoảng thời gian này biểu hiện của Cố Trạch Mộ đã chứng minh năng lực của hấn, để cho hai người bọn họ vô cùng yên tâm.

Cố Trạch Mộ suy nghĩ, vốn dĩ hắn muốn tìm cơ hội tránh Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng để đi điều tra chuyện của Chiêm Thế Kiệt, đây chính là cơ hội đó.

Tạ Trường Phong thấy bọn họ vừa đi đến thì vội buông công báo trong tay, dẫn bọn họ tới chỉ vào bản đồ trên tường mà nói: “Kế hoạch của ta là đi đến Khúc Châu, từ Khúc Châu đi xuống tiếp. Nếu thuận lợi có lẽ một hai tháng sẽ trở về, chuyện trong một hai tháng phải làm phiền Trạch Mộ rồi.”

Cố Trạch Mộ gật gù đầu: “Tổng đốc yên tâm.”

Tạ Trường Phong khẽ cười một tiếng: “Ta cũng biết năng lực của ngài, ta cũng rất yên tâm. Hơn nữa, lần này ta còn để lại hai người Tạ Thành và Tạ Nhược, nếu Trạch Mộ có chuyện gì thì có thể tìm bọn họ.”

Cố Trạch Mộ đã biết Tạ Trường Phong không thể nào dễ dàng giao quyền quản lý doanh trại quân đội cho hắn như thế, cho nên hắn cũng không thấy bất ngờ về sự sắp xếp của y.

Đợi đến khi Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng rời đi, Cố Trạch Mộ mới lấy sổ sách của Chiêm Thế Kiệt ra. Trong quyển sổ này ghi chép từng khoản chi phí năm đó khi Chiêm Thế Kiệt trị thủy khác hoàn toàn với lúc Tiêu Dận phái người lục soát ở phủ tổng đốc. Mà muốn tìm được chân tướng thì phải đi điều tra từ từ đủ loại tư liệu trong phủ tổng đốc từ năm đó. Đây là một việc tốn thời gian dài, cũng may hắn đã chuẩn bị đầy đủ xong xuôi.

Cố Trạch Mộ cần chìa khóa của kho văn thư, thật lâu cũng chưa mở cánh cửa này ra. Hắn biết rõ, chỉ cần mở cánh cửa này ra thì hắn sẽ phải đối mặt với chuyện mình làm sai. Không ai sẽ tùy tiện thừa nhận việc mình làm sai, nhất là đế vương. Cho dù hắn đã quyết định muốn chuộc tội nhưng khi hắn thật sự đứng trước cánh cửa này, hắn vẫn chần chừ.

Nhưng cuối cùng Cố Trạch Mộ vẫn mở cánh cửa kia ra.

Cửa lớn bằng gỗ bị đẩy ra, âm thanh “Kẹt kẹt kẹt kẹt” vang lên. Mùi giấy lộn đập vào mặt, tro bụi bị ánh nắng từ cửa sổ chiếu xuyên qua.

Chân tướng bị phủ bụi nhiều năm cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

...

Ngay lúc Cố Trạch Mộ đang cố gắng tìm ra chân tướng thì phủ Uy Quốc công trong kinh thành cũng náo nhiệt. Đây cũng là lúc đại tiểu thư Cố Thanh Chỉ của phủ Uy Quốc công thành thân.

Đây chính là người đầu tiên thế hệ này của phủ Uy Quốc công thành hôn, người thành thân với nàng chính là trưởng tôn của đại trưởng công chúa Thục Huệ. Vốn dĩ là thân thích, bây giờ thân càng thêm thân.

Thế tử Cố Vĩnh Huyền đặc biệt từ biên cương vội vàng trở về tham gia hôn lễ của nữ nhi. Cũng vì quân phòng thủ đã đánh lùi Trác Cách lần nữa nên lúc này mới có cơ hội nghỉ ngơi. Chờ khi tham gia xong hôn lễ của nữ nhi, Cố Vĩnh Huyền sẽ phải vội vàng cưới ngựa về Nghiệp Thành.

Mấy tử muội vây quanh bên cạnh Cố Thanh Chỉ, từng người trò chuyện với nàng, trên mặt Cố Thanh Chỉ toát ra vẻ không nở. Nàng gả cho người mình thích, lại gả vào nhà ngoại tổ mẫu ruột, theo lý là một cộc hôn sự rất tốt. Nhưng với nữ hài mà nói, cho dù nhà chồng có tốt cũng không bằng nhà mẹ đẻ mình.

Cố Thanh Chỉ là đại tỷ, từ nhỏ vẫn luôn gánh lấy trách nhiệm trưởng tử, đối với các đệ đệ muội muội đều luôn chăm sóc. Bây giờ nàng phải lập gia đình, đừng nói Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi không nở, mà Cố Thanh Ninh luôn lý trí thì trong lòng cũng chua xót.

Đợi đến khi Cố Trạch Vũ công Cố Thanh Chỉ mặc giá y đỏ chót vào kiệu, Cố Thanh Vi cũng không nhịn được nữa mà khóc “Hu hu” một tiếng lớn.

Cố Thanh Ninh vừa an ủi Cố Thanh Vi, nhưng trong lòng cũng buồn đến, đến ngày hôm sau cũng chưa đỡ hơn.

Lúc Hoắc Vân Châu tìm Cố Thanh Ninh thì nàng đang ngồi trên bàn đu dây gần người. Chiếc bàn đu dây này là lúc trước Nhị bá làm cho bốn cô nương, mỗi người một cái. Bây giờ trên bốn chiếc bàn đu dây chỉ có mình Cố Thanh Ninh ngồi, lập tức có cảm giác cô độc.

Tiếng động Hoắc Vân Châu đi qua làm Cố Thanh Ninh bừng tỉnh, nàng hoàn hồn lại, trở lại vẻ lạnh nhạt bình thường: “Có chuyện gì sao?”

Hoắc Vân Châu ngồi bên cạnh bàn đu dây của nàng, dường như lấy hết dũng khí mà nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ cùng lão sư đi ra ngoài du học. Lần này chúng ta sẽ đi xa, có thể một hai năm mới trở về.”

Cố Thanh Ninh sửng sốt một chút, nhưng nghĩ lại Hạ tiên sinh và Hoắc Vân Châu trở về cũng sắp nửa năm rồi. Nàng vốn nghĩ rằng bọn họ sẽ ở lại qua năm mới đi.

Hoắc Vân Châu nói: “Tính cách lão sư gấp gáp, có lẽ không chờ được lâu như thế. Hơn nữa, lão sư cũng muốn mượn cơ hội này về quê một chuyến. Chắc là trước khi mùa đông bắt đầu có thể tới.”

“Thế à.” Cố Thanh Ninh mỉm cười: “Vậy ta chúc hai người thuận buồm xuôi gió.”

Hoắc Vân Châu hơi có vẻ thất vọng, lúc Cố Thanh Ninh đối mặt với hắn dường như vô cùng thông dong tự nhiên. Hắn chưa từng thấy qua nàng thất thố, đi đâu này khiến hắn cảm thấy khoảng cách giữa hắn và Cố Thanh Ninh dường như rất xa xôi.

Hoắc Vân Châu không nhịn được mà mở miệng nói: “Muội không có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Cố Thanh Ninh giật mình, đúng lúc thấy ngọn lửa nhỏ trong mắt Hoắc Vân Châu. Dường như nàng sợ bị ngọn lửa đó đốt bị thương nên quay đầu lại. Không phải nàng không biết tâm ý của Hoắc Vân Châu, nhưng trong lòng nàng thì Hoắc Vân Châu cũng chỉ là tiểu bối mà thôi. Cho nên từ ngày nàng phát hiện ra thì nàng đã dùng hành động để từ chối Hoắc Vân Châu. Nhưng nàng lại không nghĩ tới thiếu niên thích ai thì lại nhiệt huyết không

ngại ngần như thế. Cho dù trong lòng nàng đã không còn bận tâm, song cũng không tránh được mà hơi rung động.”

Cố Thanh Ninh vừa muốn nói gì, Hoắc Vân Châu đã nhân tiện nói: “Hai năm sau ta du học trở về. Nếu như có thể... Ta có thể...”

Hoắc Vân Châu còn chưa nói xong, Bùi Ngự đã chạy từ xa tới: “Tiểu thư, công tử viết thư gửi về rồi”

Hoắc Vân Châu lập tức ngừng lại câu chuyện, trong lòng Cố Thanh Ninh khẽ thở ra, nàng chưa từng cảm thấy Bùi Ngự xuất hiện kịp thời như lúc này.

Đợi đến sau khi Cố Thanh Ninh và Bùi Ngự rời đi, trên mặt Hoắc Vân Châu lộ vẻ buồn bã. Thật vất vả hắn mới lấy hết dũng khí muốn thổ lộ tâm ý với Cố Thanh Ninh, không ngờ lại bị cắt ngang. Xem ra hắn và Cố Trạch Mộ đúng là xung khắc mà.

Cố Thanh Ninh về đến phòng, quả nhiên trên bàn có một phong thư.

Cố Thanh Ninh mở thư ra, đây là lá thư từ nửa tháng trước. Lúc đó, Cố Trạch Mộ còn đang trị thủy, từ bút tích mà xem thì thấy phong thư này cũng không phải viết xong trong một lần. Cố Thanh Ninh có thể tưởng tượng ra Cố Trạch Mộ viết được một nửa đã bị gọi đi làm việc. Đến khi hắn vất vả lắm mới làm xong thì mới có thể trở về viết tiếp.

Trong thư viết những chuyện hắn làm gần đây, còn có việc lụ lụ tàn phá thế nào. Rõ ràng chỉ mấy câu qua loa nhưng lại khiến Cố Thanh Ninh nhìn ra chuyện chấn động lòng người, trong đó là cách nhìn của hắn về trị thủy, phân tích về Tạ Trường Phong. Hắn viết từng mục từng mục, chỉ thiếu liệt kê một hai ba bốn.

Cố Thanh Ninh nhìn nội dung bức thư, nhin không được mà cười khẽ một tiếng.

Chuyện này với nàng mà nói cũng là kinh nghiệm vô cùng mới lạ. Dù sao trước đó Tiêu Dận chưa từng viết thư cho nàng, không ngờ hôm nay

hắn cũng học viết thư. Tuy nói nội dung của bức thư này lại vô cùng giống với trả lời tâu chương.

Cố Thanh Ninh suy nghĩ một chút cũng lấy bút mực ra bắt đầu viết thư h ỏi âm cho hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107

Cố Thanh Ninh bắt đầu viết từ chuyện Tôn Lan Thấm được chọn làm Thái tử phi, đến lúc Cố Thanh Chỉ thành thân. Bất tri bất giác đã viết hết mấy trang giấy, nàng vốn nghĩ rằng mình và Cố Trạch Mộ không có lời nào để nói.

Nhưng qua nhiều năm hình thành thói quen, cho dù nàng cố gắng đề phòng thì vẫn bất tri bất giác dựa dẫm vào Cố Trạch Mộ. Dù cho Cố Trạch Mộ có đủ loại khuyết điểm nhưng chỉ cần hắn ở cạnh, thì giống như Định Hải Thần Châm khiến cho người ta có cảm giác an tâm. Dường như chuyện gì rơi vào tay hắn cũng được giải quyết dễ dàng.

Sau khi viết xong hàng cuối cùng, Cố Thanh Ninh dừng một chút. Nàng do dự một lúc, cuối cùng vẫn viết: “Chúc thân thể an khang, mọi chuyện thuận lợi. Ở nhà một chuyện đều tốt, đừng nghĩ nhiều.”

Nàng dừng bút, lại đọc phong thư này một lần nữa cho vào bao thư, để lát nữa Bùi Ngự giao cho người nọ để hắn đưa đi.

Vừa đưa thư cho Bùi Ngự, Đào thị lại phái Lục Liễu mời nàng qua.

Cố Thanh Ninh nghĩ là lại vì hôn sự của nàng, nàng vốn định nói thẳng với Đào thị một chút. Ai ngờ chuyện mà Đào thị nói hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của nàng.

“Đại ca?”

Nói ra, Cố Trạch Vũ đã hai mươi, ngay cả muội muội ruột Cố Thanh Chỉ cũng đã xuất giá, nhưng hắn vẫn một thân một mình. Lại vì Cố gia có truyền thống tốt đẹp từ trước nên người thông phòng cũng không có, sao Chu thị không lo lắng cho được. Bây giờ nữ nhi xuất giá, đương nhiên nàng phải đặt toàn bộ tinh lực lên người con trai.

Nhưng Cố Trạch Vũ cũng không nóng lòng về chuyện này.

Lúc trước, hắn lấy cố chuẩn bị thi cử nên không muốn nhắc chuyện này. Bây giờ hắn đã đỗ tiến sĩ, tuổi cũng lớn, theo lý cũng nên bắt đầu tính toán. Hơn nữa, hắn có đi đầu kiện ưu tú như thế, không nói về bản thân hắn, chỉ là người xuất thân từ phủ Uy Quốc công đã khiến cho không ít nữ nhi khuê các rung động.

Chu thị chưa nói thích nữ nhi thế nào, không biết có bao nhiêu người âm thầm tìm hiểu tin tức. Khi tử muội Cố gia đi ra ngoài cũng thường gặp những người lấy lòng tranh nhau muốn làm đại tâu của các nàng.

Nhưng Chu thị vẫn cảm thấy bó tay toàn tập, nguyên nhân chính là do Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ vốn không có ý định vào triều làm qua, sau khi vào thu hắn muốn đến biên quan, làm chuyện nam nhi Cố gia phải làm. Chu thị không lay chuyển được hắn nên muốn để hắn thành thân trước, tốt xấu gì cũng có người chăm sóc cẩn thận.

Nhưng Cố Trạch Vũ lại có ý khác, chuyển đi lên chiến trường này của hắn không biết bao nhiêu năm mới được trở về, đây chẳng phải để cô nương người ta phải ở góa sao? Lại nói lúc này là thời điểm chiến tranh, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu có chuyện gì xui rủi, không phải làm lỡ cả đời con gái người ta sao?

Trong lòng hắn nghĩ thế nhưng không dám nói thật, hắn sợ kích thích Chu thị nên cũng không chịu đồng ý thành thân.

Nhưng Chu thị là mẹ ruột hắn cũng không biết trong lòng nghĩ gì, cho dù biết cũng không có cách nào thuyết phục hắn. Nàng chỉ có thể viết một bức thư cho trượng phu để trượng phu nghĩ cách khuyên bảo nhi tử cứng nhắc kia. Nàng cũng không từ bỏ ý định, còn thầm tìm kiếm cô nương chưa thành thân trong kinh thành.

Lúc này, khi nàng lộ ra chút ý tứ, không biết bao nhiêu nhà tự đề cử mình. Trong phút chốc, có vẻ còn cạnh tranh khốc liệt hơn lúc tuyển Thái tử phi.

Cho dù như thế nhưng Chu thị vẫn bu ãn bực trong lòng, chỉ có thể tìm hai em dâu giải s ầu, thuận tiện cũng để các nàng giúp mình nghĩ cách. Nàng không ngại tướng mạo, tính cách của đối phương, chỉ cần Cố Trạch Vũ thích để hẳn đồng ý thành hôn là được.

Nhưng chuyện này Liễu thị và Đào thị cũng không có cách nào. Dù sao cách nàng cũng không thể ép buộc Cố Trạch Vũ thành thân được. Cố Trạch Vũ nhìn có vẻ rất ôn hòa nhưng thật ra vô cùng cố chấp, một khi hẳn đã quyết định chuyện gì thì rất khó có người khiến hẳn thay đổi suy nghĩ.

Đào thị nhân tiện nói: “Trạch Vũ đã lo lắng như thế, không bằng đại tâu tìm nữ nhi nhà võ tướng, có lẽ có thể cùng hẳn lên chiến trường nữa!”

Chu thị lắc đầu: “Trạch Vũ giống như cha hẳn, chuyện nguy hiểm như lên chiến trường sao để thê tử đi được?”

Năm đó, Chu thị cũng là người có chút võ nghệ, vốn dĩ định theo Cố Vĩnh Huyền cùng đi biên quan. Ai ngờ khi đó Cố Vĩnh Huyền không đồng ý nên nàng mới ở lại trong nhà. Trong lòng nam nhân Cố gia, thê tử là bảo bối nâng trong lòng bàn tay, nên ở hậu phương bình yên ngắm hoa uống trà dạo phố vui đùa. Về chuyện ở trên chiến trường bảo vệ quốc gia là chuyện của nam nhân.

Chu thị vừa tự hào về nhi tử ưu tú cũng vừa bất đắc dĩ, nàng đã tìm đủ mọi cách mà không được nên lúc này mới mời hai em dâu cùng giúp đỡ.

Đào thị là người thật thà, một khi đã nhận lời đại tâu thì nhất định phải làm cho được. Cho dù tính cách của nàng ngại ngùng, vốn cũng không biết quá nhiều về chuyện các cô nương chưa lập gia đình. Vốn dĩ Đào thị muốn tìm trưởng công chúa Nguyên Gia nhờ giúp đỡ, nhưng trước khi ra cửa lại đổi chủ ý, cho người gọi Cố Thanh Ninh tới.

Tính cách Đào thị yếu đuối không có chủ kiến, lúc trượng phu ở nhà thì nghe trượng phu, sau khi trượng phu ra ngoài thì có chuyện gì nàng cũng tìm đại tâu. Song, chuyện này không thể tìm đại tâu, nàng nhớ đến nữ nhi làm việc rõ ràng trật tự, so với mình thì đương nhiên Cố Thanh Ninh đáng tin hơn nhiều.

Trong lòng Cố Thanh Ninh vô cùng bất đắc dĩ, để muội muội chưa cập kê quan tâm chuyện hôn sự của đường ca, có lẽ chỉ có Đào thị mới làm ra được. Chỉ là nhìn ánh mắt khẩn thiết của Đào thị, Cố Thanh Ninh cũng không tiện nói gì nàng. Dù sao chuyện liên quan đến đại ca, nàng cũng không thể không quan tâm.

Trước đó, Cố Thanh Ninh đã đi theo Nguyên Gia nhìn các cô nương ở kinh thành một lượt, nhưng trong phút chốc cũng không nhớ ra cô nương nhà nào thích hợp với đại ca.

Đào thị vẫn luôn nhìn Cố Thanh Ninh, hồi lâu sau Cố Thanh Ninh mới nói: “Nương cho con về nghĩ lại, đến lúc đó sẽ sắp xếp một danh sách để cùng người xem xét.”

Đào thị hơi thất vọng nhưng cũng gật đầu: “Được, nương nghe con.”

Cố Thanh Ninh nói xong thì muốn rời khỏi, Đào thị lại gọi nàng lại: “Ta nghe nói Vân Châu và Hạ tiên sinh muốn rời đi du học. Thanh Ninh... Con nghĩ thế nào?”

Cố Thanh Ninh mới tránh thoát Hoắc Vân Châu, không ngờ vẫn không trốn được chủ đề này. Nàng đành phải uyển chuyển từ chối: “Nương có ý gì? Đây là quyết định của Hạ tiên sinh và Hoắc công tử, chúng ta là người ngoài, chúc phúc được rồi, còn có suy nghĩ gì?”

Ai ngờ Đào thị lại nghe không hiểu: “Haiz... Không phải nương có ý này. Ý của nương là con cảm thấy Vân Châu thế nào?”

Cố Thanh Ninh không để ý đến hình tượng nữa mà trợn mắt, gằn từng chữ: “Con hiểu ý nương, nhưng với con mà nói thì Hoắc công tử chỉ là thân thích xa xôi bên Đại bá mẫu mà thôi. Tuy nói mọi người làm đồng môn mấy năm song cũng chỉ quen thuộc hơn người ngoài chút ít mà thôi.”

Nàng đã nói đến mức này, sao Đào thị lại không hiểu. Đào thị hơi thần thò, song cũng nhanh chóng giữ vững tinh thần: “Vậy Tứ hoàng tử thì sao? Tính cách ngài ấy tốt, cũng quan tâm con. Mặc dù nương không muốn con gả vào hoàng gia, nhưng nếu con...”

Cố Thanh Ninh thấy Đào thị càng nói càng quá đáng, vội vàng kêu dừng: “Nương, lúc này con mới mấy tuổi, người cứ vội vàng gả con đi vậy sao?” Nàng oán tránh mấy câu nửa thật nửa giả, Đào thị đành phải ngừng nói.

Cố Thanh Ninh sợ Đào thị lại nói những lời này nên lấy cớ muốn chỉnh sửa danh sách mà vội vàng rời đi.

Sau khi nàng rời đi, Đào thị mới nặng nề thở dài. Lục Liễu vội vàng nói: “Nãi nãi đừng để trong lòng, tuổi của tiểu thư còn nhỏ mà, cũng chưa hiểu chuyện. Đợi tiểu thư lớn hơn sẽ ổn thôi.”

Đào thị thở dài: “Ta không lo lắng con bé không hiểu chuyện, Thanh Ninh có lòng dạ cứng rắn. Ta chỉ sợ hai người ta nhắc đến cũng không lọt vào mắt con bé.”

Lục Liễu hít vào một hơi lạnh, bàn về điều kiện hay thân phận của Hoắc Vân Châu và Tiêu Tuân cũng đều là rùng trong loài người. Nếu người thế nào còn không lọt vào mắt của Cố Thanh Ninh thì nàng ấy muốn gả cho nhân vật bậc nào chứ?

Lục Liễu không dám nghĩ sâu, vội vàng khuyên nhủ: “Có lẽ nãi nãi chỉ buồn lo vô cớ, tiểu thư không phải người như thế.”

Đào thị nói xong nghĩ lại cũng thấy giật nảy mình, khi này nàng nói lời này cũng không nghĩ nhiều, nhưng có người nghe được thì sẽ có ý khác. Cố Thanh Ninh và Tôn Lan Thấm là bạn tốt, nếu bị người khác biết chẳng phải làm hỏng tình bạn của hai đứa bé sao?

Đào thị vội vàng dặn dò Lục Liễu: “Những lời này tuyệt đối không thể truyền như.”

Lục Liễu cũng liên tục gật đầu: “Nãi nãi yên tâm, nô tỳ sẽ giữ miệng giữ miệng.”

Lục Liễu vừa nói xong, Hồng Oanh ở bên ngoài tới báo nói Liễu thị tới. Đào thị vội vàng mời người đi vào.

Liễu thị vừa đi vào đã cười nói: “Ta mới từ hành lang đi tới thì gặp phải Thanh Ninh. Con bé có vẻ hơi buồn bực, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đào thị nghe thấy Liễu thị nói thế thì phát tay cho người hầu đi xuống, lúc này mới kéo Liễu thị kể khổ.

Liễu thị nghe xong nhin không được mà cười lên: “Ta còn tưởng chuyện lớn gì. Thanh Ninh còn nhỏ mà, nghĩ thế cũng rất bình thường. Ngay cả Thanh Thù, nhắc đến chuyện thành thân cũng tỏ vẻ không muốn.”

“Khác nhau mà.” Đào thị nói, nhưng cụ thể nói khác nhau chỗ nào thì nàng lại không nói được. Cuối cùng chỉ có thể nói: “Đứa nhỏ Vân Châu này có tính cách tốt, lại tài hoa, cũng thích Thanh Ninh, nhưng con bé lại không thích. Mọi người không biết sau này con bé còn có thể xem trọng ai.”

“Mọi người đó.” Liễu thị bất đắc dĩ lắc đầu. “Chúng ta nhìn Vân Châu đương nhiên là thấy vô cùng tốt, nhưng hài tử tuổi này tâm tư khó dò. Chúng ta thích, có lẽ con bé cũng không thích đâu. Ta nhớ lúc ở gia thực, Trạch Mộ không thích Vân Châu lắm, có lẽ Thanh Ninh bị ca ca ảnh hưởng đó!”

Đây là lần đầu tiên Đào thị nghe nói chuyện này, hơi ngạc nhiên: “Tỷ nói Trạch Mộ nhắm vào Vân Châu?”

“Nói nhắm vào cũng không đúng, bọn trẻ cãi nhau ồn ào thôi. Vân Châu lớn tuổi hơn, sẽ không vì thế mà so đo với Trạch Mộ.”

Đào thị nhíu mày, nàng chợt nhớ ra đúng là Cố Trạch Mộ hơi lãnh đạm với Vân Châu. Trước khi Cố Trạch Mộ rời kinh cũng thầm nhắc nhở nàng, Thanh Ninh không còn là tiểu hài tử, phải giữ khoảng cách với nam nhân. Nhưng mà khi đó Đào thị quá đau lòng nên không nghĩ nhiều.

Đào thị nghĩ thế thì càng sầu lo.

Ban đầu Liễu thị chỉ muốn an ủi nàng, ai ngờ càng khuyên càng không hiệu quả, nên chỉ có thể nói: “Thanh Ninh là muội muội của hần, hai người là huynh muội song sinh, từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Trạch Mộ đối với Thanh Ninh vô cùng tốt, hần có suy nghĩ này cũng bình thường. Nói đến

thì phải nói Thanh Thù và Trạch Hạo, từ nhỏ hai người đã cãi nhau ần ỉ, nhưng Thanh Thù lớn hơn, hẳn đối với Tử Ký cũng không vừa mắt. Nữ hài tử được nuông chiều, làm huynh đệ cũng vì làm chỗ dựa cho tử muội nhà mình, để đối phương biết nhà mình không dễ chọc. Sau này gả đi cũng sẽ đối tốt với nàng, đây là chuyện tốt.”

Đào thị lại cau mày lắc đầu, nàng không nói ra được nhưng luôn cảm thấy Cố Trạch Mộ không phải vì lý do này. Nếu bảo nàng nói rõ thì nàng cũng không biết nên nói thế nào.

“Được rồi, ta thấy muội suy nghĩ quá nhiều rồi, thuyên đến đâu cần tự nhiên thẳng, thoải mái lên.”

Cho dù Đào thị vẫn còn hơi lo lắng, nhưng Liễu thị đã nói thế, nàng cũng chỉ miễn cưỡng cười khẽ gật đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108

Cố Thanh Ninh trở về phòng, nàng đem chuyện vừa mới xảy ra vớt qua một bên. Nàng hiểu rõ Đào thị, cho dù Đào thị có sốt ruột thì cũng không làm chuyện gì ép buộc nữ nhi. Trái lại, Đào thị giao phó chuyện liên quan đến đại ca, nàng phải để tâm vào chuyện đó.

Trải qua chuyện tác hợp không thành giữa Tôn Lan Thấm và Tiêu Diễm Chi, Cố Thanh Ninh cũng đã có được bài học. Nàng cảm thấy chuyện tìm đối tượng này phải xem ý kiến của người trong cuộc trước đã. Nàng nghĩ thế nên quyết định đi đến đại phòng một chuyến, muốn nói bóng gió xem rốt cuộc đại ca thích nữ tử thế nào.

Cố Trạch Vũ đang đọc sách, trước đó, khi hắn chuẩn bị thi cử thì đọc Tứ thư Ngũ kinh, bây giờ đây hắn lại xem binh thư và chiến báo từ Nghiệp Thành gửi về. Hắn thấy Cố Thanh Ninh đi tới thì cười nhẹ thả tư liệu trong tay xuống.

“Sao hôm nay Thanh Ninh lại rảnh rỗi tìm đại ca thế?”

Cố Thanh Ninh cũng đã chuẩn bị xong đề tài mà nói: “Muội thấy đại ca đọc sách vất vả nên làm một ít thức ăn mang tới.”

Tuy nói Cố Thanh Ninh không giỏi nữ công, nhưng nàng vẫn nghiên cứu về cách nấu ăn. Song, nàng cũng chỉ đứng cạnh trù nương chỉ chút chút thôi, nếu để cho nàng làm thật thì có lẽ kết quả cũng không kém nữ công bao nhiêu.

Đương nhiên Cố Trạch Vũ hiểu rõ chuyện này nhưng cũng không vạch trần nàng. Hắn nhận lấy điếm tâm, cho mặt mũi mà ăn hết mấy miếng.

Trong ánh mắt Cố Thanh Ninh có vẻ do dự, nàng đang suy nghĩ đi vào chủ đề từ đâu thì lơ đãng nhìn thấy chiến báo Cố Trạch Vũ để trên bàn.

Cố Trạch Vũ chú ý đến ánh mắt của nàng, hắn cầm chiến báo lên: “Thanh Ninh cũng có hứng thú à?”

Lúc trước, tuy nói Phụng Trường Ninh là nữ nhi nhưng cũng được giáo dục như nam tử. Phủ Định Quốc công là nhà võ tướng, đương nhiên dạy bảo hài tử không phải là những thứ nho nhã như Tứ thư Ngũ kinh. Cho nên từ nhỏ Phụng Trường Ninh đã học binh pháp thao lược, ngay cả biết chữ cũng biết từ ba mươi sáu kế trước.

Nhưng sau khi gả vào cung, nàng tuân thủ theo bản phận hoàng hậu nên không động vào những thứ đó nữa. Sau khi trùng sinh, vì để che giấu bản thân mà nàng cũng không chủ động tìm những thứ này để xem.

Bây giờ Cố Trạch Vũ đã chủ động hỏi thế, đương nhiên Cố Thanh Ninh sẽ thuận thế gật đầu.

Cố Trạch Vũ đưa những chiến báo kia tới. Những chiến báo này cũng không tính là bí mật quan trọng, lại thêm hẳn biết Cố Thanh Ninh là người có chừng mực nên cũng không lo nàng sẽ ra ngoài nói lung tung.

Cố Thanh Ninh cũng quên mất mục đích mình đến đây, nàng tập trung tinh thần nhìn những chiến báo này. Thật ra trước đó, thư nhà mà phụ thân gửi từ Nghiệp Thành đến cũng sẽ nói chút chuyện chiến sự ở biên quan, nhưng cũng chỉ nói sơ qua, sao có thể nói kỹ càng như chiến báo được.

Cố Thanh Ninh cứ nhìn như thế, càng xem lông mày càng nhíu chặt.

Cố Trạch Vũ chỉ nghĩ nàng là tiểu nữ hài tò mò thôi, không ngờ nàng lại xem hiểu. Bây giờ thấy vẻ mặt nàng thế này thì cũng cảm thấy hứng thú mà hỏi: “Thanh Ninh có nhìn ra cái gì không?”

Cố Thanh Ninh mấp má môi, nàng biết bây giờ tốt nhất là nàng nên giả vờ không biết gì cả. Nhưng tin tức để lộ ra trong chiến báo này khiến nàng không thể nào im lặng được, nàng hỏi: “Đại ca, trong đám người ngoại tộc này có phải có người của Đại Chu chúng ta?”

Cố Trạch Vũ nhíu mày: “Sao muội lại nói thế?”

“Ngoại tộc dựa vào Lang Ky, từ trước đến nay đều đánh thẳng, chưa từng dùng mưu kế gì cả. Nhưng từ hành động tấn công của ngoại tộc mấy

năm nay thì rõ ràng bọn chúng học được chiến thuật của chúng ta. Tuy nói còn chưa thuần thực nhưng cũng đã rất ra dáng.”

Cố Thanh Ninh chỉ ra mấy trận chiến trong chiến báo, trong mấy trận chiến này có thể nhìn ra ngoại tộc không dấn sức đánh mãnh liệt như trước. Bọn chúng cũng đã bắt đầu có chiến thuật chiến lược.

Cố Trạch Vũ không ngờ Cố Thanh Ninh có thể nhìn ra được vấn đề, nhưng mà hắn cũng không nghĩ đi đâu. Dù sao từ nhỏ nữ hài Cố gia đều đùa với đao kiếm, cho dù hơi hứng thú với binh pháp cũng là đi đâu bình thường.

Hắn nói với Cố Thanh Ninh: “Tổ phụ cũng nghi ngờ như thế. Mấy năm trước, tổ phụ đã phát hiện bên cạnh Trác Cách có người thần bí, ông ta gọi người đó là lão sư. Nghe nói nhìn dáng vẻ người nọ rất giống người Đại Chu. Tổ phụ nghi ngờ có thể người này là tướng lĩnh cao cấp dưới trướng Định Quốc công năm đó, chẳng biết tại sao người nọ lại phản bội Đại Chu, trung thành với Trác Cách.”

Đột nhiên Cố Thanh Ninh nghe được Cố Trạch Vũ nhắc đến Phụng Triển, cả người đều ngẩn ngơ. Lúc nghe được có thể người dưới trướng phản bộ y thì hơi thở càng trở nên dấn dập.

Cố Trạch Mộ nói năm đó Phụng Triển lạm dụng binh quyền, nhưng có chết Cố Thanh Ninh cũng không thể tin tưởng, nhưng những chứng cứ kia lại khiến nàng không thể không tin. Đã nhiều năm như thế, vốn dĩ nàng đã muốn buông bỏ chuyện này, nhưng chợt xuất hiện một phản đề mờ mờ ảo ảo. Đây có phải nói những chứng cứ năm đó có thể là ngụy tạo, Phụng Triển cũng có thể bị hãm hại?

Cố Trạch Vũ nhìn thấy vẻ mặt của Cố Thanh Ninh, hắn lo lắng hỏi han: “Thanh Ninh, mọi sao thế?”

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, nàng thở một hơi, kiềm hãm lại nhịp tim đang hỗn loạn, giả vờ như tò mò mà hỏi: “Vậy tổ phụ có biết người thần bí này là ai chăng?”

Cố Trạch Vũ lắc đầu: “Chắc là không biết, nếu biết thì chắc chắn tin tức sẽ được truyền về trong triều.”

Cố Thanh Ninh hơi thất vọng, nhưng khi tin tức này xuất hiện càng làm cho nàng có suy nghĩ muốn tìm chân tướng chuyện năm đó.

Cố Thanh Ninh đi đến đại phòng lần này không xử lý xong chính sự mà còn mang một bụng đầy tâm sự trở về.

Lúc Cố Trạch Mộ nhận được thư của Cố Thanh Ninh đã là chàng vạng tối. Mấy hôm nay, hắn liên tục chỉnh lý tư liệu, lúc ra khỏi kho văn thư đã hơi chóng mặt. Khi nhận được thư của Cố Thanh Ninh hắn còn tưởng mình đang nằm mơ.

Lúc hắn viết thư gửi về cũng không nghĩ đến nhận được hồi âm. Giữa hắn và Cố Thanh Ninh cách xa như thế, trước khi ra cửa hai người còn cãi nhau một trận, Cố Thanh Ninh đối với hắn lạnh nhạt, hắn càng không dám yêu cầu xa vời.

Cố Trạch Mộ vẫn cảm thấy mình là người rất tự tin, cho dù chuyện gì, chỉ cần hắn muốn thì nhất định có thể làm được. Trên đời này chỉ có hai chuyện hắn không thể nào nắm trong tay, một là chuyện sống chết, hai là Cố Thanh Ninh.

Hắn chưa từng lo được lo mất một người như thế, Cố Thanh Ninh đối với hắn tốt một chút, hắn cũng sẽ cảm giác vừa mừng lại lo. Cho dù nàng nói rõ chỉ xem hắn như huynh trưởng, hắn cũng không dám có chút bất mãn. Hắn luôn nghĩ rằng mình hổ thẹn với Phụng Trường Ninh nên mới có thể đối xử với Cố Thanh Ninh tốt gấp bội. Hắn nghĩ là mình chỉ muốn đề bù mà thôi, cho đến khi Hoắc Vân Châu bộc lộ tâm tư với Cố Thanh Ninh thì trong lòng hắn mới xuất hiện sự ghen ghét. Khi đó hắn mới hiểu được, cho dù kiếp trước hay kiếp này, hắn vẫn luôn thích nữ tử này, chưa bao giờ thay đổi.

Vì yêu nên mới lo, vì yêu nên mới sợ.

Chính vì yêu nàng cho nên hắn mới sợ hãi, mới có thể lo được lo mất. Nhưng đời trước hắn không hiểu những chuyện này, không muốn chấp nhận những chuyện thoát khỏi sự khống chế của hắn, cho nên mới lỡ mất Phụng Trường Ninh.

Bây giờ được trùng sinh, nếu hắn còn phạm lại sai lầm đó nữa thì thật sự uổng phí cơ hội ông trời ban cho hắn lần nữa.

Cỗ Trạch Mộ mở thư ra, trong thư chỉ nói chút việc vặt, hắn xem một chút khoe miệng đã nở nụ cười ấm áp. Hắn có thể tưởng tượng Cỗ Thanh Ninh ngẩng trước bàn sách thế nào, chống cằm nghĩ tới những chuyện này rồi viết từng việc lên giấy.

Lúc Hồng Tùng Nguyên đi vào thì vừa đúng lúc thấy khoe miệng hắn còn chưa thu lại ý cười, ông sợ đến mức suýt chút nữa đã rời đi.

Cỗ Trạch Mộ vội vàng dẹp thư vào: “Chuyện gì?”

Hồng Tùng Nguyên thấy hắn khôi phục vẻ bình thường mới thở phào một cái: “Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi ta còn tưởng ngài trúng tà.”

Cỗ Trạch Mộ: “...”

Hồng Tùng Nguyên thấy sắc mặt hắn trầm xuống, ông khẽ ho một tiếng, vội nói sang chuyện khác: “Tra được rồi. Những thứ được gọi là tang vật kia chắc là đến từ Tào gia Thương Lăng. Nghe nói có người nhìn thấy sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, có kẻ chuyển từng chiếc rương lớn vào phủ tổng đốc. Ta còn tìm một hạ nhân làm việc ở phủ tổng đốc vào năm đó, theo lời hắn nói thì năm đó phủ tổng đốc vô cùng nghèo khó. Trong phủ tổng đốc lớn như thế mà người hầu rất ít. Song sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, bọn họ cũng bị phân tán. Sau này, những hạ nhân làm chứng kia có lẽ được sắp xếp.”

Cỗ Trạch Mộ tạm thời tha cho Hồng Tùng Nguyên một lần, lại theo lời ông ta mà nói: “Tào gia này cũng chỉ là thân hào. Trước tiên không nói việc bọn chúng có thù hận gì đến mức phải phí nhiều tâm tư đi hại Chiêm Thế

Kiệt, chỉ bàn về năng lực, sao bọn chúng có thể làm được những việc như thế?”

“Đương nhiên không chỉ là Tào gia.” Hồng Tùng Nguyên nói. “Năm đó, Chiêm Thế Kiệt vì trị thủy mà đưa ra biện pháp lui ruộng trả song, người chịu ảnh hưởng trực tiếp chính là những kẻ thân hào này, mà tiếp theo chính là quan viên châu huyện ven bờ. Chỉ sợ ngài không biết, số bạc trị thủy hàng năm có thể cứu thiên tai, vào tay bọn họ như bị cạo một lớp da. Nhưng sau khi Chiêm Thế Kiệt đến thì những khoản tiền này ông ta giữ rất chặt, ông ta là người trong nghề, những người khác cũng không có cách tác động ông ta. Chiêm Thế Kiệt động đến đường tiền tài của những người này, ngài nói bọn chúng có hận ông ta không?”

Cố Trạch Mộ vô cùng tức giận: “Đồ khốn nạn!”

Năm đó, hãn phái người đến Sung Châu đi điều tra Chiêm Thế Kiệt, đi qua chỗ quan viên phần lớn đều chửi bới Chiêm Thế Kiệt. Hãn tưởng rằng Chiêm Thế Kiệt làm chuyện khiến cho nhiều người tức giận, không ngờ từ khi bắt đầu cũng chỉ là lời nói dối của những quan lại tham ô này.

Mà chuyện buồn cười hơn là trong những người này có người được hãn tán thưởng là thân tử tận trung với cương vị. Điều này khiến cho Cố Trạch Mộ vô cùng tức giận.

Hồng Tùng Nguyên thấy thế thì nói: “Ta vừa mới sắp xếp lại một phần danh sách quan viên châu huyện ven bờ Hoàng Hà năm đó. Ngài xem một chút đi.”

Cố Trạch Mộ nhận lấy, lật xem từng tờ, càng xem hãn càng tức giận.

Hồng Tùng Nguyên lại nói: “Ngài cũng thấy rõ, nếu ngài thật sự muốn lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt thì sẽ đắc tội nhiều người, càng không nói đến bây giờ Tạ Trường Phong nhận nhiệm vụ của Chiêm Thế Kiệt. Trong thời điểm nhạy cảm này, một khi ngài hành động thiếu suy nghĩ thì sẽ tạo ra hậu quả nghiêm trọng. Ngài đã nghĩ đến rồi chứ?”

“Nếu ta chưa nghĩ kỹ thì sẽ không đến đây.”

Cố Trạch Mộ chậm rãi ng ồi xuống, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại. “Tất nhiên ta sẽ đi ầu tra rõ ràng chuyện này, không chỉ vì Chiêm Thế Kiệt bị oan khó lòng rửa sạch mà cũng vì ngàn ngàn vạn vạn bách tính của Đại Chu tri ầu.”

H ồng Tùng Nguyên nhìn thấy Cố Trạch Mộ như thế thì trên mặt cũng lộ vẻ xúc động. H ần và Tiêu Dận làm bạn nửa đời, cho dù địa vị khác xa nhau nhưng ông vẫn xem đối phương là bằng hữu tốt nhất. Song đến cuối cùng, phần khí phách kia trên người Tiêu Dận dần hao mòn, h ần thu ần thực đùa bốn quy ần mưu, trở thành đế vương mọi người tôn kính. Nhưng cũng khiến cho H ồng Tùng Nguyên thất vọng không thôi.

Mà bây giờ, H ồng Tùng Nguyên nhìn thấy Cố Trạch Mộ như thế, ông cảm thấy trái tim già nua bình tĩnh của mình lại từ từ nhảy lên. Ông mỉm cười, giống như hứa hẹn đi ầu gì đó: “Ngài nói như thế, đương nhiên ta sẽ dùng hết sức giúp ngài.”

Cố Trạch Mộ ng ẩng đầu nhìn về mặt của H ồng Tùng Nguyên, h ần cũng chậm rãi cười lên: “Không phải chứ, ta cho rằng ông trốn mất rồi chứ?”

Hai người đầu cười lên, dường như trở về lúc thiếu niên h ăng hái năm đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109

Cố Trạch Mộ đã tra được Tào gia, đương nhiên muốn thuận theo manh mối này tra ra. Đúng lúc trước đó Tào gia muốn dựa thế Thái tử, muốn lôi kéo Cố Trạch Mộ nên vẫn mời hẳn dự tiệc, nhưng Cố Trạch Mộ luôn từ chối. Lần này, hẳn đừng ý.

Người phụ trách tiếp đãi Cố Trạch Mộ chính là trưởng tôn Tào gia, Tào Nguyên. Tuổi của hắn ta lớn hơn Cố Trạch Mộ mấy tuổi, nhưng không hề dám xem thường Cố Trạch Mộ. Không nói đến việc thân phận hắn đại diện cho Đông cung, mà chỉ với biểu hiện mấy tháng nay của hắn ở Sung Châu cũng đủ để bọn chúng coi trọng.

Lần này, người đến dự yến hội của Tào gia ngoài hương thân bản địa ra thì còn có vài quan viên. Lúc mọi người nhìn thấy Cố Trạch Mộ đều sợ hãi, không ngờ Tào gia lại có mặt mũi lớn như thế có thể mời được hắn.

Tào Thịnh, gia chủ Tào gia trong lòng cũng có mấy phần đắc ý. Tào gia bọn họ ở Sung Châu nhiều năm, gia tài bạc triệu, ruộng tốt trăm ngàn mẫu, nhưng mà con cháu không được việc gì, dựa vào quyền góp nhận chức quan mới được nửa chức quan. Cho nên dù Tào gia có nhiều tiền cũng không được người ngoài tôn trọng bao nhiêu. Mấy năm gần đây, người Tào gia vẫn cố gắng nâng cao danh vọng gia tộc, cho dù tiêu hết nhiều tiền bạc vào đây cũng không tiếc.

Sau khi Cố Trạch Mộ đến Sung Châu, Tào gia đã bắt đầu có ý với hắn, chỉ tiếc Cố Trạch Mộ không để ý bọn họ. Điềm này giống như bọn họ nhìn kẻ mù lòa với ánh mắt quyến rũ, vô cùng phiền muộn.

Bây giờ cuối cùng Cố Trạch Mộ cũng bị rung động, đương nhiên người Tào gia sẽ không bỏ qua cơ hội khoe khoang lần này. Nhưng trong đây có bao nhiêu người muốn đánh chủ ý như bọn họ thì cũng không biết được.

Trong buổi yến hội, có không ít người mượn cơ chào hỏi đến dò xét Cố Trạch Mộ, nhưng biểu hiện của Cố Trạch Mộ rất kín kẽ, khiến cho bọn họ

đều thất bại trở về. Điều này khiến cho Tào Nguyên ở bên cạnh khẽ thở ra, song cũng thận trọng hơn với thiếu niên nhỏ tuổi ở trước mặt này. Không hổ là người được Thái tử điện hạ tin tưởng, không phụ hư danh.

Sau khi yến hội kết thúc, Tào Thịnh mới liên tục xin lỗi Cố Trạch Mộ, lại cẩn thận mời hắn ở lại Tào gia.

Trong lòng Cố Trạch Mộ suy nghĩ một phen, trên mặt lại cười nói: “Tào lão gia đã có lòng mời thì tại hạ không nghe theo cũng không hay.”

Tào Thịnh vô cùng vui sướng, ông ta đã cho người quét dọn khách tốt nhất trong nhà từ sớm, chỉ là không ngờ Cố Trạch Mộ lại thật sự đáp ứng. Ông ta tự mình đi trước dẫn đường, dẫn Cố Trạch Mộ đến khách viện.

Tào gia là thân hào ở Sung Châu, viện tử trong nhà khắp nơi là cảnh đẹp, làm cho người ta không kịp nhìn. Cho dù chỉ là một gian khách viện, nhưng cây cỏ trong đó đều là trân phẩm. Cả gian viện tử cũng rất thanh u lịch sự tao nhã, có thể thấy phú không ít tâm tư.

Tào Thịnh thấy Cố Trạch Mộ có vẻ hài lòng, trong lòng cũng khẽ thở ra.

Chỉ là Cố Trạch Mộ không cần người hầu trong phủ bọn họ mà lại dùng người hầu mình mang theo. Tào Thịnh cũng không để ý, ông ta bảo người khác không được tùy ý làm phiền Cố Trạch Mộ, trên mặt bày tỏ đủ thành ý, hai bên đều hài lòng.

Cứ như thế mà Cố Trạch Mộ ở lại Tào gia, dần làm quen với Tào Nguyên.

Tuy nói Tào Nguyên đọc sách không nhiều nhưng trong việc giao thiệp cũng rất có thủ đoạn. Kết giao với hắn ta khiến cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp. Lại thêm dáng vẻ chất phác chân thành của hắn ta sẽ dễ dàng khiến người ta bỏ xuống sự đề phòng. Thảo nào Tào Thịnh lại giao nhiệm vụ này cho hắn ta.

Mấy ngày nay, Cố Trạch Mộ ở lại Tào gia, tận mắt hắn nhìn thấy Tào gia giàu có thế nào. Hòn non bộ ở Tào gia đều từ Bình Giang xa ngàn dặm trở về, việc này không biết hao phí bao nhiêu sức người sức của. Trong chuyện ăn uống lại càng tinh tế, không nói đến ngày yến hội đó, việc ăn uống ngày thường cũng vô cùng xa hoa lãng phí. Chỉ ăn sáng thôi mà đã có một trăm lẻ tám món, nhưng thực tế chỉ ăn ba bốn món.

Tào Nguyên còn nói rất nhẹ nhàng với Cố Trạch Mộ rằng bình thường hắn ta hay ăn lười chim tước, chỉ lấy lười của mỗi con chim tước mà ăn, còn lại thì vứt bỏ. Cố Trạch Mộ đã từng là đế vương mà cũng không dám xa hoa lãng phí như Tào gia, rốt cuộc số tiền này của Tào gia có từ đâu thì không cần nói cũng biết.

Trong lòng Cố Trạch Mộ dâng lên lửa giận, nhưng hắn lại kiềm nén cơn giận này xuống.

Tào Nguyên cũng không biết Tào gia đã bị phán tử hình trong lòng Cố Trạch Mộ, hắn vẫn dùng đủ thủ đoạn để có thể kết bạn với đối phương. Nếu là người ngoài, tất nhiên đã xem hắn ta là hảo huynh đệ, móc tim móc phổi với hắn. Nhưng trong thân Cố Trạch Mộ lại là linh hồn trải qua hai kiếp, những thủ đoạn này của Tào Nguyên không đáng là gì trong mắt ở trong mắt Cố Trạch Mộ.

Qua một thời gian như thế, Tào Nguyên không biết mình bị lừa mà còn thật sự xem Cố Trạch Mộ là bằng hữu.

Cố Trạch Mộ đã viết xong thư về những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, giao cho người đưa thư để người nọ đưa về kinh thành. Song, trước khi người đưa thư rời đi, hắn gọi đối phương lại dường như hơi do dự, nhưng vẫn lấy lễ vật mua xong từ trước giao cho người đưa thư.

Lúc Cố Thanh Ninh nhận được thư và lễ vật còn hơi ngạc nhiên, nàng tưởng rằng lá thư này Cố Trạch Mộ viết với tâm huyết dâng trào, ai ngờ hắn vẫn viết về hoạt động lâu dài của mình. Mà so với phong thư này, lễ vật hắn đưa từ ngàn dặm xa xôi đến càng khiến nàng cảm thấy kinh dị hơn.

Trong đó là một chiếc trâm có tạo hình độc đáo, ngoài ra còn có hai hộp son phấn.

Cố Trạch Mộ này, ngoại trừ lúc đeo mặt nạ lừa gạt thế nhân thì là người rất tự chủ, thuận tay mua chút điếm tâm cũng không sao. Nếu bảo hẳn tự mình chọn đồ trang sức cho nữ hài thì chuyện này không thể nào.

Chẳng lẽ một lần trùng sinh sẽ khiến tính cách hẳn thay đổi sao?

Những suy nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu Cố Thanh Ninh, nàng cất trâm cài và son phấn vào, cũng không vội vàng viết thư trả lời cho Cố Trạch Mộ. Khoảng thời gian này nàng vô cùng bận rộn, vốn dĩ khi nãy nàng nên đi học binh pháp, nhưng vì lá thư của Cố Trạch Mộ mà đã chậm trễ một hồi.

Cố Thanh Ninh đến đại phòng, Cố Trạch Vũ đang viết chữ. Hắn thấy nàng tới thì khẽ cười một tiếng: “Sao hôm nay tới trễ thế, có chuyện gì à?”

Cố Thanh Ninh có vẻ lúng túng mà nói: “Thật xin lỗi, đại ca, muội có chút chuyện nên tới trễ.”

Cố Trạch Vũ biết nàng không phải là người lười biếng hay trễ giờ, hẳn cũng không tức giận, chỉ nói: “Tuy nói có lý do nhưng quy củ cũng không bỏ được. Một lát hết giờ học, muội chép bài học hôm nay ba lần đi.”

Cố Thanh Ninh cũng không phản đối, nàng ngoan ngoãn đồng ý.

Từ hôm đó, sau khi Cố Thanh Ninh tới phòng đại ca xem chiến báo thì một lòng muốn đi Tây Bắc, nhưng nàng cũng biết người Cố gia sẽ không đồng ý. Hơn nữa, dựa vào bản lĩnh của nàng lúc này, bàn về võ nghệ thì mặc dù ưu tú trong đám nữ tử, nhưng ở trên chiến trường cũng chỉ là khoa chân múa tay. Bàn về binh pháp, mấy năm nay nàng chưa từng tiếp xúc với binh thư, sớm đã quên mất. Cho dù nàng thật sự đi chiến trường cũng chỉ là gánh nặng, gây thêm phiền phức cho người nhà chứ đừng nói đến chuyện đi đầu tra chân tướng năm đó.

Cho nên sau khi trở về nàng đã hạ quyết tâm, một mặt thì học võ nghệ cho giỏi với sư phụ, mặt khác thì thừa dịp Cố Trạch Vũ còn chưa đi ra ngoài nên cùng học binh thư với hắn.

Mặc dù Cố Trạch Vũ cũng tò mò vì sao đột nhiên Cố Thanh Ninh lại cuống nhiệt với binh pháp như thế, nhưng Cố Thanh Ninh không nói, hắn cũng không hỏi nhiều. Hắn vốn dĩ đồng ý chuyện người phải học thêm vài thứ, lại thêm tính cách thích dạy đời, Cố Thanh Ninh lại thông minh nên hắn vui sướng tiếp nhận nhiệm vụ này.

Sau khi học xong một khóa, Cố Trạch Vũ sắp xếp việc làm hôm nay rồi nói: “Qua một thời gian nữa ta sẽ đi theo đội ngũ xuất phát, có lẽ không thể dạy thêm cho muội được.”

Lúc này Cố Thanh Ninh mới chợt nhớ ra thời gian trôi qua nhanh như thế, nàng há to miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Cố Trạch Vũ đưa mấy quyển binh thư đã chuẩn bị xong từ sớm cho nàng: “Đây là trước đó ta đã xem qua, đã đánh dấu rất nhiều chỗ. Sau mỗi một chương ta còn chuẩn bị bài tập cho muội, muội phải làm cho tốt chờ ta trở về sẽ kiểm tra.”

“Còn nữa, nếu muội có chỗ nào không hiểu hãy đi hỏi Triệu thúc. Triệu thúc là người bên cạnh tổ phụ, ông ấy chém giết trên chiến trường nhiều năm, những thứ này ông ấy hiểu rõ hơn ta nhiều. Ta cũng đã nói với Triệu thúc những chuyện này rồi, ông ấy cũng vui vẻ đồng ý, cho nên muội cũng đừng lo lắng.”

Cố Thanh Ninh nhìn ánh mắt ôn hòa của Cố Trạch Vũ, trong lòng cảm thấy phức tạp. Nàng biết Cố Trạch Vũ bận bịu thế nào, trong lúc bận rộn thế này hắn không chỉ dành thời gian dạy bảo nàng mà còn suy nghĩ chu toàn cho nàng như thế. Nàng nhìn thấy quầng mắt xanh đen của hắn, biết những việc này hắn đều thức đêm làm, nhưng hắn lại không nói gì cả. Phần quan tâm này khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Cố Thanh Ninh nhận đồng sách kia, chỉ cảm thấy trên tay, trong lòng trĩu nặng.

“Đại ca, ca yên tâm, nhất định muội sẽ chăm chỉ.”

Cố Trạch Vũ gật gật đầu, còn đùa giỡn với nàng: “Nếu như Thanh Thù hay Thanh Vi nói thế, ta sẽ còn nghi ngờ. Nếu là Thanh Ninh muội thì ta tin muội nhất định sẽ làm được.”

Cố Thanh Ninh cúi đầu bật cười, bầu không khí nặng nề cũng tan thành mây khói.

Lúc này Cố Trạch Vũ mới nói tiếp: “Tuy nói binh thư rất quan trọng nhưng cứ dùng binh pháp không phải không chết. Trên chiến trường thay đổi từng giây, quan trọng vẫn cần chính muội suy nghĩ.”

“Đại ca yên tâm, muội hiểu.”

Cố Thanh Ninh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cố Trạch Vũ, nói: “Cảm ơn, đại ca.”

Cố Trạch Vũ cười lắc đầu: “Đầu là huynh muội trong nhà, không cần khách khí như thế.” Sau đó hắn dừng lại một chút, lại nói thêm một câu: “Nếu muội thật sự muốn cảm ơn ta thì đừng theo làm loạn với nhóm Đại bá mẫu của muội nữa.”

Cố Trạch Vũ đang nói chuyện gần đây Chu thị dùng tất cả biện pháp muốn hắn thành thân.

Cố Thanh Ninh cũng không ngờ bị hắn phát hiện mình cũng tham gia trong đó, nàng hơi ngượng ngùng một chút. Sau đó nàng suy nghĩ, vẫn không nhịn được mà hỏi: “Đại ca, chẳng lẽ nhiều cô nương như thế mà không có một cô nương nào khiến ca thay đổi chủ ý sao? Trong lòng ca, rốt cuộc ca thích nữ tử thế nào?”

Cố Trạch Vũ không muốn thảo luận chuyện tình cảm của mình với đường muội, nhưng mà Cố Thanh Ninh lại cố chấp. Hắn cẩn thận suy nghĩ một lát mới nghiêm túc nói: “Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ, ta hi vọng nữ tử kia có thể cùng ta sống vai tiến lên.”

Cố Thanh Ninh ngậy ngấn cả người: ”

Cố Trạch Vũ hiếm khi nói thật lòng trước mặt người khác, lại là đường muội còn nhỏ tuổi như thế. Song, tính cách của hắn nghiêm túc, đã quyết định trả lời thì sẽ không qua loa, nên nói tiếp: “Cái gọi là sóng vai tiến lên cũng không phải là nàng muốn cùng ta lên chiến trường. Ta cảm thấy giữa phu thê quan trọng nhất là thổ lộ tâm tình, nâng đỡ lẫn nhau. Ta sẵn sàng che gió che mưa cho thê nhi, nhưng ta hi vọng trong lòng nàng ấy, nàng ấy cũng có thể là đại thụ sóng vai đứng thẳng cùng ta, chứ không phải một đóa hoa phụ thuộc. Cho dù không có ta, ta cũng hi vọng nàng ấy có thể kiên cường xinh đẹp, có thể sống tốt cuộc sống của mình.”

Lời nói này của Cố Trạch Vũ thật sự kinh động lòng người, thế nhân đều cho rằng nữ tử yếu đuối, nhất định phải sống phụ thuộc nam nhân. Cho dù là những nam nhân khác của Cố gia cũng quen gánh mọi áp lực trên vai, xem thê tử như đóa hoa quý báu mà bảo vệ sau lưng.

Nhưng lời nói này của Cố Trạch Vũ lại khiến cho lòng Cố Thanh Ninh nổi lên cơn sóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110

Trước khi Cỗ Trạch Vũ rời nhà, Cỗ Thanh Ninh phải tiễn Hạ Nghi Niên Hạ tiên sinh và Hoắc Vân Châu đi trước.

Khác với lần trước, lần này nơi du học càng xa hơn, hơn nữa cũng là thâm sơn cùng cốc, rất có thể một hai năm còn chưa trở về được. Thêm nữa, cho dù có hộ vệ Hoắc gia nhưng tính nguy hiểm cũng không thấp.

Cỗ Thanh Ninh chuẩn bị không ít đồ cho Hạ tiên sinh, sau khi thu dọn xong nàng tự mình cưỡi tới khách viện. Ai ngờ mới vừa đi vào đã gặp Hoắc Vân Châu.

Hoắc Vân Châu thấy được nàng thì dường như hơi vui vẻ, nhưng hấn cũng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Mặc dù Cỗ Thanh Ninh nói như đinh đóng cột với mẫu thân, nhưng dù sao nàng cũng quen biết Hoắc Vân Châu nhiều năm như vậy, ít nhiều gì vẫn sẽ lo lắng cho hấn. Nhất là lúc này đây hấn lại tỏ vẻ đáng thương, càng khiến cho Cỗ Thanh Ninh hơi mềm lòng.

Cỗ Thanh Ninh nói ra: “Huynh thu dọn đồ xong hết rồi à?”

Hoắc Vân Châu gật gật đầu, mắt thấy nàng yên lòng muốn đi, hấn lại vội vàng nói: “Muội không có chút luyện tiếc ta... Chúng ta sao?”

Cỗ Thanh Ninh quay đầu lại, Hoắc Vân Châu ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hấn hiem khi nghiêm túc, dường như trong con người ẩn chứa hai ngọn lửa nhỏ. Dáng vẻ này cũng rất dọa người, song vành tai đỏ hồng đã bán đứng hấn.

Theo Cỗ Thanh Ninh, hấn cũng chỉ là đứa bé mà thôi. Giờ phút này nghe hấn nói mấy câu như thế, trong lòng nàng ngoại trừ kinh ngạc thì cũng chỉ là bất đắc dĩ: “Đừng nghịch nữa.”

Hoắc Vân Châu nghe nàng nói thế thì ánh mắt tối sầm lại, hẳn còn muốn nói gì đó, Cố Thanh Ninh đã đưa đờ vật vào viện.

Hạ Nghi Niên đang sắp xếp lại rương sách, ông thấy nàng đi đến thì nở nụ cười: “Ta còn tưởng tiểu nha đầu này quên mất lão sư này rồi chứ.”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Ngài lại nói đùa rồi.”

Hạ Nghi Niên nhận lấy đờ vật trong tay nàng, nhìn thoáng qua rồi cười nói: “Đúng là nữ hài cẩn thận, tặng những đờ vật có ít. Nào giống như mấy đứa Trạch Hạo, vậy mà tặng đao kiếm, bỗng nhiên làm hành lý nặng nề hơn.”

Mặc dù Hạ Nghi Niên làm ra vẻ ghét bỏ nhưng mấy thứ đao kiếm này đều được ông mang đi. Theo ông nói, chờ đến khi dùng hết lộ phí thì sẽ dùng mấy thứ này đi cặm lấy tiền.

Cố Thanh Ninh biết xưa nay lão sư nói một đằng nghĩ một nẻo, nàng cũng hơi buồn cười mà chỉ những thứ mình thu dọn đưa qua: “Trạch Mộ biết ngài chắc muốn đi đến Bách Việt nên cố ý tìm người chế được cao, lại còn chuẩn bị phương thuốc phòng khí độc, trị muỗi đốt. Còn nữa, ca ấy dặn dò ngài hãy mang theo nhiều hùng hoàng, bên kia rất nhiều rắn.”

Hạ Nghi Niên tìm ra đờ vật theo chỉ dẫn của nàng: “Đã bận rộn như thế còn phiền tiểu tử này phải nghĩ đến vi sư.”

“Đúng rồi, bây giờ hẳn ở Sung Châu thế nào rồi?”

Cố Thanh Ninh nói chuyện Cố Trạch Mộ trị thủy ở bên kia cho Hạ Nghi Niên nghe, chỉ giấu ông ta việc hẳn đi đầu tra lại bản án cũ của Chiêm Thế Kiệt.

Hạ Nghi Niên liên tục gật đầu, mặc dù ông và Cố Trạch Mộ không thể trở thành sư đồ thực thụ, bình thường cũng hay tranh cãi với nhau, nhưng lại bất ngờ chung chí hướng. Bây giờ Cố Trạch Mộ làm việc lợi quốc lợi dân, đương nhiên ông rất vui mừng.

Cố Thanh Ninh nói chuyện với Hạ Nghi Niên một lúc mới rời khỏi, lúc nàng đi ra ngoài mới nhìn thấy Hoắc Vân Châu vẫn còn ở đó.

Hoắc Vân Châu đi tới mấy bước, nhưng sau khi Cố Thanh Ninh nhìn thấy đôi mắt kia thì đầu óc trống rỗng. Lời nàng muốn nói cũng không nói ra được.

Hồi lâu sau, hắn mới nói được một câu: “Có thể... Đi cùng ta đến hoa viên không?”

Cố Thanh Ninh và Hoắc Vân Châu cùng nhau đi đến hoa viên. Lúc này đã là mùa thu, lá cây dần chuyển thành màu vàng, ngay cả trong gió cũng mang theo sự quạnh hiu.

Hai người đi trên đường nhỏ, bàn chân giẫm lên lá khô phát ra âm thanh “Sàn sạt”.

Cố Thanh Ninh mặc váy dài màu vàng nhạt, tóc chải kiểu Phân tiêu kế rủ xuống đơn giản nhất, trên đó buộc hoa lụa linh lan và trang sức bằng trân châu. Mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, song cũng đã lộ vẻ thướt tha.

Hoắc Vân Châu không dám nhìn nữ hài tử bên cạnh, hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay vẫn liên tục đổ mồ hôi. Bình thường hắn là người thoải mái ranh mãnh, nhưng lại có ngày thế này.

Một hồi lâu sau, Hoắc Vân Châu mới nói: “Ta tưởng rằng muội sẽ không đồng ý với ta.”

Cố Thanh Ninh cong khóe môi lên, nói: “Ta xem huynh là bằng hữu, bằng hữu phải ra ngoài du học, ta nói mấy câu với huynh chẳng phải rất bình thường sao?”

Mặc dù Hoắc Vân Châu đã có chuẩn bị nhưng lúc nghe nàng nói thế thì trong lòng vẫn hơi thất vọng. Hắn không nhịn được mà hỏi: “Ta có chỗ nào không tốt sao? Là... Là vì lần đầu gặp ta trêu chọc muội, hay vì muội cảm thấy ta chưa đủ trầm ổn?”

Cố Thanh Ninh nhìn vẻ mặt khân thiết của hắn, trong lòng cảm thấy hơi áy náy. Nếu không phải nàng mà là một tiểu cô nương khác, khi đối mặt với tình cảm chân thành tha thiết của Hoắc Vân Châu thì cũng sẽ rung động.

Chỉ tiếc nàng không thể nào nói ra chân tướng với Hoắc Vân Châu được, chỉ đành phải nói: “Không phải, huynh rất tốt.”

“Vậy muội...” Hoắc Vân Châu kịp thời ngừng nói, dựa vào tự tôn còn lại của hắn sao có thể nói ra được.

Bầu không khí giữa hai người hơi cứng lại, Hoắc Vân Châu rất muốn hỏi Cố Thanh Ninh có phải vì Cố Trạch Mộ mới không chấp nhận mình. Nhưng hắn lại cảm thấy hỏi thế thì có vẻ hơi khó nhìn, đành phải bu ãn bực trong lòng.

Cố Thanh Ninh hơi bất đắc dĩ, nàng cũng không tiếp tục giải thích nữa.

Cố Thanh Ninh thấy cũng sắp đi dạo vườn hoa xong, nàng đang chuẩn bị cáo từ Hoắc Vân Châu thì nghe bên khác vang lên giọng nói. “Thanh Ninh muội muội, muội ở chỗ này à?”

Cố Thanh Ninh và Hoắc Vân Châu cùng nhìn sang, đã thấy Tiêu Tuân nở nụ cười đi về phía bọn họ.

Trong giây phút đó, trong lòng Hoắc Vân Châu vang lên cảnh báo, sự chán chường và phiền muộn biến mất không còn gì. Hắn giống như bị bỏ vào đấu trường chọi gà, thoáng chốc đã xuất hiện ý chí chiến đấu.

Tiêu Tuân đi tới nói: “Thanh Ninh muội muội, ta vừa xuất cung làm vài chuyện nên tiện đường ghé thăm muội. Không ngờ muội ở trong vườn tản bộ.”

Trên mặt Hoắc Vân Châu nở nụ cười bình tĩnh: “Thanh Ninh, vị này là?”

Bình thường, Hoắc Vân Châu đâu mở miệng gọi Cố Thanh Ninh là “Cô nãi nãi”, bây giờ hắn đang ganh đua với Tiêu Tuân, vì không để mình thua kém nên thân thiết gọi tên của Cố Thanh Ninh.

Lúc này, Tiêu Tuân mới đưa mắt nhìn sang Hoắc Vân Châu, lúc nói chuyện giống như trong bông có kim: “Ta là Tiêu Tuân, bình thường ta cũng không xuất cung, Hoắc công tử không nhận ra ta cũng bình thường. Song, ta lại nhận ra công tử.”

Hoắc Vân Châu tỏ vẻ giật mình: “Thì ra là Tứ hoàng tử điện hạ, thật kính thật kính. Thanh Ninh cũng chưa từng nhắc qua với thần cho nên không thể nhận ra, mong ngài thứ lỗi.”

Hai người nhìn trong, trong mắt lóe lên vẻ chiến đấu.

Từ sau khi Tiêu Tuân được Cố Trạch Mộ phó thác trách nhiệm thì đã đặt chuyện này ở trong lòng. Song, hắn cũng không có nhiều cơ hội xuất cung, trước đó hai người cũng không có cơ hội đối đầu. Hắn không thể ngờ được Hoắc Vân Châu sắp rời kinh thành mà còn quẩn lầy Cố Thanh Ninh không tha.

Tiêu Tuân hiếm khi cứng rắn, Hoắc Vân Châu cũng không nhượng bộ chút nào, bình thường hắn đâu được lòng người, hiếm khi bị người ta nhắm vào. Hai người cứ người tới ta đi, xem ra thế lực ngang nhau.

Cố Thanh Ninh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nàng không nghĩ tới lúc còn sống lại nhìn thấy hai người mang cấp bậc cháu trai tranh giành mình như giành tình nhân, khiến cho nàng thấy vừa bức vừa buồn cười.

Cố Trạch Mộ ở Sung Châu xa xôi không ngờ trước khi hắn đi dặn dò cũng không uổng phí, quả nhiên thành công để cho hai tình địch đối đầu nhau.

Hắn lại không hề hay biết ngài ông đắc lợi.

Lúc này, Cố Trạch Mộ đang ở cùng Hồng Tùng Nguyên nghe tin tức mới nhất ông ấy tra được.

Hùng Tùng Nguyên lắc đầu, sắc mặt hiêm khi nghiêm túc: “Tào gia này thật không đơn giản.”

“Sao lại nói thế?”

Hùng Tùng Nguyên nói: “Ta dựa theo phân phó của ngài mà đi tra sản nghiệp mấy năm nay của Tào gia. Tào gia ngoại trừ có đất thì thu nhập lớn nhất là từ kinh thương ra. Nhưng khi ta phái người đi xem xét thì thấy sản nghiệp Tào gia cũng không tính là rất nhiều, nhất là việc buôn bán vải vóc. Nghe nói vân gấm mà Tào gia bỏ ra số tiền lớn nghiên cứu bán cũng không tốt lắm. Trước đó, Tào gia muốn lấy vân gấm đi cạnh tranh với cống phẩm cũng thất bại, đây đối với Tào gia mà nói cũng tính là tổn thất nặng nề. Trong tình huống này, cho dù bọn họ không bớt ăn thì cũng không nên sống xa hoa lãng phí như thế.”

Cố Trạch Mộ nghe ông ấy nói thế thì sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Cho nên theo ý ông là sản nghiệp Tào gia không chỉ có chút ở bên ngoài, chủ yếu là ở trong bóng tối?”

Hùng Tùng Nguyên gật gù đầu: “Ta nghe ngài nói, năm đó tang vật được tìm thấy trong phủ tổng đốc khoảng một trăm vạn lượng. Nếu những vật này do Tào gia cung cấp thì cũng không phải là số nhỏ.”

Cố Trạch Mộ xoa trán: “Miệng của người Tào gia rất chặt chẽ, gần đây ta luôn nghĩ cách hỏi ra thứ gì đó từ trong miệng Tào Nguyên, song hẳn ta lại vô cùng cảnh giác, không moi được gì cả. Nhưng mà ta vẫn phát hiện vài điếu không đúng.”

“Ồ?”

Cố Trạch Mộ vừa muốn nói gì thì ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa của hạ nhân: “Công tử, Tào công tử đến chơi.”

Cố Trạch Mộ lập tức im lặng, không nói tiếp nữa. Hắn liếc mắt ra hiệu cho Hùng Tùng Nguyên: “Ông tiếp tục thăm dò đi, nhớ kỹ đừng rút dây động rừng.”

Hùng Tùng Nguyên gật đầu rồi đi ra từ cửa hông.

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới bình tĩnh nói: “Mời Tào công tử vào đi.”

Tào Nguyên đi theo hạ nhân đi vào, trên mặt còn mang theo ý cười: “Trạch Mộ, bọn Ngũ huynh nói muốn đi đánh mã cầ, ngài có đi cùng không?”

Bên Sung Châu rất phổ biến đánh mã cầ, không chỉ nam nhân mà rất nhiều cô nương gia cũng thay trang phục cưỡi ngựa ra sân đánh mấy cái.

Cố Trạch Mộ không cảm thấy hứng thú với hoạt động này lắm, lúc trước hẳn vẫn luôn từ chối, nhưng lần này lại là lần đầu tiên đồng ý.

Tào Nguyên cũng không hi vọng nhiều, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ, hẳn ta vội vàng nói: “Vậy thì tốt quá, ta sẽ cho người thông báo Ngũ huynh ngay!”

Cố Trạch Mộ nói: “Ta không am hiểu về đánh mã cầ, đến lúc đó nhìn mọi người đánh cũng được.”

Tào Nguyên liên tục đồng ý, phái người đi báo tin. Tin tức này lập tức truyền khắp phân nửa Sung Châu, người có quan hệ tốt với Tào gia đương nhiên vui vẻ, nhưng cũng có mấy người không vui.

Đợi đến khi Tào Nguyên dẫn Cố Trạch Mộ đến sân bóng thì thấy nam tử được hẳn ta gọi là Ngũ huynh đang tranh cãi với một nhóm người khác. Người cầ đầu tiên tên là Lưu Tử Nghĩa, gia đình cũng là thân hào*. Chỉ là so với Tào gia thì con cháu của Lưu gia có tiền đồ hơn nhiều, trong nhà có con cháu đậu Tiến sĩ vào triều làm quan. Trước kia hai nhà có thù hằn, luôn cảm thấy không vừa mắt nhau. Lưu Tử Nghĩa và Tào Nguyên là cùng thế hệ, bình thường hai người va chạm cũng không ít.

*Thân hào: Nói chung người có địa vị và thế lực trong xã hội cũ

Tào Nguyên nhướng mày, vội vàng kéo Ngũ huynh qua một bên: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Đôi phương lại bu òn bực hơn hẳn: “Không biết tên Lưu Tử Nghĩa có được tin tức từ đâu mà đã phái người chiếm một vùng từ sớm, còn dùng thái độ phách lối bảo chúng ta đổi chỗ!”

Sắc mặt Tào Nguyên trở nên khó coi: “Như thế sao được, khó khăn lắm đệ mới dẫn Cố công tử tới đây, nếu nhượng bộ chẳng phải khiến ngài ấy xem thường chúng ta?”

Ngay lúc hai người nói chuyện, Lưu Tử Nghĩa đã dẫn người đến trước mặt Cố Trạch Mộ.

Vẻ mặt Tào Nguyên căng thẳng, vội vàng ngăn trước người Cố Trạch Mộ, sợ Lưu Tử Nghĩa làm gì đó.

Cố Trạch Mộ lại tự mình đi ra, hơi gật đầu với Lưu Tử Nghĩa: “Lưu công tử.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111

Lưu Tử Nghĩa cười nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Cố công tử, nếu biết ngài muốn tới từ trước thì chúng ta sẽ đưa nơi này cho ngài.”

Cố Trạch Mộ cười nhạt một tiếng: “Không sao.”

Tào Nguyên nghi ngờ nhìn về phía hai người bọn họ, nở nụ cười miễn cưỡng: “Sao thế? Hai vị quen nhau à?”

Cố Trạch Mộ quay đầu lại: “Trước đó từng gặp mặt một lần, Lưu công tử là người rất trọng nghĩa.”

“Lời này của Cố công tử thật khiến ta hồ thẹn.”

Tào Nguyên thấy hai người trò chuyện vui vẻ thì lập tức có cảm giác nguy cơ. Hắn ta thấy Lưu Tử Nghĩa mời Cố Trạch Mộ đi qua chỗ kia của bọn họ ngẫm, Cố Trạch Mộ lại vui vẻ đồng ý. Tào Nguyên bất chấp cản lại: “Cố công tử là khách quý nhà ta, Lưu huynh chặn ngang như thế cũng không tử thế gì?”

“Lời này!” Lưu Tử Nghĩa tỏ vẻ không vui: “Các người đã xem Cố công tử là khách quý thì ngài ấy muốn đi đâu thì đi đó, sao nào? Có phải cần Tào công tử đồng ý mới được?”

“Ta không có ý này!” Tào Nguyên vội vàng giải thích, lại nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Cố công tử, ta chỉ là...”

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng: “Ta biết tính cách của Tào công tử, sẽ không hiểu lầm công tử đâu.”

Tào Nguyên nở nụ cười cảm kích, lại càng oán hận Lưu Tử Nghĩa phá rối: “Đã như thế thì chúng ta hãy so tài một lần đi. Ai thắng có thể dùng sân này, được chứ?”

Lưu Tử Nghĩa nhíu mày: “Cầu còn không được.” Sau đó, y giả vờ nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Cố công tử không phản đối chứ?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Ta cũng không am hiểu đánh mã cầu, hai vị đã muốn so thì ta làm chứng cho hai người cũng được.”

Thật ra sau khi Tào Nguyên nói ra miệng lại cảm thấy hơi hối hận, hắn có vẻ quá so đo làm cho tên Lưu Tử Nghĩa giả vờ vệt này được một phen thanh danh. Nếu hắn thắng còn được, nếu thua thì thật sự mất cả chì lẫn chài.

Nhưng mà trước mắt tên đã trên dây không bắn không được, hắn càng không thể lùi bước.

Cố Trạch Mộ ngẩng xuống trên khán đài, nhưng cũng không giống như khán đài cho lắm. Người có thân phận như Cố Trạch Mộ đâu có không gian riêng, xung quanh là người bảo vệ hắn.

Tào Nguyên và Lưu Tử Nghĩa đều thay trang phục cưỡi ngựa, ngẩng trên lưng ngựa bắt đầu trận đấu. Hai bên đều giương cung bạt kiếm, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Sau đó, hai phe đều dùng toàn bộ thực lực, người tới ta đi, hai bên ngang nhau, điểm số bám sát nhau. Cuộc tranh tài thay nhau lên cao trào, trông rất đẹp mắt.

Chỉ là so với người xem sôi trào ở xung quanh thì Cố Trạch Mộ bình tĩnh hơn nhiều. Hồng Tùng Nguyên dễ dàng dịch dung, vờ như vô tình ngẩng cạnh hắn.

Cố Trạch Mộ cũng không quay đầu lại: “Lưu Tử Nghĩa này là do ông giở trò quỷ.” Hắn không dùng câu nghi vấn mà dùng giọng điệu khẳng định.

Hồng Tùng Nguyên cười đắc ý: “Y và Tào Nguyên đã đấu với nhau từ nhỏ tới lớn, hai người tranh nhau mọi thứ. Từ nữ nhân, đồ cổ, việc làm ăn, cho nên khi y xuất hiện ở đây sẽ không khiến Tào Nguyên nghi ngờ. Mà

khi có một người xuất hiện như thế Tào Nguyên mới có thể rối loạn. Đến lúc hắn ta có cảm giác nguy cơ thì sẽ cho ngài c ần gì cứ lấy, mới có thể cho ngài thừa cơ hội.”

Cố Trạch Mộ: “...”

H ồng Tùng Nguyên càng nói càng phấn khởi: “Giống như theo đuổi tiểu cô nương vậy, vốn nghĩ là đã chắc chắn nên không để ý. Một khi xuất hiện hai tình địch đến cướp thì lập tức có cảm giác tiểu cô nương có rất nhiều điểm tốt, thái độ cũng tích cực hơn. Ngài nói đúng không?”

Cố Trạch Mộ tức đến đen mặt: “... Ông dùng kiểu ví von gì thế?”

“Nói bậy nhưng cũng không sai mà!” H ồng Tùng Nguyên lại nói: “Nhưng mà ngài phải nói cho ta biết rốt cuộc người tổn nhiều công sức với Tào Nguyên này là vì sao? Năm đó, khi xảy ra vụ án của Chiêm Thế Kiệt, Tào Nguyên chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, hắn ta biết gì chứ?”

Cố Trạch Mộ lại hỏi lại: “Lúc đó, ông tra được những tang vật kia đến từ Tào gia, những thứ vàng bạc kia còn dễ nói, nhưng trong đó có một bàn một ghế dựa, những đồ sứ và tranh chữ kia không thể biến ra trong một đêm được... Nhà ngoại của Tào Nguyên họ Diêu, Diêu gia có thương đội lớn nhất Sung Châu, muốn kiếm ra những thứ này cũng không tính là khó khăn.”

“Cho nên ngài cảm thấy Diêu gia cũng tham gia vào chuyện này sao?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Còn nhớ rõ trước đó ta nói với ông, ta phát hiện Tào gia này có vẻ bất thường?”

“Nói thử xem.”

“Mặc dù Tào gia này đã chuyển đến Sung Châu, nhưng chủ yếu bọn họ hoạt động vẫn ở Thương Lăng. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ta ở Tào gia mà nói thì có đôi khi có những đội xe từ Thương Lăng đưa vài thứ tới. Mặc dù Tào Nguyên nói là đặc sản địa phương, nhưng ta thấy vết bánh xe rất sâu. Đặc sản địa phương này còn nhiều hơn trong tưởng tượng nhiều.”

Hùng Tùng Nguyên suy tư: “Vậy xem ra, bước kế tiếp ta nên đi đi đâu tra bản gia Tào gia ở Thương Lăng, sẵn tiện đi đâu tra Diêu gia một chút.”

Cố Trạch Mộ gật đầu: “Nhưng mà nếu như bản gia của Tào gia thật sự có vấn đề thì nhất định thủ vệ sẽ rất nghiêm hơn nhiều. Nếu ông phát hiện chuyện gì mà không thể chống lại thì hãy mau chóng rời đi, không cần vì cái trước mắt.”

“Ngài yên tâm.” Hùng Tùng Nguyên nói thì mới kịp phản ứng: “Vậy còn ngài? Chẳng phải muốn đặt mình vào thế nguy hiểm, để Tào Nguyên dẫn ngài vào hang hổ?”

Cố Trạch Mộ cười cười, có vẻ suy tư: “Dựa vào tính cách của Tào Nguyên, có lẽ bây giờ còn chưa tiếp cận được trung tâm hai nhà Tào, Diêu. Cho dù hấn ta dẫn ta vào thì có lẽ ta cũng không tra được gì.”

“Vậy ngài còn...”

“Đã không có đi đâu kiện thì nên sáng tạo đi đâu kiện.” Về mặt Cố Trạch Mộ lạnh lùng, lời nói lại vô cùng ngang ngược: “Chỉ cần đẩy Tào Nguyên lên vị trí gia chủ đời kế tiếp của Tào gia thì muốn tra gì đó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Hùng Tùng Nguyên: “...”

Qua hồi lâu ông mới phản ứng lại được, liên tục thở dài: “Ngài thật sự là... Thật sự là...”

Chỉ là Hùng Tùng Nguyên “Thật sự là” nửa ngày cũng không nói được gì. Có ai làm gián điệp mà lại như hấn muốn đảo khách thành chủ chứ. Nếu hấn có thể nâng Tào Nguyên lên làm gia chủ, chẳng phải Tào Nguyên sẽ luôn nghe theo lời hấn nói sao, hấn muốn tra gì đó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Nhưng vấn đề là cách này ai mà nghĩ đến? Cho dù nghĩ đến, nhưng ai sẽ làm thế chứ?

Hùng Tùng Nguyên chỉ có thể cảm khái trong lòng, người này không hổ là người từng làm hoàng đế. Nếu so mình với hấn, trong chớp mắt đã

không bằng.

Cố Trạch Mộ lại nói: “Nhưng muốn làm thế, đầu tiên phải khiến cho Tào Nguyên tin tưởng ta mới được.”

Hồng Tùng Nguyên nhìn Tào Nguyên đang ra sức đánh bóng ở giữa sân, lẩm bẫm nói: “Bỗng nhiên ta thấy đờng cảm với tiểu tử này.”

Cố Trạch Mộ mặc kệ Hồng Tùng Nguyên, hắn thấy trận bóng này sắp đánh xong thì vội nói: “Ông đi trước đi, tránh cho Tào Nguyên nhìn thấy ông.”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu, lấy mũ trùm đội lên đầu, im lặng rời đi giống như lúc đến.

Ông vừa rời đi thì trận bóng kết thúc. Tào Nguyên hơi kém một chút, ừ ừ cúi đầu xuống ngựa từ sân đi tới.

Lưu Tử Nghĩa được lúc khoe mẽ, ôm gậy ở một bên cười nhạo nói: “Tào công tử, lần sau đừng nói loạn những lời nóng nảy kia nữa, ai biết có thể không cẩn thận mà vả mặt mình không? Đau chứ?”

Tào Nguyên nghiêng răng, ánh mắt hung ác nham hiểm mà nhìn Lưu Tử Nghĩa.

Lưu Tử Nghĩa quái dị rụt cổ lại: “Chặc chặc chặc, ta sợ quá mà...”

Người bên cạnh Tào Nguyên nhìn thấy không vừa mắt, đang muốn xông lên đánh Lưu Tử Nghĩa một trận thì lại bị Tào Nguyên cản lại: “Thua người không thua trận, đừng để ý đến loại tiểu nhân này.”

Lưu Tử Nghĩa còn muốn nói gì đó thì trông thấy Cố Trạch Mộ từ bậc thang đi tới, y vội thu lại vẻ kì dị trên mặt, nghiêm túc nói: “Nhưng cũng chỉ là so tài thôi, Tào công tử cũng không nên để trong lòng!”

Tào Nguyên thẫn hện y ở trước mặt ra vẻ khác, sau lưng lại có vẻ mặt khác, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn thua nên không có gì để nói. Hắn

tỏ vẻ hổ thẹn nhìn Cố Trạch Mộ: “Cố công tử, để ngài chê cười r ồi.”

Cố Trạch Mộ chỉ cười ôn hòa một tiếng: “Thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, trái lại hôm nay hai bên đều đánh vô cùng hay, khiến ta cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể ra sân k ề vai chiến đấu cùng chư vị. Lực lượng hai bên ngang nhau mới tạo nên một trận bóng xuất sắc như vậy, cũng khiến ta cảm thấy kính nể. Nếu đã như vậy thì thắng thua có quan trọng gì chứ?”

Sắc mặt Tào Nguyên lập tức trở nên tốt hơn, mặc dù Lưu Tử Nghĩa tiếc nuối khi không thể nào chế giễu Tào Nguyên tiếp, song nghe Cố Trạch Mộ nói thế y vẫn cảm thấy thỏa đáng.

Tào Nguyên cảm kích nhìn Cố Trạch Mộ: “Bây giờ cũng đã đến giờ cơm, ta cho người đặt một bàn tiệc rượu ở Vân Tiên Lâu, xin Cố công tử nể mặt.”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu đ ồng ý.

Ai ngờ vào lúc này, Lưu Tử Nghĩa lại chọc ngang một gậy: “Cũng đúng lúc, một lát chúng ta cũng đến Vân Tiên Lâu uống rượu. Cố công tử, Tào công tử, không ngại chứ?”

Cố Trạch Mộ chỉ cười nhạt.

Tào Nguyên lại hận không thể dùng gậy gõ đánh y một cái, nhưng ở trước mặt ngay trước mặt Cố Trạch Mộ chỉ có thể vờ rộng lượng, nghiêng răng nói: “Vân Tiên Lâu này cũng không phải sản nghiệp nhà ta, Lưu công tử muốn đi thì cứ đi.”

Lưu Tử Nghĩa chắp tay, khiêu khích mà nhìn Tào Nguyên: “Tào công tử độ lượng rộng rãi.”

Tào Nguyên: “...”

Cố Trạch Mộ thấy thế thì mới ra hòa giải, Tào Nguyên và Lưu Tử Nghĩa liếc nhau, trong ánh mắt đều bốc lên tia lửa.

Lưu Tử Nghĩa giành nói: “Một lát Cố công tử ng ỡ xe ngựa của tại hạ đi, kéo xe là Đại Uyển Mã, rất ổn định.”

Tào Nguyên vội vàng ngắt lời y: “Không cần, Cố công tử là khách quý của ta, đương nhiên một lát ta sẽ b ỡ Cố công tử.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Lời nói khi nãy của H ồng Tùng Nguyên lập tức xông vào đầu h ắn, khiến h ắn cảm thấy phát tởm, vội vàng cắt ngang lời hai người nói.

“Không làm phiền, tự mình ta đi là được.”

Tào Nguyên và Lưu Tử Nghĩa đều thua thiệt, bọn họ nhìn chăm chăm nhau một chút mới quay người đi.

Đợi đến khi hai bên đi đến Vân Tiên Lâu thì cũng không yên tĩnh. Lưu Tử Nghĩa khiêu khích đủ kiểu, Tào Nguyên vừa muốn đáp trả lại phải để ý đến vẻ mặt của Cố Trạch Mộ, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Trông qua thì có vẻ toàn quá trình Cố Trạch Mộ không nói gì, nhưng h ắn vẫn không chế tiết tấu. H ắn không thể không nói H ồng Tùng Nguyên kéo Lưu Tử Nghĩa này ra thật sự là bước đi thông minh. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Tào Nguyên cũng đã mệt mỏi, song trong bữa tiệc ít nhiều gì Cố Trạch Mộ cũng bảo vệ khiến cho trong lòng h ắn cảm kích không thôi, cũng bắt đầu lộ vẻ thật lòng.

Trở về Tào gia, Tào Nguyên lại tìm Cố Trạch Mộ uống rượu. Cố Trạch Mộ vui vẻ đồng ý.

Nhưng hiển nhiên Tào Nguyên tìm tới h ắn để tỏ lộ sự buồn khổ, vừa đến đã uống trước ba chén. Cố Trạch Mộ vừa rót rượu cho h ắn, vừa hòa theo khi h ắn ta nói gì đó. Cố Trạch Mộ còn nhỏ tuổi, song lại có sự trầm ổn vượt tuổi. Dạng người này khi ở trước mặt người khác rất dễ người người ta buông lỏng cảnh giác. H ắn cũng tận dụng triệt để ưu thế của mình, qua một hồi Tào Nguyên đã xem h ắn như tri kỷ.

“Cố công tử, không gạt ngài, bên ngoài trông ta có vẻ quang vinh, nhưng có ai biết áp lực của ta lớn thế nào?” Gương mặt Tào Nguyên đỏ bừng, hấn ta uống thêm chén rượu rồi lại nói: “Cha ta và tổ phụ đều xem ta như đứa trẻ tui nói cho ta sản nghiệp để ta ra ngoài rèn luyện, nhưng sản nghiệp thật sự trong nhà không cho ta đụng vào...”

Cố Trạch Mộ vừa có suy nghĩ, vốn dĩ hấn muốn dùng chút biện pháp để Tào Nguyên có suy nghĩ này, không ngờ hấn chưa ra tay mà chính Tào Nguyên đã nói ra. Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Tào Nguyên này nhìn bề ngoài có vẻ hết lòng thành thật, thật ra dã tâm cũng không nhỏ, hấn ta có suy nghĩ này cũng không bất ngờ.

Cố Trạch Mộ nhân tiện nói: “Tào công tử nói đùa, công tử là trưởng tôn Tào gia, sau này Tào gia này đều là của công tử. Sớm muộn gì những sản nghiệp kia cũng đều thuộc về công tử, công tử đừng nôn nóng.”

Tào Nguyên say khướt khoát khoát tay: “Cố công tử ngài không rõ, nếu như không lấy được những sản nghiệp kia thì cho dù ta làm gia chủ cũng là hữu danh vô thực...”

Cố Trạch Mộ nhíu mày, nhưng không theo lời hấn nói mà hỏi tiếp, trái lại rót cho hấn chén rượu: “Ta thấy Tào công tử quá lo lắng rồi, thôi uống thêm chén đi.”

Tào Nguyên lại uống mấy chén, cuối cùng cũng gục đầu lên bàn, ngủ đến hôn mê.

Lúc này Cố Trạch Mộ mới để bầu rượu xuống, nụ cười trên mặt cũng biến mất. Hấn lạnh lùng phân phó người hầu: “Đưa Tào công tử trở về đi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ngày thu chiếu vào đình viện, bọn hạ nhân ngáp một cái quét sạch lá rụng. Một nhóm nha hoàn trong veo như nước bưng khăn, chậu rửa mặt vào phòng.

Tào Nguyên nằm trên giường như bị gì đó làm bưng tỉnh, đột nhiên ng ỡ dậy, lúc này hắn mới phát hiện mình đã về tới gian phòng. Hắn xoa đầu đang đau muốn nứt ra, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, sắc mặt có vẻ khó coi. Lúc trước, khi hắn ta đi tìm Cố Trạch Mộ cũng có ý dò xét, nhưng không ngờ cuối cùng mình lại uống đến mức say mềm, cứ thế mà ngủ đi.

Trên gương mặt đang hoàng của hắn lộ vẻ âm trầm, lạnh lùng nhìn mấy nha hoàn: “Đêm qua ta trở về thế nào?”

Nha hoàn run lên một cái, mới nói: “Là... Là Cố công tử phái người đưa ngài trở về”

Tào Nguyên đi xuống giường, mấy nha hoàn vội đi đến hầu hạ hắn rửa mặt thay y phục. Chờ sau khi xong một loạt động tác thì Tào Nguyên lại khôi phục dáng vẻ ngày thường.

Hắn không ăn điếm tâm mà vội vàng chạy tới khách viện.

Cố Trạch Mộ đang ng ỡ trước bàn chậm rãi dùng bữa sáng, hắn thấy Tào Nguyên đến đây cũng chỉ khẽ gật đầu, cũng không đảo lộn tiết tấu của mình. Trái lại, Tào Nguyên đứng ở cổng hơi lo lắng.

Đợi đến khi Cố Trạch Mộ ăn cơm, súc miệng xong thì mới nhìn về phía Tào Nguyên: “Có chuyện gì mà sáng sớm Tào công tử đã tới tìm ta thế?”

Tào Nguyên hơi dừng lại, hắn là người biết giữ miệng, tính cách cũng đa nghi. Hôm qua vì bị Lưu Tử Nghĩa kích thích, sau đó uống rượu cho nên mới nói những lời bình thường không dám nói. Theo tính cách của hắn, đương nhiên sẽ hoài nghi Cố Trạch Mộ nói lời khách sáo. Nhưng lúc này thấy dáng vẻ lạnh nhạt tự nhiên của Cố Trạch Mộ thì lại không chắc lắm.

Cố Trạch Mộ biết rõ mục đích trong lòng hắn ta, song trên mặt lại tỏ vẻ khó hiểu: “Tào công tử?”

Tào Nguyên hoàn hồn lại, nở nụ cười: “Là thế này, đêm qua ta uống nhiều một chút, nói nhảm mấy câu với Cố công tử. Mong rằng Cố công tử đừng để trong lòng.”

Cố Trạch Mộ tỏ vẻ hiểu ra: “Tào công tử yên tâm, chỉ là sau khi say rượu thì nói mấy câu bực tức với huynh đệ, cũng không có gì.”

Tào Nguyên nhớ đến lời nói quá phận của mình đêm qua, Cố Trạch Mộ không thêm mắm thêm muối, cũng không hỏi tiếp, đúng như Cố Trạch Mộ nói, chỉ nghe huynh đệ trút giận mà thôi.

Tào Nguyên lập tức yên lòng, đối với Cố Trạch Mộ cũng hơi hồ thẹn.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy cũng không cảm thấy kinh ngạc, mọi thứ đều trong lòng bàn tay hắn.

Ngay lúc bên Cố Trạch Mộ đang tiến triển thuận lợi thì bên phía Cố Thanh Ninh lại phiền phức không ngừng.

Thật vất vả nàng mới tách được Hoắc Vân Châu và Tiêu Tuân ra, lại đưa tiễn hai sư đồ Hạ Nghi Niên và Hoắc Vân Châu. Nàng tưởng rằng như thế có thể thanh tĩnh mấy ngày. Ai ngờ lúc Cố gia và Liễu gia bàn chuyện hôn sự của Cố Thanh Thù và Liễu Tử Ký, thì Cố Thanh Thù và Liễu Tử Ký lại cãi nhau to một trận, thậm chí la hét trong nhà muốn hủy hôn.

Lúc Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Vi đi nhị phòng, Liễu thị đang đi ra khỏi phòng của Cố Thanh Thù. Liễu thị nhìn thấy hai người bọn họ thì miễn cưỡng nở nụ cười.

Cố Thanh Vi vội vàng hỏi: “Nhị thẩm, Thanh Thù sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

Liễu thị gật gật đầu, lại nói: “Hai con khuyên nhủ nó đi.”

Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Vi nhìn nhau gật đầu.

Hai người đẩy cửa ra đi thẳng đến phòng ngủ của Cố Thanh Thù, Cố Thanh Thù đang nằm trên giường trùm kín chăn.

Cố Thanh Vi bước nhanh qua, xốc chăn trên mặt nàng lên. Hai người tưởng rằng Cố Thanh Thù đang khóc, không ngờ trên mặt nàng sạch sẽ, không có một giọt nước mắt nào.

Cố Thanh Vi khẽ thở ra: “Làm muội sợ gần chết, muội còn tưởng tởm trốn trong chăn khóc chứ!”

Cố Thanh Thù hừ lạnh một tiếng: “Ta khóc cái gì, người làm sai chuyện cũng không phải ta.”

Cố Thanh Ninh nhìn thấy Cố Thanh Thù như thế cũng yên tâm hơn. Nàng vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy Cố Thanh Thù suy sụp tinh thần, không ngờ tâm trạng tởm ấy khá tốt.

Nguyên nhân gây ra chuyện này là Liễu gia chọn hai nha đầu thông phòng cho Liễu Tử Ký, không biết làm sao mà Cố Thanh Thù biết được. Mặc dù Liễu Tử Ký giải thích đủ kiểu rằng hắn không đụng đến hai nha đầu kia, nhưng Cố Thanh Thù lại không buông tha, cuối cùng âm ỉ đến mức muốn từ hôn.

Cố Thanh Thù nói: “Liễu Tử Ký biết rõ tính cách của ta, trong mắt ta không chứa được hạt cát. Hắn không dám từ chối nương của hắn, muốn gạt ta, xem ta dễ bắt nạt chắc!”

Cố Thanh Vi cũng gật gật đầu, đờng tình nói: “Đúng đó, nhưng Nhị tỷ không đánh hắn một trận, quá lỗ r ồi!”

Cố Thanh Thù ảo não đập tay một cái: “Đúng thế! Ta phải đánh hắn một trận mới đúng! Thật sự là! Quá lỗ r ồi!”

Cố Thanh Ninh: “...”

Nàng thật sự bị suy nghĩ của hai tử muội này làm cho đầu hàng, bây giờ là lúc buồn rầu khi không đánh Liễu Tử Kỳ một trận sao? Rõ ràng phải suy nghĩ đến việc tính cách Liễu Tử Kỳ mềm yếu, tùy tiện tiếp nhận hai nha đầu thông phòng kia. Nếu Cố Thanh Thù thành thân với hắn, chuyện gì hắn cũng nghe theo mẫu thân thì mâu thuẫn của hai người sẽ càng ngày càng nhiều.

Không nhắc đến chuyện đó, Cố Thanh Ninh lại đồng tình với Cố Thanh Thù. Cho dù việc này truy nguyên ra, người ngoài cũng chỉ nói Cố Thanh Thù không đúng. Nhưng theo Cố Thanh Ninh thì Liễu Tử Kỳ đã làm sai. Chuyện này không chỉ vì nha hoàn thông phòng hay là chuyện mẫu thân hắn nói gì nghe nấy, mà hắn chưa từng suy nghĩ cách giải quyết vấn đề, chỉ biết trốn tránh.

Chỉ là biểu hiện của Cố Thanh Thù lại khiến Cố Thanh Ninh dở khóc dở cười, không hiểu sao nàng cũng khẽ thở ra. Xem ra, có đôi khi thần kinh quá thô to cũng chẳng phải chuyện xấu gì.

Cố Thanh Thù thở dài nặng nề, chống cằm: “Ta không hề muốn thành thân, vì sao không thể ở nhà chứ?”

“Haiz, nếu có thể gả về nhà thì tốt rồi.” Cố Thanh Vi cũng có suy nghĩ hão huyền.

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Hai người các tử nói mò gì đó...”

Nàng còn chưa nói hết, Cố Thanh Thù cũng cùng ảo tưởng với Cố Thanh Vi: “Đúng thế, mặc dù bình thường ghét bỏ Trạch Hạo, nhưng ta cảm thấy đệ đệ ta đáng tin hơn tên khốn Liễu Tử Kỳ kia nhiều.”

Cố Thanh Vi vội lắc đầu: “Trạch Hạo sao vượt đại ca được! Bàn về tướng mạo thì Trạch Hạo cũng thua đại ca!”

Cố Thanh Thù: “...”

Cố Thanh Vi lại thở dài: “Tiếc là cái trắng tốt đầu là của nhà khác, cũng không biết ai được món hời đó đây?”

Cố Thanh Ninh thấy hai người càng nói càng thái quá, nàng vội ngăn bọn họ lại: “Được rồi, nếu những lời này bị truy vấn đi thì phải làm sao?”

“Chuyện ba tỷ muội chúng ta nói sao lại truy vấn đi được?” Cố Thanh Vi đứng đưng, lập tức chọc Cố Thanh Ninh. “Thanh Ninh, nếu sau này muội phải thành thân thì muốn gả cho ai?”

Cố Thanh Ninh hơi giật mình.

Trước khi Tôn Lan Thấm bị tứ hôn, Cố Thanh Chỉ chưa thành thân, năm cô nương từng nằm trên giường trò chuyện qua đê tài này. Cố Thanh Thù còn có suy nghĩ hảo huyền muốn tác hợp cho Tôn Lan Thấm và Cố Trạch Hạo.

Cảnh tượng đó giống như mới vừa hôm qua, nhưng thời gian trôi qua cũng thật nhanh. Bây giờ Cố Thanh Chỉ đã gả ra ngoài, Tôn Lan Thấm ở trong nhà chuẩn bị gả, Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi cũng sắp đính hôn. Chừng hai năm nữa nàng cũng phải suy nghĩ những chuyện này.

Bỗng nhiên Cố Thanh Ninh có cảm giác thất vọng mất mát, sau khi trùng sinh cuộc sống quá vui vẻ đến mức nàng quên đi cuối cùng mình phải thành thân. Cuối cùng nàng phải rời khỏi Cố gia, gả cho một người có gương mặt mơ hồ không biết là nam nhân tốt hay xấu.

Nàng cảm giác được sự kháng cự thật sâu,

Cố Thanh Vi thấy Cố Thanh Ninh sợ run thì vội đẩy nàng: “Thanh Ninh, muội sao thế?”

Cố Thanh Ninh hoàn hồn, lắc đầu: “Không sao.”

Cố Thanh Vi thở dài: “Làm sao bây giờ? Nhị tỷ, tỷ thật sự muốn hủy hôn sao?”

Cố Thanh Thù hơi do dự, mặc dù thần kinh nàng cứng rắn nhưng cũng không phải không biết thế sự, dù sao đó cũng là nhà ngoại của nàng. Nếu

thật sự hủy hôn, không nói đến quan hệ của hai nhà, chắc chắn nương sẽ có ngăn cách với ngoại tổ mẫu và cữu mẫu.

Ngay lúc nàng đang phân vân thì ngoài cửa vang lên giọng nói lo lắng của nha hoàn: “Nhị tiểu thư, không xong rồi! Nhị thiếu gia đánh Liễu thiếu gia!”

Ba người nhìn nhau.

Các nàng không ngờ được, vừa rồi bọn họ còn ảo não khi không đánh Liễu Tử Kỳ một trận, bây giờ Cố Trạch Hạo đã hoàn thành mong muốn của các nàng.

Lúc ba tỷ muội Cố gia vội vàng chạy đến sảnh thì Cố Trạch Hạo đang quỳ trên đất. Liễu thị vô cùng tức giận: “Ai bảo con đi đánh biểu ca!”

Cố Trạch Hạo không hề tránh né lửa giận của mẫu thân: “Hắn ta có lỗi với tỷ tỷ con, dựa vào cái gì con không thể đánh hắn ta?”

“Con còn mạnh miệng với ta!”

Bình thường Cố Trạch Hạo lạnh nhạt, dường như đối với chuyện gì cũng qua loa không thèm để ý. Lúc này hắn lại ưỡn thẳng sống lưng, ánh mắt kiên nghị, gằn từng chữ: “Tỷ tỷ của con đáng để hắn đối xử một lòng một dạ. Nếu hắn ta đối xử với tỷ tỷ của con tốt thì con sẽ xem hắn là biểu ca, là tỷ phu. Nếu hắn đối xử với tỷ tỷ của con không tốt, con không quan tâm hắn là ai, đánh cũng không sai.”

Cố Thanh Thù ngờ ngác nhìn đê đê, nước mắt tràn khỏi bờ mi. Từ khi xảy ra chuyện, nàng vẫn tỏ ra vô cùng phóng khoáng, không khóc không than, còn có thể nói đùa với Cố Thanh Vi. Nhưng đến giờ phút được, khi được đệ đệ ruột bảo vệ không cần lý do, nàng không nhịn được nữa mà ôm hai muội muội nghẹn ngào khóc rống lên.

Liễu thị nhìn thấy Cố Thanh Thù, thân thể khẽ run lên ngã ngửa trên ghế.

Chu thị và Đào thị nghe tin chạy đến, Đào thị đi an ủi Liễu thị, Chu thị thì gọi mấy đứa bé đến trước mặt. Nàng nói với Cố Trạch Hạo: “Con bảo vệ tử tử, chuyện này không sai. Nhưng hành động nông nổi của con đó, con biết sẽ tạo thành nhiều hậu quả nghiêm trọng không?”

Cố Trạch Hạo cắn môi không nói lời nào.

Cố Thanh Thù vẫn còn khóc thút thít ngăn trước mặt đê đê: “Đại bá mẫu, Trạch Hạo làm thế là vì con, người chớ mắng đê ấy, mắng con đi.”

Chu thị nhìn Cố Thanh Thù, trong lòng nàng đau lòng đứa cháu gái này. Vốn nghĩ Liễu Tử Kỳ là nhà ngoại Liễu thị, hắn và Cố Thanh Thù lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã, nhất định không xảy ra chuyện gì. Ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

Chu thị thấy Cố Thanh Thù luôn cười mở vui vẻ khóc đến mức không ra hơi, nàng cũng không thể nào mắng được, chỉ có thể để Cố Thanh Vi và Cố Thanh Ninh đưa Cố Thanh Thù sang một bên trước.

Lúc này Chu thị mới nhìn về phía Cố Trạch Hạo: “Trạch Hạo, con biết sai chưa?”

“Con không sai!” Trên mặt Cố Trạch Hạo vẫn hiện vẻ cố chấp. “Nam nhân Cố gia chúng ta không nạp thiếp, nữ hài Cố gia cũng không hời hợt chung một chồng với kẻ khác. Hắn ta đã muốn cưới tử tử con thì nên làm được chuyện này. Nếu hắn không làm được thì hãy cuốn xéo từ sớm đi!”

Liễu thị ngẩn ở một bên cũng đã bình tĩnh lại, khi nghe thấy lời này lại dâng lên cơn giận. Nàng cầm lấy chổi lông gà trên bàn muốn đánh lên người Cố Trạch Hạo.

Ai ngờ nàng còn chưa xuống tay, Cố Thanh Thù đã chạy tới ngăn ở trước mặt Cố Trạch Hạo. Liễu thị vừa bước đến mới phát hiện tiểu nhi tử Cố Trạch Thuần đã ôm lấy chân mình.

“Nương, người đừng đánh ca ca tử tử.”

Liễu thị tức giận đến đến run rẩy: “Hay hay hay lắm! Tỷ đệ các con tình thâm, chỉ có ta là nương mới là kẻ xấu đúng không?”

Liễu thị tức đến đỏ mắt, cằm chồi lông gà đánh xuống hai tỷ đệ.

Đào thị hét lên một tiếng, không hề suy nghĩ mà đưa tay. Chỉ nghe thấy “Bốp” một tiếng, Đào thị đau đến mức mặt cũng nhăn lại.

Liễu thị bị dọa, trong phút chốc giật mình. Cố Trạch Thuần không ngờ mẫu thân lại ra tay thật, “Huhu” một tiếng khóc lên.

Cố Thanh Ninh chạy đến cạnh mẫu thân để xem vết thương trên tay nàng. Cố Thanh Ninh kéo tay áo lên, nhìn thấy trên cánh tay Đào thị có một vết màu đỏ ứ đọng khoảng một ngón tay, cũng đã sưng lên. Có thể thấy Liễu thị ra tay nặng bao nhiêu.

Chu thị cũng chạy tới, nàng thấy vết thương này thì vừa phái người gọi đại phu, vừa ôm Cố Trạch Thuần lên. Cố Thanh Vi thừa dịp đi đỡ Cố Thanh Thù, Cố Thanh Thù lại cố chấp không chịu động.

Ngay lúc đang hỗn loạn ầm ĩ thì bỗng nhiên có một giọng nói già nua từ ngoài cửa vang lên: “Ầm ĩ cái gì!”

Trong giây phút đó, trong viện yên tĩnh lại. Ngay cả tiếng khóc của Cố Trạch Thuần cũng nghẹn trong cổ họng.

Mẫn phu nhân trề mắt, vịn tay nha đầu chậm rãi đi đến.

Chu thị tỏ vẻ xấu hổ, không ngờ lại kinh động bà bà. Nàng muốn nói gì đó lại bị Mẫn phu nhân ra hiệu dừng lại.

Mẫn phu nhân nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi nói: “Thừa dịp lão bà ta còn có thể động đậy, có chuyện gì hãy nói đi. Ta sẽ làm chủ cho các con.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113

Mẫn phu nhân ngồi ở chủ vị, Chu thị và Liễu thị đứng ở một bên, bọn người Cố Thanh Thù đứng ở bên khác. Cố Thanh Ninh và mẫu thân đi vào phòng bôi thuốc.

Mẫn phu nhân nhìn con dâu lớn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con nói đi.”

Chu thị nhìn thoáng qua Liễu thị, lại nhìn Cố Thanh Thù với đôi mắt đỏ ngầu, lúc này mới nói hết mọi chuyện từ đầu đến cuối ra.

Mẫn phu nhân nghe xong thì không có bất kỳ phản ứng nào, Liễu thị đang muốn nói gì đó cũng bị bà ngăn cản. Mẫn phu nhân nhìn về phía Cố Thanh Thù: “Thanh Thù, sao nghĩ thế nào?”

Cố Thanh Thù nhếch môi, vẻ mặt có vẻ do dự.

Mẫn phu nhân nói tiếp: “Con cứ nói theo suy nghĩ của mình, không cần kiêng kị.”

Cố Thanh Thù nghe tổ mẫu nói thế thì đi về phía trước một bước, nói: “Tổ mẫu, con không muốn gả đi.”

Mẫn phu nhân không hề nhíu mày dù chỉ một cái, chỉ nói: “Con đã nghĩ thông suốt chưa? Đã mang danh từ hôn thì sau này con không thể gả vào nhà giống Liễu gia là chuyện không thể nào.”

Cố Thanh Thù gật đầu: “Tổ mẫu, con suy nghĩ kỹ rồi.”

Rốt cuộc, Liễu thị cũng không nhịn được mà vội vàng nói: “Nương, Thanh Thù còn nhỏ sao biết nặng nhẹ, người cũng không thể tùy tiện làm ầu.”

“Ta cảm thấy người làm ầu chính là con.” Ánh mắt Mẫn phu nhân trở nên sắc bén, chưa đợi Liễu thị nói gì bà đã nói tiếp: “Tuy nói hôn nhân đại

sư là do cha nương mai mối, nhưng chung quy người nào uống nước ấm lạnh tự biết. Con cho rằng mình đối với nữ nhi tốt, nhưng đối với chính con bé mà nói thì đó thật sự là chuyện tốt sao?”

Liễu thị ngây ngẩn cả người.

Mẫn phu nhân nói: “Ta sống hơn nửa đời người, không nói đến ăn muối gạo còn nhiều hơn các con, nhưng những chuyện nhìn thấy và trải qua cũng không ít. Cái gọi là nha hoàn thông phòng chỉ là nhạc dạo, không nhắc đến trưởng bối Liễu gia nghĩ thế nào, chỉ nói đến Liễu Tử Ký tôi. Hẳn biết rõ Thanh Thù sẽ không vui, nhưng cũng không muốn làm trái ý trưởng bối. Hẳn muốn lấy lòng hai bên nhưng lại không có bản lĩnh đó. Bây giờ Thanh Thù còn chưa gả đi, hẳn đã muốn vị hôn thê tử thân. Nếu ngày sau gả đi, chẳng lẽ con muốn Thanh Thù liên tục nhượng bộ sao?”

Lời này giống như búa tạ gõ vào lòng Liễu thị, khiến cho trong giây phút đó nàng không nói nên lời.

Chu thị cũng gả nữ nhi về nhà mẹ, cũng rất hiểu Liễu thị đang khó xử. Vốn dĩ nàng muốn sau này sẽ từ từ khuyên Liễu thị, không ngờ Mẫn phu nhân lại dùng lời nói như búa tạ đánh xuống. Nàng thở dài, nói: “Đệ muội, đây chính là nương và đại tâu của muội. Thanh Thù còn chưa gả đi, bọn họ đã đánh mặt muội như thế, muội thật sự... Muốn vì nhà mẹ đẻ và để con gái mình chịu uất ức sao?”

Liễu thị cắn môi, nước mắt “Tốc tốc” rơi xuống, nàng cũng không nhận được nữa mà bụm mặt dựa vào vai Chu thị khóc lên.

Mẫn phu nhân nhìn nàng, trong ánh mắt cũng ẩn chứa sự đau lòng. Bà đứng lên: “Được rồi,, chuyện này thế tử lão Nhị không tiện ra mặt, lão bà này cũng không thể phớt lờ được. Thanh Thù là cháu ruột của ta, ta cũng nên tự mình đi đến thông gia đòi một lời giải thích.”

Cố Thanh Thù ngây ngẩn cả người, mặc dù nàng tức giận nói muốn hủy hôn, nhưng nàng không ngờ thật sự có thể từ hôn được. Bởi vì chuyện từ hôn này không chỉ tổn hại thanh danh nữ tử, mà cũng sẽ làm ảnh hưởng thanh danh nhà mình, càng không nhắc đến Liễu gia là nhà ngoại của nàng.

Trước đó, Liễu thị không cho phép nàng từ hôn, cho dù nàng khổ sở cũng không hễ oán trách mầu thân, vì nàng hiểu rõ chuyện này khó thế nào.

Cho nên, sau khi chuyện này được giải quyết dễ dàng như trở bàn tay, nàng cũng không thể tin được.

Cố Trạch Hạo nhìn thấy dáng vẻ ngờ ngạc của tử tử, còn tưởng rằng tử ấy đang lo lắng thanh danh của mình bị ảnh hưởng, nên nói với vẻ khí thế ngất trời: “Tử yên tâm, cho dù sau này tử không thể gả đi được thì đệ sẽ nuôi tử.”

“Tiểu tử thúì, đệ rửa ta đó hả!” Cố Thanh Thù đáp trả theo phản xạ có điều kiện.

Cố Trạch Hạo không hề tức giận, trước đó khi thấy Cố Thanh Thù khóc, hẳn hơi luống cuống tay chân. Bây giờ thấy nàng khôi phục dáng vẻ bình thường, cho dù bị mắng hấn cũng cảm thấy dễ chịu.

Trái lại, sau khi Cố Thanh Thù mắng xong lại hơi hối hận, nàng lúng túng nói: “Nhưng mà... Vẫn phải cảm ơn đệ.”

Cố Trạch Hạo gãi đầu một cái, có vẻ không được tự nhiên: “Tử khách sáo với đệ làm gì...”

Hai tử đệ nhìn nhau, đầu bật cười “Ha ha” một tiếng.

Vốn dĩ Liễu thị đang lo lắng, khi nhìn thấy dáng vẻ hai người họ cũng không nhịn được mà lắc đầu cười.

Nụ cười này phá vỡ bầu không khí ngưng trọng trong sảnh, ngay cả Chu thị cũng cười theo: “Đây mới là dáng vẻ của người một nhà nên có chứ!”

Lúc Cố Thanh Ninh đỡ Đào thị đi ra thì thấy cảnh này. Nàng như bị lây nhiễm, khi nhìn Cố Trạch Hạo nàng lại không tự chủ được mà nghĩ đến Phụng Triển năm đó.

Vì mẫu thân mất sớm, nàng phải gánh vác trách nhiệm trưởng tử như nương, có thể nói Phụng Triển được nàng dạy dỗ từ bé lớn lên. Lúc trước, nàng phải gả vào trong cung, mặc dù tỏ vẻ bình thường nhưng trong lòng vô cùng lo lắng bất an. Chỉ là nàng che giấu quá tốt cho nên không ai nhìn ra, chỉ có Phụng Triển nhìn ra được.

Khi đó, Phụng Triển còn rất nhỏ, song y lại đứng trước mặt nàng như tiểu nam tử hán mà nói: “Nếu tử tử không muốn gả thì đừng gả, đệ nuôi tử.”

Lúc đó, nàng nghĩ chắc là lời nói trẻ con, nhưng lúc này nhớ lại thì lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Điều này cũng làm cho Cố Thanh Ninh càng quyết định muốn đi đến Tây Bắc tìm ra chân tướng chuyện năm đó, trả lại trong sạch cho Phụng Triển.

Đào thị thấy nàng giống như đang ngậy ngấn cả người thì nhẹ nhàng cầm tay nàng, hiểu ý nói: “Có phải nhớ đến Trạch Mộ không?”

Cố Thanh Ninh: “...”

Đào thị lại nghĩ là mình đoán đúng: “Cho dù Trạch Mộ không thích nói chuyện, nhưng thật ra rất quan tâm con. Con cũng không cần phải ước ao mình giống Mộ Thanh.”

Cố Thanh Ninh rất muốn cười lạnh hai tiếng biểu hiện thái độ của mình, nhưng nàng sợ Đào thị đau lòng nên vẫn nuốt lời muốn nói xuống.

Nàng cảm thấy dựa vào quan hệ giữa nàng và Cố Trạch Mộ, có lẽ hẳn rất hi vọng nàng không thể gả đi.

Lúc Cố gia quyết định muốn từ hôn thì Liễu gia cũng đang bàn chuyện này. B ầu không khí trong sảnh rất nghiêm túc, gần như toàn gia đều đến đông đủ.

Sắc mặt Liễu thái phó nghiêm túc nhìn bọn họ một lượt, cuối cùng nhìn về phía Liễu Tử Ký: “Tử Ký, con nói đi.”

Trên mặt Liễu Tử Ký còn có vết thương, vẻ mặt ủ rũ, khẽ nói: “Tổ phụ, đâu là lỗi của con, con...”

Bỗng nhiên Liễu thái phó vỗ bàn một cái: “Ta bảo con nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Tất cả mọi người bị dọa đến im lặng, lúc này Liễu Tử Ký mới ngẩng đầu ấp úng nói chuyện đã xảy ra.

Hồi lâu sau Liễu thái phó cũng không nói gì, lúc này bầu không khí im lặng đến mức kim rơi cũng nghe tiếng, tất cả mọi người không dám thở mạnh,

Ánh mắt Liễu thái phó nặng nề mà nhìn Liễu Tử Ký: “Ban đầu, con ở trước mặt ta thì tốt muốn cưới biểu muội. Sau đó lúc nghị thân, ta cũng ở trước mặt cô cô con cam đoan nhất định sẽ đợi biểu muội con. Bây giờ ần ỉ ra chuyện thế này, đừng nói là cưới, sau này còn mặt mũi nào mà gặp mặt cô cô con và biểu muội nữa hả?”

Liễu Tử Ký nghe mỗi câu nói của Liễu thái phó thì càng cúi thấp đầu hơn. Lúc hắn nghe được câu sau cùng thì sắc mặt trở nên hoảng hốt mà nhìn Liễu thái phó: “Tổ phụ...”

Liễu phu nhân nhìn dáng vẻ đáng thương của cháu trai, không đành lòng mà vội nói lời bảo vệ: “Ông cần gì phải nói những lời này dọa hài tử chứ?”

“Ai nói ta dọa hắn?” Liễu thái phó lạnh lùng nhìn thê tử: “Xem như con dâu không hiểu chuyện, vậy sao bà lại đi theo làm loạn chứ hả. Như Trăn là con gái ruột của bà, Thanh Thù là cháu gái ruột của bà, chỉ sợ người ngoài làm bọn chúng uất ức, mà bà thì hay r ấi, tự làm cho con mình uất ức? Bà xứng làm nương, làm ngoại tổ mẫu không?”

Mặt Liễu phu nhân đỏ bừng lên, bà và trượng phu kết hôn bốn mươi năm, không ngờ khi già lại bị trượng phu răn dạy trước mặt bao nhiêu

người. Mà mẫu thân Bạch thị của Liễu Tử Ký vừa xấu hổ lại vừa tức giận, hận không thể chui xuống khe đất.

Xưa nay Liễu thái phó nói chuyện vẫn như thế, cho dù đối mặt với thế tử và con dâu cũng không nể mặt. Cuối cùng, vẫn là nhi tử Liễu Truyện đến hòa giải.

Nhưng mà Liễu thái phó không vì thế mà dịu lại, ông mắng nhi tử một trận: “Đều là con mang thói xấu, khiến cho cả nhà rối loạn không yên...”

Liễu Truyện bị mắng mặt mày xám xịt, vô cùng bất đắc dĩ. Hắn đã là Thị Lang bộ Hộ, bên ngoài đều được mọi người kính trọng, kết quả trở về nhà còn bị cha mắng. Nhưng hắn lại không hề cảm thấy mình có lỗi, ngoại trừ hắn đào hoa thì cũng không có thói xấu gì khác. Lại nói, nam nhân tam thế tử thiếp không phải chuyện rất bình thường sao? Mặc dù người trong phòng hắn hơi nhiều nhưng hắn cũng không ăn chơi trác táng.

Đến khi Liễu thái phó vừa mắng xong, Liễu Truyện mới nói: “Cha, Cổ gia này làm chuyện bé xé ra to, chỉ hai nha hoàn thông phòng thôi mà, cũng không đẻ bọn họ sinh hài tử. Nếu Thù Nhi không thích thì tới đuổi đi là được. Chuyện này ầm ĩ lớn như thế, Trạch Hạo còn đánh Tử Ký, con làm cữu cữu còn chưa nói gì đó!”

Liễu thái phó không nói gì đã ném chén trà trên bàn lên người Liễu Truyện: “Con muốn quấy tung chuyện hôn sự của con con thì bây giờ hãy đi đến phủ quốc công nói đi!”

Mặc dù Liễu Truyện né tránh được chén trà nhưng vẫn bị nước trà vẩy lên người. Vốn dĩ hắn còn tức giận, khi nghe phụ thân nói câu này thì không để ý đến hình tượng, không thể tin nói: “Cha, cha có ý gì! Chuyện này không phải chỉ là chuyện nhỏ sao? Sao nghe giọng điệu của cha thì giống như ầm ĩ đến mức muốn từ hôn thế?”

Liễu thái phó lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: “Con cảm thấy đây là chuyện nhỏ, nhưng người ta chưa chắc cảm thấy như thế.”

Liễu Truyện gượng cười nói: “Cha, ngài nói đùa gì thế? Không nói đến chuyện từ hôn này sẽ làm ảnh hưởng thanh danh của Thanh Thù, chỉ nói nếu như thật sự từ hôn thì chẳng phải hai nhà sẽ trở thành kẻ thù sao. Cố gia không, không đến mức...”

“Năm đó, mẫu tộc của tiên Thái hậu là Cố gia. Cố thị vì Định Quốc công phong lưu nên uất ức mà chết. Khi đó, Uy Quốc công Cố Tông Bình mới chỉ là thanh niên hai mươi tuổi. Sau khi muội muội ruột hạ táng, ông ta dùng trường thương đánh vào phủ Định Quốc công, khiến cho Định Quốc công phải lập lời thề giao tất cả gia nghiệp cho đôi nhi nữ con vợ cả. Lúc đó, phủ Uy Quốc công không phải như bây giờ, so ra, phủ Định Quốc công uy thế hiển hách, cả hai giống như trên trời dưới đất. Khi đó, phủ Uy Quốc công không hề sợ hãi chút nào chứ nói chi bây giờ?”

Liễu thái phó vừa dứt lời, mặt Liễu Tử Ký lập tức trắng bệch. Hắn vội vàng quỳ xuống trước mặt tổ phụ, cầu khẩn nói: “Tổ phụ, con sai rồi, con đi xin lỗi cô cô và Thanh Thù, con không muốn từ hôn!”

Liễu thái phó nhìn cháu trai, vừa đau lòng lại tiếc rên sắt không thành thép: “Sớm biết có hôm nay thì khi đó con đi làm gì?”

Liễu Tử Ký đã không còn dáng vẻ ương ngạnh như ngày thường, hắn hốt hoảng nghe tổ phụ dạy bảo.

Đúng lúc này, bên ngoài có nha hoàn nơm nớp lo sợ đến báo nói là có người đến thăm.

Liễu Truyện bu ãn bực, nghe vậy thì nói: “Nói hôm nay phủ chúng ta có việc, mời đối phương hôm khác hãy đến.”

Nha hoàn cũng không nghe lệnh mà lại hơi do dự, muốn nói lại thôi.

Liễu Truyện tức giận nói: “Nghe không hiểu lời ta nói sao!”

Nha hoàn bị dọa đến “Lộp cộp” quỳ xuống.

“Đại gia, người tới là... Là Uy Quốc công phu nhân.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114

Mấy năm nay, Mẫn phu nhân đầu ít ra ra ngoài, cho nên lúc biết bà tới nhà, ngay cả Liễu thái phó cũng chấn động. Liễu gia không dám thất lễ, vội vàng mở cửa chính, cung kính đón bà vào.

Mẫn phu nhân là chính nhất phẩm quốc công phu nhân, theo lý mà nói ngay cả Liễu thái phó cũng phải hành lễ với bà. Song, vì ngày xưa có quan hệ thông gia nên lễ này miễn luôn. Nhưng lúc này đây, Liễu thái phó cũng không dám tùy ý như bình thường, dẫn người nhà đoan đoan chính chính hành lễ với Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân cũng không tránh né, nhận lấy lễ này.

Liễu Truyện đứng sau lưng Liễu thái phó, thấy phụ thân đã lớn tuổi vậy mà còn phải hành lễ cho một nữ nhân như Mẫn phu nhân, trong lòng hẳn hơi khó chịu.

Mà trong lòng Liễu thái phó không nghĩ đến những việc này, trái lại trong lòng ông trầm xuống.

Theo thái độ này của Mẫn phu nhân, xem ra mục đích đến không tốt rồi.

Trong lòng Liễu thái phó nghĩ thế, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Bà thông gia là khách quý đến cửa, thật sự hiếm có. Một bữa ăn bữa cơm rau dưa...”

Mẫn phu nhân ngắt lời ông ta: “Liễu đại nhân không cần khách khí, lần này bà già này đến đây là có việc. Chỉ cần giải quyết xong chuyện là được rồi, cơm không cần phải ăn.”

Liễu thái phó thấy bà không hề khách sáo, dự cảm xấu trong lòng càng nặng.

Mẫn phu nhân nhìn về phía những người Liễu gia khác, gương mặt vốn nghiêm túc lại càng trở nên lạnh lùng. Vốn dĩ Liễu phu nhân còn muốn nói

đi đâu gì đó, khi bị bà nhìn qua thì cũng không dám mở miệng nữa.

Lúc này, Mẫn phu nhân mới nói: “Từ khi Như Trăn gả vào phủ Uy Quốc công chúng ta, hai nhà chúng ta đã kết thông gia với nhau. Nhiều năm như vậy, quan hệ thân thiết chưa từng lục đục. Vốn muốn gả Thanh Thù vào nhà ngoại tổ, cũng là thân càng thêm thân, nhưng bây giờ xem ra đây chỉ là mong muốn đơn phương của nhà chúng ta. Nếu như thế, chuyện cưới xin này không tác hợp cũng được.”

Liễu thái phó đã quen vòng vo trên triều đình, không ngờ Mẫn phu nhân không hề vòng vo chút nào mà nói thẳng ra chuyện từ hôn, làm ông ngây ngẩn cả người.

Liễu Truyện phản ứng trước kia, chưa đợi phụ thân mở miệng, vội vàng nói: “Phu nhân, người nói thế cũng qua loa quá rồi, nhà chúng ta vô cùng xem trọng cộc hôn sự này.”

Mẫn phu nhân trợn mắt nhìn Liễu Truyện, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ trong lòng tiểu Liễu đại nhân, bà già này tự mình tới từ hôn cũng là qua loa sao? Chẳng lẽ muốn lão gia nhà ta từ Tây Bắc ngàn dặm xa xôi vội vàng trở về mới có thể từ hôn được à?”

“Vãn, vãn bối...” Khuôn mặt Liễu Truyện đỏ bừng. “Phu nhân hiểu lầm rồi, vãn bối không có ý này.”

“Đi ngay!” Liễu thái phó quát lớn Liễu Truyện: “Con lui xuống trước đi.”

Đến khi người bên ngoài rời đi hết, trên mặt Liễu thái phó mới nở nụ cười bất đắc dĩ, giọng điệu dịu lại: “Bà thông gia, đưa nhỏ không hiểu chuyện, bà chớ trách. Bà cũng đừng tức giận, tất cả cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Mẫn phu nhân không hề bị lay động: “Quý phủ an bài thông phòng cho hài tử, chẳng lẽ chuyện đó cũng là hiểu lầm à?”

“Chuyện này...” Liễu thái phó thẫn thờ nhìn mắt liếc nhìn thê tử, sau đó nói: “Đây là do con dâu tự ý hành động, không phải là ý của chúng ta. Chúng ta đã dạy bảo nàng rồi.”

Mặc dù Liễu phu nhân không thích nhưng cũng không thể không thuận theo ý của trượng phu, nói với Mẫn phu nhân: “Bà thông gia, bà yên tâm, Thanh Thù là cháu gái của ta, sao ta lại làm con bé uất ức được chứ? Hai nha hoàn thông phòng kia bị đuổi đi cả rồi.”

Mẫn phu nhân thản nhiên nói: “Hai vị thân là ngoại tổ của Thanh Thù, tất nhiên ta tin tưởng hai vị. Nhưng mà...”

Liễu thái phó vừa mới thả lỏng trong lòng, khi nghe nửa câu sau của Mẫn phu nhân thì trái tim lại nhấc lên.

Mẫn phu nhân nói: “Cuối cùng Thanh Thù vẫn bị uất ức, Trạch Hạo trút giận cho tử tử hần, nhất thời xúc động nên đánh Tử Ký. Đứa nhỏ này làm việc không có chừng mực, ta định dẫn nó đến thỉnh tội, nhưng mà sau khi biết hần phạm sai lầm thì trong nhà cũng đã dùng gia pháp. Bây giờ Trạch Hạo cũng đang nằm trên giường dưỡng thương, có lẽ không thể tới được, xin hai vị thứ lỗi.”

Liễu thái phó nghe Mẫn phu nhân nói, trái tim lúc cao lúc thấp. Khi nghe bà nói thế thì vội nói: “Chuyện đó không sao cả, bọn chúng là biểu huynh đệ, cãi nhau ầm ĩ cũng chẳng phải chuyện lớn gì.”

Liễu phu nhân muốn nói lại thôi, ai biết rốt cuộc có động gia pháp không, dù sao hoàn toàn đều nghe từ miệng Mẫn phu nhân nói. Trái lại là cháu trai đáng thương của bà bị đánh thành dạng kia, bà sắp đau lòng muốn chết rồi.

Nhưng bà cũng không dám phản bác trượng phu, chỉ có thể thẫn thờ nhếch miệng.

Mẫn phu nhân vờ như không nhìn thấy hành động nhỏ của Liễu phu nhân, lại nói: “Ta và Liễu đại nhân suy nghĩ giống nhau, dù sao cũng là một

cháu ngoại trai một cháu ngoại gái, cũng không thể quá mức bất công, ngài nói đúng không?”

Liễu thái phó nghe bà nói thì xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng vẫn đờng ý, ai bảo chuyện này nhà mình không nói lý trước chứ. Song, dáng vẻ Mẫn phu nhân như thế cũng làm cho ông hơi yên lòng, có lẽ Mẫn phu nhân cũng không muốn từ hôn cho nên mới không chịu bỏ qua. Ông cũng không quan tâm chuyện mình bị chỉ trích, chỉ cần không phải thật sự từ hôn thì tốt rồi.

Ai ngờ, Mẫn phu nhân không ra bài như lẽ thường, thấy Liễu thái phó đờng ý, bà nhân tiện nói: “Liễu đại nhân đã có suy nghĩ giống ta thì hai nhà chúng ta hãy bàn bạc chút đi. Hôm nay từ hôn, cũng không nên kéo dài ảnh hưởng đến chuyện thành thân sau này của hai đứa nhỏ.”

Sắc mặt Liễu thái phó lập tức hoàn toàn thay đổi, ông kiềm nén cơn giận, trầm giọng hỏi: “Cố phu nhân có ý gì! Chẳng lẽ đang đùa lão phu?”

Mẫn phu nhân ngời vửng, không hề hoang mang mà nói: “Sao Liễu đại nhân lại nói thế, không phải ban đầu bà lão này cũng đã nói rõ ý đồ đến rồi sao? Từ lúc bắt đầu, ta tới vì chuyện từ hôn.”

Lúc này, Liễu thái phó mới hiểu được Mẫn phu nhân vốn không có ý nhẫn nhịn. Từ lúc bà bắt đầu vào cửa cũng giống như nước cò mà năm đó Cố Tông Bình đánh vào phủ Định Quốc công. Bà ấy tới vì nhục nhã và ép nhà mình.

Đã không nể mặt mũi, nụ cười trên mặt Liễu thái phó hoàn toàn biến mất. Hai bên đều không nói gì, trong căn phòng lớn như thế lại yên tĩnh đến dọa người.

Liễu Tử Ký ở ngoài cửa nghe lén cuối cùng cũng không nhịn được mà đẩy cửa chạy vào, quỳ gối ở trước mặt Mẫn phu nhân: “Phu nhân, con sai rồi. Con thật sự biết sai rồi, chỉ cần người không từ hôn thì người phạt con thế nào cũng được!”

Mẫn phu nhân nhìn vẻ hoảng hốt thất thố của Liễu Tử Ký, lòng mảy mòi nhú lại. Liễu Tử Ký đọc sách ở gia thực Cố gia nhiều năm như thế,

bình thường cũng hay đi theo bọn Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo thỉnh an bà. Bà cũng xem như là nhìn đứa nhỏ này lớn lên, vốn nghĩ rằng Thanh Thù gả cho hắn sẽ trôi qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Nhưng bà không ngờ được cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Liễu Tử Ký thấy Mẫn phu nhân không nói gì, trong lòng hiện lên một tia hi vọng. Hắn vội nói: “Phu nhân, trong lòng con cũng chỉ có mình Thanh Thù, con không cần ai cả. Chỉ cần người để Thanh Thù gả cho con, nhất định con sẽ đối xử tốt với mọi người ấy, cả đời này cũng sẽ không để mọi người chịu chút uất ức nào.”

Mẫn phu nhân hoàn hồn lại, nhìn Liễu Tử Ký đang thề Lòng dạ của bà đã dần cứng rắn, bà cúi xuống hỏi: “Nếu ngày sau mẫu thân con sắp xếp thêm nha hoàn thông phòng thì sao?”

Liễu Tử Ký vội nói: “Con nhất định sẽ không đồng ý.”

“Vậy nếu mẫu thân con ép Thanh Thù, để con bé nhận lấy?”

Liễu Tử Ký sững sờ: “Con... Nương của con sẽ không làm thế.”

Mẫn phu nhân thản nhiên nói: “Nếu các con thành hôn ba năm mà chưa sinh hài tử thì sao? Nếu như sinh nữ hài thì sao? Nếu Thanh Thù bị thương thân thể, mai này không thể sinh được thì sao?”

Mẫn phu nhân hỏi liên tục ba câu khiến cho Liễu Tử Ký trở tay không kịp. Hắn mở to miệng, cuối cùng chỉ có thể cam đoan vô ích: “Con không nạp thiếp... Không cần thông phòng, nhất định con sẽ không để Thanh Thù chịu uất ức.”

Mẫn phu nhân thở dài: “Con là nam đinh dòng chính duy nhất của Liễu gia, trách nhiệm khai chi tán diệp của Liễu gia đều ở trên người con. Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Đạo hiếu nặng nề ép lên người con, con có thể có thể kiên trì một năm hai năm thậm chí ba năm, nhưng sau đó thì sao?”

Liễu Tử Ký đã ý thức được gì đó, trên mặt toát ra vẻ tuyệt vọng.

Mẫn phu nhân lại nói tiếp: “Tính cách Thanh Thù thoải mái tùy tiện, chúng ta làm trưởng bối không nghĩ tới việc để con bé gả cao, chỉ hi vọng con bé có thể sống cuộc sống hạnh phúc là tốt rồi. Con trai, ta tin tấm lòng con dành cho Thanh Thù, nhưng các con không hợp.”

Câu nói này giống như tuyên Liễu Tử Kỳ án tử hình, hấn chán nản ng ồi bệt xuống, cả người uể oải, giống như đã mất hết tinh thần.

Liễu phu nhân vô cùng đau lòng, đang muốn đi qua đỡ hấn lên thì đã bị Liễu thái phó nghiêm nghị quát bảo ngưng lại.

Liễu thái phó nhìn về phía Mẫn phu nhân, thấy vẻ mặt bà tự nhiên không có chút bối rối đã biết bà hạ quyết tâm sẽ không thay đổi nữa. Ông quay đầu nhìn về phía Liễu phu nhân: “Đi lấy hôn thư của hai đứa bé đến đây.”

“Lão gia!” Liễu phu nhân hoảng sợ mà nói.

Liễu thái phó tức giận nói: “Ta nói lấy hôn thư của hai chúng nó đến, bà nghe không hiểu tiếng người sao!”

Liễu phu nhân vừa tức vừa giận, cuối cùng chỉ có thể cắn răng đồng ý đi từ đường lấy hôn thư đến. Mặc dù Liễu Truyện và Bạch thị bị đuổi khỏi phòng nhưng cũng không dám đi xa quá, bọn họ thấy Liễu phu nhân nổi giận ùng ùng đi ra thì Liễu Truyện vội vàng đi lên hỏi: “Nương, sao rồi?”

Liễu phu nhân tức giận nói: “Bây giờ cha con bảo ta đi lấy hôn thư tới, con nói xem còn có thể thế nào nữa? Hôn sự này không thành rồi!”

Thân thể Bạch thị lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống. Nàng vội kéo tay áo trợng phu: “Sao bọn họ có thể như thế! Chỉ là hai nha hoàn thông phòng, cùng lắm thì bán đi là được. Sao... Sao mà...”

Trong lòng Liễu Truyện cũng khiếp sợ không thôi, hấn vẫn cảm thấy người Cố gia chuyện bé xé ra to. Nhưng khi chuyện bé xé ra to này làm thật thì hấn lại không phản ứng kịp.

Liễu phu nhân không có tâm trạng để ý phu thê bọn họ, bà vội đi từ đường c ần hôn thư r ồi chạy đến sảnh.

Liễu thái phó c ần hôn thư, vẻ mặt phức tạp nhìn thoáng qua, sau đó không do dự mà xé nát. Mà Liễu Tử Ký đang thất h ần lạc phách vì tờ hôn thư kia lại hơi có sức sống, song, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ đau khổ càng sâu.

Liễu thái phó đã thu lại cảm xúc, bảo hạ nhân mang bút mực giấy nghiên đến. Sau đó, ông nhìn Liễu Tử Ký: “Mài mực.”

Thân thể Liễu Tử Ký run lên.

Liễu phu nhân không đành lòng, vội vàng ngăn lại: “Thiếp đến mài, đừng giày vò hài tử.”

Liễu thái phó lại hất tay bà ta ra, nói với Liễu Tử Ký: “Đứng lên! Mài mực!”

Liễu Tử Ký chống đất, lưng lay sắp đổ đứng lên, không nói gì mà đứng trước bàn, c ần thanh mực xoay mấy vòng hơi hợt trên nghiên mực. Ngày xưa, hắn thường mài mực cho tổ phụ, nhưng chưa từng cảm thấy thanh mực nặng nề như thế, g ần như mài không nổi.

Liễu thái phó nhìn dáng vẻ của hắn, không hề thay đổi sắc mặt mà nói: “Lý do ta bảo con mài mực là muốn con suy nghĩ rõ ràng, nhớ rõ ràng! Vì sao hôm nay con lại mất hôn sự này!”

Liễu Tử Ký cúi thấp đầu, hai giọt nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, rơi thẳng vào vào trong nước mực đậm đặc.

Liễu thái phó có ý chí sắt đá thế nào nhưng lúc nhìn cháu trai như thế thì vẫn mềm lòng. Ông không tiếp tục chờ đợi nữa, nâng bút chấm mực, bút đi như du long mà viết thư từ hôn.

Đến khi mực khô, Liễu thái phó giao thư từ hôn cho Mẫn phu nhân.

Mẫu phụ nhân nhận thư từ hôn, nhìn cũng không nhìn đã cho vào tay áo.

“Sau này riêng phần mình gả cưới, mãi mãi không liên quan.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115

Đến khi Mẫn phu nhân cầm thư từ hôn trở về, tảng đá trong lòng Cố Thanh Thù mới rơi xuống. Trước đó, cho dù nàng biết rõ tổ mẫu là người đã nói là làm, thậm chí Mẫn phu nhân còn đích thân đi Liễu gia từ hôn. Nhưng lúc chưa chắc chắn về kết quả, trong lòng Cố Thanh Thù vẫn vô cùng lo lắng.

Khi nàng nhìn thấy thư từ hôn kia, tuy nàng biết thư từ hôn có ý nghĩa gì nhưng lại không có chút khổ sở nào, trái lại nàng cảm thấy trong lòng ấm áp. Nàng biết vì chuyện này mà trong nhà vì nàng sẽ gánh chịu mấy phần. Lúc trước, tính cách của nàng vô tư, bây giờ mới ý thức được rốt cuộc gia tộc có ý nghĩa thế nào.

Mặc dù Liễu thị lo lắng thanh danh nữ nhi và hôn sự, nhưng thấy trên mặt Cố Thanh Thù không có nụ cười giả tạo thì cũng dần nghĩ lại mình. Quan hệ của hai mẹ con cũng dần tốt hơn trước kia.

Ban đầu, những người Cố gia khác còn lo lắng về cảm xúc của Cố Thanh Thù, về sau phát hiện nàng ăn uống tốt hơn, không hề suy sụp sau khi từ hôn thì cũng không còn dè dặt như thế nữa.

Gần đây, vì Cố Trạch Vũ muốn đi Tây Bắc nên vẫn bận rộn tạm biệt bằng hữu và lão sư. Hắn dành thời gian đặc biệt về thư viện Tây Sơn một chuyến, một mặt để tạm biệt, mặt khác để cảm tạ ơn dạy bảo nhiều năm của lão sư.

Ngoài Phương Thận lão sư, Cố Trạch Vũ còn có những tiên sinh dạy học khác ở thư viện Tây Sơn. Mặc dù bọn họ không phải đại nho nổi tiếng khắp thiên hạ như Phương Thận nhưng cũng có học trò khắp thiên hạ. Lúc Cố Trạch Vũ ở thư viện vô cùng chăm chỉ, làm việc cũng có chừng có mực, những tiên sinh này đều vô cùng yêu thích hắn. Nhất là lúc hắn mới hai mươi tuổi đã đậu Tiến sĩ, nhị giáp đầu bảng truyềnlư càng làm cho bọn họ vinh quang cùng. Bây giờ biết hắn sắp lên chiến trường, bọn họ hơi không nỡ.

Trái lại, Phương Thận đã biết đệ tử hạ quyết tâm từ lâu, cho nên cũng không khuyên bảo nhiều. Ngược lại, ông bảo hẳn cho dù đi Tây Bắc cũng không được lười biếng, cũng đã vội vàng thu dọn mấy quyển binh thư quý giá đưa cho Cố Trạch Vũ.

Ngoại trừ lão sư, ở thư viện Tây Sơn có không ít đồng môn của Cố Trạch Vũ. Tính cách Cố Trạch Vũ tốt, cho dù xuất thân quý tộc nhưng cũng không kiêu ngạo, quan hệ với đồng học rất tốt. Bọn họ biết Cố Trạch Vũ muốn đi đánh ngoại tộc, đối với mấy thanh niên nhiệt huyết sôi trào mà nói thì cả đám hận không thể cùng theo Cố Trạch Vũ tiến lên chiến trường.

Cho dù không thể lên chiến trường, bọn họ cũng lén lấy rượu cất giấu ra, lôi kéo Cố Trạch Vũ uống cả buổi tối. Cuối cùng bị lão sư phát hiện, cả đám đều đang say rượu mà bị phát, lúc này Cố Trạch Vũ mới có thể về nhà.

Cũng vì chuyện này mà hẳn trở về trễ một chút, cho nên cũng không biết Cố Thanh Thù xảy ra chuyện này.

Lúc hẳn từ thư viện Tây Sơn trở về, Mẫn phu nhân đã nhanh như chớp lấy thư từ hôn từ Liễu gia. Lúc tin tức này truyền đi, cả kinh thành đều chấn động.

Cố Thanh Chỉ cũng nhờ bên ngoài mới biết được tin này, vì thế vội vàng chạy về nhà. Đúng lúc đó, nàng và huynh trưởng chạm mặt nhau ở cửa.

Cố Trạch Vũ ngạc nhiên: “Thanh Chỉ, sao muội lại trở về rồi?” Cố Thanh Chỉ và Chu Trác Chính mới cưới, vội vàng về nhà ngoại như thế cũng không tốt lắm.

Cố Trạch Vũ đang muốn khuyên nhủ muội muội, lại thấy một bóng dáng xuất hiện ở cổng Cố gia. Hẳn hơi buồn bực nói: “Tử Ký, đã tới rồi sao không đi vào?”

Cố Thanh Chỉ vừa nghe đến tên của Liễu Tử Ký, bỗng nhiên nghiêng đầu qua. Nàng thấy dáng vẻ thảm hại của Liễu Tử Ký, sắc mặt nàng lập tức

thay đổi. Vốn dĩ nàng muốn chửi lên, nhưng kiêng kị đây là cửa nhà mình, chỉ sợ tạo đê tài nói chuyện cho người khác nên cứng rắn nuốt xuống.

Cố Trạch Vũ không biết xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng Liễu Tử Ký cãi nhau với Cố Thanh Thù. Lúc trước, khi ở gia thực, hai người hay cãi nhau, mỗi lần đều là Liễu Tử Ký nhượng bộ. Cố Trạch Vũ cho rằng tình hình lần này cũng giống như thế, vốn định cười mời Liễu Tử Ký vào cửa, ai ngờ lại bị Cố Thanh Chỉ ngăn cản.

“Đại ca, đừng để ý đến hắn, chúng ta đi vào thôi.”

Cố Trạch Vũ sững sờ nhìn về mặt Liễu Tử Ký như tro nguội, lại nhìn thấy sắc mặt căm hận của Cố Thanh Chỉ, hắn lập tức ý thức được gì đó. Cố Trạch Vũ không chào hỏi Liễu Tử Ký nữa, mà cười áy náy với hắn một tiếng, sau đó đi theo Cố Thanh Chỉ vào nhà.

Đến khi vào nhà, Cố Thanh Chỉ mới nói chuyện xảy ra cho hắn biết, Cố Trạch Vũ nhượng mày: “Sao có thể như thế?”

Cố Thanh Chỉ nổi giận đùng đùng: “Liễu đại nhân là kẻ có tính cách lăng nhăng, mọi người Liễu Tử Ký sẽ ngoại lệ, không ngờ hắn ta cũng là cá mè một lứa.”

Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ nói: “Thanh Chỉ, không được tùy ý bàn luận trưởng bối này nọ.”

Cố Thanh Chỉ chu mỏ một cái, nhưng nhìn thấy vẻ trầm tư của Cố Trạch Vũ thì hơi lo lắng nói: “Đại ca, ca sẽ không nói chuyện giúp hắn ta chứ?”

Cố Trạch Vũ lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: “Sao có thể, ta còn phân rõ thân sơ mà.”

Lúc này Cố Thanh Chỉ mới yên lòng lại, nàng chỉ sợ đại ca đọc sách nhiều năm như thế, suy nghĩ cũng mục nát như những nho gia kia, cảm

thấy nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Đến lúc đó, ca ấy còn trách Thanh Thù chuyện bé xé ra to, vậy thì nàng sẽ tức chết.

Rõ ràng lúc nàng ở trong nhà nghe được tin từ hôn chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cố Trạch Vũ nhìn vẻ mặt của Cố Thanh Chỉ đã biết nàng suy nghĩ cái gì, lại thấy mặc dù nàng ra ngoài vội vàng, trang phục không chỉnh chu nhưng cũng thấy gò má nàng hồng nhuận, đôi mắt trong suốt như lúc chưa xuất giá. Có lẽ cuộc sống ở phủ công chúa trôi qua không tệ, Chu Trác Chính đối với nàng cũng tốt.

Cố Trạch Vũ yên lòng, nhân tiện nói: “Hôm nay muội trở về là thăm Thanh Thù sao?”

Cố Thanh Chỉ gật gật đầu, lại nói: “Mặc dù Liễu Tử Ký là tên khốn, nhưng rốt cuộc nữ hài cũng bị tổn thương trong chuyện từ hôn này rất nhiều. Muội muốn đi xem Thanh Thù thế nào.”

“Ừm, muội đi hãy khuyên nhủ Thanh Thù, bảo muội ấy đừng để tâm quá, nữ nhi Cố gia chúng ta không lo không gả đi được.”

Cố Thanh Chỉ nghe thấy câu nói ngang ngược này của ca ca thì liên tục gật đầu. Nàng nghĩ rằng đại ca vừa về sẽ đi thỉnh an nương, lại phát hiện ca ấy đi ra ngoài, lập tức khó hiểu nói: “Đại ca, ca đi đâu thế?”

Cố Trạch Vũ dừng một chút: “Ta ra ngoài tìm Tử Ký.”

Cố Thanh Chỉ nhíu mày: “Ca tìm hắn làm gì?”

Cố Trạch Vũ thản nhiên nói: “Tuy nói là từ hôn nhưng cũng không thể để hắn cứ quanh quẩn ngoài phủ chúng ta được, tránh cho người khác hiểu lầm.”

Từ sau khi từ hôn, cả người Liễu Tử Ký giống như bị rút mất cột sống. Liễu thái phó cũng không cho phép hắn ở lại hậu viện nữa mà tự mình dẫn

hắn đi theo bên người dạy dỗ. Cả ngày, ông sắp xếp đày bài học, tránh cho hắn suy nghĩ nhiều.

Liều Tử Ký nghĩ rằng mình có thể chậm rãi tiếp nhận hiện thực, nhưng vừa nghĩ đến phong thư từ hôn kia thì hắn lại cảm thấy đau khổ không thôi. Hôm nay, hắn thừa dịp tổ phụ đi vào triều nên cầu xin tổ mẫu, lúc này mới ra khỏi nhà. Nhưng khi đến trước phủ Uy Quốc công thì hắn lại hoảng sợ, chỉ có thể ở bên ngoài nhìn ngó, ngay cả chính hắn cũng không biết rốt cuộc mình giữ cái gì.

Khi Cố Trạch Vũ trở về còn nói chuyện nhẹ nhàng với hắn như bình thường khiến cho hắn có một tia hi vọng, nhưng ánh mắt căm hận của Cố Thanh Chi đã kéo hắn về hiện thực.

Liều Tử Ký thất hồn lạc phách, gã sai vặt vẫn ở bên cạnh khuyên hắn trở về, song hắn lại không đáo, cả người như bị mất hồn phách.

Đúng lúc này, cửa Cố gia lại mở ra, Cố Trạch Vũ đi ra.

Liều Tử Ký vội vàng nhìn sang đã thấy Cố Trạch Vũ đi thẳng về phía hắn. Hắn vô cùng vui mừng, nhưng khi thấy sắc mặt âm trầm của Cố Trạch Vũ thì sự vui vẻ kia đông cứng trên mặt.

Trên người Cố Trạch Vũ còn mặc quần áo khi nãy trở về, vẻ mặt cũng hơi mệt mỏi. Chỉ là ánh mắt của hắn vẫn giống ngày thường, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong đáy lòng của đối phương.

Liều Tử Ký mấp máy môi: “Đại ca.”

Cố Trạch Vũ khẽ cười nói: “Không quen không biết, tại hạ không đảm đương nổi tiếng gọi này của Liễu công tử.”

Trong giây phút đó, trái tim của Liều Tử Ký như chìm xuống đáy cốc. Cố Trạch Vũ là trưởng tử đời này của Cố gia, lại thêm tính cách trầm ổn, rất có phong thái của huynh trưởng. Mặc dù bình thường hắn không ở nhà, nhưng gia thực Cố gia được xây nên là vì hắn, cho nên Liều Tử Ký và Tiêu Diễm Chi cũng gọi hắn là đại ca theo những hài tử Cố gia.

Bình thường Cố Trạch Vũ đều chấp nhận, xem bọn họ với đệ đệ muội muội cũng không có gì khác biệt.

Nhưng lúc này đây, mặc dù trên mặt hắn đang nở nụ cười song ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

“Liễu công tử, hai nhà chúng ta đã từ hôn, cho dù ngại nhưng tránh phải tránh. Công tử ở cổng Cố gia chúng ta, nếu người khác nhìn thấy sẽ rước lấy lời đên nhảm nhí này nọ, như thế cũng không tốt lắm.”

Liễu Tử Ký biết rõ lời Cố Trạch Vũ nói đều là sự thật, nhưng tim của hắn vẫn đau như bị dao cắt.

Cố Trạch Vũ lại không hề rung động, mặc dù bên ngoài của hắn có vẻ ôn hòa dễ nói chuyện, song suy nghĩ không khác Cố Trạch Hạo. Nếu Liễu Tử Ký đối tốt với Cố Thanh Thù, hắn sẽ xem đối phương là muội phu, là đệ đệ. Nhưng bây giờ hai người đều từ hôn, có lẽ vì lý do như thế nên Cố Trạch Vũ nhìn Liễu Tử Ký cũng không vừa mắt nổi.

Chỉ là Cố Trạch Vũ không xúc động như Cố Trạch Hạo, hắn cũng không đánh Liễu Tử Ký một trận, nhưng chắc chắn sẽ không cho sắc mặt tốt.

Liễu Tử Ký nhìn thấy thái độ của Cố Trạch Vũ, cuối cùng trong lòng không ôm hi vọng nữa. Hắn hiểu rõ, hắn và Cố Thanh Thù đã không còn hi vọng nữa.

Đợi đến khi Liễu Tử Ký rời đi, Cố Trạch Vũ mới quay người trở về trong phủ.

Một bên khác, Cố Thanh Chỉ muốn đến Nhị phòng tìm Cố Thanh Thù, lại bị nha hoàn nói cho biết Cố Thanh Thù và Cố Thanh Ninh đang ở trên sân luyện võ.

Cố Thanh Chỉ cũng hơi lo lắng, sau khi chuyện từ hôn xảy ra, nàng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng sau khi vui vẻ thì mới ý thức được chuyện này gây tổn thương thế nào cho Cố Thanh Thù. Bây giờ nghe nói Cố Thanh Thù

đang trên sân luyện võ, nàng lo lắng muội muội ngọc sẽ luyện võ để đền bù sự đau khổ, lo lắng muội ấy sẽ tổn thương mình nên vội vàng chạy đến sân luyện võ.

Ai ngờ, khi nàng vừa đến sân luyện võ mới nhìn thấy Cố Thanh Thù đang luận võ với Cố Thanh Ninh.

Hài tử Cố gia đầu tập võ từ nhỏ, nhưng mà thiên phú cũng có cao thấp. Trong mấy tử muội, Cố Thanh Thù có thiên phú cao nhất. Muội ấy kế tục sức mạnh của cha, cần đại đao uy thế hùng hực. Nhị thẩm lo lắng muội ấy thô lỗ quá mức nên không cho muội ấy phí thời gian vào việc luyện võ nữa, cho nên sau này Cố Thanh Thù rất hiếm khi đến sân luyện võ.

Bây giờ Cố Thanh Thù đấu với Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh cầm một thanh kiếm, đường kiếm khéo léo, nàng phán đoán chính xác, cũng đấu ngang tay với Cố Thanh Thù.

Nhưng mà Cố Thanh Chỉ nhìn một lúc vẫn nhìn ra được, trông có vẻ Cố Thanh Thù tỷ thí với Cố Thanh Ninh, thật ra là đang hướng dẫn muội ấy.

Cố Thanh Chỉ mờ mịt, không biết hai muội muội hồ lô này muốn làm gì.

Cố Thanh Vi đang nhìn ở một bên thấy tỷ tỷ thì vội vàng vẫy tay với nàng.

Cố Thanh Chỉ đi qua ngõ xuống, mới phát hiện Cố Thanh Vi không chỉ nhìn say sưa mà trong tay còn cầm hạt dưa.

“Đây là chuyện gì thế?” Cố Thanh Chỉ hỏi.

Cố Thanh Vi nói: “Giống như tỷ thấy đó!”

“Không phải bình thường Thanh Ninh cũng không thích luyện võ sao? Sao lại để Thanh Thù bắt đầu dạy muội ấy?”

Cố Thanh Chỉ nhắc đến chuyện này, Cố Thanh Vi cũng vô cùng khó hiểu: “Ai biết được? Gần đây Thanh Ninh giống như tẩu hỏa nhập ma, không chỉ theo đại ca học binh thư mà còn đột nhiên muốn luyện võ. Sau khi Nhị tử từ hôn cũng buồn chán nên quyết định dạy muội ấy một chút.”

Cố Thanh Chỉ: “...”

Vốn dĩ nàng còn muốn cẩn thận thăm dò Cố Thanh Thù, ai ngờ Cố Thanh Vi lại thẳng thắn nói hai chữ từ hôn ra.

Ngay lúc các nàng nói chuyện, Cố Thanh Ninh chạm vào đao của Cố Thanh Thù, cổ tay nàng hơi đau nên buông kiếm ra.

Cố Thanh Thù thu hồi đại đao, thả binh khí lại trên giá, tới đỡ Cố Thanh Ninh: “Thế nào rồi? Không sao chứ?”

Cố Thanh Ninh lắc đầu, lấy khăn mặt từ trong tay nha hoàn mà lau mồ hôi trên mặt. So với nàng, mặc dù Cố Thanh Thù cũng mới đánh một trận nhưng ngoại trừ sắc mặt hồng nhuận thì cũng không có thay đổi gì.

Cố Thanh Ninh thở dài, nhịn không được mà nói: “Nhị tử thật quá giỏi.”

Cố Thanh Thù khoát khoát tay: “Ta cũng chỉ có sức mạnh này mà thôi, đọc sách còn không bằng muội đó!”

Hai tử muội cười cười đi vào trong đình, lúc này Cố Thanh Thù mới nhìn thấy Cố Thanh Chỉ, vui vẻ nói: “Đại tử, sao tử lại trở về?”

Cố Thanh Chỉ quở mắng: “Còn không phải vì muội sao?”

Cố Thanh Thù cười “Khà khà” một tiếng: “Vẫn là đại tử thương muội.” Sau đó, nàng vô cùng tiêu sái phất phất tay: “Đại tử yên tâm, muội không sao. Không phải chỉ là từ hôn sao, cũng không phải là thủ tiết.”

Cố Thanh Chỉ: “...”

Nàng thật sự phục Cố Thanh Thù, lòng dạ này cũng quá phóng khoáng rồi. Nàng tức giận chỉ ngón tay về phía Cố Thanh Thù: “Xì xì xì, nói bậy gì đó! Mọi người không thể nói mấy câu tốt sao?”

“Được rồi, mọi người biết sai rồi, đại tỷ.”

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Thanh Thù làm nũng với Cố Thanh Chỉ, nhin không được mà cười lên, cũng gọi đại tỷ.

Cố Thanh Chỉ sờ đầu mọi người, sau đó cầm lấy khăn từ tay nha hoàn, vừa lau vừa nói dông dài: “Đầu đầy mồ hôi, thổi gió một hồi coi chừng đau đầu.”

Cố Thanh Thù thè lưỡi, làm khẩu hình với hai mọi người: “Sau khi Đại tỷ lấy chong chóng càng lúc càng cảm râm.”

Mặc dù Cố Thanh Chỉ không thấy được nhưng giống như có thuật đọc suy nghĩ, hừ lạnh nói: “Lại nói xấu gì ta đó!”

Cố Thanh Thù vội vàng ngậm miệng.

Cố Thanh Chỉ trừng nàng một chút, lại thuận miệng hỏi: “Thanh Ninh, đang yên lành sao đột nhiên có hứng thú với binh thư và võ công vậy?”

Cố Thanh Ninh cũng không giải thích, chỉ mơ hồ dẫn đề tài này đi.

Cố Thanh Chỉ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thuận theo nàng dời đề tài này đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116

Sau khi Cỗ Trạch Vũ trở về thì đi gặp mẫu thân trước. Trước đó, chuyện của Cỗ Thanh Thù hẳn chỉ nghe sơ qua, bây giờ hẳn mới được nghe mẫu thân nói hết mọi chuyện.

Lúc đi ra khỏi phòng mẫu thân, Cỗ Trạch Vũ mới đi tìm Cỗ Trạch Hạo. Song, khi hẳn đến phòng Cỗ Trạch Hạo lại thấy đệ đệ đang chăm chỉ đọc sách. Đây là chuyện trước kia chưa từng có, theo tính cách lười biếng của Cỗ Trạch Hạo thì chỉ cần có cơ hội lười biếng chắc chắn sẽ không bỏ qua. Cái gọi là, có thể ngủ thì sẽ không đứng, có thể nằm thì sẽ không ngủ, đó chính là nói Cỗ Trạch Hạo.

Cỗ Trạch Hạo không biết mình có hình tượng như thế ở trong lòng đại ca. Hẳn thấy đại ca trở về thì vô cùng hưng phấn, vội vàng đặt bút xuống đón tiếp: “Đại ca, ca trở về khi nào thế?”

Cỗ Trạch Vũ vỗ vai đệ đệ: “Vừa mới về, vừa trở về đã biết công lao to lớn của đệ.”

Cỗ Trạch Hạo hơi ngượng ngùng gãi đầu: “Đại ca đừng cười đệ, đệ cũng biết mình hơi xúc động, nhưng nếu có lần nữa chắc chắn đệ sẽ đánh Liễu Tử Ký thêm một trận.”

Cỗ Trạch Vũ lắc đầu: “Nếu đánh hẳn có thể giải quyết mọi chuyện thì cũng quá đơn giản rồi.”

Cỗ Trạch Hạo hơi không phục: “Nhưng ít ra cũng cho hẳn biết người Cỗ gia chúng ta không dễ trêu.”

“Ta thấy chưa chắc.” Cỗ Trạch Vũ thản nhiên nói: “Khi này ta còn trông thấy Liễu Tử Ký đi loanh quanh ngoài phủ của chúng ta đấy.”

Cỗ Trạch Hạo vừa nghe đến tên của Liễu Tử Ký thì lông mày đã dựng lên: “Vậy mà hẳn ta còn dám tới?” Cỗ Trạch Hạo vừa nghe đã muốn xắn tay áo chạy ra ngoài đánh Liễu Tử Ký một trận.

Cố Trạch Vũ không thể làm gì khác ngoài việc giữ chặt hần: “Tổ mẫu vừa nói đệ chịu gia pháp, nằm trên giường không thể động đậy. Lúc này, đệ lại nhảy nhót tung bừng đi ra ngoài, chẳng phải muốn bị người ta khác nắm thóp sao?”

“Nắm thì nắm, có gì ghê gớm chứ!” Mặc dù Cố Trạch Hạo nói thế, nhưng rõ ràng khí thế đã hạ xuống.

“Được rồi, ta đã dạy dỗ hần rồi. Có lẽ hần cũng đã hiểu ra, sau này sẽ không tới nữa.”

Cố Trạch Hạo vô cùng tin phục đại ca, nghe ca ấy nói thế thì lập tức yên tâm.

Cố Trạch Vũ tiện tay cầm sách trên bàn học hần xem thử: “Hiếm khi thấy đệ nghiêm túc như thế, Hạ tiên sinh mà biết có lẽ tuổi già cũng yên lòng.” Nhưng mà sau khi xem xong, hần lại hơi ngạc nhiên: “Là binh thư?”

Cố Trạch Hạo gật gật đầu.

Cố Trạch Vũ hơi buồn cười nói: “Gần đây đệ và Thanh Ninh sao thế, cả đám đều bắt đầu xem binh pháp rồi?”

Cố Trạch Hạo không biết chuyện lúc trước Cố Trạch Vũ còn dạy kèm Cố Thanh Ninh nên cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng hần nhanh chóng rút suy nghĩ này qua một bên, nhìn Cố Trạch Vũ mà nghiêm mặt nói: “Đại ca, đệ suy nghĩ kỹ rồi, đệ muốn theo ca đi Tây Bắc! Đệ không muốn tiếp tục đần độn ngu ngốc thế này nữa, đệ muốn kiến công lập nghiệp, làm chỗ dựa cho nương và tỷ tỷ.”

Cố Trạch Vũ gập ngón tay khẽ gõ đầu Cố Trạch Hạo: “Đệ nói thế là quăng Nhị thúc đi đâu rồi?”

Cố Trạch Hạo hơi cuống lên: “Đại ca, đệ không có ý đó...”

Cố Trạch Hạo biết rõ, hần không có thiên phú trong chuyện học hành, đừng nói đệu Tiên sĩ giống đại ca, chỉ sợ thi còn không đệu Tú tài. Cũng

may võ nghệ của hắn không tệ, nếu muốn có tiền đồ thì chỉ có thể trên chiến trường.

Cố Trạch Vũ khẽ thở dài một hơi: “Trạch Hạo, chiến trường không đơn giản như đệ nghĩ. Đệ muốn vươn lên, chuyện này rất tốt, nhưng không cần trên chiến trường cũng được. Vũ Lâm Quân, kinh thương, dựa vào mặt mũi của tổ phụ, đệ muốn cái gì cũng được, cũng có thể lập công.”

“Những thứ đó muốn lập công cũng quá khó khăn rồi! Không biết chờ đến ngày tháng năm nào, đến lúc đó chẳng phải càng chịu khổ sao...”

Vẻ mặt Cố Trạch Vũ trở nên nghiêm túc hơn: “Nếu đệ nghĩ như thế thì ta càng không cho phép đệ đi biên quan.”

“Vì sao?”

“Đệ hiểu bao nhiêu về Tây Bắc và ngoại tộc? Mỗi tháng đều có chiến báo hồi kinh, trong phủ đều giữ một phần, đệ xem qua mấy phần? Cho dù đệ là tên lính quen thì trên chiến trường cũng phải giết người, đệ giết qua chưa? Ngay cả con gà đệ còn chưa từng giết!”

Giọng điệu của Cố Trạch Vũ càng ngày càng nặng, lòng tự tin của Cố Trạch Hạo cũng bị đánh tan tành, đầu cũng càng lúc càng thấp.

Cố Trạch Vũ cũng không vì thế mà buông tha hắn: “Đệ vốn không biết lên chiến trường có ý nghĩa thế nào, chỉ võ đầu một cái đã quyết định. Bây giờ đệ cũng lớn rồi, đã muốn làm chỗ dựa cho Nhị thẩm và Thanh Thù, vậy sao làm việc còn lỗ mãng như thế?”

Cố Trạch Hạo khẽ nói: “Đại ca, đệ biết sai rồi.” Hắn mấp máy môi, hơi yếu thế nói: “Đệ chỉ... Chỉ hơi khủng hoảng. Ca và Trạch Mộ đều ưu tú như thế, đại ca văn võ song toàn, dường như luôn biết rõ mình muốn làm gì, đồng thời nhất định sẽ làm xong. Trạch Mộ còn nhỏ cũng đã thành tâm phúc của Thái tử điện hạ, còn tham gia trị thủy. So sánh với hai người, đệ cảm thấy mình giống như phế vật vậy, chuyện gì cũng không làm được. Giống như lần này tử tử bị ức hiếp, đệ cũng chỉ có thể đánh Liễu Tử Kỳ một trận, nhưng thật ra lại chẳng giúp được gì...”

Cố Trạch Vũ kinh ngạc nhìn Cố Trạch Hạo, lúc trước hẳn cảm thấy Cố Trạch Hạo là người không để tâm chuyện gì, cái gì cũng qua loa cho xong chuyện. Không ngờ Cố Trạch Hạo vẫn chôn những lời này trong lòng, chỉ không nói ra mà thôi.

Cố Trạch Vũ nhìn dáng vẻ suy sụp của Cố Trạch Hạo, hẳn chậm rãi mở miệng nói: “Thật ra ta cũng không ngờ đệ kiên định như thế. Trước khi quyết định đi Tây Bắc, ta cũng suy nghĩ do dự rất lâu. Cho dù sau khi hạ quyết tâm thì cũng từng có lúc hối hận.

Cố Trạch Hạo sững sốt: “Không... Không thế nào?”

“Sao không thế chứ?” Cố Trạch Vũ cười nói. “Ta là người không phải thần, ta cũng sợ hãi, cũng hoang mang. Nhất là sau khi hiểu rõ càng nhiều thì mới biết được trên chiến trường tàn khốc thế nào. Ta cũng từng tự hỏi mình rằng có đáng giá không? Nếu như ở lại kinh thành, an an ổn ổn đi con đường của quan văn, không nói làm đến tể tướng, nhưng chắc có thể làm quan to một phương. Cần gì phải đi biên quan sống cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, thất đầu trên lưng quỳ gối chứ?”

“Vậy... Sao đại ca lại quyết định thế này?”

“Sau đó...” Cố Trạch Vũ thở dài một hơi. “Ta viết thư cho phụ thân, hỏi ông ấy ta nên làm thế nào? Phụ thân nói với ta, nếu chưa nghĩ kỹ thì đừng đến chiến trường. Làm một người luôn do dự thì lên chiến trường rất dễ mất mạng. Nhưng, ông ấy nói thế lại khơi dậy tâm huyết trong ta, ta muốn chứng minh cho ông ấy xem thì thế ta vứt bỏ nỗi sợ hãi, bắt đầu chuẩn bị hành trang. Ta xem toàn bộ chiến báo mấy năm nay, nhưng sau khi xem xong thì đột nhiên ta hiểu ra dụng ý của phụ thân.”

“Ở trên chiến trường, thật ra mạng sống cũng không phải là chuyện đơn giản. Cho dù là phụ thân hay tổ phụ là tướng soái thì lúc nào cũng đứng trước sự đe dọa của chái chết. Phải có lòng kiên định thế nào mới có thể sống qua mỗi một trận chiến? Sau khi ta suy nghĩ rõ ràng thì cũng hạ quyết tâm, lúc đó ta mới thật sự quyết định đi Tây Bắc.”

Cố Trạch Hạo nghe xong những lời trong lòng của Cố Trạch Vũ thì lập tức im lặng. Từ những trải nghiệm của Cố Trạch Vũ, hẳn mới ý thức được mình ngây thơ đến mức nào.

Cố Trạch Vũ vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Cho nên, đừng tùy tiện hạ quyết tâm như thế.”

Cố Trạch Hạo suy nghĩ hồi lâu mới ngẩng đầu nói: “Nhưng đại ca, đệ vẫn muốn đi Tây Bắc.”

Cố Trạch Vũ nhíu mày, không ngờ mình nói nhiều với Cố Trạch Hạo như thế mà đứa nhỏ này vẫn không nghe lọt.

Dường như Cố Trạch Hạo biết hắn nghĩ gì, giải thích nói: “Đại ca đừng hiểu lầm, đệ không phải hành sự lỗ mãng, cũng không tính sẽ đi với ca trong năm nay. Đệ siêng năng luyện võ chuẩn bị mấy năm, đến lúc đệ đủ bản lĩnh sẽ đi.”

Cố Trạch Vũ lại nói chuyện với Cố Trạch Hạo một lúc, ý thức được hắn đã quyết định như thế thì cũng không khuyên hắn nữa. Cố Trạch Vũ nói: “Đã như thế vậy đệ và Thanh Ninh cùng nhau học binh pháp đi. Đúng lúc ta cũng nói với Triệu thúc, sau này hai đệ có gì không hiểu hãy đi hỏi Triệu thúc. Mặt khác, ta còn bố trí việc học cho Thanh Ninh, đệ đã muốn học vậy cũng tốt, đệ làm bạn học với Thanh Ninh. Đến lúc đó, ta sẽ kiểm tra việc học của hai đệ.”

Cố Trạch Hạo lập tức cảm thấy sấm sét giữa trời quang đánh lên đỉnh đầu.

“Không cần đâu đại ca!”

Cố Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng: “Làm sao? Nghĩ rằng đi chiến trường không cần đọc sách, chiến trường không phải nơi chỉ dựa vào võ nghệ có thể sống sót.”

Cố Trạch Hạo khẽ nói: “Không phải cha đệ chỉ dựa vào sức mạnh mà lập được công sao...”

Cố Trạch Vũ: “...”

Hắn giả vờ như không nghe được lời của Cố Trạch Hạo, thản nhiên nói: “Lúc trước, đệ đọc Tứ thư Ngũ kinh không bằng muội muội, chẳng lẽ ngay cả binh pháp cũng không bằng sao?”

Cố Trạch Vũ dùng phép khích tướng rõ ràng như thế, trong lòng Cố Trạch Hạo nặng nề thở dài, chấp nhận nghe lời.

Những chuyện xảy ra ở phủ Uy Quốc công, Cố Trạch Mộ đầu thông qua thám tử ở lại kinh thành mà biết hết mọi chuyện. Hành động tự tiện của Liễu gia cũng làm cho hắn nhú mày. Hắn vẫn rất tán thưởng Liễu thái phó, nhưng không ngờ so với tài hoa trong triều chính thì chuyện ở nhà lại rối tung như thế.

Hồng Tùng Nguyên xắn tay áo: “Có cần ta dùng vài chiêu trả thù Liễu gia không?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu: “Không cần.”

Hồng Tùng Nguyên “Ừm” một tiếng, trông có vẻ rất thất vọng.

Cố Trạch Mộ bất đắc dĩ nói: “Cho dù nói thế nào thì bên đó vẫn là nhà mẹ đẻ của Nhị bá mẫu ta. Nếu ông thật sự làm thế thì sao nàng chịu nổi?”

Hồng Tùng Nguyên cười nói: “Ngài thật sự đã thay đổi. Lúc trước ngài làm chuyện gì cũng đầu cân nhắc đến cảm nhận của người ngoài.

Cố Trạch Mộ sững sốt một chút, hắn sinh sống ở Cố gia nhiều năm như thế cũng đã xem người Cố gia thành người thân. Hắn không còn bảo thủ nữa, bắt đầu học được cách đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho người khác. Sự thay đổi này nhẹ nhàng như thế, mọi người trong nhà ở chung mỗi ngày đã vô thức thay đổi hắn.

Sau khi ý thức được điều này, Cố Trạch Mộ cũng không cảm thấy có gì không tốt, thậm chí khóe miệng còn nhếch lên một chút.

Hùng Tùng Nguyên nhìn hắn, trong lòng cũng rất xúc động. Ông và Tiêu Dận quen biết từ thời thiếu niên, rõ ràng biết thiếu niên này có trái tim lương thiện chỉ là quen dùng mặt nạ mạnh mẽ bảo vệ mình. Nhưng mang mặt nạ quá lâu dần dần không bỏ xuống được. Trong lòng Tiêu Dận càng lúc càng cứng rắn, công tích của hắn vô số, quàn thân kinh sợ, nhưng cũng càng ngày càng cô độc.

Mà bây giờ Cố Trạch Mộ lại khiến Hùng Tùng Nguyên gặp được thiếu niên cứu ông và mẫu thân ở đầu đường năm đó lần nữa.

Cố Trạch Mộ vô tình nhìn thấy ánh mắt yêu thương của Hùng Tùng Nguyên, lập tức nổi da gà. Hắn nhíu mày hỏi: “Ông đang nhìn gì thế?”

Hùng Tùng Nguyên lấy lại tinh thần, cười ha hả nói: “Không có việc gì.”

Cố Trạch Mộ nghi ngờ nhìn ông một cái, lúc này mới nói: “Một hồi ta viết phong thư, ông cho người đưa về phủ Uy Quốc công.”

Hùng Tùng Nguyên ngạc nhiên: “Sao lại đưa nữa? Chẳng phải ngài mới viết thư đưa về sao?”

Cố Trạch Mộ nói: “Gần đây không biết vì sao Thanh Ninh lại say mê luyện võ và binh pháp, ta luôn cảm thấy lo lắng, muốn viết phong thư gửi về hỏi.”

Hùng Tùng Nguyên gật gật đầu, lập tức phản ứng lại: “Ngài cũng quá quan tâm muội muội này rồi, chỉ có chút việc nhỏ đó còn đặc biệt viết thư gửi về. Nàng ta cũng không phải muội muội ruột của ngài.”

Cố Trạch Mộ mặc kệ ông ấy, vẫn cầm tư liệu khi nãy chưa xem hết mà xem tiếp...”

Hùng Tùng Nguyên sờ cằm, chặc chặc thở dài: “Không đúng, không đúng. Chắc chắn có chuyện ẩn bên trong...” Ông ấy từ trên cao nhìn xuống Cố Trạch Mộ. “Dựa vào sự hiểu biết của ta với ngài, cho dù là muội muội ruột thì ngài cũng không quan tâm như thế. Hơn nữa, lần trước ngài chạy

đến tất cả tiệm vàng trong thành chỉ để đánh một cây trâm, lại che giấu không cho ta nhìn. À đúng rồi, còn hai hộp son phấn nữa. Trước kia ngài sẽ không làm những chuyện này, đây là những chuyện thanh niên mới biết yêu mới làm. Ngài sẽ không...”

Cố Trạch Mộ lạnh lùng nhìn ông: “Lải nhải!”

Hồng Tùng Nguyên cũng không im lặng, trái lại hứng thú áp mặt của mình đến trước mặt Cố Trạch Mộ: “Ta thấy, người để ngài đối xử cẩn thận như thế, có lẽ thân phận tiểu nha đầu này cũng không đơn giản. Nói một ít với huynh đệ đi chứ!”

Cuối cùng Cố Trạch Mộ không thể nhịn được nữa, hắt chỉ ra ngoài cửa: “Cút!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117

Mặc dù H ồng Tùng Nguyên thường xuyên trêu đùa với Cố Trạch Mộ, nhìn có vẻ không đứng đắn, nhưng trong công việc ông vẫn rất nghiêm túc.

Cố Trạch Mộ muốn có được sự tin tưởng của Tào Nguyên, nhưng Tào Nguyên này vô cùng đa nghi. Tuy nói trước đó hắn ta đã thăm dò, cũng dần yên lòng với Cố Trạch Mộ, nhưng cũng không thể lơ là. Cũng may có H ồng Tùng Nguyên giúp đỡ, Cố Trạch Mộ mới có thể từng bước thực hiện kế hoạch của mình.

Ban đầu, thật sự Tào Nguyên không dám tùy tiện thả lỏng trong lòng, nhưng dần dần hắn phát hiện Cố Trạch Mộ làm việc rất có chừng mực. Cho dù hắn nói gì, Cố Trạch Mộ cũng sẽ không để lộ. Mặc dù có đôi khi Cố Trạch Mộ nhắc đến vài đề nghị, nhưng xưa nay không hề can dự quyết định của hắn. Mà những đề nghị Cố Trạch Mộ nói ra đều được chứng minh rất có hiệu quả.

Trong vô thức, Tào Nguyên càng lúc càng tin tưởng Cố Trạch Mộ. Có đôi khi hắn sẽ than phiền với Cố Trạch Mộ, thậm chí cũng dần kể chút chuyện của Tào gia. Những chuyện này tất nhiên là mê người, nhưng so với chuyện Cố Trạch Mộ muốn biết lại chẳng bằng. Song, hắn cũng từ những chuyện này mà kéo lên một góc bí mật của Tào gia.

Đương nhiên những thứ này có H ồng Tùng Nguyên đi thăm dò, Cố Trạch Mộ chỉ phụ trách giữ quan hệ thân thiết với Tào Nguyên là được.

Cứ như thế, không bao lâu sau đã đến lúc Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng trở về, đương nhiên Cố Trạch Mộ cũng không tiếp tục ở lại Tào gia nữa. Lúc Tào Nguyên tiễn hắn về phủ tổng đốc còn lưu luyến không rời.

Nhưng mà Cố Trạch Mộ không để ý đến hắn ta, so với Tào Nguyên, hắn càng muốn biết chuyến đi này của Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng thu hoạch được gì.

Cố Trạch Mộ đích thân bày tiệc tẩy trần cho hai người, so với lúc đi tràn đầy tự tin, giờ phút này hẳn lại phát hiện vẻ mặt của hai người nghiêm trọng hơn nhiều.

Song, Cố Trạch Mộ cũng không biểu hiện ra gì, chỉ thăm hỏi hai người uống rượu dùng bữa.

Qua ba lần rượu, Tạ Trường Phong phát tay cho người hầu lui xuống. Cố Trạch Mộ biết y có lời muốn nói.

Quả nhiên, khi trên bàn cơm chỉ còn ba người bọn họ, Tạ Trường Phong mới mở miệng nói: “Trạch Mộ, chỉ sợ nhiệm vụ lần này rất gian khổ...”

Cố Trạch Mộ bình tĩnh, trên mặt cười nói: “Lời ấy nghĩa là sao?”

Hoắc Vân Tàng tiếp lấy lời của Tạ Trường Phong, nói: “Lần này, hai chúng ta đi dọc theo Hoàng Hà. Một là muốn nhìn những đê đập mà năm đó Chiêm Thế Kiệt chủ trì xây dựng thế nào. Thứ hai là muốn nhìn tình hình thực tế ở thượng du Hoàng Hà thế nào. Nhưng không ngờ, sau khi chúng ta đi lại phát hiện tình trạng còn tệ hơn trong dự đoán của chúng ta nhiều.”

Đúng thật là Chiêm Thế Kiệt rất có năng lực trong việc trị thủy. Năm đó, mặc dù ông ta chủ yếu là vì mở rộng dòng sông nhưng cũng biết việc này không thể làm xong trong một sớm một chiều, vì thế ông ấy xây không ít đê đập. Cũng vì những đê đập này mà mấy năm nay lũ lụt Hoàng Hà không nghiêm trọng như thế. Nhưng sau khi hai người Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng đi xem qua mới phát hiện tình hình còn nghiêm trọng hơn trong dự đoán nhiều.

Thì ra từ sau khi Chiêm Thế Kiệt qua đời, những đê đập này không được bảo trì. Mấy năm nay, mặc dù bọn nó đã cản trở thực hiện chức trách của mình nhưng thật ra đã tràn ngập nguy hiểm. Chỉ cần một cơn lũ lụt hơi lớn có thể phá tan tất cả. Mà tình huống ở thượng du Hoàng Hà càng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Những năm này gió mưa hòa thuận, dân cư càng lúc càng nhiều, bọn họ xâm chiếm ruộng đồng ở

thượng du càng nhiều. So ra, tình hình bùn đất lắng đọng ở Hoàng Hà đã vô cùng nghiêm trọng. Mấy năm nay bọn họ chịu được như thế có thể gọi là may mắn.

Hoắc Vân Tàng thở dài: “Bây giờ gọi là Hoàng Hà, chẳng bằng gọi là sông bùn. Hai chúng ta tiện tay múc một chén nước, bùn cát đã chiếm một nửa.”

Tạ Trường Phong không nói chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt cũng hần thì cũng suy nghĩ không kém Hoắc Vân Tàng.

Cố Trạch Mộ nhíu mày, lại nói: “Đừng nói những lời ử rữ này nữa, chúng ta có thể nghĩ cách mà.”

Tạ Trường Phong lắc đầu: “Ngài không tận mắt nhìn thấy cho nên không biết tình hình nghiêm trọng đến mức nào. Theo tình hình Hoàng Hà bây giờ, cho dù Minh An tiên sinh còn sống có lẽ cũng không biết phải làm gì!”

Tâm trạng của Cố Trạch Mộ rất nặng nề, hần đến đây không chỉ vì muốn lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt. Đồng thời, hần cũng hi vọng có thể quản lý tốt Hoàng Hà, cho bách tính hai bên bờ Hoàng Hà cuộc sống yên bình. Nhưng không ngờ tình hình lại tệ đến như thế. Còn chưa bắt đầu mà hai người phụ trách đã bắt đầu suy sụp. Song, đây chỉ là vấn đề của Hoàng Hà, muốn trị thủy cũng không đơn giản như thế, bọn họ phải đứng trước tình cảnh phức tạp hơn.

Trong phút chốc, ba người cũng không nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần trước: “Tuy nói như thế, nhưng chúng ta cũng đã nghe theo lệnh, chuyện vẫn phải làm. Hoắc công tử, nhiệm vụ quan trọng trước mắt chúng ta là gì?”

Sự bình tĩnh của Cố Trạch Mộ tác động đến Hoắc Vân Tàng, hần cũng cố gắng xốc lại tinh thần, thật thà nói: “Chuyện quan trọng trước mắt là phải bảo vệ đê đập kia. Nếu không đợi đến mùa hạ sang năm, một khi trời mưa thì hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Nếu đã như thế, công tử hãy làm bản vẽ giấy trước, những chuyện khác đã có ta và Tạ đại nhân lo liệu. Ngài cảm thấy sao, Tạ đại nhân?”

Tạ Trường Phong cũng đã khôi phục dáng vẻ bình thường, y gật gật đầu: “Thật ra trước khi đến chúng ta cũng đã tưởng tượng qua tình huống xấu nhất, bây giờ như thế, đã xấu cũng không thể xấu hơn được. Nếu vậy, chúng ta cứ thoải mái làm cũng được.”

Lời nói này của Tạ Trường Phong khiến cho hai người đầu nở nụ cười, ba người nhìn nhau, sự ăn ý khi trị thủy lúc trước trở về.

Sau ngày đó, ba người đầu xốc lại tinh thần.

Trước đó, khi Hoắc Vân Tàng đi khảo sát thực địa cũng đã thu thập tình huống cụ thể của đê đập. Hấn so sánh với bản vẽ mà năm đó Chiêm Thế Kiệt lưu lại, từng bước hoàn thiện phương án sửa chữa.

Tạ Trường Phong và Cố Trạch Mộ có nhiệm vụ riêng của mình. Công việc của Cố Trạch Mộ bận rộn, cũng không quan tâm việc liên lạc duy trì tình cảm với Tào Nguyên.

Một hôm, sau khi Cố Trạch Mộ hoàn thành nhiệm vụ, sắc trời còn sớm, hấn một thân một mình đi ra ngoài, vô thức đã đi đến bên bên Hoàng Hà.

Nước sông đục ngầu vỗ vào bờ mang theo mùi tanh của bùn đất, trên mặt sông có mấy chiếc thuyền nhỏ đánh cá đang neo đậu, giống như mấy đảo hoang.

Vị trí của Sung Châu là khu vực nguy hiểm nhất Hoàng Hà, lúc đó khi thiết lập ở phủ tổng đốc đường sông ở đây cũng là do Chiêm Thế Kiệt đề nghị. Ông ta nói muốn để cho mình có thể cảm nhận được áp lực này mọi lúc, mới có thể quản lý Hoàng Hà tốt hơn. Song, mấy năm nay, tường thành Sung Châu càng ngày càng cao, cũng càng lúc càng kiên cố, nó trở thành nơi an toàn nhất dọc ven bờ Hoàng Hà.

Cố Trạch Mộ định im lặng đứng ở đây một lúc, nhưng không ngờ có không ít văn nhân mặc khách đứng bên bờ bắt đầu làm thơ hoặc bày tỏ tình cảnh, khiến cho chút cảm giác đa sầu đa cảm hiếm có của hắn biến đâu mất.

Cố Trạch Mộ thở dài, chỉ có thể quay người đi trở về.

Cố Trạch Mộ đi dọc theo bờ sông mới thấy ở bên bờ thấp đèn đuốc sáng trưng, có không ít bách tính gánh quà vật ra ven đường rao hàng, còn có không ít sạp hàng bán đồ vật nhỏ. Hắn sững sờ, lập tức phản ứng kịp, đây là chúc mừng sinh nhật thần sông, cũng là tập tục ven bờ châu huyện Hoàng Hà. Hơn nữa, chúc mừng này sẽ kéo dài cả đêm.

Có không ít người dẫn người nhà ra chơi, Cố Trạch Mộ cũng không rảnh rỗi, chỉ nhìn thẳng đi lên phía trước. Ai ngờ đi đến giữa đường lại bị một quán mì hoành thánh hấp dẫn.

Đây là một nhà bán mì, một đôi vợ chồng dẫn theo một đôi nhi nữ. Tuổi của hai đứa bé này xấp xỉ nhau, gương mặt cũng giống, hình như bé trai là ca ca, vẫn che chở muội muội trong đám người.

Có lẽ thấy Cố Trạch Mộ hơi cao nên phụ nhân bán mì hoành thánh chú ý đến hắn, vội vàng kêu lên: “Công tử, có muốn ăn một bát mì hoành thánh không?”

Cố Trạch Mộ do dự một chút vẫn gật đầu đồng ý.

Phụ nhân kia vội vàng bảo trợng phu nấu mì hoành thánh, mình thì tới mời Cố Trạch Mộ ngồi xuống..

Cái bàn kia nhìn có vẻ cũ rĩ, góc bàn giống như bị côn trùng cắn đục. Cố Trạch Mộ nhíu mày, phụ nhân kia hơi ngượng ngùng nói: “Mặc dù chiếc bàn này lâu năm nhưng vẫn sáng bóng sạch sẽ. Ngài yên tâm ngồi, yên tâm ăn nhé.”

Lúc này Cố Trạch Mộ mới ngồi xuống.

Phụ nhân kia thấy Cỗ Trạch Mộ mặc áo gấm, tưởng hẳn là công tử nhà ai, vốn còn lo hẳn sẽ ghét bỏ, không ngờ hẳn không nói gì đã ng ỡ xuống. Trái tim phụ nhân kia thả lỏng, nói chuyện cũng nhiều hơn.

Từ trong lời nói của nàng Cỗ Trạch Mộ biết được cả nhà bọn họ là nông hộ Sung Châu, thừa dịp rảnh rỗi sau vụ mùa mới ra bán chút thức ăn, bù vào chi phí trong nhà.

Phụ nhân kia nói dông dài: “Thật ra hơn mười năm trước, Sung Châu này không an ổn như thế. Thành này vừa nát vừa nhỏ, nếu không phải vị đại nhân kia xây phủ tổng đốc ở Sung Châu thì cả nhà ta cũng không sống tốt như thế...”

Cỗ Trạch Mộ suy nghĩ: “Bà nói Tổng đốc đường sông năm đó, Chiêm Thế Kiệt sao?”

Phụ nhân kia nhíu mày suy nghĩ, mới khẳng định gật đầu: “Đúng, đúng đúng, chính là Chiêm đại nhân! Haiz, vị đại nhân này rất tốt đó! Không hề có vẻ kiêu ngạo gì, chuyện gì cũng tự mình đi làm, ta còn từng nói chuyện với ngài ấy nữa!”

Nàng ta vừa nói xong lời này, trượng phu của nàng ta cũng chen miệng vào: “Chỉ chuyện nhỏ này mà bà có thể nhắc tới vài chục năm!”

“Ông kệ ta! Đi nấu mì hoành thánh đi, công tử đang chờ ăn đó!”

Phụ nhân vừa nói xong, trượng phu bà ta ỉu xiu, ngoan ngoãn nấu mì tiếp.

Từ lời nói của hai người, Cỗ Trạch Mộ nghe ra ý nghĩa không tầm thường, hẳn tò mò nói: “Nghe nói lúc trước Chiêm đại nhân muốn lui ruộng trả sông, đây chẳng phải bắt nạt các người sao? Nhưng ta nghe giọng điệu của bà hình như cũng không oán hận?”

“Oán hận gì chứ? Chiêm đại nhân là quan tốt!” Phụ nhân kia vừa cười vừa nói: “Thật ra ban đầu nhà ta cũng lo lắng, dù sao ruộng cũng là sinh mạng của nhà ta. Nhưng mà Chiêm đại nhân còn đích thân vào thôn, nói

với nhà ta muốn lui ruộng gì đó. Ngài ấy nói chỉ cần Hoàng Hà đủ rộng thì sẽ không xảy ra lũ lụt nữa. So với lũ lụt thì chút ruộng này tính là gì chứ! Khi xảy ra lũ lụt thì sẽ có người chết, năm đó, cả nhà đại bá ta chết trong lũ lụt đó...”

Nàng nói xong, trượng phu nàng cũng tham gia vào: “Đúng thế, chỗ nào không thể trồng chứ! Chỉ cần quản lý tốt Hoàng Hà, sau này sẽ không có người chết, bài toán này có lời rồi!”

Cố Trạch Mộ nghe hai người bọn họ trả lời, hấn ngây ngẩn cả người.

Lúc trước, hấn cũng từng phái người ngầm hỏi qua người dân, bọn họ hẳn báo nói Chiêm Thế Kiệt không được lòng dân. Dân chúng vì bị Chiêm Thế Kiệt cướp hết ruộng đồng mà oán hận ông ta không thôi. Lời này cũng hợp tình hợp lý, dù sao cả đời bách tính đều là bán mặt cho đất bán lưng cho trời, không suy nghĩ xa xôi như bọn họ. Bởi vì lợi ích trước mắt bị tổn hại mà oán hận Chiêm Thế Kiệt cũng rất bình thường, cho nên lúc đầu hấn cũng chưa từng hoài nghi.

Nhưng hôm nay, hấn trò chuyện với hai phu thê này mới ý thức được bách tính cũng không ngu dốt như hấn nghĩ. Bọn họ sống đời đời kiếp kiếp trên mảnh đất này, có trí khôn của chính bọn họ. Đây chẳng phải nói những lời năm đó cũng có thể là giả sao?

Ngay lúc trong lòng Cố Trạch Mộ nổi lên sóng to, mì hoành thánh cũng đã nấu xong.

Phụ nhân kia cầm khăn lau mặt bàn lần nữa, lúc này mới đặt mì hoành thánh lên bàn: “Công tử, mời ăn.”

Canh trong suốt, từng viên mì hoành thánh nho nhỏ hiện lên, có thể thấy lớp vỏ trong suốt, mơ hồ lộ ra bánh nhân thịt bên trong. Trong tô mì nhỏ mấy giọt dầu vừng, lại cho thêm chút hành thái nhỏ, theo hơi nóng bốc lên còn có vẻ ngon miệng.

Cố Trạch Mộ múc một viên bỏ vào miệng, vỏ mỏng mà mềm, nhân thịt trong hoành thánh được băm nhỏ nhưng lại có gân, canh cũng nấu lâu bằng

xương h ần. Tuy rằng món này kém xa mỹ vị ngự thiện mà hẳn từng ăn, cũng không ngon bằng món ăn trong tửu lâu, nhưng Cố Trạch Mộ ăn lại có cảm giác món nhà.

Cố Trạch Mộ cũng không đói lại bị một bát mì hoành thánh khơi gợi sự thèm ăn, chỉ sau mấy miếng đã ăn hết bát mì hoành thánh.

Cố Trạch Mộ đặt một nén bạc nhỏ sau đó muốn rời đi, lại bị phụ nhân kéo lại: “Công tử, còn chưa thối ti ền cho ngài!”

Cố Trạch Mộ lắc đầu: “Không cần, ti ền thừa đầu cho các người, mì hoành thánh rất ngon!”

Phụ nhân nghe câu phía sau, trên mặt nở nụ cười phấn khởi, nhưng vẫn lắc đầu: “VẬY không được, ngài làm thế khiến nhà ta không an lòng!”

Cố Trạch Mộ không còn cách nào, chỉ có thể mặc cho phụ nhân thối bạc lại. Sau đó, nàng ta lại căn dặn đếm một lượt, lúc này mới thu những đồng ti ền kia vào hà bao.

Phụ nhân cười tủm tủm tạm biệt Cố Trạch Mộ: “Công tử đi thông thả! Nếu cảm thấy mì hoành thánh nhà ta ngon thì hãy đến ăn nhé, cách mấy ngày nhà ta sẽ ở đây bán mì hoành thánh!”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu đi về phía phủ tổng đốc, chỉ là đi được vài bước lại không nhận được mà quay đầu nhìn người một nhà này.

Hai đứa bé đang quẩn lấy mẫu thân đòi mua kẹo ăn, phụ nhân kia bị quẩn lấy không có cách nào mắng bọn chúng mấy câu, cuối cùng vẫn không lay chuyển được, lui bước nói: “Một lát nướng trở về sẽ cho các con ăn.”

Hai đứa bé lập tức không la hét đòi ăn kẹo nữa, ph ồng má nhảy dựng lên.

Ni ềm vui đơn giản của hài tử khiến Cố Trạch Mộ cũng bị lây nhiễm, trên môi hẳn nở nụ cười.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118

Từ sau khi gặp đôi phu thê kia, Cỗ Trạch Mộ mới có suy nghĩ mới về bản án năm đó.

Hắn phái Hồng Tùng Nguyên đi khắp các nơi của Sung Châu nhằm hỏi bách tính, trong thời gian ngắn việc này cũng không có kết quả. Trong lúc này, hắn lại suy nghĩ về vụ án kia lần nữa. Đầu tiên, những mật thám hắn phái đi đều là những người trung thành với hắn nhiều năm, hoàn toàn trung thành đáng tin, cho nên bọn họ không có vấn đề. Đã như thế, vậy người có vấn đề chính là những bách tính được hỏi thăm kia.

Đáp án này trông có vẻ rất buồn cười, nhưng lại là thứ có khả năng nhất hiện tại.

Nhưng mà, trước khi Hồng Tùng Nguyên có kết quả đi điều tra thì mọi chuyện cũng không biết được.

Trước lúc đó, tin tức của Thái tử lại tới trước.

Thái tử rất quan tâm đến việc trị thủy, thường xuyên viết thư hỏi thăm tiến độ cho hắn. Cỗ Trạch Mộ cũng biết, thật ra trong lúc nào đó hắn cũng tương đương với khâm sai, báo cáo tình hình chi tiết cho cấp trên.

Trước đó, Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng nói tới khó khăn, hắn đều nói từ đầu tới cuối cho Thái tử biết. Lần này, Thái tử hồi âm để báo cho hắn biết bảo Cỗ Trạch Mộ đừng lo lắng, hắn và phụ hoàng sẽ làm hậu phương kiên cố cho bọn họ.

Song, lúc Cỗ Trạch Mộ nhìn thấy phong thư này thì sắc mặt hơi kì lạ. Bây giờ Tiêu Hằng là Thái tử, lời nói ra cũng là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng hắn lại không kiêng kị mà hứa hẹn với nói với Cỗ Trạch Mộ. Hắn chưa từng nghĩ tới, nếu như chuyện trị thủy xảy ra chuyện gì, một khi Cỗ Trạch Mộ lấy phong thư này ra thì hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Đương nhiên, Cố Trạch Mộ sẽ không làm như thế, Tiêu Hằng cũng không phải đầu tin tưởng mỗi người như thế. Đương nhiên Cố Trạch Mộ rất cảm động với sự tin tưởng của hắn, chỉ là nhiều khi vẫn cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn đốt lá thư, rồi nhớ kỹ chuyện này, quyết định sau khi hồi kinh phải nói chuyện với Tiêu Hằng một phen.

Hoắc Vân Tàng đã trừ tính xong phương án đề đập, gần đây Tạ Trường Phong cũng tiện tay phái người đi tu sửa. Lúc này là lúc rảnh rỗi sau mùa vụ, tuy nói lao dịch nhưng quan phủ bao một bữa cơm, vẫn có rất nhiều người muốn tới.

Cố Trạch Mộ phụ trách chuyện này, đương nhiên cũng không cần hắn đích thân đi làm, chuyện cụ thể đã có người phía dưới làm, hắn chỉ cần quản lý toàn cục là được.

Nhưng mà khi hắn thật sự đi làm mới phát hiện nơi này có không ít chuyện.

Chuyện lao dịch này tất cả mọi người phải làm, cho dù là tá điền cũng như thế, nhưng ngoài tá điền ra có không ít là ẩn hộ. Những người này dựa vào mình là môn khách của thân hào, không nộp thuế cho quan phủ cũng không cần lao dịch.

Ẩn hộ: Trong xã hội phong kiến, nhân dân vì muốn trốn thuế, tránh né lao dịch nên chạy khỏi quê hương. Sau khi chạy khỏi quê hương thì có thể không cần lao dịch, họ tên không xếp vào sách hộ khẩu.

Những ẩn hộ này phần lớn vì năm đó Cung Đế áp thuế mà quá con mà phải vứt bỏ ruộng đất, bám vào làm môn khách của thân hào. Dần dần, những người này ngày càng nhiều, thuế quan phủ nhận được càng ít đi, phần nhiều đều do thân hào giữ.

Lúc Tiêu Dận tại vị đã từng cố gắng sửa trị chuyện này, đồng thời giảm thuế má, cố vũ ẩn hộ khôi phục thân phận. Lúc trước, những hành động này chiếm được hiệu quả rất tốt, nhưng đương nhiên ở đây không được thế.

Cố Trạch Mộ nhìn danh sách trong tay, nhân số còn thấp hơn nhiều so với yêu cầu của bọn họ, có thể thấy được số lượng ẩn hộ bao nhiêu, tình hình này khó khăn thế nào.

Nếu thật sự như thế, hắn đã hiểu ra vì sao năm đó hắn phái người đi lại có kết quả như thế. So với những nông hộ và tá điền bình thường, những ẩn hộ này mới là người sợ hãi chính sách thúc đẩy của Chiêm Thế Kiệt. Ruộng điền của bọn chúng đều phụ thuộc vào thân hào đạt được, nếu như lui ruộng rộng sông thì bọn chúng chẳng còn gì cả.

Sau khi Cố Trạch Mộ suy nghĩ kỹ những chuyện này thì trong lòng đã dần có đối sách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119

Tư liệu Hồng Tùng Nguyên ngầm hỏi đưa trở về đã xác thực suy đoán của Cố Trạch Mộ, ẩn hộ xuất hiện ven bờ Hoàng Hà vô cùng hung hăng ngang ngược. Ngoại trừ Sung Châu, còn có hai vùng Đào Khâu và Trương Lăng. Kết quả thế này còn khoa trương hơn đi đầu Cố Trạch Mộ suy nghĩ. Giống như Hồng Tùng Nguyên nói, ba vùng đất này gần như có một phần ba nông hộ đều trở thành ẩn hộ nhà thân hào.

Năm đó, Tiêu Dận sửa trị ẩn, nhưng ánh mắt mọi người gần như đều tập trung vào các vùng Giang Nam, cũng không ngờ những nơi này lại nghiêm trọng như thế. Đáng hận nhất là nhiều năm như thế cũng không có quan viên báo cáo việc này lên trên. Có thể thấy được tình huống quan viên ở đó cấu kết nghiêm trọng đến mức nào.

Bởi vì năm đó mấy địa phương này đều là nơi gặp tai họa nặng nhất, năm đó trong kinh phái mật thám đi tra cũng tra ở mấy nơi này, thảo nào lại có kết quả như thế.

Hồng Tùng Nguyên nói: “Ta cho người ẩn nấu ở bên kia một lúc lâu, nhưng đi đầu bất ngờ là bây giờ những người này nhắc đến Chiêm Thế Kiệt đi đầu áy náy, cho rằng ông ta là vị quan tốt hiếm có.”

Cố Trạch Mộ thở dài, bây giờ áy náy có lợi ích gì chứ, người cũng đã chết rồi.

Hồng Tùng Nguyên thấy vẻ mặt hẩn dờng như hơi suy sụp, lại vội nói: “Nhưng mà ẩn này ta qua đó lại có niềm vui bất ngờ?”

“Niềm vui bất ngờ gì thế?”

“Lúc ta đến thăm hỏi lại tìm được người hầu ở Chiêm gia năm đó. Có lẽ chúng ta có thể biết được chân tướng năm đó từ miệng ông ta.”

Cố Trạch Mộ vô cùng vui vẻ, đi đầu này thật sự có thể nói là niềm vui bất ngờ. Hẩn vội vàng đi theo Hồng Tùng Nguyên gặp người tên Dụ bá kia.

Dụ bá đã hơn sáu mươi tuổi, nhìn có vẻ rất già nua. Theo Hồng Tùng Nguyên nói, ông ta luôn sống một thân một mình, sống vô cùng nghèo nàn, chỉ tự mình trồng chút rau, nuôi gà, đổi bột gạo với thôn dân.

Lúc ông ta được Hồng Tùng Nguyên đón vào phủ, mặc dù không được tự nhiên nhưng từ vài thói quen cũng có thể nhìn ra có xuất thân nô bộc từ đại hộ nhân gia.

Ông ta vừa nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì lập tức kích động đứng lên, run run rẩy rẩy đi về phía Cố Trạch Mộ. Lúc này, Cố Trạch Mộ mới phát hiện ra chân ông ta bị què, lúc ông ta đến gần thì nước mắt đã từ hốc mắt rơi xuống.

“Giống, giống quá!”

Cố Trạch Mộ cũng thấy qua Chiêm Thế Kiệt, đương nhiên hẳn biết gương mặt của mình và Chiêm Thế Kiệt cũng không giống lắm. Nếu không thì mấy năm này hẳn cũng không yên ổn đợi trong cung.

Cố Trạch Mộ đang muốn nói gì, Dụ bá đã nói tiếp: “Gương mặt của tiểu thiếu gia rất giống thiếu nữ nãi nãi, có thể nói là từ một khuôn đúc ra.”

Ông ta nói Cố Trạch Mộ trông giống mẹ ruột, vì phần lớn nữ tử sống trong hậu trạch, không có nhiều người thấy qua dung mạo của bà cho nên Cố Trạch Mộ mới có thể giấu diếm thân phận lâu đến thế. Điều này cũng phù hợp với lời Dụ bá nói, ông ta vốn là người hầu trong lão trạch của Chiêm gia, sau này mới đi theo Chiêm Thế Kiệt đến Sung Châu.

Dụ bá nói xong đã muốn quỳ xuống trước mặt Cố Trạch Mộ, Cố Trạch Mộ vội vàng đỡ ông ta lên. Không nói đến chuyện tuổi của Dụ bá đã lớn thế, nếu năm đó Chiêm gia không xảy ra chuyện, ông ta hầu hạ ở Chiêm gia nhiều năm như thế, cũng có thể được Cố Trạch Mộ gọi một tiếng thúc bá.

Dụ bá lau lau nước mắt, hỏi: “Tiểu thiếu gia, năm đó sau khi lão gia xảy ra chuyện, lão nô chạy về kinh thành. Song, lúc chạy đến mới biết Chiêm gia đã... Sao ngài có thể tránh thoát một kiếp thế?”

Dù sao đối với chuyện này phủ Uy Quốc công cũng đã phạm vào tội khi quân, trước khi giải quyết xong việc Cỗ Trạch Mộ cũng sẽ không nói ra, cho dù đối phương là người Chiêm gia cũng thế. Hắn chỉ mập mờ nói mình được người có lòng tốt cứu được, cũng chưa hề nói ra thân phận hiện tại của mình.

Dụ bá cũng không tức giận khi bị hắn giấu diếm, mà chỉ tỏ vẻ vui mừng: “Còn sống là tốt, còn sống là tốt. Tốt xấu gì Chiêm gia cũng còn giữ lại được huyết mạch. Ông trời có mắt mà...”

Đợi đến khi ông ta bình tĩnh lại, Cỗ Trạch Mộ mới hỏi: “Năm đó ngài ở bên cạnh Chiêm... Tổ phụ hầu hạ, cho nên ngài có thể nói cho ta biết rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì không?”

Dụ bá thở dài: “Chuyện này nói ra rất dài dòng. Lúc trước, lão gia bưng bưng khí thế đến Sung Châu, quyết tâm phải quản lý tốt Hoàng Hà. Sau khi đi tới mới phát hiện tình thế còn nghiêm trọng hơn ngài ấy tưởng tượng rất nhiều. Nhưng mà lão gia cũng không suy sụp, ngài ấy quyết tâm đến cùng, không chỉ không dẫn theo người nhà, mà ngay cả người hầu cũng chỉ dẫn theo mấy người.”

“Ban đầu còn tốt, mọi người biết ngài ấy tới để trị thủy, cho dù hương thân hay quan viên đều rất hoan nghênh ngài ấy. Nhưng mà sau khi lão gia cưới ngựa nhậm chức, ôm đồm tất cả mọi chuyện đường sông, lại nắm chặt khoản cứu tế thì có không ít người thay đổi thái độ với ngài ấy. Song, khi đó có tiên đế ủng hộ, sau khi lão gia đến, hai năm đó Hoàng Hà không có lũ lụt. Cho nên người ngoài chỉ âm thầm nói mấy lời thôi.”

Những chuyện này không khác những chuyện Cỗ Trạch Mộ biết, hắn khẽ gật đầu chờ Dụ bá nói tiếp.

Dụ bá dãn nhú mày, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ đau khổ: “Năm đó, khi lão gia đọc sách thì vô cùng tôn sùng Minh An tiên sinh, nhất là khi Minh An tiên sinh nói đến phương pháp “Rộng sông trệ cát”. Cho tới lúc đến đây, ngài ấy mới phát hiện tình cảnh hai bên bờ Hoàng Hà bị xâm chiếm lại nghiêm trọng như thế. Cũng trong hai năm đó, lão gia phát hiện bộ rễ thực vật có thể giữ chặt bùn cát. Nếu hai bên bờ trồng cây thì cho dù

trời mưa cũng sẽ không khiến lượng lớn bùn cát chảy xuống sông. Cho nên lão gia mới đưa ra “Lui ruộng trả sông”, nhưng không ngờ vừa nói ra đã bị rất nhiều người phản đối.”

Bây giờ Dụ bá còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc đó. Lúc đó có quá nhiều người phản đối, không chỉ hương thân mà còn có quan viên. Đối với hương thân mà nói, chuyện này giống như cắt thịt của bọn họ. Mà đối với đám quan viên mà nói, một khi lui ruộng trả sông thì không chỉ mất vài mẫu mấy chục mẫu, mà là hàng ngàn hàng vạn mẫu đất. Chuyện này nói ra sẽ ảnh hưởng bao lớn đến chính tích của bọn họ?”

Cả ngày lão gia bu ãn bã cãi nhau với bọn họ, cầu xin, mọi cách cũng đã dùng hết, cũng may lúc đó bệ hạ ủng hộ ngài ấy hết mình. Lão gia có thánh chỉ trong tay, những người này không dám kháng chỉ. Nhưng mặt trái là lão gia không thể tự mình trông coi, trong một năm đó gần như ngài ấy không trở lại phủ tổng đốc.

Cố Trạch Mộ nghe đến đây thì không nhịn được mà hỏi: “Ta nghe nói năm đó khi tổ phụ thi hành chính sách này thì có ẩn hộ gây rối, ngài có biết không?”

Dụ bá thản nhiên gật gật đầu: “Lão nô biết, những ẩn hộ này phụ thuộc vào cuộc sống của nhóm thân hào, mặc dù cũng giao tiền thuê nhưng những nhóm thân hào này quen thu mua lòng người. Bọn chúng nói thu ít tiền thuê đất của ẩn hộ hơn triều đình một phần, dẫn đến những người này một mực nghe theo. Cho nên khi biết lão gia muốn lui ruộng trả sông, bọn họ bị kích động, phát tiết lửa giận lên đầu lão gia.”

“Xảy ra chuyện như thế, vì sao ông ấy không báo chuyện này cho ta... Khụ, cho tiên đế chứ?”

Dụ bá thở dài: “Chuyện này cũng kì lạ, năm đó lão gia nhất thời hồ đồ. Ngài ấy áp chế chuyện ẩn hộ, khiến nhóm thân hào ủng hộ ngài ấy “Lui ruộng trả sông”. Thật ra chuyện ấy tiến triển vô cùng thuận lợi, lúc đó lão gia còn nói với lão nô, nếu thuận lợi thì có lẽ chưa đến năm năm đã có thể quản lý tốt Hoàng Hà. Sẽ không còn lũ lụt nữa...”

“Mùa hè năm đó, lão gia đã đo và quan sát nước mưa từ sớm. Ngài ấy cho rằng mặc dù nước mưa nhiều nhưng chắc hẳn đê đập có thể được bảo vệ tốt. Lại thêm tâm tư của ngài ấy đều đặt vào việc mở rộng dòng sông, cho nên cũng không để ý như hai năm trước. Dù vậy, trước khi mưa to đến, lão gia sẽ tự mình đi xem đê đập. Nhưng ai mà ngờ được, Hoàng Hà lại đột nhiên vỡ đê!”

Dụ bá nói đến đây lại trở nên kích động: “Ngày đó, lão gia thất hồn lạc phách trở về, thậm chí lần đầu tiên ngài ấy uống rượu. Sau đó, ngài ấy giao vài thứ cho A Xương, lại đưa ngân lượng cho chúng ta bảo chúng ta mau chóng rời đi. Lúc đó, lão nô cảm giác nhất định sẽ có chuyện xảy ra cho nên không chịu đi, lão gia còn tức giận, cứng rắn đuổi lão nô khỏi gia môn. Lão nô ngồi ngoài cửa đợi một đêm, vốn chỉ nghĩ tâm trạng lão gia không tốt nên muốn chờ ngày hôm sau cầu xin lão gia. Ai ngờ, vậy mà lão gia...”

Dụ bá liên tục lau nước mắt, nghẹn ngào gần như nói không nên lời.

Cố Trạch Mộ và Hồng Tùng Nguyên liếc nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều rất nghiêm túc. Nếu lời Dụ bá nói là thật, Chiêm Thế Kiệt thất hồn lạc phách trở về lại cho nô bộc thôi việc, nhìn giống như tự sát thật.

Cố Trạch Mộ cẩn thận hỏi thăm: “Ngài đợi ngoài phủ một đêm, có từng thấy người nào khả nghi đi vào phủ không?”

Dụ bá cười khổ nói: “Lão nô hiểu ý của thiếu gia, lão nô hầu hạ lão gia đã nhiều năm như thế cũng không tin lão gia sẽ tự sát. Lão nô vẫn cảm thấy nhất định là có chuyện gì xảy ra, lão gia đuổi chúng ta ra khỏi phủ vì không muốn liên lụy chúng ta... Quả nhiên, không bao lâu sau ta thấy có người chuyển từng rương đồ vào phủ, thậm chí có vài người lão nô không quen còn phát tang thay lão gia. Lúc lão nô vào tìm bọn chúng lý luận còn bị người ta đánh gần chết. Có lẽ bọn chúng thấy lão gia như lão nô có lẽ cũng không sống nổi, vì thế vứt lão nô ở bãi tha ma. Không ngờ mạng lão nô lớn, vậy mà còn sống.”

Dụ bá cầm chặt tay Cố Trạch Mộ: “Tiểu thiếu gia, đây là ông trời cho lão nô sống sót để ta còn có thể sống mà nhìn thấy ngài, nói chuyện năm đó

cho ngài biết, để ngài cho lão gia, cho Chiêm gia một sự trong sạch. Lão nô tưng tuổi này, mấy năm nay sống trên đời kéo dài hơi tàn, cũng không sống được bao lâu nữa. Nguyện vọng duy nhất cả đời này là cho lão gia một công đạo, nếu không lão nô chết cũng không nhắm mắt.”

Dụ bá nói xong thì như thở không ra hơi, Cố Trạch Mộ và Hồng Tùng Nguyên vội vàng đỡ lấy ông ta.

Cố Trạch Mộ khẽ thở dài, hứa với Dụ bá: “Ngài yên tâm, ta tới đây vì muốn lật lại bản án đó.”

Trên mặt Dụ bá nở nụ cười kích động: “Vậy thì quá tốt rồi.”

Cố Trạch Mộ lo tuổi tác ông ta lớn nên cho người tiễn ông ta về nghỉ ngơi trước. Sau đó, hắn mới thảo luận với Hồng Tùng Nguyên: “Ông thấy thế nào?”

Hồng Tùng Nguyên nói: “Cho dù Dụ bá nói thật thì dù sao ông ta cũng không tận mắt nhìn thấy, tất cả chỉ là suy đoán của ông ta. Cho nên rốt cuộc Chiêm Thế Kiệt có tự sát không cũng không thể khẳng định.”

Ông nói xong thì thấy Cố Trạch Mộ cau mày, nên hỏi: “Sao thế? Ngài có cách nhìn khác sao?”

Cố Trạch Mộ chậm rãi mở miệng nói: “Ông nói, nếu những chuyện ẩn hộ kia là có người cố ý để Chiêm Thế Kiệt biết thì sao?”

Hồng Tùng Nguyên giật mình kêu lên: “Ngài có ý gì? Cái gì mà cố ý để Chiêm Thế Kiệt biết?”

“Ông không cảm thấy kỳ lạ sao? Năm đó không như bây giờ, chuyện ẩn hộ tra rất nghiêm. Những thân hào này nhất định sẽ nghĩ cách che giấu không cho người biết, sao lại để bọn chúng âm ỉ trước mặt Chiêm Thế Kiệt được?”

Hồng Tùng Nguyên nghe Cố Trạch Mộ phân tích xong thì lập tức cảm thấy cả người nổi da gà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120

Vẻ mặt Cố Trạch Mộ lạnh lùng: “Bây giờ nhìn bên ngoài có vẻ là hộ gây rối trước mặt Chiêm Thế Kiệt. Chiêm Thế Kiệt lại lợi dụng đi đầu này để đàm phán với nhóm cường hào, dùng chuyện này uy hiếp để bọn họ giúp đỡ chính sách của mình. Sau đó, Hoàng Hà vỡ đê, Chiêm Thế Kiệt không chấp nhận được kết quả này cho nên lựa chọn tự sát. Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, đúng không?”

Hồng Tùng Nguyên nhíu mày: “Ngài muốn nói gì?”

“Trong chuyện này, những kẻ cường hào cũng có vẻ vô tội quá rồi?”

Đúng là như thế, trong lúc Cố Trạch Mộ nói lại sự việc đó thì những kẻ cường hào này nhìn vẻ có vô hại, mặc cho bị Chiêm Thế Kiệt không chế. Nhưng từ lúc Hồng Tùng Nguyên đi đầu tra những chuyện này thì những kẻ cường hào kia không đơn giản, không thể nào dễ dàng bị khống chế thế được. Lại thêm những vật chứng tham ô hãm hại Chiêm Thế Kiệt do Tào gia cung cấp, Tào gia có hiềm nghi rất lớn.

Song, Hồng Tùng Nguyên nghĩ lại, nói với vẻ kì quái: “Không phải trước đó ngài nói bọn chúng sợ chuyện ẩn hộ bị lộ nên nhất định sẽ che giấu sao? Chẳng lẽ những chuyện này thật sự do bọn chúng tính toán, đây không phải là tự đặt mình vào nguy hiểm sao?”

“Ta không nói bọn chúng tính toán, nhưng chuyện này liên quan không ít người. Có lẽ Tào gia không chỉ đưa những chiếc rương kia vào phủ tổng đốc đâu. Hơn nữa, muốn kích động những thân hào này thì thân phận của người này cũng không đơn giản.”

Hồng Tùng Nguyên nghe giọng điệu của hắn, dường như hắn đã có kẻ tình nghi, ông hỏi: “Chẳng lẽ ngài đã hoài nghi ai sao?”

Vẻ mặt Cố Trạch Mộ nghiêm túc, không trả lời câu hỏi của ông, hắn chỉ nói: “Đúng là ta có vài suy đoán, nhưng mà ta không muốn tin. Dù sao nếu

ta đoán không sai, có lẽ trong triều đình sẽ dâng lên một đợt gió tanh mưa máu.”

Chỉ là mặc dù Cố Trạch Mộ nói thế, nhưng H ồng Tùng Nguyên vẫn nghe ra sát ý lạnh lùng từ giọng điệu của hắn.

H ồng Tùng Nguyên không dám nghĩ sâu, nói: “Chuyện ẩn hộ quá sâu, ta đề nghị chúng ta nên đi điều tra chuyện năm đó Chiêm Thế Kiệt chết thế nào trước r ồi hãy suy nghĩ những chuyện khác. Ngài cảm thấy thế nào?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Bây giờ tất cả mọi chuyện đều như bị che giấu trong sương mù, muốn đi điều tra rõ ràng nhất định phải tìm được đầu mối. Bản án của Chiêm Thế Kiệt chính là đầu mối. Chỉ cần đi điều tra rõ ràng bản án năm đó thì có lẽ rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.”

H ồng Tùng Nguyên thở dài: “Đáng tiếc, năm đó trước khi Chiêm Thế Kiệt vội vàng h ỏi phủ đã xảy ra chuyện gì cũng không ai biết. Không thì chúng ta có thể tìm ra chân tướng từ đó.”

Cố Trạch Mộ không nói gì, H ồng Tùng Nguyên cũng không để ý, trái lại nói: “Bây giờ tình hình Tào Nguyên thế nào? Gần đây ngài bỏ mặc hắn ta cũng lâu quá r ồi. Ngài không sợ tiểu tử này đột nhiên suy nghĩ rõ ràng, khiến sự cố gắng lúc trước của ngài trôi theo dòng nước sao?”

Cố Trạch Mộ vừa định nói chuyện, bên ngoài đã có người báo rằng Tào Nguyên tới chơi.

“Thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.” H ồng Tùng Nguyên cười lên. “Nhưng mà tiểu tử này cũng không nhẫn nại lắm, nếu thật sự theo đuổi tiểu cô nương, chắc sẽ bị tiểu cô nương ăn hết mất.”

“Câm miệng!”

H ồng Tùng Nguyên c ầm râu chặn miệng của mình: “Được r ồi, ta ngậm miệng, ta đi đây.”

Cố Trạch Mộ không còn gì để nói với H ồng Tùng Nguyên, bọn họ là người cùng lứa, sao ông lão này càng già càng không đứng đắn thế này?

Tào Nguyên đi đến, vẻ mặt hấn ta vô cùng hưng phấn nói với Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, biện pháp của ngài thật sự có hiệu quả. Trước đó, sau khi ta đề nghị với cha thì cha ta đã tiếp thu. Hơn nữa, có thể năm nay Vân gấm thật sự có thể trở thành cống phẩm, nếu thế thì ngài chính là đại ân nhân của chúng ta đó!”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Ta cũng thuận miệng nói thôi, có tác dụng thì tốt, không cần nói đến ân nhân gì đâu.”

“Như vậy sao được!” Tào Nguyên vội vàng nói. “Mặc dù ngài xem ta là huynh đệ, nhưng làm huynh đệ cũng không thể lấy món hời từ ngài được đúng không? Ngài có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Cố Trạch Mộ liên tục từ chối nhưng không lay chuyển được sự nhiệt tình của Tào Nguyên. Hấn thuận tiện nói: “Ta nghe nói nhà ngoại của Tào huynh có nuôi một con vẹt, có việc này không?”

Hấn biết Cố Thanh Ninh vẫn thích nuôi vẹt, chỉ tiếc rằng Tam Bảo thật sự quá nổi tiếng, ý nghĩa cũng quá đặc biệt. Nếu Nguyên Gia giao Tam Bảo cho Cố Thanh Ninh, không nói đến người ngoài, Tiêu Trạm sẽ là người đầu tiên nghi ngờ thân phận của Cố Thanh Ninh. Mấy năm nay, Cố Trạch Mộ vẫn muốn tìm một đôi vẹt tặng cho Cố Thanh Ninh nhưng mãi không tìm được. Sau này hấn biết Diêu gia có, cũng xem như niềm vui bất ngờ. Tào Nguyên đã hỏi thế, hấn quyết định đưa ra yêu cầu này.

Tào Nguyên ngạc nhiên, sau đó mới phản ứng được: “Đúng, đây là do năm đó cứu cứu ta đi Bách Việt mang về Nghe nói ở đó con này được gọi là Thần Điều. Trước kia, Bách Việt từng tiến công một đôi cho triêu đình, Trạch Mộ cảm thấy hứng thú với chim này sao?”

Cố Trạch Mộ nói: “Năm đó, đôi vẹt này tiến cung không bao lâu thì chết mất một con, con còn lại được nuôi ở phủ trưởng công chúa Nguyên Gia. Ta từng thấy qua nó một lần ở phủ trưởng công chúa, cũng rất thông

minh thú vị. Ta vẫn muốn nuôi một đôi, nhưng mà mong ước này vẫn không được thực hiện.”

“Thì ra là thế.” Tào Nguyên nói. “Chuyện này có đáng gì, ta giúp ngài lấy một đôi đến cũng được, nhưng mà con chim này không thể so với loại năm đó tiến cống. Cho dù trông rất đẹp song lại không thông minh bằng. Ta còn nghe nói, năm đó đôi chim đưa vào cung kia còn học nói và ca hát chút đó!”

Cố Trạch Mộ nhíu mày: “Nuôi để chọc cười chủ tử thôi, không cần quá thông minh.”

Hắn muốn đôi vẹt này là muốn tặng làm quà sinh nhật cho Cố Thanh Ninh, cũng không cần ồn ào như Tam Bảo kia.

Tào Nguyên đồng ý.

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới lơ đãng thử dò xét mà nói: “Nhưng mà cứu cứu huynh lại làm ăn với Bách Việt, chuyện làm ăn này cũng không nhỏ nhỉ?”

Bây giờ Tào Nguyên vô cùng tin tưởng Cố Trạch Mộ, nghe hắn nói thế cũng không nghi ngờ gì. Hắn ta chỉ nghĩ Cố Trạch Mộ hơi tò mò, không hề đề phòng mà đáp: “Ngài đã hiểu lầm rồi, cứu cứu ta không có bản lĩnh lớn như thế. Nhưng mà tính cách cứu cứu ta thoải mái không thích bị trói buộc, ngoại trừ làm ăn thì chỉ thích chạy khắp nơi. Năm đó, ông ấy một thân một mình đi theo thương đội của người khác đến Bách Việt, nghe nói còn bị bệnh ở đó, suýt chút nữa đã không về được. Chỉ là sau khi khỏi bệnh rồi, ông ấy thường chạy khắp nơi, khiến cho ông bà ta lo lắng không thôi.”

“Chu du khắp nơi cũng là để mở mang tầm mắt, ông ấy thoải mái như thế thật sự làm người ta hâm mộ.”

Tào Nguyên vội vàng khoát khoát tay: “Lời này không được để cho cứu cứu ta biết, không thì ông ấy sẽ càng làm liều hơn đấy. Ta nói cho ngài biết, lúc còn trẻ ông ấy không chỉ đi Bách Việt, nghe nói còn lên đi qua

ngoại tộc nữa! Song, sau khi bị ngoại tổ phụ của ta biết thì đã đánh ông ấy một trận, sau đó ông ấy mới tốt hơn!”

“Ngoại tộc?” Trong đầu Cố Trạch Mộ xuất hiện một suy nghĩ: “Vậy là đi Tây Bắc mà Định Quốc công trấn thủ rồi, nghe nói muốn ra vào Nghiệp Thành cũng không đơn giản. Xem ra ông ấy không chỉ to gan mà cũu có nhiều mảnh khõe.”

“Ai biết được!” Tào Nguyên tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng giọng nói có vẻ vô cùng kiêu ngạo. “Nhưng mà cũng vì cũu cũu ta gan lớn nên Diêu gia mới có thương đội quy mô như bây giờ.”

“Thế à.” Cố Trạch Mộ cười nói. “Nghe huynh nói trước kia Diêu gia ở Đào Khâu, mấy năm nay mới dần chuyển đến Sung Châu. Đào Khâu cũng không phải nơi bình yên, trong hoàn cảnh đó mà gây dựng được gia nghiệp như thế thật sự không đơn giản.”

Tào Nguyên cười nói: “Hiếm khi Trạch Mộ đánh giá người khác cao như thế. Nếu ta nói cho cũu cũu nghe nhất định ông ấy sẽ rất vui. Có lẽ hôm nào sẽ giới thiệu hai người làm quen với nhau.”

“Có lẽ sẽ thật sự có cơ hội đó.” Cố Trạch Mộ có ý riêng mà nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, mà rốt cuộc cống phẩm năm nay cũng đã được định xuống, thật sự là Vân gấm của Tào gia đã trúng tuyển.

Điêu này thật sự làm cho người Tào gia vô cùng vui mừng, sau khi nhận chỉ thì tổ chức yến hội trong nhà. Nghe nói gia chủ Tào gia, Tào Thịnh bị bệnh cũng mặt đỏ lừ lừ xuất hiện chào hỏi đám người. Ngày bình thường, người ông ta dẫn theo bên cạnh là trưởng tử, bây giờ lại dẫn theo Tào Nguyên. Điêu này khiến không ít người nói thầm với nhau rằng vị trí gia chủ Tào gia này chẳng lẽ muốn vượt qua nhi tử mà truyền cho cháu sao?

Tào Nguyên vô cùng đắc ý, tuy hấn là đích trưởng tôn nhưng cũng không được đặc biệt xem trọng. Cho dù phụ thân chắc chắn là gia chủ kế nhiệm, vậy cũng không liên quan nhiều đến hấn. Dù sao hấn vẫn còn mấy thứ huynh đệ, bọn họ lại không xem trọng đích thứ như nhà quan lại, ai biết sau này sẽ là tình huống gì?

Tiếc rằng phụ thân có điêu kiện như thế nhưng năng lực lại bình thường. Trước đó, chuyện nghiên cứu phát minh ra Vân gấm cũng do hấn ra sức ủng hộ, không ngờ cuối cùng tạo ra được Vân gấm, lại bất ngờ thành cống phẩm. Hấn lại không chịu đi cầu xin cứu cứu giúp đỡ, vẫn luôn bình tĩnh khiến cho tổ phụ thầnn phê bình hấn rất nhiều lần.

Cũng may hấn có quan hệ thân thiết với Cố Trạch Mộ, được Cố Trạch Mộ nhắc nhở, lúc này bọn họ mới thăm dò phương pháp khiến cho Vân gấm được trúng tuyển.

Tuy nói ngoài mặt những công lao này được tính lên đầnn phụ thân, nhưng Tào Nguyên lại không hề lo lắng, vì hấn biết những chuyện xảy ra trong Tào gia không thoát khỏi mắt thầnn của tổ phụ. Quả nhiên, vì chuyện này mà tổ phụ xem trọng hấn hơn mấy phần. Lần này tổ chức yến hội, tổ phụ lại dẫn hấn theo bên cạnh mà không phải phụ thân, cũng đủ nhìn ra thái độ của tổ phụ.

Điêu này càng làm cho Tào Nguyên được cô vũ, hẳn lại càng có dã tâm hơn. Dù sao, phụ thân làm gia chủ cũng không bằng mình làm gia chủ!

Cho dù Tào Nguyên hưng phấn nhưng vẫn không quên nhờ ai mà hẳn có được hôm nay. Trong lòng hẳn càng cảm kích Cố Trạch Mộ hơn. Buổi yến hội này Tào gia cũng có mời Cố Trạch Mộ, nhưng Cố Trạch Mộ bề bộn nhiều việc công sự nên đã khéo từ chối, điêu này làm hẳn hơi thất vọng. Dù sao, hẳn không chỉ muốn cảm tạ Cố Trạch Mộ, mà còn muốn dựa vào quan hệ hai người để giá trị bản thân mình tăng gấp bội.

Mấy người huynh đệ ngoài mặt chúc mừng nhưng trong lời nói đều lộ vẻ ghen ghét. Bọn họ châm chọc hẳn may mắn ôm đùi to, nếu không thì sao được nở mặt như hôm nay. Tào Nguyên không quan tâm, chỉ xem như bọn họ đố kị.

Chỉ là, mấy đệ đệ cũng khiến hẳn cảnh giác hơn. Hẳn thấy, tuy rằng thân phận Cố Trạch Mộ cao, nhưng tính cách bình dị gần gũi. Mặc dù hẳn gặp may, lần đầu Cố Trạch Mộ đến Sung Châu đã kết bạn với nhau, bây giờ mới có thể trở thành bạn tốt. Song, cũng vì thế, nếu Cố Trạch Mộ gặp được người nói chuyện hợp ý hơn mình thì chẳng phải mình sẽ bị ngó lơ sao?

Suy nghĩ kỹ một chút, chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra, dù sao trước đó Lưu Tử Nghĩa cũng đã bộc lộ rất rõ ràng. Tào Nguyên lại nhìn về mấy đệ đệ với vẻ nghi ngờ, trong lòng đang nghi ngờ có phải bọn họ đang tính toán muốn không hẹn mà gặp Cố Trạch Mộ. Sau đó lại là tiết mục kết nghĩa kim lan.

Chuyện này lập tức khiến hẳn có cảm giác nguy cơ, cảm giác này giống với tiểu cô nương đang bàn chuyện cưới gả với mình lại bị những nam nhân khác mong muốn có được. Lúc đó, mình không thể trách cứ nàng mà phải liều mạng đuổi những tên ru ồi nặng kia.

Không thể không nói, trong việc ví von thì Hồng Tùng Nguyên và Tào Nguyên lại trùng hợp đến kì lạ.

Sau khi Tào Nguyên có cảm giác nguy cơ như thế thì đứng ng ồi không yên. Đến khi yến hội của Tào gia kết thúc, hắn lập tức đến phủ tổng đốc c ầu kiến.

Cố Trạch Mộ có một viện tử riêng trong phủ tổng đốc, vì quan hệ giữa hắn và Tào Nguyên cho nên Tào Nguyên ra vào cũng không cần thông báo. Hắn ta đi theo người hầu đến thư phòng của Cố Trạch Mộ, trông thấy Cố Trạch Mộ thật sự đang bận rộn.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy Tào Nguyên thì có vẻ hơi kinh ngạc, lập tức áy náy mà cười một tiếng: “Tào huynh ng ồi tạm nhé, chờ ta làm xong mấy chuyện này đã.”

Giờ phút này Tào Nguyên chỉ muốn ngoan ngoãn phục tùng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Ngài bận rộn như thế, ta cũng không vội.”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ nghe được sự lấy lòng trong giọng nói của hắn ta, hắn cũng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục giải quyết việc của mình. Ai ngờ việc còn chưa giải quyết xong thì chuyện mới lại tới. Cố Trạch Mộ nghe hạ nhân nói xong thì sắc mặt thay đổi, thậm chí không kịp tạ lỗi với Tào Nguyên đã dẫn người hầu vội vàng rời đi.

Tào Nguyên chỉ mơ hồ nghe được mấy chữ “Lao dịch”, “Gây rối”, hắn ta hơi tò mò rốt cuộc có chuyện gì mà khiến Cố Trạch Mộ sợ hãi như thế. Chỉ là Cố Trạch Mộ đột nhiên rời đi như vậy, Tào Nguyên không từ mà biệt cũng không hay, chỉ có thể tiếp tục ng ồi tại chỗ chờ đợi.

Ban đầu hắn ta còn ng ồi yên, nhưng ng ồi một lúc Cố Trạch Mộ vẫn chưa về, hắn đứng lên đi xung quanh một chút. Lần này đi lại thấy công việc mà Cố Trạch Mộ chưa giải quyết xong để trên bàn.

Vì lúc Cố Trạch Mộ giải quyết công việc không thích hạ nhân hầu hạ, cho nên trong thư phòng ngoài hắn và Tào Nguyên ra cũng không còn ai khác.

Tào Nguyên nhìn những công văn bày hờ hững trên bàn, thân thể hắn dừng lại, trong phút chốc quên hành động.

Đương nhiên hẳn biết lý do đám người Tạ Trường Phong và Cố Trạch Mộ đi đến Sung Châu. Mấy năm nay, Tổng đốc đường sông tới lui Sung Châu cũng không ít, nhưng phần lớn chỉ ngồi không ăn bám. Lúc bọn họ nhớ ra phải làm gì đó thì thấy tình hình phức tạp ở đây nên cuối cùng chỉ có thể thất bại đi về.

Những người cứng đầu như Chiêm Thế Kiệt năm đó cũng quá ít, nhưng cho dù Chiêm Thế Kiệt thì năm đó cũng ngã nhào ở đây. Tào Nguyên mơ hồ biết được chuyện năm đó của Chiêm Thế Kiệt có nhà mình nhúng tay vào. Song, chuyện cụ thể là làm gì hẳn lại không biết được. Mấy năm này, hai nhà Tào, Diêu bọn họ phát triển không ngừng, chắc là có liên quan với chuyện năm đó.

Chẳng biết vì sao, tổ phụ lại không cảm thấy nhẹ nhõm với đám người Tạ Trường Phong như ngày xưa. Hẳn cũng nghe phụ thân than phẫn, nói lần này bệ hạ thật sự muốn quản lý Hoàng Hà. Thật ra nếu có thể quản lý tốt Hoàng Hà cũng là một chuyện tốt. Nhưng ngộ nhỡ lại là một người giống Chiêm Thế Kiệt, nhất định phải làm lui ruồng trả sông gì đó thì thật sự khiến cho người ta phẫn lòng.

Tào Nguyên biết không lâu trước đó Tạ Trường Phong và tìm hiểu rời phủ tổng đốc âm thầm đi dò hỏi. Sau khi trở về, cũng không biết bọn họ tính toán thế nào. Người trong phủ tổng đốc đầu là người của bọn họ, muốn tìm hiểu tin tức cũng không đơn giản. Nhưng hôm nay lại là một cơ hội tuyệt vời.

Trong lòng Tào Nguyên có hai suy nghĩ đang đấu tranh kịch liệt với nhau. Một bên nghĩ rằng Cố Trạch Mộ tin tưởng hẳn như thế, lại có ân với hẳn, hẳn không thể làm việc vong ân phụ nghĩa thế được. Nhưng một bên lại nói, bây giờ tổ phụ đang xem trọng hẳn, nếu có thể biết được tin tức này thì địa vị của hẳn sẽ càng thêm vững chắc.

Cuối cùng, suy nghĩ thứ hai đã chiến thắng.

Tào Nguyên nuốt nước miếng một cái, chậm rãi đi qua, ánh mắt của hẳn lo lắng nhìn văn thư trên bàn. Những văn thư này phần lớn đều là công văn, tùy ý bày ra, giữa bàn là một phong thư còn chưa viết xong.

Ánh mắt Tào Nguyên bị phong thư này thu hút.

Nhìn nơi ghi tên người nhận của phong thư này là viết cho Thái tử điện hạ. Trong đó nói rằng sau khi Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng đi điều tra về thì cho rằng tình hình nơi này quá phức tạp, quyết định tạm thời chủ yếu là sửa chữa đê đập, còn lại thì phải bàn bạc kỹ hơn.

Tào Nguyên vừa nhìn thấy đã khẽ thở ra, xem ra Tổng đốc đại nhân mới tới cũng không phải kẻ lỗ mãng không biết thời thế. Tổ phụ cũng không cần lo lắng về bọn họ.

Sau khi yên lòng, hắn mới để ý trong lá thư này dùng từ rất tùy ý, trông có vẻ vô cùng thân mật. Nghe nói quan hệ giữa Cố Trạch Mộ và Thái tử điện hạ rất tốt, chắc hẳn là thật.

Hắn nhớ kỹ nội dung bức thư xong muốn rời đi, nhưng lúc rời đi lại thấy một văn thư đang mở ra. Hắn tò mò nhìn thoáng qua, phát hiện là chuyện trưng thu lao dịch. Từ văn thư này xem ra, Cố Trạch Mộ còn rất lâu mới hoàn thành nhiệm vụ! Thật ra chuyện này hắn cũng nghe thấy, Sung Châu này có rất nhiều ân hộ, muốn trưng thu có lẽ không phải chuyện đơn giản.

Ngay lúc Tào Nguyên đang suy nghĩ, thì ở phía xa ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và tiếng nói chuyện. Hắn vội vàng cất kỹ đồ vật, trở lại chỗ ngồi của mình.

Ngay lúc hắn vừa ngồi xuống thì cửa đã được mở ra. Cố Trạch Mộ vội vàng đi vào, thấy hắn còn đang yên tĩnh ngồi trên ghế thì giống như khẽ thở ra một hơi.

Tào Nguyên tỏ vẻ bình tĩnh, cười nói: “Trạch Mộ làm xong việc rồi à?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Đúng thế.” Hắn vừa nói vừa cầm khăn tay xoa trán.

Lúc này Tào Nguyên mới để ý thấy đầu Cố Trạch Mộ đầy mồ hôi, chắc là giải quyết xong việc mới phát hiện mình ở trong thư phòng hắn, nên mới

vội vàng trở về. Xem vị Cố công tử này mặc dù bình thường làm việc trăn trở, nhưng cuối cùng cũng chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, vẫn không tránh khỏi lỗ mãng.

Cố Trạch Mộ tiếp tục về đến trước bàn sách, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tào công tử, gần đây quá bận rộn, xin huynh thứ lỗi.”

Tào Nguyên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Chuyện này là do ta đột nhiên tới làm phiền ngài, người phải nói xin thứ lỗi là ta mới đúng. Lại nói, quan hệ giữa chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy.”

Cố Trạch Mộ cười cười, dường như cảm kích Tào Nguyên thông cảm, lại tiếp tục cúi đầu xử lý công việc. Tào Nguyên thấy sắc mặt hắn khó coi, nhớ lại văn thư mới vừa nhìn thấy và mấy lời mình nghe được, hắn ta giật mình cảm thấy dường như mình đoán đúng chân tướng rồi.

Trong đầu Tào Nguyên xuất hiện suy nghĩ, thử dò xét nói: “Trạch Mộ, ta thấy sắc mặt ngài không tốt, gần đây nghĩ ngợi không được à?”

Cố Trạch Mộ ngừng bút, hơi nhíu mày.

Tào Nguyên vội vàng nói: “Ta thấy hình như ngài có chuyện phiền lòng? Không bằng nói ra, ta cũng có thể nghĩ cách giúp ngài?”

Cố Trạch Mộ thở dài, vừa muốn nói lại thôi.

Tào Nguyên nói tiếp: “Lúc trước, ngài giúp ta chuyện quan trọng như thế, ta còn muốn báo đáp ngài này! Nếu cứ để ngài luôn giúp ta mà ta không thể báo đáp thì ta cũng hơi áy náy. Hơn nữa, dù cho ta không thể giúp ngài thì ít ra cũng có thể nghe ngài nói, có lẽ nói ra cũng dễ chịu hơn một chút.”

Dường như hắn ta nói thế khiến Cố Trạch Mộ hơi lung lay, lúc này Cố Trạch Mộ mới nói: “Tào huynh đã nói thế thì ta cũng nói thẳng. Gần đây ta trưng thu lao dịch, nhưng Sung Châu này nhìn có vẻ nhiều người, nhưng số hộ rất ít. Tổng đốc đại nhân đã hối thúc ta mấy lần, nhưng ta thật sự bất lực. Mấy hôm nay đầu vì chuyện này mà buồn phiền.”

Tào Nguyên thấy Cỗ Trạch Mộ không hề giấu diếm thì nói thẳng nhược điểm của mình ra, càng cảm thấy mình được Cỗ Trạch Mộ tin tưởng, nên vội nói: “Ăn hộ trong gia tộc quyên thế Sung Châu rất nhiều, những ăn hộ kia bị che chở dưới môn khách của bọn họ, không cần lao dịch. Cho nên ngài không thể nào trưng thu đủ người.”

Cỗ Trạch Mộ tỏ vẻ khiếp sợ nhìn hắn: “Có việc này nữa sao!”

Tào Nguyên nói như thêm dầu vào lửa: “Đúng thế, giống với lúc trước chúng ta gặp qua Lưu Tử Nghĩa đó, nhà y có ruộng đồng nhiều nhất Sung Châu, cũng có nhiều ăn hộ nhất. Có lẽ những ăn hộ này của Lưu gia chiếm một phần mười nông hộ của Sung Châu.”

Cỗ Trạch Mộ oán hận nói: “Những sâu mọt của quốc gia này!”

Tào Nguyên nói xong, lại thản nhiên nói: “Trạch Mộ từ kinh thành đến, có lẽ cũng không biết chuyện ăn hộ cũng không mới mẻ gì. Gần như các nhà đều có mấy hộ, nhà ta cũng không ngoại lệ, cũng chứa chấp một chút. Chỉ cần Trạch Mộ nói một câu, ta sẽ lập tức cho những ăn hộ này đi lao dịch, để cho ngài giao nộp. Nhưng nhân số ăn hộ nhà ta không nhiều, có lẽ cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc!”

Cỗ Trạch Mộ nhíu mày: “Tào huynh chịu nói những lời này với ta khiến ta rất cảm kích. Vậy theo ý của Tào huynh thì ta phải làm gì?”

Đây chính là mục đích của Tào Nguyên, hắn ta tự tin nói: “Chuyện này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ. Chẳng qua, nếu như Trạch Mộ tin tưởng ta, ta sẽ sẵn lòng đến nhà làm thuyết khách của ngài, khiến cho gia tộc quyên thế nể mặt ngài mà bỏ sung đủ lao dịch.”

Cỗ Trạch Mộ cảm kích nhìn hắn: “Vậy thì đa tạ Tào huynh.”

“Lời này của ngài khách khí rồi, ta xem ngài là huynh đệ, đương nhiên muốn giúp ngài. Huống chi, lần này ngài đại diện cho Thái tử điện hạ, ngộ nữa có chuyện gì sơ suất cũng khiến điện hạ hổ thẹn sao?”

Cỗ Trạch Mộ cảm động nói: “Huynh yên tâm, huynh giúp ta, đương nhiên ta sẽ không quên lợi ích của huynh. Ngày sau có cơ hội, chắc chắn ta sẽ nói tốt vài câu với huynh trước mặt Thái tử điện hạ.”

“Vậy thì đa tạ Trạch Mộ.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, hai bên đều hài lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122

Khi Cố Trạch Mộ tiễn Tào Nguyên đi xong và quay lại thư phòng thì bên trong đã có thêm một người, chính là H ồng Tùng Nguyên.

H ồng Tùng Nguyên khoanh tay quan sát thư án của hắn, tấm tắc cảm thán: “Đây đúng là từng lớp đan xen, khiến người ta khó lòng phòng bị mà! Tất nhiên, đi đầu quan trọng nhất là ngài diễn quá tốt, nhìn cái bộ lo lắng phi ền não đó đi, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ nhưng lại cố làm ra thần thái của người lớn.”

Cố Trạch Mộ lườm hắn: “Ông cũng có khác gì đâu!

Vừa nói hắn vừa đốt tiêu hủy lá thư và văn thư trên bàn.

H ồng Tùng Nguyên cười hắc hắc: “Nói thật, khi ngài chạy vào với v ầng trán nhể nhại m òhôi đúng là tuyệt cú mèo! Không uổng công lão cốt đầu ta cùng ngài luyện kiếm.”

“Ngoài chuyện này ông không còn gì khác để nói đúng không?”

“Có có có!” H ồng Tùng Nguyên nói: “Dù ta hiểu cách làm của ngài, đây dù gì cũng là nhân tình, phải có qua có lại mới bền vững, hơn nữa ngài có việc c ầu cạnh hắn, ngược lại hắn càng thêm tin tưởng ngài, nhưng ta vẫn có chút thắc mắc.”

“Nói đi.”

“Làm sao ngài có thể chắc chắn hắn sẽ chủ động tìm tới đề nghị giúp ngài? Hơn nữa thư từ và văn thư bày ra nổi bật như vậy, ngài không sợ hắn sẽ nghi ngờ sao?”

“Hiện giờ hắn đang trong thời điểm lo trước sợ sau, có cơ hội giúp được ta đối với hắn mà nói cũng tính là an tâm được phần nào, vì vậy hắn nhất định sẽ chủ động.” Cố Trạch Mộ khế cười: “V ềph ần thư từ và văn thư, hắn nghi ngờ thì càng tốt. Đối với loại người như Tào Nguyên, hoài

nghi đã là bản chất, nhưng ngược lại, chỉ cần hấn ta đã tin tưởng thì sẽ không dễ dàng bị lung lay bởi người khác. Dù sao thì sửa đê và đi lao dịch đều là thật, phải để hấn thật sự đi đi đâu tra có như vậy mới càng nhất mực tin tưởng chuyện này.”

“Bây giờ ta lại có chút đồng tình với Tào Nguyên rồi, hấn tràn đây nhiệt tình muốn giúp ngài, kết quả là chỉ đang bị ngài lợi dụng, haizz...”

Cổ Trạch Mộ u ám nói: “Câm miệng, quên hết những ý nghĩ kỳ lạ trong đầu người đi cho ta!”

Hồng Tùng Nguyên ho nhẹ một tiếng rồi dứt khoát chuyển đề tài: “Có đi đâu cũng phải trách bản thân hấn, tuy rằng ngài gài bẫy hấn, nhưng nếu hấn không tham lam thì sao có thể sa vào. Khụ khụ ... Đương nhiên, quan trọng vẫn là ngài liệu việc như thế nào!”

Cổ Trạch Mộ giả vờ như không nhìn thấy khát vọng mưu sinh mãnh liệt của ông ta: “Nếu có sự thúc ép của lợi ích thì những đi đâu này đều không khó đoán. Khó đoán thường là những thứ không liên quan gì đến giá trị lợi ích.”

Hồng Tùng Nguyên cũng thông thấu được, liền nói: “Trước đây ta còn cho rằng ngài đã tiêu tốn quá nhiều tâm sức vào Tào Nguyên này, nhưng hiện tại lại cảm thấy nếu cứ tiếp tục khai thác từ chỗ hấn, nói không chừng thật sự có thể câu được một con cá lớn.”

“Ồ? Có tiến triển gì mới à?”

“Ta đã đi đâu tra Tào gia, tuy rằng phụ thân của Tào Nguyên thành thân với nữ nhi của Diêu gia, nhưng kỳ thực cảm tình của hai người họ không mấy tốt, hơn nữa thái độ của gia chủ Tào gia đối với Tào Nguyên và Diêu gia cũng vô cùng ít ỏi. Sau đó ta cũng đi đi đâu tra thêm Diêu gia, ngài đoán xem ta đã phát hiện được gì nào?” Hồng Tùng Nguyên không đợi hấn trả lời, lại tiếp tục nói: “Cửu cửu của Tào Nguyên này tên là Diêu Phi Bạch, là gia chủ đương nhiệm của Diêu gia, hấn ta cũng quả thật là một người gan to lớn mật, ta nghi ngờ, rất có khả năng hấn ta lợi dụng thương đội làm vỏ bọc để buôn lậu muối.”

Cố Trạch Mộ cau mày, ở đó có rất nhiều mỏ muối, mặc dù triều đình vẫn luôn trừng trị rất nghiêm những người buôn muối lậu nhưng cũng không thể loại dứt điếm vẫn đên này. Nếu chỉ đơn giản là buôn muối lậu thì Hông Tùng Nguyên sẽ không đề cập đến, hẳn thoáng nghĩ một chút rồi hỏi: “Muối lậu của hẳn ta được bán đi đâu?”

Hông Tùng Nguyên biết Cố Trạch Mộ đã nghĩ ra điếm máu chốt nên ông cũng không dồng dài nữa: “Diêu gia này có một thương đạo chuyên biệt ở Đào Khuru và Ngu thành, không cần ta nói tiếp chắc hẳn ngài cũng đoán ra được số muối lậu này được bán đi đâu rồi nhỉ?”

Ngu thành và Đông thành đều là thành bảo vệ của Nghiệp thành, đều là thành thị tiếp giáp biên cảnh. Trước khi ngoại tộc khai chiến với Đại Chu, vẫn có các thương nhân từ hai nơi đến đây buôn bán, bây giờ thương đạo này dẫn đến Ngu thành, nghĩ cũng biết được số muối lậu này được bán cho ai.

Trọng điếm không dừng lại ở đó, Hông Tùng Nguyên lại nói: “Kể từ khi chúng ta khai chiến với ngoại tộc, Uy Quốc công đã hạ lệnh giới nghiêm ở cả ba thành và không được phép qua lại buôn bán, nhưng thương đội của Diêu gia vẫn qua lại giữa hai nơi. Ta nghĩ, chắc hẳn là bọn chúng còn có những con đường khác để liên hệ với ngoại tộc, có đi đâu chắc chắn cũng phải chịu ảnh hưởng. Có lẽ là vì lý do này, Tào gia vốn luôn yếu thế hơn và dựa dẫm vào Diêu gia đã bắt đầu có những ý nghĩ khác.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ trầm xuống: “Bây giờ đang là thời chiến, các chiến sĩ đang đánh trận đẫm máu ở biên giới vậy mà những kẻ này lại đang trục lợi vơ vét của cải, đúng là đáng khinh! Hơn nữa nếu chúng đã có thể buôn lậu muối thì nói không chừng còn có thể buôn lậu những thứ khác nữa, ông có bằng chứng gì không?”

Hông Tùng Nguyên lắc đầu: “Bọn chúng rất cẩn thận, ta có thể tra ra được chút này là đã may mắn lắm rồi. Ta vốn muốn tìm hiểu cách thức bọn chúng liên hệ và giao dịch, nhưng suýt nữa đã bị phát hiện cho nên không dám đánh rắn động cỏ.”

Cố Trạch Mộ nhíu chặt mày: “Đây là trọng tội chém đầu! Ông có thể tra được từng ấy là đủ rồi! Có lẽ chỉ có nội bộ Diêu gia mới biết được những cơ mật khác. Trước hết, ta sẽ viết thư cho tổ phụ, kêu ông ấy phải cẩn thận hơn, bức thư này sự tình trọng đại, chọn người đưa thư nhất định phải cẩn trọng.”

“Ngài yên tâm, ta sẽ kêu Hồng Thành đích thân đi gửi.”

Cố Trạch Mộ gật đầu.

Hồng Tùng Nguyên lại hỏi: “Tiếp theo ngài định làm gì?”

“Trước mắt chỉ có thể kêu tổ phụ đề phòng và bí mật đi đầu tra. Đợi ta kết thúc vụ án của Chiêm Thế Kiệt sẽ đích thân đến Ngụ Thành.” Cố Trạch Mộ lại hỏi: “Vụ án của Chiêm Thế Kiệt tới nay có tiến triển gì mới không?”

Hồng Tùng Nguyên thở dài: “Dù gì cũng đã trôi qua rất lâu rồi, có nhiều manh mối đã biến mất, hiện tại chỉ có thể dựa vào trí nhớ của Dụ Bá để từ từ đi đầu tra tiếp thôi.”

Cố Trạch Mộ cũng biết chuyện này không thể nóng vội, vì vậy chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này ở kinh thành, cả nhà phủ Uy Quốc công cùng nhau đến bên ngoài thành, chính là để tiễn Cố Trạch Vũ ra chiến trường.

Cố Trạch Vũ sẽ đến Nghiệp thành cùng với đội ngũ hộ tống lương thảo, Chu thị vốn lo lắng cho con trai nên chuẩn bị một xe chất đầy đồ đạc để hắt mang đi theo, nhưng lại bị hắt từ chối, chỉ mang theo một số hành lý đơn giản giống như những binh sĩ khác.

Cố Trạch Vũ mặc một bộ giáp da thiếp thân, đang nhẹ giọng an ủi mẫu thân.

Chu thị vốn luôn kiên cường đã không khỏi đỏ hoe đôi mắt, nhưng cũng chỉ tiến lên sửa sang lại cỗ áo cho con trai: “Nương không có yêu cầu gì

khác, chỉ mong con có thể bảo vệ bản thân cho tốt, bình an mà trở về”

Cố Trạch Vũ nhìn mẫu thân, trong lòng tràn đầy áy náy, hần thì thàn:
“Nương đừng lo, con sẽ làm được.”

Ba tỷ muội Cố Thanh Chỉ, Cố Thanh Vi và Cố Thanh Thù đã khóc đến quên cả nín, Cố Trạch Vũ không còn cách nào khác ngoài việc an ủi từng đứa một, khi nhìn đến Cố Trạch Hạo và Cố Thanh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thanh Ninh thì không cần ta lo lắng, ngược lại là đệ đấy, phải chăm chỉ học hành. Tuy rằng ta đi Nghiệp thành nhưng vẫn sẽ thư từ qua lại với gia đình, nếu để ta biết được đệ lười biếng thì đệ biết hậu quả thế nào rồi đấy?”

Cố Trạch Hạo vốn tràn đầy cảm xúc ly biệt, trên mặt cũng mếu máo sắp khóc tới nơi như các tỷ tỷ, nhưng khi nghe được mấy lời này của Cố Trạch Vũ thì nước mắt đã bị ép trở vô, dở khóc dở cười nói: “Đại ca!”

Cố Trạch Vũ khẽ bật cười rồi lại nhìn nàng muội muội nhỏ tuổi nhất, lúc trước Cố Thanh Ninh nói muốn học binh pháp, hần đã nghĩ rằng chỉ là nàng nổi hứng nhất thời, nhưng những nỗ lực của Cố Thanh Ninh đã khiến hần phải thay đổi cách nhìn.

Cố Trạch Vũ phải thừa nhận rằng trong số các huynh đệ tỷ muội thì cặp huynh muội Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh là khiến hần khó hiểu nhất, bây giờ Cố Trạch Mộ đã chạy đến Sung Châu trị thủy, còn Cố Thanh Ninh thì liều mạng học võ đường như là có mục đích khác. Có đi đâu Cố Trạch Vũ cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ cười với muội muội một cách bao dung: “Thanh Ninh, bất kể muội có chuyện gì đâu có thể nói với gia đình, đừng chỉ biết giấu trong lòng, cho dù muội muốn làm gì, gia đình sẽ vĩnh viễn đứng về phía muội.”

Cố Thanh Ninh ngẩn người, nhìn thấy thần tình tươi sáng của Cố Trạch Vũ thì tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

Cố Trạch Vũ chưa kịp nói thêm mấy câu thì đã bị một tên nhóc mập mập ôm chặt lấy bắp chân, Cố Trạch Thuần đáng thương nhìn Cố Trạch Vũ: “Đại ca, khi nào ca mới về nhà?”

Bạn nhỏ Cố Trạch Thuần sinh sau đẻ muộn, tuy cũng được vào học tại gia nhưng chưa hề được đích thân lĩnh hội được sự khùng bố của Cố Trạch Vũ, cho nên rất có hảo cảm với người đại ca ôn nhu thân thiện này, khi biết Cố Trạch Vũ sắp đi xa thì rất không nỡ.

Khi nghe câu hỏi của nó, tâm trạng của Cố Trạch Vũ khá phức tạp, hần sờ đầu nó một cái chứ không đáp lời.

Trong một khoảnh khắc, tâm trạng của nhà đầu chùng xuống.

Cuối cùng, thời gian khởi hành đã đến, Cố Trạch Vũ chia tay gia đình và bắt đầu cuộc hành trình chinh chiến của mình.

Sau khi Cố Trạch Vũ đi, Cố Thanh Ninh càng ra sức chăm chỉ học tập hơn, tinh thần nỗ lực này cũng tạo động lực cho Cố Trạch Hạo, làm cho bầu không khí học tập gần đây của Cố gia rất hăng hái.

Mà Cố Thanh Ninh không chỉ ra sức học binh pháp mà đối với võ thuật cũng vậy, lúc trước Cố Thanh Thù vốn có thể dễ dàng đánh bại nàng, nhưng dần dần, Cố Thanh Ninh đã tiến bộ, Cố Thanh Thù cũng phải mất một chút công sức mới có thể đánh bại được nàng.

Lại sau một trận tỷ võ trôi qua, Cố Thanh Ninh cau mày, cầm thanh trường kiếm nói: “Tiếp đi!”

Cố Thanh Thù xua tay: “Nghỉ ngơi chút đi!” Nàng gõ nhẹ vào cổ tay Cố Thanh Ninh một cái, thanh trường kiếm rơi xuống đất: “Nhìn xem, đã không cầm chắc nổi kiếm nữa rồi cơ mà.”

Lúc này Cố Thanh Ninh mới cảm nhận được cổ tay nặng trĩu, trước đây bởi vì luyện tập quá độ mà suýt nữa đã tự làm mình tổn thương, sau đó nàng mới cẩn thận hơn và ngoan ngoãn đi theo Cố Thanh Thù sang một bên, lặng lẽ lau mồ hôi và uống một ngụm trà.

Cố Thanh Thù nhìn nàng, hiếu kỳ nói: “Lúc đầu ta còn tưởng muội chỉ hứng thú nhất thời, nhưng bây giờ nhìn thấy muội nghiêm túc như vậy, rốt cuộc là vì sao, muội cũng đâu có cần ra chiến trường?”

“Tại sao không thể ra chiến trường?” Cố Thanh Ninh hỏi ngược lại.

Cố Thanh Thù sững sờ, lập tức phản ứng lại: “Muội đang đùa à?”

Cố Thanh Ninh nói: “Ta và tỷ cũng đâu có thua kém gì những binh sĩ trên chiến trường, tại sao chúng ta lại không thể ra trận chứ?”

“Bởi... Bởi vì...” Cố Thanh Thù cũng không biết phải nói gì, từ nhỏ nàng đã cùng các huynh đệ học hành như nhau mà lớn lên, cũng chưa từng cảm thấy mình thua kém Cố Trạch Hạo, nhưng mà bây giờ Cố Trạch Hạo nỗ lực muốn ra chiến trường lập công, còn nàng căn bản không hề có ý nghĩ này. Sau khi bị Cố Thanh Ninh hỏi như vậy thì nàng mới phát giác ra vấn đề này, nhưng lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thể trả lời được.

Nhưng Cố Thanh Thù suy nghĩ mất một hồi mới đột nhiên phản ứng lại: “Ta bị muội dắt mũi rồi, ta không thêm thảo luận với muội mấy chuyện này đâu. Ta chỉ muốn hỏi muội, sao đột nhiên muội lại muốn ra chiến trường?”

Cố Thanh Ninh thấy không thể đánh lừa được nàng ấy nên chỉ đành viện cớ: “Muội chỉ cảm thấy không cam tâm, muội và Trạch Mộ một mẹ sinh đôi, muội tự thấy không thua gì ca ấy, nhưng bây giờ ca ấy đã lãnh lệnh vua có thể đại triển quyên cước, còn muội chỉ có thể thủ thường trong hậu viện, nghe nương suốt ngày cứ nói lo tìm phu quân cho muội, nghe đến phiên cả tai.”

Cố Thanh Thù chợt bừng tỉnh ngộ: “Thì ra tam phẩm nôn nóng cho hôn sự của muội mới khiến muội có suy nghĩ như vậy.”

Cố Thanh Ninh vốn muốn làm cho nàng ấy hiểu lầm theo cách này, vì vậy nàng không giải thích thêm.

Cố Thanh Thù thấy nàng tỏ ra cam chịu thì trong lòng cũng vô cùng đồng cảm, nàng ấy thở dài: “Đúng vậy! Dựa vào đâu mà nữ tử chúng ta lại phải núp trong hậu viện? Cũng giống như việc từ hôn lần này, rõ ràng là ta không làm gì sai, nhưng khi ra ngoài, không được người ta đồng tình thì cũng là bị người ta nghị luận, mọi người đều là nữ tử giống nhau, nhưng các nàng ta không cho rằng Liễu Tử Kỳ sai, mà lại cảm thấy ta không hiểu chuyện.”

Cố Thanh Thù càng nói càng xúc động: “Chúng ta từ nhỏ cùng nhau học hành lớn lên, nhưng chỉ vì sự khác biệt nam nữ mà phải sống cuộc sống hoàn toàn khác nhau!”

Thực ra, ở kiếp trước Cố Thanh Ninh cũng đã có suy nghĩ như vậy, từ nhỏ nàng đã được phụ thân mình nuôi dưỡng như một nam tử, tiếc là sau khi trưởng thành chỉ có thể đem gả cho người khác. Khi đó ở trong cung, dù lúc đầu Tiêu Dận đối xử với nàng không tệ nhưng nàng vẫn luôn nghĩ, nếu mình là nam nhân thì đã có thể ra trận giống như Phụng Triển, đã được đi nhận thức thế giới rộng lớn hơn.

Bây giờ nàng muốn đi tìm chân tướng những sự kiện năm đó, cũng muốn kiếp này được sống tùy ý một chút. Về mặt tình cảm, nàng vốn cũng không mong đợi gì nhiều, nhưng chợt nhớ đến chuyện kèn vai sát cánh mà Cố Trạch Vũ đã nói, trong khoảnh khắc đã khiến nàng có chút động tâm, nhưng sau đó lại lập tức cười tự giễu, gạt bỏ sạch ý niệm đó trong đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng bao lâu nữa là sắp đến mùa xuân năm sau.

Từ đầu năm, Lễ bộ đã bận rộn cho đại hôn của Thái tử. Như thường lệ việc này đã có tiền lệ từ trước, vì vậy lễ nghi cơ bản không cần phải thảo luận, chỉ cần làm theo lệ cũ là được. Có đi đâu các quan viên Lễ bộ không ngờ rằng bệ hạ vì quá yêu thương con trai mình nên tự dưng đưa ra rất nhiều yêu cầu, gia tăng lượng công việc của Lễ bộ.

Nhưng bọn họ cũng chỉ ầm ức chứ không dám lên tiếng, chỉ có thể ngoan ngoãn tăng ca.

Có đi đâu chính vì sự việc này đã dạy cho mọi người hiểu được vị trí của Thái tử trong lòng của bệ hạ.

Các thần tử trong triều tự nhiên đều vui mừng phấn khởi, dù sao người thừa kế ổn định thì xã tắc mới ổn định, chưa kể Thái tử điện hạ văn võ song toàn, tính cách tốt, danh tiếng ở trong triều cũng rất tốt.

Chỉ là có người vui thì tất nhiên cũng có người không vui.

Trong cung Vĩnh An, Hiên phi tức giận đến mức ném vỡ chiếc ly, đại cung nữ bên cạnh thấy thế vội vàng xin lệnh dẫn những phục hầu lui xuống, trong điện chỉ còn lại hai mẫu tử Hiên phi và Tiêu Di.

Hiên phi oán giận nói: “Cưới một nữ tử đã từng bị từ hôn cũng đã đành đi, vậy mà còn dám làm ra tình hình lỗ bịch như vậy, ấy chẳng khác nào là chọc cho người trong thiên hạ chế nhạo hay sao?”

Thấy Tiêu Di không lên tiếng, nàng ta lại nói: “Còn con nữa, sao không để Lữ thị mang đứa nhỏ vào cung? Dù gì nó cũng là tôn tử đầu tiên của bệ hạ, lại là đích tử, để cho nó xuất hiện trước mặt phụ hoàng của con nhiều một chút, cũng là để phụ hoàng con nhớ đến con nhiều hơn.”

Tiêu Di nghe thấy từ “Đích” kia là cảm thấy chói tai, nhưng người nói lại cứ là mấu thân của hắn, hắn không tiện nói lại, nhưng không nhịn hơn được nữa mới mở miệng: “Chỉ là một đứa trẻ còn hôi sữa thôi mà, cũng không phải là phụ hoàng chưa gặp nó bao giờ, cũng có thấy ông ấy thiên vị nó thêm chút nào đâu.”

“Con thì hiểu cái gì!” Hiền phi cau mày: “Con sắp sửa tròn hai mươi rưỡi, hai năm qua trong triều luôn có người kiến nghị với bệ hạ chia đất phong hầu cho người và Tiêu Kính rời kinh. Nếu không có bổng cung luôn cầu tình với bệ hạ thì con đã sớm bị đuổi đến nơi khi ho cò gáy nào đó từ lâu rưỡi! Phụ hoàng của con mềm lòng, con nên dỗ dành ông ấy nhiều lên một chút thì tự nhiên sẽ được ở lại kinh thành thêm vài năm nữa...”

Tiêu Di tức giận nói: “Ở thêm vài năm thì có ích gì? Chẳng phải cuối cùng vẫn phải rời đi sao? Trong lòng phụ hoàng chỉ coi Tiêu Hằng là bảo bối, còn chúng ta đều là cỏ, đều phải nhường đường cho ca ấy. Dựa vào đâu chứ! Ngoại trừ xuất thân tốt thì Tiêu Hằng có chỗ nào mạnh hơn con đâu!”

Hiền phi lập tức lấy khăn che mặt: “Ta biết ngay mà, con luôn trách vì nương không có bản lĩnh, để con ra không phải là trưởng tử của hoàng hậu, nương có thể làm gì được đâu chứ...”

“Mẫu phi...” Tiêu Di chán nản nhìn Hiền phi: “Con không có ý đó, chỉ là trong lòng không được thoải mái mà thôi...”

Hiền phi hạ khăn xuống: “Vậy con nghĩ ta thoải mái sao? Năm đó khi tuyển chọn Thái tử phi, xét về thân phận, tướng mạo, tài hoa, có cái nào mà ta không bằng Trần thị đó đâu chứ? Vậy mà không ngờ cuối cùng nàng ta lại trở thành Thái tử phi, còn ta chỉ là một lương đệ!”

Hiền phi xuất thân từ Khang gia, bá phụ của nàng ta từng là thư đồng của tiên đế, nhất mực trung thành với tiên đế, sau này các quan đều bá làm thừa tướng, tuy rằng bây giờ đã cáo lão hồi hương nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, cũng vì mối quan hệ của ông ấy mà Hiền phi mới trở thành một trong những người được chọn cho vị trí Thái tử phi. Nàng ta vốn

tưởng rằng vị trí Thái tử phi này chắc chắn sẽ rơi vào tay mình, ai ngờ cuối cùng lại bị một Trần thị không có danh tiếng gì cướp mất.

Hiền phi không cam tâm, nàng ta dùng sắc đẹp của mình để lấy được sự yêu thích của Tiêu Trạm, sau đó nghĩ hết mọi cách để dụ Tiêu Trạm cho ngừng uống thuốc tránh thai và đã mang thai trước Trần thị, thậm chí còn may mắn sinh ra được nhi tử. Nhưng như vậy cũng chẳng có ích gì, Trần thị không kiêu ngạo cũng không nóng vội, ngược lại khiến bệ hạ sinh ra lòng áy náy ray rứt với nàng cho nên từ khi Tiêu Hằng chào đời đã rất sủng ái hẳn, sau khi phong hẳn làm Thái tử thì tình thương này vẫn không hề giảm sút nửa phần.

Hiền phi càng nói càng thêm oán hận.

Từ nhỏ đến lớn Tiêu Di đều phải nghe những lời oán trách của Hiền phi, trong lòng rất mất kiên nhẫn, hẳn ta nói: “Được rồi, bây giờ mẫu phi nói những lời đó thì có ích gì, còn không bằng người nghĩ cách đi cầu xin ngoại thích tổ, nhờ ông ấy góp ý trước mặt bệ hạ, không chừng còn có chút tác dụng.”

Ngoại thích tổ trong miệng Tiêu Di chính là thư đồng của Thành đế Tiêu Dận năm đó, Khang Diệp. Ông ấy nhận được tín nhiệm của hai đời hoàng đế, chỉ tiếc là đã sớm cáo lão hồi hương, không nêu ý kiến cũng không màng thế sự, bằng không nếu ông ấy còn trong triều thì Hiền phi và Tiêu Di cũng không đến nỗi chật vật như hiện giờ.

Hiền phi nghĩ đến vị thúc phụ đó thì trong lòng cũng tràn đầy oán giận: “Ta cũng không biết lão nhân gia ấy nghĩ thế nào nữa, bệ hạ vô cùng kính trọng ông ấy, trong tộc luôn mời ông ấy xuất sơn, nhưng ông ấy một mực không chịu, cứ thích bắt chước mấy người ẩn sĩ nhàn vân dã hạc. Trước kia con trai ruột của ông ấy muốn vào Lại bộ, vừa hay Lại bộ thượng thư còn là môn sinh của ông ấy, chỉ cần một lá thư nhưng dù vị biểu cửu cửu kia của con có quý ngoài cửa mấy canh giờ cũng không khiến ông ấy động lòng. Ông ấy đối xử với chính con trai của mình còn như vậy thì huống hồ gì đám hậu bối cách ông ấy một thế hệ như chúng ta.

“Cách này cũng không được, cách kia cũng không xong vậy chi bằng con ngoan ngoãn đi tới cái nơi khi ho cò gáy kia cho r ấ.” Tiêu Di nói xong thì phất tay áo rời khỏi cung Vĩnh An.

Hi ền phi nhìn bóng lưng con trai, vừa giận vừa bất lực. Vị thúc phụ này của nàng ta từ khi còn trẻ đã có tính cách quái gở. H ồi đó, khi ông ấy còn đang giữ chức thừa tướng, dưới một người trên vạn người, đang lúc tráng kiện khỏe mạnh lại tự nhiên cáo lão h ồi hương. Tiên đế đã nhiều lần giữ lại, người trong tộc năn nỉ đủ kiểu nhưng đều vô dụng, thái độ của ông ấy vô cùng kiên quyết.

Đến giờ sau khi tân đế lên ngôi cũng từng nghĩ đến việc thỉnh lão nhân gia ông xuất sơn lần nữa, nhưng cũng bị ông từ chối.

Hi ền phi thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của ông ấy, tổ tông nhà người khác có ai mà không lo lắng hết lòng cho con cháu hậu thế, duy chỉ có vị tổ tông nhà nàng là không có chỗ nào giống một người tổ tông đích thực, không màng mọi thứ, chỉ quan tâm đến bản thân mình, khăng khăng cứ để cả tộc phải đội trên đầu thì đừng nói đến việc chịu nghĩ thông.

Có đi đâu mặc dù Hi ền phi nghĩ như thế nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể viết một bức thư gửi về cho ông ấy, hy vọng có thể lay động được lòng trắc ẩn của lão nhân gia ông, nói tốt vài câu giúp Tiêu Di trước mặt bệ hạ, ít nhất cũng phong hầu cho hắn ở địa phương giàu có đông đúc một chút.

Vì phải gấp rút trở về tham dự đại hôn của Thái tử nên Cố Trạch Mộ phải xuất phát từ Sung Châu từ sớm và gần như đi cả ngày lẫn đêm về kinh, vừa bước vào phủ Uy Quốc công liền bị Đào thị đem ngày nhớ con ôm một phát vào lòng khóc nức nở.

Cố Trạch Mộ khá là lúng túng, rời kinh hơn một năm nay, hắn gần như đã quên mất công phu khóc của Đào thị, không còn cách nào chỉ đành vừa an ủi Đào thị vừa khéo léo tránh khỏi vòng tay của đối phương.

Đúng lúc này, gần đó truyền đến giọng nói của một cô nương:
“Nương.”

Ánh mắt của Đào thị và Cố Trạch Mộ đều bị thu hút nhìn sang, nhìn thấy Cố Thanh Ninh đang thong thả uyển chuyển bước tới. Nàng trông cao hơn một chút so với trước khi Cố Trạch Mộ rời khỏi nhà, mái tóc đen được búi đơn giản, phần còn lại rũ xuống một bên tai, toàn thân mặc một bộ xiêm y màu anh thảo, trông xinh đẹp yêu kiều như hoa đào trên cây.

Cố Thanh Ninh bất lực nói: “Con biết ngay nương lại khóc mà, tổ mẫu đang nóng ruột chờ ở trong nhà, suýt nữa thì đích thân ra đây luôn rồi đó.”

Lúc này Đào thị mới phản ứng lại: “Ta quên mất.” Vừa nói vừa vội vàng cùng với Cố Trạch Mộ đi đến chính viện.

Cố Thanh Ninh biết Mẫn phu nhân và Cố Trạch Mộ định nói gì, vội vàng nói với nương: “Ca ca gặp tổ mẫu xong sẽ về tắm rửa nghỉ ngơi, nương không nên đi cùng chuyến này đâu, hơn nữa, sau này còn có nhiều cơ hội gặp mặt mà, nương không cần phải gấp gáp như vậy.”

Đào thị hơi do dự: “Như vậy có tốt không?”

Cố Thanh Ninh nói: “Trong phủ của chúng ta không nói mấy loại nghi thức xã giao này, như vậy có gì không hợp đâu? Con nhớ nương đã tự tay hầm canh cho ca ca đúng không, nương có định đi coi xem sao không?”

“Đúng nhỉ! Canh của ta!” Đào thị chợt bừng tỉnh, sau đó vội vàng gấp gáp chạy về phía nhà bếp.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới chuyển ánh mắt sang Cố Trạch Mộ.

Sau một năm lịch luyện này, Cố Trạch Mộ không chỉ cao lớn hơn mà còn trông rắn chắc hơn trước, như vậy khiến hắn bớt đi rất nhiều vẻ trẻ con vốn có, càng ngày càng giống với người ấy trong trí nhớ của nàng hơn.

Cố Thanh Ninh dẫn hắn vào chính viện: “Vốn tưởng rằng mấy ngày nữa ca ca mới về đến nhà, không ngờ lại nhanh thế này?”

Cố Trạch Mộ đáp: “Ta gấp rút đi xuyên đêm để về đây.”

Cố Thanh Ninh nhìn bụi bặm trên mặt và vẻ mệt mỏi trong ánh mắt của hắn, bất đắc dĩ nói: “Cớ chi lại gấp gáp như vậy? Không phải thời gian vẫn còn nhiều sao?”

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: “Không phải để kịp tham gia hôn lễ của Thái tử, mà là vì ta nhớ nhà.”

Vốn dĩ hắn đã tính ngày giờ đâu đó xong xuôi hết rồi, nhưng không ngờ càng về gần kinh thành, cảm giác nhớ nhà lại càng mãnh liệt, cuối cùng Cố Trạch Mộ dứt khoát tùy hứng một phen, không nghĩ không ngủ, gấp rút về nhà sớm hơn hai ngày.

Cố Thanh Ninh kinh ngạc nhìn hắn, Cố Trạch Mộ trước đây sẽ không bao giờ nói những lời thế này, xem ra một năm nay Cố Trạch Mộ đã thay đổi rất nhiều.

Cố Thanh Ninh cũng không nhịn được mà cười: “Vậy, chào mừng về nhà.”

Cố Trạch Mộ nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, nhất thời trong tim đã bình tĩnh trở lại, những âm mưu quỷ kế của Sung Châu dường như đều cách hắn rất xa.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, Cố Trạch Mộ hỏi: “Gần đây nàng thế nào rồi? Sao tự nhiên đang yên đang lành lại bắt đầu học binh thư?”

Dương nhiên Cố Thanh Ninh không thể nói cho hắn biết nguyên nhân thực sự, chỉ có thể nói một cách mơ hồ “Tự nhiên có hứng thú không được sao?”

“Sao lại không?” Cố Trạch Mộ bất đắc dĩ nói: “Có đi đâu mấy cô nương khác thích thêu thùa hoặc thư họa, còn sở thích của nàng thì đặc biệt khác thường.”

Cố Thanh Ninh mím môi cười, đến chính viện, nàng không đi vào trong nữa mà nói với Cố Trạch Mộ: “Ca đi gặp tổ mẫu đi, ta đi qua chỗ của nương xem thử.”

Cố Trạch Mộ nhìn nàng rời đi rồi mới bước vào trong phòng.

Mẫn phu nhân nhìn thấy hắn, trong mắt dường như có chút xúc động: “Một năm nay sợ là con sống không dễ dàng phải không?”

Cố Trạch Mộ cười nói: “Nhờ có tổ mẫu nhớ thương, tôn nhi vẫn ổn.”

Mẫn phu nhân nói: “Con lại gần đây một chút để tổ mẫu xem thử con đã gầy đi bao nhiêu?”

Cố Trạch Mộ bước tới mới phát hiện chỉ mới một năm mà tóc bạc trên đầu Mẫn phu nhân đã nhiều thêm, cảm xúc trong lòng hắn phức tạp, nhìn không được mà hỏi: “Tổ mẫu vẫn khỏe chứ?”

“Thân thể của tổ mẫu vẫn xem như còn chắc khỏe, ngược lại là con đó, một năm qua trông gầy đi khá nhiều.” Mẫn phu nhân thở dài: “Trọng trách nặng nề như vậy đè hết lên vai con, thật sự là làm khó một đứa trẻ như con con mà.”

Cố Trạch Mộ cười nhạt: “Tôn nhi khiến tổ mẫu lo lắng rồi.”

“Nếu con biết tổ mẫu lo lắng thì càng nên bảo trọng bản thân, tuy rằng oan khuất của gia tộc cần phải đi đâu tra rõ, nhưng cho dù là tổ phụ ruột của con hay là chúng ta thì đều hy vọng con có thể sống tốt, người sống lúc nào cũng quan trọng hơn người đã chết.”

Cố Trạch Mộ nghe những lời góp ý chân thành của Mẫn phu nhân, hắn biết bà ấy thực sự suy nghĩ cho hắn, lòng hắn cảm động không thôi.

Hai bà cháu tâm sự với nhau một hồi, Cố Trạch Mộ mới nói: “Tổ mẫu, tôn nhi muốn xin người một việc, không biết liệu có thể cho tôn nhi xem những bức thư qua lại của tổ phụ và Chiêm... tổ phụ ruột của tôn nhi không?”

Đây là do Cố Trạch Mộ và Hờng Tùng Nguyên sau đủ mọi cách đi đâu tra nhưng vẫn không có kết quả mới phải dùng tới biện pháp này. Dù sao năm đó Chiêm Thế Kiệt cũng đã cho thuộc hạ đến tìm Cố Tông Bình, đi đâu

này cho thấy ông ấy rất tin tưởng Cố Tông Bình, nói không chừng có thể đã tiết lộ chút gì đó trong mấy bức thư với Cố Tông Bình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124

Mẫn phu nhân đ ồng ý thỉnh c ầu của C ố Trạch Mộ, C ố Trạch Mộ thở phào nhẹ nh ỡm, sau đó cảm giác mệt m ỏi từ từ dâng lên.

Mẫn phu nhân thấy vậy vội bảo h ắn về nghỉ ngơi.

C ố Trạch Mộ trở về phòng, Đào thị đã cho người chuẩn bị sẵn nước nóng, h ắn tắm rửa một cách khoan khoái và nằm vào trong chăn, chăn nệm m ềm mại vừa mới được phơi khô, ph ảng phất vẫn còn mùi của ánh mặt trời.

C ố Trạch Mộ nằm xuống liền ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối.

Đào thị vốn đã múc canh ra nhưng thấy h ắn ngủ say nên không quấy r ầy, thế là đem canh đun trên bếp. H ắn vừa tỉnh dậy liền có nha hoàn đi báo cho Đào thị, Đào thị tự tay đem canh nóng và cơm cùng thức ăn qua cho h ắn.

C ố Trạch Mộ uống một h ớp canh, chỉ là bị ánh mặt yêu thương của Đào thị nhìn chăm chăm khiến h ắn có chút nuốt không trôi h ớp canh này, chỉ đành tìm một số đề tài nói chuyện để chuyển hướng sự chú ý của Đào thị.

Đào thị cứ nói cứ nói thế là lại nói đến hôn sự của C ố Thanh Thù.

“Đứa nhỏ Tử Ký đó là chúng ta nhìn nó trưởng thành, là thanh mai trúc mã với Thanh Thù, lại còn học tập tại gia ở C ố gia chúng ta nhiều năm như vậy, ai ngờ một người như vậy cũng sẽ tiếp nhận thông phòng và ủy khuất vị hôn thê của mình chứ?”

C ố Trạch Mộ buồn cười nói: “H ắn ta có tiếp nhận thông phòng hay không, có ủy khuất vị hôn phu hay không thì có liên quan gì đến việc học tại gia ở nhà chúng ta cơ chứ?”

Đào thị hùng h ần nói: “Tại sao không liên quan! Gia phong Cố gia chúng ta tốt đẹp, từ nhỏ hẳn cũng đã nghe quen tai, nhìn quen mắt hoàn cảnh này, đương nhiên sẽ học được ưu điểm của nam nhân Cố gia. Đây chẳng phải rất bình thường sao?”

“Ai nói với nương mấy đạo lý xiêu vẹo này vậy?” Cố Trạch Mộ bất lực nói.

“Nhị bá mẫu của con chứ ai.” Đào thị nói xong lại than ngắn thở dài: “Ta vốn cảm thấy rất có lý, nhưng cứ nhìn ví dụ của Tử Ký trước mắt, ta lại cảm thấy làm như vậy cũng không đủ thỏa đáng.”

Cố Trạch Mộ chợt nhớ tới mấy năm trước, Đào thị chủ động mời Hoắc Vân Châu đến gia thực Cố gia, đi đâu này mang đến cho hẳn một dự cảm không tốt.

“Đừng nói là nương đã thật sự làm như vậy đấy nhé?”

“Đương nhiên r ấ.” Đào thị nghiêm túc nói: “Đây là chuyện hạnh phúc cả đời của Thanh Ninh, tất nhiên nương phải sớm lên kế hoạch cho nó chứ.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Đào thị lại nói: “Vốn dĩ ta thấy Vân Châu khá tốt, người thì đẹp trai, hiểu biết rộng, đối xử với Thanh Ninh cũng tốt, có thể nói là hoàn hảo. Có đi đâu gần đây vị tứ hoàng tử kia cũng thường xuyên đến tìm Thanh Ninh, trông cũng ngoan ngoãn thật thà, đáng tiếc thân là hoàng tử, sau này sẽ bị phân đất phong hầu rời kinh thành, ta lại có chút không nỡ...”

Cố Trạch Mộ suýt tức hộc máu, nhưng trên mặt vẫn giả vờ hờ hững: “Thanh Ninh vẫn còn nhỏ, nương không c ần phải suy nghĩ cho hôn sự của muội ấy sớm như vậy chứ?”

“Sớm gì nữa, Thanh Ninh sắp sửa mười ba tuổi r ấ, rất nhanh sẽ đến tuổi cập kê. Từ ngày đặt lễ đính hôn đến lúc thành hôn cũng phải mất ít nhất một năm và còn phải xem mắt nữa. Nếu gặp được một nam nhân tốt,

tất nhiên là nên sớm hạ định. Chứ đề giống như đại bá mẫu và nhị bá mẫu của con, bây giờ vì hôn sự của Thanh Vi và Thanh Thù mà r ầu đến độ tóc sắp bạc hết cả r ầu.”

Cố Trạch Mộ nghe Đào thị lái nhải một h ồi, trong lòng vô cùng bất lực.

Ai ngờ Đào thị đang nói thì chợt nghĩ ra đi ầu gì đó, dặn dò Cố Trạch Mộ: “Con luôn đi đây đi đó, giao du nhi ều, thường ngày cũng nên lưu tâm một chút, nếu như thấy có nam nhân tốt nào đó thì phải viết thư về báo một tiếng, không cần đề tâm đến gia thế của người ta, chỉ cần có thể đối xử tốt với Thanh Ninh là được.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Không biết hẳn đã tạo nghiệt gì mà không không tự dưng có thêm hai tình địch, ấy vậy mà bây giờ nương của hẳn còn bắt hẳn ra ngoài tìm thêm nhi ều tình địch về nữa chứ?!

Nhưng Cố Trạch Mộ không có tư cách để phản bác đi ầu gì, cuối cùng dưới sự thúc giục không ngừng của Đào thị chỉ đành cắn răng đồng ý.

Cố Trạch Mộ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày r ầu mới vào cung để gặp Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng đang thử lễ phục cho đại hôn, khi nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì vô cùng kinh hỷ, bất chấp việc chưa đeo thắt lưng đã đi thẳng tới chỗ Cố Trạch Mộ, khiến cho một loạt cung nữ thái giám vội vàng nâng thắt lưng đuổi theo sau.

Cố Trạch Mộ vừa định hành lễ thì li ền bị Tiêu Hằng kéo lên: “Cuối cùng người cũng về ầu, ta còn lo lắng người không kịp tham gia hôn lễ của ta cơ đấy!”

Vốn dĩ Cố Trạch Mộ còn lo rằng sau một thời gian dài không gặp, giữa hai người sẽ sinh ra cảm giác xa cách, ai ngờ Tiêu Hằng vừa mở miệng, cảm giác xa cách này li ền biến mất, dường như cả hai lập tức đã quay trở lại với kiểu đã từng chung sống trước kia.

Cố Trạch Mộ cười nói: “Sao có thể chứ? Nếu ta không về chỉ sợ rằng điện hạ sẽ ghi thù ta mất mấy năm.”

“Hừ! Xem như người thức thời.”

Vì đại hôn của Tiêu Hằng mà trong Đông cung có thêm không ít người hầu hạ, ngoài những người hầu ban đầu thì có rất nhiều người được Ti Lễ giám đi đầu qua, bọn họ nhìn thấy Thái tử điện hạ tùy hứng trò chuyện với Cố Trạch Mộ như vậy thì ngạc nhiên muốn rớt cằm.

Một thái giám của Ti Lễ giám nhện không được nên hỏi người hầu vốn có trong Đông cung: “Đây là công tử nhà nào vậy? Sao điện hạ lại thân thiết với hắn như vậy?”

Đối phương nhất thời kinh ngạc, sau đó thao thao bất tuyệt: “Người này mà người cũng không nhận ra ư? Đây là tam thiếu gia của phủ Uy Quốc công, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng lại là xá nhân (khách quý) của Đông cung đấy!”

“Thì ra là ngài ấy à!”

Nhiều người như chợt bừng tỉnh ngộ, Cố Trạch Mộ là thư đồng của Thái tử, lại sớm nhậm chức tạm thời xuất cung thi hành công vụ, danh tiếng của hắn trong cung không hề nhỏ, có đi đầu trước nay hắn luôn khiêm tốn cho nên không có nhiều người biết đến.

“Sớm đã nghe nói vị Cố xá nhân này tuy còn rất trẻ, nhưng bản lĩnh không nhỏ, rất được Thái tử tín nhiệm, bây giờ xem ra đúng là như vậy.”

Các thái giám thì thảo to nhỏ, bàn luận về Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ bị Tiêu Hằng ép phải kể lại một phen những gì đã xảy ra ở Sung Châu.

“Điện hạ, mấy chuyện này ta đâu ghi lại rất chi tiết trong thư rồi, sao còn muốn ta nhắc lại làm gì vậy?”

“Viết trong thư sao có thể bằng người kể lại chứ?” Tiêu Hằng nói một cách mạnh mẽ: “Có đi đâu những chuyện rung động lòng người như vậy mà qua miệng người lại tẻ nhạt vô vị như thế, đúng là không có tinh thần mà.”

Cố Trạch Mộ: “...” Con nít con nôi mà còn muốn ta hát cho người nghe à?!

Tiêu Hằng thở dài nói: “Không ngờ chuyện ở Sung Châu lại phức tạp như vậy, đúng là làm khó cho các người r ồi.”

Lúc này người h ầu đã bị Tiêu Hằng khua tay cho lui, trong điện chỉ còn lại hai người, Cố Trạch Mộ bèn nói: “Mấy phong thư trước kia của điện hạ...”

Tiêu Hằng sừng sốt: “Cái nào cơ?”

Cố Trạch Mộ bất lực nhìn h ắn, nhắc lại lần nữa nội dung của bức thư đó, sau đó mới nói: “Mặc dù ta rất cảm kích vì được điện hạ tín nhiệm, nhưng về sau điện hạ tuyệt đối không nên nói ra những lời như thế nữa, ngộ nhỡ có kẻ r ắp tâm lợi dụng thì sao?”

Tiêu Hằng dừng dừng nói: “Cũng chẳng phải là ta đối với ai cũng giống nhau, người đúng là lo lắng vớ vẩn.”

Cố Trạch Mộ lại muốn mắng đ ồ nh ể hài tử, nhưng trên mặt vẫn kh ản thiết thiện ý: “Điện hạ, đây không phải là lo lắng vớ vẩn, điện hạ có tâm địa tinh khiết nhân hậu, đây là phúc khí của chúng hạ thần, có đi đâu lòng người khó lường, con người sẽ thay đổi, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, điện hạ làm gì cũng nên chừa lại một đường lui mới được.”

Tiêu Hằng cười nói: “Đương nhiên ta biết những chuyện này, nhưng người đó là người cơ mà, ta tin rằng dù Trạch Mộ có thay đổi thế nào đi nữa cũng sẽ không phản bội ta.”

Cố Trạch Mộ ng ầu người, tâm trạng của h ắn đột nhiên trở nên phức tạp, bản thân h ắn cũng không dám nói ra những lời như vậy. Dù sao h ắn vẫn đang giấu Tiêu Hằng về thân thế của mình, cũng không biết rốt cuộc sự tự

tin của Tiêu Hằng từ đâu mà có. Nhưng phải nói rằng sự tín nhiệm của Tiêu Hằng đã khiến trái tim hắn trở nên mềm mại hơn.

Do dự hết lần này tới lần khác, Cố Trạch Mộ vẫn khuyên nhủ: “Dù thế nào đi nữa thì điện hạ vẫn nên thận trọng thì hơn.”

“Được được được, ta biết rồi.” Tiêu Hằng phất phất tay cho có lệ: “Người trở về lần này không có chuyện gì khác muốn nói với ta sao?”

Cố Trạch Mộ bất lực hỏi: “Điện hạ muốn ta nói gì cơ?”

Tiêu Hằng thần bí ghé sát tai hắn: “Tứ đệ đối với Thanh Ninh là thật lòng, người thật sự không muốn cho đệ ấy một cơ hội à?”

Cố Trạch Mộ tối sầm mặt: “Không cho!”

Tiêu Hằng: “...”

Tứ đệ, hoàng huynh đã thực sự cố gắng hết sức rồi.

Cố Trạch Mộ không ngờ rằng, đã qua bao nhiêu năm mà Tiêu Hằng vẫn chưa từ bỏ ý tưởng tác hợp Tiêu Tuân và Cố Thanh Ninh, liên tiếp bị chính người thân của mình đâm hai mũi tên khiến Cố Trạch Mộ vừa tức giận vừa chán nản, cho nên không thèm kể những chuyện khác nữa, vậy là hắn cáo lui.

Tiêu thái giám dẫn đường vốn muốn theo hắn nhìn bộ làm quen, có điều nhìn thấy vẻ mặt hắn nghiêm nghị, toàn thân tản ra khí tức “người lạ chớ nên lại gần” thì liền lặng lẽ từ bỏ ý niệm này.

Nhưng không ngờ khi sắp đến cổng cung thì đụng phải Tiêu Di cũng đang chuẩn bị xuất cung.

Dường như Tiêu Di lại lần nữa cắt hứng bỏ về từ chỗ của Hiên phi, sắc mặt cực kỳ khó coi, vừa đụng phải Cố Trạch Mộ lại nhìn thấy hắn đi ra từ Đông cung thì sắc mặt lại đen thêm một tầng.

Cố Trạch Mộ cũng nhìn thấy Tiêu Di, hắn không hề thích Tiêu Di, cũng không muốn xảy ra xung đột với hắn ta, lúc đang định tránh đi thì Tiêu Di lại không có ý định buông tha cho hắn.

“Đây chẳng phải là xá nhân của Đông cung, tam thiếu gia của Cố gia hay sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125

Thoạt nhìn là biết Tiêu Di đang muốn bắt chẹt, Cố Trạch Mộ hơi nhíu mày nhưng không hề kinh sợ, lúc này hắn dừng lại nói: “Đại hoàng tử điện hạ có gì chỉ giáo à?”

Tiêu Di thực sự có chút hối hận sau khi cản đường Cố Trạch Mộ, hắn ta chỉ nhớ rằng đối phương là xá nhân của Đông cung, là thư đồng của Thái tử, nhưng lại quên mất rằng mỗi lần đối mặt với hắn, bản thân đều không có kết quả tốt đẹp gì.

Chỉ là bây giờ mũi tên đã lên dây, hắn ta không thể lúng túng, bèn cứng cổ nói: “Nghe nói Cố xá nhân đã đi Sung Châu giúp Tạ tổng đốc trị thủy, hà có gì lại xuất hiện ở trong cung vào lúc này?”

Cố Trạch Mộ vừa nhìn liền biết Tiêu Di ngoài mạnh trong yếu, hắn không khỏi buồn cười nói: “Hà có gì đại hoàng tử điện hạ biết rõ mà còn hỏi, ta về kinh đương nhiên là vì đại hôn của Thái tử điện hạ, mà chuyện ta trở về đã được xin phép qua Lại bộ và Thái tử điện hạ, không tính là tự ý về kinh.”

Tiêu Di tức giận vì cách đáp trả không khách khí của Cố Trạch Mộ, hắn ta không nhịn được mà nói: “Đương nhiên là biết rằng Cố xá nhân sẽ không phạm phải loại sai lầm này, chỉ là ta không ngờ quan hệ giữa Cố xá nhân và Thái tử lại thân thiết như vậy. Nhưng mà ta có thể hiểu được, dù gì thì những năm đầu triều ta vốn có tứ đại quốc công, hiện tại chỉ còn sót lại mình Uy Quốc công là cây còn lại quả to, tất nhiên là phải có chút thủ đoạn mới đúng.”

Cố Trạch Mộ có thể cười trừ cho qua trước sự châm chọc của Tiêu Di đối với mình, nhưng hắn ta vu khống nói xấu Uy Quốc công lại khiến hắn không thể nào nhịn được.

“Đại hoàng tử điện hạ cần trọng lời nói!”

Tiêu Di bị Cỗ Trạch Mộ đột ngột phát ra khí thế làm cho giật mình, lập tức càng tức giận hơn, hắn ta hạ giọng áp sát Cỗ Trạch Mộ: “Lẽ nào không phải sao? Nếu không phải vì hắn là Thái tử thì phụ hoàng sẽ đừng ý để người vào cung làm thư để cho hắn ư?! Nếu không phải vì hắn là hoàng tử thì các người có sợ hãi ở khắp nơi và nhắm mắt khen ngợi hắn không?”

Cỗ Trạch Mộ cau mày, lạnh giọng nói: “Nếu như ngài có thể nói những lời này trước mặt chúng nhân thì ta còn nể ngài mấy phần dũng cảm, đáng tiếc đường đường là một hoàng tử lại chỉ biết nói xấu sau lưng người khác như tiểu nhân hèn nhát. Bộ dáng đáng thương này ngược lại khiến cho ta cảm thấy có chút cảm thông cho điện hạ rồi đấy.”

Tiêu Di không thể tin nổi mà hỏi ngược lại: “Người cảm thông cho ta ư?! Người có tư cách gì mà cảm thông cho ta?”

Cỗ Trạch Mộ thấy Tiêu Di như vậy thì giọng nói càng trở nên nghiêm khắc: “Nếu điện hạ đã là con cháu của hoàng thất thì nên có khí phách của con cháu hoàng thất, hành sự tất phải quang minh lỗi lạc, ta... Hoàng thất Đại Chu từ khi lập triều đã lấy việc giáo dưỡng con cháu đặt lên hàng đầu, đức hạnh còn quan trọng hơn học vấn, sao lại dưỡng dục ra loại người lòng dạ hẹp hòi, tiểu nhân hà thế ức hiếp người khác như ngài vậy chứ!”

Tiêu Di run lên vì những lời giáo huấn mà Cỗ Trạch Mộ nói, sau khi hắn ta phản ứng lại thì gần như giận muốn điên lên: “Người... người! Người hỗn láo! Người to gan!”

“Người... người đâu, bắt hắn lại cho ta!”

Cuộc đấu khẩu của hai người sớm đã thu hút Vũ Lâm quân phụ trách tuần tra, nhưng khi nhìn thấy hai vị cần đầu này thì trong lòng mọi người đều kêu khổ.

Đại hoàng tử Tiêu Di vốn đã khó dây vào, còn Cỗ Trạch Mộ không chỉ là người đáng tin cậy của Thái tử mà còn xuất thân từ phủ Uy Quốc công, và quan trọng hơn hết cha của hắn Cỗ Vĩnh Hàn đã từng ở trong Vũ Lâm quân một thời gian, bấy nhiêu phần mặt mũi này cũng đã làm khó bọn họ.

Tiêu Di thấy Vũ Lâm quân không nhúc nhích gì, cánh mũi gần như sắp nứt toạc: “Các người ngây ra đó làm gì! Hấn nhục mạ hoàng thất, bắt hấn lại cho ta, ta muốn bâm cáo phụ hoàng!”

Lời này của hấn ta vừa nói ra, Vũ Lâm quân đã hơi bối rối, dù sao thì tội danh này cũng không nhẹ, cuối cùng tiêu đội trưởng của Vũ Lâm quân chỉ đành bất đắc dĩ đứng ra: “Cố công Tử, e là phải khiến ngại chịu ủy khuất rồi.”

Cố Trạch Mộ cũng biết mình hơi kích động nhưng hấn không hối hận, chỉ nhàn nhạt nói: “Không sao. Nếu đại hoàng tử điện hạ đã muốn làm chuyện này đến trước mặt bệ hạ thì ta cũng chẳng biết sao được, chỉ hy vọng rằng điện hạ sẽ không hối hận thì hơn.”

Vốn dĩ lời đó của Tiêu Di chỉ là bốc đồng, dù gì nếu những lời ban nãy thật sự truyền đến tai phụ hoàng thì chưa nói đến Cố Trạch Mộ sẽ bị gì, chứ hấn thì nhất định sẽ phải chịu liên lụy. Chỉ là lời nói của Cố Trạch Mộ lại cho hấn ta một kích, thế là hấn ta mạnh miệng nói: “Người còn ở đó quan tâm ta ư? Ta thấy người vẫn nên tự lo cho chính mình thì hơn!”

Mùi thuốc súng giữa hai người càng lúc càng nồng nặc, rốt cuộc Thái tử Tiêu Hằng cũng kịp đến.

Tiêu đội trưởng Vũ Lâm quân thấy hai người tranh cãi nên sớm đã sai người đến Đông cung mời Thái tử qua. Tiêu Hằng vừa nghe tin Cố Trạch Mộ và Tiêu Di đang xảy ra tranh chấp ở ngoài cổng cung thì lập tức không màng những chuyện khác mà vội vàng chạy đến.

Từ sau khi Tiêu Hằng được phong làm Thái tử, mối quan hệ giữa hấn và Tiêu Di càng trở nên căng thẳng, Tiêu Hằng nể mặt phụ hoàng nên luôn khoan dung với Tiêu Di, ai ngờ hấn ta không hề cảm kích mà ngược lại càng thêm tệ hại hơn. Hiện tại Tiêu Hằng đã rất mất kiên nhẫn với Tiêu Di, nhưng vì có Cố Trạch Mộ dính líu trong đó nên hấn vẫn cố gắng nhẫn nại dàn xếp.

Không ngờ Tiêu Di lại can thiệp không nhả: “Đệ bắt hấn đập đầu ba cái với ta thì chuyện này coi như cho qua, bằng không chúng ta cứ đến trước

mặt phụ hoàng phân trần, tiện để cho phụ hoàng xem xem, thư đờng của Thái tử điện hạ hoành hành ngang ngược đến thế nào.”

Sắc mặt của Cố Trạch Mộ trầm xuống, nhìn Tiêu Di và lạnh lùng nói: “Muốn ta dập đầu sao?”

Tiêu Di bị ánh mắt của hắn làm cho co rúm lại, nhưng rất nhanh chóng phản ứng lại: “Đúng, người dập đầu thì chuyện này ta cho qua.”

Khi Tiêu Hằng nghe thấy lời này thì cảm thấy rất khó chịu, khi hắn định nói chuyện phải trái với Tiêu Di thì đột nhiên thấy toàn thân phát lạnh một cách không thể giải thích được.

Cố Trạch Mộ bước từng bước đến gần Tiêu Di, nhưng ngược lại ép Tiêu Di lùi lại một bước, hắn cười lạnh một tiếng rồi dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe mà nói: “Ta dập đầu chỉ sợ là ngài nhận không nổi.”

Tiêu Di bị lời khiêu khích của hắn làm cho thịnh nộ nên đã tung một đấm về phía Cố Trạch Mộ, nhưng Cố Trạch Mộ đã sớm có chuẩn bị, hắn thuận thế chộp lấy tay hắn ta rồi bẻ lật lại một cái.

Tiêu Di kêu lên thảm thiết và bị hắn đè xuống mặt đất.

Vì cuộc chiến giữa hai người, cuối cùng vẫn làm ồn ã đến trước mặt Tiêu Trạh.

Tiêu Trạh cảm thấy rất đau đầu, nghĩ đến vừa mới hòa giải xong cuộc khắc khẩu giữa các quan đại thần trên triều, y chỉ muốn trở về hậu cung nghỉ ngơi cho thật tốt, thưởng thức ca vũ gì gì đó, vừa quay đầu thì hai đứa con trai đã dẫn Cố Trạch Mộ tiến vào.

Tiêu Di nghe răng trợn mắt xoa chỗ đau, ngay khi vừa bước vào điện đã lập tức cáo trạng với Tiêu Trạh, cường điệu rằng Cố Trạch Mộ đã hoành hành ngang ngược như thế nào, Thái tử Tiêu Hằng đã bao che cho thư đờng của mình ra sao và khiến cho người huynh trưởng là hắn phải chịu tổn hại.

Tiêu Hằng nhìn hấn ta đôi trắng thay đen thì giận muốn nổ mắt, nhưng phụ hoàng chưa hỏi tới hấn cho nên hấn chỉ có thể ôm bực trong lòng.

Tiêu Trạm nghe Tiêu Di nói xong thì chẳng ừ hử gì cả.

Đương nhiên là y biết đức hạnh của đứa con trưởng này ra sao, từ lâu đã không ôm ấp hi vọng gì, nếu không phải là Hiên phi suốt ngày khóc lóc van xin y thương hại thì y đã sớm tống Tiêu Di đi phong đất rồi. Có đi đâu con trai dù có tệ đến đâu thì cũng là giống của mình, cho dù nó có sai, thì người làm thần tử như Cố Trạch Mộ cũng không nên đánh nó trước mặt mọi người, vậy thì còn gì là mặt mũi của hoàng thất?!

Tiêu Trạm nghĩ vậy bèn nói: “Cả hai bên đều có lỗi trong chuyện này, xét thấy hai bên đều là vì nhất thời bốc đồng, lần này sẽ chỉ trừng phạt cho qua chuyện. Hai người quay về đóng cửa suy ngẫm ba ngày, nếu ngày sau còn tái phạm thì hình phạt tăng lên gấp đôi!”

Tiêu Di vốn nghĩ rằng mình đã bị đánh, ít nhiều cũng khiến cho Cố Trạch Mộ ném chút đau khổ, nhưng không ngờ phụ hoàng lại cho qua nhẹ nhàng như thế, hấn ta rất bất mãn, đang định nói thêm gì đó thì nhìn thấy Tiêu Trạm trừng mắt với mình một cái, hấn ta lập tức cắn răng không dám hó hé.

Tiêu Hằng cũng bất mãn, theo hấn thấy thì đây rõ ràng là Tiêu Di khơi mào trước, Cố Trạch Mộ chỉ đơn giản là bị vạ lây, hấn vội vàng nói: “Phụ hoàng...”

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa, chỉ là chuyện vật thôi mà.” Tiêu Trạm nhìn Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, trầm xử lý như thế, người có phục không?”

Cố Trạch Mộ lạnh nhạt chấp tay nói: “Hồi bệ hạ, thần xin phục.”

Tiêu Trạm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến cuối cùng cũng có một đứa hiểu chuyện, thế là trong lòng càng thêm tán thưởng Cố Trạch Mộ: “Trầm biết, người với Thái tử cảm tình thâm sâu, lần này trở về kinh cũng là vì đại hôn của Thái tử, vì vậy hình phạt này sẽ được tạm thời hoãn lại, đợi đến khi đại hôn của Thái tử kết thúc hẵng chấp hành.”

“Thần tạ bệ hạ.”

Tiêu Hằng nhìn Cố Trạch Mộ dễ dàng khuất phục như vậy thì dường như có chút tiếc nuối, nhưng đang ở trước mặt phụ hoàng nên không tiện nói gì, chỉ đành kìm nén sự buồn bực trong lòng.

Tiêu Trạ giải quyết xong chuyện này liền cảm thấy thoải mái, ý phát tay nói: “Nếu đã như vậy, các người dập đầu thỉnh an rồi lui đi.”

Tiêu Hằng và Tiêu Di đều có chút không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống.

Cố Trạch Mộ cũng quỳ xuống bên cạnh hai người.

Chẳng hiểu thế nào, mây đen dày đặc lại tụ tập trên đỉnh hoàng cung lần nữa.

Vì đại hôn của Thái tử, các quan viên của Khâm Thiên Giám đã sớm tính toán thời tiết gần đây và xác nhận rằng khoảng thời gian này đều là trời quang mây tạnh, vì vậy khi mọi người nhìn thấy mây đen gió bụi bao phủ cung điện thì đều kinh ngạc đến muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Nhưng mà Tiêu Trạ ở trong điện lại không hay biết gì, chỉ chờ ba đứa trẻ trước mặt rời đi để có thể yên tĩnh xem ca vũ.

Chỉ nghe “Đùng đoàng” một tiếng.

Một đò sấm đã im hơi từ lâu bỗng vang lên phía trên đầu y.

Tiêu Trạ: “!??”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126

May mà mây đen này tụ lại một lúc rồi tản đi, tựa như chỉ muốn tụ lại để đánh một đòn sét rồi thôi, như thế khiến các quan viên của Lễ bộ và Khâm Thiên Giám đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù có đoạn đệm nhỏ này nhưng may mà đại hôn sau đó mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, Tôn Lan Thấm chính thức trở thành Thái tử phi.

Tham dự đại hôn xong, Cố Trạch Mộ phải quay về đóng cửa suy ngẫm, nhưng cũng vì vậy mà thời gian trở lại Sung Châu của hắn bị lùi lại vài ngày.

Cố Thanh Ninh đi đưa đỡ dẫn cho hắn, nghe hắn kể lại những chuyện xảy ra trong cung hôm đó thì khá là bất đắc dĩ: “Sao ca không nhin một chút, nhớ đâu Trạm nhi nghi ngờ thì sao?”

Cố Trạch Mộ lãnh đạm nói: “Nó chính là thiếu giáo huấn, cũng không biết đã dạy dỗ con trai nó kiêu gì nữa? Tiêu Di được giáo dục ra tính cách như vậy cũng là do nó chỉ ầu hư!”

Cố Thanh Ninh không khỏi bênh con trai: “Nếu ca nói như vậy thì tính cách của Thái tử thì sao?”

Cố Trạch Mộ: “...”

“Vậy mới nói, Tiêu Di được giáo dưỡng ra tính cách như vậy mà có liên quan đến Trạm nhi thì người có liên quan hơn ai hết chính là Hiên phi. Chẳng phải tính cách của Thái tử và tứ hoàng tử đều tốt cả sao?”

Sau khi Hiên phi vào Đông cung thì liêu không an phận, Cố Trạch Mộ cũng có ấn tượng không tốt với nàng ta, lập tức nói: “Sớm biết như vậy, lẽ ra ban đầu không nên cho nữ nhân ấy vào Đông cung.”

“Đó chẳng phải là quy củ của hoàng thất sao? Hồi đó bệ hạ cũng nạp thiếp, chỉ tiếc là bọn họ không có thủ đoạn bằng Hiên phi mà thôi.” Cố

Thanh Ninh chế giễu: “May mà Hằng nhi không có tật xấu này.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hắn bất đắc dĩ nói: “Chẳng phải đã nói là không nhắc lại những chuyện cũ năm xưa nữa rồi sao?”

Cho dù mấy năm nay Cố Trạch Mộ ở bên ngoài quả quyết khí phách như thế nào đi nữa thì không hiểu sao chỉ cần ở trước mặt Cố Thanh Ninh là hắn không tự chủ được mà thấp cổ bé họng. Nhất là khi hắn vẫn muốn nối lại tình xưa với Cố Thanh Ninh, chỉ cần nhìn thấy nam nhân trong Cố gia và nghĩ lại bản thân mình năm xưa thì tự dưng thấy lòng mình ê chề.

Cố Thanh Ninh hừ lạnh một tiếng, cũng lười để tính toán mấy chuyện này với hắn, thế là nàng cần hộp đựng đồ ăn chuẩn bị rời đi.

Cố Trạch Mộ vội ngăn nàng lại: “Mấy ngày nay ở nhà, ta thấy tối nào nàng cũng đọc sách đến tận khuya, ta còn hỏi nhị tỷ, tỷ ấy nói nàng tập võ cũng rất chăm chỉ, tỷ ấy thường xuyên lo lắng nàng không màng đến bản thân. Thanh Ninh, có phải nàng đã gặp chuyện gì không?”

Cố Thanh Ninh sửng sốt một chút, nhưng không hề nghĩ sẽ nói cho hắn biết tâm sự trong lòng, chỉ mỉm cười rồi đánh trống lảng cho qua vấn đề này: “Ta có thể gặp phải chuyện gì được chứ?”

Cố Trạch Mộ nhìn nàng chằm chằm, khi Cố Thanh Ninh có chút không được tự nhiên muốn quay mặt đi chỗ khác thì hắn mới lên tiếng: “Không sao thì tốt, nhưng nếu nàng có chuyện gì thấy khó giải quyết thì nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giúp nàng đạt được.”

Cố Thanh Ninh mím môi, trên mặt lại lần nữa treo lên nụ cười: “Ừm, ta sẽ làm như vậy, cảm ơn ca.”

“Không cần khách sáo.” Trong lòng Cố Trạch Mộ thở dài một tiếng, nở ra nụ cười nhàn nhạt: “Giữa hai ta cần gì khách sáo như vậy?”

Sau khi Cố Thanh Ninh rời đi, nụ cười trên mặt Cố Trạch Mộ mới chìm xuống, hắn biết nhất định là Cố Thanh Ninh có chuyện giấu hắn, nhưng nếu nàng ấy không nói, hắn sẽ không bức ép nàng. Hắn không trách Cố Thanh Ninh không tin tưởng hắn, giữa hai người có quá nhiều quá nhiều hiểu lầm, đối với Cố Thanh Ninh mà nói, rất khó để Cố Thanh Ninh có thể tin tưởng hắn lại lần nữa.

Có đi đâu tuy nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút mất mát.

Nhưng hắn cũng không đắm chìm vào ưu phiền này quá lâu, rất nhanh đã lấy lại tinh thần, bắt đầu tranh thủ thời gian này lật xem những bức thư mà Chiêm Thế Kiệt viết cho Uy quốc công Cố Tông Bình.

Cũng không biết là hai bọn họ trở thành bằng hữu từ khi nào, chỉ đọc thư của bọn họ là thấy dường như không có gì giấu diếm nhau, nhưng hầu hết đều liên quan đến việc đọc sách hay là một số việc vặt vãnh, hai người rất hiếm khi nói về chuyện triều chính.

Tuy nhiên Cố Trạch Mộ rất kiên trì, vẫn lật từng bức từng bức một, đúng lúc này, một bức thư đã thu hút sự chú ý của hắn.

Xem thời gian, hình như là không lâu sau khi xảy ra chuyện ẩn hộ, hiếm khi Chiêm Thế Kiệt mới thể hiện sự tức giận trong thư, chỉ cần nhìn chữ viết cũng có thể cảm nhận được cơn giận lúc đó của ông ta, ông ta muốn báo cáo chuyện này lên bệ hạ để cho bọn người này phải chịu nghiêm phạt.

Cố Trạch Mộ không biết Cố Tông Bình đã phản hồi thế nào, nhưng trong bức thư tiếp theo, Chiêm Thế Kiệt mang giọng rầu rĩ nói với Cố Tông Bình rằng ông ta quyết định phải lấy chuyện này ra làm uy hiếp, ép mấy tên cường hào kia hợp tác, cai quản triệt để Hoàng Hà.

Chắc là Cố Tông Bình đã cật lực khuyên can ông ta, dù gì chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu nói lớn thì đây là tội khi quân, nhưng có lẽ là Chiêm Thế Kiệt đã quyết tâm làm như vậy, theo ông ta lúc này thì không có gì quan trọng hơn là cai quản Hoàng Hà, chỉ cần có thể cai quản tốt Hoàng Hà thì những chuyện khác ông ta đều mặc kệ.

Sau đó, dường như Chiêm Thế Kiệt rất bận rộn nên phải mất hơn nửa năm sau hai người mới có bức thư tiếp theo, trong thư Chiêm Thế Kiệt nói rằng mọi việc đều đang tiến triển thuận lợi, có thể chỉ cần năm năm nữa là có thể thấy được hiệu quả, ý chí trong thư hăng hái tựa như thiếu niên.

Và đây cũng là bức thư cuối cùng ông ta viết cho Cố Tông Bình.

Cố Trạch Mộ thở dài một hơi, trước khi biết được thân phận của mình, hắn có ấn tượng về Chiêm Thế Kiệt là một thanh niên tài hoa nhưng hơi khoe khoang, nhưng sau khi dần dần hiểu được ông ta thì lại càng tán thưởng ông ta hơn. Nếu như nói trước đây Cố Trạch Mộ cảm thấy có một loại bất lực về thân phận bị vận mệnh trêu đùa của mình thì hiện tại hắn ngày càng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Hắn đã đọc đi đọc lại những bức thư này vài lần, nhưng luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nếu thấy trước đây, hắn là Chiêm Thế Kiệt đã muốn báo cáo sự việc này lên cho hắn, nhưng sau đó không biết chuyện gì đã xảy ra khiến ông ta thay đổi quyết định chỉ trong một đêm. Cố Trạch Mộ hiểu rõ Chiêm Thế Kiệt, ông ta không phải là người dễ dao động, cho dù là vì cai quản Hoàng Hà, nhưng thay đổi đột ngột như vậy thật sự khiến cho Cố Trạch Mộ thấy có chút kỳ quái.

Chắc hẳn đã có chuyện gì đó đã xảy ra trong khoảng thời gian giữa hai bức thư.

Cố Trạch Mộ hơi cau mày, đột nhiên nghĩ ra đi đâu gì đó, hắn lại bắt đầu tìm kiếm những bức thư trước mặt, sau khi xem xong lại rơi vào trầm tư.

Đây là bức thư Chiêm Thế Kiệt viết không lâu sau khi vừa đến Sung Châu, nội dung bức thư cũng rất đơn giản, nói về một số đi đầu ông ta đã thấy và làm sau khi đến Sung Châu, một trong số đó là việc ông ta đến Ngụ thành viếng thăm tọa sự của ông ta.

Cố Trạch Mộ nhớ rằng Chiêm Thế Kiệt là tiến sĩ của Minh Đức mười lăm năm, quan chủ khảo khi đó là Khang Diệp-người vừa mới trở thừa

tướng cách đó không lâu, mà tổ trạch của Khang gia cũng chính là ở Ngu thành.

Tuy nhiên, phát hiện này không mang lại cho Cố Trạch Mộ cảm giác vui mừng khi tìm được manh mối, thay vào đó tâm tình của hắn lại có chút sa sút.

Khang Diệp từng là thư đờng của hắn, khi hắn còn là Thái tử thì phụ hoàng thờ ơ vô tâm với hắn, thư đờng được chọn không phải là con của gia đình quý tộc hay thanh lưu mà là chọn ngẫu nhiên một thiếu niên trong Quốc Tử Giám ném cho hắn làm thư đờng, thiếu niên đó chính là Khang Diệp.

Ngu thành là vệ thành của Nghiệp thành, vì chiến loạn liên miên nên người dân Ngu thành rất hung mãnh, nhưng dường như Khang Diệp lại không ăn nhập gì với nơi này. Từ nhỏ thân thể ông ta đã gầy yếu, hơn nữa còn thích học văn hơn học võ, sau này vì tuổi còn trẻ đã trúng cử nên đã làm chấn động cả một biên ải, sau đó được tiến cử đến Quốc Tử Giám học tập, mà sau khi ông ta đến Quốc Tử Giám thì hào quang thiên phú của ông ta mới dần nở rộ.

Năm đó khi Tiêu Dận còn ở Đông cung, chính Khang Diệp là người bày mưu tính kế cho hắn, đợi khi Tiêu Dận lên ngôi, Khang Diệp hợp tình hợp lý trở thành phụ tá đắc lực của hắn, cùng với Phụng Triển thế là một văn một võ rất được sự tín nhiệm của hắn.

Đáng tiếc là sức khỏe của ông ta không được tốt lắm, sau đó lại sinh bệnh nặng liền cáo lão về quê.

Với tính cách của Chiêm Thế Kiệt thì rất khó để thuyết phục ông ta, nhưng nếu người đó là Khang Diệp thì rất có khả năng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127

Thời gian ba ngày trôi qua, Cố Trạch Mộ liền muốn trở lại Sung Châu, nhưng trước khi đi hẳn vẫn có một thứ muốn đưa cho Cố Thanh Ninh.

Khi Cố Thanh Ninh nhìn thấy cặp vẹt thì vô cùng sửng sốt: “Bọn chúng... Bọn chúng ở đâu ra vậy?”

Cố Trạch Mộ kể lại quá trình lấy được vẹt từ chỗ Tào Nguyên, cặp vẹt này là một tổ, xem ra là nhỏ hơn Tam Bảo một chút, cũng không thông minh bằng nhưng màu sắc vẫn rất tươi sáng và rất đẹp mắt.

“Tuy rằng mấy năm nay nàng không nói, nhưng ta biết nàng rất nhớ Tam Bảo. Nếu đã không thể lấy lại Tam Bảo cho nàng vậy thì dứt khoát tặng cho nàng một đôi khác.”

Nghe Cố Trạch Mộ vậy, tâm tình của Cố Thanh Ninh rất phức tạp. Sau khi trọng sinh, Cố Trạch Mộ đã thay đổi rất nhiều khiến nàng không biết nên nói gì.

“Cảm ơn ca.”

“Ta đã nói, giữa hai ta không cần khách sáo như vậy.” Cố Trạch Mộ nhìn nàng chằm chằm.

Cố Thanh Ninh không biết phải trả lời hẳn thế nào, chỉ đành giả vờ cầm hạt dưa lên trêu đùa cặp vẹt.

Cố Trạch Mộ thẫn thờ dài trong lòng, lại nói: “Vốn dĩ định đợi đến sinh thần của nàng mới tặng làm quà, nhưng sợ là ta không thể ở lại đến lúc đó cho nên mới tặng trước cho nàng.”

“Nhanh như vậy đã muốn trở lại đó rồi sao?”

Cố Trạch Mộ gật đầu: “Trước đây ta đã đi điều tra ra manh mối có thể liên quan đến việc buôn muối lậu của Diêu gia, mà bây giờ sau khi đọc được

thư từ của tổ phụ với Chiêm Thế Kiệt, có lẽ chuyện này còn dính líu đến Khang Diệp.”

“Khang Diệp?” Cố Thanh Ninh sững sốt: “Sao ông ta lại dính líu đến chuyện này?”

“Nguyên nhân bên trong thì ta không rõ, chỉ có thể bắt đầu từ Diêu gia để xem liệu có thể tìm ra chút manh mối gì không.” Cố Trạch Mộ nói: “Hơn nữa đã sắp vào mùa mưa, việc trị thủy vô cùng khẩn cấp, ta không thể nấn ná lâu hơn được nữa.”

Cố Thanh Ninh cũng hiểu chính sự quan trọng nên không bàn ra thêm nữa, chỉ nói: “Nếu đã vậy thì chiều nay chúng ta hãy cùng đến phủ công chúa, sẵn tiện mang cặp vệt này đi theo, cho con mái này làm vợ của Tam Bảo.”

Cố Trạch Mộ nhin không được nói: “Hai con này vốn là một đôi, tách chúng ra như vậy không tốt đâu?”

“Nhưng chẳng phải ca nói bọn chúng cùng một ổ sao? Nếu đã cùng một ổ vậy thì chính là huynh muội tỷ đệ ruột thịt, làm sao chúng có thể trở thành một đôi được?” Cố Thanh Ninh hùng hồn nói: “Con vệt đực này chỉ đành chờ cho đến khi ta tìm thêm một con mái khác về mới có thể có thể tử được.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hắn cứ cảm thấy trong lời nói của Cố Thanh Ninh có hàm ý khác, nhưng nhìn biểu tình của Cố Thanh Ninh thì lại thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều r ồi.

Hai người mang theo vệt đến phủ công chúa, Nguyên Gia đã đợi sẵn trong phủ, sai hạ nhân đưa vệt lui đi r ồi mới nói: “Hôm đó, con nghe nói mây đen tích tụ trên đỉnh hoàng cung, nên đoán chừng là hoàng huynh đã chọc giận phụ hoàng, nhưng mà hoàng huynh vì chuyện mây đen mà lo lắng không thôi, vào trước ngày đại hôn của thái tử đã đợi ở thái miếu cả một đêm.”

Cố Thanh Ninh nghe vậy thì trừng mắt nhìn Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ không lường được sự việc phát triển tới mức đó, hấn ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu nó không thẹn với lòng thì sao phải đến thái miếu chứ?”

Nguyên Gia biết sự tình không có gì nghiêm trọng mới nhẹ nhõm: “Dù gì thì cũng là chuyện liên quan đến đại hôn của thái tử, hoàng huynh cũng là có tấm lòng của từ phụ.”

Vẻ mặt của Cố Trạch Mộ cũng dịu đi: “Đây cũng là do ta suy nghĩ không chu toàn.”

Nguyên Gia thẫn cảm thán trong lòng, thảo nào dân gian có câu “ôm cháu chứ không ôm con.” (*) Cứ nhìn vào thái độ của phụ hoàng với hoàng huynh và cháu trai của mình quả là khác biệt một trời một vực, nếu hoàng huynh mà biết được chắc sẽ buồn bực chết mất thôi.

(*) Thời xưa người đại diện cúng tế tổ tiên dùng cháu trai của mình đặt lên ngai để thần nương vào.

Tuy nhiên, sau khi nói xong chuyện này, Nguyên Gia nghe đến mục đích mà phụ mẫu tới đây thì đích thân mang cái lòng của Tam bảo qua, nhưng sắc mặt lại có chút kỳ quái: “Phụ hoàng mẫu hậu, Tam bảo nó...”

Nàng chưa kịp dứt lời thì Tam Bảo đã nhìn thấy Cố Thanh Ninh, đôi mắt hạt đậu của nó lập tức sáng lên, gấp gáp lao đến chỗ nàng ấy, vừa lao tới vừa kêu: “Mỹ nhân, ta nhớ nàng chết mất thôi!”

Sắc mặt của Cố Trạch Mộ lập tức tối lại, trực tiếp chắn trước mặt Cố Thanh Ninh.

Móng vuốt đang nhanh nhẩu của Tam Bảo lập tức khựng lại, nó do dự lùi lại trên mặt đất: “Mỹ nhân, chúng ta vẫn nên hẹn kiếp sau gặp lại đi!”

Cố Thanh Ninh sắp bị con vẹt này chọc cho buồn cười, nàng hỏi Nguyên Gia: “Rốt cuộc là nó học những lời này từ đâu ra vậy?”

Nguyên Gia xấu hổ đáp: “Mấy ngày trước Tam Bảo bay đi chơi, không biết là đã đáp xuống đỉnh xe ngựa của nhà nào đó rồi bị đưa ra ngoài thành. Sau khi dạo chơi ở nơi phố phường bản thủ đó một vòng thì trở về liền biến thành bộ dạng đó.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cố Trạch Mộ hừ nhẹ một tiếng: “Cái tốt thì không học mà cái xấu thì học nhanh lắm, nó đã biến thành như vậy rồi mà nàng còn muốn gả Thanh Đổng cho nó sao?”

Cặp vệt mà Cố Trạch Mộ mang về được đặt tên là Thúy Vũ và Thanh Đổng, Thúy Vũ là đực còn Thanh Đổng là mái. Lúc này hai con được đặt cùng một chỗ, tò mò nghiêng đầu nhìn về phía Tam Bảo.

Cố Thanh Ninh bị câu nói của hắn làm cho ghen và vặn lại: “Ai biết được chứ! Có lẽ Thanh Đổng thích giọng điệu này thì sao.”

Lần này đến lượt Cố Trạch Mộ không nói nên lời.

Nguyên Gia không biết bọn họ đang chơi trò bí hiểm gì, nàng có chút mù mờ nhìn ba con chim trên mặt đất.

Tam Bảo dường như hiểu ra ý định của chủ cũ, lệch bộ lông đuôi dài của mình đi tới chỗ Thúy Vũ và Thanh Đổng. Thanh Đổng thì táo bạo hơn một chút, thấy vậy thì cũng tiến lên một bước.

Cố Thanh Ninh nắm chặt tay, trông như là rất hồi hộp, mặc dù Cố Trạch Mộ có vẻ bình tĩnh nhưng kỳ thực là ánh mắt không thể rời khỏi bọn chúng. Ngay cả Nguyên Gia dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không khỏi khẩn trương nhìn theo.

Chỉ thấy Tam Bảo chậm rãi đi một vòng quanh Thanh Đổng rồi hung hăng tấp con người ta một cái nhanh như chớp không kịp trở tay.

Thanh Đổng đột nhiên ré lên một tiếng, Thúy Vũ lập tức xông lên trước chiến đấu với Tam Bảo.

Diễn biến này khiến ba người tại hiện trường hoảng hốt ngây người, phải mất một lúc sau Cỗ Trạch Mộ mới có phản ứng, hấn vươn tay tóm lấy đôi cánh của Tam Bảo và tách hai con chim ra.

Thúy Vũ hung dữ rống lên hai tiếng với Tam Bảo sau đó mới quay lại an ủi Thanh Đờng, hai con chim dựa vào lồng tre, chẳng mấy chốc lại trở nên thân mật.

Tam Bảo vừa bị tóm cánh liền muốn giãy dụa, ai ngờ vừa nhìn thấy người tóm nó thì lập tức ngoan hiền lại. Cỗ Trạch Mộ nhìn thấy nó thành thật hơn chút thì mới thả nó trở lại trên mặt đất, ngay khi móng vuốt của Tam Bảo chạm đất thì liền bỏ chạy theo hướng ngược lại với Cỗ Trạch Mộ.

Cỗ Thanh Ninh cũng không hiểu, sao mà một buổi hẹn hò tốt đẹp như vậy lại suýt bị Tam Bảo biến thành một hiện trường án mạng thế này?!

Mặc dù Tam Bảo rất sợ Cỗ Trạch Mộ, nhưng vì lưu luyện chủ nhân của mình cho nên sau khi đi loanh quanh một lúc lâu thì cũng do dự đi tới.

Cỗ Thanh Ninh dạy dỗ nó: “Đây là tìm một thê tử cho người đó! Người làm sao vậy! Người muốn cả đời độc thân à?”

Tam Bảo ủy khuất lấy bàn chân vẽ vòng tròn trên mặt đất.

“Nói đi!”

Tam Bảo chớp đôi mắt hạt đậu, nặn ra một câu: “Mỹ nhân, trong lòng ta chỉ có một mình nàng.”

Cỗ Thanh Ninh: “...”

Cỗ Trạch Mộ phụt cười một tiếng.

Cỗ Thanh Ninh giận hờn hên: “Ca cười cái gì chứ! Đây mới chỉ là lần gặp mặt đầu tiên, ai biết được sau này sẽ thế nào chứ!”

Cố Trạch Mộ không tranh luận với nàng nữa: “Được rồi, tùy nàng vậy. Dù sao thì cặp vệt này cũng tặng cho nàng rồi, nàng muốn sắp xếp thế nào cũng được.”

Lúc này Nguyên Gia mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nàng không khỏi dở khóc dở cười, không thể ngờ rằng phụ hoàng mẫu hậu anh minh thiên vũ của mình lại đi cãi nhau vì một chuyện vô vị thế này, đã thế còn cãi đến rất nhiệt tình thật ý.

Cố Thanh Ninh dường như cũng ý thức được trò cười của bọn họ, thế là trừng mắt với Cố Trạch Mộ một cái.

Cố Trạch Mộ chỉ mỉm cười bao dung.

Nguyên Gia cũng tinh ý nhận ra dường như giữa hai người đã có chút thay đổi, nhưng nếu nói cụ thể thì nàng cũng không tài nào nói ra rõ được.

Kế hoạch xem mắt không thành công, Thúy Vũ và Thanh Đĩnh được Cố Thanh Ninh đưa trở về phủ Uy Quốc công, nàng nhớ lại hai lần nổi to hờng thất bại này liền cảm thấy ê chề sâu sắc.

Sau khi Cố Trạch Mộ rời đi, cuộc sống của Cố Thanh Ninh trở lại như trước, suốt ngày mài miết luyện võ và đọc sách, thỉnh thoảng nhìn giá vệt treo dưới hiên nhà mới dường như có chút lay động.

Đào thị tình cờ bước vào để đưa đồ ăn nhẹ cho nàng, nhìn thấy cảnh này thì trong lòng chợt hẫ hẫ.

Trước khi rời đi, rốt cuộc Cố Trạch Mộ cũng đã nói cho Đào thị rằng hần đã biết danh tính của mình. Khi hần còn nhỏ, Đào thị đã nghĩ đến ngày này không biết bao nhiêu lần, nhưng theo Cố Trạch Mộ dần dần lớn lên, tuy rằng hai mẫu tử vẫn không mấy thân thiết, nhưng Đào thị vẫn luôn coi hần như con ruột của mình, hơn nữa nàng cũng nghĩ rằng bí mật này sẽ vĩnh viễn không bị hần phát hiện, chỉ là không ngờ rằng cuối cùng nàng vẫn phải nghênh đón cái ngày này.

Cố Trạch Mộ sợ đi đầu này sẽ quá kích thích nàng ấy nên chỉ tiết lộ danh tính của mình chứ không hề nói ra ý nghĩ không an phận của mình với Cố Thanh Ninh, có đi đầu Đào thị vẫn nhận ra ít nhiều.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Trạch Mộ luôn đối xử với Cố Thanh Ninh không giống bình thường, nàng từng nghĩ đấy chỉ là tình cảm huynh muội, nhưng bây giờ nghĩ lại, chỉ e rằng trong đó còn xen lẫn thứ tình cảm khác.

Đào thị bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, trong thâm tâm của nàng, Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ là huynh muội một nhà, cho dù Cố Trạch Mộ có khôi phục thân phận thì cũng như vậy thôi. Nếu Cố Trạch Mộ thực sự có tình cảm gì đặc biệt với muội muội của mình, há chẳng phải là loạn... Luân sao?

Đào thị hoảng loạn, đĩa đồ ăn đặt xuống phát ra âm thanh cũng to hơn một chút.

Cố Thanh Ninh bị âm thanh làm cho kinh động, nàng hồi thần lại, nhìn về phía mẫu thân: “Nương, có chuyện gì sao?”

Đào thị miễn cưỡng cười nói: “Ta đem chút đồ ăn cho con, con đã xem sách lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Cố Thanh Ninh vừa nhìn liền có thể nhìn ra lớp ngụy trang của Đào thị, nhưng nàng không vạch trần, chỉ ngoan ngoãn đi tới, ngồi vào bàn, chậm rãi ăn đồ ăn.

Đào thị nhìn con gái, từ nhỏ nhìn bé bỏng đã dần lớn lên thành dáng vẻ duyên dáng kiêu diễm như bây giờ, đây chính là khối thịt trên đầu quả tim của nàng.

Nàng do dự một chút, sau đó cho hạ nhân lui xuống rồi mới hỏi: “Thanh Ninh, ca ca của con... con có biết rằng nó không phải ca ca ruột của con không?”

Cố Thanh Ninh nhìn vẻ mặt của Đào thị liền đoán được nàng ấy đang nghĩ gì, gật đầu nói: “Con biết. Có đi đầu trong lòng con, ca ấy sẽ mãi mãi là

ca ca của con.”

Khi Đào thị nghe được nửa câu đầu, nhịp tim dường như muốn ngưng trệ, và khi nghe hết nửa câu sau mới dần cảm thấy nhẹ nhõm lại.

“Con đừng chê nương nhi ều chuyện, chỉ là nương sợ con sẽ tổn thương.”

Cố Thanh Ninh nhìn thấy vẻ mặt âu s ầu của Đào thị, trong lòng thương xót, nàng ôm lấy cánh tay Đào thị, nhẹ giọng nói: “Con biết nương đầu là vì muốn tốt cho con, Thanh Ninh sẽ không làm người lo lắng.”

Đào thị thở phào nhẹ nhõm, nàng biết hai huynh muội cùng nhau lớn lên, Trạch Mộ luôn luôn bảo vệ che chở cho Thanh Ninh, cho dù Thanh Ninh có nảy sinh chút tình cảm khác lạ nào với Trạch Mộ thì cũng không phải là không có khả năng, may mà Thanh Ninh còn sáng suốt.

Nàng vuốt ve mái tóc của Cố Thanh Ninh và thở dài: “Nương chỉ mong các con đầu yên lành.”

Cố Thanh Ninh khẽ cười đáp ứng một tiếng, chút dao động trong lòng kia dường như chưa từng nảy sinh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128

Sau khi Cỗ Trạch Mộ trở lại Sung Châu cũng không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác nữa. Vì mùa mưa sắp đến, tất cả mọi người đều dồn hết sức lực, cũng may năm ngoái đã trải qua một lần. Mặc dù lần này lượng mưa hơi lớn nhưng mọi người đồng tâm hiệp lực cũng vượt qua được.

Rất nhanh ở trong triều đã có lời khen ngợi, nhưng ba người thấy lời khen ngợi đó cũng không tỏ ra vui vẻ. Bởi vì bọn họ biết, mặc dù trước mặt có thể tạm thời bảo vệ Hoàng Hà an ổn, nhưng vẫn chưa giải quyết được gốc rễ vấn đề. Chỉ nói trước mắt, bọn họ cũng vô cùng lo lắng, vẫn luôn cẩn thận may mà chịu đựng được. Nếu như mưa lớn hơn chút nữa, có lẽ sẽ không chịu nổi.

Một năm nay, Hoắc Vân Tàng liên tục thăm viếng và thăm dò, cuối cùng có thể xác định biện pháp “Thúc thủy công sa” chỉ có thể trị phần ngọn. Muốn chuyện thành công thì cuối cùng vẫn phải dựa theo cách của Chiêm Thế Kiệt, dùng cách “Rộng sông trệ cát”.

Như vậy, vấn đề lại quay về gốc rễ. Năm đó, trong việc trị thủy Chiêm Thế Kiệt là thiên tài xuất thế nhưng ông ta vẫn không giải quyết được vấn đề này. Mà bây giờ hơn mười mấy năm trôi qua, người dân trên hai bờ càng lúc càng nhiều, muốn hoàn thành nhiệm vụ này là càng lúc càng khó.

Lúc này, cuối cùng Tạ Trường Phong cũng đã bộc lộ sự quyết đoán của y. Y vẫn luôn buông tay để Hoắc Vân Tàng đi làm, nếu xảy ra chuyện gì y chịu trách nhiệm. Có câu nói này của y, Hoắc Vân Tàng cũng yên lòng, bắt đầu dẫn người đi thăm dò dọc bờ sông.

Tạm thời Cỗ Trạch Mộ cũng không có việc gì khác, hẳn chỉ giải quyết chút việc vặt. Ngay lúc này đây, hẳn mới nhớ ra đã lâu rồi hẳn chưa nhận được thư hồi âm của Cỗ Thanh Ninh.

Trước đó, vì quá bận rộn nên hắn không để ý nhiều như thế, nhưng hôm nay rảnh rỗi, lật lại những lá thư Cố Thanh Ninh hắn mới phát hiện dường như Cố Thanh Ninh lạnh nhạt với hắn nhiều hơn. Không chỉ có tần suất ít hơn lúc trước, thậm chí nội dung cũng ngắn gọn hơn nhiều.

Cố Trạch Mộ lo nằng xảy ra chuyện nên vội vàng tìm người đi điều tra. Nhưng tin tức từ người bên kinh thành truyền đến nói Cố Thanh Ninh vẫn giống như bình thường, chẳng có chuyện gì cả.

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới nhận thức được hiện thực, nàng thật sự không muốn hắn âm.

Mà sự khác thường này xảy ra sau khi hắn trở về kinh thành, Cố Trạch Mộ lập tức hiểu được ý của Cố Thanh Ninh. Trong giây phút đó, hắn gần như thẹn quá hoá giận, nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Vốn dĩ hắn muốn giận dữ không biết thư, nhưng đến buổi tối lại vô thức ngồi trước bàn sách.

Trong vô thức, hình như hắn đã có thói quen như vậy, rảnh rỗi sẽ viết mấy chữ. Cho dù có mấy việc không thể nói trong thư, hắn cũng sẽ viết vài chuyện thú vị, hoặc là những chuyện vặt thường ngày trong đó. Mỗi lần viết thư, trong lòng hắn sẽ dần bình tĩnh lại, dần dần tạo thành thói quen.

Thật ra ngay từ ban đầu hắn cũng không ngờ Cố Thanh Ninh sẽ âm, bây giờ cũng chỉ là quay lại trường hợp xấu nhất mà mình từng nghĩ thôi.

Sau khi ý thức được điều này, Cố Trạch Mộ cũng dần thích nghi với việc Cố Thanh Ninh có trả lời hay không.

Nhưng mà tình trường không như ý thì tất nhiên việc khác sẽ như ý.

Hồng Tùng Nguyên đi từ ngoài cửa vào, trên mặt hiện rõ sự vui mừng.

Cố Trạch Mộ thấy thế thì lóe lên suy nghĩ: “Có tiến triển à?”

Trước đó, Hồng Tùng Nguyên đi điều tra ra Tào gia đã có suy nghĩ thoát khỏi Diêu gia từ lâu. Song, Diêu Phi quá mạnh, Tào gia lại không có bản lĩnh cho nên luôn phụ thuộc vào Diêu gia. Cho nên, lúc trước Cố Trạch Mộ mới chỉ điểm Tào Nguyên, để Vân gấm của Tào gia trở thành công phạm, cho lão gia tử Tào gia một cơ hội trở mặt. Bây giờ nửa năm trôi qua, vài gấm của Tào gia cũng đã đứng vững ở Sung Châu, lão gia tử Tào gia cũng đã quyết đoán hơn.

Quả nhiên, Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Ta phái người theo dõi Tào Nguyên, sau khi hắn ta trở về Thương Lăng Tào gia một chuyến thì mấy hôm nay vẫn mất hồn mất vía. Ta đoán rằng Tào lão gia tử đã nói gì với hắn ta.”

Cố Trạch Mộ nói: “Tào Thịnh là kẻ mượn gió bẻ măng, gió chiều nào theo chiều đó, vừa nhát gan lại tham lam. Trước đó, ta còn lo phải châm thêm một mồi lửa, bây giờ xem ra ông ta đã tìm xong đường lui rồi nên muốn trốn khỏi chiếc thuyền Diêu gia này.”

“Theo tính cách của Tào Nguyên chắc chắn sẽ do dự, đương nhiên lúc này còn chưa chọn lựa được đâu. Nói không chừng mấy hôm nữa sẽ tìm đến ngài hỏi ý kiến...”

Hồng Tùng Nguyên còn chưa nói xong, hạ nhân đã tới báo nói là Tào Nguyên, Tào công tử tới chơi.

Hồng Tùng Nguyên và Cố Trạch Mộ nhìn nhau, Hồng Tùng Nguyên cười nói: “Đây đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, hắn ta còn sốt ruột hơn chúng ta tưởng tượng! Được rồi, trước tiên ta tránh đi đã!”

Cố Trạch Mộ gật đầu, sau đó giả vờ đang đọc sách mà chờ Tào Nguyên đi tới.

Nhưng sau khi Tào Nguyên vào cửa, Cố Trạch Mộ nhìn thấy dáng vẻ của hắn ta thì lại giật nảy mình. Trước đó, hắn nghe Hồng Tùng Nguyên nói mấy hôm nay Tào Nguyên ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày đắm chiêu ủ rũ. Hắn cũng đã có chuẩn bị, nhưng không ngờ mới qua mấy ngày ngắn ngủi mà Tào Nguyên đã tiều tụy như thế.

Tào Nguyên cũng nhìn ra vẻ giật mình trên mặt Cố Trạch Mộ, hắn ta cười khở một tiếng, nói: “Đề Trạch Mộ chề cười r ấ.”

Cố Trạch Mộ quan tâm hỏi: “Sao Tào huynh lại trở nên ti ều tụy như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tào Nguyên thở dài, cũng mặc kệ lễ nghi, đặt mông ng ẩ đối diện Cố Trạch Mộ, trên khuôn mặt lộ vẻ suy sụp: “Trạch Mộ, ta hỏi ngài, nếu như phụ thân và mẫu thân ngài xảy ra tranh cãi thì ngài sẽ làm thế nào?”

Trong lòng Cố Trạch Mộ khẽ động, ngoài mặt lại nói: “Có lẽ nhà ta không có chuyện phi ền não này, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện này thì ta sẽ xem rốt cuộc ai có lý mới quyết định.”

Tào Nguyên cười khở nói: “Nếu hai phe đều không có lý thì sao?”

“Sao hai phe lại không có lý?” Cố Trạch Mộ khẽ cười nói: “Nếu như thế thì phải xem bên nào đ ối lý hơn thôi.”

Tào Nguyên nghe câu trả lời của hắn xong, thật lâu cũng không nói gì.

Cố Trạch Mộ mới hỏi: “Trong nhà Tào huynh có chuyện lục đục sao? Thật ra chuyện này cũng không có gì, phụ mẫu cãi vã, huynh làm nhi tử vì hiếu đạo cũng không tiện trách móc, vốn dĩ cũng khó xử. Vào lúc này chỉ có thể m ềm mỏng thôi.”

Cố Trạch Mộ nghiêm túc đưa ra đ ề nghị, dường như thật sự cho rằng Tào Nguyên lo âu là vì phụ mẫu cãi nhau.

Tào Nguyên muốn nói lại thôi, cuối cùng mới nói: “Thật ra, ta buồn cũng không phải vì gia phụ, gia mẫu, mà do nhà ta và nhà ngoại có tranh chấp.”

“Ồ?” Cố Trạch Mộ tò mò nói: “Có chuyện gì thế? Nếu như Tào huynh tin ta thì có thể nói với ta, có lẽ ta có thể giúp huynh nghĩ vài cách.”

Cố Trạch Mộ hỏi thẳng như thế, Tào Nguyên lại nghĩ tới trước đó Cố Trạch Mộ luôn cố gắng hết sức mà giúp mình, hẳn cũng đã xem coi Cố Trạch Mộ là là bằng hữu đáng tin cậy. Hơn nữa, mấy hôm nay hẳn vì chuyện này mà khó xử, cũng cần tìm người giải bày, nên mở miệng nói: “Chuyện là thế này, mấy ngày trước ta trở về gặp tổ phụ, tổ phụ nói muốn lập gia chủ. Tổ phụ nói muốn để ta vượt qua phụ thân, cho ta làm gia chủ đời kế tiếp.”

“Đây không phải chuyện tốt sao?”

Tào Nguyên tự giễu nói: “Vốn dĩ ta cũng xem đây là chuyện tốt, nhưng ai ngờ còn có đi ầu kiện. Ngài không biết đấy, nhà ngoại ta vì cứu cứu ta mà vô cùng mạnh. Mặc dù mấy năm nay hai nhà chúng ta nói là hợp tác, thật ra nhà chúng ta vẫn phụ thuộc vào Diêu gia. Hơn nữa, cứu cứu ta làm chuyện không tốt, vì thế tổ phụ ta vẫn lo lắng, muốn tách rời khỏi Diêu gia. Nhưng mà mấy năm nay việc làm ăn của nhà chúng ta vẫn không tốt, cho nên tổ phụ không thể làm thế. Cho tới hôm nay, Vân gấm trở thành cố gắng phẩm, lúc này tổ phụ ta mới quyết định vậy.”

Cố Trạch Mộ cười nói: “Nếu chỉ có như thế thì hãy nói chuyện với cứu cứu huynh chẳng phải xong rồi sao. Dù sao dưa hái xanh không ngọt, cứu cứu huynh cũng không vì chuyện này mà có mâu thuẫn với nhà huynh đúng không?”

“Nếu chuyện đơn giản vậy thì tốt rồi.” Tào Nguyên nói, hẳn do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: “Ta cũng không gạt Trạch Mộ, thật ra cứu cứu ta buôn bán muối lậu.”

Rốt cuộc hẳn ta cũng không tin tưởng Cố Trạch Mộ như thế, lại giấu chuyện quan trọng nhất đi.

Trong lòng Cố Trạch Mộ biết rõ nhưng lại giả vờ bị唬 dọa sợ mà nhậy dựng một cái: “Đây rõ ràng là chuyện tri ầu đình đã cấm, chuyện này... Đây là tội chém đầu đấy.”

Tào Nguyên thở dài nặng nề “Đúng thế, lúc ta vừa mới biết cũng suýt chút nữa đã bị hù chết. Ta biết cứu cứu to gan, nhưng không ngờ ông ấy to

gan như thế!”

Cố Trạch Mộ nghiêm túc nói: “Tào huynh nói chuyện quan trọng như thế cho ta biết là vì huynh tin tưởng ta, đương nhiên ta cũng phải suy nghĩ cho huynh. Dù cho nói ra huynh không thích nghe ta cũng phải nói. Cứu huynh làm chuyện đó nhìn như có món lợi to, thật ra đã đem hai nhà các huynh đặt vào tình cảnh nguy hiểm. Tính toán của tổ phụ huynh là đúng, huynh nên nghe ông ấy, không cần cảm thấy khó xử.”

“Ta biết...” Tào Nguyên cười khở nói. “Ta cũng biết cứu cứu làm vậy là không ổn. Ta ủng hộ tổ phụ, nhưng mà dù sao hai nhà chúng ta cũng hợp tác nhiều năm như thế, tổ phụ sợ cứu cứu trả thù. Vì thế, tổ phụ bảo ta trộm sổ sách của cứu cứu, dùng cái đó làm nhược điểm, nhưng từ nhỏ cứu cứu đối xử với ta rất tốt. Nếu không nhờ ông ấy thì sao ta có được ngày hôm này, sao ta có thể vong ân phụ nghĩa như thế?”

Cố Trạch Mộ nói: “Tào huynh thấu tình đạt lý, nhưng huynh cũng phải hiểu rõ. Hai bên đều là người thân, dù sao hiểu cũng không thể song toàn, lệnh tổ phụ làm thế cũng vì cả nhà của huynh.”

“Ta cũng hiểu rõ... Nhưng ta không thể hạ quyết tâm được.” Tào Nguyên thở dài nói.

Cố Trạch Mộ khuyên với ý sâu xa: “Tào huynh, dù sao huynh cũng họ Tào chứ không phải họ Diêu.”

Thân thể Tào Nguyên chấn động.

“Tào gia mới là tiến vốn để huynh sống yên ổn, một khi Tào gia xảy ra chuyện, huynh cũng chịu liên lụy mà. Trái lại là Diêu gia, phụ mẫu huynh đã xuất giá, luật pháp cũng nói rõ nữ nhân đã xuất giá không có tội. Tào huynh phải phân rõ nặng nhẹ mới được.”

Tào Nguyên suy sụp nói: “Đa tạ Trạch Mộ, ta nghĩ thông rồi. Ta chỉ có thể có lỗi với cứu cứu, ta không thể để cho toàn bộ Tào gia chôn cùng ông ấy được.”

Cố Trạch Mộ lại hỏi hột an ủi: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu có thể thì huynh hãy khuyên nhủ cữu cữu huynh đi. Trên đời này có nhiều việc làm ăn có thể kiếm tiền lắm, sao phải làm chuyện này. Ta thấy chẳng phải thương đội Diêu gia rất đông đảo sao? Ông ấy không cần làm việc này từ lâu rồi.”

Tào Nguyên miễn cưỡng nở nụ cười, không nói nhiều, hắn chỉ cảm ơn Cố Trạch Mộ rồi mang bụng đầy tâm sự rời đi.

Tào Nguyên vừa đi, Hồng Tùng Nguyên đã trở lại: “Cũng làm khó ngài diễn với hắn ta lâu như thế. Người này thật sự dối trá, rõ ràng cái gì cũng không bằng lợi ích của hắn ta, vậy mà còn giả vờ tình thâm nghĩa trọng. Nói ra, Diêu Phi đối xử với đứa cháu này cũng không tệ, có lẽ ông ta cũng không ngờ mình lại nuôi ra một kẻ vong ơn bội nghĩa thế này.”

“Được rồi, nếu hắn ta không phải là người thế này thì kế hoạch của chúng ta mới phiền phức đó.” Diêu Phi là người cẩn thận, Hồng Tùng Nguyên quan sát nửa năm cũng không tìm ra sơ hở gì. Cũng may có Tào Nguyên này, phá từ bên trong luôn dễ hơn phá từ bên ngoài nhiều.

“Được rồi, ta đi nhìn chăm chăm hắn ta tiếp đây, bọn ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau.” Dù sao bỏ công sức trên người Tào Nguyên dễ hơn đối phó với Diêu Phi nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129

Trong thời gian ngắn bên phía Tào Nguyên không có kết quả, Cố Trạch Mộ cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Hắn rảnh rỗi không có việc làm, cũng chỉ có thể viết thư cho Cố Thanh Ninh, trong vô thức đã viết một chông thật dày. Ngay cả Cố Trạch Mộ cũng hoảng sợ, việc này không hề giống với phong cách bình thường của hắn. Hắn vốn định tách ra gửi dần, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn để hết vào một phong thư mà gửi về kinh thành.

Lúc Cố Thanh Ninh nhận được thư thì ngây ngẩn cả người. Trong ấn tượng của nàng, Cố Trạch Mộ là người rất kiệm lời, ngoại trừ đấu võ mồm với nàng thì bình thường rất ít nói, hắn đúng là kẻ lậm lì mà.

Tâm trạng nàng phức tạp mở thư ra, lúc này mới phát hiện nó đâu giống thư chữ, mà là thích làm gì làm, nghĩ gì viết đó, hoàn toàn khác với Cố Trạch Mộ cẩn thận ngày xưa. Hắn cũng không dùng từ ngữ hoa lệ trau chuốt, cứ đơn giản như thế, đọc qua rất không thú vị.

Cách viết thư này cũng là đặc thù của Đào thị, nàng không ngờ được bây giờ Cố Trạch Mộ cũng học theo.

Cố Thanh Ninh cũng không biết nói gì cho phải.

Thời gian dần qua, nàng cũng cảm nhận được sự thay đổi của Cố Trạch Mộ. Nếu như là kiếp trước, khi nhìn thấy hắn thay đổi như thế có lẽ nàng sẽ rất vui. Nhưng giờ đây, cho dù có chút xúc động nhưng cũng chỉ có thể mà thôi.”

Đúng vào lúc này, một nữ quan gõ cửa một cái: “Cố tiểu thư, người thu xếp xong chưa?”

Cố Thanh Ninh hoàn hồn lại, cất phong thư vào hộp rồi rời khỏi phòng.

Nữ quan kia đứng hầu dưới hiên, thấy Cố Thanh Ninh đi ra thì vội nói: “Cố tiểu thư, bây giờ đã không còn sớm nữa, Thái tử phi đang chờ người

đó, chúng ta tiến cung đi.”

Nữ quan này từ Đông cung đến, vì Thái tử phi Tôn Lan Thấm mới được kiểm tra đã mang thai, nên muốn tìm bạn tiến cung để trò chuyện, nên bảo nàng ta đi đón Cố Thanh Ninh tiến cung.

Cố Thanh Ninh gật gật đầu, đi theo sau lưng nàng ta lên xe ngựa.

Xe ngựa trải qua kiểm tra nghiêm khắc rồi đi thẳng đến Đông cung. Cố Thanh Ninh vừa mới xuống xe ngựa đã thấy tỳ nữ bên cạnh Tôn Lan Thấm đi lên đó: “Cố tiểu thư, người đi theo ta.”

Cố Thanh Ninh đi theo nàng ta đến nội viện đã thấy Tôn Lan Thấm ngồi ở chủ vị đang lo lắng nhìn ra ngoài. Lúc Tôn Lan Thấm thấy nàng đi đến thậm chí còn hơi muốn đứng lên.

Cố Thanh Ninh đang muốn hành lễ, Tôn Lan Thấm đã cho tỳ nữ bên cạnh vội vàng ngăn nàng lại: “Quan hệ giữa chúng ta còn cần khách khí như thế sao?”

Cố Thanh Ninh ngăn người, Tôn Lan Thấm đã cho người hầu đi xuống, lập tức trong điện chỉ còn hai người.

Cung nhân trong điện này đều có kỷ luật nghiêm minh, không hề do dự tuân theo lời của Tôn Lan Thấm. Có thể thấy được mặc dù Tôn Lan Thấm vào cung không quá lâu, nhưng lại trở thành nữ chủ nhân thật sự của Đông cung.

Cố Thanh Ninh lại nhìn nàng, lúc này Tôn Lan Thấm đã thay đổi rất nhiều so với lúc trước khi tiến cung. Có lẽ vì mang thai mà gương mặt tròn trịa hơn một chút, làn da cũng trắng hơn nhiều, nhưng đôi mắt kia vẫn thanh tịnh như lúc trước khi tiến cung. Trái lại, sự quật cường trong mắt dường như dịu dàng hơn nhiều, nhìn ra được chắc là Thái tử đối với nàng ấy không tệ.

Cố Thanh Ninh thấy nàng sống tốt thì cũng yên tâm.

Tôn Lan Thấm thấy nàng cũng rất vui vẻ, lại liên tục hỏi nàng gần đây cuộc sống thế nào.

Cố Thanh Ninh đáp từng câu, sau đó mới hỏi lại: “Tỷ thì sao?”

Gương mặt Tôn Lan Thấm hơi đỏ ửng, khẽ gật đầu: “Điện hạ đối xử với ta rất tốt.” Sau đó lại khẽ phàn nàn: “Chỉ là sau khi mang thai, từ trên xuống dưới trong cung xem ta như búp bê dễ vỡ ấy. Ngay cả kim khâu mà ma ma cũng không cho ta đụng vào, đã thật lâu rồi ta chưa được thêu hoa, tay cũng sắp mọc rêu rồi.”

Cố Thanh Ninh thấy Tôn Lan Thấm lúc trước luôn tỉnh táo tự kiềm chế, mà lúc này đã lộ ra sắc thái của tiểu nhi nữ thì không nhịn được mà cười lên.

Dường như Tôn Lan Thấm cũng ý thức được, hơi ngượng ngùng mà tăng hắng một cái.

Cố Thanh Ninh trấn an nàng nói: “Đây là chuyện tốt, tỷ phàn nàn với ta những chuyện nhỏ nhặt này chứng minh tỷ sống rất tốt, chỉ có cô nương được yêu thương mới có thể làm nũng.”

Tôn Lan Thấm mấp má môi, rất chân thành nói với Cố Thanh Ninh: “Điện hạ là người tốt, rất rất tốt. Trước kia ta chưa từng tin tưởng thần phật, nhưng sau khi gả cho điện hạ, đây là lần đầu tiên ta thật lòng cảm tạ thần phật đã cho ta gặp được ngài ấy trong yến hội.”

Cháu trai được khen ngợi, Cố Thanh Ninh làm tổ mẫu cũng vinh quanh theo.

Ai ngờ Tôn Lan Thấm nói xong, lại nghĩ đến chuyện gì đó mà cười nói: “Nhưng mà có lẽ sau này muội sẽ khó có được cảm nhận giống ta đấy.”

“Vì sao thế?”

“Ca ca muội đối với muội tốt như thế, ngày sau không biết người muốn cưới muội phải ưu tú thế nào mới có thể đả động trái tim muội.”

Cố Thanh Ninh bất chợt nghe Tôn Lan Thấm nhắc đến Cố Trạch Mộ thì ngạc nhiên mà nói: “Tỷ nói Cố Trạch Mộ tốt với ta?”

“Đương nhiên rồi.” Tôn Lan Thấm nói với vẻ đương nhiên. “Cho dù xảy ra chuyện gì thì trước tiên hẳn đều che chở cho muội, chỉ sợ muội chịu uất ức. Nghe điện hạ nói, chỉ cần hẳn biết có người bắt nạt muội thì nhất định sẽ trả thù. Muội thích ăn thứ gì, thích đồ trang sức nào hẳn cũng đều biết rõ. Chỉ cần biết muội muốn gì thì hẳn sẽ nghĩ mọi cách giúp muội hoàn thành. Ta không có ca ca, nhưng mà nghe cũng thấy vô cùng hâm mộ.”

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Ninh nghe nói những chuyện này, Cố Trạch Mộ chưa từng tiết lộ chút gì với nàng.

Hai người nói chuyện một lúc rồi Cố Thanh Ninh mới rời đi. Tôn Lan Thấm hơi không ổn, nhưng cũng biết đây là quy củ, nàng cũng không cho cung nữ tiễn mà tự mình tiễn Cố Thanh Ninh ra ngoài.

Chuyện này làm cho nhóm cung nhân hầu hạ cũng phải liếc mắt nhìn. Bọn họ đều biết trước khi Tôn Lan Thấm vào cung thì hai người là bạn tốt, nhưng không ngờ quan hệ lại tốt như thế. Trước đó, mẹ kế và muội muội của Tôn Lan Thấm vào cung, nàng cũng chỉ nói qua loa mấy câu rồi cho người đưa bọn họ ra ngoài. Bây giờ hai người hàn huyên lâu như thế, cuối cùng Tôn Lan Thấm còn không để ý thân phận mà tự mình tiễn ra ngoài.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, vì Tôn Lan Thấm cũng mới vừa mang thai nên cũng không thể đi quá xa nên chỉ có thể tiễn Cố Thanh Ninh đến cửa cửa Đông Cung rồi cho người khác đưa nàng rời đi.

Cố Thanh Ninh đi theo nữ quan đến nửa đường, bỗng nhiên nghe nói phía trước vang lên tiếng roi, nữ quan vội nói: “Cố tiểu thư, phía trước là ngục giá của bệ hạ. Chúng ta quỳ gối ở đây, chờ ngục giá rời đi rồi hẳn đi.”

Cố Thanh Ninh sửng sốt, nàng cũng không ngờ hiếm khi nàng được tiễn cung mà lúc này đụng phải ngục giá. Nàng cũng không nói gì chỉ cùng nữ quan quỳ xuống.

Không bao lâu sau, đã có tiếng bước chân trật tự đi tới.

Phía trước là Vũ Lâm Quân mở đường, phía sau là tám lực sĩ nâng ngự liễn đi qua, dường như có mùi Long Tiên Hương trong không trung.

Cố Thanh Ninh cúi thấp đầu, tâm trạng rất phức tạp. Từ sau khi nàng không tiến vào mộng nữa thì không còn gặp qua Tiêu Trạ. Tuy nói bây giờ nàng đã hoàn toàn chấp nhận thân phận mới của mình, nhưng dù sao thiên tính mẹ con vẫn còn, ít nhiều gì nàng cũng muốn gặp nhi tử một lần.

Cố Thanh Ninh cũng biết mình không thể làm như thế, nàng chỉ chờ ngự liễn đi qua mới không nhin được mà ngẩng đầu dè dặt nhìn phía trước. Ai ngờ Tiêu Trạ cũng từ ngự liễn quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung. Cố Thanh Ninh như bị bỏng mà vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa.

Tiêu Trạ ngăn người, vừa r ồi trong lòng hẳn có cảm giác nên mới quay đầu, không ngờ nhìn thấy người mình muốn gặp chỉ là một tiểu cô nương rụt rè. Nhưng mà tính cách của hắn rộng lượng, cũng không vì một việc nhỏ mà đi phạt một tiểu cô nương, cuối cùng hắn hơi nghi hoặc mà hỏi Trương Lễ: “Vừa r ồi người quý gói bên đường là tiểu nha đầu nhà ai thế?”

Trương Lễ đã nhận ra nữ quan bên cạnh Cố Thanh Ninh, trong đầu lóe lên suy nghĩ, vội nói: “Bẩm bệ hạ, chắc là Tứ tiểu thư của phủ Uy Quốc công, muội muội sinh đôi của xá nhân Đông cung Cố Trạch Mộ.”

Tiêu Trạ giật mình: “Là muội muội của tiểu tử kia à, thảo nào lá gan cũng không nhỏ. Sao nàng ta lại tiến cung?”

Trương Lễ nhân tiện nói: “Nghe nói trước khi Thái tử phi vào cung có quan hệ rất tốt với vị Cố tiểu thư này, có lẽ là đến bái kiến Thái tử phi.”

Tiêu Trạ cười nói: “Tam phòng Cố gia cũng rất có duyên với Đông cung.”

Y nói xong cũng không quan tâm nữa, Trương Lễ lại âm thầm ghi tạc chuyện này vào lòng.

Cố Thanh Ninh trở về nhà thì dựa đầu vào giường, nàng không ngờ mình lại phạm sai lầm như thế. Cũng may tính tình Tiêu Trạ tốt, nếu đổi lại là phụ thân y thì có lẽ đã cho người lôi nàng ra ngoài đánh chết từ lâu.

Cố Thanh Ninh nghĩ đến Cố Trạch Mộ thì lại nghĩ đến những lời Tôn Lan Thấm nói với mình. Mấy năm gần đây, quan hệ giữa hai người đã dịu lại, Cố Thanh Ninh cũng làm như lời mình nói, xem Cố Trạch Mộ như ca ca ruột, cho dù sau này thân phận Cố Trạch Mộ bị bại lộ cũng không thay đổi. Nhưng dường như Cố Trạch Mộ không nghĩ như thế.

Bây giờ nàng nghĩ lại, cho dù là Hoắc Vân Châu hay là Tiêu Tuân thì thái độ của Cố Trạch Mộ đối với bọn họ đều không tốt, ít nhiều gì cũng có vẻ ghen tuông bên trong.

Cố Thanh Ninh cũng rất bất đắc dĩ, chuyện trên thế gian này là như thế, lúc muốn thì không có được, lúc không muốn thì lại tới.

Nàng nghĩ đến đây thì lại lấy thư trong hộp của Cố Trạch Mộ ra, thư bên trong đã chất rất nhiều, đây đều là thư gần đây Cố Trạch Mộ viết cho nàng.

Nàng lấy từng phong thư ra đọc, gần như ở cuối mỗi phong thư Cố Trạch Mộ đều nói, nếu như nàng có chuyện gì nhất định phải nói với hắn. Hắn sẽ bất chấp mọi giá mà hoàn thành giúp nàng.

Cố Thanh Ninh biết, Tiêu Dận có đủ loại khuyết điểm, nhưng chỉ cần hắn đã hứa thì nhất định sẽ làm được.

Cố Thanh Ninh cũng hiểu rõ, mặc dù bây giờ nàng cố gắng tập võ nhưng dù sao cũng là nữ tử. Nàng muốn đi tra chuyện năm đó của Phụng Triển chắc chắn sẽ gặp rất nhiều trở ngại, nhưng nếu đổi thành Cố Trạch Mộ, cho dù thân phận hay năng lực cũng thích hợp làm chuyện này hơn nàng.

Song, khi suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì nàng đã nhanh chóng vứt nó đi.

Nàng đã nghĩ thông suốt từ lâu, người duy nhất có thể dựa vào là chính mình. Đời trước, nàng đã nếm trải đủ vị đắng, đời này không thể phạm phải lần nữa.

Nàng nghĩ như thế nên thu lại thư tín lần nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130

Sau khi Tào Nguyên rời khỏi phủ tổng đốc, Cố Trạch Mộ vẫn luôn để H ồng Tùng Nguyên chú ý đến hắn ta.

Theo sự h ối báo của H ồng Tùng Nguyên, sau khi Tào Nguyên ch ờ ở nhà mấy hôm thì đã trở về Thương Lãng một chuyến. Không biết hắn ta nói gì với Tào lão gia tử, nhưng sau khi hắn ta ra về thì vẻ mặt sáng sủa hơn nhiều. Sau đó, Tào lão gia tử tuyên bố trong tộc lập Tào Nguyên làm gia chủ đời tiếp theo, xem ra hai người đã đạt được nhận thức chung.

Sau khi xác định được đi ều này, Cố Trạch Mộ lại để cho H ồng Tùng Nguyên nhìn chằm chằm hành động của hắn ta, chỉ ch ờ hắn ta đi Diêu gia.

Nhưng mà vào lúc này, H ồng Tùng Nguyên lại có phát hiện mới. Trước đó, khi H ồng Tùng Nguyên đi ều tra ẩn hộ đã từng tra được ba nơi có ẩn hộ nhiều nhất là Sung Châu, Đào Khâu và Trương Lãng. Nhưng sau khi tra ra Diêu gia không bình thường thì tập trung chú ý vào Đào Khâu. G ần đây, tin tức từ người bên Đào Khâu gửi về khiến H ồng Tùng Nguyên không thể không để ý.

Vậy mà bọn họ phát hiện bóng dáng người ngoại tộc ở Đào Khâu.

Trước khi Trác Cách khơi mào chiến tranh, ở biên thành có không ít người ngoại tộc làm ăn với người Đại Chu, song cũng chỉ giới hạn ở Nghiệp Thành, Đ ồng Thành và Ngu Thành mà thôi. Lúc này, Đại Chu và ngoại tộc như nước với lửa, mấy người này lại có thể tiến vào cảnh nội Đại Chu dưới sự nghiêm phòng chặt chẽ của đại quân Uy Quốc công, còn xâm nhập vào Đào Khâu, thật sự khiến cho người ta sợ hãi.

Những người này đã ở Đào Khâu, vậy thì đương nhiên Diêu gia sẽ biết chuyện đó, thậm chí có khả năng những người này do Diêu gia dẫn vào.

Ban đầu, lúc phát hiện Diêu gia lên buôn lậu muối, Cố Trạch Mộ cũng đã phái người đưa tin cho tổ phụ. Sau khi Uy Quốc công nhận được tin thì

nhanh chóng có cách đối phó, cho nên mấy hôm nay người Diêu gia phải sống không tốt mới đúng. Theo lý mà nói, lúc này bọn chúng nên cụp đuôi làm người mới phải. Ai ngờ bọn chúng lại bí quá hoá liêu, tiếp đón một nhóm người ngoại tộc trong nhà mình, ý nghĩa của việc này khiến Cố Trạch Mộ không thể không suy nghĩ nhiều.

Cố Trạch Mộ trầm mặc, nói với Hồng Tùng Nguyên: “Chuyện này không thể kéo dài được, Diêu gia gan to bằng trời, mặc kệ lý do bọn chúng muốn làm như thế, không thể lưu bọn chúng lại được.”

Hồng Tùng Nguyên cũng gật gật đầu: “Ngài nói đúng lắm, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

“Nhất định phải nghĩ cách để Tào Nguyên mau chóng cầm được chúng cứ. Nếu như hắn ta còn không có hành động gì, ta chỉ có thể nghĩ cách ép buộc hắn thôi.”

Nhưng mà Cố Trạch Mộ không ngờ tới, chưa đợi Tào Nguyên đi Diêu gia thì Diêu Phi đã tự mình từ Đào Khâu đi đến Sung Châu. Không chỉ như thế, ông ta còn bày yến hội, mời quan viên, hương thân Sung Châu, lại càng trịnh trọng mời ba người Tạ Trường Phong.

Trong khoảng thời gian này, Hoắc Vân Tàng và Tạ Trường Phong đã bắt đầu quản lý Hoàng Hà theo kế hoạch, trong đó nơi quan trọng nhất là Đào Khâu. Mấy năm nay, Đào Khâu bị lũ lụt vây khốn, dòng nước kia chảy xiết phức tạp nhất. Hoắc Vân Tàng quản lý quyết đoán, không thể tránh được tổn thất, càng không nói Diêu gia là đại tộc ở Đào Khâu, tất nhiên bọn chúng nhận tổn hại nặng nề nhất.

Nhưng mà Diêu gia cũng không chờ đợi, lại liên tục làm mấy hành động quấy nhiễu tiến độ thi công của mấy người Hoắc Vân Tàng. Điêu này khiến Hoắc Vân Tàng và Tạ Trường Phong vô cùng tức giận.

Nhưng mà Tạ Trường Phong cũng đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, biết đây là một trận đánh ác liệt. Tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn, bọn họ không thể lùi bước được, nếu không sau này cũng đừng mong có được thành tích. Mà bây giờ hành động này của Diêu Phi chính là muốn hạ chiến

thư, đương nhiên bọn họ phải nghênh chiến, lại còn muốn đánh cho Diêu Phi tâm phục khẩu phục.

Lúc ba người đến yến hội, Diêu Phi đã tự mình đến cửa nghênh đón.

“Khách quý đến nhà, xin thứ cho Diêu mỗ không đón tiếp từ xa.”

Đây là lần đầu tiên Cố Trạch Mộ nhìn thấy Diêu Phi. Thân hình Diêu Phi cao lớn, khuôn mặt góc cạnh như đao gọt rìu đục, nơi khóe mắt có một vết thương nhìn có vẻ rất hung dữ. Nhưng khi ông ta cười lên thì lại vô cùng hiền lành.

Tạ Trường Phong nói: “Diêu lão gia khách khí, theo lý mà nói đây là địa giới Sung Châu, chúng ta là chủ, ngài là khách, chúng ta nên mời ngài tới nhà làm khách mới đúng. Bây giờ thì ngược lại, chúng ta thất lễ mới phải.”

Nụ cười trên mặt Diêu Phi nhạt dần, lại nhìn về phía Hoắc Vân Tàng: “Diêu mỗ nghe nói người Hoắc gia vô cùng đoán kết, chọc ai cũng không thể chọc Hoắc gia. Lúc ngài đến Đào Khâu thì Diêu mỗ luôn lo lắng, sợ làm sai đi đâu gì đó mà chọc giận ngài xem như hồng bét. Bây giờ ngài nể mặt tới tham dự yến hội mới khiến cho Diêu mỗ yên lòng.”

Hoắc Vân Tàng lạnh lùng nói: “Diêu lão gia nói thế thật sự khiến cho ta sợ hãi, Hoắc gia chúng ta luôn kiên chế bản thân, tận trung vì nước. Ngài nói thế có vẻ hơi phiến diện.”

“Hoắc công tử đừng nhạy cảm như thế, ta chỉ là kẻ quê mùa không biết nói chuyện, không bằng ngài xuất thân thư hương môn đệ, nói sai đi đâu gì xin ngài thông cảm.”

Hoắc Vân Tàng hơi tức giận, nhưng cũng không tiện mới vừa vào cửa đã cãi nhau với Diêu Phi, hẳn chỉ hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng, Diêu Phi nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Vị này là Cố công tử à, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên. Cháu trai kia của ta vô cùng tôn sùng ngài, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.”

Cố Trạch Mộ cười nhạt một tiếng, khách sáo mấy câu.

Phen giao chiến ở cổng qua đi, Diêu Phỉ lại vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà nhiệt tình đón ba người vào.

Trên bữa tiệc tia lửa văng khắp nơi. Tạ Trường Phong không hồ là người được Trạng Nguyên, lấy một địch nhì ầu không hề sợ hãi, đến mức mọi người á khẩu không trả lời được.

Cố Trạch Mộ có suy nghĩ khác trong lòng, hẳn phát hiện buổi yến hội này không có Tào Nguyên. Dựa theo tin tức lúc trước hẳn có được, Diêu Phỉ vô cùng xem trọng đứa cháu ngoại này, lúc trước mỗi lần ông ta đến Sung Châu thì Tào Nguyên đều theo hầu bên cạnh. Bây giờ lại khác thường như thế, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Mà lúc này, bầu không khí trong bữa tiệc cũng dần thay đổi, lộ vẻ căng thẳng.

Nụ cười trên mặt Diêu Phỉ đã không còn, ông ta chậm rãi nói: “Theo lý mà nói, Tạ đại nhân đến đây là vì quản lý Hoàng Hà, chúng ta nên cảm kích mới phải, nên thành thật dựa theo phân phó của các ngài làm mới đúng. Nhưng hôm nay, Tạ đại nhân lại muốn phá hỏng ruộng tốt của chúng ta, đây chẳng phải là muốn mạng của bách tính sao?”

Tạ Trường Phong thấy ông ta không vòng vo nữa thì cũng nói thẳng: “Diêu lão gia nói thế thật nực cười. Mỗi lần Hoàng Hà lũ lụt chết bao nhiêu người không cần ta phải nói chứ. Nếu như dùng chút ruộng đ ồng đổi lại sự yên bình của Hoàng Hà thì đây mới là chuyện tốt nghìn đời. Diêu lão gia lại chỉ thấy trước mắt, có phần hơi nông cạn.”

Diêu Phỉ trừng mắt, vết sẹo ở khóe mắt càng làm cho đôi mắt hẹp dài của ông ta có vẻ hung ác nham hiểm. Ông ta nói: “Tạ đại nhân nói rất có lý. Năm đó, Chiêm đại nhân cũng nói như thế, chúng ta cũng bị thuyết phục qua, nhưng kết quả thì sao? Trận lũ lụt kia làm cho chúng ta sợ hãi đến bây giờ, bây giờ không thể chịu thêm một lần nữa.”

Diêu Phi khiến cho không ít người ở đây đầu đầu tình, lại khiến cho Tạ Trường Phong tức giận mà không nói ra được.

Diêu Phi lại nói: “Tạ đại nhân, ba vị là quan viên triêu đình, còn chúng ta chỉ là tiểu dân nhỏ bé. Tục ngữ nói dân không đấu với quan, tất nhiên chúng ta không dám đối nghịch với ngài, cũng chỉ oán than thế thôi, mong Tạ đại nhân bỏ qua cho.”

“Nhưng ta thấy Diêu lão gia lại vô cùng to gan, cũng không phải chỉ oán than mấy câu. Ngài lo nước thương dân, thật sự khiến tại hạ mặc cảm.”

Tạ Trường Phong vừa nói ra câu này thì bầu không khí trong viện lập tức thay đổi.

Diêu Phi thản nhiên nói: “Tạ đại nhân hiểu lầm rồi, Diêu mỗ chỉ là thương nhân hèn mọn, khác một trời một vực với ngài. Ngài nói lời này chẳng phải khiến Diêu mỗ cảm thấy hổ thẹn sao?”

Cố Trạch Mộ thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng thì đột nhiên mở miệng nói: “Không thể so sánh được. Chúng ta làm quan vì sĩ, quản lý giáo hóa. Chư vị là thương nhân, nối liền nam bắc, cũng là vì bách tính, cũng có chức trách, không thể phân chia cao thấp.”

Diêu Phi nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Lời nói này của Cố công tử thật thú vị, đây là lần đầu tiên Diêu mỗ nghe có người nói như thế.”

Cố Trạch Mộ nói: “Thế gian này ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng không thể thiếu, sao phải chia cái nào cao quý cái nào ti tiện chứ?”

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt của Diêu Phi dần dịu lại, trên mặt lại nở nụ cười lần nữa: “Thế gian này thật sự khó gặp được người có nhân phẩm như Cố công tử, thảo nào ngài được Thái tử điện hạ tán thưởng. Nếu Cố công tử không chê, ta muốn cho mấy nhi tử vô dụng nhà ta học cùng Cố công tử vài ngày một chút.”

Cố Trạch Mộ chậm rãi nói: “Diêu lão gia quá khen rồi.”

Chuyện phong ba này cứ bị hấn lấp lại qua loa như thế, Tạ Trường Phong cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao y cũng biết, lúc này không phải lúc vạch mặt Diêu Phỉ và những tên hương thân này.

Vốn dĩ Diêu Phỉ chỉ tập trung vào Tạ Trường Phong và Hoắc Vân Tàng, dù sao Cố Trạch Mộ cũng còn nhỏ, cho dù hấn đại biểu cho Thái tử thì Diêu Phỉ cũng hơi xem thường. Nhưng trải qua một màn này, ông ta mới ý thức được có lẽ trong ba người thì Cố Trạch Mộ mới là người khó đối phó nhất.

Ngày hôm sau, Diêu Phỉ phái người đưa thiệp mời cho Cố Trạch Mộ, mời hấn đến nhà làm khách.

Hồng Tùng Nguyên hơi lo lắng: “Hôm qua ngài làm gì, sao ông ta lại đột nhiên chú ý đến ngài thế?”

Cố Trạch Mộ sửa lại cổ áo, nói chuyện ngày hôm qua cho Hồng Tùng Nguyên nghe.

“Ông ta... Có vẻ có ý đồ không tốt.”

Cố Trạch Mộ nói: “Vốn dĩ kẻ thiện thì không đến, kẻ đến thì không thiện. Từ giây phút ông ta xuất hiện ở Sung Châu thì chúng ta nhất định phải đối đầu rồi.”

“Nhưng tên Diêu Phỉ này...” Hồng Tùng Nguyên do dự một chút. “Bây giờ xem ra, chuyện của Chiêm Thế Kiệt năm đó rất có thể do Diêu Phỉ gây nên. Ta lo ngộ nữa ông ta phát hiện ra chuyện gì sẽ gây bất lợi cho ngài...”

“Chẳng lẽ ông ta có thể giết ta hay sao?” Cố Trạch Mộ lắc đầu cười khẽ. “Ta hiểu ý ông, nhưng tên Diêu Phỉ này là kẻ địch lớn nhất hiện nay của chúng ta. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, cho nên ta càng phải đi xem một chút.”

Hồng Tùng Nguyên biết hấn đã quyết định thì sẽ không thay đổi, vì thế ông cũng không khuyên nữa, chỉ phái thuộc hạ có công phu tốt nhất đi theo hấn.

Cố Trạch Mộ vui vẻ đi đến nơi hẹn, vừa đi vào thì phát hiện Tào Nguyên cũng ở đó, nhưng Cố Trạch Mộ lại mơ hồ phát giác Tào Nguyên dường như có vẻ khác lạ. Tình trạng của Tào Nguyên tốt hơn mấy ngày trước nhiều, khi hắn ta ở cùng Diêu Phi thì trong sự thân mật lại có vẻ cung kính.

Diêu Phi cười nói: “Ta đã nghe tiểu tử này nhắc đến Cố công tử từ lâu, hắn vẫn luôn khen ngợi ngài. Nhưng mà trong nhà có việc, hơn một năm nay cũng không có cơ hội gặp ngài một lần, thật sự đáng tiếc. Song, đêm qua gặp được Cố công tử một lần khiến cho ta càng tán thưởng ngài, hôm nay mạo muội hẹn gặp mong rằng ngài bỏ qua cho.”

“Sao lại để tâm chứ, ta cũng nghe Tào huynh nói qua về sự tích anh hùng của ngài, vô cùng say mê.”

Diêu Phi cười ha ha: “Cố công tử nói thế, một hồi Diêu mỗ phải ngẩng khoe mẽ một phen.”

Đúng lúc đó, Tào Nguyên chen vào nói: “Cửu cửu, Trạch Mộ, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Biệt viện của Diêu gia không phú quý được như Tào gia, nhưng từ một vài chi tiết nhỏ có thể nhìn ra Diêu gia vô cùng giàu có. Ngẩng lên ghế, Cố Trạch Mộ mới phát hiện món ăn đầu là khẩu vị trong kinh, thật sự hiếm có.

Diêu Phi nói: “Cố công tử, ngài còn nhỏ tuổi đã phải rời xa kinh thành, đương nhiên vô cùng nhớ quê quán. Ta cố ý tìm đầu bếp kinh thành, ngài nếm thử xem có hợp không?”

Diêu Phi này nhìn xem có vẻ thô lỗ nhưng làm việc rất cẩn trọng, nếu không biết ông ta làm những chuyện kia thì thật sự rất dễ dàng trở thành bằng hữu với ông ta.

Ngẩng vào bàn, Diêu Phi lại nói về những đi đầu mắt thấy tai nghe mà năm đó ông ta đi dạo chơi biết được, Tào Nguyên thỉnh thoảng ở bên cạnh nói thêm mấy câu. Diêu Phi đối với hắn ta vô cùng thân mật, nhìn ra được ông ta rất hài lòng về đứa cháu ngoại này.

Nhưng Cố Trạch Mộ thấy cảnh này thì nhưng trong lòng mơ hồ có dự cảm bất an.

Sau đó, Diêu Phỉ lấy lý do sắc trời đã tối mà mời Cố Trạch Mộ ở đây một đêm, Cố Trạch Mộ đồng ý.

Buổi tối, đúng là Tào Nguyên tới tìm hắn, vừa thấy mặt hắn đã thờ dài nói: “Trạch Mộ, có lẽ ta phải nói tiếng xin lỗi với ngài. Trước đó, ngài luôn suy nghĩ cho ta, nhưng có lẽ ta sẽ thay đổi chủ ý.”

Mặc dù Cố Trạch Mộ đã đoán được sẽ có khả năng này, song không ngờ lại thành sự thật. Trong lòng hắn trầm xuống, trên mặt lại bình tĩnh nói: “Sao Tào huynh phải xin lỗi chứ, đây vốn dĩ là chuyện của huynh, ta chỉ đề xuất ý kiến của mình. Nếu Tào huynh có tính toán tốt hơn thì đương nhiên ta sẽ ủng hộ huynh.”

Tào Nguyên tỏ vẻ cảm kích nhìn hắn: “Trạch Mộ, thật sự cảm ơn ngài.”

Cố Trạch Mộ lại hơi tò mò hỏi: “Lúc đó ta thấy huynh đã hạ quyết tâm, sao bây giờ đột nhiên lại thay đổi thế?”

Sắc mặt Tào Nguyên nghe biến, lại nói: “Không nói dối ngài, ban đầu ta cũng cảm thấy tổ phụ nói rất đúng. Nếu ta họ Tào thì phải lấy chuyện làm ăn của Tào gia làm chủ. Nhưng sau đó nghĩ lại, mấy năm nay tổ phụ cũng không xem trọng ta lắm, trái lại cứ cứ vẫn luôn đối xử tốt với ta. Nếu không nhờ ông ấy thì ta cũng sẽ không có bây giờ, sao ta có thể vì nguyên nhân này mà phản bội cứ cứ chứ!”

Cố Trạch Mộ đã hiểu ra, xem ra mặc dù Diêu gia có quan hệ thông gia với Tào gia, cả hai cũng tỏ ra rất thân thiết nhưng thật ra Diêu Phỉ cũng không yên lòng về Tào gia. Tào gia không chỉ có nội gian của Diêu Phỉ mà nội gian này có địa vị cũng không thấp. Đột nhiên Tào Nguyên thay đổi chủ ý đương nhiên là vì Diêu Phỉ biết nên thuyết phục Tào Nguyên.

Lúc sau Cố Trạch Mộ chỉ hòa theo Tào Nguyên đến khi hắn ta hài lòng mới rời đi.

Sau khi Tào Nguyên rời đi, trên mặt của Cỗ Trạch Mộ mới xuất hiện vẻ lo âu. Nếu không có người nằm vùng Tào Nguyên này thì phải ra chuyện của Diêu Phỉ thế nào? Dự cảm của hắn không sai, tên Diêu Phỉ này thật sự khó đối phó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131

Sau ngày đó, Diêu Phi ở lại Sung Châu. Ông ta có quan hệ rộng mỗi ngày đều tổ chức yến hội trong phủ mời hương thân và quan viên tham gia. Ông ta là người phóng khoáng lại chịu bỏ tiền, không ít người đều nể mặt ông ta, đương nhiên ông ta cũng rất nhanh chóng sống vui vẻ ở Sung Châu.

Cùng lúc đó, bọn người Tạ Trường Phong lại bực bội hơn nữa. Hoắc Vân Tàng chẳng thích liên hệ với Diêu Phi, sáng sớm đã đi Đào Khâu. Tuy nói có hẳn ta ở đó, nhưng mỗi ngày ở Đào Khâu đều có một vài kẻ xấu đến quấy rối. Tuy rằng không tạo nên tổn thất gì lớn, song lại kéo chậm tiến độ nghiêm trọng.

Đương nhiên Tạ Trường Phong không thể ngờ như Hoắc Vân Tàng được, y và Cố Trạch Mộ đều ở lại phủ tổng đốc Sung Châu để nhìn Diêu Phi, tránh cho ông ta lại làm chuyện con thiêu thân gì đó.

Diêu Phi cũng không để ý, mỗi lần yến hội đều mời hai người bọn họ, nhưng thái độ lại hoàn toàn khác biệt. Vì liên quan đến Tào Nguyên mà thái độ của Diêu Phi đối với Cố Trạch Mộ tốt hơn nữa. Mà Tạ Trường Phong vì bắt đầu lại chính sách lui ruộng rộng sông của Chiêm Thế Kiệt nên có mâu thuẫn với quan viên địa phương. Song, vì y có thân phận Tổng đốc đường sông nên đám người không dám làm gì y cả, nhưng lại âm thầm xa lánh và bằng mặt không bằng lòng.

Mặc dù Tạ Trường Phong tức giận nhưng lại không thể vạch mặt bọn họ, cho nên buộc phải nhịn.

Chỉ là tin tức mới nhất y nhận được khiến cho y không nhịn được nữa.

Diêu Phi đang ở trong đám người vây quanh nói mình phụng dưỡng lão nhân trong tộc, thiết lập chuyện tộc học được đám người rồi rít khen ngợi.

Tạ Trường Phong uống hết rượu cho ly, y đi về phía Diêu Phi, cất cao giọng nói: “Diêu lão gia đúng là thật thích làm việc thiện, thảo nào được mọi người ủng hộ, gọi ngài là người lương thiện. Bây giờ xem ra cũng xứng với tên ấy lắm!”

Diêu Phi cười nói: “Tạ đại nhân nói lời này thật sự khiến Diêu mỗ ngượng chết. Diêu mỗ chỉ làm việc nhỏ thôi mà được các hương thân yêu quý, thật sự không dám nhận.”

“Diêu lão gia khiêm tốn rồi, những người trong tròng trọt nuôi gia đình này đều trông cậy vào ngài, trong mắt bọn họ chỉ có Diêu lão gia ngài, không có quan phủ. Ngài còn nói mình chỉ làm việc nhỏ thôi sao?”

Y vừa nói xong lời đó, tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, bầu không khí lập tức lặng ngắt như tờ.

Lúc này Diêu Phi mới biết Tạ Trường Phong đến để gây chuyện, sắc mặt ông ta dần trầm xuống: “Chẳng lẽ Tạ đại nhân uống say rồi sao?”

Tạ Trường Phong cười lên: “Mặc dù tử lượng của bản quan rất kém nhưng cũng không đến mức uống một chén rượu nhạt đã say. Ta chỉ nhắc nhở Diêu lão gia một chút, mặc dù bây giờ không nghiêm trọng như năm đó, nhưng chuyện ẩn hộ vẫn trái với pháp luật. Tốt nhất Diêu lão gia nên làm việc có chừng mực mới được.”

Diêu Phi nghe thấy Tạ Trường Phong mịt mờ cảnh cáo, trên mặt ông ta lại nở nụ cười: “Lời này của Tạ đại nhân cũng không thể nói lung tung, từ trước đến nay Diêu mỗ tuân theo pháp luật. Nhưng mà gia nghiệp của Diêu gia to lớn, hơi nhiều ruộng đất, cũng cho người già yếu tàn tật trong tộc chút lương thực. Những hộ này đều không được tính là đình hộ, sao có thể gọi là ẩn hộ được?”

Tạ Trường Phong cũng cười lên: “Có phải già yếu tàn tật hay không thì trong lòng ngài biết rõ. Trước đó, bản quan có đi Đào Khâu, thấy dân số Đào Khâu rất đông, nhưng tra sổ hộ khẩu thì phát hiện dân số của Đào Khâu còn ít hơn hạ huyện. Diêu lão gia, ngài có cảm giác kì lạ không?”

Tạ Trường Phong nói xong cũng không đợi Diêu Phi trả lời mà đã đặt chén rượu xuống quay người rời khỏi biệt viện Diêu gia.

Y vừa đi, sắc mặt Diêu Phi lập tức trầm xuống. Chỉ là ông ta nhanh chóng khôi phục dáng vẻ ngày thường, giả vờ như không có việc gì xảy ra mà uống rượu với đám người.

Cố Trạch Mộ ở xa xa nhìn thấy tất cả, hẩn cụp mắt xuống che hết tất cả cảm xúc dưới đáy mắt.

Sau ngày hôm đó, quan hệ của Tạ Trường Phong và Diêu Phi hoàn toàn chuyển biến xấu. Hơn nữa, vì lời nói kia của y mà không ít người ý thức được đi đâu gì đó nên không còn quan hệ thân thiết với Diêu Phi như trước nữa.

Cố Trạch Mộ cũng vì thế mà nhiều lần từ chối lời mời của Diêu Phi, cuối cùng phải nhờ Tào Nguyên ra mặt mới mời hẩn đến được.

Diêu Phi thấy hẩn thì vô cùng nhiệt tình, Cố Trạch Mộ lại lạnh nhạt hơn trước nhiều. Diêu Phi cũng không để ý, vẫn đối với hẩn như bình thường. Ban đầu Cố Trạch Mộ còn lạnh lùng, sau đó dần bình tĩnh lại.

Lúc này, Diêu Phi mới chuyển chủ đề “Chắc hẩn lần này ta mời Cố công tử đã khiến Cố công tử rất khó xử?”

Cố Trạch Mộ dừng một chút mới nói: “Sao Diêu lão gia lại nói thế?”

“Bây giờ ta và Tạ đại nhân đã như nước với lửa, Cố công tử đã là thuộc hạ của Tạ đại nhân, theo lý phải giữ khoảng cách với ta. Nhưng Cố công tử vẫn đến đây, đi đâu này khiến ta thực sự cảm kích.” Diêu Phi xúc động nói. “Dệt hoa trên gấm dệt, song đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó. Chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra phẩm hạnh thật sự của một người.”

Cố Trạch Mộ cười nói: “Diêu lão gia hiểu lầm rồi, Tạ đại nhân làm việc thẳng thắn, công và tư phân minh. Ngài ấy biết quan hệ giữa ta và Tào huynh cũng sẽ không nói gì.”

“Người như Cố công tử thật sự hiếm có, không chỉ túc trí đa mưu mà còn có tính tình trầm ổn, nhất là phẩm hạnh thanh cao. Mặc dù Diêu mỗ hơn ngài mấy chục tuổi nhưng cũng phải bội phục.”

Cố Trạch Mộ không nói gì chỉ nhếch miệng mỉm cười, lại có vẻ hơi kiêu ngạo phát huy vô cùng tinh tế việc cố gắng che giấu hình tượng.

Sau đó Diêu Phi lại thở dài.

Cố Trạch Mộ khó hiểu nói: “Diêu lão gia có ý gì?”

Diêu Phi thở dài: “Không có ý gì, chỉ là bất bình dùm Cố công tử ngài thôi. Ngài có tài năng như thế, lại chỉ là trợ thủ dưới trướng Tạ đại nhân, ngài có tài hoa lại không có chỗ phát triển, chỉ có thể ở phía sau giải quyết mấy việc vặt. Trước đó, ngài có công trị thủy nhưng người khác chỉ nhắc đến hai người bọn họ, công tích của Cố công tử lại không có ai biết, thật sự đáng tiếc.”

Dường như trong giây phút đó sắc mặt Cố Trạch Mộ thay đổi, hần thân nhiên nói: “Ta còn nhỏ tuổi, làm việc cũng không có kinh nghiệm, Tạ đại nhân làm thế cũng rất bình thường.”

Diêu Phi nở nụ cười, nói: “Ta không đồng ý với lời này của Cố công tử, từ trước đến nay ta cho rằng tài năng không liên quan đến tuổi tác. Chẳng phải thời cổ có Cam La Thập hai tuổi đã bá tướng sao? Ta cảm thấy Cố công tử không hề thua kém hẳn ta, chỉ thiếu cơ hội để ngài bộc lộ tài năng thôi.”

Cố Trạch Mộ muốn nói lại thôi.

Diêu Phi nhìn sắc mặt hắn, nói đến đó thì ngừng: “Nhìn ta xem, nói chuyện luôn không suy nghĩ, nghĩ gì nói đấy, Cố công tử đừng để trong lòng.”

Tào Nguyên cũng ở bên cạnh hòa theo: “Đúng thế, Trạch Mộ, cứ cứ nói chuyện thẳng thắn, nhưng ông ấy không có ý xấu, ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

Cố Trạch Mộ miễn cưỡng nở nụ cười: “Hai vị yên tâm, ta không đến mức không phân rõ tốt xấu.”

Diêu Phi cười ha ha một tiếng: “Ta thích tính cách này của Cố công tử, hôm nay không nói những chuyện không vui nữa. Được rồi, Cố công tử, ta mời ngài một chén.”

Cố Trạch Mộ bị hai người thay nhau mời rượu nên cũng uống nhiều một chút, sắc mặt phiếm hồng, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ, nói chuyện không cẩn thận như bình thường.

Diêu Phi thấy thế thì nhân tiện nói: “Chắc Cố công tử say rồi, người đâu, đưa Cố công tử đi nghỉ ngơi.”

Cố Trạch Mộ lại khoát khoát tay: “Ta không có say, chỉ là trong lòng ta không thoải mái nên mới uống thêm mấy chén.”

Diêu Phi cười nói: “Dựa vào thân phận của Cố công tử thì trên đời này đâu có ai làm cho ngài không thoải mái được?”

Cố Trạch Mộ dường như muốn nói gì đó, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Diêu Phi cũng không hỏi tiếp, chỉ nửa thật nửa giả nói: “Thật ra ta cũng không phải muốn đối nghịch với Tà đại nhân. Trên thực tế, chúng ta ở Đào Khâu nhiều năm cũng đã chịu đủ nỗi khổ khi Hoàng Hà lũ lụt, các ngài đến trị thủy đương nhiên ta hoan nghênh. Nhưng mà Tà đại nhân thực sự khinh người quá đáng, ta là kẻ ăn gì cũng được chỉ không chịu ăn thiệt thòi. Nếu ngài thật sự hợp tác với ta, ta sẵn lòng giao phần công tích này cho Cố công tử cũng không muốn cho Tà đại nhân dính vào chút nào.”

Trong giây phút đó dường như Cố Trạch Mộ rung động, nhưng hần nhanh chóng dùng cái khác che lấp.

Lúc rời khỏi Diêu gia, Cố Trạch Mộ chóng mặt bị Tào Nguyên đỡ lên xe. Diêu Phi và Tào Nguyên đứng yên nhìn xe ngựa dần đi xa.

Tào Nguyên hơi lo lắng hỏi: “Cửu cửu cảm thấy hẳn sẽ hợp tác với chúng ta sao?”

Diêu Phi khẽ cười nói: “Hẳn là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ thuận buồm xuôi gió, nhất là niên thiếu khí thịnh nông nổi. Tạ Trường Phong lại lấn át hẳn, luôn để hẳn xử lý việc vặt, đương nhiên trong lòng hẳn có oán hận. Hẳn có thể chịu đựng đến ngày này cũng làm cho ta thay đổi cách nhìn về hẳn.”

Tào Nguyên biết cửu cửu nhìn người rất chuẩn, cho nên cũng không nghi ngờ mà hỏi tiếp: “Chắc là cửu cửu thật sự muốn nâng đỡ hẳn đối phó với Tạ Trường Phong chứ? Nếu thật sự phải làm thế, chẳng phải tổn thất của chúng ta rất lớn sao?”

“Có những lúc muốn thu hoạch lợi ích lớn hơn thì trả giá bằng thứ thích hợp cũng rất bình thường.” Diêu Phi nói. “Chỉ cần hẳn lên chiếc thuyền này, nếu muốn xuống cũng không đơn giản như thế.”

Cố Trạch Mộ vừa lên xe thì vẻ say trong mắt cũng biến mất sạch sẽ.

Xe ngựa chạy qua một ngã rẽ, một bóng dáng quý mị tiến vào toa xe. Hồng Tùng Nguyên ngẩng đầu đối diện Cố Trạch Mộ, ông thào mũ trùm đầu xuống, thở phào một cái.

Cố Trạch Mộ đang uống trà, dường như không bị ảnh hưởng chút nào: “Tin đã đưa đi rồi chứ?”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Đích thân ta đi gặp Cố đại thiếu gia, nghe thấy sự cam đoan của hẳn mới trở về.”

Cố đại thiếu gia chính là Cố Trạch Vũ, từ sau khi Cố Trạch Mộ phát hiện ngoại tộc xuất hiện ở Đào Khâu thì hiểu ra đây chính là một cơ hội cực tốt để tìm hiểu nguồn gốc. Song, hẳn cũng hiểu rõ, đương nhiên Diêu Phi sẽ vô cùng chú ý đến tổ phụ, nếu bọn họ hành động gì thì rất có thể sẽ đánh. So ra thì Cố Trạch Vũ vừa tới Nghiệp Thành âm thầm hơn nhiều. Mà Cố Trạch Mộ cũng biết rõ năng lực của Cố Trạch Vũ, chuyện này giao cho hẳn mình cũng yên tâm.

Cố Trạch Mộ nói lại những lời Diêu Phỉ nói với mình cho H ồng Tùng Nguyên nghe.

H ồng Tùng Nguyên kinh ngạc nói: “Vị Diêu lão gia này vì muốn lôi kéo ngài mà đánh canh bạc không nhỏ đâu!”

“Nếu ta thật sự đến vì trị thủy hay vì tìm công trạng thì có lẽ sẽ rung động.” Mặc dù Cố Trạch Mộ nói thế nhưng trên mặt không có sự thay đổi nào.

H ồng Tùng Nguyên cười nói: “Nếu ông ta biết thân phận thật của ngài thì nên hiểu những công lao này đối với ngài không đáng một xu. Nhưng mà cũng phải nói, nếu không phải vì ngài là lão yêu quái, đổi lại bất cứ ai ở tuổi này khi gặp tình huống này không rung động cũng khó đúng không?”

“Ông nói ai là lão yêu quái?” Giọng điệu của Cố Trạch Mộ lạnh lùng.

H ồng Tùng Nguyên tăng hắng một cái, vội chuyển sang chuyện khác: “Nhưng mà kế hoạch cũng thuận lợi hơn so với dự đoán của chúng ta. Diêu Phỉ đã muốn thuyết phục ngài thì trong thời gian ngắn sẽ không về Đào Khâu. Chỉ cần giữ ông ta lại một thời gian, chờ Cố đại thiếu gia xong việc thì Diêu Phỉ này sẽ thành cá trong chậu, không thể thoát được.”

Cố Trạch Mộ cũng lười so đo với H ồng Tùng Nguyên, thuận theo lời ông ấy nói: “Quan trọng là ta không ngờ Tạ Trường Phong lại không giữ được bình tĩnh, chúng ta vừa tiết lộ tin tức cho y thì y đã dùng để đối phó với Diêu Phỉ. Nếu không phải vì y, có lẽ chúng ta không giữ Diêu Phỉ lại dễ dàng như thế.”

H ồng Tùng Nguyên nói: “Có lẽ không phải y không giữ được bình tĩnh, chỉ là đã có ngăn cách với chúng ta mà thôi.”

Cố Trạch Mộ từ chối cho ý kiến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132

Cố Trạch Mộ trở lại viện tử của mình đã thấy hạ nhân đang thu dọn chén trà, hấn ngăn đối phương lại mà hỏi: “Có ai đến tìm ta à?”

Hạ nhân nói: “Tạ đại nhân vừa mới đến tìm ngài, nhưng khi thấy ngài không ở đây đã rời đi rồi.”

“Ngài ấy có nói có việc gì không?”

Hạ nhân lắc đầu: “Không có, Tạ đại nhân chỉ hỏi tiểu nhân ngài đi đâu, tiểu nhân nói không biết nên ngài ấy rời đi ngay.”

Cố Trạch Mộ nhíu mày, nói với hạ nhân kia: “Được rồi, ta biết rồi, người đi xuống đi.”

Sau khi tiến vào cung, H ồng Tùng Nguyên giả dạng làm tùy tùng mới hỏi: “Sao đột nhiên Tạ Trường Phong lại đến tìm ngài thế?”

Cố Trạch Mộ bình tĩnh suy nghĩ: “Có lẽ là hưng sư vấn tội.”

“Hưng sư vấn tội?” H ồng Tùng Nguyên mở to hai mắt nhìn. “Y thật sự tin ngài đã nhập bọn với đám người Tào Nguyên à?”

“Không có gì là không thể.” Cố Trạch Mộ nói. “Biểu hiện của Diêu Phi đã rất rõ ràng, mà ta lại không từ chối khi Diêu Phi lấy lòng. So ra, bây giờ tình hình của Tạ Trường Phong không tốt, đương nhiên sẽ không nhìn rõ, cũng không trách được khi y nghi ngờ ta.”

“Ngài cũng nghĩ rõ quá.” H ồng Tùng Nguyên cười nhạt nói. “Đó là quả báo của sự mập mờ của ngài đấy.”

Cố Trạch Mộ lạnh lùng nhìn H ồng Tùng Nguyên: “Ông già mà không đứng đắn như thế, cũng đừng tránh ta không kính già yêu trẻ.”

H ồng Tùng Nguyên: “...”

Cuối cùng hai người nói giỡn xong cũng không quên chính sự.

Hồng Tùng Nguyên hỏi: “Vậy ngài định làm thế nào?”

“Y đã đích thân đến tìm, vè tình vè lý thì ta cũng nên đi hỏi một chút.”
Cố Trạch Mộ nói. “Về phần xảy ra chuyện gì cũng khó mà nói được.”

Hồng Tùng Nguyên hừ một tiếng: “Như vậy, bàn về chuyện nói chuyện khiến người ta tức chết thì mời Tạ Trường Phong cộng lại cũng kém xa ngài.”

Cố Trạch Mộ giả vờ như không nghe thấy ông ta chế giễu, lại nói: “Hôm nay, trong bữa ăn Diêu Phi diễn đủ trò cũng vì kết quả này. Nếu không nhìn thấy chẳng phải sẽ khiến ông ta thất vọng sao?”

“Nhưng Diêu Phi này rất đa nghi, như thế... Chẳng lẽ không khiến ông ta nghi ngờ sao?”

“Mặc dù ông ta đa nghi nhưng lại càng thêm tự phụ. Ông ta đã tin giữa ta và Tạ Trường Phong có ngăn cách thì ông ta sẽ càng tin tưởng ta không thể từ chối đi đâu kiện của ông ta. Dưới tình huống này, ta không cần phải cãi nhau với Tạ Trường Phong, chỉ cần thể hiện sự lạnh nhạt trước mặt y cũng đã đủ rồi.”

Hồng Tùng Nguyên nghe xong vô cùng cảm khái: “Bây giờ ta cũng bắt đầu đồng cảm với Tạ Trường Phong rồi, thậm chí cũng bắt đầu đồng cảm với Diêu Phi.”

Từ sau khi Cố Trạch Mộ đi tìm Tạ Trường Phong, chỉ với mắt trần cũng có thể thấy quan hệ giữa hắn và Tạ Trường Phong lạnh nhạt hơn nhiều.

Trước đó, các hạng mục trong phủ tổng đốc đều gọng gàng, làm việc cũng vô cùng thông thuận. Song, hôm nay Cố Trạch Mộ bỏ dở không làm, rất nhiều chuyện đều bị ngăn trở.

Có không ít người trong phủ tổng đốc không biết làm sao, đương nhiên bọn họ nhìn ra giữa hai người lãnh đạo này có mâu thuẫn. Bọn họ đứng

giữa hai người, một người có chức quan to, một người có bối cảnh sâu, lấy lòng một người sẽ đắc tội người kia. Vì thế tất cả mọi người không dám tùy tiện chọn phe, bọn họ đều vô cùng dè dặt.

Nhưng mà Diêu Phi cũng không phải người đến tìm Cố Trạch Mộ ngay, Cố Trạch Mộ cũng không vội. Mỗi ngày, hắn ngoài chuyện đọc sách tập võ thì là viết thư cho Cố Thanh Ninh, thỉnh thoảng dạo chơi trên đường, thời gian trôi qua rất thoải mái.

Rất nhanh đã vào mùa đông, dường như mùa đông năm nay lạnh hơn lúc trước. Sáng sớm, Cố Trạch Mộ vừa rời giường đã thấy tuyết rơi.

Hắn đẩy cửa sổ, một luồng khí lạnh vọt vào phòng làm tản đi mùi huân hương ảm đạm trong phòng.

Cố Trạch Mộ thay quần áo đi vào viện lại ngửi thấy mùi thơm thoang thoang. Hắn đi theo mùi thơm đó mới phát hiện cây mai vàng ở góc tường viện tử đã nở hoa rồi. Cánh hoa màu vàng nhạt ở đầu cành, nhỏ nhắn đáng yêu, mùi thơm cũng không nồng đậm, như có như không, cách thật xa đã dụ người tới, nhất định phải tới gần mới có thể ngửi được.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy cây mai vàng này lại nhớ đến một chuyện xưa.

Đời trước thân thể của hắn không tốt cho nên rất ghét mùa đông, gần như mùa đông hàng năm đều sinh bệnh. Cho nên hễ vào đông thì hắn đều không thích đi ra ngoài.

Khi đó, hắn và Phụng Trường Ninh mới thành hôn không bao lâu, lúc đó đúng lúc rét đậm, nàng kéo hắn đi ngắm mai.

Ai ngờ ngày trở về hắn lại phát sốt, Phụng Trường Ninh trông hắn rờn rã ba đêm, sau đó cũng không nhắc đến chuyện cùng hắn ra cửa nữa. Nàng đối xử với hắn như đồ sứ dễ vỡ.

Tiêu Dận biết Phụng Trường Ninh áy náy nên chỉ có thể an ủi nàng. Dù sao hắn cũng không nói cho nàng biết, hơn nữa mấy năm nay hắn đã quen với thân thể mình như thế, cũng không cảm thấy gì. Huống chi, cùng

Phụng Trường Ninh dạo bước trong vườn mai là chuyện hán chưa từng làm. Trước đó, hán chưa từng nghĩ lúc tuyết lớn đầy trời, vào lúc trời lạnh hoa mai lại nở xinh đẹp như vậy.

Mùa đông năm sau, Phụng Trường Ninh lại chuẩn bị đệm giường thật dày trải trên ghế, lại chuẩn bị chậu than và lò sưởi tay để hán ngồi dưới hiên ủ ấm này nọ. Nàng mặc bộ áo đỏ, múa kiếm dưới tán mai.

Đó là màn múa kiếm đẹp nhất mà hán thấy qua, trong trời đất trắng thuần dường như chỉ có thể thấy màu áo đỏ rực rỡ của nàng. Kiếm quang lạnh lẽo giống như nhiễm mùi thơm của hoa mai, trở thành cảnh tượng không thể nào xóa đi trong trí nhớ của hán.

Ngay lúc Cố Trạch Mộ đang nhớ lại quá khứ thì hạ nhân lại đưa thiệp mời tới, nói là Diêu Phỉ mời hán qua.

Hồng Tùng Nguyên đặt tay trong tay áo, cảm khái nói: “Diêu Phỉ này thật sự rất ung dung, suýt chút nữa ta đã nghĩ ông ta nhận ra nên muốn thay đổi chủ ý.”

Cố Trạch Mộ thu lại ánh mắt: “Đó là vì Diêu Phỉ đã nhận định bây giờ ta và Tạ Trường Phong bằng mặt không bằng lòng, nhất định sẽ đồng ý với yêu cầu của ông ta.”

Khi Cố Trạch Mộ đến biệt trang của Diêu Phỉ thì tuyết đã ngừng rơi. Song, trên mặt đất vẫn đọng lớp tuyết thật dày, khi bước lên có tiếng vang “Xoạt xoạt”.

Tuyết ở trước cổng chính Diêu gia đã được hạ nhân quét sạch sẽ, quản gia dẫn Cố Trạch Mộ đi vào trong. Nhưng bọn họ không đi vào phòng mà đi về phía vườn hoa, quản gia giải thích nói: “Lão gia cố ý bày tiệc nhỏ trong vườn, mời Cố công tử hâm rượu ngắm tuyết.”

Cố Trạch Mộ không nghi ngờ gì: “Diêu lão gia thật phong nhã.”

Khi hai người đi đến lại phát hiện mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, song chủ nhân là Diêu Phỉ lại không ở đây. Quản gia hơi lúng túng nói: “Rõ ràng lão

gia đã chờ ở đây từ sớm, có lẽ là đi thay đồ. Cỗ công tử ngời tạc, tiêu nhân đi mời lão gia tới.”

Quản gia nói xong thì vội vàng rời đi, Cỗ Trạch Mộ hơi nhíu mày. Hắn nhìn xung quanh, thấy chiếc đình này thông bốn phía, chắc sẽ không có việc gì.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng đàn, bây giờ Cỗ Trạch Mộ mới hiểu được một màn này là có dụng ý gì. Hắn vốn không muốn quan tâm, nhưng sau đó lại đổi ý, muốn xem rốt cuộc Diêu Phỉ muốn làm gì trong hồ lô.

Hắn lần theo tiếng đàn đi qua, xa xa đã thấy vườn mai, dường như trong rừng có thiếu nữ đang múa.

Sắc mặt Cỗ Trạch Mộ trầm xuống, hắn đang muốn rời đi đã thấy Diêu Phỉ đi về phía bên này. Trên mặt ông ta còn mang theo nụ cười áy náy: “Thật ngại quá, Cỗ công tử, Diêu mỗ tới chậm để công tử đợi lâu rồi!”

Cỗ Trạch Mộ cong khóe môi, chờ Diêu Phỉ nói câu tiếp theo.

Quả nhiên, Diêu Phỉ đã thấy thiếu nữ trong rừng, lập tức trách mắng: “Không phải ta nói hôm nay ta có khách quý tới chơi sao? Bảo con bé ở yên trong phòng chờ, sao lại chạy ra ngoài thế?” Ông ta lại nói với Cỗ Trạch Mộ: “Cỗ công tử thứ lỗi, đây là ấu nữ của Diêu mỗ, trong nhà được sủng ái nên tính cách bướng bỉnh. Ta bảo con bé tới bồi tội với công tử.”

Cỗ Trạch Mộ không ngờ Diêu Phỉ lại dùng mỹ nhân kế, trong lòng buồn cười nhìn ông ta giả vờ giả vịt, trên mặt chỉ thản nhiên nói: “Diêu lão gia khách khí, nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân. Làm thế sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Diêu tiểu thư, vẫn nên thôi đi.”

Diêu Phỉ lại nói: “Không sao, chúng ta là thương gia, không để ý nhiều như thế. Hơn nữa, từ nhỏ nữ nhi này của ta đã thích nghe chuyện thiếu niên anh hùng. Từ sau khi nghe chuyện của Cỗ công tử thì con bé rất sùng bái công tử, để con bé gặp công tử một lần cũng xem như hoàn thành ước mong của nó.”

“Tuy nói như thế nhưng dù sao cũng không hợp lẽ. Nếu như bị truy vấn ra lời dối thì trong lòng ta cũng áy náy.”

Diêu Phi cười ha ha một tiếng: “Cố công tử thật sự là quân tử, ta cũng không ngại nói thật, đây là nữ nhi do thiếp thất sinh ra. Từ nhỏ con bé đã xinh đẹp, cần kỳ thư họa tinh thông mọi thứ. Nếu công tử thích thì có thể mang về ồng tộ thêm hương là được.”

Cố Trạch Mộ không suy nghĩ đã từ chối: “Thật có lỗi, Diêu lão gia, nam nhân Cố gia chúng ta không nạp thiếp.”

“Sao trên đời này có nam nhân không nạp thiếp chứ!” Diêu Phi đứng đưng: “Cố công tử còn nhỏ tuổi, chưa biết mùi vị nữ tử thôi. Đương nhiên ta biết quy củ của thế gia kinh thành thâm nghiêm, nếu Cố công tử lo lắng ngày sau thú thê bị ảnh hưởng thì không cần cho danh phận cũng được.”

Cố Trạch Mộ nhíu mày, hẳn biết trong dân gian có mấy nhà sẽ xem nữ nhi thiếp thất sinh như lễ vật mà đưa ra ngoài, nhưng trước đó, hẳn chưa tận mắt nhìn thấy. Thiếp trong quý tộc kinh thành hoặc là thanh lưu thế gia sinh nữ nhi cho dù không được sủng ái cũng chỉ hưởng đãi ngộ kém con vợ cả một chút, gả đi cùng gả đường đường chính chính.

Cách làm của Diêu Phi cũng khiến trong lòng hắn không thoải mái. Vốn dĩ Cố Trạch Mộ dự định lần này phải xâm nhập vào vòng tròn của Diêu Phi để đào ra thứ gì đó, bây giờ cũng mất hứng.

Đương nhiên Diêu Phi cũng thấy hắn không vui, ông ta không ngờ cách làm của mình lại chọc giận Cố Trạch Mộ. Ông ta chỉ nghĩ là Cố Trạch Mộ lạt mềm buộc chặt, trong lòng cũng không vui. Vốn dĩ ông ta muốn cho hắn thêm công lao nhưng lúc này cũng không nói nữa.

Buổi tiệc nhỏ này nhanh chóng kết thúc.

Cố Trạch Mộ trở lại viện tử của mình, lúc này H ồng Tùng Nguyên mới lên tiếng nói: “Sao ngài lại trở mặt với Diêu Phi! Chỉ là nữ nhân thôi mà, ngài giả vờ thu thì sao chứ. Sau này giải quyết Diêu gia, ngài làm gì cũng

không liên quan, cũng không ai biết. Cần gì phải chọc giận Diêu Phi, nếu như ông ta nghi ngờ thì chẳng phải sẽ thêm chuyện phiền phức sao?”

Cố Trạch Mộ hỏi ngược lại: “Cho dù người khác không biết, chẳng lẽ ta và ông không biết sao? Hơn nữa, ông cảm thấy với tính cách của Diêu Phi, ông ta sẽ không loan truyền chuyện này khắp Sung Châu sao?”

“Nhưng chẳng phải ngài vì chính sự sao?”

“Chính sự có cách giải quyết của chính sự, ta không cần vì thế mà vượt giới hạn cuối cùng của mình.”

Hồng Tùng Nguyên nói: “Sao lại nghiêm trọng như thế? Dù sao bây giờ Diêu Phi cũng là châu chấu vào mùa gặt, nhảy nhót không được mấy ngày. Đến lúc đó chuyện của ông ta bại lộ, tất cả mọi người sẽ biết chân tướng, chuyện này liên quan gì chứ?”

“Vậy cần gì ta phải vì thu về một con châu chấu mà làm chuyện mình không muốn làm.” Cố Trạch Mộ dừng một chút, nói nói: “Cho dù chỉ là diễn trò thì có đôi khi cũng khiến cho người ta hiểu lầm.”

Giữa lòng người có rất nhiều thứ ngăn cách, loại hiểu lầm này chỉ làm cho lòng thành bị hao mòn, cuối cùng không còn gì cả.

Chỉ tiếc hẳn hiểu được đạo lý này quá muộn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133

Kinh thành, phủ Uy Quốc công.

Sáng sớm, khi Cỗ Thanh Thù dậy đã thấy tuyết rơi, nàng không quan tâm nha hoàn kinh ngạc thốt lên mà đi chân đất chạy đến bên cửa sổ, nhìn cảnh tuyết đến khi hài lòng mới vờ rửa mặt thay quần áo.

Cỗ Thanh Ninh cũng dậy sớm, lúc nhìn thấy tuyết rơi nàng hơi ngần người một chút. Xuân Anh vừa giúp nàng chải tóc, vừa nói: “Tiểu thư, năm nay tuyết rơi sớm thật!”

Cỗ Thanh Ninh ừm, sau đó lại nói: “Lần này tuyết rơi hơi lớn, ta chỉ sợ những lưu dân, ăn mày ở ngoài thành sẽ càng khó khăn hơn. Bảo quản gia để ý một chút, chuẩn bị thêm củi lửa và gạo, chờ tuyết ngừng rơi ta và mẫu thân cùng đi ra ngoài thành phát cháo.”

“Vâng, tiểu thư.”

Cỗ Thanh Ninh không nói gì nữa, nàng lật sách trong tay.

Lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, Cỗ Thanh Thù dẫn theo Cỗ Thanh Vi đi tới: “Thanh Ninh, sao muội lại đọc sách nữa! Đừng xem nữa, chúng ta đi đắp người tuyết đi!”

Cỗ Thanh Ninh hơi im lặng: “Nhị tỷ, tỷ mấy tuổi rồi, lại còn đắp người tuyết?”

“Vì sao không thể?” Cỗ Thanh Thù hùng hồn hỏi lại, sau đó nhanh chóng cướp sách trong tay nàng. “Được rồi, suốt ngày muội đều đọc sách, không buồn chán sao? Muội sắp thành một sách rồi đấy.”

Cỗ Thanh Ninh không lay chuyển được nàng, chỉ có thể cùng theo nàng ra ngoài.

Tuyết bay lả tả xuống đất, trời đất có một màu trắng thuần. Vườn hoa của phủ Uy Quốc công trồng trái hơn những nhà khác nhiều, giờ phút này chất đông tuyết đọng thật dày, trên chạc cây trơ trụi cũng được phủ lớp tuyết thật dày. Nhưng theo tiếng cười của nữ tử như chuông bạc, trong chớp mắt não nhiệt lên trong đông tuyết tĩnh mịch.

Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi mặc y phục thật dày, vui vẻ đắp người tuyết trong đông tuyết. Bọn họ cũng không cần nha hoàn giúp chỉ tự mình làm đã tạo ra một người tuyết cao lớn.

Cố Thanh Vi thấy thì bật cười: “Người tuyết này giống đại ca quá!”

Cố Thanh Thù cũng chăm chú nhìn qua, cười lên: “Đúng là hơi giống.” Sau đó nàng nói: “Chúng ta làm búi tóc cho ca ấy đi, lại tìm cành cây làm trâm.”

Cố Thanh Ninh nhét tay vào tay áo nhìn hai người bọn họ chơi quên cả trời đất, nàng bất đắc dĩ nói: “Chơi gần đủ rồi mau về đi, không thì một lát lạnh đấy.”

Cố Thanh Thù đang vui vẻ đã bị Cố Thanh Ninh gọi một gáo nước lạnh, nàng hơi chuyển mắt, lặng lẽ ném một quả cầu tuyết về phía Cố Thanh Ninh. Cố Thanh Ninh đã có chuẩn bị vội nghiêng người tránh thoát, nhưng không ngờ vẫn bị đập trúng.

Cố Thanh Vi chống nạnh cười ha ha: “Thanh Ninh, đây gọi là gương đồng kích tây.”

Hai người đánh lén thành công nên vô cùng đắc ý.

Cố Thanh Ninh cũng không cam chịu yếu thế, nàng lấy quả cầu tuyết ném về phía hai người bọn họ. Ba cô nương nghịch tuyết ồn ã trong hoa viên.

Vừa đúng lúc cảnh này bị ba chị em dâu ngồi trong đình nhìn thấy.

Hôm nay Chu thị tương đối rảnh rỗi, Liễu thị mời nàng và Đào thị cùng nhau đến đình uống trà ngắm tuyết. Nhưng không ngờ tới tuyết này chưa được ngắm đã bị nữ nhi của mình làm hỏng hoàn toàn.

Liễu thị nhìn dáng vẻ vô tư của nữ nhi, bất đắc dĩ lắc đầu: “Nha đầu nhà muội sang năm đã qua mười tám rồi. Muội bị hôn sự của nó làm buồn đến nỗi tối không ngủ được. Trái lại, nó lại chẳng lo lắng, còn làm bậy với những hài tử khác.”

“Chuyện này cũng không phải chuyện xấu.” Chu thị an ủi nàng. “Hài tử nghĩ thoáng ra, muội làm nương phải yên tâm mới đúng. Hơn nữa, nhân duyên là do trời quyết định, ai biết lúc nào đến chứ? Ta lại cảm thấy nha đầu Thanh Thù này lại có hậu phúc.”

“Hi vọng có thể nhận lời nói tốt lành của đại tâu.” Liễu thị thở dài. “Nhưng mà Thanh Thù ngoài một thân võ nghệ thì chẳng còn gì khác, ai mà muốn cưới thì tử có công phu cao thế chứ? Còn tính nết của nó nữa, sao khiến muội không lo lắng được?”

“Theo muội nói thì Thanh Vi cũng bằng tuổi Thanh Thù, nó cũng cầu thả, chuyện gì cũng không biết. Lớn như thế mà còn có tính trẻ con, cả ngày chỉ biết ăn, còn vì hai miếng thịt mà khóc lóc với ta nữa kìa.” Chu thị cười nói. “So ra, chẳng phải ta còn phải lo lắng hơn muội sao?”

Liễu thị biết Chu thị đang an ủi mình, nhưng mà hôn sự của Cố Thanh Thù đã thành tâm bệnh trong lòng nàng, sao có thể an ủi dễ dàng là được. Mà nàng cũng không muốn Chu thị lo lắng nên không nói đến Cố Thanh Thù nữa, trái lại nhìn về phía Đào thị: “Vẫn là Ngọc Nương tốt, Thanh Ninh nhu thuận hiểu chuyện, Trạch Mộ lại có tài đức như thế, không cần quan tâm chút nào.”

Đào thị đang sững sờ, nghe các nàng nói đến mình mới tỉnh táo lại: “Cái gì?”

Chu thị cười nói: “Nói muội tốt số, hai đứa bé đều có tài đức, sau này sẽ ung dung hưởng lấy cáo mệnh được rồi. Không giống với chúng ta, nữ nhi giống như đến đòi nợ đấy.”

Đào thị nghe nàng nói thế thì nở nụ cười miễn cưỡng.

Chu thị nhảy bén phát hiện gần đây Đào thị có hơi khác lạ nên hỏi: “Ngọc Nương sao thế? Gần đây xảy ra chuyện gì sao?”

Đào thị muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có gì.”

Liễu thị cũng ý thức được gì đó, nói ra: “Trước đó ta thấy muội vẫn luôn quan tâm hôn sự của Thanh Ninh, sao thế? Muội chọn được ai chưa?”

Chuyện này không nhắc còn tốt, nói đến chuyện này Đào thị lại bắt đầu bu ãn bã. Bây giờ thân phận của Cố Trạch Mộ còn là bí mật, nàng lại không thể nói ra, giấu ở trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Chu thị thấy vẻ mặt của nàng, nghĩ là nàng chỉ vì chuyện này nên nhân tiện nói: “Chuyện này có vấn đề gì không? Muội nói ra, chúng ta giúp muội suy nghĩ cách.”

Đào thị sắp xếp lời nói trong đầu nửa ngày rồi mới mở miệng nói: “Nếu có người thích Thanh Ninh, muội lại không muốn gả Thanh Ninh cho đối phương, nhưng thân phận đối phương không tiện cự tuyệt thì các tỷ cảm thấy muội phải làm sao?”

Chu thị và Liễu thị nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến Tứ hoàng tử đạo này hay đến tìm Thanh Ninh.

Chu thị suy nghĩ mở miệng nói: “Chuyện này... Cho dù thân phận đối phương cao, cũng không có nghĩa hẳn muốn cưới Thanh Ninh sẽ gả. Nhưng mà, chuyện này vẫn nên hỏi ý Thanh Ninh đi. Từ nhỏ Thanh Ninh đã hiểu chuyện, không phải loại người vì tình yêu mà bỏ qua mọi thứ. Nếu con bé thật sự thích vậy chúng ta làm phụ mẫu cũng không nên làm ác nhân chia rẽ uyên ương.”

Đào thị vừa nghe là biết các nàng hiểu lầm, nhưng lý lẽ cũng giống như thế. Tuy nói Cố Trạch Mộ không phải do nàng sinh ra, nhưng cũng thương yêu từ nhỏ đến lớn, sao nàng lại có thể làm kẻ ác được. Song, nếu bảo nàng đừng ý thì trong lòng nàng lại vô cùng khó chịu.

Liễu thị trông thấy vẻ rầu rĩ của Đào thị thì hỏi: “Chắc là Thanh Ninh rất thích đối phương?”

Đào thị vội vàng lắc đầu: “Không có không có, Thanh Ninh...” Nàng ưu sầu thở dài. “Muội cũng không biết rốt cuộc Thanh Ninh nghĩ thế nào...”

Chu thị và Liễu thị thấy nàng thật sự lo lắng thì cũng chỉ có thể an ủi nàng. Tuy nói bọn họ ông nói gà bà nói vịt, nhưng Đào thị vẫn hơi yên lòng.

Nàng nhìn bọn tử muội Cỗ Thanh Ninh chơi vui vẻ, thở dài nói: “Hi vọng Thanh Ninh có thể nghĩ rõ ràng.”

Trận tuyết này còn lớn hơn Cỗ Thanh Ninh dự đoán, cũng kéo dài lâu. Đến khi tuyết ngừng rơi, Cỗ Thanh Ninh phái người đi xem tình hình ngoài thành lại phát hiện có không ít nhà bị tuyết lớn làm sập. Hơn nữa, nghe nói năm nay ở vùng Lộc Tây gặp nạn châu chấu, ở ngoài thành có không ít lưu dân Lộc Tây.

Vì trước đó Đào thị bị cảm nên Cỗ Thanh Ninh không cho nàng ra ngoài, nàng tự mình dẫn theo Bùi Ngự và vài hộ vệ đi ra cửa phát cháo.

Thật ra mấy năm nay Cỗ Thanh Ninh đã bắt đầu hiện thực hóa những dự định trước đó của mình. Nàng mở một thiện đường ở ngoài thành, thu nhận và giúp đỡ mẹ goá con cô, người nhà và cô nhi. Cũng vì Đào thị mà nàng cũng đã quen làm từ thiện, có đôi khi nhìn thấy ánh mắt cảm kích của những người được trợ giúp này cũng làm cho nàng có cảm giác khác biệt.

Cỗ Thanh Ninh kiên nhẫn cặm rơm cháo cho lưu dân đứng xếp hàng.

Một lão phụ nhân bản thủ bụng bát khế nói: “Cám ơn tiểu thư.”

Cỗ Thanh Ninh nghe thấy giọng nói của bà ấy thì lập tức ngăn người. Song, nàng chưa kịp nói gì thì lão phụ nhân kia đã bụng bát cháo vội rời đi, đám người nhanh chóng che mất bóng dáng của bà ấy.

Sau đó, Cỗ Thanh Ninh lại có vẻ không tập trung. Bùi Ngự thấy thế thì chủ động đón lấy muôi trong tay nàng, giúp nàng phát cháo.

Trên đường trở về, Bùi Ngự thấy Cỗ Thanh Ninh liên tục ngẩn người mới không nhận được mà hỏi: “Tiểu thư, người đói bụng sao?”

Cỗ Thanh Ninh lấy lại tinh thần, bất đắc dĩ nhìn Bùi Ngự: “Trong lòng người chẳng lẽ chỉ có chuyện ăn thôi sao?”

Cỗ Thanh Ninh đã quen với việc cho dù Bùi Ngự nói gì cũng kéo chuyện ăn vào được, nhưng mà lúc này trong lòng nàng rối loạn, đang muốn tìm người nói chuyện. Nàng nhân tiện nói: “Ta chỉ có một việc nghĩ mãi không rõ thôi.”

“Tiểu thư thông minh như vậy mà còn nghĩ mãi không rõ sao?” Bùi Ngự nhíu mày, lập tức nghĩ tới điếu gì. “Nô tỳ có một ý kiến, tiểu thư, không thì chúng ta hãy ăn một bữa đi, ăn no rồi có lẽ sẽ nghĩ thông.”

Cỗ Thanh Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, không để ý đến hành động chọc cười của nàng nữa. Đúng lúc này, xe ngựa xếp hàng vào thành, nàng vén rèm nhìn ra ngoài thì thấy một lão phụ nhân đang đập đầu khấn cầu với đại phu. Đại phu kia lại tỏ vẻ không kiên nhẫn, liên tục vẫy tay.

Cỗ Thanh Ninh nhíu mày bảo xa phu dừng lại. Nàng đi xuống ngựa đi về phía hai người kia. Mặc dù Bùi Ngự không hiểu nhưng cũng vội vàng đi theo nàng.

Cỗ Thanh Ninh đến gần đã có thể nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Lão phụ nhân kia cầu khẩn nói: “... Đại phu, van cầu ngài mau cứu cháu gái của ta đi. Ta làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!”

“Ta nói rồi, muốn cứu người thì hãy đưa tiền ra trước. Nhà ta mở được đường chứ không phải thiện đường.”

“Ngài mau cứu con bé đi, con bé đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần mấy thang thuốc nữa sẽ khỏe lại. Ta sẽ nghĩ cách kiếm tiền, van xin ngài.”

“Với bộ dạng của bà sao có thể cần tiền tới được. Được rồi được rồi, bà đừng cản đường ta nữa.”

Ngay lúc đại phu kia muốn đá văng lão phụ nhân để rời đi thì sau lưng lại vang lên giọng nói lạnh lùng của nữ tử: “Ta trả tiền giúp bà ấy.”

Hai người giật nảy mình nhìn về chỗ phát ra giọng nói.

Cố Thanh Ninh ra hiệu cho Bùi Ngự lấy túi tiền ra: “Nhiều đây đủ chưa?”

Đại phu kia thấy trang phục trên người nàng đã biết thân phận nàng cao quý, lập tức thận trọng gật đầu như già tởi: “Đủ rồi, đủ rồi.”

Cố Thanh Ninh thản nhiên nói: “Vậy thì cứu người đi.”

Có lẽ lão phụ nhân kia không nghĩ có người giúp mình, bà ấy sống sờ một hồi lâu mới cảm kích đập đầu với Cố Thanh Ninh. “Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư, tiểu thư thật sự là Bồ Tát sống!”

Ánh mắt Cố Thanh Ninh phức tạp nhìn bà đập đầu, trong lòng rối loạn hơn biểu hiện trên mặt nàng nhiều.

Mặc dù gương mặt này đã già nua tiều tụy hơn nhiều nhưng nàng còn nhớ rõ đây là nha hoàn Vân Châu của mình, rõ ràng bà ta đã chết trong năm thứ ba Minh Đức rồi mà!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134

Cố Thanh Ninh đi theo Vân Châu đến một ngôi nhà cũ nát ở ngoại ô. Một tiểu cô nương năm sáu tuổi nằm trong chăn bông trên chiếc giường cũ nát, khuôn mặt nhỏ gầy gò vàng như nến, nhưng vẫn nhìn ra nét giống Vân Châu.

Vì Cố Thanh Ninh ở bên cạnh nhìn xem nên tên đại phu kia cũng không dám qua loa. Ông ta cẩn thận chẩn trị cho tiểu cô nương, kê đơn thuốc, lại tự mình đi lấy thuốc đưa tới.

Vân Châu sắp xếp cho cháu gái xong thì đầy cảm kích mà quỳ gối trước mặt Cố Thanh Ninh: “Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư. Nếu không phải nhờ tiểu thư ra tay giúp đỡ thì hôm nay cháu gái của ta sẽ không còn mạng nữa rồi...”

Cố Thanh Ninh nhìn bà ta, đột nhiên hỏi: “Người nhà của bà đâu? Cha nương đưa bé kia đâu?”

Sắc mặt Vân Châu trở nên ảm đạm, khẽ nói: “Mấy năm trước, cha con bé té chết khi đi làm công, nương của con bé bỏ trốn theo người khác. Hai bà cháu ta sống sống nương tựa lẫn nhau. Bình thường thì làm chút việc để đổi gạo, lại nhặt rau dại để nuôi lớn con bé. Nhưng mà năm nay Lộc Tây bị nạn châu chấu, chúng ta không thể sống nổi nữa nên đi theo người ta đến kinh thành tìm đường sống. Không ngờ nha đầu này vừa tới kinh thành đã sinh bệnh nặng...”

“Bà là người Lộc Tây sao?” Cố Thanh Ninh hỏi. “Sao ta nghe khẩu âm lại giống giọng kinh thành?”

Vân Châu hơi dừng lại, một lát sau mới trả lời: “Khi còn trẻ ta từng làm nha hoàn ở kinh thành, về sau lớn tuổi, chủ tử nhân từ nên thả ta kèm theo văn tự bán mình. Từ đó ta trở về quê.”

Trong lòng Cố Thanh Ninh run lên, gằn như thốt ra: “Bà tên gì?”

Vân Châu nói: “Ta tên là Đông Hạnh Hoa.”

Cố Thanh Ninh lại giật mình, lập tức phản ứng kịp. Cái tên Vân Châu này là khi xưa nàng ban cho, nàng cũng không biết tên thật của Vân Châu là gì.

Nàng lại hỏi: “Bà... Khi đó bà hầu ở nhà nào?”

Vân Châu cúi thấp đầu hơn một chút, giọng điệu yếu ớt: “Là... Phủ tiền Định Quốc công.”

Cố Thanh Ninh nghe bà ta nói xong thì thật lâu không nói gì.

Bùi Ngự hơi tò mò mà nhìn qua gò má của nàng: “Tiểu thư?”

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ đang ngủ say của đứa bé, nói: “Mặc dù hôm nay ta giúp bà nhưng bà lớn tuổi thế, lại dẫn theo đứa bé, sống ở kinh thành cũng không dễ. Không bằng bà trở về với ta, làm bà tử thô sử ở hậu viện được không?”

Vân Châu không ngờ mình lại gặp chuyện tốt như thế. Trước đó bà cũng nghĩ bán mình làm nô bộc, nhưng tuổi bà quá lớn, nha đầu thì còn quá nhỏ, lại bệnh nữa, ai thêm thu nô bộc thế này chứ. Vì tiểu thư trước mắt này nói thế rõ ràng là muốn cho hai bà cháu một con đường sống.

Vân Châu cảm kích cuống quýt dập đầu.

Cố Thanh Ninh không nhìn bà ta, phân phó hạ nhân đi theo dẫn bọn họ về Nàng và Bùi Ngự cùng nhau đi lên xe.

Sau khi lên xe ngựa, Cố Thanh Ninh vẫn không phấn chấn lên, Bùi Ngự tò mò nói: “Tiểu thư, có phải người không vui không? Vì sao thế? Là vì cứu hai bà cháu kia sao?”

Cố Thanh Ninh lắc đầu.

“Thật ra người muốn giúp bọn họ cũng không nhất thiết đưa bọn họ về phủ, đưa bọn họ đến thiện đường cũng được mà.

Cố Thanh Ninh thấy Bùi Ngự đơn thuần bày mưu tính kế giúp nàng, nàng có lời muốn nói nhưng lại không nói ra được.

Vân Châu vốn chỉ là một tiểu nha hoàn chăm sóc hoa cỏ trong viện của nàng vào năm đó. Về sau, vì Vân Châu khéo tay nên được nâng lên làm nhị đẳng nha hoàn ở bên cạnh nàng. Sau khi nàng trở thành Thái tử phi, vốn bốn nha hoàn thiếp thân đều đi theo tiến cung, nhưng nàng lại thả Vân Cẩm đi lấy chồng. Lúc này mới nâng Vân Châu đến bên cạnh mình.

Sau khi vào cung, mặc dù Vân Châu không quan hệ thân thiết với nàng như ba nha hoàn khác, nhưng nàng vẫn rất tin tưởng Vân Châu. Lại vì Vân Châu nhỏ tuổi nhất, cũng nhu thuận nhất, tất cả mọi người đều đặc biệt yêu thương hơn chút. Bình thường Vân Châu chỉ phụ trách chải đầu cho nàng, cũng không nói nhiều. Lúc mấy nha hoàn kia lần lượt đùa giỡn thì Vân Châu chỉ mím môi ở một bên cười.

Cho nên, sau khi Phụng Trường Ninh đi đầu tra ra Vân Châu biết đi đầu như vậy lại là hung thủ mưu hại Phục Cơ thì nàng không thể tin được.

Vân Châu quỳ gối bên chân nàng khóc lóc kể lể. Bà ta nói bà ta không quen nhìn Phục Cơ giả vờ cung kính kính với nàng, sau lưng ngầm dựa vào sự sủng ái của bệ hạ đối với nàng ta mà bất kính nên mới nổi sát tâm. Mặc dù lúc đó nàng tức giận nhưng cũng cảm thấy kỳ lạ, không nói đến chuyện Vân Châu có được độc dược thế nào, mà một mình bà ta sao lại có thể vào cung của Phục Cơ mà hạ độc được?

Song, nàng không ngờ đêm đó Vân Châu uống thuốc tự vẫn.

Sau khi Vân Châu chết, manh mối vụ án bị cắt đứt. Phụng Trường Ninh vốn muốn bắt đầu đi đầu tra từ cung nhân của Phục Cơ, ai ngờ Tiêu Dận lại xác định nàng hại Phục Cơ. Trong lòng Phụng Trường Ninh trở nên lạnh lẽo, nhưng Vân Châu đã chết, nàng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh sự trong sạch của mình.

Đương nhiên nàng có thể giải thích đây là Vân Châu tự chủ trương hay có người giả họa, nhưng ngay từ đầu nàng cũng cảm thấy lời giải thích này vô cùng buồn cười. Hơn nữa Tiêu Dận không tin tưởng cũng làm cho nàng

không muốn giải thích. Khi hắn đã xác định như thế, cho dù nàng nói gì cũng chỉ tự rước nhục mà thôi. Nàng có thể bỏ qua tình yêu giẻ rách này, nhưng ít nhất nàng phải giữ được tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Sau đó, Tiêu Dận tuyên bố với bên ngoài rằng Phục Cơ bệnh chết, cũng chưa từng xử phạt nàng. Vụ án này âm thầm bị bỏ qua, cũng không ai đi tìm hiểu sự thật phía sau nữa, không dấu vết giống như gió thổi qua. Nhưng bọn họ đều biết hai người đã dãn xa nhau, cuối cùng không trở về như lúc trước được nữa.

Cố Thanh Ninh tưởng rằng chân tướng chuyện này sẽ mãi mãi chôn cùng cái chết của Vân Châu, nhưng không ngờ Vân Châu lại còn sống!

Nhưng chuyện Vân Châu còn sống lại không hề làm nàng vui vẻ lại, mà trong đầu nàng lại có phỏng đoán đáng sợ hơn. Chuyện này khiến nàng khi đã về phủ vẫn vô cùng hoảng loạn, thật lâu cũng không tiêu tan.

Sau đó, Vân Châu ở lại phủ Uy Quốc công.

Chủ tử trong phủ Uy Quốc công không nhiều, đám người quan hệ hòa thuận nên người làm trong phủ cũng thế. Mọi người rất chiều cố Vân Châu, nhất là khi bà ta lại dẫn theo đứa nhỏ, lại thêm Cố Thanh Ninh dẫn dò. Cho nên Vân Châu dẫn theo cháu gái nhanh chóng sống yên ổn trong phủ Uy Quốc công.

Vì bà ta phải chăm sóc cháu gái nên quản gia đặc biệt sắp xếp một căn phòng cho bà cháu hai người ở lại.

Vân Châu rất cảm kích Cố Thanh Ninh, bà luôn cảm thấy lần đầu nhìn Cố Thanh Ninh đã có cảm giác quen thuộc, nhưng quen thuộc chỗ nào lại không nói rõ được. Sau khi Cố Thanh Ninh đưa bà ta về phủ Uy Quốc công thì dường như quên luôn sự tồn tại của bà ta. Điều này khiến Vân Châu hơi mất mát, nhưng bà ta lại thản nhiên, dù sao người ta cũng là tiểu thư, bà chỉ là một bà già thì có gì đáng xem chứ.

Mặc dù Cố Thanh Ninh không đến thăm Vân Châu, Bùi Ngự lại đến chơi với cháu gái của Vân Châu, một tới hai đi, hai người dần quen thuộc.

Tính cách Bùi Ngự đơn thu ần lại thích ăn quà vặt, Vân Châu mượn phòng bếp thỉnh thoảng làm cho nàng chút đồ ăn vặt. Không bao lâu sau Bùi Ngự đã thân thiết với Vân Châu.

Đầu tiên là Vân Châu hỏi thân phận của Bùi Ngự, thật ra chuyện này cũng không phải bí mật gì ở phủ Uy Quốc công, Bùi Ngự rất phóng khoáng nói cho Vân Châu nghe. Vân Châu mới từ nàng mà nghe ngóng tin tức của Cố Thanh Ninh, Bùi Ngự lập tức cảnh giác: “Bà hỏi tiểu thư làm gì?”

Vân Châu nói: “Ta cảm kích tiểu thư nhưng không biết nên làm thế nào, cho nên muốn hỏi Bùi cô nương xem tiểu thư thích gì, ta muốn làm mấy thứ cho tiểu thư.”

Bùi Ngự chép miệng: “Thật ra ta cũng không biết tiểu thư thích gì. Ta đi theo bên cạnh tiểu thư nhiều năm, luôn cảm thấy tiểu thư không đặc biệt thích gì cả. Có đôi khi ta đi bên cạnh tiểu thư lại cảm thấy nàng cách ta rất xa. Bà nói trước kia mình cũng hầu hạ trong nội viện, có phải tiểu thư trong thế gia đâu như thế?”

Vân Châu nghe Bùi Ngự nhắc đến Phụng Trường Ninh lập tức ngần người. Qua hồi lâu sau, trên mặt của bà ta nở nụ cười dịu dàng, khẽ nói: “Tiểu thư của chúng ta... Là người rất tốt. Mặc dù nàng sinh trong gia đình như thế nhưng nàng không giống những người kia. Công phu của tiểu thư rất cao mà không tùy tiện đánh chửi hạ nhân. Nàng đối với chúng ta rất tốt, lúc trước khi Vân Cẩm tử tử thành thân, nàng tự mình giúp Vân Cẩm tử tử chuẩn bị đồ cưới, đưa tử ấy ra ngoài. Nàng nói nếu trượng phu đối với Vân Cẩm tử tử không tốt thì nàng sẽ đòi lại công đạo cho Vân Cẩm tử tử...”

“Ừm!” Bùi Ngự chững chặc nói: “Vây tiểu thư của bà đối với bà cũng thật tốt, tiểu thư chúng ta cũng rất tốt! Tiểu thư của chúng ta vô cùng lương thiện, đối xử với mọi người vô cùng tốt!” Nàng không cam lòng yếu thế mà nhấn mạnh.

Trên mặt Vân Châu nở nụ cười mỉm, khẽ gật đầu.

Lúc này Bùi Ngự mới hài lòng hỏi bà ta chuyện khác.

Cố Thanh Ninh đứng ở ngoài viện siết chặt nắm đấm, nàng rất muốn hỏi Vân Châu rằng ta đã đối tốt với bà như thế, sao bà lại phản bội ta?

Chỉ là những lời này nàng không thể hỏi ra, chỉ có thể quay người rời đi.

Về đến phòng Cố Thanh Ninh bực bội không thôi, nàng rất muốn trút giận nhưng cho dù nàng luyện hết chiêu kiếm vẫn không thể xóa tan phiền muộn trong lòng. Mà những chuyện này nàng không thể nói với bất cứ kẻ nào, chỉ có thể tự mình kìm nén.

Nàng phiền muộn đi về phòng thì thấy được hộp đũa trên kệ, trong đó là thư mà Cố Trạch Mộ viết cho nàng.

Nàng ngẩn người một lúc, có lẽ trên đời này người duy nhất có thể nghe nàng thổ lộ hết mọi chuyện chính là Cố Trạch Mộ.

Nàng ngồi vào bàn sách muốn viết thư cho Cố Trạch Mộ. Nhưng khi nàng mở giấy viết thư ra thì lại không biết đặt bút thế nào.

Năm đó, nàng bị Tiêu Dận hiểu lầm, sau đó quan hệ giữa hai người hạ xuống đến mức đóng băng. Mặc dù sau đó vì sinh Nguyên Gia mà quan hệ hai người dần khá hơn, nhưng vết cuộc vết thương kia cũng không thể nào xóa đi.

Bây giờ hai người đã có cuộc sống mới, nàng cũng dần vượt qua chuyện năm đó. Nàng muốn để quá khứ cát bụi trở về với cát bụi, ai ngờ lại cho nàng gặp lại Vân Châu.

Dường như trời cao mở một trò đùa lớn với nàng, để cho nàng tìm chân tướng năm đó lần nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135

Sung Châu.

Sau khi Cỗ Trạch Mộ ngăn chặn bước chân của Diêu Phỉ, Cỗ Trạch Vũ không phụ lòng tin mà tìm được con đường những kẻ ngoại tộc kia lén đi qua. Đồng thời, hắn còn bắt được hai người, đã áp giải về Nghiệp Thành. Hơn nữa, nghe nói những người này không chỉ buôn muối lậu, thậm chí còn buôn vũ khí này nọ. Những vật này quan trọng như thế, thảo nào vào lúc nhạy cảm thế này mà bọn chúng mạo hiểm nhập cảnh.

Chỉ tiếc bên phía người Diêu gia đóng giữ lại có chút sự cố, mặc dù bắt được phần lớn người Diêu gia, song vẫn để cho vài người chạy trốn.

Cỗ Trạch Mộ lập tức có dự cảm bất thường, vội vàng phái người đi bắt Diêu Phỉ. Song, lại chậm một bước, Diêu Phỉ đã đi mất dạng. Cũng may bên Tào gia không nhận được tin tức nên hốt gọn một mẻ.

Hùng Tùng Nguyên nhíu chặt lông mày: “Chắc chắn là có nơi nào để lộ tin tức, lúc này mới làm cho Diêu Phỉ trốn thoát!” Nhưng ông vẫn an ủi Cỗ Trạch Mộ: “Ta đã truyề tin cho Uy Quốc công, ông ấy đã phái người bày thiên la địa võng ở quan ải khắp nơi, nhất định có thể bắt được Diêu Phỉ.”

Cỗ Trạch Mộ im lặng một lát mới nói: “Diêu Phỉ là tên cáo già, nhất định ông ta sẽ để lại đường lui cho mình. Ông ta đã trốn, chưa chắc chúng ta có thể bắt được ông ta.”

Hùng Tùng Nguyên không nói gì, đây cũng là đi ều mà ông lo lắng. Bọn họ theo dõi biệt trang Diêu Phỉ cả ngày lẫn đêm lại để ông ta chạy trốn trước mắt mình. Diêu Phỉ làm ăn ở Tây Bắc nhiều năm, sức mạnh không chỉ có nhiều đây.

“Cho dù nói thế nào, tốt xấu gì người người Tào gia cũng đã bị bắt, đi thăm vấn bọn chúng trước đi.”

Cố Trạch Mộ cũng đành thu lại vẻ thất vọng, hắt đi đến nhà lao giam dữ Tào gia.

Lúc Tào Thịnh bị dẫn tới vẫn còn bình tĩnh, ông ta thấy Cố Trạch Mộ chỉ lạnh lùng nói: “Cố công tử, từ khi các ngài đến Sung Châu, lão phu luôn đối đãi nồng nhiệt, muốn tiền ra tiền muốn sức ra sức. Không biết chúng ta làm gì không tốt mà không có lý do gì đã bị các ngài bắt vào đại lao?”

“Không có lý do gì?” Cố Trạch Mộ khẽ cười nói: “Xem ra Tào lão gia còn không biết?”

“Biết chuyện gì?”

Cố Trạch Mộ nói: “Diêu lão gia buôn bán muối lậu và vũ khí với ngoại tộc, bây giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, đã bị áp giải đi Nghiệp Thành rồi. Hai nhà các người có quan hệ thông gia, những chuyện này Tào lão gia biết bao nhiêu?”

Tào Thịnh lập tức trừng mắt nhìn. Trước đó, ông ta vẫn bình tĩnh vì nghĩ là Cố Trạch Mộ bắt ông ta vì chuyện bọn họ âm thầm cản trở quản lý đường sông, ông ta cũng đã có kế hoạch ứng đối từ sớm. Không ngờ lại bị Diêu Phi kéo xuống, hơn nữa không chỉ có ông ta bị kéo xuống mà còn kéo cả nhà mình xuống.

Tào Thịnh bị chuyện này đánh cho trở tay không kịp, một hồi lâu mới cố bình tĩnh mà nói: “Lúc trước, chúng ta và Diêu gia đã từng bán muối lậu, nhưng Tào gia chúng ta chỉ phụ trách chế muối. Về chuyện bán thế nào, bán đi đâu, nhưng chuyện này Diêu Phi vẫn luôn giữ kín bưng, ta cũng không biết được. Về chuyện bán vũ khí gì đó ta cũng hoàn toàn không biết chút gì.”

“Hoàn toàn không biết chút gì? Gan của Tào lão gia cũng lớn lắm!”

Tào Thịnh vội nói: “Cố công tử minh giám, ngài và Nguyên Nhi có quan hệ thân thiết thì phải biết ta đã muốn thoát khỏi Diêu Phi. Từ sau khi

Vân găm trở thành cồng phẫm thì chúng ta đã không qua lại với Diêu gia nữa!”

Cố Trạch Mộ dùng ngón tay gõ bàn một cái: “Nhưng trong sổ sách của Tào lão gia không nói như thế.”

Tào Thịnh mở to hai mắt nhìn thấy Tào Nguyên đi ra từ sau lưng Tào Nguyên. Đại công tử Tào gia luôn quần áo là áo lượt, lúc này lại bẩn thỉu, sắc mặt trắng bệch, gầy như đần độn đứng cạnh Cố Trạch Mộ.

Tào Thịnh lập tức hiểu được, tức giận đến hai mắt ứa máu, quai hàm lay động mạnh: “Sức sinh! Người hủy Tào gia có lợi ích gì!”

Tào Nguyên bị Tào Thịnh mắng, thân thể vô thức lui về sau một bước. Nhưng hắn lập tức đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tào Thịnh: “Cho dù không hủy Tào gia ta cũng không có lợi ích gì. Ông chỉ đang lợi dụng ta, ông không hề có ý giao Tào gia cho ta!”

Tào Thịnh tức giận muốn nhào tới đánh hắn, lại bị hai tên cai ngục đè mạnh xuống.

Ông ta chỉ có thể ở đó chửi mắng Tào Nguyên lớn tiếng, Tào Nguyên lại không thèm quan tâm: “Bây giờ chúng cứ phạm tội của ông đã rất xác thực, ta cũng không muốn chết cùng ông.”

Tào Thịnh nghiến răng “Kèn kẹt”, đôi mắt già nua vẫn đục nhìn chăm chặp Tào Nguyên. Ngay lúc này, cuối cùng hai người đã kéo lớp nguy trang của nhau xuống, nhìn nhau như kẻ thù.

Cố Trạch Mộ thấy đã kích động Tào Thịnh đủ rồi, lúc này mới lên tiếng nói: “Trước hết mời Tào công tử đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Thân thể Tào Nguyên chấn động, hắn nhìn về phía Cố Trạch Mộ đã không còn thân thiết như trước, bây giờ chỉ còn e ngại. Hắn không dám nói thêm gì nữa, đành hoảng đi theo hậu vệ rời khỏi.

Cố Trạch Mộ nhìn Tào Thịnh giống như bị rút hết tinh khí thần ng ỡ co quắp trên ghế, thản nhiên nói: “Tào lão gia, đến bây giờ ông chịu nói thật chưa? Cho dù tội của ông không thể đặc xá, ông cũng không nghĩ đến những người Tào gia khác sao?”

Dường như Tào Thịnh trở nên già đi mười mấy tuổi, ông ta cười khở nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Không phải Cố công tử đi đâu tra rõ ràng rồi sao? Ta còn chuyện gì để nói nữa?”

Cố Trạch Mộ nói: “Mặc dù bây giờ chúng ta đã nắm giữ chứng cứ, song Diêu Phỉ đã bỏ trốn rồi. Tào lão gia đã hợp tác với ông ta nhiều năm, chắc phải biết ông ta chạy trốn đi đâu chứ?”

Tào Thịnh lắc đầu: “Diêu Phỉ là kẻ vô cùng đa nghi, mấy năm nay mặc dù chúng ta hợp tác nhưng ông ta vẫn rất cẩn thận, rất nhiều chuyện ta thật sự không biết. Ví dụ chuyện ông ta bán vũ khí cho ngoại tộc, ta thật sự không biết. Mặc dù ta yêu tiền nhưng không phải không cần mạng. Diêu Phỉ biết tính ta, cho nên những chuyện quan trọng ông ta vẫn giấu diếm ta. Vì thế Cố công tử hỏi ta, ta cũng không biết được.”

Cố Trạch Mộ nhìn Tào Thịnh, vẻ bất đắc dĩ và suy sụp của ông ta là thật không hề giả vờ, chắc là không biết thật.

“Xem như Tào lão gia không biết đi, vậy chúng ta đổi vấn đề”

Trong lòng Tào Thịnh lo lắng, ngoài mặt lại liên tục gật đầu: “Cố công tử hỏi đi, ta biết gì sẽ nói hết.”

Thân thể Cố Trạch Mộ hơi nghiêng về phía trước, trên gương mặt non nớt lại có vẻ áp bách không phù hợp tuổi tác. Hắn nhìn chằm chằm Tào Thịnh: “Tào lão gia, rốt cuộc ngày xưa Chiêm Thế Kiệt chết thế nào?”

Tào Thịnh giật mình.

“Chiêm Thế Kiệt... Chiêm Thế Kiệt?” Tào Thịnh lặp lại cái tên đã biến mất từ lâu trong trí nhớ, vẻ mặt như khóc lóc chế nhạo: “Ngài là vì Chiêm Thế Kiệt! Ngài là gì của ông ta?”

“Chuyện này không liên quan đến ông, ông chỉ cần nói rõ chân tướng với ta là được rồi.” Cố Trạch Mộ lạnh lùng nói.

Hai mắt Tào Thịnh trống rỗng nhìn về phía trước, ông ta nghĩ đến mục đích khi Cố Trạch Mộ làm những chuyện này. Nhưng ông ta nghĩ nát óc cũng không ngờ hẳn vì tra một bản án cũ đã phủ bụi từ lâu. Một bản án cũ đã mãi mãi chìm dưới Hoàng Hà sau khi tiên đế băng hà!

Tào Thịnh cười chế giễu một tiếng: “Báo ứng mà! Đúng là báo ứng... Ban đầu ta đã cảm giác sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày này, nhưng không ngờ đến muộn như thế. Đến muộn đến mức ta cảm thấy may mắn, nghĩ là ông trời không nhớ rõ!”

Cố Trạch Mộ không đáp lời, chỉ lạnh lùng nhìn ông ta.

Tào Thịnh thở dài một hơi, cũng không cò kè với Cố Trạch Mộ nữa. Ông ta vui sướng nói: “Năm đó, khi Chiêm Thế Kiệt trị thủy, trong lòng vô tình đã phát hiện ra đường dây vận chuyển muối lậu của chúng ta. Diêu Phi lo lắng chuyện bại lộ, trùng hợp lúc đó Chiêm Thế Kiệt vì trị sông mà có quan hệ căng thẳng với hương thân, quan viên nơi đó, ông ta tương kế tựu kế chủ động gây ra chuyện ản hộ. Chiêm Thế Kiệt bị cản bước, chúng ta đều nhẹ nhõm thở ra. Ai ngờ cho dù Chiêm Thế Kiệt bận rộn giải quyết việc ản hộ nhưng lại bí mật tra chuyện muối lậu. Vì thế, Diêu Phi quyết tâm muốn giết ông ta.”

Cố Trạch Mộ trầm mặt hỏi: “Vậy chuyện đê sông là thế nào?” Nếu như nói Cố Trạch Mộ từng nghi ngờ bản lĩnh của Chiêm Thế Kiệt, nhưng sau khi được Hoắc Vân Tàng giải thích, hẳn biết với lượng nước mưa năm đó thì không thể nào phá vỡ đê dễ như thế được.

Tào Thịnh dừng một chút mới nói tiếp: “Mặc dù Diêu Phi muốn giết Chiêm Thế Kiệt nhưng ông ta sợ sau khi Chiêm Thế Kiệt chết thì tiên đế sẽ phái người đến Sung Châu đi điều tra. Một khi tra được vấn đề thì chúng ta vẫn phải chết, cho nên ông ta muốn hủy đê, cũng sắp đặt làm cho Chiêm Thế Kiệt giống như sợ tội tự sát. Chỉ có như thế, chuyện của chúng ta mới có thể giấu đi... Cố công tử, lúc đó ta khuyên Diêu Phi, nhưng ông ta vẫn cố chấp, chuyện này...”

Cố Trạch Mộ cắt ngang lời giải thích của ông ta: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Tào Thịnh nói đến đây, dường như giọng nói không còn sức nữa, ông ta ngáp ngừng mở miệng: “Ông ta... Diêu Phỉ mua chuộc được binh sĩ giữ đê, thừa dịp đêm tối phái người bỏ ỡ mối vào đê. Vì lúc đó tâm tư Chiêm Thế Kiệt đâu đặt vào chuyện mở rộng dòng sông, hơn nữa nhiều đê như thế ông ta cũng không rảnh xem kỹ từng đê một. Đến khi mưa xuống, phát hiện cũng đã chậm...”

“Khốn kiếp!” Bỗng nhiên Cố Trạch Mộ đập bàn một cái, giận dữ nói: “Chỉ vì ham muốn cá nhân của các người mà lại dùng cách âm độc hại chết nhiều người như vậy! Người không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?”

Tào Thịnh bị hấn dọa đến mức cả người run lên một cái, trong phút chốc không nói nên lời.

Cố Trạch Mộ siết quả đấm, kiêu căng cơn giận của mình, giọng nói càng trở nên lạnh lùng: “Sau đó thì sao, các người còn làm gì nữa?”

Tào Thịnh hết hoảng lắc đầu: “Chuyện sau đó ta cũng không rõ, chỉ biết ngày hôm sau đê bị hủy thì truyề ra chuyện tạt sát của Chiêm Thế Kiệt. Sau đó, Diêu Phỉ ép ta đem những món tiền tài kia vào phủ tổng đốc, tạo chứng cứ Chiêm Thế Kiệt tham ô nhận hối lộ, tạo nên hiện trường giả Chiêm Thế Kiệt sợ tội tạt sát sau khi xảy ra chuyện.”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ biết Tào Thịnh còn giấu diếm, nhưng cơ bản cũng giống như ông ta nói.

Hấn dùng một năm thiết kế trùng điệp, từng bước phá hủy sự phòng bị của Tào Thịnh, cuối cùng cũng biết chân tướng năm đó. Nhưng mà hấn không hề vui sướng chút nào, chỉ cảm thấy tâm trạng càng nặng nề

Tào Thịnh chợt nhớ ra cái gì liề n nói: “Ta nhớ một việc.”

“Việc gì?”

“Năm đó, Diêu Phỉ say rượu không cẩn thận nói qua, sau lưng của ông ta có quý nhân giúp đỡ. Cũng may có vị quý nhân này nên ông ta mới có ngày hôm nay.”

“Quý nhân đó là ai?” Cỗ Trạch Mộ vội hỏi.

Tào Thịnh lắc đầu: “Ta cũng không biết, Diêu Phỉ giữ kín hoàn toàn mọi chuyện về vị quý nhân này. Năm đó say rượu nên ông ta mới không cẩn thận nói một câu. Sau đó ta cũng trăm phương ngàn kế tìm hiểu qua, nhưng mà đối phương giấu quá tốt cho nên ta cũng không biết người đó là ai.”

Cỗ Trạch Mộ ghi nhớ manh mối này trong lòng, sau đó nói với cai ngục: “Dẫn ông ta đi.”

“Khoan khoan khoan khoan!” Tào Thịnh vội vàng giữ lấy bàn: “Cỗ công tử, ngài có thể nể tình ta nói nhĩ ầu thế không hề giấu diếm, ngài xem tội danh của ta... Có thể giảm bớt không?”

Cỗ Trạch Mộ khê cong môi: “Chuyện này, có lẽ sau khi bắt được Diêu Phỉ mới biết được. Tào lão gia nên ở trong ngục suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc Diêu Phỉ trốn ở đâu. Nếu không bắt được Diêu Phỉ, chúng ta chỉ có thể đem Tào lão gia đi giao nộp.”

Tào Thịnh co quắp lại, sau đó bị cai ngục không nể tình kéo đi.

Đến lúc mọi người đi hết, H ồng Tùng Nguyên mới đi ra từ chỗ tối: “Lá gan Tào Thịnh không lớn, bị ngài hù như thế cũng không dám nói láo.”

Cỗ Trạch Mộ thản nhiên nói: “Cho dù ông ta không nói sai, nhưng chỉ với ông ta không đủ lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt. Cuối cùng chúng ta phải bắt được Diêu Phỉ mới được.”

H ồng Tùng Nguyên nhíu mày: “Ngài nói, vị quý nhân mà Diêu Phỉ nhắc đến rốt cuộc là ai?”

Cỗ Trạch Mộ không nói gì.

Hùng Tùng Nguyên nheo mắt nhìn nét mặt của hắn: “Sao ta cảm thấy dường như ngài đã đoán ra được thân phận của đối phương? Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi ngài, rốt cuộc đã tìm được manh mối gì từ trong thư của tổ phụ ngài?”

Cố Trạch Mộ chuyển chủ đề “Trước tiên đừng quản người kia là ai, bây giờ chuyện quan trọng nhất là bắt được Diêu Phi. Chúng ta bàn chuyện này đi.”

Hùng Tùng Nguyên nghi ngờ nhìn Cố Trạch Mộ, ông luôn cảm thấy dường như hắn che giấu chuyện gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136

Mặc dù chuyện Diêu Phi xảy ra chuyện chưa truyền đi, nhưng việc bắt người Tào gia gây nên động tĩnh không nhỏ. Rất nhanh đã có tin đồn truyền khắp Sung Châu, vì không biết lý do nên lúc này rất nhiều người trong thành cảm thấy bất an.

Cố Trạch Mộ đi ra khỏi nhà lao thì gặp Tạ Trường Phong đang nổi giận đùng đùng đi đến. Bình thường, Tạ Trường Phong vẫn duy trì phong độ của công tử thế gia, nhưng lần này Cố Trạch Mộ lại làm quá phận. Hấn sai người của phủ tổng đốc đi bắt người lại không thông báo với vị Tổng đốc này một tiếng, làm việc không xem ai ra gì như thế. Cho dù Tạ Trường Phong tốt tính cũng không nhịn được.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy Tạ Trường Phong cũng không hoảng sợ, trái lại còn chào hỏi y trước: “Tạ đại nhân.”

Tạ Trường Phong cười lạnh một tiếng: “Xem ra Cố công tử còn biết rõt cuộc ai là chủ nhân của phủ tổng đốc này?”

Cố Trạch Mộ cũng biết lần này mình làm việc quá phận, song thời gian gấp gáp, nếu nói cho Tạ Trường Phong biết thì đương nhiên y sẽ hỏi lý do. Nếu trì hoãn nữa chỉ sợ sẽ chậm trễ cho nên mới che giấu Tạ Trường Phong. Cố Trạch Mộ cũng không giải thích, thành thành thật thật nói xin lỗi với Tạ Trường Phong.

Tạ Trường Phong thấy thế, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút lại hỏi tiếp: “Ngài bắt người Tào gia làm gì?”

“Chuyện này... Có lẽ tạm thời không thể nói với Tạ đại nhân được.”

“Cố Trạch Mộ!”

Cố Trạch Mộ nhìn về phía Tạ Trường Phong, trầm giọng nói: “Sau khi chuyện này kết thúc, hiển nhiên ta sẽ nói hết lý do trong đó cho đại nhân biết. Nhưng giờ phút này xin thứ lỗi cho ta không thể nói được.”

“Cố Trạch Mộ!” Tạ Trường Phong tới gần hẳn, dường như giọng nói phát ra từ kẽ răng: “Làm người cũng không nên quá phận. Ngài lấy danh nghĩa phủ tổng đốc bắt quan nhân ta cũng không nói gì. Nhưng bây giờ ngài đã bắt người rồi, xét hỏi cũng đã xét hỏi, sao không nói lý do bắt bọn họ cho ta biết. Ngài thật sự xem Tổng đốc ta là Nê B ồ Tát trong miếu, bày cho đẹp mắt thôi sao?”

Cố Trạch Mộ không tránh không né: “Ta làm thế là vì muốn tốt cho đại nhân, có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt. Đại nhân chỉ cần biết rằng chuyện ta làm không tạo thành ảnh hưởng đến đại nhân là được.”

“Nực cười! Bây giờ toàn Sung Châu đều biết phủ tổng đốc chúng ta vô duyên vô cớ bắt người Tào gia! Bọn họ đều nghĩ rằng ta trị thủy không được nên trả thù riêng, vậy mà còn nói không tạo thành ảnh hưởng gì đến ta sao?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Đại nhân, Mạnh Tử viết: Trời định giáng cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên phải làm cho khổn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt...”

Tạ Trường Phong bị hắn chọc giận sôi lên, phất ống tay áo nổi giận ùng ùng rời đi.

H ồng Tùng Nguyên nhìn bóng lưng của Tạ Trường Phong, ở bên cạnh kính phục nói: “Chiêu này của ngài thật hung ác! Thật đấy!”

Cố Trạch Mộ liếc xéo ông ta một cái: “Được rồi, bớt nói mịa đi. Nếu không bắt được Diêu Phỉ thì tên tuổi đại sư thiên hạ đệ nhất tình báo mà ông tự phong cũng nên lấy xuống rồi!”

“Ai tự phong? Rõ ràng nó là sự thật mà!” H ồng Tùng Nguyên hét lên.

Nhưng sau khi hai người nói đùa, lúc nhắc đến chính sự thì H ồng Tùng Nguyên vẫn rất đáng tin cậy. Diêu Phỉ là người sống sờ sờ không thể biến mất không còn tăm hơi được. Chỉ mấy ngày sau, H ồng Tùng Nguyên đã tra được manh mối rồi dẫn theo người đi vây bắt.

Cố Trạch Mộ ở lại Sung Châu chờ tin của ông ấy, hấn và Tạ Trường Phong cả ngày thường xuyên gặp mặt nhau. Tạ Trường Phong vừa nhìn thấy mặt hấn thì nhớ lại những chuyện hấn làm lúc trước, y thật sự không nhận được nên dẫn người rời khỏi phủ tổng đốc đi về phía Đào Khâu tìm Hoắc Vân Tàng.

Cố Trạch Mộ không hề cảm thấy mình là tu hú chiếm tổ chim khách, hấn vẫn bình tĩnh chờ trong phủ tổng đốc. Cả ngày hấn chỉ xem sách, hoặc đi tìm Tào Nguyên trò chuyện.

Tào Nguyên ngồi đối diện Cố Trạch Mộ, hấn ta nhìn hảo hữu ngày xưa của mình, trong lòng đắng chát.

Cố Trạch Mộ rót hai chén rượu, hấn đẩy một chén đến trước mặt Tào Nguyên: “Tào huynh, uống chén rượu ủ ấm thân thể đi.”

Tào Nguyên mím chặt bờ môi. Cố Trạch Mộ có vẻ như vẫn đối xử với hấn như bình thường, nhưng hấn lại không dám dùng thái độ trước kia với Cố Trạch Mộ nữa. Cho dù hấn biết Cố Trạch Mộ là cố ý tiếp cận mình, thậm chí lợi dụng mình cũng không dám oán hận.

Tào Nguyên cười chua xót, hấn uống hết chén rượu kia.

Cố Trạch Mộ thấy hấn tâm sự nặng nề thì hỏi: “Tào huynh đang lo lắng cho lệnh cứu à?”

Tào Nguyên đặt chén rượu xuống, khẽ nói: “Cố công tử đừng nên gọi ta là Tào huynh. Ta là kẻ ti tiện, không gánh nổi tên gọi này.”

Mấy hôm nay Tào Nguyên vẫn luôn khúm núm trước mặt hấn, đây là lần đầu tiên Cố Trạch Mộ thấy hấn ta kiên cười như thế. Cố Trạch Mộ cười khẽ một tiếng: “Người thân thiết với cứu cứu người hơn tổ phụ nhi ầu nhi.”

Tào Nguyên không nói gì.

Cố Trạch Mộ tự mình nói: “Cũng khó trách, so với tổ phụ chỉ muốn lợi dụng huynh thì cứu cứu huynh đối với huynh thật lòng hơn nhiều. Lòng của huynh nghiêng về bên đó cũng là bình thường.”

Tào Nguyên nhin không được nói: “Cứu cứu và ta có huyết thống thân thiết, ta làm vậy cũng rất bình thường, nhưng Cố công tử thì sao? Ngài phí hết tâm tư đi điều tra chân tướng vụ án năm đó của Chiêm Thế Kiệt là vì cái gì?”

Cố Trạch Mộ nhìn Tào Nguyên một lát, đột nhiên hỏi: “Vì sao Tào công tử lại đột nhiên hỏi chuyện này? Cuối cùng huynh muốn biết hay là người khác muốn biết?”

Tào Nguyên giật mình, hắn ta còn chưa kịp nói chuyện đã thấy đột nhiên cánh cửa bị người ta đá văng, Diêu Phi dẫn người vọt vào.

“Cố công tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Cố Trạch Mộ nhìn thấy Diêu Phi phá cửa đi vào, hắn không hề hoảng sợ chút nào, chỉ nhíu mày nhìn về phía Tào Nguyên: “Tào huynh, ta vốn có ý cho huynh một con đường sống, vì sao huynh lại muốn đi cùng tặc tử chứ. Chẳng phải như thế đã tự cắt mất đường sống của mình rồi sao?”

Tào Nguyên nghe hắn nói thế thì gương mặt trở nên vắn vẹo: “Cái gì mà đường sống! Người chỉ giữ cái mạng lại cho ta thôi, cho dù ta sống cũng xem như kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Cố Trạch Mộ thương hại lắc đầu: “Tào huynh, làm người đừng nên quá tham lam, nếu không sẽ rất dễ hối hận. Huynh không sợ ta âm thầm mai phục sao?”

Tào Nguyên thấy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thế nên nghĩ rằng hắn còn hậu chiêu gì, trong lòng lại hơi dao động.

Diêu Phi đột nhiên bật cười lên: “Cố công tử, rốt cuộc bên cạnh người có bao nhiêu người ta đã biết từ lâu, những người này đều bị người phái đi tìm ta, bây giờ đã bị người của ta dẫn đi từ sớm. Cho dù bọn họ biết người

gặp nạn, muốn vội vàng trở về có lẽ cũng không kịp nữa rồi. Tạ Trường Phong bị người chọc giận rồi phủ gần như đã dẫn theo hết người của phủ tổng đốc, chỉ còn lại mấy người vốn không bảo vệ được người. Bây giờ người giả vờ bình tĩnh cũng vô ích.”

“Người cho rằng ta dựa vào bọn họ?”

Diêu Phi cười nói: “Chắc là người nghĩ lệnh tôn sẽ dẫn binh tới? Mấy ngày nay tuyết lớn rơi không ngừng, bọn chúng bị vây ở trên đường muốn tới ít nhất cũng phải hai hôm sau. Sao nào? Cỗ công tử, người còn chuẩn bị đường lui sao?”

Lúc này Cố Trạch Mộ không nói gì cả.

Tào Nguyên nghe thấy lời này, lúc này mới yên lòng lại.

Diêu Phi vỗ tay nói: “Không hổ là Cỗ công tử, đến tình cảnh trước mắt này lại vẫn tỉnh táo như thế, lại còn muốn dụ địch theo mình. Ta thì tin người đã không còn cách nào nữa rồi, nhưng người thấy núi Thái Sơn trước mặt sụp đổ lại không đổi sắc, vẫn bình tĩnh như thế thật sự khiến ta phải tôn kính. Diêu Phi ta sống nửa đời kính nể không bao nhiêu người, Cỗ công tử người là một trong số đó.”

Mặc dù Cố Trạch Mộ bị ông ta nói ra tính toán nhưng sắc mặt cũng không hề thay đổi. Hắn nhìn Diêu Phi, hỏi: “Diêu lão gia, nếu ông muốn chạy trốn thì lúc này đã chạy thoát rồi, cần gì phải trở về?”

“Trốn? Lão tử đây xây dựng cơ nghiệp nửa đời đều ở đây, chạy trốn thì sẽ không còn gì nữa. Người ngoại tộc xem chúng ta như khách vì chúng ta còn giá trị. Bây giờ chúng ta không còn gì nữa, chẳng lẽ phải sống nhờ vào nơi của những kẻ ăn lông ở lỗ kia sao?” Diêu Phi khẽ cười nói. “Hơn nữa, bây giờ biên quan đã bày thiên la địa võng, bây giờ ta vượt qua chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao? Phải phiên Cố công tử đi cùng Diêu mỗi lần này đi.”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Ta không có quan có chức, người bắt ta chỉ mang theo gánh nặng thôi. Người muốn lợi dụng ta để đi qua biên quan

thì càng là mơ mộng hảo huyền. Người Cố gia chúng ta không hề sợ chết, tổ phụ và phụ thân cũng không vì ta mà thả ông qua.”

Diêu Phi chắc chắn thở dài: “Cố công tử, nếu người thật sự là hài tử Cố gia thì đúng là không có tác dụng gì, nhưng người là huyết mạch duy nhất của Chiêm Thế Kiệt lưu lại trên đời này. Năm đó, Uy Quốc công vì bảo vệ người mà chống lại hoàng mệnh, bây giờ ông ta cũng sẽ cho đi mà thôi.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ thay đổi: “Sao ông lại biết được?”

Diêu Phi cười nói: “Đúng là Uy Quốc công giấu diếm tin tức về người rất kín, nhưng mà trên đời này không có chuyện gì có thể giấu không có kẽ hở. Chỉ cần đã làm thì nhất định sẽ đi đầu tra được.” Diêu Phi lại thở dài. “Cố Trạch Mộ, người thật sự rất thông minh, cũng rất có bản lĩnh. Người ở Sung Châu hơn một năm nay đùa nghịch chúng ta, ta cả ngày đánh nhận lại bị ngỗ trời mổ vào mắt, thất bại thảm hại trong tay người. Ta chịu phục, nhưng mà người tính toán chu đáo cẩn thận lại vẫn có sơ sót. Người không ngờ ta vẫn không chạy mà vẫn ở lại Sung Châu đúng không?”

“Những thứ này là quý nhân ở sau ông nói cho ông biết sao?” Đột nhiên Cố Trạch Mộ hỏi.

“Đương nhiên...” Diêu Phi vừa nói lời này ra thì đột nhiên im bặt, ông ta bật cười một tiếng: “Cố công tử, vào lúc này mà người không để ý mạng nhỏ của mình, lại còn quan tâm chuyện này. Đúng thật khiến cho ta khâm phục.”

“Dù sao ta cũng đã thành tù nhân của ông, ông nói với ta được chứ?”

Diêu Phi nhìn gương mặt bình tĩnh của Cố Trạch Mộ, tâm trạng của ông ta lại không thể nào bình tĩnh được. Nửa đời này của ông ta trải qua không biết bao nhiêu gió tanh mưa máu, từng bước đi đến nước này, cuối cùng lại hủy trong tay một đứa nhóc con, sao ông ta có thể tỏ ra rộng rãi như trên mặt được.

Ông ta nhìn Cố Trạch Mộ, bỗng nhiên nói: “Nhìn thấy người như vậy làm ta nhớ đến dáng vẻ trước khi chết của Chiêm Thế Kiệt.”

Thân thể Cố Trạch Mộ hơi dừng lại, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Diêu Phi nhìn vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng: “Người bắt Tào Nguyên cũng đã biết năm đó xảy ra chuyện gì. Không bằng bây giờ ta nói cho người biết Chiêm Thế Kiệt đã chết như thế nào... Người có biết, vì sao năm đó nhiều Ngõ tác đều tin chắc rằng Chiêm Thế Kiệt tự sát không?”

Cố Trạch Mộ nắm chặt nắm đấm bên người, hắn dự cảm được gì đó.

Diêu Phi lại cười một tiếng: “Bởi vì Chiêm Thế Kiệt thật sự tự sát.”

“Không thể nào!” Cố Trạch Mộ quả quyết phủ nhận, không chỉ vì lời Dụ bá nói mà quan trọng hơn là hơn một năm nay hắn cũng dần hiểu rõ Chiêm Thế Kiệt. Ông ta không phải người vô trách nhiệm, tùy tiện vứt bỏ mạng sống.

Diêu Phi nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Cố Trạch Mộ thì dường như càng vui vẻ hơn. Ông ta chậm rãi đến gần Cố Trạch Mộ, xích đến gần hắn mà khẽ nói: “Chiêm Thế Kiệt đúng thật là người tài giỏi, nhưng mà cho dù tài giỏi thế nào thì cũng có nhược điểm. Trên đời này, người có thể dùng lời nói ép Chiêm Thế Kiệt tự sát không nhiều, người suy nghĩ một chút thì sẽ biết ai có thể làm được? Người đó còn tồn tại mà người lại muốn lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt? Đúng là chuyện cổ tích.”

Diêu Phi nói xong đột nhiên đưa tay bắt lấy Cố Trạch Mộ, lại nghe thấy tiếng máy bắn tên rất nhỏ vang lên. Diêu Phi vội vàng lui về phía sau, nhưng ông ta vẫn bị mũi tên từ chiếc nỏ quẹt qua làm cánh tay bị thương.

Chẳng biết từ lúc nào ở trên tường của viện tử đã xuất hiện rất nhiều người mặc áo đen cầm máy bắn tên đang bắn. Mà Cố Trạch Mộ đã lui về chỗ an toàn từ lâu, lạnh lùng nhìn bọn người Diêu Phi.

Sắc mặt Diêu Phi cũng thay đổi: “Những người này tới từ đâu! Không thể nào! Người của người đã đi từ lâu rồi, Cố Vĩnh Hàn cũng không thể chạy tới nhanh như thế!”

Cố Trạch Mộ cũng không giải thích với ông ta, hấn vung tay lên, chỉ thấy máy bắn tên liên tục bắn ra. Mặc dù bọn người Diêu Phỉ cố sức ngăn cản, nhưng qua mấy lượt thì thủ hạ của ông ta đã bắt đầu ngã trên đất.

Trên người Diêu Phỉ cũng ch ồng chất vết thương, ông ta nhìn Cố Trạch Mộ với vẻ oán hận, quay người muốn chạy trốn. Ai ngờ ngoài cửa đã có một đồng người áo đen tràn vào, trong nháy mắt vây ông ta lại.

Lúc này, Diêu Phỉ muốn chạy trốn cũng không được, chỉ có thể đưa tay chịu trời, bị người ta bẻ lại quỳ gối trước mặt Cố Trạch Mộ.

Từ lúc nắm chắc chiến thắng trong tay đến lúc trở thành tù nhân cũng không tốn nhiều thời gian. Tào Nguyên còn chưa kịp phản ứng đã phải cùng Diêu Phỉ quỳ gối dưới chân Cố Trạch Mộ. Lúc này, hấn ta muốn c ầu xin tha thứ cũng đã không còn tác dụng.

Cố Trạch Mộ từ trên cao nhìn xuống Diêu Phỉ: “Ta cho ông thêm một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc người kia là ai?”

Sắc mặt Diêu Phỉ xám xịt không nói một lời.

Cố Trạch Mộ nhíu mày: “Đã đến nước này rồi ông còn cần phải giấu diếm sao?”

Diêu Phỉ giương mắt lên nhìn Cố Trạch Mộ, vết sẹo trên khóe mắt lộ vẻ âm lãnh lại tràn ngập vẻ hung tàn: “Cố công tử, ta thua không có bản lĩnh như người, muốn chém giết muốn róc thịt làm gì cũng được, nhưng người đừng nghĩ đến chuyện có thể như ý người.”

Cố Trạch Mộ lập tức ý thức được gì đó, hấn đưa tay gỡ cầm Diêu Phỉ ra, nhưng không ngờ Diêu Phỉ đã cắn lưỡi tự vẫn.

Máu tươi từ miệng Diêu Phỉ phun ra ngoài dính lên tay Cố Trạch Mộ. Diêu Phỉ rũ đầu xuống.

Một người áo đen bên cạnh nâng đầu ông ta lên, thử hơi thở sau đó lắc đầu với Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ siết chặt nắm đấm, máu tươi trên mu bàn tay lạnh xuống, hấn gật đầu với những những hắc y nhân kia kia: “Trước kia hãy dẫn người đi đi.”

Những người áo đen kia nghe lời mà dẫn người đi, lập tức trong viện chỉ còn lại Cố Trạch Mộ và một người áo đen duy nhất không rời đi.

Người áo đen kia lấy mặt nạ xuống, lại là Thụy vương.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137

Sau khi Diêu Phỉ chạy trốn, Cố Trạch Mộ và H ồng Tùng Nguyên đã phân tích qua r ốt cuộc ông ta sẽ chạy đi đâu. H ồng Tùng Nguyên vẫn nghĩ ông ta chạy về thảo nguyên, Cố Trạch Mộ lại nhìn về Sung Châu, hẳn cảm thấy Diêu Phỉ rất có thể sẽ ở lại Sung Châu.

Nhìn bề ngoài Diêu Phỉ là người rộng rãi phóng khoáng nhưng thật ra trong lòng là người có thù tất báo. Lúc ấy, Cố Trạch Mộ nghĩ rằng sau khi Diêu Phỉ bị mình gài bẫy như thế sẽ nuốt không trôi cục tức này, rất có thể ông ta sẽ quay lại trả thù. So với việc tung lưới đi tìm, Cố Trạch Mộ lại muốn chờ Diêu Phỉ tự chui đầu vào lưới cho nên mới thiết kế cục diện này.

Diêu Phỉ là kẻ vô cùng tự phụ, chỉ cần ông ta nhận định hẳn vì cái trước mà mà phái người đi tìm ông ta thì ông ta sẽ mắc câu. Thậm chí vì khiến cho Diêu Phỉ càng thêm tin tưởng, Cố Trạch Mộ còn giả vờ viết thư cho t ố phụ để tìm viện binh từ ông ấy.

Nhưng thật ra trước đó hẳn đã viết thư cho Thụy vương.

Lúc Thụy vương nhận được thư của hẳn thì lập tức không dám thất lễ, vội dẫn người chạy ngày đêm tới, lại chia người thành t ốp nhỏ đi vào thành, lén trốn trong phủ tổng đốc. Cũng chính vì giấu người của Thụy vương nên Cố Trạch Mộ mới cố ý chọc giận Tạ Trường Phong, để y dẫn người rời khỏi phủ tổng đốc.

Cũng may Diêu Phỉ thật sự vào bẫy nên mới khiến cho những tính toán của hẳn không uổng phí.

Có lẽ Diêu Phỉ không ngờ được trong tay hẳn có đội kỵ binh của Thụy vương. Cả đời Diêu Phỉ đều ủ mưu tính toán, ông ta dựa vào việc mình tài cao lớn mật nên kiếm được tiền tài đầy trời. Nhưng mà có lẽ ông ta không ngờ rằng cuối cùng mình lại thua ở đây. Có lẽ cũng chính vì thế, Diêu Phỉ đã đoán trước được kết cục của mình nên tự sát trước.

Mặc dù Cố Trạch Mộ tính toán bắt được ông ta nhưng lại không tính toán được chuyện này. Đế Diêu Phỉ tự sát đã mất đi người làm chứng, muốn để kẻ chủ mưu đến tội lại càng khó hơn.

Nhưng mà chuyện cũng xảy ra, nghĩ nữa cũng vô dụng. Cố Trạch Mộ thu hồi tâm tư, nhìn về phía Thụy vương: “Lần này đa tạ con.”

Từ khi Cố Trạch Mộ tiết lộ thân phận, Thụy vương chưa từng thấy hắn khách sáo đối với mình như thế. Thụy vương hơi hoảng sợ: “Con cái vốn dĩ nên làm việc vì phụ mẫu, phụ hoàng cần gì phải khách khí như thế.”

Cố Trạch Mộ nói: “Tuy nói như thế nhưng con đi tới đây cũng vô cùng vất vả. Dựa theo thân phận của chúng ta bây giờ thì con cự tuyệt cũng là chuyện bình thường. Con chịu đến giúp đỡ, cho dù thế nào ta cũng nợ ân tình của con.”

Thụy vương chưa từng thấy qua phụ hoàng suy nghĩ cho người khác như thế, ánh mắt của hắn càng trở nên kì lạ. Hắn cảm thấy mấy năm qua dường như phụ hoàng đã thay đổi rất nhiều.

Hắn nhớ tới cuộc đối thoại vừa rồi cũng có suy đoán mơ hồ, hơi không xác định mà hỏi: “Vì sao phụ hoàng đột nhiên nghĩ đến việc muốn tra vụ án của Chiêm Thế Kiệt?”

Đến lúc này, Cố Trạch Mộ cũng không tiếp tục giấu diếm nữa.

Thụy vương nghe xong, cả người đều choáng váng.

Năm đó, khi vụ án của Chiêm Thế Kiệt xảy ra thì hắn đã rời kinh đến Tương Nam. Nhưng vụ án này ảnh hưởng quá lớn, hắn cũng biết được sau khi Chiêm Thế Kiệt chết, đám người Chiêm phủ bị phán chém đầu cả nhà. Đó là ý chỉ của phụ hoàng, bây giờ phụ hoàng trở thành trẻ mồ côi của Chiêm gia, chuyện này cũng quá mỉa mai rồi.

Mặc dù trong lòng Thụy vương nghĩ như thế nhưng lại không dám nói ra.

Hắn dè dặt hỏi: “Nhưng phụ hoàng, năm đó vụ án này đã định, cho dù ngài lật lại bản án, song hoàng huynh là con ngài, sao huynh ấy có thể bãi bỏ ý chỉ của ngài được? Cho dù hoàng huynh đồng ý thì văn võ cả triều cũng sẽ không đồng ý đâu?”

Cố Trạch Mộ nói: “Con yên tâm, liên quan tới chuyện này ta đã có cách đối phó từ lâu. Chuyện này cũng đã xảy ra từ xưa, khi tiên triều Tuyên Đế cũng đã làm qua việc như thế, nó cũng trở thành giai thoại lưu truyền thiên cổ đến nay.” Hắn dừng một chút lại nói: “Hơn nữa, ban đầu ta đã nói không cho phép cầu mưa, chẳng phải y cũng đã làm khác sao?”

Thụy vương: “...” Nhưng hai chuyện này khác nhau nhiều lắm.

Thụy vương thở dài, hắn biết mình không thể khuyên nổi Cố Trạch Mộ. Thật ra nếu suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy cho dù từ góc độ nào, phụ hoàng làm chuyện này cũng sẽ không có gì đáng trách. Hơn nữa, nếu muốn chính miệng mình thừa nhận mình làm sai trước thiên hạ thì cần dũng khí lớn thế nào chứ? Hơn nữa, chuyện này sẽ ghi lại trong sử sách, sẽ thành vết nhơ mãi mãi của phụ hoàng.

Thử hỏi có đế vương nào không muốn mình lưu danh muôn đời? Từ xưa đến nay, cho dù đế vương làm sai chuyện thì cũng không hề thừa nhận. Thậm chí không thiếu hoàng đế vì chút chuyện này mà không kiên dè giết chết sử quan. So với bọn họ, hành động như thế của phụ hoàng mới xứng là chủ nhân thiên hạ.

Tuy nói lúc trước Thụy vương rất bội phục phụ hoàng, đời này của phụ hoàng vô số công tích, quản lý thiên hạ bình yên, được xưng tụng là hoàng đế tốt. Song, bây giờ đây hắn mới thật sự kính phục đức hạnh của phụ hoàng.

Thụy vương nói: “Phụ hoàng đã quyết tâm như thế thì con cũng chỉ có thể ủng hộ phụ hoàng. Nếu phụ hoàng có chuyện gì cần giúp thì lúc nào con cũng nghe lệnh.”

Không ngờ Cố Trạch Mộ chỉ lắc đầu: “Không cần, lần này cũng hơi bất đắc dĩ, chuyện sau này ta cũng không biết sẽ thế nào. Con không nên tùy

tiện nhúng vào.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, chuyện này ta tự có chủ trương, con không cần quan tâm. Máy hôm nay vất vả cho con rồi, ta vốn định giữ con lại cho nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng thân phận của con không thể bại lộ, có lẽ phải lập tức về Tương Nam ngay. Thừa dịp bây giờ còn chút thời gian, con nghỉ ngơi thật tốt rồi một lát đi.”

Thụy vương chỉ có thể nuốt lời muốn nói xuống, thật ra hẳn nghĩ nếu Cố Trạch Mộ nói thân phận của mình cho hoàng huynh thì sẽ không phiền toái như thế. Song, hẳn cũng hiểu được sự lo lắng của Cố Trạch Mộ nên cũng không nói nhiều. Có đi đâu, hẳn tự nhận mình hiểu rất rõ hoàng huynh, dựa vào thân phận của Cố Trạch Mộ lúc này, cho dù không thể lật lại bản án thì cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Huống chi vẫn còn Nguyên Gia nữa mà.

Hẳn nghĩ thế cũng tạm thời yên tâm hơn.

Sau đó, Thụy vương không tiếp tục hỏi nữa, hẳn đã làm xong chuyện của mình, cũng nên đi thôi. Song, hẳn vẫn nhớ sau khi trở về Tương Nam thì phải chú ý đến kinh thành, tránh cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Thụy vương vừa mới rời đi, Cố Vĩnh Hàn đã đến.

Cố Trạch Mộ vừa mới ứng phó với nhi tử, bây giờ lại phải ứng phó với phụ thân, thật sự vô cùng bận rộn.

Lần này, Cố Vĩnh Hàn đến chủ ý vì muốn đưa người Tào gia và Diêu Phi đến Nghiệp Thành. Mặc dù trước đó Cố Trạch Mộ gửi thư cho tổ phụ nói mình tính toán muốn bắt Diêu Phi, bảo y tới muộn một chút, nhưng Cố Vĩnh Hàn lo lắng cho an nguy của nhi tử nên vẫn cố gắng đi nhanh. Lúc này, nhìn thấy Cố Trạch Mộ bình yên vô sự, y mới thở phào nhẹ nhõm. Có đi đâu sau khi thở phào một hơi thì lại tức giận và sợ hãi khi hẳn có gan làm loạn.

“Tiểu tử thúì, vậy mà lại lấy mình làm mỗ tử, con đúng là gan to bằng trời!”

Từ nhỏ đến lớn, Cố Trạch Mộ luôn tỉnh táo trầm tĩnh, khiến Cố Vĩnh Hàn nói chuyện với hắn luôn phải cẩn thận, cũng luôn xem hắn như người lớn. Lần này y tức đến nổi phẫn, chưa đợi Cố Trạch Mộ nói gì đã “Đùng đùng” mắng hắn một trận.

Cố Trạch Mộ đã sống hai đời, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta mắng thẳng mặt như thế. Nhưng mà sau khi kinh ngạc, một chút tức giận kia cũng tan thành mây khói khi nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Cố Vĩnh Hàn/

Tiếc là, dường như Cố Vĩnh Hàn không học được cách viết hai chữ chường mực thế nào. Thật vất vả y mới nắm lấy được sai lầm của Cố Trạch Mộ, nên y nắm chặt cơ hội tỏ rõ uy phong của người cha.

Lúc đầu Cố Trạch Mộ còn im lặng chịu đựng, sau đó thấy y càng lúc càng quá đáng, trên trán hắn nổi gân xanh: “Ngài nói xong chưa?”

Cố Vĩnh Hàn thở hắt hển một hơi, sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn một chút: “Ta biết con vội vàng muốn tra ra chân tướng, nhưng cũng không thể lấy an nguy của mình ra làm trò đùa được! Nếu con thật sự xảy ra chuyện gì, con bảo người nhà phải làm sao bây giờ?”

Cố Trạch Mộ có vẻ giật mình, sau đó thành tâm thành ý nói xin lỗi: “Con biết rồi, cha, thật xin lỗi.”

Cố Vĩnh Hàn nghe tiểu tử từ trước đến nay luôn ngông cuồng tự đại nói xin lỗi, lại thêm tiếng “Cha” tràn đầy kính ý thì chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều thoải mái. Trên mặt y vô thức tỏ vẻ đắc ý: “Được rồi, cha biết, đứa nhỏ này vẫn khiến người ta phải lo lắng. Sau này ta làm cha phải dạy bảo con nhiều hơn mới đúng.”

Cố Trạch Mộ thấy sắc mặt của y sắp mở xưởng nhuộm được rồi, hắn lại khôi phục sắc mặt như trước mà nhìn Cố Vĩnh Hàn.

Cố Vĩnh Hàn vô thức thẳng người lên: “Con đã biết sai thì ta cũng không nói nhiều nữa.” Y nói xong dường như cảm thấy mình không đủ lực nên nói thêm một câu. “Hơn nữa, ta làm cha không dạy bảo nhi tử ruột của mình sao được?” Y còn đặt biệt nói thêm chữ “Ruột”.

Cố Trạch Mộ cười như không cười nhìn y, hẳn không tin đến lúc này Cố Vĩnh Hàn còn không biết thân phận của hắn.

Đương nhiên Cố Vĩnh Hàn đã biết. Lúc trước, khi Cố Trạch Mộ nói chuyện này với Mẫn phu nhân, Mẫn phu nhân đã nói với Uy Quốc công. Đương nhiên Uy Quốc công sẽ không giấu diếm nhi tử.

Cố Vĩnh Hàn nhìn vẻ mặt của Cố Trạch Mộ, y hơi không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, ra vẻ hung ác mà nói: “Nhìn cái gì thế, ta nói con là con ta thì con là con ta. Ta đã nuôi con lớn như thế, cho dù không có ơn sinh thành cũng có công dưỡng dục. Chẳng lẽ con còn muốn không nhận ta làm cha sao?”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ biết Cố Vĩnh Hàn nói thế là không muốn để cho hắn khó xử mà suy nghĩ nhiều. Cố Vĩnh Hàn có vẻ như bất tài nhưng thật ra tâm tư vô cùng tỉ mỉ quan tâm. Lúc trước, khi thân phận của Cố Trạch Mộ chưa bại lộ, hắn cảm thấy Cố Vĩnh Hàn đối tốt với hắn là vì huyết thống. Sau khi hắn biết thân phận của mình, cũng biết từ đầu Cố Vĩnh Hàn đã biết rõ mình không phải con ruột. Nhớ lại thái độ của y đối xử với mình khiến cho hắn cảm thấy Cố Vĩnh Hàn vô cùng thiết thòi.

Nhưng hôm nay đã nói như thế, Cố Trạch Mộ rốt cuộc cũng thả lỏng tâm tư, hắn trầm giọng nói: “Ngài nói đúng, là con hẹp hòi.”

Trong lòng Cố Vĩnh Hàn khẽ thở ra, trên mặt lại cười dửng dưng: “Đúng thế, tục ngữ nói một ngày làm cha thì cả đời làm cha. Con đã gọi ta một tiếng cha thì sẽ mãi mãi là con trai ta.”

Cố Trạch Mộ dở khóc dở cười: “Đây là tục ngữ ở đâu thế?”

“Con quản nhiều như vậy.” Cố Vĩnh Hàn thờ ơ phát phát tay. “Ta vẫn giữ câu nói kia, cho dù sau này con nhận tổ quy tông, nhưng nếu con có

việc gì cũng có thể tìm ta nói chuyện. Đến lúc đó hai chúng ta uống rượu với nhau.”

Cố Trạch Mộ cười lên, khẽ vâng dạ.

Cố Vĩnh Hàn lại liếc mắt nhìn Cố Trạch Mộ, xúc động nói: “Tiểu tử con cũng lớn nhanh quá. Lúc này chỉ mới mấy năm mà đã sắp cao bằng cha rồi. Nếu tổ phụ con nhìn thấy con thế này, không biết trong lòng ông ấy vui thế nào.”

Cố Trạch Mộ biết ngụ ý của y, chỉ nói: “Có lẽ phải làm tổ phụ thất vọng rồi.”

Cố Vĩnh Hàn ngạc nhiên: “Sao thế? Chẳng lẽ con không đi Nghiệp Thành với ta sao?”

Cố Trạch Mộ nói: “Tạm thời chưa đi, con còn vó vài việc chưa xử lý xong. Đến khi làm xong, con sẽ đi Nghiệp Thành tìm ngài và tổ phụ.”

Cố Vĩnh Hàn hơi thất vọng, vốn dĩ y còn muốn hai cha con sẽ tâm sự trên đường đi. ai ngờ cũng không có cơ hội này. Nhưng mà y biết Cố Trạch Mộ ở lại là có chuyện cần làm, từ nhỏ đứa nhỏ này đã có chủ ý. Y cũng không khuyên nhiều, mang theo sự tiếc nuối rời Sung Châu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138

So với trước đó Cố Vĩnh Hàn dịu dàng thì bên này Cố Trạch Mộ và Tạ Trường Phong lại giương cung bạt kiếm.

Mặc dù Tạ Trường Phong rời khỏi phủ tổng đốc nhưng vẫn ở người lại. Y nghe nói Cố Trạch Mộ thiết kế bắt Diêu Phi, trong phủ tổng đốc không chỉ có một đồng người áo đen không rõ thân phận đi vào mà sau đó lại nghênh đón quân đội của phủ Uy Quốc công. Cố Vĩnh Hàn lại không chờ y trở về đã mang theo thi thể Diêu Phi và đám người người Tào gia nghênh ngang rời đi.

Rõ ràng những người này đã xem phủ tổng đốc trở thành khách điếm, đi tới đi lui không hề cố kỵ. Cố Trạch Mộ âm thầm lại chuyện lớn như thế, y làm Tổng đốc lại chẳng biết gì cả, lại mơ mơ màng màng. Đây đúng là tát một bạt tai lên mặt y.

Vì chuyện lúc trước mà Tạ Trường Phong đã có lục đục với Cố Trạch Mộ, bây giờ lại thấy tình cảnh như thế, y gần như dùng hết mọi sự nhẫn nại của mình mới đề được cơn giận xuống. Y hỏi Cố Trạch Mộ: “Cố công tử, đến lúc này ngài đã có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới nói chuyện Diêu Phi buồn sắt và muối lậu cho y biết, chỉ che giấu việc mình tra được vụ án Chiêm Thế Kiệt.

Nhưng mà Tạ Trường Phong nghe hẩn giải thích xong lại không hề vui vẻ, trái lại càng tức giận hơn: “Chuyện như vậy, vì sao ngài không nói với ta? Ngài cảm thấy ta sẽ mật báo với Diêu Phi hay cảm thấy ta thành sự không có bại sự có thừa?”

Cố Trạch Mộ cũng biết mình làm thế hơi quá đáng, nhưng hẩn không thể không giấu mọi chuyện. Vì thế hẩn chỉ có thể tạ lỗi với Tạ Trường Phong, hẩn giải thích nói: “Những chuyện này quan hệ trọng đại, ngài biết càng ít càng tốt, cũng không phải ta cố ý giấu diếm đại nhân.”

Tạ Trường Phong cười lạnh một tiếng: “Cố công tử lấy đại cục làm trọng như thế, trái lại có vẻ ta tính toán chi li. Nhưng mà phủ này không phải để Cố công tử độc đoán. Cố công tử làm việc như thế, phủ tổng đốc con con này có lẽ không chứa nổi vị Đại Phật như ngài.”

Cố Trạch Mộ đã biết sau chuyện này thì quan hệ giữa hắn và Tạ Trường Phong sẽ không thể nào trở về như ban đầu nên nhân tiện nói: “Đại nhân yên tâm, ta sẽ bẩm báo Thái tử điện hạ. Chuyện này ta chịu trách nhiệm, ta sẽ hồi kinh lĩnh phạt.”

Ai ngờ Tạ Trường Phong cũng không cảm kích: “Ngài đường đường là xá nhân Đông cung, Thái tử điện hạ tin tưởng ngài như thế sao có thể tránh phạt được. Không biết Cố xá nhân nói xong chưa? Có thể cho phép tại hạ cáo từ rồi chứ?”

Cố Trạch Mộ hơi nhú mày.

Hai người tan rã trong không vui lần nữa.

Hồng Tùng Nguyên tặc lưỡi nói: “Bây giờ vị Tạ đại nhân này đã hoàn toàn trở mặt với ngài rồi? Thật đúng là không nhìn ra y còn có bộ mặt này nữa.”

Cố Trạch Mộ nói: “Thật ra chuyện này ta cũng không suy nghĩ kỹ. Nếu lúc trước có thể nói với Tạ Trường Phong thì chưa chắc sẽ dẫn đến tình cảnh bây giờ.”

“Ta thấy chưa chắc.” Hồng Tùng Nguyên nói. “Tạ Trường Phong là kẻ thích ôm công, nếu y biết thì tất nhiên sẽ muốn tham gia. Ai biết lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì?”

Ông lại an ủi Cố Trạch Mộ: “Nhưng mà trở mặt cũng không sao, dù sao đã tra được chân tướng rồi, sau này chúng ta sẽ trở lại kinh thành rồi.”

Cố Trạch Mộ ừm một tiếng, lại nói: “Được rồi, không nhắc đến y nữa. Ông đi Đào Khâu tra được gì rồi?”

Lúc này H ồng Tùng Nguyên mới lấy từng món đồ mình tra được ra. Lúc đó vì muốn diễn xuất chân thật cho nên H ồng Tùng Nguyên thật sự dẫn người đi theo người của Diêu Phỉ chạy rất xa. Nhưng ông không chạy lung tung, mà đi đường vòng đến Đào Khâu. Tuy nói, Cỗ Trạch Vũ đã lật tung Diêu gia nhưng cũng không tra được tin tức của vị quý nhân kia. Lúc này, Cỗ Trạch Mộ mới quyết định để H ồng Tùng Nguyên đi thêm lần nữa, dựa theo năng lực của ông có lẽ có thể phát hiện chút dấu vết còn lại.

H ồng Tùng Nguyên đúng là không phụ sự nhờ vả.

Thật ra ông tìm được một mật thất vô cùng bí ẩn trong Diêu gia, nhưng vì đến quá muộn nên phần lớn chứng cứ đã bị thiêu rụi. Cũng may có lẽ đối phương đã quá vội vàng nên có vài quyển sổ sách chưa đốt sạch hết. Từ những quyển sổ này có thể nhìn ra mỗi tháng Diêu Phỉ sẽ chi ra một khoản tiền bạc không nhỏ, tiếc rằng ông ta quá cẩn thận, chỉ đưa bạc mà không đưa ngân phiếu, không thì đã có thể tra được người kia là ai.

H ồng Tùng Nguyên thở dài: “Đáng tiếc Diêu Phỉ chết rồi, nếu không chúng ta nhất định biết người kia là ai từ trong miệng của ông ta!”

“Chuyện này cũng do ta không nghĩ đến, không ngờ Diêu Phỉ lại tự sát.”

“Chuyện này cũng không thể trách ngài, lúc đó trong tình huống như vậy ngài cũng đã làm hết khả năng rồi. Chỉ có thể nói Diêu Phỉ này quá cứng rắn.” H ồng Tùng Nguyên nói xong, lại nói: “Nhưng ta thấy hình như ngài đã nghĩ ra thân phận của kẻ đứng sau?”

Cỗ Trạch Mộ gật gật đầu, hắn nói những lời Diêu Phỉ trước khi chết đã nói cho H ồng Tùng Nguyên nghe.

H ồng Tùng Nguyên ngạc nhiên: “Theo lời ông ta nói, người này không chỉ có thân phận cao mà dường như cũng có chút quan hệ với Chiêm Thế Kiệt. Chẳng lẽ người này...”

Cỗ Trạch Mộ chậm rãi nói: “Khang Diệp.”

“Khang Diệp?”

Không trách được Hồng Tùng Nguyên kinh ngạc như vậy. Mặc dù Hồng Tùng Nguyên không quen biết Khang Diệp, nhưng khi đó ông và Tiêu Dận là bạn tốt, cũng từ trong miệng Tiêu Dận biết được đủ mọi chuyện của tên thư đờng này. Ông cũng vô cùng khâm phục trí thông minh của người này.

Khang Diệp am hiểu mưu lược nhất, hơn nữa ông ta làm việc giống như linh dương treo sừng[1], không để lại dấu vết. Một người như thế nếu trở thành đờng đội đương nhiên là tốt, nhưng nếu thành đối thủ thì chẳng phải rất khó khăn sao.

[*] Linh dương móc sừng: Khi ngủ linh dương sẽ treo sừng lên cây mà ngủ, chân không chạm đất để tránh tai họa. Câu này chỉ người cẩn thận.

Mặc dù Hồng Tùng Nguyên biết Cố Trạch Mộ nói thế thì đã có chứng cứ, nhưng ông vẫn không dám tin tưởng. “Tuy nói như thế, nhưng sao Khang Diệp lại phải làm thế chứ?”

Thật ra đây cũng là điều khiến Cố Trạch Mộ cảm thấy khó hiểu. Mặc dù Khang Diệp đã từ quan từ sớm, nhưng cả đời này ông ta đã làm chức vị cao nhất của văn thân, cũng không biết danh lợi. Trong tình huống đó, ông ta cần gì phải nhúng vào chuyện này chứ. Chẳng lẽ ông ta không biết chỉ cần một chút vô ý sẽ hủy thanh danh cả đời của ông ta sao?”

Song, nếu gạt bỏ những thứ này, chỉ nhìn vụ án của Chiêm Thế Kiệt một cách đơn thuần thì người đứng sau màn thật đúng là Khang Diệp, tất cả đều nói thông suốt được. Đầu tiên, thân phận của Khang Diệp cực cao, cho dù đã lui nhưng ông ta là người ở vị trí cao nhiều năm, giao thiệp cực rộng, quý nhân mà Diêu Phỉ nhắc đến là ông ta cũng hợp lý. Tiếp theo, tọa sư[2] lúc trước của Chiêm Thế Kiệt chính là Khang Diệp, hai người cũng đã có danh phận sư đồ, đương nhiên Chiêm Thế Kiệt rất tin tưởng ông ta. Nếu Khang Diệp có tính toán muốn lợi dụng Chiêm Thế Kiệt thì cũng không phải chuyện khó.

[2] Tọa sư: Cách tiến sĩ gọi quan chủ khảo, từ này được dùng trong thời Minh, Thanh.

Hồng Tùng Nguyên nghe Cố Trạch Mộ phân tích, thấy hẳn có vẻ bình tĩnh nhưng Hồng Tùng Nguyên biết trong lòng hẳn không hề dễ chịu. Lúc trước, Phụng Triễn và Khang Diệp đều là phụ tá đắc lực của Tiêu Dận. Nhưng hai người đó, khi xưa Phụng Triễn lạm dụng binh quyền, cho dù y không có ý nghĩ mưu phản, song hành động tự tiện của y là đi đầu để vương không thể nhìn được. Còn Khang Diệp, nếu như chuyện lúc này là thật thì ông ta không chỉ phụ sự tin tưởng của Chiêm Thế Kiệt dành cho ông ta, mà cũng làm cho năm đó Tiêu Dận dựa dẫm vào ông ta bị tát mạnh một cái.

Cho dù là nguyên nhân gì đều khiến cho người ta rất khó chịu.

Hồng Tùng Nguyên khẽ thở dài: “Ngài muốn đi tìm ông ta sao?”

Cố Trạch Mộ trầm giọng nói: “Đương nhiên, ta muốn đích thân đi gặp ông ta một chút, để chính miệng hỏi ông ta chân tướng chuyện này.”

Ngu Thành, Khang gia.

Đại thiếu gia Khang gia đang cằn lặt chim vừa khẽ hát vừa nhảy chân sáo trên hành lang thì bất chợt va vào một người. Lồng chim kia suýt chút nữa rơi xuống, hắn nhìn thoáng qua con chim quý báu của mình, há miệng mắng: “Chạy lung tung gì đó, con mẹ nó người vội đi đâu thai sao... Thập Ngũ thúc?”

Sắc mặt Khang Nam hốt hoảng, trên mặt đỏ mồn hôi lớn cỡ hạt đậu. Y không để ý nói chuyện với đại thiếu gia Khang gia, chỉ khẽ gạt đầu rồi vội vàng chạy tới chủ viện.

Đại thiếu gia Khang gia hừ lạnh một tiếng, khẽ nói: “Chỉ là một đứa con thứ được tổ phụ khen ngợi thôi sao? Lại còn nghĩ mình là nhân vật gì thế?” Nhưng mà hắn cũng chỉ nói những lời này cho mình nghe. Mặc dù Khang Nam là con thứ, song phụ thân y lại không thể xem thường, người đó chính là Khang Diệp.

Khang Nam vội vàng chạy vào viện, gia chủ Khang đang ở trong thư phòng xem bức tranh chữ mình vừa lấy được. Lúc y xông vào ông cũng không tức giận, trái lại còn cười nói: “Nam Nhi tới thật đúng lúc, ta đang muốn tìm con đây, con xem bức tranh chữ này...”

“Đại bá, không xong, xảy ra chuyện rồi!”

Gia chủ Khang gia nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì, con từ từ nói, đừng gấp.” Nói xong, ông ta lại rót chén nước. “Đến đây, uống nước rồi từ từ nói.”

Khang Nam chạy thở không ra hơi, uống một hớp hết nửa ấm trà rồi mới nói: “Đại bá, chuyện không xong rồi. Con vừa nhận được tin, Diêu Phi bị bắt rồi.”

“Diêu Phi? Diêu Phi bị bắt!” Gia chủ Khang gia vô cùng sợ hãi. “Sao ông ta lại bị bắt? Vì sao bị bắt? Còn nữa, ai bắt ông ta?”

“Nghe nói là Tam công tử phủ Uy Quốc công gài bẫy bắt được, còn chưa biết tội danh. Hôm nay, người của chúng ta tới cửa tìm Diêu Phi mới phát hiện Diêu gia đã trống rỗng từ lâu. Quân đội Uy Quốc công đã lật tung cả Diêu gia ở Đào Khâu. Còn nữa, thông gia với Diêu Phi, Tào gia cũng bị dẫn tới Nghiệp Thành rồi!”

Sắc mặt gia chủ Khang gia trắng bệch: “Xong xong rồi, nhất định là những chuyện kia đã bị phát hiện rồi. Không thì sao người của Uy Quốc công lại đến bắt thương nhân chứ. Không ổn rồi, mấy năm nay Diêu Phi vẫn đưa bạc đến cho phủ chúng ta, nhất định bọn chúng sẽ tra đến chúng ta... Vậy phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Khang Nam cũng trở nên khó coi.

Gia chủ Khang gia càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng nghiêng răng nói: “Không được, chỉ sợ chuyện này chúng ta không có cách nào, chỉ có thể để cha con ra mặt.”

“Cha con...” Sắc mặt Khang Nam trở nên ảm đạm hơn. “Năm đó cha con đã nói sau này đừng tìm ông ấy nữa. Ông ấy nói tuyệt tình như thế, có lẽ...”

“Nói thì nói thế, nhưng bây giờ tình hình đã khác xưa rồi! Nếu thật sự xảy ra chuyện, không nói nhà chúng ta, chỉ sợ Hiên phi nương nương trong cung và Đại hoàng tử điện hạ cũng bị ảnh hưởng. Cha con là người mạnh miệng mềm lòng, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu!”

Khang Nam còn muốn nói gì đó, nhưng gia chủ Khang gia đã sốt ruột cho người chuẩn bị xe ngựa đi ra ngoài thành.

Khang Diệp cũng không ở Khang gia trong thành, từ mấy năm trước ông ta đã sống trong núi ở ngoài thành. Bên cạnh ông ta chỉ có một gã sai vặt và một vú già thô sử hèn hạ, trải qua cuộc sống nghèo khó vừa làm ruộng vừa dạy học.

Lúc gia chủ Khang gia và Khang Nam chạy đến mới biết Khang Diệp không ở trong nhà. Gã sai vặt nói: “Gia chủ, Thập Ngũ thiếu gia, trước đó lão gia đã ra ngoài, thật sự không có ở trong nhà.”

Gia chủ Khang gia tức đến nổ phổi: “Vậy người còn không mau đi tìm?”

“Tiểu nhân cũng không biết, ngài cũng biết lão gia đi ra ngoài đầu tụt tiện. Đi đâu, đi bao lâu, ai cũng không biết được.”

Gã sai vặt nói lời này là thật, gia chủ Khang gia cũng không có cách nào. Trước đó, ông ta đã biết tính tình Khang Diệp quái lạ, nếu không vì chuyện này thì ông cũng không muốn tới tìm Khang Diệp để nếm mùi thất bại. Nhưng bây giờ không nghĩ được cách gì cả, chỉ có thể tạm thời chờ Khang Diệp trở về.

Hai người yên lặng chờ trong phòng nhỏ của nhà tranh này một buổi chiều, trà nguội thì rót một mình, chân lạnh đến tê rần thì Khang Diệp mới ung dung chậm rãi đi về.

Khang Diệp mặc một bộ trường bào màu xám giản dị, khuôn mặt gầy gò, tóc đã bạc trắng, nhìn có vẻ còn lớn tuổi hơn vị người huynh trưởng gia chủ Khang gia này một chút. Trán của Khang Diệp hơi gồ, hàm dưới có bộ râu đẹp, nếu béo một chút, mặt mũi hiền lành một chút thì nhìn rất giống Thọ Tinh.

Nhưng mà gia chủ Khang gia không dám suy nghĩ về đường đệ như thế, ông ta biết tính tình của Khang Diệp khác Thọ Tinh nhiều lắm.

Khang Diệp thấy bọn họ, sắc mặt cũng không hề thay đổi. Ông và gã sai vặt lấy rương sách sau lưng xuống, lại tự mình rót một chén trà cho bản thân.

Khang Nam nhìn ông, trong mắt toát ra tình cảm gắn bó, nhưng mà Khang Diệp thấy y thì vẻ mặt không hề thay đổi. Sắc mặt Khang Nam lộ vẻ suy sụp.

Mà gia chủ Khang gia cũng không còn vênh mặt hất hàm sai khiến như trong nhà nữa, ông ta trở nên khiêm tốn hơn nhiều. Mặc dù ông ta là gia chủ nhưng cũng biết Khang gia có ngày hôm nay cũng đều dựa vào Khang Diệp, cho nên ở trước mặt Khang Diệp ông ta không thể ngóc đầu lên được. Hơn nữa, ông ta biết rõ tính cách của Khang Diệp, sợ rằng nếu mình đắc tội Khang Diệp thì không biết mình sẽ chết thế nào.

Khang Diệp chậm rãi uống trà, cũng không hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Gia chủ Khang gia lại không kiềm được, vội nói tin tức cho Khang Diệp nghe. Khang Diệp nghe xong, hồi lâu mới nói: “Năm đó ta đã nói cái gì. Ta bảo các người đừng tham nữa, các người có nghe ta không? Bây giờ xảy ra chuyện lại nghĩ đến việc tìm ta.”

“Oan uổng mà!” Gia chủ Khang gia vội vàng nói. “Ta thật sự không có tham, sao ta biết tên Diêu Phi này lại có gan làm loạn như thế, còn buôn sắt. Phải biết tội này phải chém đầu, sao ta dám thu tiền của ông ta chứ!”

Khang Diệp cười lạnh một tiếng: “Người không biết? Diêu Phỉ đưa tiều tới chẳng lẽ để cho chó ăn?”

Gia chủ Khang gia không dám nhiều lời.

Khang Diệp chậm rãi nói: “Năm đó, sau chuyện của Chiêm Thế Kiệt ta đã nói đó là lần cuối cùng, ta sẽ không dính vào chuyện này nữa. Bây giờ cho dù người dẫn theo toàn tộc quý gối trước mặt ta cũng đừng mong ta sẽ đồng ý.”

Gia chủ Khang gia tỏ vẻ đau khổ mà nói: “Ta biết ta biết, mấy năm nay Khang gia chúng ta có thể sống êm đẹp đều là nhờ ơn của đệ, nhưng chẳng phải ta không còn cách nào sao? Đệ cũng biết ta không có bản lĩnh, Diêu Phỉ dám to gan làm loạn...”

“Đúng là Diêu Phỉ to gan, nhưng nếu người không giả truyệ̀n ý ta thì sao ông ta làm ra tội lớn ngập trời như thế?” Khang Diệp cắt ngang lời gia chủ Khang gia, lạnh lùng nói: “Lúc trước, ta đã nghiêm ngặt khống chế lượng muối bán cho ngoại tộc mỗi năm, nếu các người chịu nghe ta khiêm tốn một chút thì sao ần ỉ đến mức cây to đón gió bị người khác tận diệt chứ?”

Gia chủ Khang gia không dám nói, không ngờ mấy năm nay Khang Diệp ở trong nhà tranh không để ý chuyện bên ngoài lại có thể đoán cách làm việc của bọn họ chuẩn như vậy.

Ông ta thấy khóc lóc không xong thì cũng không để ý đến uy nghiêm của gia chủ nữa, quỳ “Lộp cộp” xuống. “Ngũ đệ à! Vi huynh biết sai rồi! Sau này cho dù đệ nói gì ta đều nghe theo đệ, nhưng trước mắt đệ phải cứu chúng ta đã! Một khi chuyện này bị điệ̀u tra ra thì toàn tộc Khang gia chúng ta sẽ phải b ạ̉i thêm mạng vào đó!”

Khang Diệp không hề bị lay động, gia chủ Khang gia thấy thế thì khóc lớn hơn: “Ngũ đệ à! Đệ còn nhớ năm đó muốn cho giáo dụ đ ệ̀ cử đệ đi Quốc Tử Giám học mà cha ta đã quỳ trước cửa nhà ông ta cả ngày trời! Đầu gối cũng quỳ đến hồng, còn nữa, lệ phí cho đệ lên kinh đều do nhà

chúng ta cần rằng tiết kiệm được mà gom góp cho đê! Đê không thể thấy chết không cứu chứ!”

Khang Diệp nhìn ông ta diễm, vẻ mặt hiện lên sự chán ghét.

Ông không biết vì sao thân thích hiềm lạnh thân thiện, tộc nhân chất phát lại biến thành dáng vẻ buồm nồm, lòng tham không đáy như bây giờ. Mấy năm nay, vì trả phần ân tình này mà không biết ông đã làm bao nhiêu chuyện cần rút lương tâm. Đến lúc này vẫn bị bọn họ ép buộc như thế.

Gia chủ Khang gia khóc hồi lâu cũng không thấy Khang Diệp phản ứng, ông ta nhìn qua khe hở thấy gương mặt lạnh lùng của Khang Diệp, trong lòng “Lộp bộp” một cái. Mấy năm nay, ông ta đã có thói quen dùng ân tình để ép buộc Khang Diệp, mà cho dù sắc mặt Khang Diệp lạnh lùng nhưng cuối cùng cũng sẽ mềm lòng đồng ý. Ông ta không ngờ được lúc này chiều này lại không còn dùng được nữa.

Gia chủ Khang gia lo lắng đến mức đầu đầy mồ hôi, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn Khang Nam bên cạnh. Ông ta vội nói: “Ngũ đê, cho dù đê mặc kệ chúng ta thì chẳng lẽ mặc kệ luôn tử của đê sao? Mấy năm nay, đứa nhỏ này vẫn được gửi nuôi trong tộc, có cha như không cha, nhưng nó vẫn không oán trách một lời, nó vẫn hiếu thuận với đê. Mỗi tháng, trong tộc đưa bút mực, lương thực, lửa than cho đê thì đứa nhỏ này đâu xem qua từng thứ, chỉ sợ đê dùng không thoải mái. Ngay từ lúc đê sinh nó ra đã không nuôi nó, thật vất vả nó mới lớn lên được như thế, tính ra cũng sắp trưởng thành lấy thê tử sinh con rồi. Chẳng lẽ đê trơ mắt nhìn nó chết chung với chúng ta sao?”

Khang Nam kinh ngạc nhìn gia chủ Khang gia đang khóc lóc kể lể, lại nhìn Khang Diệp không còn thờ ơ lạnh nhạt nữa. Y cũng không nói gì, chỉ yên lặng siết chặt nắm đấm.

Khang Diệp nhíu mày nhìn về phía Khang Nam.

Con ông duyên phận mỏng manh, ông chỉ có một đứa con gái với thê tử. Những hài tử khác đâu không sống nổi, cho dù ông nghĩ cách gì, mời bao nhiêu đại phu, thậm chí tin vào quỷ thần cũng không thể giữ lại. Cuối cùng,

sau khi sinh Khang Nam ra, vì để đứa trẻ này được sống nên chỉ có thể gửi nuôi nó vào những nhà khác. Lúc này Khang Nam mới mạnh khỏe lớn lên.

Thoáng chốc mười mấy năm trôi qua, mấy năm nay mặc dù Khang Diệp có vẻ chẳng quan tâm Khang Nam nhưng thật ra vẫn phải người âm thầm để ý y. Mặc dù Khang Nam còn nhỏ tuổi cũng đã nhìn ra rất thông minh, quan trọng nhất là y khác những người Khang gia ham hưởng thụ khác. Y hiểu chuyện chịu khó, chăm chỉ hiếu học, rất giống dáng vẻ khi còn trẻ của ông.

Gia chủ Khang gia nói không sai, Khang Diệp hồ thẹn với Khang Nam. Cho dù năm đó vì Khang Nam lớn lên cho nên mới gửi nuôi y bên ngoài, nhưng sau khi Khang Nam lớn lên, ông cũng không hoàn thành trách nhiệm của người làm cha.

Khang Diệp không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, ông biết cuối cùng mình vẫn bị dao động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139

Mấy ngày sau, đúng thật là Cố Trạch Mộ dẫn người đến cửa tìm Khang Diệp.

Bây giờ Khang Diệp đã ra khỏi nhà tranh trong núi, ông ta ở Khang gia. Mặc dù ông ta vẫn mặc áo vải đơn giản, nhưng tóc và râu đều được xử lý gọn gàng, ngoại trừ nếp nhăn trên mặt thì nhìn không khác năm đó lắm.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy Khang Diệp, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Năm đó, Tiêu Dận chỉ là Thái tử không được sủng ái, Khang Diệp cũng chỉ là một người rất bình thường không có gì đặc biệt trong Quốc Tử Giám. Bởi vì một ý chỉ thờ ơ tiện tay của Cung Đế mà từ đó vận mệnh hai người dính lấy nhau.

Khang Diệp vô cùng am hiểu mưu đồ, cũng vì có ông ta giúp đỡ nên Tiêu Dận mới có thể chuyển bại thành thắng từ hoàn cảnh bất lợi. Về sau, sau khi Tiêu Dận đăng cơ, Khang Diệp từng bước một ng ẩ lên vị trí thừa tướng, vẫn luôn trung thành tuyệt đối với hắn. Tiếp theo, Khang Diệp từ quan rời kinh, Tiêu Dận cố ý để bách quan tiễn biệt, cho ông ta cực hạn vinh quang của quan văn. Bây giờ nghĩ lại đúng thật là mỉa mai.

Mà trong giây phút Khang Diệp nhìn thấy Cố Trạch Mộ lại có cảm giác dường như mình từng quen biết với người này. Song, lúc nhìn qua lần nữa thì không còn cảm giác đó nữa.

Mấy ngày nay, Khang Diệp đã phái người tra xét chuyện này rõ ràng, ông thấy Cố Trạch Mộ mới là nhân vật quan trọng trong những chuyện này. Từ sau khi hắn tiến vào Sung Châu, mỗi việc làm đều có vẻ như tiện tay nhưng đều có mục đích. Mà cuối cùng lý do Diêu Phỉ bị bắt cũng vì những việc có vẻ như râu ria này.

Những chuyện này nhìn như vô tình nhưng thật ra là lối làm việc cẩn thận tính toán, dường như có mấy phần là chiếc bóng của mình. Chuyện

này khiến Khang Diệp càng cảm thấy hứng thú với đứa bé này, nhưng nhìn càng nhiều ông lại càng ý thức được đứa bé này không đơn giản.

Không có nhiều người mưu lược trời sinh, nhưng không phải không có, chính Khang Diệp là một trong số đó. Song, đi đâu làm ông ta thu hoạch sự xem thường với Cố Trạch Mộ là vì trên người đứa bé này bộc lộ sự trăn trăn vượt xa tuổi tác.

Trong thiên hạ này, đa phần thiên tài đều là kẻ cậy tài khinh người hoặc tự cao tự đại, chỉ là trên người Cố Trạch Mộ chưa từng xuất hiện chuyện như thế. Dường như hắn là cao thủ đã đắm chìm trong quyên mưu lâu năm, tinh táo đùng ngoài bàn cờ phán đoán thế cục.

Cho dù bây giờ chỉ mới gặp nhưng Khang Diệp càng tin chắc vào phán đoán của mình với hắn. Đây không phải là đối thủ dễ đối phó, song, vì thế mà ông lại dâng lên ý chí chiến đấu.

Hai người đều mang tâm tư, một người tỏ vẻ hiên lành, một người nhún nhường khách sáo đi vào sảnh đường.

Ngoại trừ gia chủ Khang gia và Khang Nam ra thì trong sảnh đường không có người ngoài, ngay cả người hầu hạ trà nước cũng là Khang Nam.

Khang Nam tò mò quan sát Cố Trạch Mộ, mấy ngày nay y vẫn theo hầu bên cạnh Khang Diệp, nghe được không ít lần Khang Diệp khen ngợi Cố Trạch Mộ, đương nhiên trong lòng y có hơi không phục. Bây giờ được gặp qua, Cố Trạch Mộ còn nhỏ tuổi hơn y nhưng không hề bối rối khi trước mặt phụ thân, đúng là không đơn giản.

Cố Trạch Mộ chỉ đặt tất cả sự chú ý lên người Khang Diệp, mặc dù bây giờ hắn đến cửa hỏi tội nhưng cũng biết tình hình trước mắt không lạc quan. Diêu Phi đã chết, cho dù năm đó Khang Diệp là đầu têu giết Chiêm Thế Kiệt và hủy đê nhưng hắn cũng không có chứng cứ gì. Dựa vào bản lĩnh của Khang Diệp thì muốn từ chối cũng không hề khó.

Cố Trạch Mộ đang suy nghĩ chuyện này, Khang Diệp lại mở miệng trước: “Trước đó, lão phu ở kinh thành đã từng gặp Uy Quốc công mấy

lần, vẫn luôn kính nể ông ấy. Trên người Cố công tử cũng có mấy phần khí thế của Uy Quốc công.”

“Sao tiêu tử vượt qua tổ phụ được, Khang tướng quá khen rồi.”

Khang Diệp khoát tay áo: “Lão phu đã từ quan từ lâu, bây giờ cũng chỉ là một ông lão. Cái danh Khang tướng này lão phu không dám nhận.”

Hai người thăm dò lẫn nhau đủ rồi, Cố Trạch Mộ cũng không vòng vo nữa: “Hôm nay vẫn bối mạo muội tới đây là vì chuyện Diêu Phi bị bắt cách đây không lâu. Không biết tiên sinh biết không?”

Khang Diệp cười nói: “Mấy năm nay lão phu vẫn ở trong núi thanh tu, vừa mới trở lại nhà tổ cũng không biết những chuyện này. Không biết Diêu Phi phạm vào tội gì?”

Cố Trạch Mộ hơi cong khóe môi: “Xem ra tiên sinh đã thừa nhận mình biết Diêu Phi?”

Khang Diệp nói: “Mặc dù Diêu Phi chỉ là thương nhân, nhưng ông ta rất hiếu học, lại có vài phần nghĩa hiệp. Lão phu vô tình quen biết ông ta nên dạy ông ta mấy ngày. Tuy không mang danh sư đồ nhưng thỉnh thoảng ông ta cũng đến Khang gia thăm ta, đưa cho ta chút lễ vật.”

“Lễ vật?” Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng. “Vật lễ này cũng rất quý giá rồi.”

Hắn nói xong thì lấy một quyển sổ đã đốt được một nửa ra: “Tiên sinh có muốn xem rốt cuộc lễ vật này là cái gì không?”

Khang Diệp nhìn lướt qua, mấy năm nay, Khang gia và Diêu Phi làm gì ông biết rõ. Cho dù không nhìn những thứ này ông cũng đoán ra được.

Cố Trạch Mộ nói: “Diêu Phi đã đên tội, nhưng trước khi ông ta chết có nhắc đến một vị quý nhân giúp đỡ sau lưng ông ta. Chúng ta phát hiện những thứ này ở Đào Khâu, có lẽ vị quý nhân này là tiên sinh ngài đúng không?”

Khang Diệp lại cười nói: “Cố tiều công tử cần một phần sổ sách không rõ ràng rồi cuộc muốn ép lão phu thừa nhận cái gì chứ?”

“Tiên sinh cảnh giác như thế là bởi vì biết Diêu Phi đã làm gì sao?”

“Trong lời nói của Cố tiều công tử có hàm ý, không bằng ngài nói cho ta biết trước rồi cuộc Diêu Phi đã làm gì. Ta cũng muốn biết, rồi cuộc ngài đến nhà hỏi tội là vì cái gì?”

Cố Trạch Mộ nhìn Khang Diệp, trong ánh mắt ông ta trung thực như thế hoàn toàn không nhìn ra sơ hở. Nếu đối lại là người ngoài có lẽ sẽ bị ông ta thuyết phục, nhưng Cố Trạch Mộ vô cùng hiểu rõ ông ta. Hắn biết Khang Diệp có thói quen, ông ta càng nói dối thì sẽ càng tỏ ra trung thực.

Khang Diệp lại bị Cố Trạch Mộ làm cho thấp thỏm không yên, vì thế nói: “Cố tiều công tử cảm thấy Diêu Phi cần bạc hối lộ ra, nhưng ta là thôn phu quê mùa, còn có giá trị gì để người ta hối lộ chứ? Hơn nữa, nếu ta muốn bạc thì dựa vào thân phận năm đó của ta muốn bao nhiêu mà không được? Cần gì ta phải từ quan chứ? Khang Diệp ta nửa đời trong sạch, năm đó cho dù nhậm chức cũng vô cùng ngay thẳng, không ngờ sau khi từ quan lại bị người ta nói xấu như vậy...”

Thật ra đây cũng là điếu Cố Trạch Mộ không hiểu, Khang Diệp không mưu cầu danh lợi hưởng thụ, so với vàng bạc mà nói thì ông ta càng quan tâm thanh danh hơn. Năm đó, ông ta làm thừa tướng thì ở trong phủ cũng ăn cơm rau dưa, sau khi từ quan thì cuộc sống cũng không xa hoa lãng phí. Mấy năm trước, ông ta vẫn luôn ở nhà trong miếu, mấy năm nay vẫn ở trong nhà tranh ở ngoại thành. Nếu nói ông ta ham mê bạc mà Diêu Phi đưa lên thì lại không hợp lý.

Nhưng khi Cố Trạch Mộ nghĩ như vậy, ánh mắt lại dần nhìn về gia chủ Khang gia ngẩng cạnh Khang Diệp. So với Khang Diệp thì mấy người Khang gia này sống xa hoa lãng phí hơn nhiều.

Hắn mở miệng hỏi: “Khang gia chủ biết chuyện Diêu Phi chứ?”

“Ta còn chưa nói gì mà Khang gia chủ phủ nhận nhanh thật đấy!”

Gia chủ Khang gia lập tức hoảng loạn lên, trên đầu cũng bắt đầu đổ mồ hôi, sau đó ấp úng không nói nên lời.

Khang Diệp nhú mày, tiếp lời: “Cố tiều công tử nói nhiều như thế nhưng vẫn chưa nói cho chúng ta biết rốt cuộc Diêu Phi có tội danh gì lại khiến ngài huy động nhiều nhân lực như thế, tự mình đến Ngụ Thành?”

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới chậm rãi mở miệng nói: “Năm đó, Diêu Phi sát hại Tổng đốc đường sông Chiêm Thế Kiệt, lại hủy hoại đê, đến mức Hoàng Hà lũ lụt, bách tính trôi dạt khắp nơi. Tiên sinh cảm thấy tội danh này đủ lớn chưa?”

Khang Diệp dừng lại, ông ta nhìn về phía Cố Trạch Mộ, đôi mắt đối diện ông ta giống như nhìn thấu tất cả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140

Cố Trạch Mộ vừa nói xong, ba người nhà Khang gia đều ngây ngẩn cả người.

Gia chủ Khang gia nghi ngờ không thôi mà nói: “Không phải Cố công tử đến vì chuyện Diêu Phỉ buôn...”

Khang Diệp hung hăng trừng mắt liếc ông ta một cái, lúc này ông ta mới ý thức được suýt chút nữa mình đã nói lộ ra nên vội vàng ngậm chặt miệng. Nhưng ông ta và Khang Nam nhìn nhau, Khang Nam cũng tỏ vẻ khó hiểu, dù sao bọn họ biết vì liên quan đến chuyện Diêu Phỉ buôn sắt và muối lậu nên mới bị Uy Quốc công bắt. Ai ngờ Cố Trạch Mộ lại nói đến một chuyện không liên quan.

Mà Khang Diệp cũng đã phản ứng kịp: “Thì ra Cố công tử đến là vì lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt.”

Thật ra khi Cố Trạch Mộ nói xong câu kia thấy sắc mặt ba người khác nhau thì trong lòng đã thấy nghi hoặc. Về mặt của ba người này không giống nhau, có thể thấy bọn họ cũng không biết mục đích hẳn tới làm gì.

Cố Trạch Mộ tưởng rằng Khang Diệp đã nói cho Diêu Phỉ biết thân phận của ông ta, nhưng bây giờ xem ra Khang Diệp cũng không biết chuyện này. Vậy sao Diêu Phỉ biết được?

Thế cục hẳn nghĩ đã sáng tỏ bây giờ lại trở nên phức tạp.

Nhưng dù thế, Cố Trạch Mộ vẫn nắm lấy sơ hở mà gia chủ Khang gia để lộ khi nãy, nói: “Xem ra Khang gia chủ cũng không phải không biết gì về chuyện này. Ta còn chưa nói Diêu Phỉ có tội gì thì Khang gia chủ đã biết chuyện ông ta buôn sắt và muối lậu với người ngoại tộc. Không biết nên nói Khang gia chủ đã biết trước hay tin tức nhanh nhạy nữa?”

Gia chủ Khang gia nhìn Khang Diệp với ánh mắt xin giúp đỡ.

Khang Diệp hơi nhú mày, lúc này ông ta không thể trách móc gia chủ Khang gia thành sự không có bại sự có thừa. Ông ta tiếp câu chuyện của Cố Trạch Mộ mà nói: “Hai hôm trước huynh trưởng của Cố tiểu công tử dẫn theo binh vào Ngu Thành, nói là có người thông đồng với ngoại tộc buôn sắt và muối lậu. Mà bây giờ Cố tiểu công tử đến đây với khí thế hung hăng thế này, nếu nghĩ thêm chút nữa thì có thể biết hai việc này có liên quan đến nhau. Ngài nói có đúng không?”

Khang Diệp cười nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Đường huynh của ta miệng lưỡi vụng về hay nghĩ này nói khác, Cố tiểu công tử có chuyện gì cứ hỏi ta là được.”

Cố Trạch Mộ đã biết Khang Diệp khó chơi từ lâu, nên đâm ông ta một câu: “Tiên sinh bảo vệ tộc nhân thật chặt chẽ.”

Trong lòng Khang Diệp không vui, ông ta không để ý đến câu này, chỉ hỏi: “Cố tiểu công tử nói năm đó Diêu Phỉ sát hại Thế Kiệt, lại tính kế hủy đê, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng phải năm đó Thế Kiệt tự sát sao? Còn nữa, sao Diêu Phỉ lại muốn làm như thế?”

“Tiên sinh không biết lý do sao?”

“Sao lão phu biết được?”

Hai người đối đáp qua lại, trong lời nói cũng không thấy lời lẽ sắc bén.

Cố Trạch Mộ nói: “Năm đó, khi Chiêm đại nhân quản lý đường sông, trong lúc vô tình phát hiện Diêu Phỉ thông đồng với ngoại tộc buôn bán muối lậu. Lúc ông ta đang tra chuyện này thì lại bị Diêu Phỉ phát hiện. Diêu Phỉ lo lắng chuyện bại lộ nên khi đó mới giết người diệt khẩu. Tiên sinh là toạ sự của Chiêm đại nhân, chẳng lẽ không biết nội tình của việc này sao?”

Khang Diệp nghe hẳn nói, vẻ mặt dần trầm xuống: “Năm đó, sau khi Thế Kiệt nhậm chức có đến bái kiến ta, nhưng ta đã sớm rời khỏi tri ều, hai chúng ta cũng chỉ có chút tình sư trò. Những chuyện khác, hẳn ta không nói thì đương nhiên ta cũng không hỏi. Ban đầu ta cũng nghĩ hẳn ta tự sát, ta

còn vì chuyện này mà cảm thấy đáng tiếc. Nếu sớm biết có nội tình như thế thì ban đầu ta nên quan tâm hẳn ta hơn.”

Cố Trạch Mộ nhìn thấy thái độ của Khang Diệp như vậy thì lòng cũng lạnh xuống. Từ thư của Chiêm Thế Kiệt gửi cho Uy Quốc công, đến ý trong lời nói của Dụ bá và Diêu Phỉ thì Cố Trạch Mộ cũng đã đoán ra chân tướng chung chung.

Năm đó, Chiêm Thế Kiệt thật sự xem Khang Diệp trở thành lão sư, ông ta nói chuyện Diêu Phỉ thông đ ồng với người ngoại tộc buôn bán muối lậu cho Khang Diệp biết. Nhưng ông ta không biết, Khang gia là người có được lợi ích trong đó.

Khang Diệp vừa thuyết phục Chiêm Thế Kiệt lấy chuyện của ẩn hộ và nhóm thân hào làm giao dịch để đổi lấy sự ủng hộ của bọn họ, dùng chuyện này ngăn Chiêm Thế Kiệt. Mặt khác, ông ta cũng đã có ý muốn giết Chiêm Thế Kiệt. Ông ta bảo Diêu Phỉ để ổ mồi trong đê, đến khi mùa mưa nước sông dâng mạnh thì có thể dễ dàng phá tan. Mà những ổ mồi kia cũng sẽ bị cuốn đi theo nước sông, cũng không để lại chút dấu vết nào.

Khi Chiêm Thế Kiệt nhìn thấy tất cả đã biết rõ chuyện xảy ra trong đó. Một bên là tính mạng của ngàn vạn bá tánh, một bên là lão sư phản bội cũng đủ khiến cho người trẻ tuổi kiên cường bị phá hủy. Trong sự tuyệt vọng và hối hận, ông ta đã kết thúc sinh mệnh của mình.

Có lẽ đến chết Chiêm Thế Kiệt cũng không biết đây là chuyện nằm trong tính toán của Khang Diệp, ngay cả việc ông ta tự sát.

Cố Trạch Mộ đề lửa giận đang dâng lên trong đáy lòng xuống, nói với giọng điệu lạnh lùng: “Chiêm đại nhân ở trên trời có linh thiêng biết ngài nghĩ như thế có lẽ rất vui mừng đó.”

Câu nói này của hắn rất bình thường, nhưng Khang Diệp lại nghe được sự mỉa mai trong đó. Lúc ông nhìn sang thì chỉ cảm thấy đây là ảo giác của mình.

Ông ta xúc động nói: “Thế Kiệt bị oan không rõ mấy chục năm, bây giờ cuối cùng có thể rửa sạch oan ức rồi. Cho dù Cố công tử tra ra chuyện này vì lý do gì thì lão phu đâu thay hẳn cảm kích ngài. Nhưng mà dù sao vụ án này cũng do chính miệng tiên đế định đoạt, muốn lật lại bản án này cực kỳ khó khăn. Lão phu đã là người xuống mồ phân nửa, không để ý sống chết từ lâu. Nếu như thế, không bằng để ta làm kẻ đại nghịch bất đạo, cầu xin bệ hạ lật lại bản án.”

Cố Trạch Mộ, vẻ mặt cũng không khó coi.

Lần này Cố Trạch Mộ đến đây vì bản án của Chiêm Thế Kiệt, hẳn vốn định ép ra chân tướng năm đó. Cho dù thế nào cũng phải nắm được nhược điểm của Khang Diệp, ép ông ta giúp mình lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt. Dù sao thân phận của Khang Diệp vẫn còn, mặc dù ông ta rời triều đình nhiều năm nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn. Ông ta dám mở miệng thì lực cảm sẽ nhỏ hơn nhiều, xác xuất thành công khi lật lại bản án cũng lớn hơn nhiều.

Vốn dĩ Khang Diệp cũng không biết thân phận của hắn, bị đánh trở tay không kịp, thậm chí gia chủ Khang gia còn không cẩn thận nói lộ ra miệng, tình thế vô cùng có lợi với Cố Trạch Mộ. Nhưng hắn không ngờ ngay lúc này Khang Diệp lại còn có thể nhanh chóng phản ứng, thậm chí bị động trở thành chủ động, phản kích rất đẹp.

Theo lý thuyết, Khang Diệp chủ động nói chuyện lật lại bản án, đồng thời đi làm tiên phong. Chuyện này so với việc ép ông ta làm trong kế hoạch của Cố Trạch Mộ thì còn tốt hơn nhiều, nhưng thực tế lại khác biệt một trời một vực.

Nếu nói trước kia quyền chủ động ở trong tay của Cố Trạch Mộ thì sau khi Khang Diệp nói xong câu đó, quyền chủ động đã lọt vào tay ông ta. Trong giây phút đó, tình trạng của hai người đã xoay chuyển hoàn toàn, bây giờ người bị buộc lối dở lại là Cố Trạch Mộ. Cố Trạch Mộ cũng không muốn liều cho cá chết lưới rách, nên chuyện này dừng ở đây.

Trên mặt Khang Diệp nở nụ cười ung dung: “Đương nhiên, ta làm vậy không chỉ vì Thế Kiệt. Điều Phi đã làm đệ tử của ta mấy ngày, ta cũng có

tội xem xét sơ suất, đích thân ta sẽ vào kinh thỉnh tội với bệ hạ. Không biết ý của Cố tiêu công tử thế nào?”

Cố Trạch Mộ im lặng nhìn ông ta, sau đó mở miệng nói: “Tiên sinh thật sự là người có đức độ. Nếu đã như thế thì vãn bối sẽ đợi tiên sinh đại giá đến kinh thành.”

Sau khi Cố Trạch Mộ đi, gia chủ Khang gia mới buông tay che miệng ra, thở hắt một hơi. Nhưng vừa nghĩ đến cuộc trò chuyện của hai người, ông ta không nghĩ đến việc nghĩ xả hơi mà đã vội hỏi Khang Diệp: “Không phải năm đó, Chiêm Thế Kiệt vì đệ...” Vừa định nói câu sau thì ông ta đã nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Khang Diệp. Ông ta im bật, nuốt nước miếng một cái, khẽ nói: “Chẳng lẽ đệ muốn sửa lại án xử sai của Chiêm Thế Kiệt sao?”

Khang Diệp cup mắt xuống: “Không thì thế nào, tiêu tử này đã theo những đường lối mà tra ra được, ai biết hắn tra được cái gì.”

“Nhưng mà... Chuyện này đã trôi qua nhiều năm như thế, sao đột nhiên lại bị tra ra được?”

Mặc dù ban đầu Khang Diệp bị tin tức này đánh cho không kịp trở tay, nhưng giờ phút này ông ta đã có suy đoán mơ hồ nên nói: “Phái người đi đi đâu tra xem rốt cuộc Uy Quốc công và Chiêm Thế Kiệt có quan hệ gì. Còn nữa, rốt cuộc thân phận của Cố Trạch Mộ này là gì?”

Gia chủ Khang gia vội vàng gạt đầu, sau đó lại nghĩ tới đi đâu gì đó: “Ngũ đệ, vừa rồi đệ và hắn ta nói thế, vậy đệ phải vào kinh sao?”

Vẻ mặt Khang Diệp lạnh lùng nói: “Hắn đã nghi ngờ ta, cho dù trong phút chốc không tra được thì cũng là tai họa ngầm. Ta nhất định phải quay lại triều đình, trông chừng tiêu tử này thật chặt.”

Gia chủ Khang gia lập tức trở nên hưng phấn, cũng không để ý mình vừa trốn qua một kiếp, liên tục nói: “Chuyện này quá tốt rồi!”

Mấy năm nay, mặc dù Khang gia có tiền, cũng được mọi người trong Ngũ Thành tôn kính một chút, nhưng thật ra ngày càng sa sút. Con gái của gia chủ Khang gia cũng chính là Hiên phi cũng thường viết thư gửi về, khóc lóc kể lể nói mình và Đại hoàng tử vì không có chỗ dựa trong triều nên tình hình không tốt. Không biết Gia chủ Khang gia khuyên Khang Diệp bao nhiêu lần, muốn ông ta trở về triều nhưng Khang Diệp chưa từng để ý qua. Không ngờ lần này vì họa mà được phúc, khiến Khang Diệp đồng ý trở lại triều đình.

Gia chủ Khang gia nghĩ tới những việc này, lại nói: “Ta phải mau viết phong thư gửi cho Hiên phi nương nương, nói cho nàng tin tốt này.”

Khang Diệp không để ý đến dáng vẻ tiêu nhân đặc chí của ông ta, chỉ tự mình rót một chén trà, lại bị Khang Nam cản lại. “Cha, nước trà này lạnh rồi, con đổi cho ngài một bình trà nóng.”

Khang Diệp dừng tay lại nhìn về phía Khang Diệp, thấy trong ánh mắt hắn có vẻ lo lắng. Gương mặt vốn có vẻ lạnh lẽo của ông dịu lại, trong mắt dường như có vẻ dịu dàng: “Những chuyện nhỏ nhất này để hạ nhân làm đi, sau này con theo bên cạnh ta đọc sách. Đến lúc đó cùng đi kinh thành đi.”

Khang Nam nhìn ông với vẻ hoảng sợ, hắn đã có thói quen bị phụ thân lơ là, bây giờ nghe thấy phụ thân nói thế, trong phút chốc hắn không phản ứng kịp.

Gia chủ Khang gia rất vui vẻ: “Thế này mới đúng, giữa phụ tử với nhau vốn dĩ nên hòa thuận. Hơn nữa, đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình...”

Khang Diệp lạnh nhạt nói: “Đã phải lên kinh thì thỉnh cầu đường huynh giúp chúng ta chuẩn bị kỹ càng lộ phí và hành lý.”

Khang Nam cũng đã phản ứng kịp, hắn đè xuống sự vui mừng trong lòng: “Vậy cha, con về trước thu dọn đồ đạc.”

Khang Diệp khoát tay áo: “Những chuyện này không cần con thu dọn, mấy hôm nay con ở trong viện này với ta. Ta dạy con thế cục trong kinh

thành.”

Gia chủ Khang gia cũng hùa theo nói: “Đúng đúng đúng, Nam Nhi hãy theo bên cạnh cha con, những chuyện nhỏ nhặt này giao cho Đại bá là được rồi.”

Nói xong, chưa đợi Khang Diệp trừng mắt thì ông ta đã chạy đi mất.

Sau khi Khang Nam ở lại thì cả người đầu lúống cuống tay chân. Hắn chưa bao giờ ở một mình cùng với phụ thân, tay chân không biết thả lỏng thế nào.

Khang Diệp lại nghĩ là hắn đã quen ăn nhờ ở đậu, trong lòng hơi chua xót, hiếm khi ông ta dịu dàng nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, con là con của ta. Ở Khang gia, không ai tôn quý hơn con.”

Khang Nam ngẩn người một lúc, hắn biết phụ thân hiểu lầm nhưng hắn cũng không giải thích, chỉ tò mò hỏi: “Cha, kinh thành là như thế nào?”

“Kinh thành...”

Khang Diệp không có trả lời, ông chỉ đưa mắt nhìn về phía kinh thành, trên mặt toát ra đủ cảm xúc phức tạp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141

Cố Trạch Mộ quay lại khách điếm, mặc dù lần này hắn đã đạt được mục đích của mình nhưng tâm trạng cũng không tốt.

Hùng Tùng Nguyên thấy thế, mới an ủi hắn mà nói: “Cho dù thế nào cũng xem như chúng ta đạt được mục đích rồi. Có Khang Diệp chủ động dẫn đầu giúp Chiêm Thế Kiệt sửa lại án xử sai thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Ngài đừng nản lòng, Khang Diệp này tương đối khó đối phó, chúng ta lại không có đủ chứng cứ, muốn để ông ta nhận tội là chuyện không thể nào.”

Cố Trạch Mộ lắc đầu: “Không phải ta nản lòng, chẳng qua ta cảm thấy hơi thất vọng thôi. Trước khi ta gặp ông ta, ta còn có một hi vọng xa vời, hi vọng tất cả chỉ là hiểu lầm, ông ta không phải người như thế. Nhưng hôm nay ta mới phát hiện ra dường như đây mới đúng là ông ta, chỉ là lúc trước ta vẫn luôn bị che mắt mà không nhìn ra thôi.”

“Tục ngữ nói, biết người biết mặt không biết lòng, Khang Diệp này giả vờ quả giỏi, ngài không nhìn ra cũng bình thường.” Hùng Tùng Nguyên biết Cố Trạch Mộ buồn phiền chuyện gì, nếu không phải hắn còn có hi vọng với Khang Diệp thì cũng sẽ không bị Khang Diệp nắm lấy cơ hội phản kích. Ông thuận miệng nói: “Thật ra lần này cũng không tính là ngài thua, nhiều lắm cũng xem như ngang nhau. Chờ đến kinh thành mới là chiến trường thật sự của hai người.”

Cố Trạch Mộ thở dài: “Thôi, không nói những chuyện này nữa.”

Hắn nói sự nghi ngờ lúc trước của mình ra: “Ta thấy dường như Khang Diệp cũng không biết thân phận của ta, vậy rốt cuộc Diêu Phỉ kia biết từ đâu?”

Hùng Tùng Nguyên ngạc nhiên: “Ngài nói cái gì?”

Lúc này, Cỗ Trạch Mộ mới nói tình huống từ đầu đến cuối lúc mình gặp mặt Khang Diệp cho ông ấy biết. Trên mặt H ồng Tùng Nguyên tỏ vẻ nghiêm trọng: “Ngài chắc Khang Diệp thật sự không biết chứ không phải lừa gạt ngài chứ?”

“Ta chắc chắn.”

“Nhưng mà... Chuyện này không thế nào!” H ồng Tùng Nguyên nhíu mày: “Chẳng lẽ do chính chính Diêu Phi tra được? Chuyện này không thế nào! Sao Diêu Phi có bản lĩnh này.”

Cỗ Trạch Mộ trầm giọng nói: “Cho nên, ta đang nghĩ có phải phía sau chuyện này có thế lực của phe thứ ba nữa không?”

H ồng Tùng Nguyên: “!!!”

Cỗ Trạch Mộ nói: “Bây giờ nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra sau khi chúng ta đến Sung Châu, có một chuyện vẫn khiến ta cảm thấy kỳ lạ. Vì sao chúng ta lại dễ dàng phát hiện ra những người ngoại tộc ở Đào Khâu kia?”

Hắn vừa nói thế, H ồng Tùng Nguyên cũng ý thức được: “Đúng là có hơi khả nghi. Lúc trước, ta phái những người kia đi Đào Khâu đều chỉ là ám vệ bình thường, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là nhìn chăm chăm Diêu gia xem có động tĩnh gì không. Theo lý thuyết, những người ngoại tộc này rất quan trọng, người Diêu gia phải giấu bọn chúng thật kỹ mới phải, không thể để bọn chúng tự tiện ra vào, còn bị người ta phát hiện nữa?”

“Cho nên, ta cảm thấy có thể là có người cố ý cho chúng phát hiện ra những người ngoại tộc này, dùng chuyện này để kéo ra bí mật của Diêu Phi.”

H ồng Tùng Nguyên sờ cằm: “Nếu ngài nói thế, ta cũng nhớ ra trước đó ta đi thăm dò chuyện xưa, tra những tang vật mà người Tào gia mang vào cũng rất trùng hợp. Không phải ta xem nhẹ mình, chuyện cũ năm xưa này lại bị người ta xóa ph ần lớn dấu vết, nếu không có sự “Trùng hợp” như thế không biết ngày tháng năm nào mới tra ra được.”

“Đoạn đường này, hình như có người biết chúng ta đang tra bản án của Chiêm Thế Kiệt nên vẫn im lặng giúp chúng ta.”

Hồng Tùng Nguyên nghe Cố Trạch Mộ nói thế thì nói: “Theo như ngài nói, vậy thế lực phe thứ ba này dường như có thiện ý với chúng ta sao?”

“Chưa chắc.” Cố Trạch Mộ phủ nhận nói. “Cho dù trước mắt thấy đối phương giúp chúng ta, nhưng từ đầu đến cuối y vẫn giấu đầu lộ đuôi, chỉ ở phía sau màn đi đều khiến tất cả. Chuyện này khiến ta cảm thấy mục đích của y không đơn giản.”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Xem ra thế cục càng lúc càng phức tạp.”

“Nhưng mà trước mắt đi đầu quan trọng nhất là đối phí Khang Diệp. Về phần người thân bí này chúng ta tạm thời đề phòng là được.”

“Biết rồi.” Hồng Tùng Nguyên nói xong lại nhớ ra đi đầu gì đó: “Đúng rồi, trước đó đại ca ngài phái người đến tìm ngài.”

Cố Trạch Mộ ngạc nhiên: “Có nói chuyện gì không?”

Hồng Tùng Nguyên lắc đầu.

“Đã biết.”

Cố Trạch Mộ đi đến nơi của Cố Trạch Vũ, Cố Trạch Vũ vừa mới làm xong việc, thấy hắn tới thì cười nói: “Trước đó ta phái người tìm đệ, hạ nhân nói đệ không ở đó. Đệ chạy đi đâu đấy?”

Chuyện Cố Trạch Mộ đi Khang gia là giấu diếm người khác, bây giờ hắn chỉ đành dùng lý do lập liêm cho qua chuyện với Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ cũng không để ý mà nói: “Tam thúc biết đệ đã đến Ngụ Thành, còn đặc biệt viết thư gửi tới hỏi khi nào đệ đến Nghiệp Thành đó!”

Cố Trạch Mộ bất đắc dĩ nói: “Nhất định cha đệ không dùng từ văn nhã như đại ca đâu.”

Trước đó, sau khi Cố Trạch Mộ và Cố Vĩnh Hàn nói chuyện xong thì quan hệ cũng hai người trở nên thân mật hơn một chút. Cố Vĩnh Hàn cũng bộc lộ bản tính trước mặt Cố Trạch Mộ, động một tí là “Tiểu tử thú”, “Tiểu hồn đản”.

Nếu đổi lại là lúc trước thì đương nhiên Cố Trạch Mộ sẽ không cho ý sắc mặt tốt, nhưng hôm nay hẳn cũng quen cách thức ở chung rồi.

Cố Trạch Vũ cũng chỉ trêu ghẹo Cố Trạch Mộ một phen. Hai người đã lâu không gặp, sau khi nói chuyện nhà một lát thì mới chuyển chủ đề lên chính sự.

Mấy năm nay, Diêu Phi vẫn hoạt động ở biên cảnh, vì buôn lậu mà ông ta còn đặc biệt đào một đường từ Ngụ Thành đi ra ngoài. Những người ngoại tộc kia cũng đi vào bằng đường này. Chẳng qua bây giờ đường này đã bị chặn lại. Có đi đâu không biết địa đạo này tồn tại bao nhiêu năm rồi, cũng không biết mấy năm nay có bao nhiêu người ngoại tộc đi qua địa đạo này đi vào cảnh nội Đại Châu. May mà bọn chúng chỉ buôn lậu muồn, nếu thật sự bọn chúng lợi dụng địa đạo này vào cảnh nội Đại Chu làm gì đó thì thật sự khiến cho người ta khó lòng đề phòng.

Song, trong lòng Cố Trạch Vũ đã có tính toán, mặc dù đã tìm được chứng cứ Diêu Phi thông đồng với ngoại tộc nhưng vẫn chưa để lộ ra. Hẳn vẫn dùng danh nghĩa nghiêm tra phản đồ mà thanh tẩy Ngụ Thành một lần, đúng thật đã phát hiện ra vài thứ.

Cố Trạch Vũ nói: “Người của chúng ta ở trong thành phát hiện một cơ sở ngầm mờ hồ của ngoại tộc, nhưng mà lúc chúng ta chạy đến thì người cũng đã chạy mất, không để lại chứng cứ gì. Có đi đâu, thông qua đi đâu tra nghe ngóng thì có lẽ những người này đã sinh sống ở Ngụ Thành lâu rồi.”

Cố Trạch Mộ nhíu mày: “Chẳng phải đi đâu này nói lên ngoại tộc đã phái người đi vào cảnh nội Đại Chu chúng ta từ lâu rồi sao?”

“Không chỉ có người ngoại tộc mà những người này còn có người Đại Chu nữa.” Cố Trạch Vũ dừng một chút, vẫn nói tin tức vị lão sư thần bí của

Trác Cách có thể là tướng lĩnh Đại Chu mà tổ phụ nói với hấn cho Cỗ Trạch Mộ nghe.

Cỗ Trạch Mộ ngây ngẩn cả người: “Ca nói là có nội gian?”

“Không biết, trước mắt tổ phụ cũng chỉ suy đoán mà thôi, nhưng ta lại cảm thấy suy đoán này rất có khả năng. Mấy năm nay, ta vẫn xem chiến báo với ngoại tộc, mặc dù bọn chúng tác chiến dũng mãnh nhưng làm việc luôn thẳng thắn, hầu như chẳng có âm mưu quỷ kế gì. Nhưng cách làm việc của Trác Cách lại khác bọn chúng hoàn toàn, nếu thật sự ông ta có thiên phú thì mấy năm trước bộ lạc Cát Nhan không trôi qua thê thảm như vậy.”

Cỗ Trạch Mộ nhớ đến thế lực phe thứ ba thần bí khi nãy mình nói với Hồng Tùng Nguyên, có phải người này là lão sư thần bí kia? Nếu thật sự y có thủ đoạn và năng lực như thế thì sao y lại muốn làm vậy chứ?

Y làm kẻ địch, chẳng phải y một lòng muốn làm cho Đại Chu nghiêng trời lệch đất sao? Nếu nói y muốn để lộ thân phận của mình ra ánh sáng khiến cho Uy Quốc công chịu ảnh hưởng, nhưng y đã biết thân phận của mình từ trước, cần gì phải đi một vòng lớn như thế? Chẳng phải vẽ vờ thêm chuyện sao?

Chuyện này khiến cho Cỗ Trạch Mộ nghĩ mãi mà không ra, hấn luôn cảm thấy dường như mình đã bỏ qua đâu mỗi gì đó. Những thứ không hài hòa này giống như hạt châu vung vãi, mà đi đâu duy nhất có thể kết nối chúng với nhau là thân phận của người thần bí này.

Cỗ Trạch Mộ nghĩ đến đây thì hỏi: “Tổ phụ từng suy đoán thân phận của đối phương chưa?”

Cỗ Trạch Vũ thở dài: “Ta đã từng hỏi tổ phụ chuyện này, nhưng mà tổ phụ cũng không có manh mối.”

Cỗ Trạch Mộ quyết định không hỏi nữa, chờ khi đến Nghiệp Thành hấn sẽ nói chuyện với tổ phụ.

Cố Trạch Vũ nói: “Mấy người này vào cảnh nội Đại Chu chúng ta như vào chỗ không người, nếu không phải lần này phát hiện thì không biết bọn chúng sẽ tạo thành ảnh hưởng gì. Nhớ đến lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.”

“Đệ chỉ sợ chuyện này không chỉ xảy ra ở Ngụ Thành. Nghiệp Thành có tổ phụ tọa trấn thì tốt, nhưng Đổng Thành thì không chắc.”

Cố Trạch Vũ gật gật đầu: “Đệ nói đúng, ta đang chuẩn bị nói với tổ phụ, tốt nhất phái người tra Đổng Thành một phen.”

Đây cũng là điều Cố Trạch Mộ muốn nói, nhưng mà Cố Trạch Vũ đã suy nghĩ đến thì hẳn cũng không nhắc lại nữa.

Cố Trạch Vũ nói đến đây mới hỏi: “Trước đó ta đã muốn hỏi đệ sao đệ lại đột nhiên tra được chuyện của Diêu Phỉ thế? Lúc ta nhận thư của đệ còn bị dọa nhảy dựng một cái.”

Cố Trạch Mộ do dự một chút, nhưng hẳn cũng nghĩ đến sau khi Chiêm Thế Kiệt được sửa lại án xử sai thì thân phận của hẳn cũng nhanh chóng được làm rõ. Vì thế hẳn cũng không giấu Cố Trạch Vũ nữa, nói hết chuyện lần này cho Cố Trạch Vũ biết.

Cố Trạch Vũ nghe xong, dù hẳn luôn trầm ổn nhưng cũng khiếp sợ không nói ra lời.

“Chuyện này thật sự khiến cho người ta không ngờ được. Ta thấy từ khi còn bé đệ và Thanh Ninh làm việc rất ăn ý, ai ngờ hai người không phải huynh muội ruột chứ!”

Cố Trạch Mộ thấy hẳn đột nhiên nhắc đến Cố Thanh Ninh thì sững sốt một hồi, mới bất đắc dĩ nói: “Đại ca, đây là trọng điểm sao?”

Cố Trạch Vũ cười lên: “Được rồi, đại ca chỉ đùa với đệ thôi.” Hẳn vỗ vai Cố Trạch Mộ: “Đừng suy nghĩ nhiều, cho dù đệ không phải hài tử Cố gia thì đệ vẫn là đệ đệ của Cố Trạch Vũ ta.”

Cố Trạch Mộ thấy Cố Trạch Vũ không xa lạ với hắn, vẫn đối xử với hắn như trước, nhưng không biết tại sao hắn lại không cảm thấy bất ngờ. Hắn ở Cố gia càng lâu càng có thể cảm giác được gia tộc này ấm áp. Bọn họ để hắn ý thức được thế nào gọi là người nhà thật sự.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142

Thảo nguyên Tây Bắc, vương đình bộ lạc Cát Nhan.

Một ám vệ quỳ gối trước mặt Phụng Triển, nói hết mọi chuyện xảy ra từ đầu chí cuối ở Sung Châu cho y biết. Hắn ta nói vô cùng kỹ càng, mà Phụng Triển cũng lắng nghe vô cùng chăm chú.

Khi nghe đến Cố Trạch Mộ lại đến Khang gia, còn khiến cho Khang Diệp phải ra tay, thậm chí rời núi lần nữa, y không nhịn được mà khẽ cười nói: “Đứa nhỏ này còn thông minh hơn ta tưởng tượng nhiều, rất nhanh đã hoài nghi đến Khang Diệp. Chỉ tiếc là Khang Diệp quá gian xảo, có lẽ hắn không đối phó được.”

Ám vệ nói: “Đại nhân có cần chúng ta làm gì không?”

Phụng Triển khoát khoát tay: “Không cần, tiếp tục nhìn chăm chăm bọn họ là được.”

Ám vệ vâng dạ, sau đó thấy y không còn phân phó gì khác nữa thì hắn mới nhanh chóng rời khỏi lâu đài.

Đến khi ám vệ rời đi, Bối Nhật Cố Đức mới đi ra: “Dường như đại nhân có vẻ rất vui?”

“Đương nhiên là vui rồi! Năm đó, Tiêu Dận ngu ngốc chuyên quyền, hại chết trung thần, bây giờ chân tướng rõ ràng, hắn ta sẽ mãi mãi mang mối nhục này trong sử sách! Còn cháu trai tốt của ta nữa, y liều mạng đóng màn che vì phụ hoàng, ta muốn xem thử bây giờ y muốn làm thế nào!”

Bối Nhật Cố Đức thấy mặc dù Phụng Triển vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng khi nói ra lời này giống như là đang hờn dỗi, hắn mới thềm thở dài nói: “Ngài vì muốn xem chuyện cười này mà bán đứng Diêu Phi, lại suýt chút nữa làm cho người của chúng ta bị bại lộ?”

Phụng Triển: “...”

Bố Nhật Cổ Đức bất đắc dĩ nói: “Rõ ràng ngài vẫn có quan hệ tốt với Đại Chu, cũng muốn giúp phủ Uy Quốc công, sao còn phải lừa mình dối người như thế?”

Phụng Triển lại thà chết cũng không thừa nhận: “Người biết cái gì, lý do ta làm thế là vì muốn thân phận đứa bé kia bị lộ ra, để cho cháu trai Hoàng đế kia của ta biết Cổ Tông Bình phạm vào tội khi quân. Nếu y xử lý công bằng thì là tự cắt cánh tay của mình, nếu y không xử lý thì sẽ tổn hại uy nghiêm của hoàng đế, y cũng sẽ nảy sinh ngăn cách với Cổ Tông Bình. Chuyện này với chúng ta mà nói là một việc vô cùng tốt.”

“Nói tới nói lui, ngài vẫn để ý đến lựa chọn của hoàng đế Đại Chu.”

Phụng Triển then quá hoá giận: “Người nói bậy bạ gì đó!”

“Nếu không phải như thế, ngài có thể tiết lộ thân phận đứa bé kia ra ngoài từ lâu rồi, không phải cũng đạt được hiệu quả này sao? Sao ngài cần phải loanh quanh như thế?”

“Ta...” Phụng Triển bị hấn nói đến á khẩu không trả lời được, lập tức nói: “Đương nhiên ta có dụng ý khác.”

“Ồ?”

“Ta muốn trả thù tên ngụy quân tử Khang Diệp kia, năm đó ta đã không thích ông ta, ông ta và Tiêu Dận cấu kết với nhau làm việc xấu. Tiêu Dận muốn giết ta, đương nhiên ông ta giúp đỡ không ít. Ta muốn thấy ông ta bị người ta làm cho thảm hại, phải bóp mũi là sửa lại án sai của Chiêm Thế Kiệt.”

“Nếu như thế thì không bằng ngài giết ông ta đi, mấy năm nay ông ta vẫn luôn ở trong túp lều ngoài thành. Ngài chỉ cần hạ lệnh cho tử sĩ thì chưa đến mười ngày ngài đã có thể nhìn thấy đầu của ông ta rồi.” Bố Nhật Cổ Đức thở dài. “Sao ngài lại không thừa nhận trong lòng ngài vẫn còn quan tâm đến Đại Chu mà?”

Phụng Triển bị Bồ Nhật Cổ Đức nói trúng tim đen, cuối cùng y không kiêu được nữa mà nói: “Câm miệng!”

Bồ Nhật Cổ Đức thấy Phụng Triển thật sự muốn trở mặt thì cũng chỉ có thể nuốt lời trong lòng xuống.

Mấy năm nay hắn cũng thấy rõ, trước kia Phụng Triển vẫn còn oán hận, thế lực Trác Cách lại yếu nên y dốc sức hết lòng trợ giúp Trác Cách, trợ giúp ông ta thống nhất thảo nguyên. Nhưng khi quyền lực của Trác Cách càng lúc càng lớn thì dã tâm của ông ta cũng càng lúc càng lớn. Mà Phụng Triển vẫn hướng về Đại Chu, cho nên khi Trác Cách nói muốn tiến đánh Đại Chu thì y vẫn đối đáp phải thủ. Song, cuối cùng không thể ngăn bước chân của Lang Ky, mà vì thế giữa y với Trác Cách cũng xuất hiện mâu thuẫn càng lúc càng lớn.

Trong tay Phụng Triển có ám vệ để khống chế cơ sở ngầm qua lại ở Đại Chu, thật ra vẫn không làm chính sự. Mà bây giờ mặc dù Trác Cách còn chút tôn kính Phụng Triển, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày ông ta bộc phát. Bồ Nhật Cổ Đức không biết đã khuyên Phụng Triển bao nhiêu lần để y hãy tỏ vẻ tôn kính Trác Cách một chút. Nhưng xưa nay Phụng Triển là người nén giận không nói, mỗi lần nghe xong y chỉ xem như gió thoảng bên tai.

Bồ Nhật Cổ Đức đã biết y cố chấp nhưng vẫn không nhịn được mà khuyên nhủ: “Ngài vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để cho vương hầu biết ngài làm những hành động nhỏ sau lưng này. Ông ta đã khác xưa rồi, nếu ông ta nghi ngờ ngài thì chỉ sợ ngài gặp nguy hiểm.”

Phụng Triển không kiên nhẫn mà nói: “Biết rồi.”

Bồ Nhật Cổ Đức còn muốn khuyên tiếp thì lại nghe tiếng chuông nhỏ bên ngoài vang lên, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Kỳ Nhã đi từ ngoài cửa vào, theo nàng dần lớn lên thì cũng dần thừa kế nét đẹp của mẫu thân. Mặc dù nàng còn nhỏ tuổi nhưng người muốn cưới đã kéo dài không dứt, nhưng mà Trác Cách lại không hề nói về chuyện này.

Có đi ầu lại phong nàng làm công chúa, đ ồng ý cho nàng tự do ra vào Hoàng Đình, lúc này đám người mới nhìn ra Trác Cách hơi sùng ái nàng.

Từ nhỏ, Kỳ Nhã đã thích đi bên cạnh B ố Nhật C ố Đức, bây giờ càng thường xuyên chạy đến tìm h ắn. Mặc dù chỗ Phụng Triển được người ngoài gọi là cấm địa, nhưng Kỳ Nhã được Trác Cách cho phép, lại được Phụng Triển ng ắm đ ồng ý cho nên cũng không ai dám cản nàng.

Kỳ Nhã cười hành lễ với Phụng Triển: “Ông!”

Phụng Triển lạnh nhạt ừm một tiếng, lại nhìn về phía B ố Nhật C ố Đức: “Được rồi, đừng lúu rúu trước mặt ta nữa, đi theo nha đ ầu kia ra ngoài chơi đi!”

“Đại nhân!”

Phụng Triển phất tay áo đi vào phòng trong.

B ố Nhật C ố Đức thở dài lại nhìn về phía Kỳ Nhã đang cười ngọt ngào, bất đắc dĩ đi ra khỏi l ầu vải với nàng.

Khi của cải và quy ền lực của Trác Cách càng lúc càng lớn, ông ta đã quyết định dựng một tòa thành trên thảo nguyên, đặt tên là thành Nguyệt Lượng. Thành Nguyệt Lượng xây bằng cách đắp đất lên, lấy vương đình làm trung tâm mà kéo dài ra ngoài. Bên trong là tộc nhân bộ lạc Cát Nhan là vài đại quý tộc phụ thuộc Trác Cách ở lại. Ở ngoài thì là người bình thường, thậm chí còn có vài người Đại Chu lén chạy đến thảo nguyên.

Qua thời gian, khu dân cư ở ngoại thành dần tạo thành chợ, người ngoại tộc ở đây buôn bán dê bò ngựa, người Đại Chu thì mở quán cơm tiệm vải. Mặc dù thỉnh thoảng có tranh chấp nhưng cũng có vẻ hưng thịnh.

Kỳ Nhã và B ố Nhật C ố Đức đi trong đó, nàng tò mò hỏi B ố Nhật C ố Đức: “Huynh và ông đang nói gì đây, ông có vẻ không kiên nhẫn lắm?”

Lúc B ố Nhật C ố Đức nói chuyện với Phụng Triển luôn dùng tiếng Đại Chu, mặc dù Kỳ Nhã học qua nhưng cũng không tốt lắm. Vì thế nàng chỉ

mơ hồ nghe được mấy chữ, nhưng lại không biết rốt cuộc bọn họ đang nói gì.

Bố Nhật Cổ Đức chỉ có thể nói qua loa mấy câu, kết quả bị quấn dây đưa mãi nên mới bất đắc dĩ nói: “Đây đều là chuyện người lớn, người là một cái tiêu cô nương đừng hỏi nhiều như thế.”

Kỳ Nhã xinh đẹp hừ một tiếng: “Người đừng mãi xem ta là tiêu hài tử có được không, ta đã lớn rồi.”

Bố Nhật Cổ Đức thấy nàng vừa nói vừa lén nhón chân, ý muốn để mình cao hơn một chút. Hắn không nhịn được cười lên, trấn an nói: “Được rồi, Kỳ Nhã của chúng ta là đại cô nương, ta không xem người là hài tử nữa.”

Lúc này Kỳ Nhã mới coi như thôi, hai người đi tiếp đến chợ biên giới. Bỗng nhiên Kỳ Nhã hít mũi: “Người người xem, thứ gì thơm thế!”

Chưa đợi Bố Nhật Cổ Đức nói chuyện, Kỳ Nhã đã kéo hắn chạy đến trước một cái lều, mùi thơm là từ bên trong tràn ra.

Một người Đại Chu có dáng vẻ bình thường, lưng hơi còng đang bỏ vào trong nước viên bột tròn tròn trắng trắng.

Kỳ Nhã tò mò đi tới: “Đây là cái gì?”

Đối phương giật nảy mình, hơi dè dặt đáp: “Là... Là sủi cỏ.”

“Sủi cỏ, đó là gì?”

Bố Nhật Cổ Đức trả lời: “Đó là một món ăn của Đại Chu, nghe nói lúc năm mới mới được ăn.”

Dường như chủ quán cũng không rành tiếng ngoại tộc, chỉ liên tục gật đầu.

Kỳ Nhã mở to hai mắt vỗ tay một cái: “Ta nhớ ra rồi, lần trước Ô Nhĩ Na đã nói nàng đi vào chợ đã ăn một món rất ngon, tên là sủi cỏ này nè!” Nàng vỗ vỗ cánh tay Bố Nhật Cổ Đức: “Ta muốn ăn cái này!”

Bố Nhật Cổ Đức hơi bất đắc dĩ, chỉ trách bình thường hẳn quá sủng ái Kỳ Nhã, nha đầu này sai sử hẳn càng tự nhiên hơn. Nhưng hẳn vẫn móc hà bao ra, nói với lão bản kia: “Cho một bát đi.”

“Hai bát!” Kỳ Nhã cao giọng cắt ngang lời hẳn.

Hai người ng ồi xuống ghế gỗ bên ngoài, chủ quán kia thành thạo bỏ sủi cỏ đã gói kỹ vào nước sôi. Đến khi sủi cỏ nổi lên thì vớt lên bỏ vào bát canh thịt dê. Canh thịt dê trong trẻo có mấy viên sủi cỏ nổi lên, trông có vẻ vô cùng muốn ăn.

Kỳ Nhã ăn như gió cuốn, Bố Nhật Cổ Đức vốn không muốn ăn nhưng cũng bị nàng lôi kéo mà ăn hết bát sủi cỏ kia, còn uống hết chén canh.

Kỳ Nhã thở một hơi dài, nở nụ cười hài lòng: “Ngon quá.”

Kỳ Nhã không che mặt lại, bình thường nàng cũng thích chạy loạn trong thành, nên tất cả mọi người đều biết là chính là cháu gái mà Trác Cách yêu thương nhất, công chúa Kỳ Nhã. Chủ quán kia cũng cẩn thận dè dặt đứng một bên, có vẻ vô cùng căng thẳng.

Tính cách Kỳ Nhã vô cùng tốt, thừa dịp Bố Nhật Cổ Đức trả tiền thì cười nói: “Tay nghề của người rất tốt, chắc là số một số hai ở Đại Chu nhỉ!”

Chủ quán liên tục khoát tay: “Công chúa quá khen r ồi, tay nghề của tiểu nhân cũng chỉ bình thường thôi.”

Kỳ Nhã há to miệng: “Đại Chu có bao nhiêu món ngon chứ!” Nàng lại hỏi chủ quán: “Đã như thế thì sao người lại chạy đến thảo nguyên?”

Chủ quán cười cay đắng một tiếng: “Tiểu nhân vốn là người Đ ồng Thành, vì đắc tội một vị viên ngoại nên bị hại nhà tan cửa nát. Đối phương có gia nghiệp to lớn, ta thật sự không sống nổi nữa nên lúc này mới bất đắc dĩ trốn khỏi Đại Chu.”

Kỳ Nhã nghi ngờ nói: “Không phải nói Uy Quốc công là người rất công chính sao, sao người không tìm ông ta giải oan cho người?”

Dương nhiên đối phương không ngờ một công chúa ngoại tộc như Kỳ Nhã lại đánh giá Uy Quốc công, đại tướng địch quốc này cao như thế. Y sững sốt một hồi mới trả lời: “Uy Quốc công đường đường là đại tướng quân, những chuyện nhỏ nhặt thế này sao tiểu nhân dám làm phiền ngài ấy.”

Kỳ Nhã thở dài: “Người thật đáng thương, nhưng mà không sao, tay nghề của người tốt thế, có thể sống rất tốt trên thảo nguyên đấy!”

Chủ quán tỏ vẻ cảm kích: “Cảm ơn công chúa.”

Kỳ Nhã thấy y vẫn khúm núm thì cười lên: “Người đừng sợ, ta không ăn thịt người!”

Chủ quán sững sờ, lập tức cúi đầu.

Bố Nhật Cổ Đức thấy nàng và chủ quán có thể nói chuyện như thế thì bất đắc dĩ lắc đầu, kéo tay nàng lại: “Đi thôi.”

Kỳ Nhã theo hẳn đi hai bước, nhưng lại dừng lại: “Ông rời Đại Chu nhiều năm như vậy, chắc hẳn rất nhớ thức ăn Đại Chu. Không bằng chúng ta mua cho ông một phần mang về đi.”

Lúc này, Kỳ Nhã mới nói với chủ quán kia: “Làm phiền người làm cho chúng ta một phần đi, chúng ta muốn mang về.”

Chủ quán cúi đầu xuống, trong mắt y lóe lên ánh sáng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143

Đến chạng vạng tối, sắc trời vẫn sáng nhưng chợ ở Nguyệt Lượng Thành cũng đã tan.

Chủ quán bán sủi cào dọn bàn ở ngoài lều vào, thỉnh thoảng chào hỏi với người ngoại tộc bên cạnh mấy câu. Y ở đây sinh sống nhiều năm, cũng đã quen thuộc với người xung quanh.

“A Vũ, lúc nào thương đội của biểu đệ ngươi đến thành Nguyệt Lượng vậy! Ta muốn tìm hắc mua vài món đồ nữa!”

“A Vũ, biểu đệ ngươi thành thân chưa! Ngày hội lần sau ngươi mời hắc cùng đi, nói không chừng sẽ có cô nương thích hắc, mời hắc khiêu vũ đó!”

“Đừng nhắc đến biểu đệ của A Vũ, mà A Vũ ngươi đó! Cũng tìm đi!”

Đám người cười đùa với chủ quán, chủ quán cười đáp lại vài tiếng sau đó mới trở lại trong lều vải. Ánh nắng từ trên cửa sổ chiếu xuống khiến cho nơi bị ánh nắng chiếu vào vô cùng sáng rõ.

Chủ quán cầm một chiếc khăn lông xoa lên mặt mình, một lát sau mặt nạ của y rơi xuống để lộ gương mặt tuấn mỹ kia, đó là Phụng Linh.

Phụng Linh tiến vào thảo nguyên đã sắp sáu năm, thật vất vả với xâm nhập được vào thành Nguyệt Lượng. Y dùng tên giả Lâm Vũ mở một quán ăn nhỏ, có lẽ Trác Cách cũng không ngờ y to gan như thế, dám chạy vào trong thành Nguyệt Lượng.

Đương nhiên Uy Quốc công cũng đã phái nội gián khác, nhưng nhiệm vụ của Phụng Linh là phải tra ra lão sư thần bí của Trác Cách rốt cuộc là ai. Có đi đâu đối phương vô cùng cẩn thận, bình thường cũng không tùy tiện ra khỏi cửa. Cho dù người nọ đi ra ngoài thì trên mặt cũng đeo mặt nạ, cho nên đến nay Phụng Linh cũng chưa thấy được tướng mạo của đối phương.

Phụng Linh cũng từng nghĩ muốn trà trộn vào, nhưng trong vương đình này đều là người ngoại tộc, mà nghe nói đối phương vô cùng thần bí, người hầu bên cạnh đều là lão nhân nhiều năm. Vì thế, y chỉ đành phải từ bỏ ý định này.

Hôm nay, Kỳ Nhã tới khiến cho Phụng Linh vô cùng bất ngờ, y nghe thấy Kỳ Nhã nói muốn mang cho ông, rất có thể là vị lão sư thần bí của Trác Cách kia. Lúc đó, trái tim y nhảy loạn lên, trong ngực của y vẫn giấu bao thuốc độc, y từng nghĩ qua nếu có cơ hội thì cứ hạ độc chết đối phương sẽ xong hết chuyện.

Nhưng đến cuối cùng, y vẫn không bỏ gói thuốc độc kia.

Qua lời nói của Bồ Nhật Cổ Đức, y biết được người kia vô cùng cẩn thận, xưa nay không ăn đồ ăn bên ngoài. Cho dù muốn ăn, có lẽ cũng phải trải qua mấy lớp kiểm nghiệm. Nếu y thật sự hạ độc thì có lẽ không đưa đến trước mặt người nọ được. Dù sao, mấy năm nay Uy Quốc công cũng đã phái thích khách đến thảo nguyên rồi, nhưng ở trước mặt người nọ vẫn thất bại tan tác mà quay trở về.

Trước mắt, Phụng Linh đã thu mua được một người hầu trong vương đình, có thể lấy danh nghĩa vận chuyển thùng để đi vào vương đình. Nếu y làm thế mà bị bại lộ thì có lẽ không có cơ hội tìm ra bộ mặt thật của nam nhân này.

Vì thế, Phụng Linh chỉ có thể kiềm chế sát ý của mình, nói với mình “Nhỏ không nhẫn nại thì sẽ loạn mưu lớn”. Có đi đâu, sau khi Kỳ Nhã rời đi, y vẫn không thể thôi tiếc nuối khi bỏ qua cơ hội này.

Đến buổi tối, Phụng Linh đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì chợt nghe thấy hai tiếng chim gọi ở bên ngoài. Y đột nhiên mở mắt ra, tập trung lắng nghe, tiếng chim hót này vô cùng nhẹ lại ẩn chứa quy luật.

Dương nhiên y nghe ra đây là thuộc hạ của y phát ra, bình thường mười ngày bọn họ sẽ liên hệ một lần. Thuộc hạ của y sẽ giả vờ làm biểu đệ của mình mà lấy danh nghĩa thương đội đi tới. Mà bây giờ mới cách lần liên hệ trước ba ngày, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Vẻ mặt của Phụng Linh lập tức trở nên nghiêm túc, y thay trang phục da hành, lợi dụng bóng đêm mà lén chạy ra khỏi cửa. Ngoại thành không có tường thành và binh lính tuần tra giống nội thành nên Phụng Linh rất dễ rời khỏi ngoại thành. Y đi theo tiếng chim hót kia về phía đông của thảo nguyên.

Y nhanh chóng nhìn thấy thuộc hạ của mình, mấy năm này Phụng Linh và thuộc hạ của y đều dùng những thân phận khác để vào thành Nguyệt Lượng. Có một người trong đó còn vào trong thành mở kỹ viện, vừa nhìn thấy Phụng Linh, hắn đã vội vàng hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến giáo úy.”

“Không cần đa lễ, người vội vàng bảo ta ra là có chuyện sao?”

Người kia gật gật đầu.

Lúc trước, hắn làm nô bộc ở kỹ viện, ban đầu chỉ làm tạp vụ ở hậu viện. Sau đó, tú bà trong kỹ viện thấy hắn chịu khó, mới dần dần để hắn giúp mang rượu và thức ăn cho khách nhân. Hôm nay, khi không đủ người thì hắn giúp rót rượu, đúng lúc nghe thấy hai người kia đang bàn chuyện. Hắn tập trung lắng nghe, song chuyện nghe được lại khiến hắn vô cùng chấn động.

Phụng Linh cau mày nói: “Người nói người thần bí kia và Trác Cách cũng không phải vô cùng thân mật mà là có mâu thuẫn sao?”

Thuộc hạ gật gật đầu: “Hai người kia không nói rõ, nhưng có thể nghe thấy bọn họ rất hận người thần bí kia.”

“Vì sao? Chẳng phải y là mưu sĩ trợ giúp Trác Cách thống nhất thảo nguyên sao?”

Thuộc hạ thành thật lắc đầu: “Những chuyện này thuộc hạ không biết.”

Mặc dù trong lòng Phụng Linh còn nghi hoặc nhưng cũng biết đây được xem là một tin tốt. Nếu như chuyện này là thật thì phải chăng y có thể lợi dụng chuyện này làm hai người tranh chấp với nhau, khiến cho bọn họ chố cấn chố, cũng có thể giảm bớt áp lực của Đại Chu trên chiến trường.

Năm năm nay, nhiệm vụ của Phụng Linh vẫn không có tiến triển. Mặc dù y biết rõ chuyện này không vội được, nhưng ít nhiều gì trong lòng y cũng có áp lực. Mà tin tức trước mắt này lại khiến y khẽ thả lỏng trong lòng.

Nhưng y vẫn bình tĩnh, nói với bọn họ: “Trước tiên đừng vội, chờ chúng ta tra rõ chuyện này rồi hẳn nói.”

“Vâng.”

Kỳ Nhã và Bỗ Nhật Cổ Đức trở lại vương đình vừa mới chuẩn bị đi tìm Phụng Triển thì bị cản lại, nói là vương hãn tìm nàng có việc. Kỳ Nhã chỉ có thể tiếc nuối đưa bát sủi cỏ kia cho Bỗ Nhật Cổ Đức, dặn đi dặn lại bảo hẳn đưa cho Phụng Triển. Bỗ Nhật Cổ Đức tốt tính ừm một tiếng.

Có đi đâu, khi hẳn cầm chén sủi cỏ kia vào phòng của Phụng Triển thì đã thấy Phụng Triển đang ngồi trước bàn sách mà đọc sách, song trang sách cũng không bị lật qua. Y đang ngăn người lại bị Bỗ Nhật Cổ Đức cắt ngang, y lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường, dường như chưa xảy ra chuyện gì cả mà thản nhiên nói: “Trở về rồi sao?”

Bỗ Nhật Cổ Đức khẽ cười một tiếng, cũng không vạch trần y mà để chén sủi cỏ kia lên bàn.

“Đây là cái gì?” Phụng Triển nhíu mày.

Bỗ Nhật Cổ Đức nói chuyện hẳn và Kỳ Nhã đi ra ngoài ăn sủi cỏ, lại mang một bát về cho y. Hẳn biết từ trước đến nay Phụng Triển cẩn thận nên nói: “Lúc mới đi vào ta đã kiểm tra qua, sủi cỏ này không có vấn đề.”

Lúc Phụng Triển nghe thấy sủi cỏ thì có vẻ hơi ngây ngốc, nhưng y nhanh chóng không kiên nhẫn mà nói: “Ta không ăn, đem đi.”

Bỗ Nhật Cổ Đức đã nghĩ đến phản ứng của y từ trước, chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của hẳn. Song, khi nghĩ đến sự mong chờ của Kỳ Nhã vào lúc này, hẳn không nhịn được mà nói thêm một câu: “Không

bằng đại nhân ăn một miếng đi, dù sao cũng là tấm lòng thành của Kỳ Nhã.”

Nếu là bình thường thì Phụng Triển sẽ răn dạy Bố Nhật Cổ Đức một phen, nhưng lần này y chỉ giật giật môi, sau đó mới nói: “Vậy thì để lại đi.”

Bố Nhật Cổ Đức nghĩ rằng mình phải tốn nhiều nước bọt lắm, không ngờ Phụng Triển lại đờng ý dễ dàng như thế. Hắn hơi ngạc nhiên, đến khi Phụng Triển thúc giục nói: “Người còn có chuyện gì sao?”

Lúc này hắn mới lắc đầu sau đó rời khỏi căn phòng. Nhưng trước khi rời đi, hắn lại vô thức quay đầu lại nhìn thoáng qua Phụng Triển, lại thấy Phụng Triển đang nhìn chén sủi cỏ kia, trong mắt dường như toát ra vẻ hoài niệm và bi thương.

Trong lòng Bố Nhật Cổ Đức khẽ run lên, hắn đã quen thấy Phụng Triển vô cùng mạnh mẽ, chưa từng thấy y toát ra vẻ mềm yếu như thế. Trong giây phút này, hắn lại cảm nhận được sự bi thương và cô độc khó nói nên lời từ trên người nam nhân mà hắn ngưỡng mộ.

Phụng Triển cũng không suy nghĩ trong lòng của Bố Nhật Cổ Đức, lúc y nhìn thấy chén sủi cỏ kia thì bỗng nhiên nghĩ đến tỷ tỷ của mình.

Vì mẫu thân mất sớm, từ nhỏ y đã được tỷ tỷ trông đến lớn lên, thậm chí ngay cả vỡ lòng cũng là tỷ tỷ nắm tay y chỉ dạy. Phụng Triển vẫn luôn dựa dẫm vào Phụng Trường Ninh, có đôi khi cảm thấy tỷ tỷ của mình chính là mẫu thân.

Y nhớ có một lần mình bị bệnh nên gắt gỏng, không ăn gì cả, Phụng Trường Ninh không khuyên nổi nên tự mình đi xuống bếp làm một bát sủi cỏ. Thật ra từ nhỏ Phụng Trường Ninh đã được xem như nam tử mà dạy dỗ, bảo nàng đọc sách luyện võ thì không sao, chuyện này chỉ dạy nàng làm vẫn được. Nhưng lúc thật sự cho nàng động tay làm thì đúng là tai họa.

Cho dù là thế, nhưng Phụng Trường Ninh vẫn đi làm.

Nàng phí hết một buổi chiều mới làm ra một bát sủi cảo. Sủi cảo lớn nhỏ không đều, nhìn hình dạng rất kì lạ.

Dường như Phụng Trường Ninh hơi xấu hổ, lại mặt dày nói: “Đệ biết cái gì! Đây là cách làm độc nhất vô nhị của ta, nhìn hơi đẹp nhưng hương vị rất ngon. Nhất định đệ chưa từng ăn qua.”

Phụng Triển bán tín bán nghi gấp một viên sủi cảo, kết quả vừa gấp lên thì vỏ sủi cảo đã rách ra, nhân sủi cảo rơi thẳng vào trong canh.

Phụng Triển: “...”

Phụng Trường Ninh: “...”

Từ đó về sau, Phụng Trường Ninh cũng dửng dưng cảm sau khi xấu hổ, thật sự tốn công học nấu nướng, không còn xảy ra chuyện thế này nữa. Chuyện này trở thành bí mật nhỏ giữa hai tỷ đệ.

Có một lần khi hai người nói chuyện trời đất, Phụng Triển đã lấy chuyện này để chế giễu Phụng Trường Ninh.

Lúc này, Phụng Trường Ninh mới nói thật: “Ta nghe nha hoàn nói đệ nhìn thấy Ngọc di nương làm điếm tâm cho Tam đệ ăn, cho nên mới tức giận. Lúc đó ta có suy nghĩ, mặc dù chúng ta không có nương, nhưng trưởng tỷ như nương. Đứa trẻ nhà khác có thì đệ cũng sẽ có.”

Lúc đó, Phụng Triển ngây ngẩn cả người.

Khi đó, Phụng Trường Ninh đã là hoàng hậu, cũng thường nấu chút thức ăn cho đệ đệ và trượng phu. Phụng Triển nghĩ rằng nàng thích nấu nướng, không ngờ trong đó lại có chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn, Phụng Trường Ninh không biết đã làm bao nhiêu chuyện khi y không nhìn thấy.

Khi đó, y đã thề nhất định phải bảo vệ tỷ tỷ, làm núi dựa cho tỷ tỷ, không để tỷ tỷ chịu chút oan ức nào.

Nhưng hôm nay, tỳ tỳ không có ở đây.

Trong giây phút đó, Phụng Triển chỉ cảm thấy trong lòng quạnh hiu, về mặt y mờ mịt, giống như năm đó ý thức được mình là đứa bé không có nương.

Y lẩm bẩm nói: “Tỳ, đệ rất nhớ sủi cỏ tỳ làm cho đệ ăn, rất muốn gặp tỳ một lần...”

Nhưng y nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười khổ một tiếng: “Thôi, thật ra không thấy cũng tốt. Nếu tỳ ấy biết ta làm chuyện này có lẽ sẽ mắng ta chết mất.”

“Nhưng nếu tỳ có thể mắng đệ một câu cũng được.”

Phụng Triển nói xong lại cười tự giễu. Y cầm đĩa mà Bố Nhật Cổ Đức đã chuẩn bị cho mình, đưa đĩa gấp sủi cỏ trong chén kia. Ai ngờ không biết run tay hay dùng sức quá mạnh mà vỏ sủi cỏ bị gấp vỡ ra, một viên nhân sủi cỏ tròn vo rơi vào trong canh.

Phụng Triển ngây ngẩn cả người, ngón tay của y run mạnh, y nhìn vào bát sủi cỏ kia, một giọt nước mắt bất chợt rơi vào trong canh.

Y dùng mu bàn tay qua quýt lau nước mắt, nhét sủi cỏ vào miệng, vừa nhai vừa mơ hồ nói.

“Tỳ, người ngoài làm không ngon bằng tỳ làm...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144

Cố Thanh Ninh dùng kiếm móc kiếm trong tay Cố Thanh Thù, Cố Thanh Thù tỏ vẻ kinh ngạc nhìn nàng móc kiếm lên.

Cố Thanh Thù nhân lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, nhìn Cố Thanh Ninh thở dài: “Muội lúc này khác hoàn toàn với một năm trước.”

Cố Thanh Ninh chỉ cười cười không nói gì. Hơn một năm nay, mỗi ngày nàng đều chăm học khổ luyện, quanh năm không ngừng. Vì nàng vốn có cơ sở, gân cốt cũng không kém, lại thêm chăm chỉ nên đương nhiên tiến bộ rất nhanh.

Hai tỷ muội nói chuyện xong tự về viện của mình, Cố Thanh Ninh lau mồ hôi trên người, thay bộ quần áo khác sau đó ngồi trước bàn bắt đầu đọc sách. Nhưng nàng đọc một chút đã thất thần, một lát sau mới phản ứng được. Nàng mở quyển sách trên bàn ra, trong đó có kẹp một phong thư, chính là lá thư viết cho Cố Trạch Mộ.

Có đi đâu sau khi viết xong lá thư này nàng cũng không gửi ra ngoài. Lúc nàng đang cầm lá thư này nghĩ mông lung thì bỗng nhiên ngoài cửa vang lên giọng nói hưng phấn của Bùi Ngự.

Nàng vội vàng kẹp thư trả lời vào trong sách, sau đó đi ra cửa.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Bùi Ngự vội vàng nói: “Nô tỳ nghe Lục Liễu tỷ tỷ nói không lâu nữa Tam thiếu gia và quốc công gia sẽ cùng trở về”

Cố Thanh Ninh ngạc nhiên: “Trở về?”

Bùi Ngự gật gật đầu: “Lục Liễu tỷ tỷ nói quốc công gia cố ý cho người về báo tin, nói là sẽ trở về trước năm mới. Nói không chừng năm nay sẽ có một năm mới náo nhiệt đấy!”

Dường như Bùi Ngự còn đi đâu gì muốn nói, Lục Liễu cũng đã đi đến: “Tứ tiêu thư, Tam nãi nãi mời người qua đó!”

Cố Thanh Ninh đi theo Lục Liễu đến phòng của Đào thị.

Dương nhiên Đào thị đã bắt đầu cho người dọn dẹp viện tử của Cố Trạch Mộ. Tuy nói nàng vẫn lo lắng Cố Trạch Mộ có tâm tư gì đó với nữ nhi của mình, nhưng khi biết hán sắp trở về thì lòng dạ từ mẫu của Đào thị trở nên mềm nhũn.

Cố Thanh Ninh kêu một tiếng nương, Đào thị bỏ đồ trong tay xuống, ngoắc nàng đến gần mình.

Cố Thanh Ninh đi qua, tò mò hỏi: “Nương, sao đột nhiên ca ca và tở phụ lại trở về thế?”

Đào thị nói: “Nói là mọi chuyện xong xuôi rồi nên trở lại.”

Thật ra Đào thị cũng cảm thấy kì lạ, nàng biết trước đó Cố Trạch Mộ đi quản lý sông, cho dù nàng là phụ nhân luôn ở trong nhà cũng biết quản lý sông không nhanh như thế. Càng không nói đến Uy Quốc công cũng cùng trở về, sao chuyện này lại kì lạ như thế.

Cố Thanh Ninh lại hiểu được, có lẽ bản án của Chiêm Thế Kiệt đã tra rõ ràng, chẳng mấy chốc Cố Trạch Mộ sẽ khôi phục thân phận. Như thế cũng giải thích được lý do Uy Quốc công cũng trở về, là trở về thỉnh tội.

Song, Cố Thanh Ninh cũng không nói suy đoán của mình ra tránh cho Đào thị bị dọa sợ.

Cũng may người biết chuyện bên trong chỉ có Mẫn phu nhân và Cố Thanh Ninh. Những người khác của phủ Uy Quốc công vì thế mà vui vẻ, gần đây phủ Uy Quốc công giống như ăn tết sớm vậy.

Lúc này, trên đường từ Nghiệp Thành đi về kinh thành, một đội nhân mã chạy trong gió tuyết hướng về phía kinh thành.

Cố Trạch Mộ và tổ phụ ngồi trong xe ngựa đánh cờ, nhưng Cố Trạch Mộ lại đầy ắp tâm sự, trái lại thái độ của Uy Quốc công lạnh nhạt hơn nhiều.

Uy Quốc công đặt một viên cờ đen xuống, trầm giọng nói: “Nếu như con vẫn không tập trung thì Đại Long này xem như không sống nữa.”

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới hoàn hồn lại. Hắn nhìn về phía bàn cờ, chỉ cười khổ nói: “Đại Long này đã bị vây trong vòng vây trùng điệp không có đường sống từ lâu, con nhận thua.”

Uy Quốc công ngăn hắn ném cờ, thản nhiên nói: “Sao con biết không có đường sống?” Ông cầm một quân cờ trong tay Cố Trạch Mộ mà buông xuống. Chỉ một bước như thế để quân đen trên bàn cờ lại có hi vọng.

“Con nhìn xem, cũng không phải là không có đường sống, mà là lòng người rối loạn cho nên không nhìn thấy.” Uy Quốc công nói xong thì thả một con cờ nữa. “Con luôn tỉnh táo biết kiếm chắt, nhưng dọc theo con đường này, càng đến gần kinh thành thì con lại càng lo lắng. Như thế cũng không giống con lắm.”

Cố Trạch Mộ không có tâm tư đánh cờ, hắn nhìn về phía Uy Quốc công: “Tổ phụ, con không rõ. Vì sao ngài nhất định phải trở về cùng con?”

Uy Quốc công thả cờ trong tay xuống, hỏi: “Cách nhìn của con thế nào?”

Cố Trạch Mộ thở một hơi thật dài: “Ngài vốn không cần trở về cùng con, chuyện này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ. Con là trẻ mồ côi của Chiêm gia, chỉ cần Chiêm... Có thể sửa lại án sai cho tổ phụ, về tình về lý bệ hạ cũng sẽ không giết con. Nhưng ngài thì khác, đối với chuyện này thì ngài đã thật sự phạm tội khi quân!”

Uy Quốc công không nói gì, Cố Trạch Mộ đành phải nói tiếp.

“Ngài mang quân mệnh ở biên cương xa xôi, nhiều nhất bệ hạ chỉ viết thư trách cứ, giảm tước phạt bổng lộc. Chỉ cần một ngày chiến sự còn kéo

dài thì ngài sẽ an toàn ngày ấy. Sau này khi ổn định ngoại tộc, có phần cao lao này thì chuyện này có thể từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không. Bây giờ ngài vào kinh thành thì buộc phải gánh vác tội danh này. Cho dù kết quả cuối cùng thế nào thì cuối cùng giữa ngài và bệ hạ cũng sẽ có ngăn cách, cần gì ngài phải làm thế?”

Trên đường đi hẳn đầu khuyên Uy Quốc công, nhưng mà ông ấy không hề để ý. Bây giờ cách kinh thành càng lúc càng gần, hẳn lại càng lo âu hơn.

Uy Quốc công nhìn hẳn, lại khẽ cười một tiếng: “Con thế này làm ta nhớ đến tổ phụ ruột của con.”

Thân thế Cố Trạch Mộ hơi ngừng lại.

Uy Quốc công nhìn xuyên qua hẳn, dường như muốn nhìn thấy bóng dáng của hảo hữu trên người hẳn. Ông và Chiêm Thế Kiệt hợp ý nhau, mặc dù một người là văn thần, một người là võ tướng nhưng không có việc gì không nói được cả. Từ lúc Chiêm Thế Kiệt bước vào quan trường đã quyết định muốn quản lý Hoàng Hà, mấy năm đó ông ấy trải qua công bộ Hộ bộ này nọ, hiếm có nhất là lòng dạ chưa từng thay đổi.

Về sau, quả nhiên ông ấy đã được như mong muốn, tiên đế bổ nhiệm ông ấy làm Tổng đốc đường sông, cũng giao cho ông ấy quyền lực chỉ huy đi đầu động. Ông ấy hăng hái đi Sung Châu. Đến khi chuyện ẩn hộ bùng nổ, khi hai người gửi thư cho nhau Uy Quốc công cũng khuyên ông ấy báo chuyện này cho bệ hạ. Song, Chiêm Thế Kiệt lại cố chấp, ông nghĩ chỉ cần có thể quản lý tốt Hoàng Hà thì những chuyện nhỏ này không quan trọng.”

Nhưng suy nghĩ của Uy Quốc công lại khác Chiêm Thế Kiệt hoàn toàn, Uy Quốc công hỏi Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ, con cảm thấy đạo của thần tử là gì?”

Cố Trạch Mộ ngẩn người.

Uy Quốc công đã nói tiếp: “Năm đó, khi chuyện này xảy ra ta ở Nghiệp Thành. Mặc dù ta biết chuyện này có vấn đề nhưng lúc muốn tranh luận cho ông ấy cũng đã muộn. Đi đầu duy nhất ta có thể làm là bảo vệ cốt nhục

cuối cùng của ông ấy. Ta không chỉ làm vì hảo hữu của ta, cũng không mong tiên đế anh minh một đời cuối cùng lại phạm vào sai lầm không thể cứu vãn. Đây chính là lòng trung thành của thần tử. Cũng giống như con nói, cho dù thế nào ta cũng đã phạm vào tội khi quân, cho dù vì nguyên nhân gì nhưng sai chính là sai. Cho dù bệ hạ phán thế nào ta cũng đều vui vẻ tiếp nhận, đây chính là sự chính trực của thần tử.”

Cố Trạch Mộ chấn động mạnh, hấn không thể nói rõ tâm trạng của mình vào lúc này.

Nếu như nói Hạ Nghi Niên hiện ra khí khái của văn nhân, thì Cố Tông Bình lại bộc lộ tránh nhiệm quân nhân với hấn.

Cố Trạch Mộ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới khó khăn mở miệng nói: “Nhưng tổ phụ, trung thành và thẳng thắn chưa chắc sẽ có kết quả tốt.”

Uy Quốc công cười lên, bình thường ông đều vô cùng nghiêm túc kiệm lời, nhưng giờ phút này nếp nhăn trên mặt ông đều lộ ra, khiến ông giống như một ông lão bình thường. Ông nói: “Ta biết, cho nên ta không yêu cầu các con như thế. Ta chỉ thực hiện đạo làm thần tử của mình, chỉ cần nhân đức để được nhân đức mà thôi.”

Cố Trạch Mộ thở dài, cuối cùng không khuyên ông nữa. Song, trong lòng hấn cũng đã thầm hạ quyết tâm, cho dù phải bại lộ thân phận của mình cũng nhất định phải bảo vệ Uy Quốc công.

Mấy ngày sau thời tiết dần khá hơn, đoàn người Uy Quốc công tăng nhanh tốc độ về đến nhà còn sớm hơn dự tính một ngày.

Mẫu phu nhân đã dẫn người chờ ở cửa từ sớm. Giây phút nhìn thấy bọn họ, cho dù từ trước đến nay Mẫu phu nhân muôn trầm tĩnh cũng không chịu được mà vui mừng chảy nước mắt, vô thức đi về phía trước mấy bước.

Uy Quốc công và Cố Trạch Mộ xuống xe ngựa, ông nhìn thấy lão thê thì trên mặt nở nụ cười hiền hòa, đi về phía trước khẽ nói: “Ta trở về rồi.”

“Trở về thì tốt rồi.” Dường như Mẫn phu nhân chỉ xúc động trong giây phút đó. Bà nhanh chóng khôi phục dáng vẻ nghiêm túc ngày thường: “Đã chuẩn bị nước nóng cho hai người ở trong phủ, chờ hai người rửa mặt xong sẽ ăn cơm.”

Uy Quốc công khẽ gật đầu, phân phó thân vệ đem người nhà họ Diêu và người Tào gia ở trong lòng giam đưa vào thiên lao trước.

Liên quan đến chuyện Diêu Phỉ tự mình thông đồng với ngoài tộc buôn lậu sắt và muồn, cho dù Uy Quốc công đã thẩm vấn và trừng trị nhưng sau đó lại lộ ra chuyện nội gian ngoại tộc, chuyện này không thể xem thường được. Vì thế, Uy Quốc công viết sớ con gửi về kinh thành, thuận tiện cũng dẫn mấy tông phạm đến kinh thành. Một mặt là thẩm tra xử lý lần nữa, mặt khác cũng để người làm chứng để lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt.

Thân vệ lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, Uy Quốc công mới cùng Mẫn phu nhân bước vào phủ Uy Quốc công. Từ khi ông đi Nghiệp Thành đã rất nhiều năm chưa từng về nhà.

Cố Trạch Mộ đứng sau lưng Uy Quốc công, ánh mắt tìm tòi trong đám người, đến khi nhìn thấy Cố Thanh Ninh mới thôi. Từ sau khi sinh nhật của hai người, lại thêm hơn nửa năm trôi qua với bọn họ mà nói hai bên xảy ra thay đổi không nhỏ.

Theo Uy Quốc công và Mẫn phu nhân vào cửa, những người Cố gia khác cũng nhao nhao đi vào. Cố Trạch Mộ đi đến trước mặt Đào thị và Cố Thanh Ninh, trước tiên gọi Đào thị một tiếng “Nương”, sau đó mới nhìn về phía Cố Thanh Ninh. Nàng chỉ gật đầu, cũng không nói lời nào.

Ban đầu, Đào thị còn bị chuyện hấn trở về làm cho choáng váng đầu óc, lúc này nàng cũng đã dần bình thường lại. Khi nhìn thấy hành động ăn ý của Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh thì trong lòng càng sốt ruột. Đào thị không hề suy nghĩ mà chen vào giữa hai người, nói: “Trạch Mộ! Con nói với nương chuyện xảy ra hơn nửa năm nay đi!”

Cỗ Trạch Mộ sững sờ, dù sao tính cách của hắn lạnh lùng, mặc dù lúc trước Đào thị quan tâm hắn nhưng cũng không thân thiết. Cho dù hắn từ ngoài về, Đào thị cũng chỉ cố gắng bảo hạ nhân bố trí căn phòng thoải mái để chịu một chút, hoặc tự mình đi nấu canh làm điểm tâm. Chuyện chủ động tìm hắn nói chuyện gần như chưa bao giờ có.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145

Cố Trạch Mộ trở lại trong viện, để gã sai vặt hầu hạ tắm rửa hết bụi đất trên người. Sau đó, hắn thay y phục mới, thả nửa mái tóc rối tung trên vai, cứ thế ng ã xuống giường.

Trong phòng đốt địa long, nhiệt độ rất cao, trên bàn bày nước trà và điếm tâm mà hắn thích. Bình thường hắn thích đọc sách đặt trên chiếc bàn nhỏ trên giường, tiện tay có thể cầm được. Những thứ nhỏ nhặt này đều là người nhà để ý đến, cũng không vì thân phận của hắn hay là quyền thế, điểu này khiến Cố Trạch Mộ vô cùng xúc động.

Trong lòng Cố Trạch Mộ đang căng thẳng bỗng nhiên trở nên thả lỏng, hắn nằm trên giường, cảm nhận giây phút yên tĩnh này, nhưng nhanh chóng bị người phá vỡ.

Người đến là Cố Thanh Ninh, nàng cầm một rổ trái cây đi đến: “Trong phòng này khô nóng quá, ca ăn nhiều trái cây một chút tránh cho nóng trong người.”

Cố Trạch Mộ biết việc đưa trái cây này tùy tiện bảo nha hoàn làm cũng được. Cố Thanh Ninh tự mình tới đương nhiên là có chuyện muốn nói với hắn.

Sau đó, Cố Thanh Ninh đặt trái cây lên bàn, ng ã xuống đối diện hắn mà hỏi: “Lần này ca trở về là vì đã giải quyết xong bản án của Chiêm Thế Kiệt rồi sao?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu, hắn nói với Cố Thanh Ninh về chuyện xảy ra khi tra án, cuối cùng chuyện giao chiến với Khang Diệp cũng nói với nàng.

Cố Thanh Ninh cũng biết Khang Diệp: “Sao lại như thế? Ông ta đường đường là thừa tướng một nước, sao vì món lợi nhỏ bé thế mà làm chuyện như vậy. Ông ta không sợ sau khi chân tướng rõ ràng thì thanh danh cả đời cũng sẽ bị hủy sao?”

“Ta cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng trừ Khang Diệp ra thì trên đời này không ai có thể làm được những chuyện này.”

Cố Thanh Ninh hơi lo lắng: “Hôm nay, ca đã làm rõ chuyện này trước mặt ông ta, theo tính cách của ông ta thì có lẽ sẽ không dễ dàng buông tha cho ca.”

“Ta biết, cùng lắm thì binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn thôi.” Cố Trạch Mộ cũng không quan tâm, trái lại nói: “So với Khang Diệp, ta càng lo lắng hơn về thân phận của người thần bí ngoại tộc kia. Y đã biết thân phận của ta từ lâu nhưng vẫn luôn giấu diếm. Lần này trông có vẻ như y đang giúp ta, chuyện này làm ta không đoán ra được ý đồ của y.”

“Người thần bí ngoại tộc?”

“Đây là đại ca nói với ta, nghe nói Trác Cách có một lão sư thân phận thần bí, y vô cùng quen thuộc với ba thành, tổ phụ nghi ngờ người này có thể từng là tướng lĩnh Đại Chu.”

Trong lòng Cố Thanh Ninh giật mình, đây chính là điếu Cốt Trạch Vũ đã nói qua với nàng, cũng là lý do nàng tập võ đọc sách.

Cố Trạch Mộ nhạy cảm nhận ra ánh mắt của nàng, hỏi: “Nàng biết chuyện này?”

Cố Thanh Ninh cũng không tiếp tục giấu diếm nữa, nói chuyện mà Cố Trạch Vũ nói cho nàng biết.

Giờ Cố Trạch Mộ mới hiểu được: “Cho nên nàng vẫn liên tục luyện võ và xem binh thư là vì chuyện này. Nàng nghi ngờ năm đó có người phản bội Phụng Triển, hãm hại y?”

Cố Thanh Ninh vội vàng nói: “Vì sao? Rốt cuộc người này là ai, năm đó thật sự có người hãm hại đệ đệ ta sao?”

Cố Trạch Mộ nói: “Bây giờ còn chưa biết thân phận của đối phương, nhưng tổ phụ vẫn đang đi điều tra, có lẽ qua một thời gian nữa mới có kết

quả.” Hấn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Cố Thanh Ninh thì nói thêm. “Năm đó, vụ án của Phụng Triễn vì liên quan trọng đại, mặc dù ta giao cho tam ti hội thẩm nhưng chủ thẩm lại là Khang Diệp. Bây giờ trên người Khang Diệp có rất nhiều điểm đáng nghi, có lẽ năm đó bản án của Phụng Triễn có gì khác lạ cũng không chừng.”

Cố Thanh Ninh lập tức ngắt ngẩng cả người.

Mấy năm nay, nàng vẫn canh cánh trong lòng về chuyện này, nàng vẫn luôn tin tưởng Phụng Triễn sẽ không phản quốc, nhưng chứng cứ lại bày rõ ràng trước mặt nàng. Sau đó Phụng Triễn bỏ mình, Phụng Kiệm cũng chết trong nhà, rất nhiều sự thật bị chôn vùi. Nàng tưởng rằng cả đời này sẽ không thể trả lại sự trong sạch cho Phụng Triễn nữa.

Song, Cố Trạch Mộ giúp Chiêm Thế Kiệt lật lại bản án đã khiến nàng dâng lên hi vọng, lúc này nàng mới quyết định phải tra rõ ràng xem rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì. Có đi đâu nàng cũng không dám ôm hi vọng quá lớn về chuyện này, nhưng câu nói của Cố Trạch Mộ đã làm lòng nàng ra một quyết định.

Cố Trạch Mộ nghe tính toán của nàng thì hỏi: “Nàng tính đi biên quan?”

Cố Thanh Ninh cũng không có giấu diếm mà nói thẳng: “Đúng là như thế, nhất định ta phải tự mình đi tra rõ chuyện năm đó, rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì. Nếu có người hãm hại đệ đệ ta, ta cũng phải đòi lẽ công bằng cho y.” Nàng sợ Cố Trạch Mộ ngăn cản mình nên vội nói: “Ta đã quyết định rồi, ai cũng không thể thay đổi quyết định của ta.”

Cố Trạch Mộ biết từ trước đến nay nàng bướng bỉnh, nàng đã quyết định lại liên tục tập luyện một năm ròng rã đã đủ thấy ý chí của nàng rất kiên quyết.

Cố Trạch Mộ nói: “Ta không có ý định ngăn cản nàng.”

Cố Thanh Ninh đã nghĩ xong lý lẽ để biện luận với hấn, không ngờ hấn lại lập tức ủng hộ. Nàng ngắt ngẩng cả người: “Ca nói thật chứ?”

“Ta lừa nàng làm gì?” Cố Trạch Mộ nói: “Nhưng mà trước đó, ta vẫn phải nói mấy câu với nàng, hi vọng nàng có thể nghĩ rõ ràng.”

“Chuyện gì?”

“Nàng muốn đi điều tra chuyện của Phụng Triển thì chỉ dựa vào bản thân mình là không đủ. Nàng đơn thương độc mã, ngay cả người tiếp ứng cũng không có, dù cho tra được chân tướng, nàng phải trở về thế nào? Trước tiên không nói những chuyện này, chỉ một mình nàng sao đi qua đại thảo nguyên mênh mông, đi vào vương đình ngoại tộc được?”

Cố Thanh Ninh cắn môi, đương nhiên nàng biết chuyện này. Nàng cũng không phải tiểu cô nương mười mấy tuổi, nàng không phục nói: “Chờ ta đi rồi thì sẽ nói với tổ phụ cho ta mấy người. Chỉ cần tiến hành huấn luyện thì đương nhiên có thể giúp ta.”

Cố Trạch Mộ nói thẳng không nể mặt: “Nàng biết huấn luyện thế nào sao? Cho dù ta cho nàng kế hoạch huấn luyện thì nàng biết một thám tử đủ tiêu chuẩn mất bao lâu mới huấn luyện ra được không? Nàng có nhiều thời gian vậy sao? Cho dù nàng có thì bọn người tổ phụ sẽ đồng ý sao?”

“Vậy... Xem như không cần bọn họ, ta còn có Bùi Ngự mà!”

“Mặc dù Bùi Ngự võ công cao cường, nhưng trừ chuyện đó ra thì nàng ấy đi ra ngoài mua điếm tâm cũng lạc đường được. Nàng còn muốn trông cậy vào nàng ấy sao?”

Câu này gần như đã đập niềm tin của Cố Thanh Ninh xuống đáy cốc, nàng tức giận nói: “Vậy ca nói ta phải làm sao đây?”

Cố Trạch Mộ do dự một chút, sau đó nói: “Nếu như nàng tin tưởng ta, ta có thể giúp nàng.”

Cố Thanh Ninh ngây ngốc, nàng không ngờ Cố Trạch Mộ làm màu nhiều thế là vì chuyện này.

Nói thật, đương nhiên Cố Thanh Ninh không muốn nhận sự giúp đỡ của hắn. Trước tiên không nhắc đến thân phận của hai người, cho dù hai người vẫn là huynh muội ruột như xưa thì nàng cũng không muốn phiền hấn. Càng không nói bây giờ hai người chẳng phải là huynh muội. Đến khi Cố Trạch Mộ khôi phục thân phận, chỉ sợ hai người sẽ càng lúng túng. Ngay lúc này, đương nhiên Cố Thanh Ninh không muốn nợ ơn hắn.

Cố Trạch Mộ thấy nàng không nói gì, cũng biết nàng cố kỵ cái gì nên nhân tiện nói: “Nàng không cần lo ta sẽ dùng chuyện này áp chế nàng làm gì, cũng không cần sợ nợ ân tình của ta. Đây là ta chủ động muốn giúp nàng.”

Cố Thanh Ninh cúi thấp đầu: “Chuyện này cũng không có liên quan gì đến ca, ca cần gì phải giúp ta chứ?”

Cố Trạch Mộ nhìn về phía nàng, ánh mắt vô cùng chân thành: “Nếu chuyện năm đó thật sự có nội tình thì ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Ta giúp nàng cũng không chỉ vì nàng, cũng vì muốn để mình yên tâm.”

Cố Trạch Mộ những lời này thật sự xuất phát từ trong lòng, nhưng nguyên nhân thật sự là gì trong lòng Cố Thanh Ninh cũng biết rõ. Nàng biết, có Cố Trạch Mộ trợ giúp thì mới có thể thật sự tra ra chân tướng năm đó. Nàng cũng biết Cố Trạch Mộ nói những lời này là muốn nàng chấp nhận sự giúp đỡ của hắn.

Đương nhiên nàng có thể giả ngốc, vờ như không biết gì cả mà tiếp nhận sự trợ giúp của Cố Trạch Mộ, nhưng nàng không muốn như thế. Nàng ngẩng đầu ngẩng đầu nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Cảm ơn người, chuyện này xem như ta nợ người. Ngày sau nếu người có chuyện gì thì ta nhất định sẽ xông pha khói lửa giúp người.”

Lời hứa của nàng vô cùng nghiêm túc, nhưng trong lòng Cố Trạch Mộ lại vô cùng bất đắc dĩ. Hắn sẵn lòng giúp Cố Thanh Ninh, lại không ngờ Cố Thanh Ninh lại đem chuyện này như một giao dịch. Song, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Cố Thanh Ninh là người như thế. Mặc dù mấy năm nay

nàng vẫn gọi hắn là ca ca, nhưng trong lòng vẫn xem hắn là người ngoài. Nàng không hề muốn nợ ân tình của người khác.

Xem ra muốn làm tan trái tim của nàng có lẽ sẽ rất vất vả.

Mặc dù trong lòng Cố Trạch Mộ nghĩ thế, trên mặt của hắn vẫn không lộ ra, chỉ gật đầu nói: “Được.”

Hắn vui vẻ đồng ý như thế, lúc này Cố Thanh Ninh mới yên lòng lại. Nàng do dự hồi lâu, lại nói mục đích thứ hai khi nàng đến: “Ta còn một việc muốn hỏi ca.”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu: “Nàng nói đi.”

Hai tay Cố Thanh Ninh đặt trước bụng dưới, nắm chặt lấy nhau, hồi lâu mới mở miệng nói: “Phục Cơ chết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cố Trạch Mộ sửng sốt.

Có lẽ đây là lần đầu sau khi hai người sống lại mà nhắc đến Phục Cơ.

Hắn im lặng một lát mới hỏi: “Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”

Cố Thanh Ninh nói: “Ta dẫn ca đi xem một người.”

Hai người cùng nhau đi đến viện tử của Cố Thanh Ninh, cách cửa sổ khắc hoa nhìn thấy Vân Châu đang đùa với cháu gái. Cố Thanh Ninh nói: “Ta không biết ca có ấn tượng với bà ta hay không. Đây vốn là một cung nữ trong cung của ta tên là Vân Châu, năm đó bà ta thừa nhận mình hạ độc Phục Cơ.”

Cố Trạch Mộ nhìn bên mặt của Vân Châu, hắn cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

Cố Thanh Ninh vẫn nhìn hắn, thấy thế thì hỏi: “Ca biết Vân Châu chưa chết? Đúng là chuyện này có nội tình!”

Cố Trạch Mộ thở dài: “Chuyện này đã qua lâu như thế, sao nàng lại nhắc đến?”

Cố Thanh Ninh bướng bỉnh nói: “Ta chỉ muốn biết rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì!”

Cố Trạch Mộ thấy nàng cố chấp như thế thì cũng không giấu diếm nữa, hắn nói: “Năm đó, Phục Cơ vừa chết, trong lòng ta rất oán hận, phái người đưa người trong cung nàng ta đi nghiêm hình khảo vấn nhưng lại không có manh mối. Lúc này lại có người báo cho ta biết người hạ độc Phục Cơ là một cung nữ trong cung của nàng. Ban đầu ta còn không tin, nhưng chứng cứ bày ở trước mắt, ta buộc phải tin. Ta...”

“Cho nên người nghi ngờ ta làm?”

“Ta chỉ bị cơn giận làm choáng váng đầu óc, nhưng khi ta đến cung Khôn Ninh nhìn thấy ánh mắt của nàng thì ta biết ta sai rồi. Sau khi trở về ta đi điều tra kỹ mới phát hiện đây là dư nghiệt Hồ thị châm ngòi ly gián. Ta tương kế tựu kế tìm cho ra những người này.”

“Nhưng sau đó ca vẫn không nói những chuyện này với ta, cho nên ca vẫn nghi ngờ ta?”

“Ta...” Cố Trạch Mộ do dự một chút mới nói: “Ta vốn nghĩ chuyện này đúng thật là người ngoài châm ngòi, nhưng sau khi đi điều tra thì phát hiện đúng là cung nữ Vân Châu kia làm ra chuyện này. Hơn nữa chuyện này Phụng Triển làm chủ.”

“Không thể nào!”

“Đây là chính miệng Phụng Triển thừa nhận.” Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh, gần từng chữ một. “Đây là nha hoàn từ phủ Định Quốc công của nàng đưa vào cung, lại là Đại cung nữ bên cạnh hoàng hậu. Bà ta trung thành với nàng nhất, có lý do gì mà bà ta lại phản bội nàng. Chuyện này rốt cuộc nàng không nghĩ tới hay là không dám nghĩ?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146

Sau khi Cố Thanh Ninh nghe Cố Trạch Mộ nói xong thì thật lâu không có phản ứng, trong đầu của nàng rối như đay. Nàng nói với tự nói với mình, đây rõ ràng là Cố Trạch Mộ nói bừa bậy, Phụng Triển đã chết rồi, đương nhiên hắn có thể đẩy hết trách nhiệm lên người y. Nhưng mà lý trí của nàng lại phản bác, đã đến nước này rồi, Cố Trạch Mộ vốn không có lý do lừa gạt nàng.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy vẻ mặt của Cố Thanh Ninh thì biết nàng không dễ dàng tin tưởng mình, hắn nói: “Năm đó, Phụng Triển thường xuyên ra vào cung, y biết nàng kiêng kỵ Phục Cơ nên từ đó trở đi y quyết tâm muốn giết Phục Cơ. Vốn dĩ, dựa vào năng lực của y thì chuyện này có thể làm trời không biết quỷ không hay, nhưng mà lại bị dư nghiệt Hồ thị phát hiện đầu mối rồi tiết lộ cho ta, dựa vào đó châm ngòi quan hệ giữa ta và nàng. Sau khi ta phát hiện chuyện bất thường rồi đi điều tra, vốn dĩ muốn đợi trừ khử hết dư nghiệt Hồ thị thì lại đi điều tra hung phạm, không ngờ Phụng Triển biết chuyện ta và nàng cãi nhau mà tự mình đến trước mặt ta thỉnh tội.”

Cố Trạch Mộ nhớ đến chuyện khi xưa Phụng Triển quỳ trước mặt hắn thỉnh tội.

Lúc đó, Phụng Triển mới mười lăm tuổi, vừa mới kế thừa tước vị Định Quốc công không lâu. Trên gương mặt kia còn mang theo vẻ non nớt của người thiếu niên, nhưng khi nói đến chuyện giết Phục Cơ thì y chỉ nói hời hợt: “Nếu không vì nàng ta thì ngài và tỷ tỷ sẽ không cãi nhau liên tục. Chỉ cần không có nàng ta, ngài và tỷ tỷ vẫn có thể ân ái như trước.”

Đối với Phụng Triển mà nói, đây chỉ đơn giản là xử tử một nô tỳ, cho dù bây giờ thân phận nàng ta tôn quý thì cũng chỉ là nô tỳ mà thôi. Đi đâu y lo lắng duy nhất là ngộ nhớ tỷ tỷ biết chuyện thì thì e rằng tỷ tỷ sẽ tức giận với y.

Thái độ của y quá mức hiển nhiên làm cho Tiêu Dận sợ hãi không thôi. Dù cho sau này hẳn tén nhiệm Phụng Triển, cho phủ Định Quốc công tôn vinh vô hạn, nhưng một hạt giống hoài nghi đã gieo xuống.

Dur nghiệt H ồ thị nghĩ nhân cơ hội này để Tiêu Dận và Phụng gia rạn vỡ, từ một góc độ nào đó mà nói thì bọn chúng thất bại nhưng cũng thành công.

“Y biết ta sẽ không giết y cho nên y không hề kiêng kị mà nói cho ta. Tất cả chuyện này đều là lỗi của y, không liên quan đến nàng. Y chỉ không muốn bất kỳ ai làm ảnh hưởng ngôi vị hoàng hậu của nàng, hôm nay y có thể giết Phục Cơ thì ngày sau cũng có thể giết ta.”

Câu nói cuối cùng này Cố Trạch Mộ nói rất nhẹ nhưng lại giống như một tia sét.

Cố Thanh Ninh nắm thật chặt nắm đấm, Phụng Triển trong miệng Cố Trạch Mộ giống như một người xa lạ. Nàng nhớ mặc dù Phụng Triển hơi cố chấp tùy hứng nhưng không phải là người có tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn vô tình. Cố Thanh Ninh biết người sẽ thay đổi, nhưng nàng không tin Phụng Triển lại biến thành như thế.

Nàng nhìn Cố Trạch Mộ, quả quyết nói: “Đệ ấy không phải người như thế.”

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng: “Ta biết nàng sẽ không tin ta, nàng có thể hỏi cung nữ của mình. Bây giờ vật đổi sao dời, bà ta cũng không cần phải che giấu nữa. Chỉ cần dùng chút thủ đoạn thì bà ta sẽ nói rõ chân tướng với nàng.”

“Không phải ta nói người gạt ta, chẳng qua ta cảm thấy người hiểu lầm Phụng Triển rồi.”

Trong ánh mắt của Cố Trạch Mộ toát ra sự thất vọng không dễ dàng phát hiện: “Đến bây giờ mà nàng vẫn che chở cho y.”

Cố Thanh Ninh nhíu mày nhìn hấn: “Không phải ta che chở cho đệ ấy. Nếu ta biết năm đó đệ ấy giết Phục Cơ thì cho dù đệ ấy là đệ đệ ta, ta vẫn sẽ xử lý công bằng. Đệ ấy đã vì ta thì ta và đệ ấy sẽ cùng nhau gánh chịu. Nhưng đệ ấy không phải là người vì ham muốn quyền lực mà giết người như người nói. Nếu như đệ ấy là người như thế thì cần gì phải để Vân Châu giả chết trong Ly cung, để lại một tai họa như thế? Giết chết Vân Châu không phải đơn giản hơn sao?”

Cố Trạch Mộ trầm mặc một lát mới nói: “Thanh Ninh, nàng vẫn không rõ vì sao ta không nói hết chân tướng cho nàng. Đó là vì ta không dám đánh cược, nếu ta nói hết chân tướng cho nàng thì nàng sẽ đứng về bên nào?”

Cố Thanh Ninh ngậy ngấn cả người.

“Bây giờ ta đã biết nàng chọn gánh chịu với Phụng Triễn.” Trên mặt Cố Trạch Mộ nở nụ cười đắng chát. “Nàng cảm thấy ta quan tâm sự sống chết của Phục Cơ hơn, cho nên khi nàng vừa biết chân tướng thì trước tiên đã nghĩ nên bảo vệ đệ đệ mình thế nào. Thanh Ninh, nàng có nghĩ đến ta chưa?”

“Ta...”

“Thanh Ninh, khi đó ta thật sự ghen ghét với Phụng Triễn. Cho dù y làm gì nàng cũng hết lòng tin tưởng y, bao dung y.” Cố Trạch Mộ khẽ nói. “Nàng che chở ta trước mặt Hồ quý phi, ngăn trước mặt của ta, nhưng nàng che chở ta lại khác với Phụng Triễn, nàng chưa từng tin tưởng ta.”

Cố Thanh Ninh quay đầu: “Nhưng người cũng chưa từng tin tưởng ta như thế.”

“Đúng, tuy chúng ta là phu thê nhưng thật ra chưa từng thẳng thắn với nhau.” Cố Trạch Mộ yên lặng nhìn nàng. “Nếu biết sớm như thế thì ta sẽ không so đo như thế. Ta sẽ nói cho nàng biết từ sớm, từ giây phút đầu tiên gặp nàng ta đã rung động.”

Cố Thanh Ninh nhìn hắn với vẻ khiếp sợ, trong lòng như nhấc lên phong ba. Nàng không dám tin mà lắc đầu: “Người gạt ta, rõ ràng người thích Phục Cơ...” Nếu không phải như thế, sao hắn lại lướt qua mình mà phong phi, Phục Cơ lại ở trước mặt nàng khoe khoang sự tín nhiệm và sủng ái của hắn?

Cố Trạch Mộ biết nàng sẽ không tin, nhưng khi thấy nàng không do dự mà lắc đầu phủ nhận thì trong giây phút đó lại cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Hắn cười khở nói: “Lúc đó ta chưa từng thích qua ai cả, khi phát hiện ra tâm tư của mình thì phản ứng đầu tiên của ta chính là hoảng sợ.”

“Nàng thích ta ôn tồn lễ độ, nếu có một ngày nàng biết ta là kiểu người tính toán không từ thủ đoạn thì nàng sẽ phản ứng thế nào?”

“Ta không dám nghĩ đến, vì thế ta giữ lại chút tự tôn ít ỏi không để nàng phát hiện ra tâm tư của ta. Bây giờ nghĩ lại đúng thật là vô cùng ngu xuẩn.”

Cuộc nói chuyện này vậy mà nhanh chóng kết thúc, nha hoàn đến gọi hai người đi ăn cơm. Dường như Cố Thanh Ninh thở dài một hơi, vội vàng rời khỏi viện tử của Cố Trạch Mộ.

Để lộ chân tướng năm đó chỉ khiến nàng càng thêm luống cuống.

Nàng chưa từng nghĩ đến người Tiêu Dận thích lại là nàng, mà bây giờ nghe lời thổ lộ của hắn thì trong lòng nàng hơi rung động, nhưng nhiều hơn là sự nặng nề và bất đắc dĩ. Thật sự giữa hai người bọn họ có rất nhiều hiểu lầm, đến bây giờ chỉ có thể kêu một tiếng có duyên không phận.

Cố Thanh Ninh đang suy nghĩ chuyện trong lòng, lại vô tình đụng vào Cố Thanh Thù.

“Thanh Ninh, ta vừa mới đi vào viện tìm muội, nha hoàn nói muội đi ra ngoài. Muội đi đâu thế?”

Cố Thanh Ninh lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Không đi đâu cả, chỉ quanh quẩn trong viện thôi.”

Cố Thanh Thù nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của Cố Thanh Ninh, trong lòng hơi nghi hoặc. Nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều, kéo Cố Thanh Ninh đi ra ngoài. “Ta nói mọi người nghe, vừa rồi ta nghe được một tin tức! Nói ra nhất định mọi người sẽ không tin!”

“Tin gì?”

Cố Thanh Thù nhìn xung quanh, khẽ sát vào lỗ tai nàng mà khẽ nói: “Mọi người biết không? Thì ra Trạch Mộ không phải hài tử nhà chúng ta.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cố Thanh Thù thấy vẻ mặt của nàng thì đã hiểu ra: “Mọi người đã biết từ sớm? Vậy mà lại không nói cho ta, không có nghĩa khí!”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Chuyện này không có gì đáng để rêu rao cả, lại nói đây là việc riêng của Trạch Mộ, mọi người có tư cách gì đi nói chứ.”

Cố Thanh Thù chép miệng: “Sao mọi người lại không có tư cách, quan hệ giữa mọi người và Trạch Mộ thân mật như vậy, còn ai có tư cách hơn mọi người chứ?”

Cố Thanh Ninh vừa mới bị Cố Trạch Mộ tố tình, ngay lúc nghe chuyện nhạy cảm này nàng vội nói: “Tỷ nói mò gì đó!”

“Ta nói mò chỗ nào, mọi người và Trạch Mộ lớn lên từ nhỏ cùng nhau, mặc dù không phải huynh mọi người lại hơn hẳn huynh mọi người.” Cố Thanh Thù dừng dừng nói. “Chẳng lẽ khi đệ ấy khôi phục thân phận thì hai người sẽ một người một ngã sao?”

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới ý thức được mình quá nhạy cảm, nàng hơi không tự nhiên mà nói sang chuyện khác: “Không nói chuyện này, sao tỷ biết được thế?”

Cũng không nói tiếp, thuận theo nàng mà nói: “Ngoại tổ phụ ta biết tổ phụ trở về cho nên cố ý đến cửa tìm tổ phụ, bây giờ hai người còn nói

chuyện trong phòng đó. Ta đi dâng trà cho bọn họ, nghe lén bọn họ nói chuyện mới biết được.”

Từ khi Cố Thanh Thù và Liễu Tử Ký từ hôn, Cố gia và Liễu gia gần như không qua lại. Có thể để Liễu thái phó vứt bỏ thành kiến cố ý tới cửa tất cất giấu huyết mạch Chiêm gia cũng không thể đối gạt được.

Nhưng Liễu thái phó có thể tới cửa nói rõ chuyện này không nghiêm trọng như thế. Chuyện này khiến Cố Thanh Ninh hơi khẽ thở ra, nhưng trái tim vẫn treo cao.

Cũng may Uy Quốc công không nói chuyện lâu với Liễu thái phó, không bao lâu sau Liễu thái phó cáo từ trở về phủ. Uy Quốc công cũng thay quần áo bình thường xuất hiện trong đại sảnh.

Tuy nói là tổ chức tiệc tẩy trần cho Uy Quốc công và Cố Trạch Mộ nhưng thức ăn cũng không xa hoa, chỉ là những món bình thường.

Người một nhà ngồi cùng nhau chờ phu thê Uy Quốc công gấp thức ăn, sau đó mới thi nhau động đũa.

Cố Thanh Ninh len lén nhìn vẻ mặt của Uy Quốc công thì phát hiện ánh mắt ông vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra tâm trạng của ông. Cố Thanh Ninh hơi thất vọng lại vô thức nhìn thoáng qua Cố Trạch Mộ, ai ngờ Cố Trạch Mộ cũng nhìn về phía nàng. Nàng vội vàng thu mắt về phía trước như đang tập trung ăn cơm,

Nhưng mà cũng không ai để ý đến sắc mặt của hai người, vì trong bữa tiệc Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo đang cãi nhau, lại thuận tiện bắt nạt Cố Trạch Thuần, rất náo nhiệt.

Uy Quốc công cũng không tức giận, cứ tốt tình mà nhìn mấy đứa cháu cãi nhau ồn ã. Cuối cùng ông mới đưa mắt nhìn Cố Trạch Mộ vẫn rất trầm tĩnh, trong lòng thở dài một hơi.

Đợi đến khi tất cả mọi người ăn cơm xong, bọn nha hoàn mới dọn bàn sạch sẽ. Uy Quốc công cũng không để bọn họ đi, chỉ bảo hạ nhân rời đi hết.

Trong trong thính đường lớn như vậy chỉ còn có người Cố gia.

Ba chị em dâu nhìn nhau, biết cha ch ồng có đại sự muốn nói. Dù sao Uy Quốc công thân là chủ soái, đột nhiên trở về kinh thành cũng không đơn giản là đưa mấy phạm nhân về

Uy Quốc công lướt mắt nhìn người trong nhà, chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện hôm nay ta đã muốn nói vào mười mấy năm trước, nhưng lại kéo đến bây giờ.”

Bỗng nhiên Cố Thanh Ninh có cảm giác.

Uy Quốc công đưa mắt nhìn sang Cố Trạch Mộ: “Trạch Mộ không phải hài tử Cố gia chúng ta. Họ gốc của hắn là Chiêm, tổ phụ ruột của hắn chính là Chiêm Thế Kiệt.”

Lời này vừa nói ra giống như một viên đá dấy lên ngàn gợn sóng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147

Sau khi Uy Quốc công nói xong câu nói kia, ngoại trừ nhóm Cố Thanh Ninh đã biết sự thật là lâu thì những người khác đều ngây dại.

Liễu thị nhìn thoáng qua cha chồng, lại liếc mắt nhìn Đào thị, không chắc mà hỏi: “Chuyện này... Đây là chuyện gì? Không phải Trạch Mộ là huynh trưởng song sinh của Thanh Ninh sao?”

Uy Quốc công không nói gì, Mẫn phu nhân nói sơ chuyện xảy ra năm đó một lần.

Chưa đợi các nàng tiêu hóa hết những lời này, Uy Quốc công lại nói: “Bây giờ bệ hạ đã biết chuyện này, nhưng các con không cần lo lắng. Chuyện này là do ta khăng khăng làm theo ý mình, các con đều không biết. Bệ hạ là minh quân, sẽ không giận chó đánh mèo các con.”

“Cha đang nói gì thế?” Chu thị mở miệng nói. “Chúng ta đã là người một nhà, cho dù có chuyện gì cũng sẽ cùng gánh chịu. Cha nói như vậy là xem chúng con như người ngoài sao?”

“Đại tâu nói đúng.” Liễu thị cũng nói theo: “Chẳng lẽ cha cũng khách khí với phu quân thế sao? Huống hồ con cho rằng ngài không làm sai.”

Đào thị là người cuối cùng nói chuyện, nhưng nàng đã không còn dáng vẻ rụt rè khi mới gả vào phủ Uy Quốc công lúc xưa nàng. Mặc dù giọng nói của nàng nhẹ nhàng nhưng cũng rất quyết đoán: “Năm đó, con dâu đã đồng ý xem Trạch Mộ như con trai, sao ngài lại có thể nói con không biết rõ mọi chuyện chứ? Nếu có chuyện gì thì đương nhiên con dâu sẽ cùng gánh chịu.”

Mấy đứa bé cũng rồi rít nói: “Đúng thế, tổ phụ, chúng ta đều là người một nhà. Ngài nói thế là quá khách khí rồi!”

Uy Quốc công hơi ngăn người nhìn bọn họ, dường như trái tim được tôi luyện trên chiến trường trở nên cứng rắn cũng mềm lại. Từ trước đến

nay ông luôn kiệm lời không được tự nhiên mà ho một tiếng, che giấu hốc mắt đang nóng lên của mình. “Ta chỉ mới nói một câu, các con lại nói nhều như thế. Bây giờ bệ hạ còn chưa quyết định, trong miệng các con giống như ta bị bỏ vào ngục vậy...”

Mẫn phu nhân trừng mắt liếc ông một cái: “Nói bậy bạ gì đó!”

Uy Quốc công thành thật ngậm miệng.

Mẫn phu nhân trách trượng phu xong lại liếc mắt nhìn đám người, bộc lộ hết khí thế của mình: “Các con có lòng như thế rất tốt, nhưng tội khi quân không phải chuyện nhỏ, các con không cần bộc lộ khí phách vào lúc này. Bây giờ, bệ hạ còn chưa hạ chỉ, các con cũng đừng đoán mò, nên làm gì thì làm đó đi.”

“Bây giờ...” Bà thản nhiên nói: “Tự trở về viện của mình đi.”

Liễu thị còn muốn nói đi đâu gì đó, nhưng Chu thị biết tính bà bà, nên kéo nàng lắt đầu. Hai người cũng không trở về mà kéo Đào thị lại, muốn hỏi nàng những chuyện ẩn trong đó.

Những hài tử còn lại biết thân phận của Cố Trạch Mộ đều rất tò mò, Cố Trạch Hạo và Cố Trạch Thuần vây quanh hẳn liên tục hỏi han.

Cố Trạch Mộ vừa trả lời vừa nhìn Cố Thanh Ninh, hẳn chỉ thấy bên mặt lạnh tanh của nàng, trong lòng hẳn thêm thở dài. Trải qua chuyện này, quan hệ của hai người hạ xuống dưới điểm đóng băng lần nữa.

Ngay lúc phủ Uy Quốc công đang nói chuyện này thì ở trong cung có một người đang đợi hoàng đế triệu kiến.

Ông ta mặc áo bào xám mộc mạc đơn giản, tóc trắng chải rất gọn gàng, nhìn có vẻ như một lão tú tài nghèo túng. Song, ông ta lại được đại thái giám bên cạnh bệ hạ là Trương Lễ tự mình nghênh đón. Trương Lễ không chỉ đích thân tới mà còn tỏ vẻ rất ân cần với ông ta.

Lập tức, những tiểu thái giám mới tới kia bàn luận ồn ã, không biết rốt cuộc người này có lai lịch thế nào.

Một lão thái giám ở bên cạnh cười nhạo nói: “Vị đại nhân này đã cáo lão h ồi hương nhiều năm, đương nhiên các người không nhận ra ngài ấy.”

Đám tiểu thái giám nghe xong đã biết lão thái giám này biết thân phận đối phương, vì thế vội vàng đến cạnh ông ta: “Vậy ngài nói cho chúng ta biết đi. Rốt cuộc ông lão này là thần thánh phương nào?”

Lão thái giám ch ậm ch ậm nói: “Tên tuổi của vị này vô cùng vang dội, ta sẽ nói cho các người nhận biết một chút. Chuyện thứ nhất, từ khi còn nhỏ vị đại nhân này đã là thư đ ồng của tiên đế. Sau khi tiên đế đăng cơ, ngài ấy trở thành thừa tướng nhỏ tuổi dưới một người trên vạn người. Trong triều này không biết bao nhiêu người bất mãn với ngài ấy, nhưng chỉ qua ba năm thì ngài ấy khiến cho tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục.”

Mấy tiểu thái giám đều phát ra tiếng thán phục, lão thái giám dừng một chút lại nói: “Lại nói vị đại nhân này rất bao dung, cũng không chuyên quyền. Bây giờ trong triều hơn phân nửa người đều do ngài ấy đề bạt. Vị Lang Nghĩa Lang lão đại nhân kia vì quá chính trực, làm tri huyện ở một nơi mấy chục năm, do vị đại này có đôi mắt nhận ra báu vật nên tiến cử ông ấy vào Hộ bộ. Theo lý thuyết, Lang đại nhân phải mang ơn ngài ấy đúng không? Kết quả trên triều ãn ãn lên, Lang đại nhân tức giận nên oán hận. Vị đại nhân này lại không tức giận mà tán dương Lang đại nhân trước mặt tiên đế. Với thân phận của ngài ấy lại có thể làm được như thế, các người thấy có hiếm thấy không?”

Lang Nghĩa là vị Hộ bộ thượng thư lúc trước do tính cách quá thẳng thắn mà bị bệ hạ đi ều đi, kết quả Thượng thư tân nhiệm còn chưa làm được hai năm, bệ hạ đã bóp mũi mà triệu h ồi Lang Nghĩa lại. Vị này có tài năng nổi danh như tính xấu, không hài lòng cả triều, có lẽ chỉ có Hạ Nghi Niên Hạ Đại Ngổ Ngẩn có thể so sánh với ông ấy. Đám tiểu thái giám cảm động lây, thi nhau cảm khái đây cũng quá tốt tính.

Một tiểu thái giám vội vàng xúc động hỏi: “Nếu như thế sao vị đại nhân này lại cáo lão h ồi hương sớm như vậy? Hơn nữa, ngài nói còn một

chuyện khác là gì?”

Lão thái giám cười nói: “Các người nói xem một vị quan văn, khi còn sống được tôn vinh lớn nhất là gì?”

“Được ng ỡng trước mặt bệ hạ?”

“Bệ hạ đích thân hạ chỉ biểu dương?”

“Bách tính vạn dân đưa tiễn?”

Đám tiêu thái giám thi nhau suy đoán, lão thái giám chỉ lắc đầu. Cuối cùng, đám tiêu thái giám nhao nhao hỏi, ông ta mới nói: “Năm đó, khi vị đại nhân này cáo lão h ỡng hương, bệ hạ đích thân dẫn bách quan đưa tiễn, đặc biệt ban thưởng Vũ Lâm Quân hộ tống ngài ấy h ỡng hương. Cảnh tượng đó vô cùng phô trương, chặc chặc... Ngoại trừ năm đó Doãn đại nhân thời Thái tổ thì chỉ có vị Khang tướng này. Triều ta lập triều chừng trăm năm nhưng còn có vị đại nhân thứ ba có vinh hạnh này không?”

Đám tiêu thái giám nghe xong lập tức nổi lên lòng tôn kính.

Lúc này ở trong cung, Khang Diệp đang cung cung kính kính bái kiến Tiêu Trạh. Tiêu Trạh chưa đợi ông ta quỳ xuống đã vội vàng bảo Trương Lễ đỡ ông ta lên, cố ý ban ghế.

Ai ngờ Khang Diệp cũng không ng ỡng mà quyết tâm quỳ xuống: “Bệ hạ, lễ không thể bỏ được.”

Tiêu Trạh nhìn mái tóc đã trắng hết của ông ta, gương mặt già nua rất nhiều, trong lòng vô cùng cảm khái. Năm đó, khi y còn là Thái tử đã từng làm việc với Khang Diệp, y biết rõ năng lực của Khang Diệp, vẫn luôn hi vọng ông ta có thể rời núi l ần nữa nhưng Khang Diệp vẫn luôn từ chối. Tiêu Trạh đã định từ bỏ, ai ngờ lúc này Khang Diệp lại chủ động đến kinh thành.

Đến khi Khang Diệp run run rẩy rẩy bò dậy từ dưới đất, Trương Lễ vội vàng đỡ ông ta ng ỡng xuống. L ần này Khang Diệp không từ chối nữa, cho

dù mấy năm nay thân thể ông ta tốt hơn nhiều nhưng tuổi cũng đã lớn. Đoạn đường từ Ngu Thành đến kinh thành bốn ba khổ cực, thật sự để ông hơi không chịu nổi.

Tiêu Trạh thở dài: “Trẫm và Khang tướng đã không gặp nhau gần hai mươi năm, ông vẫn giống năm đó y như đúc.”

Khang Diệp cũng nở nụ cười hoài niệm: “Lão thần còn nhớ rõ khi xưa lúc bệ hạ mới tham dự quốc sự, mặc dù còn trẻ tuổi nhưng vô cùng trầm ổn. Tiên đế từng nói qua với lão thần, trong lòng bệ hạ có khó khăn, chỉ chưa từng biểu lộ mà thôi.”

Tiêu Trạh sững sờ: “Phụ hoàng... Đã nói thế sao?”

Khang Diệp không hề hoang mang mà nói: “Đương nhiên, sao lão thần dám lừa gạt bệ hạ.”

Sắc mặt Tiêu Trạh dịu lại: “Khang tướng là người phụ hoàng tin tưởng nhất, lời ông nói ra đương nhiên trẫm tin tưởng.”

Khang Diệp nghe thấy Tiêu Trạh nói thế thì trên mặt lại tỏ vẻ áy náy, ông ta quỳ xuống lần nữa: “Lão thần có tội.”

Tiêu Trạh vội nói: “Khang tướng sao thế? Trương Lễ, mau đỡ ông ấy.”

Khang Diệp nói: “Lần này lão thần vào kinh thành là cố ý đến thỉnh tội với bệ hạ. Lão thần nhất thời không để ý thu đệ tử nhưng không phát hiện ông ta lòng lang dạ thú, để ông ta làm chuyện xấu. Lão thần cô phụ sự tín nhiệm của bệ hạ...”

Sau khi Uy Quốc công báo lên chuyện của Diêu Phi, Tiêu Trạh đã phái người đi thăm dò tình căn hậu quả, đương nhiên y cũng biết quan hệ này trò giữa Khang Diệp và Diêu Phi. Không chỉ có thế, y còn biết sau khi Khang Diệp rời kinh thì không màng hưởng thụ, sinh hoạt nghèo khó, một lòng dạy dỗ thư nhân.

Bây giờ Khang Diệp nói thế, Tiêu Trạh khuyên nhủ: “Khang tướng đã quá hà khắc với mình rồi. Diêu Phi này tâm cơ thâm trầm, có nhiều quan viên bị ông ta lừa thế, ông không phát hiện ra cũng bình thường.”

“Bệ hạ tha thứ cho lão thần như thế, lão thần vừa cảm động vừa hổ thẹn.” Dường như Khang Diệp chảy nước mắt đầy mặt, cúi đầu xuống dùng tay áo lau khóe mắt của mình.

Tiêu Trạh khuyên ông ta một hồi mới nói: “Mấy năm nay trăm vẫn hi vọng ngài có thể trở lại triều đình, giống như năm đó ông phụ tá phụ hoàng. Bây giờ ông đã đến kinh thành thì hãy ở lại đây đi.”

“Ăn tình của bệ hạ lão thần cảm kích không quên. Nhưng mà lão thần còn có chuyện muốn xin.”

“Chuyện gì?”

Dường như Khang Diệp do dự một chút mới nói: “Lão thần khẩn cầu bệ hạ lật lại bản án của Chiêm Thế Kiệt.”

Tiêu Trạh ngây ngẩn cả người, sắc mặt lập tức lạnh xuống: “Lão sư, lời này không thể nói lung tung, đây là bản án phụ hoàng đã định, sao có thể lật được. Nếu lật lại bản án, chẳng phải sẽ lưu lại chỗ bẩn của phụ hoàng trong sử sách sao? Chuyện này sao người làm con có thể làm được!”

Khang Diệp nói: “Lão thần biết tiên đế vô cùng tôn sùng Tuyên Đế triều triều. Sách sử có ghi, thời triều triều, lúc Hiến Đế muốn chém trung thần Triệu Thành, ngay lúc đó Tuyên Đế cũng chính là Văn thái tử đã nghiêm túc khuyên bảo. Đáng tiếc Hiến Đế vẫn một mực cố chấp, vẫn giết chết Triệu Thành. Sau khi Tuyên Đế kế vị, ông ấy đã cho người sửa lại bản án sai của Triệu Thành, truyềh thành giai thoại thiên cổ, đến nay còn truyềh xướng trong dân gian. Có thể thấy được lật lại bản án cũng không phải là chuyện xấu.”

Tiêu Trạh lạnh lùng phản bác: “Nhưng mặc dù Tuyên Đế truyềh ra giai thoại, song vì chuyện này mà Hiến Đế trở thành trò cười trong sử sách. Sao

trẫm có thể để người ta ngẫm làm bản thanh danh phụ hoàng, chuyện này không cần nhắc lại nữa.”

“Chẳng phải hành động lần này của bệ hạ là bịt tai mà đi trộm chuông sao? Vụ án của Chiêm Thế Kiệt đã tra rõ, cho dù bệ hạ không lật lại bản án cho ông ta thì sớm muộn gì người trong thiên hạ cũng biết chân tướng. Cho dù trên sử sách không có viết nhưng bách tính truyền miệng, vẫn sẽ truyền chân tướng đến hậu thế, nhắc đến tiên đế đều là ô danh...”

“Hỗn xược!”

Khang Diệp không hề né tránh: “Sao bệ hạ không phơi bày rõ chân tướng khắp thiên hạ. Chỉ với sự thẳng thắn này không phải xứng danh tiên đế sao!”

Tiêu Trạch bị ông ta làm tức giận đến mức đứng lên khỏi long ỷ, chỉ vào ông ta mà không nói nên lời.

Tất cả mọi người trong điện đều quỳ xuống.

Khang Diệp cũng quỳ xuống lần nữa: “Năm đó, trong vụ án của Chiêm Thế Kiệt thì Diêu Phi là kẻ cầm đầu. Lão thần là lão sư của Diêu Phi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Lão thần cầu xin bệ hạ trị tội lão thần.”

Trương Lễ quỳ gối ở một bên, hồi lâu cũng không nghe thấy người trên long ỷ truyền đến tiếng động. Trong lòng hắn liên tục kêu khổ, cũng không biết vị đại nhân này uống nhầm cái thuốc gì rồi, đây là lần đầu hắn thấy người đi tới cầu trị tội.

Ngay lúc tất cả mọi người lo lắng bất an thì giọng nói hơi nhẹ của Tiêu Trạch vang lên: “Tính cách của Khang tướng không khác năm đó chút nào. Lòng trung thành của ông trẫm biết, chuyện này bàn sau đi.”

Khang Diệp hô to vạn tuế, nhưng trong giây phút quỳ xuống này khóe miệng ông ta khẽ cong lên.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 148

Mặc dù Tiêu Trạh không muốn, nhưng sửa lại án xử sai của Chiêm Thế Kiệt vẫn là chuyện tất yếu. Nhân chứng, chứng cứ đều có, lại thêm Khang Diệp dựa vào lí lẽ biện luận, mặc dù ông ta rời kinh nhiều năm nhưng đa phần quan trong triều đều nhận ân huệ của ông ta. Hơn nữa, oán an của Chiêm Thế Kiệt cũng làm bọn họ cảm động lấy, thái độ của triều đình gần như nhất trí.

Tiêu Trạh phái ra tam ti hội thẩm, bản án này gần như thẩm tra xử lí từ năm trước đến năm sau. Vì vụ án này đã quá lâu, lại thêm người liên quan quá nhiều, phải phái người đi các vùng Sung Châu sưu tập chứng cứ, khó khăn lắm mùa hè năm sau mới giải quyết xong.

Chiêm Thế Kiệt trung quân ái quốc lại bị tiểu nhân hãm hại, mà phương pháp trị thủy của ông ta vào năm đó cũng được chứng minh rất hiệu quả. Hơn nữa, vì ông ta cố gắng hết sức xây sửa đê điều ngăn cản cơn lụt lớn nên cứu được rất nhiều tính mạng của bách tính.

Chiêm Thế Kiệt hàm oan mười bảy năm cuối cùng cũng được gột sạch án xử sai.

Tiêu Trạh hạ chỉ khôi phục thanh danh của ông ta, lấy danh nghĩa công thần cho hưởng thái miếu. Mà trong dân gian, nhất là bách tính hai bên bờ Hoàng Hà nhận qua ân huệ của ông ta đều giúp ông ta dựng lên bài vị trường sinh. Các tiên sinh kể chuyện đều nói chuyện xưa của ông ta rờng rã mấy tháng trời.

Về phần nhóm nhân vật phản diện trong chuyện này, Diêu Phỉ vốn là thủ phạm chính, đáng lẽ phải chịu hình lăng trì nhưng ông ta đã chết, nên nghị ềnh xương thành tro răn đe. Mà xử phạt tông phạm của ông ta cũng từ xử trảm đến lưu vong tùy tội.

Mà người được người kể chuyện say xưa nhắc đến “Uy Quốc công nghĩa tận trời cao, thầh cứu huyết mạch Chiêm thị, giúp đỡ điều tra rõ án

oán, cuối cùng chân tướng rõ ràng” lại không vui mừng như mọi người suy nghĩ.

Sau khi Chiêm Thế Kiệt được sửa lại án xử sai thì Cố Trạch Mộ cũng khôi phục thân phận trở thành công thần. Tiêu Trạ cố ý hạ chỉ đê bù cho hấn, ngoại trừ trả lại tất cả gia sản của Chiêm gia cho hấn thì còn ban thưởng một trạch viện và nhiều thứ đồ khác. Mà so với hấn, tình cảnh của Uy Quốc công lại không tốt như thế.

Cho dù Uy Quốc công có công nhưng cũng không thể che giấu tội khi quân của ông. Vì thế sau khi ông trở về đã lập tức đưa sớ con thỉn tội lên. Không bao lâu sau, trong cung hạ một ý chỉ khiển trách ông một trận, từ nghĩ rất nghiêm khắc. Đ ờng thời tước chức vụ nguyên soái của ông, tạm thời đê thế tử Cố Vĩnh Huyền thay thế. Vốn dĩ còn phải phạt trọng nhưng nể tình thương xót, Cố Trạch Mộ khẩn cầu đủ kiêu, lại thêm tuổi tác Uy Quốc công tuổi tác đã cao, chiến công dày đặc nên đợc tạm miễn, chỉ đê ông trong phủ bệ môn hối lỗi.

Ý chỉ này vừa đư ra, trong triều lập tức bàn tán ầm ĩ. Dù sao từ trước đên nay Tiêu Trạ luôn ôn hòa, Uy Quốc công lại đợc lòng vua, tất cả mọi người nghĩ y sẽ dễ dàng bỏ qua, ai ngờ y lại làm đên mức như thế. Bây giờ nghĩ tới lúc trước Uy Quốc công đợc tin chi ều với cảnh ngộ bây giờ thật sự là một cái trên trời một cái dưới đấ.

Thái độ của bệ hạ không rõ, không ít người đêu bo bo giữ mình không còn dám tới cửa. Phủ Uy Quốc công đã từng náo nhiệt trở nên vắng vẻ.

Trái lại Uy Quốc công không quan tâm hơn thua, về mặt bình tĩnh tiếp chỉ. Sau đó, ông cho người đóng chặt cửa phủ Uy Quốc công, thành thật ở trong nhà hối lỗi. Cũng may ông đã nghĩ ra kết quả này từ trước cho nên trước khi trở lại kinh thành đã sắp xếp xong mọi chuyện. Dựa vào năng lực của Cố Vĩnh Huyền ông cũng không lo lắng. Hơn nữa, mặc dù ở trong phủ bệ môn hối lỗi nhưng vẫn có thư tới lui từ Nghiệp Thành, cũng không ảnh hưởng nhiều đên cục diện chiến đấ.

Trước đó, Uy Quốc công bận rộn ở biên quan, tinh thần vẫn luôn căng thẳng. Bây giờ trở về, ông cùng thê tử đọc sách, câu cá, thời gian trôi qua

vô cùng thoải mái, cũng không biết nên nói trừng phạt hay nghỉ ngơi.

Nhưng đây cũng vì tâm trạng của Uy Quốc công rất tốt, hai phu thê bọn họ trải qua nhiều sóng to gió lớn đã coi nhẹ tất cả từ lâu. Song, những người khác trong nhà lại không trấn tĩnh như thế. Vì Mẫn phu nhân không cho cách nàng gây chuyện, cho nên cho dù bọn họ lo lắng thì cũng chỉ để trong lòng, chưa từng làm chuyện gì dư thừa.

Đào thị vốn là người đa sầu đa cảm, bây giờ chuyện này đã vượt qua sự chịu đựng của nàng. Có đôi khi nàng đang làm việc sẽ đột nhiên than thở.

Cố Thanh Ninh bị mẫu thân ép học nữ công đã rất phiền muộn, nghe nàng ở cạnh thở dài cũng không nhịn được nữa mà nói: “Nương, người yên tâm đi, tổ phụ không sao đâu.”

Đào thị luôn miệng đặt câu hỏi: “Sao con biết? Bệ hạ nghiêm nghị quở trách cha như thế, bây giờ còn cấm túc ông ấy trong phủ. Như thế xem ra hơn nữa năm cũng không giải cấm, ta sợ...”

Cố Thanh Ninh thuận thế buông kim khâu trong tay xuống, nói: “Chính vì bệ hạ xử phạt nghiêm khắc cho nên mới không sao. Nếu không nghe hỏi, chỉ đẹp số con của tổ phụ qua một bên mới nguy hiểm.”

Đào thị không hiểu ra sao: “Vì sao?”

Cố Thanh Ninh không thể không phân tích để giải thích với Đào thị: “Chuyện của tổ phụ nói lớn có thể lớn, nói nhỏ thì sẽ nhỏ, nhưng dù sao cũng là khi quân. Nếu phạt nhẹ thì uy nghiêm của bệ hạ để đây? Mặc dù bây giờ nhìn có vẻ như bệ hạ phạt nặng tổ phụ nhưng thật ra không bị thương gân cốt. Bệ hạ đã tỏ thái độ như thế thì chuyện này nên chấm dứt ở đây. Sau này có người lấy chuyện này để công kích tổ phụ cũng không có tác dụng nữa.”

“Nghe ý của con giống như bệ hạ đang bảo vệ cha vậy?”

Cố Thanh Ninh gật gù đầu: “Có thể nói là như thế.”

Thật ra Đào thị vẫn không rõ, vì sao phạt cha lại là bảo vệ ông ấy. Nhưng mà nàng biết nữ nhi luôn hiểu chuyện, Thanh Ninh đã chắc chắn như thế thì sẽ không sai. Thảo nào thái độ của cha và bà bà lại bình tĩnh như thế.

Nàng nghĩ như thế lại hơi lúng túng: “Con nói thế thì ta yên lòng rồi. Không thì cả ngày ta đều nghĩ không có tâm trạng làm chuyện khác.”

“Là người quan tâm quá nên sẽ loạn.” Cố Thanh Ninh nói.

Thật ra cách nhìn của không ít người trong triều cũng giống với suy nghĩ của Đào thị. Nhưng mà Cố Thanh Ninh hiểu rõ Tiêu Trạ, biết y không phải người như thế cho nên ban đầu cũng không lo lắng cho an nguy của Uy Quốc công. Song, cho dù như thế nàng cũng không thể không lo lắng được.

Nàng đã nghe Cố Trạch Mộ nói qua hết về bản án này, nàng biết Khang Diệp là người thế nào, cho nên mặc dù Khang Diệp đồng ý thay mặt giúp Chiêm Thế Kiệt sửa lại án xử sai nhưng Cố Thanh Ninh cũng không tin tưởng ông ta. Không ngờ Khang Diệp lại không có hành động nhỏ nào, dường như một lòng vì công. Thậm chí ông ta còn liều mạng, nghĩa chính ngôn từ thay Chiêm Thế Kiệt nói chuyện, cho dù chọc giận Tiêu Trạ cũng không lùi bước.

Có thể nói, án sai của Chiêm Thế Kiệt được sửa lại nhanh thế cũng có liên hệ rất lớn với Khang Diệp.

Có đi đâu trong lòng Cố Thanh Ninh vẫn không khỏi lo nghĩ.

Trong Khang phủ, Khang Nam cũng đang hỏi Khang Diệp chuyện này.

Khang Diệp nói: “Đó là vì con không thấy rõ tâm ý của bệ hạ. Lòng dạ bệ hạ rộng rãi, cũng không xem thanh danh nặng như thế. Có đi đâu dù sao chuyện này cũng liên quan đến tiên đế, lại thêm con lật án cha trái với luân thường, cho nên ban đầu bệ hạ buộc phải từ chối thẳng. Chẳng qua ta chỉ làm theo tâm ý của bệ hạ, tìm cho ngài ấy một bậc thang mà thôi. Nếu không thì con nghĩ rằng lật lại bản án này thuận lợi vậy sao?”

“Vậy Uy Quốc công và Cố Trạch Mộ thì sao? Ngài dễ dàng buông tha bọn họ vậy sao?”

Khang Diệp lắc đầu cười nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là bây giờ chưa đến lúc.”

“Đến lúc?” Khang Nam khó hiểu nói: “Bây giờ Cố Trạch Mộ được bệ hạ xem trọng, trong phút chốc không đụng đến hấn được, nhưng Uy Quốc công thì sao? Bệ hạ quở trách ông ta nghiêm nghị như thế, lại cho ông ta ở trong phủ bề môn hồi lỗi, đến nay vẫn không ra lệnh giải trừ cấm đoán, không phải là cơ hội tốt sao?”

Khang Diệp lại lắc đầu: “Không phải ta đã từng dạy qua con mọi thứ đừng nhìn bề ngoài. Ngoài mặt, chuyện này có vẻ bệ hạ vô cùng nghiêm khắc với Uy Quốc công, nhưng thực tế thì sao? Phủ Uy Quốc công không hề bị thiệt. Quân đội Tây Bắc vẫn ở trong tay thế tử của Uy Quốc công, có khác gì ở trên tay Uy Quốc công đâu? Hơn nữa, bình thường Uy Quốc công tận hết chức trách, bệ hạ cũng thấy rõ, trừng phạt này chỉ giữ mặt mũi đế vương, cho người ngoài xem thôi.”

Khang Nam cau mày nói: “Vậy theo ngài nói, chẳng phải không có cơ hội đối phó hai người này sao?”

Khang Diệp chậm rãi nói: “Con nghĩ thế cũng quá ngây thơ rồi, cho dù lúc này bệ hạ không tức giận nhưng hành động tự tiện của Uy Quốc công cũng đã đâm trúng chỗ nhạy cảm của hoàng đế. Hạt giống hoài nghi đã bị gieo xuống, chắc chắn sẽ có ngày nở hoa kết trái. Còn Cố Trạch Mộ...”

Ông ta dừng một lát mới nói tiếp: “Bây giờ chúng ta không cần làm gì cả, chỉ cần yên lặng theo dõi thay đổi là được rồi.”

“Yên lặng theo dõi thay đổi?”

“Đúng thế.” Khang Diệp nói. “Bây giờ thân phận của Cố Trạch Mộ được vạch trần, nhìn như vẻ vang nhưng thật ra thân phận rất xấu hổ. Hấn muốn đứng vững gót chân trong triều đình thì dựa vào sự sủng ái của bệ hạ và khen ngợi của Thái tử là không đủ. Nhất định hấn phải có công tích.

Nhưng tuổi hấn còn nhỏ, muốn làm chủ quản một phương cũng không thể nào. Dưới áp lực lớn như thế, cho dù tính cách hấn trăn trở thì ít nhiều gì cũng nôn nóng. Chỉ cần hấn nôn nóng thì sẽ phạm sai lầm. Phạm sai lầm thì chúng ta sẽ có cơ hội.”

“Phụ thân muốn làm gì? Phái người quấy nhiễu hấn sao?”

“Không, ta muốn phái người giúp hấn, để hấn trèo càng cao càng tốt.”

Khang Nam nhíu mày, khó hiểu nói: “Nhi tử không hiểu, sao phụ thân phải làm thế?”

Khang Diệp nói: “Con vẫn không rõ, thật ra bây giờ bệ hạ vẫn có chút áy náy với Cố Trạch Mộ. Song cả nhà hấn vì tiên đế mà chết, cho nên dù bệ hạ áy náy nhưng sẽ phòng bị. Nếu cả đời Cố Trạch Mộ tàm thường thì quá tốt, bệ hạ vì áy náy với hấn nên để hấn sống tốt, hấn sẽ thăng chức cao. Mặc dù không có thực quyền nhưng cho dù là thanh danh hay tài phú đều dễ như trở bàn tay, con cháu đời sau của hấn cũng vì thế mà được lợi.”

Khang Diệp dừng một chút, nói: “Nếu như Cố Trạch Mộ thông minh thì hấn sẽ chọn con đường này.”

“Nhưng hấn sẽ không.” Khang Nam đáp.

Khang Diệp nhớ tới đôi mắt kia của Cố Trạch Mộ, ông ta gật đầu khen ngợi Khang Nam: “Con nói đúng, hấn sẽ không làm thế.”

“Đứa bé này là kẻ vô cùng kiêu ngạo, người như hấn sẽ không đi con đường suôn sẻ kia. Dựa vào bản lĩnh của hấn và quan hệ với Thái tử điện hạ thì hấn lập công trong triều cũng không phải chuyện gì khó. Đương nhiên nhất định bệ hạ sẽ khen ngợi, nhưng dần dần áy náy sẽ hao mòn, còn sự phòng bị sẽ không.”

“Cố Trạch Mộ lập công càng nhiều thì bệ hạ sẽ phòng bị càng nặng. Dù cho ngay bệ hạ cũng không ý thức được, nhưng đến lúc đó, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ cũng đốt đến hấn không còn hài cốt.”

Lúc này, Khang Diệp nói chuyện vô cùng bình tĩnh nhưng lại khiến cho người ta rùng mình.

Khang Nam vô thức lui một bước.

Khang Diệp nhìn về phía hắn, thản nhiên nói: “Lòng người nhìn như phức tạp nhưng nếu con có thể hiểu rõ thì rất nhiều chuyện không cần tự tay làm. Chỉ cần dắt nó theo hướng phát triển thì đương nhiên có thể đạt được kết quả mà con muốn.”

Khang Nam cúi đầu xuống: “Nhi tử cần tuân phụ thân dạy bảo.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 149

Từ sau khi sửa lại bản án sai của Chiêm Thế Kiệt, Cỗ Trạch Mộ đã khôi phục lại thân phận của mình. Hắn cũng buộc phải rời khỏi phủ Uy Quốc công, chuyển vào trạch viện mà Tiêu Trạm ban tặng.

Song, vì lý do phải thu dọn đồ vật nên hắn cũng không dọn đi ngay, mà kéo dài một khoảng thời gian. Nhưng cho dù kéo dài thế nào thì cũng phải rời đi. Có đi đâu, trước khi Cỗ Trạch Mộ rời đi, hắn cố ý đi chủ viện tìm Uy Quốc công, hai ông cháu nói chuyện một hồi.

Uy Quốc công hỏi Cỗ Trạch Mộ: “Mai này con có dự định gì?”

Cỗ Trạch Mộ nói: “Con muốn đi Nghiệp Thành.”

Uy Quốc công sững sờ: “Con muốn đi biên quan sao?”

Cỗ Trạch Mộ gật gật đầu.

“Vì sao?”

Chắc chắn Cỗ Trạch Mộ không thể nói nguyên nhân thật sự được, hắn chỉ có thể nói: “Trước đó, lúc ở Đào Khâu con đã nói chuyện này với đại ca. Mặc dù con không am hiểu rõ chiến sự, nhưng con giỏi nội vụ, sau này cũng có thể giúp đỡ đại ca.”

Cỗ Trạch Mộ có lòng thế này đương nhiên Uy Quốc công rất cảm động, song ông cũng nhắc nhở hắn: “Trạch Mộ, con phải nghĩ rõ ràng. Bây giờ còn vừa mới sửa lại án xử sai của tổ phụ, thanh danh giống như mặt trời ban trưa. Con là huyết mạch duy nhất của ông ấy, cho dù bệ hạ hay là đại thần trong triều cũng sẽ khoan dung cho con mấy phần. Ta cũng nhìn ra được, tài năng của con đều ở trong triều đình, bây giờ chính là lúc con tỏ rõ bản lĩnh của mình. Con người đều dễ quên, sự khoan dung này sẽ không giữ lại. Nếu như con rời đi kinh thành lúc này chẳng khác gì con từ bỏ cơ hội tốt này, con không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Cố Trạch Mộ khẽ cười nói: “Con biết.”

“VẬY con...”

“Tổ phụ, theo con mà nói thì phần khoan dung này là thanh đao hai lưỡi. Trước mắt có lẽ sẽ làm cho con đường tương lai của con suôn sẻ một chút, nhưng cũng vì thế, thời gian lâu dài con sẽ bị người ta cho rằng không xứng với chức vị. Nếu nhìn lâu dài thì đó cũng không phải chuyện tốt.”

Hắn nói ra lời này cũng khiến Uy Quốc công không nhịn được mà muốn tán thưởng. Ông không ngờ dưới lợi ích to lớn như thế mà Cố Trạch Mộ còn có thể tỉnh táo, không hề giống thiếu niên hăng hái, mà lại giống một ông lão đã trải qua bể dâu.

Uy Quốc công thở dài: “Con nghĩ được như thế ta cũng yên lòng.”

“Là tôn nhi để tổ phụ lo lắng.”

Uy Quốc công nhìn Cố Trạch Mộ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Mấy năm gần đây, ông thật sự đã xem Cố Trạch Mộ trở thành cháu trai ruột của mình. Mặc dù ông cũng hết lòng ủng hộ Cố Trạch Mộ khôi phục thân phận, giúp người nhà sửa án sai, nhưng bây giờ chia tay, trong lòng ông vẫn hơi đau lòng.

Ông nói với Cố Trạch Mộ: “Tuy nói con đã khôi phục thân phận, nhưng trong lòng ta con vẫn là cháu trai của ta. Sau này con có chuyện gì thì vẫn có thể tới tìm tổ phụ.”

Cố Trạch Mộ nhìn thấy ánh mắt yêu thương của Uy Quốc công, trong lòng như bị đoàn bông chặn lại, hắn gật đầu vâng dạ.

Sau khi Cố Trạch Mộ rời khỏi viện của thì đi về viện của mình.

Lúc này trong viện của hắn rất lộn xộn, Đào thị đang cho người thu dọn đồ vật của hắn. Khi thấy hắn trở về, Đào thị vội vàng lau nước mắt ở khóe mắt: “Con nói xong với tổ phụ rồi à?”

Cố Trạch Mộ trả lời, sau đó gọi nàng: “Nương.”

Đào thị nghe xưng hô thế này thì nước mắt lại muốn rơi ra, nhưng nàng cũng biết lúc này rơi lệ không tốt, cho nên cố kiềm nước mắt lại. Sau đó, nàng nói với Cố Trạch Mộ: “Bây giờ trong viện này quá loạn, con đi viện của nương nghỉ ngơi một lúc đi.”

Cố Trạch Mộ nghe thấy tiếng khóc nức nở của nàng thì trong lòng vô cùng khó chịu. Không thể không nói, mặc dù Đào thị biết hẳn không phải con ruột như vẫn xem Cố Trạch Mộ như con ruột mà yêu thương. Mấy năm nay, nàng đối với Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh gần như giống nhau.

Cố Trạch Mộ cũng không tiện nói gì, chỉ quan tâm rời khỏi viện tử. Song, Cố Trạch Mộ cũng không đi viện tử của Đào thị, hẳn đi chẳng có mục đích, bất tri bất giác đã đến cửa viện của Cố Thanh Ninh.

Hắn giật mình hoàn hồn lại chần chừ đứng ở cửa.

Đúng lúc đó Bùi Ngự đi từ ngoài vào, thấy hắn thì vô cùng vui vẻ: “Thiếu gia!” Đối với người khi xưa dùng thức ăn hối lộ mình, Bùi Ngự vẫn thấy hắn rất thông minh. Bùi Ngự thấy hắn không đi vào thì tò mò hỏi: “Thiếu gia, sao ngài không đi vào?”

Đúng lúc Cố Thanh Ninh đi ra cửa phòng, khi nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì dừng bước.

Cố Trạch Mộ nhìn nét mặt của nàng, do dự một lát rồi nói: “Nếu muội không muốn gặp ta thì ta đi.”

Bùi Ngự lập tức ý thức được gì đó, vội vàng im lặng.

Cố Thanh Ninh lại cho Bùi Ngự rời đi, sau đó nói: “Người đi vào với ta đi.”

Trong viện của Cố Thanh Ninh bày một chiếc bàn dưới tán cây, lúc này hai người cứ ngồi đối mặt nhau như thế. Cố Thanh Ninh đã vẫy lui người

hầu từ sớm, nàng tự tay rót một ly trà cho Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ cầm ly trà trong tay nhưng lại không biết nói gì.

Từ sau khi xảy ra chuyện Vân Châu kia, quan hệ của hai người trở nên lạnh nhạt hơn nhiều. Có đôi khi Cố Trạch Mộ muốn tìm Cố Thanh Ninh, nàng cũng sẽ nhanh chóng trốn tránh. Sau này, khi Cố Trạch Mộ rời khỏi phủ Uy Quốc công thì muốn gặp Cố Thanh Ninh sẽ càng khó hơn.

Cố Trạch Mộ cẩn thận mở miệng nói: “Tuy nói ta rời khỏi phủ, nhưng sau này nàng có chuyện gì cũng có thể bảo Bùi Ngự tới tìm ta. Ta nhất định sẽ giúp nàng.”

Về mặt Cố Thanh Ninh không hề thay đổi, chỉ thản nhiên nói: “Cảm ơn.”

Cố Trạch Mộ nghe xong nàng nói như vậy thì biết nàng chắc chắn sẽ không đến tìm mình, trong lòng hần hơi mất mát. Hần tưởng rằng mấy năm nay quan hệ của hai người dần dịu lại, nhưng không ngờ sau một đêm đã trở về lúc trước.

Bây giờ cuối cùng Cố Trạch Mộ cũng hiểu cái gì gọi là tự gieo nghiệp xấu, nhưng hần cũng không hối hận khi lúc trước đã nói lời thật lòng với Cố Thanh Ninh.

Đời trước hần ích kỷ đa nghi, không dám thật lòng cho nên khi biết mình thích Phụng Trường Ninh, đi đâu đâu tiên hần nghĩ tới là không thể để cho Phụng Trường Ninh và Phụng Triển biết. Bởi vì hần xem chuyện này thành nhược điểm của mình, không thể để lộ nhược điểm của mình cho người khác biết là quy tắc sinh tồn đầu tiên hần học được trong cung.

Nếu như hần biết được tình cảm là thứ người ta không thể khống chế, có lẽ hần sẽ có lựa chọn khác.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, đã phạm sai lầm thì đi đâu duy nhất hần có thể làm là thừa nhận sai lầm, đồng thời cố gắng sửa sai.

Chỉ tiếc chuyện này khác với vụ án của Chiêm Thế Kiệt, trái tim người không phải biết sai thì có thể sửa chữa. Năm đó, hắn đã làm những việc tổn thương Cố Thanh Ninh quá sâu, Cố Thanh Ninh đã chết tâm với hắn từ lâu. Có lẽ đi đâu hắn nên làm chính là buông tay, để hai người trở thành người dưng.

Song, khi nghĩ đến khả năng này, Cố Trạch Mộ không nhin được mà nắm chặt nắm đấm.

Hắn không thể nghĩ đến khả năng này, nhưng lại không có cách nào. Nếu là lúc trước, có lẽ hắn sẽ dùng chút thủ đoạn, bây giờ hắn lại không dám làm gì cả. Đi đâu duy nhất hắn có thể làm là lừa mình dối người, duy trì vẻ mặt bình tĩnh thế này.

Cố Thanh Ninh nói tạ ơn xong thì im lặng. Cố Trạch Mộ lại nhớ đến lúc hai người từng cãi nhau, cho dù giận dữ cũng tốt hơn việc không nói một lời thế này.

Đúng lúc này Xuân Anh tìm tới. Thì ra Đào thị đã phái người thu dọn đồ xong, mời Cố Trạch Mộ đi qua.

Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh, mấp máy môi nói: “VẬY... Ta đi.”

Cố Thanh Ninh gật gật đầu: “Đi thong thả.”

Hai người lại rơi vào tình thế khó xử.

Nhưng vào lúc này, hai con vẹt trên kệ lại nói chuyện.

“Mỹ nhân nhi, đừng đi!” Giọng điệu vô cùng thê lương làm cho người ta giật mình.

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh: “Tam Bảo!”

Hóa ra sau khi Tam Bảo biết vị trí của phủ Uy Quốc công thì thỉnh thoảng sẽ bay đến tìm chủ nhân của mình. Ban đầu, nó không quen nhìn hai

con chim này, sau này khi quen thuộc thì xem hai con chim này như tiêu đề của mình, dạy chúng nó nói chuyện. Song, Tam Bảo cũng không dạy thứ tốt gì, dần dần hai con chim cũng bị làm hư.

Song, vì có hai con chim này nói chêm chọc cười, trái lại làm tình cảnh bớt lúng túng hơn nhiều.

Cố Trạch Mộ khẽ thở ra, sau này cũng dễ nói hơn: “Ta muốn nói với nàng, ta đã đồng ý chuyện gì sẽ không thay đổi. Ta đã đồng ý với nàng sẽ giúp nàng tra rõ ràng chân tướng chuyện của Phụng Triển, nhất định nói được thì làm được.”

Cố Thanh Ninh ngậy ngấn cả người, vẻ mặt Cố Trạch Mộ vô cùng nghiêm túc không hề giống nói đùa. Từ sau khi hai người chiến tranh lạnh, Cố Thanh Ninh cũng không ôm hi vọng với chuyện này, không ngờ Cố Trạch Mộ vẫn giữ lời hứa đó.

“Cảm ơn.” Nàng nói, nhưng chữ “Tạ ơn” này chân thành hơn khi nãy nhiều.

Cố Trạch Mộ hơi yên tâm, hấn lạc quan an ủi mình, ít nhất giữa hai người còn có một viên có thể liên hệ với nhau.

Đến lúc Cố Trạch Mộ rời đi, gần như người Cố gia đều đến tiễn hấn. Cố Trạch Mộ nhìn từng gương mặt trước mắt, trong lòng cũng dần mềm mại, cũng cảm thấy sự không muốn mãnh liệt. Mấy năm nay, hấn đã quen với thân phận Tam thiếu gia Cố gia, quen với không khí ấm áp thoải mái của Cố gia, cho dù qua bao lâu cũng sẽ không quên.”

Cố Trạch Hạo vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Cho dù đệ rời khỏi phủ chúng ta, cho dù sau này đệ đổi tên khác nhưng trong lòng ta đệ mãi mãi là đệ đệ của Cố Trạch Hạo ta.”

Bây giờ Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi cũng dần chấp nhận kết quả này, có đi đâu khi tiễn biệt vẫn hơi thương cảm. Hai người trốn ở phía sau lạng lẽ gạt lệ.

So với bọn họ, thái độ của Cố Thanh Ninh bình tĩnh hơn nhiều, nàng chỉ thản nhiên nói: “Sau này tự mình bảo trọng.”

Cố Trạch Mộ nhìn bọn họ một chút sau đó quay người lên xe ngựa.

Phủ đệ mới cách phủ Uy Quốc công cũng không xa, chỉ cách khoảng hai con đường.

Hồng Tùng Nguyên dẫn người đứng ở cửa chờ hắn, khi thấy xe ngựa đến, ông mạo xưng quản gia kéo rèm giúp hắn, lại ân cần hỏi han: “Lão gia tắm rửa trước hay dùng cơm trước?”

Cố Trạch Mộ trầm ngâm nói: “Ông thích ứng với thân phận này cũng nhanh quá đấy.”

Hồng Tùng Nguyên cười ha ha: “Đúng thế, diễn trò phải tròn vai chứ!”

“Được rồi, đừng nói giỡn nữa. Trước đó ta đã cho ông đi tra chuyện của Phụng Kiệm, ông có tra được gì không?”

Hồng Tùng Nguyên thu lại nụ cười: “Để ở thư phòng đó.”

Cố Trạch Mộ vội vàng đi đến thư phòng cùng Hồng Tùng Nguyên.

Chỉ là sau khi xem xong tài liệu, hắn vô cùng thất vọng. Vì trong những tài liệu này thông tin có ít không nhiều, phần lớn hắn đã biết hết. Hắn không kiên được mà hỏi: “Không còn gì khác sao?”

Hồng Tùng Nguyên gật gật đầu: “Ngài biết đó, chuyện năm đó ngài vì thanh danh của Phụng Triển mà gần như phong tỏa hết mọi tin tức. Hơn nữa đã qua nhiều năm như thế, có thể tra được thế này đã không dễ dàng.”

Cố Trạch Mộ thở dài trong lòng, nhưng hắn cũng không nhụt chí, trái lại hỏi: “Vậy chuyện liên quan tới Khang Diệp ông tra được bao nhiêu?”

“Khang Diệp này có thanh danh rất tốt. Trong vụ án của Phụng Triển, mặc dù ông ta là chủ thẩm nhưng ngài cũng biết lúc đó quyền lực ông ta không lớn, lại có ngài nhìn chăm chăm, ông ta cũng không có cơ hội động

tay chân.” Hồng Tùng Nguyên nói. “Ta biết sau khi trải qua bản án của Chiêm Thế Kiệt khiến ngài nghi ngờ Khang Diệp, nhưng năm đó ông ta không có lý do đi đối phó Phụng Triển. Cho dù hai người bọn họ có quan hệ không thân, nhưng một quan văn với một võ tướng lại không có tranh chấp lợi ích gì. Khang Diệp cần gì phải bí quá hoá liều đi đối phó với Phụng Triển chứ?”

Đương nhiên Cố Trạch Mộ biết những chuyện này, những chứng cứ kia hẳn đều nhìn thấy. Rõ ràng, cho dù Khang Diệp một tay che trời cũng không thể làm không một kẻ hở như thế. Nhưng không biết vì sao hẳn luôn cảm thấy Khang Diệp có vấn đề.

Chẳng qua bây giờ nói gì cũng vô dụng, Cố Trạch Mộ nói: “Xem ra bây giờ chỉ có thể đi biên quan tra rõ thân phận của người thần bí kia thì mới biết được năm đó xảy ra chuyện gì.”

Hồng Tùng Nguyên lo lắng hỏi: “Ngài thật sự muốn đi biên quan sao?”

“Đương nhiên.”

“Ta hơi không rõ, sao đột nhiên ngài lại nghĩ đến chuyện tra vụ án của Phụng Triển lần nữa?” Hồng Tùng Nguyên rất khó hiểu.

Cố Trạch Mộ trả lời qua loa, sau đó nghĩ đến chuyện gì lại nói: “Lần này ông để Hồng Thành theo ta đi, ông đừng đi.”

Hồng Tùng Nguyên kinh ngạc nhìn hẳn.

Cố Trạch Mộ nhìn ông: “Ông đã chùng này tuổi rồi, lo lắng cho thân thể mình đi.”

Hồng Tùng Nguyên rất bất mãn: “Tuổi tác ta thế nào, càng già càng dẻo dai đó!”

Cố Trạch Mộ tức giận nói: “Là người đã chôn nửa người xuống đất rồi còn chưa chịu nhận mình già?”

“Ta nói ngài đó, rõ ràng ngài quan tâm nhưng nói ra lời này cũng làm người ta rất muốn đánh ngài.”

Cố Trạch Mộ không để ý tới ông, sau khi quyết định thì hấn rửa mặt, chuẩn bị tiến cung.

Cũng không vì được vờ gặp, lần này hấn tiến cung với mục đích là tìm Tiêu Hằng để nói chuyện đi biên quan.

Bây giờ thân phận của hấn đã bị người ta cột với Thái tử, mỗi việc hấn làm đều tạo ảnh hưởng cho Tiêu Hằng. Cho nên chuyện hấn muốn đi Nghiệp Thành phải bàn bạc với Tiêu Hằng mới được.

Đương nhiên đây chỉ là lý do bên ngoài.

Trước đó, Cố Trạch Mộ vẫn luôn giấu Tiêu Hằng thân phận thật của mình, sau khi chân tướng được tiết lộ, Tiêu Hằng mới ý thức được mình bị lừa gạt, hấn tức giận đến mức muốn tuyệt giao với Cố Trạch Mộ.

Cho nên mặc dù Cố Trạch Mộ rất bất đắc dĩ nhưng cũng không thể không dùng mười hai phần kiên nhẫn để tiến cung đỡ cháu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150

Ngay lúc Cỗ Trạch Mộ ở Đông cung vắt hết óc dỗ cháu trai thì Cỗ Thanh Ninh cũng ở trong phủ nghênh đón trưởng công chúa Nguyên Gia.

Nguyên Gia tới vì chuyện cập kê của Cỗ Thanh Ninh. Sang năm, Cỗ Thanh Ninh đã mười lăm tuổi, Đào thị đã chuẩn bị lễ cập kê cho nàng từ sớm, chính tân[*] là trưởng công chúa Nguyên Gia. Mặc dù Nguyên Gia cảm thấy mình làm chính tân trong lễ cập kê cho mẫu hậu là chuyện quá lạ lùng, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý.

[*] Chính tân: Người trưởng bối là nữ có tài đức.

Lễ cập kê là lễ lớn trong cuộc đời nữ nhi, Đào thị đã chuẩn bị hết mọi thứ phải dùng trong lễ cập kê từ sớm, nhưng cho dù như thế, Nguyên Gia vẫn đặc biệt đem theo trâm quan.

Trâm quan hình phượng, phía trên bảo bảo thạch trâm quý, điêu khắc vô cùng tinh xảo. Chỉ nhìn qua đã biết trâm quan này có giá trị không nhỏ.

Mặc dù Đào thị và Nguyên Gia có quan hệ rất tốt, nhưng khi nhìn thấy trâm quan này thì hơi chần chừ: “Cái này cũng hơi quá quý giá rồi.”

Nguyên Gia nhìn thoáng qua Cỗ Thanh Ninh mới nói: “Đây là trâm quan ta sử dụng khi cập kê, theo mẫu hậu ta nói đây là trâm quan mà khi ngoại tổ mẫu ta cập kê đã sử dụng, ban đầu nó được dùng khi ngoại tổ mẫu làm lễ cập kê. Chỉ tiếc ngoại tổ mẫu mất sớm, trâm quan này cũng chưa từng lấy ra, đến khi ta cập kê thì mới lấy cho ta.”

Đào thị nghe nàng nói xong thì liên tục lắc đầu: “Ý nghĩa của chiếc trâm quan này quan trọng như thế sao chúng ta lấy được. Ngọc Dung tỷ tỷ vẫn nên đem về đi.”

Nguyên Gia nói: “Ta không có nữ nhi, chiếc trâm quan này để ở chỗ ta cũng chỉ có thể bị cất trong rương, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Bây giờ có thể được dùng trong lễ cập kê của Thanh Ninh, có lẽ mẫu hậu cũng bằng

lòng. Hơn nữa, ngoại tử mẫu ta vốn xuất thân từ phủ Uy Quốc công, bây giờ cũng có thể xem như vật vè cổ chủ.”

Thái độ của Nguyên Gia kiên quyết, Đào thị cự tuyệt đủ kiểu cũng không có kết quả, chỉ có thể thu lại trâm quan này. Nhưng mà trâm quan này quý giá như thế, nàng không yên lòng để nha hoàn đi cất nên đứng dậy tự mình để trâm quan vào kho phòng.

Sau khi Đào thị rời đi, Nguyên Gia cũng cho nha hoàn hầu hạ đi xuống hết.

Về mặt Cỗ Thanh Ninh hoảng hốt nhớ lại lúc trước.

Mẫu thân của nàng mất sớm, vì thế lễ cấp kê của nàng do tổ mẫu chủ trì. Lúc đó, nàng đã đính hôn với Thái tử Tiêu Dận cho nên sử dụng trâm quan là mũ phượng ngự tứ. Mặc dù mũ phượng kia vô cùng quý giá, nhưng trong lòng nàng ít nhiều gì cũng có tiếc nuối. Mà bây giờ trùng sinh lần nữa trái lại đã bù đắp tiếc nuối này.

Cỗ Thanh Ninh khẽ thở ra một hơi, nói với Nguyên Gia: “Cảm ơn con.”

Nguyên Gia cười lên: “Người cần gì phải khách khí với con như thế.”

Cỗ Thanh Ninh cũng mỉm cười, bây giờ mặc dù nàng có dung mạo của tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi nhưng trên mặt có sự trầm ổn của tiểu cô nương tiểu này không có. Nguyên Gia nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh như thế thì lại nghĩ đến một việc.

Mấy ngày trước lúc Nguyên Gia tiến cung, trong lúc vô tình có nói với Trân hoàng hậu về chuyện hôn sự của Tiêu Diễm Chi.

Tiêu Diễm Chi đã sắp mười tám nhưng hôn sự của y vẫn chưa xong. Không phải Nguyên Gia không sợ hãi, mà là Tiêu Diễm Chi không hề hứng thú đối với chuyện này. Bây giờ y đã không còn là hài tử kiếm lời như còn bé, y giao thiệp rộng, mặc dù huân quý nhưng không ngờ lại có thanh danh không tệt trong nhóm văn nhân mặc khách.

Mặc dù Nguyên Gia có quan tâm, song cũng không sốt ruột. Dù sao đối với nam tử mà nói thì thành hôn trễ một chút cũng không xem như chuyện to tát gì.

Trái lại Trần hoàng hậu để ý hơn nhiều, năm đó Trần hoàng hậu coi trọng Tôn Lan Thấm làm Thái tử phi, không ngờ Tôn Lan Thấm lại là nàng dâu mà Nguyên Gia chọn cho Tiêu Diễm Chi. Bây giờ Tôn Lan Thấm và Thái tử mỹ mãn, Trần hoàng hậu lại cảm thấy có lỗi với người cô đơn như Tiêu Diễm Chi.

Nguyên Gia cũng không để ý, dù sao lúc trước Cố Thanh Ninh muốn se dây tơ hồng cho Tôn Lan Thấm và Tiêu Diễm Chi, ai ngờ hai người này không hề có cảm giác với nhau khiến cho hai người các nàng vô cùng tuyệt vọng. Cho nên khi Trần hoàng hậu hạ chỉ tứ hôn Tôn Lan Thấm với Thái tử, nàng cũng thấy vui thay, cũng không nghĩ nhiều.

Trần hoàng hậu thấy nàng vẫn ung dung, buông xuôi bỏ mặc Tiêu Diễm Chi thì không nhịn được nói: “Không phải muội rất thích tiểu nha đầu kia phủ Uy Quốc công kia sao? Diễm Chi và nàng ta lớn lên cùng nhau, muội không nghĩ đến chuyện đi phủ Uy Quốc công cầu hôn sao?”

Nguyên Gia nghe xong, lập tức cảm thấy lông tơ sau lưng dựng lên.

“Không, không, không, hoàng tâu hiểu lầm rồi. Mặc dù muội thích Thanh Ninh nhưng chưa từng nghĩ như thế.”

“Vì sao?” Trần hoàng hậu vô cùng buồn phiền. “Cho dù là gia thế, dung mạo hay tài học thì hai người chúng nó đều vô cùng xứng đôi. Càng không nhắc đến chuyện từ cảm từ bé đến lớn, đây chẳng phải là hôn sự đẹp đôi sao?”

Người ngoài nhìn vào đúng là như thế, Nguyên Gia lại không thể nói nguyên nhân thật sự cho Trần hoàng hậu biết, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Lời tuy nói thế nhưng giữa hai đứa bé này chỉ có tình huynh muội. Nếu miễn cưỡng ép buộc chỉ sợ cũng không thích hợp.”

Trần hoàng hậu luôn cảm thấy Nguyên Gia che giấu gì đó, nhưng thấy thái độ nàng vô cùng kiên quyết không giống nói láo thì chỉ có thể ghi tạc sự nghi hoặc ấy trong lòng, không nhắc đến nữa.

Nguyên Gia nghe Trần hoàng hậu nhắc như thế thì tối về nằm mơ ác mộng ngay. Trong mộng, mẫu hậu gả cho một nam tử có dáng vẻ trẻ tuổi, để nàng gọi một nam nhân có tuổi bằng con trai mình làm cha, lúc này nàng bị dọa cho tỉnh.

Thật ra nghĩ lại, Uy Quốc công cũng đến tuổi làm mai rỗi, năm trước, có không ít người đến cửa cầu thân. Đào thị chọn đến hoa mắt, nhưng mà sau khi Uy Quốc công bị bệ hạ quở trách thì không ít nhà đã lùi bước. Cho nên đến khi Cố Thanh Ninh cập kê, chuyện chung thân của nàng vẫn chưa được định ra.

Có đi đâu mặc dù trước mắt chưa định ra, nhưng đây cũng là chuyện sớm muộn.

Chuyện này khiến Nguyên Gia hơi sợ hãi.

Thừa dịp giờ phút này không có người ngoài, Nguyên Gia nhin không được hỏi: “Sau khi cập kê sẽ phải suy tính hôn sự của mẫu thân. Người có tính toán gì không?”

Cố Thanh Ninh kinh ngạc nhìn Nguyên Gia.

Thật ra trong lòng Nguyên Gia cũng rất bất đắc dĩ, thân là nữ nhi là hỏi mẫu thân chuyện này rất kỳ quái. Song, nàng cũng không muốn ngày nào đó mình có thêm một kế phụ hay kế mẫu. Nói không chừng mai sau còn có đệ đệ cùng mẹ khác cha hoặc là muội muội cùng cha khác mẹ, nghĩ đến nàng đã cảm thấy rùng mình.

Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh vốn là huynh muội, nàng thật sự lo chuyện này có thể biến thành sự thật. Nhưng bây giờ Cố Trạch Mộ đã khôi phục thân phận, Nguyên Gia thật sự có thể thở ra một hơi.

Nguyên Gia dè dặt hỏi: “Mẫu hậu không cần nhắc qua phụ hoàng sao?”

Cố Thanh Ninh sững sờ, lập tức lắc đầu.

Đương nhiên Nguyên Gia biết, đối với mẫu hậu mà nói có rất nhiều chuyện không thể dễ dàng buông xuống được. Cho dù vì nguyên do gì, Phụng Triển chết, phủ Định Quốc công suy tàn đều có liên quan đến phụ hoàng. Mẫu hậu không muốn nối lại duyên xưa cũng hiểu được.

Nguyên Gia suy nghĩ, mặc dù cảm thấy có lỗi với phụ hoàng nhưng vẫn nói với Cố Thanh Ninh: “Cho dù mẫu hậu có quyết định thế nào thì con đều ủng hộ người.”

Cố Thanh Ninh cười cười không nói gì thêm.

Nguyên Gia còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng bước chân của Đào thị đến gần nên dứt khoát ngậm miệng lại.

Lúc Đào thị đi vào cảm thấy dường như bầu không khí hơi kì lạ. Nàng muốn hỏi xảy ra chuyện gì lại bị Nguyên Gia đổi chủ đề, trò chuyện về lễ cấp kê của Cố Thanh Ninh.

Lúc này ở trong cung, Trần hoàng hậu đang nói với Tiêu Trạch chuyện Nguyên Gia tiến cung, bất đắc dĩ nói: “Đối với hôn sự của Diễm Chi, thần thiếp là cứu mẫu còn quan tâm hơn mẹ ruột là Nguyên Gia.”

Tiêu Trạch cười lên: “Từ trước đến nay hoàng muội đều tùy tiện, tính cách Diễm Chi cũng giống muội ấy, nàng làm cứu mẫu quan tâm một chút cũng bình thường. Nếu gặp thời điểm thích hợp hãy nói với hoàng muội một chút, đừng làm chậm trễ hài tử.”

Trần hoàng hậu thở dài: “Bệ hạ nghĩ thần thiếp không nói sao?”

“Ồ?”

Trần hoàng hậu nói chuyện mình đề nghị để Cố Thanh Ninh gả cho Tiêu Diễm Chi qua một lần, sau đó rất bất đắc dĩ nói: “Ngài cũng biết đó, từ trước đến nay Nguyên Gia xem trọng đôi song thai của phủ Uy Quốc công

kia. Thiếp cũng đã gặp qua đứa bé kia, nó là người hiểu chuyện nhu thuận. Thân thiếp luôn nghĩ mãi mà không rõ vì sao Nguyên Gia lại cự tuyệt?”

Trần hoàng hậu nhắc đến Cố Thanh Ninh, Tiêu Trạ cũng có chút ấn tượng mơ hồ “Nàng nói là tiểu nha đầu kia Tam phòng Cố gia kia à?”

Trần hoàng hậu gật gật đầu, nói tiếp: “Nếu nói Nguyên Gia không thích đối phương, nhưng trong lời nói của muội ấy lại bảo vệ đủ kiểu, còn đẽ ý hơn Diễm Chi đấy. Thân thiếp thật không rõ.”

Tiêu Trạ đang muốn nói gì đã thấy Trương Lễ đứng ở một bên tỏ vẻ dăm chiêu, nên hỏi: “Trương Lễ, người biết gì sao?”

Trương Lễ khom người nói: “Bẩm bệ hạ, nương nương, dường như nô tài nghe được mấy tin đồn.”

“Ừm?”

“Nô tài nghe nói dường như Tứ hoàng tử điện hạ rất có hảo cảm với vị Cố tứ tiểu thư này.”

“Lão Tứ?”

Tiêu Trạ và Trần hoàng hậu kinh ngạc nhìn nhau.

Trương Lễ không hổ là người tâm đắc của hoàng thượng, lúc hẩn ý thức được Tiêu Trạ có thái độ đặc biệt với Cố Thanh Ninh thì đã đi điều tra tư liệu về đối phương rõ ràng, chỉ chờ ngày Tiêu Trạ hỏi thăm. Hẩn lập tức nói chuyện lúc Tiêu Tuân xuất cung đi tìm Cố Thanh Ninh, đưa cho nàng những món quà nhỏ đều khai báo ra.

Về mặt Trần hoàng hậu phức tạp, tuổi tác của Tiêu Tuân và Tiêu Diễm Chi không kém nhau nhiều, cũng là tuổi thành thân. Nhưng mà trước đó, người nuôi dưỡng hẩn lớn lên là Lâm quý nhân chết bệnh, mặc dù hẩn là hoàng tử nhưng cũng phải giữ đạo hiếu, vì thế mới trì hoãn hôn sự lại. Bình thường hẩn đều kiệm lời ít nói, không ai nhắc nhở Trần hoàng hậu

cũng quên mất chuyện này. Bây giờ nghe Trương Lễ nhắc đến mới ý thức được việc này.

Tiêu Trạh không nghĩ nhiều như thế, chỉ không nghĩ đến hai người, nói như thế cũng rất xứng đôi.

Vốn dĩ Tiêu Trạh cũng đang tìm cơ hội xóa bỏ trừng phạt cho Uy Quốc công, bây giờ đây chính là cơ hội tốt. Mượn hôn sự này, một mặt để Uy Quốc công danh chính ngôn thuận đi ra, mặt khác cũng cho thấy thái độ của mình... Uy Quốc công vẫn được lòng vua.

Trần hoàng hậu còn đang do dự, chuyện của Tôn Lan Thấm nàng vẫn cảm thấy hổ thẹn với Nguyên Gia cho nên muốn tìm cho Tiêu Diễm Chi một hôn sự hợp ý. Cố Thanh Ninh này là người nàng cảm thấy vô cùng thích hợp, vốn không ngờ Nguyên Gia lại từ chối.

Nàng đang muốn nói, nhưng thấy Tiêu Trạh có vẻ như việc vui sắp thành nên cũng phải sửa lại ý. Song, nghĩ đến ánh mắt kì lạ lúc đó của Nguyên Gia, nói thêm một câu: “Tuy nói như thế nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của hai đứa bé, vẫn phải thận trọng một chút. Không thì thần thiếp tìm cơ hội triệu đứa bé kia tiến cung, cũng không có vẻ quá qua loa.”

Tiêu Trạh ho nhẹ một tiếng: “Nàng nói cũng đúng, nếu như thế thì chuyện này giao cho nàng làm đi.”

“Thần thiếp tuân chỉ.”

Tiêu Trạh nói xong thì ném chuyện này ra sau đầu, y không hề biết ngày sau y phải trả giá ra sao cho quyết định này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151

Lúc Đào thị cà Cỗ Thanh Ninh tiếp chỉ vào cung đầu hơi mông lung, cũng không biết vì sao đang êm đẹp hoàng hậu lại triệu các nàng vào cung.

Đào thị lo lắng để hoảng bảo bọn nha hoàn tìm lễ phục cáo mệnh, vừa chuẩn bị quần áo cho Cỗ Thanh Ninh tiến cung. So ra, Cỗ Thanh Ninh bình tĩnh hơn nàng nhiều.

Ai ngờ sáng hôm sau, lúc hai người chuẩn bị ngồi xe ngựa tiến cung thì gặp trưởng công chúa Nguyên Gia.

Nguyên Gia nhìn thấy các nàng cũng giật mình.

Đào thị lại khẽ thở ra, vốn dĩ nàng vẫn còn hơi sợ hãi chuyện vào cung, có Nguyên Gia ở đây cũng yên tâm hơn nhiều.

Nguyên Gia thừa dịp không ai chú ý, hỏi Cỗ Thanh Ninh: “Người... Cũng bị hoàng hậu triệu tiến cung sao?”

Cỗ Thanh Ninh gật gật đầu, nhìn Nguyên Gia với ánh mắt nghi hoặc, hỏi nàng có biết lý do hay không.

Nguyên Gia lắc đầu, nhưng không biết vì sao trong lòng lại có dự cảm bất thường.

Trần hoàng hậu đã phái cung nữ chờ ở cửa cung từ sớm, dẫn ba người bọn họ đi về phía cung Khôn Ninh.

Đến cung Khôn Ninh, Đào thị vội vàng dựa theo lễ nghi lúc trước học được mà dẫn Cỗ Thanh Ninh bái kiến hoàng hậu.

Thái độ Trần hoàng hậu ôn hòa kêu đứng lên, lại nói đến việc nhà hỏi Đào thị mấy câu. Bây giờ Đào thị đã tiến bộ không ít, tuy nói lúc trả lời vẫn đề vẫn còn hơi run rẩy nhưng ít nhất cũng không có sự cố gì.

Trần hoàng hậu lại nhìn về phía Cố Thanh Ninh.

Hôm nay Cố Thanh Ninh mặc váy dài màu anh đào, phối thêm nửa cánh tay màu xanh lá cây càng làm cho da có vẻ trắng muốt như ngọc. Hơn nữa, vóc dáng của nàng cao hơn nữ hài bình thường một chút, vai nhỏ dài, eo như buộc lại, thật là mỹ nhân hiếm có. Mà đi đâu hiếm có hơn nữa là vẻ mặt trầm tĩnh, không hưng phấn sợ hãi, cũng không nhìn xung quanh, chỉ với tính cách này cũng đủ làm cho người ta khen ngợi.

Trần hoàng hậu hài lòng gật gật đầu, lại hỏi Cố Thanh Ninh mấy câu. Nàng đáp từng câu, càng khiến Trần hoàng hậu hài lòng.

Nhưng mà dự cảm bất tường trong lòng Nguyên Gia càng lúc càng nặng. Nếu không phải Thái tử đã thành hôn, lại thêm thân phận của Cố Thanh Ninh cũng không thể làm thiệp của Thái tử thì nàng đã nghĩ là Trần hoàng hậu xem mặt thay nhi tử mình.

Nguyên Gia nghĩ như vậy, nhin không được mà mở miệng hỏi: “Hôm nay hoàng tâu gọi thần muội vào cung là có chuyện gì không?”

Trần hoàng hậu cười nói: “Là thế này, bản cung đã nghe nói từ lâu rằng Tứ tiểu thư phủ Uy Quốc công mỹ mạo hiên thực, hôm nay gặp mặt thật sự là làm người ta thích, cũng xứng đôi với Tứ hoàng tử của chúng ta. Đào an nhân, người cảm thấy thế nào?”

Trần hoàng hậu vừa dứt lời, ba người còn lại đều ngây ngẩn cả người.

Trần hoàng hậu cũng đã nhận ra bầu không khí có vẻ kì lạ, đang chuẩn bị nói gì đó thì bỗng nhiên bên ngoài đến báo hoàng đế đến.

Tiêu Trạ sai bước đi vào trong cung, khi nhìn thấy các nàng thì ngây ngẩn cả người.

Trần hoàng hậu vội vàng đi xuống, theo Tiêu Trạ ngồi xuống mới giải thích nói: “Bệ hạ quên sao? Thần thiếp nói qua muốn mời người đến trong cung bàn bạc.”

Lúc này Tiêu Trạm mới kịp phản ứng.

Đào thị vội vàng bái kiến y, Cố Thanh Ninh cũng đi tới cúi thấp đầu hạ bái.

Nhưng mà hai người vừa mới khom xuống thì ngoài cung đã vang lên tiếng sét.

Tiêu Trạm co rụt lại theo phản xạ có điều kiện, đương nhiên cũng không thể trách y phản ứng quá kịch liệt. Mấy nă nay, y bị những cơn sấm sét bỏ xuống một cách khó hiểu tạo thành bóng ma tâm lý, trong lòng y còn phiên muộn đó. Mấy hôm trước, y còn bảo Trương Lễ đi kiểm tra trang bị tránh sét trong cung, đang yên lành lại bị sét đánh r ấ?

Mà Nguyên Gia biết chân tướng nhin không được mà lấy tay che mặt, cảm thấy vô cùng đ ồng tình với hoàng huynh.

Tiêu Trạm ho nhẹ một tiếng, xem như chưa xảy ra chuyện gì mà ng ẩ thẳng lên.

Đào thị là ngoại mệnh phụ, Tiêu Trạm đã tới nàng cũng không tiện ở đây chờ nên dẫn Cố Thanh Ninh quỳ an rời đi.

Lúc Tiêu Trạm nhìn thấy ánh mắt Cố Thanh Ninh lúc rời đi thì không biết vì sao lại không được tự nhiên. Song, y cũng không để trong lòng, chờ khi các nàng rời đi thì hỏi Tr ần hoàng hậu: “Nàng cũng đã gặp qua r ấ, như thế nào?”

Tr ần hoàng hậu gật gật đầu, trong lời nói mang theo vẻ khen ngợi: “Cô nương này dung mạo xuất chúng thông minh lanh lợi, hiếm thấy nhất là tính cách ung dung, rất xứng đôi với lão Tứ.”

Tiêu Trạm không ngờ Tr ần hoàng hậu đánh giá nàng cao thế, cười nói: “Trẫm chưa từng nghĩ lão Tam Cố gia kia có tính cách nhanh nhẹn lại nuôi được khuê nữ như thế.”

Trần hoàng hậu nhìn về phía Nguyên Gia: “Bình thường Nguyên Gia hay qua lại với nhà y, ta cũng muốn hỏi Nguyên Gia một chút.”

Nguyên Gia lại hơi không yên lòng, nàng bị cung nữ ở bên cạnh nhắc nhở một câu mới hoàn hồn lại: “Hoàng tâu vừa mới nói gì?”

Trần hoàng hậu cũng không để ý, nói: “Muội cũng xem như thấy nha đầu Cố gia kia lớn lên, muội cảm thấy hôn sự của nàng ta và lão Tứ thế nào?”

Nguyên Gia nhìn hoàng huynh và hoàng tâu ở trước mặt, trong lòng đắng như ăn phải hoàng liên. Nàng rất muốn nói, hai người nhanh chóng ngừng suy nghĩ tìm đường chết này đi, nếu thật sự làm thế không chỉ bị sét đánh đầu!

Nhưng nàng không thể nói chân tướng ra miệng được, chỉ có thể vất óc kéo hoàng huynh và hoàng tâu từ vực sâu tìm chỗ chết trở về “Hoàng huynh, hoàng tâu, hai người không còn chuyện gì để cân nhắc à?”

Tiêu Trạm buồn cười nói: “Nghe ý của muội giống như không xem trọng việc hôn sự này?”

Muội đâu chỉ không xem trọng! Muội đang cứu huynh đó hoàng huynh!

Trong lòng Nguyên Gia kêu gào, trên mặt chỉ nở nụ cười miễn cưỡng: “Chẳng qua thân muội cảm thấy thành hôn là chuyện cả đời, vẫn không nên qua loa mới được. Mà... Hơn nữa Tam phòng Cố gia chỉ có một đứa bé này, sau này đi theo Tứ hoàng tử đến đất phong, như vậy cốt nhục tách rời cũng không tốt lắm.”

Trần hoàng hậu cười nói: “Nguyên Gia cũng suy nghĩ hơi nhiều rồi, nữ nhi không phải gà cho gà thì theo gà, gà cho chó thì theo chó sao? Nàng ta không gả cho lão Tứ mà gả cho người ngoài cũng không thể lúc nào cũng về nhà ngoại được!”

Nguyên Gia sắp muốn khóc, vùng vẫy giãy chết nói: “Hoàng tâu, người cũng biết muội nhìn đứa bé này lớn lên từ nhỏ, muội thật sự không muốn

nó rời kinh thành. Hơn nữa, từ nhỏ nó đã có chủ kiến, đột nhiên như thế mọi sợ nó không chấp nhận được. Người suy nghĩ lại chút đi.”

Trần hoàng hậu nhíu mày: “Nguyên Gia, mọi như thế là không nói lý lẽ. Nếu mọi không nõ thì sao không giúp Diên Chi kết hôn với nàng. Hơn nữa, hôn nhân cho phụ mẫu làm mai, nhà ai cũng thế. Ta chưa từng nghe qua cô nương chưa xuất giá nhà ai lại tự mình chọn hôn phu. Mọi nói lời này hơi quá lỗ mãng.”

Mà lúc này Tiêu Trạ cũng ý thức được không đúng, y hỏi: “Hoàng mọi sao thế? Mọi có chuyện gì giấu diếm chúng ta?”

Nguyên Gia thấy Tiêu Trạ đã bắt đầu nghi ngờ thì cũng không dám nói tiếp nữa, tránh để lộ chân tướng.

Tiêu Trạ thấy nàng im lặng thì cũng không hỏi thêm nữa. Y hàn huyền với Trần hoàng hậu một hồi, xác định Cố Thanh Ninh thật sự là cô nương có thanh danh tốt mới hài lòng gật đầu. “Tuổi tác lão Tứ cũng lớn rồi, nếu như thế ta sẽ hạ chỉ để hai đứa bé đính hôn trước. Cũng làm cho Uy Quốc công phấn chấn một chút.”

Trần hoàng hậu hòa theo nói: “Bệ hạ nói đúng lắm.”

Nguyên Gia ở dưới tay hai người đã bị chuyện xảy ra chóng vánh này làm cho mất hồn, nàng hoảng sợ nghĩ đến, hoàng huynh, lần này có lẽ mọi không cứu được huynh rồi.

Tiêu Trạ cũng không hề ý thức được mình đã làm gì, mắt thấy sắp đến giờ cơm nên bảo Nguyên Gia ở lại cùng ăn cơm.

Sao Nguyên Gia còn có tâm trạng ăn cơm, nàng mất hồn mất vía tìm lý do sau đó vội vàng xuất cung.

Lúc này, trong phủ Uy Quốc công đã bị tin tức này nhắc lên sóng gió, nhưng thật ra cũng không nhiều người phản đối.

Mấy năm nay Tứ hoàng tử liên tục đến phủ Uy Quốc công, tuy nói vì thủ lễ hấn cũng không gặp Cố Thanh Ninh, chỉ đưa chút lễ vật cho trưởng bối, nhưng người trong phủ Uy Quốc công vẫn nhìn thấy tâm ý này. Hơn nữa, Tứ hoàng tử khiêm tốn ôn hòa ngoan ngoãn, tuy nói sau này có thể sẽ rời kinh đi đất phong nhưng đi đâu kiện của hấn cũng không chê được.

Trừ chuyện đó ra, lần này Uy Quốc công gặp nạn, những người trước đó tranh nhau chen lấn tới cửa cầu hôn đều mai danh ẩn tích. Trái lại, Tiêu Tuân ở trong cung đang giữ đạo hiếu cho Lâm quý nhân vẫn phái người đưa đồ cho Cố Thanh Ninh như trước, còn viết thư an ủi nàng. Hành động này được không thêm không ít điểm nữa!

Đào thị cũng có ấn tượng rất tốt với Tiêu Tuân, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn không chịu đồng ý. Hôm nay hoàng hậu đã nói thế, bọn họ cũng không thể kháng chỉ.

Ban đầu, Cố Thanh Ninh nghe tin tức này cũng không còn tức giận nữa, lúc này chỉ còn bất đắc dĩ. Trước mắt, nàng chỉ còn chờ Nguyên Gia tới cửa tìm cách lấy đồ vật để nàng báo mộng với Tiêu Trạc, để y từ bỏ quyết định hồngбет này.

Nguyên Gia thật sự đã chạy tới cổng phủ Uy Quốc công, nhưng không may lại gặp Cố Trạch Mộ ở đây. Điệu này khiến cho nàng hơi chột dạ khi lúc trước nàng ủng hộ mẫu thân tìm người khác.

Cố Trạch Mộ cũng không phải tới vì chuyện này, mà vì hấn đã dỗ xong cháu trai. Tiêu Hằng đồng ý chuyện để hấn đi biên quan, đến lúc đó chỉ cần thuyết phục Tiêu Trạc là được rồi. Mà liên quan đến chuyện này Cố Trạch Mộ vẫn nắm chắc.

Lúc này hấn đến tìm Cố Thanh Ninh là để chia sẻ tin tức này với nàng.

Trước mặt mọi người, Nguyên Gia cũng không thể bộc lộ quá mức. Cố Trạch Mộ hành lễ với nàng, để nàng vào trước rồi mình mới đi theo.

Nguyên Gia đi thẳng đến cổng Tam phòng, thấy Cố Trạch Mộ cũng đi theo, nàng chỉ nở nụ cười nhắc nhở: “Trạch Mộ, hôm nay thân phận của

người đã khác, có lẽ không thích hợp đi gặp Thanh Ninh như thế.”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Nhưng trưởng công chúa điện hạ ở đây, có trưởng bối là người nhìn xem thì chắc không sao đâu.”

Nguyên Gia nào dám nói không, nàng thẫn thờ cầu nguyện thay hoàng huynh một lần, lúc này mới cùng hắn đi vào Tam phòng.

Cố Thanh Ninh đang ở trong phòng chờ nàng, không ngờ lại thấy Cố Trạch Mộ ở sau lưng, nàng ngẩn người chớp mắt một cái.

Nguyên Gia không để ý đến vẻ mặt của hai người, lo lắng nói: “Mẫu hậu, hoàng huynh định ngày mai sẽ hạ chỉ tứ hôn!”

“Tứ hôn?” Ánh mắt Cố Trạch Mộ lập tức trở nên sắc bén: “Đây là chuyện gì? Tứ hôn cho ai?”

Nguyên Gia nhìn Cố Thanh Ninh với vẻ cầu cứu, Cố Thanh Ninh gật gật đầu. Lúc này Nguyên Gia mới kiên trì giải thích: “Hoàng huynh định tứ hôn cho mẫu hậu và Tứ hoàng tử...”

Mặt Cố Trạch Mộ trở nên đen thui, không nói gì mà bóp võ góc bàn.

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ đè trán: “Thu lại cơn giận của ngươi đi, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách để y mau chóng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Nguyên Gia liên tục gật đầu: “Mẫu hậu nói đúng lắm, nếu như để hoàng huynh hạ chỉ thì coi như mọi thứ không kịp nữa rồi.” Nàng lại nhìn Cố Thanh Ninh: “Mẫu hậu có cách gì hay không?”

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ nhìn nhau, hai người cùng nghĩ đến cách báo mộng. Lúc đó, Cố Thanh Ninh từng hạ quyết tâm không dùng biện pháp này ảnh hưởng đến Tiêu Trạ, nhưng hôm nay tình thế khẩn cấp nên không lo được nhiều như thế.

Cố Thanh Ninh nói chuyện báo mộng cho Nguyên Gia.

Nguyên Gia sửng sốt một lát mới phản ứng được: “Ý của mẫu hậu là chỉ cần tìm đồ vật có liên quan giữa người và phụ hoàng thì người có thể vào giấc mộng của hoàng huynh?”

Trong hoàng cung, Tiêu Trạh nặng nề hắt hơi một cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 152

Mặc dù Cố Thanh Ninh nói chỉ cần đồ vật liên quan giữa nàng và Tiêu Dận kiếp trước là được, nhưng trên thực tế sau khi hai người qua đời thì phần lớn đồ vật đều bị chôn cùng. Cho nên tình hình vẫn vô cùng khó khăn.

Nguyên Gia tìm trong phủ của mình hơn nửa ngày cũng không tìm được vật thích hợp. Lúc nàng đang buồn bã thì chợt nhớ đến một món đồ.

Đó là lúc nàng còn nhỏ, hoàng huynh bỏ ra hơn nửa tháng vẽ một bức họa muốn đưa cho phụ hoàng làm một trong những món thợ lễ, ai ngờ bị nàng nhìn thấy. Lúc đó Nguyên Gia vô cùng tinh nghịch, thừa dịp Tiêu Trạ không để ý mà ấn một dấu tay lên.

Sau khi Tiêu Trạ biết thì bị chọc giận gần chết, người làm sai chuyện là muội muội mình, y lại không nỡ đánh. Cuối cùng, y chỉ có thể nhận không may, lấy bức họa này khỏi thợ lễ. Nhưng dù sao y cũng cố gắng lâu như thế, tâm trạng vẫn rất sa sút.

Lúc này Nguyên Gia cũng tự biết mình làm sai chuyện, không biết làm sao nên tìm mẫu hậu. Sau khi Phụng Trường Ninh biết thì dạy dỗ nàng một trận, rồi sau đó kết thúc thợ yến mới bảo Tiêu Trạ đưa bức họa này xem như thợ lễ mà đưa Tiêu Dận, cũng nói cho hắn biết chuyện xảy ra phía sau.

Thật ra lúc đó Tiêu Trạ rất lo lắng, hắn không ngờ phụ hoàng cũng không tức giận mà lại vui vẻ nhận bức họa này. Hơn nữa, bức họa này vẫn được treo trong thư phòng của hắn.

Vốn dĩ bức họa này cũng phải chôn theo hắn, nhưng trước khi chết Tiêu Dận lại giáp riêng bức họa này cho Tiêu Trạ. Hắn nói rằng dù sao thì bức họa này cũng không quan trọng, quan trọng là sự tha thứ và bảo vệ của y dành cho muội muội. Sau khi Tiêu Trạ nhận lấy bức tranh này lại đem treo về chỗ cũ, dùng cái này để nhắc nhở mình.

Đương nhiên bức họa này cũng phù hợp yêu cầu, nhưng mà lúc này nó lại bị treo ở thư phòng, trời cũng đã tối. Bây giờ tiến cung cũng không phù hợp lắm.

Song, Nguyên Gia cũng sợ hoàng huynh hành động nhanh chóng, ngày hôm sau thật sự sẽ ban thánh chỉ xuống vậy thì sẽ phiền to. Vì thế nàng chỉ có thể bí quá hoá liều, kiên trì hồi cung lần nữa.

Nguyên Gia rất được tin nhiệm tin tưởng, có thủ lệnh ra vào cung tự do. Nhưng cho dù thế, Tiêu Trạ vẫn rất nghi hoặc về hành động quay lại của nàng, mà sau khi biết mục đích của nàng thì càng thêm nghi ngờ.

“Muội vội vàng vào cung như thế chỉ vì muốn một bức tranh?”

Dĩ nhiên Nguyên Gia biết hành động này của mình rất khả nghi, nhưng nàng cũng không có cách nào khác, chỉ kiên trì nói ra lý do mình đã chuẩn bị trước: “Đêm qua trong lòng muội có cảm giác, bỗng nhiên mơ thấy lúc còn nhỏ được phụ hoàng và mẫu hậu bảo vệ. Cho nên muốn đem bức tranh này về ký gửi nhớ nhung.”

Tiêu Trạ: “...”

Nguyên Gia nhìn y với ánh mắt kiên định, che giấu sự chột dạ của mình.

Tiêu Trạ bất đắc dĩ: “Cũng không biết cuối cùng muội đang giở trò quỷ gì...” Mặc dù y nói thế nhưng vẫn cho người đi vào thư phòng lấy bức tranh này ra.

Thừa dịp cung nhân đi lấy tranh, hai huynh muội lại nói về chuyện nhà. Có đi đâu trong lòng Nguyên Gia muốn lấy bức tranh này về cho mẫu hậu sớm nên hơi lơ đãng.

Bỗng nhiên Tiêu Trạ nói: “Hôm nay hoàng muội hơi lạ?”

Nguyên Gia giật mình trong lòng, trên mặt lại nở nụ cười mà nói: “Sao hoàng huynh lại nói thế?”

“Nếu muội muốn bức tranh kia thì sao lúc sáng tiên cung lại không nói?”

“Muội...” Nguyên Gia bình tĩnh lại mà nói: “Lúc đó thầ n muội quá kinh ngạc nên quên đi chuyện này.”

“Kinh ngạc?” Tiêu Trạ m khẽ cười nói: “Hoàng muội, dường như muội quá quan tâm nha đầ u Cỗ gia kia r ấ i, như thế cũng không giống muội.”

Nguyên Gia cũng biết lúc sáng mình nghe đượ c tin tức này vì quá chấn động mà phản ứng hơi quá, vì thế mới khiến Tiêu Trạ m nghi ngờ. Nàng cũng không giải thích, chỉ cười nói: “Thầ n muội nhìn đứ a nhỏ này lớn lên, đã xem nó như nữ nhi của mình từ lâu. Quan tâm quá ấ t sẽ loạn, đườ ng nhiên thầ n muội cũng không ngoại lệ.”

Tiêu Trạ m mơ h ồ cảm thấy lời nói này của Nguyên Gia có vấn đề nhưng lại không biết không đứ ng chỗ nào. Mà Nguyên Gia cũng rất cẩn thận, cũng không đễ y moi ra lời gì, Tiêu Trạ m cũng chỉ đành coi như thôi.

Cũng may không bao lâu sau tiêu thái giám đã lấy bức tranh kia tới.

Tiêu Trạ m tự mình mở bức tranh ra, ở rìa bức tranh này đã hơi ố vàng, mặc dù bút pháp trong tranh hơi non nớt nhưng ý nghĩa bao la, người vẽ có tham vọng trong lòng. Nhưng ở giữa bức tranh lại có một dấu tay màu đen phá vỡ cảnh đẹ p này.

Tiêu Trạ m nhìn bức tranh giang sơn to lớn và cái dấu tay giết phong cảnh kia, y nhớ đén chuyện xảy ra lúc trước, nhin không đượ c mà cười lên: “Lúc đó muội đứ ng là tình nghịch làm người khác đau đầ u.”

Nguyên Gia đã quên chuyện khi bé từ lâu, nhưng cũng biết lúc còn bé mình đã làm không ít chuyện chó hận người ghét. Có đi ầ u bây giờ nàng cũng lớn tuổi, con trai cũng trưởng thành r ấ i còn bị hoàng huynh nhắc đén những chuyện xấu hổ này. Nàng thật sự không còn mặt mũi nào, gương mặt ứ ng đỏ nói: “Hoàng huynh.”

“Được rồi, ta không giận với muội nữa.” Tiêu Trạm cho người cuộn bức họa lại rồi cho vào túi, sau đó mới giao cho Nguyên Gia. “Tạm thời giao bức tranh này cho muội bảo quản.”

Nguyên Gia cũng biết bức họa này có ý nghĩa trọng đại với hoàng huynh cho nên gật đầu, sau đó mới cáo lui xuất cung.

Đợi đến lúc Nguyên Gia rời đi, nụ cười trên mặt Tiêu Trạm mới biến mất, gọi ám vệ tới.

“Các người đi theo trưởng công chúa Nguyên Gia, xem rốt cuộc nàng mang bức tranh này đi đâu?”

Ám vệ nhận lệnh rời đi.

Tiêu Trạm nhìn trời chỉều ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc: “Hoàng muội, rốt cuộc muội giấu diếm ta đi đâu gì?”

Nguyên Gia xuất cung rồi mới khẽ thở phào một hơi. Đối với chuyện lừa gạt hoàng huynh, tâm lý của nàng vô cùng áp lực. Mà sau đó hoàng huynh chọn lựa tin tưởng nàng không hỏi tiếp nữa đã khiến nàng khẽ thở ra, nhưng lại vô cùng áy náy.

Nhưng mà Nguyên Gia cũng không đi phủ Uy Quốc công mà là về phủ công chúa. Nàng không rửa mặt đã cầm bức tranh đi vào nội thất, sau đó cho bọn hạ nhân lui ra hết.

Đến khi trong phòng không có người ngoài, Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh mới đi ra.

Thì ra trước khi Nguyên Gia vào cung, Cố Trạch Mộ đã nghĩ đến hành động khác thường của nàng sẽ khiến người có ý để tâm. Vì thế hắn đã nói với Nguyên Gia thừa dịp nàng vào cung thì hắn và Cố Thanh Ninh được Hồng Tùng Nguyên giúp đỡ mà âm thầm đi vào phủ trưởng công chúa.

Nhưng lúc chờ đợi Nguyên Gia thì hai người ở chung vô cùng lúng túng.

Lúc này, Cỗ Trạch Mộ mới nói lời muốn nói với Cỗ Thanh Ninh: “Ta đã nói với Tiêu Hằng, hắn đang ý để ta đi Nghiệp Thành, chỉ chờ tổ phụ xuất phủ thì ta sẽ đi với ông ấy.” Hắn do dự một chút mới nói thêm một câu: “Nàng yên tâm, nếu như chuyện của Phụng Triền có nội tình thì chúng ta nhất định có thể đi đâu tra ra.”

Cỗ Thanh Ninh ngẩng đầu nhìn hắn một chút, khẽ nói: “Cảm ơn người.” Nhưng nàng cũng không có ý định trò chuyện tiếp với hắn.

Cỗ Trạch Mộ cũng không tiện nói thêm nữa, hai người nhìn nhau không nói gì mãi đến lúc Nguyên Gia trở về.

Cỗ Trạch Mộ thấy vẻ mặt nàng khác thường thì nhin không được mà hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nguyên Gia muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lắc đầu: “Không có gì.”

Nàng dời đồ trên bàn tay mới đặt bức tranh lên bàn từ từ mở ra.

Bức họa này đương nhiên đã khơi gợi lên hồi ức của Cỗ Thanh Ninh và Cỗ Trạch Mộ, khiến cho sắc mặt của hai người dần dịu lại.

Cỗ Thanh Ninh thở dài: “Ta còn nhớ rõ lúc trước Trạm Nhi vì bức tranh này mà phí rất nhiều công sức. Y có nhiều bài tập, nhóm thái phó lại yêu cầu nghiêm khắc, bức họa này là dành từng chút thời gian vẽ ra. Chỉ với phần hiếu tâm này đã đủ để người ta cảm động.”

Mặc dù Cỗ Trạch Mộ không nói gì nhưng sắc mặt cũng có vẻ quang vinh.

Song, sự dịu dàng này cũng không kéo dài lâu, hai người nhanh chóng nhớ ra bọn họ cần bức họa này để làm gì.

Cỗ Thanh Ninh cuộn bức họa lại lần nữa, mặc dù động tác nhẹ nhàng nhưng dường như Nguyên Gia có thể nhìn thấy sát khí nồng đậm trong đó, khiến nàng cũng phải rùng mình một cái.

Nàng lắc đầu xóa những hình ảnh không tốt kia, nói với hai người: “Phụ hoàng và mẫu hậu dùng bữa tối chưa? Không thì con cho người đưa chút thức ăn đến đây, cũng tiện thể cho người dọn dẹp khách phòng.”

Vì lúc ra ngoài Cố Thanh Ninh nói với người nhà là ở cùng Nguyên Gia mấy ngày, diễn trò phải diễn cho tới. Mấy ngày nay nàng cũng chỉ có thể ở lại phủ trưởng công chúa, nhưng thời gian quá vội cho nên Nguyên Gia còn chưa cho người thu dọn khách phòng.

Cố Trạch Mộ vừa muốn nói gì, Cố Thanh Ninh đã nói: “Không cần, ta đã ăn rồi.” Sau đó nói với Cố Trạch Mộ: “Trái lại là Chiêm công tử, hôm nay trời đã tối, ngài ở lại cũng không tiện, vẫn nên trở về đi.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Đương nhiên Cố Thanh Ninh cũng không vì những lời hắt nói khi nãy mà thay đổi thái độ, vẫn tránh xa hắt ngàn dặm.

Cố Trạch Mộ nhìn về phía Nguyên Gia: “Nguyên Gia, con...”

Cố Thanh Ninh lại ngắt lời hắt: “Đây là chuyện giữa ta và ngài, ngài cần gì làm khó Nguyên Gia?”

Nguyên Gia im lặng trốn ở một bên, thu nhỏ cảm giác tột tại của mình. Nàng không ngờ nàng đã đến tuổi này rồi còn phải thấy phụ mẫu cãi nhau trước mặt còn mình đứng một bên. Điều này khiến cho trưởng công chúa Nguyên Gia thường thấy cảnh tượng hoành tráng trong phút chốc hơi hốt hoảng.

Cố Trạch Mộ nhìn với Cố Thanh Ninh, nhưng không thể bất chấp mặt mũi mà ở lại nên chỉ có thể uất ức cáo từ. Chẳng qua khi hắt vừa mới đi tới cửa thì bỗng nhiên về mặt khẽ biến, đứng lại.

Nguyên Gia nhìn thấy nét mặt của hắt, vừa định hỏi xảy ra chuyện gì thì lại bị Cố Thanh Ninh ngăn lại. Nàng khẽ lắc đầu bảo Nguyên Gia giữ im lặng.

Nguyên Gia chỉ có thể ngậm miệng lại, tập trung lắng nghe. Có đi đâu nàg nghe thế nào chỉ có thể nghe thấy tiếng gió đêm thổi qua lá cây.

Qua một hồi lâu, Cố Trạch Mộ mới quay lại lần nữa, đè giọng nói xuống: “Bên người phủ có người canh giữ.”

Nguyên Gia ngậy ngẩn cả người: “Sao lại như thế? Sao phụ hoàng biết?”

Cố Thanh Ninh biết Cố Trạch Mộ có người của mình, tất nhiên hẳn nghe thấy đối phương cảnh báo mới biết, nàg hỏi: “Là ai?”

Cố Trạch Mộ lắ đầ nhưng lại nói: “Sau khi Nguyên Gia trở về đối phương mới xuất hiện. Hơn nữa, mặc dù những người này có công phu cao cường nhưng chỉ canh giữ bên ngoài phủ, cho nên ta nghĩ có thể sự khác thường của Nguyên Gia khiến Tiêu Trạm nghi ngờ. Những người này có thể là ám vệ trong cung.”

Nguyên Gia không nhin đượ mà đứng lên, Cố Thanh Ninh nghiêng đầ khễ vỗ mu bàn tay nàg để trấn an. Trong phút chốc, trong lòng nàg cũng bối rối, nhưng cũng không nghi ngờ suy đoán của Cố Trạch Mộ.

Nguyên Gia bị hai người trấn tĩnh lây, cũng dần bình tĩnh lại, trái lại hỏi Cố Trạch Mộ: “Phụ hoàng, vậy phải làm sao?”

Cố Trạch Mộ nói: “Bây giờ bọn họ vẫn chỉ canh giữ ngoài phủ, cũng không biết chúng ta ở nơi này. Người của ta không dám áp sát quá gần, cho nên chỉ có thể đợi bọn họ rời đi thì chúng ta mới đi.”

Hắn do dự một lát mới nói: “Có đi đâu đêm nay có lẽ chúng ta phải ở lại chỗ này.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Nguyên Gia cùng Cố Thanh Ninh ở trong phòng, Cố Trạch Mộ thì một mình ở gian ngoài.

Nguyên Gia thấy Cố Thanh Ninh cằn bức họa nằm ở trên giường, không biết sao lại có cảm giác hơi căng thẳng. Mặc dù nàng cũng đã được Cố Thanh Ninh báo mộng qua, nhưng khi nhìn thấy tất cả xảy ra trước mắt mình thì vẫn cảm thấy không thể tin được.

Cố Thanh Ninh nhanh chóng chìm vào mộng đẹp, cảm nhận được cảm giác mất trọng lượng đã lâu không gặp, nàng lập tức mở mắt ra, quả nhiên thấy mình lại tung bay trong không trung. Từ sau khi quyết định không dùng giấc mộng ảnh hưởng đến Tiêu Trạch nữa, đã lâu rồi nàng không có trải nghiệm thế này. Nhưng mà trước mắt cũng không phải lúc hoài niệm, Cố Thanh Ninh mang theo sự tức giận, không hề do dự mà đi về phía hoàng cung.

Trong cung, Tiêu Trạch từ trong mộng tỉnh lại, đang mơ hồ thì chợt thấy cửa điện bị mở ra. Mẫu hậu vẫn có dung mạo như lúc trẻ hung hăng đi tới.

Chưa đợi Tiêu Trạch tỏ vẻ vui vẻ thì đã bị đối phương nắm đầu mắng cho một trận.

Từ sau khi Tiêu Trạch lên làm hoàng đế đã không có ai dám mắng y thế này nữa, trong lòng y lập tức dâng lên cơn giận. Song, khi cơn giận vừa mới dâng lên, y nhớ đến thân phận của người đối diện thì lại ỉu xìu xuống.

Lúc Cố Thanh Ninh mắng xong mới thở hắt hển một hơi, cuối cùng cũng phát oán khí trong lòng ra ngoài.

Tiêu Trạch cảm thấy oan ức: “Mẫu hậu, người thế này là...”

Bây giờ Cố Thanh Ninh mới nhớ ra mình vừa đến đã trút giận, quên mất cả chuyện chính. Nàng không hề khách khí mà hỏi: “Gần đây còn làm

chuyện gì con không biết sao?”

Tiêu Trạ̣m càng mơ hồ, nghĩ lại một chút thì đúng là gần đây y chẳng làm gì cả. Triều chính ổn định, hậu cung cũng không có chuyện gì, thật sự nghĩ mãi không rõ sao lại chọc mấu hậu không vui.

Cố Thanh Ninh không để ý tới y, Tiêu Trạ̣m chỉ có thể dựa vào suy nghĩ của mình, y đoán mấy chuyện đ̣ên bị Cố Thanh Ninh phủ nhận. Qua hồi lâu, y mới không chắc mà hỏi: “Có phải vì chuyện con trách phạt Uy Quốc công?”

Cố Thanh Ninh hừ một tiếng: “Ta hiểu ý của con, sao trách con đ̣ược.”

“VẬY MẤU HẬU...”

“Ta nghe nói con muốn đ̣ể Tứ hoàng tử cưới tiểu thư phủ Uy Quốc công, con muốn mượn chuyện này đ̣ể bỏ qua việc này, đây chẳng phải là làm liêu sao? Cũng không hề công bằng với hai đ̣ứa nhỏ này!”

Tiêu Trạ̣m nhíu mày: “Mẫu hậu, người đã hiểu vì sao ban đ̣ầu con phải làm như thế thì nên biết cách này là thích hợp nhất, cũng có thể trấn an phủ Uy Quốc công. Còn nữa, không phải con không quan tâm suy nghĩ của bọn nhỏ, lão Tứ đã có ý với cô nương người ta, nó nhất định sẽ đ̣ồng ý.”

Nhưng ta không đ̣ồng ý! Cố Thanh Ninh tự nói trong lòng.

Nàng chỉ có thể nhiệt tình khuyên bảo dùng các lý lẽ đ̣ể thuyết phục Tiêu Trạ̣m, nhưng mà Tiêu Trạ̣m lại dùng lý lẽ khác phản bác lại. Đến cuối cùng, Cố Thanh Ninh cũng không còn cách nào.

“Không đ̣ược, tóm lại ta không đ̣ồng ý chuyện hôn sự này!”

Mà lúc này, Tiêu Trạ̣m cũng bình tĩnh lại từ trong sự vui sướng khi gặp mẫu thân, y khôi phục sự khôn khéo của đ̣ế vương: “Con nghĩ rằng mẫu hậu tới vì chuyện Uy Quốc công, bây giờ xem ra hình như mẫu hậu đặc biệt tìm con vì chuyện hôn sự này sao?”

Cố Thanh Ninh không ngờ Tiêu Trạm lại nhạy cảm như thế, trong lòng hơi bối rối nhưng trên mặt không lộ ra chút nào: “Ta chỉ không muốn con biến thành phụ hoàng, mọi thứ chỉ để ý đến lợi ích, vứt bỏ hết thân tình. Cao cao tại thượng mà lại lẻ loi thì có ý nghĩa gì chứ?”

Cố Thanh Ninh nói lời này có vẻ không có vấn đề, song Tiêu Trạm cũng không dễ dàng bị lừa gạt qua chuyện. Y chậm rãi nói: “Mấy năm nay, trong triêu chuyện lớn chuyện nhỏ không ngừng, mấy ca ca tỷ tỷ của lão tứ cũng thi nhau thành thân, nhưng con chưa thấy mẫu hậu vào mộng vì chuyện đó. Bây giờ nghĩ lại, thứ mẫu hậu quan tâm không phải là lão Tứ mà là tiểu cô nương kia phủ Uy Quốc công kia phải không?”

“Con đang hoài nghi ta sao?” Về mặt Cố Thanh Ninh hơi trầm xuống, lúc này mới thấp thoáng thấy được sự sắc bén của Phụng hoàng hậu năm đó.

Có đi đâu, qua nhiều năm như thế, Tiêu Trạm đã không phải là Thái tử ôn hòa dịu dàng như xưa nữa. Những năm này, cuộc đời đế vương trao cho y ngoài sự nhạy cảm còn có quyết đoán tự tin nữa.

Y nhìn gương mặt trẻ tuổi ở trước mặt, dường như vừa quen thuộc lại lạ lẫm. Đã nhiều năm như thế, y dần trở nên già nua, trên trán xuất hiện nếp nhăn, tóc bạc trên đầu mọc lên, nhưng mẫu hậu vẫn trẻ tuổi như xưa. Sự già nua này không chỉ trong dung mạo mà quan trọng hơn là tâm tính.

“Mẫu hậu, người và Nguyên Gia đều rất quan tâm hai đứa bé phủ Uy Quốc công kia, người có thể nói cho con biết rốt cuộc bọn chúng có thân phận gì không?”

Cố Thanh Ninh không ngờ rằng mình nhập mộng để hưng sư vấn tội, cuối cùng lại để Tiêu Trạm đảo khách thành chủ.

Song, đã đến lúc này Cố Thanh Ninh cũng đã bình tĩnh trở lại, nàng nhìn về phía Tiêu Trạm: “Vậy con cảm thấy bọn chúng có thân phận gì? Con để ám vệ theo dõi Nguyên Gia, muốn biết chuyện gì từ chỗ muội muội con?”

Tiêu Trạm không ngờ chuyện mình phải ám vệ theo dõi Nguyên Gia cũng bị Cố Thanh Ninh biết được, y cứng họng: “Mẫu hậu, người nghe con giải thích.”

Cố Thanh Ninh lại lắc đầu, cắt ngang lời y: “Nếu ta biết ta vào mộng của con sẽ khiến con nghi kỵ như thế thì ta không nên tới làm gì. Dù sao cũng có thể giữ lại chút tình cảm của mẹ con chúng ta.”

“Mẫu hậu! Mẫu hậu bớt giận!” Tiêu Trạm lập tức hoảng loạn lên, cũng không để ý đến nghi vấn kia, chỉ cố gắng giải thích mình không có ý đó.

Cố Thanh Ninh giả vờ thờ dài: “Ta biết, người ngồi ở vị trí cao kia cuối cùng sẽ trở nên đa nghi. Ta cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ là ta có chút hi vọng không thực tế. Bây giờ xem ta đúng là hi vọng xa vời mà thôi.”

“Mẫu hậu, con không có...”

Vất vả lắm Cố Thanh Ninh mới lấp liếm qua chủ đề này, nhưng nàng cũng biết cố quá hóa dở. Mặc dù trong lòng nàng cảm thấy có lỗi với Tiêu Trạm nhưng vẫn giả vờ thất vọng rời đi.

Cố Thanh Ninh tỉnh lại, trong lòng còn hơi sợ hãi. Mặc dù nàng đã tạm lấp liếm qua chuyện này, nhưng chỉ cần Tiêu Trạm tỉnh lại thì nhất định sẽ hoài nghi. Lúc này, nàng không để ý đến mâu thuẫn giữa mình và Cố Trạch Mộ, chỉ muốn nhanh chóng bàn chuyện này với hắn. Ai ngờ, nàng vừa mới rời khỏi giường đã thấy Cố Trạch Mộ ngồi ở một bên đọc sách.

Cố Thanh Ninh: “...”

Tiếng động của nàng đã kinh động đến Cố Trạch Mộ, hắn để quyển sách xuống, làm như chưa có chuyện gì xảy ra mà hỏi: “Trở lại rồi?”

“Người...”

Cố Thanh Ninh còn chưa nói xong, Nguyên Gia đang ở bên ngoài nghe động tĩnh thì đẩy cửa đi vào. Lúc nhìn thấy sắc mặt của Cố Thanh Ninh, nàng hơi chột dạ mà nói: “Mẫu hậu.”

Cố Thanh Ninh chỉ chỉ Cố Trạch Mộ: “Đây là chuyện gì, không phải lúc trước hấn ở gian ngoài sao?”

Trong lòng Nguyên Gia liên tục kêu khổ, Cố Thanh Ninh nằm ngủ không bao lâu thì Cố Trạch Mộ thản nhiên đi vào nội gian, không hề khách sáo mà kéo nàng ra ngoài. Nguyên Gia cũng muốn dùng lý lẽ biện luận, bảo hộ trong sạch của mẫu hậu. Nhưng lúc đối diện với phụ hoàng trong thân thể thiếu niên này, hấn không cần nói chuyện, chỉ cần sắc mặt trầm xuống thì Nguyên Gia đã sợ ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Cố Trạch Mộ không chờ Nguyên Gia giải thích đã quyết đoán nói: “Ta thấy nàng tỉnh lại sắc mặt hơi khó coi, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Cố Thanh Ninh nghe hấn hỏi thế cũng không để ý chuyện hấn chạy vào nội gian, nói chuyện vừa xảy ra qua một lần.

“Bây giờ Trạm Nhi đã bắt đầu nghi ngờ, mặc dù ta đã tạm thời lừa gạt nó, nhưng lúc nó tỉnh lại thì nhất định sẽ bắt đầu đi đầu tra chuyện này. Người có chủ ý gì không?”

Cố Trạch Mộ hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Thân phận của hai chúng ta đều không thể giả được, cho dù nó đi thăm dò cũng không ra vấn đề gì. Đợi đến lúc chúng ta rời khỏi phủ Uy Quốc công đi biên quan là được rồi.”

Cố Thanh Ninh nói: “Ta cũng không lo về chúng ta, chỉ lo cho Nguyên Gia thôi. Bây giờ Trạm Nhi để ám vệ nhìn chăm chăm bên ngoài, xem ra là muốn đạt được manh mối gì đó từ chỗ Nguyên Gia. Nếu bị nó phát hiện...”

Nguyên Gia nói tiếp: “Mẫu hậu yên tâm, nhiều nhất thì hoàng huynh chỉ nghi ngờ con thôi. Hơn nữa, cho dù huynh ấy phái ám vệ thì cũng chỉ

phái ám vệ ở ngoài phủ, nói rõ huynh ấy vẫn chiêu cố đến muội muội này. Và lại, chuyện này cũng không thể tưởng tượng được, nếu con không nói thì ai mà biết được.”

Không nói gì chỉ là quan tâm quá bị loạn, thật ra nàng hiểu rõ tính cách của Tiêu Trạh, vì thế sau khi nghe Nguyên Gia nói thì mới thoáng yên lòng. Cố Trạch Mộ không nói gì, hắh không dễ dàng thả lỏng trong lòng như thế. Vì trong ba người thì hắh là người tiếp xúc với Tiêu Trạh nhiều nhất. Ở phương diện này, Tiêu Trạh được di truyềh hết từ hắh, nếu nó thật sự nghi ngờ Nguyên Gia thì nó sẽ không bỏ qua một manh mối nào. Tiêu Trạh lại là người kiên nhẫn như thế, có lẽ sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra manh mối.

Nhưng mà cho dù trong lòng Cố Trạch Mộ nghĩ như thế thì cũng không nói ra để mọi người lo lắng. Hắh chỉ nói: “Chờ sáng mai những ám vệ kia rút lui thì chúng ta sẽ mau chóng rời đi. Sau này, Nguyên Gia nói chuyện hành động càng phải để ý, con không được để lộ sơ hở gì.”

Nguyên Gia gật gật đầu.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Cố Thanh Ninh lập tức trở mặt không quen biết: “Sắc trời đã tối, chúng ta muốn nghỉ ngơi. Chiêm công tử, mời đi cho.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Sáng sớm hôm sau, ám vệ vừa rời đi thì Cố Trạch Mộ đã mở mắt, dẫn theo Cố Thanh Ninh rời phủ công chúa.

Mà lúc này ở trong cung, Trương Lễ nhìn thoáng qua đờng hồ nước, lúc này mới dè dặt đi về phía long sàng, khẽ nói: “Bệ hạ, đến giờ rồi.”

Tiêu Trạh ng ối xuống giường, xoa trán, ừm một tiếng. Trương Lễ cho cung nữ và thái giám bưng vật dụng rửa mặt đi đến, hầh hạ Tiêu Trạh mặc quần áo rửa mặt, sau đó lại cho người đưa bữa sáng lên. Nhưng mà Tiêu Trạh lại có vẻ tâm sự nặng nề, không hề có hứng ăh.

Đêm qua, Tiêu Trạm ở tại cung Càn Thanh, ai ngờ lúc nửa đêm y đột nhiên kêu một tiếng “Mẫu hậu” rồi tỉnh lại. Mặc dù sau đó y giả vờ không có chuyện gì mà nằm xuống lần nữa, nhưng sau nửa đêm y vẫn lăn qua lăn lại, ngủ cũng không ngon.

Mặc dù Trương Lễ không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng biết lúc này không được động vào bệ hạ tránh gặp xui xẻo. Vì thế, trong quá trình đó hẳn không dám nói câu này, mọi hành động đều cẩn thận.

Nhưng vào lúc này ám vệ lại cầu kiến, nói hôm qua sau khi trưởng công chúa Nguyên Gia xuất cung thì về thẳng phủ công chúa. Đêm qua cũng không có bất cứ ai ra vào phủ công chúa.

Lúc này, trong đầu Tiêu Trạm đều là sắc mặt thất vọng của mẫu thân trong giấc mộng, y cũng không hứng thú với sự hồi báo của ám vệ. Sau khi nghe xong, y phát tay cho ám vệ đi xuống, chuẩn bị vào triều thì bỗng nhiên y nghĩ đến chuyện gì đó.

“Thánh chỉ kia đâu?”

Trương Lễ ngăn người, đã thấy Tiêu Trạm đi ra khỏi điện, đi về phía thư phòng. Hẳn vội vàng cho người nhắc ngựa liền tới.

Tiêu Trạm đến thư phòng đã thấy thánh chỉ viết xong mà chưa ấn kia, tâm trạng vô cùng phiền muộn, y đưa tay xé thánh chỉ đi.

Trương Lễ không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng quỳ xuống: “Bệ hạ bớt giận.”

Ai ngờ Tiêu Trạm không thèm để ý đến hẳn, nhìn thánh chỉ đã biến thành vãi rách, đột nhiên ngăn người. Y chợt nhớ đến lời mẫu hậu nói đêm qua.

Mẫu hậu nói: “Ta nghe nói con muốn để Tứ hoàng tử cưới tiểu thư phủ Uy Quốc công, con muốn mượn hôn sự này để bỏ qua sự việc kia...”

Mẫu hậu nghe nói từ đâu? Hay là, mẫu hậu không phải không gì không biết giống như suy nghĩ của Tiêu Trạm, mà mẫu hậu nhất định đã biết từ người nào đó?

Như vậy, mẫu hậu nghe nói tin tức lão tứ muốn cưới nha đầu Cố gia hay là nghe nói y muốn mượn hôn sự này bỏ qua chuyện kia?

Nếu là cái sau, ngoại trừ hoàng hậu, y thì chỉ có Nguyên Gia tiết lộ, chẳng lẽ...

Tiêu Trạm nghĩ thế thì vội vàng bảo ám vệ tới.

“Các người đi đi đâu tra xem đôi song sinh ở phủ Uy Quốc công này rốt cuộc có thân phận gì khác không? Ngoài ra, hôm sau phái người nhìn nhìn chằm chằm khi trưởng công chúa Nguyên Gia đi ra ngoài, nhất là khi mọi ấ y gặp mặt hai đứa bé. Bọn họ nói gì, làm gì, mỗi chữ mỗi câu ta đều muốn biết.”

“Vâng.”

Ám vệ rời đi, lông mày Tiêu Trạm cũng không thả lỏng. Có lẽ chỉ chờ khi y biết được sự liên quan trong đó mới có thể biết chân tướng rốt cuộc là gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154

Từ khi Tiêu Trạ̣m xé thạ́nh chỉ, thậ̣t giộ́ng nhự chặ̉ng cọ́ chuyệ̣n gì xạ̉y ra. Trậ̀n hoạ̀ng hậ̣u cụ̃ng khộng hiệ̉u vị̀ sao y đạ̃ thay độ́i chụ̉ ỵ́ trong mộ̣t đệm, nhự̃ng vậ̃n triệ̣u Đậ̀o thị̣ tiệ̉n cung, uyệ̉n chuyệ̉n nộ́i chuyệ̣n nàỵ cho nạ̀ng.

Đậ̀o thị̣ thậ̣t vậ́t vạ̉ mớị chị̃nh độ́n lạị tâṃ lỵ́, đậ̀ng suỵ nghị̃ ngàỵ saụ Tự́ hoạ̀ng tự̉ phận đậ́t phong hậ̀u đị đệ́n xọ́ xị̃nh nạ̀o, nạ̀ng nện chuậ̉n bị̣ cho nự̃ nhi nhự̃ng thự́ gì. Ai ngợ̀ mộ̣t tiṇ tức̣ nhự sậ́m sệ́t giụ̃a trợ̀i quạ̄ng, khộng biệ́t sao chuyệ̣n nàỵ bị̣ nhự̃.

Saụ khi Đậ̀o thị̣ h ợ̃ phụ̉ thị̀ hơị ngặ́n ngượ̀i, sợ̣ nự̃ nhi đậ̀u lợ̀ng nện khộng dặ́m nộ́i vớị nạ̀ng, chị̉ trộ́n khộ́c mộ̣t mị̃nh.

Cộ́ Thanḥ Ninh đệ́n mậ́y lậ̀n đậ̀u trợ̀ng thậ́y dặ́ng vẹ̃ mạ́t đọ̉ vạ̄nh mạ́t h ợ̃ng h ợ̃ng nẹ́ trạ́nh, nạ̀ng vự̀a đậ̀u lợ̀ng vự̀a vự̀a đặ́c đị̃. Đượ̀ng nhiện nạ̀ng biệ́t lỵ́ do lạ̀ gì, nhự̃ng khộng tiệ̣n nộ́i vớị Đậ̀o thị̣. Vị̀ thệ́, nạ̀ng chị̉ cho ngượ̀i tiệ́t lộ̣ tiṇ tức̣ vớị Đạ̣i bạ́ mậ̃u, cọ́ Chụ thị̣ an ự̉i, Đậ̀o thị̣ mớị d ậ̀n bị̃nh tị̃nh lạị.

Mạ̀ chuyệ̣n nàỵ xạ̉y ra khộng baọ lâụ thị̀ trong̣ cung̣ mự̀i Uỵ Quộ́c công̣ đị dự̣ cung̣ yệ́n.

Trong̣ bữạ tiệ̣c, bệ̣ hạ̣ nộ́i Uỵ Quộ́c công̣ trung̣ thạ̄nh, còṇ nộ́i Tâỵ Bặ́c khộng thệ̉ thiệ́u Uỵ Quộ́c công̣. Uỵ Quộ́c công̣ cụ̃ng tọ̉ lợ̀ng trung̣ thạ̄nh, haị ngượ̀i ngượ̀i tọ́i tạ đị, biệ̉u hiệ̣n ra cậ̉nh trượ̣ng quạ̄n th ậ̀n hợ̀a thuậ̣n. Hợn nụ̃a, cạ́c tri ậ̀u th ậ̀n khạ́c cụ̃ng giụ́p đợ̉, bệ̣ hạ̣ tuyện bợ̉ đệ̉ Uỵ Quộ́c công̣ phự́c h ợ̃ chự́c vụ̣, maị kiạ đậ̀u xuạ̄n sẹ̃ đị vệ̀ Tâỵ Bặ́c.

Mạ̀ lúc̣ nàỵ, Cộ́ Trạ̣ch Mộ̣ cụ̃ng đị tọ́i tặ̣ xiṇ đị Tâỵ Bặ́c cụ̀ng.

Lợ̀i nàỵ vự̀a nộ́i ra, trong̣ phự́t chộ́c làṃ trong̣ tri ậ̀u xôṇ xao.

Dụ̀ saọ bạ̄y giợ̀ Chiệm Thệ́ Kiệ̣t cụ̃ng đạ̃ đượ̣c sụ̃a lạị ạ́n sai, Cộ́ Trạ̣ch Mộ̣ lạ̀ huyệ́t mạcḥ duỵ nhấṭ củạ ông̣ ta, bạ̄y giợ̀ chị̃nh lạ̀ lúc̣ trượ̣ng laị rộ̣ng

mở. Song, vào lúc này hẳn lại chọn đi cùng Uy Quốc công đến Tây Bắc, mang ý nghĩa hẳn tự tay gạt bỏ những ưu thế này đi. Đi đâu này sao không khiến người ta chấn động được.

Tiêu Trạh nhìn Cố Trạch Mộ không tỏ rõ hỉ nộ, người ngoài cũng không biết y đang nghĩ gì. Một lát sau, Tiêu Trạh mới hỏi Uy Quốc công: “Ái khanh cảm thấy thế nào?”

Thật ra Cố Trạch Mộ đã nói với Uy Quốc công chuyện muốn đi Tây Bắc từ lâu, nhưng mà Uy Quốc công vẫn luôn khuyên hẳn hãy suy nghĩ kĩ hẳn nói. Ai ngờ Cố Trạch Mộ lại nói thẳng chuyện này như thế, gần như không thể cứu vãn được.

Ông nhìn Cố Trạch Mộ mà nói: “Bây giờ con đã nhận tở quy tông, chắc hẳn tở phụ con càng hi vọng con có thể hoàn thành ý nguyện của ông ấy. Cho nên con cũng không cần phải theo ta lên chiến trường.”

Cố Trạch Mộ khẽ cười nói: “Mười mấy năm qua con vẫn được gia chăm sóc lớn lên, vẫn xem mình là binh sĩ Cố gia. Nếu đã như thế, con sẽ tuân theo gia huấn của Cố gia, có lẽ tở phụ con sẽ càng muốn trông thấy con lựa chọn thế này.”

Uy Quốc công nhìn ra sự quyết tâm từ trong mắt của hẳn, dưới đáy lòng khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói với Tiêu Trạh: “Bệ hạ, thần không có ý kiến.”

Lúc này Tiêu Trạh mới dời mắt nhìn Cố Trạch Mộ lần nữa: “Người nghĩ kĩ rồi chứ?”

Cố Trạch Mộ trả lời: “Thần đã hạ quyết tâm.”

Tâm tình của Tiêu Trạh vô cùng phức tạp, tuy nói y nghi ngờ thân phận của Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh, để ám vệ đi thăm dò bọn họ, nhưng từ trước đến nay Cố Trạch Mộ chưa từng làm chuyện gì khác người. Bây giờ lựa chọn của hẳn lại làm cho y vô cùng hài lòng.

Theo tuổi và bản lĩnh của hắn thì cho dù đi Tây Bắc cũng chỉ làm chuyện nội vụ rườm rà thôi. Cho dù ngày sau đánh thắng ngoại tộc, hắn được chia chiến công này cũng nhỏ, có thể nói là tốn công mà không có kết quả. Hơn nữa, Tiêu Trạ cũng không tin dựa vào sự thông minh của Cố Trạch Mộ mà hắn không biết mình bỏ lỡ đi ầu gì. Trong tình huống này, hắn vẫn lựa chọn đi theo Uy Quốc công đến Tây Bắc, phần đội ơn này càng có vẻ đáng quý.

Tiêu Trạ suy nghĩ rồi nói: “Tuy nói trăm tin tướng lần này người đi Tây Bắc thì Uy Quốc công nhất định sẽ không bạc đãi người. Nhưng vì nghĩa lớn lần này của người, trăm không thể không thưởng. Vậy ban thưởng người danh hiệu Du Kỳ tướng quân đi.” Ý nhìn về phía Uy Quốc công: “Ái khanh, khanh cảm thấy thế nào?”

Đương nhiên Uy Quốc công sẽ không có ý kiến gì.

Mặc dù quân hàm Du Kỳ tướng quân không cao, nhưng nó lại ở một vị trí đặc biệt, cho Cố Trạch Mộ không ít quyền tự chủ, nhưng không để hắn ảnh hưởng đến cuộc chiến. Có thể nói là vô cùng dụng tâm.

Đương nhiên Cố Trạch Mộ hiểu rõ, hắn quỳ xuống tạ ơn: “Thần tạ long ân của bệ hạ.”

Tiêu Trạ thấy Cố Trạch Mộ quỳ xuống, mặc dù trên trời không có sấm sét nhưng y vẫn vô thức rụt cổ lại. Sau đó, y mới ý thức không đúng, ho nhẹ một tiếng, sau đó động viên Cố Trạch Mộ.

Sau khi cung yến kết thúc, trong phút chốc chuyện trong cung yến đã truyền khắp cao môn đại hộ ở kinh thành.

Lúc này ở Khang phủ, Khang Diệp cũng đang nói với nhi tử về chuyện này.

“Cố Trạch Mộ này lựa chọn như thế thật sự làm ta giật nảy mình, ta cũng không ngờ hắn lại chọn lựa như thế.” Khang Diệp thở dài nói. “Nhưng mà cần thận nghĩ lại, một chiêu này lấy lui làm tiến cũng là chiêu hay.”

Khang Nam hơi khó hiểu mà nói: “Ý của cha là hẳn đang mượn cơ hội này tỏ ý rằng hẳn không muốn dựa vào dư âm của tổ phụ, cho nên sẽ khiến bề hạ và triêu thần có ấn tượng tốt sao?”

“Không chỉ như thế, một mặt hẳn cho bề hạ thấy lòng biết ơn của hẳn, hoàn toàn xóa bỏ sự phòng bị trong lòng của điện hạ. Mặt khác, bây giờ hẳn vẫn là Đông cung xá nhân, hẳn làm như thế cũng là lấy lòng hai bên, để Uy Quốc công cảm động sự nỗ lực của hẳn. Đễng thời, hẳn cũng làm cho Thái tử và phủ Uy Quốc công có sợi dây liên quan đến nhau, địa vị quan trọng không cần nói cũng biết.”

Khang Diệp tán thán nói: “Dựa vào tuổi của hẳn mà có thể không bị quyên thế trước mắt mê hoặc, ngược lại tỉnh táo nhìn rõ cạm bẫy trong đó, nghĩ ra cách này. Sự chọn lựa này, sự nhạy bén này thật là hậu sinh khả uý!”

Khang Nam hơi lo lắng: “Phụ thân, vậy chúng ta nên làm thế nào?”

“Không cần để ý đến hẳn.” Khang Diệp nhẹ nhàng nói.

Khang Nam ngây ngẩn cả người.

“Cho dù hẳn thông minh thì cũng chỉ có như thế. Cho dù phủ Uy Quốc công có thể trở thành trợ lực của hẳn, nhưng mà đây cũng là chuyện nhiều năm sau rồi. Thế cục trong triêu thay đổi trong nháy mắt, ai mà biết mấy năm sau sẽ thế nào chứ?” Khang Diệp thở dài. “Nếu như ta là hẳn thì ta sẽ không lựa chọn đi biên quan. Tạm thời nhượng bộ nhìn có vẻ như sáng suốt, nhưng một khi lựa chọn lui thì muốn tiến lên có lẽ không đơn giản như thế.”

“Tuy nói thế, nhưng chúng ta có nên làm gì không. Nếu không thì mấy năm sau hẳn trưởng thành, e là...”

Khang Diệp nhìn Khang Nam với vẻ tán thưởng: “Giờ đây con tiến bộ rất nhiều, cũng biết phòng ngừa chu đáo.” Ông ta lại lắc đầu: “Đương nhiên ta cũng nghĩ như thế, nhưng trong quân chúng ta không thể nhúng tay

vào. Mặc dù hơi đáng tiếc nhưng Cố Trạch Mộ thật sự không phải người chúng ta nên để ý vào lúc này.”

Khang Nam nhìn ông ta với vẻ khó hiểu.

Khang Diệp c ãn lấy chén trà uống một hớp, thản nhiên nói: “Kẻ địch trước mắt của chúng ta là Liễu thái phó.”

Liễu thái phó và Tiêu Trạ m có tình nghĩa sư đ ò, Tiêu Trạ m lại là người trọng tình cảm, luôn vô cùng xem trọng ông ta. Trước mắt, thừa tướng sắp cáo lão h ữi hương, trong tri ều đang bàn luận ằm ĩ ai là người thay thế.

Nếu là lúc trước không c ãn suy nghĩ, tất nhiên là Liễu thái phó, nhưng ai ngờ trong lúc quan trọng này Khang Diệp lại trở về. Nếu bàn về thân phận địa vị, Khang Diệp thắng Liễu thái phó dễ dàng, nhưng dù sao ông ta cũng rời tri ều nhi ều năm, giao thiệp trong tri ều kém xa Liễu thái phó. Cho nên đến nay chuyện này vẫn không có kết luận.

Khang Diệp nhìn Khang Nam: “Đừng quan tâm những tên râu ria kia nữa, Liễu gia và phủ Uy Quốc công vốn là thông gia. Song, mấy năm trước cũng vì chuyện quan hệ thông gia mà trở mặt, bây giờ có thể đem ra làm chút tác phẩm.”

Đến gần cuối năm, thời tiết càng lúc càng lạnh hơn, nhưng mà chuyện bát quái mọi người bàn tán nhiệt tình cũng không vì thế mà hạ nhiệt. Hôm nay, mọi người nói chuyện say sưa vì một chuyện cũ hai năm trước.

Năm đó, phủ Uy Quốc công và Liễu phủ nói chuyện cưới gả, đây vốn là một chuyện tốt thân càng thêm thân, ai ngờ sai khi quyết định lại từ hôn. Về phần nguyên nhân từ hôn, trên phố có đủ loại suy đoán. Mặc dù hai nhà chưa nói cắt đứt qua lại, nhưng quan hệ cũng phai nhạt không ít. Song, theo thời gian trôi qua cũng không có nhi ều người để ý nữa.

Ai ngờ trước đó không lâu đột nhiên tuôn ra tin đ ền trước khi nhi tử thành thân, phu nhân Liễu gia cố ý ban thưởng nha hoàn thông phòng, lại tuyên bố muốn dựng quy củ với tiểu thư Cố gia. Các nàng làm ra chuyện như thế, Liễu thái phó lại che chở người nhà nên mới chọc giận Mẫn phu

nhân, khiến bà không tiếc tình cảm hai nhà mà phải từ hôn. Sau khi từ hôn, Cố gia vẫn luôn khiêm tốn, trái lại phu nhân Liễu gia và Thiếu nữ nãi nãi trong tối ngoài sáng chế giễu Cố Thanh Thù trong không ít chuyện, đến mức đến nay Cố Thanh Thù vẫn là khuê nữ.

Mà sau đó lại lục tục ngo ngoe tuôn ra không ít chuyện của Liễu gia, ngay cả Liễu đại nhân ái thiếp diệt thê này nọ cũng bị phanh phui ra.

Mà lời đồn này lại nửa thật nửa giả khiến cho không ít người đầu tin tưởng. Đồng thời bọn họ bắt đầu đồng tình với Cố Thanh Thù, khinh bỉ phu nhân Liễu gia và Thiếu nữ nãi nãi để gần đây các nàng không dám ra cửa.

Lúc bọn họ bị đồn đại đến mức sứt đầu mẻ trán, trong triều lại có Ngự Sử vạch tội Liễu thái phó, nói ông ta trị gia không xong làm sao trị quốc được. Lời nói này khiến cho không ít người đầu bàn tán ầm ĩ. Đương nhiên vây cánh của Liễu thái phó muốn phản bác, vì thế trong triều lại nổi lên tranh chấp.

Lúc này, Liễu thái phó đã hiểu một loạt những chuyện này là tác phẩm của ai, trong lòng cảm thấy suy sụp.

Trước mắt, đây chỉ là chuyện nhà của ông, chỉ có thể xem như chuyện nhỏ thôi. Nhưng đối phương chọn thời điểm thả ra tin này quá tốt, những lời này càng được nghĩ sâu tính kỹ, không chỉ để người ta vạch tội chuyện nhà ông mà thôi.

Mấy năm nay, ông vẫn cố sức khôi phục quan hệ hai nhà lần nữa, mà một khi tin đồn này lan ra thì gần như quan hệ hai nhà không thể cứu vãn được. Hơn nữa, đi đâu quan trọng hơn là ông đã dặn đi dặn lại, không cho phép người nhà nói chuyện liên quan đến hôn sự ra ngoài, nhất là không được nói xấu phủ Uy Quốc công, nhưng các nàng vẫn xem như gió thoảng bên tai.

Nếu như tin đồn này lan ra lúc phủ Uy Quốc công bị bệ hạ chất vấn thì còn tốt, nhưng bây giờ Uy Quốc công trở lại soái vị, xem ý của bệ hạ thì vẫn vô cùng xem trọng ông ấy. Đương nhiên trong triều có không ít người sẽ mượn gió bẻ măng, nói chuyện giúp Uy Quốc công.

Bây giờ là lúc ông và Khang Diệp giằng co, chỉ chút thay đổi cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Dù nhìn trước mắt thì thế lực ngang nhau, nhưng Liễu thái phó cũng đã nhìn thấy thắng lợi nghiêng về phía Khang Diệp kia.

Năm đó, Liễu thái phó chỉ đang dạy Thái tử học thì Khang Diệp đã là thừa tướng. Ông cũng đã nhìn thấy thủ đoạn của Khang Diệp, đối phương làm việc tính toán sâu xa, thủ đoạn đan xen giống như từng tầng sóng biển, từng tầng lớp lớp, kéo dài không dứt. Chỉ cần đối phương để lộ chút sơ hở thì sẽ thất bại thảm hại.

Năm đó ký ức khắc quá sâu khiến cho Liễu thái phó cảm nhận được sự tuyệt vọng lạnh giá, nhưng ông có thể làm gì bây giờ? Chung quy cũng vì ông quá buông thả người nhà, để lộ sơ hở mới khiến cho Khang Diệp có thể thừa cơ hội.

Vẫn là câu nói kia hay lắm, không phải không mà là thời điểm chưa tới thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155

Đang lúc Liễu phủ đang bị lời đồn làm cho sứt đầu mẻ trán, phủ Uy Quốc công cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Sau khi Cỗ Thanh Thù và Liễu Tử Kỳ từ hôn thì hôn sự đúng là hơi khó làm. Dù sao, nhị phòng Cỗ gia không giống đích tôn có thể thừa kế tước vị, lại không giống Tam phòng, có liên hệ với bộ hạ và Thái tử. Nhị phòng có hơi lỗ đở. Càng không nhắc đến chuyện của Liễu gia cũng tạo thành ảnh hưởng rất tốt khiến không ít người chùn bước.

Khi tuổi của nàng càng lúc càng lớn thì Liễu thị cũng càng ngày càng lo lắng. Vốn dĩ chuyện này đã dần bình ổn lại, Liễu thị cũng cho nữ nhi xem mặt lần nữa, ai ngờ lời đồn đại này xuất hiện lần nữa khiến cho dự định của Liễu thị tan thành bọt nước. Liễu thị tức giận đến mức phát bệnh, đến hôm nay còn chưa đứng dậy được. Cho nên gần đây bầu không khí trong phủ Uy Quốc công vô cùng nặng nề.

Cỗ Thanh Thù hầu hạ mẫu thân uống thuốc xong, nhìn thấy nàng ngủ rồi mới rời khỏi phòng. So với Liễu thị khóc trời đập đất thì nàng bình tĩnh hơn nhiều. Nàng đứng trong sân một hồi, không biết nghĩ đến đi đâu gì mà cất bước đi về phía Tam phòng.

Cỗ Thanh Ninh đang đọc sách, khi thấy Cỗ Thanh Thù tới thì nàng hơi kinh ngạc. Nàng vội vàng đặt quyển sách trong tay xuống, lại bảo nha hoàn dâng trà nước và điềm tâm.

Nàng kéo Cỗ Thanh Thù ngồi xuống, cũng không hỏi vì sao Cỗ Thanh Thù tới, chỉ nói chút chuyện thú vị chọc nàng ấy vui vẻ.

Cỗ Thanh Thù miễn cưỡng nở nụ cười tươi, nhưng vẫn có dáng vẻ nặng nề tâm sự. Một lát sau, nàng mới nói: “Thanh Ninh, có phải muội muốn đi Nghiệp Thành với tổ phụ không?”

Cỗ Thanh Ninh sững sờ.

Cố Thanh Thù thấy nàng không phủ nhận thì bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ta đã đoán được từ lâu. Mặc dù muội chưa từng nói qua nhưng hai năm nay muội vẫn xem binh thư và công báo, lại chăm học võ nghệ, chắc chắn không chỉ vì muội thích.”

Cố Thanh Ninh gật gật đầu, nói: “Đúng là muội muốn đi.”

Cố Thanh Thù do dự một lát, giống như cuối cùng đã hạ quyết tâm: “Ta cũng muốn đi cùng muội.”

Cố Thanh Ninh nhíu mày, nói: “Muội biết gần đây tỷ buồn phiền vì lời đồn trong kinh thành, nhưng đi Nghiệp Thành cũng không phải là trò đùa, tỷ đừng kích động.”

Cố Thanh Thù lắc đầu: “Không phải ta kích động. Muội còn nhớ muội đã từng hỏi ta, chúng ta không kém binh sĩ trên chiến trường, vì sao không thể lên chiến trường không? Vì sao ta chỉ có thể dựa vào công huân của phụ thân và đệ đệ, dùng chuyện này mới có thể có chỗ đặt chân ở nhà chồng? Hơn một năm nay, ta vẫn luôn suy nghĩ chuyện này.”

Cố Thanh Ninh nghe thấy Cố Thanh Thù nói vậy thì cũng trở nên nghiêm túc, nàng hỏi: “Vậy tỷ đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Cố Thanh Thù cười khở một tiếng: “Ta không biết, nhưng mà... Thật ra ta hơi cảm kích người đã thả ra tin đồn này. Nếu như ta thật sự gả đi, có lẽ ta sẽ mãi mãi nghĩ không thông.”

Cố Thanh Ninh không nói gì.

Cố Thanh Thù nói: “Tất cả mọi người hâm mộ có thể gả vào làm nữ tử Cố gia chúng ta, bởi vì trượng phu gia thế cao quý, lại toàn tâm toàn ý với các nàng. Nhưng mà Thanh Ninh, ta không hâm mộ nương của ta, vì trong mắt ta, nương của ta không khác những nữ tử bị vây trong hậu trạch. Bà ấy có đủ tài hoa, giỏi hơn cứu cứu của ta nhiều, nhưng cứu cứu có thể thi khoa cử làm quan, mà bà ấy chỉ có thể làm thơ rỗi làm thơ, thỉnh thoảng dạy chúng ta một chút. Muội không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Lời nói này của Cố Thanh Thù có thể nói là kinh hãi thế tục. Từ sau khi từ hôn có đủ chuyện xảy ra, nhìn có vẻ như nàng âm thầm tiếp nhận, nhưng không ai biết thật ra nàng cũng không cam lòng. Mà những chuyện không cam lòng này cũng đã thúc đẩy cô nương nghi vấn về những chuẩn mực của thế gian này.

Cố Thanh Ninh không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng chỉ đành phải nói: “Nhị bá mẫu sẽ không đồng ý cho tử làm thế. Hơn nữa, một khi tử làm thế có lẽ sẽ không còn đường để hối hận nữa.”

Cố Thanh Thù cười gian xảo: “Chẳng phải còn có muội sao? Mặc dù ta không biết vì sao muội nhất định phải đi Nghiệp Thành, nhưng hai chúng ta cùng đi cũng có thể chia sẻ lửa giận của mẫu thân và Tam thẩm. Nay, muội đừng nói với ta đến lúc đó muội muốn lên đi đấy!”

Cố Thanh Ninh: “...” Nếu như tổ phụ thật sự không đồng ý thì đúng là nàng có dự định lên đi.

Nàng đã bị Cố Thanh Thù vạch trần thì chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý với nàng ấy.

Để đề phòng đêm dài lắm mộng, Cố Thanh Thù lập tức khuyến khích Cố Thanh Ninh cùng đi nói chuyện này với tổ phụ.

Hai người đi tới thư phòng của tổ phụ, không ngờ Cố Trạch Mộ cũng ở đó.

Cố Trạch Mộ tới đây cũng là vì chuyện đi Nghiệp Thành. Trước đó, Uy Quốc công không hề đồng ý cho hắn đi Nghiệp Thành, nhưng chuyện đã định, Uy Quốc công chỉ có thể tiếp nhận sự thật. Ông cũng không vì Cố Trạch Mộ còn nhỏ tuổi mà hạ thấp yêu cầu, mà đã thật sự xem hắn trở thành một thủ tướng ở biên quan, bắt đầu giảng giải tình hình ở biên quan với hắn. Hơn nữa, lại bàn bạc với hắn quân lực và đường đi để đầu xuân sang năm đi Nghiệp Thành.

Vì thế mấy ngày nay mỗi ngày Cố Trạch Mộ đều tới phủ Uy Quốc công để tiếp nhận sự chiếu cố đặc biệt của Uy Quốc công dành cho hắn.

Uy Quốc công nhìn thấy hai cháu gái đi tới thì hơi kinh ngạc hỏi: “Các con tới là có chuyện gì?”

Cố Thanh Thù và Cố Thanh Ninh nhìn nhau, cùng nhau mở miệng nói: “Tổ phụ, chúng con cũng muốn theo ngài đi Nghiệp Thành.”

Uy Quốc công sửng sốt, lập tức phản ứng kịp, giận tái mặt mà nói: “Làm càn!”

Cố Thanh Thù vội vàng nói: “Tổ phụ, chúng con không làm càn, chúng con rất nghiêm túc. Chúng con là nữ tử, chẳng lẽ chỉ có thể đi con đường giúp ch ồng dạy con hay sao? Bảo vệ quốc gia là sứ mệnh của người Cố gia chúng ta, vậy thì vì sao chỉ nam tử trong nhà mới được lên chiến trường chứ? Nữ tử chúng con cũng được. Con nghe nói lúc ở biên quan, lúc chiến tranh kịch liệt, các nam nhân đã chết thì nữ nhân cũng sẽ cầm vũ khí xông lên chiến trường. Các nàng đã làm được thì chúng con cũng có thể.”

Uy Quốc công không nghe nàng giải thích, đã nói: “Đây không phải là chuyện con có thể làm được hay không. Trước khi nam nhân Cố gia chúng ta chết hết thì không tới phiên tiêu cô nương các con li ều mạng trên chiến trường.”

“Tổ phụ!”

“Được rồi, chuyện này không có đường dàn xếp đâu.” Uy Quốc công cắt ngang lời các nàng. “Các con đi về đi.”

Cố Thanh Thù còn muốn nói gì đó, Cố Thanh Ninh đã giữ nàng lại mà nói: “Tổ phụ lo lắng hai đi ều, thứ nhất là chúng con chỉ kích động nhất thời, chưa nghĩ kỹ hậu quả, cũng không biết tình hình ở Nghiệp Thành thế nào, chúng con có thể kiên trì được không. Thứ hai chính là năng lực của chúng con, ở biên quan tàn khốc không thể thành trợ lực mà trái lại còn thành gánh nặng.”

Uy Quốc công nhíu mày: “Thanh Ninh, từ trước đến nay con hiểu chuyện. Con đã suy nghĩ rõ thì sao lại cùng Thanh Thù làm li ều lĩnh như thế?”

“Tổ phụ, con nói những lời này vì chúng con không phải làm càn, mà là đã dẫn đo suy nghĩ.”

Uy Quốc công vừa muốn nói gì, Cố Trạch Mộ ở bên cạnh đã khẽ nói: “Tổ phụ, ngài có thể nghe Thanh Ninh nói rốt cuộc là thế nào đi.”

Cố Thanh Ninh nhìn Cố Trạch Mộ một chút, hấn cũng không kể công mà tỏ vẻ lắng nghe, ra hiệu cho Cố Thanh Ninh nói tiếp đi.

Cố Thanh Ninh nhìn về phía Uy Quốc công lần nữa, thành khẩn nói: “Tổ phụ, ngài lo chúng con chỉ kích động nhất thời. Vậy thì bắt đầu từ ngày mai, hai chúng con sẽ dựa theo phương thức huấn luyện mỗi ngày ở quân doanh. Nếu như chúng con không làm được thì không cần ngài nói, đương nhiên chúng con sẽ từ bỏ.”

Uy Quốc công không hổ là người từng trải qua sóng to gió lớn, cho dù ban đầu ông vừa kinh vừa sợ nhưng lúc này cũng dần bình tĩnh lại. Ông nghe Cố Thanh Ninh nói thế thì cũng gật đầu.

Cố Thanh Ninh nhận được sự cổ vũ này mà nói: “Về phần đi đầu thứ hai, võ nghệ của Thanh Thù đứng số một số hai ở đời chúng con, chính Triệu thúc cũng rất khen ngợi tở ấy. Không phải khoe khoang, ít nhất thì võ nghệ của tở ấy cũng thắng hơn phân nửa người trong quân doanh.” Nàng dừng một chút rồi mới nói tiếp. “Con biết ngài vẫn muốn tìm người cải thiện chiến trận, tôn nữ bất tài cũng muốn thử một lần.”

Lúc Uy Quốc công nghe nàng nói về trước thì còn gật gật đầu, lúc nghe được câu này thì lại bật cười. “Tiểu nha đầu nói khoác không biết ngượng, những chiến trận này đều do các bậc thầy sáng tạo thay đổi theo việc quân mỗi triều đại. Cũng chỉ có thiên tài như Định Quốc công Phụng Triển năm đó mới có tư cách nói thế.”

Cố Thanh Ninh nghe Uy Quốc công nhắc đến Phụng Triển thì trong phút chốc ánh mắt thay đổi. Uy Quốc công cũng không biết, mặc dù năm đó Phụng Triển am hiểu mưu lược và lãnh binh, nhưng trong chuyện trận pháp thì lại kém xa nàng có thiên phú. Về sau, người ta nói say xưa về chuyện y cải tiến trận Nhạn Linh cũng là bút tích của Phụng Trường Ninh.

Song, nàng thân là hoàng hậu, những chuyện này không thể nói với người không thân.

Cố Thanh Ninh ngẩng đầu nhìn Uy Quốc công: “Tổ phụ, ngài ngại gì thử một lần? Nếu cháu gái thua, ngài cũng không có tổn thất gì. Nếu tôn nữ thắng, ngài để con đi Nghiệp Thành thì chẳng phải có thêm một trợ lực sao?”

Uy Quốc công nghĩ Cố Thanh Ninh chỉ nói mạnh miệng, nhưng hôm nay thấy dáng vẻ đã tính trước của nàng thì cũng không chắc chắn. Sau khi ông suy nghĩ một phen, ông vẫn cảm thấy một tiểu cô nương mười mấy tuổi chưa lên chiến trường không thể thắng ông được, vì thế ông đồng ý.

Cố Trạch Mộ nhìn nụ cười trên khóe miệng của Cố Thanh Ninh, trong lòng đã đoán được kết quả.

Nếu tỷ thí trận pháp thì không có gì hợp hơn là cờ tứ phương. Cố Trạch Mộ cũng không đi gọi hạ nhân, mà tự mình cầm một bộ cờ tới.

Sau khi hai người bày xong quân cờ thì tự bài binh bố trận. Nhưng cũng không chỉ đánh cờ, hai người muốn dùng cái này để làm chiến trường, không chỉ trận pháp mà còn có mưu lược và tính toán lực thương vong của quân mình. Mặc dù quân cờ không phải người thật, hai người lại thật sự xem mình là thống soái hai quân mà thi đấu.

Uy Quốc công cũng không vì đối phương là tiểu cô nương mà lơ là, trái lại ngay từ đầu ông đã dùng hết bản lĩnh của mình. Ông nghĩ rằng mình có thể nhanh chóng đánh bại Cố Thanh Ninh, ai ngờ Cố Thanh Ninh lại chống đỡ được. Không chỉ chống đỡ được, thậm chí nàng còn dấn phản kích, cuối cùng nắm được sơ hở của Uy Quốc công mà đánh bại ông.

Uy Quốc công nhìn quân cờ rối loạn trên bàn, vẻ mặt dần nghiêm túc hơn. Ông phát tay: “Thêm một ván nữa. Lần này, chúng ta dựa vào chiến dịch thật sự, dùng trận chiến Diệp Dương năm đó, con và ta so thêm một lần.”

Cố Thanh Ninh ngẫn người một chút, nhưng cũng nhanh chóng gật đầu đồng ý. Hai người bày xong quân cờ lần nữa, Uy Quốc công càng tập trung hơn, trận chiến giữa hai người rơi vào thế giằng co. Cuối cùng, Uy Quốc công vẫn cao cờ hơn, giành được thắng lợi. Nhưng mà nét mặt của ông không vì thế mà dịu lại, vì trong đó Cố Thanh Ninh đã biểu hiện ra sự hiểu biết và cải tiến của nàng đối với trận chiến. Điều này thật sự làm người ta ngạc nhiên, suýt chút nữa Uy Quốc công đã bị nàng đánh bại. Nếu không phải Cố Thanh Ninh không có kinh nghiệm trải qua chiến trường, thêm phía sau bị Uy Quốc công làm cho rối loạn tay chân thì thắng bại lần này còn khó nói.

Uy Quốc công không nói gì, ông trầm tư thật sâu.

Cố Thanh Thù nắm thật chặt nắm đấm, sắc mặt Cố Trạch Mộ phức tạp nhìn Cố Thanh Ninh. Hai người đều chờ lời tuyên bố cuối cùng từ Uy Quốc công.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156

Cuối cùng, Uy Quốc công vẫn đồng ý với yêu cầu của hai người Cỗ Thanh Ninh. Không ngờ khi ông đã đồng ý thì hai nàng dâu lại không thể chấp nhận.

Cỗ Thanh Ninh nhìn thấy Đào thị khóc sụt sùi ở trước mặt, thật sự hơi bất đắc dĩ. Nhưng nàng không thể vì Đào thị mà lựa chọn từ bỏ đi Nghiệp Thành, cho nên sau khi an ủi thì làm gì cũng không hé miệng nói ở lại.

Đào thị nhìn vẻ mặt kiên định của nữ nhi, trong ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Bỗng nhiên nàng nghĩ tới đi đâu gì đó, lau nước mắt mà nói: “Có phải con vì Trạch Mộ cho nên mới lựa chọn đi Nghiệp Thành?”

Cỗ Thanh Ninh có vẻ mờ mịt, không rõ vì sao Đào thị lại nhắc đến Cỗ Trạch Mộ.

Đào thị lại hiểu lầm sắc mặt của nàng, khóc càng to hơn: “Ta nghĩ rằng con chỉ có tình cảm huynh muội với hấn, nhưng Thanh Ninh, nương cũng không phải người cố chấp kia. Nếu người con thích là Trạch Mộ thì nương sẽ không nói gì cả, nhưng con không thể dùng bản thân để giận đối được!”

Cỗ Thanh Ninh: “...”

Nàng đành phải giải thích với Đào thị: “Con đi Nghiệp Thành vì có lý do của mình, không liên quan đến người ngoài.”

Đương nhiên Đào thị không tin, Cỗ Thanh Ninh thở dài trong lòng, đối với nữ tử xem phu quân là trời như Đào thị thì có lẽ không thể khiến bà ấy hiểu được rồi.

Sau khi nghĩ thế, Cỗ Thanh Ninh cũng không cố chấp giải thích nữa, dù sao qua một thời gian đương nhiên Đào thị sẽ hiểu rõ.

Bắt đầu từ sáng hôm sau, Cỗ Thanh Ninh và Cỗ Thanh Thù đã làm như các nàng nói. Bọn họ dựa theo phương thức thao luyện ở quân doanh, cho dù là mưa gió hay nóng lạnh, cho dù vừa khổ lại mệt nhưng đều cắn răng kiên trì.

Cứ như thế, cho dù Đào thị và Liễu thị không muốn tin nhưng cũng đã bị sự thật trước mắt thuyết phục. Hai người nhận định các nàng không chỉ nói suông mà thật sự muốn làm thế.

Mà trong khoảng thời gian này, Mẫn phu nhân cũng gánh trách nhiệm trấn an hai con dâu. Liễu thị và Đào thị cũng dần từ từ chấp nhận sự thật này.

Dương nhiên, người phản ứng lớn nhất trong chuyện này là Cỗ Trạch Hạo. Vốn dĩ hắn học binh pháp với Cỗ Thanh Ninh, lại bị trực tiếp đè áp, chỉ có thể tự an ủi mình tốt xấu gì võ nghệ cũng mạnh hơn mạnh hơn Cỗ Thanh Ninh. Ai ngờ sau khi Cỗ Thanh Thù gia nhập thì đã phá hủy sự tôn nghiêm cuối cùng của hắn. Bây giờ mỗi ngày hắn đều bị tỷ tỷ đè ra đánh, trôi qua khổ không thể tả.

Không chỉ như thế, mỗi ngày mẫu thân đều dặn dò nhiệt tình, bảo sau khi hắn đi Nghiệp Thành phải bảo vệ tỷ tỷ cho tốt. Hắn khóc không ra nước mắt, đến lúc thật sự đi Nghiệp Thành, ai bảo vệ ai còn chưa chắc đâu!

Tóm lại, trong sinh hoạt gà bay chó chạy này, Uy Quốc công cũng định xong thời gian xuất phát, vừa lúc sau lễ cập kê của Cỗ Thanh Ninh.

Lễ cập kê là ngày ba tháng ba hàng năm, đến ngày đó, thân thích quen biết Cỗ gia đã tới phủ Uy Quốc công từ sớm. Đi đâu khiến người ta kinh ngạc là trưởng công chúa Nhạc Bình cũng đến.

Mấy năm nay, trưởng công chúa Nhạc Bình đã từ bỏ tính cách ngang ngược càn rỡ hung hăng khi xưa. Bây giờ phần lớn thời gian nàng đều ở trong phủ ăn chay niệm phật. Ngoại trừ cung yến, nàng gần như không tham gia bất kỳ yến hội nào ở kinh thành. Cho nên khi nàng xuất hiện trong lễ cập kê của Cỗ Thanh Ninh thì phần lớn mọi người đều ngạc nhiên đến rơi cằm.

Dù sao trưởng công chúa Nhạc Bình và Cố gia cũng không có gì lui tới, còn có chút thù, ai ngờ nàng lại đến như thế? Nhưng mà nhìn thấy trưởng công chúa Nhạc Bình đi đến cùng trưởng công chúa Nguyên Gia thì không ít người hiểu được, trưởng công chúa Nhạc Bình tới vì nể mặt muội muội của mình. Từ chuyện này cũng đủ cho người ta nhìn ra trưởng công chúa Nguyên Gia quan tâm vị Tứ tiểu thư Cố gia này thế nào.

Chu thị phụ trách tiếp đón khách vội vàng đi tới, đón hai người đi vào. Mặc dù thái độ của Nhạc Bình lạnh nhạt nhưng cũng may có Nguyên Gia bên cạnh, cũng không nhạt nhẽo.

Lần này trưởng công chúa Nguyên Gia là chính tân trong lễ cập kê. Vì thế sau khi đi tới, đầu tiên nàng gặp Mẫn phu nhân và Đào thị, sau đó lại đến phòng của Cố Thanh Ninh.

Sáng sớm vừa dậy thì Cố Thanh Ninh đã đốt hương tắm rửa, lúc này tóc đang rối bù. Nha hoàn đang dùng khăn vải lau khô cho nàng, người ngồi cạnh với nàng là Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi. Cố Thanh Thù cũng là tán giả[1] trong lễ cập kê.

[1] Tán giả: Người giúp chính tân hành lễ, bình thường là chị em với người cập kê.

Nguyên Gia đi đến, thấy Cố Thanh Ninh đang ngồi trên giường êm nhìn Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi cãi nhau, rõ ràng vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng khóe mắt lại chứa ý cười.

Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi vội vàng hành lễ với nàng, Cố Thanh Ninh vừa muốn động thì Nguyên Gia đã ngăn cản nàng: “Con thế này không tiện, mấy nghi thức xã giao này bỏ qua đi.”

Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi biết các nàng có lời muốn nói với nhau nên dẫn nha hoàn cùng đi xuống.

Lúc này Nguyên Gia mới ngồi xuống đối diện Cố Thanh Ninh, nhìn dáng vẻ thiếu nữ của Cố Thanh Ninh. Cho dù nàng đã thấy dáng vẻ này

của mẫu hậu rất nhiều lần nhưng mỗi lần đều có cảm giác vô cùng hoang đường.

“Tối hôm qua cả đêm con không ngủ, vừa nghĩ tới hôm nay thì trong lòng căng thẳng, trong lòng bàn tay của con vẫn ẩm ướt này.” Nguyên Gia tự giễu nói.

Trái lại, đáng lẽ Cố Thanh Ninh phải căng thẳng thì lại bình tĩnh an ủi nàng: “Không sao đâu, đâu bằng khổ sở vào tri ều, đừng lo lắng.”

Từ sau khi Nguyên Gia quản lý tôn thất, vì chuyện của tôn thất mà nàng cũng đã vào tri ều mấy lần. Nhưng mà trong lòng nàng, chuyện này khiến nàng căng thẳng hơn vào tri ều nhiều.

Song, sau khi trò chuyện với Cố Thanh Ninh xong thì tâm trạng của Nguyên Gia cũng dần ổn định lại. Nghĩ lại, nàng cài trâm cho mẫu thân, có lẽ nàng là người đầu tiên từ xưa đến giờ. Đáng tiếc không thể nói ra được, không thì cũng là chuyện lạ lưu truyền sử sách đó.

Hai người trò chuyện không lâu thì đã có nha hoàn bên ngoài nhắc sắp đến giờ lành. Lúc này Nguyên Gia mới lưu luyến không rời rời đi, đi chuẩn bị một chút.

Mà Cố Thanh Ninh thì chờ trong phòng, khi đến giờ mới vịn tay Cố Thanh Thù đi ra cửa.

Chính sảnh của phủ Uy Quốc công đã bố trí xong, trên ghế có chủ nhân và chính tân ng ồi, hữu ti[2] ở thì một bên niệm tụng quá trình làm lễ.

[2] Hữu ti: Người bưng mâm cho người cập kê

Cố Thanh Thù đỡ Cố Thanh Ninh ng ồi quỳ chân trên chiếu, đầu tiên là hành lễ với chủ nhân buổi tiệc là tổ phụ tổ mẫu và mẫu thân, cảm ơn công dưỡng dục của bọn họ. Vốn dĩ phụ thân và mẫu thân sẽ cùng tiến hành dạy bảo nữ nhi, nhưng vì Cố Vĩnh Hàn không ở đây nên Uy Quốc công làm thay. Ông nhìn Cố Thanh Ninh, nói một phen lời sâu xa, nhưng đi ều bất

ngờ là không phải bảo nàng tuân thủ nữ đức, mà là lời dạy bảo chân thành của trưởng bối dành cho văn bối.

Cố Thanh Ninh hiểu ý trong lời nói của tổ phụ, trong lòng nàng cảm động chậm rãi quỳ xuống.

Sau đó là Đào thị, Đào thị là người đa sầu đa cảm, lúc này nhìn nữ nhi duyên dáng yêu kiều, trong lòng dâng lên tình cảm mãnh liệt, gần như là cố nén nước mắt, nói không nên lời. Nhưng mà các vị khách trong nhà đều có nữ nhi, cũng hiểu rõ tâm trạng của Đào thị nên không ai thúc giục nàng, chỉ bình tĩnh chờ đợi.

Thật vất vả Đào thị mới ổn định được tâm trạng, nàng nói: “Nương nhìn con từ lúc vừa ra đời đến lúc bi bô tập nói, lại dần lớn lên. Trong lòng nương từng ngóng trông con lớn lên, cũng ngóng trông con mãi mãi đừng lớn lên. Song, bây giờ nương cũng nghĩ thông rồi, cho dù mai này con chọn lựa thế nào, chỉ cần trong lòng con vui vẻ thì trong lòng nương cũng vui theo.”

Cố Thanh Ninh nghe nàng nói thế thì trong lòng hơi kinh ngạc. Nàng nhìn gương mặt đầy vẻ yêu thương của Đào thị, cố gắng kiềm nước mắt mà nở nụ cười, nàng biết Đào thị đã chọn ủng hộ nàng. Cho dù Đào thị không biết tại sao nàng muốn làm như thế, nhưng là mẫu thân, cuối cùng Đào thị vẫn chọn lựa tin tưởng nữ nhi của mình.

Trong lòng Cố Thanh Ninh ngổn ngang cảm xúc, chỉ hạ bái thật sâu bộc lộ tâm tình của mình.

Sau khi bái trưởng bối xong, Cố Thanh Ninh được Cố Thanh Thù đỡ lên, hành lễ với chính tân là trưởng công chúa Nguyên Gia và khách tham gia lễ cập kê.

Sau khi hành lễ xong, nàng ngẩng quỳ chân trên chiếu lần nữa. Lúc này, trưởng công chúa Nguyên Gia mới chậm rãi đi xuống từ bên trên, về mặt nghiêm túc rửa tay, sau đó đi đến trước mặt Cố Thanh Ninh đọc lời cầu phúc.

“Lệnh nguyệt cát nhật, thủy gia nguyên phục. Khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới nhĩ cảnh phúc.”

Dưới sự chỉ dẫn của hữu ti, trưởng công chúa Nguyên Gia ngẩng quỳ chân sau lưng Cố Thanh Ninh, giúp nàng chải đầu cài trâm. Song, chẳng ai ngờ rằng, trưởng công chúa Nguyên Gia ung dung thoải mái trên triêu đình lại khẽ run tay khi chải đầu cho Cố Thanh Ninh. Cũng may nàng nhanh chóng phản ứng kịp, hít sâu một hơi, ổn định động tác trên tay. Có đi đâu đáng vẻ trịnh trọng này lại khiến cho khách mời xung quanh cũng vô thức trở nên nghiêm túc hơn.

Sau khi cài trâm xong, Cố Thanh Ninh được Cố Thanh Thù đỡ đứng lên, nhận lời chúc mừng từ khách quý xung quanh. Tiếp theo, nàng trở về phòng thay váy ngắn màu trắng.

Đến khi Cố Thanh Ninh thay xong quần áo đi ra, Nguyên Gia cũng đã rửa tay lần nữa. Hữu ti dâng trâm cài đầu lên, Nguyên Gia cầm trâm cài đi đến trước mặt Cố Thanh Ninh, đọc lời cầu phúc lần hai.

“Cát nguyệt lệnh thần, nãi thân nhĩ phục. Kính nhĩ uy nghi, thực thận nhĩ đức. Mi thọ vạn niên, vĩnh thụ hộc phúc.”

Tiếp theo, Cố Thanh Thù giúp Cố Thanh Ninh lấy trâm phát ra, Nguyên Gia lại giúp nàng cài thêm trâm lại trâm cài tóc. Cố Thanh Ninh lại về phòng lần nữa, thay áo màu đậm.

Mặc dù gương mặt của Cố Thanh Ninh vẫn non nớt, nhưng khi mặc áo màu đậm thì thần sắc đã thay đổi nhiều. Trong phút chốc, đi đầu này khiến cho Nguyên Gia hoảng hốt, đến khi hữu ti nhắc nhở thì nàng mới hoàn hồn lại.

Nàng rửa tay, đến khi Cố Thanh Thù gỡ trâm cài tóc kia xuống thì mới lấy trâm quan ra. Khi vừa mới lấy trâm quan này ra, tất cả khách mời ở đây đều xôn xao. Bởi vì, nữ quyền ở cao môn đại hộ trong kinh thành cũng có tham gia qua lễ cập kê của trưởng công chúa Nguyên Gia, đương nhiên cũng nhận ra lai lịch của chiếc trâm quan này, nó được dùng trong lễ cập kê của cao môn đại hộ.

Bình thường thì những chiếc trâm quan này đều do mẫu thân truyền lại cho nữ nhi. Trưởng công chúa Nguyên Gia không có nữ nhi, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng sẽ giữ lại trâm quan này, mai ngày truyền cho tôn nữ. Ai ngờ nàng lại lấy ra đưa cho Cố Thanh Ninh. Đối đãi này có thể so với con gái ruột nên đủ khiến cho người ta chấn động hơn nhiều. Ngay cả trưởng công chúa Nhạc Bình không còn rung động vì những chuyện bên ngoài nữa cũng phải nhìn chiếc trâm quan kia một chút.

Song, Nguyên Gia cũng không quan tâm ánh nhìn của người ngoài, nàng chậm rãi đọc tiếp lời cầu phúc.

“Dĩ tuế chi chính, dĩ nguyệt chi lệnh, hàm gia nhĩ phúc. Huynh đệ cụ tại, dĩ thành quyết đức. Hoàng cầu vô cương, thụ thiên chi khánh.”

Sau đó, nàng ngẩng đầu quay sau lưng Cố Thanh Ninh, giúp đeo trâm quan lên.

Đến khi Nguyên Gia trở lại chỗ ngồi lần nữa, Cố Thanh Ninh cũng đã được Cố Thanh Thù đỡ về phòng thay lễ phục long trọng nhất. Lần này thời gian tương đối lâu, bởi vì ngoài thay y phục ra còn phải trang điểm.

Trong lúc chờ đợi, tất cả mọi người bàn tán ồn ào, chuyện bàn tán đương nhiên là thái độ của trưởng công chúa Nguyên Gia đối với Cố Thanh Ninh. Trước đó, có không ít người nghe nói trưởng công chúa Nguyên Gia đối với Cố Thanh Ninh rất tốt. Nhưng phụ nhân như các nàng, đối với hài tử nhà khác cho dù tốt thì tốt được bao nhiêu chứ, đều tỏ vẻ trên mặt thôi. Ai ngờ, trưởng công chúa Nguyên Gia không chỉ tự mình làm chính tân cho Cố Thanh Ninh mà còn đưa trâm quan có ý nghĩa trọng đại thế cho nàng. Sự đãi ngộ này nói là nữ nhi ruột cũng không đủ.

Không ít người đều bắt đầu tính toán trong lòng, còn có mấy nhà muốn nói chuyện hôn sự với Cố Thanh Ninh thì hồi hận đến xanh cả ruột.

Ngay lúc mỗi khách mời có suy nghĩ riêng thì Cố Thanh Thù đỡ Cố Thanh Ninh chậm rãi đi ra. Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy nàng, gần như tất cả mọi người đều nín thở.

Cô nương trước mắt này giống như một nét mực đậm thêm vào bức tranh thủy mặc mờ nhạt. Nàng mặc áo màu đỏ đậm với vạt áo màu đen, màu da trong suốt như ngọc, hai má lộ ra màu hồng nhạt, mi dày môi đỏ, chậm rãi đi đến khí thế bức người.

Vẻ mặt trầm tĩnh của nàng giống như xuyên qua ranh giới thời gian, cùng một khuôn mặt khác chùng chắt vào nhau.

Không chỉ trưởng công chúa Nguyên Gia có vẻ giật mình mà trưởng công chúa Nhạc Bình cũng thất thố đứng lên, thậm chí làm đổ chén trà trên bàn cũng không để ý.

Không bao lâu sau trưởng công chúa Nguyên Gia đã bình tĩnh lại, hữu ti cũng bình tĩnh lại, cuống quýt tuyên bố lễ nghi tiếp theo. Cố Thanh Ninh đi đến trước mặt Nguyên Gia, Nguyên Gia nhìn nàng mà nói: “Hôm nay là lễ cập kê của con, ta may mắn làm chính tân, vậy giúp con đặt một chữ đi. Vậy gọi là Chiêu Ninh.”

Trong lòng Cố Thanh Ninh cảm động, chậm rãi bái tạ.

Đến tận đây, hữu ti mới tuyên bố buổi lễ kết thúc. Nhưng mọi người đều biết buổi lễ cập kê hôm nay sẽ trở thành chủ đề nói chuyện rất lâu của mọi người trong kinh thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157

Lúc Cỗ Thanh Ninh cử hành lễ cấp kê, ở một nơi cách phủ Uy Quốc công một con đường, Cỗ Trạch Mộ đứng trong viện nhìn về phía phủ Uy Quốc công, không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc Hồng Tùng Nguyên vừa vào cửa đi đến gần, ông thấy hắn như thế thì chặc chặc thở dài: “Dáng vẻ của ngài thế này nhìn thật đau lòng.”

Cỗ Trạch Mộ hoàn hồn lại, lạnh lùng nhìn ông một cái.

Cho dù Cỗ Trạch Mộ không nói với Hồng Tùng Nguyên về thân phận thật của Cỗ Thanh Ninh, nhưng Hồng Tùng Nguyên cũng đoán sơ ra được. Ông hơi đồng cảm với Cỗ Trạch Mộ, nhưng nhiều hơn là vui mừng khi thấy người gặp họa. Song, khi thấy Cỗ Trạch Mộ thất hồn lạc phách như thế thì ông nuốt lời chế giễu trong lòng xuống, khuyên nhủ: “Tục ngữ nói thế nào, liệt nữ sợ quẩn lang. Lần này đi Nghiệp Thành là cơ hội tốt, ngài cũng đừng giả vờ thận trọng nữa, nên chủ động thì chủ động, nên nhận sai thì nhận sai. Ta nói với ngài, chuyện này ta rất có kinh nghiệm...”

Cỗ Trạch Mộ: “...”

Cỗ Trạch Mộ thấy Hồng Tùng Nguyên bắt đầu thao thao bất tuyệt nhắc chuyện quá khứ thì vội vàng cắt ngang lời ông: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, chuyện đi Nghiệp Thành ông sắp xếp sao rồi?”

Hồng Tùng Nguyên chặc lưỡi, đương nhiên vẫn chưa thỏa mãn, nhưng mà vẫn chuyên nghiệp nói: “Đã sắp xếp người xong rồi, năm trước đã đi đến Nghiệp Thành. Ta tưởng Thái hậu nương nương chỉ là nữ tử hậu cung, nhưng người nàng huấn luyện rất tốt. Mặc dù mấy thiếu niên kia có võ nghệ bình thường nhưng đều có sở trường riêng. Còn vị Bùi cô nương kia nữa, ngoại trừ ăn hơi nhiều thì công phu kia không thể chê được.”

Trước đó, Cố Thanh Ninh đã giao người mình muốn dẫn đi Nghiệp Thành cho Cố Trạch Mộ, để bọn họ cùng đi với bọn người H ồng Tùng Nguyên vào Nghiệp Thành sớm một chút.

Cố Trạch Mộ nghe ông nói xong thì gật gật đầu.

H ồng Tùng Nguyên do dự một chút, lại nói: “Nếu không thì lần này ta sẽ theo ngài đi, dù sao H ồng Thành cũng còn nhỏ tuổi, ta sợ khi đó hắn sẽ làm hỏng việc của ngài.”

Cố Trạch Mộ lắc đầu: “Ông nhất định phải ở lại kinh thành.”

H ồng Tùng Nguyên nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

“Ta cần ông ở lại kinh thành giúp ta nhìn Khang Diệp.”

“Khang Diệp?” H ồng Tùng Nguyên cũng đã phản ứng kịp. “Ngài không nhắc thì ta cũng quên mất, trước đó tin tức giữa phủ Uy Quốc công và Liễu gia chính là Khang Diệp tung ra. Xem ra lần này Liễu thái phó phải thấp thỏm rồi.”

“Khang Diệp quen nắm giữ lòng người, lối làm việc càng không bị ràng buộc, khiến cho người ta khó đề phòng. Lần này do chính Liễu Hủ lộ sơ hở, nếu Khang Diệp không thừa cơ hội này kéo Liễu Hủ xuống thì không phải ông ta.”

H ồng Tùng Nguyên nghe xong, thở dài nói: “Nhắc đến Khang Diệp cũng thật đáng tiếc, ông ta vốn dĩ nên là nhất đại danh thần được lưu danh sử sách, lại vì bảo vệ gia tộc mà phạm sai lầm thế này. Cũng không biết nửa đêm tỉnh mộng ông ta có hối hận hay không.”

Cố Trạch Mộ từ chối cho ý kiến.

H ồng Tùng Nguyên thở dài xong, lại hứa chắc với hắn: “Ngài yên tâm đi, ta sẽ giúp ngài nhìn xem, đảm bảo không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cố Trạch Mộ gật gù đầu, dặn dò ông vài câu rồi nói: “Vậy cứ như thế, khoảng thời gian sau này ông cũng không cần tìm ta. Sau này, trừ khi có chuyện lớn xảy ra, còn lại cũng không cần liên hệ ta, tránh cho người khác phát hiện manh mối.”

“Đúng là ngài nói đúng rồi, gần đây ta có phát hiện có người đang đi đầu tra các ngài.”

Cố Trạch Mộ giương mắt nhìn về phía Hồng Tùng Nguyên.

Hồng Tùng Nguyên trêu ghẹo nói: “Xem ra cuối cùng vị hoàng đế bệ hạ này cũng ý thức được vấn đề tia sét khó hiểu kia, nhưng có lẽ ý nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra chân tướng thật sự là gì!” Ông thấy Cố Trạch Mộ muốn nói cái gì thì vội vàng nói: “Ta chưa làm gì cả, sau khi người của ta phát hiện ra chuyện này thì ta đã để bọn họ rời đi, không hề kinh động bọn hắn.”

Cố Trạch Mộ cũng không hoảng sợ, từ khi hắn phát hiện ám vệ trong cung theo dõi Nguyên Gia thì hắn đã đoán được Tiêu Trạ tra đến bọn họ. Cho nên, hắn mới đưa người đi Nghiệp Thành trước, tránh cho Tiêu Trạ hoài nghi.

Nhưng khi hắn nghe về đặc ý trong lời nói của Hồng Tùng Nguyên thì nhấn mạnh: “Lần này vì chúng ta đã chuẩn bị từ trước, bọn hắn ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối mới để cho người của chúng ta ung dung rút đi. Có đi đầu năng lực của ám vệ không chỉ có thế, hơn nữa đứng sau đối phương là hoàng đế, có cả một tài nguyên quốc gia. Nếu bị bọn hắn phát hiện sơ hở thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Lúc này Hồng Tùng Nguyên mới thu lại sắc mặt, khoát tay áo nói: “Ta biết, chờ sau khi ngài đi thì ta sẽ dẫn người ẩn nấp, chắc chắn sẽ không để cho người ta nắm được sơ hở.”

Cố Trạch Mộ biết trong lòng Hồng Tùng Nguyên có mấy phần kiêu ngạo. Lúc trước, ông ấy kích động muốn so với ám vệ một lần, bây giờ có hắn ở đây đè ép mới dần xuống. Vì thế hắn phải nói đối phương một lần, thấy Hồng Tùng Nguyên bất đắc dĩ cam đoan thì lúc này mới thôi.

Đến lúc hai người sắp chia tay, Hồng Tùng Nguyên lại do dự nói: “Ta còn có một chuyện.”

“Nói đi.”

“Ngài thật sự cảm thấy chuyện năm đó của Phụng Triển có nội tình sao?”

Cố Trạch Mộ dừng một chút: “Ta không biết, nhưng chính vì thế ta mới muốn đi đi đâu tra rõ ràng. Cho dù người chết không thể sống lại nhưng ít nhất phải trả cho hai bên chúng ta một lẽ công bằng.”

“Nhưng mà ngài có từng nghĩ tới, nếu như Phụng Triển thật sự bị người ta hãm hại thì không biết chuyện này sẽ liên lụy bao nhiêu người. Thậm chí, toàn bộ triều đình sẽ vì thế mà long trời lở đất, nói không chừng thiên hạ cũng vì thế mà chấn động theo, có đáng giá không?”

Cố Trạch Mộ không trả lời ngay, chỉ nói: “Lão sư của ta đừng dạy một đạo lý. Trên đời này không phải chuyện gì đâu có thể lấy ra cân nhắc, ta không biết có đáng giá không, nhưng luôn có người muốn đứng ra nói với thế nhân rằng đúng sai là thế nào! Lúc trước, ta là người cân nhắc qua lợi hại, nhưng hôm nay ta muốn làm người hỏi đúng hay sai.”

Hồng Tùng Nguyên ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau ông mới lắp bắp nói: “Đi đâu này không giống như lúc trước ngài sẽ nói.”

Cố Trạch Mộ nở nụ cười: “Có lẽ thế, lúc trước, ta luôn đặt vị trí của mình quá cao, xem qu ân th ân qu ân th ân thành quân cờ. Nhưng sống lại lần nữa thì ta đã thấy rõ nhiều thứ. Chúng sinh giãy dụa muốn sống, ngay cả ông trời cũng chưa chắc có thể quyết định vận mệnh của bọn họ, huống chi là người giống chúng ta đây?”

Hồng Tùng Nguyên trầm mặc càng lâu, cuối cùng cười vang: “Tuy nói lúc trước ngài làm ta bằng lòng theo ngài, giúp đỡ ngài, nhưng hôm nay sau khi nghe ngài nói lời này thì ta càng thật lòng kính nể ngài. Cũng càng khiến ta cảm thấy ban đầu đồng ý giúp ngài là chuyện đúng đắn nhất trong đời của ta.

Trong cung, ở thư phòng.

Ám vệ quỳ gối phía dưới, báo cáo tư liệu liên quan đến Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh mà bọn họ đã tra được cho Tiêu Trạm. Nhưng ngoại trừ chuyện hai người thông minh từ nhỏ thì không có gì đặc biệt cả.

Tiêu Trạm nhíu mày, mặc dù trực giác nói với y rằng hai đứa bé này không thể đơn giản như thế, song, y hiểu rất rõ năng lực của ám vệ. Ít nhất thì thân phận của hai đứa bé này không hề có vấn đề.

Tiêu Trạm hơi thất vọng: “Còn chuyện gì khác không?”

Ám vệ nói: “Thuộc hạ tra được vị tiểu thư Cố gia kia sẽ cùng Uy Quốc công đi Nghiệp Thành.”

“Ồ?” Tiêu Trạm hỏi: “Nàng ta đi Nghiệp Thành làm gì?”

“Thuộc hạ không biết, nhưng gần đây, mỗi ngày nàng ta và tỷ tỷ đều thao luyện theo phương thức trong quân doanh, giống như đang chuẩn bị lên chiến trường vậy.”

Nếu không phải Tiêu Trạm biết rõ tính cách của Uy Quốc công thì sẽ nghi ngờ ông xem đánh trận như trò đùa. Có đi đâu y vẫn nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc Cố Thanh Ninh có bản lĩnh gì mới có thể khiến cho Uy Quốc công đồng ý cho nàng đi Nghiệp Thành cùng.

Ám vệ thấy thế, nhân tiện nói: “Bệ hạ, nếu không thì thuộc hạ phái một đội nhân mã đi theo bọn họ, xem rốt cuộc bọn họ làm gì ở Nghiệp Thành?”

Tiêu Trạm gật gật đầu, lại nói thêm một câu: “Nhưng tra thì tra, dù sao thì sau này cũng là công thân, lại là tiểu cô nương, các người vẫn phải có chừng mực.”

Ám vệ vội vàng nói: “Thuộc hạ tuân chỉ.”

“Còn có chuyện gì không?”

Ám vệ do dự một lát, không biết nên nói ra hay không. Song, Tiêu Trạm lại thúc giục lần nữa, hắ mới nói: “Trong lễ cập kê của vị Cố tiểu thư kia, trưởng công chúa Nguyên Gia có mặt làm chính tân. Nhưng không chỉ có trưởng công chúa Nguyên Gia, mà trưởng công chúa Nhạc Bình cũng đi cùng.”

Tiêu Trạm biết Nguyên Gia rất xem trọng Cố Thanh Ninh, làm chính tân cho nàng ta cũng là chuyện bình thường, cũng không để trong lòng: “Nhưng có chuyện gì xảy ra.”

“Thuộc hạ tra được, trưởng công chúa Nguyên Gia đưa chiếc trâm quan trong lễ cập kê của mình cho Cố tiểu thư.”

Tiêu Trạm lập tức phản ứng lại: “Người nói cái gì?”

Ám vệ lặp lại câu vừa mới nói một lần nữa.

Hồi lâu sau Tiêu Trạm cũng không nói gì, đương nhiên y biết trâm quan ám vệ kia nhắc đến là gì. Đó là truy ền thừa từ mẫu tộc của y, năm đó mẫu hậu truy ền lại cho Nguyên Gia, trâm quan này có ý nghĩa to lớn thế nào không cần nói cũng biết. Vậy mà Nguyên Gia lại đưa trâm quan này cho Cố Thanh Ninh, đây là đi ều khiến y không thể tin được, đây cũng không thể giải thích bằng hai chữ xem trọng được.

Về mặt y trở nên nghiêm túc nói với ám vệ: “Người nói chuyện xảy ra trong lễ cập kê một lần đi.”

Ám vệ cũng không dám giấu diếm, hắ nói chuyện trưởng công chúa Nguyên Gia bắt đầu đi vào phủ Uy Quốc công đến lúc lễ cập kê kết thúc nói kỹ một lần, chỉ sợ sót mất một chi tiết.

Tiêu Trạm nghe xong thì đưa tay vuốt cằm, hồi lâu mới nói: “Người nói, Nguyên Gia lấy chữ Chiêu Ninh cho nha đầu kia?”

Ám vệ đáp: “Vâng.”

“Chiêu...” Trên mặt Tiêu Trạ m lộ vẻ nghi hoặc, chữ này có ý không tậ, dùng cái này làm tên chữ cũng bình thường. Có đi ầu, Tiêu Trạ m cảm thấy Nguyên Gia đư a trâm quan đó cho Cỗ Thanh Ninh, lại lấy tên chữ này cho nàng dường như có ả n ý. Đi ầu này khiến y rơi vào tr ầ n tư.

Á m vệ cũng không dám động đậ y, nghiêm túc quỳ gối phía dưới.

Qua h ầ i lâu, Tiêu Trạ m mới lấy lại tinh th ầ n, nhưng vẫn không suy nghĩ rõ đư ợ c. Y cũng không suy nghĩ nhi ề u nữa, nói với á m vệ: “Ta phải cho người một đội nhân mã, phải ghi chép lại chuyện bọn họ làm mỗi ngày. Nhất định phải tra đư ợ c rốt cuộc bọn họ có đi ầu gì khác thường!”

“Vâng, thuộc hạ tuân chi.”

Sau khi á m vệ rời đi, trên mặt Tiêu Trạ m mới lộ vẻ nghi hoặc l ầ n nữa. Y nhớ đến lúc mình nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh và Cỗ Trạch Mộ thì luôn cảm thấy bọn họ rất quen mắt, nhưng mà y đã gặp qua hai đư a bé này ở đâ u?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158

Sau khi lễ cập kê của Cỗ Thanh Ninh kết thúc, Uy Quốc công cũng lãnh binh chuẩn bị xuất phát.

Cỗ Thanh Ninh và Cỗ Thanh Thù đều thay nam trang đi theo bên cạnh tổ phụ, sau khi ở ngoài thành bái biệt quân vương thì đi về phía Nghiệp Thành. Song vừa ra khỏi thành đã thấy một chiếc xe ngựa ở ven đường đang chờ. Đó là Thái tử Tiêu Hằng và Tứ hoàng tử Tiêu Tuân, bọn họ đến vì muốn đưa tiễn Cỗ Trạch Mộ và Cỗ Thanh Ninh.

Uy Quốc công biết Thái tử và Cỗ Trạch Mộ có quan hệ tốt nên vui vẻ đồng ý, lại để hai con ngựa cho bọn họ, để sau khi bọn họ gặp người thì đuổi theo.

Vì thế, Cỗ Trạch Mộ và Cỗ Thanh Ninh rời khỏi đội ngũ đi đến trước xe ngựa.

Tiêu Hằng và Tiêu Tuân đều mặc thường phục, sau lưng cũng chỉ dẫn theo mấy tên hộ vệ. Bọn họ thấy Cỗ Trạch Mộ đi tới, Tiêu Hằng đi về phía trước hai bước. Hắn thấy Cỗ Trạch Mộ còn muốn hành lễ thì kéo Cỗ Trạch Mộ lên: “Lúc này không cần làm nghi thức thế này!”

Cỗ Trạch Mộ mượn sức của hắn đứng lên, Tiêu Hằng mới nói: “Vốn dĩ ta còn tưởng sau khi người trở về từ Sung Châu có thể ở thêm mấy ngày, không ngờ người càng đi càng xe, lại phải đi Nghiệp Thành.”

Mặc dù trong giọng nói của Tiêu Hằng mang theo trách cứ nhưng cũng là quan tâm. Dù sao Nghiệp Thành cũng không thể so với Sung Châu, đó là chiến trường, không biết nguy hiểm thế nào.

Tiêu Hằng cũng không biết vì sao, hắn không chỉ có một thư đồng là Cỗ Trạch Mộ, nhưng tình cảm hắn dành cho Cỗ Trạch Mộ hoàn toàn khác những thư đồng khác. Mà mặc dù bình thường Cỗ Trạch Mộ vô cùng lạnh lùng, nhưng lại khiến hắn có cảm giác được chiếu cố. Thậm chí có lúc hắn

có ảo giác, thiếu niên trước mặt nhỏ hơn hẳn mấy tuổi giống như trường bối đang yêu thương dạy bảo hẳn.

Cố Trạch Mộ đang muốn nói gì thì đã trông thấy Tiêu Tuân đi về phía Cố Thanh Ninh. Về mặt hẳn lập tức trở nên lạnh lẽo, hẳn muốn đi qua nhưng lại bị Tiêu Hằng kéo lại.

“Tứ đệ chỉ muốn tạm biệt Thanh Ninh thôi, người cho đệ ấy cơ hội này đi.”

Cố Trạch Mộ lạnh lùng nói: “Quan hệ của bọn họ thế nào, có gì để tạm biệt chứ?”

Tiêu Hằng khoanh tay, như có đi đâu gì suy nghĩ mà nhìn hẳn: “Trạch Mộ, trước kia ta còn cảm thấy kì lạ, vì sao người đầu phản ứng kịch liệt khi có người tiếp cận muội muội của người như thế. Vốn dĩ ta tưởng rằng người luyện tức muội muội mình, bây giờ nghĩ lại thì ra người thích Thanh Ninh, không muốn để nàng gả cho người khác.”

Cố Trạch Mộ không nói gì.

Tiêu Hằng lại càng tò mò: “Rốt cuộc người có tâm tư như thế từ khi nào đây? Là trước khi người biết thân phận của mình hay là sau đó?”

“Hôm nay điện hạ đến tiên thần hay là đến tìm hiểu chuyện riêng của thần?”

“Cũng không muộn mà!” Tiêu Hằng đề thấp giọng nói: “Trước đó, ta nghe nói phụ hoàng muốn gả Thanh Ninh cho Tứ đệ, nhưng không biết vì sao lại đổi ý. Người nói có phải người giữ trò quỷ hay không?”

Cố Trạch Mộ lạnh nhạt liếc mắt nhìn hẳn: “Sao thần có bản lĩnh này được, điện hạ quá đề cao thần rồi.”

“Ta cũng cảm thấy thế, nếu người thật sự có bản lĩnh thay đổi suy nghĩ của phụ hoàng thì nên khiến cho phụ hoàng gả Thanh Ninh cho người.”
Tiêu Hằng hậm hực nói.

Cố Trạch Mộ: “...”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Tiêu Hằng nói. “Thời gian có hạn, một lát các người còn phải đuổi theo. Bây giờ người đừng quản Tứ đệ và Thanh Ninh bên kia, có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau rất nhiều năm, người không thể nói chuyện thêm với ta một chút sao?”

Mặc dù ngoài miệng Cố Trạch Mộ oán trách “Hai nam nhân có gì để nói”, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định tới kéo Tiêu Tuân ra.

Một bên khác, Tiêu Tuân đứng trước mặt Cố Thanh Ninh. Mấy năm nay, hắn đi theo bên người Tiêu Hằng, thời gian dần qua cũng mất đi sự ngại ngùng nhu nhược thời niên thiếu, dần dần trở thành một thanh niên ôn nhuận như ngọc. Song, khi đứng trước mặt Cố Thanh Ninh thì hắn vẫn trong sáng như lúc mới gặp.

“Thanh Ninh muội muội, đáng lẽ ta muốn đi phủ Uy Quốc công tìm các muội, nhưng không ngờ các muội xuất phát vội như thế. Vì thế, ta mới kéo Tam ca chờ các muội ở ngoài thành, muội đừng ngại.”

Cố Thanh Ninh cười nói: “Sao thần nữ lại ngại chứ? Tứ điện hạ đến tiền nhóm thần nữ, thần nữ rất vui.”

Trên mặt Tiêu Tuân cũng nở nụ cười.

Mặc dù hắn là hoàng tử nhưng trên thực tế từ nhỏ cũng không được hưởng thụ quá nhiều yêu mến. Tính cách Lâm quý nhân lạnh nhạt không muốn trêu chọc thị phi, bọn họ lại phụ thuộc vào Hiên phi, vì thế từ nhỏ hắn đã nhẫn nại với tính cách ngang ngược hung hăng của Tiêu Di.

Hắn cũng không ngờ mình lại cảm nhận được cảm giác ấm áp từ trên người một tiểu cô nương. Điều này khiến Tiêu Tuân kinh ngạc, nhưng không nhin được mà muốn thân cận với Cố Thanh Ninh. Hắn cũng không biết rốt cuộc tình cảm mình dành cho Cố Thanh Ninh là gì, nhưng cho dù thế nào thì hắn đều hi vọng đối phương có thể sống tốt.

Tiêu Tuân khẽ nói: “Thanh Ninh muội muội, lần này muội đi Nghiệp Thành nhất định phải bảo vệ mình cho tốt. Nếu muội có gì cần ta giúp thì lúc nào cũng có thể viết thư cho ta, nhất định ta sẽ dốc hết sức giúp muội.”

Cố Thanh Ninh cười cười, đờng ý.

Tiêu Tuân biết nàng cũng không để trong lòng, hấn lại nói thêm một câu: “Cho dù là Trạch Mộ, nếu hấn làm muội không vui thì muội cũng có thể nói với ta. Ta... Ta có thể giúp muội đánh hấn.”

Cố Thanh Ninh sửng sốt.

Tiêu Tuân mấp máy môi: “Ta biết Trạch Mộ thích muội.”

Thật ra Tiêu Tuân rất nhạy cảm, ví dụ như hấn đã biết Cố Trạch Mộ thích Cố Thanh Ninh từ lâu. Nhưng vì lúc đó Cố Trạch Mộ chưa khôi phục thân phận, vẫn là quan hệ huynh muội với Cố Thanh Ninh nên mỗi lần Tiêu Tuân đều vờ không hiểu ánh mắt đáng vẻ chọc cười kia, chỉ sợ những người khác phát hiện.

Đến khi thân phận thật của Cố Trạch Mộ được tiết lộ thì hấn mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cố Thanh Ninh không ngờ hấn âm thầm làm nhiều như thế, tâm tình của nàng vô cùng phức tạp. Nàng nói chân thành: “Cảm ơn ngài.”

Trên mặt Tiêu Tuân nở nụ cười dịu dàng: “Không sao, tóm lại muội phải biết cho dù muội làm gì thì ta đều sẽ giúp muội.”

Hấn vừa dứt lời, Cố Trạch Mộ đã cùng Tiêu Hằng đi tới mà hỏi: “Tứ điện hạ muốn giúp Thanh Ninh cái gì?”

Tiêu Tuân lắc đầu cười: “Không có gì.” Hấn giống như nhớ ra gì đó, lấy đồ vật trong ngực ra, đó là một lá bùa hộ thân. Hấn đưa cho Cố Thanh Ninh rồi nói: “Đây là lá bùa ta đặc biệt đi Thiên Phật Tự cầu, Thanh Ninh muội muội cần đi.”

Cố Thanh Ninh cần lấy bùa hộ thân, Cố Trạch Mộ ở bên cạnh mặt sắp đen thui.

Hắn đang chuẩn bị ngăn cản, không ngờ Tiêu Tuân lại xoay đầu về phía hắn rồi lấy một lá bùa hộ thân khác ra: “Trạch Mộ, đây là đưa cho ngươi.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Tiêu Tuân thừa dịp hắn không để ý mà nở nụ cười ranh mãnh với Cố Thanh Ninh. Cố Thanh Ninh nhìn không được cười ra tiếng, thế là mặt Cố Trạch Mộ càng thêm đen.

Tiêu Hằng hiềm thấy Cố Trạch Mộ ăn quả đắng, hắn ho nhẹ một tiếng, nuốt nụ cười đến bên miệng xuống: “Được rồi, nên nói cũng nói xong rồi. Hai người Trạch Mộ còn phải đi nữa, chúng ta tạm biệt thôi.”

Tiêu Tuân cũng thu lại vẻ pha trò, nghiêm túc nói: “Hai người phải cẩn thận, nhất định phải bình an trở về”

Hai người cần bùa hộ thân còn mang theo hơi ấm, trịnh trọng khẽ gật đầu.

Sau đó là khoảng thời gian đi đường nhàm chán, đoạn đường này tốc độ đi rất nhanh, chỉ hơn nửa tháng đã đi đến Nghiệp Thành.

Cảnh vật ở Nghiệp Thành và kinh thành hoàn toàn khác biệt, tường thành dày nặng, trời chiều nhuộm thành trì thành màu đỏ tươi. Nó như một người khổng lồ im lặng, cô độc đứng ở biên quan bảo vệ bách tính Đại Chu.

Khi đi vào thành, cảm giác trong thành càng khác biệt, có thể thấy binh sĩ vác đao khắp nơi, còn một số người mặc áo vải bình dân. Thậm chí còn có không ít nữ nhân không che mặt lại bề vệ đi trên đường. Người xung quanh cũng tập mãi thành quen.

Không chỉ như vậy, dường như người ở nơi này đều có khí thế hung hãn, đi đâu này cũng làm cho bọn họ cảm thấy mình đã thật sự rời khỏi kinh

thành đi đến chiến trường tuyến đầu.

Bọn người thế tử Cố Vĩnh Huyền đã ở ngoài thành chờ bọn họ từ sớm, nhưng mà sau khi Uy Quốc công tới cũng không quan tâm nghi lễ phiên phức. Ông liền bắt đầu hỏi thăm tình hình chiến đấu trong khoảng thời gian này. Mấy đứa bé chỉ vội vàng gặp phụ thân sau đó đã bị ném cho Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ dẫn các nàng đi thu xếp trước, sau đó mới dẫn các nàng đi trong thành một chút.

Mấy năm nay liên tục đánh trận, hầu như trong Nghiệp Thành đều là binh sĩ chiến đấu. Trên tường thành lại có những vết máu đậm và lỗ mũi tên khiến cho người ta biết nơi này đã xảy ra quá nhiều trận chiến kịch liệt.

Cố Trạch Vũ vừa dẫn bọn họ đi, vừa giới thiệu cho bọn họ.

Cả hai đời của Cố Thanh Ninh gần như không ra khỏi kinh thành, nàng vô cùng tò mò với cảnh tượng hoàn toàn khác biệt với kinh thành này. Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo cũng không hơn bao nhiêu, hai người hóa thân thành đứa nhỏ tò mò, thay nhau hỏi chuyện Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ cũng rất tốt tính, sau khi hắn tới vẫn giải quyết chuyện hậu cần cho nên vô cùng hiểu rõ tình hình trong thành.

Đã sắp đến giờ cơm, Cố Trạch Vũ dẫn bọn họ đi đến một quán cơm. Nhưng mà sau khi đi vào mới thấy bên trong đó, từ chưởng quầy đến tiểu nhị đều là hán tử cao lớn thô kệch. Nhìn kỹ thì những người này đều bị tàn tật, mà người ăn cơm bên trong đa phần là binh sĩ.

Một hán tử bị mất cánh tay thấy bọn họ đi đến thì đi qua, quen thuộc chào hỏi với Cố Trạch Vũ: “Cố công tử, hôm nay ngài dẫn theo khách đến đây à?”

Giọng nói của người này như chuông lớn khiến cho Cố Thanh Thù giật nảy mình. Nàng không hề suy nghĩ đã nắm quyền đánh tới, ai ngờ đối phương cao to nhưng lại rất linh hoạt, rất dễ dàng tránh khỏi.

“Thanh Thù!”

Cố Thanh Thù bị đại ca gọi lại, lúc này nàng mới ý thức được mình không đúng cho nên liên tục xin lỗi đối phương.

Nam nhân kia lại vô cùng phóng khoáng mà khoát tay áo: “Vị cô nương này đánh không tệ, đến biên quan thì phải có lòng cảnh giác thế này mới tốt.”

Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, giới thiệu với hắn: “Đây đều là đệ đệ, muội muội của ta.”

“Thì ra là hai vị Cố công tử và hai vị Cố tiểu thư.” Nam nhân cười cợt mở một tiếng. “Ta dẫn mọi người lên lầu, một hồi ta sẽ tự mình đi vào bếp bảo A Ngưu làm mấy món sở trường. Mấy vị cũng nếm thử món ngon ở chỗ chúng ta nhé.”

Đến lúc đi vào phòng trên lầu, nam nhân kia mới rời đi. Cố Trạch Vũ mới nói: “Thanh Thù, vừa rồi muội quá thất lễ rồi.”

Cố Thanh Thù cũng rất xấu hổ: “Thật xin lỗi đại ca, vừa rồi muội bị dọa sợ. Nhưng sao ca và người trong tiệm này quen thuộc như thế?”

Cố Trạch Vũ nói: “Vừa rồi người mới chào hỏi chúng ta tên là Đới Anh, vốn dĩ là một vị Thiên hộ dưới trướng tổ phụ. Lúc trên chiến trường bị địch chém mất một cánh tay, may mắn mới sống tiếp được, nhưng không thể nào lên chiến trường được nữa. Trước đó, tổ phụ vẫn luôn xuất tiền cung cấp nuôi dưỡng, nhưng Đới Thiên hộ lại cảm thấy như thế không tốt, vì thế cùng một đám lão huynh mở một quán ăn ở Nghiệp Thành. Bây giờ vì thức ăn ngon mà cũng đã nổi tiếng ở Nghiệp Thành.”

Đúng lúc Đới Anh châm trà cho bọn họ, nghe vậy thì nhân tiện nói: “Nếu Cố công tử nói khác thì ta phải khiêm tốn một chút, nhưng bàn về mùi vị nếu nói chúng ta thứ hai thì ở Nghiệp Thành này không ai dám xưng thứ nhất.”

Cố Trạch Hạo nói: “Đới đại ca nói lợi hại như thế, vậy ta phải ném cẩn thận mới được.”

Đới Anh cười ha ha một tiếng: “Vâng, đảm bảo cho ngài ăn ngon đến mức nuốt cả lưỡi vào.”

Hán tử cười mở ở Tây Bắc nhanh chóng quen với đám người.

Nhưng mà Cố Thanh Ninh lại nhìn Cố Trạch Mộ mà hỏi: “Vừa rồi người đang nhìn gì thế?”

Cố Trạch Mộ thu lại ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, lắc đầu: “Không có gì.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 159

Sau bữa ăn, mọi người trở về Soái phủ, mấy ngày nay mọi người đều đã nắm được đại khái tình hình của Nghiệp thành, mấy người cũng lần lượt được sắp xếp ổn thỏa.

Đương nhiên là Cố Thanh Ninh được sắp xếp đi nghiên cứu chiến trận, đây cũng là lý do chính mà ban đầu Uy Quốc công đồng ý cho nàng và Cố Thanh Thù đến đây, còn Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo thì tạm thời đi theo Cố Trạch Vũ. Về phần Cố Trạch Mộ, hẳn vốn có danh phong Du Ky tướng quân nên dễ sắp xếp hơn một chút.

Sắp xếp xong xuôi, mọi người ai làm việc nấy.

Mặc dù trước đây Cố Thanh Ninh rất thích những thứ này, nhưng trước giờ chỉ là tự học chơi, bây giờ thật sự phải sử dụng những thứ này trên chiến trường, cho dù là nàng có kinh nghiệm hai đời nhưng ít nhiều vẫn có chút hẫ hạp.

Ban đầu có rất nhiều người trong quân đội khinh thường nàng, không ít tướng lĩnh cảm thấy Uy Quốc công quá nuông chiều cháu gái, thế mà lại giao việc quan trọng như vậy cho một tiểu cô nương. Tuy nhiên, Uy Quốc công đã không màng dư luận, dốc lòng ủng hộ Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh đã không làm ông thất vọng, nàng không vội đi giành lấy kết quả gì mà ngược lại, nàng đi tìm hiểu binh lực và phương thức tấn công của ngoại tộc trước, sau đó đến quân doanh hơn nửa tháng để xem thao luyện. Vốn dĩ Uy Quốc công đã tìm một người lính nhỏ để đi theo nàng, ai ngờ Cố Trạch Mộ lại ôm đồm luôn việc này.

Hai người đứng trên tường thành, nhìn về vùng đất bên ngoài thành.

Trước đó không lâu, ngoại tộc đã phái một đội nhỏ đến quấy rối, sau khi hai bên giao chiến quy mô nhỏ thì ngoại tộc bỏ lại một số thi thể rồi tháo chạy. Tướng lĩnh phụ trách dẫn binh chỉ có thể nhìn theo bóng lưng

chạy trốn của bọn chúng, hung hăng chửi mắng vài câu rồi dẫn binh lui về thành.

Từ năm ngoái đến nay đã xảy ra rất nhiều vụ quấy rối như vậy, có lẽ là do ngoại tộc cũng ý thức được Nghiệp thành thành vững quân mạnh, không dễ đánh hạ nên mới cho tiểu đội quấy phá, còn đại quân thì rút về thảo nguyên.

Nhưng thủ quân cũng không dám vậy mà buông lỏng, tuy rằng mấy năm nay ngoại tộc không chiếm được chỗ tốt gì, nhưng đồng thời binh lực của chúng ta cũng hao tổn không ít. Hơn nữa mấy năm nay Trác Cách đã hoàn toàn khống chế toàn bộ ngoại tộc, trở thành Vương hãn có một không hai của thảo nguyên tây bắc. Mọi người đều biết rằng không thể tránh khỏi một trận chiến lớn.

Chính vì vậy Uy Quốc công mới phớt lờ nghị luận của người khác mà nhất quyết đưa Cố Thanh Ninh đến Nghiệp thành, ông hiểu rất rõ rằng vào thời điểm giao chiến trực diện, một nhân tài có thể thay đổi chiến trận quan trọng đến nhường nào.

Cố Trạch Mộ nhìn gò má hết sức tập trung của Cố Thanh Ninh, đột nhiên nhận ra rằng dường như mình chưa bao giờ hiểu hết về nàng. Mặc dù hai người đã là phu thê hơn hai mươi năm, nhưng Phụng Trưởng Ninh vẫn luôn là một hoàng hậu dịu dàng và uy nghiêm. Ngoại trừ lúc trẻ đứng trước mặt hắn để giúp chần những lời chỉ trích của Hồ quý phi nàng mới lộ ra được một chút sắc bén thì hầu hết thời gian còn lại, nàng cũng giống như những nữ tử xuất thân thế gia ở khắp kinh thành này, thưởng hoa xem kịch, dạy dỗ con cái, hắn chưa từng phát hiện ra rằng nàng còn có một khía cạnh thế này.

Cố Thanh Ninh của hôm nay không son phấn ngọc ngà nhưng không thể nào giấu đi được khuôn mặt thanh diễm của nàng, mà dưới sự tập trung cao độ đó, nàng trông còn quyến rũ hơn.

Đại khái là do Cố Trạch Mộ đã ngắm quá lâu, khi Cố Thanh Ninh hồi thần lại từ trong suy tư liền nhận thấy ánh mắt của hắn, nàng không khỏi hỏi: “Người đang nhìn gì đấy?”

Cố Trạch Mộ nhanh chóng quay mặt đi, hỏi một cách ngượng ngùng: “Nàng có nhìn ra được gì không?”

Cố Thanh Ninh không hỏi tới, mà tiếp lời hắn: “Quả thật là có một số ý kiến, nhưng vẫn cần phải thảo luận với tổ phụ.”

“Ừm...”

Thấy Cố Trạch Mộ đã đồng ý nhưng vẫn không nhúc nhích, Cố Thanh Ninh đành phải nói lại: “Ta phải về đây, người thì sao?”

Lúc này Cố Trạch Mộ mới có phản ứng, hắn mấp máy môi rồi đi theo nàng xuống khỏi tường thành.

Hiếm khi hai người được ở cùng nhau thế này, lại không có đám người Cố Thanh Thù làm kỳ đà cản mũi, Cố Trạch Mộ rất muốn trò chuyện với Cố Thanh Ninh thật vui vẻ, có đi đâu Cố Thanh Ninh chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến công vụ, còn đối với những vấn đề khác thì chỉ đáp “Ừm” một cách đầy lãnh đạm.

Mặc dù Cố Trạch Mộ hy vọng hai người có thể nối lại tình xưa, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút mất mặt trước sự từ chối thẳng thừng của Cố Thanh Ninh, vì vậy sau khi hỏi vài câu, cả hai lại rơi vào im lặng.

Cố Trạch Mộ đưa Cố Thanh Ninh đến Soái phủ, Cố Thanh Ninh lãnh đạm nói tiếng cảm ơn và sau đó quay trở vào mà không chút lưu luyến, không mảy may cho Cố Trạch Mộ chút cơ hội nào.

Cố Trạch Mộ thở dài bất lực nhưng vẫn phải trở về phủ đệ của mình.

Mặc dù hắn đến Nghiệp thành cùng với người của Cố gia, nhưng với thân phận hiện tại của mình, hắn không tiện ở chung một chỗ với bọn họ, bèn thuê một viện tử cách Soái phủ không xa.

Hắn bước vào, vô tình đụng trực diện Hồng Thành.

Hùng Thành cười nói: “Công tử về thật đúng lúc, ta đang định đi tìm ngài đây.”

Cố Trạch Mộ nheo mắt lại: “Phải chăng đã có kết quả rồi à?”

Khi Cố Trạch Mộ bắt Diêu Phi đến tội ở Sung Châu, Diêu Phi đã từng tiết lộ rằng đằng sau hắn còn có một quý nhân, vốn dĩ Cố Trạch Mộ cho rằng đó là Khang Diệp, tuy nhiên Khang Diệp không hề biết hắn là con cháu của Chiêm Thế Kiệt, vì vậy đối tượng này lại lần nữa rơi vào nghi vấn.

Hắn nhớ lại cách đây vài năm trước, khi thân phận của mình chưa bại lộ đã từng âm thầm theo dõi người của Khang Diệp, nói không chừng những người này có liên quan đến người đứng sau Diêu Phi. Hắn và Hùng Tùng Nguyên suy đoán dựa trên tất cả những thông tin có trong tay, cuối cùng cảm thấy đối phương rất có thể là vị lão sư đã giúp Trác Cách thống nhất thảo nguyên Tây Bắc.

Tuy rằng không biết động cơ của đối phương, nhưng người này là địch không phải bạn, cho dù không phải vì Cố Thanh Ninh, hắn nhất định cũng sẽ tìm cách đi điều tra rõ thân phận của đối phương.

Trước đây, hắn để cho đám người Hùng Thành đến Nghiệp thành sớm, một mặt là không thu hút sự nghi ngờ của Tiêu Trạm, mặt khác cũng là để sớm bố trí, mặt dù nói bây giờ trong thành đi điều tra gián điệp rất nghiêm ngặt nhưng Cố Trạch Mộ vẫn cảm thấy chuyện này căn bản là không thể dứt điểm.

Hắn cho đám người Hùng Thành quan sát sự dị thường của người trong thành, nhưng cũng không cần phải bứt dây động rừng, chỉ cần phát hiện kẻ khả nghi lập tức bí mật theo dõi. Đây vốn là việc mà Hùng Tùng Nguyên am hiểu nhất, nhưng từ nhỏ Hùng Thành cũng được ảnh hưởng nhiều, tuy không nhạy bén như Hùng Tùng Nguyên nhưng cũng không kém là bao. Bây giờ đã hơn nửa năm trôi qua, Hùng Thành đến đây vào lúc này, hắn là có tiến triển.

Quả nhiên, Hồng Thành gật đầu nói: “Chúng ta đã phát hiện ra vài kẻ khả nghi.”

Hắn nói với Cố Trạch Mộ về thân phận của mấy kẻ kia, Cố Trạch Mộ vừa lắng nghe vừa gật đầu, theo như Hồng Thành nói, hiện tại những kẻ này vẫn chưa có dị động gì, nhưng cũng không dễ để phân biệt bọn chúng rốt cuộc có phải là mật thám hay có liên quan đến những người thân bí kia không.

Cố Trạch Mộ cũng không vội: “Không sao, nếu bọn chúng thật sự có vấn đề, nhất định sẽ lộ ra sơ hở.”

Hồng Thành đồng tình một tiếng, nhưng trước khi rời đi, hắn thành thật gật đầu: “Ngài đã nói là không cần phải giấu Bùi cô nương bất cứ đi đâu gì cả, vậy ta có cần phải nói cho Bùi cô nương những gì ngài đã nói không?”

Cố Trạch Mộ im lặng một lúc, mặc dù Cố Thanh Ninh nhờ hắn giúp đỡ, hắn cũng vô cùng thoải mái với sự hợp tác của hai người, nhưng nàng tà tình nguyện nghe Bùi Ngự nói về những chuyện này còn hơn là cùng hắn trao đổi. Cố Trạch Mộ cũng không còn cách nào khác, vốn dĩ mối quan hệ của hai người đang rất cứng, hắn cũng không muốn lợi dụng loại chuyện này đi bức bách Cố Thanh Ninh.

Hồng Thành vẫn đang chờ chỉ thị của hắn, hắn chỉ đành thở dài: “Không sao, nói cho nàng ấy cũng được.”

Đợi Hồng Thành rời đi, Cố Trạch Mộ mới chậm rãi ngẩng đầu xuống.

Thật ra trước khi đến Nghiệp thành hắn cũng đã nghĩ đến tình huống thế này, tuy rằng trong lòng cũng ôm chút hi vọng không thực tế, nhưng khi thật sự đối mặt với tình huống như vậy, ngược lại khiến hắn trở nên an tâm, hắn cũng biết chuyện này không phải là chuyện có thể giải quyết một sớm một chiều là được.

Mà hắn không bao giờ thiếu cái gọi là kiên trì.

Kinh thành, sau hơn nửa năm giằng co, cuối cùng Tiêu Trạh cũng đã đờng ý cho thừa tướng cáo lão về quê, và việc ai sẽ là người tiếp quản vị trí đó ngay lập tức trở thành vấn đề đợc toàn triều và dân chúng quan tâm nhất.

Mà Liễu thái phó-trước đây là ứng cử viên sáng giá nhất giờ lại vướng vào một loạt bê bối tằm phào, gần như trở thành trò cười cho trên dưới toàn triều đình và dân chúng, cuối cùng là Liễu thái phó không chịu nổi áp lực mà ê chề rút lui khỏi chỗ tranh đoạt vị trí thừa tướng.

Khang Diệp không đánh mà thắng, lại lần nữa vào triều bái tướng.

Mọi người đều rất mong chờ Khang Diệp nhậm chức, ai ngờ sau khi lên làm tể tướng, việc đầu tiên Khang Diệp làm chính là thỉnh chỉ Tiêu Trạh chia đất phong hầu cho hoàng tử, động thái này quả là khiến ai nấy đều ngạc nhiên há hốc mồm.

Xét cho cùng Hiên phi cũng xuất thân từ Khang gia, mọi người đều cho rằng Khang Diệp sẽ bảo vệ đám người đại hoàng tử, ai ngờ ông ta lại vì nghĩa diệt thân, việc này quả là nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Đám người Liễu thái phó vốn không cam tâm chịu thua như vậy, muốn bức ép Khang Diệp trên phương diện này để cho ông ta mất mặt, nhưng không ngờ rằng ông ta lại làm việc đoạn tuyệt như vậy.

Cho dù mọi người đều biết địa vị của thái tử rất vững vàng, dù cho đại hoàng tử có ở lại trong kinh cũng vô dụng, nhưng dù sao như thế thì vẫn còn một tia hy vọng, chứ một khi bị chia đất phong hầu thì thật sự là không còn hy vọng gì nữa.

Khang Diệp đã thực sự cưỡng lại đợc sự cám dỗ này, chính sự quyết đoán này của ông ta đã khiến Liễu thái phó thực sự tuyệt vọng, rốt cuộc Khang Diệp không chỉ tàn nhẫn với kẻ thù mà thậm chí còn tàn nhẫn hơn với người của mình.

Ngược lại, Tiêu Trạh hết sức hài lòng với Khang Diệp, cảm thấy hân tràn đầy đại nghĩa, càng ngày càng tin tưởng xem trọng ông ta. Tuy nhiên,

giờ đây hai mẹ con Hiên phi và đại hoàng tử vốn vô cùng mong chờ Khang Diệp trở về kinh đã gần như tuyệt vọng, thậm chí Hiên phi còn trực tiếp ngã bệnh.

Khang Nam vừa giao phó cho hạ nhân xong thì bước vào thư phòng, đúng lúc nhìn thấy Khang Diệp đang ngồi ở trước bàn và không biết đang viết cái gì đó, sau khi trở về triều, Khang Diệp đã gạt đi những thư thả như hễ còn ở Ngũ thành, mặc dù tuổi đã cao, nhưng tinh lực lại rất tốt, mỗi ngày đèn dầu trong thư phòng trong phủ luôn sáng đến nửa đêm.

Khang Nam không có ý định làm phiên Khang Diệp, đợi ông ta viết xong mới tiến lên trước nói: “Cha, Hiên phi nương nương ngã bệnh rồi, chúng ta có cần phái người vào cung thỉnh an tiện thể gửi chút quà không?”

Khang Diệp lắc đầu: “Không cần.”

“Nhưng mà...”

Khang Diệp bưng tách trà lên nhấp một ngụm, nói: “Bây giờ cả triều đình đều đang nhìn chăm chăm vào phụ thân, đây là lúc nên tránh hiềm nghi. Hoàng tử được chia đất phong hầu vốn là pháp luật, Hiên phi và đại hoàng tử dựa vào đâu mà oán hận chứ?”

“Bởi vì...” Khang Nam muốn trả lời, nhưng lại phát hiện mình thật sự không tìm ra được lý do, dù sao ban đầu Khang Diệp ở trên triều cũng đã nói ra hết nguyên nhân một cách rất ư là hùng hồn rồi.

“Chẳng qua là bọn họ thấy tính tình của bề hạ tốt, chứ nếu đổi là tiên đế, e rằng sớm đã nghi ngờ đại hoàng tử có lòng riêng rồi.”

Khang Nam không dám phản bác lại lời này của Khang Diệp, nhưng theo ý thấy, sở dĩ đại hoàng tử ờ ờ không chịu nhận đất phong hầu chẳng phải là vì hắn vẫn còn tham vọng với vị trí của thái tử ư?

Khang Diệp nhìn vẻ mặt của y, không khỏi bật cười: “Con muốn nói vốn dĩ đại hoàng tử chính là có lòng riêng đúng chứ.”

Sắc mặt Khang Nam lập tức thay đổi: “Cha...”

“Trong phòng này chỉ có hai cha con ta, con muốn nói gì thì cứ nói, không cần phải kiêng kỵ quá nhiều.” Khang Diệp nói: “Con nói xem, chuyện mà đến cả con cũng nhìn ra lẽ nào bộ hạ không nhìn ra sao? Nếu ngài ấy thực sự có ý đổi thái tử thì làm sao mà một lời nói của ta liên đ ồng ý như vậy chứ?”

Khang Nam kinh ngạc nhìn ông.

“Đây là khảo nghiệm.” Khang Diệp lạnh lùng nói: “Ta không thể vì một đại hoàng tử không đỡ nổi tường mà mất đi sự tin tưởng của bộ hạ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160

Trong ánh mắt ngờ vực của hầu hết các tướng lĩnh, Cố Thanh Ninh giao ra phần giải đề đầu tiên, trận chim ưng biển.

Trong sảnh đường của Soái phủ, ngoài Uy Quốc Công và thế tử Cố Vĩnh Huyền thì còn có rất nhiều tướng lĩnh cao cấp trong quân đội, dù là người tin tưởng Uy Quốc Công hay là kẻ giễu cợt coi thường thì kỳ thực là bọn họ đều không trông đợi Cố Thanh Ninh có thể làm thứ gì hữu dụng.

Vấn đề cải tổ đội hình quân đội nói thì đơn giản, nhưng thực tế còn phụ thuộc vào rất nhiều thứ nữa, mấy đại nam nhân chém giết trên chiến trường mười mấy năm nay như bọn họ cũng không dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy, thiếu nữ quý tộc sống trong nhà cao viện rộng ở kinh thành như Cố Thanh Ninh thì có thể làm ra trò trống gì chứ?

Chỉ là có người lộ rõ vẻ khinh thường lên mặt, cũng có người nể mặt của Uy Quốc công mà chỉ thầm thở dài trong lòng.

Cố Thanh Ninh lại bình tĩnh đến không ngờ, nàng đứng ở trung tâm, sau lưng là một bàn rải ngạt cát, trên đó cắm những quân cờ với nhiều màu sắc và hình dạng khác nhau, đại diện cho hai bên đối chiến và các loại binh chủng khác nhau. Đây cũng là thứ mà lúc trước Cố Thanh Ninh đã yêu cầu làm ra, rất trực quan và rõ ràng.

Đợi tất cả mọi người đến đông đủ và sau khi Uy Quốc công ngẩng xuống ghế chủ vị, một thân vệ cất tiếng hô yên lặng, mọi người ngưng xì xào bàn tán và hướng mắt về Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh không lập tức giải thích về trận pháp mà mình đã nghiên cứu ra, thay vào đó, nàng nói về ưu và nhược điểm của kỵ binh và bộ binh trước.

Kỵ binh có tốc độ cực nhanh và vô cùng linh hoạt, một nhóm nhỏ kỵ binh thường có thể phát huy ưu thế ở vùng đồng bằng và tiêu diệt được

gấp nhiều lần binh lực so với chính mình, tuy nhiên bộ binh không hẳn là không có lợi thế, trước hết, kỵ binh tuy mạnh nhưng khả năng phòng ngự kém xa bộ binh, và sự tồn tại của cung thủ cũng là mối đe dọa lớn đối với kỵ binh.

Trước kia Phụng Triễn đề nghị cải tiến trận Nhạn Linh, chính là bố trí khiên nặng và chiến xa ở hàng trước, đồng thời khi kỵ binh tấn công, cung thủ phía sau khiên binh bắn đồng loạt ba lượt, đợi cho kỵ binh của địch xông tới trước trận, thứ đang chờ bọn chúng chính là trường đao thò ra từ khe hở giữa các tấm khiên, và chiến xa cũng kình trở thành cự mã tốt nhất, đợi sau khi kỵ binh áp chiến đến tấm khiên và chiến xa thì hai cánh quân ta lại bày ra, bao vây lấy những kỵ binh đã mất đi tính cơ động.

Mà trận chim ưng biển của Cố Thanh Ninh đã vận dụng trên cơ sở này cộng thêm tính linh hoạt đa dạng. Đôi tay thon thả trắng nõn của nàng nhặt quân cờ trên bàn cát lên, dùng giọng nói rõ ràng giải thích cách vận dụng và diễn tiến của đội hình này, trong sự biến hóa khiến người ta hoa cả mắt này chính là ẩn giấu sát khí làm người ta kinh sợ.

Có không ít tướng lĩnh chinh chiến sa trường nhiều năm đã thay đổi thần sắc, bọn họ quá hiểu tác dụng của đội hình này trên chiến trường. Mấy năm nay, Đại Chu chỉ có thể bị động phòng ngự ba thành Nghiệp thành, tuy rằng không cho ngoại tộc chiếm được tiện ích gì nhưng cảnh đánh cho ngoại khốc kêu cha gọi mẹ như Định Quốc công Phụng Triễn hồi trước cũng không còn được tái diễn nữa.

Là tướng lĩnh, sao bọn họ có thể chịu được chuyện chỉ phòng ngự âm ức như vậy, nhưng sự thật là từ khi Phụng Triễn tạ thế, khắp Đại Chu không còn xuất hiện tướng lĩnh nào dụng binh như thần như ngài ấy nữa. Uy Quốc công dụng binh dè dặt, không chỉ vì tính cách riêng của bản thân mà còn bởi vì tình hình hiện tại trong quân đội.

Nhưng cùng với việc thành lập thành Nguyệt Lượng, Trác Cách đã hoàn toàn thống nhất thảo nguyên Tây Bắc, một trận đại chiến trực diện lấy cứng chọi cứng hết sức căng thẳng sắp nổ ra, bọn họ không thể trốn, cũng không có khả năng trốn thoát.

Thời điểm này, sự xuất hiện của Cố Thanh Ninh giống như cam lồ trời ban, tuy không thể thống soái binh lính nhưng năng lực này của nàng nếu có thể trở thành cố vấn sẽ là một sự giúp đỡ đắc lực.

Tất nhiên cũng có không ít người không nhìn ra uy lực của đội hình này cho nên đã đưa ra dị nghị.

Cố Thanh Ninh cũng không hoảng, hai người đứng hai bên, dùng quân cờ trong tay làm binh sĩ, người tới ta lui, mà càng thuận theo tình huống chiến đấu thì càng quyết liệt hơn, những người vốn chỉ đứng xem cũng tham gia vào trong đó, từng người đưa ra chủ ý cho hai bên, mỗi người một câu khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng. Nhưng dù người khác có thế nào đi nữa, Cố Thanh Ninh vẫn luôn không nhanh không chậm, giọng nói rõ ràng và thái độ bình hòa.

Thân là một Du Ky tướng quân, Cố Trạch Mộ cũng ở bên lề, nhưng từ đầu đến cuối hẳn đầu không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn Cố Thanh Ninh đĩnh đạc nói chuyện. Cố Thanh Ninh của lúc này đã hoàn toàn thoát khỏi sự nhận thức trước đây của hắn, không phải là Phụng hoàng hậu ấm áp dụ dàng, cũng không phải Cố Thanh Ninh thẳng thắn, thông minh và có chút đen tối trong phủ Uy Quốc công.

Nàng đứng giữa một nhóm mãng phu, nói ra ý kiến của mình một cách không nhanh không chậm, cho đến khi đối phương á khẩu không nói nên lời và lui ra. Kiến thức, sự điềm tĩnh và thủ đoạn của nàng không thua kém bất kỳ nam nhân nào, nàng giống như một viên ngọc quý cuối cùng cũng được quét sạch bụi và tỏa sáng huy hoàng.

Khoảnh khắc này, Cố Trạch Mộ đột nhiên cảm thấy một loại sợ hãi mất đi nàng, hắn không khỏi tiến lên một bước, nhưng nhanh chóng khôi phục tinh thần rồi dừng lại tại chỗ.

Hắn đột nhiên nhận ra rằng cung điện và thân phận Phụng Trưởng Ninh trước kia đã gong cùm một linh hồn kinh tài tuyệt diệu đến nhường nào. Nếu Phụng Trưởng Ninh là nam nhân, công tích nàng lập được sẽ không thua Phụng Triển, đôi tay trắng thần này lẽ ra phải bày mưu chỉ kế, quyết

thắng thiên lý, nhưng trước đây chỉ có thể lật xem mấy quyển sách nhằm chán trong cung, gấp thức ăn, buổi chán thì ra hồ cho cá ăn.

Nàng lúc ấy cũng xinh đẹp nhưng kém xa sức sống hùng hực như lúc này, vẻ đẹp rung động lòng người khiến ánh mắt hần không rời đi, khiến tim hần vì đó mà loạn nhịp.

Cố Trạch Mộ nhìn Cố Thanh Ninh trong đám người, trong mắt mang theo nỗi day dứt ôn nhu cùng với một chút không nở bị hần đè nén cực độ, hần từ từ lui về chỗ cũ.

Lẽ ra từ đầu nàng phải đứng ở đây, đây là chiến trường và vinh quang thuộc về nàng.

Sau ngày hôm đó, trong quân đội đã bớt đi nghi ngờ về Cố Thanh Ninh rất nhiều, đối với những hán tử múa gươm cần gậy này mà nói, cách thể hiện yêu ghét rất rõ ràng, tuy là bộc trực nhưng không hề khiến người khác khó chịu.

Mà Cố Thanh Ninh không chỉ có thiên phú về trận pháp mà còn giỏi phán đoán thế cục, thậm chí là võ nghệ của riêng mình cũng vô cùng xuất sắc. Quân đội đề cao kẻ mạnh là vua, nàng nhanh chóng có được chỗ đứng vững chắc.

Nàng không chỉ vội đầu vào nghiên cứu đội hình chiến đấu mà còn tham gia huấn luyện binh sĩ. Mặc dù trong quân đội vẫn còn nhiều tướng lĩnh tỏ ra nghi ngờ khả năng của nàng nhưng dưới sự ủng hộ hết mình của Uy Quốc công, việc cải tiến trận pháp và huấn luyện vẫn được tiếp tục phổ biến thúc đẩy.

Rất nhanh, bọn họ đã nghênh đón cuộc chiến đối đầu trực diện đầu tiên.

Cố Thanh Ninh không ra chiến trường, chỉ đợi ở Soái phủ. Cho dù nàng đã tự nhủ với mình rằng nàng đã làm hết sức rồi nhưng vẫn không yên lòng. Cố Thanh Thù vốn đang cùng nàng đọc sách, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại, Cố Thanh Ninh đã thất thẫn.

Cố Thanh Thù đặt cuốn sách trên tay xuống, cử động nhẹ này đã đánh thức Cố Thanh Ninh, lúc này nàng mới có phản ứng lại.

Cố Thanh Thù rót hai tách trà và đưa cho nàng một tách: “Nếu thực sự không có hứng thì đừng đọc sách nữa.”

Cố Thanh Ninh mím môi, sau đó lắc đầu: “Quên đi, nếu không tìm việc gì đó làm, có lẽ muội còn rỗi bời hơn nữa.”

Cố Thanh Thù đổi tư thế ngồi và xít đến gần nàng: “Nếu đã vậy, hay là chúng ta trò chuyện một chút nhé.”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Tỷ muốn nói chuyện gì cơ?”

Cố Thanh Thù cười quỷ dị: “Nói về Trạch Mộ đi.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cả người Cố Thanh Thù đã ép sát nàng, không giấu nổi vẻ hóng chuyện của mình: “Chẳng lẽ muội thực sự không biết tâm tư của Trạch Mộ sao?”

Cố Thanh Ninh né tránh ánh mắt sáng lấp lánh của nàng ấy, nhàn nhạt nói: “Biết cái gì cơ chứ?”

“Đừng giả vờ nữa, muội không nhìn ra đệ ấy thực sự...”

“Ca ấy là huynh trưởng của muội.” Cố Thanh Ninh ngắt lời nàng ấy và lặp lại câu nói một lần nữa: “Chuyện này không hợp luân thường.”

“Nhưng muội biết mà, rõ ràng đệ ấy không phải là...”

Cố Thanh Ninh lắc đầu: “Vậy thì đã sao, dù có thể lừa được thiên hạ, nhưng muội tự biết, từ khi sinh ra bọn muội đã là huynh muội, cho dù ca ấy khôi phục lại thân phận, nhưng bao nhiêu năm nay muội vẫn luôn coi ca ấy là huynh trưởng, muội không lừa được chính mình.”

Cố Thanh Thù hiếm khi thấy Cố Thanh Ninh nói chuyện thận trọng như vậy, nhất thời có chút ngượng ngùng: “Ta chỉ cảm thấy Trạch Mộ đối

với muội tốt như vậy, nếu như...”

Cố Thanh Ninh lắc đầu: “Nhị tử, không có nếu như, tử đừng nói những lời như vậy nữa.”

“Được được, ta không nói nữa.” Dưới cái nhìn bức bách của Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Thù chỉ đành ngoan ngoãn xin tha thứ, có đi ều sau đó vẫn không tìm được sự hiếu kỳ: “Thanh Ninh, vậy tương lai muội muốn gả cho người thế nào?”

Cố Thanh Ninh né tránh trả lời: “Nhị tử thì sao?”

“Ta ư!” Cố Thanh Thù chống cằm suy nghĩ một chút mới nói: “Có lẽ ta sẽ ở lại Nghiệp thành và gả cho một võ tướng.” Sau khi nói xong, nàng ấy có vẻ hơi xấu hổ, ngay sau đó liền phản ứng lại: “Không đúng nha, rõ ràng là ta đang hỏi muội, muội lại dùng chiêu này!”

Trước sự không buông tha của Cố Thanh Thù, Cố Thanh Ninh không còn cách nào khác đành phải trả lời: “Thật ra muội cũng không biết, muội... Không biết mình có thành thân hay không nữa.”

Cố Thanh Thù sửng sốt: “Nhưng... Một nữ nhân làm sao có thể không thành thân được cơ chứ?”

“Tại sao nữ nhân nhất định phải thành thân chứ?” Cố Thanh Ninh hỏi ngược lại: “Phụng... Chẳng phải tì ền Định Quốc công cũng cả đời không thành thân đó sao?”

“Chuyện đó khác hẳn, ngài ấy là vì quốc gia thiên hạ nên mới không có tâm trí cho chuyện hôn nhân.”

“Muội cũng có thể vì quốc gia thiên hạ mà không thành thân cơ mà.” Cố Thanh Ninh nói, trực tiếp khiến Cố Thanh Thù á khẩu không nói nên lời.

Cố Thanh Thù trực tiếp xoa tay: “Bỏ đi, ta nói không lại muội, ta chỉ hỏi muội, nếu nhất định phải thành thân thì muội muốn gả cho một người

như thế nào?”

Cố Thanh Ninh thở dài, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đại ca đã từng nói với muội rằng thế tử sau này của ca ấy phải kề vai sát cánh cùng ca ấy, còn muội... Cũng nghĩ như đại ca. Nếu sau này phải thành thân, muội hy vọng trong mắt của trượng phu, muội là nữ tử có thể đứng sòng vai cùng chàng ấy chứ không chỉ là mẫu thân của con chàng, một vật trang trí ở hậu viện.”

Cố Thanh Thù nghe đến phát ngớ người, nhưng vẫn lẩm bẩm một câu: “Ngoài đại ca ra, trên thế gian này liệu còn có nam nhân khác nghĩ như vậy không?”

Cố Thanh Ninh khẽ cười: “Không có, cho nên muội không muốn gả là đúng rồi.”

Đang lúc hai người nói cười, ngoài cửa đột nhiên truyền đến động tĩnh, vẻ mặt Cố Thanh Thù nghiêm lại, trực tiếp phi thân qua, có đi đâu khi mở cửa thì bên ngoài lại chẳng có gì.

Cố Thanh Thù nghi ngờ nhìn xung quanh: “Không đúng, rõ ràng là ta đã nghe có tiếng động.”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Đây là Soái phủ, ai lại có gan làm chuyện lén lút vụng trộm trong Soái phủ cơ chứ?”

Cố Thanh Thù hừ lạnh một tiếng, sau đó lại đóng cửa trở lại vị trí của mình: “Đó là do muội không biết, từ sau khi muội dạy dỗ mấy tên tướng lĩnh bướng bỉnh khó thuần trong quân đội một trận thì mấy gã thô kệch đó đâu có ý đồ xấu với muội!”

Cố Thanh Ninh lắc đầu, đang định nói gì đó thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến âm thanh vang vọng của thân binh: “Tứ tiểu thư! Đại thắng! Tiễn tuyền đại thắng!”

Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù gần như đứng dậy cùng lúc, mở cửa lao ra ngoài.

Thân binh đó m òhôi nhẽ nhại, khoảnh khắc nhìn thấy Cố Thanh Ninh càng phát ra kích động: “Tứ tiêu thư, ti ền tuyến đại thắng! Quốc công gia mời người đến ti ền sảnh nghị sự!”

Cố Thanh Ninh ý thức được đi ầu gì đó, nhất thời không có phản ứng, cả người sững ngay tại chỗ, ngược lại là Cố Thanh Thù còn phản ứng nhanh hơn nàng, đẩy nàng một cái: “Thanh Ninh, nhất định là chiến trận của muội lập công r ồi, muội mau qua đó đi!”

Lúc này Cố Thanh Ninh mới h ồi phục lại tinh th ần và theo thân binh kia đến ti ền sảnh.

Trên đường đi, nàng dần dần tỉnh táo lại, nhưng tim vẫn đập nháy dựng lên không tự chủ được. Đối với nàng bây giờ, đoạn đường ngắn ngủi này so với quá trình chờ đợi trước đó còn h ồi hộp hơn rất nhiều.

Sau khi nàng bước vào ti ền sảnh trong mớ suy nghĩ miên man, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Uy Quốc công vốn luôn trầm ổn và đi ềm tĩnh, giờ phút này cũng không kìm chế được vẻ vui mừng, còn sự tự hào kiêu hãnh trong mắt của Cố Vĩnh Hàn-cha ruột của Cố Thanh Ninh ở bên cạnh cũng g ần như sắp tràn ra.

Uy Quốc công háng giọng và nói với Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, ti ền tuyến đại thắng. Chúng ta đã tiêu diệt hơn sáu trăm kẻ địch và bắt sống hai nghìn tù binh. Trận chiến này cực kỳ đặc sắc, ta đã phái người truy ền tin thắng lợi về kinh thành r ồi!”

Cố Thanh Ninh ngậy người.

Uy Quốc công trực tiếp nói tiếp: “Tuy rằng trận chiến này là do tướng lĩnh ngoại tộc quá mức cu ồng ngạo, nhưng chiến trận do con cải tiến cũng đã lập công không nhỏ. Ta muốn thỉnh công cho con.”

Lúc này Cố Thanh Ninh đã hoàn toàn không nói nên lời.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161

Tin tức thua trận của ngoại tộc nhanh chóng truyền đến vương đình ở thành Nguyệt Lượng. Sau khi nghe tin, Trác Cách thất thần đứng lên tại chỗ,

ngay cả khi bị rượu đổ lên người cũng không có phản ứng.

“Phế vật! A Cổ Lạp cái đồ phế vật nguoi!”

Trác Cách thở hồng hộc vừa đi qua đi lại vừa chửi rủa vị tướng

lãnh dẫn quân lần này, vì lần xuất chinh này mà ông ta đã giao toàn bộ thanh

niên dũng mãnh nhất trong bộ lạc cho hắn ta. Ông ta đã nghĩ ra một số kết quả,

thậm chí đã nghĩ lần xuất chinh này có lẽ sẽ giống như lần trước, các dũng sĩ

của ông ta vô lực công phá công thành Nghiệp thành, cuối cùng phải rút lui mà

không có kết quả gì, nhưng lại không ngờ, vừa trận đầu mà đã thất bại, không

chỉ thất bại mà còn thất bại cực thảm hại.

Lẽ nào tòa thành này thật sự không có cách công phá sao?

Lính liên lạc bên dưới do dự muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Thấy vậy, Trác Cách lạnh lùng nói: “Còn ấp úng cái gì? Có

chuyện gì mau nói ra đây.”

Lính liên lạc cắn răng nói: “Bẩm... Bẩm Vương hãn, trận chiến này không phải diễn ra dưới thành Nghiệp thành, mà là... Ở một vùng đất hoang cách Nghiệp thành trăm dặm.”

Lính liên lạc nói xong lập tức cảm thấy ớn lạnh thấu xương, toàn bộ phòng nghị sự đều rơi vào yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thật lâu sau, Trác Cách mới nặn ra tiếng nói từ trong kẽ răng:

“Ý của ngươi là, Lang Kỳ của chúng ta lại bị... Đánh bại trên thảo nguyên?”

Lính liên lạc nằm phục trên mặt đất, thân thể khẽ run rẩy, nhưng không thể không trả lời.

Không ai dám nhìn sắc mặt Trác Cách trên ghế chủ vị, lại sau một hồi yên lặng không chịu nổi, Trác Cách mới lạnh lùng nói: “Lôi người ra chém đi.”

Cả người tên lính liên lạc co quắp trên mặt đất, chưa kịp cầu xin tha mạng thì đã bị hộ vệ hai bên lôi ra khỏi phòng nghị sự như tha một con chó chết.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Trác Cách không hề vì xử trảm một tên lính

liên lạc mà thay đổi, ông ta kìm nén cảm xúc của mình, nhìn xung quanh:

“Chư vị còn có đề nghị gì không?”

Người đứng bên dưới ngoài thân tín của Trác Cách thì còn có những thủ lĩnh của các bộ tộc mà mấy năm nay đã nương tựa ông ta. Mọi người đều không

dám nói nhảm trong khi Trác Cách tức giận khiến ông ta không vui, chỉ có một

tên bệ vệ nói: “Ban đầu Vương hãn không nên cho A Cổ Lạp dẫn binh, nếu như

để ta đi, bảo đảm bây giờ Nghiệp thành đã bị đánh rớt xuống cho Vương hãn rồi.”

Người này tên là A Nhĩ Tư Lăng, hãn ta dám nói như vậy trước mặt

Trác Cách, tất nhiên là rất có tự tin. Trước đây hãn ta là thủ lĩnh của một số

đại bộ tộc trên thảo nguyên, cộng thêm, hãn ta đã chủ động đầu hàng Trác Cách,

lại còn gả con gái của mình cho Trác Cách, cho nên luôn có chút không kiêng kỵ

trước mặt Trác Cách.

Trác Cách hơi nhíu mày, có đi đâu chỉ thuận miệng trấn an vài câu

chứ không hề để ý đến tiến cử của hãn ta. Ông ta lại đi hỏi những người khác,

nhưng cả đám không có gợi ý nào hay ho, trừ một hai tên đã tâm bưng bưng cũng

muốn thay thế A Cổ Lạp. Trác Cách không tiện mắng A Nhĩ Tư Lăng nhưng không cố

ky gì với mấy tên này cho nên mắng bọn chúng rất thậm tệ.

Mặc dù trước mặt mọi người Trác Cách mắng A Cổ Lạp là phế vật,

nhưng dù sao A Cổ Lạp cũng là thân tín của ông ta, hơn nữa đối tượng trước trận

chiến là tối kỵ, những người này căn bản không quan tâm đến tình hình chiến

đấu, chỉ là đang tranh quyền đoạt lợi mà thôi.

Trác Cách cũng không có nhiều kiên nhẫn, sau khi kêu bọn họ lui

xuống, chỉ để lại thân tín mà ông ta tin tưởng nhất là Ô Ân.

Trước mặt Ô Ân, cuối cùng Trác Cách cũng tháo xuống được sự bình tĩnh ngay trang của mình, chỉ còn lại sự lo âu và chút sợ hãi chôn sâu trong

lòng.

Thực ra thương vong như vậy cũng không quá khoa trương, nếu như

lúc công thành có thương vong như vậy thì phản ứng của Trác Cách sẽ không mãnh

liệt đến thế, nhưng đây là trên thảo nguyên, bị đánh bại trong tình huống ngoại

tộc đã chiếm hết địa lợi, liên tưởng đến cảnh mấy chục năm trước ngoại tộc bị

Phụng Triển đánh cho tơi bời, Trác Cách làm sao có thể không suy nghĩ nhiều cho

được?

So với Trác Cách, Ô Ân bình tĩnh hơn rất nhiều và nói: “Bệ hạ

không cần quá sầu lo. Mặc dù A Cổ Lạp có chút cuồng vọng, nhưng tuyệt đối không

phải là loại vô năng, lần này nghe nói là đối phương tập kích một cách bất

thường, cộng thêm dùng chiến trận mới lạ. Dưới tình huống trở tay không kịp nên

A Cổ Lạp mới phản kích không thành, cho nên mới bị thất bại. Sau này A Cổ Lạp

có được cảnh giác, đối phương sẽ không thể lặp lại mảnh cũ.”

Có những lời này của Ô Ân, Trác Cách mới dần dần bình tĩnh lại:

“Ý của người là, nguyên nhân thất bại lần này là do chiến trận kỳ lạ sao?”

Ô Ân gật đầu: “Nghe nói người đánh theo lối tập kích ở Đại

Chu không nhiều, nhưng chiến trận kia quá quái dị nên A Cổ Lạp mới thất thủ.”

Mặc dù đối phương không phải là danh tướng tuyệt thế gì, nhưng tin

tức này vẫn không thể khiến cho Trác Cách lạc quan: “Người có biện pháp gì

không?”

Ô Ân lại nói: “Thần cho rằng trước tiên nên phái người đi đi đầu tra lai lịch của kẻ đã nghiên cứu ra chiến trận này, sau khi đi đầu tra rõ

ràng, nếu có thể cướp người thì lấy quyên to lợi lộc khiến người này phục vụ

cho chúng ta, đó là tốt nhất, còn nếu không thể thuyết phục được thì bằng mọi

cách phải ám sát kẻ này để tránh hậu họa vô tận.”

Trác Cách suy nghĩ một chút, nói: “Người nói có lý, còn gì nữa không?”

Ô Ân dường như do dự một chút mới nói: “Có lẽ không ai trong toàn bộ vương đình của chúng ta hiểu rõ chiến trận này hơn vị đại nhân kia, nếu

có được sự trợ giúp của y...”

Ô Ân không nói tiếp, nhưng Trác Cách đã hiểu được lời nói còn chưa xong của hắn ta, nói: “Người đã gặp y, người cho rằng y thật sự sẽ giúp bốn vương sao?”

Ô Ân cắn răng quỳ xuống: “Vương hãn, thần có lời không biết có nên nói hay không.”

Trác Cách nhìn xuống bộ dáng quỳ phục thân của hắn ta, vẻ mặt

không thể phân biệt được: “Người học điệu bộ của đám người Đại Chu kia từ

bao giờ vậy, muốn nói cái gì thì cứ nói là được.”

Lúc này Ô Ân mới nói: “Từ khi Vương Hãn quyết định chinh phạt

Đại Chu, vị đại nhân kia viện đủ mọi cố không muốn bày mưu tính kế cho Vương

Hãn. Vương Hãn đối đãi thành ý với y, nhưng y vẫn còn ôm nhớ hung Đại Chu,

hành vi đó há chẳng phải là vong ân phụ nghĩa sao?”

Trác Cách nhất thời im lặng, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng:

“Nhưng dù gì y cũng là sư trưởng của bốn vương, một tay phò tá bốn vương

thống nhất thảo nguyên, y không tự nguyện, bốn vương cũng không muốn ép buộc y.”

“Vương hãn thật bao dung đối với vị đại nhân kia, đây là ân

trạch của ngài, nhưng dù gì ngài cũng là quân còn hãn chỉ là thần tử. Trên đời

này làm gì có chuyện thần tử cu ồng vọng coi ân trạch của quân vương là lẽ dĩ

nhiên đâu chứ?”

Ô Ân nói xong, vẻ mặt Trác Cách thay đổi trong chốc lát nhưng rất

nhANH chóng đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, ông ta nhàn nhạt nói: “Đủ

rồi, sau này đừng nhắc lại những lời này nữa, người kia, bản vương sẽ phái

người đi đi đầu tra, về phần những chuyện khác, bản vương tự có an bài.”

Ô Ân có vẻ hơi thất vọng, nhưng cũng không dám phản bác mệnh lệnh của Trác Cách, chỉ đành bất mãn thối lui, vì vậy nên không thấy được vẻ mặt của

Trác Cách sau hắn ta khi rời đi.

Trác Cách đưa hộ vệ đi tới một viện tử tí ngoài rìa vương đình, so với trong cung điện lộng lẫy xa hoa thì căn nhà này đơn giản đến mức sơ sài,

giống như một nơi thôn trang tầm thường nào đó ở Đại Chu. Nhưng Trác Cách biết

rằng bảo hộ nghiêm ngặt của căn nhà này không thua kém gì cung điện của mình.

Vệ binh phụ trách tuần tra nhìn thấy Trác Cách liền vội vàng quỳ xuống hành lễ, định đi thông báo thì bị Trác Cách ngăn lại, ông ta chậm rãi dẫn

người đi thẳng một đường đến thư phòng của Phụng Triển.

Phụng Triển đang đọc sách, nhìn thấy Trác Cách đi tới cũng không hề tỏ ra giật mình, chỉ đặt cuốn sách trên tay xuống, cho người dâng trà và điếm tâm lên.

Trác Cách kêu thị vệ lui ra, ông ta ng ỡ xuống trước mặt Phụng

Triển, nhìn khuôn mặt vừa quen vừa lạ này, ông ta đã lâu không gặp Phụng Triển,

nhưng sau bao nhiêu như vậy mà Phụng Triển vẫn không khác biệt gì mấy so với

năm xưa, người già đi chỉ có chính bản thân ông ta mà thôi.

Phụng Triển tự mình rót trà cho Trác Cách, sau đó hỏi: “Hôm nay Vương hãn đến đây có chuyện gì sao?”

Trác Cách h ỡ th ần, nhưng không nhận lấy chén trà trên bàn, chỉ nói: “Lão sư đã biết chuyện ở ti ền tuyến chưa?”

“Nghe nói là thất bại r ỡ, nhưng cụ thể thế nào thì ta không rõ.”

Trác Cách chăm chú nhìn biểu hiện của Phụng Triển, không bỏ sót một chút dấu vết nào: “Nghe nói là Đại Chu sử dụng chiến trận mới, A Cỗ

Lạp nhất thời trở tay không kịp mới bị đánh bại. Lão sư có biết rốt cuộc là ai

ngiên cứu ra chiến trận đó không?”

Khi Phụng Triển nghe đến “Chiến trận mới”, vẻ mặt có hơi

kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói:

“Vương hãn có phần đánh giá ta cao quá r ỡ đấy, ta chỉ là một phàm nhân

hèn mọn, không phải là không gì không biết, bằng không nếu ta biết, ta đã sớm

nói với Vương hãn rồi.”

“Vậy sao?” Trác Cách cười nhẹ nói: “Lão sư quản lý tất cả những ám gian, mấy năm qua bố trí ở biên cảnh Đại Chu khá nhiều. Ngài nói không mấy may

biết gì về người này, ngài cho rằng ta sẽ tin ư?”

Về nhận xét của Trác Cách, Phụng Triển đáp một cách không nhanh không chậm: “Trước kia Diêu Phỉ xảy ra chuyện, Uy Quốc công đã nhân cơ hội

gần như dọn sạch sẽ hết người nằm vùng trong ba thành, ám gian tổn thất nặng

nhề. Hiện nay Nghiệp thành ngoài thả trong nghiêm, nếu như hành động khinh suất

há chẳng phải là sa vào lưới của đối phương hay sao? Ta tưởng Vương hãn phải

hiểu rõ mới đúng chứ?”

Trước đây Trác Cách có bất đồng với Phụng Triển, không còn tin

tưởng vào những ám gian do chính tay y đào tạo ra nữa, bản thân còn tự mình lên

lút huấn luyện, qua mặt Phụng Triển lên trà trộn và Nghiệp thành. Hiện tại tuy

rằng Phụng Triển không có chỉ rõ ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Mấy năm nay Trác Cách đã quen làm Vương hầu cao cao tại thượng, đã lâu không bị ai lấn át thế này, nhưng ông ta chỉ có thể kìm nén một bụng tức

giận nói: “Cho dù lời lão sư nói là thật, nếu đã không tra ra được người này thì chúng ta cũng nên nghĩ cách ứng phó mới phải. Trên phương diện này e

rằng không có người nào thích hợp hơn lão sư nữa rồi, năm đó lão sư được mệnh

đanh là quân thần, hẳn là cũng có nghiên cứu ít nhiều về chiến trận. Nay quân

ta bị thiệt hại nặng, lẽ nào lão sư vẫn tiếp tục trốn trong vương đình, không

chịu cống hiến cho bốn vương sao?”

Ông ta nghĩ đã nói đến nước này rồi chắc là Phụng Triễn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Ai ngờ khoe miệng Phụng Triễn khẽ nhếch lên, nói: “Nếu ta từ chối thì sao?”

Thân thể Trác Cách nhúc nhích, suýt chút nữa đã rút đao tui thân

ra luôn rồi, nhưng nhìn thấy đôi mắt phát ra lạnh lẽo của Phụng Triễn, giống

như một chậu nước lạnh dội lên đầu ông ta, ông ta ngửi xuống lại lần nữa, lạnh

lòng nói: “Vậy thì tốt hơn hết là lão sư nên cho ta một lý do chính đáng.”

Phụng Triển không khách khí nói: “Dù cho ta giúp Vương hãn

thống nhất thảo nguyên, nhưng dù gì ta cũng từng là người Đại Chu, chém giết

trên sa trường nhiều năm, ít nhiều đều có huyết hải thâm thù với đa phần các bộ

tộc trên thảo nguyên. Nếu như ta lên chiến trường thì không thể che giấu thân

phận được nữa, trước tiên đừng nói bọn họ có giết ta để trả thù riêng hay

không, cho dù Vương hãn có đàn áp bọn họ xuống, nhưng liệu bọn họ có nghe theo

mệnh lệnh của ta mà không có bất kỳ lời phản nản nào không?”

Dù lời này của y không được khách khí nhưng chính xác là sự thật.

Trác Cách không thể phản bác, chỉ đành nói: “Dù là như vậy,

ngài vẫn có thể ng ồi sau màn bày mưu tính kế, nhưng ngài lại cự tuyệt dứt khoát

như vậy, suy cho cùng, đây cũng chỉ là viện cớ mà thôi. Ngài căn bản là không

muốn đối địch với Đại chu.”

Ánh mắt của Phụng Triển nhìn chăm chăm vào mặt Trác Cách, khoe

miệng nở nụ cười giễu cợt: “Nếu như ta bày mưu tính kế, thì không thể nào

không can thiệp vào chuyện quân đội, Vương hãn...nếu ta nguyện ý, nhưng việc

đến nước này Vương hãn có còn dám tin tưởng ta nữa không?”

Trong đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ của Phụng Triển, Trác Cách chỉ cảm thấy chút tâm tư của mình không cách nào che giấu, ông ta dường như có

chút chật vật tránh né ánh mắt của y, nhưng khi định th ần lại thì phát hiện vậy

mà mình lại đang né tránh ánh mắt của một th ần tử, đi ều này khiến ông ta không

khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

Phụng Triển làm giống như không biết những đi ều này, chậm rãi nói:

“Ta không biết là ai xúi giục thị phi trước mặt Vương hãn, nhưng Vương hãn

nên biết rằng, ta và Đại Chu không có huyết hải thâm thù, ta không có lý do để

phản bội.”

Lúc lời này nói ra, Trác Cách nhất thời quên mất tức giận mà lộ ra

một chút kinh ngạc, dù gì bao nhiêu năm nay Phụng Triển vẫn luôn cao cao tại

thượng, kiêu căng khó thu ần. Mặc dù y giúp đỡ Trác Cách nhưng chưa bao giờ bày

tỏ lòng trung thành với ông ta huống chi lại nói ra những lời thậm chí có chút

yếu thế như vậy.

Trác Cách không khỏi nhớ đến sự giúp đỡ mà Phụng Triển dành cho ông ta từ lúc sơ khởi, nếu không có Phụng Triển, ông ta căn bản sẽ không có

ngày hôm nay, thế là thái độ của ông ta dịu đi: “Đương nhiên là ta tin tưởng lão sư. Hay là thế này đi, ta giao nhiệm vụ đi điều tra người này cho lão

sư, tin rằng nhất định lão sư sẽ không khiến ta thất vọng.”

Đợi sau khi Trác Cách rời đi, Phụng Triển nhìn chén trà chưa được đựng qua trên bàn, nở một nụ cười khinh miệt rồi ném cả chén lẫn trà vào lò

than đun trà nhỏ bên cạnh.

Nước trà dội vào than đỏ đang cháy, phát ra tiếng “Xì xèo”, một làn khói mù dày đặc bốc lên, mà màn khói mù này khiến người ta

không thể phân biệt rõ biểu cảm của Phụng Triển.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Bõ Nhật Cổ Đức bước vào kèm theo làn gió xua tan đám khói mù này.

Ánh mắt Bõ Nhật Cổ Đức đảo qua liễn hỏi: “Đại nhân, Vương hãn đã tới đây à?”

Phụng Triển nhàn nhạt “ừm” một tiếng, sau đó cầm sách

lên đọc tiếp.

Bố Nhật Cổ Đức do dự một chút nhưng vẫn nói: “Nếu ngài đã biết Vương hãn càng ngày càng đêphòng với ngài, vì sao còn phải...”

Phụng Triển mặc kệ hấn ta, Bố Nhật Cổ Đức thở dài trong lòng, chỉ có thể đưa cho hấn tin tức vừa nhận được từ ám gian.

Phụng Triển đọc xong, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú hiếm thấy:

“Không ngờ người cải tiến chiến trận lại là một tiêu cô nương?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162

Phụng Triển vốn dĩ không quan tâm chuyện này cho lắm, chỉ lệnh cho

Bố Nhật Cổ Đức đi đi ầu tra, nhưng bây giờ sau khi đọc xong tin tức truy ền về

lại thực sự khiến y nảy sinh chút hứng thú.

“Tuổi tác của tứ tiêu thư phủ Uy Quốc công có vẻ không lớn lắm, cũng chưa từng xông pha chiến trường, e rằng là thiên phú dị bẩm, quả là hiếm có.”

Phụng Triển nhướng mày.

Bố Nhật Cổ Đức bổ sung thêm: “Ám gian mà chúng ta lưu lại

kinh thành truy ền về tin tức, ban đầu hình như hoàng đế Đại Chu muốn gả vị Cổ

tứ tiêu thư này cho tứ hoàng tử, nhưng không biết vì lý do gì lại từ bỏ quyết

định này. Ất hẳn đây là lý do mà vị cô nương này quyết định rời kinh thành đến

biên cảnh.”

Lời này của hẳn ta khiến Phụng Triển không khỏi nhớ lại một số h ồi

ức năm xưa.

Khi đó, tỷ tỷ của hẳn là Phụng Trưởng Ninh cũng rất có thiên phú

về mảng trận pháp, nàng là đứa con đầu của Phụng gia, từ nhỏ thiên chất thông

minh, được giáo dưỡng không khác gì một nam nhi, nàng không hề thích những sở

thích thông thường của nữ nhi, ngược lại rất có hứng thú với binh thư trận pháp.

Phụng Triển vẫn nhớ có lúc nàng đã nói đùa với y rằng nếu không tiến cung, nàng sẽ cải nam trang và ra biên giới đánh trận.

Thấy y vừa nghe vừa ngẩn người, Bõ Nhật Cổ Đức không khỏi kêu một tiếng: “Đại nhân, đại nhân?”

Phụng Triển h ồ ỉ th ần, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì?”

Bõ Nhật Cổ Đức nói: “Ngài định khi nào nói cho Vương hãn những tin tức này?”

“Khoan hãy nói cho ông ta biết.” Phụng Triển dừng lại một chút:

“Nếu như ông ta phái người tới thúc giục thì cứ nói là chuyện này ta đích thân

phụ trách.”

Bõ Nhật Cổ Đức sửng sốt: “Ngài... Ý ngài là sao?”

“Ta muốn gặp tiểu cô nương đó.” Giọng điệu của Phụng Triển nhàn nhạt, không mảy may ý thức được mình đã nói ra lời đáng sợ đến thế nào.

Bõ Nhật Cổ Đức: “...”

Nếu không phải là th ần thái của người trước mặt hoàn toàn quen

thuộc thì Bồ Nhật Cổ Đức đã nghi ngờ có ai đó đang đeo mặt nạ giả trang thành.

Hắn ta do dự một lúc rồi khuyên như “Nhưng chuyện này khó tránh quá nguy hiểm, thân phận đại nhân tôn quý, ngộ nhỡ...”

Phụng Triển cười như không cười: “Ta đã huấn luyện những hộ vệ này nhiều năm như vậy, lẽ nào chút chuyện nhỏ này cũng làm không nổi sao?”

Đây đương nhiên không phải là chuyện nhỏ gì cho kham, hiện giờ dù là Đại Chu hay ngoại tộc thì người muốn Phụng Triển chết có vô số kẻ, cho dù

đám hộ vệ có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì Bồ Nhật Cổ Đức cũng không dám mạo

hiểm. Có đi đâu hắn ta hiểu rất rõ rằng, trước giờ không ai có thể thay đổi được

quyết định của Phụng Triển.

Nếu đã vậy thì hắn ta cũng không khuyên thêm nữa, thay vào đó là cân nhắc chuyện thiết thực hơn: “Có cần phải giấu Vương hãn chuyện ngài

xuất hành không?”

Phụng Triển lắc đầu: “Không cần, tuy rằng bây giờ Trác Cách rất kiêng kỵ ta, nhưng vẫn chưa muốn ta chết. Nếu để ông ta biết, ngược lại có

thể giúp ta trấn áp suy nghĩ không yên phận của mấy kẻ trong vương đình kia.”

Bố Nhật Cổ Đức gật đầu, vừa định ra khỏi phòng để thu xếp mọi chuyện thì Phụng Triển lại gọi lại: “Lúc bắt người phải nhẹ nhàng một chút, đừng dọa người ta.”

Bố Nhật Cổ Đức sửng sốt, không thể tin được những lời chu đáo này lại được nói ra từ miệng Phụng Triển.

Phụng Triển hơi nhíu mày, giống như muốn giải thích: “Suy cho cùng cũng là tiểu thư quý tộc, tính cách yếu ớt, tránh để cho nó khóc sưng mắt.” Y

nói xong, dường như bản thân cũng thấy có chút không được tự nhiên nên vội vàng

xua tay cho Bố Nhật Cổ Đức lui xuống.

Bố Nhật Cổ Đức không biết mình đã rời đi bằng cách nào, thậm chí hẳn ta còn ngẩng đầu lên nhìn xem trời có mưa đổ hay không.

Bây giờ không chỉ có Phụng Triển, mà hẳn ta cũng đã bắt đầu có hứng thú với tiểu cô nương chưa từng gặp mặt kia rồi.

Theo dặn dò của Phụng Triển, trong khi vừa sắp xếp để cho y rời thành Nguyệt Lượng đến biên cảnh, Bố Nhật Cổ Đức cũng vừa để mặc cho tin tức

truyền đến tai Trác Cách.

Sau khi biết chuyện này, ngược lại Trác Cách còn cảm thấy áy náy và cho rằng Phụng Triển vẫn trung thành, bằng không sẽ không vì một mệnh lệnh của ông ta mà đích thân rời thành Nguyệt Lượng để đi điều tra. Trước đây hóa ra là

mình đã hiểu lầm y.

Đây cũng xem như là một vụ quơ nhàn mà làm dịu đi mối quan hệ giữa hai người.

Trong khi Bõ Nhật Cổ Đức đang bận tối mày tối mặt thì một cửa hàng bánh chẻo bên ngoài thành Nguyệt Lượng đã đóng cửa sớm.

Tả Hữu tò mò nhìn ông chủ Lâm Vũ: “A Vũ, hôm nay đóng cửa sập sớm vậy sao?”

Lâm Vũ nở nụ cười: “Biểu đệ của ta thành thân rồi, ta chuẩn bị qua đó dự lễ!”

“Chúc mừng, chúc mừng nha!”

Lâm Vũ thu dọn một gói đồ đạc rồi dắt ngựa ra, cười híp mắt cáo biệt Tả Hữu, giống như là thật sự chỉ đi tham dự hôn lễ mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, một thiếu nữ xuất hiện trước cửa tiệm bánh chẻo, ngạc nhiên nói: “Ông chủ Lâm, ông định đi xa nhà à?”

Lâm Vũ khựng lại, khi quay mặt đối diện với Kỳ Nhã vẫn là ông chủ

nhỏ có chút nịnh nọt và câu nệ của trước đây: “Công chúa điện hạ thứ lỗi,

hôm nay sợ rằng tiểu nhân không thể làm bánh chẻo cho người được rồi.”

Kỳ Nhã xua xua tay: “Không sao đâu.” Nàng biết Lâm Vũ phải đi tham gia hôn lễ của biểu đệ, nàng cũng cười nói chúc mừng, sau đó nói: “Xem ra còn

lâu lắm ta mới được ăn bánh chẻo của người.”

Lâm Vũ cáo lỗi lần nữa và cưỡi ngựa rời đi với một bao nải trên lưng.

Đợi khi đi xa khỏi thành Nguyệt Lượng, nụ cười nhã nhặn và hèn mọn của ông chủ tiệm bánh chẻo đột nhiên thay đổi, vội vàng thúc ngựa chạy. Khi đến

nơi, nghe thấy tiếng chim quen thuộc, hắn mới đi theo âm thanh, thuộc hạ đều đã

đợi sẵn ở đó.

Mọi người nhìn thấy hắn thì có vẻ hơi ngạc nhiên, chỉ có một người trong số đó hành lễ: “Giáo úy.” Lúc này tất cả mới biết được thân phận của hắn

và vội vàng hành lễ.

Hắn xua tay miễn lễ rồi thô lỗ xé bỏ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú phía sau đó.

Phụng Linh không kịp thăm hỏi, trực tiếp nói: “Tin tức là thật ư? Người đó thật sự sẽ rời khỏi thành Nguyệt Lượng à?”

Một người trong số đó gật đầu: “Người giao thiệp với thuộc hạ đúng là đang h ầu hạ trong vương cung, đây là lời hấn nói với thuộc hạ, nghe nói

Trác Cách giao cho người đó một nhiệm vụ, người đó sợ thuộc hạ xử lý không ổn

nên mới đích thân ra tay.”

Hấn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt phẫn khích, bọn họ đã ẩn nấp trên thảo nguyên này bao nhiêu năm nay chính là để tìm ra thân

phận thật sự của người đó, và nếu có thể, tốt nhất là giết luôn người đó đi.

Chỉ là người đó quá mức thận trọng, cứ trốn sâu trong vương đình, còn sâu hơn

cả nơi trốn của Trác Cách. Ngay cả người trong vương cung từng nhìn thấy y cũng

rất ít, cho nên nhiều năm như vậy bọn họ đều không đạt được kết quả gì, ai nấy

đều đã sớm sốt ruột.

Giờ đây, cuối cùng người đó cũng chịu rời thành Nguyệt Lượng, đối với bọn họ mà nói, đây chính là cơ hội để lập công.

Không chỉ những thuộc hạ này, ngay cả Phụng Linh cũng không kì

chế được kích động, nhưng dù sao thì y cũng đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy nên

rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Với tính cách cẩn trọng của người đó, dù cho

rời khỏi thành Nguyệt Lượng thì e là hộ vệ sẽ càng nghiêm mật hơn, muốn tìm ra

thân thế của y không phải chuyện đơn giản, vẫn cần phải suy tính kỹ càng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là cơ hội tốt nhất của bọn họ.

Đang lúc thảo nguyên Tây Bắc cuộn sóng ngầm thì trong kinh thành cũng không hề bình lặng.

Tấu sớ thỉnh công của Uy Quốc công đã đến kinh thành, ai ngờ cuốn tấu sớ này đã gây nên sóng gió trong triều đình.

Đơn nhiên chính là vì đoạn thỉnh công cho Cố Thanh Ninh.

Người ủng hộ và người phản đối bàn luận không ngớt, đôi bên cãi cọ về sự việc này từ trên triều xuống dưới triều, tựa như suýt chút nữa quên mất

chiến thắng khó có được lần này.

Hạ triều, Khang Diệp và Liễu thái phó đều không rời đi, trong tay

đều có công vụ muốn cầu kiến, hai người một trước một sau bước vào thềm điện

bên ngoài thượng thư phòng, đợi triệu kiến của Tiêu Trạm.

Khang Diệp ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Liễu thái phó lấy khăn lau mồ hôi trên trán, đứng gần chậu nước đá hơn một chút để không bị thất

lễ khi gặp vua.

Hai người không nói chuyện với nhau, trong thiềm điện cũng không có người hầu hạ, vô cùng yên tĩnh.

Khang Diệp nhướn mắt nhìn Liễu thái phó: “Liễu đại nhân.”

Liễu thái phó xoay người lại, chấp tay: “Khang tướng.”

Khang Diệp chậm rãi nói: “Trong triều nghị luận ân Ơi về thỉnh công của Uy Quốc công, Liễu đại nhân nghĩ thế nào?”

Liễu thái phó không hiểu được dụng ý trong lời này của ông ta, nên chỉ trả lời một cách mơ hồ lấp lửng.

Khang Diệp không tức giận mà chỉ nói: “Lão phu lại cho rằng cách làm của Uy Quốc Công là đúng, thế gian này nên coi trọng người có năng

lực, hà cớ gì phải để ý là nam hay nữ chứ?”

Liễu thái phó cau mày, vừa định nói gì đó thì một tiểu thái giám bước đến, lạnh lợi hành lễ với cả hai: “Bệ hạ cho gọi Khang tướng yết kiến.”

Khang Diệp đứng dậy, vuốt lại áo choàng và chấp tay thi lễ với

Liễu thái phó trước khi đi theo tiểu thái giám vào thượng thư phòng.

Thần sắc của Tiêu Trạh có vẻ hơi nặng nề, thấy Khang Diệp bước vào mới hơi dịu đi.

Khang Diệp hành lễ một cách quy củ, Tiêu Trạh vội vàng cho tiểu thái giám đỡ ông ta dậy: “Hôm nay Khang ái khanh cầu kiến có chuyện gì quan trọng sao?”

Khang Diệp đến gặp Tiêu Trạh chính là vì quốc sự, Tiêu Trạh liền quên đi phiền não trước đó của mình và bắt đầu thảo luận với ông ta. Sau khi bàn xong quốc sự, Tiêu Trạh vẫn không cho Khang Diệp lui xuống, mà hỏi: “Trước đó chúng thần trên triều đã tranh cãi không ngớt về

sớ thỉnh công của Uy Quốc công, nhưng Ái khanh lại không nói tiếng nào, là vì

sao vậy?”

Khang Diệp chấp tay nói: “Bệ hạ, trước nay việc luận công quân đội đều giao cho Quân bộ và Hộ bộ quyết định, thần không tiện nhiều lời.”

Tiêu Trạh xua tay: “Bây giờ cứ coi như là quân thần chúng ta tán gẫu, khanh cứ nói ra suy nghĩ của mình.”

Khang Diệp dường như suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Theo góc nhìn của thần, Uy Quốc công chưa từng khai gian quân công, tổ huấn cũng chưa bao giờ

nói rằng nữ tử không được phép vào quân đội, th ần cảm thấy chuyện này không có

gì đáng bàn cãi cả.”

Tiêu Trạ m nhướ ng m ày: “Theo ái kha nh thì Uy Quố c công không làm gì sai?”

“Mặ c dù th ần cho rằng vấ n đ ề này theo lý thì không có vấ n đ ề, nhưng vấ n có chú t nghi ngờ.”

“Kha nh nói xem.”

“Mộ t ti ểu cô nương gia, cho dù là học tập từ nhỏ thì li ệ u có th ể

học đượ c chi ến trậ n cao thâ m như vậy đượ c sao?” Kha ng Di ệp không nhanh không

chậ m nói: “Cho dù nà ng ta là thiên phú dị bấ m, nhưng Uy Quố c công chinh chi ến

sa trường nhi ều năm tất nhiên cũ ng nên bi ết lý luậ n suô ng khác với thực ti ến,

dù nói l ầ n này may mắ n thắ ng trậ n nhưng cũ ng khó trá nh quá mạo hi ểm.”

Tiêu Trạ m nhất th ời không nói gì.

Kha ng Di ệp hơi nhú m ày, hắ n không th ể nào ngắ ng đ ầu nhìn đượ c

bi ểu tình của Tiêu Trạ m nên không bi ết lúc này rồ t cuộc là y đ ang nghi gì, chỉ

đ ành kiên nhắ n chờ phả n ứ ng của y.

Một lúc lâu sau, Tiêu Trạm mới nói: “Ái khanh có hơi nông cạn r ồi, trên đời này cũng có những thiên tài vừa mới lên chiến trường đã lập công đó, Cỗ thị xuất thân từ phủ Uy Quốc công từ nhỏ đã mưa d ần thấm đất,

có được thành tựu như vậy cũng không hề quá lạ.”

Lời này của Tiêu Trạm khiến Khang Diệp có chút không đỡ kịp, ông ta đang định giải thích vài câu thì Tiêu Trạm đã xua tay cho ông ta lui xuống.

Khang Diệp bất đắc dĩ cáo lui.

Tiểu thái giám vội vàng dẫn Liễu thái phó tới, lúc được Tiêu Trạm hỏi, không biết tại sao ông ta lại tỏ ra dè dặt quá mức, cuối cùng Tiêu Trạm

chỉ đành thất vọng cho ông ta lui đi.

Thấy biểu hiện của Tiêu Trạm không được tốt, Trương Lễ thận trọng nói: “Bệ hạ, trưởng công chúa Nguyên Gia đã vào cung r ồi.”

Lúc này Tiêu Trạm mới định th ần lại: “Biết r ồi, bãi giá cung Khôn Ninh.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163

Trong cung Khôn Ninh, Trậ̀n hoàng hậu và trưởng công chúa Nguyên Gia đang hàn huyên.

Gần đây thời gian trưởng công chúa Nguyên Gia nhập cung ít đi rất nhiều, lúc trước Trậ̀n hoàng hậu mời nàng vào cung cũng bị nàng viện đủ lý do lấp liếm cho qua, có đi đâu lần này vào cung, Trậ̀n hoàng hậu quan sát nàng rất tỷ mỉ, nhưng không có gì khác với bình thường.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Tiêu Trạ̣m bước vào với thông báo của tiêu thái giám.

Lông mi của Nguyên Gia khẽ rung lên, từ khi Cỗ Trạ̣ch Mộ nói rằng

Tiêu Trạ̣m phái ám vệ theo dõi nàng, Nguyên Gia lo rằng mình không cẩn thận làm

lộ tẩy tin tức của phụ hoàng và mẫu hậu, vì vậy đã rất lâu rồi nàng không vào

cung, lần này đến cũng là vì chính sự.

Trậ̀n hoàng hậu bận đi ra ngoài nghênh đón Tiêu Trạ̣m, không hề để ý đến thần sắc mất tự nhiên của nàng.

Tiêu Trạ̣m vừa đi vào, liền cười nói đùa với Nguyên Gia: “Đã

lâu lắm rồi Nguyên Gia không vào cung rồi, mới đây ta còn nói với hoàng tẩu của

muội cơ đấy.”

Lúc này Nguyên Gia đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, cười nói:

“Gần đây sức khỏe của thần muội không được thoải mái cho lắm, đã khiến cho

hoàng huynh và hoàng tẩu lo lắng r ồi.”

Tiêu Trạm quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Đã tìm thái y khám chưa?”

Nguyên Gia thấy hoàng huynh thật lòng thật dạ quan tâm mình thì trong lòng có chút hồ thẹn, ngoài mặt chỉ nói: “Hoàng huynh đừng lo, chỉ

là thời tiết hơi nóng một chút nên không có tinh thần mà thôi.”

Tiêu Trạm quan tâm hỏi han thêm vài câu, vừa hay Trần thái hậu đã an bài xong bữa trưa, lúc này hai người mới ng ồi vào vị trí.

Trong bữa cơm, hai huynh muội nói đến Tiêu Diễm Chi, Nguyên Gia bất lực nói: “Đứa trẻ này càng lớn càng có chủ ý, thần muội đã không còn

quản nổi nó nữa r ồi. Đợt này ghe nói là đang đam mê thơ ca, hàng ngày đ ầu chơi

cùng với bằng hữu, thậm chí còn không thèm về nhà luôn.”

Tiêu Trạm không quá bận tâm nói: “Diễm Chi vốn đã có sẵn tước vị, không cần nó vất vả đi tranh giành, được sống tự tại là tốt r ồi.”

“Đứa trẻ này là ý vào được hoàng huynh dung túng nên mới càng ngày càng tùy ý làm bừa.”

Tiêu Trạ̣m cười nói: “Chụ́ng ta là trượ̀ng bối, vợ́n nên khoan dung
vợ́i con trẻ một chụ́t, huộ́ng h ộ̀ngạ̀y thượ̀ng Diệ̃n Chi còn là một đũa
trẻ ngoan

nhự vậy.” Y dự̀ng lại một chụ́t mới tiệ́p tục nói: “Chặ̉ng phải hoặ̀ng
muộ̣i cụ̃ng vậy

sao? Chặ̉ng phải muộ̣i cụ̃ng rất dung tụ́ng bọ̣n trẻ ở phủ Uy Quộ́c công
sao?”

Nguyẹn Gia không ngợ̀ Tiêu Trạ̣m lại nhặ́c đệ́n Cộ̃ Thanh Ninh, nặ̀ng
có

chụ́t mất tự̣ nhiên nói: “Hoặ̀ng huynh nói đũa r ậ́.”

Tiêu Trạ̣m cười cười, không hỏi tiệ́p nữa.

Tr ậ̀n hoặ̀ng hậ̣u nhìn hai huynh muộ̣i, mợ́ h ộ̀cạ̉m thấy cọ́ gì đọ́ không
đụ́ng lặ́m. Nhưng sau đọ́, dù là Tiêu Trạ̣m hay Nguyẹn Gia thì mọi
chuyệ̣n vẫn nhự

trượ́c giợ̀, nặ̀ng li ệ̀n cho rặ̀ng chỉ là bảṇ thân đạ̃ suy nghị̃ quạ́ nhi ệ̀u mạ̀
thôi.

Sau bự̃a trựa, Nguyẹn Gia mớị cùng̣ Tiêu Trạ̣m đệ́n thượ̣ng thự phọ̀ng,
khi nóị xong chuyệ̣n chị́nh sự̣, Nguyẹn Gia địṇh rời đị thì bị̣ Tiêu Trạ̣m
độ̣t nhiên

gọị lại.

“Hoặ̀ng huynh còn cọ́ gị̀ phân phọ́ sao?”

Tiêu Trạ̣m nhìn Nguyẹn Gia vạ̀ hỏi: “Nguyẹn Gia, rộ̀t cuộc̣ thì

Cộ̃ Thanh Ninh vạ̀ Cộ̃ Trạ̣ch Mộ̣ là aị vậy?”

Nguyên Gia không ngờ Tiêu Trạm lại hỏi thẳng thừng như vậy, nếu như Tiêu Trạm chỉ thăm dò thì nàng có thể dùng lời lẽ để đánh bật trở lại,

nhưng Tiêu Trạm lại hỏi thẳng như thế trực tiếp cắt đứt ý định lươn lẹo của

nàng.

Nguyên Gia bất đắc dĩ nói: “Sao hoàng huynh lại quan tâm đến hai đứa trẻ đó như vậy?”

Tiêu Trạm chậm rãi nói: “Muội đã biết phía Tây Bắc vừa truyền tin thắng trận về Kinh chưa? Quân ta đã quét sạch sáu trăm kẻ địch, bắt được

hai nghìn tù binh, nhưng đó không phải là trận chiến lúc công phá thành, mà là

thắng lợi giành được nhờ chủ động tập kích ngoại tộc.”

Nguyên Gia sửng sốt, nàng không biết tại sao Tiêu Trạm lại đột nhiên nói đến chiến sự, vì dặn dò của Cố Trạch Mộ nên nàng không quan tâm đến

những chuyện này, chỉ mơ hồ biết được tin đại thắng của Tây Bắc, nghe xong bèn

nói: “Đây quả là tin đại hỷ, chúc mừng hoàng huynh nhé.”

Tiêu Trạm nói: “Đúng là tin đại hỷ, không chỉ bởi vì chiến dịch này thắng lợi, mà còn bởi vì ta đã tìm thấy một nhân tài.”

Nguyên Gia tò mò hỏi: “Ai có thể khiến cho hoàng huynh lưu tâm nhiều như vậy?”

“Lang Kỵ của ngoại tộc hung mãnh, ngoại trừ cứu cứu thời niên thiếu có thể ứng chiến thì mấy năm qua Uy Quốc công chỉ có thể dựa tường thành

sắc bén để phòng thủ, thế mà người này lại rất có thiên phú về chiến trận, Uy

Quốc công cũng có nhiều tán thưởng nàng ấy.”

Nguyên Gia nghe xong, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ quái, ngoài mặt lại tiếp tục hỏi: “Người này là...”

“Muội cũng quen biết người này, chính là Tứ tiêu thư của phủ Uy Quốc công.”

Nguyên Gia không ngờ là Cố Thanh Ninh, cả người đều ngẩn ra:

“Chắc là hoàng huynh đang nói đùa đúng không?”

Tiêu Trạh thấy nàng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là thật sự không biết gì, sự chắc chắn trong lòng y cũng có chút lung lay: “Thường ngày muội qua lại thân thiết với tam phòng của phủ Uy Quốc công, lẽ nào không biết

tiêu nha đầu đó có bản lĩnh thế này sao?”

Nguyên Gia biết chuyện Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ cùng nhau đến

Nghiệp thành, nhưng nàng thực sự không biết Cố Thanh Ninh có khả năng như vậy,

nếu Tiêu Trạh nói đó là Cố Trạch Mộ thì nàng sẽ không đến mức kinh ngạc thế này.

Tiêu Trạh nhìn nàng: “Một tiểu cô nương như nàng ấy, lại chưa

từng ra chiến trường, làm sao có khả năng như vậy? Lẽ nào muội không cảm thấy

kỳ lạ ư?”

Nguyên Gia chỉ đành phản bác dùm cho Cố Thanh Ninh: “Từ nhỏ

nàng ấy đã xuất thân trong phủ Uy Quốc công, ở cùng các vị trưởng bối thường

nghe chiến sự nên được thừa hưởng, có lẽ... có lẽ nhờ như vậy nên mới biết thôi...”

”

Đây cũng là lời mà Tiêu Trạh đã nói với Khang Diệp, nét mặt của y

không thay đổi, đợi Nguyên Gia nói xong, mới nói: “Thật ra, ta cũng nhìn

thấy thiên phú như nàng ấy trên người một người khác.”

Nguyên Gia không thể không nhìn y.

Tiêu Trạh nói: “Người đó là mẫu hậu.”

Nguyên Gia nghe xong câu này, tim như muốn dựng cả lên, gần như

không thể khống chế được biểu cảm của bản thân, nàng mất rất nhiều sức lực mới

ép ra được một câu từ trong kẽ răng: “Hoàng huynh... Nói đùa r ồi...”

Tiêu Trạ nói tiếp: “Thật sự là mẫu hậu vẫn luôn có hứng thú

với chiến sự, ta nhớ khi còn nhỏ, lúc cữu cữu vào cung cũng tham khảo ý kiến

của mẫu hậu. Lúc đó muội không hiểu chuyện còn làm hồng bàn cát của mẫu hậu,

hiếm khi mới thấy mẫu hậu nổi giận với muội, muội còn nhớ không?”

Nguyên Gia chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt g ần như không thể duy trì được nữa: “Vậ... vậy sao?”

“Muội tặng cho nàng ấy quà cặp kê mà mẫu hậu truy ền cho muội, lại chiếu cố nàng ấy đủ kiêu.” Tiêu Trạ nhìn Nguyên Gia bằng ánh mắt ngưng trọng.

“Rốt cuộc nàng ấy có liên quan gì đến Phụng gia?”

Trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực của Nguyên Gia đột nhiên rơi

lại về vị trí, lúc này mới cảm thấy sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, những lời vừa

r ồi của Tiêu Trạ suýt nữa khiến nàng nghĩ rằng Tiêu Trạ đã đoán ra thân phận

của Cố Thanh Ninh, không ngờ cuối cùng Tiêu Trạ vẫn bỏ lỡ chân tướng.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chân tướng này thật sự rất ly kỳ, nếu

không phải nàng tận mắt chứng kiến, e rằng cũng sẽ không dám tin.

Tiêu Trạm vốn luôn chú ý đến biểu cảm của Nguyên Gia, khi nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của nàng, y cho rằng mình đã đoán trúng, không ngờ sau

khi y nói ra, Nguyên Gia lại lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, rõ ràng là y đã đoán sai

r ấ.

Nhưng ngoài khả năng này ra, y không thể nghĩ đến đi ều gì khác, thực ra đến y cũng cảm thấy hơi nực cười về đi ều này.

Tiêu Trạm không khỏi có chút cẩu kính, nếu đổi lại là người ngoài, y đã sớm nghiêm hình bức cung đối phương từ lâu r ấ, nhưng đây là muội muội

ruột của y, Nguyên Gia không muốn nói, y cũng không tiện ép hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Trạm, cảm giác tội lỗi của Nguyên Gia càng thêm sâu sắc, thực ra nàng cũng không muốn lừa dối Hoàng huynh, nhưng nàng

không dám đánh cược vấn đề này.

Nguyên Gia mím môi, mở miệng nói: “Hoàng huynh hiểu lầm r ấ, nàng ấy không liên quan gì đến Phụng gia, nàng ấy là Tứ tiểu thư của phủ Uy

Quốc công, muội chỉ là hợp ý với đ ứa trẻ này mà thôi.”

Tiêu Trạm thấy đến tình huống này r ấ mà Nguyên Gia vẫn không chịu nói, trong lòng chỉ đành thở dài: “Thôi bỏ đi.”

Nguyên Gia thầnh thở phầo nhẹ nhõm, may mà thoát đượcmột kiếp.

Cố Thanh Ninh ở phía Tây Bắc xa xôi không hề hay biết mặt nạ của mình suýt nữa đã rớt xuống, may mà có con gái ra sức đeo chiếc mặt nạ đã mong

manh để vỡ ấy lên cho mình một lần nữa.

Hiện tại nàng đang bận nghiên cứu và cải tiến đội hình chiến đấu

mới, thành công của trận chim ưng biển đã mang lại cho nàng thêm nhiều lòng tin

và khiến sự bất bình trong quân đội đối với nàng cũng ít đi rất nhiều.

Nhưng Cố Thanh Ninh cũng hiểu rằng trận trước có thể chiến thắng

kỳ tích như vậy một mặt là vì bọn họ tập kích bất ngờ khiến đối phương không

kịp trở tay, mặt khác là do đối phương khinh địch. Sau này đối phương đã có

phòng bị, e rằng sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa. Huống hồ, đội hình chiến đấu

cần phải linh hoạt đa dạng, bất kể là nàng có cải biến thế nào đi nữa thì chung

quy vẫn phải xem thống soái sử dụng thế nào.

Vì vậy, Cố Thanh Ninh định đi tìm Uy Quốc công và thỉnh cầu được

cùng ra chiến trường lần sau.

Thủ vệ gác bên ngoài thư phòng đều là thân tín của Uy Quốc công,

biết rằng gần đây Cố Thanh Ninh thường đến tìm Uy Quốc công nên cũng không cần

thiết đi bẩm báo dư thừa. Cố Thanh Ninh bước tới bên ngoài thư phòng, vốn định

gõ cửa thì tình cờ nghe thấy Cố Trạch Mộ đang nói chuyện với Uy Quốc công.

Từ khi Cố Trạch Mộ đến Nghiệp thành vẫn luôn tập trung vào việc

tìm kiếm ra kẻ đứng sau giết dây. Hắn lo rằng có quá nhiều người biết sẽ làm rò

rỉ tin tức, vì vậy ngoài người của hắn thì chỉ có Uy Quốc công và thế tử Cố

Vĩnh Huyền biết.

Mới đây, chiến trận của Cố Thanh Ninh đã gây ra tổn thất nặng nề

cho ngoại tộc, hắn càng chắc rằng đối phương sẽ tìm cách đi đầu tra danh tính của

Cố Thanh Ninh. Hồng Thành cũng đã phát hiện ra hành động mờ ám của một số

người, nhưng hắn cũng phát hiện ra đây có vẻ là hai nhóm người khác nhau, hơn

nữa có một nhóm trong đó dường như không quan tâm đến chuyện này.

Kết quả này khiến Cố Trạch Mộ ngạc nhiên, nhưng hắn có cảm giác lờ

mờ rằng đám người thờ ơ này mới thực sự có liên quan đến kẻ đứng sau giết dây.

Nếu đối phương thực sự đến từ ngoại tộc thì sẽ xảy ra tình huống

thế này, chỉ có hai khả năng: Thứ nhất là bọn chúng đã biết rằng đây là do

Thanh Ninh làm, thứ hai là bọn chúng đang công tác chuẩn bị cho một việc quan

trọng hơn.

Bất kể là khả năng nào thì đều không phải là tin tốt với Cố Trạch

Mộ.

Đám người này e là còn nấp sâu hơn hẳn tưởng.

Đáng tiếc là mặc dù H ồng Thành vẫn luôn giúp hắn giám sát những kẻ này, nhưng khả năng phân tích và độ nhạy bén của H ồng Thành vẫn kém xa phụ thân

hắn, đi đâu này khiến cho Cố Trạch Mộ có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đề

hắn tiếp tục chú ý cận kề đối phương, còn mình thì đem tin tức này đến Soái phủ để tìm

Uy Quốc công.

Uy Quốc công nghe xong cũng cảm thấy có chút nan giải.

Đang lúc cả hai đang cau mày ủ rũ thì Cố Thanh Ninh bước vào, Cố Trạch

Mộ vội vàng ngừng nói.

Cố Thanh Ninh giả vờ như không biết gì, thỉnh an Uy Quốc công:

“Tổ phụ.”

Uy Quốc công ho khan một tiếng rồi nói: “Thanh Ninh, sao con lại đến đây?”

Cố Thanh Ninh giao tư liệu đã chỉnh sửa xong liên quan đến chiến trận cho Uy Quốc công, sau đó nói ra cách nghĩ của mình.

Nàng chưa kịp nói xong, Uy Quốc công đã từ chối: “Hiện tại những việc con làm được đã đủ nhiều rồi, nhưng ra chiến trường vẫn quá nguy hiểm.”

Cố Thanh Ninh mím môi, nhưng lại nói: “Nhưng mà tổ phụ à, cho dù con trốn ở phía sau cũng không hẳn là an toàn, không đúng sao?”

Uy Quốc công và Cố Trạch Mộ nhìn nhau, cả hai đều có chút bất lực, có vẻ như Cố Thanh Ninh đã nghe thấy những lời vừa này rồi.

Cố Trạch Mộ vừa định giải thích thì Cố Thanh Ninh đã nói trước:

“Nếu ca muốn tốt cho ta, tốt nhất là nói cho ta biết mọi chuyện để ta có thể phán đoán tình hình rõ ràng hơn, mới không đưa ra những lựa chọn sai lầm.”

Cố Trạch Mộ chỉ đành phải nói cho nàng biết hết những gì hắn đi đầu tra được.

Cố Thanh Ninh cau mày nói: “Ca lo lắng bọn họ sẽ gây bất lợi cho ta sao?”

Không đợi Cố Trạch Mộ nói gì, Uy Quốc Công đã nói: “Tài năng

về chiến trận của con rất quan trọng đối với quân đội. Nếu ta là thống soái của

pho địch cũng sẽ không làm ngơ với chuyện này, nếu không giúp sức cho ta thì

nhất định phải tìm cách trừ khử.”

Mặc dù Cố Thanh Ninh đã sớm có loại giác ngộ này, nhưng chung quy

vẫn có chút sợ hãi khi thực sự đối mặt với loại chuyện này, có đi ầu nàng cũng

không phải thực sự chỉ là một thiếu cô nương mười mấy tuổi, nên vẫn dùng lý trí

đề đề nén những cảm xúc này xuống.

Tuy nhiên, Cố Trạch Mộ vẫn nhìn thấy đôi tay hơi run rẩy giấu phía sau lưng của nàng.

Thực ra bọn họ cũng không còn cách nào tốt hơn, dù sao địch cũng đang trong tối còn ta ngoài sáng, ngoài việc bố trí thêm vài hộ vệ và để Cố

Thanh Ninh ít đi ra ngoài thì không còn cách nào tốt hơn.

Cố Thanh Ninh nói với Uy Quốc công về các nghiên cứu chiến trận của nàng, sau đó rời khỏi thư phòng để quay lại viện tử của mình, ai ngờ vừa ra

khỏi cửa đã nhìn thấy Cố Trạch Mộ với một bao nải.

Nhìn thấy nàng đi ra, Cố Trạch Mộ liền bước tới, đưa bao nải trên

tay cho Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh thắc mắc: “Đây là cái gì?”

Cố Trạch Mộ nói: “Đây là nhuyễn giáp ta đặc biệt kêu người

làm cho nàng, nàng cần lấy đi.” Đây vốn là thứ hắc cốt tình đặt làm khi

biết Cố Thanh Ninh đến biên giới, chỉ là vẫn luôn chưa tìm được cơ hội thích

hợp để đưa nó cho Cố Thanh Ninh..

Cố Thanh Ninh sửng sốt một chút, nhưng bây giờ không phải lúc làm màu kiêu cách, nàng nhận lấy đồ với tâm trạng phức tạp.

Cố Trạch Mộ như được nhẹ nhõm phần nào rồi an ủi: “Nàng đừng quá lo lắng, ta sẽ luôn phái người bảo vệ nàng.”

Cố Thanh Ninh mím môi, đáp thật trầm: “Ừm.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164

Sau ngày hôm đó, Cố Thanh Ninh làm việc cẩn thận hơn trước nhiều, mỗi khi ra ngoài thì nhất định sẽ dẫn theo mấy hộ vệ. Trong đó còn có hai nữ hộ vệ, Cố Thanh Ninh không cần nghĩ cũng biết hai nữ hộ vệ này đến từ đâu.

Song, nàng cũng không từ chối. Chớp mắt đã qua nửa tháng, vẫn là sóng êm gió lặng, đối phương cũng không có hành động gì.

Bởi vì phải diễn luyện trận hình, đương nhiên không thể triển khai trong quân doanh được, vì thế Uy Quốc công cho người xây một quân doanh ở ngoại thành cách ba mươi dặm dùng để diễn luyện trận hình.

Bởi vì Uy Quốc công không cho phép Cố Thanh Ninh lên chiến trường, mỗi ngày nàng đành phải đi qua lại quân doanh ở ngoại thành. Ngoại trừ để diễn luyện trận hình, cũng để hỏi những tướng lĩnh khác chuyện trên chiến trường. Những tướng lĩnh này đều có bối phận thúc bá của nàng, lại thêm Cố Thanh Ninh cũng đã chứng minh năng lực của mình, cho nên lúc nàng hỏi tất cả mọi người đều biết gì nói nấy.

Ngày hôm đó, Cố Thanh Ninh ra ngoài từ sớm, khi đang chuẩn bị lên xe ngựa đi về phía ngoại thành thì lại gặp được Cố Thanh Thù ở trong viện.

So với Cố Thanh Ninh bận rộn cả ngày, Cố Thanh Thù ung dung hơn nhiều. Nàng đi theo Cố Trạch Vũ, bình thường không có việc gì có thể tự do hoạt động.

Cố Thanh Thù thấy Cố Thanh Ninh muốn ra ngoài thì vội vàng đi tới, nàng biết Cố Thanh Ninh đi quân doanh ở ngoại thành nên rất tò mò, vội nói: “Ta đi cùng muội để học hỏi một chút.”

Cố Thanh Ninh không trả lời ngay, trái lại hơi chần chừ.

Cố Thanh Thù khó hiểu nói: “Sao thế?”

Cố Thanh Ninh nở nụ cười: “Không sao, chỉ là trong quân doanh vô cùng nghiêm khắc, muội chỉ lo bọn họ không cho Nhị tỷ đi vào.”

“Việc này có là gì!” Cố Thanh Thù không quan tâm mà nói: “Ta đóng giả thành hộ vệ của muội là được.”

Nàng nói như thế, Cố Thanh Ninh cũng không tiện từ chối, vì thế bảo nàng cùng nhau lên xe.

Một đoàn người đi về phía ngoại thành, vì đang ở trong cảnh nội Đại Chu nên Cố Thanh Thù cũng không lo lắng. Trên đường đi, nàng nói chuyện với Cố Thanh Ninh, nhưng dường như Cố Thanh Ninh có hơi không yên lòng.

Một mình Cố Thanh Thù nói cũng không thú vị, nàng ngáp một cái, khẽ dựa vào người Cố Thanh Ninh: “Ta ngủ một lát, khi nào đến muội gọi ta dậy.”

Cố Thanh Ninh cũng không ngại để nàng dựa vào, lúc đang muốn nói gì đó thì bỗng nhiên thấy xe ngựa đi chậm lại. Nàng vén rèm xe lên, hỏi hộ vệ đánh xe: “Đỗ đại ca, có chuyện gì thế?”

Đỗ hộ vệ bất đắc dĩ nhìn về phía trước: “Gặp phải đoàn người cưới gả, bọn họ đã chặn đường lại rồi.”

Cố Thanh Ninh tò mò nhìn sang, chỉ thấy một đoàn người thối sáo đánh trống, nâng kiệu đi về phía bọn họ. Dọc đường này đều là vùng núi trơ trọi, tạo thành một đoạn đường hình hồ lô, mà lúc này hai phe nhân mã đang ở trên bụng hồ lô. Nếu không dừng lại, chỉ sợ sẽ đụng nhau ở vùng eo hẹp của hồ lô.

Ban đầu Cố Thanh Ninh cũng không để ý lắm, nàng chỉ muốn tránh né. Ai ngờ khi nhìn kỹ đội nhân mã kia thì lại biến sắc: “Đi mau! Có mai phục!”

Đỗ hộ vệ sửng sờ, nhưng mà tay của hắn cũng đã phản ứng kịp. Hắn ghì chặt ngựa muốn quay lại, ai ngờ đã chậm, đoàn đưa dâu kia đã rút

đao ra đánh về phía bọn họ.

Lúc này, tất cả hộ vệ đều ý thức được có vấn đề, bọn họ lập tức được huấn luyện nghiêm chỉnh vây quanh xe ngựa.

Vốn dĩ Cố Thanh Thù còn hơi mông lung, lúc này cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Nàng nhìn về phía Cố Thanh Ninh: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cố Thanh Ninh vội trả lời: “Dường như chúng ta bị người mai phục...”

Nàng còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên có một mũi tên bay từ phía sau xe ngựa cắm lên toa xe, hai người đều giật nảy mình. Hộ vệ ở bên ngoài xe ngựa vô cùng căng thẳng, đề phòng địch nhân có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đây rõ ràng là trước có sói sau có hổ, Cố Thanh Ninh cũng không hoảng loạn, nàng lạnh lùng nói: “Tiến lên!”

Bọn hộ vệ cũng không hỏi nhiều, ăn ý tạo thành trận mũi tên, che chở xe ngựa ở giữa đi về phía đội nhân mã kia.

Xe ngựa xóc nảy khiến cho Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù suýt nữa bay ra ngoài, cũng may hai người đã kéo cửa sổ xe lại kịp lúc.

Chiếc kiệu hoa kia dừng ở chính giữa chặn hơn phân nửa đường đi, hai tên hộ vệ đi đằng trước đã cưỡi ngựa đi đầu xông về đám người kia. Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng vật nặng chạm vào nhau, tiếp theo vang lên tiếng kêu thảm.

Song, xe ngựa đi phía sau cũng không giảm tốc độ mà là vọt thẳng tới.

May mà lúc này đoàn người kia còn ở nơi tương đối rộng rãi, cho nên hai bên còn chừa lại chỗ trống. Nếu như chờ đoàn người kia đi đến vị trí eo hờlo, bọn họ chỉ có thể cẩn thận chặn đường, vậy xem như hết cách xoay chuyển.

Nhưng dù vậy, gần như bọn họ cũng đi lên sát chiếc kiệu kia, toa xe vẫn đung vào cỗ kiệu kia. Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù ở trong xe đều bị chấn động đến mức suýt nữa văng ra ngoài.

Cũng may bọn họ đã thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Chưa đợi đám người ăn tâm, phía sau bọn họ lại vang lên tiếng xé gió, chắc là người mai phục khi nãy đuổi theo.

Cố Thanh Ninh không để ý tới sự xóc nảy, nàng kéo rèm ra hỏi hộ vệ đi theo bên cạnh: “Lâm đại ca, đối phương có bao nhiêu người?”

Lâm hộ vệ nói: “Nhìn không rõ lắm, nhưng ít nhất cũng có hai ba mươi người.”

Tổng cộng bọn họ có năm hộ vệ, thêm Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù mới có bảy người, muốn đối phó với đối phương cũng không thể nào, chỉ có thể chạy trốn. Mấy tên hộ vệ đều liều mạng thúc ngựa chạy về phía quân doanh, chỉ cần đến gần nơi đó thì bọn họ sẽ an toàn.

Nhưng Cố Thanh Ninh biết chắc chắn xe ngựa không chạy kịp, sớm muộn gì cũng bị bọn chúng đuổi kịp.

Nàng quay đầu lại nhìn Cố Thanh Thù, lúc này sắc mặt Cố Thanh Thù đã tái nhợt, cả người chỉ cố gắng chống đỡ mà thôi.

Dường như Cố Thanh Ninh hạ quyết tâm: “Muội có cách này...”

Cố Thanh Thù chưa chờ nàng nói cách gì thì đã hung hăng nói: “Muội đừng nghĩ đến chuyện lấy mình làm mồi nhử để chúng ta chạy trốn.”

Cố Thanh Ninh dở khóc dở cười: “Muội không ngốc như thế.”

Cố Thanh Ninh thấy bọn người phía sau đuổi tới càng gần, nàng cũng không dây dưa nữa mà nói cách của mình ra.

Từ chỗ này đi quân doanh còn có một con đường, chỉ là hơi xa một chút, mà trên con đường kia còn một đoạn đường hình hồ lô thế này. Cố

Thanh Ninh cho bọn họ chạy về phía kia, sau đó hủy xe ngựa để ngăn giữa đường, đám người cưỡi ngựa chạy trốn.

Sớm muộn gì đi đoạn đường này cũng sẽ bị đuổi kịp, đương nhiên cách của Cố Thanh Ninh thích hợp hơn nhiều. Bọn họ vệ lập tức dựa theo cách của nàng mà đi theo một con đường khác.

Lúc sắp đến giao lộ, Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù đã lên một con ngựa. Mà Đổ hộ vệ cũng đi lên một con ngựa khác, đến khi đến vị trí, hai phe đồng loạt cắt đứt dây cương nặng nề dừng toa xe lại rồi đập nó xuống. Bọn họ lại nhanh chóng hủy bánh xe, sau đó mới cưỡi ngựa chia nhau trốn tránh.

Đây cũng là đề nghị của Cố Thanh Ninh, dù sao cách này cũng chỉ để kéo dài thời gian. Chỉ cần có người có thể chạy tới quân doanh dẫn theo đại quân tới thì bọn họ mới có thể được cứu.

Đoàn nhân mã đuổi theo sau lưng bọn họ đứng trước toa xe bị hỏng, người cầm đầu phát phát tay, lập tức có ba bốn người đi xuống nghĩ cách dời toa xe đi.

Sau khi tốn một chút thời gian đẩy toa xe ra, bọn họ đã thấy vó ngựa lộn xộn ở trước mặt. Có đi đâu người cầm đầu cũng không suy nghĩ quá lâu, hấn phát tay để đám người tản ra, đi theo những dấu vó ngựa này.

Cố Thanh Thù cưỡi ngựa cùng Cố Thanh Ninh chạy vào trong núi rừng. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng cũng không tệ, nhưng lúc này lại chở hai người dù sao cũng rất vất vả. Cố Thanh Ninh được nàng bảo vệ ở trước ngựa, vẻ mặt tỉnh táo chỉ đường. Cố Thanh Thù đi theo hướng dẫn của nàng chạy về phía trước, càng chạy lại càng cảm thấy kì lạ. Dường như Cố Thanh Ninh không muốn đi về phía quân doanh, mà là lượn vòng trong núi rừng.

Nàng đang muốn hỏi Cố Thanh Ninh, Cố Thanh Ninh lại bảo nàng dừng lại. Sau đó, Cố Thanh Ninh xuống ngựa bố trí vài cạm bẫy trên đất, nhưng mà những chiếc bẫy này nhìn rất đơn giản, chỉ cần chú ý một chút sẽ nhìn thấy được.

Cố Thanh Thù càng cảm thấy khó hiểu, Cố Thanh Ninh cũng không trả lời nàng mà lại leo lên ngựa lần nữa, chỉ nàng đi tiếp.

Cố Thanh Thù không nhịn được mà hỏi: “Thanh Ninh, rốt cuộc muội đang làm gì thế? Còn nữa, sao muội nhìn ra đối phương là mai phục?”

Cố Thanh Ninh nói: “Hôm nay trước khi ra ngoài muội có xem hoàng lịch, hôm nay kỵ cưới gả. Sao những người này có thể đưa gả được?”

Cố Thanh Thù sửng sò, nàng không ngờ đáp án lại là như thế.

Nàng còn muốn nói gì đó, Cố Thanh Ninh lại khẽ “Suyt” một tiếng, lúc này ở nơi không xa vang lên tiếng vó ngựa và tiếng người.

Không bao lâu sau, ba bốn nam nhân cưỡi ngựa đi đến, nhìn vẻ mặt bọn chúng rất nghiêm túc. Một người ng ỡ xõm xuống tra xét một phen, sau đó nói: “Bên này có dấu vó ngựa, chắc là đi phía bên này.”

Một người thản nhiên nói: “Phải cẩn thận chút, trận hình của nha đầu này khiến chúng ta tổn thất nặng nề, cũng có chút bản lĩnh.”

Những người khác đồng ý, đi theo dấu vó ngựa mà tìm.

Quả nhiên bọn chúng thấy được cạm bẫy mà Cố Thanh Ninh bày ra, bọn chúng khẽ thở ra một hơi. Đúng lúc này, lại thấy một bóng người cưỡi ngựa thoáng lướt qua, bọn chúng lập tức trở nên hưng phấn, vội vàng chạy theo. Ai ngờ đi đến nửa đường lại bị một tấm lưới từ trên trời rơi xuống bọc lại.

Chưa chờ bọn chúng phản ứng kịp thì đã có mấy người áo đen từ trên trời giáng xuống, lao về phía bọn họ.

Những người này tưởng rằng mình là thợ săn, Cố Thanh Ninh là con mồi. Ai ngờ trong tình huống vậy lại lật ngược, bọn chúng bị lưới lớn hạn chế hành động, nhanh chóng bị những người này chế phục.

Lúc này, Cỗ Thanh Thù mới cưới ngựa chở Cỗ Thanh Ninh tới. Vốn dĩ nàng còn lo lắng những người này là kẻ địch không phải bạn, là Cỗ Thanh Ninh bảo nàng qua.

Người trong nhóm người áo đen này cúi bỏ mặt nạ trên mặt, người cầu đầu là Bùi Ngự.

Bùi Ngự cười tủm tỉm nói: “Tiểu thư, nhiệm vụ lần này nô tỳ làm không tệ chứ!”

Cỗ Thanh Ninh gật gật đầu: “Trở về cho người ăn ngon.”

Bùi Ngự hút nước bọt, lại vội vàng thúc giục những người khác trói những kẻ này lại như bánh chưng, sau đó tháo cầu để lên ngựa mang đi.

Lúc này Cỗ Thanh Thù mới hiểu được: “Thanh Ninh, đây là muội đã sớm tính toán kỹ?”

Giờ phút này Cỗ Thanh Ninh cũng không giả vờ không biết nữa, nàng đành phải nói ra: “Đúng là muội phát hiện có người đối phó muội, cho nên muội mới chuẩn bị trước, có phòng bị sẽ tránh được tai họa thôi.”

Một canh giờ này đối với Cỗ Thanh Thù mà nói thật sự là chấn động lòng người. Bây giờ đã an toàn, nàng cảm thấy phía sau lưng đã đổ mồ hôi, đầu óc cũng hỗn loạn. Dường như nàng cảm thấy Cỗ Thanh Ninh có đi đầu gì dấu giếm mình, nhưng đầu óc lại không suy nghĩ ra. Nàng bị Cỗ Thanh Ninh dỗ một chút cũng ngoan ngoãn lên ngựa, cùng nhau đi về phía quân doanh.

Con mắt những người bị Bùi Ngự cột đã muốn phun ra lửa, cái gì mà có phòng bị sẽ tránh được tai họa. Rõ ràng là nha đầu này cố ý, dường như nàng ta đã sớm biết được mưu kế của bọn chúng nên tương kế tựu kế dẫn bọn chúng đến đây. Vòng vòng đan xen thế này, rõ ràng đã chuẩn bị tốt, tùy tiện tính toán gì chứ.

Nhưng mà cho dù lúc này bọn chúng nghĩ rõ ràng cũng vô ích, đám người khóc không ra nước mắt. Không phải bên ta quá vô năng mà là quân

địch quá âm hiểm mà!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165

Cố Thanh Thù choáng váng theo sát Cố Thanh Ninh đưa người đến quân doanh, lúc này mới phản ứng kịp. Cái này là lo trước tránh khỏi tai họa cái gì, nhìn muội ấy chuẩn bị đầy đủ như thế rõ ràng là đã đoán được kế hoạch của đối phương từ sớm. Muội ấy tính toán bố trí xong, chờ những người này tự chui đầu vào lưới mới đúng.

Nhưng mà Cố Thanh Thù cũng chỉ nghĩ như thế, nàng cũng không hề đồng tình với những tên thích khách này.

Lúc này, mấy hộ vệ đi theo các nàng cũng thi nhau trở về. Bọn họ vốn là người có võ nghệ cao cường, cho dù không thể đối phó đối phương nhưng muốn chạy trốn vẫn rất đơn giản.

Tướng lĩnh quân doanh biết bọn họ bị mai phục giữa đường thì rất tức giận, bọn họ muốn dẫn theo thủ hạ lấy lại danh dự cho các nàng, song Cố Thanh Ninh đều cự tuyệt. Đến lúc này, những hắc y nhân kia cũng đã biết nhiệm vụ thất bại, có lẽ đã trốn từ lâu. Cũng may còn bốn tên xui xẻo bị Cố Thanh Ninh gài bẫy bắt được.

Cố Thanh Ninh cố ý tìm mượn xe cũi tù chở bọn chúng, trói bốn tên thích khách này vào, lại xin người đưa bọn chúng về Soái phủ.

Ai ngờ đám người chưa ra khỏi quân doanh đã thấy Cố Trạch Mộ nổi giận đùng đùng cưỡi ngựa chạy tới.

Mấy ngày nay, Cố Trạch Mộ cũng bận bịu theo dõi những thám tử đang ẩn nấp kia. Trước đó, hắc bảo Hề Thành chú ý những người kia, chỉ có hai người có động tĩnh, âm thầm tra tin tức của Cố Thanh Ninh. Hai người này đã bị hắc phái người thả ra tin tức giả che đậy, nhưng phản ứng của mấy kẻ khác lại hơi khác thường.

Trước đó, mấy người kia thờ ơ với việc tra thân phận của Cố Thanh Ninh, Cố Trạch Mộ lại càng nghi ngờ bọn chúng có liên quan đến người

sau màn. Nhưng qua thời gian dài, những người này vẫn như cũ, có một số việc Cố Trạch Mộ cũng lo lắng phải chăng mình phán đoán sai lầm. Cũng may, cuối cùng bọn chúng cũng có động tĩnh.

Gần đây bọn chúng thường qua lại trong thành, người của Cố Trạch Mộ sợ bị phát hiện nên không dám đến quá gần, chỉ có thể xa xa đi theo, lâu dần phát hiện quy luật của bọn chúng. Nơi bọn chúng thường lui tới ngoài trừ Soái phủ thì là gần cửa thành. Điều này khiến Cố Trạch Mộ hoài nghi có phải bọn chúng muốn bắt đầu hành động.

Ngay lúc Cố Trạch Mộ phái người chuẩn bị bắt những người kia lại thì đột nhiên nghe Hằng Thành báo cáo, Bùi Ngự và Cố Thanh Ninh dẫn mấy hài tử kia đi mất.

Lúc này Cố Trạch Mộ mới phản ứng kịp.

Hắn chỉ để ý đến hành động của đối phương mà quên mất một người cũng cần hắn chú ý, là Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh tới đây không phải để làm mưu sĩ, ban đầu nàng đến vì muốn danh chính ngôn thuận tìm ra kẻ đứng sau, tra nguyên nhân tử vong thật sự của Phụng Triển vào năm đó. Mà bây giờ đã tra được manh mối, đương nhiên nàng sẽ không chờ đợi nữa.

Lúc đó, sau khi Cố Trạch Mộ thấy Cố Thanh Ninh biết tin tức này thì tay nàng khẽ run. Hắn nghĩ là nàng sợ hãi, nhưng lại không biết nàng đang kìm chế sự kích động và phần nộ trong lòng. Từ lúc ban đầu nàng đã muốn dẫn dụ đối phương đi ra.

Suy đoán như vậy gần như khiến Cố Trạch Mộ không thể ngủ yên, đột nhiên hắn đứng lên, cơn giận trong lòng ngực dường như hóa thành thực chất.

Hắn nên biết người Phụng gia không phải là loại người ngoan ngoãn nghe lời, bị động chờ đợi, bọn họ thích chủ động xuất kích hơn. Gần đây Cố Thanh Ninh quá ngoan ngoãn khiến hắn buông lỏng cảnh giác, nên lúc này mới không để ý đến tính cách của nàng.

Cố Trạch Mộ không để ý nhiều, hắn vội vàng dẫn người chạy đến Soái phủ. Khi đó lại nghe người ta báo lại nói Cố Thanh Ninh đã dẫn người đi đến quân doanh ở ngoại thành.

Cố Trạch Mộ hỏi Hồng Thành gần đây Bùi Ngự đang bận rộn cái gì, chỉ biết gần đây nàng ấy rất thần bí, dường như thường xuyên ra khỏi thành.

Sau khi biết chuyện này, Cố Trạch Mộ tức giận không thôi: “Vì sao người biết mà không nói với ta?”

Vẻ mặt Hồng Thành vô cùng vô tội mà nhìn hắn: “Không phải ngài nói không cho phép chúng ta giám thị Bùi cô nương sao?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hắn không ngờ lúc trước vì lấy lòng Cố Thanh Ninh mà lại lấy đá đập chân mình. Hắn nặng nề thở một hơi, dẫn theo bọn người Hồng Thành chạy về phía ngoại thành, chỉ sợ Cố Thanh Ninh gặp chuyện gì bất trắc.

Hắn nghĩ thế thì trong lòng càng lo lắng, con ngựa bị thúc cũng hơi đau đớn.

Đến khi hắn đi tới nơi, đúng thật đã thấy được một chiếc xe ngựa ngã ra trên đất. Toa xe nằm ngang trên đường, dấu vó ngựa lộn xộn, vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì.

Mà sau toa xe đó, những dấu vó ngựa này lại tách ra, chắc là bọn người Cố Thanh Ninh chia ra mấy đường, mà sau đó dấu ngựa đuổi theo cũng tách ra. Từ những dấu vết này không thể nhìn ra Cố Thanh Ninh đi đường nào.

Cố Trạch Mộ cũng không dây dưa nữa, hắn tùy ý chọn một con đường rồi đuổi theo.

May mà hắn tìm được con đường Cố Thanh Ninh chạy trốn, cho nên nhanh chóng phát hiện cạm bẫy trong núi và vết tích đánh nhau.

Ngay lúc này, Cỗ Trạch Mộ lại tỉnh táo hơn, hẳn cũng không tùy tiện đuổi theo nữa mà cho người cẩn thận đi điều tra xung quanh. Còn bản thân mình thì nhìn chăm chăm những dấu vết đánh nhau kia.

Theo hẳn biết, mặc dù hộ vệ đi theo Cỗ Thanh Ninh đều là tinh anh nhưng số người cũng không nhiều. Cho dù có người đi theo Cỗ Thanh Ninh thì nhiều nhất cũng chỉ có một người thôi. Song, nhìn vết tích nơi này lại giống như có rất nhiều người đánh nhau. Rất có thể có người mai phục ở nơi này đánh lén những thích khách cố đuổi bắt theo Cỗ Thanh Ninh.

Vào đúng lúc này, Hồng Thành cũng tìm được manh mối, hẳn tìm được một mảnh bánh trên cây.

Cỗ Trạch Mộ: "..."

Có chứng cứ như thế, ngoại trừ Bùi Ngự ra thì không còn ai nữa, cũng không cần đoán mò. Có lẽ những người này đã bị Cỗ Thanh Ninh tính kế, chắc là lúc này đã bó tay chịu trời.

Lúc này Cỗ Trạch Mộ mới thở phào nhẹ nhõm, phát hiện sau lưng đã ướt đầm.

Hắn leo lên ngựa lần nữa, dẫn người đi về phía quân doanh ở ngoại thành.

Như vậy lại nhìn thấy cảnh trước mắt.

Cỗ Trạch Mộ nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh không hề bị thương chút nào thì mới thật sự yên tâm, song sau đó lại dâng lên lửa giận.

Chưa đợi hẳn nói gì, Cỗ Thanh Thù đã thuận miệng hỏi: "Trạch Mộ, sao để lại tới đây?"

Cỗ Thanh Ninh cũng quay qua nhìn.

Cố Trạch Mộ cũng không biết nói gì, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ thở dài: “Nếu mọi người muốn đổi phước với bọn chúng thì tốt xấu gì cũng nên nói với ta một tiếng, ta có thể giúp mọi người một chút... Cũng không lo lắng đến như thế.”

Câu nói sau cùng của hắn rất khẽ, giống như thở dài. Cho dù Cố Thanh Ninh đã tự nói với mình lòng như nước chảy từ lâu, nhưng cuối cùng trong lòng cũng hơi chấn động một chút.

Đối với chuyện này, đúng thật là nàng phải xin lỗi Cố Trạch Mộ. Chuyện gì Cố Trạch Mộ cũng nói với nàng, nhưng nàng lại sợ hắn ngăn cản nên đã giấu diếm hắn.

Cố Thanh Ninh ý thức được điều này, nàng cũng không ngại ngần mà thẳng thắn xin lỗi Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ những lời này không phải vì muốn nàng nói xin lỗi, hắn đành phải thẫn thờ dài trong lòng, sau đó cùng nàng đi về Soái phủ.

Mặc dù dọc theo con đường này có đại quân bảo hộ nhưng mọi người vẫn rất cẩn thận. Cố Trạch Mộ vô tình hay cố ý bảo vệ bên cạnh Cố Thanh Ninh. Cố Thanh Ninh nhìn thấy cả, trong lòng nàng vô cùng phức tạp. Nàng nói với mình phải xem Cố Trạch Mộ như ca ca, song mỗi lần hạ quyết tâm thì Cố Trạch Mộ lại làm chuyện nhiều loạn lòng nàng, khiến nàng vô cùng khó xử.

Nàng hơi không tự nhiên mà thúc ngựa đi về phía trước hai bước, tách ra khỏi Cố Trạch Mộ.

Lúc này đã gần đến cửa thành, dường như đám người cũng khẽ thở ra, đội ngũ cũng đi nhanh hơn.

Song, vào ngay lúc này, đột nhiên đội ngũ phía trước rối loạn, mấy con ngựa dẫn đầu bỗng nhiên sùi bọt mép ngã trên đất. Tướng lĩnh dẫn người đi tra mới phát hiện trên mặt đất có gấn hạt đậu độc, nhưng số lượng không nhiều, vì thế chỉ có mấy thớt ngựa đi trước bị trúng chiêu.

Ngay lúc hấn cho người kéo ngựa ra thì đột nhiên xuất hiện chuyện bất ngờ. Bỗng nhiên ngựa kéo xe củi chở tù bị hoảng sợ, nó kéo xe chở tù nhân xông ra khỏi đội ngũ.

Đám người trở tay không kịp, vẫn là Cố Thanh Thù phản ứng kịp thời vội nói: “Nhanh, mau đoạt xe chở tù nhân về!” Nàng nói xong thì vượt lên trước đuổi theo. Tướng lĩnh không có cách nào, lại lo nàng xảy ra chuyện nên vội vàng phái một đội người đi theo nàng.

Xe chở tù nhân kia liên quan đến chân tướng của Phụng Triễn năm đó, Cố Thanh Ninh lo lắng chạy về phía bên ngay.

Mà lúc này, Cố Trạch Mộ cách Cố Thanh Ninh một thân ngựa lại cảm thấy nguy hiểm, hấn chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng lên cả.

Bỗng nhiên Bùi Ngư hô lớn: “Cẩn thận!”

Cố Trạch Mộ không để ý gì nữa, hấn đạp một cái sau đó nhảy về phía Cố Thanh Ninh, ôm nàng nằm xuống.

Cố Thanh Ninh chỉ cảm thấy thân thể hấn hơi cứng đờ, sau đó phát ra tiếng kêu đau.

Sắc mặt Hồng Thành thay đổi, vội vàng giục ngựa chạy đến cạnh Cố Trạch Mộ.

Trên bả vai của Cố Trạch Mộ cắm một mũi tên, lúc này máu đang chảy ra ngoài. Sắc mặt của hấn tái nhợt, chảy đờ đờ mồ hôi lạnh. Cố Thanh Ninh lo lắng đỡ hấn, nhưng vì tư thế này nên nàng không nhìn thấy vết thương của Cố Trạch Mộ, bờ môi của hấn hơi trắng bệch.

Hồng Thành không để ý chuyện khác, hấn vội kiểm tra cho Cố Trạch Mộ một phen. Mặc dù mũi tên này đâm hơi sâu nhưng may mà không trúng độc, cũng xem như trong cái rủi có cái may.

Nhưng mà người bắn tên đã thừa dịp này mà bỏ trốn mất dạng, bọn họ phái người đi bắt lại không thu hoạch được gì.

Lúc này trong lòng Cố Thanh Ninh hỗn loạn, nàng cũng không để ý đến những người ngồi trong xe tù nhân. Nàng và Hồng Thành cùng nhau đưa Cố Trạch Mộ về trong thành. Vì lúc này Cố Trạch Mộ bị thương nên không tiện cử động thân thể, hẳn chỉ có thể dựa vào lưng của nàng.

Cố Thanh Ninh cắn răng, nàng cố gắng khiến ngựa ổn định một chút, nhưng cho dù thế sự xóc nảy cũng không biến mất. Nàng có thể cảm giác được thân thể Cố Trạch Mộ ở sau lưng căng cứng, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu kì quái. Trên mặt hẳn, mồ hôi chảy xuống như dòng suối nhỏ, gần như thấm ướt bờ vai của nàng.

Từ khi trùng sinh đến nay, Cố Thanh Ninh chưa bao giờ hoảng hốt như thế. Trong trí nhớ của nàng, mặc dù thân thể Tiêu Dận không tốt lắm nhưng chưa từng bị trọng thương gì. Trong lòng nàng, Tiêu Dận là người máu lạnh lạnh lùng, sao có thể đánh bạc tính mạng để cản ám sát cho nàng chứ!

Cố Trạch Mộ dựa vào lưng của Cố Thanh Ninh, mặc dù vì vết thương nên lúc này hẳn sắp rơi vào hôn mê, song vẫn mơ hồ thấy gương mặt căng thẳng của Cố Thanh Ninh. Hốc mắt của hẳn hơi đỏ lên, hẳn không nhận được khe nói: “A Ninh, đừng lo lắng... Ta sẽ không chết...”

“Người câm miệng!” Cố Thanh Ninh không quay đầu lại mà quát lớn, nhưng tay nắm dây cương lại chặt hơn một chút.

Cố Trạch Mộ phát ra tiếng cười khẽ, hẳn tựa đầu lên bờ vai nàng. Vốn dĩ vết thương đau đớn khó nhận nhưng dường như lúc này cũng chẳng đau lắm.

Có Hồng Thành đi trước mở đường, bọn họ rất nhanh đã đến Soái phủ. Mà lúc này quân y cũng đã chờ sẵn.

Cố Thanh Ninh và Hồng Thành hợp lực kéo Cố Trạch Mộ từ trên ngựa xuống rồi đưa vào gian phòng. Lúc này, Cố Trạch Mộ đã rơi vào hôn mê.

Cố Thanh Ninh đứng bên ngoài viện, lúc này nàng mới phát hiện tay chân của mình đều đang run rẩy. Qua hồi lâu sau nàng mới bình tĩnh lại,

song một bước cũng không đi nổi. Nàng quyết định đứng ở đó chờ đại phu ra.

Một thau máu loãng được bưng ra khỏi phòng, qua một lúc sau quân y mới rửa tay đi ra. Cỗ Thanh Ninh muốn hỏi gì đó lại cảm thấy cuống họng của mình khàn khàn, gần như không nói nên lời.

Cách đó không xa, Uy Quốc công nhận được tin tức. Ông vội vàng chạy tới hỏi thăm tình hình của Cỗ Trạch Mộ.

Quân y chậm rãi nói: “Người trẻ tuổi sức khỏe tốt, không có gì đáng ngại. Chỉ cần đi điều dưỡng một khoảng thời gian là được rồi.”

Uy Quốc công khẽ thở ra, lại nhìn thấy Cỗ Thanh Ninh ngờ ngạc đứng đó. Ông biết đối phương đi về phía Cỗ Thanh Ninh, ông cũng lo cháu gái bị thương. Cỗ Thanh Ninh lắc đầu, khẽ nói: “Tổ phụ, con không sao, con chỉ bị hù dọa thôi.”

Uy Quốc công thấy sắc mặt nàng tái nhợt nhưng trên người cũng không có vết thương gì thì cũng yên lòng, ông vào phòng xem vết thương của Cỗ Trạch Mộ. Có lẽ vì Cỗ Trạch Mộ còn đang bất tỉnh, không bao lâu sau ông lại tức giận đi ra tra hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cỗ Thanh Ninh đang chuẩn bị đi vào, chợt nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói hoảng sợ của Cỗ Thanh Thù: “Thanh Ninh, muội sao rồi!”

Cỗ Thanh Ninh quay đầu lại, khi thấy Cỗ Thanh Thù vội vàng đi tới nàng mới cúi đầu nhìn dáng vẻ chật vật của mình. Trên quần áo của nàng đầy vết máu và bụi đất, trên tay cũng dính đầy máu.

Cỗ Thanh Thù lo lắng nhìn xung quanh nàng, Cỗ Thanh Ninh mới nói: “Tỷ đừng lo lắng, muội không sao, người bị thương là Trạch Mộ.”

Cỗ Thanh Thù nghe nàng nói nửa câu đầu thì thả lỏng trong lòng. Sau khi nghe nửa câu sau thì trái tim lại nhấc lên, nàng vội hỏi: “Sao Trạch Mộ lại bị thương?” Nàng nghĩ đến đi đâu gì lại nói: “Lúc về các muội gặp chuyện gì?”

Cố Thanh Ninh nói chuyện xảy ra sau khi đi một phen, lập tức nhớ ra gì đó: “Người trong xe tù sao rồi?”

Cố Thanh Thù thở dài: “Đừng nói nữa, lúc chúng ta chạy tới thì đã chết rồi.”

Cố Thanh Ninh vừa muốn nói gì đó, lại đột nhiên nghe thấy tiếng xô xao trong phòng. Nàng không để ý đến chuyện khác mà nhanh chân chạy vào, lúc này mới thấy Cố Trạch Mộ đã tỉnh. Hắn nằm lì trên giường, nửa người để trần, vết thương bị quấn băng vải, đang yếu ớt nói gì đó với Hằng Thành.

Cố Thanh Ninh nhìn không chớp mắt đi qua, đúng lúc nghe thấy câu nói sau cùng: “... Nghiêm hình khảo vấn toàn bộ những kẻ bắt được...”

Nàng mấp máy môi, vẻ mặt nghiêm khắc nói với Cố Trạch Mộ: “Lúc này cậu cần phải nghỉ ngơi, cho dù có chuyện gì thì cũng chờ cậu khỏe lại hãy nói.”

Cũng may Cố Trạch Mộ cũng đã sắp xếp xong, hắn gật đầu với Hằng Thành, để Hằng Thành làm theo phân phó của mình.

Sau khi Hằng Thành rời đi, Cố Thanh Ninh lại liếc mắt nhìn vết thương của hắn, xác định vết thương không bị nứt ra mới yên tâm.

Lúc này Cố Thanh Thù cũng đi đến, hỏi thăm Cố Trạch Mộ một hồi đã bị tổ phụ phái người gọi đi. Trong phòng chỉ còn lại Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ.

Cố Thanh Ninh muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Cố Trạch Mộ đang bị thương, hắn cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cố Thanh Ninh sờ lên trán của hắn, xác định hắn không sốt, lúc này nàng mới ngẩng đầu xuống ghé con cạnh giường sắc mặt phức tạp nhìn hắn ngủ.

Sau khi nàng nhìn kỹ áo giáp kia mới biết chất liệu áo giáp vô cùng quý giá, không giống như Cố Trạch Mộ hơi hợt thuận miệng nói tìm người

làm. Áo giáp này trên đời chỉ có bộ này, lại là cho nàng.

Mà hắn biết rõ nàng đã mặc áo giáp này, ngay giây phút đó lại không hề do dự mà chặn mũi tên cho nàng.

Cố Thanh Ninh rất muốn hỏi Cố Trạch Mộ là vì sao, nhưng nàng không dám hỏi. Nàng sợ sau khi hỏi thì có vài thứ mà tường thành dựng lên trong lòng nàng không ngăn được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166

Thôn Bình An là một thôn nhỏ cách Nghiệp Thành không xa, vì nó cách Nghiệp Thành không xa nên lúc trước khi ngoại tộc cướp bóc thì thôn của bọn họ thường gặp nạn. Phần lớn người trong thôn đều rời đi, chỉ còn lại vài người già yếu tàn tật. Nhưng từ sau khi Trác Cách thống nhất thảo nguyên thì đã ràng buộc binh sĩ rất nghiêm khắc, tình hình cũng trở nên khá hơn nhiều, người trong thôn cũng dần nhiều hơn.

Mấy ngày trước, đột nhiên trong thôn có một đám người kì lạ tới, nhìn quần áo rất giống với người ngoại tộc, bọn họ thuê viện tử tốt nhất trong thôn. Đây là nhà của trưởng thôn, nói là tốt nhất cũng chỉ được xây bằng bùn phôi, trên đó có phủ thêm chút cỏ tranh mà thôi.

Một đám hộ vệ áo đen vây viện tử này rất chặt chẽ, cơm canh đều tự mình nấu, uống nước cũng tự chọn, cho dù mượn bọn họ chút củi lửa thì cũng sẽ đưa tiền. Trong đó có mấy thanh niên ngoại tộc có dáng vẻ rất đẹp, tính cách ôn hòa, nói chuyện đều cười mỉm. Trước đó, có tiểu hài tử đùa giỡn đụng vào đuôi hắc, hắc cũng không tức giận mà vô cùng có lòng đỡ đứa trẻ lên, còn lấy cỏ bện thành động vật nhỏ chọc cho đứa nhỏ nín khóc mà mỉm cười.

Song, thôn trưởng là người trải qua sự cướp bóc khi xưa của ngoại tộc, được chứng kiến sự hung tàn của người ngoại tộc cho nên không bị bọn họ mê hoặc. Ông không cho phép người trong thôn đến gần viện này, bản thân mình vừa sợ hãi vừa cảnh giác, đứng xa xa theo dõi viện tử kia.

Qua một thời gian dài cũng để ông nhìn ra vài thứ. Thanh niên ngoại tộc tên Bồ Nhật Cổ Đức không phải là thủ lĩnh của nhóm người này. Thôn trưởng từng gặp qua đối phương ở ngoài viện một chút, đó là một người nam nhân được bao bọc bởi chiếc áo đen. Gần như y không xuất hiện trước mặt người khác, cơm canh đều được người đưa vào phòng. Thịnh thoảng y cũng đi trong sân một chút, nhưng trên mặt đều đeo mặt nạ, không ai nhìn thấy được dung mạo của y.

Sau mấy ngày trường thôn run sợ, phát hiện mấy người này không có hứng thú với thôn bọn họ thì mới dần yên lòng.

Bố Nhật Cổ Đức hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng trường thôn nhưng cũng không quan tâm. Lý do bọn họ ở tạm trong thôn này là vì Phụng Triển muốn nhìn Cố Thanh Ninh, chỉ cần người trong thành bắt nàng ra thì bọn họ sẽ rời đi.

Đúng vào lúc này, một con bồng câu đưa tin rơi xuống. Bố Nhật Cổ Đức cầm lấy nó, lấy ống trúc trên đùi bồng câu xuống, sau đó cầm vào trong phòng.

Phụng Triển đang viết gì đó ở trong phòng, Bố Nhật Cổ Đức cũng không làm phiền y. Đến khi y viết xong, hắn mới đưa ống trúc trong tay qua.

Phụng Triển mở ống trúc ra, lấy một tờ giấy từ trong đó. Y nhanh chóng đọc hết, lông mày nhíu lại thật sâu.

Bố Nhật Cổ Đức nhìn ra vẻ không thích hợp, hỏi: “Đại nhân, xảy ra chuyện gì thế?”

Phụng Triển đưa lá thư này cho hắn.

Bố Nhật Cổ Đức tỏ vẻ nghi hoặc cầm lấy, vừa mới nhìn hai hàng đã lộ vẻ kinh ngạc: “Vậy mà bọn họ bị tính kê?” Hắn nghĩ đó là nhiệm vụ rất đơn giản, những cơ sở ngầm kia ẩn nấp nhiều năm ở Nghiệp Thành, đối phó với một tiểu cô nương như thế thật sự dễ như lòng bàn tay. Ai ngờ lại bị đối phương tương kế tựu kế, không chỉ không bắt được người mà còn lỗ binh hại tướng.

Phụng Triển chẳng nói gì cả.

Bố Nhật Cổ Đức tiếp tục xem tiếp, lúc nhìn đến những hàng chữ cuối cùng, sắc mặt hắn dần thay đổi.

“Chuyện này... Đây là...”

Trong mật thư này nói, lúc ở ngoài thành bọn họ muốn tạo cảnh rối loạn sau đó thừa dịp mang Cố Thanh Ninh đi. Ai ngờ lại bị người hữu tâm lợi dụng, suýt nữa đã giết chết Cố Thanh Ninh, mà người của bọn họ cũng bị giết trong cảnh rối loạn này.

Chưa đợi Bồ Nhật Cổ Đức nói xong, Phụng Triển đã nhanh chóng nói: “Đó là người của Trác Cách. Ông ta biết rõ hành động của chúng ta như thế, vậy chắc hẳn trong đám người của chúng ta có phản đồ.”

“VẬY... Sao ông ta lại muốn làm thế chứ?”

Phụng Triển thản nhiên nói: “Ông ta vẫn luôn nghi ngờ ta ngầm liên lạc với Đại Chu, chỉ cần ông ta biết người nghiên cứu ra chiến thuật là Cố Thanh Ninh thì sẽ hiểu đối phương sẽ không bao giờ phản bội phủ Uy Quốc công. Vào thời điểm này, giết chết Cố Thanh Ninh rồi giả họa cho ta mới là lựa chọn tốt nhất.”

Bồ Nhật Cổ Đức đã biết Trác Cách nghi ngờ Phụng Triển từ lâu, nhưng không ngờ tình hình lại trở nên nghiêm trọng như thế. Lần này Trác Cách giao cho Phụng Triển nhiệm vụ này, chẳng phải đang ép y xem cuối cùng chọn lựa bên nào sao? Nếu như cuối cùng Phụng Triển lựa chọn không vừa ý ông ta thì kết quả sẽ thế nào chứ?

Bồ Nhật Cổ Đức nghĩ tới đây, trong lòng đầy lo lắng mà nhìn Phụng Triển.

Phụng Triển ngẩng đầu trước bàn dường như cũng không lo lắng những điếu này. Y trầm ngâm một hồi mới nói: “Ta muốn đích thân vào thành gặp tiểu cô nương kia.”

Bồ Nhật Cổ Đức ngây ngẩn cả người, lập tức cự tuyệt nói: “Không được, đại nhân, chuyện này quá nguy hiểm!” Hắn thấy Phụng Triển không nói gì thì nói tiếp: “Vừa rồi xảy ra chuyện đó, lúc này nhất định trong thành kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa ngài đã thấy qua năng lực của Cố Tứ tiểu thư này rồi, cần gì phải cố chấp muốn gặp mặt đối phương chứ?”

Giọng nói của Phụng Triển không hề gợn sóng: “Ta không phải đang bàn với người, đây là mệnh lệnh.” Nhưng cũng không trả lời nguyên nhân.

Bố Nhật Cổ Đức há to miệng, dưới ánh mắt áp bức của Phụng Triển, hẳn chỉ đành phải thở dài trong lòng mà thầm đồng ý.

Phụng Triển thản nhiên nói: “Đi xuống đi.”

Lúc này Bố Nhật Cổ Đức mới rời khỏi gian phòng đi sắp xếp chuyện sau đó.

Có đi đâu khi hẳn vừa rời khỏi viện tử thì bỗng nhiên biến sắc nhìn về cách đó không xa. Đó là một rừng cây thưa thớt, lá cây nhẹ nhàng đung đưa, một lát sau có một con thỏ hoang nhảy ra. Bố Nhật Cổ Đức khẽ thở ra, nhưng cũng không yên lòng, dù sao cảm giác bị theo dõi kia cũng quá chân thật.

Song, khi hẳn dẫn người đi qua bên kia tìm kiếm thì chẳng thu hoạch được gì.

Mặc dù trong lòng hẳn vẫn lo lắng, lại chỉ dặn dò bọn hộ vệ để ý hơn, dù sao chuyện phải làm còn rất nhiều.

Trong soái phủ ở Nghiệp Thành.

Cố Trạch Mộ đang dưỡng thương trong phủ, trong tay cầm một sấp bằng chứng, chính là lời nói của những bọn gian tế kia bị bọn họ nghi ngờ. Cố Trạch Mộ định từ từ đi, từng bước dẫn tên đầu têu sau màn ra, nhưng Cố Thanh Ninh suýt nữa gặp chuyện khiến hẳn sợ hãi trong lòng. Hẳn mặc kệ hết mọi thứ, thô bạo thẳng thắn để Hồng Thành bắt người lại nghiêm hình thẩm vấn.

Nhưng đưa đơi hẳn xem hết những chứng từ này thì cửa phòng đã bị mở ra, Cố Thanh Ninh bưng thuốc đi đến. Nàng thấy hẳn đang không nằm nghỉ thì nhíu mày, đặt thuốc lên bàn, thu những chứng từ này lại.

Cố Trạch Mộ: “Haiz...”

Cố Thanh Ninh đưa thuốc qua: “Đại phu nói, khoảng thời gian này người phải dưỡng thương đàng hoàng, đừng hao tổn sức lực. Mấy thứ này chờ người khỏe lại thì nhìn cũng không muộn.”

Cố Trạch Mộ khẽ thì thầm: “Ta bị thương ở bả vai chứ đâu bị thương ở đâu...” Song, hắn cũng không dám phản kháng Cố Thanh Ninh, ngoan ngoãn cầm thuốc uống. Cố Thanh Ninh lại đỡ hắn nằm xuống.

Sau đó Cố Thanh Ninh cũng không rời đi ngay mà ngồi ở một bên cầm quyển sách đọc.

Cố Trạch Mộ vô cùng bất đắc dĩ: “Nhất định lần này ta sẽ nghỉ ngơi tốt, chắc chắn sẽ không làm chuyện khác.”

Cố Thanh Ninh hừ lạnh một tiếng, nếu nàng còn tin hắn nữa là bị ngu đến tận cùng. Người này nói một đằng làm một nẻo, là tên lừa gạt.

Cố Trạch Mộ không thuyết phục được Cố Thanh Ninh nên chỉ có thể thành thật nằm trên giường. Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng lật sách của Cố Thanh Ninh.

Cố Trạch Mộ quay đầu nhìn Cố Thanh Ninh, từ khi tới Nghiệp Thành, Cố Thanh Ninh đã thay nam trang. Khung xương của nàng nhỏ nhắn, môi hồng răng trắng rất dễ bị người ta đoán ra thân phận. Song, nàng lại mang theo khí thế hào hùng, nhìn qua giống như tiểu thiếu gia nhà thế gia lén chạy ra ngoài chơi.

Nói lại, gương mặt của Cố Thanh Ninh giống Phụng Trường Ninh mấy phần. Có đi đâu, kiếp trước Phụng Trường Ninh giống một con phượng hoàng kiêu ngạo, dùng sự nguy trang dày đặc bao vây lấy tính cách thật mình. Mà Cố Thanh Ninh bây giờ thì lại giấu sự kiêu ngạo bên trong, để lộ ra tính cách thật của mình.

Đương nhiên Cố Thanh Ninh cảm nhận được ánh mắt nhìn của Cố Trạch Mộ, nàng không vui gập sách lại chuẩn bị nói gì, lúc đối mặt với ánh mắt của Cố Trạch Mộ thì ánh mắt như bị bỏng mà lùi lại.

Cố Trạch Mộ do dự một chút, mở miệng nói: “Thanh Ninh, ta...”

Hắn còn chưa nói xong thì ngoài cửa có một bóng người xông vào cắt ngang lời hắn.

Cố Thanh Thù hưng phấn chạy vào: “Thanh Ninh, Trạch Mộ, hai người biết ai tới không?”

Cố Thanh Ninh vẫn chưa trả lời, Cố Trạch Mộ đã nghiêng răng nói: “Nhị tử, trước khi đi vào tử có thể gõ cửa được không?”

Cố Thanh Thù bị ánh mắt tỏa ra hàn khí của Cố Trạch Mộ làm cho rụt lại.

Cố Thanh Ninh quay đầu trừng Cố Trạch Mộ một chút, lúc này mới nói với Cố Thanh Thù: “Nhị tử, tử đừng để ý đến ca ấy. Tử nói đi, ai tới thế?”

Cố Thanh Thù: “...”

Cố Thanh Thù bỏ qua sự không thích hợp này, hắng giọng nói: “Là Hạ tiên sinh và Vân Châu đến!”

Trên mặt Cố Thanh Ninh lộ vẻ vui mừng, mà trong phút chốc mặt của Cố Trạch Mộ lại đen thui.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 167

Mấy năm nay, Hoắc Vân Châu vẫn đi theo Hạ Nghi Niên đến các nơi du học, vừa lúc đến Nghiệp Thành. Hạ Nghi Niên dẫn hắn tới cửa bãi phỏng Uy Quốc công.

Uy Quốc công vẫn luôn kính nể Hạ Nghi Niên, lại thêm Hạ Nghi Niên từng làm phu tử ở gia thực Cỗ gia, hai bên có liên quan như thế nên quan hệ càng thêm thân thiết.

Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù đi ra khỏi viện, vừa lúc trông thấy ở trong viện trước thư phòng có một bóng dáng vừa cao vừa gầy. Mà trong thư phòng lại vang lên tiếng nói chuyện của Uy Quốc công và Hạ Nghi Niên, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cười sang sảng.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân của hai nàng nên người nọ quay lại, chính là Hoắc Vân Châu.

Hình như Hoắc Vân Châu cao hơn mấy năm trước một chút, mấy năm nay đi du học, màu da của hắn giống như sẫm màu hơn, ngũ quan càng sắc nét hơn, không hề giống thiếu niên mỹ mạo như nữ tử năm đó. Mà quan trọng nhất chính là khí chất trên người hắn thay đổi cực lớn. Thuở thiếu thời, cho dù hắn che giấu thế nào thì vẫn mang theo sự kiêu ngạo của con cháu thế gia. Bây giờ lại trở nên điềm đạm hơn, so với lúc trước như hai người khác nhau.

Trong giây phút đó, gần như Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Thù không thể nhận ra hắn.

Hoắc Vân Châu cũng không để ý, mỉm cười, đường hoàng vái chào: “Đã lâu không gặp hai vị cô nữ nữ, hai vị vẫn khỏe chứ?”

Dáng vẻ láu lỉnh như thế lại trở về lúc đám người cùng nhau đọc sách, trong phút chốc sự ngăn cách giữa ba người đã biến mất.

Cố Thanh Thù tò mò nghe Hoắc Vân Châu nói đến những kiến thức mà hẳn ra ngoài du học có được, Cố Thanh Ninh thì cong môi nhìn bọn họ.

Lúc ba người đang nói chuyện, cửa phòng mở ra, Uy Quốc công và Hạ Nghi Niên cùng đi ra.

Ba người thi nhau bá kiến sư truyền, mấy năm không gặp dường như Hạ Nghi Niên không có nhiều thay đổi, chỉ có nếp nhăn càng sâu hơn. Song, vẻ mặt ông ôn hòa hơn nhiều, không còn căm ghét thế tục như trước kia.

Hạ Nghi Niên nhìn Cố Thanh Thù và Cố Thanh Ninh, vừa mừng vừa ngạc nhiên: “Sao các con lại ở đây?”

Cố Thanh Thù vội vàng nói quá trình hai người tới đây cho ông nghe.

Hạ Nghi Niên vuốt vuốt chòm râu: “Vốn nên như thế, làm gì cần để ý thế nhân nói gì? Chỉ cần các con biết mình muốn gì là được rồi.”

Trái lại, lúc Hoắc Vân Châu nghe thấy Cố Thanh Ninh am hiểu chiến trận thì lại nhìn nàng với ánh mắt tò mò.

Vì sự đến của Hạ Nghi Niên đến nên buổi tối hôm đó Uy Quốc công hiếm khi để phòng bếp làm nhiều thức ăn một chút, tự mình bày tiệc mời khách đãi bọn họ.

Lúc này, người Cố gia chỉ có thể tử Cố Vĩnh Huyền và Cố Trạch Vũ không ở nghiệp thành. Uy Quốc công vung tay lên, không quan tâm bởi phận nam nữ đều ngồi cùng bàn. Cố Thanh Thù và Cố Thanh Ninh ngồi cùng nhau, Cố Trạch Mộ ngồi cạnh Cố Thanh Ninh.

Vốn dĩ Uy Quốc công kiêng kỵ Cố Trạch Mộ bị thương nên muốn cho người đem cơm vào phòng cho hẳn, ai ngờ hẳn lại cố chấp muốn đến dự tiệc. Uy Quốc công cũng chỉ có thể dặn mấy đứa cháu để ý hẳn nhiều một chút. Thật ra cho dù Uy Quốc công không nói thì Cố Thanh Ninh cũng sẽ làm thế.

Sắc mặt Uy Quốc công thoải mái, trong buổi tiệc đầu nói chuyện phiếm với Hạ Nghi Niên.

Tiếp đó, Cố Trạch Hạo và Cố Thanh Thù vô cùng tò mò với kiến thức du học mấy năm nay của Hoắc Vân Châu, bọn họ thi nhau quăn lấy hấn mà hỏi.

Cố Thanh Ninh cũng không đi nghe bọn họ nói gì, bởi vì soái phủ không có nha hoàn hầu hạ, mà tay của Cố Trạch Mộ không tiện nên hấn ăn gì đâu do Cố Thanh Ninh gấp cho hấn. Ban đầu Cố Trạch Mộ còn phải mở miệng nói, sau đó hấn khẽ động thân thể thì Cố Thanh Ninh đã biết hấn muốn ăn gì. Hơn nữa nàng gấp đầu là món hấn thích ăn.

Cố Thanh Ninh cũng thuận tay mà làm, kiếp trước nàng làm chuyện này đã thành thói quen. Hơn nữa bây giờ Cố Trạch Mộ lại là người bị thương, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Trong lòng Cố Trạch Mộ lại cực kì vui vẻ, chút ghen tuông kia lúc này cũng hóa thành ngọt lịm.

Hai người một người ăn một người đút, trông vô cùng ăn ý.

Một bên khác, Hoắc Vân Châu nghiêng đầu nhìn qua thấy hai người như thế, vẻ mặt hấn như có đi đâu gì suy nghĩ.

Mặc dù mấy năm nay hấn vẫn cùng lão sư đi du học khắp nơi nhưng cũng không phải không quan tâm chuyện trong triều. Cho nên chuyện Cố Trạch Mộ không phải hài tử của phủ Uy Quốc công thì hấn cũng đã biết.

Hấn từng nghĩ rằng Cố Trạch Mộ chỉ nhìn mình không thuận mắt, không muốn để mình tiếp cận muội muội của hấn cho nên vẫn luôn lạnh lùng với mình. Nhưng hôm nay nhìn thấy tất cả, nghĩ lại đã biết Cố Trạch Mộ luôn xem hấn là tình địch.

Nếu như Cố Trạch Mộ vẫn là huynh trưởng của Cố Thanh Ninh thì có lẽ hấn còn hơi lo lắng, nhưng bây giờ hai người ở vị trí giống nhau nên hấn

cũng không thêm để ý. Dù sao cuối cùng vẫn phải xem tâm ý của Thanh Ninh.

Trong mắt hắn thấy cho dù Cố Thanh Ninh quan tâm Cố Trạch Mộ, song không hề mập mờ chút nào. Hắn chỉ thấy Cố Trạch Mộ cu ồng nhiệt nhưng Thanh Ninh lại lạnh lùng mà thôi.

Mấy năm nay Hoắc Vân Châu cũng trải qua rất nhiều chuyện, hắn không còn trẻ con như năm đó mà đã trưởng thành hơn nhiều. Có đi ầu, cuối cùng vẫn không thể quên được tình cảm yêu đương thuở thiếu thời không có kết quả kia.

Hắn từng nghĩ có lẽ khi hắn h ồi khi thì Cố Thanh Ninh đã thành hôn. Đến lúc đó, cho dù trong lòng hắn không muốn thì cũng sẽ dần buông xuống. Ai ngờ, hắn lại có thể gặp nàng ở Nghiệp Thành. Nếu như thế thì hắn sẽ không buông tay.

Hoắc Vân Châu nghĩ như vậy, lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Cố Trạch Mộ.

Hai người đầu nhìn ra ý chí chiến đấu trong mắt đối phương, Hoắc Vân Châu nở nụ cười nhạt. Cố Trạch Mộ hừ lạnh một tiếng lại bị Cố Thanh Ninh hiểu lầm: “Đang ăn cơm yên lành, ca lại giở tính cáu kỉnh gì đó?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cuối cùng, trong ánh mắt trách cứ của Cố Thanh Ninh, hắn chỉ có thể uất ức mà nói: “Ta không có...” Thật sự là mất hết mặt mũi trước mặt tình địch.

Ngay lúc hai người này giao chiến, cuối cùng Hạ Nghi Niên cũng rút khỏi cuộc trò chuyện trên trời dưới đất với Uy Quốc công mà bắt đầu quan tâm những người đệ tử khác của mình. Mà sự quan tâm của ông vô cùng đơn giản thẳng thắn, chính ra là để khảo thí bọn họ.

Mấy người không thể ngờ được, đã rời khỏi lớp học nhiều năm vậy rồi mà còn bị khảo thí trên bàn cơm.

Song, đối với Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh mà nói cũng không tính là gì. Cố Thanh Thù được sự giúp đỡ của hảo tử muội cũng thuận lợi qua cửa.

Cố Trạch Hạo thấy Hạ tiên sinh chuyển hướng nhìn mình thì âm thầm rút người sau lưng Hoắc Vân Châu.

Nhưng mà loại ẩn nấp lừa mình dối người thế này cũng không có tác dụng gì, Hạ Nghi Niên vượt râu, giống như cười mà không phải cười: “Trạch Hạo, đừng căng thẳng.”

Cố Trạch Hạo: “Vâng...” Hắn càng được an ủi thì lại căng thẳng hơn. Sớm biết Hạ tiên sinh ra đề trong bữa cơm này thì hắn sẽ không tới. Nếu không thì trước khi dùng cơm sẽ đọc mấy trang sách, nước đến chân mới nhảy, trước mắt chỉ có thể kiên trì nghênh chiến.

Dường như Hạ Nghi Niên cũng không thấy vẻ mặt khổ sở của hắn, ông ra đề

Cố Trạch Hạo tập trung suy nghĩ, nhìn trái nhìn phải. Cố Thanh Ninh hơi nghiêng đầu làm khẩu hình với hắn, lúc Cố Trạch Hạo đang cố gắng phân biệt đó là gì thì đột nhiên Hạ Nghi Niên tăng hắng một cái: “Không được phép gian lận.”

Cố Trạch Hạo giật mình một cái, lập tức đứng lên theo phản xạ có điểu kiện mà nói: “Phu tử, con sai rồi.”

Tất cả mọi người ngẩn người, sau đó cười lên ha hả. Cố Trạch Hạo mới biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì, vừa thẹn vừa khó xử. Hạ Nghi Niên vừa cười vừa chỉ chỉ Cố Trạch Hạo, nhưng cũng không hỏi tiếp nữa.

Mặc dù Cố Trạch Hạo bị bêu xấu song tốt xấu gì cũng trốn qua một kiếp, hắn thở phào một hơi.

Mà có Cố Trạch Hạo làm nhạc đệm nên bầu không khí trên bàn thoải mái hơn nhiều.

Đám người vui chơi giải trí trò chuyện náo nhiệt không hề giống trên chiến trường mà giống trong phủ Uy Quốc công lúc ở kinh thành.

Sư đồ Hạ Nghi Niên ở lại soái phủ như thế.

Mấy ngày nữa chính là lễ thu hoạch, cũng là lúc náo nhiệt nhất ở Nghiệp Thành. Hạ Nghi Niên cảm thấy rất hứng thú, muốn ra ngoài đi dạo, đương nhiên Hoắc Vân Châu cũng đi theo lão sư. Cố Thanh Thù kéo Cố Thanh Ninh làm dẫn đường mà cùng nhau ra ngoài. Bởi vì lần trước suýt chút nữa bị ám sát, gần đây Cố Thanh Ninh luôn không đi ra ngoài, nhưng vẫn chờ ở trong phủ thì ngột ngạt vô cùng. Hơn nữa ở trong thành có hộ vệ bảo vệ, cho nên Cố Thanh Ninh suy nghĩ rồi cũng đành ý.

Trước đó Cố Thanh Ninh suýt chút nữa xảy ra chuyện, Bùi Ngự không bảo vệ kịp lúc nên rất tự trách. Thêm nữa mấy thiếu niên mang tới cũng dấn vào tay, nằng ở lại bên kia cũng không có ích lợi gì, nên trở về bên cạnh Cố Thanh Ninh lần nữa.

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi ra soái phủ.

Tuy nói Nghiệp Thành là thành ở biên giới, nhưng từ lúc Phụng Triển thì đã được giữ vững như thành đống. Vì thế mấy năm qua cũng dấn phần vinh. Vì sắp đến lễ thu hoạch cho nên có không ít sạp hàng bày ra trong thành, âm thanh gào to liên tục vang lên.

Trước khi đám người ra ngoài đã cố ý không ăn điểm tâm, có đi đâu đi trên đoạn đường này ăn quà vặt cũng no rồi.

Hạ Nghi Niên vô cùng cảm khái, vốn cho rằng đến thành sát biên giới thì chiến hỏa không ngừng, ai cũng vô cùng khổ sở. Ông không ngờ người ở đây lại kiên cường như thế, trong tình huống này còn có thể tự giải trí.

Mấy người đi đến trước một sạp hàng nhỏ làm tượng đất, một ông lão đang nặn tượng. Mặc dù tay của ông ta thô ráp nhưng tay nghề rất tốt, tượng đất nặn ra cũng rất sống động.

Bùi Ngự lập tức không đi nữa, ngẩng đầu nhìn trước sạp hàng si mê nhìn ông lão nặn tượng.

Cỗ Thanh Ninh bất đắc dĩ thở dài móc hà bao chuẩn bị mua cho Bùi Ngự một cái. Ai ngờ vừa trả tiền, Bùi Ngự còn chưa cầm được tượng đất thì đã xảy ra sự cố. Không biết từ nơi nào có người duỗi tay qua đánh rớt tượng đất trong tay ông lão, sau đó dùng chân giẫm lên tượng đất kia.

Cỗ Thanh Ninh nhíu chặt lông mày, ngẩng đầu lên nhìn về phía đối diện. Khi thấy mấy tên vẻ mặt dữ tợn, cà lơ phất phơ thì không cần giới thiệu đã biết mấy người kia chính là du côn lưu manh trong Nghiệp Thành này.

Vì Nghiệp Thành rất đặc thù cho nên vẫn được soái phủ quản lý. Cho dù như thế cũng không thể nào ngăn chặn được bọn du côn lưu manh.

Ông lão kia vừa nhìn thấy bọn côn đồ thì thay đổi sắc mặt, liên tục xin tha.

Hạ Nghi Niên luôn là người thích quản chuyện bất bình, ông đang chuẩn bị xắn tay áo dạy dỗ mấy tên tiểu lưu manh này thì đã thấy Bùi Ngự này giờ không nói gì, lúc này lại tỏ vẻ tức giận dùng một cước đạp tên tiểu lưu manh kia ra ngoài.

Mấy tên lưu manh còn lại cũng sửng sốt, lập tức phản ứng kịp mà cùng nhau lao đến.

Bùi Ngự cũng không sợ hãi, nằng rứt đòn gánh từ sạp hàng đối diện ra, đánh vào đầu những tên kia. Nằng cầm đòn gánh này đùa nghịch uy thế hùng hực. Mà người dân dưng cảm trong Nghiệp Thành không hề sợ hãi, cả đám đều hưng phấn vây quanh. Thậm chí có người không sợ chết mà chen về phía trước, chỉ sợ không thấy cảnh đặc sắc nhất.

Cỗ Thanh Ninh muốn khuyên Bùi Ngự ra tay nhẹ một chút, nhưng nằng bị người ta chen lấn sau đó gạt ra khỏi đám người.

“Cẩn thận.” Hoắc Vân Châu kéo cổ tay nàng lại, đưa nàng đến một bên vắng người. Hai người chỉ có thể bất đắc dĩ ở đây chờ Bùi Ngự đánh xong.

Cố Thanh Ninh nhìn chung quanh không biết bọn người Hạ Nghi Niên đã bị chen đến đâu, mà tay Hoắc Vân Châu đang nắm tay nàng đặt ở sau lưng, không tự nhiên siết chặt nắm tay lại. Hắn nhìn bên mặt của Cố Thanh Ninh, dường như muốn nói gì đó. Ai ngờ trong đám người lại vang lên tiếng hoan hô, sau đó có một đám người từ xung quanh chen tới. Trong phút chốc hắn không sao, chỉ có Cố Thanh Ninh lại bị tách ra.

Cho dù Cố Thanh Ninh có công phu nhưng cũng không chen được trong đám người. Hoắc Vân Châu lo lắng không thôi, hắn đi ngược dòng người tới gần bên nàng. Ai ngờ vào lúc này hắn lại nhìn thấy một bóng người xuất hiện cạnh Cố Thanh Ninh, không biết dùng thứ gì phất qua mũi của Cố Thanh Ninh. Thân thể Cố Thanh Ninh mềm nhũn, trong chớp mắt đã bị người kia mang đi.

Trông mắt Hoắc Vân Châu như muốn nứt ra: “Thanh Ninh!”

Mà trong lúc này, Bùi Ngự vừa giải quyết xong một đám tiểu lưu manh đắc chí vừa lòng chấp tay với mọi người xung quanh. Nàng đang muốn khoe mẽ trước mặt tiểu thư nhà mình thì lại nghe thấy tiếng rống giận này của Hoắc Vân Châu, cũng thấy người muốn mang Cố Thanh Ninh đi. Dường như đối phương cũng ý thức được bị phát hiện, trong đám người lại tỏa ra mấy người giúp hắn mang người đi.

Bùi Ngự vừa hoảng vừa sợ, nàng lại rút đòn gánh vừa trả lại cho chủ quán ra mà ném về phía trước. Sau đó nàng nhảy lên thật cao, vọt ra khỏi đám người. Nàng cầm chặt đòn gánh vừa đập trúng người trong tay, đánh về phía người nọ.

Ban đầu đám người xung quanh không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Bùi Ngự lại bắt đầu bày võ nghệ ra nên đám người người rảnh rỗi ầm vang khen hay. Ai ngờ lấy bọn họ làm trung tâm để lộ một khoảng trống cho bọn họ đánh cho thoải mái.

Lúc này Bùi Ngự không có tâm trạng đánh nhau, trong lòng nàng vô cùng lo lắng chỉ muốn đuổi kịp mấy người mang Cỗ Thanh Ninh đi. Ai dè người nọ đã biết ý đồ của nàng, bọn họ cũng không vội chạy trốn mà ở lại tại chỗ quán lấy Bùi Ngự.

Bùi Ngự vừa vội vừa giận, ánh mắt cũng thay đổi. Ban đầu người kia còn linh động, sau đó giống như tiến vào vũng bùn, càng khó chống đỡ hơn. Cuối cùng hắn cũng ý thức được mình xem thường tiểu cô nương này. Lúc hắn đang nghĩ cách chạy trốn thì Bùi Ngự đã không cho hắn cơ hội này.

Đòn gánh trong tay Bùi Ngự như biến thành cây trường thương, thương pháp chói lọi tràn đầy sát ý.

Người xung quanh xem không hiểu những chiêu thức này, chỉ thấy hai người đánh nhau rất đẹp mắt nên mạnh mẽ khen hay.

Mà ở một gian nhà lâu cách đó không xa, Phụng Triển nhìn thấy bộ thương pháp này thì có vẻ chấn động, đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168

Phụng Triển không dám tin tưởng vào mắt mình.

Bộ thương pháp này dòng chính Phụng gia mới được sử dụng, nhưng từ khi y giả chết rời khỏi Đại Chu, tỷ tỷ cũng qua đời thì trên đời ai sẽ không còn ai dùng bộ thương pháp này nữa.

Vì sao Bùi Ngự lại?

Phụng Triển biết Bùi Ngự là tỳ nữ của Cố Thanh Ninh, đi đâu này khiến y càng nghi ngờ thân phận của Cố Thanh Ninh hơn.

Vào đúng lúc này, Bùi Ngự đã ép lui người kia, đang muốn đuổi theo đám người bắt Cố Thanh Ninh đi.

Phụng Triển cũng không giữ lại thực lực nữa, y hạ lệnh cho những người khác đi hỗ trợ, nhất định phải bắt được Cố Thanh Ninh. Đồng thời dùng Cố Thanh Ninh dẫn Bùi Ngự ra, bắt cả hai người lại.

Người bên dưới không dám thất lễ nên thi nhau nhận lệnh rời đi.

Mặc kệ lý do Bùi Ngự ở lại bên người Cố Thanh Ninh, nhưng chắc chắn Cố Thanh Ninh có vấn đề Chỉ cần bắt được đương nhiên sẽ biết bí mật trong chuyện này.

Ngay lúc Bùi Ngự đuổi theo đám người kia thì Cố Trạch Hạo và Cố Thanh Thù cũng đã thoát khỏi đám người mà chạy tới. Lúc này bọn họ đã thấy Bùi Ngự đuổi theo bóng lưng đám người kia.

Cố Thanh Thù sốt ruột không thôi, nhưng bốn phía đầy áp người, nàng không thể xông qua được. Cuối cùng vẫn là Cố Trạch Hạo thông minh hơn: “Phía trước là mấy kẻ buôn trẻ con.”

Đám người lập tức rối loạn một phen, lúc này mấy kẻ buôn trẻ con là kẻ bị căm ghét nhất, nhất là ở nơi hung hãn như Nghiệp Thành này. Tất cả

mọi người không lùi mà đi tới, đám đông cuộn trào muốn bắt mấy người kia lại.

Chiêu này thật sự có tác dụng, những người kia nhanh chóng bị bao vây trong đám người. Song, cũng trong lúc đó bọn họ cũng bị chìm trong đám người. Có đi đâu trong đám người lại nhanh chóng có những người khác lẫn vào, nhìn có vẻ như chặn người lại nhưng thật ra là lợi dụng thả đi, để người bắt Cố Thanh Ninh được chạy trốn.

Bùi Ngự không để ý người khác, nàng chỉ tập trung đuổi theo người bắt Cố Thanh Ninh, vô thức cũng đã cách xa đám người.

Nàng tài cao gan lớn cặm thanh đòn gánh kia cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Vào ngay lúc này, bỗng nhiên bên tai nàng vang lên tiếng “Vút” nhỏ xíu. Nàng chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ tê rần, sờ lên cổ thấy một cây kim nhỏ. Sau đó nàng khẽ đảo mắt, hôn mê bất tỉnh.

Mà đám binh sĩ đang chen chúc trên đường biết chuyện xảy ra thì vội vã xua tan đám người, giải cứu bọn người Cố Thanh Thù. Nhưng vào lúc này đã không còn thấy bóng dáng của Cố Thanh Ninh hay là Bùi Ngự.

Cố Thanh Thù không quan tâm những chuyện khác, nàng để lộ thân phận của mình ra, đám người chia nhau ra tìm. Tìm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được cây đòn gánh mà Bùi Ngự cặm lấy bị vút ở một chỗ vắng trên đường.

Trong lòng Cố Thanh Thù trầm xuống, ngay cả Bùi Ngự cũng bị bắt, chắc chắn thân phận của đối phương không đơn giản. Bọn họ tìm như thế chỉ sợ không tìm ra được manh mối gì, nên chỉ có thể nói chuyện này cho tổ phụ. Sau khi nàng suy nghĩ rõ ràng thì giao chuyện này lại cho đệ đệ, sau đó cưỡi ngựa chạy về phía Soái phủ.

Cố Trạch Mộ đang ở trong phòng dưỡng thương lại nghe tiếng ồn ào ngoài viện, tâm trạng hẩn trở nên phiền muộn.

Hắn biết Cố Thanh Ninh đi theo bọn người Hạ Nghi Niên cùng ra ngoài, dù hắn biết rõ Cố Thanh Ninh đối với Hoắc Vân Châu không có gì

đặc biệt nhưng lại không chịu được Hoắc Vân Châu có suy nghĩ khác. Ngộ
nhỡ...

Cố Trạch Mộ gạt đi suy nghĩ trong đầu, có đi đâu khi hẳn nghe thấy tiếng
âm ĩ bên ngoài thì không nhận được mà lo lắng không yên. Hẳn muốn bảo
hộ vệ bên cạnh mình đi xem có chuyện gì xảy ra, ai ngờ hẳn còn chưa mở
miệng thì cửa đã mở toang. Tên hộ vệ kia vội vã chạy vào.

Hắn lập tức có dự cảm không tốt.

“Thiếu gia, không xong rồi. Tứ tiểu thư bị người bắt đi.”

“Người nói cái gì?”

Cố Trạch Mộ lập tức ngẩng dậy khỏi giường, nhưng động tác quá mạnh
này lại làm ảnh hưởng vết thương. Hẳn đau tới mức trên trán toát mồ hôi
lạnh, song, hẳn cũng không để ý tới thân thể của mình. Hộ vệ đỡ hẳn ngồi
dậy, sau đó hẳn vội vàng đi ra ngoài.

Cố Thanh Thù nói chuyện này cho Uy Quốc công biết, sắc mặt Uy
Quốc công lập tức trầm xuống. Mặc dù Cố Thanh Thù biết chuyện Cố
Thanh Ninh suýt nữa bị người ta ám sát khi ở bên ngoài, nhưng cũng
không biết rốt cuộc đối phương là ai. Bây giờ nhìn thấy sắc mặt của Uy
Quốc công, nàng nhanh chóng hiểu ra gì đó: “Tổ phụ, ngài biết có người
muốn hại Thanh Ninh không?”

Đến lúc này, Uy Quốc công cũng không tiếp tục lừa gạt nữa. Mấy hôm
nay ông vẫn âm thầm tăng cường phòng vệ, không ngờ những người này
đã lặn vào Nghiệp Thành từ sớm, lá gan bọn chúng còn to như thế, dám bắt
người ở trong thành.

Trong lòng Uy Quốc công vừa lo lắng vừa phẫn nộ, hận không thể tự
mình lãnh binh lật ngược Nghiệp Thành lên để tìm người.

Mà trong lúc này, Cố Vĩnh Hàn biết con gái bảo bối bị bắt đi cũng đành
đưa mồ hôi lao đến. Y tự động xin đi giết giặc, dẫn người đi tìm Cố Thanh
Ninh.

Cố Vĩnh Hàn cầm quân lệnh trong tay Uy Quốc công, không hề trì hoãn mà đi ra ngoài, đúng lúc gặp Cố Trạch Mộ đi đến. Y cũng không để ý chuyện chào hỏi hần, khẽ gạt đầu rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Cố Trạch Mộ nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Cố Vĩnh Hàn, chút hi vọng may mắn trong lòng cũng biến mất.

“Tô phụ.”

Uy Quốc công nhìn thấy Cố Trạch Mộ, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút: “Sao con không nằm trên giường dưỡng thương mà lại chạy đến đây?”

“Con nghe nói Thanh Ninh bị người bắt đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Uy Quốc công nhìn hần một lúc, vẻ mặt vội vàng che giấu, muốn nói lại thôi. Cố Trạch Mộ quay đầu lại nhìn về phía Cố Thanh Thù: “Nhị tỷ, không phải các tỷ cùng ra ngoài sao? Rốt cuộc Thanh Ninh sao rồi?”

Cố Thanh Thù vô cùng áy náy nói chuyện này qua một lần.

Cố Trạch Mộ nghe nàng nói xong thì giống như vẻ mặt của hần không thay đổi gì. Nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện hai gò má của hần đã căng ra, hai tay của siết chặt thành nắm đấm. Từ miêu tả của Cố Thanh Thù, rõ ràng đối phương đã có chuẩn bị mà đến. Người sau màn đã quen thuộc Nghiệp Thành như thế, nói không chừng lúc này đã ra khỏi thành, Cố Vĩnh Hàn có thể sẽ phải tay trắng trở về.

Bây giờ bọn họ ở ngoài sáng mà đối phương lại ở trong tối, có lẽ chỉ khi tìm được thân phận của đối phương, nắm lấy nhược điểm của bọn chúng thì mới có thể cứu được Cố Thanh Ninh.

Sau khi Cố Trạch Mộ hạ quyết định, hần cáo từ với Uy Quốc công sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ai ngờ hần vừa mới ra khỏi phòng đã thấy Hoắc Vân Châu hộ tống Hạ Nghi Niên trở về Trước đó, Hạ Nghi Niên từng chen lấn trong đám người

một phen, bây giờ quần áo vừa nhếch nhác lại khắp khểnh. Song, ông không để ý tới mình mà sắc mặt vô cùng lo lắng. Hoắc Vân Châu lại càng thất hồn lạc phách, hẳn chưa từng hận mình không biết võ công như lúc này, không thể cứu Cố Thanh Ninh về.

Hai phe ngõ hẹp gặp nhau, Cố Trạch Mộ vội vàng gật đầu với Hạ Nghi Niên rồi đi ra ngoài. Hoắc Vân Châu lại vội vàng chạy đến ngăn hẳn lại: “Ngài muốn đi tìm Thanh Ninh sao? Ta đi với ngài...”

Cố Trạch Mộ gương mặt, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng lại tỏa ra khí thế bức người, quấn chặt Hoắc Vân Châu ở đó. Thậm chí dưới ánh mắt lạnh lẽo của Cố Trạch Mộ, hai đầu gối hắn còn nhũn ra muốn quỵ xuống.

Mấy năm nay, Cố Trạch Mộ vẫn luôn áp chế khí thế đế vương trên người mình, nhưng mà sau khi Cố Thanh Ninh bị bắt đi, sự lo lắng và tức giận gần như phá tan sự tỉnh táo của hắn. Thiên tử giận dữ thây năm ngàn dặm, không phải ai cũng có thể tiếp nhận sự phẫn nộ của đế vương.

Ánh mắt của hắn không hề chứa tình cảm nhìn lướt qua mặt Hoắc Vân Châu, lạnh lùng nói hai chữ: “Tránh ra.”

Thân thể Hoắc Vân Châu nhanh chóng hơn đầu óc, hắn nhanh chóng nhường đường. Đến khi Cố Trạch Mộ rời đi, hắn mới cảm nhận được sau lưng mình ướt đầm mồ hôi. Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được mình gần như phải chết. Hoắc Vân Châu nhìn bóng lưng Cố Trạch Mộ rời đi, rùng mình một cái, lập tức không cam lòng siết chặt nắm đấm.

Cố Trạch Mộ cho người vung roi thúc ngựa đưa hắn đến nơi giam giữ mấy thích khách kia. Hồng Thành nhận được tin tức thì vội vàng ra ngoài đón hắn: “Sao ngài lại tới đây, chẳng phải ngài đang dưỡng thương sao?”

Cố Trạch Mộ không giải thích, hắn hỏi: “Bọn chúng đã khai hết chưa?”

Hồng Thành lắc đầu, lập tức nói thêm: “Cũng sắp rồi, bọn chúng đã không chịu nổi nữa. Qua một hai ngày...”

“Không đủ thời gian.” Cỗ Trạch Mộ đi thẳng vào phòng dùng hình, lạnh lùng phân phó nói: “Dẫn người tới đi, ta tự mình thăm vấn.”

Hồng Thành sững sờ nhưng cũng không dám làm trái, tự mình đưa tù phạm áp giải đến phòng dùng hình, sau đó hầu ở bên cạnh Cỗ Trạch Mộ cùng thăm vấn. Nhưng không bao lâu sau, gương mặt hắc trắng bệch đi ra khỏi phòng dùng hình. Đến khi cảm thấy ánh sáng mặt trời chiếu trên người mình, hắn mới chậm rãi thở ra một hơi. Hắn nghĩ đến chuyện xảy ra trong phòng dùng hình, chính hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Qua hồi lâu sau, trong phòng dùng hình vang lên giọng nói của Cỗ Trạch Mộ.

Hồng Thành vội vàng dẫn mấy tên phạm nhân thoi thóp về một lượt, chỉ để lại một người.

Cỗ Trạch Mộ chậm rãi hỏi: “Ta hỏi một lần cuối cùng, rốt cuộc ai phái các người tới?”

Người kia run rẩy lắp bắp nói: “Là... Là Vương hãn. Vương hãn cũng không tin tưởng Âm Bộ nên âm thầm huấn luyện một đám người.”

“Trước đó, người bố trí mai phục ở cửa thành là các người? Sao lại muốn làm thế?”

“Tiểu nhân... Tiểu nhân cũng chỉ nghe lệnh làm việc, không biết nguyên nhân mà.”

Cỗ Trạch Mộ nhìn chằm chằm hắn ta, xác nhận hắn ta không nói dối thì hỏi tiếp: “Vậy ta hỏi người, bên cạnh bên người Trác Cách đó, người mà ông ta gọi là lão sư rốt cuộc là ai?”

“Chuyện... Chuyện này...” Vẻ mặt người kia tràn đầy đau đớn: “Tiểu nhân chỉ là một ám gian nho nhỏ, đối với chuyện bí mật thế này tiểu nhân thật sự không biết. Ngài...”

Mặt Cố Trạch Mộ không đổi sắc: “Nếu người không nói thì tiếp tục dùng nhục hình tra tấn đi.”

Sắc mặt người kia lập tức thay đổi, vội vàng nói: “Tiểu nhân nói! Tiểu nhân thật sự không biết chuyện liên quan đến thân phận của vị đại nhân kia, có lẽ người trong toàn bộ Hoàng Đình cũng không biết nhiều. Thân phận của y vô cùng thần bí, rất ít khi đi ra ngoài. Mọi chuyện đều do một nô lệ bên cạnh y tên là Bố Nhật Cổ Đức ra mặt.”

“Bố Nhật Cổ Đức?”

Người kia không dám giấu diếm: “Nghe nói tên Bố Nhật Cổ Đức này là đứa trẻ do một nữ nô và tướng lĩnh Đại Chu sinh ra, cũng không biết vì sao lại lọt vào mắt xanh của vị đại nhân kia. Hắn vẫn luôn được giữ ở bên người ủy thác trách nhiệm.”

Bốn chữ “Tướng lĩnh Đại Chu” làm cho Cố Trạch Mộ kích động, hẳn cảm thấy mình gần tiếp cận được chân tướng rồi.

Hắn lại hỏi tên này mấy chuyện, sau khi xác định không hỏi được gì nữa mới cho người nhốt hắn ta lại.

Lúc này, sắc mặt Cố Trạch Mộ vô cùng tái nhợt, dày đặc mồ hôi lạnh, nhìn còn thảm hại hơn tên phạm nhân mới được dẫn đi kia.

Hồng Thành đang muốn nói gì lại vô thức nhìn thấy vết máu chảy ra trên bờ vai của Cố Trạch Mộ, hắn giật nảy mình: “Thiếu gia, thuộc hạ đỡ ngài đi xử lý vết thương trước.”

Cố Trạch Mộ nhin đau, khoát tay áo: “Trước tiên người hãy phái người mang những tài liệu trước đó vào phòng đã.”

Nếu đổi lại là người ngoài, cho dù biết thì cũng khó tra được chân tướng, nhưng với Cố Trạch Mộ thì cũng không quá khó khăn. Tư liệu vụ án năm đó của Phụng Triển cũng đã được hắn đưa tới Nghiệp Thành, chỉ cần tra ra Bố Nhật Cổ Đức kia là con của ai thì thân phận của người sau màn này cũng vô cùng sống động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169

Ngay lúc phủ Uy Quốc công đang như dầu sôi lửa bỏng tìm Cố Thanh Ninh thì Cố Thanh Ninh đã tỉnh lại trong một gian phòng tối đen. Trong giây phút đó, trong lòng nàng hơi hoảng loạn, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nàng không lập tức ng ẩ dậy mà th ần hoạt động tay chân trước, sau khi xác định mình không bị trói chặt thì mới cẩn thận nhìn xung quanh.

Vào đúng lúc này, trong một góc của gian phòng phát ra giọng nói: “Tỉnh r ấ?”

Cố Thanh Ninh giật nảy mình lần theo giọng nói nhìn qua, mới phát hiện ở góc tối kia có bóng người đen thui. Theo động tác của nàng, bóng người kia thấp lên ngọn đèn, phản chiếu ra bóng dáng cao to. Song, trên người y lại được che phủ rất kín, trên mặt cũng đeo mặt nạ làm cho không ai có thể thăm dò thân phận của y.

Cố Thanh Ninh ng ẩ xuống, hai tay trông có vẻ thoải mái để bên người nhưng thật ra luôn giữ tư thế phòng bị. Trên mặt nàng lại tỏ vẻ bình tĩnh mà hỏi: “Người là ai?”

Phụng Triển nhìn nàng, y cũng không biết vì sao gương mặt này không hề có ấn tượng trong trí nhớ của y, nhưng lại có cảm giác quen thuộc không thể diễn tả được. Trước khi đến gặp Cố Thanh Ninh, y đã dụ được Bùi Ngự nói ra, biết được bộ thương pháp kia do Cố Thanh Ninh dạy nàng. Có đi ầu Cố Thanh Ninh chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, sao nàng ta lại biết bộ thương pháp mà chỉ có dòng chính Phụng gia mới biết được chứ?

Cố Thanh Ninh thấy y không nói gì thì lập lại câu hỏi một lần nữa.

Phụng Triển không trả lời mà hỏi lại: “Vậy người là ai? Vì sao người biết thương pháp của Phụng gia, người và... Phụng thái hậu có quan hệ gì?”

Cố Thanh Ninh sửng sò: “Người nhận ra thương pháp của Phụng gia? Theo câu này mà hỏi tới, nàng cũng mơ hồ cảm thấy giọng nói này hơi quen thuộc.

Mặc dù trong bóng tối nhưng thị lực của Phụng Triển vô cùng tốt, y nhìn rõ ràng sắc mặt của Cố Thanh Ninh. Nàng không hề bị khơi lên sự sợ hãi, chỉ có sự ngạc nhiên đơn thuần. Giống như nàng biết bộ thương pháp này cũng chẳng phải chuyện kì lạ.

Điều này khiến cho trong lòng Phụng Triển sinh ra chùng chật nghi hoặc.

Lúc này Cố Thanh Ninh đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng vừa suy nghĩ rất cuộc mình đã nghe giọng nói này ở đâu, vừa hỏi tiếp: “Rốt cuộc người là ai? Người nhận ra thương pháp của Phụng gia, chẳng lẽ người đã từng là tướng lĩnh trong quân sao?”

Phụng Triển nghe nàng hỏi thế thì trong lòng chẳng biết thế nào, bỗng nhiên y có cảm giác chột dạ khi làm sai chuyện, nhưng y nhanh chóng phản ứng kịp. Phụng Triển hơi buồn bực, lạnh lùng nói với Cố Thanh Ninh: “Lúc này ta đang hỏi người, người hãy nghĩ cho mạng nhỏ của mình đi. Tốt nhất người nên ngoan ngoãn trả lời ta.”

Cố Thanh Ninh nhíu mày, cảm giác quen thuộc này càng lúc càng mãnh liệt, rốt cuộc y là ai?

Cố Thanh Ninh cũng không chọc giận đối phương, nàng trả lời: “Người đã có ý định bắt ta đi chẳng lẽ còn không biết thân phận của ta sao? Ta chính là Tứ tiểu thư của phủ Uy Quốc công.”

“Người không phải.” Phụng Triển chậm rãi đứng lên, từ từ đi đến gần Cố Thanh Ninh. Bóng dáng cao to của y cản hết tất cả ánh sáng, gần như bao phủ Cố Thanh Ninh trong bóng của y.

“Kiên nhẫn của ta có hạn, tốt nhất người đừng khiêu khích.”

Thân thể Cố Thanh Ninh căng thẳng, lúc Phụng Triển tới gần nàng bỗng đưa tay về phía trước muốn lấy mặt nạ của y xuống. Ai ngờ Phụng Triển đã chuẩn bị trước, y nghiêng mặt, đồng thời dùng tay cản tay Cố Thanh Ninh lại.

Hai người ở nơi này giao thủ mấy hiệp ngắn ngủi, ngay lúc đang giao thủ thì đối phương làm Cố Thanh Ninh cảm thấy cảm giác quen thuộc kia càng rõ ràng hơn. Mà loại cảm giác quen thuộc này lại khiến nàng hoảng sợ.

Thật ra nàng không biết trong lòng Phụng Triển cũng có cảm giác như thế. Càng giao thủ với Cố Thanh Ninh thì y càng cảm thấy tiêu cô nương trước mắt này càng giống người trong trí nhớ của y.

Phụng Triển hơi xuất thần, lập tức Cố Thanh Ninh bắt được sơ hở. Nàng đưa tay kéo mặt nạ của Phụng Triển, nhưng mà gương mặt dưới mặt nạ kia lại làm cho nàng giống như bị sét đánh, trong phút chốc ngây ngẩn cả người.

Phụng Triển không sợ bị nàng cướp đi mặt nạ, gương mặt của y lập tức trầm xuống. Y muốn giáo huấn Cố Thanh Ninh một phen, song khi thấy vẻ chấn động và đau lòng trên mặt nàng thì tay của y vô thức cứng đờ lại.

Cố Thanh Ninh chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng “Ầm ầm”, tay chân cũng đang run rẩy, gờn như không chống đỡ nổi mình. Nàng chỉ có thể dùng sức néo lòng bàn tay để cho mình tỉnh táo lại.

Nhưng mà, không phải Phụng Triển đã chết sao, vì sao đệ ấy lại ở đây, vì sao đệ ấy bắt cóc mình?

Cố Thanh Ninh thật sự không dám suy nghĩ mặt trái đại biểu cho cái gì.

Phụng Triển thấy Cố Thanh Ninh không nói gì, chẳng biết tại sao y cảm thấy hơi hoảng hốt. Lúc y đối mặt với Trác Cách chưa từng không được tự nhiên thế này.

Phụng Triển há to miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Cố Thanh Ninh chậm rãi hít một hơi, mở miệng nói: “Ta tưởng đệ đã chết rồi.”

Phụng Triển sững sờ.

“Ta vẫn không tin đệ sẽ phản quốc, nhiều năm như vậy từ đầu đến cuối ta đều nghĩ đệ bị người khác hãm hại. Cho nên khi ta biết bên ngoại tộc có tướng lĩnh Đại Chu thì ta nghĩ hết mọi cách để đến biên quan. Ta muốn tra rõ chân tướng năm đó, trả lại sự trong sạch cho đệ...” Cố Thanh Ninh nói từng câu từng chữ, giọng nói của nàng rất nhẹ nhưng lại giống như chim yến đâm máu, khiến cho lòng người ta siết chặt lại.

Phụng Triển không thể tin mà nhìn Cố Thanh Ninh, một cái tên suýt nữa đã thốt ra trên miệng.

Đôi mắt Cố Thanh Ninh đỏ bừng, chứa đầy nước mắt. Giọng nói của nàng run rẩy giống như từ hàm răng nghiến ra mà nói: “Phụng Triển, đệ xứng đáng với sự trung thành báo quốc nhiều năm của Phụng gia sao? Đệ xứng với đồng bạn trong quân sao? Đệ xứng với con dân Đại Chu sao?”

Phụng Triển bị nàng ép hỏi làm cho lui lại mấy bước, sự chất vấn này, vẻ mặt này, thân phận người trước mắt vô cùng giống như thật.

Trong lòng Phụng Triển giống như nổi lên sóng lớn, cảm xúc hỗn loạn gợn như bao phủ cả người y.

“Không, không thể nào!” Y cố sức lắc đầu, sau đó hung hăng trừng mắt với Cố Thanh Ninh: “Người không phải tỷ ấy! Người không thể nào là tỷ ấy, rốt cuộc người là ai?”

Lúc này, Cố Thanh Ninh cũng không che giấu chuyện quan trọng nữa, nàng chỉ cảm thấy khí lực trong người như bị rút sạch. Nàng cười khổ một tiếng: “A Ngu, sao phải lừa mình dối người, không phải đệ đã đoán được sao?”

A Ngu là nữ danh của Phụng Triển, song từ trước đến này chỉ có tỷ tỷ gọi y như thế. Sau này khi y trưởng thành, tỷ tỷ cũng rất hiếm khi gọi nữ

đanh của y, chỉ thỉnh thoảng bị y chọc giận hay riêng tư mới gọi y như thế. Cố Thanh Ninh thấy Phụng Triển không nói gì, nàng lại nói thêm mấy bí mật nhỏ mà chỉ hai người mới biết.

Chân tướng này giống như tia sét đánh thẳng vào đầu Phụng Triển, y ngây ngốc đứng đó, không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Thanh Ninh. Trên mặt y vừa có vẻ vui sướng lại vừa đau khổ.

Y đi về phía trước một bước giống như muốn đưa tay chạm vào mặt của Cố Thanh Ninh, nhưng lại nhanh chóng rút tay về. Y mở miệng khẽ nói: “Tỷ, là tỷ sao?” Giọng nói của y cực nhẹ, giống như sợ đánh nát giấc mộng trước mặt.

Cố Thanh Ninh cũng không nhận được nữa, từng giọt nước mắt lăn xuống, nàng khóc gật đầu nói: “Là ta, A Ngu, là ta...”

Cả người Phụng Triển run rẩy, sự đau khổ, oán hận, nhẫn nại mấy năm nay giống như là con lũ lớn phá vỡ đập, g ãn như khiến y không thể thừa nhận được. Y lại kêu một tiếng: “Tỷ.”

Sau khi được Cố Thanh Ninh đáp lại, dường như y dùng hết dũng khí mà đi lên trước, khẽ chạm vào vai của Cố Thanh Ninh. Khi xác nhận đây không phải là giấc mộng thì trên mặt y lộ vẻ vô cùng vui vẻ. Y đưa tay ôm lấy Cố Thanh Ninh, tựa đầu vào vai nàng, thân thể càng run rẩy mãnh liệt.

Nước mắt theo dọc theo gương mặt của Phụng Triển rơi xuống bả vai của Cố Thanh Ninh, y như đang ôm lấy bảo vật đã mất mà tìm lại được. Các loại cảm xúc giống như thanh kiếm sắc bén đâm cho tim y vỡ nát, song, y lại không hề để ý.

Chỉ vì trái tim phiêu bạt nửa đời của y cuối cùng cũng tìm được đường về nhà.

Sau khi Phụng Triển bình tĩnh lại, y nhìn gương mặt của Cố Thanh Ninh, hỏi: “Tỷ, sao tỷ lại biến thành dáng vẻ này?”

Cố Thanh Ninh đành phải nói chuyện mình trùng sinh cho y biết, nhưng sợ y ghi hận Cố Trạch Mộ nên đã giấu thân phận của Cố Trạch Mộ.

Lời này nghe rất khó tin, nhưng Phụng Triển kết hợp với manh mối mình tra được liên quan đến Cố Thanh Ninh nên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Trong lòng y hơi tiếc nuối, nếu biết tỷ tỷ trùng sinh thì y đã sớm nghĩ cách trở lại kinh thành.

Cố Thanh Ninh không bị chuyện tỷ đệ gặp lại làm cho choáng váng đầu óc, sắc mặt nàng nghiêm túc mà nhìn Phụng Triển: “Ta hỏi đệ, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì. Vì sao đệ trở thành lão sư của Trác Cách, chẳng lẽ đệ thật sự phản bội Đại Chu?”

Phụng Triển liên tục lắc đầu: “Không phải, tỷ, tỷ nghe đệ giải thích.”

“Năm đó, đệ lĩnh binh một đường đuổi theo bộ lạc Mục Khánh xâm nhập thảo nguyên. Vốn dĩ Trịnh Đặc dẫn cánh trái, ông ta cần tin tức giả dụ đệ đến Diệp Dương trúng mai phục của mấy bộ tộc. Đệ liều mạng mới trốn thoát được nhưng lại bị bọn chúng truy sát. Ngay lúc đệ suýt bị bọn chúng tìm được thì Phụng Kiệm đã đến cứu đệ.”

“Phụng Kiệm nói với đệ đây là mưu kế mà đám người Phụng Vân đã bàn xong từ lâu, vì muốn giết chết đệ nên Phụng Vân bắt hết người nhà của Phụng Kiệm, ép hắn phản bội đệ. Phụng Kiệm nói vốn dĩ hắn cũng không muốn phản bội đệ, nhưng Phụng Vân quả quyết nói Tiêu Dân đã bất mãn với đệ từ lâu. Mà sau đó, Phụng Kiệm phát hiện có ám vệ đến từ kinh thành ở Nghiệp Thành, lúc đó hắn mới tin tưởng cho nên giả vờ thuận theo, mượn cơ hội để đệ giả chết chạy thoát.”

Những lời này khác hoàn toàn những lời Cố Trạch Mộ nói, nhưng nghĩ lại thì lại có vài chi tiết trùng hợp.

Nhưng mà Cố Trạch Mộ nói thì lại có chứng cứ rõ ràng, cho dù trước đó Cố Thanh Ninh tin tưởng Phụng Triển, nhưng sau khi trải qua việc này nàng cũng hơi dao động. Nàng hỏi: “Nhưng lúc đó, những quân đồn ở Tây Bắc kia là sao? Đệ không biết tự lập quân đồn là tội danh nghiêm trọng sao?”

Phụng Triển cau mày nói: “Đệ cũng không tự lập quân đ̣n. Lúc đầu đệ viết s̄ con đưa về, sau đó nhận được mật báo đ̣ng ý của Tiêu Dận nên mới thiết lập quân đ̣n.”

Cổ Thanh Ninh nghe y nói thế, trong đ̄u như bị quấy thành bột nhão. Nàng không tin Cổ Trạch Mộ lừa nàng, nhưng Phụng Triển cũng không giống nói dối, rốt cuộc nơi nào xảy ra vấn đ̄?

Phụng Triển cũng nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Cổ Thanh Ninh, y lập tức ý thức được đ̄u gì đó: “Chẳng lẽ Tiêu Dận nói h̄n không nhận được mật báo kia sao?”

Cổ Thanh Ninh càng cảm thấy trong đ̄u đang vùi lấp một âm mưu cực lớn, nàng vội nói: “Vay chuyện buôn muối lậu và qua lại với ngoại tộc thì sao?”

Vẻ mặt của Phụng Triển càng kì lạ hơn nữa: “Đúng là đệ bỏ ra số tiền lớn để thương nhân chợ đen lên mua ngựa trên thảo nguyên, nhưng chuyện này cũng không đến mức qua lại với ngoại tộc chứ. Về chuyện buôn muối lậu thì càng buồn cười hơn, trước khi xảy ra chuyện này đúng là đệ phát hiện có người âm thầm bán muối lậu cho ngoại tộc. Có đ̄u đệ chưa đ̄u tra rõ ràng thì đ̄...”

Việc này đã hoàn toàn đảo ngược tin tức mà thân vệ của Tiêu Dận đi Nghiệp Thành đ̄u tra. Nếu như Tiêu Dận không lừa nàng, vậy chẳng lẽ ngay từ đ̄u có người bày kế nhằm vào Phụng Triển sao?

Phụng Triển thấy sắc mặt Cổ Thanh Ninh khác thường, y không nhịn được mà hỏi: “Tỷ, có phải trong chuyện này có nội tình gì đúng không?”

Cổ Thanh Ninh lắc đ̄u, chuyện này hai người bọn họ đ̄u nói khác nhau, nhưng lúc này nàng không dám tin ai cả. Nàng chỉ có thể chờ chuyện này được tra rõ ràng, cuối cùng để chứng cứ nói chuyện đi.

Nhưng cho dù như thế cũng không có nghĩa là nàng quên mất những chuyện Phụng Triển đã làm kia.

Phụng Triển cũng không dám cãi lại, y ng ẫ ngay ng ẫ dưới tay Cố Thanh Ninh.

Lúc đó y đã mất hết niềm tin, chỉ có thể dựa vào suy nghĩ báo thù mới có thể chống đỡ mình sống sót. Vì thế y mới nâng đỡ Trác Cách và bộ lạc Cát Nhan, diệt đi những bộ tộc lớn khi xưa mai phục y.

Nhưng y không thể nào không chế được chuyện xảy ra tiếp theo, đến khi thống nhất thống nhất thảo nguyên thì đ ồ đao trong tay ông ta sẽ nhắm về Đại Chu. Có đôi khi Phụng Triển phát cáu mà nghĩ, Tiêu Dận làm đ ế vương vì giết y mà không ngại cấu kết ngoại tộc hại chết con dân của mình. Vậy thì y cần gì phải trung thành với đ ế vương như thế? Có đi ầu, cuối cùng y cũng không vượt qua được ranh giới trong lòng mình, chỉ có thể không nghe không nhìn, lừa mình dối người giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà bây giờ khi đối mặt với Cố Thanh Ninh, trong lòng Phụng Triển lại vô cùng ân hận, y không dám biện giải cho mình.

Cố Thanh Ninh nghiêm nghị nói: “Tổ huấn Phụng gia, năm đó đạo lý ta dạy đ ệ, đ ệ nuốt xuống bụng chó hết r ẫ sao! Đ ệ đ ệ làm ra chuyện như thế, chẳng bằng...”

Nàng mím chặt môi không nói tiếp nữa, cho dù tức giận, nhưng cuối cùng nàng không thể nói những lời tàn nhẫn như thế với đ ệ đ ệ của mình.

Phụng Triển vội nàng hạ giọng nói: “Đ ệ sai r ẫ, tỳ.” Bình thường y là người cu ồng vọng không bị trời buộc, lúc này lại ần nói khép như nàng dâu nhỏ. Y vội nói: “Tỳ, đ ệ không dám nữa, tỳ đừng tức giận...”

Ngay lúc Phụng Triển đang dụ d ằng xin tha thứ thì bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Đột nhiên B ố Nhật Cổ Đức dẫn người đẩy cửa vào, sau khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì bỗng nhiên mọi người hóa đá.

Phụng Triển quay đ ầu lại, vẻ lấy lòng trên mặt lập tức bị lệ khí thay thế: “Cút ra ngoài!”

Bố Nhật Cỗ Đức phản xạ có đi ều kiện đóng cửa lại, nhìn mấy hộ vệ:
“Vừa rồi các người có thấy gì không?”

Lúc này vẻ mặt của bọn hộ vệ cũng không tốt hơn hẳn bao nhiêu, có một người không chắc mà hỏi: “Vừa rồi... Người nói chuyện là đại nhân sao?”

“...”

Bố Nhật Cỗ Đức thấy Phụng Triển đi vào quá lâu, hẳn lo sợ xảy ra chuyện gì. Lại thêm lúc đến cửa nghe thấy tiếng quát chói tai của Cố Thanh Ninh nên không quan tâm mà vọt vào. Ai ngờ sau khi đi vào thì thấy cảnh tượng như thế.

Năm đó là quân thần Đại Chu, bây giờ là đê sư ngoại tộc, lúc này lại giống như tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó ng ỡ xồm trước mặt tiểu cô nương c ầu xin tha thứ?

Cho dù Bố Nhật Cỗ Đức luôn trầm ổn nhưng lúc này cũng bị cảnh kia làm cho chấn động, h ồi lâu sau hẳn cũng chưa hoàn h ồi lại.

Mà sau khi bị bọn họ ngắt lời, Phụng Triển cũng không tiện ở lại trong phòng nữa, không bao lâu sau y và Cố Thanh Ninh cùng đi ra. Hơn nữa, Cố Thanh Ninh vốn dĩ nên làm tù nhân lại đi phía trước, Phụng Triển dè dặt đi sau lưng nàng.

Bọn người Bố Nhật Cỗ Đức nhìn chăm chăm Phụng Triển đưa Cố Thanh Ninh vào phòng mình. Nhưng sau khi Cố Thanh Ninh đi vào thì lại thẳng tay đóng cửa phòng lại, nhất y ở bên ngoài.

Ai ngờ Phụng Triển cũng không tức giận, trái lại còn thở dài một hơi.

Bố Nhật Cỗ Đức như rối loạn trong gió: “...”

Đây thật sự là đại nhân nhà ta sao? Nhất định có người giả trang rồi!

Ngay lúc BỐ NHẬT CỐ ĐỨC đang suy nghĩ đại nghịch bất đạo, có nên đi tới kéo mặt nạ da người trên mặt Phụng Triển xuống không thì Phụng Triển đã thu lại vẻ mặt ôn hòa đối với Cố Thanh Ninh, hồi phục dáng vẻ bình thường lần nữa.

Y liếc mắt nhìn qua, một đám hộ vệ đang nhe răng trợn mắt, vẻ mặt khác nhau lập tức phát lạnh. Bọn họ đang hoảng đứng hầu ở một bên, không còn dám có động tác nhỏ nào nữa.

Bố Nhật Cố Đức cũng vội vàng thu lại suy nghĩ lung tung trong đầu mình, vẻ mặt bình tĩnh như bình thường. Nhưng mà trong đầu hắn suy nghĩ đi đâu gì thì không ai biết.

Phụng Triển cũng lười quan tâm, phân phó nói: “Đi thu dọn thêm một gian phòng cho ta.”

Bố Nhật Cố Đức ngạc nhiên: “Ngài không... Ở cùng vị tiểu thư kia sao?”

Phụng Triển giống như bị kim đâm, tức giận trừng mắt: “Nói bậy gì đó?... Bảo người đi thì đi đi, nhanh lên!”

Lần này Bố Nhật Cố Đức đã hiểu được đại nhân thật sự nhường phòng của mình lại cho Cố Thanh Ninh, mà y thì chấp nhận tìm một gian phòng khác. Đáng vẻ cẩn thận từng li từng tí xem như trân bảo này, cho dù ở phòng cũ bén lửa thì cũng hơi quá mãnh liệt rồi.

Bố Nhật Cố Đức thấy Phụng Triển sắp rời khỏi thì vội vàng hỏi câu cuối cùng: “Đại nhân, không biết ta phải xưng hô với vị tiểu thư kia thế nào?”

Dù sao mai này có thể vị tiểu thư này sẽ là chủ mẫu nhà mình, xưng hô không thể qua loa được.

Nhưng mà Phụng Triển nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Mai này người gọi tử ấy là cô nãi nãi đi.”

Nụ cười trên mặt Bồ Nhật Cỗ Đức cứng đờ.

“???”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170

Sau khi Cố Thanh Ninh bị bắt đi, Uy Quốc công đã hạ lệnh giới nghiêm toàn thành. Mà Cố Vĩnh Hàn dẫn người tra xét từng nhà, hi vọng có thể tìm được Cố Thanh Ninh và đám người thần bí kia.

Về phần Cố Trạch Mộ, lúc này hắn vừa phái người hỗ trợ tìm người, vừa thông qua tra khảo những gian tế trà trộn vào Nghiệp Thành kia mà có được chút manh mối.

Nghe nói người đi theo người thần bí kia tên là Bồ Nhật Cổ Đức. Nghe đâu hắn là con riêng của một nữ nô và tướng lĩnh Đại Chu, sau đó được người thần bí kia thu nuôi, mang theo bên người.

Những tên gian tế kia giống như bị đánh đến rách toạc, bọn chúng cũng cam chịu nên nói hết mọi thứ. Theo như bọn chúng nói thì người thần bí kia đi ra ngoài đều mang theo mặt nạ, rất ít người thấy qua gương mặt thật của y. Không chỉ như thế, tính cách người này quái gở lạnh lùng, bình thường cũng không qua lại với quý tộc khác. Một người như thế lại có ý tốt thu nhận một đứa con rơi, thật sự hơi kì lạ. Nhưng mà nếu như y chính là cha của Bồ Nhật Cổ Đức vậy thì có thể giải thích được.

Trước mắt, Cố Thanh Ninh đang gặp nguy hiểm, nên càng sớm tìm ra manh mối thì sẽ sớm biết được thân phận của đối phương, chuyện này có giúp đỡ rất lớn trong việc nghĩ cách cứu Cố Thanh Ninh. Cho nên dù chỉ một chút manh mối nhưng Cố Trạch Mộ cũng không bỏ qua.

Năm đó, trận chiến Diệp Dương vô cùng thảm khốc, tử thương vô số, có không ít người mất tích trên chiến trường. Còn những tướng lĩnh cấu kết với Trịnh Đạc, sau khi xảy ra chuyện bọn chúng cũng chạy tới thảo nguyên. Người thần bí kia rất có thể là những người này.

Vì thế Cố Trạch Mộ bảo Hồng Thành đem tư liệu về những người này đến gian phòng của mình. Hắn cũng không để ý đến vết thương của mình mà cùng Hồng Thành tìm kiếm trong tư liệu mênh mông.

Năm đó, tướng lĩnh Đại Chu bắt tù binh là nữ tử ngoại tộc, gần như Phụng Triển đầu khen thưởng cho thuộc hạ của mình. Có đi đầu phần lớn bọn họ chỉ xem những nữ tử này là đồ chơi, rất hiếm khi để bọn họ sinh hài tử. Cho nên dựa theo manh mối này mà tìm, người được sàng lọc ra cũng không quá nhiều.

Hồng Thành lật từng tờ một, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng: “Thiếu gia, tra được rồi.”

Cố Trạch Mộ nghe vậy thì ngẩng đầu lên, Hồng Thành vội vàng cầm tài liệu kia tới đưa cho hắn.

Nhưng mà lúc Cố Trạch Mộ thấy rõ tên phía trên thì lại ngây ngẩn cả người.

Trên đó viết là... Phụng Kiệm.

Dựa theo tư liệu, năm đó Phụng Kiệm đã có một thị thiếp ngoại tộc, cũng hơi sủng ai, còn sinh cho hắn một nhi tử. Song, sau khi Phụng Kiệm hồi kinh cũng không dẫn nàng ta theo. Không lâu sau đó, nữ tử kia cũng dẫn theo hài tử mất tích. Nếu so sánh, hoàn toàn có thể đúng với thân thế của Bố Nhật Cố Đức.

Cố Trạch Mộ nhíu mày thật sâu.

Nếu như người này thật sự là Phụng Kiệm, vậy chỉ sợ chuyện này cũng không đơn giản như thế.

Đầu tiên, Phụng Kiệm đã chết từ lâu, thi thể của hắn do thân vệ tận mắt nhìn thấy, không thể nào có vấn đề được. Nếu như Bố Nhật Cố Đức thật sự là con của Phụng Kiệm, vậy người thần bí kia là ai?

Khoan đã, thi thể?

Bỗng nhiên Cố Trạch Mộ giật mình, đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một suy đoán to gan lại kinh khủng.

Năm đó, thi thể của Phụng Triển là do Phụng Kiệt mang về, theo lời hắn nói, đầu của Phụng Triển bị người ngoại tộc cắt lấy cầm đi. Hơn nữa sau khi hồi kinh thì thi thể đã hoàn toàn mục nát, vốn không thể phân biệt được. Y lại có thân phận quý giá, không thể nào để Ngỗ tác nghiệm thi vì thế sau khi sắp xếp lại đã vội vàng hạ táng.

Nếu như Phụng Triển chưa chết? Nếu như thi thể kia vốn không phải Phụng Triển mà chỉ là thể thân thì sao?

Cố Trạch Mộ hít sâu một hơi, thật ra nếu suy nghĩ kĩ lại thì chuyện này cũng có thể. Hơn nữa, đối phương có thể trợ giúp Trác Cách thống nhất toàn bộ thảo nguyên, người có năng lực tài hoa như thế ngoại trừ Phụng Triển ra, thật sự hắn không thể nghĩ ra ai khác.

Hồng Thành nhìn thấy sắc mặt của Cố Trạch Mộ thay đổi thì không nhận được mà hỏi: “Thiếu gia, có phải ngài đã đoán được người có thân phận thần bí kia là ai rồi không?”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ trở nên nghiêm túc, hắn thấy tình hình trước mắt vô cùng khó giải quyết. Cho dù hắn biết Cố Thanh Ninh chính là Phụng Trường Ninh, nhưng Phụng Triển có tin hay không? Cho dù y tin thì Cố Trạch Mộ cũng không dám cược y sẽ phát lòng lương thiện mà buông tha Cố Thanh Ninh.

Cố Trạch Mộ không trả lời Hồng Thành, chỉ nói: “Nếu như thật sự là y, chỉ sợ giờ phút này Thanh Ninh sẽ rất nguy hiểm!”

Hồng Thành sững sờ, chỉ thấy Cố Trạch Mộ chống đỡ thân thể đứng lên. Hắn vội nói: “Thiếu gia, trên người ngài còn bị thương đó. Ngài hãy nghỉ ngơi đi, chuyện tìm người giao cho thuộc hạ.”

Cố Trạch Mộ lắc đầu, không phải hắn không tin Hồng Thành. Nếu như đối phương là Phụng Triển thì lấy bản lĩnh của nhóm người Hồng Thành chắn sẽ không phải là đối thủ của y.

Cố Trạch Mộ không có ý định nói chuyện này cho người khác biết, dù sao càng ít người biết thì càng an toàn. Hơn nữa, Phụng Triển là người

mưu kế chông chát, lại thêm y quen thuộc Nghiệp Thành như thế, tất nhiên lúc này đã ra khỏi thành từ sớm.

Cố Trạch Mộ nghĩ như vậy, hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, phân phó Hồng Thành nói: “Chuẩn bị người ngựa, ra khỏi thành đi tìm.”

Hồng Thành vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu gia, vết thương của ngài...”

“Không sao.” Cố Trạch Mộ mấp máy: “Tính mạng của Thanh Ninh quan trọng hơn.”

Hồng Thành không lay chuyển được hẳn, đành phải thở dài đi xuống sắp xếp người ngựa.

Cố Trạch Mộ suy đoán không sai, lúc Cố Thanh Ninh hôn mê thì Phụng Triền đã nghĩ cách đưa nàng ra khỏi Nghiệp Thành. Lúc này bọn họ đang ở thôn trang lúc trước đã từng ở lại.

Ban đầu, khi Cố Thanh Ninh biết Phụng Triền chưa chết thì vô cùng vui vẻ và kích động. Nhưng sau khi biết y chính là lão sư thân bí của Trác Cách thì sự vui sướng này biến thành vui buồn đan xen. Có đi đâu sau khi Phụng Triền thề tuyệt đối sẽ không giúp Trác Cách đối phó Đại Chu, bây giờ lại có suy nghĩ cải tà quy chính, Cố Thanh Ninh lại mềm lòng.

Phụng Triền cũng biết mình đã làm sai chuyện, y cũng không giải thích, cứ tội nghiệp như thế đi theo sau lưng Cố Thanh Ninh. Đã nhiều năm như thế, Phụng Triền cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng lúc y nhìn về phía Cố Thanh Ninh thì vẫn y lại như lúc còn bé. Khi Cố Thanh Ninh nhìn thấy tóc đê đê đã xám trắng, khóe mắt có nếp nhăn, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nàng nhớ khi còn nhỏ Phụng Triền luôn gây rắc rối, mỗi lần gây họa, y sợ bị phụ thân quở trách nên sẽ lén tìm nàng. Y không xin tha thứ, cứ tội nghiệp đi sau lưng nàng, đến khi nàng hỏi mới nói ra. Lúc đó mới năm sáu tuổi, lại thêm dáng vẻ tuấn tú nên Phụng Trường Ninh rất khó quyết tâm

hung dữ với y. Cho dù biết nhóc con này nghịch ngợm gây sự, nhưng chỉ cần y dịu dàng kêu một tiếng “Tỷ tỷ” thì nàng sẽ từ bỏ nguyên tắc.

Vì mẫu thân mất sớm, gần như Phụng Trường Ninh xem Phụng Triển từ bé đến lớn. Cho dù biết y làm sai chuyện, cuối cùng nàng vẫn không đành lòng.

Nhưng mà chuyện bình thường này lại kích thích hộ vệ ở xung quanh.

Lần đầu nhìn thấy đại nhân lạnh lùng đi theo một tiểu cô nương cao chưa đến bả vai ngài ấy mà nịnh bợ, tiểu cô nương này vẫn kiêu ngạo không để ý tới làm người trong viện này muốn rơi cằm.

Đám hộ vệ không dám tin vào mắt mình, dù sao trước mặt bọn họ Phụng Triển luôn là người anh minh quả quyết lạnh lùng vô tình. Bây giờ mọi chuyện thay đổi, những hán tử xông pha khói lửa này hận không thể chột mù mắt mình.

Mấy người có quan hệ tốt với Bố Nhật Cổ Đức lén hỏi hần: “Chẳng lẽ tiểu cô nương này chính là chủ mẫu tương lai của chúng ta? Tuổi cũng hơi nhỏ nhỉ?”

Một người khác cũng hòa theo nói: “Đúng đó, hơn nữa nhìn đại nhân đối với nàng ta không hề giống như phu nhân của mình, rõ ràng là đón tổ tông trở về mà?”

Bố Nhật Cổ Đức cười khở trong lòng, chẳng lẽ không phải tổ tông sao? Hần đã chuẩn bị một hai ngày rồi, nhưng tiếng “Cô nãi nãi” kia lại ghen trong họng không nói ra được.

Song, sau khi đám người oán thàn, chiếc cằm rơi cộp cộp thì cũng đã quen thuộc.

Có đi đâu Cố Thanh Ninh vẫn chưa quen được. Nàng đã ở đây hai ngày, không biết bọn người tổ phụ sẽ lo lắng thế nào. Nàng quyết định đi tìm Phụng Triển nói chuyện.

Phụng Triển đang đọc sách trong thư phòng, khi thấy Cố Thanh Ninh đi đến thì nở nụ cười: “Tỷ, có chuyện gì sao?”

Cố Thanh Ninh do dự một chút, nàng cũng không quanh co lòng vòng với đệ đệ mình một tay nuôi nấng, nàng hỏi thẳng: “A Ngu, đệ định khi nào cho ta trở về?”

Nụ cười trên mặt Phụng Triển nhạt dần: “Sao tỷ tỷ đột nhiên nhắc đến chuyện này, có người bất kính với tỷ sao?”

“Không phải.” Trên mặt Cố Thanh Ninh toát ra vẻ lo âu: “Ta đã đi hai ngày rồi, nhất định tổ phụ rất lo lắng, nhất định ta phải trở về.”

Phụng Triển thấy sự lo âu trên mặt nàng không giống giả vờ, y trầm mặc một lát mới nói: “Tỷ tỷ, tỷ rời khỏi bọn họ hai ngày, nhưng tỷ đã rời khỏi đệ hai mươi năm rồi.”

“A Ngu...”

“Tỷ, đệ mới là đệ đệ của tỷ, là người thân duy nhất của tỷ, chẳng lẽ tỷ không hề muốn ở cùng với đệ sao?”

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Với ta mà nói thì mọi người đều là người thân, đệ đừng quên trong thân thể của ta chảy dòng máu của Cố gia. Cho dù tỷ đệ chúng ta nhận nhau, nhưng cuối cùng ta vẫn phải về phủ Uy Quốc công.”

“Tỷ tỷ muốn trở về rốt cuộc là muốn về phủ Uy Quốc công hay về bên cạnh đứa trẻ mồ côi Chiêm gia kia?”

Cố Thanh Ninh sững sờ.

Phụng Triển khẽ hừ một tiếng: “Đứa bé Chiêm gia kia không có chút huyết thống nào với tỷ tỷ, nhưng xem ra tỷ tỷ rất quan tâm hẳn.”

Lúc này Cố Thanh Ninh mới phản ứng kịp, Phụng Triển đang nói đến Cố Trạch Mộ, lòng của nàng nặng nề hẳn một cái. Nàng che giấu thân

phận của Cố Trạch Mộ vì nàng thật sự sợ Phụng Triển vẫn oán hận Tiêu Dận. Đến lúc đó hai người dùng bạo lực, đây là cảnh mà nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Phụng Triển thấy Cố Thanh Ninh không nói lời nào thì bắt đầu dùng lý lẽ thuyết phục nàng: “Tỷ, không phải đệ cố ý giữ lấy không cho tỷ trở về, nhưng mà tỷ có nghĩ tới chưa, bây giờ Nghiệp Thành giới nghiêm, cả thành đều đang tìm tỷ. Nếu như tỷ không hề có thương tích mà trở về, chẳng lẽ Uy Quốc công không nghi ngờ tỷ sao? Cho dù Uy Quốc công vẫn tin tưởng tỷ, vậy người ngoài thì sao? Đến lúc đó lời đồn nổi lên bốn phía, chỉ sợ tình cảnh của tỷ càng khó khăn hơn.”

Đây cũng là chuyện Cố Thanh Ninh vẫn luôn lo lắng.

Phụng Triển thấy Cố Thanh Ninh hơi dao động nên nói tiếp: “Còn nữa, tỷ có nghĩ tới không. Năm đó, người hãm hại đệ đã có thể liên kết với mấy bộ lạc lớn, lại có thể giả truyền mật chỉ, tạo ra chứng cứ, nhất định thân phận địa vị của người nọ không thấp. Có một người như thế ở sau lưng nhìn chăm chăm, chuyện này rất có thể để người nọ dùng sơ hở này mà áp chế Uy Quốc công.”

Nếu như trước đó Cố Thanh Ninh còn hơi do dự, sau khi nghe Phụng Triển nói như vậy thì lại hoàn toàn đâm trúng chỗ lo lắng của nàng. Nàng có thể bỏ qua lời đồn của người khác về mình, nhưng không thể khiến mình thành nhược điểm để người khác công kích phủ Uy Quốc công.

Phụng Triển lại thừa thắng xông lên: “Không thì thế này, trước hết tỷ tỷ cứ đi theo bên cạnh đệ, chờ đệ tra rõ thân phận của người này, biết rõ chân tướng năm đó sẽ cho tỷ tỷ trở về được không?”

Cố Thanh Ninh cũng không có cách nào chỉ có thể đồng ý. Cũng may Phụng Triển không từ chối chuyện nàng viết thư báo bình an cho Uy Quốc công biết.

Cố Thanh Ninh lo lắng trở về thì đúng lúc gặp Bố Nhật Cố Đức đến báo cáo chuyện với Phụng Triển.

Thật ra mấy ngày nay BỐ NHẬT CỐ ĐỨC luôn trốn tránh CỐ THANH NINH, không ngờ bây giờ không kịp chuẩn bị lại đụng phải đối phương. Hấn há to miệng nhưng mà tiếng gọi kia lại không ra khỏi miệng được.

Cố Thanh Ninh không nghĩ nhiều thế, nàng khẽ xoa cằm sau đó muốn rời khỏi.

Bố Nhật Cố Đức nhìn bóng lưng của nàng, dưới tình thế vội vã mà mở miệng kêu: “Cô nãi nãi đi thông thả.”

Suýt chút nữa Cố Thanh Ninh đã lao đảo ngã sắp xuống.

Đúng lúc Phụng Triển đi ra khỏi phòng: “...”

Mà sau khi BỐ NHẬT CỐ ĐỨC gọi ra thì quen thuộc hơn nhiều, hấn cười nói với Cố Thanh Ninh: “Nếu người có cần gì thì cứ tới tìm văn bối.”

Cố Thanh Ninh không biết sao lại thêm một cháu trai anh tuấn cao lớn, nàng chóng mặt rời đi.

Lúc này BỐ NHẬT CỐ ĐỨC mới bình tĩnh đưa tin tức vừa nhận được cho Phụng Triển.

Phụng Triển mở tờ giấy kia ra, nhưng sau khi thấy nội dung bên trong thì giữa lông mày lại nhíu lên.

Thì ra bỗng nhiên Trác Cách hạ lệnh bắt những người Đại Chu quanh thành thành Nguyệt Lượng kia. Chuyện này không có lý do nào, chỉ nghe nói trước khi Trác Cách hạ mệnh lệnh này thì đã từng mật đàm với tâm phúc Ô Ân mấy tiếng. Sau đó lại thấy mấy vị quý tộc hành động vô cùng vội vã, gần như khiến người ta không phản ứng kịp.

Người Đại Chu trong ngoài thành Nguyệt Lượng này một phần là người Đại Chu bình thường lưu vong tới, nhưng còn có một bộ phận là ám gian trong tay Phụng Triển. Bây giờ Trác Cách thừa dịp y ra ngoài lại đột nhiên dùng một chiêu như thế, rất khó để cho người ta không nghĩ nhiều.

Cũng may Phụng Triển đã có phòng bị, trước kia y từng chịu thiệt, đương nhiên bây giờ sẽ không phạm phải sai lầm giống vậy nữa, cho nên trong thành và trong vương đình đều là tai mắt của y. Cũng chính vì bọn họ kịp nhắc nhở mà đa phần ám gian đã trốn được, cũng không bị Trác Cách hốt gọn.

Sắc mặt Phụng Triển nghiêm túc: “Chuyện này xảy ra khi nào?”

Bố Nhật Cổ Đức nói: “Tính theo thời gian thì chắc bảy tám ngày rưỡi.”

Trên mặt Phụng Triển nở nụ cười lạnh: “Xem ra Trác Cách thật sự không nhịn được nữa rưỡi, chờ ta trở về sẽ tặng ông ta một món quà lớn.”

Nhưng vì xảy ra chuyện như thế nên Phụng Triển không thể không thay đổi kế hoạch của mình, chuẩn bị lên đường trở về thành Nguyệt Lượng. Y suy nghĩ một chút sau đó sắp xếp mọi việc xong xuôi.

Sau khi y bàn giao xong, Bố Nhật Cổ Đức cũng không rời đi, trái lại có vẻ muốn nói lại thôi. Phụng Triển hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Bố Nhật Cổ Đức lộ vẻ mặt kì lạ: “Kỳ Nhã rời nhà đi ra ngoài.”

Kỳ Nhã là cháu gái ngoại mà Trác Cách yêu thương nhất, cũng là viên minh châu quý giá nhất của thành Nguyệt Lượng. Từ bé nàng ngoan ngoãn lanh lợi, lúc nhìn thấy Phụng Triển luôn ngọt ngào kêu một tiếng “Ông”. Phụng Triển cũng quan tâm đứa bé này nhiều hơn một chút: “Xảy ra chuyện gì?”

Bố Nhật Cổ Đức mới nói: “Nàng không tán thành Vương hãn làm thế, nhưng mà Vương hãn không để ý tới nàng, trái lại còn quở trách nàng một phen. Trong lúc không cam lòng thì nàng đã lờ đi thành Nguyệt Lượng, nói là muốn đi tìm ngài.”

Phụng Triển không ngờ vì nguyên nhân này, y giật mình một hồi mới nói: “Tiểu cô nương này chỉ tùy hứng thôi, qua một hai ngày sẽ không chịu được mà trở về. Cho dù ở bên ngoài thì nó cũng mang theo tiền bạc và hộ

vệ, sẽ không chịu khổ gì nữa.” Có lẽ vì tìm được tỷ tỷ nên Phụng Triền hiềm khi dụ dàng một lần, y an ủi một câu: “Đừng lo lắng.”

Suýt nữa Bõ Nhật Cổ Đức đã bị câu an ủi này làm cho cần đầu lưỡi, nhưng dù sao hẳn cũng đề sự lo lắng này xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171

Thư của Cố Thanh Ninh nhanh chóng được đưa đến Soái phủ, Uy Quốc công đang ở trong phủ chờ tin, ông lập tức cho người đi đầu tra ngu ồn gốc của phong thư này. Người đưa thư là một hài tử không lớn tuổi lắm, hẳn nhìn thấy Uy Quốc công đã bị dọa sợ, cũng không nói rõ đáng về người đưa thư cho hắn. Manh mối này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gãy mất.

Uy Quốc công không thể làm gì khác hơn là mở thư ra, đi đầu ngoài dự đoán của ông là thư này lại do chính Cố Thanh Ninh viết.

Trong thư nói bây giờ nàng đang ở một nơi an toàn, qua một thời gian sau sẽ trở về, bảo bọn họ đừng lo lắng. Nội dung của phong thư này cũng không ngắn, song lại không nói người bắt nàng là ai, cũng không nói rõ muốn làm gì nàng, giống như chỉ là một phong thư nhà bình thường mà thôi.

Sau khi Uy Quốc công xem xong thì cũng không để lộ ra, ông chỉ phái người gọi Cố Vĩnh Hàn và Cố Trạch Mộ về.

Cũng không phải ông thật sự tin lời Cố Thanh Ninh nói trong thư, nhưng bọn họ đã lật ngược Nghiệp Thành này lên mà không thể tìm được Cố Thanh Ninh. Cố Trạch Mộ ở ngoài thành cũng không tìm được bất kỳ manh mối gì, khả năng lớn là đối phương đã trốn từ lâu, vốn không cần mạo hiểm mà đưa bức thư này.

Lúc này Cố Trạch Mộ đã tra được chút manh mối, hẳn nhận được tin của Uy Quốc công thì lập tức phân phó Hồng Thành tiếp tục đi đầu tra, còn mình thì chạy về.

Cố Vĩnh Hàn đã xem hết phong thư này, đương nhiên y không tin Cố Thanh Ninh sẽ chủ động đi theo người lạ. Y vẫn chắc rằng nàng bị người ta uy hiếp, la hét muốn đánh thành Nguyệt Lượng cứu nữ nhi trở về. Cố Vĩnh Hàn bị Uy Quốc công mắng một phen với bình tĩnh lại.

Không phải Uy Quốc công không lo cho cháu gái, nhưng ông cân nhắc nhiều hơn. Đương nhiên phải tìm người, nhưng lại không thể giống trống khua chiêng tìm như thế, chỉ có thể âm thầm từ từ tìm. Nếu bị người có ý xấu biết được, cho dù mai này Cố Thanh Ninh trở về có lẽ sẽ phải đối mặt với rất nhiều lời đê bỉ, tổn thương với nàng cũng không nhỏ.

Thật vất vả mới thuyết phục được Cố Vĩnh Hàn, Uy Quốc công thở dài một hơi, mới biết Cố Trạch Mộ đã trở về.

Sau khi Cố Trạch Mộ nghe ông nói xong thì cầm lá thư xem một lúc lâu.

Uy Quốc công hỏi: “Trạch Mộ, con nghĩ thế nào?”

Cố Trạch Mộ trầm mặc một hồi mới nói: “Thư này do Thanh Ninh tự tay viết, hơn nữa giọng điệu rất tự nhiên, không hề giống bị ép viết.”

Uy Quốc công gật gật đầu: “Còn gì nữa không?”

“Con cũng nghĩ giống ngài, đối phương không cần vẽ vời thêm chuyện đưa phong thư này đến. Cho nên mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chắc là bây giờ Thanh Ninh đã tạm thời an toàn.”

“Đúng là như thế.” Uy Quốc công nói xong lại hơi nghi ngờ mà hỏi: “Nhìn qua có vẻ đối phương không có ác ý với Thanh Ninh, nhưng ta nghĩ mãi không rõ vì sao y lại muốn bắt Thanh Ninh chứ?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào bức thư.

Uy Quốc công thấy thế thì hỏi: “Từ trước đến nay Thanh Ninh thông minh, con nói có phải con bé để lại ám ký gì trong bức thư này không?” Dù sao nếu Cố Thanh Ninh chỉ báo bình an thì không cần nói nhảm nhiều như thế.

Lúc này Cố Trạch Mộ mới lấy lại tinh thần, hấn dờ mắt đi: “Con không phát hiện, ngài đã nhìn ra gì sao?”

Uy Quốc công thở dài: “Không có, trước khi con qua đây ta đã cần phong thư này lật qua lật lại xem mấy lần, đây chỉ là một phong thư nhà báo bình an mà thôi.”

Sau khi nói xong chuyện này, Cố Trạch Mộ đi về thư phòng của mình. Thật ra hẳn lừa Uy Quốc công, đúng thật là Cố Thanh Ninh giấu vài thứ trong bức thư này. Có đi đâu ám ngữ này chỉ có Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ biết.

Đây là chuyện sau khi Cố Trạch Mộ đi Sung Châu, lúc đó hai người hai gửi thư qua lại, có vài việc bí mật của hai người không tiện nói rõ trong thư tránh cho người ngoài phát hiện. Vì thế hai người thiết kế ám ngữ chỉ có bọn họ biết.

Ở trong thư, Cố Thanh Ninh nói cho Cố Trạch Mộ biết người thân bí kia chính là Phụng Triển, lại nói năm đó trong chuyện của Phụng Triển có nội tình. Lúc này nàng và Phụng Triển đi vương đình bộ lạc Cát Nhan để đi điều tra chân tướng chuyện này.

Ám ngữ trong thư cũng không nhiều, Cố Trạch Mộ suy nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Đợi đến khi hắn vừa ra khỏi cửa phòng thì gặp được Hồng Thành. Hồng Thành nói với hắn, bọn họ đã tìm được thôn trang sau khi Cố Thanh Ninh bị bắt đã ở đó, nhưng lúc này người đã đi rồi.

Ánh mắt Cố Trạch Mộ cứng lại, không hề do dự nói: “Đi.”

“Haiz! Thiếu gia, vết thương của ngài...”

Hồng Thành còn chưa nói xong, Cố Trạch Mộ đã đi về phía chuồng ngựa. Hồng Thành bất đắc dĩ thở dài cũng chỉ có thể theo sau.

Đến lúc đoàn người bọn họ đi đến thôn trang thì đã rất muộn rồi, Hồng Thành đã cho người trấn giữ viện tử kia từ sớm. Cố Trạch Mộ đi vào, ánh mắt nhìn một vòng trong phòng, cuối cùng nhìn trên giường. Hắn xốc ván giường lên, quả nhiên bên trong phát hiện một phong thư.

Trong thư nói hết chuyện Phụng Triễn đã trải qua vào năm đó, Cố Trạch Mộ lập tức rơi vào trầm tư.

Không ai biết rõ hơn hẳn rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, nếu như Phụng Triễn không nói dối thì người có thể làm được chuyện này cũng không nhiều. Mà lúc này, cái tên đầu tiên nhảy lên trong đầu Cố Trạch Mộ chính là Khang Diệp.

Hắn biết quan hệ giữa Khang Diệp và Phụng Triễn cũng không hòa hợp, hai người là văn thần võ tướng, đương nhiên lập trường khác biệt. Khang Diệp cảm thấy Phụng Triễn quá cuồng ngạo, mà Phụng Triễn cảm thấy Khang Diệp lại quá dối trá, trừ đi đầu đó ra, giữa hai người không có xích mích gì nhiều. Nói đúng ra hai người rất ít gặp nhau, nếu đây thật sự là Khang Diệp làm, vậy thì sao ông ta phải phí công hãm hại Phụng Triễn như thế?

Cố Trạch Mộ lắc đầu, chỉ cảm thấy nội tình chuyện này phức tạp hơn hẳn nghĩ nhiều.

Hắn không cố chấp chỉ tập trung vào Khang Diệp nữa mà điểm mấy người có khả năng trong đầu một lần. Sau đó, hắn quyết định viết phong thư để Hông Thành gửi cho Hông Tùng Nguyên, để ông ấy đi đi đầu tra mấy người này.

Sau khi làm xong những chuyện này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, vì sắc trời đã tối nên bọn họ không trở về Nghiệp Thành mà quyết định ở lại chỗ này.

Hông Thành cũng thừa dịp này đi tìm hiểu tin tức của thôn dân xung quanh. Hắn vốn có gương mặt thật thà, người ngoài cũng sẽ không đề phòng hắn. Những thôn dân kia chỉ nói chuyện với hắn một chút thì dường như đã nói hết tình hình lúc đó ra.

Từ sự miêu tả của bọn họ thì người thần bí kia đối với Cố Thanh Ninh rất tốt, cũng không hạn chế hành động của nàng.

Hồng Thành cảm thấy hơi khó hiểu một chút. Vì Cố Trạch Mộ đã biết người kia là Phụng Triển cho nên cũng biết có lẽ Phụng Triển đã nhận ra thân phận của Cố Thanh Ninh nên sẽ không tổn thương nàng.

Hồng Thành tưởng rằng sau khi Cố Trạch Mộ nghe xong tin tức này thì sẽ thoải mái bình tĩnh trở về dưỡng thương, ai ngờ hẳn không hề có ý định trở về.

Hồng Thành không nhịn được mà nói: “Bây giờ Cố tiểu thư đã an toàn rồi, không thì ngài hãy về trước dưỡng thương cho tốt hãy đi tìm nàng. Nếu không Cố tiểu thư biết cũng sẽ lo lắng.”

Cố Trạch Mộ nhìn thoáng qua vết thương trên vai, mấy hôm nay vì bồn ba khắp nơi nên vết thương lại chuyển biến xấu. Chuyện này lại khiến hẳn nhớ đến lúc dưỡng thương ở chung với Cố Thanh Ninh.

Trong vẻ lạnh nhạt như băng của nàng lại ẩn lời quan tâm, biểu lộ hung ác thay thuốc cho hẳn nhưng động tác rất dịu dàng. Sự tương phản này làm cho trái tim Cố Trạch Mộ cũng rung động theo.

Sau khi trùng sinh, mặc dù Cố Trạch Mộ muốn nối lại tình duyên với Cố Thanh Ninh nhưng nàng vẫn luôn từ chối. Thời gian dài, Cố Trạch Mộ cũng sẽ hoài nghi, phải chăng hẳn không nên cố chấp, song hẳn lại không bỏ Cố Thanh Ninh xuống được. Quan hệ của hai người giảm co đến bây giờ, để cho hẳn thấy ngoài vẻ ngoài cứng rắn thì nàng lại không để ý mà để lộ ra sự dịu dàng và quan tâm.

Hồng Thành thấy Cố Trạch Mộ dao động thì nói tiếp: “Ngài hãy ở đây bình tĩnh dưỡng thương, thuốc hạ đi tìm manh mối tiếp. Chờ sau khi ngài khỏe lại thì chúng ta đi cứu Cố tiểu thư.”

Sau khi Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần thì lập tức lắc đầu: “Không cần, ta biết nàng ở đâu.” Hẳn nghĩ đến chuyện bây giờ Cố Thanh Ninh đang ở cùng Phụng Triển thì bỗng nhiên hẳn dừng lại, cuối cùng thỏa hiệp. “Được rồi, ta nghe người, chờ mấy ngày nữa sẽ đi.”

Mặc dù Hồng Thành cảm thấy hơi khó hiểu, hắn không biết Cỗ Trạch Mộ Cỗ Thanh Ninh đang ở đâu từ lúc nào, nhưng mà khi thấy Cỗ Trạch Mộ dường ý chịu dưỡng thương thì hắn cũng quên sự không thích hợp đó. Hồng Thành thở phào một hơi.

Lúc này, Phụng Triển đang cùng Cỗ Thanh Ninh cưỡi ngựa dạo bước trên thảo nguyên.

Vốn dĩ Phụng Triển muốn cho Cỗ Thanh Ninh thoải mái một chút, cho nàng ngồi xe ngựa nhưng lại bị nàng từ chối.

Nếu là Phụng Trường Ninh lúc trước, cho dù nàng biết võ nghệ song cũng là quý nữ được nuông chiều, phải cưỡi ngựa lặn lội đường xa đường thiên không thể. Có đi đâu, Cỗ Thanh Ninh hôm nay đã hoàn toàn khác biệt. Mấy năm nay nàng vẫn dùng tiêu chuẩn của quân doanh mà yêu cầu mình, lại thêm sau khi tới Nghiệp Thành cũng không lười biếng bỏ huấn luyện, cho nên cưỡi ngựa đi đường cũng không tính khó khăn.

Đương nhiên, Cỗ Thanh Ninh yêu cầu cưỡi ngựa không chỉ vì đi đường thuận tiện. Gần như cả hai đời của nàng đều sinh ra và lớn lên ở kinh thành, chưa từng được ra thế giới bên ngoài. Bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội này, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

Phụng Triển thấy thế thì cố ý đi chậm lại một chút, có đôi khi còn tá túc trong nhà dân du mục.

Dân tộc du mục trời sinh hào sảng hiếu khách, mỗi lần đều sẽ nhiệt tình chiêu đãi bọn họ. Cho dù bọn họ là ngoại tộc hay là người Đại Chu thì đều đối đãi rất chân thành. Chuyện này thật sự ngoài dự đoán của Cỗ Thanh Ninh, nàng tưởng rằng hai tộc nhiều năm chiến loạn đã kết thâm cừu đại hận từ lâu. Cho dù những người dân du mục này không hận người Đại Chu thì cũng rất có thể đuổi bọn họ đi, không ngờ đối phương lại không hề tỏ vẻ không vui.

Phụng Triển nghe thấy sự khó hiểu của Cỗ Thanh Ninh thì tỏ vẻ thờ dãi thương xót: “Từ khi được sinh ra thì người ngoại tộc đã phải đứng trước hoàn cảnh khắc nghiệt của thảo nguyên, bọn họ đã có thói quen tranh đấu

từ lâu. Theo bọn họ nghĩ, chiến tranh giữa hai tộc thật ra cũng giống bọn họ bảo vệ bầy cừu mà đấu với sói thôi. Mà trên đại thảo nguyên mệnh mông này, ngoại trừ tộc nhân thì bọn họ rất hiếm khi thấy người sống, cho nên bọn họ vô cùng đơn thuần. Có đôi khi đệ cảm thấy ở trên thảo nguyên còn tự tại hơn ở kinh thành nhĩ ầu.”

Thật ra Cố Thanh Ninh cũng có suy nghĩ như thế, nàng nhìn xuyên qua đồng lửa thấy đám thanh niên vừa múa vừa hát, trên mặt cũng nở nụ cười.

Một chàng trai ngoại tộc cũng quan sát Cố Thanh Ninh rất lâu, thấy nàng mỉm cười thì lấy hết dũng khí đi qua. Hắn dùng tiếng Đại Chu lấp ba lấp bấp hỏi: “Nàng... nàng muốn... Nhảy, nhảy múa không?”

Cố Thanh Ninh sửng sò, mặt Phụng Triển đã đen thui thay nàng từ chối: “Không nhảy!”

Thanh niên kia nóng nảy nói liên tục “Bùm bùm” lời nói ngoại tộc, dường như Phụng Triển càng tức giận hơn, cũng dùng tiếng ngoại tộc để đáp trả.

Hai người nói qua nói lại, nói h ồi lâu, cuối cùng Phụng Triển đứng thẳng dậy, đi đến chính giữa với thanh niên kia đúng là muốn đấu vật. Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay ồn ào, đám người chừa lại sân bãi, còn có không ít thiếu nữ ngoại tộc ủng hộ thanh niên kia.

Cố Thanh Ninh không hiểu, nàng nhìn về phía Bồ Nhật Cố Đức vẫn im lặng bảo vệ mình: “Bồ Nhật Cố Đức, người biết bọn họ vừa nói gì không?”

Bồ Nhật Cố Đức muốn nói lại thôi, có vẻ vô cùng phiền não. Nhưng vì Cố Thanh Ninh hỏi nên cuối cùng hắn vẫn nói: “Thanh niên kia nói, cho dù đại nhân là phụ thân của người thì cũng không thể ngăn cản mong muốn của người. Đại nhân rất tức giận, nên... Nên...”

Cố Thanh Ninh ngây ngốc một chút, lập tức không nhịn được mà bật cười. Thời gian dần trôi qua, tiếng cười càng to hơn, cuối cùng nàng ôm bụng cười ha ha.

Không bao lâu sau, Phụng Triển đã thuần thực vật ngã thanh niên kia, thật sự trút được cơn giận. Y tỏ ra thoải mái đi tới, lại đứng lúc trông thấy Cố Thanh Ninh cười đến chảy nước mắt. Y khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Trong lòng Bồ Nhật Cố Đức hoảng sợ, vội vàng tìm cơ chạy trốn.

Phụng Triển cũng không để ý đến hắn, y ngẩng xuống bên cạnh Cố Thanh Ninh lần nữa. Thanh niên kia uất ức không phục nhìn bọn họ, nhưng vì tài nghệ không bằng người nên tức giận rời đi. Phụng Triển hừ lạnh một tiếng, có vẻ vô cùng đắc ý.

Cố Thanh Ninh vừa nhìn thấy nét mặt của y thì không nhịn được nữa lại bật cười.

Phụng Triển không hiểu mà hỏi: “Rốt cuộc tở tở cười gì?”

Cố Thanh Ninh xoa xoa gương mặt mỗi như, nàng cũng không dám nói ra chân tướng. Nàng biết từ nhỏ Phụng Triển vừa sĩ diện lại thù dai, nếu y biết bị Cố Thanh Ninh biết chuyện mất mặt thì người mất báo là Bồ Nhật Cố Đức sẽ không được yên. Người ta có ý tốt làm phiên dịch cho mình, nàng không thể bán đứng hắn được.

Cố Thanh Ninh không nói, Phụng Triển cũng không hỏi tiếp, trái lại nói: “Ngày mai có chợ đen trên thảo nguyên, tở có muốn đi xem không?”

“Chợ đen?” Cố Thanh Ninh ngạc nhiên, đương nhiên chưa từng nghe nói qua.

Phụng Triển giải thích với nàng, trên thảo nguyên có không ít thương đội qua lại, cách một thời gian bọn họ sẽ mở phiên chợ ở mấy bộ tộc. Lâu dần thì tạo thành thói quen, mấy bộ tộc tới gần sẽ cưỡi ngựa chạy tới trao đổi chút nhu yếu phẩm, lá trà, muối, còn có những thứ linh tinh. Chắc chắn nó không bằng ở Nghiệp Thành nhưng dù sao cũng mới mẻ và náo nhiệt.

Cố Thanh Ninh nghe xong thì cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vì chỗ kia cũng không xa nên sáng sớm hôm sau, hai người dẫn theo mấy tên hộ vệ đi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172

Vì chợ đen rất hỗn loạn nên Phụng Triễn đeo mặt nạ lên lần nữa, cũng cố ý bảo Cố Thanh Ninh đeo mạng che mặt lên.

Ở đây phần lớn là lấy vật đổi vật, bình thường người ngoại tộc sẽ dùng da lông hoặc bò dê để đổi nhu yếu phẩm như lá trà và muối. Hai bên khoa tay múa chân cò kè mặ cả vô cùng náo nhiệt.

Giao dịch này kéo dài hơn mười ngày, mỗi ngày đều có không ít bộ lạc lục tục từ khắp nơi chạy tới. Có những bộ lạc xa xôi quyết định chở toàn bộ bộ lạc tới. Ở xung quanh có không ít lều vải rải rác, còn có dê bò ngựa giống như một phiên chợ cỡ lớn.

Phụng Triễn và Cố Thanh Ninh lẫn trong đám người, mấy tên hộ vệ giữ khoảng cách ở phía sau.

Cố Thanh Ninh nhìn thoáng qua Bùi Ngự vẫn theo sát bên cạnh mình, nói: “Người đi dạo chơi đi, ta không sao.”

Bùi Ngự cố chấp lắc đầu.

Từ sau khi Phụng Triễn biết thân phận của Cố Thanh Ninh, Bùi Ngự cũng trở về bên cạnh nàng lần nữa. Song, trước đó nàng đã có bài học, bây giờ chỉ cần bước chân ra khỏi cửa thì sẽ đi theo thật sát bên cạnh Cố Thanh Ninh, tuyệt đối không dám cách quá xa.

Cố Thanh Ninh thở dài, trong lòng vừa cảm động vừa bất đắc dĩ. Lúc này đã đi dạo được một lúc, nàng nói với Phụng Triễn rằng muốn trở về

Vốn dĩ Phụng Triễn cũng chỉ dẫn nàng đi qua đây xem đi đâu mới lạ, bây giờ thấy nàng muốn về nên cũng đồng ý. Ai ngờ lúc bọn họ mới ra khỏi chợ đen thì đã xảy ra chuyện.

Một người Đại Chu có dáng dấp bình thường cần trường kiếm xông về phía Phụng Triễn, cũng may Bùi Ngự phản ứng kịp, rút đao bên tay chặn

đối phương.

Mà lúc này, ở nơi khác cũng có mấy thích khách chạy tới. Bọn người Bối Nhật Cố Đức vội vàng chạy tới bảo hộ Phụng Triển và Cố Thanh Ninh.

Phụng Triển nhíu mày rút kiếm ra, bảo vệ Cố Thanh Ninh ở sau lưng.

Dường như người kia cũng nhìn ra Phụng Triển quan tâm Cố Thanh Ninh nên đánh thẳng về phía nàng. Ai ngờ Cố Thanh Ninh cũng không phải loại người đứng phía sau cần người ta bảo vệ, nàng lấy một thanh kiếm trong tay hộ vệ, phối hợp ăn ý với Phụng Triển, đánh cho đối phương liên tục lui về sau.

Ai dè những thích khách này lại không từ bỏ, trái lại càng tấn công dữ dội hơn.

Cuối cùng, do Cố Thanh Ninh quá ít kinh nghiệm, không cẩn thận đã để lộ nhược điểm. Thích khách kia lập tức nắm lấy cơ hội, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía Cố Thanh Ninh.

“Cẩn thận!”

Phụng Triển gần như vô thức ngăn trở thay Cố Thanh Ninh, ai ngờ thích khách kia chỉ dùng chiêu giả. Một tay thích khách kia rút chủy thủ ra đâm về phía Phụng Triển. Phụng Triển phản ứng kịp, chủy thủ lướt sát gò má y. Chủy thủ kia mang theo hàn quang, cắt đứt dây thừng trên mặt nạ của Phụng Triển.

Chỉ nghe thấy “Vút” một tiếng, mặt nạ trên mặt Phụng Triển theo âm thanh đó rơi xuống đất.

Ai ngờ thích khách kia thấy mặt của Phụng Triển thì lại ngây ngẩn cả người.

Đương nhiên Phụng Triển sẽ không bỏ qua cơ hội này, kiếm trong tay không hề ngừng mà đâm đi. Mặc dù thích khách kia phản ứng kịp nhưng cánh tay vẫn bị đâm bị thương, y vội vàng hô to một tiếng: “Rút lui!”

Những thích khách còn lại nghe thấy câu này thì biến đổi chiêu thức, bỏ chạy khắp nơi. Tình thế hai phe lập tức xoay chuyển, bây giờ Phụng Triển không muốn buông tha, y muốn bắt người lại.

Song, những thích khách này được huấn luyện nghiêm chỉnh, người bên phía Phụng Triển quá ít, muốn bắt hết bọn chúng đương nhiên là không thể. Vì thế, y tập trung mục tiêu vào tên thích khách cậ̀m đầu kia. Ngay lúc đó, trên người thích khách kia lại có thêm người vết thương, dường như người nọ bị kích động ra sát ý, lập tức đánh lui bọn người Bồ Nhật Cổ Đức.

Cũng may người nọ không tức giận đến mức muốn giết chóc, y bắt lấy sơ hở này mà nhanh chóng trở mình lên ngựa, xông ra ngoài.

Vốn dĩ Phụng Triển muốn dẫn người cưỡi ngựa đuổi theo, nhưng y lại sợ một mình Cổ Thanh Ninh ở đây sẽ gặp nguy hiểm nên từ bỏ.

Đợt ám sát này chẳng hiểu ra sao, kết thúc càng khó hiểu, nhưng mà Phụng Triển cũng quen từ lâu. Dù cho y ít giao du với bên ngoài, song chuyện ám sát này cũng là chuyện thường ngày. Người ngoại tộc, người Đại Chu đâu có, y cũng lười đi truy cứu từng người.

Vì thế, y trấn an Cổ Thanh Ninh một chút, rồi như không xảy ra việc gì mà dẫn nàng trở về.

Sau khi Kỳ Nhã rời nhà trốn đi thì giống như con chim nhỏ được thả khỏi lồng. Trác Cách cũng phái người tìm nàng, nhưng nàng lại hờn dỗi không quay về. Trác Cách cũng không thể bắt nàng được, nên chỉ để hộ vệ bảo vệ nàng, tùy ý nàng đi.

Vốn dĩ Kỳ Nhã muốn đi tìm Phụng Triển và Bồ Nhật Cổ Đức, có đi đâu thảo nguyên mê mông, nàng không tìm được tung tích của đối phương. Cuối cùng, nàng quyết định đi chơi. Nàng cũng biết bên đây có chợ đen, lúc này mới tò mò chạy tới. Ai ngờ chưa tìm được chợ đen lại nhặt được một người trên đường.

Trên người của người này đầy vết thương bị ngựa chỏ đi, hộ vệ của Kỳ Nhã phát hiện nên kéo xuống xem xét. Kỳ Nhã giật nảy mình: “Chủ quán sủi cỏ?”

Gương mặt này chính là Lâm Vũ, trước đó y mở quán sủi cỏ ở thành Nguyệt Lượng. Lúc này trên người y lại có đầy vết thương, y cũng đã hôn mê bất tỉnh, cũng may còn hơi thở yếu ớt. Trước đó, y nói muốn tham gia hôn lễ của biểu đệ, mà bây giờ lại xuất hiện trên thảo nguyên với dáng vẻ thế này. Chắc là không may gặp phải cường đạo nên vất vả lắm mới thoát được một mạng.

Vì là người quen, đương nhiên Kỳ Nhã không thể không quản. May mà vết thương trên người Lâm Vũ đều là ngoại thương, trên người bọn hộ vệ đều mang theo kim sang dược. Sau khi băng bó đơn giản cho y thì đến nhà dân du mục gần đó tạm thời ở lại.

Kỳ Nhã tìm nữ nhi của dân du mục lau vết máu trên mặt Lâm Vũ, ai ngờ cô bé kia vừa đi bao lâu vải không bao lâu thì đã hoảng sợ thất thố chạy ra nói mặt của người kia đã nứt ra.

Kỳ Nhã khó hiểu đi theo cô bé kia vào lều vải, lúc này mới thấy trên mặt Lâm Vũ hơi lạ. Nàng đưa tay sờ lên, sau đó kéo tấm mặt nạ da người kia xuống, phía dưới là khuôn mặt tái nhợt nhưng lại vô cùng tuấn tú. Cô bé ở bên cạnh không nhìn được mà khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi.

Kỳ Nhã lại nhíu mày, gương mặt này thật sự quá quen thuộc. Nàng nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn.

Nếu như gương mặt này già nua một chút, lại có thêm vết sẹo...

“Ông!”

Kỳ Nhã lẩm bẩm nói, mà sau khi nàng nói ra lời này thì cảm giác càng lúc càng giống. Nếu nói người này là con của Phụng Triển thì cũng không hề sai.

Mặc dù không biết đối phương có thân phận gì, vì sao lại đeo mặt nạ da người ẩn nấp ở thành Nguyệt Lượng, nhưng chỉ vì gương mặt giống Phụng Triển đến bảy tám phần này thì nàng cũng sẽ phải cứu sống y.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173

Lúc Phụng Linh tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người đều đau đớn. Y mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một gian lều vải. Y vừa định động dậy đã nghe một giọng nữ quen thuộc nói: “Người đừng lộn xộn, vất vả lắm ta mới có thể băng bó kỹ cho người. Một hồi người động thì vết thương lại rách ra.”

Phụng Linh sững sờ nhìn về phía phát ra âm thanh thì mới phát hiện là Kỳ Nhã. Y há to miệng, đột nhiên cảm thấy trên mặt hơi khác lạ, sắc mặt lập tức căng thẳng.

Kỳ Nhã cũng đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng Phụng Linh, nàng quơ quơ tấm mặt nạ kia trước mặt y: “Người đang tìm cái này à?”

Thân thể của Phụng Linh lập tức căng thẳng, nhưng y ý thức được Kỳ Nhã không có ác ý với mình, vì thế dần bình tĩnh lại.

Kỳ Nhã tò mò nhìn mặt y mà hỏi: “Người là ai? Sao lại bị trọng thương ngất xỉu trên thảo nguyên?”

Phụng Linh lập tức nghĩ đến chuyện xảy ra trên chợ đen lúc trước.

Y đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc sau mặt nạ kia người thần bí có gương mặt thế nào. Nhưng y không ngờ được, đó là một gương mặt quen thuộc đến mức làm y hoảng sợ.

Trong giây phút đó, trong đầu Phụng Linh trống rỗng. Nếu không phải như thế thì y cũng không bị đối phương làm bị thương. Mặc dù y liêu mạng trốn thoát, nhưng tâm trạng lại rối loạn. Y vốn không tin, song đôi mắt y đã nhìn thấy tất cả, đã nói rõ với y.

Phụng Triển chính là lão sư của Trác Cách, là người thần bí giúp đỡ Trác Cách thống nhất thảo nguyên.

Kết luận này thật sự quá buồn cười! Vô cùng buồn cười!

Phụng Linh nghĩ đến mình lúc trước, từ sau khi mình được đón vào bản gia thì y đã biết sau này mình phải trở thành người thế nào. Từ nhỏ đến lớn y liêu mạng cố gắng tập võ, lập công vì muốn đến gần người này, vì sự hi vọng của cô mẫu và biểu huynh, vì khôi phục vinh quang trước kia của Phụng gia lần nữa.

Có đi đâu, sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia thì tất cả đều biến thành bọt nước.

Niềm tin vững chắc trong lòng y cũng sụp đổ.

Kỳ Nhã lại hiểu lầm sự im lặng của Phụng Linh. Từ khi nàng nhìn thấy gương mặt của Phụng Linh thì vẫn luôn nghi ngờ quan hệ giữa y và Phụng Triễn. Bây giờ thấy sắc mặt buồn bã khó che giấu của Phụng Linh, nàng lại không thể khống chế suy nghĩ của mình.

Dưới góc nhìn của nàng, chắc hẳn Phụng Linh là con trai của Phụng Triễn, nhưng mà không biết vì sao năm đó Phụng Triễn lại bỏ rơi mẹ con bọn họ. Nhiều năm qua đi, Phụng Linh tìm được tin tức của Phụng Triễn, y không ngại đi ngàn dặm tìm cha. Đáng tiếc sau khi y hao hết công sức tìm đối phương thì đối phương lại không nhận y. Vì thế y bị đả kích rất lớn, mình đầy thương tích lang thang trên thảo nguyên.

Phụng Linh chưa hề nói một chữ, song Kỳ Nhã đã thay y tưởng tượng ra thân thế bi thảm vạn phần. Dù sao gần đây trong thoại bản của Đại Chu truyền tới đều như thế...

Thật sự thâm tâm!

Vì thế, lúc Phụng Linh cố gắng thu lại cảm xúc mà tìm lý do lừa gạt Kỳ Nhã thì lúc y ngẩng đầu lên lại thấy Kỳ Nhã nhìn y với vẻ thương xót.

Phụng Linh: “???”

Kỳ Nhã: “Người không cần nói, ta hiểu cả. Nhất định ta sẽ giúp người!”

Phụng Linh: “...”

Phụng Linh nhìn ánh mắt sáng rực của Kỳ Nhã, mặc dù không biết nàng đã biết cái gì, nhưng tốt xấu gì y cũng không cần kiểm cố lừa gạt nàng nữa. Vì thế Phụng Linh ngoan ngoãn ngậm miệng, xem như ngầm thừa nhận.

Kỳ Nhã thấy thế thì càng tin chắc vào suy đoán của mình, nàng nói: “Trước tiên người hãy dưỡng thương cho tốt đi, chuyện còn lại chờ người khỏe hãy nói. Đừng lo lắng.”

Phụng Linh cảm nhận được sự quan tâm đơn thuần của Kỳ Nhã, không biết sao trong lòng lại cảm thấy hơi áy náy.

Y mấp máy môi: “Ừm.” Sau khi dừng một chút y lại nói: “Cảm ơn người, công chúa điện hạ.”

Kỳ Nhã đang muốn rời khỏi lâu vãi, khi nghe thấy y nói thế thì trên mặt lại nở nụ cười, đuôi mắt cong lên. Nàng vốn xinh đẹp, lúc này lại càng lóa mắt làm cho người ta không dời mắt được.

Phụng Linh nhìn thấy ngây ngẩn cả người, đến khi nàng rời khỏi lâu trại thì mới hoàn hồn lại. Đột nhiên y cúi đầu, tai cũng đỏ lên.

Phụng Triển dẫn theo Cố Thanh Ninh về bộ lạc lúc trước. Y không để chuyện ám sát khi nãy ở trong lòng, mà chuẩn bị lên đường về thành Nguyệt Lượng.

Tin tức mới nhất từ bên kia truyền tới, mặc dù Trác Cách phái người bắt nhóm người lại nhưng cũng chỉ bắt lại thôi, không nghiêm hình bức cung, cũng không xem mạng người như cỏ rác. Từ đi đầu này nhìn ra, ít ra thì trước mắt Trác Cách vẫn không có ý định trở mặt hoàn toàn với Phụng Triển.

Nhưng dù thế, Phụng Triển cũng không ngu ngốc mà trở về thẳng thành Nguyệt Lượng. Y vừa phái người tiếp tục giám sát tình hình bên trong vương đình, vừa phái người tra hậu nhân của mấy bộ lạc lớn năm xưa.

Phụng Triển muốn đi điều tra rõ ràng chân tướng chuyện kia nên bắt đầu từ những người tham dự năm đó. Song, Trịnh Đạc đã chết từ lâu, con thứ Phụng gia tham gia chuyện này cũng đã bị Tiêu Dận giết gòn hết. Trái lại, ở trên thảo nguyên này, tuy nói năm đó Phụng Triển vì báo thù mà gòn như đã giết hết những thủ lĩnh đại bộ lạc lớn mai phục y và dòng dõi của bọn họ, nhưng tóm lại cũng có cá lọt lưới. Chỉ là lúc trước y không để ý lắm mà thôi.

Đi đường thêm mấy ngày nữa, bọn họ đã dần đến gần thành Nguyệt Lượng, mà những thủ hạ của Phụng Triển chạy ra khỏi thành Nguyệt Lượng cũng đã tìm được y. Phụng Triển cho bọn họ dựng lều trại tại chỗ, lại phái người tuần tra xung quanh.

Dưới mệnh lệnh của y, đội ngũ hỗn loạn này phản ứng nhanh chóng, kỷ luật nghiêm minh, giống như cái bóng Phụng gia quân năm đó trong tay y.

Chưa được mấy ngày, Trác Cách đã phái một cung nhân tới bảo Phụng Triển vào cung.

Sao Phụng Triển đi được, nên y tùy ý tìm cớ từ chối.

Ngày hôm sau, Trác Cách lại phái một quý tộc tới để khuyên bảo, song cũng bị Phụng Triển cự tuyệt.

Cho dù Trác Cách tin tưởng Phụng Triển nhưng lúc này Phụng Triển không nể mặt cũng làm cho ông ta nổi giận. Càng không nói đến chuyện ông ta vốn hơi hoài nghi Phụng Triển.

Ô Ân thấy thế thì vội nói: “Vương hãn, bây giờ ngài đã tin tưởng hạ thần không nói sai rồi chứ! Nếu không phải trong lòng Phụng Triển có quỷ thì sao lại không dám vào cung gặp ngài?”

Mấy năm nay Trác Cách đã quen cao cao tại thượng, đúng là ông ta không dễ chịu đối với Phụng Triển lạnh lùng cao ngạo, nhưng ông vẫn chưa tin Phụng Triển sẽ phản bộ mình.

Ô Ân thấy Trác Cách dao động, nói tiếp: “Nếu như y thật sự trung thành với ngài thì y phải biết lý do ngài bắt những người Đại Chu này là vì trước đó ngài vừa bị ám sát một lần. Nhưng ngài đã sai người triệu y vào cung hai lần, y không chỉ cự tuyệt mà còn không thèm hỏi thăm một câu về thương thế của ngài. Người thế này, chẳng lẽ ngài còn tin y trung thành sao?”

Trác Cách trầm mặc.

Thật ra ông ta biết rõ lần ám sát này chỉ là giả vờ mà thôi, song, ít nhiều gì những lời Ô Ân nói cũng làm cho ông ta dao động.

Năm đó, khi ông ta theo Phụng Triển học tập, Phụng Triển đã từng nói một chuyện “Kẻ sĩ chết vì tri kỷ”. Đến nay ông ta còn nhớ về mặt của Phụng Triển khi y nhắc đến chuyện. Y giống như thích khách bất cần đời, nói từng chữ một: “Nay Trí Bá biết ta, ta phải liều chết báo thù để đền ơn thì hẳn phách ta mới không xấu hổ.”

Khi đó, mặc dù Trác Cách nghe không hiểu lắm nhưng lại vô cùng hi vọng vào quan hệ quân thần này mà y miêu tả.

Ông ta hỏi Phụng Triển: “Ta có thể trở thành tri kỷ của ngài không?”

Phụng Triển chỉ khẽ cười một tiếng, không trả lời ông ta.

Rất nhiều năm sau, khi ông ta biết chuyện xảy ra với Phụng Triển thì ông ta đã hiểu, Phụng Triển mãi mãi cũng không thể trở thành Dự Nhượng[*] của ông ta.

*Dự Nhượng: là một người nước Tấn sống vào cuối thời Xuân Thu tại Trung Quốc. Dự Nhượng được người đời sau biết tới trong vai trò thích khách nổi tiếng bậc nhất của thời Xuân Thu Chiến Quốc. Ông cũng là người nói câu trích dẫn phía trên.

Ô Ân vẫn còn ba hoa liên tục khuyên lơn Trác Cách, Trác Cách khoát tay áo: “Được rồi, dù sao y cũng là sư trưởng của bản hãn, bây giờ cho y thêm một cơ hội nữa. Không phải người của người đi đâu tra được tin tức y

đã tính kế bắt tiêu nha đầu kia sao? Phái người đưa tin cho y, để y đưa nha đầu kia vào trong thành.”

“Nhưng mà...”

Trác Cách trềnh mặt: “Sao thế? Chẳng phải người nói y đã cấu kết với Uy Quốc công sao? Nghe nói nha đầu này là cháu gái ruột của Uy Quốc công, nếu y chịu giao người tới chẳng phải đã có thể rửa sạch hiềm nghi rồi sao? Hay là nói, người không mong y trở về?”

Sắc mặt Ô Ân hơi bối rối, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục bình thường: “Vương hãn, hạ thần không có ý này...”

“Vậy thì tốt rồi.” Trác Cách thản nhiên nói. “Người đi xuống trước đi.”

Ô Ân cung cung kính kính rời khỏi cung điện, chỉ là sắc mặt trở nên rất tệ. Hắn không ngờ Trác Cách lại tin tưởng Phụng Triển như thế, cho dù đến bây giờ vẫn cho y một cơ hội.

Xem ra kế hoạch phải tiến hành sớm một chút.

Trác Cách phái người đến chỗ dừng chân của Phụng Triển lần nữa, chuyện này khiến cho Phụng Triển hơi kinh ngạc. Y nghĩ rằng qua lần trước thì Trác Cách sẽ vô cùng tức giận, sẽ không phái người đến đây nữa.

Song, khi nghe cung nhân nói yêu cầu của Trác Cách thì mặt của Phụng Triển lập tức trềnh xuống. Cũng may mặt nạ che khuất nên không ai nhìn thấy.

Cung nhân kia còn đang thao thao bất tuyệt biểu đạt sự tín nhiệm của Trác Cách đối với Phụng Triển.

Phụng Triển không nói gì.

Cung nhân nghĩ là y chấp nhận nên nói tiếp: “Vương hãn cố ý dẫn dò tiêu nhân, dù cho vương hãn và ngài cũng có tình cảm sư đồ, ngài ấy cũng không tin ngài sẽ phản bội ngài ấy. Nếu như ngài đồng ý giúp ngài ấy đối

phó Đại Chu thì ngài ấy sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, vẫn xem ngài như sư trưởng tôn kính.”

Phụng Triển cong môi, không quan tâm: “Đa tạ sự tin tưởng của Vương hãn, nhưng ta sẽ không giao người.”

Suýt chút nữa cung nhân đã nghĩ mình điếc, sững sốt một lát mới nói: “Ngài... Ngài nói cái gì?”

“Ta sẽ không giao người, người trở về đi.”

Phụng Triển nói xong cũng lười nói nhảm với cung nhân này, y phất phất tay cho người đưa hãn ra ngoài.

Cung nhân kia trợn tròn mắt, đến khi bị người ta mời khỏi nơi trú quân này mới phản ứng lại được. Hãn muốn đi vào lại bị hai tên hộ vệ chặn lại.

Mấy người Đại Chu nhìn hãn, không biết nói gì lại cười vang.

Cung nhân kia chỉ cảm thấy mặt nóng lên, hãn khẽ cắn môi, cưỡi ngựa đi về phía thành Nguyệt Lượng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174

Cung nhân này quỳ gối trước mặt Trác Cách, thêm mắm dấm muối vào chuyện gặp Phụng Triển một lần.

Cung nhân kia nói xong, hẳn nghĩ rằng Trác Cách sẽ giận tím mặt, ai ngờ sắc mặt ông ta chỉ tái xanh, hồi lâu không nói gì. Điềm này cũng khiến cung nhân kia đã tính toán mọi việc trong lòng hơi bất an.

Trác Cách chậm rãi hỏi: “Người nói y không chịu giao người, còn cho người đuổi người ra ngoài?”

“Vâng, tiểu nô vẫn luôn thuyết phục ngài ấy, biểu đạt sự tin tưởng của ngài với ngài ấy, song ngài ấy lại khịt mũi khinh thường. Ngài ấy không chỉ nói lời căm ghét với tiểu nô, thậm chí còn hơi xem thường Vương hãn ngài...”

Trác Cách giơ tay lên quét sạch đờ trên bàn xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hay, hay lắm!”

Cung nhân kia bị dọa quỳ trên đất, thật lâu không dám lên tiếng.

Trác Cách cho cung nhân kia lui xuống, sau đó ông ta ngẩng một mình trên ghế trăn tư thật lâu. Ông ta tự nhận mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Phụng Triển, nhưng không ngờ y lại càng không biết đi đâu. Nếu như thế thì ông ta không cần phải kiêng kị gì nữa.

Ông ta cho người gọi Ô Ân đến.

Ô Ân nhanh chóng chạy tới, cung kính quỳ xuống: “Vương hãn tìm hạ thần, ngài có chuyện gì phân phó sao?”

Trác Cách cũng không gọi hắn ta dậy ngay, Ô Ân cũng không hiểu nhiều, vẫn nghiêm túc quỳ gối ở dưới.

Trác Cách híp mắt, ông ta đã biết Ô Ân và Phụng Triển bất hòa từ lâu nhưng ông ta vẫn không để ý.

Mặc dù ông ta là Vương hãn, nhưng những đại tướng trong bộ lạc Cát Nhan này gần như là do một tay Phụng Triển đề cử. Mà khi tuổi của ông ta càng lúc càng lớn, con của ông ta dần trưởng thành, bên ngoài bọn họ thân phục mình nhưng sau lưng đã bắt đầu tính toán, nhao nhao đi tiếp xúc những nhi tử khác của ông ta. Thậm chí ông ta còn biết các con của mình vì muốn tranh đoạt Hãn vị nên đã kéo bè kết phái, tranh đến tui bụi.

Nhưng Ô Ân thì khác, hãn là một bộ lạc nhỏ gia nhập vào, hãn chỉ có thể dựa vào mình. Người thế này dùng mới có thể gọi là an tâm.

Trác Cách nghĩ đến đây mới gọi Ô Ân dậy: “Trước đó người nói chỉ cần bản hãn có thể để Phụng Triển tiến vào thành Nguyệt Lượng thì người có thể giết y, chuyện này thật chứ?”

Đôi mắt Ô Ân sáng lên, mặc dù hãn ta không biết vì sao đột nhiên Trác Cách thay đổi chủ ý, song cũng khẳng định nói: “Hạ thân nguyện lấy đầu đảm bảo...”

Trác Cách khoát tay áo: “Người không cần nói những lời sáo rỗng này, nếu người không giết được Phụng Triển, người nghĩ mình còn có thể sống sao?”

Trác Cách chưa đợi Ô Ân mở miệng nói thì đã nói: “Ta cho người mười ngày chuẩn bị.” Ông ta nghiêng người về trước nhìn vào mắt Ô Ân, hạ giọng nói: “Nhất định... Phải giết y.”

Ánh mắt Trác Cách hung ác nham hiểm, ngay cả Ô Ân cũng cảm thấy lạnh cả tim, vội vàng vâng dạ.

Đợi đến khi Ô Ân rời đi, Trác Cách mới gọi cung nhân khi này đến: “Người tới đây một chuyến.”

Cung nhân kia ngần người, hãn cũng không dám phản bác Trác Cách mà vội vàng đáp ứng.

Trác Cách lại ung dung chậm rãi nói thêm một câu: “Nói với Phụng Triển, nếu mười ngày sau y không đến thì ta sẽ giết toàn bộ người Đại Chu trong lao.”

Phụng Triển nghe cung nhân kia truy ền lời nói thế thì cũng không phản ứng gì. Những hộ vệ xung quanh y trợn mắt nhìn qua, cung nhân kia giật nảy mình, nói xong muốn chạy trốn.

Mấy tên hộ vệ ngăn hấn lại, cung nhân kia to gan nói: “Đại... Đại nhân, tiểu nô chỉ là người truy ền lời thôi. Ngài... Ngài bắt tiểu nô cũng vô dụng thôi...”

Mặt Phụng Triển không có cảm xúc, song y cũng cho hộ vệ thả hấn ta ra. Cung nhân kia vội vàng thiên ân vạn tạ chạy mất.

Bố Nhật Cổ Đức vừa trở về đã biết chuyện này, trong lòng hấn cảm thấy nặng nề, vội chạy vào lầu vải: “Đại nhân!”

Phụng Triển đang ng ỡ trước bàn, nhú mày không biết đang suy nghĩ đi ều gì.

Bố Nhật Cổ Đức kêu y thêm một tiếng thì y mới hoàn h ần lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì mà lạnh nhạt hỏi: “Sao thế?”

Bố Nhật Cổ Đức thở dài một tiếng, vẻ mặt hơi suy sụp: “Bên trong truy ền tin đến nói trong nhà giam kia là tâm phúc của Vương hấn trông coi. Nghe nói Vương hấn ra lệnh, trừ khi có thủ lệnh của ông ta, nếu không thì không ai được phép lén thả tù phạm.”

Phụng Triển cũng không có vẻ bất ngờ.

Bố Nhật Cổ Đức nghĩ đến tin tức vừa nghe được, hấn hơi lo lắng mà hỏi: “Vây đại nhân, chúng ta phải làm sao?”

Phụng Triển vô cùng tỉnh táo: “Dạ Kiêu nói sao?”

Bố Nhật Cỗ Đức nói: “Hắn nói, lúc nào cũng đang chờ phân phó của ngài.”

Phụng Triển trầm ngâm một lát rồi nói: “Người nói với Dạ Kiêu, buổi tối ba ngày sau bảo hắn tiếp ứng chúng ta vào thành. Tự mình ta đi lấy thủ lệnh.”

Bố Nhật Cỗ Đức sửng sốt một chút: “Chẳng lẽ đại nhân muốn đích thân đi?”

“Đương nhiên.”

“Không được!” Bố Nhật Cỗ Đức vội vàng nói: “Bây giờ bên trong thành Nguyệt Lượng từng bước đều là có ý giết ngài, ngài đi quá nguy hiểm.”

Phụng Triển chậm rãi nói: “Chuyện này chỉ có thể ta đi.”

“Nhưng mà...”

Phụng Triển đưa tay ngăn Bố Nhật Cỗ Đức lại: “Người không hiểu rõ Trác Cách, ông ta là người vô cùng kiêu ngạo. Nếu chúng ta ép buộc, bức bách ông ta viết thủ lệnh, vậy thì cho dù có chết ông ta cũng sẽ không viết. Chỉ có ta đi mới có thể có được thủ lệnh mà cứu người ra.”

Bố Nhật Cỗ Đức nghe Phụng Triển nói thế đã biết y hạ quyết tâm, cho dù mình nói gì cũng không được, hắn đành thở dài trong lòng.

Phụng Triển nhớ ra chuyện gì đó, lại hỏi: “Chuyện hậu nhân mấy bộ lạc kia sao rồi?”

Bố Nhật Cỗ Đức lắc đầu: “Thời gian quá lâu, muốn tra rõ ràng có lẽ phải cần thời gian.”

Phụng Triển không nói gì nữa, chỉ để hắn lui xuống.

Bố Nhật Cỗ Đức lo lắng rời lều vải, song hắn cũng biết mình không có bản lĩnh thuyết phục Phụng Triển. Hắn suy nghĩ một lúc, lập tức đi về phía

lều vải của Cỗ Thanh Ninh.

Cỗ Thanh Ninh cũng không ở trong lều vải, nàng rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại bắt đầu bố trí trận hình. Phụng Triển thấy thế thì gọi một đội nhân mã để cho nàng luyện tập trận hình. Những người này từ chỗ đồng liêu đã biết thân phận của Cỗ Thanh Ninh từ sớm, bọn họ cũng biết thái độ của Phụng Triển đối với nàng nên cả đám cũng không dám sơ suất. Bọn họ vốn là tinh anh do Phụng Triển tự tay huấn luyện ra, lại thêm vô cùng dụng tâm nên hiệu quả còn tốt hơn tinh anh Cỗ Thanh Ninh huấn luyện trong quân doanh Đại Chu.

Cỗ Thanh Ninh cố ý dựa theo số người bọn họ và sự am hiểu binh khí, hóa phức tạp thành đơn giản, hình thành năm người một tiểu đội, lấy hình thức tiểu đội huấn luyện trận hình. Mỗi tiểu đội là một chỉnh thể, có thể công có thể thủ, sức chiến đấu kinh người. Mà lấy tiểu đội làm đơn vị có thể hình thành trận chiến lớn, biến hóa không ngờ, khiến cho người ta khó mà phòng bị.

Lúc trước phần lớn trận hình đều là trận hình lớn và đội hình trận địa nhỏ, không phải chưa từng làm như Cỗ Thanh Ninh. Nhưng trận hình này đòi hỏi năng lực của mỗi chiến binh quá cao, cho nên lúc ở Nghiệp Thành Cỗ Thanh Ninh đã từng nghĩ làm như thế, cuối cùng cũng vì tình hình thực tế bị hạn chế mà từ bỏ.

Bây giờ, cuối cùng nàng đã có không gian để phát huy, Cỗ Thanh Ninh gần như quá chú tâm vào chuyện này.

Lúc Bối Nhật Cỗ Đức tìm Cỗ Thanh Ninh thì nàng đang ở trên giáo trường. Khi nghe Bối Nhật Cỗ Đức nói, nàng như có đi đâu suy nghĩ: “Ta biết.”

Bối Nhật Cỗ Đức khẽ thở ra, hắn thấy Phụng Triển rất nghe lời vị Cỗ tiểu thư này, chỉ cần nàng nói thì nhất định Phụng Triển sẽ đồng ý.

Thật sự không ngờ trong ngày xuất phát, Bối Nhật Cỗ Đức vẫn thấy Phụng Triển trong đội ngũ. Hắn không ngờ Cỗ Thanh Ninh cũng không thuyết phục được Phụng Triển, lập tức hơi ủ rũ.

Nhóm bọn họ không có bao nhiêu người, hơn nữa ai cũng có công phu cao cường. Bọn họ nhét đờ vật trong miệng ngựa, móng ngựa bọc vải lên, thừa dịp bóng tối chậm rãi tiếp cận thành Nguyệt Lượng.

Nửa đêm, thành Nguyệt Lượng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của lính tuần tra.

Bọn họ đi tới dưới tường thành, một người huýt lên tiếng chim hót dài ngắn khác nhau. Không bao lâu sau, trên tường thành có hai sợi dây thừng thả xuống, bọn người Phụng Triển đu theo dây thừng bò lên.

Một nam nhân có dáng người to cao nửa quỳ trước mặt Phụng Triển, khẽ nói: “Đại nhân.”

Sắc mặt Phụng Triển hơi động: “Dạ Kiêu.”

Dạ Kiêu khẽ nói: “Từ khi đại nhân rời khỏi thành Nguyệt Lượng, Vương hãn cũng đã đi đầu mấy vị đại nhân có quan hệ thân thiết với tướng quân khỏi thành Nguyệt Lượng. Thị vệ trong cung cũng đã thay người, những người có liên quan đến ngài ông ta không dám tin tưởng. Bây giờ trong cung, ngoại trừ thuộc hạ thì chỉ có Ô Ân mới có thể tiếp cận hầu hạ.”

Phụng Triển cong cong khóe môi: “Vậy cũng thuận tiện cho chúng ta hành sự.”

Dạ Kiêu gật gật đầu: “Xin ngài thay quần áo trước, thuộc hạ dẫn ngài tiến cung.”

Lúc Trác Cách bị đánh thức thì còn hơi mê mông lung, nhưng ông ta nhận ra mình không chỉ bị trói lại, mà trong miệng còn bị nhét mảnh vải. Ông ta lập tức tỉnh táo lại, mở to hai mắt. Lúc này ông ta mới phát hiện mình bị cột vào ghế, mà người ngồi đối diện ông ta là Phụng Triển.

Trác Cách giãy dụa kịch liệt, Phụng Triển lại không hề lay động. Đến khi ông ta giãy dụa mệt mỏi, y mới nói: “Nếu Vương hãn sẵn lòng nói chuyện thì ta sẽ lấy mảnh vải trong miệng ông xuống.”

Trác Cách hung tợn nhìn hẩn chăm chăm.

Phụng Triển thản nhiên nói: “Xem ra là không muốn?”

Trác Cách nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng bây giờ cũng không có cách nào, chỉ có thể uất ức gật đầu.

Phụng Triển giúp ông ta lấy mảnh vải trong miệng xuống, Trác Cách cử động quai hàm tê cứng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Phụng Triển chậm rãi nói: “Không phải Vương hãn vẫn luôn phái người ra lệnh cho ta h ỡi cung sao? Bây giờ chúng ta tới r ồi, sao Vương hãn lại không vui?”

Trác Cách nghe y nói xong lời này thì lập tức giận không chỗ phát tiết: “Người chui vào vương đình, lại trói bản hãn thành như thế. Người cảm thấy bản hãn nên vui sao?”

Phụng Triển hơi giương mắt, khoe miệng nở nụ cười mỉa: “Nếu không phải như thế thì lúc ta vào thành cũng đã mất mạng r ồi, sao có thể còn tốt lành ng ồi nói chuyện với Vương hãn chứ?”

Mặc dù Trác Cách quyết định muốn giết Phụng Triển, nhưng mấy năm nay Phụng Triển đã để lại cho ông ta một bóng ma quá lớn. Ông ta không hề suy nghĩ mà giải thích: “Đó vì người phản bội ta trước!”

Phụng Triển không nói gì.

Trác Cách khẽ cắn môi, lại nói: “Lão sư, ta thật lòng xem người như lão sư, chỉ cần người chịu giúp ta diệt Đại Chu thì ta nguyện hưởng thiên hạ này cùng người!”

Cuối cùng sắc mặt của Phụng Triển cũng hơi thay đổi, hẩn lộ vẻ khinh miệt: “Nếu ta muốn thiên hạ này thì hai mươi năm trước đã làm r ồi, cần gì phải để đến nước này?”

Y đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trác Cách: “Nhiều năm như vậy, ta dạy ông nhiều thứ như thế, cái gì ông cũng học không tốt. Chỉ có giáo biện là trò giỏi hơn thầy.”

Trên mặt Trác Cách lúc xanh lúc đỏ, ông ta đã hết sức nhẫn nại, cuối cùng vẻ khinh miệt trên mặt Phụng Triển lại kích thích sự oán hận không thể nào che giấu của ông ta. “Đúng là ta muốn giết ngươi! Cũng không phải vì ngươi công cao chấn chủ, mà vì ngươi chưa hề để ta vào mắt. Từ khi bắt đầu ngươi cũng chỉ xem ta như công cụ báo thù! Cho dù ta trở thành vua duy nhất trên thảo nguyên thì trong mắt ngươi cũng không khác gì.”

Phụng Triển nhíu mày nhưng cũng không giải thích, chỉ chuyển chủ đề mà nói: “Hôm nay ta đến gặp Vương hãn có mục đích gì chắc Vương hãn cũng biết. Ông chỉ cần viết một phong thủ lệnh thì ta sẽ thả ông đi.”

Lòng ngực Trác Cách phập phồng, ông ta nghe Phụng Triển nói thế thì cười trâm thấp một tiếng: “Ta có thể viết thủ lệnh.”

“Nhưng ta muốn ngươi quỳ xuống cho ta!”

Phụng Triển lạnh lùng nhìn ông ta, Trác Cách ngừng đầu, gần như là gằn từng chữ: “Nếu ngươi không quỳ, cho dù ta chết cũng sẽ không viết thủ lệnh này.”

Chuyện phát triển đến mức này khiến cho Phụng Triển cũng cảm thấy hơi khó giải quyết. Thật ra y biết Trác Cách hận mình, nhưng không ngờ lại hận sâu như thế.

Y không có hành động gì, Trác Cách cũng bất động, nhưng Bồ Nhật Cổ Đức vẫn ở trong bóng tối lại không nhìn được. Lúc hãn muốn đi ra thì thấy Phụng Triển thoáng nhìn qua với ánh mắt cảnh cáo, hãn chỉ có thể kiên chế sự lo lắng của mình lại.

Phụng Triển nhìn Trác Cách, thân thể hơi động một chút, vậy mà thật sự quỳ xuống dưới chân ông ta.

Đây đại biểu cho sự thần phục đối với quân vương, nhưng mà trong gần hai mươi năm qua Trác Cách cũng không chờ được. Bây giờ nhìn thấy Phụng Triển chậm rãi quỳ xuống, khúc mắc quăn lầy ông ta gần như nửa đời cũng được cởi bỏ.

Nam nhân này sẽ không còn là ngọn núi lớn không thể vượt qua trong lòng ông ta nữa.

Trác Cách không nuốt lời, ông ta thấy Phụng Triển quỳ xuống thì dứt khoát viết thủ lệnh. Phụng Triển cầm thủ lệnh trong tay sau đó giao cho Bồ Nhật Cổ Đức. Qua một canh giờ, trong bóng tối vang lên tiếng chim hót dài ngắn khác nhau, lúc này Phụng Triển mới thả lỏng trong lòng. Y chưa đợi Trác Cách nói gì đã đánh ông ta ngất xỉu.

Song, lúc bọn họ muốn rời đi thì bên ngoài lại vang lên giọng lạnh lạnh của cung nhân.

“Vương hãn, Ô Ân đại nhân cầu kiến.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175

Ô Ân quỳ gối trước cửa cung, dường như thời gian cung nhân thông báo hơi quá dài, đi đâu này khiến cho lòng hắn có hơi bất an.

Lý do hôm nay hắn đến vương đình muộn thế là vì hắn vừa mới nhận tin tức, có người âm thầm đi điều tra chuyện hậu nhân của mấy bộ lạc lớn năm đó. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh là Phụng Triền làm nhưng Ô Ân vẫn lo lắng không yên. Vì thế hắn muốn tìm Trác Cách, biết đâu có thể đẩy kế hoạch lên sớm, mau chóng dụ Phụng Triền vào thành Nguyệt Lượng.

Nhưng vào lúc này, trước cửa cung vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Ô Ân nghi hoặc ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người tới thì khẽ nhíu mày: “A Thiện, sao ngươi lại ở đây?”

A Thiện cũng là trưởng thị vệ mà Trác Cách tín nhiệm nhất. Tính cách hắn lạnh nhạt, luôn có một mình, không hề thân cận với người ngoài. Ô Ân đã từng nghĩ muốn lôi kéo hắn, cuối cùng vì quá khó nên đã từ bỏ.

Trên gương mặt lạnh lùng của A Thiện không hề có chút cảm xúc nào: “Vương hãn đã ngủ rồi, ngài có chuyện gì thì ngày mai hắn đến đi.”

“Nhưng mà...”

Ô Ân đang muốn nói gì đó nhưng thấy sắc mặt không hề dao động của A Thiện thì cũng không có cách nào. Hắn chỉ đành bất đắc dĩ cáo lui.

Chưa đợi hắn rời đi, A Thiện đã quay người đi vào trong cung điện.

Ô Ân chậm rãi đứng lên, nhưng vừa đi một đoạn thì hắn lại cảm thấy không đúng. Hắn lập tức đứng lại, ngẩng đầu nhìn qua, cung điện lớn như vậy đứng lặng trong bóng đêm giống như một con thú trầm mặc.

Ở ngoài cửa cung có hai tên cung nhân đứng đó, càng có vẻ tiêu điều.

Hắn càng cảm thấy không đúng.

Vì Ô Ân thường xuyên ra vào vương đình nên bình thường có quan hệ không tệ với nội thị bên người Trác Cách. Nhưng hôm nay, hai người đứng trước cửa cung lại có vẻ rất lạ lẫm, vốn không phải những tên nội thị mà hắn quen biết kia.

Trong lòng Ô Ân trầm xuống, trên mặt lại giả vờ như không có việc gì, vội vàng rời khỏi cung điện. Có đi ầu sau khi xuất cung thì hắn lại nhanh chóng triệu tập người của mình lại, một bên cho người kiểm tra tình hình bên nhà gia kia, bên khác lại dẫn người trở lại cung điện.

Trong cung điện vẫn yên tĩnh như cũ, Ô Ân cảnh giác đẩy cửa điện ra sau đó dẫn người của mình chậm rãi đi vào. Song, sau khi kiểm tra một phen thì phát hiện đám người Phụng Triển đã chạy trốn từ lâu, chỉ để lại Trác Cách đang hôn mê bất tỉnh.

Mà ngay lúc này, người đi kiểm tra nhà giam cũng đã quay về. A Thiện đã cầm theo thủ lệnh của Trác Cách mà thả người đi.

Xảy ra chuyện gì nhìn qua đã biết ngay, tất nhiên là do Phụng Triển gây nên, chỉ không ngờ A Thiện lại là người của Phụng Triển!

Sắc mặt Ô Ân u ám, hắn ta tức đến nổ phổi cho người phong tỏa cửa cung và cửa thành, nhất định không thể để cho bọn người Phụng Triển chạy đi.

Đúng lúc này, Trác Cách nằm trên giường phát ra tiếng rên khẽ. Ô Ân dừng lại, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Trác Cách nhú mày, giống như đang dần tỉnh dậy.

Trác Cách xoa phần gáy đau buốt rồi mở to mắt, trước mắt là đỉnh lều quen thuộc, sau khi hoảng hốt một chút thì lại khôi phục bình thường.

Trác Cách ngẩng đầu nhìn đám người Ô Ân ở trước mặt mình, mà Phụng Triển và A Thiện đã không thấy tăm hơi từ lâu.

Ô Ân cúi đầu, giống như vui đến phát khóc: “Vương hãn, rốt cuộc ngài cũng tỉnh rồi, hạ thần lo lắng gần chết.”

Trác Cách không bị sự quan tâm của hắn ta làm dao động, chỉ lạnh lùng nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Ô Ân kể chuyện mình có việc tìm ông ta lại bị A Thiện ngăn ở ngoài cửa, sau đó dẫn người tới cứu ông ta một lần. Chuyện kể ra cũng hợp tình hợp lý, đủ để thấy lòng trung thành của hắn ta. Song, Trác Cách vừa mới bị A Thiện phản bội cũng không dám tin tưởng những người này nữa. Vì thế, ông ta thuận miệng an ủi Ô Ân một câu, sau đó cho bọn người lui xuống.

Mặc dù chuyện A Thiện phản bội đã đả kích Trác Cách rất lớn, nhưng giờ phút này ông ta đã tháo gỡ được khúc mắc, gông cùm xiềng xích cũng biến mất, hùng tâm tráng chí lại dâng lên lần nữa. Cảm thấy này thật sự quá kì diệu, khiến cho ông ta cảm thấy cả người mình trẻ lại không ít.

Song, Trác Cách không nghĩ tới Ô Ân luôn nghe theo ông ta lại không hề nhúc nhích.

Điều này khiến trong lòng Trác Cách không vui, ông ta lớn tiếng nói: “Bản hãn bảo ngươi lui xuống, ngươi không nghe thấy sao?”

Ai ngờ sau khi nghe câu quát lớn này của ông ta thì Ô Ân lại cười trềnh thấp một tiếng.

Trác Cách nhíu mày, ông ta còn muốn nói gì đó chỉ nghe thấy Ô Ân mở miệng: “Năm đó, người quỳ gối trước mặt phụ hãn ta như chó vẫy đuôi mừng chủ, ai ngờ bây giờ người đó lại may mắn như thế?”

Trác Cách hoảng sợ: “Ngươi là...”

Bỗng nhiên Ô Ân ngẩng đầu lên, gương mặt từ trước đến nay vẫn trung hậu hiền lành khiến Trác Cách yên tâm, bây giờ trong con ngươi lại đầy dã tâm.

Trác Cách đã đoán được thân phận của hắn, ông ta biến sắc xoay người bỏ chạy, đờng thờ lớn tiếng kêu cứu. Có đi ầu, vì mấy ngày này ông ta đã nghỉ, bên cạnh chỉ có hai người A Thiện và Ô Ân, vốn không có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của ông ta.

Một cây chủy thủ đâm vào tim ông ta từ phía sau lưng, ông ta mở to mắt ra nhìn: “Không... Không...”

Ông ta vừa thoát khỏi bóng ma bủa vây cả đời, bây giờ là lúc ông ta phải bộc lộ tài năng xây dựng sự nghiệp to lớn, sao ông ta có thể chết ở đây được!

Ô Ân lạnh lùng nhìn Trác Cách chậm rãi ngã xuống, trong cổ họng của ông ta phát ra âm thanh vỡ vụn, cuối cùng không cam lòng trợn mắt tắt thở. Ô Ân chậm rãi rút chủy thủ ra, sau đó lau vết máu dính trên chủy thủ lên hoa bào của ông ta.

“Vương hãn, vị trí này của ngài cũng nên thay người ng ấ r ấ.”

Ô Ân thu h ấ chủy thủ, đột nhiên hô lớn: “Người đâu tới mau! Vương hãn xảy ra chuyện r ấ!”

Cố Thanh Ninh đang ng ấ trong l ầu vải, không biết sao nàng lại cảm thấy trái tim đập rất nhanh. Nàng đứng lên đi v ề phía ngoài l ầu, nhìn v ề thành Nguyệt Lượng ở phía xa kia, lại chỉ thấy một hình bóng mờ lung dưới ánh trăng.

Một tâm phúc mà Phụng Triển để lại ở nơi này thấy Cố Thanh Ninh đi ra thì vội vàng hỏi: “Cố tiểu thư có chuyện gì không?”

Cố Thanh Ninh hơi bất an: “Phụng... Đại nhân vẫn chưa v ề sao?”

Hắn nhìn theo ánh mắt của Cố Thanh Ninh v ề phía thành Nguyệt Lượng, khuyên nhủ: “Lúc này đại nhân đã cứu được người ra r ấ, chắc là đang chuẩn bị rời khỏi thành!”

Hắn thấy Cỗ Thanh Ninh có vẻ vẫn còn lo lắng thì nói tiếp: “Người đừng lo lắng, bây giờ bên thành Nguyệt Lượng vẫn yên lặng, chắc là không có việc gì đâu. Nếu như xảy ra chuyện thì đại nhân sẽ thả pháo hoa...”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên trên không trung của thành Nguyệt Lượng có một đóa pháo hoa màu vàng sáng nổ tung.

Tên hộ vệ kia biến sắc vội vàng thối cùi trong tay, toàn bộ nơi đóng quân như đang hoạt động bình thường. Không bao lâu sau, tất cả binh sĩ đều chạy khỏi lâu đài. Mặc dù chuyện xảy ra đột ngột nhưng động tác bọn họ như được nghiêm chỉnh huấn luyện. Một lúc sau, bọn họ đã chỉnh chỉnh tề tề tập hợp ở nơi đóng quân.

Tên hộ vệ kia cũng chia một đội để bảo vệ Cỗ Thanh Ninh. Ai ngờ Cỗ Thanh Ninh cũng thay áo giáp vừa người, cũng muốn đi cùng bọn họ.

Trước khi Phụng Triển rời đi đã hạ lệnh bảo vệ Cỗ Thanh Ninh cho tốt, mặc dù tên hộ vệ này hơi tức giận khi lúc này Cỗ Thanh Ninh còn làm phi tần, song vẫn khuyên nhủ nàng: “Cỗ tiểu thư, bên kia quá nguy hiểm, người cứ ở nơi này chờ chúng ta là được.”

Cỗ Thanh Ninh cũng không nhượng bộ, nàng bình tĩnh nói: “Ta sẽ không theo các người vào thành, ta chỉ ở bên ngoài tiếp ứng.” Mắt thấy đối phương còn muốn khuyên, nàng lại nói thêm: “Người yên tâm, ta sẽ tự chịu trách nhiệm về lời nói của mình. Cứ để một đội theo ta, ta có thể tự vệ.”

Tên hộ vệ kia cũng không có thời gian khuyên nữa, hắn chỉ có thể mặc kệ cho nàng đi.

Hắn dẫn theo một đội nhân mã nhanh chóng đến gần thành Nguyệt Lượng, Cỗ Thanh Ninh thì chậm một bước, trước hết để cho đội binh sĩ này xếp trận trước. Cũng may đội binh sĩ được chia ra bảo vệ nàng là binh sĩ trước đó đi theo nàng huấn luyện trận hình. Bọn họ đã có phản xạ với mấy chỉ lệnh này, nhanh chóng kết thành trận hình, theo Cỗ Thanh Ninh đi về phía thành Nguyệt Lượng.

Lúc này, trong thành Nguyệt Lượng đã hỗn loạn rối tung, trên đường cái lộn xộn người hô hào “Vương hãn băng hà! Đuổi bắt thích khách!”

Cửa thành đã đóng lại từ sớm, trên tường thành đã có sẵn cung binh sẵn sàng bày trận đón quân địch. Khi thấy bọn họ tới gần thì thi nhau bắn tên về phía bọn họ, thỉnh thoảng trong đám người vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng tên hộ vệ này được sắp xếp ở ngoài thành tiếp ứng, hẳn cũng có chút bản lĩnh. Y không hề dừng lại, chỉ thối cùi, thế là đội ngũ tản ra. Lại có một đội nhỏ nhân mã rời khỏi đội ngũ, bọn họ nhanh chóng tiếp cận tường thành vô cùng quý mị, giống như thạch sùng bò lên tường thành.

Tường thành của thành Nguyệt Lượng không cao so với Nghiệp Thành, hơn nữa mặt tường cũng tương đối thô ráp, cho nên những người này đã nhanh chóng bò lên tường thành. Trong tay bọn họ đều cầm theo chủ thủ, giống như thần chết đi loanh quanh trong đám người, thu gặt sinh mệnh của những binh lính này. Những binh lính này chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm của đồng đội bên tai nhưng lại không thấy hung thủ, lập tức rơi vào khủng hoảng.

Song, chuyện này cũng không trách bọn họ được, người ngoại tộc vẫn luôn dựa vào kỵ binh mà lộng hành, vốn không có kinh nghiệm thủ thành. Hơn nữa, bọn họ có bệnh quáng gà khá phổ biến, ngoại thành thành Nguyệt Lượng lại không sáng bằng vương đình đèn đuốc sáng trưng. Đêm đó lại vừa lúc ánh trăng u ám, gần như các binh sĩ chỉ có thể dựa vào âm thanh mà biết vị trí.

So ra, bên phe của Phụng Triển cũng không hề bố trí, thậm chí bọn họ còn được huấn luyện đặc biệt nhìn ban đêm, trong hoàn cảnh này thật sự như cá gặp nước.

Năm đó, Phụng Triển dựa vào việc này, thường xuyên tập đêm nên có thể trả giá ít nhất mà thu hoạch được chiến công lớn nhất.

Sau khi bị những người này phá rối, thế bắn tên trên tường thành hơi dừng một chút, áp lực đối với bọn người Phụng Triển bên này cũng giảm

đi nhiều. Lúc binh sĩ trên tường thành rơi vào sợ hãi, bọn họ lại hạ tường thành, giết chết binh sĩ trông coi cửa thành, sau đó mở cửa thành ra.

Dường như lúc cửa thành được mở ra thì có một đại đội nhân mã xông vào bên trong thành Nguyệt Lượng.

Có quân đầy đủ sức lực gia nhập, mấy người đang vất vả ngăn trước Phụng Triển cũng khẽ thở ra, bọn họ hoặc chiến hoặc lui mà đi ra ngoài thành. Ai ngờ lúc bọn họ sắp ra khỏi cửa thành thì bên hông lại có một đội ngũ xông ra, vừa vặn chặn đường ra khỏi thành của bọn họ.

Hai phe trong tình thế giằng co.

Mà trong đội ngũ mới tới kia vang lên tiếng động, mọi người hai bên tách ra, người cầm đầu chính là Ô Ân.

Ô Ân nhìn đám người Phụng Triển, trên mặt lộ vẻ oán hận nhưng nhanh chóng thu lại. Hắn lớn tiếng nói: “Người này chính là Định Quốc công Phụng Triển của Đại Chu năm đó! Chính y đã giết Vương hãn!”

Hắn ta vừa nói xong lời này thì lập tức trong thành rơi vào bạo động. Những người vây giết Phụng Triển, ngoại trừ một phần là binh sĩ của Trác Cách, còn có con trai của ông ta trong thành, nhóm còn lại chính là đại quý tộc trong thành. Phần lớn tổ tiên bọn hắn đều có huyết hải thâm cừu với Phụng Triển, lập tức có không ít người nhìn Phụng Triển với ánh mắt hận thù.

Nếu không phải ở trong thành chật hẹp thì chỉ trong phút chốc Phụng Triển đã bị những người này xông lên xé thành mảnh nhỏ.

Phụng Triển cầm chặt mã đao trong tay, khẽ thở dốc một tiếng. Đường như y không nghe thấy âm thanh bốn phía, chỉ có ngực đang đập thành thịch, sự mệt mỏi vọt tới như thủy triều, gần như đã đến cực hạn.

Thật ra lúc y nghe thấy trong vương đình truyền đến tin “Vương hãn xảy ra chuyện” thì y đã biết mình đã rơi vào bẫy của một nhóm người khác. Có lẽ hôm nay sẽ dữ nhiều lành ít.

Y nở nụ cười cay đắng, quân đội thủ hạ của Trác Cách gần như do một tay y tạo dựng lên, trưởng thị vệ mà Trác Cách tin tưởng nhất là ám vệ của y. Y nghĩ rằng mình đã nắm giữ hết tất cả trong tay, ai ngờ do mình tự phụ mà để bản thân rơi vào đường cùng như thế.

Nhưng như thế thì sao, y cũng không muốn chấp nhận số phận.

Y không thể ngã xuống, thật vất vả y mới tìm được tở tở, nhất định y phải còn sống rời đi.

Phụng Triển hít một hơi thật sâu, mã đao trong tay chỉ về phía trước, giọng nói khàn khàn lại giống như mang theo sức mạnh của vạn quân: “Xông lên!”

Gần như lúc y nói ra lời, cả đội ngũ giống như một con thú hung mãnh có linh hồn, vọt tới phía cửa thành.

Ô Ân cười lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!”

Lúc hắn đang chỉ huy người đánh tới nhóm người của Phụng Triển thì không ngờ phía sau mình lại vang lên âm thanh rối loạn.

Vốn dĩ Cỗ Thanh Ninh chỉ ở ngoài thành chờ tiếp ứng, không ngờ lại thấy Ô Ân dẫn người chặn đường của Phụng Triển. Nàng biết mình không thể chờ đợi thêm nữa, nên hạ lệnh cho đội ngũ đổi trận, giống như một ngọn tên sắc bén đâm vào đội ngũ của Ô Ân. Lấy tiểu đội làm đơn vị hình thành trận hình giống như một cối xay thịt sắc bén, những nơi đi qua đều không để người sống.

Cỗ Thanh Ninh ở giữa trận, nàng được Bùi Ngự bảo vệ liên tục đi tới gần đám người Phụng Triển.

Bốn phía đều là chân cụt tay đứt, tiếng kêu thảm thiết đan xen với máu tươi khiến cho sắc mặt Cỗ Thanh Ninh trở nên tái nhợt. Trước đó, không phải nàng chưa từng giết người, nhưng đây là lần đầu thấy chiến trường tàn khốc một cách trực tiếp như thế.

Song, nàng vẫn cố chịu đựng, tỉnh táo phán đoán thế cục. Cho dù bọn người Ô Ân phản ứng kịp phản công với bọn họ thì nàng cũng không hề bối rối, chỉ chỉ huy các binh sĩ đổi trận.

Cối xay thịt này có hiệu suất vượt qua hiệu suất dự kiến, khiến cho đội ngũ của Ô Ân vô cùng bối rối.

Phụng Triển cũng không bỏ qua sơ hở trong giây phút này, y dẫn người vọt thẳng qua. Có đi đâu ngay lúc nhìn thấy Cố Thanh Ninh, trên mặt của y lại lộ vẻ chấn động và hoảng sợ, nhưng lúc này tình thế khẩn cấp, bọn họ cũng không thể nói được gì.

Hai bên ăn ý tụ họp lại, cũng không hiểu chiến mà đi thẳng đến ngoài thành.

Ô Ân nghĩ rằng lần này không hề có sơ hở nào, không ngờ lại có biến cố như vậy xảy ra. Ánh mắt của hắn đảo lên vì oán hận, hắn biết chỉ cần Phụng Triển còn sống rời khỏi thành Nguyệt Lượng thì hắn sẽ không còn cơ hội giết y nữa.

Ô Ân hít sâu một hơi, hô lớn: “Trước khi Vương hãn chết từng hạ lệnh, chỉ cần ai giết chết Phụng Triển thì sẽ truyền vị trí Vương hãn cho người đó.”

Hắn ta vừa dứt lời, dường như quanh mình lại trở nên yên tĩnh.

Các quý tộc đang bị sự hung ác của đám người Phụng Triển làm cho lùi bước, lúc này trong ánh mắt lại toát lên vẻ tham lam, giống như linh cầu phát hiện máu thịt trên thảo nguyên, bọn chúng càng hung ác vọt lên.

Dường như chỉ trong nháy mắt, bọn người Phụng Triển đã cảm thấy áp lực nặng nề, thậm chí tiêu đội của Cố Thanh Ninh cũng giống như rơi vào vũng bùn, nhất thời không tránh thoát.

Phụng Triển lập tức quyết đoán, hắn đã nhìn ra sức chiến đấu của tiêu đội kia nên để bọn họ hộ tống Cố Thanh Ninh đi trước.

Sao Cố Thanh Ninh có thể đồng ý được.

Cuối cùng Dạ Kiêu đã đánh gãy sự nhún nhường của bọn họ, để Cố Thanh Ninh chỉ huy tiểu đội dẫn Phụng Triển cùng đi, hấn ở lại chặn phía sau.

Ai cũng biết lúc này chặn ở phía sau có ý nghĩa thế nào, nhưng Phụng Triển biết không thể tiếp tục rề rà nữa. Y quyết định nhanh chóng, khẽ gạt đầu mà nặng nề nói với Dạ Kiêu: “Sống sót trở về!”

Dạ Kiêu lau máu bên mắt, cười sang sảng một tiếng: “Đương nhiên thuộc hạ phải còn sống trở về, đại nhân ngài đã đồng ý tìm cho thuộc hạ một thê tử xinh đẹp!”

Dạ Kiêu nói xong thì dẫn người của mình xoay người, đối mặt với biển người hung tàn phía sau.

Phụng Triển nhìn hấn thật sâu một cái, nghiêng răng nói với Cố Thanh Ninh: “Đi!”

Phụng Triển nhìn qua đã biết Cố Thanh Ninh dùng trận Phong Thủ, mặc dù so với trận Phong Thủ bình thường thì dường như Cố Thanh Ninh đã thay đổi trận pháp, nhưng biến hóa thế nào cũng không rời bản chất. Trận Phong Thủ quan trọng nhất là mũi tên, Phụng Triển dẫn người thúc ngựa tiến lên, giữ vị trí mũi tên.

Mà có ý gia nhập, hình như hiệu suất của cối xay thịt này cao hơn.

Cũng như thế, đối phương càng tiến công mãnh liệt hơn.

Cố Thanh Ninh trơ mắt nhìn người bên cạnh mình thi nhau ngã xuống, gần như lấy mạng đổi mạng mới vùng vẫy xông ra cửa thành.

Song, cho dù đi ra cửa thành thì cũng không có nghĩa sẽ an toàn.

Bố Nhật Cố Đức và Bùi Ngự dẫn theo những người còn lại chặn người truy sát để cho Phụng Triển và Cố Thanh Ninh chạy trốn.

Hai người chạy được một đoạn, Cố Thanh Ninh mới phát hiện vết thương trên người Phụng Triển chằng chịt, đã hôn mê từ lâu. Nàng cũng không dám dừng lại, chỉ cởi ngoài bào ra, buộc Phụng Triển lên lưng ngựa, tiếp tục chạy trốn.

Cũng không biết chạy bao lâu, trời cũng đã sáng, ngựa dưới thân của Phụng Triển đã sùi bọt mép quỳ trên đất. Cố Thanh Ninh nắm cương ngựa vì không phản ứng kịp mà cũng bị ngựa kéo xuống. Nàng lăn trên đất hai vòng, xương cốt cả người như bị người ta đánh gãy.

Nàng không quan tâm vết thương trên người mình, gần như dùng hết sức đẩy xác ngựa đang đè Phụng Triển ra ngoài.

Có đi đâu đến giờ tình hình của Phụng Triển cũng không khả quan. Lúc này Cố Thanh Ninh mới phát hiện trên người y có vô số vết thương to nhỏ, bộ quần áo gần như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Cố Thanh Ninh kéo quần áo xuống băng bó vết thương cho y, nhưng không có thuốc nên vải màu trắng nhanh chóng bị máu tươi thấm đỏ.

Trên thảo nguyên mênh mông không hề thấy dấu chân người, cũng không biết trước đó ngựa đã chạy đi đâu. Cố Thanh Ninh muốn công y lên nhưng nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, tối hôm qua trải qua trận chiến ác liệt, đi không bao xa đã hết hơi sức.

Sắc mặt Phụng Triển tái nhợt, hơi thở yếu ớt.

Vừa đói vừa rét và sự tuyệt vọng ùn ùn kéo đến gần như phá vỡ giới hạn của Cố Thanh Ninh, lỗ tai của nàng vang lên tiếng ong ong, trước mắt cũng biến thành mơ hồ. Cả người nàng rơi vào ranh giới chuẩn bị sụp đổ.

Chưa bao giờ nàng càng thấy tuyệt vọng như thế.

Cố Thanh Ninh ôm Phụng Triển, nàng nhìn bầu trời vừa khóc vừa kêu:

“Mau cứu đệ ấy! Ông trời ơi mau cứu đệ ấy! Ngài để cho ta trở về chẳng phải vì muốn cứu đệ ấy sao! Vì sao! Vì sao chứ!”

Nhưng mà trời đất vẫn yên tĩnh, chỉ có mặt trời đỏ như lửa dãn dần lên.

Trước khi nàng ngất đi, dường như nàng nhìn thấy có một người cưỡi ngựa dãn đến gần.

Nàng thì thào nói.

“Mau cứu đệ ấy...”

“Mau cứu ta... Trạch Mộ...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176

Cố Thanh Ninh chỉ cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ nàng vẫn trốn chạy, cho dù kiệt sức cũng không dám dừng lại. Có đi đâu con đường trước mắt dài như thế, giống như chạy thế nào cũng không đến đích.

Nàng cảm thấy rất mệt mỏi, rất muốn dừng lại nhưng cũng không dám dừng lại.

Sự mệt mỏi và đau đớn xen lẫn trong đầu nàng, để cho nàng nằm mộng cũng nhú chặt lông mày.

Mà đúng lúc này, dường như nàng nghe thấy một giọng nói dịu dàng quen thuộc ở bên tai: “Thanh Ninh, an toàn rồi, đừng lo lắng.”

Nàng không biết chủ nhân của giọng nói này là ai, chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, giống như có hắc bên cạnh thì có thể ngủ yên. Cố Thanh Ninh thả lỏng trong lòng, lông mày nhú lên cũng dần buông lỏng, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này vô cùng ngon, lúc này thức dậy thì mặt trời đã ngả về phía tây.

Cố Thanh Ninh mơ mơ màng màng mở to mắt, thật lâu mới tỉnh táo lại. Khi ý thức được mình ở đâu, đột nhiên nàng lại nhớ đến Phụng Triền. Lúc này nàng đột ngột ngẩng dậy khỏi giường, song chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, sau đó lại nằm trở về.

Đúng lúc Cố Trạch Mộ bùng nước tới, hắc thấy thế vì vội thả nước xuống, đỡ nàng ngẩng dậy.

Hắc nhìn thấy vẻ nạt lo lắng của Cố Thanh Ninh thì chưa đợi nàng hỏi đã nói trước: “Phụng Triền không sao, nàng đừng lo lắng.” Hắc sợ nàng không tin, lại nói thêm: “Phần lớn vết thương trên người y là vết thương

ngoài da, quân y đã băng bó kỹ cho y rồi. Song, y bị mất quá nhiều máu nên bây giờ còn đang ngủ mê.”

Cố Thanh Ninh nghe hẳn nói thế mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Trạch Mộ đưa nước tới dứt nạng uống. Một ngày một đêm Cố Thanh Ninh không được uống nước, nạng uống mấy chén mới thấy tốt hơn một chút.

Đợi sau khi cuống họng hết khát khô, Cố Thanh Ninh mới hỏi: “Huynh cứu chúng ta thế nào? Huynh thấy kí hiệu mà ta để lại lúc trước đúng không?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu.

Trước đó, mặc dù Cố Thanh Ninh theo Phụng Triển rời đi nhưng mà Phụng Triển rất tin tưởng tỷ tỷ, cũng không phái người trông chừng nạng. Ở ven đường Cố Thanh Ninh có để lại kí hiệu cho Cố Trạch Mộ.

Không phải nạng không tin Phụng Triển mà là nạng có tính toán khác.

Muốn tra rõ chuyện năm đó Phụng Triển bị hãm hại thì không thể nào chỉ tra bên phía ngoại tộc này được, cuối cùng sẽ dính vào triều đình Đại Chu. Đối với việc này chỉ có Cố Trạch Mộ mới có thể giúp được. Người gây tội ác ở sau màn giấu kỹ như thế, tâm trí thủ đoạn không thể khinh thường, chỉ có hai người bọn họ hợp tác thì mới có thể bắt được người nọ.

Nhưng mà nạng cũng biết nếu Phụng Triển có thể chấp nhận người tỷ tỷ này, song chưa chắc y sẽ chấp nhận Cố Trạch Mộ, nhất là sau khi y biết thân phận của Cố Trạch Mộ. Đừng nói đến chuyện hợp tác, chỉ với sự oán hận của Phụng Triển đối với Cố Trạch Mộ thì có lẽ y sẽ không muốn gặp đối phương.

Cho nên Cố Thanh Ninh mới nghĩ ra cách như thế, đến lúc đó có mình bên cạnh sẽ có thể khiến cho bọn họ vứt bỏ hiềm khích lúc trước mà chân thành hợp tác.

Có đi ầu nàng cũng không ngờ được, trời xui đất khiến nàng lại cứu mình và Phụng Triển một mạng.

Thật ra hai hôm trước thì bọn người Cỗ Trạch Mộ đã đuổi kịp bọn họ, song vì sợ bị phát hiện nên vẫn trốn ở phía xa.

Đêm đó, Cỗ Trạch Mộ cũng thấy pháo hoa trên trời ở thành Nguyệt Lượng, hấn lo xảy ra chuyện nên dẫn người chạy tới, vừa lúc gặp được bọn người Bùi Ngự đang cản quân đội của Ô Ân. Cỗ Trạch Mộ dẫn người vọt thẳng vào cứu được bọn họ.

Bùi Ngự và Bồ Nhật Cỗ Đức đã sắp không chịu nổi nữa, ai ngờ lại có cứu binh từ trên trời rơi xuống. Bọn họ mừng rỡ, cứng rắn xông khỏi vòng vây của đối phương thoát ra ngoài. Mà quân đội ngoại tộc bị một đội cứu binh đột nhiên xuất hiện khiến cho ngạc nhiên không thôi. Bọn chúng cũng không phải miếng sắt, trong tình huống này đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng để cho bọn Bùi Ngự chạy thoát.

Lúc đến nơi an toàn, Cỗ Trạch Mộ mới nghe Bùi Ngự nói chuyện xảy ra nên chia mấy đường tìm Cỗ Thanh Ninh và Phụng Triển. Cuối cùng khi tìm được thì hai người đã rơi vào hôn mê.

Cỗ Trạch Mộ nói qua loa nhưng Cỗ Thanh Ninh biết lúc đó nguy hiểm thế nào. Trên khời giáp của Cỗ Trạch Mộ còn chưa lau đi bụi đất và vết máu, quầng mắt của hấn cũng có màu xanh nhạt. Sau khi hấn cứu được người đã cả đêm không ngủ đi tìm Cỗ Thanh Ninh, ban ngày lại bận rộn sắp xếp lại nơi đóng quân. Nếu không phải quân y nói Cỗ Thanh Ninh sẽ tỉnh dậy vào lúc này thì có lẽ hấn còn bận rộn ở ngoài.

Cỗ Thanh Ninh mấp máy môi, khẽ nói: “Cảm ơn huynh.”

Cỗ Trạch Mộ ngây ngốc một chút, thản nhiên nói: “Giữa ta và nàng không cần dùng chữ cảm ơn.”

Tâm tình Cỗ Thanh Ninh phức tạp.

Sau khi biết thân phận của Cố Trạch Mộ, nàng vẫn không biết phải ở chung với Cố Trạch Mộ thế nào. Nàng nghĩ rằng quan hệ của hai người giống như một nhúm chỉ rối tung, mỗi người một ngã mới là kết cục tốt nhất. Song, chính nàng cũng không ngờ tới, lúc nàng rơi vào tuyệt vọng, người đầu tiên nàng cần cứu lại là Cố Trạch Mộ.

Là Cố Trạch Mộ chứ không phải Tiêu Dận.

Trong vô thức, ở trong lòng nàng Cố Trạch Mộ và Tiêu Dận đã biến thành hai người hoàn toàn khác biệt. Đã nhiều năm như vậy, hình ảnh Tiêu Dận dần mờ nhạt trong đầu nàng, thay vào đó, lại cùng Cố Trạch Mộ phát sinh từng chút.

Cố Thanh Ninh không thể không thừa nhận không có mặt nạ ôn hòa, người trước mắt nàng vẫn động đến lòng của nàng.

Cố Trạch Mộ nhìn sắc mặt của Cố Thanh Ninh, trong lòng khẽ động: “Nàng...”

Hắn còn chưa nói hết thì bỗng nhiên lều vải đã bị xốc lên, trong miệng Bùi Ngự ngậm một chiếc bánh vọt vào.

“Huhu tiêu thụ, ngài không sao thật sự tốt quá rồi...”

Bầu không khí vất vả lắm mới có lại tan biến vô hình.

Cố Trạch Mộ: “...”

Muốn đánh người.

Bùi Ngự run lên, không biết sao nàng cảm thấy hơi lạnh, nhưng thần kinh thô cũng không quan tâm chuyện này. Sau đó lại tiếp tục khóc thút thít trước mặt Cố Thanh Ninh.

Lần này Bùi Ngự cũng bị thương, may mà trong toàn bộ hành trình Bồ Nhật Cổ Đức đều che chở nàng, vì thế nàng chỉ bị vài vết thương nhẹ. Sau khi băng bó kỹ cũng không cần dưỡng, chỉ cần ăn một bữa cơm no là được

rồi. Nếu không phải nghe quân y nói Cỗ Thanh Ninh sắp tỉnh thì nàng sẽ cướp luôn nãi của binh sĩ rồi.

Cỗ Thanh Ninh cũng không để ý đến chút mất mát của Cỗ Trạch Mộ, nàng bắt đầu an ủi Bùi Ngự. An ủi cũng thay đổi, bắt đầu hứa hẹn cho Bùi Ngự những món ăn ngon.

Bùi Ngự lú lú vuốt mông ngựa tỏ lòng trung thành, lấn Cỗ Trạch Mộ qua một bên.

Cỗ Trạch Mộ chỉ có thể thẫn thờ dài trong lòng.

Thật ra Cỗ Thanh Ninh chỉ bị vài vết thương nhỏ, chỉ vì nàng hết sức và quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu. Sau khi ngủ một giấc cũng đã tốt hơn nhiều nên nhận chăm sóc Phụng Triển.

Cỗ Trạch Mộ muốn để cho nàng tĩnh dưỡng mấy ngày, nhưng thấy sự lo lắng không tan giữa lông mày nàng thì biết trong lòng nàng vẫn lo cho Phụng Triển. Hẳn chỉ sợ ép nàng nghỉ ngơi cũng không phải chuyện tốt, vì thế đồng ý với nàng.

Bùi Ngự đỡ Cỗ Thanh Ninh đến lầu vải của Phụng Triển, quân y vừa tới thay thuốc cho y. Cỗ Thanh Ninh nhìn vết thương to to nhỏ nhỏ trên người Phụng Triển, vết thương mới đè lên vết thương cũ thì chỉ cảm thấy trong lòng siết chặt.

Mặc dù rất nhiều vết thương, song Cỗ Trạch Mộ cũng đã nói cho dù nhìn đáng sợ nhưng chỉ là vết thương ngoài da mà thôi. Tuy rằng lúc này trên mặt Phụng Triển vẫn có vẻ tái nhợt, nhưng hơi thở đều đặn, nhìn không có vấn đề gì.

Lúc này Cỗ Thanh Ninh mới khẽ thở ra, nàng ở lại bên này chăm sóc Phụng Triển.

Phụng Triển được nàng chăm sóc chu đáo đã nhanh chóng tỉnh lại.

Thật vất vả Cố Trạch Mộ mới ngủ được mấy canh giờ, vừa tỉnh lại biết chuyện này nên vội vàng chạy về phía lầu vải.

Vừa lúc nghe thấy Phụng Triển làm nũng tới Cố Thanh Ninh.

“... Vẫn là tử tử đối xử với đệ tốt.”

Sắc mặt Cố Trạch Mộ lạnh lẽo, hần nặng nêho khan một tiếng mới đi vào lầu vải.

Phụng Triển tựa ở đầu giường, khoác lên mình một bộ y phục cũ, tóc được chải gọn gàng, râu cũng được cạo mất. Lúc này dung mạo của y vô cùng tuấn mỹ, cho dù hơi lớn tuổi cũng có sức hấp dẫn của đại thúc trung niên.

Y nhìn thấy Cố Trạch Mộ đi đến cũng không thu lại vẻ ôn hòa trên mặt mình, không hề để ý mà thể hiện sự thân thiết giữa mình và Cố Thanh Ninh. “Nghe Thanh Ninh nói Chiêm công tử đã cứu chúng ta, ân nặng như thế, tại hạ cảm động đến rơi nước mắt, chắc chắn sẽ báo đáp công tử.”

Cố Trạch Mộ lạnh lùng nhìn thoáng qua, không khách khí đáp trả: “Không cần, ta chỉ vì cứu Thanh Ninh, còn ngài chỉ là tiện thể thôi.”

Phụng Triển nhú mày, lúc trước khi y phái người theo dõi Cố Trạch Mộ đã biết quan hệ giữa hắn và Cố Thanh Ninh rất thân thiết. Về sau, khi nghe Cố Thanh Ninh nhắc tới lại mơ hồ cảm thấy dường như quan hệ giữa hai người rất không đơn giản. Mặc dù y không nghĩ tử tử mình sẽ thích một thiếu niên nhỏ tuổi, nhưng cho dù thế nào thì y cũng là tiểu cửu tử, cũng nên làm chỗ dựa cho tử tử của mình mới được.

Trước đó, Phụng Triển biết Cố Trạch Mộ đầu qua thư của ám gian, vốn dĩ rất tán thưởng người này. Ai ngờ hôm nay là lần đầu gặp người thật lại cảm thấy ngứa mắt như thế.

Cố Trạch Mộ cũng như thế.

Hai người không ai nhường ai, giương cung bạt kiếm khiến Cố Thanh Ninh ở giữa rất ưu sầu. Đột nhiên nàng cảm thấy có phải kế hoạch của mình quá lạc quan rồi không?

Cũng may Cố Trạch Mộ không để nàng khó xử lâu, hẳn tỏ ý mình có chuyện cần nói với Phụng Triển nên để nàng ra ngoài trước.

Cố Thanh Ninh nhìn vẻ mặt của Cố Trạch Mộ đã biết hẳn muốn ngả bài với Phụng Triển. Nàng lập tức căng thẳng, bàn với hắn: “Không thì... Trước tiên chờ chút đã?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Sớm muộn gì cũng phải nói, nói sớm thì tốt hơn.”

“Nhưng mà...”

Mặc dù trong bụng Cố Thanh Ninh đầy lời muốn nói, song thái độ của Cố Trạch Mộ rất kiên quyết, nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Phụng Triển nghi ngờ nhìn hai người bọn họ làm trò bí mật, trong lòng như có dự cảm không tốt.

Cố Thanh Ninh cẩn thận, dè dặt rời khỏi lâu vải, chỉ nghe thấy bên trong vang lên giọng nói rất rõ, nghe cũng không rõ.

Nàng chỉ có thể an ủi bản thân.

Có mình ở đó, chắc hai người bọn họ không đến mức đánh nhau đâu...

... Xoảng.

Sau đó, trong phòng vang lên tiếng đập đồ, sau đó là tiếng “Bốp bốp” đánh nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177

Cố Thanh Ninh nghe được âm thanh trong lều vải thì gật nảy mình. Nàng vội vàng chạy vào lại thấy Phụng Triển và Cố Trạch Mộ đang đánh nhau.

Phụng Triển vẫn luôn xem đối phương là kẻ thù không đội trời chung, mỗi chiêu đều ra tay độc ác. Có lẽ Cố Trạch Mộ cố kỵ vết thương trên thường Phụng Triển nên mỗi chiêu đều dùng phòng chủ làm chủ. Nhưng về sau, có lẽ bị đánh đến tức giận nên cũng không tránh né nữa.

Cứ như vậy một hồi trong lều vải cũng đã lộn xộn, hơn nữa vết thương trên người Phụng Triển cũng rách ra, bắt đầu rỉ máu.

Cố Thanh Ninh vừa vội vừa tức, hô lớn: “Mau dừng tay!”

Nhưng hai người vốn không để ý tới nàng.

Cố Trạch Mộ đuổi chân đạp lên người Phụng Triển, song, khi nhìn thấy bụng y bằng vải lại do dự một chút. Phụng Triển lại nắm lấy sơ hở trong khoảnh khắc này dùng tay vặn chân Cố Trạch Mộ, làm hắn ngã dưới thân. Sau đó y đặt gối lên lưng Cố Trạch Mộ để hắn không dễ động đậy.

Phụng Triển thở phì phò, khiêu khích nói với nói với Cố Trạch Mộ: “Còn chưa nhận thua?”

Cố Trạch Mộ cắn răng, sao hắn có thể dễ dàng nhận thua như thế. Hắn vận khí dùng sức, lật ngược Phụng Triển xuống dưới.

Cố Thanh Ninh thấy hai người muốn đánh nhau tiếp thì lấy roi ngựa ở một bên, đập vào đất trống giữa hai người. Trong giây phút tiếng roi sắc bén vang lên thì hai người đều ngừng người, không hện mà cùng dừng lại.

Cố Thanh Ninh vô cùng tức giận, quát hai người: “Đánh đi! Đánh tiếp đi!”

Nàng trừng mắt với Cố Trạch Mộ: “Đệ ấy là người bị thương, huynh đánh với đệ ấy làm gì?”

Cố Trạch Mộ: “Ta...”

“Không cho nói!” Cố Thanh Ninh nghiêm nghị ngắt lời hắn: “Trước đó ta đã nói rồi, chờ vết thương của đệ ấy tốt hơn thì hãy nói. Bằng không, huynh để cho ta nói không được sao?”

Chưa đợi Phụng Triển thấy may mắn trong lòng, Cố Thanh Ninh đã chuyển họng pháo về phía ý: “Đệ cũng thế! Cho dù thế nào thì người ta cũng đã cứu mạng đệ! Đệ không thể nhịn tính tình chó của mình được sao! Lần này hay rồi, vết thương lại rách ra, sớm biết đệ không yêu quý thân thể thì ta liều mạng cứu đệ làm gì?”

Hai nam nhân đều bị quả mắng đến mức không dám nói ra tiếng.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới dụi lại nói ra tính toán của mình, muốn để cho hai người chung sức hợp tác.

Mặc dù Cố Trạch Mộ và Phụng Triển bị nàng nhìn đến mức không dám đánh nhau nữa, nhưng đương nhiên hai người cũng không có ý hợp tác với nhau.

Cố Thanh Ninh chỉ cảm thấy mệt mỏi, nàng biết hiểu lầm này không dễ gỡ khỏi, song lúc này vẫn nên lấy đại cục làm trọng chứ. Cũng may sau khi được nàng khuyên, hai người cũng miễn cưỡng đồng ý hợp tác.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, nàng để quân y tới băng bó cho Phụng Triển lần nữa. Mặc dù lúc đánh nhau Phụng Triển có vẻ rất oai hùng, nhưng dù sao vết thương cũng không nhẹ, tuổi cũng lớn, vì thế Cố Thanh Ninh để y nghỉ ngơi trước. Chuyện còn lại mai hãy nói.

Đến khi Phụng Triển nằm ngủ, Cố Thanh Ninh mới ra khỏi lâu vại. Khi nàng đi ra thấy Cố Trạch Mộ đứng ở bên cạnh, giống như đang đợi nàng.

Hai người đi ra khỏi nơi đóng quân, chậm rãi đi trên thảo nguyên.

Lúc này đã vào cuối thu, trên thảo nguyên vẫn còn hơi lạnh. Cỗ Trạch Mộ cười ngoai bảo choàng lên người Cỗ Thanh Ninh, Cỗ Thanh Ninh ngây ngẩn một lát mới nói: “Cảm ơn.”

Trong phút chốc hai người không ai nói chuyện.

Hồi lâu, Cỗ Trạch Mộ mới mở miệng nói: “Ta chưa từng nghĩ muốn kích động Phụng Triển, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Cỗ Thanh Ninh bất đắc dĩ nhìn hần một cái.

Cỗ Trạch Mộ nói: “Hận ý của y đối với ta quá nặng, nếu như y không thể nào bình tĩnh khi đối mặt với ta thì cho dù chúng ta hợp tác cũng sẽ không có ích lợi gì.”

Đương nhiên Cỗ Thanh Ninh hiểu ý của hần, nhưng mà trong lòng nàng ít khi nào gì cũng nghiêng về phía Phụng Triển.

Cỗ Trạch Mộ cũng không nhắc tới chuyện này nữa, trái lại nói: “Lúc đó ta dựa theo thư của nàng cũng có hoài nghi mấy người, đã cho người đi đi đầu tra kỹ.” Hần nói xong thì nói tên những người đó ra.

Cỗ Thanh Ninh nhíu mày nghe hần phân tích từng người, nhưng lúc nghe đến tên người sau cùng lại ngẩn người: “Khang Diệp?”

Cỗ Trạch Mộ gật gật đầu: “Trong những người này, người ta hoài nghi nhất là Khang Diệp. Dựa theo thân phận và tài trí của ông ta lúc đó thì là người có khả năng nhất.”

“Nhưng tại sao ông ta lại muốn hại Phụng Triển?” Cỗ Thanh Ninh khó hiểu nói. “Bọn họ không thù không oán, một người là văn thầ, một người là võ tướng, ngay cả việc gặp nhau cũng ít, cần gì phải phí nhiều hơi sức đi hại Phụng Triển chứ?”

“Đây cũng là chỗ ta cảm thấy khó hiểu.” Cỗ Trạch Mộ nói: “Những chuyện này có lẽ phải hỏi Phụng Triển mới biết.”

Cố Thanh Ninh ghi nhớ những lời này ở trong lòng, cho dù thế nào thì những chuyện này Cố Trạch Mộ đều phí hết tâm sức. Vì thế nàng nói với Cố Trạch Mộ: “Cảm ơn huynh.”

Cố Trạch Mộ dừng một chút: “Ta nói rồi, ở giữa ta và nàng không cần nói chữ cảm ơn.”

Cố Thanh Ninh mím chặt môi, nàng không phải kẻ ngốc, Cố Trạch Mộ làm như vậy rốt cuộc là vì chuyện gì nàng cũng biết rõ. Nếu là lúc trước, tất nhiên nàng sẽ không do dự và chia rõ giới hạn, nhưng lúc này nàng lại hơi lưỡng lự.

Cố Trạch Mộ đứng tại chỗ, hần kéo tay Cố Thanh Ninh, khẽ nói: “A Ninh, trong lòng ta nàng vẫn là thê tử của ta, nhưng lúc trước có quá nhiều hoài nghi, chưa từng trân trọng. Bây giờ ta biết sai rồi, nàng có sẵn lòng cho ta một cơ hội làm lại không?”

Cố Thanh Ninh cúi đầu không nói gì.

Cố Trạch Mộ nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đã rối thành một đoàn.

Thật ra hần đã muốn nói với Cố Thanh Ninh những lời này từ sớm, nếu không phải trước đó Bùi Ngự đột nhiên xông vào thì hần đã nói rồi. Sau đó hần cũng muốn nói nhưng không có cơ hội tốt, cuối cùng bây giờ cũng đã nói ra. Nhưng mà, Cố Trạch Mộ luôn vô cùng tự tin lúc này lại hiếm khi lo lắng bất an. Thậm chí hần còn không biết nếu Cố Thanh Ninh từ chối thì hần sẽ thế nào.

Hồi lâu, Cố Thanh Ninh mới khẽ lắc đầu, nói khẽ: “Huỳnh... Để ta suy nghĩ một chút đã.”

Lúc thấy Cố Thanh Ninh lắc đầu, trong lòng Cố Trạch Mộ chợt lạnh xuống. Song, lúc nghe nàng nói về sau thì trái tim đang lạnh lẽo như bị ném vào trong nước sôi, hần hơi không tin được mà hỏi: “Ý của nàng là...”

“Chờ sau khi giải quyết xong chuyện này hãy nói.” Cố Thanh Ninh hít sâu một hơi, dường như buông xuống gánh nặng, trên mặt nàng nở nụ cười ranh mãnh: “Hơn nữa, nhóm tiểu cữu tử cũng không đờng ý đâu, đây cũng không phải chuyện đơn giản.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Trạch Mộ vừa mới vui vẻ vì thái độ dịu dàng của nàng, sau đó lại bị điều kiện khó khăn này làm cho ghen.

Hắn cười kh ờng hĩ, đời trước chỉ có một tiểu cữu tử là Phụng Triển, đời này ngoại trừ Phụng Triển còn có thêm đám nam nhân Cố gia kia. Cũng không biết bọn họ có nề tình làm qua huynh đệ một phen mà tha cho mình không.

Sau khi Phụng Triển khỏe hơn cũng dần tỉnh táo lại, y biết lúc này không phải lúc ần ã với Cố Trạch Mộ. Có đi ều cho dù như thế cũng không tránh được mà chằm chọc khiêu khích.

Đương nhiên Cố Trạch Mộ sẽ không so đo với y, trái lại Cố Thanh Ninh sợ xảy ra chuyện nên vẫn ở một bên trông chừng.

Phụng Triển nói từng chút chuyện năm đó, đã nhiều năm như thế thật ra nhiều chuyện đã không nhớ rõ lắm. Nhưng chuyện năm đó quá quan trọng với Phụng Triển, nên qua nhiều năm như thế y vẫn không quên.

Theo Phụng Triển nói, năm đó y có viết sớ con gửi đi, không bao lâu sau đã nhận được mật báo từ kinh thành. Y cũng không suy nghĩ nhiều mà bắt đầu thiết lập quân đ ần.

Cố Trạch Mộ nhíu mày: “Chuyện quan trọng như thế ta không thể quên được, trừ khi tấu chương này chưa từng xuất hiện trước mặt ta.”

Thật ra đến lúc này, Phụng Triển cũng tin là có người gây trở ngại ở đó, nhưng y vẫn không nhận được mà đâm Cố Trạch Mộ một câu: “Ai biết được, dù sao bây giờ phong mật báo đó cũng không có ở đây, người muốn nói gì cũng được.”

“Ta không có viết phong mật báo kia.” Cỗ Trạch Mộ nhấn mạnh.

“Nhưng những thân vệ đến Nghiệp Thành đó đều do người phái tới? Nếu không phải như thế, vậy thì đám người Phụng Vân cũng không to gan lớn mật làm ra những chuyện như thế.”

Cỗ Trạch Mộ nói: “Những thân vệ kia chỉ đến đi đầu tra chân tướng, ta chưa từng có ý muốn giết đệ. Trái lại là đệ, vậy mà sau đó lại dẫn theo ngoại tộc đến đoạt Nghiệp Thành, có thể thấy đệ thật sự muốn làm phản, chỉ là lúc trước không biểu hiện ra ngoài mà thôi.”

“Người...”

Cỗ Thanh Ninh thấy hai người lại muốn làm ồn lên thì hơi đau đầu, vì thế vội vàng khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, không được cãi nhau. Trước tiên nói rõ chuyện năm đó đã.”

Hai người âm thầm trừng đối phương một chút, sau đó Phụng Triển mới nói tiếp: “Về phần chuyện khác càng là việc vô căn cứ, ta và người ngoại tộc có thù sâu như biển, sao có thể thông đồng nhau được? Có đi đầu lúc đó thiết lập quân đần muốn chăm ngựa nên bỏ ra rất nhiều tiền tìm thương nhân chợ đen giúp ta tìm giống ngựa tốt, nhưng chuyện này không tiện nói với bên ngoài. Ta định tìm được ngựa sẽ mang một thớt ngựa con khỏe trở lại kinh thành đưa cho Thái tử, sẽ nói chuyện này với người.”

Cỗ Trạch Mộ hỏi: “Bây giờ còn có thể tìm được mấy thương nhân chợ đen kia không?”

Phụng Triển nói: “Sau này ta cũng nghi ngờ bọn họ cho nên cố ý đi tìm lại, nhưng mà bọn họ cũng không có liên quan gì. Có đi đầu ta lại nhớ tới, trước đó bọn họ nói cho ta biết một việc, lúc bọn họ đi mua ngựa thì phát hiện có người Đại Chu hay lui tới mấy bộ tộc lớn. Vừa lúc ta đang truy xét chuyện buôn muối lậu, vốn cho rằng những người kia buôn muối lậu cho người ngoại tộc. Nhưng chưa đi đầu tra ra thì đã bị trúng kế của đám người Trịnh Đặc.”

“Muối lậu?”

Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh nhìn nhau một cái, hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ đến một người.

Trước đó, Cố Trạch Mộ đi Sung Châu trị thủy đã tra được ẩn tình phía sau vụ án của Chiêm Thế Kiệt, chính là việc Diêu Phỉ buôn bán muối lậu khơi ra. Sau đó tìm hiểu ngu ồn gốc tra được Khang gia ở sau chuyện này, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

Bây giờ chuyện của Phụng Triển lại liên quan đến muối lậu, có phải đi đầu này cũng quá trùng hợp không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178

Cố Trạch Mộ biết chân tướng mọi chuyện năm đó từ đầu chí cuối từ chỗ Phụng Triền, trong đầu cũng đã có hướng đi đầu tra. Bây giờ người bị hiềm nghi lớn nhất chính là Khang Diệp, hẳn buộc phải đi Ngu Thành một chuyến.

Mà thân thể Phụng Triền khỏe hơn một chút cũng không yên tâm dưỡng bệnh tiếp.

Ô Ân tung tin Phụng Triền giết chết Trác Cách, lại mượn cơ báo thù cho Vương hãn nên thu nạp được lòng của một nhóm người. Đương nhiên, thân phận của hắn ta cũng không che giấu được, lúc đó hắn ta là tiểu nhi tử của thủ lĩnh bộ lạc Đờ Mẩu, sau khi bị đưa đi vẫn luôn mai danh ẩn tích. Thảo nào người của Phụng Triền không đi đầu tra ra.

Mặc dù trước đó Cố Trạch Mộ cứu viện kịp thời nhưng quân đội của Phụng Triền vẫn bị tổn thất hơn phân nửa, Dạ Kiêu cũng bị bắt. Bây giờ Dạ Kiêu đang nửa chết nửa sống bị treo trong thành Nguyệt Lượng, trở thành mồi nhử của Ô Ân dụ Phụng Triền đến đây.

Đương nhiên Phụng Triền không thể nào buông tha Ô Ân, vốn dĩ Cố Thanh Ninh còn hơi lo lắng cho y, định ở lại giúp đỡ lại bị Phụng Triền cự tuyệt.

Trước đó, y bị Ô Ân tính toán là vì y ở ngoài sáng mà đối phương ở trong tối. Bây giờ hai bên đều ở ngoài sáng, đương nhiên Ô Ân không thể nào là đối thủ của y. Nhưng cho dù như thế ở bên này vẫn không an toàn, chẳng bằng để Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ cùng nhau về Nghiệp Thành.

Mặc dù Phụng Triền và Cố Trạch Mộ đều thấy ngứa mắt nhau, nhưng bọn họ vẫn tin năng lực của đối phương.

Cho dù Phụng Triển ghét bỏ Cố Trạch Mộ, song không thể không nói, có hẳn bảo vệ Cố Thanh Ninh thì mình mới yên tâm.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác trên thảo nguyên, vết thương của Phụng Linh được Kỳ Nhã chăm sóc dần chuyển biến tốt đẹp. Y che giấu tên thật của mình, nhưng dù thế y vẫn nảy sinh tình cảm với Kỳ Nhã. Kỳ Nhã cũng bị y hấp dẫn, mặc dù hai người không nói rõ, song ở chung cũng đã hơi mập mờ.

Có đi ầu, bây giờ trong lòng Phụng Linh lại đau khổ.

Nếu hai người không mang thân phận địa vị thì chắc chắn y sẽ cưới Kỳ Nhã làm thế tử, nhưng thân phận của hai người lại đối địch. Y cũng biết trên vai mình mang sứ mệnh, cho dù tiếc đến đâu, cuối cùng y vẫn tàn nhẫn rời khỏi Kỳ Nhã lựa chọn trở lại Nghiệp Thành.

Kỳ Nhã còn chưa kịp đau lòng, rất nhanh đã biết tin tức Trác Cách chết. Nàng đau lòng đến mức muốn hôn mê.

Nàng không ngờ vì sự tùy hứng của mình mà không có cơ hội gặp lại ngoại tổ phụ lần cuối.

Nàng không tin chuyện này do Phụng Triển làm, nhưng sự thật chính là như thế. Nàng còn chưa tìm Phụng Triển báo thù thì đã nghênh đón một vị khách khiến nàng không tin được, Bố Nhật Cố Đức.

Kỳ Nhã vừa nhìn thấy Bố Nhật Cố Đức đã đỏ mắt, song Bố Nhật Cố Đức lại nói với nàng Phụng Triển chỉ bị hại, hung thủ thật sự là Ô Ân.

Kỳ Nhã không biết nên tin tưởng ai, Bố Nhật Cố Đức cũng không ép nàng, chỉ hỏi nàng có muốn đi gặp Phụng Triển không.

Kỳ Nhã đi theo Bố Nhật Cố Đức gặp lại Phụng Triển lần nữa, ngay lúc nàng bị sự oán hận làm choáng váng đầu óc, muốn xông lên báo thù cho ngoại tổ phụ lại bị một nữ hài có tuổi tác xấp xỉ mình cản lại.

Cố Thanh Ninh chỉ muốn đến tạm biệt Phụng Triễn, ai ngờ đột nhiên xông ra một cô nương muốn giết Phụng Triễn. Có đi đâu, khi nàng nghe Bố Nhật Cố Đức ở bên cạnh lo lắng thuyết phục thì đã đoán được thân phận của Kỳ Nhã.

Kỳ Nhã vô cùng oán hận, không hề nể mặt.

Nhưng so với nàng, Cố Thanh Ninh lại thành thạo điều luyện hơn

Đi đâu này khiến Cố Trạch Mộ muốn giúp đỡ cũng dừng tay lại.

Cuối cùng, Kỳ Nhã vẫn bị Cố Thanh Ninh chế phục, trong mắt nàng chứa nước mắt, liên tục giãy dụa mắng Phụng Triễn.

Cố Thanh Ninh nhìn mặt Phụng Triễn không có cảm xúc gì, nhưng trong mắt lại có vẻ buồn bã khiến cho trong lòng nàng cũng hơi đau đớn.

Nàng nghe Bố Nhật Cố Đức nói qua, năm đó, mẫu thân của Kỳ Nhã là Mai Tang vì bị Phụng Triễn đênhị nên gả đến bộ lạc Mục Khánh. Sau đó Mai Tang chết, mặc dù Phụng Triễn không nói nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn hổ thẹn với Kỳ Nhã. Cho nên mặc dù trên mặt y tỏ vẻ lạnh lùng, song, lại vô cùng quan tâm Kỳ Nhã, gần như xem Kỳ Nhã là cháu gái ruột. Ngay cả hộ vệ bên cạnh Kỳ Nhã cũng do y lựa chọn cẩn thận.

Bởi vì Kỳ Nhã nên Cố Thanh Ninh về chậm hơn một ngày.

Mặc dù Kỳ Nhã muốn giết Phụng Triễn, nhưng Phụng Triễn cũng không làm khó nàng. Trái lại, Kỳ Nhã lại cảm thấy khó xử, một mình nàng chạy khỏi nơi trú quân, nhưng đi ra ngoài cũng không biết làm gì, chỉ ngửi một mình buồn bã ngăn người bên bờ sông.

Lúc Cố Thanh Ninh đi qua đã thấy nàng ôm gối, nhìn chăm chăm mặt sông, liên tục hít mũi.

Kỳ Nhã phát hiện có người ngửi xuống cạnh mình, quay đầu nhìn lại phát hiện là Cố Thanh Ninh, sắc mặt lập tức thay đổi quay người muốn chạy.

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nói: “Chờ một chút.”

Kỳ Nhã phớt lờ nàng, Cố Thanh Ninh lạnh nhạt nói: “Chạy nữa ta đánh ngươi nữa. Ta biết ngươi hiểu lời ta nói.”

Thân thể Kỳ Nhã cứng đờ, nhưng nàng cũng biết mình vốn không đánh thắng Cố Thanh Ninh. Cuối cùng nàng cắn môi, không cam lòng ngã xuống, song, vẫn giữ một khoảng cách, cách Cố Thanh Ninh xa xa. Nàng còn dùng tay vẽ một ranh giới trên đất, không cho Cố Thanh Ninh đến gần mình.

Cố Thanh Ninh nhìn động tác nhỏ của nàng, vừa tức vừa cười, có điếu trong lòng vẫn vô cùng cảm khái. Có lẽ chỉ có tiêu cô nương ở độ tuổi này mới làm ra chuyện như thế.

Cố Thanh Ninh lắc đầu: “Thật sự ngoại tổ phụ ngươi không phải do Phụng Triển giết.”

Kỳ Nhã lập tức tức giận nói: “Ta không tin ngươi! Người Đại Chu các ngươi đều là kẻ lừa đảo!”

Cố Thanh Ninh sững sờ, nhưng nàng cũng không để ý câu nói phía sau của Kỳ Nhã, chỉ ân cần thân thiện nói: “Từ nhỏ ngươi đã được Phụng Triển dạy dỗ lớn lên, nếu như Phụng Triển thật sự muốn làm phản thì y sẽ có cách tốt hơn. Sao cần phải làm đến mức thế này?”

Kỳ Nhã nhớ tới vết thương trên người Phụng Triển, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thấy Phụng Triển bị thương nặng như thế. Cho dù vậy, nàng cũng không muốn tin Cố Thanh Ninh.

“Ngươi và y là một bọn, đương nhiên phải giúp y nói chuyện. Ai biết có phải y giết ngoại tổ phụ, bây giờ lại tới lừa bịp ta?”

Cố Thanh Ninh lại nói: “Ngươi chưa từng thấy tận mắt sao có thể xác định Phụng Triển giết ngoại tổ phụ của ngươi? Hơn nữa, ngươi có gì để lừa bịp chứ? Ngươi không có ý gây uy hiếp cho y, vì sao y phải phí công sức thế này?”

“Ngươi!” Kỳ Nhã tức giận quay đầu, một lát sau quay lại hỏi: “Vậy ngươi nói xem, rốt cuộc hung thủ là ai?”

Cố Thanh Ninh mới nói tiếp: “Trên đời này, có rất nhiều chuyện không thể nhìn bề ngoài. Đối với chuyện này, ai mới thật sự được lợi, ai mới có khả năng là hung thủ sau cùng?”

Kỳ Nhã mím chặt môi.

“Ta không định thuyết phục ngươi, ta chỉ muốn nói với ngươi, ngươi có thể đi tra, cũng có thể cùng người liên lạc, phán đoán để biết chân tướng thật sự là gì. Lúc đó ngươi suy nghĩ tiếp mình nên làm thế nào, đừng để người thân đau đớn kẻ thù sung sướng, cuối cùng làm tổn thương người thật sự bảo vệ ngươi.”

Kỳ Nhã như đang suy nghĩ gì đó.

Cố Thanh Ninh cũng không làm phiền nàng, nói xong nàng rời đi. Thật ra những lời này nàng nói cho Kỳ Nhã nghe, chẳng bằng nói cho mình nghe.

Kiếp trước, nếu như nàng và Cố Trạch Mộ có thể thẳng thắn với nhau, tin tưởng nhau hơn một chút thì có lẽ những bi kịch kia sẽ không xảy ra.

Ngày hôm sau, Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ tạm biệt Phụng Triển đi về phía Nghiệp Thành.

Trước khi rời đi, Cố Thanh Ninh nhìn thấy Kỳ Nhã đứng phía sau đám người. Mặc dù sau khi Kỳ Nhã thấy nàng thì bối rối cúi đầu, song, ít nhất Kỳ Nhã cũng không tiếp tục kêu đánh kêu giết Phụng Triển nữa. Cho dù thế nào, có lẽ lời mình nói hôm qua cũng có tác dụng với Kỳ Nhã.

Cố Trạch Mộ ngồi trên lưng ngựa, nhìn Cố Thanh Ninh vô thức mỉm cười, môi cũng cong lên theo.

So với lúc trước bất an lo lắng, bây giờ tâm trạng của Cố Trạch Mộ đã cởi mở hơn nhiều. Hắn không chỉ có được đầu mối từ phía Phụng Triển

mà tình cảm với Cố Thanh Ninh cũng có tiến triển.

Kiếp trước, hai người đầu sống trong sự giả vờ và ngờ vực vô căn cứ. Kiếp này vất vả lắm mới có cuộc sống mới, đa phần đều là gương cung bặt kiếm, ung dung thoải mái ở chung thế này rất hiếm có.

Hắn cảm thấy trải qua hôm nay, dường như trên người Cố Thanh Ninh đã có thay đổi nào đó, giống như gánh nặng trong lòng nàng đã được tháo bỏ. Lúc nàng nụ cười của nàng tươi sáng làm cho hắn nhớ đến lúc nàng mới được gả vào cung.

Cố Thanh Ninh lấy lại tinh thần đã thấy Cố Trạch Mộ cười cười, nàng hỏi: “Huynh cười cái gì?”

Cố Trạch Mộ che giấu nụ cười, lập tức phản ứng kịp, đành hoàng trả lời: “Ta nhớ đến dáng vẻ nàng lúc vừa mới tiến cung.”

Cố Thanh Ninh ngây ngẩn cả người.

Theo câu nói này của Cố Trạch Mộ, nàng như nhớ đến ngày nàng mới vào cung.

Trước đó, nàng đã biết Tiêu Dận và nhà mình trao đổi ích lợi, nàng làm hoàng hậu cũng chỉ là trao đổi quyên lợi mà thôi. Nhưng cho dù như thế, nữ hài tử mười lăm tuổi cũng sẽ có chút mơ mộng vềphu quân tương lai, nàng cũng như thế.

Đến nay Cố Thanh Ninh còn nhớ, ngày thứ hai thành hôn, Tiêu Dận dẫn nàng đi bái tế mẫu hậu của hắn. Hai người bọn họ quỳ gối trước bái vị, Tiêu Dận ôn hòa nói: “Mẫu hậu, đây là Trường Ninh, là vợ cả của con.”

Trong ánh mắt của hắn có vẻ nghiêm túc, cho nên dù biết đây chỉ là cuộc hôn nhân trao đổi quyên lợi, Phụng Trường Ninh vẫn không lùi bước mà rơi vào đó.

Cố Thanh Ninh nghĩ như thế nhin không được mà hỏi: “Huynh... Năm đó, những lời huynh nói trước bái vị mẫu hậu là thật lòng sao?”

Cố Trạch Mộ trầm mặc một lát mới nói: “Ta... Ban đầu ta dẫn nàng đi đến trước bài vị mẫu hậu thật ra có tâm tư khác. Nhưng lúc chúng ta cùng nhau quỳ xuống, ta thật sự cảm thấy mình đã dẫn vợ cả đi bái kiến mẫu hậu. Ít ra trong giây phút đó, những lời ta nói đều là thật lòng.”

Cố Trạch Mộ nói vô cùng thành khẩn.

Ai ngờ lúc này tâm trạng của Cố Thanh Ninh vô cùng phức tạp.

Nếu nói lúc trước Tiêu Dận giấu lòng mình vô cùng chặt chẽ, không để người ta thấy rõ, vậy thì lúc này Cố Trạch Mộ lại nói rõ lòng mình. Đáng vẻ thành khẩn của hắn cũng làm cho Cố Thanh Ninh cảm thấy mình từ chối hắn cũng không đành lòng.

Cố Thanh Ninh nghĩ đến đây nhịn không được mà trừng Cố Trạch Mộ một chút.

Cố Trạch Mộ hơi không hiểu.

Cố Thanh Ninh quyết định không nói gì mà tăng nhanh tốc độ, chạy về phía trước.

Mặc dù Cố Trạch Mộ không biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn đi theo.

Hai con ngựa một trước một sau phi nhanh trên thảo nguyên, giống như một bức họa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179

Kinh thành, phủ thừa tướng.

Khang Nam tiến đại phu ra khỏi cửa, lúc này mới quay về phòng lần nữa. Khang Diệp khoác áo khoác, được tỳ nữ đỡ xuống giường. Khang Nam vội vàng tới, nhận lấy việc của tỳ nữ, đỡ Khang Diệp ngồi lên ghế.

Chỉ mấy bước ngắn ngủi như thế dường như đã làm Khang Diệp hao phí rất nhiều sức lực, sau khi ông ta ngồi xuống thì ho khan nửa ngày mới bình phục lại.

Khang Nam không nhịn được nói: “Ngài bị bệnh, không bằng nghỉ thêm mấy ngày, công sự chậm chút cũng được.”

Khang Diệp lắc đầu: “Bây giờ không nghỉ được, trên dưới cả triều nhìn chăm chăm vào ta, người muốn kéo ta xuống cũng không ít đâu.”

Những ngày qua Khang Nam vẫn đi theo Khang Diệp, cũng biết rất nhiều chuyện. Sau khi nghe Khang Diệp nói thế, hắn ta cũng không phản bác, chỉ bảo tỳ nữ đi lấy lò sưởi tay bỏ vào trong tay Khang Nam, rồi nói: “Con giúp cha đọc sổ con nhé, ít nhiều gì cũng khiến cha đỡ phí công một chút.”

Khang Diệp nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, lời muốn nói cũng nuốt xuống: “Cũng được.”

Hai cha con một người đọc một người nghe, có đôi khi Khang Diệp sẽ chỉ Khang Nam vài vấn đề trông rất hòa thuận vui vẻ.

Mà đúng lúc này, lão quản gia ở ngoài cửa đi một phong thư tới. Khang Diệp khoát tay bảo Khang Nam tạm thời dừng lại, sau đó cầm lá thư này mở ra xem. Nhưng sau khi mở lá thư ra xem thì sắc mặt ông ta lại thay đổi.

Khang Nam thấy dáng vẻ nghiêm túc của phụ thân thì không nhịn được mà hỏi: “Cha, xảy ra chuyện gì thế?”

Khang Diệp phát tay để quản gia lui xuống, hồi lâu mới nói: “Nam Nhi, ngọc bội cha cho con lúc trước vẫn mang theo bên người chứ?”

Khang Nam hơi không hiểu nhưng vẫn kéo dây đeo ngọc bội ở cổ ra. Sau đó hắn tháo xuống đặt trước mặt Khang Diệp: “Vẫn ở đây, cha.”

Khang Diệp cầm ngọc bội, sắc mặt phức tạp mà nói: “Nam Nhi, ngọc bội kia là một tín vật. Nếu mai ngày cha gặp bất trắc, con hãy nghĩ cách cầm miếng ngọc bội này chạy trốn tới Bách Việt, tìm cửa hàng có hoa văn trên ngọc bội, giao ngọc bội kia cho bọn họ xem. Bọn họ sẽ giao của cải mà cha để lại cho con, dựa vào những thứ này đủ để con không lo cơm áo sống đến hết đời.”

Khang Nam tỏ vẻ khiếp sợ nhìn Khang Diệp: “Cha, cha đang nói gì đó? Đang êm đẹp sao cha gặp bất trắc được?”

Khang Diệp nhìn vẻ lo lắng khó mà giấu giếm của hắn, trong lòng hơi ấm áp. Nhưng ông không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ bảo hắn cất kỹ ngọc bội: “Cha cũng chỉ cẩn thận đề phòng thôi, chưa chắc sẽ rơi vào tình cảnh như thế.”

Khang Diệp nói xong lại ho kịch liệt một phen, Khang Nam vội vàng giúp ông ta vỗ lưng, rồi cầm nước đút ông ta.

Thật vất vả Khang Diệp mới bớt ho, ông chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại, trong lòng chợt sinh ra nỗi buồn vô cớ, ông già thật rồi.

Sau khi ông trở lại triều đình lần nữa, vẻ ngoài nhìn như vinh quang, song thật ra ông đã thấy hữu tâm vô lực từ lâu, chỉ cố gắng chống đỡ mà thôi. Dù sao đã nhiều năm ông chưa về triều, lại thêm tuổi tác lớn, so với đám người Liễu thái phó trẻ trung khỏe mạnh thì sẽ có chênh lệch.

Cho dù ông không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng ông cũng hiểu rõ, già nua không chỉ khiến ông chậm chạp trong tư duy, mà còn liên tục bị hao mòn ý chí.

Dù sao nếu là ông lúc trước thì sẽ không chưa đánh đã bi quan tìm đường lui cho mình.

Khang Nam lo lắng tình trạng cơ thể của ông ta nên không dám hỏi, lúc này Khang Diệp cũng không có tâm trạng nên để hẳn rời đi trước. Khang Nam chỉ có thể bất mãn lui xuống.

Sau khi Khang Nam rời đi, Khang Diệp mới đưa ánh mắt nhìn về lá thư trên bàn lần nữa. Từ khi Diêu Phỉ chết, Khang Diệp đón nhận người ngoại tộc trong tay ông ta, phong thư này chính là do bọn hắn gửi đến.

Trong thư nói Phụng Triển chưa chết, vị sư trưởng thần bí của Trác Cách chính là Trác Cách.

Cái tên này lại khiến cho Khang Diệp nhớ đến chuyện hai mươi năm trước.

Một ngày nào đó của hai mươi năm trước, đột nhiên ông nhận được lời cầu xin giúp đỡ của gia chủ Khang gia, nói là chuyện bọn họ buôn lậu muối bị người ta phát hiện, tên tiểu quan kia còn viết sổ con tấu lên.

Khang Diệp không có thiện cảm với vị đường huynh vừa tham lam lại ngu xuẩn kia, nhưng cũng tức giận tên tiểu quan kia không có mắt nhìn. Ông ta không nghĩ nhiều, chỉ thuận tay ngăn lại sổ con kia. Song, ông ta không ngờ đường huynh lại hung ác giết cả nhà của tên tiểu quan kia. Không chỉ như thế, sau đó ông ta còn biết được không chỉ có là không chỉ buôn lậu muối, mà còn đem muối lậu bán cho ngoại tộc.

Cái trước có thể nói là pháp luật khó trừng trị, nhưng cái sau lại là tội chết thông đồng với địch bán nước!

Khang Diệp vô cùng tức giận, có đi đâu lúc này ông muốn xoay chuyển tình thế cũng đã chậm, chuyện này lại kinh động đến Phụng Triển, vậy không thể nào tốt được.

Lúc đó, có hai con đường bày ở trước mặt Khang Diệp, một là quân pháp bất vị thân, từ bỏ Khang gia. Hai là khiến Phụng Triển không thể tra

được.

Gia chủ Khang gia đích thân dẫn người đến kinh thành, quỳ trước mặt ông khóc ròng ròng, nói với ông chuyện năm đó ông cầu học, sự trả giá của tộc nhân với ông. Mấy người già trong tộc cũng chảy nước mắt cầu xin ông.

Khang Diệp dao động, vì thế ông lựa con đường thứ hai.

Nhưng Phụng Triễn là ai, y đường đường là Định Quốc công, là quốc cữu đương triều, tính cách vừa xấu xa lại cứng rắn, muốn thay đổi quyết định của y là chuyện khó như lên trời. Khang Diệp dùng đủ cách cũng không được, trái lại suýt nữa đã bị Phụng Triễn chú ý.

Lúc này, Khang Diệp đã đâm lao phải theo lao, cho dù hối hận cũng không được gì.

Một bước sai, từng bước sai.

Khang Diệp biết lúc này vận mệnh của ông đã cột chung với Khang gia. Nếu như bị Phụng Triễn đi đầu tra ra, Khang gia bị hủy, cho dù ông còn mạng sống thì danh tiếng cũng mất hết, nhận hết sự thóa mạ của thiên hạ.

Đời này của ông chăm chỉ chịu khó học, sau khi trở thành thừa tướng càng cẩn trọng hơn. Ông không yêu hoa phục mỹ thực, cũng không ham nữ sắc, trong đời ông chỉ có một mong muốn chính là trở thành danh thần lưu danh sử sách. Sao ông có thể chấp nhận kết cục như thế?

Trong lúc đó, ông thấy số con thỉnh cầu mở quân đôn của Phụng Triễn, đi đầu này khiến trong lòng ông nảy sinh một kế hoạch to gan.

Đã nhiều năm như vậy, thật ra Khang Diệp đã quên mất chuyện này, nhưng ông không ngờ rằng Phụng Triễn lại còn sống!

Tuyệt đối không thể y nói ra chuyện năm đó được

Khang Diệp nói thầm trong lòng, dường như trên khuôn mặt già nua lại tỏa ra ý chí chiến đấu lần nữa. Ông nhú mày trầm tư hồi lâu, sau đó nâng bút chấm mực, múa bút thành văn, gọi quản gia tới đem mấy phong thư trong tay gửi ra ngoài từng cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180

Mấy hôm sau, trong kinh thành lại truyền ra một lời đồn, nói là Định Quốc công Phụng Triễn chưa chết, bộ lạc Cát Nhan được một tay y nâng đỡ lên. Lời đồn được miêu tả vô cùng tỉ mỉ như được thấy tận mắt. Mở đầu lời đồn, năm đó Phụng Triễn bày ra binh biến, sau khi bị tiên đế phát giác thì chạy trốn đến thảo nguyên. Về sau vẫn không hết lòng gian, vẫn muốn báo thù Đại Chu, vì thế đổi tên đổi họ, ở phía sau màn thao túng bộ lạc Cát Nhan thống nhất thảo nguyên, cũng tiến đánh Đại Chu.

Lời đồn này làm không thể tin được, có người khịt mũi coi thường, cũng có người tin tưởng không nghi ngờ. Mà những bách tính không quan tâm những chuyện này cũng không ngại mà nói chuyện truyền kỳ này một cách say sưa. Không bao lâu sau, lời đồn này lan truyền khắp kinh thành.

Sau khi Tiêu Trạh nghe được, y cảm thấy vô cùng hoang đường, sau khi lấy lại tinh thần thì vô cùng tức giận. Y hạ lệnh cho người ta dừng lời đồn, đồng thời phái người đi thăm dò nguồn gốc lời đồn này. Nhưng lời đồn này không phải thứ có thể tùy tiện ngăn lại, hơn nữa truyền qua truyền lại, sao tìm được nguồn gốc được, cũng không giải quyết được gì.

Đương nhiên chúng thần trong triều cũng nghe được tin này, so với bách tính mà nói thì bọn họ càng biết được nhiều hơn. Đối với lời đồn này, bọn họ chỉ xem như một chuyện thú vị mà thôi. Song, dù sao việc này cũng liên quan đến mẫu tộc của đương kim hoàng thượng, cho dù bọn họ có suy nghĩ gì thì chỉ có thể ngoan ngoan ngậm chặt miệng, chôn chuyện này trong lòng.

Thật không ngờ mấy ngày sau, bên Sung Châu kia truyền đến tin tức nói khi bọn họ tu sửa đê điếu, từ trong sông móc được một phiến đá, trên phiến đá vẽ hoa văn long phượng đại chiến. Tổng đốc đường sông Tạ Trường Phong không dám tự tiện nên lập tức viết sớ con, đưa cùng phiến đá này đến kinh thành.

Nếu là lúc trước, đương nhiên phiến đá này sẽ không gây chú ý nhiều như thế.

Nhưng hôm nay lời đồn đại liên quan đến Phụng Triễn vẫn còn đó, trên phiến đá này lại thấy Chân Long đánh nhau với Phượng Hoàng. Hơn nữa, “Phụng” đọc giống như “Phượng”, đương nhiên sẽ làm người ta liên tưởng đến Phụng Triễn.

Trong phút chốc, lời đồn này càng truyền càng mãnh liệt, càng có xu thế phát tán.

Lúc này, Tiêu Trạ cũng bình tĩnh lại, y cũng nhận ra chuyện ẩn trong đó. Dù sao Phụng Triễn đã chết hai mươi năm, đang yên lành sao đột nhiên có người truyền lời đồn vậy?

Năm đó, nội tình trong vụ án của Phụng Triễn không đơn giản, đa số người đều không biết nội tình, chỉ nghĩ là Phụng Triễn chết trên sa trường. Tiêu Trạ cũng không tin cứu cứu sẽ phản bội Đại Chu, nhưng y cũng đã nhìn qua chứng cứ đó, chứng minh Phụng Triễn có dị tâm. Cho nên, mặc dù không thể nào biết được chân tướng của chuyện này, song sau đó chuyện này đã thành tâm bệnh của y.

Lúc Uy Quốc công hầu kinh đã từng nhắc qua vị lão sư thần bí của Trác Cách. Ông ấy nghi ngờ người này là tướng lĩnh Đại Chu, có đi đâu vẫn chưa thể tra được thân phận của đối phương.

Vì thế, lúc tin đồn này xuất hiện, y lại nhớ đến lời nói của Uy Quốc công.

Tiêu Trạ nhìn Khang Diệp và Liễu thái phó ở trước mặt, hỏi: “Gần đây có tin đồn liên quan trong kinh thành, hai ái khanh có gì muốn nói không?”

Liễu thái phó nhìn thoáng qua Khang Diệp, chỉ thấy ông ta cup mắt, dáng vẻ bình tĩnh. Ông cau mày mà nói: “Thần cảm thấy lời nói này thật sự vô căn cứ. Năm đó, thi thể Định Quốc công được người ta hộ tống về kinh thành, lại hạ táng trước mặt bao nhiêu người. Đã nhiều năm trôi qua như

thế, bây giờ đột nhiên bị người ta nhắc đến, có lẽ đây là kế sách làm loạn lòng người của đám người ngoại tộc!”

Tiêu Trạh khẽ gậ đầu, y cũg nghĩ thế, Liễu thái phó đả nói lên lời trong lòng y.

“Đúng thế, năm đó, Định Quốc công hi sinh vì nước, nếu y bị người ta bêu xấu, lại có dụng ý tàn độc như thế, trăm chỉ sợ khiến cho tướng sĩ trong thiên hạ thất vọng đau lòng.”

Đúng lúc này, Khang Diệp mới chậm rãi mở miệng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần có ý kiến khác.”

Tiêu Trạh nhú mày, song, y vẫn luôn kính trọng Khang Diệp nên ra hiệu cho Khang Diệp nói: “Mời thừa tướng nói.”

Khang Diệp chấp tay nói: “Theo thần thấy, chính vì Định Quốc công có thanh danh hiển hách nên mới làm gương cho thiên hạ, cho Định Quốc công một công đạo. Phải tra việc này rõ ràng cho Định Quốc công sự trong sạch.”

Tuy lời ông ta nói không sai, nhưng Tiêu Trạh nghe vế sau lại hỏi: “Tra? Phải tra thế nào? Uy Quốc công tra xét nhiều năm như vậy cũng không tra được thân phận của đối phương, sai có thể tra rõ như lời thừa tướng nói được?”

Khang Diệp không hề hoang mang mà nói: “Bệ hạ, thần thấy lúc trước không tra được, chưa chắc bây giờ không tra được.”

“Ồ?”

“Cái gì gọi là không có lửa làm sao có khói, đột nhiên lời đồn đại xuất hiện trong kinh thành này lúc này chắc là có nguyên nhân.” Khang Diệp dừng một chút, dường như đã hạ quyết định gì đó. Ông ta nói: “Năm đó, lúc thi thể của Định Quốc công hửi kinh không có đầu, có lẽ...”

“To gan!”

Lần này Tiêu Trạ̣m tức giận, tất cả mọi người trong điện vọ̀i vàng quỳ xuống. Trương Lễ vọ̀i nói: “Bệ hạ bớt giận.”

Tiêu Trạ̣m nhìn Khang Diệp, lạnh lùng nói: “Có mậ́y lời thừa tướng đừng nên nói lung tung.”

Mặc dù Khang Diệp đang quỳ nhưng lại có dáng vẻ thặ́ng thặ́n cương nghị: “Lão thần không dám nói bừa, có đi ều khả năng này không phải không có. Bệ hạ...”

“Đủ r ậ́!”

Tiêu Trạ̣m gặ́t gọ̉ng cắt ngang lời ông ta, nhưng h ậ́i lâu cũng không nói gì thêm. B ậ̀u không khí trong điện tr ậ̀n xuống làm cho người ta hít thở không thông.

Trương Lễ chỉ cảm thấy m ộ̀hôi lạnh trên trán sắp tụ thành dòng suoṛi nhỏ, hặ́n th ậ̀m oán trách Khang Diệp. Khang Diệp lại như cũ không h ệ̀dao động.

Tiêu Trạ̣m nhìn ông ta cảm thấy vô cùng bất đặ́c đĩ, nhưng mà trong việc tại tri ều Khang Diệp luôn chí công vô tư. Vì thế, y cũng không nghĩ gì khác, chỉ nghĩ tính cách ông ta quá thặ́ng thặ́n mà thôi.

Y suy nghĩ một lúc, miễn cưỡng nói: “Nhưng mà lời khi nậ́y thừa tướng nói cũng có đạo lý, trặ́m sẽ phái người đi ều tra rõ ràng.” Sau đó, y nhìn sắc mặt tái nhợt của Khang Diệp mà nói: “G ậ̀n đây thừa tướng vất vả r ậ́, trặ́m nghe nói bệnh ông chưa lành đã vào tri ều, chuyện này khiến trặ́m vô cùng lo lắng. Một lát trặ́m cho thái y tới, thừa tướng dẫn theo h ậ́i phủ hậ́y nghỉ ngơi mậ́y ngày.”

Khang Diệp nghe Tiêu Trạ̣m nói thế thì giặ́t giặ́t miệng, song cuối cùng cũng không nói gì. Ông ta dập đậ̀u tạ ơn, sau đó mới quay người rời khỏi điện.

Khang Diệp chưa đi được mậ́y bước, Liễu thái phó đã chạy tới: “Khang tướng đi thông thả.”

Khang Diệp dừng bước, thản nhiên nói: “Liễu thái phó có gì chỉ giáo?”

“Không dám chỉ giáo.” Liễu thái phó vuốt vuốt chòm râu. “Chỉ là không ngờ Khang tướng lại nói thẳng khiến cho bệ hạ tức giận, khiến cho hạ quan hơi kinh ngạc thôi.”

Khang Diệp nhìn Liễu thái phó với đôi mắt đục ngầu hồi lâu, rồi nói: “Liễu Hủ, ta chỉ nói thật mà thôi. Năm đó ông cũng ở trong triều, lúc thi thê Phụng Triển được đưa về ta không tin ông chưa từng nghi ngờ. Chỉ là ta dám nói, còn ông không dám nói mà thôi.”

Liễu thái phó nhìn sắc mặt bình tĩnh của Khang Diệp, trong lòng cũng không chắc. Từ khi Khang Diệp vào triều, ông như gặp kẻ địch mạnh, không hề dám xem thường đối phương. Lúc này, khi thấy vẻ mặt Khang Diệp như thế, ông lại dần tỉnh táo lại, ông biết Khang Diệp sẽ không phạm sai lầm đơn giản như thế.

Liễu thái phó khẽ động, chấp tay: “Hạ quan hoảng sợ, không biết Khang tướng có gì chỉ giáo?”

Khang Diệp cười khẽ, ý vị thâm trường nói: “Chỉ giáo thì không dám, chỉ muốn nói với Liễu thái phó mọi thứ không nên nói cho vừa lòng, tránh cho cuối cùng có kết cục không tốt.”

Khang Diệp nói xong thì quay người rời đi.

Liễu thái phó ở lại dần nhú mày, vốn dĩ ông đang vui vì chuyện Khang Diệp làm bệ tức giận bây giờ cũng dần bình tĩnh lại.

Mặc dù lúc đó ở thư phòng ngoại trừ Tiêu Trạ chỉ có Trương Lễ và hai người Khang, Liễu Nhị, tuy nói không biết trong thư phòng xảy ra chuyện gì nhưng Tiêu Trạ tức giận như thế cũng không giấu được. Càng không nói đến chuyện Khang Diệp dẫn thái y về nhà, lấy danh nghĩa dưỡng bệnh mà chặn hết những người đến thăm ở ngoài.

Điều này có ý nghĩa gì, những kẻ thành tinh trong triều đều có thể đoán được. Vốn dĩ mọi người tưởng Liễu thái phó sẽ lợi dụng thời cơ mà xoay

chuyên, mượn cơ hội thượng vị, ai ngờ Liễu thái phó lại vô cùng bình thản. Trong lúc đó, trên dưới trong triều rơi vào sự bình tĩnh lạ kỳ.

Mà Khang Diệp thật sự ngoan ngoãn nằm trên giường trong nhà dưỡng bệnh.

Thật ra thân thể của ông vẫn không tốt, hai mươi năm trước, vụ án của Phụng Triễn trôi qua, ông đã bị một trận bệnh nặng, suýt nữa cũng mất mạng. Sau này mặc dù khỏi bệnh nhưng thân thể cũng hỏng. Nếu không vì thế thì ông cũng không cáo bệnh về quê.

Có đi đâu Khang Diệp bình tĩnh như thế, Khang Nam là con ông ta lại không được bình tĩnh. Lúc biết Khang Diệp vì nguyên nhân gì mà về nhà dưỡng bệnh thì hẳn ta lo sợ không thôi. Sau khi hầu hạ Khang Diệp uống thuốc xong, hẳn ta không nhịn được mà nói: “Cha, cha biết rõ bệ hạ sẽ tức giận sao lại nói như thế?”

Khang Diệp dựa vào gối đầu, khi hơi thở dần ổn định ông mới mở to mắt, chậm rãi nói: “Con không hiểu, đi đâu ta muốn là bệ hạ tức giận.”

Khang Nam cứng họng, sau khi phản ứng kịp mới dè dặt nhìn trái nhìn phải, sợ ông ta nói lời này bị người khác nghe được.

Khang Diệp thấy thế, bu ãn cười lắc đầu: “Lá gan này của con thật không giống con trai của Khang Diệp ta.”

Khang Nam mấp má môi, không dám cãi lại.

Khang Diệp thở dài trong lòng, nhưng vẫn giải thích với hẳn: “Lúc này bệ hạ càng tức giận thì cho thấy y càng tin tưởng Phụng Triễn. Mai này, khi tin tức Phụng Triễn còn sống truyền về, y mới có thể tức giận hơn, kế hoạch của chúng ta mới càng thuận lợi hơn.”

Khang Nam đã dần biết được việc Khang Diệp muốn làm, nhưng trong lòng hẳn vẫn lo lắng không thôi.

“Cha, cha để cho người ta truy ền tin tức Định Quốc công còn sống về kinh thành chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì phải làm nhiều việc quanh co như thế, ngộ nhỡ...”

Khang Diệp lắc đầu: “Nếu con muốn cho người ta tin một chuyện, cách làm tệ nhất chính là nói thẳng cho y biết. Đối với người mà nói, chỉ có tự mình tra được mới có thể tin tưởng hoàn toàn.”

Khang Nam ậm ừ trả lời.

Hắn không biết Khang Diệp nhìn thấy hắn như thế thì trong lòng rất thất vọng, ông cũng không muốn nói gì nữa, chỉ phất tay cho hắn rời đi: “Con chờ đi, sự thật sẽ chứng minh cha con đúng.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181

Phủ trưởng công chúa.

Nguyên Gia vừa mới trở lại trong phủ đã thấy quản gia đang lo lắng chờ trong viện, khi ông ấy nhìn thấy nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Gia nghi hoặc mà hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Quản gia còn chưa nói chuyện, một tiểu thái giám đã vội chạy tới: “Cuối cùng điện hạ đã trở về Bệ hạ có khẩu dụ, tuyên người và quận vương Chiêu Hoài tiến cung yết kiến. Quận vương đã vào cung từ sớm, giữ nô tài ở đây chờ người đó!”

Nguyên Gia nhú mày, nàng cũng không dám lơ là. Sau khi nàng rửa mặt một chút, thay quần áo khác mới đi theo thái giám vào cung.

Thái giám không đưa nàng đến thư phòng mà đưa đến ngự hoa viên. Lúc nàng đi đến, mới phát hiện Tiêu Trạm đang cùng Tiêu Diễn Chi câu cá. Cậu cháu hai người cười cười nói nói trông có vẻ vô cùng vui vẻ.

Nguyên Gia chậm rãi đi qua hành lễ với Tiêu Trạm: “Thần muội bái kiến hoàng huynh.”

Tiêu Trạm phất phất tay để cung nữ ở một bên đỡ Nguyên Gia dậy. Sau khi Nguyên Gia đứng lên mới nói: “Hoàng huynh triệu hai mẫu tử chúng ta vào cung là có chuyện gì quan trọng sao?”

Tiêu Trạm lại cười lên: “Muội thật đúng là làm cụt hứng, chẳng lẽ ta làm ca ca gọi muội muội mình đến gặp mình cũng không được sao?”

Từ lúc trước sau khi Tiêu Trạm thăm dò Nguyên Gia thất bại, mặc dù bình thường vẫn giống lúc trước nhưng đã không còn thân thiết như thế. Bây giờ Tiêu Trạm nói thế, trái lại giống với thái độ lúc trước như đúc.

Nguyên Gia cũng cười nói: “Thần muội chỉ lo lắng làm trễ nãi việc chính sự của hoàng huynh.”

Tiêu Trạ̄m giao c̄ần câu cho thái giám hầu hạ, ba người cùng ngồi trong lương đình. Lúc này y mới nói: “Lần này ta để cho bọn muội vào cung cũng là có chuyện muốn phân phó Diển Chi.”

Tiêu Diển Chi và mẫu thân nhìn nhau, lập tức rời chỗ quỳ xuống: “Thần Tiêu Diển Chi nghe chỉ.”

Tiêu Trạ̄m bất đắc dĩ nói: “Sao tính cách của con càng giống mẫu thân con thế hả, mau đứng dậy đi.”

Sau khi Tiêu Diển Chi ngồi vào chỗ, Tiêu Trạ̄m mới nói tiếp: “Lần này ta muốn để Diển Chi đi Nghiệp Thành.”

Nguyên Gia sững sờ, trên mặt lại không có cảm xúc gì: “Vì chiến sự bên kia sao?”

Tiêu Trạ̄m lắc đầu, hỏi: “Gần đây hai người có nghe được những lời đồn kia không?”

Nguyên Gia lập tức nghĩ đến lời đồn xôn xao kinh thành gần đây thì nhú mày lại, nàng tỏ vẻ tức giận: “Năm đó, cứu cứu vì Đại Chu chúng ta mà chết trên sa trường, cũng không biết ai nói xấu ngài ấy. Lòng dạ quá ghê tởm!”

Tiêu Trạ̄m nói: “Lời đồn này cũng kì lạ, lại thêm phiến đá kia nữa, ta luôn cảm thấy có người thao túng ở phía sau. Nhưng mà Khang ái khanh cũng nói không sai, không có lửa làm sao có khói. Cho dù có người dùng lời đồn này gây sóng gió thì tất nhiên cũng có lý do. Ta để Diển Chi đi Nghiệp Thành cũng vì muốn tra rõ nguyên nhân phía sau.”

Tiêu Diển Chi gật gù đầu, nói: “Cứu cứu yên tâm, nhất định sẽ tra xét rõ ràng chuyện này, tuyệt đối không phụ sự tín nhiệm của cứu cứu.”

Tiêu Trạm khoát tay áo: “Sau này con cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, mọi thứ đều nghe theo Uy Quốc công. Dù sao ông ấy cũng đóng giữ Nghiệp Thành nhiều năm, thời gian tiếp xúc với người ngoại tộc cũng dài, có kinh nghiệm hơn con nhiều.”

“Chất nhi biết.”

Tiêu Diễm Chi nói xong, thấy dường như Tiêu Trạm còn có lời muốn nói với mẫu thân nên cáo lui trước.

Sau khi Tiêu Diễm Chi rời đi, Tiêu Trạm thấy Nguyên Gia cau mày, nghĩ rằng nàng đang lo lắng đến sự an toàn của nhi tử nên nói: “Muội yên tâm, ta sẽ phái người đặc biệt bảo vệ Diễm Chi, chắc chắn sẽ không để y chịu chút tổn thương nào.”

Nguyên Gia lấy lại tinh thần, vội nói: “Thần muội không...”

“Tuổi của Diễm Chi cũng lớn rồi, tóm lại cũng phải từ từ bắt đầu học việc. Trước mắt chính là cơ hội tốt, để y ra ngoài đi nhiều xem nhiều một chút. Nam tử không giống với nữ nhi, nếu cứ ở lại nơi kinh thành phồn hoa này sẽ từ từ hao mòn ý chí chiến đấu của y.”

Nguyên Gia nghe thấy Tiêu Trạm giải thích như vậy mới biết y thay Tiêu Diễm Chi suy tính kỹ càng như thế. Điềm này khiến cho lòng nàng vô cùng phức tạp, nên nói: “Hoàng huynh nhọc lòng.”

Tiêu Trạm thở dài nói: “Muội là muội muội ruột cùng mẫu thân sinh ra với ta, ta làm ca ca đương nhiên hi vọng các muội tốt.”

Nguyên Gia càng cảm thấy xấu hổ.

Tiêu Trạm thấy thế thì đưa một miếng trái cây cho nàng, cười nói: “Được rồi, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là ngày sau đừng tỏ ra xa lạ với ca ca là được.”

Ngay lúc Tiêu Diễm Chi nhận lệnh chuẩn bị đi Nghiệp Thành, Cố Trạch Mộ cũng nhận được tin từ kinh thành. Lúc này, bọn họ cách Nghiệp Thành

khoảng bốn năm ngày đường, Cố Trạch Mộ cũng không vội vã, mà cho bọn họ dừng lại trước.

Cố Thanh Ninh mơ hồ đoán được gì đó, nàng hỏi: “Huynh đã nhận ra được cái gì sao?”

Cố Trạch Mộ nhìn tin tức trong tay rồi “Ừm” một tiếng, sau đó mới nói: “Nếu tin tức này đã lưu truyền trong kinh thành, vậy tính toán thời gian chắc là trước khi Phụng Triển đi bắt nàng thì đã biết thân phận của y.”

Cố Thanh Ninh gật gật đầu, nhưng nhất thời không hiểu ý của hắn.

Cố Trạch Mộ giải thích thêm một câu: “Phụng Triển vẫn luôn giấu thân phận vô cùng kỹ lưỡng, sao người nọ biết được? Là bên Phụng Triển có phản đồ hay là...”

Cố Thanh Ninh cũng phản ứng kịp, nàng nói tiếp: “Hoặc người nọ quen biết với Ô Ân! Tin tức này chắc là biết từ miệng của Ô Ân!”

“Ô Ân này là hậu nhân của mấy bộ lạc lớn năm xưa, nếu năm đó Phụng Triển thật sự bị người này hãm hại, như vậy người này và Ô Ân có liên hệ cũng không lạ.”

“Cho nên người đó cố ý tạo ra một chiếc bẫy vì người đó sợ Phụng Triển nói ra chân tướng năm đó? Vì thế muốn ra tay trước chiếm lợi thế, nghĩ cách đối phó Phụng Triển?”

Cố Thanh Ninh nghĩ như thế thì cảm thấy vô cùng tức giận, nàng hận không thể lập tức tìm ra người này để hung hăng đánh một trận trả lại sự trong sạch cho Phụng Triển.

Cố Trạch Mộ tỉnh táo hơn nhiều: “Đúng là có khả năng như thế.”

Cố Thanh Ninh thấy dáng vẻ của Cố Trạch Mộ thì lập tức hiểu ra: “Có phải huynh đã có tính toán gì không?”

Cố Thanh Ninh có thể đoán được, Cố Trạch Mộ cũng không giấu, hắn nói ra: “Trước đó, ta vẫn nghi ngờ người đứng sau vụ án của Phụng Triền chính là Khang Diệp. Nếu như đoán không sai, chuyện trước mắt cũng phù hợp với cách làm việc quen thuộc của ông ta.”

Hắn dừng một chút, mới nói tiếp: “Nhưng đi đâu vượt qua dự đoán của ta chính là Khang Diệp có vẻ hơi chột dạ.”

“Chột dạ?”

Cố Trạch Mộ không giải thích tiếp nữa, chỉ nói: “Ta vẫn lo lắng qua nhiều năm như thế, cho dù đi Ngu Thành cũng chưa chắc có thể tìm tới tìm được chứng cứ gì. Song, nếu Khang Diệp chột dạ thì là một cơ hội tốt.”

Cố Thanh Ninh phản ứng kịp: “Huynh muốn tính kế ông ta?”

Cùng lúc đó, ở phía xa Nghiệp Thành thủ vệ thấy được một người một ngựa dấn đi đến cửa thành. Đối phương mặc y phục người ngoại tộc nhưng chỉ có một mình.

Thủ vệ thổi tiêu trúc, toàn bộ binh sĩ trên tường thành kéo cung nhắm ngay đối phương.

Người kia cách tường thành một đoạn thì ngừng lại, hô lớn: “Tả doanh giáo úy Phụng Linh cầu kiến chủ soái!”

Thủ vệ ngây ngẩn cả người, mà đúng lúc trên tường thành có một Thiên hộ chính là đồng liêu của Phụng Linh vào năm đó. Hắn đổi mắt nhìn lại, phát hiện mặc dù đối phương mặc trang phục của người ngoại tộc phủ đầy bụi đất, song gương mặt xinh đẹp giống như nữ tử, đúng thật là Phụng Linh.

Chỉ là thủ vệ cũng không dám dễ tin, hắn chỉ đợi Phụng Linh chờ dưới tường thành. Sau đó hắn đi xuống tường thành, vội vàng báo cáo với Uy Quốc công.

Sau khi Uy Quốc công nhận được tin tức thì vội vàng chạy lên tường thành, lại nhanh chóng cho người mở cửa thành ra.

Khi cửa thành mở ra, Phụng Linh cưỡi ngựa tiến vào trong thành.

Uy Quốc công đã không chờ được, vội vàng hạ tường thành nghênh đón Phụng Linh.

Trên người Phụng Linh toàn gió bụi, bờ môi khô nứt, có vẻ vô cùng thảm hại, nhưng y vẫn đứng thẳng lưng: “Mặt tướng bái kiến chủ soái!”

Về mặt Uy Quốc công không giấu được sự kích động, ông vỗ vỗ bờ vai y giống như có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng chỉ nói: “Trở về là tốt rồi.”

Cả một tiểu đội của Phụng Linh bây giờ chỉ có mình y trở về, Phụng Linh lại có dáng vẻ thế này, nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Uy Quốc công không phải người không có tình nghĩa, ông cho y nghỉ ngơi trước sau đó lại nói xảy ra chuyện gì.

Lúc này Phụng Linh vô cùng mệt mỏi, cũng không nói gì thêm.

Y tắm rửa một phen, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày hôm sau mới đi Soái phủ gặp Uy Quốc công.

Uy Quốc công nhìn y nhìn từ trên xuống dưới, thấy y vẫn mệt mỏi như lúc trước, song trên thân không có vết thương gì lớn mới khẽ thở ra. Lúc này, ông mới hỏi y cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Phụng Linh mới nói việc bọn họ biết người thần bí kia rời khỏi thành Nguyệt Lượng, sau đó có kế hoạch muốn thừa cơ giết đối phương.

Y chán nản lắc đầu: “Nhưng mà cuối cùng chúng ta đã thất bại, sau khi mặt tướng đào tẩu đã được người cứu. Khi vết thương lành mới vội vàng trở về”

Uy Quốc công nói: “Vậy người có nhìn thấy dung mạo của người kia không?”

Dường như Phụng Linh dừng một chút mới nói: “Mặt tướng vô năng, cũng không nhìn thấy.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182

Uy Quốc công cũng không hoài nghi Phụng Linh, ông an ủi y vài câu sau đó bảo y tĩnh dưỡng cho tốt.

Phụng Linh thấy Uy Quốc công tin tưởng mình như thế thì trong lòng vô cùng áy náy. Y không muốn lừa gạt Uy Quốc công, nhưng y lại không thể nói rõ chân tướng cho đối phương biết. Không nói đến việc Phụng Triển là phụ thân trên danh nghĩa của y, y đã sùng bái theo đuổi tin tưởng và ngưỡng mộ nhiều năm như thế bây giờ tin ngưỡng sụp đổ. Chuyện thế này y cũng khó mở miệng nói ra.

Điều quan trọng hơn là nếu Phụng Triển thông đồng với địch bán nước thì đây chính là tội tru di cửu tộc. Nếu việc này bị truy vấn ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ Phụng gia đều phải chôn cùng Phụng Triển.

Chưa nói đến bất trung, chỉ nói bất hiếu, hơn nữa còn lo cho tính mạng. Trong lòng Phụng Linh bị dày vò vô cùng đau khổ, cuối cùng y quyết định trốn tránh mọi chuyện, cả ngày ở trong phòng uống rượu.

Uy Quốc công lại không nghĩ nhiều như thế, ông chỉ nghĩ Phụng Linh đang tĩnh dưỡng. Ngoại trừ cho quân y nhìn tình trạng của y, còn cho đầu bếp làm nhiều món ngon để y bồi bổ.

Gần đây, hình như bên phía ngoại tộc hỗn loạn, cũng không đến gây rối Nghiệp Thành nữa. Ông hiếm khi được thả lỏng, chỉ phái người đi thăm dò xem rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì, sẵn tiện dành chút thời gian chỉ điểm võ nghệ cho mấy đứa cháu.

Mấy hôm trước ông đã nhận được thư của Cố Trạch Mộ, biết hắn đã tìm được Cố Thanh Ninh, bây giờ đang trên đường về Nghiệp Thành. Cố Vĩnh Hàn lo cho nữ nhi nên dẫn người ra khỏi thành đi đón.

Nghĩ đến đây, Uy Quốc công nhìn về phía Hoắc Vân Châu đang đi ra khỏi phòng.

So với lúc vừa tới đây, lúc này Hoắc Vân Châu có vẻ tiều tụy gầy gò hơn, cũng trăn mặc rất nhều. Trước đó, khi Cố Thanh Ninh bị người ta bắt đi, hắn ở ngay bên cạnh. Sau đó hắn vô cùng tự trách, đi theo nhóm người Cố Vĩnh Hàn đi ra ngoài tìm mấy lần. Đến lúc nhận được thư của Cố Thanh Ninh thì hắn mới tốt hơn một chút, nhưng vẫn trăn mặc ít nói hơn rất nhều.

Thật ra Uy Quốc công cũng không trách hắn. Dựa vào tình hình lúc đó mà nói thì đối phương đã có chuẩn bị, mấy người Cố Thanh Thù có võ nghệ còn không có cách nào, càng không cần nói đến Hoắc Vân Châu là thư sinh không hề biết võ.

Đây cũng là chuyện bình thường, song Hoắc Vân Châu không vì thế mà trốn tránh trách nhiệm khiến cho Uy Quốc công vẫn rất khen ngợi hắn.

Ngay lúc Uy Quốc công nghĩ như thế, Hoắc Vân Châu đi tới hành lễ với ông: “Quốc công gia.”

Uy Quốc công khẽ gật đầu.

Hoắc Vân Châu do dự một hồi mới nói: “Vãn bối có việc muốn thỉnh giáo quốc công gia, không biết quốc công gia...”

Uy Quốc công hơi kinh ngạc, nhưng ông vẫn đồng ý dẫn hắn vào thư phòng.

Có đi đầu lúc vừa mới vào thư phòng thì Hoắc Vân Châu lập tức quỳ xuống.

Uy Quốc công: “...”

Uy Quốc công không biết hắn muốn làm gì, ông vội vàng nói: “Đang yên lành quỳ làm gì, đứng lên mà nói.”

Hoắc Vân Châu lại lắc đầu, kiên định nói: “Vãn bối muốn thỉnh cầu Quốc công gia gả Thanh Ninh cho vãn bối làm thê tử.”

Uy Quốc công ngậy ngấn cả người, lập tức cau mày nói: “Chuyện hôn sự không phải trò đùa, hơn nữa ta đã nói từ lâu, chuyện Thanh Ninh bị bắt đi không liên quan đến con. Nếu con vì thế mà áy náy thì không cần đâu.”

Hoắc Vân Châu lắc đầu, nghiêm túc nói: “Quốc công gia, chuyện này không phải văn bối nhất thời xúc động. Thật ra, văn bối vẫn luôn quý mến Thanh Ninh, cũng đã báo việc này cho phụ mẫu và lão sư từ sớm. Bây giờ cũng đã được người nhà trả lời, đường thúc và huynh trưởng của văn bối đang mang theo sính lễ cầu thân đi về Nghiệp Thành. Mong ngài xem lòng thành của văn bối mà đừng ý cho văn bối.”

Uy Quốc công: “...”

Ông nhìn vẻ mặt kiên định của Hoắc Vân Châu cũng không giống như áy náy muốn đền bù, không có chút cưỡng ép nào.

Nếu theo cách nói của hắn thì đã sớm có quyết định này. Nếu không thì không thể trong thời gian ngắn như thế gọi người thân mang đồ đến hạ sính.

Uy Quốc công nghiêm túc quan sát Hoắc Vân Châu một chút, cho dù là nhân phẩm, gia thế, tài hoa thì Hoắc Vân Châu cũng đều là anh kiệt đương thời.

Cho dù Cỗ gia thương nữ nhi, quan trọng nhất phải tìm được người đối tốt với cô nương nhà mình, không phải giống như Liễu Tử Ký lúc trước. Cho dù Uy Quốc công ra mặt, kết quả cũng không kém hơn Mẫn phu nhân đã làm, thậm chí còn thêm vài thứ, đánh cho một trận.

Trước đó, Uy Quốc công cũng lo lắng hắn vì áy náy cho nên muốn đền bù Thanh Ninh. Chuyện này trong thời gian ngắn thì không sao, thời gian dài cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm phu thê.

Mà bây giờ ông biết Hoắc Vân Châu không phải nghĩ như thế, cộng thêm sự lo lắng của hắn đối với Cỗ Thanh Ninh lúc trước cũng là thật lòng. Bây giờ, cách làm cũng phù hợp cấp bậc lễ nghĩa, cũng không phải trong phút chốc bồng bột mà đã nghĩ sâu tính kỹ.

Tuy nói trong lòng Uy Quốc công, cháu gái nhà mình là tốt nhất, nhưng Cố Thanh Ninh đã bị người ta bắt đi lâu như thế, kiêu gì thanh danh cũng bị ảnh hưởng. Mặc dù ông đã cố gắng che giấu, song, ngộ nhỡ tin tức bị lan truyền ra ngoài thì chỉ sợ trong lòng nhà chồng sẽ khó chịu. Cho dù có phủ Uy Quốc công làm chỗ dựa, nhưng cũng sẽ có uất ức mà người ngoài không biết được, ông cũng không nỡ.

Bây giờ Hoắc Vân Châu cầu thân như thế nói rõ hẳn cũng không ngại, trái lại còn thích hợp hơn người ngoài một chút.

Uy Quốc công nghĩ như vậy, lúc nay gật gật đầu: “Nếu như thế thì chờ trưởng bối của con đến, lại để cho lão sư của con đến cầu thân đi.”

Hai mắt Hoắc Vân Châu tỏa sáng, dập đầu với Uy Quốc công: “Đa tạ Quốc công gia thành toàn.”

Uy Quốc công ho khan một tiếng.

Hoắc Vân Châu lập tức phản ứng kịp, vội vàng đổi giọng: “Đa tạ tổ phụ.”

Uy Quốc công lại tăng hắng một cái: “Ta còn chưa đồng ý mà.” Ông nhìn vẻ mặt vô cùng vui vẻ của Hoắc Vân Châu, không hề tức giận mà phát tay: “Được rồi, con đi về trước đi.”

Lúc này Hoắc Vân Châu mới cáo lui.

Cố Thanh Ninh còn không biết tổ phụ đã thay nàng đồng ý một mối hôn sự, lúc này nàng đang nhìn phụ thân, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cố Vĩnh Hàn được cuộc sống quân đội tôi luyện nhiều năm, y đã không phải Cố tam công tử phong lưu tiêu sái ở kinh thành trước kia nữa, mà đã trưởng thành thành một nam tử hán đội trời đạp đất. Song, cho dù y là nam tử hán thì khi thấy nữ nhi duy nhất của mình bình an trở về cũng không chịu được mà rơi nước mắt.

Trái lại Cố Thanh Ninh bình tĩnh hơn nhiều, nàng vừa an ủi phụ thân, vừa chọn lựa những chuyện xảy ra mấy hôm nay nói cho y biết.

Cố Vĩnh Hàn vô cùng vui vẻ: “Cha không quan tâm đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần con bình an trở về là được rồi.”

Cố Thanh Ninh cười nói: “Cha yên tâm, nữ nhi không hề bị chút tổn thương nào cả.” Nàng nghĩ tới đi đầu gì đó, hơi lo lắng hỏi: “Cha không nói chuyện này cho nương chứ?”

Cố Vĩnh Hàn liên tục lắc đầu: “Không có, nếu nương của con biết con bị bắt đi thì chắc khóc ba ngày ba đêm đó, khuyên cũng không khuyên được.”

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến tình cảnh đó, sau đó cùng rùng mình một cái.

Cố Vĩnh Hàn vội vàng nói sang chuyện khác: “Lần này may mà có Trạch Mộ. Con không biết đó, lúc đó Trạch Mộ còn bị thương mà vẫn luôn bên ba bên ngoài. Nghe nói vết thương bị nứt mấy lần...”

Cố Trạch Mộ nhìn thấy Cố Thanh Ninh nhìn qua, hắn cũng không có ý nói thêm, chỉ nói qua loa: “Không có gì.”

Những chuyện này, sau khi Cố Trạch Mộ tìm thấy nàng đầu chưa từng nói một câu nào. Bây giờ Cố Vĩnh Hàn nói ra, hắn cũng không dựa vào đó kéo chút thiện cảm của nàng, dường như đây là đạo lý hiển nhiên, là chuyện hắn phải làm.

Từ sau khi hắn biết thân phận của nàng, dường như hắn vẫn làm thế. Cho dù hăm âm thầm làm bao nhiêu chuyện thì trên mặt cũng không nói một lời, không tranh công cũng không than thở. Song, hắn càng như thế, trong lòng Cố Thanh Ninh càng khó chịu.

Trước kia nàng luôn cảm thấy sau khi Cố Trạch Mộ trùng sinh dường như đã biến thành một con người khác. Bây giờ nghĩ lại, hắn đâu biến thành người khác, hắn vẫn giống như trước kia thôi. Hắn luôn biết đối với

người nào dùng cách gì, chỉ là lúc trước hắn dùng âm mưu quỷ kế, bây giờ dùng tấm chân tình không giữ lại chút nào.

Nếu hắn khác đi, có lẽ Cố Thanh Ninh sẽ thắng thần cự tuyệt. Dù sao đời trước đã là phu thê, nàng đã từng nản lòng thoái chí, tự bế cửa cung. Cho dù nàng và Tiêu Dận bắt đầu lại từ đầu lần nữa, nàng cũng không thể chấp nhận đối phương.

Nhưng hết lần này tới lần khác đối phương là Cố Trạch Mộ, lại có một cuộc đời mới, thân phận hoàn toàn khác biệt. Nàng nhìn thấy rất nhiều thứ mà khi xưa Tiêu Dận không có trên người hắn, mà những thứ này mới là thứ hấp dẫn nàng lần nữa.

Cho dù nàng khuyên ngăn mình thế nào, cuối cùng vẫn không kiềm được mà hơi rung động.

Lúc Cố Trạch Mộ đang nói chuyện với Cố Vĩnh Hàn, dường như hắn phát hiện ánh mắt của Cố Thanh Ninh. Khi hắn quay đầu lại, dường như Cố Thanh Ninh hơi bối rối mà quay đầu đi chỗ khác, cuối cùng nàng bước nhanh đến đội ngũ phía trước.

Cố Trạch Mộ vốn muốn đuổi theo, nhưng Cố Vĩnh Hàn lại không ý thức được, vẫn lôi kéo hắn nói chuyện. Đợi đến khi Cố Trạch Mộ vất vả lắm mới kết thúc cuộc trò chuyện thì Cố Thanh Ninh đã chạy thật xa.

Cố Trạch Mộ do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định tôn trọng Cố Thanh Ninh, không tiếp tục đuổi theo nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183

Mấy ngày sau, bọn người của Cố Trạch Mộ đã về đến Nghiệp Thành. Bọn họ cũng không làm kinh động quá nhiều người, cứ lặng lẽ về phủ Uy Quốc công.

Uy Quốc công nhìn thấy Cố Thanh Ninh vẫn bình yên vô sự thì không nhìn được mà rơi nước mắt đầy mặt, lại vỗ vai Cố Trạch Mộ: “Tốt... Tốt, tốt lắm!”

Cố Thanh Ninh nhìn gương mặt già nua của tổ phụ, trong lòng nàng hơi áy náy: “Cháu gái khiến tổ phụ lo lắng rồi.”

Uy Quốc công lắc đầu: “Là tổ phụ không phải người bảo vệ tốt con.”

Sau khi hai ông cháu nói xong, Cố Thanh Thù ở một bên chờ rất lâu cũng rưng rưng nhào tới. Mặc dù Cố Trạch Hạo không nhào tới nhưng nhìn vẻ mặt cũng vô cùng kích động.

Trước đó, Cố Thanh Ninh bị người bắt đi trước mặt nàng tạo thành kích thích cực lớn với nàng. Sau đó, Uy Quốc công lo lắng gây thêm rắc rối nên chuyện Cố Thanh Ninh bình an cũng không cho bọn họ biết. Trong lòng mấy người Cố Thanh Thù đầu tiên kiềm nén cảm xúc, gần đây đặc biệt cố gắng tập võ, muốn cứu Cố Thanh Ninh trở về.

Bây giờ rốt cuộc Cố Thanh Ninh cũng bình an trở về, sự sợ hãi và lo lắng trong lòng Cố Thanh Thù cũng bùng nổ. Trong lòng Cố Thanh Ninh vừa ấm áp lại bất đắc dĩ, chỉ có thể vỗ lưng nàng an ủi.

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, Cố Thanh Thù khóc một hồi mới bình tĩnh trở lại, nàng ý thức được đáng vẻ của mình thật xấu hổ. Tiếp theo nhìn thấy Cố Thanh Ninh đang an ủi mình thì càng xấu hổ hơn.

Trong lòng Uy Quốc công vui vẻ, ông bảo thân vệ nói đầu bếp chuẩn bị thêm thức ăn, ban đêm cả nhà sẽ ăn một bữa thật ngon.

Đến buổi tối, người một nhà đầu tập trung ở một chỗ. Thậm chí Cố Trạch Vũ vẫn luôn bận rộn trong quân doanh cũng đã sớm nhận tin tức mà chạy tới.

Người một nhà ngồi cùng nhau, Cố Thanh Ninh ngồi giữa Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Thù.

Cố Thanh Thù vô cùng thận trọng, nửa câu cũng không nhắc tới chuyện sau khi Cố Thanh Ninh bị bắt, chỉ kéo nòng nói chuyện Cố Trạch Hạo xảy ra tai nạn xấu hổ. Cố Trạch Hạo vô cùng phối hợp ngồi ở bên cạnh làm ra các loại phản ứng, Cố Thanh Ninh biết tỷ lệ bọn họ quan tâm mình, trong lòng càng mềm mại cũng không phá vỡ câu chuyện này. Nàng nhìn Cố Trạch Hạo đùa nghịch mà nở nụ cười, giống như lúc ở phủ Uy Quốc công trong kinh thành.

Cố Trạch Mộ nhìn bên mặt của Cố Thanh Ninh, bỗng nhiên cảm giác trái tim cũng bình yên lại. Sau khi trùng sinh, dường như trái tim hẳn nhỏ hơn nhiều, không còn chứa cả thiên hạ nữa, mà chỉ có thể chứa cô nương trước mắt này.

Bữa cơm này tất cả mọi người ăn rất vui vẻ, buổi tối Cố Thanh Ninh vâng lời ngồi cảm nhận được cách bố trí trong gian phòng quen thuộc, rốt cuộc trong lòng cũng thấy yên bình lại. Thật ra Phụng Triển đối với nàng rất tốt, cho dù ở trên thảo nguyên nàng cũng không chịu chút tủ thân nào, nhưng cuối cùng cũng không thể an tâm như ở trong nhà mình.

Một đêm này Cố Thanh Ninh ngủ rất say, ngày hôm sau khi nàng thức dậy còn cảm thấy hơi mệt lung, vẫn là Cố Thanh Thù đến bảo nàng rời giường.

Cố Thanh Ninh rửa mặt xong thì đến thư phòng của Uy Quốc công.

Đến thư phòng, nàng mới thấy Cố Trạch Mộ đã ở đó. Hai người nhìn nhau, Cố Trạch Mộ mới nói chuyện xảy ra trên thảo nguyên một lần, bao gồm thân phận của Phụng Triển và chuyện Trác Cách bị giết. Hắn chỉ che giấu vài thứ liên quan đến Cố Thanh Ninh. Hắn nói năm đó Phụng Triển bị

người ta hại, sau đó chạy trốn đến thảo nguyên. Mặc dù y dạy Trác Cách một vài thứ nhưng cũng không hề trợ giúp Trác Cách xâm lược Đại Chu.

Uy Quốc công ngây ngẩn cả người, ông cảm thấy đầu óc của mình như bị người ta quấy thành một cục bột nhào. Trong phút chốc ông cũng không phản ứng lại.

Qua hồi lâu sau, ông mới lắp bắp hỏi: “Những chuyện các con nói đầu có chứng cứ chứ?”

Cố Thanh Ninh nói: “Bây giờ Trác Cách đã chết, không bao lâu nữa tin tức này sẽ truyền đến Nghiệp Thành. Hơn nữa, Phụng... Định Quốc công cũng nói đợi ngài ấy tiêu diệt xong phản loạn sẽ tự thúc đẩy hai nước đàm phán hòa bình, mai này sẽ không còn chiến tranh nữa.”

Uy Quốc công: “...”

Song, một lúc sau cuối cùng ông cũng chậm rãi tiêu hóa hết những tin tức này. Ông cũng không biết nên quở trách Phụng Triễn phản quốc hay là cảm khái đối phương quá bản lĩnh.

Cố Trạch Mộ nói: “Tuy nói Phụng Triễn làm việc không quá ổn thỏa, nhưng nếu có thể đàm phán hòa bình thì vẫn xem là một chuyện tốt.”

Đại Chu và ngoại tộc đánh nhau nhiều năm như thế, mặc dù ngoại tộc vẫn chưa thể công phá Nghiệp Thành nhưng quân phí khổng lồ mà Đại Chu đã chi ra cũng là một vấn đề lớn. Nếu có thể giải quyết thì Phụng Triễn cũng coi là lập công chuộc tội.

Uy Quốc công nghĩ như vậy cũng hiểu được, có đi đâu về mặt ông vẫn chưa thể thả lỏng. Ông tỏ vẻ khó xử: “Chuyện này nên bẩm báo bệ hạ trước mới được, nhưng mà...”

Ông không nói ra hết câu nhưng Cố Trạch Mộ cũng đã hiểu được ý của ông. Bây giờ, cho dù năm đó Phụng Triễn bị người ta hãm hại hay là y muốn xúc tiến hai nước đàm phán hòa bình thì cũng chỉ thông qua lời Cố

Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ nói thôi. Song, chuyện năm đó y phản quốc là thật.

Uy Quốc công tin tưởng hai người bọn, vậy cũng không có nghĩa bệ hạ và đám đại thần trong kinh thành cũng tin tưởng bọn họ. Hơn nữa, Phụng Triễn vẫn là cậu ruột của bệ hạ, nếu chuyện này bị truyền đi chỉ sợ thanh danh của bệ hạ bị tổn hại. Cho dù vì mặt mũi triều đình thì cũng không thể giữ lại tính mạng của Phụng Triễn. Càng không nói đến chuyện ngộ nhỡ bị truyền đi, theo sự oán hận của dân chúng với ngoại tộc chỉ sợ không tốt được.

Song, Uy Quốc công đóng giữ biên thành nhiều năm như thế, ông biết rõ muốn diệt hoàn toàn người ngoại tộc cũng rất khó khăn. Cho dù quốc khố đầy đủ, thì đối với triều đình và nhân dân mà nói cũng là gánh nặng cực lớn. Trái lại, nếu giữ Phụng Triễn lại, cho dù y thật sự có quyết định này hay là kế tạm thời thì ít nhất cũng có khả năng.

Uy Quốc công cau mày, lẩm bẩm: “Chuyện này thật sự hơi khó làm...”

Nếu dựa theo tính cách của Uy Quốc công, đương nhiên ông muốn bẩm báo chuyện này với hoàng đế. Nhưng cũng như thế, nếu có thể đàm phán hòa bình thì sẽ là một chuyện tốt với triều đình. Lập tức chuyện này khiến ông rơi vào tình thế khó xử.

Mà từ đầu đến cuối ông chưa từng nghĩ qua, một khi hòa bình thì, biên thành sẽ bị triệt tiêu phần lớn binh lực, quyền lực trong tay ông sẽ hóa thành hư không. Ông không còn là trọng thần cao cao tại thượng nữa, địa vị phủ Uy Quốc công sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Cố Trạch Mộ lại nhìn Cố Thanh Ninh một chút, hai người trao đổi ánh mắt. Mặc dù hai người rất có lòng tin đối với Uy Quốc công, nhưng đối mặt với quyền lực dụ người như thế, cho dù là Cố Trạch Mộ cũng không chắc mình sẽ dễ dàng từ bỏ như thế. Hẳn không tin Uy Quốc công không nghĩ tới điều này, song hẳn không thêm quan tâm.

Uy Quốc công đang trầm tư không nhìn thấy bọn họ trao đổi ánh mắt, hồi lâu sau ông mới nói: “Các con có tính toán gì?”

Lúc này Cố Trạch Mộ mới nói: “Giống như ngài nói, nếu như cứ bám báo chuyện này lên trên như thế đúng thật sẽ là thần tử trung thành, nhưng kết quả không thể đoán được. Chẳng bằng tìm được chứng cứ chứng minh Phụng Triển bị hãm hại trước, hoặc chờ bên kia y có tiến triển, lúc đó bám báo chuyện này với bệ hạ thì sẽ có kết quả tốt hơn nhiều.”

Uy Quốc công cau mày, Cố Trạch Mộ nói cũng có lý, dù sao đây cũng không tính là lừa gạt bệ hạ, chỉ kéo dài thời gian chút thôi.

Cố Trạch Mộ lại nói mình muốn đi Ngu Thành tìm chứng cứ, Uy Quốc công đồng ý.

Cố Thanh Ninh thấy hai người thảo luận kế hoạch Cố Trạch Mộ đi Ngu Thành, nàng thấy mình không còn việc gì nên cáo từ trước.

Cố Thanh Ninh vừa suy nghĩ vừa đi đến nội viện, không ngờ lại gặp Hoắc Vân Châu. Hoắc Vân Châu cũng biết Cố Thanh Ninh trở về cho nên vội vàng chạy tới. Trong giây phút nhìn thấy nàng, trong mắt hẳn lộ vui mừng. Hắn chần chờ một lát mới nói với Cố Thanh Ninh: “Muội trở về rồi.”

Cố Thanh Ninh nở nụ cười nhạt, lên tiếng chào hỏi hắn.

Vốn dĩ trong lòng Hoắc Vân Châu vẫn còn áy náy, nhưng thấy Cố Thanh Ninh không trách cứ hắn mà vẫn đối với hắn như bình thường, trái tim của hắn cũng dần bình tĩnh lại. Hắn khôi phục thái độ lúc trước khi ở cùng nàng.

Hai người nói chuyện một lúc, Hoắc Vân Châu nghĩ đến ý đồ mình đến, trái tim bỗng dưng loạn nhịp. Hắn nhìn thoáng qua bên mặt của Cố Thanh Ninh, sau đó đưa sách trong tay cho nàng.

Cố Thanh Ninh hơi bất ngờ nhìn quyển sách trên tay – <>.

Hoắc Vân Châu giải thích nói: “Ta nhớ trước kia muội đã nói với ta, quyển <> trong phủ Uy Quốc công bị hỏng, muội muốn xem cả bộ. Đúng lúc ta và sư phụ đi du học thấy được nên cũng sao chép lại một phần.”

Cố Thanh Ninh nhìn sách trong tay thì vô cùng vui mừng, nàng mở ra xem chỉ thấy Hoắc Vân Châu sao chép chính tề Nàng nói: “Phiên huỳnh rỗi.”

Hoắc Vân Châu thấy nàng lật qua lật lại quyển sách, hai tay đặt bên người vô thức nắm thành nắm đấm, giọng nói hơi khàn khàn, mở miệng nói: “Thật ra trước đó ta đã chép xong rỗi, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp đưa cho muội. Ta... Ta định sau tiết mùa gặt sẽ đưa cho muội...”

Cố Thanh Ninh nghe thấy Hoắc Vân Châu nói thì dường như ý thức được gì đó. Nàng dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoắc Vân Châu.

Hoắc Vân Châu nhìn cô nương trước mặt, dù hai bên ta đã đổ bưng nhưng hắn vẫn không né tránh. Hắn nghiêm túc nhìn Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, bốn năm trước ta đã để muội trong lòng. Không phải ta hồ đồ, cũng chưa từng thay đổi tâm ý, ta muốn...”

“Người muốn làm gì?”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói lạnh lẽo.

Hai người nhìn về phía phát ra giọng nói, vừa đúng lúc thấy gương mặt lạnh lùng của Cố Trạch Mộ. Sau khi Cố Trạch Mộ và Uy Quốc công bàn bạc xong, vốn định trở về thu dọn đồ đi Ngụ Thành, muốn nói lời tạm biệt với Cố Thanh Ninh. Ai ngờ vừa đi đến đã phát hiện có người nạy góc tường của hắn, cả người đều muốn nổ tung.

Hoắc Vân Châu nhìn thấy Cố Trạch Mộ thì sắc mặt cũng trầm xuống, nhưng đã không thể chùn chân được, hắn nói với Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, ta đã cầu thân với Quốc công gia. Người nhà của ta cũng đã mang theo sinh lễ đến Nghiệp Thành, ta thật sự muốn cưới muội làm thê tử.”

Hắn vừa nói ra lời này, cả Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh đều choáng váng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184

Cố Thanh Ninh vẫn xem Hoắc Vân Châu là vãn bối, nàng cũng coi như là xem đứa nhỏ này lớn lên. Lúc nhỏ Hoắc Vân Châu đã từng nói qua như thế, sau khi nàng từ chối cũng không để ở trong lòng, ai ngờ hắn lại không chịu từ bỏ.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy thái độ nghiêm túc của Hoắc Vân Châu lập tức cảm thấy bó tay toàn tập. Trong phút chốc nàng cũng không biết nên cự tuyệt hắn thế nào mới phù hợp, tốt nhất là có thể đừng làm tổn thương thể diện lại có thể khiến hắn hết hi vọng.

So với nàng, rõ ràng Cố Trạch Mộ tức giận hơn nhiều. Gần như lúc Hoắc Vân Châu vừa mới nói xong thì hắn đã ngăn trước mặt Cố Thanh Ninh, lạnh lùng từ chối đối phương: “Thanh Ninh sẽ không gả cho ngươi.”

Dường như Hoắc Vân Châu bị khí thế của hắn ép đến mức không thể nổi, sắc mặt trắng nhợt nhưng vẫn cứng cổ trả lời: “Thanh Ninh lấy hay không lấy ta làm phu quân là chuyện của nàng, liên quan gì đến ngươi?”

Nếu là lúc trước, Cố Trạch Mộ là huynh trưởng song sinh của Cố Thanh Ninh, đương nhiên Hoắc Vân Châu sẽ nhường nhịn hắn. Nhưng hôm nay hai người là tình địch, sao Hoắc Vân Châu có thể nhường hắn nửa bước được.

Cố Trạch Mộ cũng không tranh luận chuyện này với Hoắc Vân Châu, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thanh Ninh ở sau lưng: “Thanh Ninh, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Vân Châu bị thái độ của hắn làm cho tức giận đến mức không lựa lời nói: “Thanh Ninh không gả cho ta chẳng lẽ gả cho ngươi sao? Cho dù ngươi thay đổi thân phận nhưng ngài đã từng là huynh trưởng của muội ấy. Chẳng lẽ ngài muốn cưới muội muội của mình sao?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Thì sao? Có liên quan gì đến ngươi?”

Hoắc Vân Châu không ngờ Cố Trạch Mộ lại dám thừa nhận như thế, lập tức hắt khẩu không trả lời được. Hắn tự nhận mình đã đủ táo bạo, nhưng so với Cố Trạch Mộ thì hắn vẫn còn nhu thuận đứng đắn hơn.

Hoắc Vân Châu nhìn vẻ mặt của Cố Trạch Mộ, hồi lâu sau mới nói một câu: “Đây... Đây chính là loạn luân! Người vô sỉ! Người có nghĩ đến Thanh Ninh không? Người đặt thanh danh của nàng ở đâu?”

Cố Trạch Mộ nghe Hoắc Vân Châu nói thế thì vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, hắn nhích lại gần Hoắc Vân Châu, khẽ nói: “Những chuyện này không liên quan đến người.”

Hoắc Vân Châu cắn răng nói: “Quốc công gia sẽ không đồng ý.”

Ai ngờ Cố Trạch Mộ nghe thấy hắn nói thế thì không quan tâm, giọng nói tuy thấp nhưng lại quyết đoán: “Nàng chỉ có thể gả cho ta.”

Hoắc Vân Châu bị hắn kích động, cuối cùng không nhịn được nữa, dùng một quyền đánh về phía Cố Trạch Mộ. Cố Trạch Mộ đã chuẩn bị trước, sau khi ngăn cản một lúc thì dùng một cước đạp Hoắc Vân Châu xuống đất.

Cố Thanh Ninh không ngờ hai người đang nói chuyện lại đột nhiên đánh nhau, mắt thấy Cố Trạch Mộ còn muốn đạp thêm một chân, nàng vội kéo hắn: “Đủ rồi!”

Ngay lúc Cố Trạch Mộ bị Cố Thanh Ninh kéo đi, Hoắc Vân Châu đã bò dậy từ dưới đất. Hắn bị Cố Trạch Mộ đánh ngã trước nữ tử mà mình thích, cơn giận đan xen nên nhào về phía Cố Trạch Mộ.

Mặc dù sự chú ý của Cố Trạch Mộ đều tập trung vào Cố Thanh Ninh nhưng vẫn phản xạ có đi ều kiện mà chặn lại. Ai ngờ Hoắc Vân Châu nhào cả người tới, hắn bị đụng mà lui về sau mấy bước, Hoắc Vân Châu đánh loạn một phen không có trật tự gì. Sau khi Cố Trạch Mộ lấy lại tinh thần thì nổi giận, không hề khách khí mà đánh trả.

Cố Thanh Ninh không ngờ hai người bọn họ không những không ngừng lại, mà càng đánh lại càng hăng. Nàng vừa tức vừa vội, ra tay tách hai người bọn họ ra. Song, hai người bọn họ đang vô cùng tức giận, lúc này đã mất hết lý trí nên không để ý chuyện gì khác.

Bỗng nhiên Cố Thanh Ninh lại nhớ đến roi ngựa trên thảo nguyên kia.

Động tĩnh này của bọn họ nhanh chóng đưa người ngoài tới. Cố Vĩnh Hàn đi đến nhìn nữ nhi, ai ngờ lại thoáng thấy Cố Trạch Mộ và Hoắc Vân Châu đánh nhau. Y không kịp nghĩ nhiều, trước hết để cho Cố Thanh Ninh rời đi tránh bị thương, sau đó nhanh chóng tách hai người bọn họ ra.

Hai người bị Cố Vĩnh Hàn can thiệp cuối cùng cũng dừng tay.

Hoắc Vân Châu ôm bụng, gương mặt tuấn tú đầy vết xanh tím rất dọa người. Dường như Cố Trạch Mộ không nương tay, còn nhiệt tình chào hỏi lên mặt Hoắc Vân Châu. Có đi đâu hai người đánh nhau với khoảng cách gần như thế, Cố Trạch Mộ cũng phải chịu mấy quyên.

Cố Trạch Mộ dùng mu bàn tay lau vết máu trên khóe miệng, sắc mặt lạnh lùng mà nhìn Hoắc Vân Châu. Hoắc Vân Châu cũng không chịu yếu thế mà nhìn hẩn chằm chằm.

Cố Vĩnh Hàn có vẻ không hiểu: “Đang yên lành hai đứa đánh cái gì!”

Hai người không nói lời nào, Cố Vĩnh Hàn lại nhìn về phía Cố Thanh Ninh. Cố Thanh Ninh cũng không biết phải nói với Cố Vĩnh Hàn thế nào, nàng nói hết lời mới khuyên Cố Vĩnh Hàn đi được. Cuối cùng lúc này Cố Trạch Mộ và Hoắc Vân Châu cũng đã tỉnh táo lại.

Nàng muốn cho hai người đi xử lý vết thương trước, Hoắc Vân Châu lại lắc đầu. Hôm nay hẩn xem như mặc kệ, nhất định phải có đáp án từ chỗ Cố Thanh Ninh.

Cố Trạch Mộ giật giật môi, Cố Thanh Ninh phản ứng kịp, cắt ngang lời hẩn: “Huynh ngậm miệng!”

Cố Trạch Mộ: “...”

Song, hẩn nhìn thấy Cố Thanh Ninh thật sự tức giận thì cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lúc này Cố Thanh Ninh mới nhìn Hoắc Vân Châu, nàng vẫn luôn có thiện cảm với Hoắc Vân Châu, nhưng chỉ ở giới hạn trường bối đối với văn bối mà thôi. Năm đó, Hoắc Vân Châu thổ lộ, nàng chỉ nghĩ đối phương còn quá nhỏ tuổi. Sau khi từ chối nàng không để ý đến chuyện đó nữa, không ngờ hẩn lại làm như thế.

Nàng thẫn thờ dài: “Vân Châu, cảm ơn sự yêu mến của huynh, nhưng mà xin lỗi.”

Mặc dù Hoắc Vân Châu đã đoán được đáp án từ sớm, nhưng chính tai mình nghe được vẫn cảm thấy trái tim như bị siết chặt. Hẩn nở nụ cười khổ, không cam lòng mà nói: “Thanh Ninh, vì sao? Rốt cuộc ta có chỗ nào không tốt.”

Cố Thanh Ninh cũng không đành lòng, nhưng nàng vẫn kiên định lắc đầu cự tuyệt Hoắc Vân Châu.

Sắc mặt Hoắc Vân Châu ảm đạm, từ nhỏ đến lớn hẩn chưa từng thích qua cô nương thế này. Từ lúc thiếu niên, khi lần đầu nhìn thấy nàng, nàng đã không giống với người khác trong lòng hẩn. Song, cuối cùng vẫn là có duyên không phận.

Trong lòng hẩn vui vẻ đi gặp cô nương mình thích, không ngờ kết quả lại như thế. Có đi đâu, hẩn vẫn giữ sự tôn nghiêm cuối cùng của mình, không tiếp tục dây dưa nữa mà chậm rãi rời đi.

Cố Thanh Ninh nhìn bóng lưng khập khiễng rời đi của Hoắc Vân Châu, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu nàng thật sự là một thiếu nữ mười mấy tuổi có lẽ sẽ lựa chọn đi cùng cùng với Hoắc Vân Châu.

Sau khi Hoắc Vân Châu rời đi, Cố Trạch Mộ còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Cố Thanh Ninh thì hẩn nuốt

những lời muốn nói xuống. Hấn dụi dụi nói: “Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ta trở lại thăm nàng.”

Cố Thanh Ninh cũng không có tâm trạng nghe hấn nói, chỉ gật đầu lung tung.

Cố Trạch Mộ thở dài, bất đắc dĩ rời đi.

Lúc Cố Thanh Ninh đi vào thư phòng của Uy Quốc công thấy ông đang lật xem binh thư. Uy Quốc công thấy Cố Thanh Ninh đi đến thì hơi bất ngờ: “Thanh Ninh, sao cung cũng tới đây?”

Sau khi Cố Thanh Ninh thỉnh an tổ phụ, nàng đứng ở phía dưới không biết nên mở miệng thế nào.

Uy Quốc công lại hiểu lầm, nói: “Lúc này con mới vừa trở về, thân thể còn chưa khỏe. Bây giờ bên phía ngoại tộc có nội chiến, cũng không vội huấn luyện trận hình mới.”

Cố Thanh Ninh do dự một chút vẫn nói: “Tổ phụ, con không muốn gả cho Vân Châu.”

Uy Quốc công ngây ngẩn cả người, ông đang muốn tìm một cơ hội tốt để nói chuyện này với hai cha con bọn họ, không ngờ Cố Thanh Ninh đã biết trước.

“Vì sao không muốn gả?” Uy Quốc công khó hiểu nói. “Đứa nhỏ Vân Châu này, cho dù là tướng mạo, gia thế, nhân phẩm, tài hoa mọi thứ đều tốt, lại có tình cảm sâu nặng với con, là vị hôn phu tốt nhất của nữ tử. Tổ phụ cũng đã suy nghĩ đến những thứ này mới đề nghị với hấn.”

Cố Thanh Ninh mấp má môi, đương nhiên nàng biết tổ phụ suy nghĩ cho mình, nhưng vẫn chỉ có thể phụ ý tốt của tổ phụ, cự tuyệt hôn sự này.

Cũng may Uy Quốc công không phải là người không quan tâm ý kiến của cháu gái. Ông thấy nàng không phải tùy hứng mà thật sự không muốn

gả cho Hoắc Vân Châu, mặc dù trong lòng ông thấy đáng tiếc nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của Cố Thanh Ninh.

Trong lòng Cố Thanh Ninh thầm biết ơn tổ phụ, song lại cảm thấy hơi áy náy. Tổ phụ luôn là người trọng chữ tín, lại vì nàng mà lật lọng.

Uy Quốc công nghe nàng nói cũng không để ý, ông khoát tay áo nói: “Chuyện này không phải chuyện nhỏ, dù sao chuyện này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của con. Nhưng mà, Thanh Ninh, tổ phụ vẫn muốn khuyên con. Hôn nhân của nữ tử không dễ, quan trọng phải tìm người đối tốt với con. Tuy Vân Châu vẫn có khuyết điểm, nhưng tấm chân tình của hắn đối với con thật sự hiếm có. Con hãy suy nghĩ kỹ rồi nói sau.”

Cố Thanh Ninh hơi mông lung, trong lòng có một giọng nói: “Cho dù hắn ưu tú như thế thì có liên quan gì đến con. Nữ tử nhất định phải cưới gả sao?”

Nhưng ngay lập tức nàng chỉ có thể cười khở từ bỏ suy nghĩ này.

Nàng biết rõ nếu như mình quyết ý không cưới gả, dựa theo sự cương chiêng con cháu của Cố gia thì có lẽ bọn họ sẽ thật sự đồng ý. Có đi đâu, nàng không thể tùy hứng như thế, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục. Nàng không thể vì bản thân mình là để nhóm tử muội chịu ảnh hưởng theo.

Vì thế Cố Thanh Ninh không nói gì, chỉ lắc đầu: “Tổ phụ, con đã suy nghĩ kỹ càng.”

Uy Quốc công thở dài, ông biết nàng quyết tâm không gả nên cũng không khuyên nữa.

May mà hai bên không đính hôn, chỉ nói miệng mà thôi, cho nên trong lòng Uy Quốc công rất áy náy nói chuyện một phen với Hoắc Vân Châu. Tuy nói Hoắc Vân Châu bị cự tuyệt nhưng vẫn rất có phong độ, mặc dù sắc mặt hơi ảm đạm nhưng vẫn duy trì vẻ ôn hòa lễ độ.

Song, trước khi đi, hắn vẫn không nhịn được mà nói tâm tư của Cố Trạch Mộ đối với Cố Thanh Ninh.

Nếu nói trước đó Cố Thanh Ninh từ chối gả cho Hoắc Vân Châu khiến Uy Quốc công cảm thấy hơi tiếc nuối, thì bây giờ tin tức này khiến ông vừa ngạc nhiên vừa sợ. Thật sự ông rất tán thưởng Cố Trạch Mộ, nhưng chỉ là lúc hắn làm cháu trai mình mà thôi. Nếu như đứa cháu này biến thành cháu rể thì tâm trạng sẽ hoàn toàn khác biệt.

Uy Quốc công cũng không tìm Cố Trạch Mộ đến đối chất ngay, ông quan sát một phen phát hiện Cố Trạch Mộ và Thanh Ninh thật sự rất thân thiết. Vì đề đề phòng có chuyện, ông tìm cách để đưa Cố Trạch Mộ ra khỏi Soái phủ, trước tiên tách bọn họ ra đã, sau đó nói chuyện này với Cố Vĩnh Hàn. Phản ứng của Cố Vĩnh Hàn kịch liệt hơn ông nhiều, suýt chút nữa đã muốn đi đến đánh Cố Trạch Mộ một trận.

Thật sự là ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng mà!

Cố Trạch Mộ nhạy bén cảm giác được thái độ của phụ thân và tổ phụ đối với mình hơi kì lạ. Ban đầu hắn còn không hiểu, sau đó tra một phen mới biết nguyên nhân. Ai ngờ phụ thân lại hèn hạ như thế, thật sự làm hắn tức đến nghiến răng. Nhưng lúc này Hoắc Vân Châu đã phất tay áo tiêu sái rời đi, để lại hắn đối mặt với địch ý của nhạc phụ tương lai và tổ phụ tương lai. Nhẹ không nhẹ mà nặng cũng không nặng, đúng thật là làm cho hắn sứt đầu mẻ trán.

Cố Trạch Mộ thấy không gặp được Cố Thanh Ninh, lại bị hai vị trưởng bối làm khó dễ, trong thời gian ngắn cũng không giải quyết được. Vì thế hắn quyết định đi Ngu Thành giải quyết chính sự xong xuôi rồi hãy bàn.

Sau khi Cố Trạch Mộ rời đi, Cố Thanh Ninh vẫn hơi ủ rũ. Cố Thanh Thù đề nghị ra đường giải sầu một chút, sẵn tiện đi đến quán cơm của Đới Anh đại ca ngửi một chút.

Đi ra ngoài một chuyến tâm trạng của Cố Thanh Ninh cũng tốt hơn nhiều, cũng có tâm trạng nghe Cố Thanh Thù nói chuyện thú vị gần đây. Vì đây là nơi của người quen nên hai người cũng không đeo khăn che mặt.

Mà bên cạnh nhĩ gian của các nàng cũng có một đám người ở trong phòng uống rượu. Bên kia là Phụng Linh và mấy vị hảo hữu lúc trước

trong quân đội của y.

Sau khi Phụng Linh trở về vẫn luôn sa sút tinh thần, cả ngày ở trong phòng mượn rượu giải sầu. Sau khi mấy vị hảo hữu của y biết y trở về thì tới của nhìn xem. Bọn họ cũng không biết mấy năm nay Phụng Linh đã làm nhiệm vụ gì, thấy y như thế còn tưởng rằng nhiệm vụ thất bại, lại không biết khuyên thế nào. Cho nên quyết định mời y ra ngoài uống rượu, vì sợ người ngoài làm phiền nên còn cố ý thuê nhà gian.

Người lui tới quán cơm của Đới Anh phần lớn đều là binh sĩ, hẳn cũng quen với mấy người họ nên đích thân đưa rượu đến cửa, còn cởi mở nói chuyện với bọn họ.

Phụng Linh không quen với Đới Anh, cũng lười tham gia náo nhiệt, vì thế y cầm bầu rượu một mình đi đến bên cửa sổ. Nhìn qua cửa sổ cũng đang mở, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai nữ tử.

Y không để ý, chỉ dựa bên cửa sổ uống rượu. Ai ngờ khi y lơ đãng liếc mắt nhìn qua thì trong phút chốc cả người sững lại.

Hảo hữu thấy y không nhúc nhích thì đi tới xem y bị thế nào. Ai ngờ lại bị Phụng Linh nắm cổ tay, chỉ vào ô cửa sổ trống mà hỏi: “Hai nữ tử kia là ai?”

Hảo hữu sững sờ, thấy hai mắt Phụng Linh đỏ bừng, hành động như điên rồ, sức trên tay cũng càng lúc càng lớn nên vội vàng nói: “Người đừng vội, ta giúp người đi hỏi một chút.”

Lúc này Phụng Linh mới thả lỏng tay ra, hảo hữu khẽ thở ra một hơi âm thầm xoa cổ tay. Lúc này mới hỏi Đới Anh: “Đới đại ca, trong nhà gian bên kia là cô nương nhà nào thế?”

Đới Anh nghe câu hỏi của hắn, lại thấy vẻ mặt hốt hoảng của Phụng Linh thì trong lòng lập tức cảnh giác. Trên mặt hắn nở nụ cười xoa: “Có lẽ là gia quyến của quan quân nhà ai đó, sao ta biết được?”

Ai ngờ hẳn vừa nói xong, Phụng Linh đứng ở một góc đôi mắt đỏ hồng lao về phía hẳn, giống như muốn đánh hẳn.

Hảo hữu của Phụng Linh giật nảy mình, vội vàng chặn ngang ôm lấy y.

Nụ cười trên mặt Đới Anh cũng biến mất, hẳn lạnh lùng nói: “Thế nào, vị quân gia này muốn gây sự ở tiểu điểm này sao?”

Đám người liên tục nói xin lỗi, mặc dù Đới Anh chỉ là chủ quán cơm nhưng cửa hàng này lại do những binh sĩ bị thương không thể nào lên chiến trường mở. Hơn nữa, phía sau còn có Uy Quốc công ủng hộ, giao thiệp cũng rộng, không phải mấy tiểu binh như bọn họ có thể chọc nổi.

Cũng không biết sao đang yên lành Phụng Linh lại nổi điên cái gì.

Trong lòng mấy người đắng chát, vốn muốn Phụng Triển ra ngoài cho khoan khoái, ai ngờ lại gây ra phiền toái lớn thế này. Cũng may dù sao bọn họ cũng là khách quen, sau khi giải thích một phen thì sắc mặt Đới Anh mới dịu lại.

Phụng Linh lại không biết được nỗi khổ trong lòng mấy vị hảo hữu, lúc này trong đầu y đã bị gương mặt mới vừa nhìn thấy chiếm lấy. Y nhớ rõ mình thấy gặp qua gương mặt này, lúc đó chủ nhân gương mặt này ở bên cạnh Phụng Triển, mà Phụng Triển cũng liều mạng bảo vệ nàng.

Y không nghĩ được gì khác, chỉ muốn lập tức biết thân phận của đối phương. Y nhìn chăm chăm vào Đới Anh: “Rốt cuộc nàng ta là ai!”

Đới Anh nhú mày lên.

Hảo hữu thấy sắp xảy ra xung đột thì lại vội vàng hòa giải: “Đới đại ca bớt giận, y vì nhiệm vụ bị thất bại nên trong lòng vẫn đang gánh trách nhiệm chuyện đó.”

Sau khi bọn họ nói hết lời, lại nói thân phận của Phụng Linh và quan hệ với Uy Quốc công ra, cuối cùng mới khiến Đới Anh bỏ đi sự nghi ngờ và cơn giận trong lòng.

Đới Anh tức giận nhìn Phụng Linh: “Đã là con cháu của Quốc công gia lại không nhận ra các vị tiêu thư của phủ quốc công à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185

Phụng Linh thất hồn lạc phách đi về nơi ở, lời nói của Đới Anh vẫn luôn vang lên trong đầu y. Cô nương được Phụng Triền bảo hộ chặt chẽ lại là cháu gái của Uy Quốc công?

Phụng Linh cảm thấy đầu óc mình vô cùng rối loạn.

Sao lại như thế chứ?

Quan hệ giữa Phụng Triền và nàng ta quen thuộc như thế, thậm chí không quan tâm đến mạng sống mà bảo vệ nàng ta. Ai sẽ tin chuyện này không hề liên quan đến Uy Quốc công chứ?

Nhưng nếu Uy Quốc công đã sớm biết thân phận của Phụng Triền thì sao lúc trước ông ấy vẫn muốn giấu diếm? Phụng Linh nghĩ đến mấy năm này mình ăn gió nằm sương, nguy hiểm trùng điệp, y liêu mạng muốn tìm ra thân phận của người thần bí kia. Nhưng hôm nay, lại biết tất cả không hề có chút ý nghĩa nào sao?

Y nỗ lực nhiều năm như thế, những huynh đệ mất đi tính mệnh kia giống như chỉ là trò cười.

Phụng Linh vừa biết được người thần bí kia là Phụng Triền khiến y không thể nào tiếp thu được. Thậm chí y còn có một suy đoán đáng sợ, một cảm giác lạnh lẽo theo lưng bò tới cổ y, khiến y rùng mình một cái. Sau đó Phụng Linh vội vàng lắc đầu, ném suy đoán này ra khỏi đầu.

Đến nay, Phụng Linh còn nhớ mình tham công liêu lĩnh bị thua trận, Uy Quốc công ân cần dạy bảo thế nào. Điều này khiến y không thể tin được Uy Quốc công mà y kính trọng lại cấu kết ngoại tộc, phản bội quốc gia.

Phụng Linh cười khổ một tiếng, y cảm thấy mình như đang ở trong mê cung cố gắng tìm kiếm chân tướng. Song, trong giây phút y tìm ra được chân tướng thì lại phát hiện mình đứng bên bờ vực, chỉ thêm một bước nữa sẽ rơi vào vực sâu thăm.

Ngay lúc này, y hoảng hốt khi nghe được có người kêu tên của mình.

Phụng Linh ngờ ngác quay người đã thấy Từ Trọng nhìn y với vẻ mặt vui vẻ: “Bá gia, thật sự là ngài!”

Từ Trọng từng là mưu sĩ mà bệ hạ cho y. Sau khi Phụng Linh tham công liêu lĩnh bị tước sạch tước vị lựa chọn ở trong quân, Từ Trọng cũng không hèn đi. Hắn lọt vào mắt xanh của thế tử Cố Vĩnh Huyền, ở lại làm mưu sĩ. Sau này, khi Cố Trạch Vũ đến đây, hắn lại theo Cố Trạch Vũ. Gần đây hắn vẫn luôn bận rộn trong quân, bây giờ thật vất vả mới được nghỉ ngơi mấy ngày. Hắn biết Phụng Linh trở về thì cần hai bình rượu tới thăm một chút, ai ngờ vừa đến đã thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của Phụng Linh.

Từ Trọng cảm thấy hơi kì lạ, hắn cũng không hỏi thẳng mà ra hiệu với Phụng Linh mình có rượu trong tay: “Bá gia không mờ tại hạ vào cửa nói chuyện sao?”

Lúc này, Phụng Linh mới phản ứng kịp mà mới hắn vào cửa.

Từ Trọng nhíu mày đi theo Phụng Linh vào thì phát hiện trong phòng lộn xộn, rượu chất đầy trên bàn. Trên mặt đất còn bãi nôn chưa dọn sạch, có vẻ hơi bừa bộn.

Từ Trọng đang muốn nói gì đó, Phụng Linh đã cầm rượu trong tay của hắn, xúc lên đồ vào trong miệng mình.

Vội vàng vội vàng ngăn y lại.

Phụng Linh tùy ý để hắn lấy vò rượu đi, cả người ủ rũ dựa vào ghế không nói gì.

Từ Trọng không nhịn được mà hỏi: “Bá gia sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phụng Linh không trả lời.

Từ Trọng dựa theo tình trạng của y mà suy đoán. Lúc trước, Phụng Linh nhận nhiệm vụ đi điều tra người thần bí mà đi đến thảo nguyên, người ngoài không biết nhưng hắn biết. Thậm chí, trước khi Phụng Linh rời đi còn tìm hắn hỏi kế sách. Hắn suy nghĩ, việc có thể ảnh hưởng đến Phụng Linh chắc là nhiệm vụ này.

Từ Trọng suy nghĩ như thế nên hỏi: “Như thế ử rử như thế vì nhiệm vụ không thuận lợi sao?”

Phụng Linh nghe thấy hắn nói đến nhiệm vụ thì cả người trở nên cứng đờ.

Từ Trọng hiểu ra: “Không biết xảy ra chuyện gì, nếu Bá gia tin tưởng tại hạ cũng có thể nói ra. Tại hạ giúp ngài suy nghĩ vài chủ ý?”

Lời nói này của Từ Trọng giống như một cọng cỏ cứu mạng, làm cho Phụng Linh rất xúc động.

Từ khi Phụng Linh trở về từ thảo nguyên, chân tướng như một tảng đá lớn đặt trong lòng y, khiến y không thở nổi. Song, y lại không dám nói, vì thế chỉ có thể gánh vác tảng đá khổng lồ này. Bây giờ, y đã đến ranh giới chuẩn bị sụp đổ, chuyện hôm nay giống như cọng rơm đè sập lạc đà. Nếu như không nói ra, y chỉ sợ mình sẽ điên mất.

Mà Từ Trọng là người mà bệ hạ đưa cho y, lại là thầy tốt bạn hiền của y, Phụng Linh luôn vô cùng tin tưởng hắn. Vì thế khi nghe Từ Trọng nói vậy, y đã nói với hắn mọi chuyện quan trọng từ đầu tới cuối.

Từ Trọng ngây ngẩn cả người, hắn chỉ nghĩ Phụng Linh thất bại trong nhiệm vụ không ngờ y lại phát hiện chân tướng đời mạng thế này.

Sắc mặt Từ Trọng lập tức trở nên nghiêm túc: “Bá gia, ngài xác định đây đều là thật sao?”

Sau khi Phụng Linh nói ra thì cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, y nghe thấy Từ Trọng hỏi vậy lại cười khở một tiếng: “Ta càng hi vọng những chuyện

này là giả hơn ngài, nhưng đây đều là chuyện ta tận mắt nhìn thấy. Ngay cả lừa mình dối người ta cũng không làm được.”

Sắc mặt Từ Trọng nặng nề, hần vẫn luôn ở trong quân, tận mắt nhìn thấy Uy Quốc công dốc hết tâm huyết, bọn người Cố Vĩnh Huyền xung phong đi đầu. Hần không tin những thứ này là giả, hoặc nói thẳng ra là hần không muốn tin đây là giả.

Nhưng mà, nếu như ngay cả chiến thần của Đại Chu năm đó có thể phản bội Đại Chu thì trên đời này còn có gì mà không thể chứ?

Hai người nhìn nhau, bọn họ đều thấy vẻ lo âu trong mắt đối phương.

Mà ngay lúc này, sắc mặt Phụng Linh đột nhiên thay đổi, y vọt tới trước cửa sổ: “Người nào!”

Trong lòng Từ Trọng cũng nhảy một cái, hần kéo cửa ra, ngoài cửa sổ đều im lặng không có bất kỳ ai. Hồi lâu sau, mới có một con mèo hoang theo chân tường chậm rãi đi tới, phát ra một tiếng meo.

Để đề phòng có chuyện, hai người tìm bên trong viện một phen. Sau khi xác định không có ai thì mới trở về phòng.

Từ Trọng yên tâm, lau mồ hôi trên trán: “Có phải Bá gia quá lo lắng rồi không?”

Phụng Linh cũng hơi nghi hoặc, y xoa mi tâm, hơi mệt mỏi nói: “Có lẽ thế.”

Hai người quay lại chủ đề chính, Từ Trọng mới nói: “Bá gia có tính toán gì không?”

Phụng Linh lắc đầu, mờ mịt nói: “Ta không biết, vốn dĩ ta muốn nói chuyện này với Uy Quốc công nhưng trong lòng lại muốn giấu đi. Trước mắt, ta cũng không biết làm thế nào.”

Từ Trọng trầm tư một lát mới nói: “Nếu như thế, không bằng Bá gia hãy nghe một câu của tại hạ.”

Phụng Linh lập tức nhìn hẳn.

Từ Trọng nói: “Tại hạ cho rằng Bá gia nên bẩm báo chuyện này với bệ hạ.”

“Nhưng mà...”

“Tại hạ hiểu tâm trạng của Bá gia, từ xưa không có chuyện con tố cáo cha, nhưng chuyện này liên quan trọng đại, ngài tuyệt đối không thể ngu hiểu được.” Từ Trọng dừng một chút, lại nói: “Ngài hãy suy nghĩ lại một chút, Định Quốc công cũng là cứu cửu của bệ hạ, nếu như bệ hạ biết chắc là sẽ có cách tốt hơn. Nói không chừng còn có thể cảm hóa Định Quốc công, hai phe nội ứng ngoại hợp, có thể không đánh mà chiếm được ngoại tộc nữa!”

Phụng Linh sửng sò, đương nhiên y không nghĩ còn có khả năng như thế, cả người đều cảm thấy phấn chấn hơn.

Từ Trọng vẫn còn nói tiếp: “Về phần Uy Quốc công, mặc dù ngài nhìn thấy Cỗ tiểu thư và cùng với Định Quốc công, nhưng Uy Quốc công có cấu kết với Định Quốc công hay không. Dù sao cũng chưa có chứng cứ gì, có lẽ chỉ là hiểu lầm thì sao? Nếu không phải hiểu lầm, bệ hạ biết từ sớm cũng sẽ có chuẩn bị trước!”

Phụng Linh giống như hiểu ra, sự buồn bã mấy hôm nay của y cũng được giải tỏa, y vái chào Từ Trọng: “Phụng Linh đa tạ Từ tiên sinh chỉ điểm.”

Từ Trọng khoát tay áo, cũng không đặc ý: “Theo ý tại hạ, trong tình huống trước mắt này thì Bá gia nên tự mình vào kinh, báo cáo chuyện này với bệ hạ.”

Đương nhiên Phụng Linh nghe theo hẳn, lại hỏi Từ Trọng: “Vậy tiên sinh thì sao?”

Từ Trọng nói: “Tại hạ sẽ tìm thời cơ tìm hiểu rõ ràng chuyện này.” Hấn thấy Phụng Linh tỏ vẻ lo lắng lại cười nói: “Bá gia đừng lo cho tại hạ, mấy năm nay tại hạ ở trong quân, cũng thường xuyên liên hệ với cha con Uy Quốc công. Tại hạ không tin Uy Quốc công sẽ làm thế, trong chuyện này nhất định có ẩn tình.”

Phụng Linh nghe hấn nói thế cũng lo âu trong lòng.

Hai người bàn bạc một hồi, Từ Trọng mới cáo từ. Phụng Linh ý thức được chuyện này không thể chậm trễ nên vội vàng thu dọn mấy thứ, thừa lúc đêm tối rời đi Nghiệp Thành.

Mà trong đêm y rời đi, một con bọcâu cũng từ Nghiệp Thành bay về phía kinh thành.

Cố Thanh Ninh không biết thân phận của mình đã bị bại lộ, sau khi đi ra ngoài một chuyến tâm trạng của nàng đã khá hơn nhiều. Lúc trở về Soái phủ còn có một chuyện khiến nàng phấn khởi.

Tiêu Diễm Chi đã phái người đưa tin tới, có lẽ hai ba ngày nữa sẽ đến.

Không chỉ Cố Thanh Ninh, mà Cố Thanh Thù và Cố Trạch Hạo cũng rất phấn khởi. Tất cả mọi người là hảo hữu tử nhỏ đến lớn, lại là đồng môn, tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Bây giờ bọn họ đã dần lớn rồi, Cố Thanh Chi thành hôn, sang năm Cố Thanh Vi cũng xuất giá. Cố Thanh Thù và Liễu Tử Ký từ hôn, Cố Trạch Mộ cũng khôi phục thân phận trẻ mồôi của Chiêm gia. Sau khi xảy ra quá nhiều chuyện càng khiến người ta hoài niệm thời thơ ấu.

Tiêu Diễm Chi cũng thế, nhưng mà lần này y đến là có chính sự.

Đương nhiên Uy Quốc công sẽ không giấu y mà nói thân phận của Phụng Triển cho y biết, chỉ che giấu chuyện Cố Thanh Ninh liên quan trong đó. Trên thực tế, sau khi Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ nói chuyện xảy ra ở thành Nguyệt Lượng cho ông biết, ông đã phái người đi thảo

nguyên dò xét một phen. Bây giờ ông nói cho Tiêu Diễm Chi biết cũng là tin tức đi đâu tra từ thảo nguyên.

Tiêu Diễm Chi cũng không lơ là, y cẩn thận ghi những đi đâu này vào sổ con, sau đó sai người đi tìm hiểu tin tức. Một bên đi đến nơi hẹn với đám người Cố Thanh Ninh.

Bởi vì không phải ở kinh thành cho nên đám người cũng không câu nệ, bọn họ đâu ng ả chung ở một chỗ.

Tiêu Diễm Chi nhìn thấy bọn họ, nụ cười trên mặt cũng chân thành hơn một chút. Từ nhỏ y đã không có bằng hữu, lại bất ngờ vô cùng hợp ý với huynh muội Cố Trạch Mộ, còn có một sự tin tưởng đặc biệt. Không chỉ như thế, trưởng công chúa Nguyên Gia là nương của y cũng có quan hệ vô cùng thân thiết với hai người bọn họ. Có đôi khi Tiêu Diễm Chi cảm thấy mẫu thân đối với hai người bọn họ còn tốt hơn mình.

Lần này Tiêu Diễm Chi nhận mệnh đi đến Nghiệp Thành, ngoại trừ việc muốn san sẻ với cứu cứu, cũng là muốn đi thăm hảo hữu của mình.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Cố Thanh Thù dẫn Cố Trạch Hạo đi trước, lúc này Tiêu Diễm Chi mới nói chuyện với Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh cũng nhớ thương cháu ngoại, nhưng mà sau khi rời kinh sợ bị Tiêu Trạch phát hiện nên vẫn không viết thư cho Nguyên Gia, cũng không biết tình hình gần đây của Tiêu Diễm Chi. Nàng không nhịn được mà trêu ghẹo nói: “Bây giờ điện hạ còn thúc giục huynh cưới thê tử không?”

Tiêu Diễm Chi: “...”

Y không thể ngờ được cho dù ra khỏi kinh vẫn không thoát khỏi vấn đề này.

Tiêu Diễm Chi cười khở nói: “Thanh Ninh muội muội, sao muội giống Trạch Mộ thế, đâu lấy chuyện này chế giễu ta?”

Cố Thanh Ninh sững sờ, không ngờ y lại đi Ngu Thành gặp Cố Trạch Mộ trước.

Tiêu Diễm Chi giải thích nói: “Thật ra vừa rời kinh ta cũng đã nhận được thư của Trạch Mộ. Cho nên đi nửa đường đã rời đội ngũ đến Ngu Thành trước, cũng từ hể mà biết chuyện đã xảy ra.”

Lúc này, Cố Thanh Ninh mới hoàn hồn lại, thảo nào sau khi Tiêu Diễm Chi tới Nghiệp Thành lại tỏ ra vô cùng ung dung như thế. Lúc này, Tiêu Diễm Chi đang tiến hành đ ồng bộ, chờ sau khi Cố Trạch Mộ đi ều tra rõ thì y sẽ đem chứng cứ Phụng Triển bị hãm hại và chân tướng cùng đưa đến kinh thành.

Cố Thanh Ninh khẽ thở ra một hơi.

Lúc này, Tiêu Diễm Chi mới nhớ ra gì đó, y lấy ra một phong thư đưa cho Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh muội muội, đây là mẫu thân bảo ta đưa cho muội.”

Cố Thanh Ninh nhận thư, nàng nhớ đến Nguyên Gia trên mặt nở nụ cười thản nhiên.

Tiêu Diễm Chi thấy được, trong lòng nói thầm, sao y lại thấy được về...

Hi ền lạnh trên mặt Thanh Ninh muội muội chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186

Hai phong thư một trước một sau đến tay Khang Diệp, lá thư đầu là thư nhà từ Ngu Thành, cái sau là mật tín từ Nghiệp Thành gửi tới.

Gia chủ Khang gia nói cho ông biết gần đây có người âm thầm đi điều tra Khang gia, lại có người phát hiện bóng dáng Cố Trạch Mộ ở Ngu Thành. Chuyện này khiến Khang Diệp vô cùng tức giận, cảm thấy người này thật sự hạ quyết tâm muốn đối đầu với mình mà.

Cũng không biết vì sao, lúc Khang Diệp đối mặt với Cố Trạch Mộ thì sẽ vô thức dựng lên tất cả sự phòng bị của mình. Rõ ràng đây chỉ là một thiếu niên chưa từng đi vào công đường mà lại khiến ông để ý hơn hẳn so với Liễu thái phó.

Song, Khang Diệp cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi ông đặt thư nhà xuống thì mở mật tín kia ra xem. Ông cẩn thận đọc mật tín kia hai lần, sau đó thả lỏng mày cười ha ha.

“Thật sự là trời cũng giúp ta rồi!”

Đúng lúc Khang Nam bung thuốc đi lên, khi thấy ông nói thế hẳn không nhịn được mà hỏi: “Phụ thân, có chuyện gì tốt sao?”

Khang Diệp vuốt vuốt chòm râu, nở nụ cười: “Đúng thật là chuyện tốt.” Nhưng cụ thể là chuyện gì thì ông lại không nói với Khang Nam.

Trong khoảng thời gian gần đây, lúc nào ý kiến của Khang Nam và Khang Diệp cũng khác nhau. Khang Diệp không hài lòng con trai quá nhu nhược nên rất nhiều chuyện không nói với hắn.

Khang Nam miễn cưỡng cười cười, đặt thuốc lên bàn: “Phụ thân, uống thuốc trước đi.”

Khang Diệp khoát tay áo: “Con đặt ở đó trước đi, một lát ta uống.”

Ông ta nói xong thì buông mật tén trong tay, mở giấy viết thư ra nâng bút viết gì đó.

Khang Nam vội vàng giúp ông ta mài mực, có mấy lần muốn hỏi gì nhưng thấy Khang Diệp nghiêm túc viết gì đó nên cũng không hỏi ra.

Khang Diệp tập trung vào việc trên tay, vô thức đã qua nửa canh giờ, thuốc ở bên cạnh đã lạnh cũng không để ý tới.

Khang Nam mài mực xong, không có việc gì lại thấy thuốc lạnh nên nói: “Thuốc này lạnh rồi, con giúp cha đổi chén khác.”

“Ừm.” Khang Diệp hững hờ lên tiếng nhưng cũng không dừng việc trong tay lại.

Khang Nam mấp má môi, vẻ mặt ủ rũ rời đi.

Khang Diệp cũng không để ý, qua khoảng thời gian ở chung này khiến ông ý thức được nhi tử quá mềm yếu, thật sự không thích hợp lăn lộn trong quan trường. Cho nên, ông cũng từ bỏ suy nghĩ bồi dưỡng hần, chỉ muốn để hần làm người phú quý nhàn rỗi là được rồi.

Đương nhiên đi đầu kiện tiên quyết chính là mọi chuyện năm đó không bị vạch trần qua.

Trên mặt Khang Diệp lộ vẻ tàn nhẫn.

Trong kinh thành cuộn cuộn sóng ngầm, Nghiệp Thành cũng không bình tĩnh.

Sau khi Phụng Linh rời đi, Từ Trọng cũng bắt đầu nghĩ cách thăm dò chuyện này. Đương nhiên hần không thể hỏi thẳng Uy Quốc công nên chỉ có thể âm thầm chậm rãi tra. Thật sự ông đã phát hiện được vài manh mối.

Lúc trước, Cố Thanh Ninh bị Phụng Triền sai người bắt đi, Cố Vĩnh Hàn dẫn người đến từng nhà ở Nghiệp Thành lục soát người. Mặc dù sau

này Uy Quốc công sai người đê tin đ ền xuống, nhưng muốn đi thăm dò cũng không phải không tra được.

Từ Trọng lập tức nghi hoặc, nếu như Uy Quốc công thật sự có liên quan đến Phụng Triển thì sẽ không xảy ra chuyện này. Xem ra trong chuyện này có nội tình, mà trong lúc này, có lẽ có liên quan đến chuyện Cố tứ tiểu thư bị bắt kia.

Từ Trọng cũng có chút ấn tượng với Cố Thanh Ninh, lúc đó khi Cố Thanh Ninh ở quân doanh huấn luyện trận hình, hắn đã gặp qua Cố Thanh Ninh vài lần. Hắn nhớ rõ đối phương là một cô nương có vẻ yếu đuối, nhưng nàng thiết kế trận hình cũng không đơn giản. Bản thân Từ Trọng cũng có chút nghiên cứu về trận hình, nên hắn mượn lý do này muốn thỉnh giáo Cố Thanh Ninh.

Trước đó, cũng không phải chưa tướng lĩnh trong quân hỏi qua, lại thêm gần đây Cố Thanh Ninh thật sự quá rảnh nên đ ồng ý.

Từ Trọng cất bản vẽ trận hình mà mình tự thiết kế, hơi bất an đi vào phủ Uy Quốc công.

Cố Thanh Ninh cẩn thận nhìn xem bản vẽ, thỉnh thoảng dùng bút viết gì đó trên giấy, mà Từ Trọng lại len lén đánh giá nàng.

Nếu nhìn bề ngoài, Cố Thanh Ninh cũng giống như những tiểu thư trong kinh thành kia, nhưng Từ Trọng cũng thấy rõ vết chai trong gan bàn tay nàng, đây là do luyện võ trong thời gian dài mới có. Điêu này khiến trong lòng Từ Trọng nghi ngờ, đường đường là tiểu thư của phủ quốc công sao lại li ều mạng tập võ như thế?

Ngay lúc Từ Trọng đang suy nghĩ trong lòng, Cố Thanh Ninh đã xem hết bản vẽ này: “Trận hình mà Từ tiên sinh thiết kế chắc là từ Tam Tài trận mà biến hóa ra, tiểu nữ có mấy ý kiến nông cạn...”

Cố Thanh Ninh nói h ồi lâu nhưng lại không nghe thấy Từ Trọng trả lời, nàng không nhịn được mà nghi ngờ nói: “Từ tiên sinh? Từ tiên sinh?”

Từ Trọng hoàn hồn lại, tìm lý do che giấu đi sự xuất thần vừa rồi. Lúc này hẳn mới nghe Cố Thanh Ninh nói tiếp, nhưng mà càng nghe lại càng cảm thấy sợ hãi.

Từ Trọng cũng coi là được theo học danh sư, nhưng hẳn am hiểu mưu lược và hậu cần hơn mà thôi. Cho dù như thế, hẳn cũng có nghiên cứu về trận hình. Hẳn chưa từng thấy qua Cố Thanh Ninh thiết kế trận hình, cho dù biết chiến tích của đối phương thì cũng xem như ngoại tộc khinh địch, hẳn không tin một tiểu cô nương mười mấy tuổi sẽ có tài hoa như thế. Song, vào lúc này, biểu hiện của Cố Thanh Ninh lại khiến hẳn giật nảy mình.

Từ Trọng không nhịn được mà hỏi: “Không biết rốt cuộc Cố tiểu thư là học trò của vị đại sư nào?”

Câu hỏi này Cố Thanh Ninh đã nghe rất nhiều lần, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ khẽ cười nói: “Ta tự mình đọc sách rồi tìm tòi suy nghĩ, khiến Từ tiên sinh chê cười rồi.”

Điều này càng khiến Từ Trọng giật mình, nhưng phản ứng đầu tiên của hẳn là không tin. Hẳn muốn thăm dò nên nói: “Cố tiểu thư có thiên phú như thế thật sự khiến cho tại hạ thán phục. Nhớ năm đó, Định Quốc công Phụng Triển cũng là người lão luyện trong chuyện này, không biết giữa Cố tiểu thư và ngài ấy ai mạnh hơn?”

Từ Trọng nhìn chằm chằm sắc mặt của Cố Thanh Ninh, hẳn thấy nàng không hề lộ vẻ hoảng sợ, chỉ hơi ngượng ngùng mà nói: “Từ tiên sinh đã đề cao tiểu nữ quá rồi.”

Sau đó Từ Trọng lại mịt mờ thăm dò nhiều lần, biểu hiện của Cố Thanh Ninh không hề có chút sai lầm. Chuyện này cũng khiến Từ Trọng hoài nghi với phán đoán của mình.

Dù sao hẳn thấy Cố Thanh Ninh cũng chỉ có chút thiên phú trong việc thiết kế trận hình mà thôi, là một tiểu cô nương tính tình đơn thuần, cũng rất phù hợp với lứa tuổi này. Nhưng Từ Trọng vẫn luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, nhưng hẳn cũng không biết chỗ nào.

Từ Trọng không tiện dây dưa quá lâu, hẳn chỉ đành phải c ãn bản vẽ mang theo nghỉ hoặc trở về.

Đợi sau khi Từ Trọng vừa rời đi, nụ cười đơn thuần trên mặt Cố Thanh Ninh biến mất. Nàng gọi hộ vệ mà Cố Trạch Mộ để lại cho nàng ra, để bọn họ theo dõi Từ Trọng. Còn nàng thì đi tìm Cố Trạch Vũ, đi nghe ngóng tin tức liên quan đến Từ Trọng.

Cố Trạch Vũ cảm thấy hơi kì lạ: “Muội hỏi thăm Từ tiên sinh làm gì?”

Cố Thanh Ninh khó mà nói ra nguyên nhân thật sự, nàng chỉ nói: “Hôm nay Từ tiên sinh tới tìm muội thảo luận trận hình, dường như ngài ấy rất có nghiên cứu về chuyện này, cho nên muội hơi tò mò về ngài ấy thôi.”

Cố Trạch Vũ nghĩ rằng nàng thấy người chung chí hướng thì vui vẻ, lại thêm nàng là muội muội của mình nên cũng không nghĩ nhiều. Hẳn nói hết mọi tin tức liên quan đến Từ Trọng cho Cố Thanh Ninh biết.

Cố Thanh Ninh nghĩ rằng Từ Trọng là nội ứng do ai phái tới, không ngờ hẳn lại có quan hệ với Phụng Linh.

Nàng vẫn còn chút ấn tượng với đứa bé Phụng Linh này. Lúc trước, nàng nghĩ là Phụng Triển đã chết cho nên tìm trong chi lẻ của Phụng gia một đứa bé thừa tự cho y. Đứa bé kia tiến vào cung, mặc dù có vẻ vô cùng sợ hãi nhưng vẫn rất kiên chế. Điều này khiến nàng nhớ đến sau khi phụ thân qua đời, Phụng Triển còn quá nhỏ lại buộc phải gánh vác Phụng gia.

Vì có suy nghĩ như thế nên Cố Thanh Ninh bảo Tiêu Trạm quan tâm Phụng Linh mấy phần. Nhớ tới, tin tức nàng nghe về Phụng Linh gần nhất là Phụng Linh khinh địch làm bừa, kết quả hại Uy Quốc công bại trận. Lúc đó, Cố Thanh Ninh vì lo cho tổ phụ nên cố ý vào mộng đi gặp Tiêu Trạm. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tâm tư đế vương của nhi tử.

Không ngờ, chớp mắt đã qua nhiều năm như thế.

Cố Thanh Ninh biết Từ Trọng là người của Tiêu Trạm, nàng đã hơi yên tâm. Song, nàng vẫn rất quan tâm đến mục đích của Từ Trọng nên lén sai

người đi đi ều tra. Sau khi đi ều tra mới phát hiện không đúng, vậy mà Phụng Linh không có ở Nghiệp Thành.

Đi ều này khiến Cố Thanh Ninh ngáy ngẩn cả người. Dù sao bây giờ cũng là lúc chiến tranh, vô có rời khỏi quân doanh bị tính là đào binh, Phụng Linh không thể làm thế.

Vì thế Cố Thanh Ninh vội vàng đến tìm Uy Quốc công.

Uy Quốc công nghe được chuyện nàng thăm dò Phụng Linh thì cảm thấy hơi kì lạ. Song, lúc này ông đã biết thân phận của Phụng Triển cho nên không cần giữ bí mật nhiệm vụ của Phụng Linh nữa.

Cố Thanh Ninh nghe được nhiệm vụ của Phụng Linh là đi ngoại tộc thăm dò thân phận của người thần bí kia, nàng lại nghĩ đến chuyện Phụng Triển bị ám sát trong chợ đen. Kết hợp với tin tức nhận được từ hảo hữu của Phụng Linh, biết gần đây Phụng Linh hơi khác thường, có lẽ đã đoán được thân phận của y.

Uy Quốc công lại nói thêm một câu: “Nhưng mà nhiệm vụ của y thất bại, chắc là y chưa biết đó là phụ thân của mình.”

Cố Thanh Ninh mím chặt môi, trong lòng phản bác Uy Quốc công.

Không, hẳn nói dối, có thể hẳn đã thấy mặt nàng, nhận ra thân phận của nàng.

Nếu như nói Phụng Linh chỉ che giấu thân phận của Phụng Triển cũng không có gì đáng trách. Dù sao Phụng Triển cũng là phụ thân trên danh nghĩa y, y không làm chuyện con tố cáo cha cũng dễ hiểu. Nhưng sau đó hành động của y lại có vẻ hơi khác thường, Từ Trọng đến thăm dò nàng, y thì lén chạy khỏi Nghiệp Thành, nhìn thế nào cũng không giống chỉ muốn giấu diếm chuyện này.

Có đi ều mặc dù trong lòng Cố Thanh Ninh nghĩ như thế nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra. Sắc mặt của nàng vẫn như bình thường mà cáo lui.

Sau khi trở lại gian phòng của mình, nàng gọi Bùi Ngự để, bảo nàng ấy trông chừng Từ Trọng kỹ càng. Nàng lại gọi hộ vệ tới, bảo bọn họ đi Ngu Thành báo cho Cố Trạch Mộ.

Dựa theo kế hoạch lúc đầu của bọn họ là muốn từ từ mưu tính, thừa dịp Khang Diệp hốt hoảng mà ép ông ta lộ ra sơ hở. Song, hôm nay lại có biến số Phụng Linh này khiến cho Cố Thanh Ninh hơi lo lắng. Nàng luôn cảm thấy chuyện này sẽ phát triển theo hướng không thể dự đoán được.

Nhưng mà sau khi tin tức truyền đến Ngu Thành, trên mặt Cố Trạch Mộ lại có vẻ như trong dự đoán.

Hắn phân phó Hồng Thành: “Gần được rồi, có thể bắt đầu thu lưới.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187

Từ Trọng âm thầm dò xét hồi lâu, nhưng trong Nghiệp Thành vẫn rất bình thường. Uy Quốc công càng không giống như có vấn đề.

Mà lúc này, tin tức Trác Cách đã chết, ở ngoại tộc nội loạn âm thầm truyền ra ngoài. Như vậy xem ra Uy Quốc công đã biết tin ngoại tộc nội loạn từ sớm, cho nên mới nhân cơ hội này xuất chinh. Nếu như thật sự ông có liên quan với Phụng Triển thì cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Ngay lúc Từ Trọng âm thầm suy nghĩ thì bỗng nhiên cửa bị gõ vang.

Từ Trọng thuận miệng đáp một tiếng, đang muốn đi mở cửa, nhưng lúc đến cạnh cửa lại ngậy ngẩn cả người. Lúc này đang là buổi tối, cho dù là đờng liêu cũng không biết là ai tìm hắn vào lúc này. Hắn lập tức giật mình một cái, né về bên cạnh. Trong khoảnh khắc hắn vừa tránh thoát đó, cửa phòng đã bị người đập ra, một bóng đen quỷ mị đi vào phòng. Dao trong tay người nọ lóe lên ánh sáng bạc đánh về phía Từ Trọng.

Sau khi người kia vừa đi vào, Từ Trọng đã dập tắt ngọn nến, lúc này trong phòng vô cùng tối tăm. Hắn cầm ngọn nến đã tắt trong tay trốn ở trong góc, ngay cả thở cũng không dám thở.

Bước chân của người áo đen kia nhẹ nhàng linh hoạt, người nọ đi vòng gian phòng muốn tìm ra Từ Trọng. Nhịp tim của Từ Trọng giống như nổi trống lên, trên mặt đầy mồ hôi. Ngay lúc hắn không chịu nổi áp lực này nữa, ngoài cửa chợt vang lên tiếng binh khí va chạm.

Từ Trọng sửng sốt, dường như người áo đen kia cũng hơi kia ngạc, bước chân cũng trở nên vội vàng. Chỉ sau một thời gian ngắn, người nọ cũng đã phát hiện ra vị trí của Từ Trọng.

Từ Trọng vội vàng đứng lên muốn nhảy ra cửa sổ trốn thoát thì có một thanh chủy thủ lướt sát da đầu hắn đâm lên khung cửa sổ.

Từ Trọng bị dọa đến chân mềm nhũn, thấy thích khách kia xông lại nên đành phải cặm nển trong tay ngăn cản. Có đi ầu, Từ Trọng chỉ là quan văn, cho dù biết chút công phu bình thường nhưng ở trước mặt thích khách này cũng không đủ dùng. Rất nhanh đã đỡ trái hờ phải, mắt thấy sắp không xong rồi.

Đúng lúc này, ở ngoài cửa có một thiếu nữ cặm theo một cây thương xông vào giao chiến mười mấy hiệp với tên thích khách kia. Không bao lâu sau nàng đã chế phục người nọ.

Từ Trọng không biết là địch hay bạn, trong giây phút đó hẳn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếng binh khí ở bên ngoài dần nhỏ lại, thậm chí còn có ánh lửa lập lòe đi về phía bên này. Từ Trọng suy nghĩ, mặc dù hẳn ở nơi này hơi vắng vẻ nhưng làm ra động tĩnh lớn như thế, có lẽ vệ binh trong thành cũng nên đến rồi.

Ngay lúc Từ Trọng đang suy nghĩ vẫn vơ, hai bóng người một trước một sau đi vào bên trong phòng. Vì cửa đã bị đập nát, ánh trăng chiếu vào lên người bọn họ, để Từ Trọng nhanh chóng nhận ra thân phận của một người trong đó.

“Cố tiểu thư?”

Cố Thanh Ninh theo tiếng nói nhìn sang đã thấy Từ Trọng cặm nển núp trong góc khuất, có vẻ rất chật vật.

Mà lúc này, Bùi Ngự cũng đã trói xong thích khách kia, nàng đã đánh hẳn ta ngất xỉu rồi kéo tới.

Từ Trọng nghi ngờ không thôi nhìn bọn họ: “Sao Cố tiểu thư lại ở đây?”

Cố Thanh Ninh cũng hơi lúng túng, sao nàng có thể nói nàng vẫn luôn phải người theo dõi Từ Trọng được. Nếu không phải đêm nay có người muốn giết Từ Trọng thì nàng sẽ không bị bại lộ.

Cố Trạch Mộ nhìn nàng có vẻ không được tự nhiên nên đáp lời: “Tù tiên sinh, bây giờ đã an toàn, ngài có thể đi ra r ấ.”

Từ Trọng đưa mắt nhìn sang Cố Trạch Mộ: “Các hạ là?”

Cố Trạch Mộ dừng một chút: “Kẻ hèn này họ Chiêm.”

Dường như trong chớp mắt Từ Trọng đã đoán được thân phận của hắn, Từ Trọng chấp tay: “Được hai vị cứu giúp Từ mỗ vô cùng cảm kích.”

Cố Trạch Mộ hỏi: “Tiên sinh có biết vì sao những người này muốn giết mình không?”

Từ Trọng nở nụ cười tự giễu: “Đây cũng là chuyện khiến tại hạ khó hiểu. Tại hạ chỉ là một mưu sĩ bình thường, chỉ làm công việc hậu cần, ai lại tổn công tổn sức tới giết tại hạ chứ?”

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng: “Mưu sĩ bình thường, có chắc không?”

Từ Trọng nghe giọng nói quả quyết của hắn khiến trái tim bỗng nhiên nhảy lên một cái, trên mặt lại vờ như chưa xảy ra chuyện gì mà nói: “Lời này của Chiêm công tử có ý gì?”

Cố Trạch Mộ cũng không vòng vo với hắn mà nói thẳng: “Lúc này có lẽ Phụng Linh cũng đã đến kinh thành r ấ, không biết Từ tiên sinh cho ý cảm nang diệu kế gì? Cũng không biết khi bệ hạ gặp Phụng Linh có thể hiểu nổi khổ tâm của tiên sinh không?”

Từ Trọng tỏ vẻ vô tội: “Tại hạ không hiểu công tử đang nói cái gì?”

Cố Trạch Mộ chậm rãi nói: “Tiên sinh tính toán đủ kiểu, một tay dương mưu đùa giỡn hay như thế, g ần như không ai hoài nghi thân phận của ngài. Đúng thật là làm cho người ta bội phục.”

Vốn dĩ Từ Trọng còn ôm chút may mắn, cảm thấy Cố Trạch Mộ chỉ thăm dò thôi, nhưng cuối cùng không thể nào tiếp tục lừa mình dối người

nữa. Cố Trạch Mộ đã đoán vô cùng chính xác thân phận của hắn.

Từ Trọng vốn là mật thám trong cung, theo lý mà nói, chắc hẳn mật thám phải cố gắng khiêm tốn cẩn thận mới đúng, còn Từ Trọng lại lấy thân phận mưu sĩ của Phụng Linh đứng đưng xuất hiện trước mặt người khác. Đám người chỉ nghĩ là bệ hạ không yên lòng về con cháu nhà mẹ nên không hề nghi ngờ hắn là mật thám mà Tiêu Trạ giữ lại ở Nghiệp Thành.

Nụ cười trên mặt Từ Trọng biến mất, hắn nhìn chằm chằm vào Cố Trạch Mộ: “Rốt cuộc người là ai?”

Cố Trạch Mộ không trả lời, lúc này Cố Thanh Ninh mới đứng ra hòa giải: “Tiên sinh an tâm đừng vội, trước tiên phải tra rõ những thích khách này có thân phận gì mới là quan trọng nhất.”

Nếu không phải Từ Trọng tra chuyện của Phụng Triển mà phải hết người dưới tay mình ra ngoài, lại quá tự tin về sự an toàn ở Nghiệp Thành thì cũng không có tai họa như hôm nay.

Người của Cố Trạch Mộ bắt chuyện với vệ binh nghe tiếng mà đến, đã bắt được thích khách, lúc này đang thẩm vấn. Cố Trạch Mộ cũng không che giấu mà vô cùng hào phóng để Từ Trọng tự mình đi thẩm vấn.

Sau khi Từ Trọng rời đi, Cố Thanh Ninh kéo Cố Trạch Mộ lại, tức giận nói: “Đây là lúc trước huynh nói ra hậu chiêu đó sao?”

Cố Trạch Mộ do dự một chút, quyết định nói thật: “Trước hôm nay ta cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, cũng không chắc.”

Cố Thanh Ninh lạnh nhạt “Ừm” một tiếng, lại nghĩ tới gì đó: “Huynh bảo ta bảo vệ Từ Trọng, huynh đã biết có người muốn giết hắn từ lâu? Đối phương là... Khang Diệp?”

Cố Trạch Mộ gật gật đầu, khẳng định suy đoán của Cố Thanh Ninh, sau đó lại nói: “Ta cũng chỉ suy đoán thôi, không ngờ Khang Diệp lại thật sự làm thế, nhưng mà cũng có thể hiểu được. Dù sao nếu Phụng Linh biết Từ Trọng chết rồi, dù Uy Quốc công bị oan cũng không cãi lại được.” Hắn

dừng một chút: “Nhưng mà ta đoán ông ta cũng biết thân phận thật sự của Từ Trọng, nếu không thì ông ta sẽ cẩn thận một chút, ít nhất không dễ bị nắm nhược điểm thế này.”

Cố Thanh Ninh tỏ vẻ hiểu ra.

Sau khi Cố Trạch Mộ nói xong lại liếc mắt nhìn Cố Thanh Ninh, hơi chần chừ mà hỏi: “Nàng... Không tức giận sao?”

Cố Thanh Ninh hơi khó hiểu: “Sao ta phải tức giận?”

Cố Trạch Mộ: “... Không phải nàng ghét nhất là ta lừa nàng sao?”

Cố Thanh Ninh giống cười mà không phải cười: “Không phải huynh đã nói cho ta biết hết mọi chuyện sao, vậy ta còn gì mà tức giận nữa. Chẳng lẽ trong lòng huynh ta là người cố tình gây sự thế này?”

Cố Trạch Mộ: “...”

Hắn nhìn bóng lưng Cố Thanh Ninh rời đi, bỗng nhiên cảm thấy mình giống bị lừa vậy.

Từ Trọng tự mình thăm vấn, lại từ Cố Trạch Mộ mà biết được chân tướng.

Năm đó, Khang Diệp tính kế Phụng Triển, bây giờ vì che giấu chân tướng mà lại liên thủ với bọn người Ô Ân. Bây giờ Phụng Linh đi kinh thành, chỉ cần bẩm báo việc này với hoàng thượng thì gần như Phụng Triển có thể mang vũng tội phản quốc, thậm chí có thể kéo Uy Quốc công xuống nước. Những tên thích khách này do Khang gia phái tới, có thể chứng minh việc này rất tốt.

Mặc dù hắn vẫn không dám tin hoàn toàn, nhưng trước mắt vẫn phải chấp nhận sự thật. Hắn chỉ có thể nói: “Mặc dù Chiêm công tử nói thế nhưng thực tế ngài không có chứng cứ. Nếu không ngài cũng không cần vòng vo tam quốc làm nhiều chuyện như thế.”

Đúng là Từ Trọng rất nhạy bén phát hiện ra điểm mâu chốt.

Cố Trạch Mộ cũng không phản bác mà dẫn hắn vào một gian phòng. Bên trong là một ông lão bị dùng một miếng vải đen che mắt, trên người ông ta cũng không có vết thương nhưng nhìn có vẻ vô cùng hoảng sợ. Khi nghe thấy tiếng mở cửa ông ta lập tức kêu to: “Đừng giết ta, đừng giết ta, ta nói hết! Nói hết!”

Từ Trọng dùng ánh mắt tỏ ý với Cố Trạch Mộ: “Đây là ai?”

Cố Trạch Mộ thản nhiên nói: “Ông ta là gia chủ Khang gia, đại ca của Khang Diệp.”

Từ Trọng nhìn dáng vẻ hời hợt của hắn, lại liếc mắt nhìn gia chủ Khang gia có vẻ như kinh hãi quá độ, đột nhiên hắn cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này hơi đáng sợ.

Nhưng dù vậy, hắn cũng bỏ qua: “Cho dù ông ta chịu nói thì cũng chỉ là nhân chứng. Với tình trạng trước mắt của ông ta, ngài cũng không tránh khỏi tội bức cung. Cho dù có những thích khách kia cũng không thể chứng minh chuyện năm đó. Khang tướng rất có thanh danh, nếu ngài không có đầy đủ chứng cứ vững vàng thì không thể vạ ngã ông ta.”

Cố Trạch Mộ khẽ gật đầu, nhìn hắn mới vẻ tán thưởng: “Từ tiên sinh nói không sai, cho nên chúng ta muốn mời tiên sinh diễn một vở kịch với chúng ta.”

“Diễn kịch.”

Trên mặt Cố Trạch Mộ nở nụ cười: “Không phải tiên sinh nói chúng ta không có chứng cứ sao? Vậy thì hãy để Khang Diệp tự mình đưa chứng cứ đến trước mặt chúng ta.”

Thật vất vả Phụng Linh mới đến được kinh thành, trong phút chốc cả người như mông lung. Đã mấy chục năm y chưa trở lại kinh thành, bây giờ kinh thành thay đổi lớn đến mức y không thể nhận ra được.

Vốn dĩ y định đến kinh thành sẽ thỉnh chỉ tiến cung, ai ngờ vừa đến kinh thành đã nghe có người thảo luận thân phận của Phụng Triển. Sau khi y nghe chuyện này đầu tiên là chấn động, tiếp theo lại bắt đầu cảnh giác. Bây giờ không giống với tình hình mà lúc trước y và Từ Trọng nói qua, lúc này nếu y thật sự nói chuyện của Phụng Triển ra thì Phụng Triển mang tiếng phản bội Đại Chu là thật.

Phụng Linh không dám hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí ngay phủ đệ của mình cũng không dám về. Y tìm một khách điểm ở tạm, mỗi ngày đầu cải trang để đi dạo trước phủ Thành Nghị bá và cửa thành, vừa thu thập tin tức vừa chờ Từ Trọng. Dù sao trước đó Từ Trọng cũng đã nói một khi tra rõ ràng thì hẳn cũng sẽ đi đến kinh thành.

Phụng Linh đi loanh quanh thật nhiều ngày cuối cùng cũng thấy người đi đến phủ đệ của mình. Nhưng mà người kia không phải Từ Trọng, mà là người hầu của Từ Trọng.

Quản gia nghĩ người này giả danh lừa bịp lừa đảo nên bắt hẳn ta rồi đuổi ra ngoài. Phụng Linh lại đi theo, sau khi đối phương nhận ra y thì gào khóc nghẹn ngào. Hẳn ta nói với Phụng Linh sau khi y đi không bao lâu thì Từ Trọng đã bị người ta giết.

Phụng Linh vừa sợ vừa giận, liên tục hỏi hẳn ta rốt cuộc do ai làm. Người hầu chỉ khóc thút tha thút thít, hồi lâu mới nói ra tên của Uy Quốc công.

Sau khi Phụng Linh nghe xong thì vô cùng phẫn nộ mà đi về phía hoàng cung.

Cảnh này bị người Khang Diệp phái đi nhìn thấy, sau đó hồi báo cho ông ta,

Khang Diệp hài lòng gật đầu, ông ta biết chỉ cần Phụng Linh vào cung nói chuyện này cho bệ hạ thì ông ta đã đứng ở thế bất bại.

Khang Diệp nghĩ như vậy thì phân phó Khang Nam: “Đi gọi người đến thay quần áo cho ta.”

Khang Nam mờ mịt nói: “Chẳng lẽ phụ thân muốn đi ra ngoài sao?”

Khang Diệp gật đầu, vẻ mặt sáng láng nói: “Nếu ta không đoán sai thì ý chỉ tuyên ta vào cung của bộ hạ sẽ nhanh chóng đến.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188

Một canh giờ sau khi Phụng Linh tiến cung, quả nhiên trong cung có ý chỉ triệu Khang Diệp và Liễu thái phó tiến cung. Khang Diệp đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, đi theo thái giám tuyên chỉ tiến cung.

Khi vào thư phòng bầu không khí rất nặng nề, Tiêu Trạh ng ấ ở chủ vị, sắc mặt u s ầi. Dưới tay của y là Phụng Linh và Liễu thái phó đứng do, sắc mặt hai người cũng không tốt hơn là bao.

Tiêu Trạh thấy Khang Diệp đi đến thì miễn cưỡng nở nụ cười: “Thừa tướng đến rồi.”

Khang Diệp cẩn thận hành đại lễ với Tiêu Trạh, sau đó mới giả vờ như không biết gì cả: “Lão thần bái kiến bệ hạ, không biết bệ hạ vội vội triệu lão thần là có chuyện gì quan trọng?”

Tiêu Trạh nhìn thoáng qua Phụng Linh, muốn nói lại thôi: “A Linh, người tới nói đi.”

Phụng Linh mấp máh môi, nói rõ thân phận Phụng Triểh, có thể Uy Quốc công quen với Phụng Triểh và chuyện Uy Quốc công có lòng dạ khác ra.

Theo lời ý nói, vẻ mặt của Tiêu Trạh càng lúc càng khó coi. Chưa đợi y nói xong thì Tiêu Trạh đã đập bàn một cái: “Đủ rồi!”

Phụng Linh vội vàng im miệng, thành thật đứng ở một bên.

Liễu thái phó vội vàng nói: “Bệ hạ, Uy Quốc công luôn luôn tận trung làm việc, chắc chắn ông ấy sẽ không phản bội Đại Chu. Chắc chắn ở trong đó có hiểu lầm gì rồi.”

Tiêu Trạh lạnh lùng nói: “Đây đều là Phụng Linh tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ người cảm thấy y đang nói láo sao?”

Phụng Linh vội vàng quỳ xuống: “Thần lấy mạng ra thế, nếu thần có nửa lời giả dối thì sẽ chết không được tử tế.”

Sắc mặt Tiêu Trạh dịu lại một chút: “Trẫm tin người, người đứng lên trước đi.”

Trong lòng Liễu thái phó chợt lạnh, nếu đổi lại người khác nói thế còn được, nhưng với thân phận của Phụng Linh thì y không cần nói láo, vốn không hề có chỗ tốt nào. Thậm chí còn có thể vì vậy mà mang tiếng xấu trên lưng, song cũng chính vì thế nên bệ hạ mới tin tưởng y.

Liễu thái phó tỏ vẻ chán nản, Tiêu Trạh không để ý đến ông mà nhìn về phía Khang Diệp: “Thừa tướng thấy thế nào?”

Khang Diệp vẫn luôn ngoảnh mặt làm thinh, bây giờ nghe Tiêu Trạh hỏi, ông ta không hề hoang mang mà nói: “Thần nghĩ là chưa chắc Uy Quốc công có lòng phản quốc. Nhưng mà chuyện này là chuyện trọng đại, Uy Quốc công lại tự mình giấu diếm, thật sự hơi tự chủ trương rồi. Cho dù Uy Quốc công có công huân rất cao, nhưng thân phận và địa vị của ông ấy đều do bệ hạ ban cho, càng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải. Bây giờ xem ra, có lẽ ông ấy đã không còn kính sợ bệ hạ nữa rồi!”

Trong lòng Liễu thái phó lạnh lẽo, mỗi chữ mỗi câu của Khang Diệp đều có vẻ như biện hộ cho Uy Quốc công, nhưng thật ra câu nào cũng là dao. Đây là muốn để Uy Quốc công rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đây mà!

Sắc mặt Tiêu Trạh cũng không rõ ràng, hỏi: “Vậy theo ý thừa tướng nên làm thế nào?”

Khang Diệp nói: “Vì kế hoạch hôm nay vẫn nên triệu hồi cha con Uy Quốc công trước, để bọn họ vào kinh trình diện với bệ hạ, nói rõ việc này mới là quan trọng nhất.”

Lời này nói nghe êm tai, nhưng thật ra là trần trụi đoạt binh quyền. Mấy chục vạn đại quân ở biên quan là miếng thịt mỡ ngon, không biết có bao nhiêu võ tướng nhìn chằm chằm. Chỉ cần cha con Uy Quốc công vừa về

tới kinh thành thì chẳng mấy chốc cục thịt béo này sẽ bị chia cắt không còn một mảnh, không liên quan với bọn họ nữa.

Tiêu Trạm không nói gì, cuối cùng Liễu thái phó cũng bất chấp, lập tức bác bỏ: “Quân quốc đại sự há lại là trò đùa, trước trận đấu mà đổi tướng càng là đi đầu tối kỵ. Uy Quốc công là trụ cột của Đại Chu, biên quan vì có ông ấy vất vả chèo chống mới có thái bình như bây giờ. Nếu thật sự vì chút hiểu lầm mà triệu hồi ông ấy về, chẳng phải đã tự hủy đi lực lượng vững mạnh? Chẳng lẽ để quân phí mà triều đình tiêu vào biên quan nhiều năm và sự lo âu của bệ hạ hóa thành hư không? Còn có những tướng sĩ một lòng bảo vệ quốc gia thì nên tuyển nữa, Khang tướng đặt tính mạng của bọn họ ở đâu?”

Khang Diệp nhú mày, nói: “Lời này của Liễu đại nhân có ý giống như trong triều đình này ngoại trừ Uy Quốc công thì không ai biết đánh trận nữa vậy? Uy Quốc công ở biên quan hai mươi năm cũng không tiêu diệt được ngoại tộc, trái lại làm cho bọn chúng lớn mạnh từng bước. Đây chẳng lẽ là trụ cột mà Liễu đại nhân nói sao? Xin thứ cho lão hủ không dám gặt bừa.”

Gân xanh trên mặt Liễu thái phó xuất hiện, ông nghiêm nghị nói: “Khang tướng nói ra lời này không sợ trung thần lạnh lòng sao?”

Khang Diệp cười lạnh nói: “Trung thần dễ lạnh lòng như thế, vậy trung thành này cũng quá rẻ mạt rồi!”

“Khang Diệp!”

“Đủ rồi!” Tiêu Trạm không thể nhịn được nữa mà ngăn bọn họ lại.

Liễu thái phó đè xuống cơn giận trong lòng, ông sửa sang lại quần áo nghiêm mặt nói: “Xin bệ hạ thứ cho thần tội thất lễ trước ngự tiển, thật sự là lời nói của Khang tướng quá tàn nhẫn. Uy Quốc công ở biên quan khổ sở giữ gìn hai mươi năm, bây giờ không có bằng chứng, chỉ dựa vào lời nói phiến diện đã phán tội ông ấy, vậy thì chuẩn mực triều đình đặt ở đâu. Ngày sau có người học theo dùng chuyện này mưu hại người khác, vậy

chẳng phải làm cho cả triều đình trở nên rối loạn không yên, đây là đây bệ hạ vào bất nghĩa đó!”

Khang Diệp không cam lòng: “Bệ hạ minh xét, thần và Uy Quốc công không thù không oán, chỉ là một lòng trung thành, nói chuyện theo lẽ công bằng. Trái lại là Liễu đại nhân, đến cùng vẫn thương xót nữ nhi mà!”

Liễu thái phó vô cùng tức giận, lời này của Khang Diệp rõ ràng là nói ông bao che người nhà, nhưng trên thực tế từ sau chuyện của Liễu Tử Ký, ông và phủ Uy Quốc công gần như không qua lại với nhau nữa. Lý do ông nói chuyện giúp Uy Quốc công chỉ dựa vào phẩm hạnh trong lòng quan văn mà thôi.

Khang Diệp chuyển hướng qua Tiêu Trạm, thần khải nói: “Bệ hạ, theo thần thấy cha con Uy Quốc công đã không thích hợp ở lại biên quan nữa. Nếu như ông ấy sẵn sàng trả lại binh quyên, tất nhiên mọi người đều vui vẻ, làm tròn giai thoại quân thần. Nếu ông ta không muốn, chẳng phải đang nói rõ trong lòng có quỷ sao? Năm đó, Uy Quốc công dám kháng chỉ chửi chập đũa trẻ mồ côi của Chiêm thị, bây giờ ai có thể đảm bảo ông ấy không vì “Công lý đạo nghĩa” trong lòng mà làm ra chuyện khác chứ?”

Ông ta vừa nói xong câu này, cả thư phòng lập tức yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Liễu thái phó giống như bị người ta bóp cổ, mặt đỏ bừng lên cũng không còn gì để nói.

Câu nói này của Khang Diệp thật sự đã đâm trúng tử huyệt.

Cho dù Uy Quốc công lập được công lao to lớn, nhưng chính vì thế, ông kháng chỉ, tự chủ trương mới có thể khiến hoàng đế không thể chịu được. Hoàng đế có thể nhin thần tử ngu xuẩn và vô năng nhưng không thể cho phép thần tử thoát khỏi khống chế của mình.

Đây chính là vẫy ngược của hoàng đế mà bất kỳ ai cũng không thể động vào.

Khang Diệp lại nói với ý sâu xa: “Cuối cùng, ngoại tộc cũng chỉ là bệnh ngoài da, nếu... Mới là họa lớn trong lòng!”

Một câu đại nghịch bất đạo như vậy, Tiêu Trạh cũng không ngăn ông ta lại, chỉ có sắc mặt bình tĩnh mà nói: “Uy Quốc công một lòng vì nước, thừa tướng quá lời rồi.”

Khang Diệp vội vàng thỉnh tội.

Tiêu Trạh cũng không trách ông ta, mà hỏi tiếp: “Thừa tướng còn có đề nghị gì không?”

Khang Diệp nói: “Bây giờ quan trọng nhất là phải bảo đảm biên quan yên ổn, thứ nhất là thân phận tể thần Định Quốc công không được để lộ, để tránh dao động quân tâm, làm mất thanh danh.”

Tiêu Trạh gật gù đầu: “Chuẩn.”

“Thứ hai, đúng lúc bây giờ quận vương Chiêu Hoài đang ở Nghiệp Thành, chẳng bằng để ngài ấy tạm thay Uy Quốc công tiếp nhận đại quân, để tránh trong quân sinh loạn. Ngài ấy là cháu ngoại của bệ hạ, thân phận tôn quý, cũng rất phù hợp.”

Tiêu Trạh nghe xong lại từ chối: “Diễn Chi vẫn còn rất trẻ, quên chuyện này đi.”

Dường như Khang Diệp hơi không cam lòng, nhưng ông ta biết chuyện chuyển biến tốt rồi nên im lặng đứng ở một bên.

Lúc này, trong lòng Liễu thái phó đã tràn đầy tuyệt vọng. Ông biết lúc này tốt nhất là mình nên ngậm miệng không nên nói gì nữa, nhưng cuối cùng không thể chịu được mà nói: “Bệ hạ, không thể được!”

Dường như Tiêu Trạh không nghe ông nói mà thản nhiên nói: “Được rồi, trong lòng trăm hiểu rõ, các người lui ra hết đi.”

Liễu thái phó còn muốn khuyên nữa nhưng Tiêu Trạh cũng đã hạ quyết tâm, nói thêm gì nữa chỉ sợ chính ông cũng sẽ bị kéo vào. Ông chỉ có thể bất lực rời đi.

Khang Diệp trở lại trong phủ mới lộ ra vẻ vừa lòng đắc chí, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay ông ta. Ông ta biết còn thiếu một bước nữa Uy Quốc công và Phụng Triển sẽ không có cơ hội xoay người nữa.

Mà bước này quan trọng như thế, trái lại khiến ông ta hơi khó lại.

Uy Quốc công không dễ lừa gạt như Phụng Linh, ông ta luôn am hiểu đạo lý bo bo giữ mình. Nếu không phải lúc trước ông ta chứa chấp Cố Trạch Mộ để lộ nhược điểm thì cũng không bị Khang Diệp tính toán.

Có thể tưởng tượng được lấy binh quyền trong tay ông ta cũng không đơn giản. Dù sao ông ta cũng là lão thần nhiều năm, lúc trước rất được bệ hạ tin tưởng, lại có bạn cũ đồng đảng trong triều. Trước mắt, cho dù ông đã thuyết phục được bệ hạ, nhưng chỉ cần cha con Uy Quốc công còn ở Nghiệp Thành một ngày thì chuyện này vẫn chưa xong. Nếu không thừa dịp lúc này bệ hạ giận dữ kéo ông ta xuống, chờ qua một thời gian, bọn người Liễu thái phó biện hộ giúp ông ta, ông ta lại tỏ lòng trung thành, dựa theo tính cách dễ mềm lòng của bệ hạ thì rất dễ bị ông ta thuyết phục.

Một khi Uy Quốc công nghĩ rõ mấu chốt trong đó, dùng chiến lược kéo dài thì Khang Diệp cũng không còn cách nào. Cho nên ông muốn để Uy Quốc công không còn cơ hội kéo dài.

Có đi đâu Khang Diệp đã quen giấu phía sau màn, trước đó làm tất cả mọi chuyện ông luôn cẩn thận che giấu dấu vết của mình, phần lớn là gián tiếp hoặc mượn tay người khác đi làm. Nhưng để đảm bảo không có gì sơ suất, ông vẫn gọi tâm phúc của mình.

Ông cẩn thận dọn dò tâm phúc của mình một phen, sau đó để hắn chạy tới Nghiệp Thành.

Sau khi tâm phúc rời đi, Khang Diệp khẽ thở ra, đẩy cửa sổ lại bị gió lạnh băng ở ngoài làm cho rùng mình một cái. Lúc này ông ta mới phát hiện ở bên ngoài lại có tuyết rơi.

Bông tuyết lẳng lẳng rơi trên mặt đất, nhanh chóng bao phủ cả viện trong làn áo bạc.

Nhưng dù sao Khang Diệp cũng đã lớn tuổi, cũng bắt đầu sợ chết và những thứ có liên quan đến chết chóc. Ông ta nhìn màu trắng bạc kia cũng không thấy đẹp, trái lại chỉ cảm thấy xui xẻo.

Ông ta thẫn mắng một tiếng, cau mày đóng cửa sổ lại.

Đến cuối năm, chuyện tôn thất càng phiền phức hơn, trưởng công chúa Nguyên Gia bện đến chân không chạm đất. Đột nhiên nàng nhận ý chỉ tiến cung của hoàng huynh khiến nàng cảm thấy hơi khó hiểu, đành phải tạm thời bỏ chuyện trong tay xuống.

Ai ngờ Tiêu Trạm tìm nàng tới cũng không phải vì chuyện liên quan đến tình huynh muội, mà nói với nàng rằng y muốn tước binh quyển của Uy Quốc công. Y lo Tiêu Diển Chi ở bên kia không an toàn nên để nàng viết phong thư, lấy có thân thể nàng không khỏe mà bảo Tiêu Diển Chi hãy giữ gìn.

Nguyên Gia lại ngây ngẩn cả người, vội nói: “Hoàng huynh, có phải trong đây có hiểu lầm gì không. Sao Uy Quốc công phản bội huynh được?”

“Ồ? Vì sao hoàng muội chắc chắn như thế?”

Nguyên Gia cũng chỉ đột nhiên thốt ra câu kia, sau khi bị Tiêu Trạm hỏi nàng lại hơi hoảng hốt.

Cũng may Tiêu Trạm cũng không quá để ý, chỉ thúc giục nàng mau viết thư.

Trong lòng Nguyên Gia vô cùng rối loạn, không phải nàng chắc chắn Uy Quốc công sẽ không phản bội, mà nàng biết phụ hoàng và mẫu hậu đều ở Nghiệp Thành, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra. Song, đến lúc này nếu nàng nói ra lý do như thế không chỉ không giúp gì được mà còn có thể hại Cỗ Trạch Mộ và Cỗ Thanh Ninh. Vì thế nàng chỉ có thể nuốt xuống.

Bởi vì không có lòng dạ nào nên phong thư này viết vô cùng đơn giản, chữ viết còn hơi ẩu, giống như bị bệnh mà viết vậy.

Mắt thấy Tiêu Trạm cho người mang tin đi đến Nghiệp Thành, Nguyên Gia cũng thừa cơ cáo lui.

Đột nhiên Tiêu Trạm gọi nàng lại.

Nguyên Gia hơi nghi hoặc mà nhìn y.

Tiêu Trạm chỉ cười cười: “Không có gì, hoàng muội đi đường cẩn thận.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189

Nguyên Gia vội vàng trở về phủ, lúc này mới bỏ vẻ lạnh nhạt trên mặt, lộ ra vẻ lo lắng.

Vì sợ bị hoàng huynh phát hiện nên nàng vẫn không liên lạc với bên phía Nghiệp Thành, cũng không biết ở bên Nghiệp Thành đã xảy ra chuyện gì khiến hoàng huynh đột nhiên quyết định muốn tước binh quyền. Nhưng cho dù thế nào, nhất định nàng phải nói chuyện này cho phụ hoàng và mẫu hậu biết.

Nguyên Gia nghĩ như thế, sau đó lập tức gọi Tỗ Y mài mực.

Bút lông chắc nịch chấm mực nước, lúc mực nước vừa rơi trên giấy thì Nguyên Gia lại chần chừ. Dù sao trước đó hoàng huynh đã phái người theo dõi nàng, bây giờ cũng không biết mấy người kia đã rút đi chưa. Ngộ nhờ phong thư này rơi vào tay hoàng huynh, vậy chẳng phải nàng đã đưa thẳng sơ hở đến tay hoàng huynh sao?

Nguyên Gia hơi do dự, mực nước nhỏ mấy giọt trên giấy đã làm hỏng bức thư.

Nguyên Gia lo lắng không yên vò tờ giấy thành một cục, vứt xuống chậu than. Lúc nhìn thấy tờ giấy bị đốt thành tro bụi, đột nhiên nàng nhớ trước kia phụ hoàng đã từng nói với nàng. Nếu có việc gấp muốn liên lạc với phụ hoàng thì có một cách, không cần nàng ra mặt cũng có thể truyền tin tức đi.

Nguyên Gia khẽ thở ra trong lòng, thầm nói phụ hoàng đã dự đoán trước được. Vì thế nàng lại viết lần nữa, đồng thời phân phó Tỗ Y thu dọn đồ đạc, ngày hôm sau đi Thiên Phật Tự.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Gia dẫn người ngồi xe ngựa đi ra ngoài. Bình thường nàng cũng thường xuyên đi Thiên Phật Tự lễ Phật, cũng không có gì kì lạ. Nhưng lúc đi ngang qua một cửa hàng điếm tâm thì xe

ngựa chột ngừng lại, tỳ nữ thiếp thân của Nguyên Gia là Tố Y cầnhộp cơm xuống đi vào cửa hàng bán điếm tâm, giống như mua chút điếm tâm. Qua một hồi lâu, nàng ấy mới cầntheo một hộp cơm có vẻ nặng lên xe ngựa.

Đến khi đến Thiên Phật Tự, Tố Y cầnhộp cơm đi theo Nguyên Gia vào khách viện, lại đuổi hai tiểu nha hoàn hầu hạ xuống.

Lúc trong phòng chỉ có hai chủ tớ, trên mặt Nguyên Gia mới lộ vẻ sốt ruột: “Người mở hộp ra đi.”

Tố Y vâng lời mở hộp cơm ra, chỉ thấy bên trong bày điếm tâm bốn màu trông vô cùng mê người. Có điềutay nghề của ngự trù còn hơi kém, song nàng cũng không đặt tâm tư vào những món điếm tâm đó.

Tố Y lấy điếm tâm ra, chỉ để lại một hộp cơm trống rỗng. Lúc này Nguyên Gia mới tự mình đưa tay, cẩn thận dịch chuyển dưới đáy hộp cơm. Sau khi kéo ra, bên trong lộ ra một học tối rất nhỏ, bên trong học tối này có một đờng tiền nhỏ.

Song, lúc Nguyên Gia nhìn thấy đờng tiền này lại khẽ thở ra một hơi. Trước đó, nàng đã viết tin tức hoàng huynh muốn tước binh quyền đặt vào trong học tối này, mà bây giờ trông đó không có tờ giấy, chỉ còn lại đờng tiền. Điềunày đại biểu rằng đối phương đã biết, sẽ truyền lá thư này cho phụ hoàng.

Nhưng sau khi thả lỏng, Nguyên Gia lại cảm thấy hơi áy náy.

Mặc dù nàng làm thế cũng không có sai, nhưng nàng luôn cảm thấy có lỗi với sự tín nhiệm của hoàng huynh dành cho mình. Chuyện này khiến tâm trạng đang vui vẻ khi hoàn thành mục đích của nàng giảm bớt.

Sau khi Tố Y dọn xong hộp cơm thì muốn hầu hạ nàng nghỉ ngơi một hồi, Nguyên Gia lại cự tuyệt.

Nàng yên lặng quỳ gối trước phật tổ, vừa sám hối cũng vừa cầu nguyện.

“Cầu Bờ Tát phù hộ cho sự hiểu lầm giữa hoàng huynh và phụ hoàng mẫu hậu sớm được giải quyết, tất cả đều vui vẻ.”

Thư của Nguyên Gia nhanh chóng được Hồng Tùng Nguyên dùng thủ đoạn đưa đến Nghiệp Thành, đến tay Cố Trạch Mộ.

Song, sau khi Cố Trạch Mộ xem thư xong lại nhú chặt lông mày.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng ý thức được đi đâu gì đó. Nàng cầm thư trong tay Cố Trạch Mộ, sau khi đọc xong, nàng không nhin được mà nói: “Đây là chuyện gì? Chẳng phải trước khi Từ tiên sinh hỡi kinh đã đồng ý với chúng ta giúp tổ phụ biện bạch sao? Vì sao Trạh Nhi lại làm như vậy?”

Cố Trạch Mộ không có trả lời.

Vì bọn họ muốn Khang Diệp vào tròng nên đã cùng Từ Trọng giao hẹn diễn một vở kịch, để Khang Diệp thật sự tin rằng hắn đã chết, lại thả ra tin tức giả khiến bệ hạ hoài nghi phủ Uy Quốc công. Chỉ có như thế, Khang Diệp vì muốn đảm bảo kết quả cuối cùng nên mới thật sự lộ diện sau màn. Như thế bọn họ mới có thể có chứng cứ mà định tội ông ta.

Mà bây giờ hiệu quả thật sự không tệ, bọn họ không chỉ bắt được hai tên tâm phúc của Khang Diệp mà còn lấy được mật chỉ Khang Diệp ngụy tạo từ trong tay bọn chúng. Mặc dù bây giờ hai người này rất kiên cường, có chết cũng không thừa nhận, nhưng có những thứ này thì muốn định tội Khang Diệp cũng đủ rồi.

Có đi đâu, nội dung trong bức thư này lại ngoài tính toán của bọn họ.

Mọi chuyện đã vượt khỏi khống chế của mình, cho dù là Cố Trạch Mộ cũng cảm thấy khó giải quyết.

Sau khi Cố Thanh Ninh hết hoảng sợ, nàng cũng dần tỉnh táo lại. Nàng phân tích nói: “Chắc là ở kinh thành xuất hiện vài biến cố mà chúng ta không biết được, có lẽ Nguyên Gia hiểu lầm Trạh Nhi cũng không chừng.”

Cố Trạch Mộ lại chậm rãi lắc đầu, hắn không lạc quan như Cố Thanh Ninh, mà là nói ra hiện thực vô cùng lãnh khốc: “Ta cảm thấy có hai tình huống. Một là Từ Trọng cũng không tin tưởng chúng ta, hắn bảm báo không hết, cho nên khiến Tiêu Trạh hiểu lầm. Thứ hai...”

Hắn dừng một chút, dường như cũng không muốn nói ra suy đoán này: “Thứ hai chính là Tiêu Trạh tin Từ Trọng, nhưng y lại quyết định mượn cơ hội cơ hội này thu hũ binh quyền trong tay tổ phụ.”

Gần như lúc Cố Trạch Mộ vừa dứt lời thì Cố Thanh Ninh đã phản bác: “Không thể nào!”

Nhưng Cố Trạch Mộ cũng không vì nàng phản bác mà thay đổi cách nhìn của mình, hắn cũng không muốn suy đoán nhi tử như thế. Có đi ầu, hắn đã làm qua hoàng đế, hắn biết rõ lúc ng ồi ở vị trí chí cao vô thượng kia, mỗi hành động của hắn không chỉ liên quan đến bản thân hắn, mà sẽ liên quan đến toàn bộ thiên hạ. Hắn sẽ đề tri ầu đình đánh cược lòng trung thành, người xung quanh vì muốn đạt được mục đích sẽ nói hết mọi cách. Thời gian dài, sao có thể không đa nghi, không nghi ngờ?”

Huống chi từ xưa đến nay, hoàng vị ầu là phần thưởng cho kẻ có dã tâm cao nhất. Năm quyền sinh sát trong tay, có được toàn bộ thiên hạ, tất cả mọi người quỳ sát được chân, ai có thể chống lại loại dụ hoặc này?

Cho dù vì tính mệnh của mình, làm hoàng đế cũng sẽ bóp chết mọi khả năng mang đến nguy hiểm trong trứng nước.

Cố Thanh Ninh thấy Cố Trạch Mộ vẫn im lặng không nói, nàng vội nói: “Nhi tử do ta sinh, ta hiểu rõ y. Trạh Nhi sẽ không làm như thế!”

“...” Cố Trạch Mộ nhin một chút lại không nhin được: “Chẳng lẽ ta không có công lao sao?”

Cố Thanh Ninh: “...”

Cố Thanh Ninh then quá hoá giận: “Đủ r ồi, cho dù huynh nói thế nào thì tóm lại là ta tin tưởng Trạh Nhi, ta muốn về kinh chính miệng hỏi y.”

Cố Trạch Mộ cũng không ngăn nài, trên thực tế hẳn cũng chuẩn bị về kinh thành. Tất cả những việc này quá bất ngờ, có lẽ hẳn phải tự mình về kinh thành mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai người tự chuẩn bị đồ đạc, Cố Trạch Mộ thì đến nơi giam giữ tâm phúc của Khang Diệp.

Hồng Thành tự mình canh giữ bọn chúng, Cố Trạch Mộ hỏi: “Bọn chúng còn chưa chịu khai ra sao?”

Hồng Thành thở dài, trong giọng nói cũng có vẻ bội phục: “Hai người này thật sự rất kiên cường, thời gian dài như vậy mà còn chưa chịu khai ra. Thuộc hạ cảm thấy hơi kính nể.”

Cố Trạch Mộ cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ thản nhiên nói: “Đáng tiếc người tài giỏi không được trọng dụng, theo sai người.”

Hồng Thành chậm chạp không nói.

Cố Trạch Mộ lại nói: “Ta cho người thêm ba ngày, bất kể người dùng cách gì thì nhất định phải làm cho bọn chúng thú nhận.”

Hồng Thành lên tiếp đáp ứng.

Sau khi làm xong những chuyện này, Cố Trạch Mộ mới đi tìm Uy Quốc công.

Uy Quốc công cũng không biết xảy ra chuyện gì, ông chỉ nghe Cố Trạch Mộ muốn về kinh nên đồng ý. Nhưng sau đó ông lại nghe Cố Thanh Ninh muốn đi theo hẳn về, ông lại hơi do dự.

Uy Quốc công cũng thật lòng yêu thương Cố Trạch Mộ như cháu trai ruột, cũng từng muốn thấy hẳn trưởng thành lấy vợ sinh con, cũng xem như giữ lại một dòng huyết mạch cho hảo hữu. Song, ông không ngờ suy nghĩ này của mình còn phải b ả cháu gái mình vào?

Chuyện này khiến Uy Quốc công hơi khó chịu.

Bình tĩnh mà xem xét, Cố Trạch Mộ là người rất ưu tú, nếu hắn là hài tử nhà khác thì Uy Quốc công nhất định sẽ vui mừng tác thành.

Uy Quốc công lập tức rơi vào tình cảnh khó xử, cuối cùng ông chỉ có thể mập mờ suy đoán đuổi Cố Trạch Mộ đi.

Cố Trạch Mộ cũng hiểu sự khó xử của ông, hắn cũng không khẩn cầu nhiều, chỉ yên lặng rời đi.

Uy Quốc công nhìn bóng lưng cô đơn tịch mịch của hắn thì lại đau lòng. Dù sao, trong trí nhớ của ông Cố Trạch Mộ luôn sát phạt quả đoán, làm việc hũu dũng hũu mưu, ông chưa bao giờ thấy hắn có vẻ lo được lo mất như thế.

Chưa đợi Uy Quốc công nghĩ ra cách vẹn toàn đôi bên thì Cố Thanh Ninh lại tìm tới.

Không để cho luôn yêu thương ôn hòa với cháu trai, hơn nữa Cố Thanh Ninh lại nhu thuận hiểu chuyện như thế. Cho dù trước đó nàng nhất định muốn đi theo đến Nghiệp Thành cũng không khiến cho Uy Quốc công thay đổi cách nhìn.

Nhưng giờ phút này, ông cảm thấy nụ cười ấm áp của mình giống như muốn cứng đờ.

“Thanh Ninh, con lặp lại lần nữa, con muốn thế nào?”

Cố Thanh Ninh cảm thấy hơi kì lạ mà nhìn tổ phụ, nàng không nghi ngờ gì mà lặp lại lần nữa: “Ý của tôn nữ là trước mắt chiến sự cũng dừng lại rồi, con ở đây cũng không có tác dụng gì. Con nghĩ không bằng thừa dịp trước năm mới chạy về kinh thành, ăn tết cùng tổ mẫu và mẫu thân.”

Đương nhiên nàng không thể lấy cớ Tiêu Trạh muốn trước bình quy ền được, nên chỉ có thể nói dối. Ai ngờ sắc mặt tổ phụ nhìn nàng lại càng phức tạp hơn.

Uy Quốc công nhìn vẻ mặt thành khẩn của Cố Thanh Ninh, lập tức cảm thấy mình giống như đã già đi mười tuổi. Ông nhớ lúc trước, mặc dù ông chuyển Cố Trạch Mộ ra khỏi Soái phủ, nhưng gần đây Cố Thanh Ninh lại thường xuyên tìm hắn, lại ở một khoảng thời gian thật dài thì ông càng khó chịu.

Nhưng việc này có thể làm gì chứ? Nếu Cố Trạch Mộ tương tư đơn phương, ông còn có thể cứng rắn tách hai người ra. Song, nếu chính Cố Thanh Ninh cũng thích thì sao? Chẳng lẽ ông còn có thể chia tách duyên ương sao?

Uy Quốc công thở dài nặng nề trong lòng: “Thanh Ninh, những chuyện khác tổ phụ cũng không nói nhiều, nhưng chuyện này liên quan đến cả đời của con. Con đừng nên vì xúc động nhất thời, vẫn phải suy nghĩ thêm chứ!”

Cố Thanh Ninh: “???”

Chẳng phải nàng trở về kinh thành sao? Sao nghe ý của tổ phụ giống như nàng muốn bỏ trốn với người khác thế?”

Cố Thanh Ninh nhin không được mà nói: “Tổ phụ, có phải ngài hiểu lầm gì rồi không?”

Uy Quốc công: “Không có hiểu lầm, tổ phụ hiểu cả mà.”

Dù sao cháu gái da mặt mỏng, lúc này không dám thừa nhận cũng là bình thường. Uy Quốc công quan tâm tìm cách giúp Cố Thanh Ninh.

Cố Thanh Ninh: “...”

Dường như nàng có cảm giác mình lại bị Cố Trạch Mộ lừa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190

Ở trong cung, Tiêu Trạm đang chỉ dạy Thái tử Tiêu Hằng xử lý quốc sự, trong cung điện lớn như vậy rất yên tĩnh. Cung nữ thái giám hầu hạ cũng không dám thở mạnh, chỉ nghe thấy giọng nói của hai cha con.

Một hồi lâu sau, Tiêu Trạm mới dừng lại, khen ngợi Tiêu Hằng: “Con đã tiến bộ hơn lúc trước nhiều, nhưng mà kinh nghiệm còn chưa phong phú. Mai này ở trên triều đình nghe nhiều học nhiều là được.”

Tiêu Hằng hơi xấu hổ: “Nhi thần tuân mệnh.”

Trương Lễ thấy hai cha con nói xong quốc sự mới thận trọng nói: “Bệ hạ và điện hạ đều mệt rồi, không bằng nghỉ một lát uống chén trà.”

Tiêu Trạm khẽ gật đầu, Trương Lễ bảo cung nữ hầu hạ trà nước bưng trà lên. Tiêu Hằng tự tay bưng cho phụ hoàng.

Tiêu Trạm nhấp một hớp nước trà, có vẻ tùy ý mà hỏi han: “Gần đây con có thư từ qua lại với mấy huynh đệ không?”

Tiêu Hằng sững sờ, dường như hần hơi lúng túng, khẽ nói: “Con có liên lạc với Tứ đệ một chút, nhưng Đại ca và Nhị ca...”

Hần không nói tiếp, Tiêu Trạm cũng hiểu. Mặc dù y hi vọng mấy huynh đệ bọn họ hòa thuận, nhưng Tiêu Hằng có quan hệ không tốt với hai huynh trưởng kia. Nhưng mà y hiểu rõ Tiêu Hằng, đứa nhỏ này ngay thẳng, lại có tính cách khoan hậu lương thiện. Nếu ngày sau hần kế vị, đối với mấy huynh đệ khác cũng là chuyện tốt.

Tiêu Hằng thấy phụ hoàng không nói gì còn tưởng rằng phụ hoàng bất mãn về chuyện này, lập tức hần cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Hần suy nghĩ mình có nên liên lạc với Đại ca và Nhị ca để tăng thêm tình cảm, nhưng trong lòng hần thật sự không thích hai người này.

Ngay lúc trong lòng hấn vô cùng bối rối thì một tiểu thái giám đi đến bẩm báo: “Bệ hạ, Thái tử điện hạ, quận vương Chiêu hoài và Chiêm tướng quân cầu kiến.”

Tiêu Trạm đờng ý, lúc này tiểu thái giám mới ra ngoài thông truyên.

Tiêu Hằg biết Tiêu Diễ Chi đi Nghiệp Thành, trong lòng của hấn còn đàng nói thầ Chiêm tướng quân này là là thầ thánh phương nào. Lúc này lại thắ Cố Trạch Mộ và Tiêu Diễ Chi cùng đi đén.

Tiêu Hằg mới chợt hiểu ra, sao hấn đả quên mất Cố Trạch Mộ vốn là họ Chiêm. Nhưng lập tức hấn lại thắ khó hiểu, hấn nhớ lúc này Cố Trạch Mộ nên ở Nghiệp Thành, sao lại đót nhiên hữ kinh.

Cố Trạch Mộ và Tiêu Diễ Chi cùng nhau hành lễ, sau đó đứg ở một bên.

Tiêu Trạm nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Hai khanh gia có chuyện gì cầ cầu kiến?”

Tiêu Diễ Chi nói chuyện mình đả đượ tra đượ ra, rử lại nói thêm: “Sau khi thầ lĩnh mệnh đi Nghiệp Thành thì vẫn một lòng muốn đi đầ tra ra chân tướng, phân ưu với bệ hạ. Song, trong quá trình này lại phát hiện có người muốn lường gạt bệ hạ, chầm ngử ly gián. May mà trời cao phù hộ, để thầ bắt đượ những tên đạo tặc này, từ đó biết đượ người sau màn. Thật sự làm cho người ta chấ độn, thỉnh bệ hạ minh xét.”

Y nói xong thì lấy lời chứg của hai tên tâm phúc và hai lá mật hàm nguy tạo từ trong ngực ra, bỏ vào khay Trương Lễ đầ đưa tới.

Lúc này sắc mặt Tiêu Trạm đả trở nên xanh mét, gầ như là thô lỗ lấy lời chứg và mật hàm từ trên khay qua. Sau khi y nhìn kỹ một phen thì sắc mặt lại càng khó coi.

“Hai người kia đầ?”

Tiêu Diễm Chi vội vàng đáp: “Thần đã phái người trời bọn chúng lại, bây giờ đang ở ngoài cửa cung!”

Tiêu Trạh lạnh lùng nói: “Gọi Quách Thành tới!”

Quách Thành là thủ lĩnh Vũ Lâm Quân nhanh chóng chạy tới, Tiêu Trạh bảo hắn nhanh chóng tiếp nhận hai người kia cho vào thiên lao, để bảo hắn cho người tái thẩm lần nữa.

Sau khi Quách Thành lĩnh mệnh rời đi, bầu không khí trong điện lập tức trở nên lạnh lẽo, giống như ở trong hầm băng.

Trên mặt Tiêu Hằng vẫn còn cảm giác khiếp sợ, nếu không phải người nói lời này là Tiêu Diễm Chi thì chắc chắn hắn sẽ trách cứ đối phương ăn nói bừa bãi. Dù sao tất cả chuyện này thật sự khiến cho người ta khó mà tin được. Khang tướng thân là người đứng đầu quan văn lại dùng thủ đoạn ác độc như thế đối phó với Uy Quốc công không thù không oán với ông ta.

Trong thoại bản cũng không dám viết chuyện không hợp lẽ thường như thế?

So với sự chấn động của hắn, Tiêu Trạh lại có thêm vài phần tức giận. Lúc này, y bảo Trương Lễ gọi Khang Diệp tiến cung, xem ra muốn để Khang Diệp đối chất với Tiêu Diễm Chi và Cố Trạch Mộ.

Tiêu Hằng hơi lúng túng: “Phụ hoàng, không thì nhi thần đi về trước?”

Tiêu Trạh lại lắc đầu: “Không cần, con ở lại nơi này mà xem rốt cuộc ai dám lừa trên gạt dưới! Chuyện này cũng là chuyện con phải học!”

Có câu này của Tiêu Trạh, Tiêu Hằng cũng không nói thêm gì nữa, hắn ngoan ngoãn đứng bên cạnh y.

Khang Diệp nhanh chóng chạy tới, ông ta nghĩ bên phía Uy Quốc công xảy ra chuyện, còn đang tính toán trong lòng phải trấn an lửa giận của bộ hạ thế nào, lại hãm hại Phụng Triển một phen. Ai ngờ, khi ông ta đi vào điện lại thấy hai người xuất hiện ngoài tính toán của ông ta.

Trong giây phút Khang Diệp nhìn thấy Cố Trạch Mộ, con người kịch liệt co rút lại. Song, ông ta nhanh chóng bình tĩnh lại, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà bái kiến Tiêu Trạ.

Ai ngờ Tiêu Trạ cũng không để cho ông ta đứng dậy, chỉ lạnh lùng nói: “Lá gan của thừa tướng cũng to thật!”

Khang Diệp bình tĩnh lại: “Thần hoảng sợ, không biết thần đã làm sai đi đâu gì khiến bệ hạ tức giận như thế?”

Bỗng nhiên Tiêu Trạ quăng lời chứng và mật hàm trên bàn lên người ông ta, tức giận nói: “Nhìn xem chuyện tốt người làm đi?”

Khang Diệp liếc mắt nhìn thấy hai tấm mật hàm kia thì trái kia rơi vào đáy cốc. Có đi đâu ông ta không phải là người chấp nhận số mệnh, trái lại quả quyết nói: “Bệ hạ, thần bị oan.”

“Bị oan?” Tiêu Trạ giận quá bật cười, bây giờ nhân chứng vật chứng đều ở đây mà Khang Diệp còn mở miệng nói oan uổng. Việc này cũng làm cho y hơi bội phục: “Vậy người thử nói xem, rốt cuộc người oan uổng thế nào?”

Khang Diệp vội nói: “Thần được bệ hạ tán thưởng, lại là bộ mặt của quốc gia, trong lòng chỉ muốn tận trung vì nước. Tính cách thần thẳng thắn, lại nhiều năm chưa từng vênh kinh, lúc trước cũng không quen biết với chức vị đại nhân trong triều. Một khi ngẩng ở vị trí cao, lại được bệ hạ tín nhiệm, không thiếu được chọc người nào đó không thích, lại dựa vào đó hãm hại thần. Mặc dù thần nói chuyện không khéo nhưng làm việc trong sạch, không thể không tự mình biện bạch mấy phần.”

“Đầu tiên, thần và Uy Quốc công không thù không oán, vì sao phải hãm hại ông ta để tổn phí Đại Chu. Tiếp theo, hai người này thật sự là gia nô của thần, nhưng bình thường bọn chúng làm việc không đàng hoàng. Song, vì bọn chúng theo thần rất nhiều năm, thần cũng mở một con mắt nhắm một con mà bỏ qua. Ai ngờ, bọn chúng lại bị người khác thu mua dùng để hãm hại thần, thật sự là khiến thần thất vọng đau khổ không thôi. Có người

nguy tạo những vật chứng này, lại bắt bọn chúng để vu oan lên đầu thần, kẻ sách này thật sự cao minh.”

“Thần cũng không biết phải chứng minh sự trong sạch của bản thân thế nào, nhưng mà thần không thẹn với lương tâm, chỉ cầu xin bệ hạ minh xét đừng nghe lời tiểu nhân.”

Khang Diệp nói một phen cũng xem như có chứng có cứ, gần như gạt sạch hết mọi trách nhiệm, khiến Tiêu Diễn Chi nhìn trợn mắt hốc mồm, cái này mà miệng vụng cái gì! Đây thật sự là mồm miệng nhanh nhẹn, so với ông ta mình giống như kẻ câm.

Ngay lúc Tiêu Diễn Chi chuẩn bị đi lên phía trước phản bác ông ta, Cố Trạch Mộ lại kéo tay áo, khẽ lắc đầu với y.

Khang Diệp vẫn đang hùng hồn thanh minh cho bản thân, chỉ nhìn về mặt đơn thuần của Tiêu Hằng dường như cũng hơi tin tưởng ông ta.

Nói thật, nếu không phải đích thân chính Tiêu Diễn Chi đi Nghiệp Thành đi đầu tra, nói không chừng bây giờ cũng sẽ bị Khang Diệp thuyết phục.

Nhưng mà sắc mặt Tiêu Trạ lại không rõ ràng, y nhìn về phía Cố Trạch Mộ: “Chiêm ái khanh, khanh có lời gì để nói?”

Lúc này Cố Trạch Mộ mới đứng dậy chậm rãi đi đến bên cạnh Khang Diệp, chấp tay thi lễ với Tiêu Trạ.

Khang Diệp nhìn hắn thì hơi nhíu mày, không biết vì sao ông luôn cảm nhận được cảm giác áp bức quen thuộc từ trên người thiếu niên này. Đi đầu này khiến ông đang tự đắc khi cố gắng xoay chuyển tình thế cũng phải thu lại một chút, biến thành thận trọng.

Cố Trạch Mộ nghiêng đầu, vẫn nở nụ cười: “Tài hùng biện của Khang tướng thật sự rất tốt, chứng cứ rõ ràng như thế mà còn bị ông tìm được sơ hở thanh minh cho bản thân, thật sự khiến chúng ta kính nể.”

Khang Diệp giận tái mặt: “Các hạ có ý gì?”

“Không có ý gì cả, Khang tướng đã nói có người hãm hại ông, mật hàm kia cũng là bị người ta ngụy tạo, đã nói lên ông không hề biết về chuyện này. Khang tướng, đúng chứ?”

Trong lòng Khang Diệp có hơi không thoải mái, nhưng trên mặt ông ta vẫn làm ra vẻ hiên ngang: “Đúng thế.”

Cố Trạch Mộ quay đầu nhìn về phía Tiêu Trạ: “Bệ hạ, thần có một nhân chứng, không biết có thể mời ông ta đến không.”

Tiêu Trạ gật đầu: “Chuẩn.”

Lúc này, Cố Trạch Mộ mới nói với bên ngoài: “Quách thống lĩnh, mời dẫn người vào đi.”

Lập tức trong lòng Khang Diệp có dự cảm bất thường, nhưng ông ta vẫn cố gắng chống đỡ không lộ ra chút sơ hở nào.

Mà theo âm thanh xiêng xích vang lên, một ông lão với mái tóc hoa râm bị Quách Thành đẩy lên.

Trong giây phút nhìn thấy người nọ, trái tim của Khang Diệp run rẩy dữ dội. Ông ta mở to miệng, há miệng nhưng lại không nói được tiếng nào.

Cố Trạch Mộ lạnh nhạt nói thêm: “Đây chính là gia chủ Khang gia, không đến mức Khang tướng nói ông ta cũng bị mua chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191

Gia chủ Khang gia run lẩy bẩy quỳ xuống, cũng không dám nhìn về phía Khang Diệp.

Cỗ Trạch Mộ thản nhiên nói: “Khang gia chủ, mời ngài lặp lại lần nữa chuyện đã xảy ra đi.”

Gia chủ Khang gia nói đứt quãng chuyện Khang Diệp phân phó ông ta làm. Vì Khang Diệp vẫn ở sau màn nên rất nhiều chuyện đều phân phó gia chủ Khang gia đi làm, cho nên gia chủ Khang gia biết rất rõ ràng. Nhưng mà vì ông ta muốn thoát tội nên gần như mọi chuyện quan trọng đều đẩy lên người Khang Diệp.

Đồng thời, Cỗ Trạch Mộ cũng trình lên những phong thư qua lại giữa Khang Diệp và gia chủ Khang gia. Phong thư này bị đốt rụi một nửa, nhưng những chữ còn sót lại bên trong có thể chứng minh lời gia chủ Khang gia.

Tất cả chứng cứ đều được bày trước mặt Tiêu Trạ, bằng chứng như núi, cũng không có bất cứ sơ hở gì có thể cãi lại.

Cỗ Trạch Mộ biết Khang Diệp ăn nói khéo léo nên không hề dám ôm một chút may mắn nào. Trên thực tế, nếu giờ phút này không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ dựa vào miệng lưỡi lắt léo của Khang Diệp thì nói không chừng thật sự có thể để ông ta tránh thoát.

Ánh mắt Tiêu Trạ như đao mà nhìn Khang Diệp: “Người còn lời gì để nói?”

Trên thực tế, trong giây phút gia chủ Khang gia xuất hiện, Khang Diệp cũng đã chấp nhận số mệnh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Khang Diệp đã suy nghĩ kỹ toàn bộ những việc đã trải qua. Từ khi ông biết Phụng Triển vẫn còn sống thì

ông đã rơi vào bẫy của Cố Trạch Mộ. Từ đó về sau, mỗi hành động của ông cũng đã rơi vào sự khống chế của đối phương.

Đời này của ông đùa bỡn lòng người, tự cho rằng mình nắm giữ tất cả mọi người trong lòng bàn tay, song lại không ngờ cuối cùng mình lại thua trong tay một thiếu niên như Cố Trạch Mộ. Đối phương hiểu rõ ông, gần như mỗi bước đi của ông đều không thoát khỏi bẫy của hắn, ông thua không oan.

Khang Diệp nghĩ như thế cũng dần bình tĩnh lại.

Ông ta đứng thẳng lưng, đoan đoan chính chính quỳ gối dưới thềm, giọng điệu vẫn như bình thường: “Thần không còn gì để nói.”

Ai ngờ Cố Trạch Mộ cũng không buông tha ông ta, hắn nói tiếp: “Ngoại trừ chuyện này, năm đó ông hãy nói mình hãm hại Phụng Triễn và Chiêm Thế Kiệt như thế nào đi.”

Khang Diệp đã biết Cố Trạch Mộ đối phó mình là vì có liên quan đến Chiêm Thế Kiệt từ lâu, nhưng không ngờ hắn còn nhắc đến Phụng Triễn. Khang Diệp cũng không nghĩ nhiều, ông ta chỉ bình tĩnh nói từng chuyện đã xảy ra, thậm chí còn nói đến những thứ mình đã chuẩn bị mà chưa từng dùng tới.

Khang Diệp am hiểu mưu lược, năm đó Tiêu Dận đăng cơ cũng may mà có ông ta ở bên cạnh mưu đồ, trong đó cũng không thiếu âm mưu quỷ kế. Nhưng mà sau khi Tiêu Dận lên ngôi, ông ta từng bước đi lên vị trí thừa tướng. Một mặt vì phòng ngừa Tiêu Dận nghi ngờ, một mặt vì duy trì thanh danh quang minh chính đại của mình, ông ta buộc phải từ bỏ thứ mà mình am hiểu nhất.

Đến khi gia chủ Khang gia xin giúp đỡ, thật ra cách tốt nhất lúc đó là vì đại nghĩa không quản người thân. Song, Khang Diệp không thể nào để cho thanh danh hoàn mỹ không một tí vết của mình dính vết như được, vì thế ông ta bí quá hoá liều, gần như hoàn thành nhiệm vụ không thể nào.

Có thể nói vụ án của Phụng Triền là tác phẩm đỉnh cao của ông ta, chỉ tiếc nhì ầu năm như vậy ông ta chẳng thể nói gì, trong lòng vô cùng nuối tiếc.

Có đi ầu, bây giờ ông ta không còn lo lắng những thứ này nữa, mà những người trước mắt chính là người xem tốt nhất.

Cố Trạch Mộ thấy Khang Diệp chậm rãi nói, dường như cả trái tim đều bị đặt trong h ần băng.

Khang Diệp không hề hối hận, ông ta không hề để ý vì tư tâm riêng của ông ta mà đã phá hoại lương th ần trung th ần, còn những bách tính vô tội bị chết kia. Ông ta đặc ý đưa bốn đem toàn bộ tri ầu đình trong lòng bàn tay, thậm chí xem những thứ này như công tích, xem như thứ có thể khoe khoang.

Cho đến giờ phút này Cố Trạch Mộ mới hiểu được, rốt cuộc lòng người có thể ghê tởm đến mức nào.

Cuối cùng, Tiêu Trạ m không thể nhịn được nữa: “Đủ r ấ! Người đâu, dẫn bọn chúng đi.”

Quách Thành dẫn theo Vũ Lâm Quân dẫn bọn chúng vào thiên lao, nhưng b ầu không khí trong điện vẫn yên tĩnh dọa người.

Tất cả mọi người không phải là người ngây thơ, bọn họ đều đã trải qua âm mưu quỷ kế, nhưng dù vậy bọn họ vẫn bị Khang Diệp làm cho trong lòng phát lạnh.

H ấ lâu sau, Tiêu Trạ m mới khàn khàn nói với Cố Trạch Mộ và Tiêu Diển Chi: “Chuyện này hai khanh có công, thường.”

Tiêu Diển Chi vội vàng quỳ xuống lĩnh thưởng, lại thoáng nhìn Cố Trạch Mộ không nhúc nhích ở bên cạnh. Y hơi lo lắng, khẽ giật áo choàng của Cố Trạch Mộ, lúc này Cố Trạch Mộ mới hoàn h ần lại, song vẫn chậm nửa nhịp như cũ.

Dường như Tiêu Trạ̣m không để ý mà nói: “Diễn Chi và Hằng Nhi đi xuống trước đi.”

Tiêu Diễn Chi cũng không nghĩ nhiều, thần thặ́ng cáo lui.

Tiêu Hằng vừa mới hoàn hồn lại, không ngờ phụ hoàng lại giữ một mình Cỗ Trạ̣ch Mộ lại. Hắn hơi lo lắng nhìn thoáng qua Cỗ Trạ̣ch Mộ, lại nhìn phụ hoàng. Song, dường như hai người cũng không chú ý đến hắn, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Đợi đến khi tất cả mọi người rời đi, Tiêu Trạ̣m mới chậm rãi nói: “Khanh thật sự to gan!”

Cỗ Trạ̣ch Mộ cũng không bị dọa, trái lại thành khẩn nói: “Thần sợ hãi, không biết thần đã làm sai đi đâu gì, thỉnh xin bệ hạ chỉ rõ.”

Tiêu Trạ̣m hừ lạnh một tiếng: “Rõ ràng người đã biết Khang Diệp làm ra những chuyện này từ sớm nhưng lại không nói gì cả. Nếu như trăm thật sự mắc lừa, chẳng phải sẽ khiến trung thần lạnh lòng hay sao?”

Cỗ Trạ̣ch Mộ nghe y nói thế, gương mặt lại ôn hòa lại: “Bởi vì thần biết bệ hạ không phải người như thế.”

Sự bình tĩnh như thế, thậm chí ngay cả nịnh hót cũng không nói làm cho Tiêu Trạ̣m không nhận được mà nhếch khóe miệng lên. Song, y nhanh chóng phản ứng kịp, tăng hặ́ng một cái, đè khóe miệng xuống.

“Khi trăm còn chưa lên ngôi, Uy Quốc công từng dạy trăm võ nghệ. Lúc đó, trăm từng hỏi ông ấy trung thần là thế nào. Uy Quốc công nói, thứ nhất là thẳng thặ́n, thứ hai là trung thành. Nhiều năm như vậy, trăm vẫn luôn nhớ kỹ câu này, mà ông ấy vẫn làm như thế. Cho nên, sao trăm sẽ vì những kẻ chậ̣m ngòi mà hoài nghi ông ấy được!”

Cỗ Trạ̣ch Mộ nghe y nói thế thì trên mặt dần nở nụ cười, gần như là khệ́ cười nói: “Bệ hạ anh minh.”

Câu nói này cũng không có vấn đề gì, nhưng Tiêu Trạm lại nghe được sự cố vũ và trấn an trong câu nói đó, cả người cảm thấy mông lung. Nhưng y nhanh chóng phản ứng kịp. nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Cố Trạch Mộ đang muốn mở miệng, Tiêu Trạm lại cắt ngang lời hắn: ” Trẫm muốn nghe lời thật, người lấy thanh danh tổ phụ người ra thề đi.”

Cố Trạch Mộ hơi bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể ngậm chặt miệng.

Tiêu Trạm thấy hắn không nói gì, y cũng không muốn lãng phí thời gian, nên bảo Trương Lễ gọi Cố Thanh Ninh và trưởng công chúa Nguyên Gia vào.

Cố Thanh Ninh và Nguyên Gia một trước một sau đi tới, khi hai người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì hơi ngây ngốc.

Tiêu Trạm cũng phân phó Trương Lễ: “Cho người cách xa một chút, người ở ngoài cửa trông coi.”

Nguyên Gia lập tức ý thức được có gì không đúng, nàng có ý muốn làm dịu lại bầu không khí: “Hoàng huynh, huynh thần thần bí bí như thế rốt cuộc muốn làm gì?”

Ai ngờ Tiêu Trạm nghe nàng nói như vậy lại tức giận nói: “Ta thần thần bí bí cái gì, rõ ràng là các người thần thần bí bí, rốt cuộc giấu diếm ta cái gì?”

“Hoàng huynh, muội...”

Tiêu Trạm cũng không nghe nàng giải thích: “Chuyện tước binh quyên là hoàng muội nói với bọn họ à.”

Nguyên Gia hơi lúng túng: “Hoàng huynh, huynh đang nói gì đấy? Sao muội lại làm chuyện như thế?”

Tiêu Trạm thấy nàng vẫn còn giấu diếm thì càng tức giận hơn: “Ngoại trừ muội còn có Nhị đệ nữa! Các người tưởng ta không biết sao, lần này sở

đĩ các người có thể phong bế tin tức ở Ngũ Thành để Khang Diệp chẳng hay biết gì, trong đó còn có dấu tích của Thụy vương!”

Tiêu Trạm càng nói càng tức giận, giọng nói cũng càng ngày càng cao, gần như là nhìn chăm chăm vào Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ: “Rốt cuộc các người có thân phận gì? Vì sao Nguyên Gia và Thụy vương đều bất chấp mà giúp các người. Các người... Có quan hệ gì với phụ hoàng và mẫu hậu của trẫm?”

Lời này vừa nói ra trong điện càng thêm yên tĩnh.

Nguyên Gia nhìn xung quanh, lo lắng gần như muốn bùng ra. Mà Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ chỉ im lặng không nói.

Tiêu Trạm nhìn như rất bình tĩnh, thật ra trái tim y căng thẳng đến mức muốn nhảy ra ngoài. Kỳ thật mấy ngày qua, y vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, gần như có một suy đoán không thể tưởng tượng được. Mặc dù y nhanh chóng bác bỏ suy đoán này, nhưng y đã tìm được rất nhiều chứng cứ đầu mơ hồ chỉ về kết quả này.

Chuyện này khiến y khó chịu, hận không thể lập tức biết kết quả. Nhưng hôm nay, hai người đứng ở trước mặt y, y càng đến gần chân tướng thì trong lòng lại hơi căng thẳng.

Thời gian dần trôi qua, dường như bầu không khí khẩn trương làm cho không khí cũng thay đổi, khiến cho không ai có thể thở được. Ngay lúc Nguyên Gia muốn đứng ra phá vỡ cục diện bế tắc thì Cố Trạch Mộ lại nói chuyện.

Hắn nhìn về phía Tiêu Trạm, bình tĩnh hỏi: “Trạm Nhi, con làm xong bài tập chưa?”

Tiêu Trạm ngây dại.

Y nhìn Cố Trạch Mộ với vẻ không thể tin được, giống như không thể tin được mình vừa nghe cái gì. Mặc dù người trước mắt có gương mặt

hoàn toàn khác biệt, nhưng giọng điệu và thần thái của hắn khi nói câu nói này giống phụ hoàng trong trí nhớ của y y như đúc.

Cố Thanh Ninh hơi bất đắc dĩ thở dài, rõ ràng ban đầu người muốn giấu diêm Tiêu Trạch chính là Cố Trạch Mộ. Lúc này người chủ động thừa nhận cũng là hắn, quả nhiên nam nhân không thể tin được.

Nàng cũng không giấu diêm nữa, nở nụ cười mà nói: “Trạch Nhi, cũng lâu rồi mẫu hậu chưa từng nhập mộng, mấy năm nay con trôi qua ổn chứ?”

Tiêu Trạch mở to hai mắt nhìn, cả người như đập lên đám mây, mông lung không có cảm giác chân thật.

Dù cho y vẫn đoán như thế, nhưng khi kết quả bày trước mặt mình thì y lại không thể tin được. Tiêu Trạch như muốn vội vàng chứng thực, nhìn về phía Nguyên Gia: “Nguyên Gia, chuyện này, chuyện này... Đây không phải là thật chứ!”

Nguyên Gia rất thương hoàng huynh, nhưng bọn họ ai mà không như thế, quen là tốt rồi. Vì thế nàng gật đầu mạnh, lại nói thêm một câu: “Hoàng huynh, kiên cường một chút.”

Chân Tiêu Trạch mềm nhũn, tuột xuống khỏi long y, bị ngã thế này làm y tỉnh táo hơn nhiều. Y vịn bàn, nghiêng răng chịu đựng đứng lên, vốn dĩ muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn sắc mặt quen thuộc trên hai khuôn mặt xa lạ thì lập tức cảm thấy trong đầu như bị đánh mười bảy mười tám tia sét, biến thành cục bột nhão.

Cố Trạch Mộ vốn không muốn nói, nhưng lúc này đã nói rồi, hắn cũng thả lỏng trong người. Hắn thấy Tiêu Trạch vẫn có vẻ không thể tin được thì nở nụ cười: “Sao thế? Phải bị sét đánh một chút mới tỉnh táo sao?”

Trong giây phút đó Tiêu Trạch giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại.

Mấy năm nay khi y đăng cơ vẫn luôn cẩn trọng cặn cù quản lý đất nước, nhưng chẳng biết sao lại liên tục bị sét đánh khiến y tưởng rằng ông trời không hài lòng với mình. Vì thế y càng cẩn thận hơn, ngay cả hậu

cung cũng ít lui tới. Thì ra chỉ vì mình “Đại nghịch bất đạo”, đê phụ hoàng và mẫu hậu quỳ với mình.

Cuối cùng bây giờ cũng phá án rồi, song Tiêu Trạh lại cảm thấy khóc không ra nước mắt, dường như kết quả này cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Cố Trạch Mộ tưởng rằng Tiêu Trạh sẽ không dễ dàng tin tưởng, chắc còn phải mang một đống chứng cứ ra. Nhưng hẳn không biết, mấy năm nay Cố Thanh Ninh liên tiếp nhập mộng khiến Tiêu Trạh hơi kính sợ quỷ thần. Sau đó lại xảy ra những chuyện này, y cũng đã có suy đoán nên lúc này mới có một màn này.

Cho dù như thế, vẻ mặt của Tiêu Trạh vẫn giống như nằm mơ, nói một câu mà nửa ngày y mới phản ứng kịp.

Cố Thanh Ninh nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nhi tử thì càng bất đắc dĩ, vì thế nàng nói việc hai người chuyển thế trùng sinh một phen, bao gồm những chuyện bọn họ trải qua mấy năm nay. Thậm chí còn nói chuyện liên quan đến Phụng Triển.

Thật vất vả Tiêu Trạh mới tiếp nhận được câu trả lời chấn động thế này, y đang dấn bình tĩnh thì lại nghe Cố Thanh Ninh nói chuyện ngày trước y muốn tứ hôn cho nàng với Tứ hoàng tử.

Tiêu Trạh: “...”

Tiêu Trạh đau thương mà nói: “Mẫu hậu, con sai rồi.”

Sau đó, bên cạnh lại vang lên tiếng hừ lạnh của phụ hoàng.

Tiêu Trạh: “...”

Tiêu Trạh yếu ớt xin Nguyên Gia giúp đỡ: “Hoàng muội...”

Nguyên Gia đành phải làm người hòa giải, cố kéo chuyện này qua.

Đối với Tiêu Trạh mà nói, mặc dù phụ hoàng và mẫu hậu có dung mạo khác biệt, cũng trẻ lại rất nhiều, nhưng bọn họ cũng là đáng vẻ trong trí

nhớ của y. Song, y lại cảm thấy hơi mất mát. Dù sao phụ hoàng và mẫu hậu lại lựa chọn nói chân tướng cho Nguyên Gia và Thụy vương lại không nói cho y. Nếu không phải y nghi ngờ, thậm chí gài bẫy bọn họ thì có phải y sẽ vĩnh viễn không biết phụ hoàng và mẫu hậu vẫn còn sống trên đời.

Tiêu Trạch che giấu về mất mát rất tốt, nhưng Cố Thanh Ninh vẫn nhìn ra được. Nàng an ủi: “Cũng không phải chúng ta cố ý giấu con, chỉ là chuyện này liên quan quá nhiều, chúng ta sợ con khó xử.”

Tiêu Trạch miễn cưỡng nở nụ cười: “Con hiểu rõ.”

Cố Thanh Ninh không nhịn được mà nói: “Trong lòng ta, con mãi mãi là hài tử làm cho ta kiêu ngạo nhất. Mấy năm nay con làm rất tốt, con thật sự đã làm được như lời con nói.”

Tiêu Trạch sửng sốt, bỗng nhiên y nghĩ tới sau khi Phụng Linh tham công làm bừa, mẫu hậu lo lắng y sẽ thiên vị người nhà cho nên nhập mộng tìm y.

Lúc ấy y hăm hở, mẫu hậu hỏi y muốn làm gì, y nói.

“Nhi thần cho bọn họ quy thuận lực để ngôn lộ thông suốt, nhưng cũng không muốn nghe và tin theo. Cho dù con kém phụ hoàng, nhưng văn võ cả triều có thể giúp nhi thần, nhi thần hi vọng trong lúc mình tại vị có thể khiến thiên hạ này phồn thịnh hơn so với Minh Đức.”

Chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, những năm này xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng y vẫn không quên ước nguyện ban đầu của mình. Mấy năm nay, y tạo điều kiện để mọi người phát biểu ý kiến, trên triều đình mọi vật đổi mới. Cho dù mấy năm chinh chiến liên tục, song cũng không tăng thêm thuế má cho bách tính, mà cổ vũ thương nghiệp, lấy thuế thương nghiệp nuôi nước. Toàn bộ quốc gia sức sống bừng bừng, vui vẻ phồn vinh.

Y không chỉ làm cho quốc gia phồn thịnh hơn thời của phụ hoàng, thậm chí còn phồn thịnh hơn các triều đại trước.

Cho tới nay, chấp niệm trong lòng Tiêu Trạm cũng biến mất, dường như y cảm thấy tâm lòng mình càng bao dung hơn.

Sau khi bọn họ nói xong, Tiêu Trạm tự mình tiến mấy người đến cửa đại điện. Trương Lễ canh giữ ở cửa áp lực như núi, không biết nên đối xử với hai vị tổ tông này thế nào. Vốn dĩ hắn đã cúi lưng xuống bây giờ còn hạ thấp eo hơn.

Cố Trạch Mộ đi chậm một bước, hắn nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Trạm, khẽ nói: “Mẫu hậu con nói đúng, con làm rất tốt, còn tốt hơn ta nhi ầu.”

Tiêu Trạm ngây ngẩn cả người, mà Cố Trạch Mộ nói xong thì rời đi.

Tiêu Trạm ngờ ngác đứng đó một hồi, đến khi Trương Lễ trở về hoảng sợ nói: “Bệ hạ, ngài... Sao ngài lại rơi lệ?”

Tiêu Trạm hoàn hồn lại, y sờ lên gương mặt ướt đẫm của mình, từ từ cười lên. Mặc dù y đã bình tĩnh lại nhưng vẫn rất vui vẻ, đã nhiều năm như vậy, cuối cùng y cũng chờ được câu thừa nhận này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192

Trong thiên lao, Khang Diệp mặc áo tù nhân ng ỡ xếp bằng trên đất. Ông luôn thích sạch sẽ, nhưng mà dường như lúc này không để ý tới gì cả, cả người không còn sức sống.

Gia chủ Khang gia ở nhà lao bên cạnh, so với Khang Diệp thì ông ta sa sút tinh thần hơn nhiều, cả người cuộn lại trong góc khuất.

Phán quyết đã được đưa ra, tội của Khang Diệp không được đặc xá, phán xử tử hình, chu di tam tộc. Song, vì gia chủ Khang gia thành thật nên được khoan hồng, lại chủ động làm chứng, lại vì Hiên phi và Đại hoàng tử nên Khang gia chỉ bị tịch biên lưu đày, tốt xấu gì cũng giữ được một mạng.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy gia chủ Khang gia lầm bầm còn có tiếng xì xào xích khe động.

Có đi đâu sự yên tĩnh này nhanh chóng bị phá vỡ, chỉ nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, dường như còn kèm theo tiếng cai ngục quát lớn và tiếng phạm nhân cầu xin tha thứ.

Khang Diệp vẫn luôn bất động như núi hơi nhú mày lại, ông mở to mắt lên đã thấy hai cai ngục kéo một nam tử trẻ tuổi đi vào. Cả người nam tử kia xụi lơ, khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, người đó chính là Khang Nam.

Bỗng nhiên Khang Diệp đứng lên, giống như cả người nhào đến bên cửa, giọng điệu vội vàng nói: “Nam Nhi! Sao con lại bị bắt! Không phải trước khi ta tiến cung đã bảo con trốn ở ngoài thành, vừa có chuyện bất thường hãy nhanh chóng rời đi mà?”

Khang Nam vẫn không nói gì, cai ngục ở bên cạnh đã mở miệng nói với vẻ khinh miệt: “Lúc chúng ta đi qua đó thì hấn ta còn đang ở trong phòng thu gom vàng bạc châu báu đó. Nếu không phải quá tham lam thì cũng sẽ không bị bắt!”

Mấy cai ngục cũng lười nói nhảm với Khang Diệp, bọn họ kéo cửa nhà lao, nhét Khang Nam vào phòng giam cạnh, sau đó quay người rời đi.

Cả người Khang Nam run rẩy, hắn thấy những người kia sắp rời khỏi thì bỗng nhiên kêu lớn: “Ta bị oan! Các người thả ta ra! Ta không phải Khang Nam! Ta không phải con của Khang Diệp! Các người mau thả ta ra!”

Khang Diệp kinh ngạc mà nhìn hắn, ông biết tính cách nhi tử nhu nhược nhưng không ngờ hắn lại hèn nhát như vậy. Lúc này, ông tức giận nói: “Đủ rồi! Đến lúc này con còn sợ chưa đủ mất mặt xấu hổ sao! Sao ta lại nuôi ra một đứa con trai như con chứ!”

Khang Nam nhìn cai ngục dần đi xa, trong mắt hắn toát ra vẻ tuyệt vọng. Hắn đã biết vận mệnh của mình, dựa theo luật pháp, hắn phải chịu chết cùng Khang Diệp.

Khang Diệp vẫn còn đang mắng hắn, đột nhiên Khang Nam đứng lên, quát về phía ông ta: “Ông câm miệng cho ta! Ai là con của ông chứ!”

Khang Diệp ngây ngẩn cả người, ông không ngờ Khang Nam luôn ngoan ngoãn trước mặt mình lại giống như biến thành người khác hoàn toàn. Dường như lúc này hắn ta đã cởi bỏ mặt nạ ngoan ngoãn, mà biến thành ác quỷ ngay cả Khang Diệp cũng không nhận ra.

Sắc mặt Khang Nam vạm vỡ, hung hăng trừng mắt nhìn Khang Diệp: “Ta vốn không phải con của ông, con của ông đã chết từ lâu rồi! Mười bảy năm trước, hắn bị cảm phong hàn, tính mệnh hấp hối. Gia chủ sợ hắn chết thì ông sẽ vứt bỏ Khang gia không quan tâm nữa, cho nên tìm một người có dáng vẻ y chang hắn. Người đó chính là ta đây, ta thay thế hắn.”

“Ta tưởng rằng có thể cùng ông sống cuộc sống sung sướng, ai ngờ ông lại ở nơi ngoài thành kia sống khổ cực. Thật vất vả mới có thể vào kinh thành, ông cũng chỉ xem ta như nô bộc, cho dù ông để lại đồ cho ta ở Bách Việt thì sao? Nơi quý quái kia ta không thèm đi!”

Khang Nam nói ra chân tướng không hề kiêng kị, Khang Diệp như bị sét đánh. Ông sững sờ quay người nhìn về phía gia chủ Khang gia ở một nhà giam khác. Ông muốn chất vấn ông ta, nhưng lại phát hiện mình không nói được lời nào.

Đến nước này, gia chủ Khang gia cũng không giả vờ nữa, ông ta quỳ gối trước mặt Khang Diệp khóc ròng ròng: “Ngũ đệ, ta có lỗi với đệ, nhưng ta thật sự không có cách nào. Thân thể đứa bé kia yếu ớt, cho dù phu thê chúng ta trông coi hẩn ngày đêm không dám rời mắt, song hẩn vẫn bị nhiễm phong hàn. Ta bị ma quỷ sai khiến, nhưng ta cũng muốn tốt cho đệ. Đệ có nhiều con như vậy mà không nuôi được, không bằng tìm người mạnh khỏe, cuối cùng cũng có hậu...”

Khang Diệp chỉ vào ông ta, cả người run rẩy kịch liệt giống như trúng gió.

Mười bảy năm trước, khi đó chính là lúc Chiêm Thế Kiệt phát hiện gia chủ Khang gia buôn muối lậu. Gia chủ Khang gia cầu xin ông, ông vì che giấu tội lỗi của bọn mà nên phải nghĩ cách đối phó Chiêm Thế Kiệt, tình lực bị tiêu hao, nên sao nhãng với Khang Nam. Kết quả lại làm cho gia chủ Khang gia thừa cơ thay xà đổi cột, cần một thứ hàng nhái đổi con của ông. Chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Chiêm Thế Kiệt thì đã hơn nửa năm. Con ông vẫn còn nhỏ, đáng vẻ thay đổi mỗi ngày, ông cũng không nghĩ bọn họ to gan bằng trời mà làm chuyện như thế!

Bây giờ thứ hàng giả này tu hú chiếm tổ chim khách, không biết con trai ruột của ông bị chôn xương ở đâu!

Mà ông lại che chở cho kẻ thù giết con ròng rã mười bảy năm, thậm chí phạm nhiều sai lầm không thể cứu vãn. Cuối cùng lại rơi vào bước đường bỏ mình hủy mất thanh danh!

Gia chủ Khang gia vẫn liên tục xin ông tha thứ, Khang Diệp giống như không nghe thấy ông ta nói gì. Vốn dĩ cho dù rơi vào tình cảnh như thế ông vẫn có thể giữ lại thể diện sau cùng của mình, chấp nhận chịu chết. Bây giờ ông giống như già nua hơn mười mấy tuổi, xương sống như bị rút đi, thật giống như một ông lão gầy đật xa trời.

Hai mắt Khang Diệp nhìn vào tia nắng từ cửa sổ chiếu xuống, cuối cùng nở nụ cười ha hả thê lương.

Đây là báo ứng!

Nếu không phải vì gia tộc tham lam này thì ông sẽ là trọng thần triều đình, tương lai tươi sáng, lưu danh sử sách. Ông làm nhiều chuyện xấu như thế, thậm chí làm hại con cháu, cuối cùng bí quá hoá liều gần như hủy đi chính mình. Song, ông cũng chưa từng oán hận, cho dù gia chủ Khang gia đẩy mọi tội danh lên người ông, ông cũng không quan tâm. Ông chỉ nghĩ rằng tài nghệ của mình không bằng người nên mới rơi vào kết cục như thế.

Nhưng tin tức này lại giống như một sợi rơm đè sập lạc đà, hoàn toàn đẩy ngã cuộc đời ông.

Tiếng khóc thút thít nói xin lỗi của gia chủ Khang gia và tiếng chửi rủa nguyền rủa của Khang Nam như dầm dề cách xa ông. Trong mắt ông chỉ còn lóe lên ánh sáng bụi bặm tung bay, giống như từ tia sáng này ông nhìn thấy được rất nhiều thứ.

Thời niên thiếu ông chăm chỉ học hành, sau khi vào Quốc Tử Giám lại bị đờng môn bắt nạt. Sau đó, gặp may nên được đến bên cạnh Thái tử, thanh niên lớn lên cùng ông đó, rõ ràng trong tình cảnh khó khăn nhất nhưng trong mắt lại có dũng khí thẳng tiến không lùi bước.

Mọi chuyện trong mấy năm này như đèn kéo quân lướt qua trước mắt ông, cuối cùng lại rơi vào hư vô.

Sau khi Cố Trạch Mộ biết tin Khang Diệp chết thì ngậy ngẩn cả người, hồi lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Hồi lâu sau hắn mới hỏi: “Ông ta chết thế nào?”

Tiểu thái giám báo tin tức tỏ vẻ cung kính: “Nói là do nóng giận công tâm mà chết, chết vô cùng nhanh. Sau đó, khi đại phu đến đã không thể cứu chữa.”

Cố Trạch Mộ trầm mặc không nói.

Giờ phút này tâm trạng của hắn vô cùng phức tạp.

Số mạng của Phụng Triễn, Chiêm Thế Kiệt là vì Khang Diệp mới rơi xuống tình cảnh như thế. Hắn và Phụng Trường Ninh cũng vì ông ta gián tiếp gây ra phu thê bất hòa. Ông ta chết, hắn nên cảm thấy vui vẻ mới phải. Song, Cố Trạch Mộ lại nhớ tới năm đó khi hắn một mình ở Đông cung, Khang Diệp kiên định đứng cạnh hắn, bày mưu tính kế, cuối cùng nâng đỡ hắn đang cơ.

Sau khi Khang Diệp vào ngục, với hắn mà nói thì quá khứ cũng đã tan thành mây khói. Hắn cũng không muốn đi gặp đối phương nữa, nhưng không ngờ ông ta lại đột nhiên chết đi như thế.

Tiêu thái giám thấy hắn không nói gì thì hỏi tiếp: “Điện hạ bảo nô tài đến hỏi ngài, ngài muốn xử trí thi thể thế nào. Bây giờ thi thể đang đặt trong nghĩa trang, ngài có muốn đi gặp ông ta lần cuối không?”

Cố Trạch Mộ lắc đầu, phân phó nói: “Đừng để ý đến ta, cứ xử trí theo luật lệ là được.”

Tiêu thái giám đáp ứng, sau đó mới kinh sợ rời đi.

Cố Trạch Mộ nhìn bóng lưng hắn ta lại cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Cũng không biết rốt cuộc Tiêu Trạ đã nói gì với hắn mà khiến cho tiêu thái giám kia có dáng vẻ thế này. Xem ra vẫn phải tìm thời gian nói chuyện với Tiêu Trạ chỉ cần như lúc trước là được. Nếu không qua thời gian dài, nói không chừng sẽ bị người ta nhìn ra gì đó.

Sau khi Cố Trạch Mộ xốc lại tâm trạng thì mới đi vào viện của phủ quốc công. Trong viện ồn ào náo nhiệt, chỉ nghe thấy tiếng hài tử và nữ quyến cười cười nói nói, lập tức khiến cho sự ủ dột bao quanh Cố Trạch Mộ biến mất.

Đến gần cuối năm, hai phu thê Đại tể dẫn theo hài tử đến phủ quốc công. Hài tử đã hơn một tuổi, trắng trẻo đáng yêu, nó cũng đang vào tuổi bi

bô tập nói, được Mẫn phu nhân ôm vào lòng. Nữ quyền trong nhà như sao vây quanh trăng sáng mà vây quanh nó, liên tục cười đùa nói chuyện, lại bị phản ứng đáng yêu của thằng bé chọc cho vui vẻ.

Chu Trác Chính vì bị địa long trong phòng hun đến nóng rực nên đi ra ngoài hít thở không khí. Cho dù như thế, ánh mắt của hắn vẫn xuyên qua cửa sổ mở phân nửa mà nhìn Cố Thanh Chỉ và hài tử.

Âm thanh Cố Trạch Mộ đi đến kinh động đến hắn, hắn quay đầu, thấy Cố Trạch Mộ thì nở nụ cười, đến tìm Cố Trạch Mộ nói chuyện.

Trước đó, Cố Trạch Mộ tìm trưởng công chúa Nguyên Gia đến nhà cầu hôn, sau khi Nguyên Gia cài thêm trâm cho mẫu hậu thì lại gánh vác trách nhiệm cầu hôn cho phụ hoàng. Nàng vốn cho rằng có thể thuận lợi trôi chảy, ai ngờ mặc dù thái độ Mẫn phu nhân rất tốt nhưng lại không trả lời chắc chắn. Lúc này Cố Trạch Mộ mới tự mình tới cửa cầu kiến Mẫn phu nhân.

Chu Trác Chính trêu ghẹo hắn: “Lần trước, khi chúng ta gặp mặt, đệ vẫn là em vợ. Ai ngờ, có một ngày chúng ta lại trở thành huynh đệ cột chèo?”

Cố Trạch Mộ thở dài trong lòng, thế sự thật sự vô thường. Đời trước hắn chưa từng nghĩ đến hắn không chỉ làm huynh đệ cột chèo với một người bằng tuổi cháu mình, còn suýt chút nữa rơi vào thế khó xử không được cưới thê tử.

Chu Trác Chính còn đặc biệt an ủi Cố Trạch Mộ: “Đệ yên tâm, mặc dù lúc ta cưới Thanh Chỉ, khi vào cửa bị đệ làm cho vô cùng thê thảm, nhưng ta chắc chắn sẽ không bỏ đá xuống giếng. Nhiều nhất chỉ ra vài chủ ý với nhóm đại ca ở sau màn, chắc chắn sẽ không làm khó dễ trước mặt đệ.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Thật là ta phải cảm ơn huynh.

Cũng may Mẫn phu nhân không cố ý lạnh nhạt với hắn, bà nhanh chóng cho mọi người rời đi, bảo Cố Trạch Mộ đi vào.

Cố Trạch Mộ tham lam nhìn thoáng qua bóng dáng của Cố Thanh Ninh, chỉ tiếc Cố Thanh Ninh lại bị mấy tử muội vây quanh, nàng nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

Cố Thanh Chỉ và Cố Thanh Vi cùng Cố Thanh Ninh đi đến viện tử của nàng. Thật ra khi các nàng biết Cố Trạch Mộ muốn cưới Thanh Ninh cũng rất hoảng sợ, Cố Thanh Vi tâm tư đơn giản, nàng nhanh chóng tiếp nhận chuyện này, còn khuyên Cố Thanh Ninh: “Tốt xấu gì cũng hiểu rõ Trạch Mộ! Hơn nữa, bản lĩnh của Trạch Mộ cũng là số một số hai trong kinh thành này. Trong nhà chúng ta, ừm... Cũng chỉ có đại ca với có thể so sánh với hắn, không lỗi!”

Cố Thanh Ninh dở khóc dở cười, người thẳng thắn như thế cũng chỉ có Tam tử của nàng.

Đương nhiên Cố Thanh Chỉ cũng hơi lo lắng: “Nhưng mà thân phận của hai người... Nếu ngày sau có lời ong tiếng ve thì phải làm sao bây giờ?”

Chưa đợi Cố Thanh Ninh nói gì, Cố Thanh Vi đã ngang ngược phất tay: “Cuộc sống là của mình, quan tâm người bên ngoài làm cái gì!”

Cố Thanh Chỉ trừng muội muội một chút, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận cách nói này của Cố Thanh Vi. Nàng nói với Cố Thanh Ninh: “Theo ta thấy thì Thanh Vi cũng nói không sai, quan trọng là cuộc sống các muội trôi qua thế nào. Thanh Ninh, muội dự định thế nào?”

Cố Thanh Ninh giật mình, thật ra mấy hôm trước lúc Cố Trạch Mộ cầu hôn, Đào thị cũng đã hỏi nàng như thế.

Vốn dĩ lúc vừa tròn sinh nàng rất hận Tiêu Dận, mặc dù nàng chấp nhận cuộc sống mới, nhưng trong lòng nàng vẫn còn một khúc mắc không thể tháo ra được.

Sau này, nàng biết thân phận của Tiêu Dận, quan hệ của hai người thay đổi đột ngột, bọn họ đối chọi gay gắt. Song, trong lúc đó nàng lại thấy được một Tiêu Dận chưa từng thấy qua. Hai người dần hòa giải, nàng cũng

không còn xem đối phương là Tiêu Dận nữa, mà đã công nhận thân phận mới của hắn, Cố Trạch Mộ.

Khi Cố Thanh Ninh có thể tháo gỡ khúc mắc, nàng nghĩ hai người có thể làm huynh muội mà sống cùng nhau. Ai ngờ, sau khi Cố Trạch Mộ biết thân thể của mình thì hắn lại không chịu từ bỏ. Hắn hoàn toàn thay đổi, từ bỏ âm mưu tính toán, mà giao ra tấm chân tình của mình. Nếu là người lúc trước, chắc chắn Cố Thanh Ninh sẽ không do dự mà từ chối. Nhưng người sau này lại khiến nàng rung động.

Cố Trạch Mộ không giống với những người khác, nam nhân này chiếm rất nhiều sức nặng trong cuộc sống của nàng. Nàng yêu và hận, ngọt ngào và đau khổ, tất cả tình cảm đều có liên quan đến hắn.

Cho dù nàng có thể gả cho một nam nhân khác để Cố Trạch Mộ mãi mãi yêu mà không có được, nhưng mà làm thế, rốt cuộc trừng phạt hắn hay trừng phạt mình? Đương nhiên, nàng cũng có thể sống một mình đến hết đời, nàng có cơ hội làm lại cũng không sợ lời ong tiếng ve. Trên thực tế, nàng vốn có dự định này.

Nhưng mà trong giây phút Phụng Triển gặp nguy hiểm đó, trong lúc nàng vô cùng tuyệt vọng, nàng lại có suy nghĩ cầu viện Cố Trạch Mộ. Khoảnh khắc đó, nàng đã hiểu, cho dù nàng yêu hay hận hắn thì người nàng tin tưởng nhất vẫn là hắn.

“Thanh Ninh? Thanh Ninh?”

Tiếng gọi của Cố Thanh Chỉ làm Cố Thanh Ninh tỉnh táo lại: “Muội sao thế? Đột nhiên lại ngăn người?”

Cố Thanh Ninh lắc đầu: “Không có gì.”

Cố Thanh Vi chống cằm, vừa buồn ngủ vừa nói: “Rốt cuộc tổ mẫu đang ý hôn sự này hay không đang ý thế?”

Cố Thanh Ninh cười khê: “Ai biết đâu?”

Cố Thanh Vi: “Thanh Ninh, muội không lo lắng sao?”

Cố Thanh Chi trừng mắt liếc muội muội: “Thanh Ninh vẫn là cô nương đó, muội hỏi chuyện này làm gì!” Sau đó, nàng lại trấn an Cố Thanh Ninh: “Thanh Ninh, muội đừng nghe Thanh Vi nói bậy, muội ấy không biết giữ miệng. Thanh Ninh của chúng ta có nhân phẩm, đáng vẻ thế này, người muốn cầu hôn muội có thể đập nát cả cánh cửa nhà chúng ta. Cho dù đối phương là Trạch Mộ thì cũng đừng nghĩ có thể cưới được muội một cách dễ dàng!”

Cố Thanh Vi uất ức mím môi, nhưng cũng nhanh chóng đứng chung một chiến tuyến với tỷ tỷ: “Đại tỷ nói đúng lắm, Trạch Mộ muốn cưới muội thì còn phải qua cửa ải của chúng ta mới được!”

Cố Thanh Ninh nhìn hai người bọn họ bày mưu tính kế, vừa buồn cười lại cảm thấy ấm áp. Nàng nói nửa thật nửa giả: “Đúng thế, không thể dễ hấn quá ung dung được.”

Cũng không biết Cố Trạch Mộ nói gì với Mẫn phu nhân mà bà đồng ý chuyện hấn cầu hôn, nhưng ngày thành thân cũng chưa định ra.

Nhưng dù vậy, sinh lễ quy mô kia cũng gần như làm toàn bộ kinh thành chấn động. Dù sao Cố Trạch Mộ còn trẻ như thế, sau lưng lại không có gia tộc giúp đỡ, rốt cuộc sao đặt mua được sinh lễ to lớn như thế.

Tiêu Trạm biết chân tướng chỉ thẩn thờ dờn, phụ hoàng vì muốn cưới mẫu hậu mà đã lấy hết vốn liếng ra.

Ngay lúc khắp kinh thành đều mong chờ hôn lễ này thì Cố Trạch Mộ lại thỉnh chỉ của hoàng đế đi Nghiệp Thành lần nữa. Song, không ai để ý tới trong đội ngũ xuất phát của hắn có dẫn theo một kỵ sĩ đeo mặt nạ có vóc người nhỏ nhắn.

Đầu năm Cảnh Hi thứ mười bảy, ngoại tộc thua trận. Ô Ân dẫn người chạy về phía Tây, lại bị Cố Vĩnh Hàn đánh bại đánh bại bắt sống, cũng xem như ng ỡ v ỡng danh tiếng “Phúc tướng” của y. Trong thành Nguyệt Lượng, mấy người con của Trác Cách chém giết mấy phen, người thì chết,

kẻ thì tàn phế. Công chúa Kỳ Nhã nâng đỡ con nhỏ nhất của Trác Cách đăng cơ, sau khi lên ngôi chuyện đầu tiên là cầu hòa với Đại Chu.

Trải qua hơn nửa tháng giằng co, Đại Chu và ngoại tộc chính thức ký kết hiệp ước đồng minh. Có công chúa Kỳ Nhã ở đó, có thể đoán được ít nhất trong mấy chục năm thì hai nước sẽ không có chiến sự.

Tin tức truyền về triều đình, trên dưới triều đình vui mừng hơn hở. Trong phút chốc, tiếng ca tụng triều đình vang lên không ngừng.

Phong thưởng bộ binh theo thông lệ, Lễ bộ lại rơi vào thế khó. Lần này đại thắng, Uy Quốc công có công lao hàng đầu, nhưng ông đã có tước vị nhất đẳng công, phong thế phong được nữa, chỉ còn có thể phong vương thôi. Song, lúc này ông đã lập được công lao to lớn, thanh danh đạt đến đỉnh điểm, trong tay lại cầm binh quyên. Nếu như phong vương, ngộ nữa ông có lòng dạ khác thì phải làm thế nào?

Nhưng mà Tiêu Trạ cũng không quan tâm đến sự lo lắng của bọn họ, tự mình hạ chỉ phong vương cho Uy Quốc công, lại ban thưởng cho ông kim bài miễn tử. Sự tín nhiệm như thế, ban thưởng lớn như thế gần như chấn động thiên hạ.

Nhưng sau khi sứ giả mang thánh chỉ đi đến Nghiệp Thành lại bị Uy Quốc công từ chối. Ông chủ động nộp lại binh quyên, chuyện này càng khiến trong triều bàn tán ầm ĩ.

Không ít người đầu tiên khen ngợi tính cách không quan tâm thiệt hơn của Uy Quốc công, thậm chí được ban thưởng lớn như thế còn không rung động.

Mà đi đầu làm cho người ta kinh ngạc hơn đó chính là sau khi Uy Quốc công từ chối, Tiêu Trạ lại hạ chỉ phong vương lần nữa. Sau “Tam phong tam cự”^{*} Tiêu Trạ tự mình viết một bảng hiệu “Bảo vệ xã tắc” ban cho phủ Uy Quốc công.

^{*} Tam phong tam cự: Ba lần phong vương ba lần từ chối.

Uy Quốc công dẫn binh trở về, Tiêu Trạh tự mình dẫn bách quan đi đón tiếp. Một câu chuyện này cũng trở thành kiêu mầu của việc quân thần qua lại trong hậu thế.

Trong phút chốc, phủ Uy Quốc công có danh tiếng vô lượng, không biết có bao nhiêu người muốn kết quan hệ thông gia với phủ Uy Quốc công. Có đi đâu, Cỗ Trạch Vũ đã cưới một nữ nhi tiểu quan ở Nghiệp Thành, Cỗ Trạch Hạo cũng đã đính hôn. Trong phủ Uy Quốc công chỉ còn có Cỗ Thanh Thù và Cỗ Trạch Thuần mới mười tám tuổi chưa có hôn phối. Không biết có bao nhiêu người siết tay thở dài, trước đó không nắm bắt cơ hội cưới Cỗ Thanh Thù.

Cánh cửa phủ Uy Quốc công sắp bị người đến cầu hôn đập gãy, nhưng mà người trong cuộc Cỗ Thanh Thù vẫn không để ý. Cuộc sống mấy năm ở biên quan đã thay đổi nàng hoàn toàn, tâm mắt của nàng được mở rộng. Lúc trước, nàng còn cảm thấy đây là chuyện quan trọng, bây giờ xem ra còn không đáng để mỉm cười.

Liều thị thấy dáng vẻ này của nữ nhi thì vừa xót thương lại vừa vui.

Song, lúc này Cỗ Thanh Thù cũng không có thời gian quan tâm đến tâm trạng phức tạp của mẫu thân. Nàng đang cùng mấy vị tỷ muội và đại tâu bàn bạc chuyện ngày thành hôn của Cỗ Thanh Ninh phải làm khó Cỗ Trạch Mộ thế nào.

Thê tử của Cỗ Trạch Vũ là Vương thị, mặc dù nàng có gia thế bình thường, nhưng có dũng có mưu, tính cách thẳng thắn, nhanh chóng được đám người yêu thích.

Khi buổi tối trở về phòng, lúc nhắc chuyện này với Cỗ Trạch Vũ, giọng nói của nàng vừa giòn lại trong, nói đến vui vẻ còn có thể bắt chước một đoạn. Cỗ Trạch Vũ cảm thấy buồn cười không thôi. Thật ra không chỉ có các nữ nhân, mà hẳn và Cỗ Trạch Hạo cũng muốn xắn tay áo muốn cho Cỗ Trạch Mộ biết tay.

Cho dù đã từng là huynh đệ nhưng Cỗ Trạch Mộ lại muốn cưới muội muội của bọn họ, bây giờ chính là kẻ địch.

Vương thị tắc lưỡi: “Thiếp lại thấy hơi đờng tình với đệ ấy.”

Cố Trạch Vũ cười nói: “Nàng suy nghĩ nhiều rồi, tiểu tử Trạch Mộ này có không ít mưu mô, khó mà nói cuối cùng ai rơi vào bẫy!”

Vương thị nghe thấy hắn nói thế thì lại nhớ ra gì đó, nàng giống như cười mà không phải cười nói: “Phu quân nói Trạch Mộ có nhiều mưu mô, chàng cũng không kém bao nhiêu. Mấy người ca ca của thiếp bị chàng bán mà còn gặp ai cũng khen chàng đấy!”

Cố Trạch Vũ: “Khụ, chuyện này...”

Vương thị đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Phu quân, chàng nhìn xem ánh trăng rất sáng, không bằng chúng ta tử thí một phen! Đúng lúc các muội muội nói khi còn bé chàng bắt nạt bọn họ, bây giờ bọn họ gọi thiếp một tiếng đại tẩu, thiếp cũng nên thay bọn họ đòi lại công bằng chứ!”

Cố Trạch Vũ: “...”

Lúc đám người ở ngoài cửa một lòng muốn làm khó Cố Trạch Mộ thì Tiêu Trạ ở trong cung lại rơi vào thế khó xử.

Một bên là mẫu hậu, một bên là phụ hoàng, y đứng bên nhà mẹ đẻ cũng không đứng, đứng lên nhà cha cũng không đứng. Chuyện khó xử này không thể nói với ai khác, y u sầu đến mức muốn trọc đầu luôn rồi.

Cuối cùng, Tiêu Trạ quyết định nâng cáo mệnh của Đào thị lên một cấp. Dù sao thay phụ hoàng lấy lòng mẹ vợ cũng không sai.

Mà trong Đông Cung, Thái tử Tiêu Hằng cũng u sầu y như phụ hoàng.

Một bên là thư đờng ở chung với mình nhiều năm, một bên là Tứ đệ bị lừa gạt sau đó ảm đạm rời khỏi, dường như đứng bên nào cũng thấy chột dạ. Nhưng mà hắn may hơn phụ hoàng một chút, hắn còn có thể tìm Thái tử phi thương lượng.

Thái tử phi Tôn Lan Thấm nhú mào: “Không gạt điện hạ, thầ n thiệp bên nhà mẹ Thanh Ninh.”

Tiêu Hằng: “...”

Một quả cân nặng nề đặt ở bên đây của cán cân, hắ n thầ n nói xin lỗi với nói với Cố Trạch Mộ, sau đó đứng về phía Thái tử phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193

Ngày đến đón dâu, mưa dầm kéo dài thật lâu khí trời trở nên hơi lạnh, có thể nó là ngày tốt.

Cố Trạch Mộ thay hỉ phục đỏ chót, cưỡi lên con ngựa cao to. Người cùng hắn đi đón dâu cũng là thanh niên tài tuấn trong tri ều, một đám người trùng trùng điệp điệp đi về phía phủ Uy Quốc công, vô cùng nổi bật.

Hai bên đường có đầy bách tính vây xem náo nhiệt. Thật ra lễ đính hôn hoành tráng hai năm trước đã khiến cho người ta ấn tượng rất sâu, lại thêm phủ Uy Quốc công gả con, sao không khiến bọn họ tò mò cho được.

Đám người Uy Quốc công đi đến cửa phủ Uy Quốc công, sau đó bị ngăn lại.

Người cầm đầu ngăn đám người là Cố Trạch Thuần dẫn đầu một đám hài tử. Cố Trạch Mộ không hề hoảng hốt, Thường Ngọc và Thư Diệp An ở một bên vội vàng lấy hòm bao đã chuẩn bị xong đuổi đám nhóc này đi.

Bọn nhỏ cầm hòm bao nặng trĩu, “Vù vù” nhường đường, để lộ bọn người Cố Trạch Vũ ở phía sau.

Ngoại trừ hai huynh đệ Cố gia còn có nhóm cô gia, lại thêm nhóm cháu bên nhà mẹ đẻ Đào thị, lại thêm người bên ngoài giúp. Những người ngoài này cũng không đơn giản, ví dụ như Bạch Sùng và...

“Thái tử điện hạ!”

Tiêu Hằng cười híp mắt nhìn vẻ khiếp sợ của Cố Trạch Mộ và hai người thư đ ồng: “Hôm nay, ta bên nhóm người nhà mẹ đẻ của tân nương tử, các người muốn xông qua cánh cửa này thì phải dựa vào bản lĩnh r ồi.”

Cửa thứ nhất là nhiệm vụ của nhóm văn sĩ Cố Trạch Vũ và Bạch Sùng. Năm đó, Bạch Sùng và Tạ Trường Phong dự thi cùng năm, cuối cùng trúng Trạng Nguyên. Đáng tiếc mấy năm sau, hào quang của hắn gần như bị Tạ

Trường Phong đè ép. Song, hai năm trước, Tạ Trường Phong bị cuốn vào vụ án hãm hại Uy Quốc công, gần như công danh bị hủy, Bạch Sùng lại làm gì đó mà leo lên.

Bạch Sùng nhìn Cố Trạch Mộ, nụ cười ôn hòa: “Ngày đó, ta chơi đố đèn thua Chiêm công tử, không bằng bây giờ chúng ta so thêm một lần?”

Hắn chỉ mặt gọi tên khiêu chiến như thế, đương nhiên Cố Trạch Mộ cũng không sợ. Cố Trạch Mộ xoa cằm nói: “Mời.”

Bạch Sùng bắt đầu ra câu hỏi, ba câu đố đèn, câu sau còn khó hơn câu trước. Mọi người ở đây gần như đều bị làm khó, Cố Trạch Mộ lại không do dự mà nói ra đáp án hai câu trước. Song, đến câu thứ ba hắn lại khựng lại, bắt đầu tập trung suy nghĩ.

Bạch Sùng chỉ cười híp mắt chờ ở một bên, Cố Trạch Hạo lại xúi bậy gây chuyện: “Trạch Mộ, nếu đệ không trả lời là nhận thua. Nhận thua thì Bạch đại ca cũng có thể cho đệ qua, đúng không Bạch đại ca.”

Dường như Bạch Sùng rất tự tin vào câu đó này, hắn nghe thế thì gật đầu.

Nhưng vào lúc này, Cố Trạch Mộ lại mở miệng nói: “Đáp án là ‘Phu thê hòa hợp’ đúng không?”

Bạch Sùng hơi ngạc nhiên, sau đó cười tránh ra.

Cố Trạch Vũ chấp tay sau lưng, vô cùng bình tĩnh mở miệng: “Đề mục của ta rất đơn giản, chỉ là học thuộc lòng. Các người và ta thay nhau ra đề mục, nếu như thắng thì ta sẽ để các người qua.”

Đề mục này cũng không tính là khó, nhưng Cố Trạch Vũ lại nghe nhiều biết rộng, hơn nữa đọc rất nhiều sách, vì thế không bao lâu sau bọn người Thường Ngọc đã thua trận. Chỉ còn lại mình Cố Trạch Mộ giao đấu.

Hai người người tới ta đi đánh võ mồm vô cùng đặc sắc, người vây xem đầu lớn tiếng hô hay. Cuối cùng, Cố Trạch Vũ lo lắng trễ giờ lành nên

thả cho hắt qua.

Trong lòng Cố Trạch Mộ biết rõ, chấp tay nói: “Đa tạ đại ca, đa tạ.”

Cố Trạch Vũ khẽ hừ một tiếng, cũng nhường đường đi.

Nhưng mà trước đó, Cố Trạch Hạo còn muốn xắn tay áo cho Cố Trạch Mộ một bài học thì bây giờ lại sợ, hắt đẩy mấy ca ca Đào gia ra. Đối phương biết Cố Trạch Mộ xuất thân phủ Uy Quốc công, đương nhiên võ nghệ không tầm thường, cho nên không luận võ với hắn, chỉ so khí lực. Ai ngờ Cố Trạch Mộ có vẻ gầy còm nhưng sức lực kinh người, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ bại lui.

Trận nào cũng vô cùng ngoạn mục, tiếng khen của khách mời muốn chọc thủng nóc nhà.

Trong khuê phòng, Cố Thanh Ninh đã trang điểm xong từ sớm. Đại bá nương Chu thị đang khẽ dặn nha hoàn, Đào thị cầm tay của nữ nhi, nước mắt muốn rơi nhưng phải kiềm lại.

Trưởng công chúa Nguyên Gia, Liễu thị, Tôn Lan Thấm và Cố Thanh Chỉ đều đang ở một bên tiếp khách. Không bao lâu sau, Cố Thanh Thù và Cố Thanh Vi hùng hổ chạy từ ngoại viện vào.

Liễu thị vội vàng hỏi: “Bên ngoài thế nào?”

Cố Thanh Vi giành mở miệng trước: “Bây giờ mấy người ở đằng trước đầu thua, chỉ còn lại Thái tử điện hạ đang chống đỡ.”

Cố Thanh Thù lại nói thêm: “Trạch Hạo thật không có tiền đồ, bị Trạch Mộ trừng một cái đã lui lại ra sau.”

Các nữ quyến nghe các nàng nói thế thì lập tức luống cuống, Liễu thị vội vàng nói: “Vậy chẳng phải rất nhanh người sẽ đến sao. Tam đệ muội, mau lên, chúng ta đi tiền đường chờ đợi.”

Ngay lúc tất cả mọi người đang rối loạn, Chu thị lại cho thấy sự trấn định của đương gia chủ mẫu. Một bên nàng cho người đi chủ viện báo cho Uy Quốc công và Mẫn phu nhân, một bên bảo nha hoàn dẫn Đào thị và Cố Vĩnh Hàn đi tiễn đường. Nàng sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây cũng lập tức trấn an trái tim của mọi người.

Chính Cố Thanh Ninh cũng khẽ thở ra. Mặc dù đây là lần thứ hai nàng thành thân với Cố Trạch Mộ, nhưng lúc này suy nghĩ lại không giống kiếp trước, đến mức tâm trạng của nàng cũng bị ảnh hưởng.

Ngay lúc trong nội đường bận rộn mà không loạn, Tiêu Hằng ở bên ngoài đã sắp chịu không nổi.

Cũng không phải trong quá trình hai người đánh nhau không chống đỡ nổi, mà sau khi hấn đứng ra đối mặt với Cố Trạch Mộ thì nụ cười ung dung trên mặt đã không giữ được nữa rồi. Không biết sao hấn luôn có cảm giác, giống như chỉ cần mình ra tay với Cố Trạch Mộ thì trên trời sẽ giáng một tia sét xuống đánh chết mình

Khóe miệng Cố Trạch Mộ khẽ cong lên, hấn chấp tay nói: “Đa tạ điện hạ nhượng bộ.”

Dứt lời, hấn thản nhiên đi vào cửa lớn của phủ Uy Quốc công.

Cố Trạch Mộ đến tiễn đường, hỉ nương đỡ Cố Thanh Ninh chậm rãi đi tới. Hai người quỳ gối ở tiễn đường bái biệt trưởng bối, từng trưởng bối đều nói lời khuyên bảo. Đối với hai người mà nói, những đạo lý này bọn họ đều hiểu, nhưng lúc này bọn họ đều nghe vô cùng chăm chú.

Sau khi bái biệt xong xuôi, Cố Trạch Vũ công Cố Thanh Ninh lên kiệu hoa.

Đào thị nhìn bóng lưng của nữ nhi, cũng không nhịn được mà “Huhu” khóc lên.

Từ nhỏ đến lớn Cố Thanh Ninh đã quen nghe Đào thị khóc lóc, nhưng nàng chưa từng cảm động như thế, trong đáy lòng chua xót khó mà ki ền

chế. Cũng may khăn hỉ che khuất sắc mặt của nàng, không để ai trông thấy nước mắt trong mắt của nàng.

Mà sau khi Cố Thanh Ninh ngẩng lên kiệu, từ ngoài màn kiệu có một bàn tay đưa vào, khẽ cầm tay nàng. Cố Trạch Mộ khẽ nói: “Đừng khóc.”

Cố Thanh Ninh ngẩn người, nàng chưa lấy lại tinh thần thì cái tay kia đã rút về.

Hỉ nương cao giọng hô to: “Tân nương tử khởi kiệu!”

Cỗ kiệu hơi rung nhẹ, sau đó dàn nhạc bên ngoài lập tức bắt đầu thổi sáo đánh trống, lập tức đã đánh tan chút nước mắt của Cố Thanh Ninh sạch sẽ.

Chiêm phủ và phủ Uy Quốc công cách nhau không xa, nhưng dù vậy lễ cưới của hũ môn mà phủ Uy Quốc công cho cháu gái cũng khiến người ta chấn động. Đội ngũ đằng trước đã bước vào Chiêm phủ, song lễ cưới nối đuôi nhau còn chưa mang ra khỏi phủ Uy Quốc công.

Mà trong một quán trà lâu cách đó không xa, có một nam tử với mái tóc màu hơi bạc đang đứng ở cửa sổ nhìn xem. Mặc dù tuổi tác của y không còn trẻ nhưng dung mạo vẫn rất tuấn tú. Y nhìn đội ngũ màu đỏ đi thành hàng dài, dường như hốc mắt hơi ướt, hũ lâu mới nở nụ cười nhạt.

Tiệc cưới này được làm vô cùng long trọng, gần như văn võ cả triều, huân quý trong thành đều tới tham gia. Mặc dù Chiêm phủ chỉ có một chủ nhân là Cố Trạch Mộ, song lại được quản lý gọn gàng. Bộ hạ còn phái phủ nội vụ tới hỗ trợ, cũng làm cho không ít khách mời tặc lưỡi trong lòng.

Lúc này, khi người nhà mẹ đẻ của Cố Thanh Ninh chặn cửa bị ăn quả đắng, vốn định trong bữa tiệc lúc Cố Trạch Mộ quá chén sẽ báo thù. Ai ngờ Cố Trạch Mộ vừa liếc mắt nhìn qua, ai cũng sợ thành chim cú, im lặng nâng cốc tự mình uống.

Cho dù như thế, Cố Trạch Mộ cũng uống không ít rượu. Đến khi khách mời tan đi, hẩn trở về phòng tân hôn thì đã say đến chuẩn choáng.

Cố Thanh Ninh vừa bực vừa buồn cười, nàng cho nha hoàn hầu hạ lui xuống, sau đó tự cầm khăn tay giúp hắn lau mồ hôi trên đầu. Ai ngờ đang lúc quay người đi giặt khăn, cổ tay nàng lại bị Cố Trạch Mộ nắm lấy.

Dường như sau khi say rượu, Cố Trạch Mộ đã mất đi vỏ bọc khôn khéo của mình, thậm chí hắn còn hơi ngây ngốc.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy mới lạ, nàng hỏi mấy câu Cố Trạch Mộ đều trả lời đàng hoàng.

Nàng chớp mắt một cái, lại hỏi: “Đời trước, chàng đã xây lăng tẩm cho ta, sao đời này nhất định phải cưới ta?”

Hai người trải qua nhiều chuyện như thế, Cố Thanh Ninh đã không nghi ngờ tình cảm của Cố Trạch Mộ đối với mình, nhưng đây là chuyện khiến nàng canh cánh trong lòng. Dù sao, nếu không có câu nói trêu tức kia của Tiêu Dận thì không chừng nàng sẽ không chết sớm như thế.

Trong chớp mắt, Cố Trạch Mộ lại rề rà, dường như hắn mới ý thức được nàng hỏi đi đâu gì, nên chậm rãi mở miệng nói: “Ta biết nàng không muốn gặp ta, theo tính cách của nàng chắc chắn sẽ ép Trạh Nhi thế, không cho ta và nàng hợp táng...”

Cố Thanh Ninh nhíu mày, Cố Trạch Mộ vẫn hiểu rõ nàng, vốn dĩ nàng có tính toán như thế.

Cố Trạch Mộ nói tiếp: “... Cho nên ta xây hai tòa lăng tẩm, giữa lăng tẩm có một mật đạo thông nhau. Ta nghĩ... Nếu nàng không muốn gặp ta, vậy ta đi gặp nàng là được.”

Cố Thanh Ninh ngây ngẩn cả người.

Cố Trạch Mộ mơ mơ màng màng dựa mặt mình vào eo của nàng, khẽ thở dài: “A Ninh, cho dù nàng ở đâu, cho dù ta tìm khắp hoàng tuyền cũng sẽ tìm được nàng.”

Cố Trạch Mộ chưa chờ Cố Thanh Ninh có suy nghĩ gì về lời thổ lộ này, hắn đã ôm eo nàng cùng nàng ngã xuống giường: “Đêm đã khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Cố Thanh Ninh không tránh được sự trói buộc của hắn, nàng vừa tránh hắn hôn lung tung vừa tức giận nói: “Còn chưa nói rõ ràng đâu! A... Chàng buông ra...”

Ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống.

HOÀN CHÍNH VĂN

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194: Phiên Ngoại 1

Đông đi xuân tới, trong không khí còn mang theo hơi lạnh, nhưng trong thành Thương Lan đã ồn ào từ sớm. Tòa thành này được xây vào ba năm trước, nó đứng giữa Nghiệp Thành và thành Nguyệt Lượng, về sau gần như trở thành nơi mua bán qua lại giữa người hai bên. Mà khi nó càng lúc càng phồn hoa, người định cư cũng càng nhiều.

Ở một tiểu viện trong thành, một hộ vệ vừa ngáp vừa quét dọn viện tử, lúc quay đầu lại hắn đã thấy có một người đứng trong viện. Hắn giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng thì cây chổi trong tay đã bị hắn xem như vũ khí mà đánh về người nọ. Ai ngờ, người kia vô cùng nhanh nhẹn đã quay người né tránh.

Lúc này hộ vệ mới thấy rõ dung mạo của đối phương, hắn kinh ngạc nói: “Lão gia, sao hôm nay ngài dậy sớm thế?”

Người được gọi là lão gia còn chưa nói chuyện, trên nóc nhà đã vang lên một giọng nói mang ý cười: “Có thể vì cái gì nữa? Đương nhiên là vì hôm nay xe ngựa của Cố tiểu thư sẽ đến, lão gia nóng lòng cho nên không ngủ được.”

Hộ vệ kia bưng tỉnh nói: “Ta nói không hiểu sao mấy hôm nay lão gia cứ bảo chúng ta quét dọn phòng ốc!”

Phụng Triển tiện tay nhặt một cục đá ném một người trong bọn họ: “Bớt tranh cãi đi, không ai nói các người cầm điếc đâu!”

Hai tên hộ vệ hi hi ha ha tránh thoát, bọn họ vốn là thân vệ bên người Phụng Triển. Sau khi ngoại tộc quy thuận, Phụng Triển cũng không về Đại Chu nữa, cũng không tiếp nhận lời mời của công chúa Kỳ Nhã đi thành Nguyệt Lượng, mà ở giữa hai nơi dựng lên thành Thương Lan. Hơn nữa, y phân tán đa số hộ vệ, chỉ còn mấy người trung thành không còn nơi để đi nên theo y ở lại trong thành Thương Lan.

Khoảng một tháng trước, Phụng Triển nhận được thư của Cố Thanh Ninh nói là muốn đi đến thành Thương Lan thăm y. Từ ngày đó trở đi, trong tiểu viện yên tĩnh này bắt đầu gà bay chó chạy.

Phụng Triển chỉnh lại quần áo, lại dọn dọn phòng bếp một phen, sau đó mới dẫn người đến cửa thành đón Cố Thanh Ninh.

Ra khỏi tiểu viện, đi qua một con ngõ nhỏ đã đến đường cái. Ở đây thấy người qua lại tấp nập, đã có người ngoại tộc và người Đại Chu, buôn bán ồn ào náo nhiệt. Phụng Triển nhìn thấy tất cả trước mắt, trên mặt cũng nở nụ cười ấm áp.

Đến cửa thành, tiểu tướng thủ vệ thấy y thì vội tới chào hỏi: “Đại nhân, sao ngài lại đến đây?”

Phụng Triển khoát tay áo: “Ta chỉ là thảo dân, không gánh nổi tiếng đại nhân này.”

Miệng lưỡi của tiểu tướng vụng về, hẳn cũng không biết nên nói gì. Phụng Triển hơi bất đắc dĩ, chỉ có thể để hẳn tự đi, sau đó lại dẫn người đi về phía ngoài cửa thành.

Đi không bao lâu đã nghe thấy tiếng chuông lạc trong trẻo, y ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một đoàn xe đi về phía cửa thành.

Đoàn xe đứng trước mặt hắn, rèm xe bị xốc lên để lộ mặt của Cố Thanh Ninh.

Phụng Triển còn chưa nở nụ cười đã thấy Cố Trạch Mộ cười ngửa đi đến bên cạnh kéo rèm xuống.

Năm đó, Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh giải quyết xong chuyện ở kinh thành thì trở lại Nghiệp Thành lần nữa. Mặc dù Phụng Triển và Cố Trạch Mộ không hợp nhau nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hợp tác ăn ý giữa hai người.

Song, Phụng Triển còn chưa thay đổi thái độ với vị tỷ phu này thì đã biết tin hai người đính hôn. Tuy nói cuối cùng lúc hai người thành hôn, Phụng Triển vẫn lên đi kinh thành nhìn tận mắt Cố Thanh Ninh xuất giá, nhưng chuyện này không đại biểu cho việc y đã tha thứ cho Cố Trạch Mộ.

Cố Trạch Mộ cũng biết y ngửa mặt với mình, hẳn cũng không để ý lắm.

Phụng Triển mặc kệ hẳn, quay đầu đi vào thành.

Cố Thanh Ninh bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, cũng đành phải phân phó xa phu đi theo.

Đám người đi vào trong thành, sau đó theo Phụng Triển đến tiểu viện kia, Cố Trạch Mộ phân phó người tháo đờ vật từ trên ngựa xuống. Trong bụng Phụng Triển vẫn còn tức giận, lúc này y thấy Cố Trạch Mộ không hề khách khí thì càng tức giận hơn.

“Ta có để huynh vào ở sao?”

Cố Trạch Mộ liếc mắt nhìn y một cái, lại đưa tay ngăn cản xa phu đi đến khuôn đờ.

Song, chưa đợi Phụng Triển đắc ý, chỉ thấy Cố Trạch Mộ quay đầu nói với Cố Thanh Ninh: “Ta nói rồi, viện này quá nhỏ, tất nhiên không chứa nổi cả nhà chúng ta. Một lát vẫn nên đi ra ngoài thuê viện tử khác đi.”

Phụng Triển: “!!!”

Lời dễ nghe gạt người này, nam nhân khốn kiếp này nói cũng đúng lúc quá!

Phụng Triển thấy Cố Trạch Mộ muốn cho người lái xe đi, Phụng Triển đành phải nuốt xuống cơn giận trong lòng, không cam tâm tình nguyện mà nói: “Không có chuyện không đủ chỗ ở, viện này rất lớn!” Chữ “Lớn” kia còn cố ý nhấn mạnh.

Cố Trạch Mộ khẽ cười một tiếng, giống như là đang chế giễu y.

Chưa đợi Phụng Triển nổi nóng, lại có một giọng nói bi bô vang lên ở phía sau: “Mẫu thân, đây là đâu?”

Phụng Triển ngẩn người, y thấy Cố Trạch Mộ tránh ra để lộ Cố Thanh Ninh ở sau lưng đang ôm hài tử.

Đứa bé trong ngực nàng vẫn mặc áo nhỏ màu hồng, khuôn mặt vừa trắng vừa mềm. Vì khi nãy đang ngủ nên trên mặt có hai bên đỏ ửng, trông càng có vẻ đáng yêu. Năm tay đỏ tròn trịa xoa mắt, mở miệng còn mang theo vẻ buồn ngủ.

Cố Thanh Ninh cười dịu dàng với con bé, chỉ chỉ Phụng Triển: “Đoàn Đoàn, gọi cứu cứu.”

Đoàn Đoàn dè dặt nhìn thoáng qua Phụng Triển, sau đó ngượng ngùng rút vào trong ngực mẫu thân. Sau đó, bé lại dè dặt ngẩng đầu lên, thấy Phụng Triển vẫn nhìn mình thì nhin không được mà cười lên, khẽ nói: “Cứu cứu.”

Giọng nói kia rất nhỏ, lại mềm mại đâm thẳng vào trái tim của Phụng Triển.

Phụng Triển sững sờ nhìn bé con này, luôn cảm thấy như thấy được Tiêu Trạm và Nguyên Gia khi còn bé. Mấy năm nay, trong lòng y vẫn luôn áy náy không dám đi gặp hai người bọn họ, trong lòng vẫn vô cùng tiếc nuối. Bây giờ có thể nghe được có người gọi y là “Cứu cứu” lần nữa, suýt chút nữa y đã rơi nước mắt.

Cố Thanh Ninh nhìn thấy dáng vẻ của Phụng Triển, trong lòng nàng cũng chua xót. Nàng cũng không an ủi nhiều, chỉ giao Đoàn Đoàn vào tay Phụng Triển, dặn y: “Ta dẫn người đi sắp xếp đồ đạc, đệ ôm một lúc đi.”

Đã nhiều năm rồi Phụng Triển chưa từng ôm con nít, lúc này y cứng đờ như tượng băng. Thậm chí lần đầu tiên y còn nhìn Cố Trạch Mộ với ánh mắt xin giúp đỡ. Ai ngờ Cố Trạch Mộ nhú mày, vỗ vỗ bờ vai của y: “Bé con bé đi.” Sau đó rời đi.

Phụng Triển bất lực quay lại nhìn, vừa lúc đối mặt với đôi mắt to thanh tịnh của Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn bị mẫu thân giao cho người khác, trong phút chốc còn chưa phản ứng kịp. Lúc bé biết được mình đã rời khỏi sự ôm ấp dịu dàng của mẫu thân là khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thay đổi. Con bé nhăn mũi một cái, miệng mím lại giống như sắp khóc.

Phụng Triển lập tức hoảng sợ, trước đó hộ vệ ở bên cạnh còn xem lão đại nhà mình làm trò cười, lúc này hẳn cũng hoảng hốt theo. Từng người ở bên cạnh đều nghĩ cách muốn chọc tiêu công chúa này vui vẻ, ai ngờ bọn họ dùng hết tất cả vốn liếng cũng chỉ làm cho Đoàn Đoàn khóc càng lớn hơn.

Lúc trước Phụng Triển vua trẻ con, tuy nói mới vừa ôm trẻ con hơi bất lực, song lúc này y lại bình tĩnh hơn, chỉ thị hộ vệ bên cạnh: “Đi lộn mèo đi!”

Hộ vệ: “???”

“Đi đi!”

Hộ vệ không còn cách nào, hẳn đành phải lộn mèo trông sân. Vừa lộn mèo xong một cái, Đoàn Đoàn hít mũi, tiếng khóc dường như nhỏ hơn một chút.

Bọn hộ vệ thấy biện pháp này có tác dụng, cũng không cần Phụng Triển nói nhiều, từng người bắt đầu lộn mèo trong viện. Không bao lâu sau, Đoàn Đoàn đang khóc nước mắt nước mũi tèm lem lại vỗ tay cười ha ha.

Đám người như tìm được bí quyết khiến tiêu công chúa vui vẻ, có hai người còn tỉ thí ở trong viện một phen. Đoàn Đoàn cũng không cảm thấy nhàm chán, trái lại cười “Ha ha ha” rất vui vẻ.

Phụng Triển thấy Đoàn Đoàn ở trong ngực hơi hưng phấn, y cũng khẽ thở ra, cảm thấy mình vẫn là bảo đao chưa già.

Cố Thanh Ninh ở trong phòng nhìn thấy tất cả cũng khẽ thở ra, cuối cùng sự t ồn tại của Đoàn Đoàn cũng khiến Phụng Triển không rảnh để ý đến Cố Trạch Mộ nữa. Trong lòng nàng thầm khen nữ nhi bảo bối làm tốt lắm.

Nhưng khi nàng quay đầu lại nhìn Cố Trạch Mộ, lại thấy trên mặt Cố Trạch Mộ mang theo vẻ lo lắng. Nàng hỏi: “Sao thế?”

Cố Trạch Mộ thở dài: “Ta luôn cảm thấy Đoàn Đoàn càng giống như Nhị tỷ.”

Cố Thanh Ninh: “...”

Vốn dĩ nàng muốn phản bác, song lúc này trong viện đã chơi đến đại đao, Đoàn Đoàn lại vỗ tay cười to, mặt đỏ r ần.

Cũng không phải Cố Thanh Thù có gì không tốt, có đi ều Cố Thanh Ninh vừa nghĩ đến mấy năm trước Nhị thẩm làm mai cho Cố Thanh Thù, sau đó mấy nam tử kia lại bị Cố Thanh Thù đánh đến tè ra qu ần trốn khỏi phủ Uy Quốc công. Khi đó, các nàng đi ều cảm thấy rất vui, nhưng một khi đặt mình vào vị trí của Nhị thẩm thì cảm giác kia cũng không tốt lắm.

Hai người nhìn nhau, bọn họ đi ều thấy được vẻ u s ầu trong mắt đối phương.

Sau đó, hai người an ủi nhau: “Không sao đâu, con bé vui vẻ là được.”

Đến buổi tối, Đoàn Đoàn chơi đùa cả ngày cuối cùng cũng bu ồn ngủ, con bé được mẫu thân ôm vào lòng nặng nề ngủ mất.

Không có Đoàn Đoàn làm dịu không khí, Phụng Triển lại bắt đi ều nhìn thấy Cố Trạch Mộ không vừa mắt: “Ta vì nể mặt Đoàn Đoàn, nếu không người đừng hòng đi vào.”

Cố Trạch Mộ hừ lạnh một tiếng, hẳn đang muốn nói gì đó lại bị thê tử cắt ngang. Cố Thanh Ninh cười liếc xéo hẳn một cái, lập tức khiến hẳn ngậm miệng không nói gì.

Phụng Triển định chế giễu hần mấy câu, nhưng vừa nghĩ tới cuối cùng tỷ tỷ cũng gả cho hần, còn sinh một nữ nhi đáng yêu. Dù tính thế nào thì y cũng thua r ấ, nên lại ỉu xiu l ần nữa.

Cố Thanh Ninh không biết trong lòng Phụng Triển đang nghĩ gì, chỉ thấy y không cãi nhau với Cố Trạch Mộ nữa thì yên lòng mà hỏi: “Sau này đệ có dự định gì, định ở thành Thương Lan này mãi mãi không trở về Đại Chu sao?”

Phụng Triển mấp má môi, hơi không tự nhiên mà nói: “Trở về làm gì, đệ ở đây rất tốt.”

“Vậy Trạh Nhi và Nguyên Gia thì sao? Đệ không muốn gặp bọn chúng sao?”

Phụng Triển tr ần mặc một h ấ, mới nói: “Có đôi khi đệ nghĩ đến chuyện khi Trạh Nhi khi còn bé dẫn y xuất cung đi chơi, y bình tĩnh tr ần ổn như ông cụ non, chỉ có đi ra ngoài chơi mới lộ tính cách của trẻ con. Đệ đã biết y là một đứa bé ngoan.” Phụng Triển nói xong, dường như cảm thấy vẫn không đủ nên nói thêm một câu: “Dù sao y cũng khác xa phụ thân của mình.”

Cố Trạch Mộ: “...”

Cố Thanh Ninh không để ý đến vẻ uất ức của Cố Trạch Mộ, nàng hỏi tiếp: “Vậy đệ không muốn gặp bọn chúng sao?”

Phụng Triển không nói gì, h ấ lâu y mới cười tự giễu: “Cũng chưa chắc bọn chúng muốn gặp đệ.” Y dừng một chút: “Trạh Nhi là một hoàng đế tốt, nhưng năm nay đệ nghe những người tới từ Đại Chu ca ngợi y thế nào, trong lòng đệ rất vui. Ngày sau sử quan đánh giá sẽ không có nửa chữ không tốt, đệ cần gì phải làm bẩn thanh danh của y chứ?”

“Sao đệ biết tâm ý của Trạh Nhi?”

Phụng Triển cay đắng lắc đầu: “Tỷ tỷ, đừng nói nữa. Chuyện này cứ cho qua đi, đây đối với chúng ta đều là chuyện tốt.”

Y nói xong thì đứng lên, khẽ gật đầu với hai người rồi rời gian phòng.

Cố Thanh Ninh thở dài, nàng biết Phụng Triễn có khúc mắc nhưng lại không biết nên thuyết phục y thế nào.

Bọn họ ở đây đã hơn nửa tháng, tuy nói không phải hoa như Trung Nguyên nhưng cũng có đi đâu thú vị khác. Ở lâu, Cố Thanh Ninh cũng vui đến nỗi quên trời đất. Song, cho dù bọn họ khuyên thế nào thì Phụng Triễn cũng không muốn trở lại kinh thành.

Cố Thanh Ninh không thể làm gì, nàng cầm một phong thư trong tay, đây là lá thư mà Tiêu Trạ viết. Không bao lâu nữa là thánh thọ năm mươi Tiêu Trạ, y đã viết thư cho Cố Thanh Ninh và Cố Thanh Ninh, mời bọn họ hãy về kinh. Kèm theo còn có một bức thư cho Phụng Triễn, nói y rất nhớ cũu cũu, hi vọng có thể gặp mặt cũu cũu.

Có đi đâu thái độ của Phụng Triễn rất kiên quyết, Cố Thanh Ninh cũng không biết có nên lấy phong thư này ra không, tránh cho đến lúc đó như là ép buộc thì cũng không hay.

Cố Trạch Mộ để cho người thu dọn hành lý xong, lúc về đến phòng đúng lúc nhìn thấy Cố Thanh Ninh cầm phong thư này mà rầu rĩ. Hắn đi thẳng qua cầm lấy phong thư này mà nói: “Đừng lo lắng, để ta đi nói chuyện với đệ ấy là được.”

“Chờ một lát!” Cố Thanh Ninh vội gọi hắn lại. Không phải nàng không tin Cố Trạch Mộ, chỉ là Cố Trạch Mộ và Phụng Triễn giống như là bất hòa, kiếp trước, hai người có thù với nhau. Tóm lại, vừa thấy mặt đã muốn cãi nhau, mỗi lần đều chia tay trong không vui, suýt nữa còn đánh nhau khiến nàng vô cùng lo lắng.

Cố Trạch Mộ biết nàng đang lo lắng đi đâu gì, hắn bất đắc dĩ nói: “Ta biết rồi, ta không cần nói với đệ ấy là được. Nếu đệ ấy hung hăng càn quấy thì ta nhượng bộ là được.”

Cố Thanh Ninh biết mặc dù Cố Trạch Mộ hơi xấu bụng nhưng hắn luôn giữ lời. Hắn đã nói thế nên nàng cũng yên lòng.

Phụng Triển đang cùng Đoàn Đoàn chơi ở trong sân. Mấy ngày ở chung này, có thể nói là Đoàn Đoàn vô cùng thích cữ cữ lớn tuổi này, ngay cả cha ruột cũng bỏ qua một bên. Chuyện này làm Cố Trạch Mộ nhớ tới Tiêu Trạm và Nguyên Gia khi còn bé, trong lòng vô cùng ấm ức.

Cũng may hôm nay Đoàn Đoàn vẫn cho cha ruột mặt mũi, sau khi con bé nhìn thấy hấn thì ngọt ngào kêu hấn một tiếng. Cố Trạch Mộ bảo hạ nhân ôm con bé đi đến chỗ Cố Thanh Ninh bên kia.

Đến khi Đoàn Đoàn vừa rời đi, nụ cười trên mặt Phụng Triển cũng biến mất. Y khoanh tay, lạnh lùng nói: “Người tới làm gì?”

Cố Trạch Mộ không để ý đến thái độ của y, hấn nói đến chuyện khác: “Đoàn Đoàn được sinh ra ở Đàm Châu, vì con bé ra đời vào tết nguyên tiêu nên Thanh Ninh chọn cho con bé nữ danh là Đoàn Đoàn.”

Phụng Triển nghe chuyện của Đoàn Đoàn, sự phòng bị trên mặt mới dần dịu lại.

Ai ngờ Cố Trạch Mộ lại chuyển đề tài: “Thanh Ninh là người trọng tình cảm nhất. Với nàng ấy mà nói, vinh hoa phú quý đại quyên trong tay cũng không quan trọng, đi đâu nàng ấy quan tâm nhất chính là người thân. Đệ là Trạm Nhi đầu tiên là người thân của nàng ấy, trong lòng nàng ấy vô cùng hi vọng cả nhà đoàn viên, giống như lúc trước ở cung Khôn Ninh vậy. Song, nàng ấy cũng không muốn ép buộc đệ, cho nên chuyện gì cũng không nói với đệ.”

Phụng Triển cúi đầu im lặng không nói.

Cố Trạch Mộ dừng một chút, lại nói: “Ta hiểu rõ sự lo lắng của đệ, nhưng có những lúc trốn tránh cũng không phải cách giải quyết tốt nhất. Cũng đừng do dự giống nữ nhi, chúng ta là nam nhân nên có trách nhiệm của nam nhân, đối mặt với sai lầm lúc trước của mình.”

Hấn nói lời này dường như khiến Phụng Triển nhớ tới năm đó tỷ tỷ vừa mới gả vào cung, Tiêu Dận ân cần dạy bảo y. Vật đổi sao dời, cho dù y đã vì Cố Thanh Ninh mà tha thứ cho hấn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không

thể bỏ xuống thể diện. Song, không ngờ lại có thể nghe hắn nói mấy câu như thế.

Cố Trạch Mộ thấy sắc mặt của y hơi thả lỏng thì cũng không nói thêm gì, hắn chỉ đặt bức thư vào trong tay Phụng Triền: “Nếu đệ đã suy nghĩ rõ ràng thì ngày mai hãy xuất phát cùng chúng ta.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195: Phiên Ngoại 2

Năm Cảnh Hi thứ hai mươi lăm mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, lại đúng lúc thánh thọ năm mươi của Tiêu Trạh, quầh thầh tấh thầh tồ chức vạh thọ. Ban đầu Tiêu Trạh không đầng ý, sau đó không biết vì sao mà lại đầng ý. Y còn cố ý hạ chỉ cho đệ đệ và các con, để bọn họ hầh kinh tham gia vạh thọ.

Hoàn h vương Tiêu Trầh đầh nhớ mỷ thực kinh thành tám trăm năm, khi vừa hạ ý chỉ xuống, hầh đầh dẫn vương phi và nhi tử vội vàng thu dọn hành lý đi đến kinh thành.

Thụy vương thì bình tĩh hơn nhiều, Thụy vương phi bình tĩh phân phó người thu dọn đầu đặc, Thụy vương thì dẫn theo cháu ngoài vào phòng đọc sách. Tuy tiều quận vương còn nhỏ tuổi nhưng có thiên phú đọc sách tập võ giống như ông ngoại, rất được phu thê Thụy vương yêu thích.

Hầh và vương phi đầh kết hôn nhiều năm, song chỉ có một nữ nhi là Vinh Cầh. Năm đó, Thực thái phi vẫn luôn muốn ôm cháu trai, nhưng bà không ngờ Hàn trắc phi mà bà nhét vào phòng nhi tử lại là dư nghiệt Hồ thị, chuyện này làm bà bị dọa gầh chết. Sau đó, bà cũng không hầh có tâm tư này nữa. Bây giờ tuổi của Thụy vương cũng không còn nhỏ, song vẫn ân ái với vương phi như trước, Thực thái phi cũng đành từ bỏ suy nghĩ để hầh nạp thiếp.

Bởi vì mấy năm này quản lý Hoàn Hà cũng có hiệu quả cho nên bọn họ lựa chọn ngầh thuyềh đi đườh sông.

Lúc đến kinh thành, ở ngoài thành đầh có người tôn thất đến đón tiếp. Lúc đến chỗ ở mới phát hiện chỗ ở đầh được dọn sạch, trong phòng còn bày đầu chơi nhỏ của Trương Nam. Mặc dù cũng không có gì quý giá, song lại thấy đủ tâm ý.

Thụy vương nghỉ ngơi một đầm, sau đó phái người đầu thiếp mời cho Lễ bộ và trưởng công chúa Nguyên Gia. Lúc xử lý xong những việc vặ

vĩnh này thì cũng đến lễ vạn thọ, trước tiên hấn dẫn cả nhà tiến cung đi bái kiến hoàng huynh và hoàng tâu.

Thụy vương phi dẫn theo Vinh Căn đi cung Khôn Ninh bái kiến Trầ
hoàng hậu, Thụy vương thì đi theo tiều thái giám đến gặp hoàng huynh.

Nhiều năm không gặp hai huynh đệ đều đã già, trong phút chốc cũng không biết nói gì.

Tiêu Trạh xúc động nói: “Không ngờ xa nhau nhiều năm như thế, ta và Nhị đệ cũng đã già rồi.”

“Đúng thế, chỉ như chớp mắt, thầh đệ và hoàng huynh đã có cháu trai rồi.”

Tiêu Trạh thở dài: “Có đôi khi ta nhìn mấy đứa nhỏ kia lại nhớ đến thời thơ ấu của chúng ta. Ai ngờ sau này xảy ra nhiều chuyện như thế. Thời gian trôi qua nhanh quá, trong vô thức bọn nhỏ cũng lớn, chúng ta đều già cả rồi!”

Thụy vương nhìn vẻ buồn bã trên mặt Tiêu Trạh, hấn cười chuyển chủ đề cố ý nói: “Hoàng huynh thiên thu đang thịnh, nói chuyện này làm gì?”

Quả nhiên Tiêu Trạh đã bị hấn chọc cười: “Mấy năm nay đệ không học đi đâu tốt, lại nói những lời khách sáo này rồi.”

Nụ cười này của hai huynh đệ khiến cho sự ngăn cách khi nhiều năm không gặp tan biến sạch sẽ, giống như trở về năm đó lúc còn ở trong cung.

Thụy vương là người có tài hoa từ nhỏ, nhưng mà Thục phi là mẫu phi của hấn lại không có dã tâm gì. Hấn đi theo mẫu thân nên cũng bị ảnh hưởng, cũng không ham muốn nhiều quyền lực. Hơn nữa, từ nhỏ hấn đã có quan hệ tốt với hoàng huynh, chỉ một lòng muốn làm vương gia tiêu dao tự tại.

Nếu hỏi hấn có hối hận không, đương nhiên là có. Hấn đã từng nghĩ dựa vào năng lực của hấn thì chưa chắc sẽ kém hơn hoàng huynh. Năm đó,

nếu như giành giật một phen, có lẽ kết quả sẽ khác, nhưng chẳng mấy chốc hắn đã ném suy nghĩ này ra khỏi đầu. Trong lòng của hắn tôn kính hoàng huynh, từ đầu đến cuối vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, không để cho mình vượt qua. Có đi ầu, hắn đã từng có suy nghĩ như thế, cuối cùng vẫn có chút không cam lòng.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Đại Chu thiên hạ thái bình, nhìn thấy hoàng huynh quản lý đất nước phồn vinh, chút không cam lòng của hắn cũng dần tan biến. Hắn không biết mình có thể làm tốt hơn không, song may mà từ đầu đến cuối hắn vẫn giữ được bản tâm của mình, không phạm vào sai lầm không thể tha thứ, mới có được giây phút mỹ mãn ấm áp như bây giờ.

Đang lúc hai huynh đệ trò chuyện, Trương Lễ khom người đi vào trong điện: “Bệ hạ, trưởng công chúa Nguyên Gia và trưởng công chúa Nhạc Bình đến.”

“Ồ?” Tiêu Trạh hơi bất ngờ: “Hai người bọn họ cùng đến à?”

Trương Lễ nói: “Vâng, bây giờ hai vị điện hạ đang ở trong ngự hoa viên, phái nô tài đi trước thông báo một hồi sẽ đến bái kiến bệ hạ.”

Tiêu Trạh đứng dậy: “Không cần vẽ vời thêm chuyện, hai chúng ta cùng đi ngự hoa viên đi.”

Thụy vương gật gật đầu. Tiêu Trạh cũng không ngờ ngự liễn, hai người cùng nhau đi qua.

Vì vạn thọ nên trong ngự hoa viên đã bày các loại hoa cỏ trân quý từ sớm, các loài hoa ganh đua sắc đẹp vô cùng động lòng người. Hai người ở xa xa đã nghe thấy tiếng cười của Nhạc Bình và Nguyên Gia.

Tiêu Trạh và Thụy vương nhìn nhau, hai người đều rất kinh ngạc. Năm đó, sau khi Nhạc Bình xảy ra chuyện, cả người giống như thay đổi tính cách, ở ẩn không ra ngoài. Ngoại trừ thỉnh thoảng nàng tiến cung làm bạn với Thục thái phi thì cả ngày đều ở trong phòng niệm kinh, hoàn toàn trầm tĩnh lại. Tiếng cười tùy như thế bọn họ đã không còn nghe từ rất lâu.

Đợi khi đến gần mới thấy hai người dẫn theo một tiểu cô nương chơi đùa trong vườn hoa.

Đứa nhỏ này chỉ khoảng hai ba tuổi, mặc áo ngắn đỏ rực, trên đầu còn đội mũ đầu hồ. Khuôn mặt trắng nõn tròn trịa giống với mì vắt lên men, đôi mắt to tròn vo, đáng yêu đến mức khiến lòng người muốn tan chảy.

Nguyên Gia cầm một miếng bánh quế hoa quơ quơ trước mặt con bé, cười nói: “Đoàn Đoàn, có muốn ăn bánh ngọt không?”

Đoàn Đoàn ngửa đầu, ánh mắt nhìn theo bánh quế hoa, sau đó nhú mũi nói rõ: “Anh bánh ngọt bánh ngọt, không ăn cơm ăn cơm.”

Nhạc Bình và Nguyên Gia cười ngả nghiêng, một tay Nguyên Gia ôm Đoàn Đoàn vào lòng, không đùa con bé nữa, một tay nàng dứt bánh quế hoa vào miệng con bé.

Thụy vương tò mò nói: “Đây là hài tử nhà ai?”

Nhạc Bình đang muốn nói, Nguyên Gia lại cản nàng lại. Nguyên Gia cười với Tiêu Trạ và Thụy vương: “Không bằng hai hoàng huynh đoán thử xem?”

Thụy vương nhìn thấy đứa nhỏ này hơi quen mặt, lại đoán tuổi, sau đó nhìn về phía Nguyên Gia thăm dò hỏi: “Là con của Diễm Chi à?”

Nguyên Gia lắc đầu cười: “, trên mặt Nhạc Bình cũng nở nụ cười: ” Xem ra Nhị ca và muội cũng như nhau.”

Tiêu Trạ vẫn không nói gì trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Đây là... Con của Trạch Mộ và Thanh Ninh.”

Nguyên Gia khẽ gật đầu.

Thụy vương giật mình nói: “Là phụ...” Hấn phản ứng kịp, hạ giọng nói: “Nhưng chẳng phải mấy năm trước bọn họ đã đi du lịch các nơi rồi sao? H ồi kinh khi nào thế?”

Sau khi Cố Trạch Mộ và Cố Thanh Ninh thành hôn thì bọn họ không ở kinh thành lâu mà lựa chọn rời đi. Việc này không chỉ vì bọn họ cố kỵ thân phận đặc biệt của mình, ở lại kinh thành lâu dài cũng chưa chắc là chuyện tốt. Quan trọng hơn là đối với bọn họ mà nói, bọn họ đã nhìn cảnh vật ở chỗ cao nhất rồi, đời này không cần lặp lại nữa. Trùng hợp là Cố Thanh Ninh muốn đi xem non sông xinh đẹp xung quanh, vì thế Cố Trạch Mộ chọn đi cùng nàng.

Lần này là sinh lần thứ năm mươi của Tiêu Trạ, lúc này mới mời hai người về.

Tiêu Trạ biết phụ hoàng và mẫu hậu đã sinh đứa bé vào hai năm trước, song vẫn chưa từng nhìn thấy. Bây giờ nhìn thấy Đoàn Đoàn nhỏ bé, bốn huynh muội cảm thấy mới lạ, lại cảm thấy hơi không biết phải làm sao. Dù sao dựa theo bói phận thì đứa nhỏ này phải tính là muội muội của bọn họ, nhưng tuổi tác này làm cháu của bọn họ cũng còn quá nhỏ.

Tiêu Trạ cho người hầu lui xuống, sau đó mới hỏi mấy đệ muội: “Các đệ muội nói xem, nếu ta nói với triều thần rằng ta rất thích đứa bé này, phong con bé làm công chúa gì đó thì trong triều có như ong vỡ tổ không?”

Thụy vương chần chừ nói: “Hoàng huynh, vẫn đừng nên, tránh cho lúc đó lời đồn nổi lên bốn phía, lại làm cho phụ hoàng mẫu hậu khó ứng đối.”

“Có thể phong huyện chủ hoặc quận chúa, mà bói phận này cũng không đúng!”

Nhạc Bình khế nói thêm một câu: “Cho dù là công chúa thì bói phận cũng không đúng. Đứa nhỏ này là muội muội của chúng ta, muốn phong thì cũng phải là trưởng công chúa mới đúng.”

Đám người: “...”

Đoàn Đoàn không hề biết những người lớn này đang buôn bán chuyện gì, con bé rất tập trung ăn bánh ngọt trong tay. Dù sao khi ở trong nhà, mẫu thân quản rất nghiêm, bánh ngọt cũng có giới hạn.

Song, vào lúc này ở phía hậu cung lại có một đám người đông đúc đi tới, chính là hoàng hậu, Thục thái phi và một đám nữ quyến. Lúc Thụy vương phi dẫn theo nữ nhi và cháu ngoại đi đến cung Khôn Ninh bái kiến hoàng hậu và Thục thái phi, vừa lúc Thái tử và Thái tử phi cũng đến thỉnh an hoàng hậu. Đúng lúc mọi người gặp nhau nên quyết định đi đến ngự hoa viên một chút, ai ngờ hai nhóm người lại gặp nhau ở đây.

Sau khi bái kiến xong xuôi, Thục thái phi lại nhìn thấy Đoàn Đoàn được Nguyên Gia ôm vào trong ngực tập trung ăn bánh ngọt, bà thấy thì vô cùng yêu thích: “Đây là con nhà ai, đáng vẻ thật sự rất đáng yêu! Tối đây để bà bà ôm một cái!”

Nguyên Gia ôm Đoàn Đoàn qua, Đoàn Đoàn cũng không hề sợ hãi. Thục thái phi đùa vài câu, Đoàn Đoàn đã kêu một tiếng giòn tan: “Bà bà!”

Lúc này, Thụy vương cũng giải thích thân phận của Đoàn Đoàn, Thái tử hơi kinh ngạc: “Trạch Mộ sắp đến sao? Chẳng phải mấy ngày trước hắn viết thư cho con nói phải còn lâu mới đến sao?”

Tiêu Trạm đang vui vẻ lập tức lại cảm thấy ghen trong lòng. Dù sao y cũng không nhận được thư của mẫu hậu, bọn họ nặng bên này nhẹ bên kia vậy sao?

Mà ngay lúc này, Thục thái phi cười ha hả nói: “Ta còn nhớ đứa bé này.” Bà chỉ chỉ Thụy vương: “Năm đó, lúc con hồi kinh đưa đi êm lạnh cho bệ hạ đã nói qua rất hợp ý với đứa bé này. Lúc đó ta còn nhớ bảo con gả Vinh Căn cho hắn.”

Đầu Thụy vương đầy mồ hôi, không ngờ mẫu phi còn nhớ kỹ chuyện vụn vặt này. Mấy huynh muội biết chân tướng đều nhìn hắn với ánh mắt không thể tin được, đương nhiên không ngờ hắn lại có suy nghĩ nghịch thiên như vậy: ”

Cho dù miệng lưỡi của Thụy vương lanh lợi cũng bị câu nói chụp mũ của mẫu phi nhà mình khiến cho im miệng. Cuối cùng, hắn khóc không ra nước mắt mà nói: “Mẫu phi, người đừng nói giỡn, con thật sự chưa từng có suy nghĩ như thế.”

Thục thái phi không hề ý thức được tình cảnh như đang ng ồi trên bàn chông của Thụy vương, bà nói tiếp: “Không sao cả, chuyện cũng qua r ồi.” Bà nói câu này đã đập chặt cái mũ lớn này.

Thụy vương: “...”

Mấy người Tiêu Trạ m nhìn thấy dáng vẻ uất ức hết đường chối cãi của Thụy vương, trong lòng ai cũng cười đến thất ruột.

Thục thái phi lại nói: “Nhưng mà ta rất thích tiểu nha đầu này, con bé cũng bằng tuổi Minh Nhi, không bằng để chúng nó kết thông gia từ bé. Bệ hạ, hoàng hậu, hai con thấy thế nào?”

Bọn người Tiêu Trạ m: “...”

Lần này bọn họ không cười được nữa, Tiêu Trạ m vội vàng nói: “Không thể!”

Thục thái phi nhìn Tiêu Trạ m với vẻ khó hiểu, sau đó nghĩ đến dường như Cố Trạch Mộ là thư đ ồng của Thái tử điện hạ, thế tử của hắn cũng có quan hệ rất tốt với Thái tử phi. Bà lập tức hiểu ra, sửa lại lời nói: “Ta sai r ồi, chắc là Thái tử và Thái tử phi đã nhìn trúng đứa bé này! Tiểu hoàng tôn cũng sinh cùng năm với con bé, tuổi tác cũng thích hợp hơn.”

Tiêu Trạ m chưa đợi Thái tử nói gì thì đã từ chối: “Không được!”

Lần này, không chỉ có Thục thái phi khó hiểu, mà ngay cả hoàng hậu và Thái tử cũng nhìn Tiêu Trạ m với vẻ khó hiểu. Tiêu Trạ m lập tức cảm nhận được tâm trạng khi nãy của Thụy vương, càng khóc không ra nước mắt.

Song, chưa đợi Tiêu Trạ m vắt óc giải thích rõ, Trương Lễ lại đến đây: “Bệ hạ, Hoàng vương điện hạ và Hoàng vương phi tới.”

Tiêu Trạ m khẽ thở ra, vội nói: “Nhanh cho bọn họ tới.” Ý xúc động Hoàng vương thật sự tới kịp thời.

Mấy năm nay Hoàng vương ăn ngon uống ngon, lại không cần đọc sách, cả người mập hơn thời niêu thiếu niên. Trên gương mặt trắng mập, đôi mắt híp lại thành đường nhỏ, nhưng nhìn có vẻ phúc hậu khiến cho người ta dễ thân cận.

Có Hoàng vương ngắt lời, cuối cùng nhóm người Thục thái phi cũng không dây dưa hôn sự của Đoàn Đoàn nữa.

Bốn huynh muội đều khẽ thở ra, dường như Trần hoàng hậu nhìn ra nguyên nhân trong đó, nàng cũng không nói thẳng mà nói với Thục thái phi về những chuyện khác, dời sự chú ý của bà qua chuyện khác.

Đám người chào hỏi nhau xong, Hoàng vương lại nói chuyện thú vị trên đất phong của hắn, lập tức khiến bầu không khí sôi động hơn. Những người lớn nói chuyện của mình, để bọn nhỏ đi các nơi chơi đùa.

Mặc dù đều là trẻ con, nhưng những đứa nhỏ này đều rất quý giá, nhóm cung nữ và nữ mẫu cũng không dám rời mắt đi chỗ khác.

Đoàn Đoàn ăn no rồi, ngoan ngoãn để tiểu quận chúa nắm tay mình. Tiểu quận chúa là con gái duy nhất của Thái tử và Thái tử phi, nàng đặc biệt được sủng ái trong một đống ca ca đệ đệ, năm mơ cũng muốn có muội muội. Bây giờ gặp được Đoàn Đoàn đã thỏa mãn tất cả sự mong muốn muội muội trong lòng nàng. Bình thường, tính cách nàng hơi kiêu căng, song lúc đối mặt với Đoàn Đoàn lại khẽ thì thầm, thật sự khiến cho cung nữ nữ mẫu hầu hạ trọn muốn rớt mắt.

Lúc bọn nhỏ chơi đùa vui vẻ, mấy hoàng tử còn lại của Tiêu Trạm cũng tiến vào cung.

Lúc trước, Đại hoàng tử khí phách nhưng vì thúc phụ Khang Diệp mà lo lắng chọc phụ hoàng kiêng kị, bây giờ giống như chim sợ cành cong. Sự ương ngạnh khoa trương lúc trước đã biến mất không còn gì nữa. mấy năm trước, Nhị hoàng tử vì khắc nghiệt với bách tính trên đất phong mà dẫn đến nội loạn. Sau đó, trong triều phái quân đội dẹp loạn, tra ra chân tướng thì Nhị hoàng tử bị phạt theo luật, đến này còn chưa được đặc xá. Cho nên, lần này trong nhóm người vào cung cũng không có y. Trái lại, Tứ

hoàng tử vô danh cho Hoàng Văn quán lại ở trong đất phong vui vẻ phần vinh, phu thê hòa hợp với thê tử, con cái cũng rất có tiền đồ.

Từng người bá kiến phụ hoàng, lúc này Trương Lễ mới đi lên trước nói: “Bệ hạ, đã sắp đến giờ rồi, phải chăng nên khởi giá đi đến tiệc rượu?”

Tiêu Trạh khẽ gật đầu.

Một đoàn người lại đi đến tiệc rượu, văn võ bá quan đã chờ ở đây. Đến khi giờ lành khai tiệc, đám người hô vạn tuế.

Tiêu Trạh đứng ở chỗ cao nhìn đám người cúi người phía dưới, trong lòng rất xúc động.

Thời niên thiếu, y từng không biết trời cao đất rộng, nói muốn làm một vị hoàng đế tốt, muốn lập công lao tái thế, để tổ tiên cũng tự hào. Sau này, y thật sự đang cơ làm hoàng đế mới biết lúc trước mình ngây thơ thế nào. Song, qua nhiều năm như thế y lại thật sự đã làm được.

Hốc mắt của Tiêu Trạh hơi đỏ lên, gọi bọn họ dậy, lại nhìn về phu thê Cố Trạch Mộ lẫn trong đám người, khóe miệng hơi cong lên. Thật ra đi đầu làm y kiêu ngạo nhất không phải vì những công tích lưu truyền sách sử, mà là cuối cùng y đã hiểu rõ tình cảm yêu thương sâu sắc của phụ hoàng mẫu hậu dành cho mình.

Sau khi yến hội kết thúc, Tiêu Trạh giữ hai người Cố Trạch Mộ ở lại.

Ba người cùng nhau đi đến ngự hoa viên, Trương Lễ thì dẫn người đi xa xa phía sau.

Tiêu Trạh thấy không ai nghe bọn họ nói chuyện, lúc này mới nói: “Lần này phụ hoàng mẫu hậu trở về kinh thành thì đừng đi nữa. Tuổi tác của nhi tử cũng lớn rồi, qua mấy năm nữa sẽ giao trọng trách này vào tay Hằng Nhi. Mà tuổi tác Hằng Nhi còn nhỏ, đến lúc đó vẫn cần phụ hoàng mẫu hậu nhìn hấn, giúp hấn nhiều một chút.”

Cố Thanh Ninh và Cố Trạch Mộ nhìn nhau, đầu kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Trạh.

Tiêu Trạh cười cười: “Cả đời này của con đủ rồi, không còn gì tiếc nuối nữa. Mấy ngày ta con xem sách sử, có rất nhiều hoàng đế anh minh thân vô khi đến tuổi già cũng sẽ phạm sai lầm, cuối cùng cuối đời cũng không giữ được. Như thế chẳng bằng buông tay kịp lúc để Hằng Nhi sớm được lịch luyện, cho dù hấn phạm vào sai lầm gì con cũng có thể giúp đỡ hấn một chút.”

Cố Trạch Mộ không nói gì, tuy hấn biết Tiêu Trạh có tài năng và phẩm hạnh, Tiêu Trạh cũng khiến hấn lau mắt nhìn nhiều lần, nhưng mà giờ phút này hấn mới phát hiện ra mình vẫn xem thường đứa bé này.

Đây chính là vị trí hoàng đế, từ xưa đến nay cho dù là đế vương anh minh thì ai có thể làm như Tiêu Trạh, tùy tiện buông quyền lực xuống. Mặc dù thân đế hiếu thuận nhưng cuối cùng cũng không giống. Mà cả đời này bọn họ ở trên đỉnh, sao dễ dàng chấp nhận mình đi xuống. Cho dù là hấn thì hấn cũng không dễ dàng từ bỏ như thế.

Song, Tiêu Trạh không chỉ nói thế mà thái độ còn thản nhiên như vậy, không hề có vẻ không cảm tam.

Cố Trạch Mộ trầm giọng nói: “Con yên tâm.”

Tiêu Trạh nghe câu này của Cố Trạch Mộ thì không còn lo lắng nữa, trái lại hỏi bọn họ về kiến thức mấy năm nay. Ba người nói chuyện vui vẻ, Cố Thanh Ninh mới nói: “Lần này không chỉ chúng ta đưa lễ vật cho con, mà còn có một người cũng đưa lễ vật cho con.”

Tiêu Trạh sửng sò, mơ hồ đoán được người Cố Thanh Ninh nói là ai, ngón tay cũng trở nên hơi run rẩy.

Cố Thanh Ninh nói: “Đệ ấy không tiện vào cung, ta đã thuê một viện tử trong thành, nếu con muốn gặp đệ ấy thì cứ tới đó là được.”

Hốt mắt của Tiêu Trạh hơi ướt, y quay đầu đi chỗ khác, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, nói: “Được, được, đa tạ mẫu hậu.”

Ba người nói chuyện như thế cũng đã đi đến ngự hoa viên, sau đó lại nghe tiếng ồn ào của hài tử. Ba người hơi bu ãn bực, Trương Lễ đã phái người đi tìm hiểu rõ ràng từ sớm, đi đến gần nói: “Bệ hạ, là cháu trai của Hoàng vương Vương điện hạ và tiểu quận chúa cãi nhau.”

Mấy người vợi vàng đi tới, cháu trai của Hoàng vương cũng mập mạp giống hãn nhìn như một ngọn núi nhỏ. Tiểu quận chúa trước mặt hãn có vẻ vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng tiểu quận chúa lại không hề sợ hãi. Nàng ngấn Đoàn Đoàn ở phía sau, uốn ngược nói: “Không cho phép người bắt nạt Đoàn Đoàn.”

Cháu trai của Hoành Hoành gãi đầu: “Ta không thèm bắt nạt muội ấy, ta chỉ muốn giúp muội ấy lột vỏ quả kia thôi.”

“Thật sao?” Tiểu quận chúa nghi ngờ nhìn hãn.

“Đúng thế, sao ta lại bắt nạt một nhóc tỳ chứ.” Cháu trai của Hoành vương tôn nói xong thì không nhin được mà nói: “Nhưng mà chuyện này liên quan gì đến tỳ, nàng cũng không phải người của tỳ!”

Tiểu quận chúa một lòng muốn kéo Đoàn Đoàn về Đông cung, khi nghe hãn nói như thế thì trở nên vợi vàng: “Sao không liên quan!”

“Liên quan thế nào?”

Tiểu quận chúa vắt hết óc, gấp đến độ khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Tiêu Trạh hơi đau lòng cháu gái, lúc đang muốn tới giải vây cho con bé thì chỉ nghe thấy tiểu quận chúa cao giọng nói: “Muội ấy là em dâu tương lai của ta! Lúc đó có liên quan đến ta rồi, liên quan lớn!”

Tiêu Trạh: “...”

Tiêu Trạh: “Chuyện này... Hai người nghe con giải thích...”

Năm Cảnh Hi thứ hai mươi tám, Hiếu Đế nhường ngôi cho Thái tử. Hậu thế xưng là Chu Hiếu Cảnh Đế, y tại vị hai mươi tám năm, sửa án oan, chinh phạt ngoại tộc, trị Hoàng Hà, công tích vô số. Y ôn hòa khoan hậu, giảm nhẹ lao dịch thuế má, kéo dài từ phụ thân y Thành Đế mà khởi đầu thịnh thế của Đại Chu, sử xưng là “Đức Cảnh chi trị”.

Mà cuối cùng, y cũng được hậu nhân khen ngợi, bản thân y không tham quyền vị, đã sớm nhường ngôi cho Thái tử. Tục truyền rằng sau khi y nhường ngôi thì say mê Phật pháp, thường đi Thiên Phật Tự nghe mấy vị đại sư giảng kinh. Đến khi già thì ở hẳn trong Thiên Phật Tự. Mà trong đó có nguyên nhân gì không ai biết, chỉ có trong dã sử có chút suy đoán.

Nghe nói sau khi Hiếu Đế nhường ngôi thì cùng trưởng công chúa Nguyên Gia đi Thiên Phật Tự lễ Phật. Trong đó, lúc đi ngang qua ao Công Đức, đột nhiên Hiếu Đế lại dừng bước.

Nghe nói y nhìn thấy rùa đen trong ao, nói “Cầu vồng” gì đó, cười cười rồi rơi nước mắt.

Toàn văn hoàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]